Xuyên Việt Thú Nhân Chi Tướng

Contents

Xuyên Việt Thú Nhân Chi Tướng **4**

1. Chương 1: Sống Lại . . . 5
2. Chương 2: Kiếm Ăn (1) . . . 7
3. Chương 3: Kiếm Ăn (2) . . . 9
4. Chương 4: Người Mù: Duẫn . . . 11
5. Chương 5: Kẻ Què: Nặc . . . 14
6. Chương 6: Da Thú . . . 16
7. Chương 7: Sơ Kiến Á Thú . . . 19
8. Chương 8: Phòng Ngự Của Bộ Lạc . . . 21
9. Chương 9: Tập Kích Của Thú . . . 24
10. Chương 10: Tộc Vu Chữa Thương . . . 26
11. Chương 11: Tiểu Thú Nhân: Mục . . . 29
12. Chương 12: Đi Săn . . . 31
13. Chương 13: Trận Pháp . . . 34
14. Chương 14: Các Thú Nhân . . . 36
15. Chương 15: Thu Hoạch . . . 38
16. Chương 16: Các Á Thú . . . 40
17. Chương 17: Truyền Thuyết Phương Nam . . . 43
18. Chương 18: Chia Thức Ăn Và Da Lông . . . 45
19. Chương 19: Lão Thú Nhân Ngõa Cùng Bạn Đời Của Ông . . . 47
20. Chương 20: Á Thú . . . 49
21. Chương 21: Bị Đuổi . . . 51
22. Chương 22: Rời Đi . . . 53
23. Chương 23: Người Già, Yếu, Bệnh, Tàn . . . 55
24. Chương 24: An Cư . . . 58
25. Chương 25: Phòng Ngự Sơn Động . . . 60
26. Chương 26: Dã Thú Bị Vây Nhốt . . . 62
27. Chương 27: Chiến Đấu . . . 64
28. Chương 28: Đánh Ngã Đa Túc Thú . . . 66
29. Chương 29: Chuyện Vụn Vặt . . . 68
30. Chương 30: Giác . . . 70
31. Chương 31: Học Võ Công . . . 73
32. Chương 32: Á Thú Có Vị Thú Nhân . . . 75
33. Chương 33: Củ Thứ Thứ . . . 77
34. Chương 34: Muối Và Bộ Lạc Mới . . . 79
35. Chương 35: Ý Tưởng Về Bộ Lạc Mới . . . 81
36. Chương 36: Trước Khi Thú Triều Nổi Lên . . . 84
37. Chương 37: Cứu Hay Không? . . . 87
38. Chương 38: Thanh Trùng Quái . . . 90
39. Chương 39: Người Trong Bộ Lạc . . . 92
40. Chương 40: Trở Về Sơn Động . . . 95
41. Chương 41: Đồ . . . 98

42. Chương 42: Thay Đổi . . . 101
43. Chương 43: Cung Tên . . . 104
44. Chương 44: Trở Về Bộ Lạc . . . 107
45. Chương 45: Lần Lượt Đánh Bại . . . 109
46. Chương 46: Quá Khứ Và Tương Lai . . . 112
47. Chương 47: Gãy Chân Và Bị Thương . . . 115
48. Chương 48: Tỉnh Lại . . . 118
49. Chương 49: Á Thú Trong Mắt Thú Nhân . . . 121
50. Chương 50: Ra Khỏi Sơn Động . . . 124
51. Chương 51: Khúc Lương Châu . . . 127
52. Chương 52: Cá Nướng . . . 130
53. Chương 53: Trêu Đùa . . . 133
54. Chương 54: Bè Trúc . . . 136
55. Chương 55: Đường Thủy . . . 139
56. Chương 56: Mai Việt . . . 142
57. Chương 57: So Sánh Với Bách Nhĩ . . . 144
58. Chương 58: Không Giúp . . . 147
59. Chương 59: Thổ Trận . . . 150
60. Chương 60: Tròng Thú . . . 152
61. Chương 61: Cái Nhìn Đó . . . 155
62. Chương 62: Chung Sống Hòa Bình . . . 158
63. Chương 63: Tộc Vu Đại Sơn . . . 161
64. Chương 64: Là Nhân Sâm Phải Không? . . . 163
65. Chương 65: Tà Linh Chiếm Xác . . . 166
66. Chương 66: Chữ . . . 169
67. Chương 67: Rời Đi . . . 172
68. Chương 68: Trở Lại Bộ Lạc . . . 175
69. Chương 69: Tu Hú Sẵn Tổ . . . 178
70. Chương 70: Thích Thì Mang Đi . . . 180
71. Chương 71: Đàm Phán . . . 183
72. Chương 72: Tang Lộc . . . 186
73. Chương 73: Chuyển Đi . . . 189
74. Chương 74: Phòng Ốc . . . 192
75. Chương 75: Đồ Cáu Kỉnh . . . 195
76. Chương 76: Sắp Xếp Phòng Ốc Và Chuyện Săn Thú . . . 198
77. Chương 77: Kinh Sợ . . . 201
78. Chương 78: Việc Vặt . . . 204
79. Chương 79: Gieo Trồng . . . 207
80. Chương 80: Xa Lánh . . . 209
81. Chương 81: Các Bộ Lạc Tụ Hội . . . 212
82. Chương 82: Ưng Tộc Phương Nam . . . 215
83. Chương 83: Hòa Thuận . . . 218
84. Chương 84: Hiểu Ra . . . 220
85. Chương 85: Nói Trắng Quá Ra Là Không Được . . . 223
86. Chương 86: Bất Ngờ Bị Thương . . . 227
87. Chương 87: Tỉnh Lại . . . 230
88. Chương 88: Hắc Thạch . . . 233
89. Chương 89: Đổi Lấy Á Thú . . . 235
90. Chương 90: Thú Nhân Giác Ngộ . . . 238
91. Chương 91: Thanh Tra Và An Bài . . . 241
92. Chương 92: Truyền Thụ Nội Công . . . 244
93. Chương 93: Huấn Luyện . . . 247
94. Chương 94: Rụng Sớm . . . 250
95. Chương 95: Vào Ở . . . 253

96. Chương 96: Đại Chu Thiên . . . 256
97. Chương 97: Liên Lụy (1) . . . 259
98. Chương 98: Liên Lụy (2) . . . 261
99. Chương 99: Thỏa Hiệp . . . 262
100. Chương 100: Tỉnh Lại . . . 265
101. Chương 101: Thử Lại . . . 268
102. Chương 102: Khỏi Hẳn . . . 271
103. Chương 103: Hòa Hợp . . . 274
104. Chương 104: Vi An . . . 277
105. Chương 105: Thần Công Vô Địch . . . 280
106. Chương 106: Những Vị Khách Không Mời Mà Đến . . . 283
107. Chương 107: Vô Lại . . . 286
108. Chương 108: Thức Ăn . . . 288
109. Chương 109: Trơ Trẽn . . . 292
110. Chương 110: Kinh . . . 294
111. Chương 111: Xảy Ra Sự Cố . . . 298
112. Chương 112: Mang Thai Thú Con . . . 300
113. Chương 113: Ta Tên Là Bách Nhĩ . . . 304
114. Chương 114: Đừng Ăn Quá Nhiều . . . 307
115. Chương 115: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh . . . 310
116. Chương 116: Dọc Đường . . . 312
117. Chương 117: Đi Bằng Đường Thủy . . . 314
118. Chương 118: Bối Mẫu . . . 317
119. Chương 119: Trở Về . . . 319
120. Chương 120: Sinh Con . . . 322
121. Chương 121: Á Thú Ăn Thịt Người . . . 325
122. Chương 122: Mê Hoặc . . . 328
123. Chương 123: Giết Chóc . . . 329
124. Chương 124: Bộ Lạc Dũng Sĩ . . . 331
125. Chương 125: Nhớ Nhung . . . 334
126. Chương 126: Lão Đại . . . 336
127. Chương 127: Đế Quốc Thú Nhân . . . 339
128. Chương 128: Thành Thú . . . 341
129. Chương 129: Dùng Cát Xây Thành . . . 343
130. Chương 130: Thú Nô . . . 346
131. Chương 131: Những Việc Linh Tinh Của Bộ Lạc . . . 349
132. Chương 132: Khôi Phục Trí Nhớ . . . 352
133. Chương 133: Bị Ngăn Lại . . . 355
134. Chương 134: Gặp Lại . . . 357
135. Chương 135: Ba Nhi Tử . . . 359
136. Chương 136: Tỷ Thí . . . 362
137. Chương 137: Nguyên Nhiều Chuyện . . . 364
138. Chương 138: Về Chuyện Mang Thai . . . 366
139. Chương 139: Đi Lại Trên Băng . . . 367
140. Chương 140: Thú Quả . . . 369
141. Chương 141: Thì Ra Là Thế . . . 371
142. Chương 142: Quá Khứ . . . 373
143. Chương 143: Kế Dụ Địch . . . 376
144. Chương 144: Nên Nói Cái Gì Đây? . . . 379
145. Chương 145: Truyền Thuyết Tà Linh . . . 380
146. Chương 146: Những Tên Gian Tế Kia . . . 383
147. Chương 147: Vi An Biết Bay . . . 386
148. Chương 148: Cách Chứng Minh Muốn Ăn Đòn . . . 388
149. Chương 149: Ưng Chủ Và Vi . . . 392

150. Chương 150: Tập Kích Ban Đêm . . . 394
151. Chương 151: Thừa Nhận . . . 396
152. Chương 152: Khai Chiến . . . 398
153. Chương 153: Trốn Chạy Sau Thất Bại . . . 401
154. Chương 154: Tuyệt Vọng . . . 402
155. Chương 155: Khắc Phục Hậu Quả . . . 404
156. Chương 156: Hành Trình Tới Cực Bắc . . . 406
157. Chương 157: Phương Bắc . . . 408
158. Chương 158: Hoang Vu . . . 410
159. Chương 159: Biến Hóa . . . 412
160. Chương 160: Thần Thú . . . 414
161. Chương 161: Huyễn Thú Tộc . . . 416
162. Chương 162: Vượt Qua Dãy Núi Tiếp Thiên . . . 418
163. Chương 163: Cực Bắc . . . 420
164. Chương 164: Thú Điểu . . . 422
165. Chương 165: Người Dưới Lòng Đất . . . 424
166. Chương 166: Thú Con Có Nguyên Tắc . . . 426
167. Chương 167: Đánh Lén . . . 428
168. Chương 168: Băng Trong Lửa . . . 432
169. Chương 169: Trở Về . . . 434
170. Chương 170: Ngự . . . 436
171. Chương 171: Phiên Ngoại 1: Tiếp Tục Mang Thai . . . 438
172. Chương 172: Phiên Ngoại 2: Mạc (1) . . . 442
173. Chương 173: Phiên Ngoại 3: Mạc (2) . . . 445
174. Chương 174: Phiên Ngoại 4: Mạc (3) . . . 447
175. Chương 175: Phiên Ngoại 5: Mạc (4) . . . 450
176. Chương 176: Phiên Ngoại 6: Mạc (5) . . . 452
177. Chương 177: Phiên Ngoại 7: Mạc (6) . . . 456
178. Chương 178: Phiên Ngoại 8: Mạc (7) . . . 458
179. Chương 179: Phiên Ngoại 9: Mạc (8) . . . 461
180. Chương 180: Phiên Ngoại 10: Mạc (9) . . . 464
181. Chương 181: Phiên Ngoại 11: Ba Thú Con Và Thú Bay . . . 467
182. Chương 182: Phiên Ngoại 12: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (1) . . . 471
183. Chương 183: Phiên Ngoại 13: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (2) . . . 473
184. Chương 184: Phiên Ngoại 14: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (3) . . . 475
185. Chương 185: Phiên Ngoại 15: Kinh Và Duẫn . . . 477
186. Chương 186: Phiên Ngoại 16: Tát Và Đào Đào (1) . . . 480
187. Chương 187: Phiên Ngoại 17: Tát Và Đào Đào (2) . . . 482
188. Chương 188: Phiên Ngoại 18: Tát Và Đào Đào (3) . . . 484
189. Chương 189: Phiên Ngoại 19: Chiêu (1) . . . 487
190. Chương 190: Phiên Ngoại 20: Chiêu (2) . . . 490
191. Chương 191: Phiên Ngoại 21: Chiêu (3) . . . 493
192. Chương 192: Phiên Ngoại 22: Chiêu (4) . . . 496

Xuyên Việt Thú Nhân Chi Tướng

Giới thiệu

Editor: blackroseThể loại: xuyên việt, thú nhân, chủ thụ, cường cường, 1×1, sinh tử, HEPoster: HankoCặp đôi: Đồ x Bá

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-thu-nhan-chi-tuong

1. Chương 1: Sống Lại

Lạnh...

Tiêu Mạch bị cái lạnh đánh thức. Y chống mí mắt nặng trĩu, nhìn không gian u ám trước mặt, nhất thời không nhớ nổi mình đang ở nơi nào, mãi cho đến khi cái rét lạnh xung quanh cùng với cơn đói như lửa thiêu khiến y không thể nào không tỉnh táo triệt để lại. Sau đó y chợt cả kinh, gần như là sợ hãi mà quan sát nơi này.

Là một cái lều bằng da thú nhỏ hẹp, cũ nát, gió lạnh từ lỗ thủng ào ào ùa vào, khiến người ta như ở trong hầm băng. Trong lều có một hố lửa đã nguội lạnh, bên cạnh để hai cái đầu lâu, một lớn một nhỏ, không biết là của con vật gì, còn có một cái bao da thú bẩn thỉu cùng với một con dao bằng đá, và mấy cái xương thú tán loạn.

Chuyện này thật sự là... Đầu y mơ màng, cổ họng khô đau, hơi thở thì nóng hầm hập, cơ thể ốm yếu rõ rệt này khiến Tiêu Mạch không có sức lực mà phát biểu sự cảm khái với tất cả những gì mình nhìn thấy. Y khó khăn chống đỡ cơ thể ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trên người mình chỉ quấn một mảnh da thú vừa cứng vừa lạnh, bên trong chẳng còn một cái gì. Không lạnh mới là lạ đấy. Y không còn thời gian mà oán trách nữa, ngọ nguậy di chuyển qua hai cái đầu lâu nhìn như để thức ăn kia. Lại gần mới phát hiện trong cái đầu lâu lớn đó chỉ có non nửa nước sạch, mà mặt trên cũng đã kết một tầng băng mỏng. Vô thanh thở dài, y phá lớp băng, uống hai ngụm nước để xoa dịu cái khát cháy cổ. Sau đó tiếp tục tìm thức ăn, nhưng không có, bên trong cái bao da thú chẳng qua là nhúm muối đen bằng nửa lòng bàn tay.

Đầu co rút từng cơn đau đớn, vô số hình ảnh ùn ùn kéo đến, quá nhiều tin tức khiến cơ thể vốn suy yếu này dường như không chịu nổi, trước mắt chợt tối sầm. Nhưng Tiêu Mạch không cho phép mình ngất đi, y dùng ý chí kiên cường, mạnh mẽ áp chế dục vọng tìm tòi đến cùng. Sau đó quấn chặt miếng da thú trên người, lấy cả tấm thảm da thú lót dưới cơ thể choàng lên người, cầm dao đá, dùng đôi chân trần tập tễnh ra khỏi lều. Y biết nếu mình không tìm ra thức ăn, cái mạng khó khăn nhặt lại này sẽ nhanh chóng biến mất như chủ nhân cũ của nó.

Bên ngoài tuyết rơi lả tả, một mảng sương mù gần xa khiến người ta không thấy rõ đường đi. Chân bước trên nền tuyết, cảm giác lạnh buốt thấu xương lập tức truyền từ lòng bàn chân lên, khiến y không kiềm chế được mà run run, khó khăn lắm mới đè nén được ý niệm quay trở về.

Nguyên bản Tiêu Mạch muốn đi xem chung quanh có nhà ai để xin giúp đỡ không, nhưng trong cơ thể lại chợt dâng lên kháng cự và bi thương mà đánh mất đi suy nghĩ đó. Y nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra hình ảnh lần gần nhất được chia thức ăn, mơ hồ có chút minh bạch nguyên nhân chết đói của vị chủ cũ này. Nếu không thể xin giúp đỡ, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Ở phụ cận tìm được một mộc côn bị gãy, chống đỡ cơ thể vô lực này, đối chọi với hàn phong đại tuyết. Y chậm chạp đi về phía tây của bộ lạc. Lúc này không thể săn thú, đừng nói là có thể tìm ra con mồi, mà có tìm được thì với khí lực của y cũng không thể bắt nổi. Ký ức của nguyên chủ tuy bị y chế trụ, nhưng vị trí sông ngòi, những thứ thường thức không cần phải cố nhớ lại, cơ thể này vẫn có bản năng tìm thấy.

Trên đường có đi qua vài cái lều, cũ nát đơn sơ có, bền chắc dày rậm cũng có, nhưng cái nào cái nấy cũng đều tốt hơn cái lều của nguyên chủ kia. Sau khi Tiêu Mạch đi qua, thỉnh thoảng cũng không kiềm nén được những cơn ho khan, nhưng không có ai xốc lều nhìn ra cả. Con người nơi đây quá lạnh lùng hay là nguyên chủ này thái quá khiến người ta không muốn chào đón? Trong phút chốc y nghi hoặc, nhưng ngay sau đó tâm tư liền bị bàn chân mất đi cảm giác và cơ thể rét cóng gọi lại, chống mộc côn tăng tốc độ đi về phía trước.

Đi thẳng tới bờ sông cũng không gặp nửa bóng người, nghĩ lại cũng thấy phải, trời lạnh như thế, chỉ cần không giống tình trạng của y, bị ép vào nước đường cùng, ai lại nguyện ý ra ngoài chứ.

Sông rộng hơn ba trượng, bề mặt kết một tầng băng thật dày. Xung quanh là những cây cổ thụ to lớn chống trời, cùng với những cây bụi thấp bé đều bị phủ tuyết trắng, nhìn còn không ra sắc xanh, đừng nói là tìm thứ ăn được. Tiêu Mạch cũng không lãng phí sức lực, y tìm một chỗ băng mỏng, cầm dao đá đập bể. Bởi vì không có lực tay, phải đập hồi lâu mới phá vỡ được một cái lỗ bằng cỡ miệng bát, cũng dẫn tới động tĩnh của cánh rừng đối diện con sông. Y ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện một con sói đen to lớn với bộ lông dài.

Y không khỏi cả kinh, còn chưa kịp đề phòng, trong đầu liền toát ra một cái tên: Tát. Một khắc giật mình ấy, không hiểu sao y cảm giác con sói đen kia thật ra là một con người, hơn nữa nó đang trực phòng thủ. May mà con sói đen đó thấy y, nó thờ ơ xoay người vào khu rừng đối diện, rồi biến mất.

Đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, Tiêu Mạch cúi đầu nhìn cái lỗ vừa phá băng lộ ra miệng con cá với hàm răng sắc bén. Tuy kinh hãi, nhưng y vẫn cắn chặt răng, đập rộng cái lỗ ra một chút. Đang lúc y muốn vót nhọn mộc côn để xiên cá, thì thấy trước mắt chợt lóe ngân quang, một con cá dài hơn thước, đuôi hình thoi tròn, nhảy từ trong lòng sông lên, rơi xuống mặt băng, giãy dụa vài cái liền bất động.

Trong lòng Tiêu Mạch vui mừng, lấy mộc côn khều con cá lại, không rảnh quan tâm với ý niệm không nên ăn trong đầu. Y cầm con dao đá cà vảy, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ, rửa qua nước, rồi bỏ vào miệng.

Trước kia khi hành quân, vì để không bị thám tử quân địch phát hiện, nên không dám nhóm lửa, y cũng đã nếm qua không ít loại cá sống. Vô luận khó ăn đến mức nào, nhưng chỉ cần bảo trì thể lực sống sót, thì đó chính là đồ tốt.

Có lẽ do quá đói, miếng cá vào miệng quả là thơm ngon, so với những món mang vị tanh của sông y đã từng nếm qua là ngon hơn biết bao nhiêu. Thế nhưng sau khi ăn hết một miếng, y cũng không lập tức ăn tiếp, mà cố chịu đựng cơn đói khát trong bụng, im lặng chờ đợi khoảng chừng một nén hương, nhìn mấy con cá nhảy ra khỏi cái lỗ, mãi đến khi cái rét lạnh bịt kín nó lại.

Không có cảm giác khác thường. Tiêu Mạch vô thanh thả lỏng, cứ như vậy ngồi bên bờ sông từ từ ăn hết mấy miếng cá kia. Cảm giác cơ thể tựa hồ hơi ấm lên, cũng có chút khí lực, y liền nhặt toàn bộ cá trên mặt băng, tìm một cành cây ở xung quanh, xuyên cá qua, cầm về.

Trở về túp lều khi tỉnh lại, Tiêu Mạch tìm được một đống nhỏ củi khô bị tuyết che ở sau lều. Lại lật tấm da thú trên giường tìm được đá lửa, lúc này mới đốt lửa lên.

Trong lều cuối cùng có chút ấm áp, tuy vẫn không chọi lại cái lạnh, nhưng so với lúc trước thì tốt hơn nhiều.

Tiêu Mạch lấy cái nồi đầu lâu chứa đầy tuyết, đặt lên trên đống lửa, còn mình thì đứng cách khá xa, chà xát cho chân tay ấm lên mới qua ngồi. Lúc rảnh rỗi y bắt đầu làm rõ tình cảnh hiện tại của bản thân.

Y sinh ra trong thế gia quyền quý ở Đại Tấn, mười lăm tuổi theo người nhà nhập ngũ, nhiều lần vào sinh ra tử, mất hai mươi năm, dựa vào sức mình cuối cùng cũng được phong quan nhị phẩm làm Tĩnh Bắc Đại tướng quân, kiêm Dự Bắc Tuyên phủ sử, đóng giữ ở Tái Bắc, Đại Tấn. Vào lần gần nhất Bắc di xâm nhập, bị kẻ địch hãm hại, bị vây ở Cô Thành, lương thảo thì bị cắt đứt, cuối cùng lấy thân tuẫn quốc. Giờ tỉnh lại, tuy y không thấy dung mạo của mình, nhưng cũng biết mình tá thi hoàn hồn. Nguyên bản còn đang suy nghĩ, chờ sau khi biết rõ nơi này, có thể trở về gặp lại thân nhân, nếu không được, cũng có thể thăm dò lão tổ mẫu, phụ thân, cùng với hai huynh trưởng có bình an hay không. Nhưng mà sau khi y chải chuốt trí nhớ còn lưu lại của nguyên chủ, mới biết suy nghĩ của mình đều là hi vọng xa vời.

Chỗ này và thế giới ban đầu của y là hai nơi hoàn toàn khác nhau, trên trời có một chuỗi mặt trăng, con thú ở đây có thể biến thành người, mà nam nhân lại có khả năng sinh con. Chỉ ba điểm này đã đủ khiến y khiếp sợ không thôi rồi, y cho rằng dường như mình tới một nơi có thần tiên, yêu ma. Đợi tỉnh táo lại, một lần nữa cẩn thận lật xem từng dòng ký ức mới biết cũng không phải như thế.

Đại lục này gọi là Vô Khôn, không có nhân loại bình thường, chỉ có thú nhân tự do hóa thân thành hình người, hình thú, cùng với á thú không thể hóa thân thành thú, nhưng lại có khả năng dựng dục hậu duệ. Còn có một loại sinh ra đã là hình thú, đến một thời gian nhất định cũng không biến thành người được, loại này được gọi là thú, là đối tượng bị coi thường, trục xuất đi, không được thế giới thú nhân chấp nhận. Nơi này không có nữ nhân, chỉ có á thú có ngoại hình giống nam tử, nhưng tướng mạo nhỏ nhắn, thanh tú hơn so với thú nhân thô kệch, thể lực thì yếu kém, không thể săn bắt, chỉ có thể làm chút việc hái lượm nhẹ nhàng, không nguy hiểm, thay thế vị trí vốn thuộc về nữ nhân.

Nguyên chủ của cơ thể Tiêu Mạch chiếm lấy tên là Bách Nhĩ, địa vị ở bộ lạc này rất tệ. Vốn y là á thú nên tương đối được ưu đãi, nhưng vì dung mạo xấu xí, nên bị tộc nhân coi thường, đến tuổi kết hôn lại không có một thú nhân nào nguyện ý làm bạn đời của y. Sau này, tộc trưởng bất đắc dĩ chỉ có thể ép buộc y hôn phối với một thú nhân. Thú nhân kia cũng không thích y, nhưng cũng không bạc đãi y, chẳng qua ngoại trừ chuyện phòng sự cũng không quan tâm tới y. Tính ra đoạn thời gian đó có thể xem là những ngày thư

thái nhất của Bách Nhĩ. Chỉ là không bao lâu sau, trong một lần bộ lạc bị liêu thú tấn công, thú nhân kia chết, mà Bách Nhĩ mới hoài hài tử cũng bị xảy thai, trên mặt còn bị liêu thú vạch cho một vết, để lại vết sẹo đáng sợ. Mọi người đều cho rằng thú nhân kia vì cứu Bách Nhĩ mà chết, chỉ có mình Bách Nhĩ biết là không phải, thế nhưng y cũng không cố gắng biện giải. Từ đó về sau, y bị tộc nhân coi là điềm xấu, ai nấy cũng trốn tránh, cuối cùng rơi xuống đãi ngộ như những người già yếu, bệnh tật. Ở nơi đây, vào những ngày mùa đông rét lạnh, bởi vì thức ăn cho bộ lạc không đủ, nên những người vô dụng như y đã ba ngày không được chia thức ăn rồi. Vì thế mới đói rét khổ cực sinh bệnh mà chết trong túp lều băng lãnh của chính mình, rồi bị Tiêu Mạch chiếm lấy thân xác.

Nước trong nồi đầu lâu đã nóng lên, Tiêu Mạch thở dài, bưng nó xuống, chờ nguội bớt, rồi cứ bưng như vậy uống vài ngụm, lúc này y mới cảm thấy cổ họng thoải mái một chút, nhưng trong lòng lại vô cùng nặng nề.

Đây là một nơi có cách sinh tồn cực kỳ tàn khốc, mà y có lẽ sẽ phải ở đây vượt qua quãng đời còn lại, sau này có thể nói là rất khó khăn. Còn về thân phận á thú tương tự nữ nhân của cơ thể này thì bị y như có như không xem nhẹ. Nếu trời xanh đã cho y cơ hội hồi sinh, vậy y sẽ tận dụng thân phận của Bách Nhĩ này mà sống cho tốt. Về phần Tiêu Mạch, y đã chết trận trên chiến trường Tái Bắc ở Đại Tấn, y đã hoàn toàn biến mất trên thế gian kia rồi.

2. Chương 2: Kiếm Ăn (1)

Tiêu Mạch… Không, từ nay về sau phải gọi là Bách Nhĩ. Bách Nhĩ biết rõ tình cảnh hiện nay của mình, y cũng không nghĩ nhiều nữa, đứng dậy lấy mấy con cá đem về mổ bụng ra, dùng tuyết đọng bên ngoài rửa sạch, bỏ vào trong cái nồi đầu lâu, thêm chút muối, nấu lên. Con cá nãy đối với cơ thể đói lâu ngày này chẳng qua là nhét kẽ răng thôi, sao có thể no được.

Thời gian rảnh rỗi khi nấu cá, y lại lật tung mọi thứ trong lều lên, cuối cùng cũng chẳng tìm thêm được thứ gì hữu dụng, ngay cả y phục lót trong người cũng không có. Dù trong lều đã đốt lửa, nhưng y vẫn cảm thấy lạnh đến phát run, miếng da thú quấn trên người vừa cứng vừa lạnh, còn toát ra cái mùi khó ngửi, ngoại trừ chắn gió, thật ra không có tác dụng giữ ấm mấy. Tay chân đều bị đông lạnh đến sưng đỏ, nứt nẻ, kiểu tổn thương do giá rét này Bách Nhĩ đã gặp khi ở Tái Bắc, chờ trời hơi ấm lên, sẽ ngứa ngáy, bứt rứt, thậm chí chảy máu, nung mủ.

Bách Nhĩ lớn lên trong gấm vóc, dù cho sau này gia nhập quân đội cũng chỉ khi hành quân, đánh giặc mới chịu chút khổ cực, chưa từng phải chịu qua cái cảnh áo không đủ mặc, ăn không đủ no như vậy. Trong nhất thời y có chút thúc thủ vô sách.

Không có bất cứ cái gì, làm sao có thể vượt qua mùa đông rét lạnh thế này? Y cười khổ tự hỏi, trong lòng dâng lên chán nản không thể nói rõ. Lúc này canh cá mang theo chút vị tanh xông vào mũi, khiến y bất giác nuốt nước miếng, đợi kịp nhận ra, y không khỏi tự giễu. Trước kia gạo phải thật trắng, thịt phải vằm thật nhỏ, lại chưa bao giờ cảm thấy có món gì quá ngon, nay lại bị thứ xoàng xĩnh như vậy làm tiết nước miếng, cái này có được xem là thói hư tật xấu không?

Chờ ăn hết cá và nước canh trong nồi như hổ đói, không còn chút dư thừa, xoa cái bụng ấm, cuối cùng y không rối rắm tình cảnh gian nan hiện tại nữa. Cầm miếng da thú dường như để làm thảm kia, y định cắt ra hai mảnh, để bọc bàn chân, lần sau ra ngoài kiếm ăn cũng không cần đi chân trần nữa. Dao đá rất cùn, y phải vừa mài vào tảng đá vừa cắt, mất rất nhiều sức lực mới cắt thành hai mảnh, tiếp đó cắt một sợi dây dài bằng da thú ra làm hai, lấy xương cá to nhất dùi vào các góc da thú tạo thành mấy lỗ, rồi lấy dây da thú xỏ vào, sau đó cột chặt vào chân, tuy vẫn bị gió lùa, nhưng so với để chân trần còn ấm hơn biết bao nhiêu lần.

Trải qua một phen hao tâm tốn sức như vậy, cơ thể vốn mang bệnh liền có chút không chịu nổi, mệt mỏi ập tới, nhưng Bách Nhĩ không dám ngủ. Trong lều rất lạnh, y sợ mình ngủ mất, sẽ giống như chủ nhân cũ của cơ thể này, không bao giờ tỉnh lại. Vì thế y bỏ thêm vài mẩu củi vào trong hố lửa, khiến lửa cháy to hơn một chút, y ngồi xếp bằng bên cạnh hố lửa. Y không biết nội công tâm pháp trước kia mình luyện tập có phù hợp với cơ thể này không, nhưng chung quy vẫn nên thử một lần, còn hơn ngồi chờ chết. Huống chi, luyện gần ba mươi năm, ngồi thiền đã thành thói quen, phút chốc cũng không sửa được.

Y vốn là người có nội lực thâm hậu, võ công cao cường, hai tay cầm trường thương tung hoành trên sa trường, đánh đâu thắng đó, nay lại trở nên không bằng một người bình thường, nếu nói không cảm thấy mất mát, buồn bã thì không có khả năng, nhưng tính cách y mạnh mẽ, biết rõ mình nhặt lại một mạng là do ông trời ban ân, vậy làm lại từ đầu có gì đáng ngại. Thời thiếu niên y có thể bỏ vinh hoa phú quý xuống, đầu quân ở biên cương khổ lạnh, không dựa vào cái bóng của gia tộc mà dựng lên sự nghiệp, như vậy hiện tại cũng có thể bỏ xuống hết thảy, một lần nữa bắt đầu. Ý niệm nhanh chóng thoát ra, tâm hồn cũng cảm thấy thanh thản.

Mãi đến khi ngọn lửa trong hố tắt, tro tàn lạnh đi, Bách Nhĩ mới tỉnh khỏi việc ngồi thiền, trong đan điền tuy không có sinh ra khí cơ, nhưng *** thần lại tốt hơn trước rất nhiều. Y cũng không sốt ruột, tu luyện nội lực cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhớ hồi đó y có thiên chất trác tuyệt, mà bắt đầu tu luyện ở niên kỷ tốt nhất cũng mất gần một tháng mới sinh ra khí cơ. Thân thể này tuổi dĩ nhiên không còn nhỏ, cộng thêm cơ thể cấu tạo khác thường, nếu nói dùng hai ba năm để luyện ra khí cơ, y cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ. Nếu không luyện được, âu cũng là ý trời.

Một lần nữa nhóm lửa lên, Bách Nhĩ ra ngoài lều, đánh vài quyền, cảm thấy gân cốt đều giãn ra, trên trán đổ mồ hôi, lúc này mới xoay người trở về. Không có dược, không có vật giữ ấm, ngoại trừ dùng cách này làm đổ mồ hôi, y thật sự không nghĩ ra cách khác. Huống chi nếu không tu luyện thành nội công, ít nhất y cũng khiến cơ thể này khỏe mạnh, linh hoạt hơn, như vậy mới có tư cách sống sót tiếp ở nơi này. Y không cho rằng mình muốn giống như chủ nhân cũ cơ thể này, chờ đợi sự bố thí của kẻ khác.

Từ đó, mỗi ngày Bách Nhĩ đều sẽ tốn hơn phân nửa thời gian luyện công, ngồi thiền, đứng tấn, vác nặng chạy, nhảy… Nhiều năm qua, y chưa từng khắc khổ như vậy, thứ nhất là vì bận rộn, thứ hai là thực chiến trên sa trường mới là phương thức rèn luyện chủ yếu của y. Thường ngày chỉ cần bỏ ít thời gian luyện tập chút quyền cước cùng ngồi thiền, không để bản thân sinh tính lười biếng là được. Hiện tại trừ việc giải quyết ăn uống cùng củi lửa, thì không có chuyện khác, có rất nhiều thời gian đặt nền móng cho cơ thể này.

Thức ăn chỉ có cá, là do người trong bộ lạc không ăn, bởi vì cá tanh lại có xương, dễ đâm vào cổ họng, điều này cũng là nguyên nhân ngày đầu tiên tới đây, Bách Nhĩ vì rất đói, không thể không bắt cá ăn, mà trong đầu không khỏi hiện lên ý nghĩ không nên ăn. Nhưng mà trời càng ngày càng lạnh, lớp băng trên mặt sông càng lúc càng dày, nếu hai ba ngày không tới, lớp băng sẽ chắc đến mức dao đá cũng không gõ ra dấu được. Nhìn thấy nguồn cung cấp thức ăn duy nhất này cũng sắp bị cắt đứt, Bách Nhĩ không khỏi có chút rầu rĩ. Xin người trong bộ lạc giúp đỡ chắc chắn sẽ vô ích, với thời tiết này, thức ăn chỉ có càng ngày càng thiếu, eo hẹp trước mắt hẳn là phải cung cấp cho thú nhân có thể ra ngoài săn bắt và bảo hộ bộ lạc khỏi tấn công của đám dã thú đói khát, ngay cả á thú được chia thức ăn chỉ sợ là số lượng rất ít ỏi. Hồi trước y bị chặt đứt ba ngày cung cấp thức ăn, hiện tại không có lý gì để người khác nguyện ý chia cho y cả.

Ngồi bên hố lửa, dùng dao đá vót cây gỗ, lúc chém tới nhánh của cái cây nhỏ xù xì này, tâm tư Bách Nhĩ tĩnh lặng, lật lại ký ức của chủ nhân cũ cơ thể, từ trong đó tìm kiếm rừng núi, động vật, thực vật, tất cả những thứ có liên quan tới thức ăn. Không thể không nói, những thứ cất giữ trong đầu vị chủ nhân cũ này đơn giản cẩn cỗi chẳng khác gì cái lều của y: Dã thú hung dữ có thể dễ dàng xé nát á thú, khoai lang tím vùi dưới đất, vài loại rau dại có thể ăn ở gần bộ lạc, quả ngọt vô cùng ngon trong đồn đại đã bị những con gấu chiếm cứ, rừng núi là nơi không có chỗ nào không nguy hiểm… những thứ tương tự thế. Chủ nhân cũ của cơ thể này từ khi sinh ra cho tới khi chết, vậy mà chưa từng rời khỏi bộ lạc một bước. Vì thế trong rừng núi tột cùng có cái gì, y kỳ thật không biết.

Quả ngọt, rau dại không phải là thứ mùa này sẽ có, không cần suy xét. Khoai lang tím chôn ở dưới đất, trước khi tuyết rơi còn đào được, nay đại tuyết bao trùm toàn bộ thảm thực vật trên mặt đất, muốn kiếm sẽ rất khó khăn. Về phần săn thú… Bách Nhĩ nhìn mộc mâu sắp thành hình trong tay mình, đối với thân thủ hiện giờ của bản thân, đối với uy lực của mộc mâu thô do mình tự chế thật sự không dám ôm hy vọng quá lớn. Nhưng mà nếu không thử một lần, vậy cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.

Dùng da thú mài thân mâu cho hơi bóng loáng, rồi khẽ vung trường mâu lên, vẽ một vòng tròn, cảm nhận chấn động và vững chắc của thân mâu, mắt Bách Nhĩ lộ ra tia sáng hoài niệm, sau đó y đột nhiên đứng lên, quấn chặt da thú trên người, trên lưng vác đá lửa, dao đá cùng nồi đầu lâu, tiếp tục phủ thêm tấm thảm da thú rách rưới đã bị cắt hai mảnh, dường như là mang theo toàn bộ gia sản, đi ra bên ngoài.

Ngoài trời đại tuyết vẫn rơi như cũ, nhân thú không có xuất hiện.

Bách Nhĩ đi ngược lại hướng tới dòng sông, rời khỏi bộ lạc, sau khi đi qua một cánh rừng rậm, y gặp một con thú, lông trắng xóa tựa như sư tử, lại tựa như báo, cơ hồ dung nhập vào tuyết. Con thú kia nhìn thấy Bách Nhĩ, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong phút chốc do dự, sau đó mới hiện thân ngăn trước mặt y.

Đồ, dũng sĩ đệ nhất của bộ tộc. Trong đầu Bách Nhĩ hiện lên cái tên này, y nhận ra chủ cũ kỳ thật vẫn luôn khát vọng được người trong bộ lạc tiếp nhận, nếu không y sẽ không nhớ rõ hình thú của mỗi người họ như vậy. Đương nhiên, tên Đồ này cũng có ý nghĩa bất đồng với vị chủ cũ. Lúc trước, khi bạn đời của y đi cứu một á thú đứng cùng một chỗ với y, Đồ đã cứu y một mạng từ móng vuốt của liêu thú. Chung quy là ơn cứu mạng, chỉ là đối phương biết rõ lúc ấy đã phát sinh chuyện gì, lại không hề đứng ra làm sáng tỏ cho nguyên chủ khi bị vu tội. Bách Nhĩ chỉ khẽ gật đầu với con thú kia, xem như chào hỏi, đối với quá khứ của nguyên chủ này y cũng từ chối bình luận.

"Bách Nhĩ, ngươi đi đâu vậy?" Con thú kia mở miệng, âm thanh thuần hậu, êm tai. Thời tiết như vậy, ngoại trừ những thú nhân luân phiên túc trực như hắn, căn bản không có ai nguyện ý đi lại bên ngoài, nhất là á thú sợ lạnh.

Mặc dù dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, Bách Nhĩ cũng có hiểu biết về đại lục này, thế nhưng khi một dã thú chân chính mở miệng nói chuyện, y vẫn không tránh khỏi cảm thấy quái dị, nếu không phải sớm dưỡng thành năng lực không lộ ra hỉ nộ, chắc lúc này mặt y đã biến sắc rồi.

Ổn định *** thần, y ho nhẹ một tiếng, áp chế sự mất tự nhiên trong lòng, thản nhiên nói "Ta tùy tiện đi thôi."

Đồ quét mắt qua mộc côn trên tay y, trên người vác nồi đầu lâu, mơ hồ đoán được y muốn làm gì. Trong khoảng thời gian này kẻ đi săn của nhóm trực phòng thủ đều biết Bách Nhĩ đâm thứ kỳ quái trong sông ăn, cũng biết vì năm nay mùa tuyết rơi kéo dài khiến thức ăn khan hiếm, đã có một bộ phận người không được chia thức ăn mà chết đói. Thế nhưng thức ăn cho chính hắn còn không đủ, lại phải chia một ít cho Na Nông, dĩ nhiên không còn dư bao nhiêu để cho người khác.

"Lúc này trong rừng không tìm được đồ ăn đâu, dã thú đói khát cũng sẽ hung mãnh hơn bình thường đấy." Nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định nhắc nhở một câu, dù sao thời điểm này ngay cả thú nhân bọn hắn cũng sẽ không đi trêu chọc đám dã thú đó.

Bách Nhĩ không lên tiếng, chỉ ôm quyền hướng về hắn, xem như nói lời cảm tạ, sau đó vòng qua hắn, bước nhanh đi.

Đồ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng cao thẳng của Bách Nhĩ biến mất trong rừng rậm, hắn không hiểu vừa nãy y làm thủ thế đó là có ý gì, nhưng lại cảm thấy tiêu sái, đẹp đẽ nói không nên lời, vả lại mơ hồ cảm thấy á thú này dường như có chút thay đổi.

"Y rõ là đi chịu chết." Một con sói đen vô thanh vô tức dừng bên cạnh Đồ, chính là Tát, người Bách Nhĩ từng gặp ở bờ sông.

Đồ quay đầu nhìn gã một cái, không nói gì. Á thú bình thường đều ái mộ thú nhân khác che chở mình, vào mùa này dù ăn không đủ no, nhưng cũng không đến nỗi chết đói, chỉ là Bách Nhĩ thì ngoại lệ, không có thú nhân nào nguyện ý quan tâm y, vậy trừ bỏ y tự mình đi mạo hiểm, còn có cách nào nữa, chẳng lẽ cùng những người tàn bệnh khác ngồi chờ chết? Nhưng mà một á thú có can đảm tiến vào rừng núi mùa đông vẫn khiến hắn có chút giật mình.

3. Chương 3: Kiếm Ăn (2)

Bách Nhĩ dùng mộc côn dò đường, y không dự định đi quá xa bộ lạc, sợ mình bị lạc trong rừng. Y không rõ sinh vật ở đây có khác thế giới ban đầu của y nhiều không, chỉ là ôm tâm lý may mắn xem có thể tìm thấy ếch, rắn,... ẩn náu trong động ngủ đông không. Nhưng mà mãi cho đến khi cơ thể y bị lạnh cứng mà mất đi cảm giác, xung quanh vẫn là cảnh sắc bất biến: Chân vừa giẫm xuống, đầu gối đã bị vùi trong tuyết dày, bề ngoài cây cối cao lớn cũng bị phủ một lớp trắng xóa khiến y khiếp sợ, cùng với cây bụi, dây leo vùi trong tuyết khiến người ta vấp té. Chim thì giấu hành tung, thú lại biệt tích, bốn bề tĩnh lặng, chỉ còn lại

tiếng gió lạnh gào thét cùng với tiếng tuyết đọng làm gãy cành cây. Không ngừng bới tuyết lên, cũng không ngừng thất vọng.

Sau khi đào lớp tuyết nhồi đầy cái động trong cổ thụ vẫn như trước không thu hoạch được gì, Bách Nhĩ đứng thẳng dậy, cảm thấy trước mắt tối sầm đi, nếu không có mộc mâu, chỉ sợ y đã ngã quỵ xuống. Biết cơ thể đã đến cực hạn, y không dám cố chấp chống đỡ tiếp, đào lấy cành lá khô từ trong tuyết, tiến vào cái động cổ thụ mới đào được. Bên rễ cây có vài hòn đá tán lạc, y nhấc vào tạo thành cái bếp đá đơn giản, bỏ lớp tuyết trên cây bụi vào trong nồi đầu lâu, để lên lửa nấu. Cho đến khi lửa bốc cao, khói bớt đi, y mới cởi mảnh da thú choàng trên người ra, cùng với mấy nhành cây treo ở cửa động ngăn gió lạnh lùa vào.

Không thể không nói, nếu không phải có dã thú đói khát uy hiếp bất cứ lúc nào, cái động cây này so với cái lều y ở ban đầu kia còn ấm áp, vững chắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Uống ngụm nước ấm mới nấu, tay chân trong động ấm áp cũng dần khôi phục cảm giác, cuối cùng Bách Nhĩ thở ra một hơi, y cúi đầu, nhìn hai chân được quấn da thú đã xanh đen vì đông lạnh, trong lòng y thoáng khó chịu. Đưa tay cởi tấm da thú bọc chân ra, nhấc bàn chân run rẩy vì giẫm vào tuyết lên, sau đó hơ bên bếp lửa.

Lúc mới tới, cơ thể này bẩn đến không nhìn ra bộ dạng, là do y nấu nước nóng vài lần lau rửa mới miễn cưỡng sạch lên một chút. Thế nhưng tóc lại không có cách nào, vừa dài vừa bẩn, không có lược chải, lại không thể thoải mái gội đầu, mà cơ thể này lại tuân theo cổ huấn da tóc là do cha mẹ ban tặng không được tùy ý hủy hoại, không thể dùng dao cắt ngắn, vì thế y chỉ có thể chịu đựng. Đương nhiên, với độ sắc của con dao đá này muốn cắt chỉ sợ cũng không dễ dàng gì. Nếu không nghĩ vẫn ổn, chỉ cần ý niệm thoáng thay đổi, sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái, thậm chí là đứng ngồi không yên. Đương nhiên, điều khiến y không thoải mái nhất chính là bên dưới cái tấm da thú bọc hạ thân này không hề có thêm cái gì, cơ thể lúc nào cũng có khả năng phơi bày ra, điều này làm cho một người từ nhỏ được dạy dỗ thi lễ, chú trọng y quan nghiêm chỉnh như y thật khó có thể chịu đựng. Chỉ là, không thể chịu đựng thì sao, hiện tại bụng y còn không được lấp đầy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng chết đói, chết rét, sao còn có thể bàn về chuyện khác?

Vứt bỏ những ý niệm khiến con người mất nhuệ khí, y tựa lên vách cây phía sau, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị lát nữa lại đi ra, lấy cái cây này làm trung tâm, tiếp tục tìm kiếm. Cho dù chỉ đào ra một hai củ khoai lang tím, như thế còn có rau củ mà ăn, cũng là hy vọng để sống sót.

Ngay lúc Bách Nhĩ mơ mơ màng màng ngủ vì ấm áp, trong tai đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, giống như âm thanh giẫm lên lùm cây đóng băng, trong tiếng tuyết rơi và tiếng gió cao vút, y lập tức tỉnh táo lại, chộp ngay mộc mâu bên cạnh, im hơi lặng tiếng di chuyển tới cửa động, yên lặng nghe một lát mới vén một góc da thú lên, nhìn lén ra bên ngoài.

Bởi vì tầm nhìn hạn hẹp, y không nhìn thấy cái gì, nên không thể không đổi sang góc khác, lúc này mới phát hiện nơi cách đại thụ khoảng năm sáu trượng có một thứ trắng như tuyết, nó ở chỗ đó dùng chi sau làm cho tuyết đọng trên mặt đất bắn tung tóe đầy trời, dung hợp cùng với những hạt tuyết rơi xuống, nếu không để ý, chỉ sợ rất khó phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Đó là con gì? Nhìn hình thể kia có thể sánh với heo rừng một hai trăm cân, lông vừa dài vừa dày, thậm chí trên đỉnh đầu còn có hai lỗ tai nhọn nhọn, trong lòng Bách Nhĩ nghi hoặc. Song điều này cũng không ảnh hưởng tới việc xem nó là mục tiêu muốn săn bắt, chỉ riêng bộ da lông kia thôi cũng đủ không thể bỏ qua, chẳng sợ nó có hung mãnh cỡ nào. Đối với y mà nói, bỏ lỡ lúc này, không biết sẽ còn phải chờ tới khi nào. Y không có khả năng chờ đợi, thời gian càng lâu, thể lực y sẽ vì thiếu thức ăn mà càng giảm sút, đến lúc đó cơ hội săn thành công lại càng thêm xa vời.

Tuy hạ quyết định, nhưng y không lập tức hành động, mà là bình tĩnh quan sát một lúc lâu, phát hiện con thú đó rất cảnh giác, nó giẫm lên tuyết sẽ dừng lại một lát vểnh tai nghe động tĩnh xung quanh, xác định không có nguy hiểm mới tiếp tục đi. Y vẫn chú ý tới chi sau vô cùng mạnh mẽ của nó, nếu bị đá không chết thì cũng tàn. Nhất là khi nó quay đầu nhìn xung quanh, y thậm chí thấy miệng nó lộ ra hàm răng sắc bén như răng cưa bằng kim loại, khiến y không khỏi hít một hơi khí lạnh. Rốt cuộc nó là thứ quái quỷ gì đây?

Vô luận là trí nhớ của nguyên chủ hay của bản thân, Bách Nhĩ cũng chưa tìm ra tài liệu phân rõ chủng loại của nó. Tuy cảm thấy hơi giống thỏ, nhưng thỏ thì đâu có to, răng lại sắc bén như thế. Vừa gạt bỏ ý tưởng buồn cười mới xuất hiện trong lòng, y vừa đánh giá xem mình có khả năng đến gần con thú đó trước khi nó

kịp phản ứng lại không, cũng tính toán tấn công thế nào để phát huy ưu thế của bản thân, một phát trúng mà còn phải giảm thiểu khả năng bị thương nữa.

Sợ làm cho con thú đó cảnh giác, Bách Nhĩ cũng không dám nhìn chằm chằm vào nó, y quan sát một lúc, liền dời mắt đi chốc lát, cứ như thế nhìn qua nhìn lại, chờ lúc kế hoạch hành động của y chuẩn bị rõ ràng, bạch mao thú kia đang vùi đầu trong một cái hố bới ra, gặm ken két cái gì đó. Đối với rất nhiều động vật mà nói, lúc ăn và ngủ, phòng bị đều bất giác giảm thấp xuống, tạo cơ hội cho con người. Mà Bách Nhĩ chính là nắm chặt thời điểm bạch mao thú đó vừa quan sát xong xung quang, vùi đầu xuống tiếp tục gặm, y liền kéo tấm da thú ra, lủi ra khỏi động cây, cầm mộc mâu trong tay đánh về phía nó.

Cự ly năm sáu trượng, nếu là trước đây, Bách Nhĩ chỉ cần lên xuống một cái là có thể tới, nhưng lần này lại mất khoảng mấy bước, đến tận khi cơ thể khổng lồ của bạch mao thú kia đã xoay qua, nhe ra hàm răng sắc bén uy hiếp y.

Để ý chi trước của nó vừa ngắn vừa vụng về, trong lòng Bách Nhĩ khẽ động, cảm giác băng hàn của tuyết truyền từ lòng bàn chân lên toàn thân, mộc mâu trong tay bỗng run lên, thân mâu như xà trượt qua lòng bàn tay, đâm thẳng vào mắt con thú kia. Bạch mao thú rõ là ngoài mạnh trong yếu, thấy tình thế này, nó lui về sau mấy bước, bất thình lình cử động mạnh như muốn chạy trốn, đối với mộc mâu sắp đâm tới cũng không trốn tránh được. Đôi mắt sắc bén của Bách Nhĩ híp lại, khuỷu tay co ra sau, mộc mâu phảng phất như có sinh mệnh, khó khăn đâm vào lớp da dày trên thân trước của nó, sau đó rút lại, đồng thời đâm xuống mặt đất, mượn lực nhún người, đạp lên chi sau của bạch mao thú, nhảy lên lưng nó, tay trái túm lấy hai cái tai nhọn của nó, tay phải cầm mộc mâu, lúc này, y xoay cổ tay, mũi mâu nhọn mạnh mẽ mà chuẩn xác đâm vào chính giữa lỗ tai phải. Cơ thể bạch mao thú bị người cưỡi trên thân vốn kinh hoành tán loạn trong rừng nhất thời ngưng lại, sau đó té rầm xuống mặt đất, ngay cả giãy dụa cũng không có, chi sau cử động mấy cái liền đoạn khí.

Hết thảy hành động dự đoán đều thuận lợi. Bách Nhĩ âm thầm thả lỏng, nhưng không nảy sinh ý nghĩ khinh thường, y rút mộc mâu ra, bởi là ở giữa lỗ tai, miệng vết thương cũng không chảy bao nhiêu máu, thế nhưng mộc mâu lôi ra chút não hỗn tạp, nhìn cũng khá dữ tợn. Suy tư một lát, y cúi thấp người, nắm vốc tuyết bôi lên miệng vết thương, cho đến khi máu cùng não bị tuyết lau sạch, mà ở bên ngoài miệng vết thương hình thành một màng băng, che giấu đi mùi máu tươi.

Để bạch mao thú nằm ở chỗ cũ, Bách Nhĩ quay lại động cây, lấy hai miếng da thú hơ ở bên lửa bọc lại chân, mới quay ra, đi đến trước bạch mao thú, bới cái hố kia lên, xem bên trong nó rốt cuộc là cái gì. Chỉ là mới một thời gian ngắn, trên cái hố đó đã có một tầng tuyết trắng, y thò tay đào tuyết lên, thứ gì đó ở dưới liền hiển lộ, bên ngoài là lớp vỏ tím nâu, bên trong là rễ củ màu trắng ngà, bị cắn một phần, còn lại chôn dưới đất, không biết lớn cỡ nào. Bách Nhĩ tìm một khối đá, đào thật lâu mới đưa toàn bộ nó ra được, nó có hình dạng giống như trái trứng, lớn cỡ trái bưởi, còn gắn với năm sáu củ con con. Trên lớp vỏ tím nâu có những nốt lớn nhỏ, giống như bị bệnh chốc đầu vậy, trông thật khó coi. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy bạch mao thú ăn qua, y khẳng định sẽ không nghĩ tới chuyện ăn thứ này, có điều hiện tại… chỗ bị bạch mao thú gặm cắn xông lên mũi, khiến y ngửi được một mùi sữa ngòn ngọt, *** thần không khỏi phấn chấn lên. Mặc dù trong trí nhớ của chủ cũ không có loại thực vật đó, nhưng y vẫn quyết định mang về, cũng làm dấu nơi này, đồng thời nhớ kỹ bộ dáng sinh trưởng của loại củ kia.

Bạch mao thú quá nặng, dựa vào sức của một mình Bách Nhĩ căn bản không thể đưa trở về, nếu xử lý, lột da tại chỗ, cắt nhỏ ra, lại sợ dẫn dã thú khác tới. Y trầm ngâm một lát liền đưa ra quyết định, không thể không chia nửa số thịt ra ngoài rồi.

Dập tắt lửa trong động, cầm nồi đầu lâu và mấy thứ mình đem tới, sau đó cố sức kéo bạch mao thú đi vào động, dùng tuyết lấp chặt lại cửa động như trước, làm ký hiệu xong, y mới vác củ chốc đầu màu tím trở về bộ lạc.

4. Chương 4: Người Mù: Duẫn

Khi đi qua mảnh rừng kia của bộ lạc, Bách Nhĩ không nhìn thấy Đồ nữa, những thú nhân đó nếu muốn che giấu, y cũng không thể phát hiện được. Lúc trở lại lều, sắc trời đã tối, Bách Nhĩ lấy cái củ chốc đầu kia ra, dùng tuyết rửa sạch, gọt bỏ chỗ bạch mao thú gặm, sau đó cắt một miếng nhỏ cho vào miệng, y thấy lớp

vỏ rất ráp rất cứng, thế nhưng bên trong lại giòn, hơi khô, mang theo vị sữa thoang thoảng, ấy vậy mà lúc ngửi lại không thấy mùi như thế. Suy tư một lát, y gọt vỏ đi, sau đó cắt thành miếng, bỏ vào trong nồi đầu lâu, cho thêm nước nấu lên.

Sau khi nước sôi, trong cái lều nhỏ hẹp bắt đầu dập dềnh một mùi vị đặc biệt như mùi gạo, vị sữa trái lại không có. Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, cầm lấy cây gỗ nho nhỏ làm đũa khuấy vào trong nồi, bên ngoài mấy miếng củ đó đã mềm đi, nhưng bên trong còn cứng, vì thế y lại kiên nhẫn đợi trong chốc lát, mãi đến khi xuyên qua được, mới tắt lửa.

Bất chấp còn nóng, y gắp lên một miếng, cắn, chỉ cảm thấy mềm dẻo, mới nếm thử thì không có vị gì hết, nhưng nhai mấy cái lại cảm thấy thơm, ngọt, có phần giống bánh gạo nếp, có điều không mịn như thế. Không thể không nói đây quả là một kinh hỉ lớn. Có lẽ quá đói, có lẽ quá hoài niệm hương vị này, y dường như lấy tốc độ gió thu cuốn hết lá vàng ăn sạch sành sanh nồi củ đó, ngay cả nước canh cũng không bỏ phí. Nước canh đậm sệt, gần giống nước cơm, có điều hơn ở vị sữa, uống xong khiến người ta cảm thấy vẫn còn thèm thuồng.

Bắt được bạch mao thú, Bách Nhĩ chưa có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy có vài phần may mắn trong đó, lúc này lại có cảm giác được trời xanh chiếu cố, trong lòng không khỏi sinh cảm tạ. Suy tư một lát, y lưu lại hai củ chốc đầu, còn lại dùng bao da thú bọc hết vào, xách ra ngoài.

Theo ký ức của nguyên chủ, xuyên qua hai cái lều cũ nát, ở dưới mấy gốc cây trụi lủi, có một cái lều lớn hơn lều của y rất nhiều, nhưng đồng thời cũng rách nát sẽ xuất hiện trước mắt. Trời tuy đã tối mù, nhưng trên nền đất đầy tuyết lại chiếu rọi xung quanh y thanh thanh sở sở.

Bách Nhĩ lập tức đi qua, chưa mở miệng, bên trong đã truyền đến tiếng quát hỏi ồm ồm.

"Ai?"

"Tại hạ Tiêu… Bách Nhĩ. Duẫn có ở đó không?"

Bên trong im lặng, không biết là đang cân nhắc ý tứ câu nói của y hay là suy nghĩ xem Bách Nhĩ là ai, sau một lúc lâu, chỉ thấy lớp da thú ở cửa lều đung đưa, rồi bị xốc lên, một tiểu thiếu niên da mặt vàng vọt nhô đầu ra.

"A phụ bảo ngươi vào."

Bách Nhĩ tiến vào trong lều, thiếu niên kia quỳ gối bên hố lửa, lấy đá lửa cọ xoèn xoẹt, hiển nhiên trước khi y tới họ đã đi ngủ rồi.

Đốm lửa chợt loé, ánh lửa yếu ớt lộ ra, thiếu niên quỳ rạp xuống mặt đất cẩn thận thổi một lát, ngọn lửa rốt cuộc bén lên cành khô, càng lúc càng lớn, trong lều dần sáng hẳn lên. Cách hố lửa không xa, có một con báo hoa rất lớn lại gầy trơ xương nằm sấp ở đó, bên cạnh đặt một đống da thú, còn có rất nhiều xương thú, sừng thú, Bách Nhĩ thậm chí thấy hai cái bình gốm bị mẻ, y kinh ngạc rất nhiều, nhưng cũng đoán được nhà này đã từng là gia đình giàu có trong bộ lạc. Đương nhiên đó là trước khi nhất gia chi chủ – Duẫn bị thương dẫn tới tàn phế.

"Bách Nhĩ, chỗ ta không có thức ăn để đưa cho ngươi đâu." Đầu Duẫn ghé vào hai chi trước, chưa hề ngẩng lên một chút.

Một con báo giống như kẻ trung niên trải qua gian khổ thế sự như vậy đang nói với y. Trong lòng Bách Nhĩ lại dâng lên cảm giác quái dị, nhẫn nhịn lại, y cũng không nói lời thừa, mà đi thẳng vào mục đích mình tới đây "Tại… ta săn được một con thú, nó rất nặng. Nếu ngươi dám cùng ta vào rừng khiêng trở về, ta sẽ chia cho ngươi nửa số thịt." Y tin thời điểm này nhu cầu cần thức ăn cấp bách không chỉ có mình y.

Mà y đã thành công khiến báo hoa ngẩng đầu, lộ ra hai hốc mắt tối thui trước ánh lửa, ngay cả thiếu niên ngồi bên hố lửa im lặng kia cũng giật mình nhìn qua.

"Là con thú gì?" Duẫn hỏi.

Bách Nhĩ nghẹn lời, sau đó mới có chút xấu hổi nói "Ta không biết. Con thú đó có lông trắng toàn thân, tai nhọn, chi trước ngắn, chi sau dài lại mạnh mẽ, ước chừng…" Y vốn đang hình dung xem nó lớn cỡ nào,

nhưng tìm không thấy vật gì để so, lại không thể thất lễ lấy thân hình của Duẫn ra so sánh được, vì thế mới xấu hổ ngừng lại.

"Là niết thố, lông rất dày, giảo hoạt, chạy cũng nhanh…" Đối với thú nhân mà nói cũng không phải dễ dàng bắt được nó, nhất là vào mùa tuyết rơi, lông của nó cùng màu với cảnh vật xung quanh, càng không dễ gì phát hiện. Cho nên một á thú nói y săn được niết thố khiến Duẫn không thể không trầm mặc.

Hóa ra đúng là có liên quan tới thỏ. Bách Nhĩ nghe được tên của bạch mao thú kia, không khỏi cảm khái. Đối với hoài nghi của Duẫn, không phải y không biết, nhưng y không muốn giải thích, mà chỉ hỏi lại "Có dám đi theo ta không?" Y biết mình cần đồng bọn hợp tác, nhưng không phải là cầu xin.

"Sao lại tìm ta? Chẳng lẽ ngươi không biết mắt ta đã mù?" Dứt bỏ hoài nghi, Duẫn cũng không lập tức đáp ứng, mà hỏi ngược lại.

"Ta đâu muốn ngươi đi săn, chỉ là muốn khiêng một con thú trở về thôi." Bách Nhĩ thản nhiên nói. Đối với y mà nói, Duẫn làm chuyện này vẫn còn dư sức. Về phần mấy thú nhân kiện toàn kia, không phải y chưa suy xét qua, thế nhưng người ta có đáp ứng hay không còn là một vấn đề, vả lại y càng tin rằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn hơn xa dệt hoa trên gấm.

Duẫn đương nhiên sẽ không hiểu ý nghĩ chân chính của y, hắn hơi suy tư một lát, định đứng lên, lại tại thời điểm đứng được một nửa, chân mềm nhũn ngã trở về, hắn không khỏi cười khổ "Ngươi xem, ngay cả đứng lên ta còn không làm được, sao có thể vào rừng với ngươi mang niết thố về." Mấy ngày nay hắn cũng giống như Bách Nhĩ, không được chia thức ăn, chỉ có nhi tử Mục với thân phận ấu thú, mỗi ngày được chia cho một củ khoai lang tím, một mình nó ăn còn không đủ, huống chi hai người. Nếu không phải Mục vẫn luôn trông chừng hắn, để không liên lụy con mình, hắn đã sớm rời khỏi bộ lạc, tiến vào trong rừng núi tự sinh tự diệt rồi.

"Đây là thứ hôm nay ta vào rừng tìm thấy, gọt vỏ nấu chín, có thể lấp bụng." Bách Nhĩ biết hắn đã có ý đáp ứng, liền không hề nói tiếp lời thừa, cầm bao da thú trong tay đổ mấy củ chốc đầu ra, sau đó đứng lên "Sáng sớm ngày mai ta tới gọi ngươi." Dứt lời, không đợi đối phương đáp, y đã vén da thú lên, chui ra khỏi lều.

"Bách Nhĩ này… thật kỳ lạ." Mục nhìn mấy củ xấu xí vẫn dính bùn đất, trầm mặc một lát, mới nói với phụ thân Duẫn.

Duẫn không đáp lại. Xét tình cảnh của Bách Nhĩ, chút kỳ lạ này cũng không là gì, có lẽ là do y ít tiếp xúc với người khác, nên ngay cả lời nói cũng cổ cổ quái quái, khiến người ta phải suy đoán mới hiểu được. Chẳng qua điều khiến người khác không tưởng tượng được là: y – một á thú như vậy không chỉ dám tiến vào rừng núi vào mùa tuyết rơi, vậy mà còn săn được một con niết thố, đến tột cùng… có phải là sự thật không? Nhưng mà mặc kệ là thật hay giả, hắn nhất định phải đi xem thử, hắn đã không còn lựa chọn nào nữa.

"A phụ, hình như đây là rễ củ khổ tử ma, trước kia chưa có ai từng nếm qua." Trong tai truyền tới giọng nói do dự của Mục.

"Theo lời Bách Nhĩ làm đi." Duẫn thở dài. Bọn họ còn có thể lựa chọn cái gì, Bách Nhĩ cũng không thể vào tối trời lạnh chạy tới trêu đùa họ. Huống chi, hắn tự nhận là trước khi hắn bị thương, rồi bị mù, hắn chưa từng giống các tộc nhân khác tránh Bách Nhĩ như tránh ôn dịch, thái độ của hắn với y cũng không khác gì với các tộc nhân bình thường. Có lẽ đây là nguyên nhân chân chính mà Bách Nhĩ tới tìm hắn.

Lúc hai phụ tử thấp thỏm, ngầm chờ đợi, rễ khổ tử ma tản ra mùi vị họ chưa từng ngửi thấy, dụ dỗ được cái bụng vốn trống rỗng kêu ầm ĩ lên. Dường như không đợi tới khi nó chín hết, Mục liền dùng bát đá lấy cho phụ thân và mình mỗi người một phần.

"Ngon quá." Mục mặc kệ còn nóng, ăn hết phần của mình như hổ đói, cuối cùng ngay cả bát cũng không bỏ qua, liếm sạch qua một lượt. Tuy vẫn chưa no, nhưng cũng không giống như trước, đói đến chân tay run rẩy, ngay cả ngủ cũng không được "A phụ, không ngờ rễ khổ tử ma ngon vậy, không giống như lá của nó, vừa đắng lại vừa chát, mai con cũng đi đào, con biết ở đâu có." Nó chỉ nấu có hai củ, còn lại hai củ để mai trước khi a phụ ra ngoài có thể ăn, nên sau khi thưởng thức qua mùi vị, nó nhất định phải tự kiềm chế thật nhiều mới đè nén được xúc động muốn nấu nốt hai củ kia.

Duẫn cũng đang liếm bát, nghe vậy hắn dừng lại, mới chậm rãi nói "Con tạm thời đừng đi, chờ a phụ trở lại rồi hẵng tính."

Mục rất nghe lời phụ thân, tuy khó hiểu, nhưng nó cũng không phản bác, chỉ nói "A phụ, mai con đi cùng mọi người."

"Không được." Tình huống không rõ, sao Duẫn có thể để Mục còn chưa có năng lực đi săn mạo hiểm, nghĩ một lát, hắn nói "Con gọi Nặc tới đây đi."

5. Chương 5: Kẻ Què: Nặc

Sáng sớm hôm sau, Bách Nhĩ thức dậy, luyện công xong, mới vừa đem con cá đông lạnh cuối cùng và hai củ khổ tử ma bỏ vào trong nồi, Duẫn đã tới đây. Nghe thấy tiếng động, y nhấc tấm rèm da thú lên, phát hiện bên ngoài không chỉ có Duẫn, mà còn có một con sói xám thiếu mất một chi, da lông cũng khiếm khuyết, chỉ còn lại những vết sẹo, đồng dạng gầy trơ xương.

"Tuy Nặc bị cụt mất một chân, nhưng gã chạy rất nhanh. Ta không nhìn thấy, có gã sẽ an toàn hơn nhiều." Duẫn nói, trong lòng có chút thấp thỏm, sợ Bách Nhĩ không đồng ý, sau đó hắn nhanh chóng bồi thêm một câu "Hai chúng ta chỉ cần ngươi đáp ứng chia một nửa số thịt, sẽ không đòi thêm đâu."

Bách Nhĩ không trả lời ngay, ánh mắt sắc bén đảo qua con sói xám im lặng nhìn mình, cũng không toát ra vẻ hèn mọn cầu xin, sau đó y nghiêng người "Vào đi."

Vì chống chọi với giá rét, toàn bộ thú nhân vào mùa tuyết rơi vẫn duy trì hình thú, Duẫn cùng Nặc tuy đói đến mức cả xương sườn cũng lộ ra, nhưng hình thể vẫn thế, vừa tiến vào cái lều nhỏ hẹp của Bách Nhĩ, liền xoay người cũng khó khăn. Hai con thú đều co quắp lại, nằm sấp tại chỗ không dám cử động.

Thức ăn sáng còn chưa nấu xong, Bách Nhĩ thấy mũi mộc mâu của mình đã hơi cùn, vì thế y cầm dao đá gọt lại lần nữa.

"Ngươi dùng cái này săn niết thố?" Chú ý tới mũi mâu còn lưu lại vết máu đỏ sậm, Nặc vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, trong đôi mắt u ám xoẹt qua một tia sáng.

"Ừ." Bách Nhĩ cũng không ngẩng đầu lên, dao đá mài thế nào cũng không đủ sắc, khiến người đã quen dùng bảo đao lợi khí như y thật sự thấy không thuận tiện. Vì gọt mộc mâu này, tay y đã ma sát đến phồng rộp cả lên.

"Chỗ ta có gai nhím đó." Nặc nhìn y gọt vất vả thế, không khỏi nghĩ tới trong nhà mình có cất chứa vài vật trang trí như sừng thú, răng thú, gai thú, trong mắt gã mộc côn không sử dụng được, mà mấy thứ kia lại rắn chắc, sắc bén hơn một chút, vì thế gã nói ra.

"Hả?" Bách Nhĩ quay đầu nhìn về phía gã, nhất thời không kịp hiểu ý tứ của câu nói đó. Nặc cũng không giải thích, gã đứng lên, ra khỏi lều, chỉ chốc lát lại quay trở vào, miệng ngậm cái gai đen thùi dài bốn năm thước, gã nghiêng đầu chui vào, sau đó ném tới chân Bách Nhĩ. Bách Nhĩ nhặt lên, chỉ cảm thấy thứ đó lạnh như băng, bóng loáng trong tay, một đầu tròn thô, lớn cỡ cánh tay trẻ con, một đầu sắc nhọn, hiện lên hàn quang u ám, gần giống đoản mâu, mắt y không khỏi sáng ngời, cổ tay vừa xoay, đâm đầu nhọn vào khối đá dùng để mài dao, liền nghe răng rắc một tiếng, tảng đá kia vậy mà phân thành mấy khối, khiến cho y có chút kinh hãi, tiếp lại vui mừng. Y vẫn luôn thấy khổ vì không có vũ khí tiện tay, thế này thì tốt rồi.

"Còn có thứ như vậy nữa không?" Khóe miệng y hiện lên tiếu ý, ánh mắt nhìn về phía Nặc ôn hòa đi rất nhiều. Y thiện dùng song mâu, chẳng sợ không có nội công, song mâu trong tay cũng có thể tạo ra lực sát thương rất lớn. Nặc gật đầu, sau đó lại lắc đầu "Không dài như vậy, còn có hai cái chỉ dài bằng nửa cái này thôi."

Bách Nhĩ liền không nói gì thêm, thấy nước canh trắng ngà đậm sệt trong nồi lăn tăn, tỏa mùi nồng đậm, xem chừng nấu cũng chín rồi, nhưng y vẫn dùng đũa chọc thử, quả nhiên đã mềm nhão đi, vì thế y bỏ thêm chút muối, sau khi quấy xong thì bưng xuống. Kế tiếp, y trợn tròn mắt nhìn cái lều nghèo nàn của mình đến bát cũng không có. Cho tới nay y đều bưng cả nồi ăn, tuy không quá thoải mái, nhưng cũng miễn cưỡng được mấy ngày này. Hiện tại đột nhiên có thêm hai con thú, y không có khả năng mặc kệ họ, y cũng biết

sức ăn của họ ra sao. Y cầm bốn củ chốc đầu tới đó, hai thú lớn một thú nhỏ cùng ăn, chỉ sợ nhét kẽ răng cũng không đủ. Y lại chỉ còn hi vọng vào sức lực của họ ký thác áo cơm, đem niết thố an toàn trở về.

"Ngươi, Nặc, ngươi đi cầm bát ăn cơm của các ngươi tới đây đi." Không có cách nào, đành phải khiến Nặc đi thêm một chuyến.

"Chúng ta ăn rồi." Duẫn nguyên bản đang nằm sấp như đã ngủ lại ngẩng đầu lên, hiển nhiên hắn không ngờ Bách Nhĩ lại gọi họ ăn cùng. Thời điểm thức ăn khan hiếm thế này, nếu không phải là người một nhà hoặc có quan hệ tốt như hắn với Nặc, không ai sẽ chia sẻ thức ăn của mình cho người ngoài cả.

Nặc cũng bất ngờ, hôm qua Duẫn cho gã một củ khổ tử ma, đây là thứ duy nhất mấy ngày nay gã được ăn. Từ lúc tiến vào lều của Bách Nhĩ, gã liền bị mùi vị tản ra từ trong nồi dẫn tới khó mà chịu đựng, nhưng cũng không nghĩ tới có thể được chia một chút xíu, vì vậy lúc Bách Nhĩ kêu gã, gã hơi sững sờ, không có lập tức cử động.

"Lề mề gì thế." Bách Nhĩ quen không nói hai lời, mày y nhíu lại, giọng nói bất giác mang theo uy phong của kẻ bề trên.

Nặc theo phản xạ chạy trốn ra ngoài, để lại Duẫn cứng đờ ngồi dậy trong lều, sự khó hiểu cùng áp lực khiến hắn không nằm xuống được. May mà tốc độ của Nặc rất nhanh, không để hắn khó chịu lâu, liền quay trở về, mang theo hai cái bát sứ lớn.

Nhìn hai cái bát sứ to cỡ cái thau rửa mặt trước kia của mình, cơ thể Bách Nhĩ cứng lại, sau đó mới đổ chút đồ ăn trong nồi vào, may mắn còn có nước canh, thêm bát sứ dưới hẹp trên rộng, miễn cưỡng che lấp được đáy bát, nếu không y chỉ sợ mình không khỏi cảm thấy xấu hổ.

"Bên trong còn có cá, cẩn thận xương đó." Y bưng nồi, định ăn, đột nhiên nhớ tới điều gì, liền vội vàng nhắc nhở. Trong trí nhớ của nguyên chủ, người ở đây không ăn cá.

"Cá?" Nặc nghi hoặc nhìn thoáng y, sau đó cúi đầu ngửi đồ ăn có mùi hơi khác với củ khổ tử ma hôm qua gã đã ăn, còn chưa biết rõ cá là cái gì, gã liền nhịn không được mà liếm trước một miếng. Bởi vì bỏ thêm cá với muối, nên bớt vị thanh, ngọt đi, lại thêm vị tươi, mặn, dĩ nhiên càng phù hợp với khẩu vị của thú nhân.

"Là quái vật nhiều xương." Duẫn đã ăn mấy miếng, vừa cẩn thận dùng đầu lưỡi đẩy xương cá tương đối thô to ra, vừa chậm chạp nói. Mục từng thấy Bách Nhĩ tới bờ sông đập băng, bắt thứ quái vật nhiều xương này, nên họ cũng bắt mấy con về nhà, thế nhưng nấu xong hai phụ tử đều nuốt không trôi, không ngờ Bách Nhĩ lại nấu ngon như thế. Quả nhiên nấu ăn vẫn là nghề của á thú.

Nếu Bách Nhĩ biết Duẫn suy nghĩ cái gì, tất nhiên sẽ dở khóc dở cười. Với địa vị của y trước kia, lúc nào chẳng có người nấu đồ ăn ngon dâng đến tận miệng, sao phải đi nấu thức ăn chứ. Thế nhưng y không phải là kẻ tứ thể bất cần, ngũ cốc bất phân, dù chưa từng làm qua, một chút thường thức này vẫn biết tới, ví như nấu đồ ăn phải thêm nước, lại ví như làm cá phải cạo vảy, bỏ mang cá, ruột cá đi,... Thêm hiện tại hoàn cảnh bức bách, y nấu cái gì cũng sẽ chỉ cố gắng tới trình độ nấu chín thôi, còn về phần hương vị, thật sự không dám nghĩ tới.

"Quái vật nhiều xương?" Nặc tò mò dùng đầu lưỡi cuốn thịt cá vào miệng, phát hiện mùi vị ngon, không khó ăn như trong truyền thuyết, chỉ là có rất nhiều xương, ăn thật sự quá phiền toái. Nghĩ tới Bách Nhĩ ăn thứ bình thường họ đều cho rằng không thể ăn, trong lòng Nặc không rõ là đồng cảm hay bội phục, gã không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lại nhìn thấy Bách Nhĩ cầm đồ ăn trong tay cùng với tư thế ăn ngây ngốc của y.

Từ nhỏ đã bị quý tộc giáo dục, khiến Bách Nhĩ dù bưng cả nồi, động tác ăn vẫn mang theo vẻ tôn quý ưu nhã không nói nên lời như trước. Dù sau này vì để thích hợp với hành quân, ra trận, y đã luyện được tốc độ ăn nhanh chóng, nhưng phong độ từ trong ra ngoài này vẫn không mảy may giảm sút. Nặc chưa từng thấy qua, cộng thêm dùng hai cây gậy gỗ nhỏ gắp đồ ăn cũng là lần đầu tiên gã thấy, không khỏi nhìn đến nhập thần.

Nhận thấy ánh mắt của gã, động tác ăn của Bách Nhĩ cũng không dừng lại, chỉ là dương mắt thản nhiên nhìn qua, nhất thời liền khiến *** thần gã hồi phục, vùi đầu im lặng ăn tiếp, không dám nhìn đông ngó tây nữa.

Chờ ba người ăn xong, Bách Nhĩ phủ thêm tấm thảm da thú rách rưới, chỉ cầm theo cái gai kia, liền xuất phát.

Bên ngoài tuyết rơi ít hơn so với hôm qua, Duẫn nói như thế càng nguy hiểm, bởi vì dã thú đi ra kiếm ăn sẽ tăng hơn nhiều. Mắt Duẫn không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào tiếng bước chân mà đi theo sau Bách Nhĩ, nhưng tốc độ cũng không tính là chậm. Đương nhiên, đây là so với Bách Nhĩ mà nói. Sau khi ra khỏi cánh rừng xung quanh bộ lạc có thú nhân phòng thủ, Nặc liền thể hiện sở trường ba chi của gã vẫn thần tốc như trước, đảo mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Bách Nhĩ, qua chốc lát lại từ một phương hướng khác vô thanh vô tức trở về. Theo Duẫn nói, gã đang điều tra chung quanh xem có dã thú cùng nguy hiểm khác không.

Nơi Bách Nhĩ săn niết thố cách bộ lạc không xa, ba người vô kinh vô hiểm đi tới, nhìn tuyết chung quanh cái động cây kia không có dấu vết bị đào bới, Bách Nhĩ thở phào nhẹ nhõm. Khi lôi niết thố một hai trăm cân từ trong động cây ra, ánh mắt Nặc nhìn Bách Nhĩ liền thay đổi, kỳ thật gã cũng giống như Duẫn, không phải quá tin tưởng một á thú có thể săn được niết thố nhanh nhẹn lại giảo hoạt, cho dù buổi sáng nhìn thấy mộc mâu dính máu, cũng chỉ tin có thể là ấu thú mà thôi. Bởi vì da lông thú trưởng thành vừa dày lại vừa dai, ngay cả nanh vuốt sắc bén của thú nhân cũng không dễ dàng cắn nát, huống chi một cây gậy gỗ được vót nhọn.

"Sao không có vết thương?" Xem xét niết thố một lượt từ trên xuống dưới, Nặc nghi hoặc hỏi.

"Tai phải." Bách Nhĩ nói, đưa tay bắt lấy một chân niết thố, ý bảo hai người kia nhanh lên. Lúc này tuyết rơi ít đi vài phần, nếu tiếp tục trì hoãn, y cũng không nắm chắc có thể lại gặp vận may mà bắt được một con niết thố mập mạp như vậy.

Theo lời nhắc nhở của y, Nặc quả nhiên thấy lớp băng mỏng ở lỗ tai niết thố mơ hồ có màu đỏ, lấy tay nhấc tai nó lên, chỉ thấy bên trong là não cùng huyết ngưng kết thành những mảnh băng. Gã cũng là một thợ săn giàu kinh nghiệm, suy nghĩ một lát liền hiểu cách thức trong đó, đối với Bách Nhĩ không khỏi dâng lên một ít tôn kính.

"Để ta." Duẫn có vẻ rất cao hứng, niết thố lớn như vậy, dù chỉ được một nửa bọn họ cũng đủ ăn mấy bữa. Lập tức không để ý thời tiết rét lạnh, hắn hóa thành hình người, thò tay bắt niết thố, muốn vác lên vai.

"Chờ một chút." Lần đầu tiên Bách Nhĩ tận mắt thấy thú nhân biến hình, đầu tiên là cả kinh, sau đó mới chú ý tới toàn thân từ trên xuống dưới của hắn đều trần như nhộng, hơi cảm thấy xấu hổ, y cởi tấm thảm rách khoác trên người ra, ném cho hắn "Vây quanh đi."

Mắt Nặc sắc bén đưa qua dây leo khô của cái cây rắn chắc bên kia, Duẫn nhận lấy tấm da thú cột vào hông, sau đó cúi người, sờ soạng lưng niết thố, cơ bắp cánh tay cuộn lên, ngay sau đó nhấc toàn bộ niết thố bị đông cứng lên vai phải. Nhìn bộ dáng vác vật nặng như không, Bách Nhĩ không thể không cảm khái sức mạnh của thú nhân nơi này.

6. Chương 6: Da Thú

Ba người không trì hoãn nữa, lập tức theo đường cũ trở về. Nặc vẫn chạy trước chạy sau không biết mệt mỏi như cũ, giữa đường cảnh báo hai lần, khiến họ thành công tránh khỏi hai dã thú đói khát. Nếu không phải tối qua đã ăn củ khổ tử ma, sáng nay lại ở nhà Bách Nhĩ ăn món hỗn hợp, chỉ sợ gã không thể duy trì sức lực vận động lớn như vậy. Sau khi Bách Nhĩ ở xa nhìn thấy dị thú lớn cỡ một ngọn núi nhỏ, toàn thân mọc đầy gai nhọn đen kịt, dù trời lạnh vẫn khiến y vã mồ hôi, cuối cùng y cũng hiểu vì sao Duẫn muốn dẫn Nặc đi cùng, càng thêm minh bạch hành vi xông vào núi rừng ngày trước của mình là ngu xuẩn, lỗ mãng cỡ nào, đồng thời lại may mắn biết bao nhiêu.

Bởi vậy thời điểm trở lại bộ lạc chia thịt, y không hề keo kiệt mà đem hai cái đùi to cùng phần nhiều thịt của niết thố cho Nặc và Duẫn, lại chia nội tạng thành ba phần đều nhau, còn mình giữ lại phần sườn, da thú, đầu thú. Với cách chia như thế của y, Duẫn và Nặc vừa bất ngờ lại vừa cảm kích, nhưng cả hai cũng không khách khí đùn đẩy. Vào lúc này, ai lại ngại mình có nhiều đồ ăn đâu chứ, nhất là sức ăn của thú nhân lớn hơn á thú rất nhiều. Nhà Duẫn còn có một ấu thú đang trong thời kỳ trưởng thành, ăn thế nào cũng không đủ no.

"Chỗ da này để ta thuộc giúp ngươi." Trước khi rời đi, Nặc do dự, rồi nói với Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ ngẩn ra, còn chưa trả lời, Duẫn đã cười ha ha lên "Bách Nhĩ, để Nặc làm đi, gã thuộc xong, sẽ làm da vừa mềm vừa ấm, quấn trên người chắc chắn sẽ thoải mái hơn miếng da thú của ngươi." Trên người hắn còn vây tấm da thú cứng ngắc của Bách Nhĩ, liền bắt đầu cảm thấy khó chịu, sự trầm ổn của lúc trước, có thể thấy sau khi được chia thịt khiến tâm trạng hắn tốt hẳn lên, nói chuyện với Bách Nhĩ cũng tùy ý nhiều hơn mấy phần.

Bách Nhĩ bật cười, hai tay đưa tấm da thú mới được xếp gọn lại tới trước mặt Nặc, ôn hòa nói "Vậy làm phiền ngươi rồi." Đối với công việc thuộc da, y chỉ biết quy trình đại khái từ những thợ săn già, bản thân cũng chưa từng thử qua, huống chi căn nhà này nghèo đến chuột cũng chẳng thèm ghé thăm, vật liệu thuộc da càng không có, giờ có người nguyện ý giúp đỡ đương nhiên là vô cùng tốt.

Nặc lại bị cử chỉ, khí độ khác lạ của y làm cho cứng đờ, đuôi cũng không biết nên làm ra động tác gì.

Bách Nhĩ thấy gã không phản ứng, đầu tiên là khó hiểu, rồi sau đó giật mình vỗ trán như có điều ngộ ra, y ngượng ngùng nói "Xem ta kìa, lẽ ra ta phải đưa tới quý… quý phủ… mới đúng chứ." Lời nói đã thành thói quen dưới ánh mắt mờ mịt của đối phương khiến y chợt mất tự nhiên, thế nhưng nhất thời y lại không suy nghĩ ra từ gì có thể thay thế cho "quý phủ", quý phủ là thích hợp nhất rồi, vì thế đành cố gắng nói hết lời, không tránh khỏi có chút lắp bắp.

Thấy y như vậy, Nặc cuối cùng thở phào một hơi, không tiếp tục câu thúc như thế nữa, gã duỗi đầu ra, ngậm miếng da thú trong tay Bách Nhĩ, xoay người, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Bách Nhĩ im lặng, nếu Duẫn có thể nhìn thấy, tất nhiên sẽ phát hiện tai y đang dần dần phiếm hồng. Y không phải kẻ ngốc, lúc này dĩ nhiên nhận ra Nặc không phải như y suy đoán vì hình thú không cầm tấm da đi được dẫn tới quẫn bách, mà là bị ngôn hành của y hù dọa.

"Bách Nhĩ, sau này ngươi còn muốn lên núi sao?" Duẫn hỏi. Hắn là một thú nhân nhạy bén, lúc Nặc với Bách Nhĩ đối thoại, hắn đã biết vết thương chí mạng của niết thố ở đâu, khiến hắn hiểu Bách Nhĩ cũng không phải dựa hết vào vận khí. Có thủ pháp lưu loát gọn lẹ như vậy cùng với sức phán đoán sắc bén mà không thiếu can đảm, cho dù là á thú yếu đuối cũng đáng để hắn mạo hiểm hợp tác cùng.

Bách Nhĩ muốn nói "không sai", lời vừa tới miệng y lập tức kịp phản ứng, vì thế quy quy củ củ đổi thành một chữ "ừ".

"Ta với Nặc đi cùng ngươi." Duẫn không muốn sau này còn phải chia thức ăn từ con mồi á thú săn được. Tuy lần này y không khước từ, lại góp thêm chút sức lực, nhưng kỳ thật trong lòng cũng không thoải mái như thế. Chỉ là cuộc sống bức bách, không thể nề hà mà thôi.

"Được." Bách Nhĩ cười nói "Ta cũng có một số việc muốn thỉnh giáo ngươi."

Duẫn nhìn trân trối, sau đó mới do dự hỏi "Ý ngươi nói là có chuyện muốn hỏi ta?" Tuy hắn có thể hiểu do Bách Nhĩ ít tiếp xúc với người khác, nên lời nói có chút kỳ lạ, thế nhưng y luôn thoát ra một ít từ ngữ khiến người nghe không hiểu, cũng thật sự khiến người ta đau đầu.

"A, đúng vậy." Bách Nhĩ vội ho một tiếng, ngượng ngùng đáp. Lúc trước vẫn chỉ có một mình, nên chưa cảm thấy gì, hiện tại mới phát hiện thói quen nói chuyện này của mình có vẻ không hợp với nơi đây.

"Chuyện gì?"

"Ta muốn ngươi kể cho ta nghe trong rừng có những dã thú nào, đi săn cần phải chú ý những gì…" Đối phương thẳng thắn thế, Bách Nhĩ cũng không xấu hổ nữa, trực tiếp hỏi vấn đề bản thân muốn biết. Trong trí nhớ của nguyên chủ, liên quan tới phương diện này thật quá ít ỏi. Y còn chưa nói hết lời, Nặc đã quay trở lại, phía sau còn có Mục hóa thân thành báo con.

Nghe được âm thanh của bọn họ, trên mặt Duẫn lộ ra nụ cười, hắn cúi xuống nhấc thịt của hai nhà lên, quay đầu nói với Bách Nhĩ "Câu hỏi của ngươi chốc lát cũng không nói hết được, lúc nào ngươi tới lều của ta, những gì ta biết đều sẽ nói cho ngươi."

Bách Nhĩ đáp ứng, nhìn bọn họ đi xa, đột nhiên phát hiện thiếu chút nữa quên mất một chuyện, y vội kêu lớn "Duẫn, sau khi ngươi về nhà, nhớ bảo Mục cầm da thú trả lại ta." Đây chính là thứ y dùng để ngủ, tuy

không ấm mấy, nhưng có còn hơn không.

Duẫn cười ha ha, cũng không quay đầu lại, khoát tay ý bảo "biết rồi". Chờ tới khi Bách Nhĩ bắt đầu nấu thịt, Mục quả nhiên chạy đến, cầm theo hai tấm da thú, vừa thấy liền biết không phải tấm của Bách Nhĩ, hai miếng này lớn hơn, đẹp hơn của y nhiều.

"Là Nặc bảo ta đưa tới. Chỗ Nặc không thiếu loại da thú này, a phụ ném tấm kia của ngươi rồi, ông ấy bảo có lót dưới đất cũng cộm mông thôi." Mục đặt da thú bên chân Bách Nhĩ, truyền đạt lời của a phụ, sau đó nhanh chân chạy đi. Ngay cả thời gian để Bách Nhĩ đáp lại cũng không có, chắc là sợ y nổi giận.

Bách Nhĩ nhìn bóng dáng nhỏ bé của nó biến mất trong tuyết rơi, lúc này y mới cúi người nhặt hai tấm da thú trên đất lên, khi ngón tay chạm vào tấm da lông êm dày kia, trong lòng y cảm thấy ấm áp, khóe miệng bất giác hiện lên nét cười nhàn nhạt.

Tin tức mấy người Bách Nhĩ săn được một con niết thố lan nhanh khắp bộ lạc. Vào thời điểm tuyết rơi, không có chuyện để làm, mà thức ăn lại khan hiếm khiến tin này lập tức tạo ra chấn động không nhỏ. Không ít người có thái độ hoài nghi, dù sao cũng chỉ là một á thú, một tên mù, một kẻ què, sao có thể ở trong thời điểm thú nhân cường tráng của bộ lạc còn khó tìm được thức ăn, mà những kẻ đó còn săn được niết thố giảo hoạt, khó truy, việc này nghe vào tai quả thật giống một trò cười. Sở dĩ mọi người chú ý nhiều tới chuyện này là xuất phát từ tò mò sao Bách Nhĩ lại ở cùng với hai tên thú nhân tàn phế, đối với gút mắc về quan hệ của bọn họ sản sinh đủ loại suy đoán, cũng hưng trí bừng bừng chờ mong kết quả. Cuối cùng ai sẽ rời khỏi? Hay là hai thú nhân cùng có được á thú kia?

Bách Nhĩ không biết mình đã trở thành nhân vật chính cho mọi người rảnh rỗi đàm luận, mà kể có biết y cũng sẽ không để trong lòng, y lấy vài cái vảy thú sắc bén từ chỗ Nặc, đang mò mẫm làm quần áo da thú để mặc. Thế nhưng cũng giống như nấu đồ ăn, y cũng không biết may vá y phục, bởi vậy chỉ có thể vắt hết óc hồi tưởng hình thức y phục đơn giản nhất trước kia mặc qua, xem có thể phỏng chế không. Nhưng mà suy nghĩ thật lâu, đang định bắt đầu thử nghiệm thì lại phát hiện không có kim chỉ, không có cách nào hết, cuối cùng đành phải dùng vảy thú cắt hai mảnh da thú một trước một sau, chỗ trên vai cùng với dưới nách hai bên đều dùng gai xuyên thủng, lấy dây da thú cột chặt, miễn cưỡng làm cái áo cộc tay, còn hai cánh tay vẫn phơi bày da thịt như cũ. Chỉ mới như vậy đã khiến đầu y ra đầy mồ hôi rồi.

Về phần quần… Bách Nhĩ tự biết rõ ràng, không nên lãng phí da thú, vì thế y chỉ cắt một miếng bọc làm đũng quần, đồng dạng dùng dây da thú cột chặt hai bên thắt lưng. Lại vẫn mặc cái váy da thú kia, có điều y cắt hai miếng bao lấy cẳng chân cùng đầu gối. Rồi làm thêm hai cái bao từ khuỷu tay tới cổ tay, từng cái vụn vặt ghép lại xem như là bọc lấy cơ thể. Tuy da thịt vài bộ phận vẫn lộ ra ngoài, nhưng so với tấm da thú trước kia cũng ấm hơn nhiều. Quan trọng nhất là phía dưới không còn lạnh nữa. Chỉ cần chờ da của niết thố Nặc thuộc xong, làm thành áo choàng, vậy trải qua mùa tuyết rơi có lẽ sẽ không còn khó khăn như thế nữa. Về việc làm áo choàng, Bách Nhĩ cho rằng mình vẫn có thể đảm nhiệm được.

Buổi tối, lúc Mục tới, Bách Nhĩ đang dùng miếng gỗ làm lược, y thật sự chịu đủ cái mái tóc vừa bẩn vừa rối lại vừa hôi này rồi, lúc trước không có công cụ thì đành phải chịu, nay có vảy thú sắc bén, tuy cầm không được tiện lắm, nhưng gọt gỗ vẫn rất lưu loát.

Mục xách một bao da thú lớn chứa củ khổ tử ma tới, để trong lều của Bách Nhĩ.

"Hôm nay mọi người đều tới đối diện sông đào khổ tử ma, ngay cả á thú được chia thức ăn cũng tới. Nhưng mà không có ai trong họ nhanh bằng ta hết." Nó còn chưa trưởng thành đến mức có thể xóa hết các vết vằn trên mặt, tâm tình lúc này cũng thể hiện rõ vẻ kiêu ngạo.

Bách Nhĩ nở nụ cười, nhưng lại có chút nghi hoặc "Sao hôm nay… mọi người lại đi đào?" Chẳng lẽ trong đó có nguyên nhân gì chủ cũ cơ thể này không rõ ràng?

"Ta nói chuyện rễ củ khổ tử ma có thể ăn được cho mọi người." Mục hiển nhiên trả lời, ánh mắt bị chiếc áo kỳ lạ cùng với bao tay trên người Bách Nhĩ thu hút, khiến nó không khỏi nhìn thêm vài lần.

Bách Nhĩ ngẩn người, loại sự tình này không phải nên cố che giấu để tốt cho mình à? Sao nó ngược lại không sợ người khác biết, mà còn đi truyền bá khắp nơi, như vậy nếu kẻ khác đoạt mất chẳng phải mình lại phải chịu đói tiếp sao? Y không thể hiểu tâm tính người ở đây, nhưng bản thân y cũng không quá chú ý loại chuyện này, cho nên rất nhanh liền ném nó qua một bên.

7. Chương 7: Sơ Kiến Á Thú

"Sao đưa ta nhiều thế?" Nhìn khổ tử ma chất một đống lớn đủ để y có thể ăn cả nửa tháng, Bách Nhĩ có chút không hiểu ra sao, nếu coi là đáp lễ, cũng không cần nhiều như vậy chứ.

"Vì ngươi phát hiện nó ăn được, ta đào nhiều lắm, có thể rất lâu không bị đói bụng nữa." Mục đầy hưng phấn, khác hẳn vẻ trầm mặc đêm hôm đó, có điều cũng có khả năng lúc đấy nó đói quá, chẳng còn sức lực nói chuyện "Bách Nhĩ, ngươi đang làm gì vậy?"

Chiếc lược trong tay Bách Nhĩ sắp thành hình, nghe thấy hỏi, y ngẩng đầu nhìn thì thấy mái tóc ngắn của Mục chỉ dài hơn tấc, đột nhiên nghĩ tới hình người của Duẫn, tóc tựa hồ cũng ngắn như vậy, lại đào ký ức của nguyên chủ, mới biết tóc thú nhân nơi này đều rất ngắn, dài nhất cũng sẽ không vượt quá cổ, trong lòng y nhất thời hâm mộ không thôi.

"Lược. Dùng để chải đầu." Y thản nhiên giải thích.

"Sao phải chải đầu?"

Mục cảm giác Bách Nhĩ đang làm chút việc kỳ lạ. Mà Bách Nhĩ lại cảm thấy đứa nhỏ này có lòng hiếu kỳ rất lớn.

"Bởi vì…" Y chần chừ một lát mới tìm được lý do bản thân mình cảm thấy tương đối có sức thuyết phục "Tóc rối quá, không thoải mái, còn che mắt nữa."

"Mọi người đều vậy mà. Sao ngươi lại nghĩ ra cái lược kỳ quái thế? Nó chải tóc… chải thành cái gì hả?" Mục vẫn không rõ.

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy thái dương ẩn ẩn co rút, y tự nhận là tính nhẫn nại của mình cũng không tệ lắm, thế nhưng đối mặt với vấn đề như vậy, thật sự khiến người ta kích động muốn đâm đầu vào tường, dù biểu tình trên mặt y kỳ thật không có biến hóa quá lớn.

"Đợi ta làm xong, ta sẽ dạy ngươi sử dụng như thế nào." Suy nghĩ một lát, y đáp như vậy, trái lại không hề tỏ ra bực mình.

"Có thể chứ?" Mắt Mục mở tròn vo, có chút dè dặt lại có chút kích động.

"Dĩ nhiên." Bách Nhĩ theo thói quen đáp, sau đó y kịp phản ứng, dương mắt nhìn, quả thấy nghi hoặc trong đồng tử của Mục, y không khỏi thầm thở dài, bồi thêm một câu "Có thể."

Mục cười khanh khách, hưng phấn đi qua đi lại trong cái lều vốn chẳng to mấy này, Bách Nhĩ cũng mặc nó, chỉ cần nó đừng hỏi mấy câu khiến người ta đau đầu là được. Ai ngờ không im lặng được một lát, Mục lại nói chuyện.

"Bách Nhĩ…"

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy da đầu mình căng ra, nhưng vào lúc này, ngoài lều đồng thời vang lên một giọng nói khác gọi tên y. Y không khỏi âm thầm thả lỏng, đặt cái lược qua một bên, đứng dậy, nhấc tấm da thú, bước ra ngoài.

Bên ngoài có ba á thú quấn da thú, cơ thể thon dài, không cường tráng, rắn chắc như thú nhân, ngoại hình đều xem như xinh đẹp, có mái tóc giống Bách Nhĩ, chỉ có mặt mày đặc biệt thanh tú, tóc cũng được chỉnh suôn lại, khoác bộ lông màu đỏ. Hai mắt Bách Nhĩ không khỏi nhìn nhiều thêm, nhất thời y nhớ ra người này là ai.

Na Nông, người đẹp nhất trong bộ tộc. Chuyển giữa nam và nữ, cuối cùng Bách Nhĩ chọn một chữ "trung gian". Ký ức có liên quan tới Na Nông của nguyên chủ phần lớn đều như là y được nhiều thú nhân theo đuổi, trang sức, y phục cùng với lời nói, cử chỉ của y vui lòng đẹp mắt cỡ nào, nguyên chủ đối với y là ghen tị cùng hâm mộ, thậm chí còn vụng trộm bắt chước,…Đối với chuyện này, Bách Nhĩ không thấy hứng thú, y chỉ có một điểm đáng chú ý đó chính là khi liêu thú tấn công bộ lạc, bạn đời của nguyên chủ vì cứu á thú này mà chết, thế nhưng thời điểm nguyên chủ bị mọi người vu tội, mỹ nhân này cũng không đứng ra giải thích rõ tình huống lúc ấy. Có thể nói nguyên chủ rơi xuống hoàn cảnh thê lương như lúc y đến, phần lớn là do Na Nông gián tiếp tạo thành.

Biết rõ sự tình bên trong, ánh mắt Bách Nhĩ lạnh lùng, không thèm nhìn á thú kia một cái, nơi y sống so với ở đây ti tiện dơ bẩn hơn rất nhiều, cho nên đối với chuyện này cũng không phải không thể chấp nhận, y chỉ chướng mắt với kẻ như thế thôi. Mà y cũng quen nhìn mỹ nhân rồi, nhan sắc thế này thật ra cũng chẳng là cái gì.

Vài á thú nhìn thấy kiểu ăn mặc quái dị của Bách Nhĩ đều hơi ngơ ngác, trong mắt Na Nông càng hiện rõ vẻ kỳ lạ.

"Bách Nhĩ, ngươi biết rõ củ khổ tử ma có thể ăn, tại sao không sớm nói cho tộc trưởng cùng những người khác? Nếu trước mùa tuyết rơi mọi người có thể đào một ít, vậy thức ăn cũng không thiếu như bây giờ." Một á thú dẫn đầu, sắc mặt không tốt lắm, hỏi, hiển nhiên y đã nếm qua củ khổ tử ma nấu chín, cũng cực kỳ khẳng định thứ này có thể giúp bộ lạc chịu đựng qua mùa tuyết rơi.

Đây là tới khởi binh vấn tội? Bách Nhĩ nhướng mày, có cảm giác dở khóc dở cười.

"Không muốn nói." Y thản nhiên đáp, chẳng muốn giải thích gì.

Lời này vừa nói ra, ba á thú đều biến sắc, hiển nhiên bọn họ chưa từng gặp kiểu người như Bách Nhĩ, nhất thời đều nghẹn lời, sau một lúc lâu, vẫn là Na Nông phản ứng trước, y nhíu mày "Bách Nhĩ, ngươi nên biết, nếu ai cũng giống như ngươi, các thú nhân sẽ không săn thú vì bộ lạc nữa, thế thì chúng ta không phải đều sẽ chết đói sao?"

Bách Nhĩ không quan tâm tới y, thế nhưng lời này lại khiến hai á thú kia hồi phục *** thần, tức thì cả hai giận đến đỏ bừng mặt, có lẽ trong lòng bọn họ không có từ "ích kỷ", mà Bách Nhĩ lại hiển nhiên làm cho bọn họ khắc sâu cảm nhận đại biểu cho hai từ này.

"Nếu Bách Nhĩ ngươi bởi vì lý do đó mà không nói cho mọi người, vậy về sau ngươi không được bộ lạc chia thức ăn cho nữa." Á thú dẫn đầu kia lời lẽ chính nghĩa lớn tiếng tuyên bố. Xem ra đây mới là mục đích chân chính bọn họ tới chuyến này.

"Tùy…" Khóe môi Bách Nhĩ gợi lên ý cười không thèm quan tâm. Y nhớ từ khi mình tới nơi kỳ quái này, đã không nhận được một chút xíu thức ăn từ bộ lạc. Chỉ là nói còn chưa xong, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nhỏ.

"Bách Nhĩ cũng mới biết củ khổ tử ma có thể ăn!" Mục đứng bên cạnh Bách Nhĩ, gấp gáp biện giải cho y. Bách Nhĩ có chút kinh ngạc nhìn bộ dáng kích động của tiểu thú nhân này, cuối cùng y mới biết nguyên chủ có vài phần kính trọng với Duẫn cũng không phải không có lý do.

"Mục, sao ngươi ở đây?" Là á thú còn lại vẫn chưa lên tiếng, nhìn qua dường như có chút mất hứng.

Mục nhìn y một cái, không đáp lại, mà tiếp tục cố gắng làm cho họ tin tưởng Bách Nhĩ "Nếu Bách Nhĩ sớm biết củ khổ tử ma có thể ăn, tại sao y không chuẩn bị một chút, mà lại để đói đến mức phải đi bắt quái vật nhiều xương ăn…"

Bách Nhĩ cũng không quen nhìn người khác khoe khoang cực khổ của mình, y đưa một tay bịt miệng Mục, tay còn lại vẫy vẫy với ba vị khách không mời mà đến, y nói "Các ngươi muốn sao thì làm vậy đi." Vừa nói, y vừa ôm lấy tiểu thú nhân ưm ưm a a vào trong lều.

Ba á thú nhìn nhau, không thể tin mình cứ như vậy bị ném tại chỗ này.

"Bách Nhĩ, sao ngươi không để ta nói. Ba người họ phụ trách chia thức ăn cho á thú các ngươi đấy. Nếu họ nói về sau không chia cho ngươi, vậy qua mùa tuyết rơi, thức ăn dồi dào, ngươi cũng không được chia đâu." Mục thật vất vả mới tránh thoát tay của Bách Nhĩ, cũng không biết là do nó nóng nảy hay xấu hổ mà mơ hồ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thô lỗ của thú nhân.

Bách Nhĩ lẳng lặng nhìn nó, mãi đến khi tiểu thú nhân nóng nảy bình tĩnh lại, y mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt cũng không mất đi vẻ kiêu ngạo "Ta có hai tay, sao không thể tự nuôi sống chính mình?" Ngay cả bản thân mình còn không nuôi được, sao xứng là nam nhi? Chẳng sợ đây là một thế giới quái dị y hoàn toàn xa lạ, chẳng sợ nơi này có dã thú cùng cây cối lạ kỳ, y tin chỉ cần dùng trí tuệ và hai bàn tay của mình, không dám nói là sẽ cẩm y ngọc thực như hồi trước, nhưng sinh tồn hẳn không thành vấn đề.

Vì trong lúc vô tình y toát ra phong thái làm người ta khiếp sợ, rồi sau đó lại bị ý tứ lời nói kích thích hào khí tràn ngập, đôi mắt Mục trở nên sáng lấp lánh.

"Bách Nhĩ, cho dù họ không chia thức ăn cho ngươi, vậy chờ ta có thể săn thú, ta sẽ săn nhiều thêm một chút, sau đó chia cho ngươi. Thế thì Bách Nhĩ không phải ăn quái vật nhiều xương nữa." Nó lớn tiếng nói.

Bách Nhĩ nghiêng đầu, tuy không biết tại sao tiểu thú nhân này đột nhiên lại thân thiết với y thế, nhưng y vẫn nở nụ cười "Được thế thì tốt quá, Mục phải mau lớn lên đó, Bách Nhĩ sẽ dựa vào ngươi." Khi nói chuyện, cái lược trong tay y cũng đã làm xong, y liền cẩn thận mài nó lên da thú cho bóng.

Trước khi tiểu thú nhân trưởng thành có thể săn bắt thức ăn, chúng đều là những người có địa vị thấp kém trong bộ lạc, chỉ hơn so với người già, kẻ tàn một chút, trong hoàn cảnh khắc nghiệt, lúc nào cũng khả năng chết yểu, không ai ký thác hy vọng vào chúng quá lớn, cho đến khi chúng đủ cường tráng. Bởi vậy thái độ của Bách Nhĩ khích lệ Mục rất nhiều, khiến nó có cảm giác như gặp được một tri kỷ, hận không thể lập tức chứng minh cho đối phương xem.

"Ừ." Nó vô cùng trịnh trọng đáp, giống như tuyên thệ vậy, dừng một lát, nó nói tiếp "Bách Nhĩ, chúng ta nhất định đều có thể vượt qua mùa tuyết rơi này." Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nó cảm thấy mùa tuyết năm nay gian khổ hơn bất cứ mùa tuyết nào trong dĩ vãng, rõ ràng nếu muốn thực hiện lời hứa, tất nhiên trước hết nó phải sống sót qua mùa tuyết rơi này đã.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nó, trong lòng y có chút cảm động lại có chút xót xa, nhịn không được đưa tay xoa đầu tiểu thiếu niên. Tuy Đại Tấn bị ngoại địch vây quanh, nhưng nội bộ yên bình, dân chúng an cư, tình cảnh khốn cùng như thú nhân bộ lạc này ngay cả những nơi đất đai cằn cỗi cũng khó tìm thấy. Y đầu thai nơi này cũng không biết rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây. Có điều có thể sống thêm một mạng, chung quy vẫn là tốt.

"Bách Nhĩ, lược của ngươi… làm xong chưa?" Mục bị xoa đầu khiến có chút ngượng ngùng, nó mất tự nhiên đổi đề tài.

Bách Nhĩ cầm cái lược mài mấy cái rồi đưa cho nó, nhìn nó nhận lấy, hiếu kỳ đùa nghịch, y liền đứng dậy đi nấu cơm tối. Y nấu cơm cũng dùng chính hai bàn tay này, xẻ một miếng xương sườn của niết thố, cắt thành từng cục bỏ vào trong nồi nước, sau đó gọt vài củ khổ tử ma bỏ vào, lại thêm chút muối vừa đủ. Trước khi nước sôi vớt bỏ lớp bọt, dám chắc là không ai biết điều đó. Vì thế hương vị khỏi cần bàn cãi, độ mặn vừa phải, không cháy khét không nửa sống nửa chín, thế đã là rất tốt rồi.

"Mục ở lại ăn cơm đi." Y nói với tiểu thiếu niên đang cầm lược quẹt vào lòng bàn tay mình, không phải hỏi, mà là báo cho nó biết.

"Hả…" Mục mờ mịt ngẩng đầu, một lát mới phản ứng lại, nó vội vàng đứng dậy "Không… không được, ta còn phải về nấu cho a phụ nữa." Lúc này nó mới nhớ mình tới đưa củ khổ tử ma cũng quá lâu rồi.

"Bảo Duẫn tới, chúng ta nướng thêm chút thịt là đủ rồi." Bách Nhĩ nói, đối với sức ăn của thú nhân y cũng biết chút ít, chỉ bằng cái nồi không tính là lớn này muốn ba người ăn no là không có khả năng.

"Có… có thể ư?" Mục có chút không thể tin được, lắp bắp hỏi.

Bách Nhĩ bật cười, đổi chữ "không sai" tới miệng thành "Tất nhiên rồi." Với y mà nói mọi người đều là nam nhân, không có gì kiêng kị cả. Hơn nữa tính Duẫn với Mục đều rất tốt, đáng giá tương giao, y cũng không phải người keo kiệt, đặc biệt trong việc đối đãi với bằng hữu. Về phần sự thật thân là á thú này, dĩ nhiên y lựa chọn quên nó đi.

"Đi thôi!" Vỗ nhẹ lên vai tiểu thú nhân, y nói.

Mặt mày Mục hớn hở, nhét cái lược vào lại tay y, liền nhanh như chớp chạy đi.

8. Chương 8: Phòng Ngự Của Bộ Lạc

Cha con Duẫn tới rất nhanh, còn dẫn thêm Nặc đi theo. Nặc vẫn duy trì hình thú, dù sao cũng thiếu một chân, hóa thành hình người không tiện hành tẩu lắm.

Bách Nhĩ thấy gã cũng không bất ngờ, chỉ là cảm thấy cái lều của mình quá nhỏ. Chờ trời ấm lên, có lẽ y nên suy xét xây một gian nhà cứng cáp, thoải mái hơn.

Mục cầm một miếng thịt niết thố lớn trong tay đưa cho Bách Nhĩ, nói "Đây là của Nặc." Lại từ trong tay phụ thân lấy một miếng khác còn to hơn "Đây là của ta và a phụ."

Bách Nhĩ đã sớm thấy thứ họ cầm trong tay, lúc này y cũng không tỏ ra khách khí, trực tiếp cầm lấy, dùng tuyết rửa sạch, cắt thành miếng to cỡ bàn tay, rồi ướp muối, cuối cùng còn không quên nói một câu "Lần sau không cần đem thịt, mang theo chút muối lại đây, muối chỗ ta không đủ." Mấy người kỳ thật cũng chỉ hợp tác với nhau có một lần, không tính là tình cảm sâu đậm, thế nhưng tính cách thú nhân đơn thuần, thật thà, y tự nhiên cũng không cần phải cư xử khéo léo, uốn nắn. Kiểu nói chuyện, hành động không cần phải thời thời khắc khắc tính kế thật sự khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

"Ta đi lấy." Nặc nghe gió liền cho là mưa, gã xoay người định đi lấy muối thì bị Bách Nhĩ nhanh chóng ngăn lại.

"Còn đủ mấy bữa nữa, giờ không cần gấp đâu."

Sau khi Nặc xác định lời y nói là thật, lúc này mới tìm một chỗ nằm sấp xuống, tẻ nhạt chờ cơm ăn.

Đối với việc nướng thịt, Bách Nhĩ xem như vô cùng thuần thục, lúc vào núi săn thú hoặc hành quân đêm nơi hoang dã hồi trước, y từng ăn thịt nướng không ít, lúc hào hứng cũng sẽ ra tay, bởi vậy so với hầm, nấu, y thành thạo nướng thịt hơn một ít. Chỉ tiếc nơi này ngoại trừ muối, lại không có gia vị gì khác, tay nghề có tốt mấy cũng không làm ra vị ngon được, có thể nướng thịt ngoài xém trong mềm đã là rất tốt rồi. May mà ba thú nhân lớn nhỏ này không kén chọn, mà Bách Nhĩ đã sớm hiểu không thể kén cá chọn canh, nếu y kén chọn, nơi này chỉ sợ không tìm ra thứ gì y có thể ăn.

"Tuyết rơi khoảng bao lâu nữa mới ngừng?" Ký ức của nguyên chủ liên quan tới tính toán con số là một mớ lộn xộn, Bách Nhĩ không thể không hỏi thú nhân.

"Mùa tuyết rơi năm nay lạnh hơn năm ngoái. Nếu giống năm ngoái thì đã qua một nửa rồi." Là Duẫn, người lớn tuổi nhất trả lời. Duẫn đang cầm một miếng thịt nướng ăn, tay khác bưng bát canh, nhìn hắn ăn uống thật thỏa mãn.

Một nửa là bao nhiêu ngày? Bách Nhĩ có chút mờ mịt, làm thế nào cũng vô pháp căn cứ ấn tượng trong đầu nguyên chủ suy tính ra số ngày, nhưng y lại không tiện hỏi tiếp, hỏi tiếp sẽ lộ sơ hở mất. Song y không vội, chuyện này về sau y vẫn có cơ hội để biết rõ ràng.

"Sau đó là thời điểm dã thú hung mãnh nhất, vì chúng đều đói cả. Lần trước Bách Nhĩ ngươi vào núi chỉ gặp được một niết thố đúng là vận khí tốt. Mùa tuyết rơi những năm trước, thời điểm không đủ thức ăn, chúng ta không thể không vào núi săn bắt, thường xuyên sẽ có thú nhân không trở về." Có lẽ là bị khơi mào hứng thú nói chuyện, Duẫn bất giác nói tới một ít chuyện săn bắt "Chân Nặc bị mất là vào mùa tuyết rơi năm kia." Đang nói, hắn duỗi chân đá đá con sói xám đang vùi đầu ăn, dù nhìn không thấy, nhưng cú đá này vẫn rất chuẩn xác.

Nặc chỉ dịch qua bên cạnh. Đối với việc gã không đáp lại, Duẫn cũng không để ý, tiếp tục nói về kinh nghiệm của bản thân.

"Bởi vì tìm không được thức ăn, vài dã thú thích chạy tới phụ cận bộ lạc, nên nếu tuyết rơi nhiều, thú nhân phải đi phòng thủ, để ngừa dã thú xông vào bộ lạc." Nói tới đây, hắn đột nhiên nhận ra mình đang nói chuyện người người trong bộ lạc đều biết, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, cúi đầu uống hai ngụm canh mới nói tới chuyện ngày đó Bách Nhĩ đề cập.

"Vào mùa tuyết có rất nhiều dã thú đều đi ẩn náu, chỉ có những con da lông dày, không sợ lạnh còn có thể kiếm ăn bên ngoài, tựa như niết thố ngươi săn được đó, còn có cả loài nhím toàn thân là gai, cú có thể bay lượn trên trời, cùng với tiểu nhĩ thú sống thành bầy đàn thường lui tới. Liêu thú cũng có, nhưng phần lớn chúng đều di chuyển tới nơi ấm áp trước mùa tuyết rơi. Đáng sợ nhất là tiểu nhĩ thú, đừng nhìn hình thể chúng nhỏ bé, thế nhưng một lần xuất hiện chính là một đoàn, chúng thích tấn công bộ lạc nhất, nếu ở trong núi rừng bị chúng nhìn chòng chọc, không có thú nhân nào có thể đào thoát."

"Không có cách đối phó với chúng à?" Miêu tả của Duẫn với đám tiểu nhĩ thú khiến Bách Nhĩ nghĩ đến bầy sói, thần sắc không khỏi ngưng trọng lại, bởi vì y nhớ rõ xung quanh bộ lạc ngoại trừ thú nhân trông coi, không có thiết lập thêm bất cứ cái gì để phòng ngự, nếu tiểu nhĩ thú kia đáng sợ đúng như lời Duẫn nói, vậy chúng muốn xâm nhập vào bộ lạc thật quá dễ dàng.

"Thú nhân có thể dễ dàng giết chết một tiểu nhĩ thú, thế nhưng nếu là một bầy thì cũng chỉ có thể chạy trối chết thôi." Duẫn bất đắc dĩ đưa tay ra, Mục để ý thấy hắn ăn hết miếng thịt nướng rồi, vì thế nó liền nhét thêm một miếng vào tay hắn.

Nói cách khác là kiến nhiều cắn chết voi. Bách Nhĩ trầm ngâm, cố gắng tìm kiếm tài liệu có liên quan tới tiểu nhĩ thú, sau đó y phát hiện nguyên chủ quả là người không quan tâm đến chuyện lớn, rõ ràng trong trí nhớ có ấn tượng về cuộc tấn công của tiểu nhĩ thú, nhưng lại không sao nhớ ra được bộ dáng của chúng. Cũng không biết là á thú nơi này đều vậy hay chỉ có mình nguyên chủ như thế thôi.

"Sao không dùng đá hay gỗ vây xung quanh bộ lạc?" Y thuận miệng hỏi. Dựa theo thói quen thủ thành lúc y đóng quân, thông thường xung quanh thành trì nơi đóng quân luôn phải để một mảnh đất trống lớn, phạt hết cỏ cây, đào mương cùng lấy sông bảo hộ thành, như vậy vô luận địch nhân muốn hỏa công hay là đánh lén đều không dễ dàng. Mà xung quanh bộ lạc này cây cối vừa um tùm lại vừa không có tường thành cao lớn, chắc chắn phòng ngự, cho dù có người phòng thủ, muốn tấn công vào cũng không phải việc khó.

Kỳ thật từ khi tới đây, Bách Nhĩ vẫn vô cùng nghi hoặc tình huống nơi này, bất kể là phân chia thức ăn hay quản lý bộ lạc, thậm chí là ăn, mặc, ở đều giống như Man nhân chưa khai hóa vậy. Lẽ ra với năng lực của thú nhân nơi đây, dù không thể phồn thịnh như Đại Tấn thì cũng không nên khốn cùng, bị động như vậy mới đúng chứ. Điều này khiến y không khỏi nghĩ tới thời tiền sử khi con người còn ăn lông ở lỗ mà truyền thuyết nhắc tới.

Nghe vậy, Nặc vẫn im lặng ăn chợt ngẩng đầu lên nhìn Bách Nhĩ, hiển nhiên gã không hiểu ý tứ của y.

"Dùng đá vây quanh bộ lạc?" Duẫn cũng không hiểu "Vây thế nào?"

Bách Nhĩ giải thích đại khái ý dùng tường vây xung quanh tạo thành hàng rào.

"Đá nặng lắm, khiêng không nổi đâu, cũng không có nhiều đá như vậy nữa." Duẫn hiểu ra, cảm thấy ý tưởng này dường như rất hay, thế nhưng thực hiện thì rất tốn công sức "Cây cũng không chặt được, các thú nhân phải đi săn thú, không có thời gian làm, những người khác lại không có sức lực."

Bách Nhĩ vô thanh thở dài, nơi này cái gì cũng thiếu, mà kỳ thật thiếu nhất vẫn là nhân thủ. Bộ lạc y ở gọi là Hắc Hà, thú nhân cường tráng có thể đi săn không vượt quá một trăm người, thêm á thú cùng với người già, trẻ nhỏ, tàn tật tới ba trăm người là nhiều rồi. Mà khi đi săn, thú nhân không xuất toàn bộ lực lượng, một số phải lưu lại bảo vệ bộ lạc. Dựa vào mấy chục thú nhân mà nuôi tới ba trăm miệng ăn, thức ăn không đủ cũng có thể hiểu, làm gì còn sức lực để xây tường phòng ngự nữa.

"Thật ra cũng có thể dùng đất xây…" Y lẩm bẩm, lại cảm thấy không có nghĩa lý gì, với thời tiết ở đây, đất đai đều bị đông cứng, đừng nói không có công cụ, giả sử có, đào lên cũng là chuyện hao tốn sức lực mà kết quả thu lại cũng không tốt.

Đang nói chuyện, đột nhiên xa xa truyền tới một tiếng hổ gầm. Nặc đang vùi đầu trong bát ngẩng đầu lên, Duẫn cùng Mục đều buông bát, đứng dậy.

Ngay sau đó lại có vài tiếng thú gào rú, tiếng sau dồn dập hơn tiếng trước, cũng không phân biệt nổi là do con gì phát ra.

Trong lòng Bách Nhĩ giật mình, cảm giác nguy hiểm không hiểu khiến y theo bản năng bắt lấy gai thú cách đó không xa, trong đầu cấp tốc tìm kiếm ký ức của nguyên chủ.

"Tiểu nhĩ thú tới rồi." Duẫn mở miệng, thần sắc bình tĩnh.

Không ngờ nhắc tào tháo, tào tháo đến. Bách Nhĩ nhíu mày, nhưng không hoảng hốt. Y đã trải qua tình cảnh bị quân địch tập kích nhiều rồi, thời khắc càng nguy cấp lại càng phải bình tĩnh.

"Chúng ta phải làm sao?" Y bình tĩnh hỏi, nắm chặt gai thú trong tay. Nơi này chỉ có những túp lều, căn bản không có khả năng ngăn cản dã thú tấn công, y thấy ngoại trừ liều mạng không còn lựa chọn nào khác.

Nặc nhìn thoáng qua y, trong mắt gã là thần sắc kỳ quái. Duẫn cũng khựng lại, rồi mới nói "Cất kỹ thức ăn, tới lều của tộc vu, nơi đó sẽ có thú nhân chuyên bảo hộ."

Nghe hắn nhắc, Bách Nhĩ chợt nhận ra, trong trí nhớ của nguyên chủ có một đoạn như thế, phàm là gặp ngoại địch tập kích, những người già yếu, bệnh tật cùng á thú không có khả năng chống cự đều sẽ tới lều của tộc vu lánh nạn, chỉ là xưa nay y chưa trải qua chuyện nấp sau lưng người, nên tự nhiên xem nhẹ. Hiện nay tình huống không rõ, cộng thêm y đã mất võ công, đương nhiên sẽ không lỗ mãng lao ra cho người khác thêm phiền.

Lập tức y cầm lấy một tấm da thú bắt đầu thu dọn đồ đạc. Mà Mục cũng hóa thành hình thú cùng Nặc một trước một sau xông ra ngoài, chạy về lều của mình. Duẫn lại không đi, mà ngồi lại chỗ cũ.

Bách Nhĩ bỏ thịt niết thố đông cứng vào tấm da thú, nhìn qua mấy củ chốc đầu tím đen xấu xí, y do dự một lát, rồi hỏi Duẫn "Củ chốc… khổ tử ma có cần thu không?" Dã thú hung mãnh dường như không ăn chay nhỉ?

"Thu hết." Duẫn mò tới cái bát mình chưa ăn xong, bưng lên, ăn mấy miếng to, giải quyết hết sạch "Trời quá lạnh, tiểu nhĩ thú không tìm được thức ăn, thì cái gì chúng cũng sẽ ăn. Chúng đột kích vào bộ lạc ta vì biết chúng ta cất giữ thức ăn."

9. Chương 9: Tập Kích Của Thú

Bách Nhĩ không hề hỏi nhiều, cũng không quan tâm là bẩn hay sạch, y nhanh chóng bỏ hết đống củ khổ tử ma vào trong tấm da thú, gom bốn góc lại, dùng dây da thú cột chặt, xem như là chuẩn bị xong.

"Xong chưa? Chúng ta đi thôi. Mục và Nặc sẽ đi thẳng qua đó." Duẫn sờ soạng cái bao lớn của Bách Nhĩ, nhấc lên, nói.

Hóa ra hắn ở lại là vì muốn giúp y xách đồ. Bách Nhĩ hơi ngẩn người, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, nhưng y không chối từ, cũng không nói lời cảm kích, mà chỉ nắm lấy tay Duẫn, chuẩn bị dẫn đường. Cơ thể Duẫn cứng lại, dường như muốn rút tay ra.

"Vậy sẽ nhanh hơn đó." Ngữ khí giải thích của Bách Nhĩ ôn hòa, y đã hoàn toàn ném thân phận á thú của thể xác mình chiếm lấy ra sau đầu. Trong mắt y, thứ nam nhân có, y cũng đều có, chẳng ngại năng lực tồn tại có chút siêu nhiên hơn so với những gì y hiểu biết. Y vẫn là một nam nhân, giống như Duẫn vậy. Đương nhiên quan trọng là từ lúc y tới đây, y vẫn ở cùng với thú nhân, mà chưa từng chung sống với á thú, suy nghĩ đối với thân phận á thú của chính mình còn chưa từng chuyển tới.

Nghe thấy lời y nói, Duẫn quả nhiên không có ý định tránh thoát nữa, chỉ là biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc. Vì thế một tay Bách Nhĩ dắt thú nhân cao lớn, gầy yếu, mù lòa, một tay cầm gai thú, dựa vào ký ức của cơ thể này đi về phía lều của tộc vu. Trên đường thỉnh thoảng gặp được một hai á thú vội vàng đi về cùng một hướng, trên gương mặt họ đều toát lên vẻ hưng phấn kỳ lạ xen lẫn vẻ châm biếm. Bách Nhĩ không hiểu phản ứng này bắt nguồn từ đâu, chỉ biết người ở đây biểu lộ tình cảm cực kỳ trực tiếp, đương nhiên xúc phạm người khác cũng càng không chừa đường lui.

Lều của tộc vu ở chính giữa bộ lạc, cách lều của tộc trưởng chỉ mấy bước, là chiếc lều lớn nhất trong bộ lạc, thế nhưng muốn một hai trăm người chui vào, cộng thêm thức ăn họ đem theo cũng có chút khó khăn. Bởi vậy một số người bị phân qua lều của tộc trưởng, mà tộc trưởng thì đã dẫn các nhi tử của mình ra ngoài đối kháng với tiểu nhĩ thú xâm nhập rồi.

Bách Nhĩ cùng Duẫn tới tương đối trễ, nên chỉ có thể vào lều của tộc trưởng. Lúc vừa đi vào, y xém nữa bị mùi hôi thối bên trong làm cho quay đầu bỏ đi, nhưng lại bị Mục tới sớm hơn gọi lại.

"A phụ, Bách Nhĩ, bên này, bên này…" Mục vẫy tay, chẳng có chút biểu tình nguy hiểm cận kề, ngược lại nó khiến người ta cảm thấy nó đang rất hào hứng. Lại nhìn qua những người khác, vô luận là á thú hay là thú nhân tàn tật, ai nấy cũng đều rất ung dung, không biết là họ không màng sống chết hay là quá tin tưởng năng lực của các thú nhân bên ngoài?

Chẳng lẽ tiểu nhĩ thú kỳ thật cũng không đáng sợ? Trong đầu Bách Nhĩ chợt lóe lên ý nghĩ này, cơ thể đã dẫn Duẫn đi tới ngồi xuống bên cạnh Mục cùng Nặc.

Vì để không chiếm quá nhiều diện tích, lúc này Nặc cũng hóa thành hình người, mái tóc màu nâu xám, ngũ quan đoan chính, không phải quá anh tuấn, nhưng rất có khí khái của nam tử. Đương nhiên, đây là cách nhìn của Bách Nhĩ, về phần người nơi đây cảm thấy thế nào, y không biết, tựa như y không thể tưởng tượng nổi thân thể này có bao nhiêu xấu xí cũng như thế. Cho tới bây giờ, y không biết bộ dạng mình thế nào. Theo y thấy, mấy á thú kia phần lớn cũng bình thường thôi, so với mỹ mạo còn thua xa, mà trong tình huống này, y còn xấu đến nỗi chẳng thú nhân nào thèm gán cho, có thể là thật sự khiến người ta không dám tưởng tượng. May mà chân tay lành lặn, tai thính mắt ***, không tàn không phế, y cũng biết thế là đủ. Dù sao nơi này cũng không có nữ nhân, không cần lo lắng hình tượng mình trong mắt họ. Đều là nam nhân thì xấu hơn một chút hay đẹp hơn một chút cũng không quan trọng mấy, năng lực mới là thứ trọng yếu nhất.

"Duẫn, ngươi cùng Bách Nhĩ định khi nào cử hành lễ kết bạn vậy?" Một á thú cười ha ha, hỏi. Lời này vừa tuôn ra, chưa đợi Duẫn trả lời, các á thú khác đã nhao nhao tranh nhau nói.

"Bách Nhĩ, mắt nhìn người của ngươi không tệ đâu, trước kia Duẫn cũng là thú nhân cường tráng nhất của bộ lạc đấy."

"Ni Nhã, dù ngươi rời đi, Duẫn vẫn có thể tìm được một á thú khác."

"Bọn họ, một người mù, một kẻ xấu xí, nhưng thật ra quả là tuyệt phối đấy."

...

Bách Nhĩ sợ hãi, dù trong quá khứ, vô luận là quý nữ gìn giữ thân phận thế tộc ở kinh thành hay phụ nhân thô tục có thể giống nam nhân chốt nơi biên cương đều chưa từng ở trước mặt y lộ ra vẻ mặt miệng lưỡi trêu chọc, đạo nhân thị phi như thế. Có thể nói, đây là lần đầu tiên y tao ngộ trường hợp một đám người ngay trước mắt người ta mà líu ríu nghị luận chuyện riêng của họ còn kèm theo vẻ thầm trào phúng, nhất thời y thấy da đầu mình run lên, thà rằng ra ngoài chống cự với tiểu nhĩ thú còn hơn ở chỗ này bị kích động. Y hoàn toàn không hiểu, trong tình cảnh nguy hiểm, những á thú đó sao còn tâm tư lấy người khác ra làm niềm vui, là thiên tính lạc quan hay là do quá ngu ngốc?

"Duẫn bị mù, Nặc mất chân, họ đều vì bộ lạc mà khiếm khuyết, các ngươi lại lấy điều này làm niềm vui, các ngươi không thấy nó khiến người ta đau xót sao?" Không có sức chiến đấu, lại không thể xuất lực vì bộ lạc, chia thức ăn thì thiếu chút ít, thậm chí còn chẳng thèm chia tới, cứ coi như mùa này khan hiếm thức ăn thì miễn cưỡng cho qua, nhưng lấy tên của người ta ra chê cười, khinh thường thì thật là quá đáng.

Trong lòng Bách Nhĩ buồn bực, cũng không quan tâm lời mình nói bọn họ có nghe hiểu không, y dùng ngữ điệu thong dong lại rất có uy từ tốn nói, âm lượng không lớn, lại khiến túp lều vốn đang ầm ĩ nhất thời yên tĩnh lại.

Nặc kinh ngạc nhìn về phía y, Duẫn cũng có chút xúc động, có lẽ họ không hiểu hoàn toàn ý tứ của y, thế nhưng bên trong đó hiển lộ ý bảo hộ. Đối với họ mà nói đây là chuyện chưa từng có, mà nó lại đến từ một Bách Nhĩ yếu đuối, nhát gan.

Không đợi những người đó phản ứng lại, Bách Nhĩ nói tiếp "Còn về quan hệ của ta với Duẫn, không cần các vị nhọc lòng lo lắng. Thay vì đặt tâm tư lên chúng ta, không bằng các ngươi suy nghĩ thêm xem làm sao để đối phó với tiểu nhĩ thú đi." Y nói không hề có chút khách khí. Trong mắt y, nếu họ không quan tâm đến sống chết, vậy sao họ lại lo chuyện bao đồng của người khác chứ?

"Đi săn và chống cự lại dã thú xâm nhập bộ lạc là việc của thú nhân, còn cần chúng ta bận tâm sao?" Một á thú lớn tiếng phản bác, lập tức dẫn tới một trận cười vang ủng hộ. Bách Nhĩ lạnh lùng nhìn thoáng qua y "Nếu thú nhân không kịp tới, chẳng lẽ ngươi định đợi chết sao?"

"Sao có thể thế, có Đồ ở đây, vô luận có nhiều dã thú hung mãnh đều có thể đánh đuổi." Á thú kia không phục cãi lại.

Ngu xuẩn. Trong lòng Bách Nhĩ chỉ có một nhận xét như thế, cũng lười tranh chấp cùng á thú kia, y quay đầu, không thèm quan tâm tới. Ngược lại có một số người sau khi nghe họ nói chuyện lại như có chút đăm chiêu, trong lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm. Trái lại vài thú nhân tàn phế hoặc lớn tuổi mất sức chiến

đấu từ đầu tới cuối vẫn chưa nói lời nào, cũng không cười lên, bởi vì họ rất rõ những lo lắng của Bách Nhĩ không phải là dư thừa, kể cả thú nhân cường đại nhất cũng không phải cái gì cũng làm được, lực lượng nào cũng không bằng, nếu không sao lại có thú nhân tàn tật.

"Duẫn, Bách Nhĩ là người mang điềm xấu." Đúng lúc này, một á thú tóc màu nâu đỏ, ngoại hình có chút thanh tú đột nhiên đứng dậy, mất hứng nói.

Thấy y, Mục xê dịch cơ thể, quay lưng về phía mọi người, lấy chiếc lược từ trong bao của Bách Nhĩ, lơ đãng nghịch. Nụ cười trên môi Duẫn cũng nhạt đi. Chú ý tới phản ứng của hai cha con, Bách Nhĩ suy nghĩ một lát, cuối cùng đào ra thân phận á thú này trong trí nhớ.

Ni Nhã, từng là bạn đời của Duẫn, a mạt của Mục, chính là ám chỉ mẫu thân trong thế giới ban đầu của y. Bởi vì Duẫn bị mù hai mắt, không thể đi săn tiếp, sau khi nhẫn nại một đoạn thời gian ngay cả cơm ăn cũng bữa có bữa không, cuối cùng bỏ hai cha con lại, một lần nữa thành gia với thú nhân khác. Nhớ tới việc đó, rốt cuộc Bách Nhĩ cũng càng hiểu rõ cái gọi là bạn đời của bộ lạc này.

Hôn nhân ở đây không có kiểu vâng theo lời cha mẹ, người mai mối, đều là thấy hợp nhau, sau đó xin tộc trưởng cùng vu tộc cử hành một lễ kết bạn đơn giản, rồi hai người sẽ chuyển đến ở với nhau, xem như người một nhà. Hơn nữa kết hợp như vậy cũng không phải là không bao giờ thay đổi, vào thời điểm thú nhân không có năng lực nuôi sống á thú, á thú có quyền hủy bỏ mối quan hệ này, lựa chọn bạn đời khác. Đương nhiên nếu á thú không thể sinh con, thú nhân cũng có thể đưa ra yêu cầu như vậy. Thật ra, xét đến cùng nơi này duy trì quan hệ bạn đời căn bản nhất vẫn là để sinh tồn và sinh sản. Không giống thế giới trước kia, còn liên quan tới lợi ích của gia tộc cùng nhiều điều khác.

"Bách Nhĩ mang điềm xấu hay không, ta không cần biết, ta chỉ biết, vào lúc ta và Mục sắp chết đói, là Bách Nhĩ chia thức ăn của y cho cha con ta." Duẫn thản nhiên nói, dứt lời, liền cúi đầu không có ý định nói tiếp nữa.

Tuy rằng đây đã là tập quán của bộ lạc, thế nhưng đối với việc bị vứt bỏ, tự tôn phải chịu nhục nhã, tình cảm cũng sẽ thấy khó chấp nhận, huống chi lại còn đã có hài tử.

Nghe vậy, thần sắc trên mặt Ni Nhã trở nên phức tạp, ánh mắt chú ý lên Bách Nhĩ đã dời đi chỗ khác, mấp máy môi nhưng lại không phát ra tiếng. Sau những lời này, những người khác cũng rút lại sắc mặt cười nhạo, dù trong lòng họ không hề thừa nhận.

10. Chương 10: Tộc Vu Chữa Thương

"Vị trí nào của tiểu nhĩ thú là yếu nhất?" Thấy bọn họ rốt cuộc không ruồi bu kiến đậu nữa, mấy người đều nhìn chằm chằm về phía y, lúc này Bách Nhĩ mới mở miệng hỏi. Y không thể nào làm như những người khác, phó thác tính mạng của mình hoàn toàn cho thú nhân vốn số lượng cũng chẳng nhiều, nên đối với tập kích vào bộ lạc của tiểu nhĩ thú y càng cần phải hiểu rõ.

"Tiểu nhĩ thú chỉ lớn bằng một nửa hình thú của thú nhân trưởng thành chúng ta, tốc độ của chúng rất nhanh, răng nhọn, móng vuốt sắc bén, thích cắn cổ của con mồi, thường là vài con, thậm chí mười mấy con cùng tấn công một mục tiêu, cơ bản là chúng sẽ không đi đơn độc. Thế nhưng eo của tiểu nhĩ thú rất nhỏ, bụng dưới mềm dẻo, không có lông, lúc chống lại chỉ cần cắt đứt eo hoặc cào vỡ bụng của chúng, chúng sẽ trở nên vô dụng." Duẫn tựa hồ minh bạch ý tứ của y, trả lời sạch sành sanh, ngay cả câu y không hỏi cũng nói.

"Mũi với tai của tiểu nhĩ thú đều rất nhạy bén, muốn đánh lén chúng cũng không dễ gì." Nặc kiệm lời bổ sung một câu, hiển nhiên gã cũng nhận ra tính toán của Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ trầm mặc một lát, hỏi tiếp "Tiểu nhĩ thú có sợ lửa không?"

"Sợ, thế nhưng chúng ta không có khả năng đốt lửa, không có nhiều củi như thế, lần này đốt hết, lần sau phải làm sao? Hơn nữa tiểu nhĩ thú rất kiên trì, chúng có thể bất động coi chừng con mồi rất lâu, cho đến khi tới thời điểm chúng cho rằng là lúc công kích tốt nhất." Duẫn nói.

Bách Nhĩ không khỏi yên lặng suy tư, nếu chính y gặp được tiểu nhĩ thú thì y sẽ làm sao, kết quả là vô kế khả thi, thân xác có khi cũng chẳng còn, trừ phi nội công của y luyện thành, hoặc còn có sức liều mạng.

Mấy người câu được câu chăng nói chuyện, không có vài tiếng cười cợt mang theo ác ý cũng cảm thấy thoải mái hơn. Hố lửa bốc cháy ngay giữa lều, lại có nhiều người, ngoại trừ không khí có chút khó chịu, hôi hám, thì sau khi Bách Nhĩ tới, đây là lúc ấm nhất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xa xa truyền đến một tiếng thú gầm, thú nhân thủ vệ bên ngoài đáp lại hai tiếng, á thú trong lều đều reo hò lên, mãi tới khi Duẫn nhấc bao da thú chứa thức ăn lên, còn Nặc lại hóa thành hình sói, Bách Nhĩ mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng là tiểu nhĩ thú đã bị đuổi lui rồi.

Đúng lúc này, một thú nhân trẻ tuổi tóc ngắn chỉa lên như gai nhím, thân hình cao lớn, cường tráng, khoác tấm da thú đi tới, khiến cho không ít á thú mến mộ nhìn qua, nhưng mắt hắn quét một vòng quanh lều, sau đó lập tức đi tới chỗ Na Nông đang ngồi bên đống lửa, không thèm liếc mắt qua những người xung quanh.

Bách Nhĩ nhận ra đó là Đồ, người y từng gặp qua một lần, chẳng qua lúc ấy hắn để hình thú thôi. Đồ là dũng sĩ đệ nhất của bộ lạc, đương nhiên rất được á thú chào đón, nhưng hắn thích Na Nông, các á thú khác chỉ có thể vừa hâm mộ vừa ghen tị thôi, mà càng làm cho họ buồn bực chính là thú nhân theo đuổi Na Nông rất nhiều, mà mãi tới giờ Na Nông vẫn chưa chịu đưa ra lựa chọn, Đồ chỉ là có hi vọng hơn thôi.

"Na Nông, ta đưa các ngươi về." Ở trước mắt bao người, Đồ không hề giữ ý, mà thoải mái biểu lộ ý đồ của mình.

Na Nông hiển nhiên đã quen với thái độ ân cần này, y chỉ thản nhiên hỏi vài câu về tình huống bên ngoài, liền kéo a mạt của mình để Đồ hộ tống rời khỏi lều trước mặt mọi người. Sau đó lại lục đục có các thú nhân tới đón bạn đời, hài tử cùng á thú mình thích, mãi tới khi người đi cũng gần hết, mấy người Bách Nhĩ mới rời đi.

Khi đi qua vùng đất trống bị tuyết bao trùm ở chính giữa bộ lạc, Bách Nhĩ chú ý thấy có rất nhiều ngươi vây xung quanh, y mới hơi chần chừ, Mục đã lên tiếng "Tộc vu đang trị liệu cho thú nhân bị thương, chúng ta cũng qua xem sao đi."

Bách Nhĩ theo thói quen lật lại ký ức, thế nhưng trí nhớ của nguyên chủ cùng chuyện này rất mơ hồ, hiển nhiên là bị người ta bài xích quá mức, cho nên tích cách cũng lầm lì, ngay cả chuyện như vậy cũng không tới gần. Âm thầm thở dài, chịu đựng cái lạnh xâm nhập cơ thể, Bách Nhĩ đi theo sau Mục. Ai cũng có tam tai lục bệnh, bản thân lại phải tự vào núi săn thú kiếm ăn, khó bảo toàn việc không bị thương, hiểu thêm về cách chữa thương nơi này một chút vẫn là điều tất yếu.

Nhìn thấy Bách Nhĩ, rất nhiều người đều lần lượt né tránh, ý bài xích rõ rệt, cuối cùng chừa ra một khoảng trống thật lớn. Thân phận Bách Nhĩ hồi trước không phải bình thường, ngoại trừ đám hộ vệ ở gần, phần lớn mọi người sẽ duy trì một khoảng cách nhất định, bởi vậy dù biết rõ không được chào đón, y cũng không quan tâm, ngược lại mừng rỡ vì không phản chen chúc với họ.

Ở giữa khoảng đất trống có khoảng hai ba mươi thú nhân hoặc nằm hoặc đứng, hình thú có, hình người cũng có, phần lớn đều đổ máu, trong đó có vài người nằm rạp trên mặt đất bất động, không biết là sống hay là chết. Một lão thú nhân nhìn không ra tuổi cụ thể, trên mặt nhăn nheo vẽ một đồ án màu sắc rực rỡ, quỷ dị, tay ông cầm một cái gậy có hai góc là đầu lâu màu đen kỳ quái, đang nhảy múa những động tác kỳ lạ xung quanh đống lửa, miệng niệm chú như ngâm xướng cái gì đó.

"Ngươi chắc chắn ông ta đang trị liệu?" Nhìn qua vài thú nhân bị thương kia, phát hiện miệng vết thương của bọn họ còn chưa xử lý qua, nhưng vì trời lạnh đều đã bị đông lại, cũng không còn chảy máu nữa, Bách Nhĩ hạ giọng, khó hiểu hỏi Mục đứng bên cạnh. Trời lạnh như thế, sao còn không mau cầm máu, bôi thuốc, giữ ấm, để vết thương da thịt sẽ không bị đông lạnh làm khó khỏi hẳn?

"Ừ." Vẻ mặt Mục nghiêm túc như bao người khác.

"Trời nóng cũng làm thế?" Bách Nhĩ lại hỏi.

"Đúng vậy." Mục tựa hồ phát giác câu hỏi của Bách Nhĩ rất lạ, nó quay qua thoáng nhìn y "Bách Nhĩ, ngươi sao vậy, lần nào tộc vu chẳng trị cho người bị thương như thế chứ?" Có lẽ nó nói quá lớn, có lẽ là do hai người không tập trung, phút chốc dẫn tới không ít ánh mắt phẫn nộ, chán ghét.

Bách Nhĩ sờ sờ mũi, không dám hỏi tiếp. Y nghĩ, chỗ này không giống với chỗ trước kia chút nào, ngay cả nam nhân còn có thể sinh con, phương thức chữa thương khác chắc cũng có, bởi vậy y hết sức chú ý, để tránh sau này lúng túng.

Tộc vu vừa nhảy vừa hát một lát, cuối cùng cầm một miếng xương màu trắng ném vào trong lửa, chờ nó cháy đen, thì nhặt ra dùng dao đá cạo lớp bụi phấn cho vào bình gốm, thêm tuyết để lên lửa nấu. Mà thân nhân cùng bằng hữu của các thú nhân bị thương đều lấy bát ra, chờ được phân thuốc. Bách Nhĩ phát hiện, hình như y là nghèo nhất, trong nhà ngay cả một cái lọ chứa cũng không có.

Tuyết chảy ra, trong bình gốm bay lên sương trắng hầm hập, tộc vu bưng nó xuống, miệng niệm niệm câu từ, móng tay dài nhọn vạch trên cổ tay một cái, máu đỏ tươi trào ra, nhỏ vào trong bình. Nhưng vì trời lạnh, một lát máu liền đông lại, ông ta lại vạch thế ba lần mới dừng. Lấy cái gậy trộn trộn trong bình, sau đó bắt đầu phân cho thú nhân bị thương.

Bách Nhĩ thoáng rùng mình, chỉ cảm thấy trong dạ dày đảo lộn một trận, trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng nơi này không tiện hỏi, nên đành phải nhịn xuống. Nhìn vài thú nhân kia uống dược xong, nhìn một thú nhân tự mình cắn đứt một cái chân đã bị gãy trước đó, cuối cùng ai nấy cũng đều tự giải tán, mấy miệng vết thương kia ngay cả xử lý đơn giản cũng không làm, y có chút mờ mịt, mãi tới khi cùng đám Mục về tới trước lều của mình mới hồi phục lại *** thần.

"Như thế là khỏe rồi?"

Đối với một câu đột nhiên thoát ra này, ba người Duẫn đều có chút mờ mịt, không rõ y đang nói cái gì.

"Ý ta là tộc vu chữa thương chính là như vậy? Không cần xử lý miệng vết thương, bôi thuốc, băng bó sao?" Bách Nhĩ nhìn đôi mắt mê hoặc của Mục, liền vội vàng bổ sung, trong lòng phỏng đoán chẳng lẽ cái thứ màu trắng đó hay máu của tộc vu có hiệu quả trị liệu thần kì, nên người bị thương mới không cần chăm sóc đặc biệt?

"Xử lý miệng vết thương? Bôi thuốc, băng bó?" Duẫn dừng bước, khó hiểu, dỏng tai lên tựa hồ như muốn xác định xem mình có nghe lầm không, nhưng sau khi nghe thấy tiếng "ừ" khẳng định của Bách Nhĩ, hắn mới nói "Thú nhân chúng ta sẽ dùng đầu lưỡi để xử lý miệng vết thương, chuyện này không cần tộc vu làm, về phần bôi thuốc, băng bó… là ý gì? Bách Nhĩ, ngươi nghe thấy điều này từ đâu?"

"Đúng vậy, Bách Nhĩ, sao câu hỏi của ngươi lại có chút kỳ lạ thế?" Mục xen vào.

Bách Nhĩ hơi nghẹn lời, dù sao y cũng không thể nói với họ mình vốn không phải Bách Nhĩ. May mà trước kia ở trong quan trường y đã quen làm qua loa cho có lệ, thật thật giả giả mà nói là không thể thiếu, cũng sẽ không bị vài câu hỏi này làm khó.

"Ta nghĩ nếu dùng thảo dược bôi lên miệng vết thương có thể cầm máu được, sau đó dùng da thú bao lại, chắc sẽ khỏi nhanh hơn… Trước kia ta chưa từng thấy tộc vu chữa thương cho người khác, nên…" Y chưa nói xong, nhưng mấy người Duẫn đều rõ tình cảnh trước kia của y, đã nói đến vậy cũng không cần giải thích nhiều nữa.

"Lúc này không có thảo dược." Duẫn trầm mặc một lát "Hơn nữa dù là lúc có thảo dược, tộc vu cũng chỉ nấu lên rồi cho người bị thương uống, chứ không bôi lên miệng vết thương. Bôi lên đó sao có thể hữu dụng hơn chứ? Vả lại nếu dùng da thú quấn lấy, miệng vết thương sẽ nhanh chóng thối rữa, không dễ khỏi đâu." Hiển nhiên họ cũng đã từng dùng da thú bao miệng vết thương, chỉ là kết quả quá xấu, nên liền bỏ qua.

Bách Nhĩ im lặng, không thể phản bác. Y không phải đại phu, chỉ là bởi vì thường niên ở trên chiến trường, bị thương là chuyện như cơm bữa, cho nên đối với việc xử lý miệng vết thương cũng biết chút ít. Thế nhưng điều kiện nơi này thật là… Y tạm thời còn không dám đoán bừa cho rằng nơi đây quá lạc hậu, ngay cả tác dụng của thảo dược cũng không biết, y chỉ có thể suy đoán có lẽ họ có cách trị liệu đặc biệt của riêng mình, mà y cần phải nhanh chóng biết rõ ràng.

"Vậy cái miếng màu trắng đó là vật gì? Có tác dụng gì thế?"

"Là xương cánh của đằng vân thú, có thể cho người sức lực." Vẫn là Duẫn trả lời "Trong máu của tộc vu có sinh mệnh lực tối cường của thú nhân." Tựa hồ đoán được Bách Nhĩ sẽ hỏi tiếp chuyện này, hắn liền nói luôn.

"Các ngươi đều từng uống?" Bách Nhĩ vô cùng bất ngờ, cảm giác tác dụng của bình thuốc kia rất trừu tượng, chợt nghe lại dường như có chút đạo lý.

"Ừ."

"Hiệu quả chữa thương tốt không?" Đây mới là chuyện y quan tâm nhất. Duẫn chần chừ một lát "Đương nhiên…" Nếu không tốt, sao tộc vu lại cho họ uống?

"Không có tác dụng gì hết." Nặc đột nhiên chen vào một câu.

"Nặc!" Duẫn quát gã.

"Ngươi thật cảm thấy hữu dụng sao?" Nặc hỏi lại "Nếu hữu dụng, mắt ngươi sẽ vẫn nhìn thấy…"

"Đủ rồi, đừng nói nữa." Ngữ khí của Duẫn trở nên nghiêm nghị, đồng thời chuyển đề tài "Bách Nhĩ, ngươi thu dọn đồ đạc của mình đi, chúng ta trở về." Nói xong, y đưa bao da thú trong tay cho Mục đang mờ mịt nghe họ nói chuyện "Mục, con giúp Bách Nhĩ xách vào đi."

Mục "a" một tiếng, nhận lấy bao da thú liền chui vào trong cái lều rách nát trước mắt.

Từ trong đối thoại của hai người, Bách Nhĩ mơ hồ cảm thấy trong đó chỉ sợ có gì kiêng kị, vì thế y theo ý của Duẫn chuyển đề tài "Thức ăn trong nhà các ngươi có thể ăn bao lâu?" Miệng ăn núi lở, có chuyện không thể không tính toán sớm.

Thấy y không hề tiếp tục đề tài trước, Duẫn thở phào rõ rệt, hắn cười nói "Mục đào được rất nhiều củ khổ tử ma, chắc là có thể chống đỡ một thời gian."

Bách Nhĩ trầm ngâm một lát "Ta nghĩ qua mấy ngày nữa sẽ vào rừng, các ngươi có đi không?" Đi săn cũng phải xem vận khí, không thể đợi đến khi thức ăn cạn kiệt mới vác cái bụng đói đi được.

Duẫn sửng sốt một lát, mới cười nói "Lúc trước chúng ta đã nói rõ rồi mà, nếu ngươi muốn đi, đương nhiên chúng ta cũng sẽ đi." Hắn chỉ là không ngờ lúc thức ăn còn, mà á thú này còn nguyện ý đi mạo hiểm thôi. Bách Nhĩ thật sự không giống trước kia, hoặc có thể hồi đó họ luôn không hiểu về y.

Mấy người lập tức ước định thời gian vào rừng, sau đó tản ra.

11. Chương 11: Tiểu Thú Nhân: Mục

Bách Nhĩ trở lại lều, nhóm lửa, nấu nước nóng, rửa sạch nồi bát vừa nãy không kịp thu dọn. Da đầu ngứa ran từng cơn, khiến y có kích động muốn đi nấu nước nóng tiếp để cọ rửa cho sạch sẽ, nhưng mà làm sao khi ngay cả một cái thau cũng không có, cũng không thể dùng nồi nấu ăn để gội đầu, tắm rửa được, cộng thêm trời lại đang rất lạnh, y không muốn mình bị nhiễm phong hàn, vì thế chỉ có thể tiếp tục chịu đựng thôi. Lấy một miếng da thú nhỏ nhúng vào trong nồi nước đầu lâu, qua loa lau mặt và cổ, sau đó cầm chiếc lược cà mạnh mấy cái lên da đầu, mới miễn cưỡng dừng cơn ngứa này lại.

Mất công sức chải mái tóc rối bời này, vặn thành búi trên đỉnh đầu, dùng gậy gỗ cố định, Bách Nhĩ cảm giác tay mình tựa hồ dính một lớp dầu bẩn, về phần chiếc lược kia y ngượng đến chẳng dám nhìn.

Rửa tay, rửa luôn cả lược, chờ làm xong hết thảy, bỏ thêm một thanh củi lớn, xù xì vào trong hố lửa, y bắt đầu công việc ngồi thiền luyện công mỗi ngày một lần. Tới khi thu công lại, vẫn như cũ không thấy khí cơ. Đây đã chuyện trong dự kiến rồi, nên y cũng không nổi giận.

Sau mấy ngày, Bách Nhĩ luôn suy nghĩ cách để làm cho căn lều rách nát của mình kín kẽ thêm một chút, chỉ tiếc da thú có hạn, đắp bên đông thì bên tây lại thiếu, đến cuối cùng vẫn bị lọt gió vào, sự không kiên nhẫn nổi lên, y liền ném qua một bên, không thèm làm tiếp nữa. Ngày thứ ba, Nặc bảo Mục cầm da thú đã thuộc xong đưa tới. Khi đó Bách Nhĩ đang luyện công, múa mộc thương đến uy vũ sinh phong, tuyết bốc lên tứ phía. Mục nhìn tới khi nhiệt huyết sôi trào, gầm một tiếng, hóa thành con báo hoa bán đại, xông tới.

Động tác của Bách Nhĩ chỉ hơi trì trệ lại, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường. Cố ý trêu đùa con báo con, trường thương của y khi thì như giao long rời bến, cuồn cuộn mạnh mẽ, khi thì như linh xà xuất động, ảo ảnh vô tung, nhưng vô luận con báo con bổ nhào thế nào, cũng không thể tới gần y được, ngược

lại mỗi một cước của y đều đâm tới móng vuốt của nó, mãi tới khi nó gấp đến độ kêu gào lên. Nửa canh giờ sau, Bách Nhĩ cười ha ha, trường thương thoáng vung lên, khẽ chỉ dưới cổ họng của con báo con, khiến nó sợ tới mức không dám nhúc nhích tiếp, đồng thời dập tắt suy nghĩ so chiêu lúc mới đến.

Bách Nhĩ lật cổ tay, rút mộc côn lại. Vừa hết uy hiếp, lúc này Mục mới thấy tứ chi mình nhũn ra, lại chống đỡ không nổi mà ngã phịch xuống mặt đất.

"Tốt lắm." Bách Nhĩ đi qua vỗ đầu nó, không hề giấu sự tán thưởng trong lòng. Biết rõ đánh không lại cũng không lùi bước, không nổi giận, ở cái tuổi này thật là hiếm có.

Mục nằm sấp tại chỗ, bất động, chỉ nhe răng ra, không biết là đang giận hay đang cười.

"Tới làm gì?" Bách Nhĩ kéo da cổ nó, cười hỏi "Ta nhớ là đã trả lời ngày mai mới ra ngoài săn thú mà." Y vừa hỏi, Mục nhất thời nhớ tới mục đích mình đến đây, cũng bất chấp còn mệt, mà biến thành hình người, vọt tới tấm da niết thố bị ném dưới đất, nhặt lên đưa cho Bách Nhĩ, sau đó mới nhặt tấm da thú lúc hóa thân thành hình thú bị rơi xuống, mặc vào.

"Nặc thuộc xong rồi, bảo ta đưa cho ngươi."

Bách Nhĩ sờ lên, cảm thấy mềm mại, dày, ấm áp, lại rất thoải mái, bất giác y lộ ra thần sắc vui mừng "Nặc thuộc da này thật tốt quá."

"Đương nhiên rồi, nếu không sao y dám chủ động giúp ngươi thuộc chứ." Giống như người được khen là chính mình, Mục hất cao cằm, tự đắc nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng của nó, Bách Nhĩ bật cười "Vào đi, Mục. Ở chỗ ta dùng tảo thiện… ăn cơm sáng đi." Y phát hiện ngôn từ của mình có chút bất đồng nơi đây, nên đang thử thay đổi cách nói chuyện của mình, để tránh có vẻ quá kỳ lạ, nhưng thỉnh thoảng y vẫn toát ra một hai từ quen dùng hồi trước.

"Hôm nay không đi săn thú, sao lại phải ăn sáng?" Mục đi theo sau y, khó hiểu hỏi.

"Nhà ngươi không ăn à?" Bách Nhĩ nhóm lửa, bốc một ít tuyết bỏ vào trong cái nồi nhỏ, chuẩn bị nấu chảy ra. Nghe thấy nó hỏi vậy, y có chút không hiểu.

"Lúc không làm gì, nhà ta chỉ ăn một bữa một ngày thôi." Mục nói, vẻ mặt nó như thể chuyện này là đương nhiên. Sợ Bách Nhĩ không tin, nó còn bồi thêm một câu "Nhà khác cũng vậy."

Động tác nhóm lửa của Bách Nhĩ khựng lại một lát. Tự săn niết thố, sau lại có củ khổ tử ma, một ngày y ăn ba bữa, trong mắt người xung quanh sợ là vô cùng xa xỉ. Đương nhiên, y cũng chỉ biết thêm sự thật này thôi, chứ không có ý tự xét lại mình hay làm theo số đông. Cơ thể này vì xảy thai cùng với chịu đói hồi trước đã hao gầy lắm rồi, y không muốn tiếp tục như vậy nữa.

"Bách Nhĩ, ta xem thử mộc côn của ngươi được không?" Tâm tư của Mục cũng không để trên bữa ăn sáng này, ánh mắt nó nóng cháy nhìn mộc thương Bách Nhĩ phóng qua một bên, nghĩ tới một cây mộc côn như vậy lại đánh cho mình luống cuống tay chân, khiến nó cảm thấy khó có thể tin nổi.

"Ừ." Tuyết tan ra, Bách Nhĩ liền bưng nồi đầu lâu nhỏ xuống, đặt nồi đầu lâu lớn lên. Giọng nói của y vừa dứt, Mục liền xông tới, nhấc mộc côn lên, cẩn thận nghiên cứu nó.

Thức ăn chỉ có hai loại, Bách Nhĩ cũng không nấu cơm, nên vẫn chỉ là gọt củ khổ tử ma, thêm thịt niết thố vào nấu lên. Chờ tới khi cắt thành miếng, bỏ vào trong nồi xong, y liền rảnh rỗi, quay đầu thì thấy Mục đang hết sức chuyên chú cầm mộc thương của y khua tay múa chân, vì thế y không quấy rầy nó, mà lấy tấm da thú niết thố màu tuyết trắng kia, cân nhắc xem làm sao tạo ra chiếc áo choàng.

"Bách Nhĩ, cái này… Bách Nhĩ, tóc của ngươi…" Nghịch một lúc lâu, Mục cũng không thấy cây mộc côn đó ngoại trừ có một đầu nhọn ra còn có cái gì đặc biệt, nó ngẩng đầu định hỏi Bách Nhĩ thì bỗng nhiên phát hiện tóc y không còn rối bời như lúc trước nữa, thay vào đó là một cái bọc ngay ngắn trên đỉnh đầu, bên trên còn cắm một cây gậy gỗ nhỏ. Thật kỳ lạ, nhưng rất đẹp, khiến nó không khỏi kinh hãi kêu lên.

"Thế nào?" Bách Nhĩ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ cầm da niết thố ướm trên người, xem có cần xén một ít để dùng trong việc khác không.

Da lông tuyết trắng lộ ra khí chất trầm ngưng của y, Mục không khỏi nhìn đến ngây ngốc. Một hồi lâu, nó mới ngắc ngứ nói "Bách Nhĩ, ngươi thật đẹp."

Không ngờ nó sẽ nói một câu như thế, Bách Nhĩ phì cười, giương mắt nhìn nó "Thật không?" Trong lời nói rõ ràng là không tin, nhưng cũng không hề xấu hổ. Lúc y vẫn là Tiêu Mạch, đương nhiên là đẹp rồi, y từng khiến không ít thiếu nữ cao quý ái mộ đâu, chẳng ngại đã qua tuổi nhi lập (ý chỉ 30 tuổi), vẫn có các tiểu nha đầu mười bốn, mười lăm tuổi tranh giành gả cho y làm thê thiếp. May y kiên trì không chịu cưới, nếu không chỉ sợ đã hại cô nương nhà người ta rồi. Mà nếu nói ngoại hình Bách Nhĩ đẹp, y cũng không tin, dù sao nguyên chủ cũng trải qua kí ức thật sự quá bi thảm, mà nguyên nhân phần lớn đều vì dung mạo của y tạo thành. Đương nhiên, y tới cái tuổi này, lại một lần trải qua ranh giới giữa sinh và tử, diện mạo xấu hay đẹp đã sớm không để trong lòng rồi. Bởi vậy, đối với lời của Mục y chỉ cười cho qua mà thôi.

"Thật đó." Mục lại gật đầu lia lịa, mặt đầy nghiêm túc.

Bách Nhĩ cười to, đưa tay xoa đầu nó "Nhóc con, ngươi cũng rất đẹp."

Mặt Mục hơi ửng đỏ, thần sắc có chút xấu hổ, qua một hồi lâu, Bách Nhĩ xoay người đi làm việc, nó mới khôi phục bình thường, cuối cùng nhớ tới câu hỏi lúc trước của mình "Bách Nhĩ, tóc của ngươi là do chiếc lược hôm qua làm ra sao?" Nó nhớ Bách Nhĩ đã nói làm lược là để chải đầu.

"Ừ." Bách Nhĩ biết con báo con này rất hiếu kỳ, cũng không đợi nó yêu cầu, liền tìm cái lược đưa cho nó.

"Bách Nhĩ, dùng sao hả?" Lật qua lật lại nhìn trong chốc lát, Mục hỏi.

Bách Nhĩ lấy cái lược lại từ trong tay nó, nhìn mái tóc chỉ dài cỡ một tấc của cậu nhóc, y lại bật cười "Cái này ngươi không dùng được đâu." Tuy là nói vậy, nhưng y vẫn dùng lược chải mấy cái lên tấm lông thú dài kia, xem như làm mẫu.

Mục chợt hiểu ra, liền cầm lấy cái lược bắt chước bộ dáng của Bách Nhĩ chải lên tóc mình, chỉ tiếc tóc nó thật sự quá ngắn, ngoại trừ cảm giác răng lược xoẹt qua da đầu có chút đau lại có chút tê, thì không có cảm giác mới lạ nhiều, sau khi chải mấy cái nó liền không có hứng thú nữa, lực chú ý lại quay về mộc côn.

"Bách Nhĩ, cây mộc côn này sao trong tay ngươi lại trở nên lợi hại thế?" Tuy nó còn chưa lớn, nhưng dù sao vẫn là thú nhân, vô luận là tốc độ hay sức lực đều thắng á thú, tình huống như hôm nay bị một á thú tiếp cận chưa bao giờ xảy ra cả.

"Chỉ là chút kỹ năng múa may thôi, không dùng để săn thú được." Bách Nhĩ cười nói, y biết rõ khi đối mặt với dã thú, chiêu thức càng đơn giản mới càng có hiệu quả tốt. Bộ thương pháp này của y ra trận giết địch thì rất hay, nhưng ở trong rừng lại không thi triển được, huống chi mộc côn này chỉ là tự chế. Sở dĩ mỗi ngày luyện tập không ngừng, chẳng qua là vì muốn rèn luyện cho cơ thể này càng thêm cứng cỏi, linh hoạt, sớm ngày đạt tới trạng thái kiếp trước.

"Về sau ta còn có thể đến xem ngươi..." Mục dùng tay không bắt chước tư thế múa thương của Bách Nhĩ múa may mấy cái, ánh mắt chờ mong, hỏi "Còn có thể đến xem không?"

"Đương nhiên là được rồi." Bách Nhĩ mỉm cười, trong lòng nghĩ, xem ra dù là tiểu tử ở đâu, đều hứng thú với võ công cả.

Thấy y đồng ý, ánh mắt Mục trở nên lấp lánh, hận không thể đẩy y ra ngoài luyện mấy lần nữa. Tuy không dám, nhưng chỉ sau một đoạn thời gian, sáng sớm nó đều chạy tới xem Bách Nhĩ luyện công, bản thân cũng ở bên cạnh múa may, mãi tới khi Bách Nhĩ đáp ứng dạy nó mới thôi.

12. Chương 12: Đi Săn

Ngày kế, Bách Nhĩ, Duẫn cùng Nặc lại đi săn.

Tốn thời gian thật lâu, thay phiên nhau canh gác ở ngoài, ba người đào một cái hố sâu cỡ chiều cao của thú nhân ở trên đường có dấu vết thường lui tới của trường giác thú. Dưới hố bỏ vài hòn đá có góc cạnh bén nhọn, ở trên dùng cành, lá khô giả lấp lại, vì tuyết vẫn không ngừng rơi, không qua bao lâu chỗ đó sẽ bị tuyết che lấp, khó có thể phân biệt với xung quanh. Sau đó, Nặc cùng Bách Nhĩ lại tìm một cái dây leo khô

thật dài, vắt ngang qua hố bẫy trước khi tuyết rơi che mất, một đầu cột chặt trên thân cây, một đầu để tự do. Sau khi chuẩn bị xong, Nặc liền rời đi.

Bách Nhĩ bảo Duẫn leo lên cây, trên danh nghĩa là để thám thính động tĩnh xung quanh, thật ra là lo lắng khi nguy hiểm thực sự tới, Duẫn bị mù, sẽ không có biện pháp trốn chạy. Còn y thì ở dưới kiểm tra lại bố trí một lần nữa, đảm bảo đến lúc đó sẽ không phát sinh tình huống gì bất ngờ, nếu không ba người họ chỉ sợ sẽ giao mạng nơi này. Sau khi kiểm tra thấy không còn lộ chút sơ hở nào, y liền nằm sấp sau một thân cây, trong tay kéo một đầu của dây leo khô, dùng chiếc áo choàng làm bằng da niết thố trắng như tuyết che trên cơ thể, triệt để ẩn giấu chính mình.

Vừa nằm sấp xuống chưa được một lát, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng sột soạt, y sửng sốt, nhìn lại theo hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy cách đó không xa, nơi vốn là mặt tuyết đột nhiên co lại thành một… một thứ lớn cỡ bánh xe ngựa, thứ đó chốc lát là hình cầu, chốc lát lại biến thành… hình trụ, sau đó giống như con sâu, co lại di chuyển, bịch một tiếng, rơi vào trong hố bẫy bị tuyết bao phủ.

"Bách Nhĩ, không sao chứ?" Giọng nói lo lắng của Duẫn từ trên cây vọng xuống.

Bách Nhĩ hơi ngây người, mãi tới khi Duẫn hỏi lần thứ hai, y mới lấy lại *** thần, bỗng nhiên có cảm giác dở khóc dở cười. Y đứng dậy, đi tới hố bẫy, vừa đi vừa kể sự tình cho Duẫn. Mặc kệ đó là con gì, cái hố đó nhất định phải nhanh chóng sửa lại.

"Là nhuyễn cốt thú, nó không chủ động tấn công người, nhưng sẽ phun ra nọc độc." Duẫn có chút kinh ngạc, nói.

Bách Nhĩ vốn còn đang suy nghĩ có vật gì chèn ở dưới, để khi trường giác thú ngã xuống con thú dưới đó cũng sẽ không bị thương, đang định bắt nó ra, thì nghe thấy Duẫn nói như vậy, ngược lại y bỏ đi ý định này. Nhìn xuyên qua chỗ trống xuống, con nhuyễn cốt thú đang nằm úp sấp, co quắp lại, cũng không quan tâm nó chết thật hay giả, y tìm lấy mấy cành cây khô phủ lên miệng hố mới bị phá, sau đó rắc tuyết lên, khôi phục lại hiện trạng ban đầu.

"Cơ thể nhuyễn cốt thú đổi sắc theo cảnh vật xung quanh, lại có năng lực biến hình, chúng ta rất khó phát hiện ra nó." Duẫn nói. Không biết có phải ảo giác không, Bách Nhĩ cảm thấy ngữ khí của hắn dường như có chút hưng phấn. Đương nhiên sự suy đoán này lập tức được xác minh.

"Thịt nhuyễn cốt thú rất tươi, lại mềm, hơn nữa nhiều mỡ, sau khi ăn có thể chống lại cái lạnh. Đáng tiếc có rất ít người trong bộ lạc có thể săn được nó, chúng ta thật may mắn." Duẫn hiển nhiên rất cao hứng, không khỏi trở nên có phần nói nhiều hơn.

"Xem ra dù không bắt được trường giác thú, hôm nay chúng ta đi cũng không phí công." Bách Nhĩ cũng cùng hắn nói đùa mấy câu, nhưng *** thần vẫn không thả lỏng, hai mắt nhanh chóng nhìn chăm chú về hướng Nặc rời khỏi, tai vẫn chú ý động tĩnh xung quanh.

Duẫn cũng là một lão thợ săn, sau hưng phấn ban đầu, liền nhanh chóng bình tĩnh lại. Có vận khí săn được con mồi, vậy cũng phải giữ được mạng để hưởng thụ chứ, hiện tại vui mừng còn hơi sớm đó.

Hai người không tiếp tục trò chuyện nữa, xung quanh nhất thời yên tĩnh lại, chỉ có tiếng tuyết rơi, cùng với tiếng nhánh cây bị tuyết đè gãy thỉnh thoảng vang lên.

Giữa lúc Bách Nhĩ cảm giác đã trôi qua lâu như một hai canh giờ rồi, dù cho trên người có bọc chiếc áo lông thật dày, y vẫn bị đông lạnh đến cứng cả người, thỉnh thoảng nhất định phải hoạt động tay chân để tránh lúc cần lại không cử động được. Ngay lúc y một lần nữa xoa nắn cổ tay mình, đột nhiên cảm thấy chỗ quỵ gối xuống mơ hồ có chút rung động, đồng thời truyền đến tiếng nhắc nhở của Duẫn.

"Đến rồi."

Tinh thần Bách Nhĩ khẽ rung lên, lại nằm sấp xuống, dùng áo choàng che đi mái tóc đen, tay siết chặt một đầu dây leo.

Cảm giác rung động ngày càng mạnh, sau đó Nặc hiện hình. Ba cái chi của con sói lớn màu xám chật vật nhảy trong rừng rậm, có chút cảm giác như chạy trối chết, vừa chạy trốn vừa gào lên, ý bảo hai người kia mau ẩn mình. Mà phía sau gã không xa, một con dị thú lông màu đen, lớn như con trâu nước trưởng thành

dần dần hiện ra toàn thân, cái đầu hình vuông rất lớn, trên đỉnh đầu có một cái sừng sắc bén, dài khoảng một mét, nếu bị chọc trúng có lẽ không ai có thể sống nổi, khó trách lúc trước khi Bách Nhĩ đề nghị săn con thú này, Duẫn và Nặc đều có chút do dự. Nhưng tình cảnh rất nguy hiểm, phía sau con trường giác thú kia, còn có một đám trường giác thú đấu đá lung tung, đến mức mấy cái cây bụi nhỏ cũng bị đâm gãy.

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy da đầu mình run lên, nói với Duẫn "Đừng xuống dưới." Một tay siết chặt gai thú.

Tuy rằng hoảng hốt chạy trốn, Nặc vẫn không quên hố bẫy phía trước đã đào, gã lập tức chạy về hướng bên này, trong mắt gã, như thế có thể cản mấy con trường giác thú kia lại, cho gã cơ hội tranh thủ thoát thân.

Khi gã phóng người qua hố bẫy, trường giác thú đã đuổi tới gần, Bách Nhĩ bất chợt kéo dây leo, nhanh chóng quấn quanh thân đại thụ, còn chưa kịp cột lại, liền cảm giác một lực lượng mạnh mẽ vọt tới, khiến dây leo trong tay y trượt ra một đoạn, xém chút nữa không bắt được, sau đó bịch một tiếng, tiếng vang của một vật nặng rơi xuống mặt đất, chấn động đến mức mặt đất tựa hồ cũng lung lay mấy cái. Y không ngoảnh lại nhìn thành quả, mà cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn, nhức nhối trong lòng bàn tay, túm chặt dây leo, nhanh chóng quấn mấy vòng, cột lại, sau đó lùi nhanh tới một gốc đại thụ khác cách đó không xa, linh hoạt trèo lên. Tiếp theo liền nghe bịch bịch mấy tiếng, cùng với tiếng gào dồn dập, chói tai, phảng phất như đã trải qua một trận địa long trở mình với thời gian không ngắn, toàn bộ mặt đất đều chấn động.

Bách Nhĩ từ trên cây nhìn xuống, không khỏi trợn mắt há mồm. Cái dây leo ban đầu dùng để cột kia không biết từ lúc nào đã đứt đoạn, thế nhưng trường giác thú do vội đuổi theo nên không kịp dừng lại, con trước bị con sau đụng, con sau lại bị con trước vướng chân, rồi ngã xuống làm cho tuyết bắn tứ tung, loạn thành một đoàn đen ngòm, trông rất buồn cười. Chỉ có mấy con dừng ở sau cùng còn có thể đứng dậy, nhưng bị tình trạng hỗn loạn này làm cho sợ tới mức ở bên cạnh quay vòng xung quanh, cuối cùng kêu dài một tiếng, rồi mặc kệ đồng bạn mà chạy trốn.

Bách Nhĩ vẫn không nhúc nhích, nhìn trường giác thú ngã ở dưới, có mấy con giãy dụa đứng lên, dùng cái sừng dài húc húc đồng bạn bên cạnh, thấy chúng không dậy nổi, sau khi bi thương kêu lên cũng liền từng con rời đi. Phía dưới còn mấy con rơi xuống, tình trạng tương đối tồi tệ, không phải gãy chi không thể hành tẩu thì chính là ngã sấp xuống bị chiếc sừng của đồng bạn vô tình đâm thủng bụng mà hấp hối. Bách Nhĩ đếm thử, phát hiện vậy mà có đến hơn sáu con.

"Bách Nhĩ." Phía sau truyền tới tiếng động, Bách Nhĩ quay đầu, phát hiện Nặc không biết trở về từ lúc nào, cũng leo lên ngọn cây y đang đứng, bên trong con ngươi màu nâu xám tràn đầy hưng phấn, nào còn vẻ kinh hoàng lúc trước.

"Không bị thương chứ?"

"Không." Nặc lắc đầu, sau đó nhìn xuống trường giác thú "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Thấy biện pháp Bách Nhĩ nghĩ ra có thu hoạch lớn như vậy, gã theo bản năng hỏi ý kiến đối phương. Bách Nhĩ trầm tư một lát, mới nói "Nhiều thế chúng ta không đem về được. Ngươi trở về gọi vài người tới hỗ trợ, ta cùng Duẫn canh ở đây." Trong ba người, chỉ có tốc độ của Nặc là nhanh nhất, chuyện chạy đi đương nhiên là không thể nhường ai. Về phần số trường giác thú này, không chia cho bộ lạc là không có khả năng.

"Thế nhưng, mùi máu tươi chỉ sợ sẽ dẫn mãnh thú tới, các ngươi..." Nặc có chút lo lắng.

"Chuyện này ta đã nghĩ ra cách rồi, ngươi đi nhanh về nhanh." Bách Nhĩ giương mắt nhìn xuống bốn phía, sau khi xác định tạm thời không có nguy hiểm, liền leo xuống cây, đi vòng quanh, đồng thời gọi Duẫn từ một cái cây khác xuống dưới.

Nặc biết lấy sức lực của ba người bọn họ, cùng lắm là có thể khiêng một con trường giác thú về, mà mấy con còn lại kia chỉ e là tiện nghi cho đám dã thú đói khát. Đối với một thú nhân trường kỳ ăn không đủ no mà nói, dù sao cũng luyến tiếc. Vì thế gã không hề nhiều lời, nhanh chân chạy về bộ lạc.

Mà Duẫn bị mù tuy vẫn có thể cảm giác được hỗn loạn phía trước, thế nhưng lại không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, sau khi chờ Bách Nhĩ nói cho biết tình huống cụ thể, hắn không khỏi ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, sau đó cười ha ha, chỉ cảm thấy sự uất ức tràn ngập sau khi bị mù cuối cùng cũng tan biến sạch sẽ. Sự thật chứng minh, hắn cũng không phải một phế vật, hắn còn có thể đi săn, chẳng ngại trong chuyện này hắn chỉ giúp đào hố, bỏ một khoảng thời gian ngồi canh. Kể cả toàn bộ thú nhân cường tráng tới đây, cũng không có khả năng một lần bắt được nhiều trường giác thú như vậy đâu.

Bách Nhĩ có thể hiểu tâm trạng của hắn, dù biết rõ hắn hành động như vậy sẽ dễ đưa tới nguy hiểm, nhưng y không ngăn cản, mà chờ hắn bình tĩnh lại, mới nói "Chúng ta phải tiếp tục bố trí một ít xung quanh đây mới được, nếu không dã thú tới, hai người chúng ta chắc chắn sẽ không chống chọi nổi."

Về phần sáu con trường giác thú chưa tắt thở kia, Bách Nhĩ đi tới, cầm gai thú đâm vào tất cả khí quản của chúng. Không để lại bao nhiêu máu, mùi cũng không quá nồng, có vài con bụng đã bị đâm nát, nên che hay không đã không còn trọng yếu nữa.

13. Chương 13: Trận Pháp

"Còn đào hố nữa à?" Duẫn hỏi. Xem ra trong mắt hắn, hố bẫy có thể gài được cả trường giác thú, như vậy dùng cách này để phòng ngự dã thú hẳn là hiểu quả cũng rất tốt.

"Không kịp đâu." Bách Nhĩ lắc đầu "Ta đi xem thử, ngươi ở đây, có gì thì kêu một tiếng." Nếu xét về thính lực, y tự biết mình kém hơn thú nhân, đặc biệt là thú nhân bị mù.

Nói xong, lấy mấy con trường giác thú làm trung tâm, y dò xét địa thế xung quanh một lần, trong lòng tính toán, rồi gọi Duẫn qua, hai người hợp lực nhấc mấy tảng đá lớn đặt xuống vị trí y đã định. Lúc hành quân đánh giặc luôn không được rời khỏi trận pháp, y có chút nghiên cứu với nơi này, thời điểm hiện tại thiếu thốn nhân thủ, chỉ có thể dựa vào cảnh vật chung quanh, dùng đá phối hợp với cây cối, dây leo khô, cây bụi bày ra một mê trận đơn giản, tuy không có tính sát thương, nhưng ngăn cản dã thú tiến vào trong một thời gian ngắn hẳn là có thể. Đáng tiếc đá trong rừng có hạn, phải chạy ra phía sau thật xa mới có thể tìm được những tảng thích hợp, giữa lúc thiếu chút nữa đụng phải một con nhím. May là con nhím này đi lại chậm chạp, nếu không hai người liền phiền toái rồi. Thời điểm đặt tảng đá cuối cùng, Duẫn đột nhiên dừng lại, dỏng tai lắng nghe một lát, sau đó sắc mặt hắn khẽ biến.

"Hỏng rồi, là tiểu nhĩ thú."

Bách Nhĩ cũng ngưng thần nghe ngóng, có điều y không nghe được bất cứ cái gì, y không biết sao Duẫn lại phán đoán là tiểu nhĩ thú, thế nhưng lại không có một chút hoài nghi. Tốc độ của hai người nhanh hơn, khi ở gần nơi bố trí mê trận rốt cuộc nhìn thấy một con thú đầu nhọn màu nâu đen, lớn cỡ chó ngao trưởng thành lúc ẩn lúc hiện trong rừng cây, chạy về phía bọn họ, bởi vì có bụi rậm che khuất, nhất thời không rõ số lượng là bao nhiêu.

"Mau lên." Bách Nhĩ cảm giác trán mình chảy mồ hôi. Lại nhìn qua Duẫn so với y cũng không khá khẩm hơn là bao.

Bởi vì bước nhanh hơn, Duẫn còn chưa thể thích ứng, chân vấp phải một rễ cây chôn dưới tuyết, lảo đảo một chút, tảng đá hai người đang khiêng nhất thời rơi xuống đất, may là không nện vào chân.

"Đều tại ta, nếu không phải ta bị mù..." Duẫn phiền muộn đánh mình tự trách, chưa có khắc nào hắn thấy khó chịu vì không nhìn thấy như bây giờ, hắn nghĩ nếu mình không bị mù, nếu không phải Bách Nhĩ vì chiếu cố hắn mà đi chậm lại, hai người đã sớm bố trí xong rồi, làm gì cần phải hoang mang, vội vàng như hiện tại.

"Có bị trẹo chân không?" Bách Nhĩ cắt ngang lời hắn, hỏi.

Duẫn sửng sốt, theo phản xạ xoay chân, rồi lắc đầu "Không."

"Vậy thì tiếp tục." Thấy tiểu nhĩ thú sắp tới gần, Bách Nhĩ nào còn thời gian nghe hắn nói nhảm.

Bởi vì sai lầm của mình, Duẫn áy náy vô cùng, nhưng lại không nghe ra trách cứ cùng chán ghét trong giọng nói của Bách Nhĩ, hắn thành thành thật thật xoay người nâng tảng đá lên, muốn tận lực đi nhanh hơn để bù lại sai lầm của mình.

"Đi vững một chút, đừng vội." Dường như biết hắn suy nghĩ cái gì, thời điểm hắn bước nửa bước đầu tiên, Bách Nhĩ đã mở miệng dặn dò.

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh của y, trong lòng Duẫn vốn hơi hoảng loạn chợt tỉnh táo lại, ừ một tiếng, thả chậm bước chân cho vững vàng, yêu cầu mình không được xảy ra tình huống trượt chân như vừa nãy nữa. Trước khi tiểu nhĩ thú đuổi tới, hai người đã đặt tảng đá cuối cùng ở vị trí trận nhãn.

Mê trận được sắp xếp xong.

"Nếu mắt ngươi không nhìn thấy, ngươi cũng sẽ không cùng ta đi săn. Nếu không có ngươi, ta cũng không nhấc được những tảng đá đó. Ngươi nghĩ rằng một mình ta có thể săn được trường giác thú sao?" Ngồi trên mình một con trường giác thú, Bách Nhĩ đột nhiên nói. Bởi vì khiêng đá tốn rất nhiều sức lực, hiện tại tay y run đến mức ngay cả gai thú cũng không cầm nổi, đừng nói là leo lên cây, bởi vậy chỉ có thể cầu nguyện mê trận này cũng có tác dụng với dã thú dị giới.

Những lời không đầu không đuôi của y, một lát sau Duẫn mới nhận ra đây là lời đáp lại khi hắn bắt đầu tự trách, tâm trạng vẫn đang rầu rĩ chợt sáng bừng lên. Hắn vốn không phải là người thích chú tâm đến chuyện nhỏ nhặt, nếu không khi bị mù cùng với Ni Nhã bỏ đi, chỉ sợ *** thần đã sớm sa sút, cũng sẽ không ở đó, khi Bách Nhĩ tìm tới cửa còn có thể đồng ý cùng y đi săn. Hắn muốn sống tiếp, còn muốn sống thật tốt. Đúng như lời Bách Nhĩ nói, nếu hắn không bị mù, lúc này hắn chính là đang hưởng thụ đãi ngộ của thú nhân cường tráng trong tộc, căn bản không cần cùng một á thú bị tộc nhân bài xích đi săn trong mùa tuyết rơi, cho nên hoàn toàn không cần phải vì thế mà tự trách. Đây chẳng qua là một sự thật mà thôi. Nhất là hiện tại hắn không phải không có cái gì, hắn còn có thể bỏ ra sức lực, còn có thể cung cấp kinh nghiệm đi săn phong phú của mình, mà không phải nằm trong cái lều của bản thân, dựa vào thức ăn bố thí thỉnh thoảng có một lần từ bộ lạc, sau đó chậm rãi chờ cái chết.

"Duẫn, ngươi leo lên cây đi… Tiểu nhĩ thú sẽ không biết leo cây chứ?" Bách Nhĩ nhìn vẻ mặt hắn hiển nhiên đã nghĩ thông suốt, vì thế y phân phó, rồi đột nhiên nhớ tới vấn đề này, y kinh hoảng hỏi. Nếu tiểu nhĩ thú leo cây được, vậy bố trí của bọn họ không phải là uổng phí sao? Nhớ tới chuyện này, y không khỏi vì suy nghĩ không đủ chu đáo của mình mà phiền muộn.

Duẫn nở nụ cười "Yên tâm đi, không có đâu." Tuy hắn không biết tại sao Bách Nhĩ muốn xê dịch nhiều đá như vậy, cũng không cho rằng mấy tảng đá đó có thể ngăn được tiểu nhĩ thú, thế nhưng hắn không có cách khác, hơn nữa từ thủ pháp Bách Nhĩ săn được niết thố cùng với vài bố trí lúc trước để săn trường giác thú cho tới thành quả cuối cùng đều khiến sự nghi ngờ á thú có phần kỳ quái này của hắn ngày càng ít đi, mà chờ mong thì ngày càng nhiều lên. Đương nhiên, chính yếu vẫn là khi phân phó làm gì, sự bình tĩnh cùng với tự tin cường đại phát ra từ Bách Nhĩ khiến người ta bất giác muốn tin tưởng y.

Nghe câu trả lời của hắn, Bách Nhĩ thở nhẹ ra, vì thế y nhắc lại bảo hắn leo lên cây, còn mình thì chậm rãi mát xa cánh tay dùng lực quá độ, trong lòng cười khổ không thôi. Thân thể này đúng là vẫn còn quá yếu, nếu không có Duẫn và Nặc tương trợ, y muốn săn được một con trường giác thú không biết phải tốn gấp mấy lần sức lực đây.

"Ta ở dưới cùng ngươi." Duẫn không leo lên cây theo lời Bách Nhĩ, vì thế hắn nói. Trong mắt hắn, nguy hiểm đang ở trước mắt, thú nhân chiếu cố á thú là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chẳng màng hắn chỉ là một thú nhân mù.

Bách Nhĩ ngẩn ra, y nhìn ra ngoài trận địa, suy nghĩ một lát, rồi gật đầu đồng ý "Cũng được." Vì thế Duẫn hóa thành hình thú, đứng bên cạnh y trong trận địa, sẵn sàng đón quân địch.

Lúc này đã có mấy con tiểu nhĩ thú xâm nhập vào trong trận. Bách Nhĩ nhìn chúng khi thì nhảy lên đá, khi thì xuyên qua các khe hở của mấy cây dây leo, sau đó lại bất tri bất giác quay về đường cũ, trong lòng y không khỏi thở phào nhẹ nhõm, biết trận này bày bố là hữu dụng.

Lại đợi trong chốc lát, tất cả tiểu nhĩ thú đều vào trận, tốp năm tốp ba bị tách ra vây khốn, rõ ràng đảo quanh trong một phạm vi cố định, chúng vẫn hồn nhiên chưa nhận ra, còn chạy theo phương hướng mình nhận định, nhìn thấy gần trăm con tiểu nhĩ thú, Bách Nhĩ không khỏi cảm thấy may mắn vì mình đã nghĩ tới biện pháp bày trận này, nếu không, dù có thêm vài thú nhân nữa, cũng không phải đối thủ của chúng.

"Duẫn, nếu chỉ có một tiểu nhĩ thú, ngươi có thể đối phó không?" Y cân nhắc một lát, hỏi. Duẫn không biết tại sao y lại hỏi vậy, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới trả lời "Có thể." Chỉ là một con, thì chỉ cần hắn chú ý một chút hẳn là không thành vấn đề.

Bách Nhĩ nở nụ cười, dừng động tác xoa bóp lại, nhấc gai thú "Vậy thì tốt, ngươi đi qua trái bảy trước, sau đó quẹo phải, đi năm bước, ở đó có một con tiểu nhĩ thú." Thừa dịp tiểu nhĩ thú chưa kịp nhận ra, có thể dùng phương pháp tiêu diệt từng bộ phận một, nếu không, chờ trận pháp này không vây khốn được chúng, người xui xẻo chính là bọn họ.

Nhưng mà y nói xong thật lâu, Duẫn vẫn không động đậy, khi y nghĩ trong lòng Duẫn còn ngờ vực, Duẫn mới lắp bắp hỏi "Mười bước là bao nhiêu? Bảy bước lại là bảo nhiêu hả?"

Đầu Bách Nhĩ mơ màng, thật lâu mới lấy lại *** thần, chỉ cảm thấy thái dương co rút. Y vẫn tưởng Bách Nhĩ bị tộc nhân bài xích, lại là á thú nên không biết đếm, nào ngờ ngay cả thân là thú nhân như Duẫn cũng không biết, vậy không phải là đại biểu cho người nơi này ngay cả đếm số bình thường cũng đều không biết chứ? Nghĩ đến khả năng này, y liền cảm giác đầu mình to như đấu. Nhưng hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ nhiều, thời cơ ra tay một khi bỏ lỡ, đến đó hối hận cũng không kịp.

"Ta dẫn ngươi qua." Y vốn định ẩn ở một nơi bí mật gần đó, vậy có thể nhìn toàn cục diện, cũng có thể hỗ trợ Duẫn lúc hắn cần. Nhưng hiện tại muốn cho một người chưa từng tiếp xúc con số nghe mấy lần liền học được cách đếm số đơn giản, thật sự không có khả năng, cho nên y không thể bỏ đi ý định ban đầu.

14. Chương 14: Các Thú Nhân

Trái đi bảy bước, quẹo phải đi năm bước, một con chó ngao mắt xanh, đầu nhọn… không, là tiểu nhĩ thú đang khó chịu cắn một gốc cây đại thụ, hiển nhiên nó đã nhận ra dù đi thế nào thì cũng sẽ trở lại vị trí ban đầu, vừa không thấy con mồi tản ra mùi máu tươi đâu, vừa không thấy đồng bạn, nó bắt đầu hoang mang.

Thời diểm Duẫn cùng Bách Nhĩ xuất hiện, nó lập tức phát hiện, đôi mắt hung ác quay lại nhìn. Từ lúc Duẫn được Bách Nhĩ dẫn tới bước cuối cùng, hắn liền phán đoán ra vị trí của tiểu nhĩ thú, không đợi nó tấn công, hắn đã bổ nhào tới, mở miệng cắn vào nơi hẳn là cổ của nó, bởi vì tiểu nhĩ thú trở mình, một miếng này liền dừng trên mông nó. Tiểu nhĩ thú gào một tiếng, quay đầu muốn cắn ngược lại.

Bách Nhĩ vỗ trán, đồng thời chộp nhanh gai thú trong tay, chuẩn bị nếu một người không được y liền xông tới phía trước hỗ trợ.

May mà thân hình Duẫn đủ lớn, thêm lực nhào qua, dù tính sai, vẫn ngăn được tiểu nhĩ thú phản công lại, tuy trên lưng bị cắn một phát, nhưng cũng chỉ như gãi ngứa, vì thế theo tiếng động, quyết đoán bồi thêm một nhát. Tiểu nhĩ thú giãy dụa mấy cái liền đoạn khí.

Lúc máu tươi trượt vào trong khoang miệng, trong tích tắc đó, Duẫn đột nhiên cảm thấy tâm huyết cùng hào khí đã lâu trước kia ùa về trong cơ thể, cả người nhất thời tràn ngập sức mạnh, chỉ cảm thấy trên đời này rốt cuộc không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

"Bách Nhĩ, tiếp theo." Ném thi thể tiểu nhĩ thú, hắn trở lại bên cạnh Bách Nhĩ, khí phách dâng trào, hô.

Đây đương nhiên không phải là dã thú đầu tiên hắn săn được, cũng không phải dã thú hung mãnh nhất hắn từng săn, mà là con thú đầu tiên hắn tự mình săn được sau khi bị mù, điều này chứng thực dù mắt hắn có mù, chỉ cần động não nhiều hơn hắn vẫn có thể vồ bắt con mồi, không thể nghi ngờ đó chính là mở ra một thế giới mới trước mắt hắn, khiến hắn không thể nào không hưng phấn được.

"Thương thế của ngươi…" Bách Nhĩ chỉ ngón tay, dò xét vết thương trên lưng hắn, thấy vài dấu răng sâu hoắm, nhưng da thịt cũng không bị xé toác ra, khiến y cũng yên tâm hơn.

"Có là gì đâu." Duẫn không để ý nói, ngược lại không phải hắn cố gắng chống đỡ, mà là vết thương như vậy đối thú nhân mà nói quả thật không có ảnh hưởng gì. Thấy hắn không giống làm bộ, lại đầy chờ mong đại sát một hồi, Bách Nhĩ thoáng cân nhắc tình thế trước mắt, liền đồng ý tiếp tục. Nếu không phải y tự biết hiện tại mình chưa thể đối phó với tiểu nhĩ thú lớn như chó ngao, cũng sẽ không để Duẫn ra tay. Nhưng bây giờ Duẫn cho y cảm giác, tựa hồ trong đó là rất thích thú. Khiến y không khỏi nhớ tới vài bộ hạ trước kia của mình, rõ ràng vết thương chồng chất trên người, lại vẫn xin lệnh xuất binh, cuối cùng trên chiến trận đó… Y không để mình nghĩ tiếp nữa.

Hai người chọn tấn công những con tiểu nhĩ thú đơn độc, bởi vì có kinh nghiệm lần đầu, nên Duẫn phán đoán vị trí của tiểu nhĩ thú ngày càng chính xác, động tác cũng ngày một gọn gàng, linh hoạt, từ con thứ tư trở đi, dường như đều là cắn một nhát là xong, cũng không bị thương nữa.

Khi Nặc dẫn hơn mười thú nhân xuất hiện, nhìn thấy chính là cảnh tượng: Tiểu nhĩ thú phân làm tốp năm tốp ba ở trong rừng, cùng với Duẫn đang đánh giết tiểu nhĩ thú, và Bách Nhĩ thản nhiên đứng cách đó không xa.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều tiểu nhĩ thú như vậy, các thú nhân tiến đến không khỏi rối loạn một trận, Nặc khẩn trương, không quan tâm những người khác, liền xông vào phía trước. Các thú nhân khác thấy thế, cũng áp chế khiếp sợ trong lòng, đồng loạt biến thành hình thú, chạy về hướng Duẫn đang tấn công.

Trong mê trận đột ngột có thêm rất nhiều thú nhân, Bách Nhĩ dĩ nhiên không thể nào không phát hiện, thế nhưng mãi tới khi Duẫn giải quyết con tiểu nhĩ thú trước mặt, y mới cười nói "Nặc dẫn người tới rồi, chúng ta phải ra nghênh đón mới phải phép chứ." Nếu không chỉ e những thú nhân đó cũng rơi vào kết cục giống như tiểu nhĩ thú, nóng nảy lên sẽ hủy thế trận của y, vậy liền sẽ không ổn.

Sau khi Bách Nhĩ cùng Duẫn tiếp ứng, một số thú nhân u mê đảo quanh tại chỗ, một số gặp phải tiểu nhĩ thú đồng dạng bị nhốt mà chiến đấu đều được giải cứu thành công, mặc dù bị chút thương, nhưng cũng không đáng lo ngại. Trong quá trình này, bởi vì có các thú nhân ra tay, còn thuận đường giải quyết non nửa tiểu nhĩ thú.

Khi hơn mười thú nhân cùng Bách Nhĩ tới giữa trận pháp, nhìn thấy chỗ đó có thi thể trường giác thú chất thành một ngọn núi nhỏ, trong mắt họ đều lộ ra kinh ngạc cùng thần sắc không thể tin. Tuy tin rằng Nặc không lừa bọn họ, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, trong đó khiếp sợ so với lúc trước Duẫn cùng Nặc biết Bách Nhĩ săn được niết thố có thể gấp trăm lần.

"Trước hết giải quyết đám tiểu nhĩ thú còn lại đi." Người lên tiếng là Đồ, dũng sĩ đệ nhất bộ lạc. Đến lúc này, hắn cũng nhận ra chút kỳ lạ tại nơi trước mắt này, tựa hồ chỉ có Bách Nhĩ và Duẫn có thể tự do ra vào, mấy con tiểu nhĩ thú kia hiển nhiên giống bọn họ lúc trước, bị vây khốn trong đó.

Nặc nhìn về phía Bách Nhĩ, đôi mắt nâu phát ra ánh sáng kỳ dị, như là sùng kính lại như là nghi hoặc. Gã không quên lúc mình rời đi, bản thân còn có thể tùy ý, vui vẻ chạy tới chạy lui trong rừng, hiện tại biến thành như vậy, nếu nói không phải Bách Nhĩ làm, gã sẽ không tin đâu. Nhận được ánh mắt của gã, Bách Nhĩ mỉm cười "Được rồi. Các ngươi định cùng nhau hay là chia ra hành động?" Dừng lại, y nhìn về phía tiểu nhĩ thú bắt đầu nóng nảy vì cảm giác tộc loại của nó bị giết, sau đó đề nghị "Tốt nhất đừng hành động một mình, có lẽ các ngươi có năng lực một mình đối phó với nhiều tiểu nhĩ thú, nhưng có thể không bị thương thì vẫn không nên để bị thương."

Lúc đến, bởi vì vội vã lên đường, Nặc không có tâm trạng kể quá trình đi săn cho các thú nhân, bởi vậy khi các thú nhân nhìn thấy Bách Nhĩ thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, mà á thú này không những không biết ngoan ngoãn đứng một bên, mà còn dám nói chen vào khi các thú nhân thảo luận cách giết chết tiểu nhĩ thú, điều này khiến một vài thú nhân có năng lực có chút không thoải mái. Dù sao ở đây trong mắt các thú nhân, một á thú làm sao mà hiểu được cách đối phó với tiểu nhĩ thú.

"Ta với Tát cùng nhau." Mở miệng vẫn là Đồ. Có lẽ người khác không nhận ra, nhưng hắn lại phát hiện Duẫn cùng Nặc đồng tình với ý kiến của Bách Nhĩ, hơn nữa nhìn thoáng qua hai người họ tựa hồ rất nghe lời á thú này. Cộng thêm nhiều ngày trước một mình Bách Nhĩ ra ngoài, lại yên bình trở về, thậm chí còn săn được một con niết thố, hắn đã sớm không dám coi thường á thú này rồi.

Hắn được xem như là thủ lĩnh trong đám thú nhân trẻ tuổi, hắn đã đi đầu tiếp nhận ý kiến của Bách Nhĩ, các thú nhân khác dù trong lòng có xầm xì cũng không nói gì nữa, đều cùng hảo hữu của mình hoặc người khi săn thú có sự phối hợp ăn ý mà kết thành một đội. Mười lăm thú nhân cộng thêm Nặc cuối cùng chia thành sáu đội, ngoại trừ Đồ và Tát, thêm một đội là hai người, còn lại bốn đội đều là ba người. Duẫn vốn cũng muốn gia nhập, nhưng lại bị Bách Nhĩ ngăn cản. Còn lại cùng lắm là bốn năm mươi con tiểu nhĩ thú, mười sáu thú nhân giải quyết dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không cần hắn góp phần vào.

"Chỗ này cũng cần nhân thủ, để tránh tiểu nhĩ thú chạy trốn vào, phá hủy thịt trường giác thú." Y nói với Duẫn như vậy "Hơn nữa, hôm nay ngươi đã giết hơn mười con tiểu nhĩ thú rồi, không cần lo lắng có người

vượt qua đâu." Câu sau tuy là sự thật, nhưng cũng không gạt bỏ ý muốn trấn an hắn.

Hơn mười con là bao nhiêu, Duẫn không có khái niệm, thế nhưng nghe khẩu khí của Bách Nhĩ, hiển nhiên ý là rất nhiều, hắn lập tức cao hứng, cũng không so đo chuyện bé là mình không thể cùng mọi người giết tiểu nhĩ thú nữa. Với lại, hắn cũng tự hiểu, nếu cùng đám thú nhân trẻ tuổi đó, có lẽ hắn không có cơ hội xuất thủ.

Nghe được đối thoại của hai người, Đồ như có chút đăm chiêu nhìn về phía Bách Nhĩ, sau đó quay đầu, nhìn lại ánh mắt đồng dạng nghi ngờ của Tát.

"Ai biết đếm số?" Nghĩ tới tình trạng của Duẫn, trong lòng Bách Nhĩ vẫn còn chút hi vọng sót lại, hỏi các thú nhân đang ở hình thú với đủ màu sắc.

Các thú nhân nhìn nhau, không hiểu sao y lại toát ra một câu hỏi chẳng liên quan gì, có thú nhân còn chẳng thèm để ý tới y, chỉ gọi Duẫn, bảo hắn nói cho bọn họ mảnh rừng này phải đi sao mới không bị vây nhốt.

Duẫn không nói gì, lại nhe răng, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, biểu hiện hắn hiện tại rất mất hứng. Nặc im lặng rời khỏi nhóm thú nhân được phân tới, đứng bên cạnh Bách Nhĩ. Ngược lại Bách Nhĩ không hề tức giận. Y nhớ hồi mình mười lăm tuổi, mới gia nhập quân đội, bởi vì trong quân có vài nguyên nhân không thể nói, mà được phá cách đề bạt làm đội trưởng của một đội mười người, tất cả các thủ hạ đều là lính cũ từng trải. Tình cảnh lần đầu tiên truyền lệnh so ra còn đặc sắc hơn. Hiện tại, y đang chiếm lợi thế, cần gì phải vội nổi giận chứ?

"Đếm số là cái gì?" Đồ đột nhiên hét lớn một tiếng, trấn áp giọng nói của thú nhân kia xuống, sau đó hỏi Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ day thái dương, không đáp lại, mà tự hỏi chính mình sao lại hỏi câu ngu ngốc thế "Có thể đếm được chỗ này có mấy con trường giác thú không?" Đồ không biết tại sao y lại tiếp tục hỏi chuyện không liên quan, nhưng hắn vẫn nhìn qua đám trường giác thú chất đống kia, phun ra hai chữ "Rất nhiều." Thật sự là rất nhiều, bọn họ chưa bao giờ đánh được nhiều trường giác thú trong một lần như vậy.

Được rồi. Bách Nhĩ cảm thấy mình không nên ôm hi vọng nữa. Y suy nghĩ một lát, liền bảo Nặc đi tìm nhiều nhánh cây tới, sau đó bẻ thành từng đoạn.

"Bên này là trái, bên này là phải."

"Đi một bước, ném một cây… biết chưa? Ném cái cây trong tay ngươi, thì rẽ trái, đi về phía trước, ném cây trong tay hắn, trước khi ném xong vẫn đi về phía trước…"

Bách Nhĩ suy nghĩ một phương pháp tự nhận là tương đối đơn giản, không cần bọn họ đếm bước chân của mình cũng có thể thuận lợi đi tới địa điểm chỉ định. Đương nhiên, tiền đề là bọn họ chịu nghe lời y nói. Đối với điểm này, y ngược lại không cần bận tâm, bởi vì Đồ cùng Tát không có hỏi nhiều, mà nhận số gậy gỗ đã được đếm trước, rồi xuất phát.

Thời điểm nhìn bọn họ chống lại tiểu nhĩ thú, các thú nhân khác cũng không ngẩn ra đó, mà sôi nổi chen tới trước mặt Bách Nhĩ nhận gậy gỗ. Đương nhiên cũng có thú nhân không tin, cầm gậy gỗ nhưng không đi theo chỉ thị, kết quả dĩ nhiên là bị vây khốn. Đối với thú nhân như vậy, Bách Nhĩ ngỏ lời, có thể cho họ nghỉ ngơi một chút.

15. Chương 15: Thu Hoạch

Tuy số lượng tiểu nhĩ thú lớn, nhưng vì bị tách ra từng con, nên không phát huy được ưu thế bầy đàn, rất nhanh sau đó chúng bị các thú nhân tiêu diệt sạch. Mà trong mấy đội thú nhân, thì hai người Đồ và Tát, thêm một thú nhân khác tên Mạc là ba người xuất sắc nhất. Bọn họ không chỉ nhanh chóng giải quyết đám tiểu nhĩ thú, mà còn nhớ rõ đường đi, lúc trở về trả lại cho Bách Nhĩ không thiếu một cây gỗ nào. Vì giỏi hơn, nên đám tiểu nhĩ thú còn lại dĩ nhiên do họ giải quyết.

Chờ sau khi xác định đã dọn sạch đám tiểu nhĩ, Bách Nhĩ để Mạc cùng hai thú nhân khác trở về trước hết, thay đổi vị trí các tảng đá, phá trận. Khi nghe Duẫn thông báo giải quyết xong vài tiểu nhĩ thú bị vây khốn kia, các thú nhân có thể đi thẳng lại đây, ban đầu họ còn chút do dự, chờ chân chính đi qua mới phát hiện

lần này không có đảo tới đảo lui nữa, mà rất thuận lợi đi đến chính giữa, khiến họ không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

"Bách Nhĩ, chuyện này tột cùng là sao thế?" Nếu đến lúc này còn không minh bạch địa phương cổ quái này là do Bách Nhĩ làm ra, thì thật là ngu xuẩn. Tát thấy Bách Nhĩ không giống như trong trí nhớ của mình, hỏi ra câu nghi vấn trong lòng rất nhiều người. Mà lúc chân chính nhìn Bách Nhĩ, gã mới chú ý tới á thú này đang mệt mỏi dựa trên một con trường giác thú, trên người khoác một tấm da thú màu trắng, tóc búi cao trên đỉnh đầu, vẻ mặt mang theo một thứ gì đó khó diễn tả. Vẫn là khuôn mặt đó, vết sẹo trên má ngang qua khóe mắt vẫn dữ tợn nổi bật như hồi nào, thế nhưng ở dưới là trường giác thú màu đen phụ họa, con người giữa sắc lông trắng, thế nhưng khiến người ta cảm thấy một nét đẹp không thích hợp. Tát đưa tay dụi mắt, cảm giác như mình bị hoa mắt rồi, sao gã lại thấy á thú này đẹp cơ chứ?

Thấy mọi người đều đã trở lại, Bách Nhĩ mới đứng lên, phủi áo choàng, cười, đảo qua mấy thú nhân đứng ở sau với ánh mắt trốn tránh, rồi mới không quan tâm nói "Nếu chỉ có mình ta mò mẫm làm, cũng sẽ không có tác dụng lớn như vậy." Quả thật là không tạo ra được tác dụng lớn, kể cả vây khốn tiểu nhĩ thú cũng chỉ là tạm thời, dù sao trận pháp này y bố trí cũng rất gấp lại sơ sài, chờ tiểu nhĩ thú nóng nảy phá hủy dây leo, cây cối xung quanh, liền không vây được chúng nữa. Đối địch với thú nhân, tác dụng đương nhiên càng giảm mạnh. Có điều nếu muốn giải thích hết trận pháp này cho các thú nhân ngay cả đếm số cũng không biết, quả là tự chuốc khổ vào thân. Huống chi tuy y không cố ý che giấu, nhưng cũng sẽ không ngốc nghếch tự giới thiệu cho họ biết mình từ thế giới khác đến, đang chiếm lấy cơ thể của Bách Nhĩ. Mỗi một nơi có một phong tục riêng, y cũng không ngại mạng mình quá lớn đâu.

Với lời giải thích của y, mọi người đều bán tín bán nghi, nhưng xưa nay không giao du, nên cũng không biết người này tột cùng có bản lĩnh gì, muốn hoài nghi cũng chẳng có căn cứ, vì vậy vấn đề này đành bỏ qua.

"Bách Nhĩ, ngươi có thể dạy cái này cho ta không?" Lần này mở miệng là Mạc.

Mạc là một thú nhân mới trưởng thành, hình thú là sư tử đỏ, hình người ngoại trừ mái tóc đỏ, thì nhìn qua vẫn là một tiểu tử anh tuấn, ngây ngô. Có lẽ lúc nãy biểu hiện của hắn thông minh, có lẽ tên của hắn phát âm giống như tên kiếp trước của Bách Nhĩ, nên y có chút hảo cảm với hắn, nghe vậy cũng không khước từ, mà chỉ hỏi "Ngươi học cái này làm gì?"

"Ta nghĩ nếu tìm đá bố trí xung quanh bộ lạc giống ngươi, chúng ta sẽ không cần sợ tiểu nhĩ thú tấn công nữa. Còn có, về sau khi săn thú, nếu gặp phải loài thú khó bắt, cũng có thể bố trí như vậy, lừa chúng vào trong…" Mạc gãi đầu, cười đến có chút thật thà chất phác, không giống với biểu hiện linh hoạt khi săn bắt trong trận.

Bách Nhĩ âm thầm kinh ngạc, không ngờ tiểu tử này ngược lại có thể suy một ra ba, trong lòng y không khỏi nảy sinh hiếu kỳ, muốn biết thú nhân này có thể học tới trình độ nào "Sau khi trở về bộ lạc, tới tìm ta." Bỏ lại một câu, y liền quay đầu, nhìn về phía Đồ, hỏi "Chỗ này có thể khiêng hết về không?" Y đương nhiên biết với sức mạnh to lớn của thú nhân, chỗ trường giác thú này hoàn toàn không thành vấn đề. Có điều hiện tại đã giải hết trận pháp, quyền chỉ đạo dĩ nhiên phải giao lại cho người mà các thú nhân đã quen phục tùng.

"Có thể." Đồ trả lời không ngoài ý muốn của y. Bách Nhĩ khẽ gật đầu, liền đi theo Nặc nói chuyện, việc xử lý con mồi không liên quan tới y nữa. Đồ mờ mịt nhìn y trong chốc lát, mới kịp phản ứng, bận rộn kêu các thú nhân bắt đầu thu dọn xác tiểu nhĩ thú xung quanh, đồng thời thanh lí trường giác thú. Lúc này dĩ nhiên Duẫn cũng không phải làm gì, hắn dỏng tai lắng nghe giọng nói của Bách Nhĩ truyền tới, rồi đi qua.

Bách Nhĩ kỳ thật rất tò mò sao Nặc dẫn tới được một đám trường giác thú. Trong kế hoạch của bọn họ, mục tiêu là một con trường giác thú, dẫn nó tới đây, đầu tiên dùng dây leo ngáng chân nó, sau đó để nó lọt hố bẫy, cuối cùng ba người hợp lực giết chết nó. Dù sao cũng cảm thấy phải xuất hết vốn liếng ra mới được, nào ngờ kế hoạch lại biến hóa nhanh như vậy. Nhớ tới bộ dạng chật vật của Nặc khi bị một đám trường giác thú đuổi theo, Bách Nhĩ nhịn không được mà phì cười. Nặc bị cười đến đỏ cả mặt, đáng tiếc hiện tại gã đang ở hình thú, nên nhìn không ra. Gã ngẩng đầu nhìn bầu trời lộ ra sắc xám qua khe cành cây khô, lúc này tuyết vẫn rơi rất nhiều, rơi cả vào mắt gã, gã vội cúi đầu xuống, nhìn mũi chân chỉ còn non nửa đoạn lông trắng của mình.

"Khi ta tới, một đám trường giác thú đang ở chân núi bên kia bới tuyết, gặm cỏ. Ta liền chọn một con to

nhất, bắt đầu dựa theo lời ngươi, khiêu khích nó, nhưng nó chỉ đuổi một lát liền trở về. Vì thế ta cắn một phát lên mình nó..." Nói tới đây, gã ấp úng "Nào ngờ sẽ dẫn tới cả đám đuổi theo." Bách Nhĩ nghe xong thì im lặng, một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói "Vận khí của ngươi thật tốt, chọn trúng con đầu đàn của chúng." Con đầu đàn chạy về phía nào, không phải những trường giác thú khác đều chạy theo sao?

Nặc a một tiếng, liền không nói gì nữa, hiển nhiên sau đó gã cũng nhận ra mình đã làm chuyện ngu ngốc. May mà trước đó đã sắp xếp hố bẫy, Bách Nhĩ cũng không quên nó, nếu không gã chỉ sợ mình bị đuổi theo dẫn tới thoát lực mà chết, đừng nói tới có thu hoạch nhiều như vậy.

Duẫn ở bên cạnh sớm nhịn không được, mà cười ha ha lên, kết quả nhận lấy không ít ánh mắt kỳ quặc. Đúng lúc này, các thú nhân đang thu dọn trường giác thú bên kia đột nhiên xôn xao. Hóa ra trong cái hố bẫy kia đang treo ngược một con trường giác thú, nó bị thú nhân kéo lên, thế nhưng lại vẫn còn sống. Chờ ba người Bách Nhĩ đi qua, con trường giác thú đó đã bị các thú nhân cắn chết. Xem hình thể cùng các vết cắn trên lưng nó, hiển nhiên chính là con trường giác thú đầu đàn chạy phía trước kia. Lúc ấy, Bách Nhĩ chỉ lo quấn dây leo vào thân cây, rồi leo lên cây trốn, căn bản không chú ý sau khi nó bị vấp còn xui xẻo ngã xuống hố.

"Nhuyễn cốt thú? Là nhuyễn cốt thú." Sau khi xử lý trường giác thú xong, có một thú nhân vô tình quét mắt xuống hố, sau đó chợt kinh hô.

Các thú nhân khác sau khi nghe thấy, đều dồn dập tụ tập tới, thú nhân nhìn thấy đầu tiên kia, cầm một cành cây dài chọc vào trong hố, xác định nhuyễn cốt thú đã bị ngã chết hoặc đè chết mới nhảy xuống, kéo nó ra. Sau đó đưa tới trước mặt ba người Bách Nhĩ. Bách Nhĩ ngơ ngác một lát, Duẫn đã đưa tay nhận lấy, khiêng trên vai mình.

"Đó là do chúng ta săn được, tốt nhất không cần giao cho bộ lạc, chúng ta tự chia cho nhau." Biết tri thức bình thường của Bách Nhĩ lại hồ đồ, Nặc thấp giọng giải thích cho y.

Bách Nhĩ chợt hiểu ra. Nguyên chủ là á thú, ngoại trừ đi hái dã quả cùng rau dại xung quanh bộ lạc để ăn, cộng thêm trước kia bạn đời của y đi săn trở về sẽ cho y chút thịt, nhưng chưa bao giờ nói với y chuyện săn thú cùng phân chia của thú nhân, cho nên có thể nói y hoàn toàn không biết chuyện này. Hiện tại nghe được, cảm thấy chia thế cũng rất hợp lý, nếu không các thú nhân phải ở bên ngoài mạo hiểm tính mạng để săn thú nuôi sống người trong toàn tộc, còn phải bảo vệ bộ lạc, lại muốn họ chia đều với mọi người thì đúng là không công bằng.

Có lẽ là nghe thấy lời Nặc nói, Đồ đang vác một con trường giác thú trên vai chợt nhìn thoáng qua đây, có điều hắn không nói gì, chỉ xách thêm đuôi bốn con tiểu nhĩ thú nữa, gầm dài một tiếng, kêu mọi người có thể đi rồi. Các thú nhân khác cũng như vậy, vai khiêng trường giác thú, một tay xách tiểu nhĩ thú, chỉ khác nhau ở số lượng thôi. Mà con trường giác thú lớn nhất kia là do hai thú nhân khiêng, có thể thấy sức nặng của nó không bình thường. Các thú nhân còn lại không phải khiêng trường giác thú, đều dùng dây leo cột chặt hơn mười con tiểu nhĩ thú lại, cho dễ vác. Bách Nhĩ lại cảm thán sức mạnh của thú nhân, đồng thời chính mình cũng kéo theo hai con tiểu nhĩ thú, nhưng lại không khiến Nặc lấy bất cứ cái gì, mà bảo gã tiếp tục phụ trách dò đường cùng canh gác. Cẩn thận dùng thuyền được vạn năm, đây là điều y vẫn luôn tin tưởng.

16. Chương 16: Các Á Thú

Sau khi tiến vào mùa tuyết rơi, mảnh đất trống của bộ lạc lần đầu tiên chất đầy con mồi. Bảy con trường giác thú, trên trăm con tiểu nhĩ thú. Thu hoạch như vậy, cho dù là mùa cây cối sinh trưởng cũng hiếm thấy. Ngoại trừ thú nhân trực phòng thủ, thì tộc trưởng, tộc vu cùng với thú nhân cường tráng tới đây, trong mắt họ đều tràn ngập kinh ngạc. Không nói tới trường giác thú, chính là có rất nhiều tiểu nhĩ thú, bọn họ biết rõ lấy lực của mười mấy thú nhân không phải không tiêu diệt được, nhưng tuyệt đối sẽ tử thương nặng nề. Nhưng mà lần này ai cũng bình an trở lại, cho dù có vài người bị thương cũng không quá nghiêm trọng, hoàn toàn không cần tộc vu trị liệu, đây là chuyện mà dĩ vãng không thể nào tưởng tượng được.

Đương nhiên đây cũng là chuyện đáng mừng. Chỉ nghi ngờ một lát, tộc trưởng liền vứt nó qua một bên, khuôn mặt đầy vui vẻ bắt đầu để mọi người xử lý con mồi. Còn ông thì gọi Đồ và Tát tới bên cạnh, hỏi rõ

quá trình đi săn.

Lúc này á thú trong tộc cùng vài lão thú nhân còn miễn cưỡng có thể đi lại cũng tốp năm tốp ba chạy tới. Vì trong mùa tuyết khó được một lần thu hoạch lớn, nên tộc trưởng quyết định một ngày này toàn tộc cùng nhau ăn, mỗi người đều được chia phần.

Bách Nhĩ nhìn các thú nhân lưu loát lột da, cắt đầu, mổ bụng, moi nội tạng, mắt y dừng lại ở mấy chiếc sừng của trường giác thú cùng da lông bị ném vào một chỗ, trong đầu y hiện lên ý niệm, mà hỏi Duẫn đứng bên cạnh "Chỗ da lông, sừng thú đó xử lý thế nào?"

"Ai muốn lấy thì lấy, không ai lấy thì ném đi. Da lông của trường giác thú với tiểu nhĩ thú đều không tốt, rất ít người muốn lấy." Duẫn thấp giọng giải thích.

"Ta lấy hết được không?" Bách Nhĩ nghĩ tới cái lều rách nát, thủng lỗ kia của mình, bộ dáng như đang suy nghĩ gì mà hỏi. Duẫn bật cười "Ngươi lấy nhiều thế làm gì? Kể cả làm lều lớn như nhà ta cũng không dùng hết đâu." Hắn cũng là một người từng trải, liền đoán được suy nghĩ của Bách Nhĩ.

"Làm nhiều tầng sẽ ấm hơn." Bách Nhĩ hơi lúng túng, vội ho một tiếng, giải thích.

"Vậy nhặt hết đi. Chờ Nặc với Mục tới, chúng ta lấy giúp ngươi." Duẫn thấy sao cũng được. Lúc Nặc tiến vào bộ lạc, liền đem nhuyễn cốt thú về trước, bởi vì nhuyễn cốt thú thuộc về ba người họ, không phải chia ra, cũng không nên rước lấy sự chú ý của người ngoài. Bách Nhĩ nói cảm ơn, còn định hỏi trong bộ lạc có ai khéo tay không, phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói của một á thú.

"Bách Nhĩ, ngươi tới đây làm gì? Lần trước không phải đã nói với ngươi, về sau bộ lạc sẽ không chia thức ăn cho ngươi nữa sao?"

Bách Nhĩ ngẩn ra, quay đầu lại thì phát hiện người lên tiếng là một trong ba á thú lần trước tới lều tìm y chất vấn chuyện củ khổ tử ma. Gọi là gì nhỉ? Y tìm kiếm trong trí nhớ của mình, lúc này mới xác định đối phương tên là Tiêu Kha, cùng với Na Nông, Ni Nhã, cũng chính là bạn đời trước của Duẫn, là ba á thú được nhiều người theo đuổi nhất trong bộ lạc, đồng thời phụ trách quản lý các á thú trong toàn tộc.

Hiển nhiên tin tức của các á thú này còn chưa nhạy bén, cũng không biết lần này sở dĩ có thể có thu hoạch lớn như vậy hoàn toàn nhờ vào công sức của ba người Bách Nhĩ, nếu không Tiêu Kha cũng sẽ không nói như vậy.

Nhìn ba đóa hoa đứng sóng vai, vẻ mặt thì kiêu ngạo. Bách Nhĩ hạ mí mắt, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định không phản ứng lại thì tốt hơn, vì thế y quay đầu tiếp tục nhìn các thú nhân xử lý dã thú, học tập thủ pháp linh hoạt của họ. Có điều y im lặng, không có nghĩa là người khác không nói gì.

"Nếu Bách Nhĩ không được chia thức ăn, vậy các ngươi càng không có tư cách được chia." Nặc vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Bách Nhĩ, lạnh lùng nói. Mục đi theo hắn, khuôn mặt lộ rõ sự bất bình.

Bách Nhĩ không ngờ người vẫn luôn kiệm lời như Nặc lại lên tiếng giúp mình, y có chút cảm động, đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục im lặng nữa, mà mỉm cười nhìn về phía Tiêu Kha với sắc mặt đã trở nên không tốt "Tiêu kha phải không? Có lẽ ngươi muốn ta trịnh trọng cam đoan với ngươi một lần, Bách Nhĩ ta hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không nhận thức ăn từ tay ngươi chia. Đương nhiên, cũng mời các ngươi cách xa ta một chút. Ta – rất không thích nhìn thấy các ngươi." Ngữ khí của y rất ôn hòa, giống như đang nói chuyện phiếm với bạn cũ, chẳng qua ý tứ trong câu nói rất không khách khí, cộng thêm vẻ lãnh ý thản nhiên ở đuôi mắt, khóe môi khinh thường cong lên, thật sự có công hiệu đả thương người vô hình.

Xưa nay Tiêu Kha luôn được người ta tán tụng, dỗ dành, đã bao giờ bị nói như thế đâu, y cảm thấy luồng tức giận ngăn ở ngực, nói không ra lời, đôi mắt lại đỏ hoe lên.

"Bách Nhĩ, sao ngươi có thể nói như vậy, Tiêu Kha cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở ngươi…" Na Nông thấy thế, vội nói.

Lông mày Bách Nhĩ hơi nhíu lại, dắt bàn tay nhỏ bé của Mục mới tới bên cạnh, đi về phía chất da thú tản ra mùi máu tươi kia, đối với lời của Na Nông chỉ xem như nước đổ lá khoai. Y thấy tính nết của á thú này ít nhiều cũng có chút giống nữ nhân, lòng dạ hẹp hòi, nhiều chuyện, kỳ thật mà nói còn có nhiều ý xấu không

đáng nhắc, hơn nữa năng lực sinh đẻ cổ quái cũng chẳng khác gì nữ nhân, mà y xưa nay lại không so đo, tính toán với nữ nhân.

Y vừa đi, lời Na Nông còn chưa nói xong nhất thời nghẹn trong cổ họng, không biết nên nói ra hay nuốt xuống, nghẹn mãi đến sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, trông vô cùng khó coi.

Đã có người chú ý tới chuyện xảy ra của bọn họ, một thú nhân tóc màu bạc đang theo đuổi Na Nông đột nhiên đẩy đám người ra, chắn trước mặt Bách Nhĩ.

"Bách Nhĩ, ngươi làm cho Na Nông với Tiêu Kha buồn, ngươi phải xin lỗi họ."

Bách Nhĩ hơi bất ngờ, lùi về sau một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn thú nhân cường tráng trước mắt không biết từ đâu nhảy ra. Đối phương rõ ràng cao hơn y gần một cái đầu, lại tự dưng nảy sinh cảm giác bị y nhìn từ trên cao xuống, vốn vì người trong lòng mình mà ra mặt bênh vực, bất tri bất giác lại biến thành chột dạ, có điều hai chân vẫn vững vàng đứng tại chỗ, cực lực khắc chế xúc động muốn lùi về sau.

Nhìn đối phương đến khi ánh mắt hắn bắt đầu trốn tránh, Bách Nhĩ mới cười nhạt, ngữ khí ôn hòa hỏi "Xin lỗi thế nào? Ta không biết, ngươi có thể dạy ta không?"

Thú nhân kia vốn đã không ôm hi vọng, nghe vậy mắt liền sáng lên, vội nói "Ngươi chỉ cần nói với Na Nông và Tiêu Kha ngươi xin lỗi là được." Trong lòng lại suy nghĩ, Bách Nhĩ này quả nhiên giống như người khác nói, tuy nhìn đáng sợ, kỳ thật lá gan rất nhỏ, có bị bắt nạt cũng sẽ không dám ho he. Bách Nhĩ nghiêng đầu, cười càng thêm hòa ái "Nói cái gì?"

"Nói xin lỗi." Thấy trong mắt đối phương tựa hồ còn có chút mờ mịt, thú nhân kia thầm mắng "đồ đần", lại vẫn lớn tiếng nhắc lại "Xin lỗi."

Bách Nhĩ thản nhiên "ừ" một tiếng, mỉm cười nói "Ta nhận." Nói xong, nắm tay Mục đang tức giận vòng qua thú nhân kia, tiếp tục đi về phía trước.

Thú nhân mờ mịt, Tiêu Kha, Na Nông chờ y quay lại xin lỗi cũng trợn tròn mắt, những người xung quanh xem náo nhiệt trên mặt đều lộ ra biểu tình cổ quái. Một hồi lâu, thú nhân kia mới nhận ra mình bị đối phương trêu đùa, hắn giận tím mặt, muốn đuổi theo tính sổ, lại bị Nặc vẫn im lặng ngăn lại.

"Giác, Bách Nhĩ là á thú, không phải thú nhân." Nặc trầm giọng cảnh cáo. Thú nhân bắt nạt á thú là điều không được phép trong bộ lạc. Lúc trước dù bạn đời của Bách Nhĩ không thích y, cũng chưa bao giờ đối xử lạnh nhạt với y. Nếu không phải họa từ liêu thú, bạn đời chết, cuộc sống của y cũng sẽ coi như hạnh phúc giống bao á thú khác, và cũng không sa sút như lúc Tiêu Mạch mới tới.

Thú nhân tên là Giác vẫn ôm khư khư lửa giận, nhưng lại không thể làm gì một á thú, Nặc xuất hiện vừa lúc cho hắn phát tiết.

"Sói ba chân, ngươi muốn trở thành thủ hộ của Bách Nhĩ à?" Hắn châm chọc hỏi.

Thủ hộ, trong bộ lạc thú nhân tương đương tới người thân, bạn đời, người theo đuổi á thú. Nếu á thú đắc tội với thú nhân, thú nhân sẽ không tìm thẳng tới á thú gây phiền toái, nhưng lại có thể khiêu chiến với thủ hộ của á thú đó. Nặc hơi do dự, nhưng lại không lui bước, mà ngẩng đầu nói "Phải." Không có Bách Nhĩ, gã cùng Duẫn, còn có Mục có lẽ đã chết đói rồi, mà kỳ săn bắt vừa qua trong hôm nay, Bách Nhĩ còn vì bọn họ tìm lại tôn kính thuộc về thú nhân sớm đã mất, bởi vậy khi Bách Nhĩ gặp phiền toái, gã đứng ra là chuyện đương nhiên.

"Ta muốn khiêu chiến với ngươi." Lời khẳng định vừa toát ra, Giác lập tức nói, dường như sợ đối phương đổi ý.

Đám người chung quanh xôn xao lên, dù sao cũng là một thú nhân cường tráng khiêu chiến với một thú nhân tàn tật, đây là chuyện chưa nghe bao giờ, nhưng nếu hai người đều vì bảo vệ á thú của mình, lại không phải chưa từng có. Chỉ là cuối cùng vẫn có người cảm thấy hành động này không hay, ánh mắt bất giác mang theo vẻ không tán đồng.

Thời điểm nghe đối phương nhắc tới thủ hộ, Nặc liền đoán kết quả sẽ như vậy. Nghe thế cũng không bất ngờ, đang định đáp ứng, lại bị Bách Nhĩ nghe được họ nói tới nói lui, giơ tay ngăn lại.

"Khiêu chiến với Nặc?" Bách Nhĩ cười hỏi, ánh mắt nhìn về phía Giác mang theo hàn ý. Y là một người rất bao che khuyết điểm. Nặc, Duẫn, còn có Mục là người mà y thân nhất từ khi tới đây, hai lần đi săn, mấy lần ăn chung, thời gian ở cùng nhau tuy không nhiều, nhưng tính cách ba người họ khiến y sinh ra lòng kết giao, sớm xem họ là bạn. Giác rõ ràng bắt nạt Nặc bị mất một chân, sao y có thể không nổi giận? Nếu lúc trước còn vì đối phương chất phác mà chỉ trêu đùa, nói ra những lời không ảnh hưởng toàn cục, như vậy hiện tại đối với thú nhân này, y đã hoàn toàn không có tâm tư thủ hạ lưu tình nữa.

17. Chương 17: Truyền Thuyết Phương Nam

Lời y chưa dứt, đột nhiên như đất bằng nổi dậy, nâng đầu gối thúc vào bụng đối phương, gai thú vẫn nắm trong tay đồng thời đâm tới.

Giác cũng là một thợ săn giàu kinh nghiệm, mẫn cảm với nguy hiểm khác hẳn người thường, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, cơ thể đã theo phản xạ vội vàng lùi về sau. Nhưng mà Bách Nhĩ đã sớm đoán được phản ứng của hắn, cơ thể vẫn trên không trung, đầu gối đang khuỵu đổi thành duỗi, dựa vào thế lùi về sau, lại một cước đá vào bụng Giác, đạp bay hắn ra ngoài, cùng lúc y nhảy lên, tại thời điểm hắn còn mù mịt ngã xuống, gai thú nhẹ nhàng đâm vào chỗ lõm giữa hai xương đòn.

"Khiêu chiến với Nặc, ngươi còn chưa đủ tư cách đâu." Nhìn sắc mặt thú nhân trên mặt đất đã đỏ bừng lên, y khẽ cười, rút gai thú lại, nhanh chóng lùi về phía sau bên cạnh Duẫn, Nặc, đề phòng đối phương không cam tâm mà phản công lại. Thật ra y biết rõ nếu giao chiến thật sự, vô luận là sức lực hay tốc độ y đều kém thú nhân. Y chẳng qua là chiếm tiện nghi khi đánh bất ngờ mà thôi, chỉ cần có thể khiến đối phương kinh sợ, liền đạt được mục đích. Về phần quyết đấu chân chính, ai quan tâm chứ.

Hành động bất thình lình tới khiến xung quanh trong phút chốc tĩnh lặng, dù là á thú, thú nhân xem náo nhiệt hay là các thú nhân đang bận rộn đều khiếp sợ nhìn về phía Bách Nhĩ đang cúi đầu phủi tuyết rơi trên áo choàng, như không hề có chuyện gì phát sinh, lại đưa ánh mắt đồng tình về phía Giác vẫn nằm ngơ ngác dưới mặt tuyết, trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện. Ngay cả Nặc cùng Mục đều hơi há hốc mồm, cảm giác chính mình có phải đã uống nhựa cây mà sinh ra ảo giác không.

"Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì vậy?" Chỉ có Duẫn không nhìn thấy, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí khác thường, vội vàng kéo nhi tử Tiểu Mục, liên thanh hỏi. Nếu hắn đoán không lầm, dĩ nhiên là Bách Nhĩ lại làm ra chuyện gì khó lường. Hắn vừa mở miệng, không khí ngưng trọng nhất thời bị đánh vỡ, Giác cũng phục hồi *** thần, nhanh chóng từ mặt đất đứng dậy, không nói một câu, mà bỏ đi. Bách Nhĩ âm thầm quét mắt về bóng dáng nản lòng của hắn, y biết người này về sau sẽ không còn ngẩng đầu nổi trước mặt tộc nhân nữa. Nhưng đối với chuyện này y thật sự không có gì áy náy cả, bởi vì đối phương đã chạm vào điểm mấu chốt của y.

Bên này, Mục đã ở bên tai Duẫn kể hết mọi việc, cho tới khi mặt mày Duẫn hớn hở, nếu không phải cố kỵ Bách Nhĩ là á thú, chỉ sợ hắn đã tiến lên đấm mạnh hai quyền bày tỏ tán thưởng rồi.

…

Các thú nhân xử lý xong con mồi, lấy đầu với nội tạng ra, thêm phần thịt, giao cho các á thú nấu ăn. Số thịt còn lại cứ đặt trên sân như vậy, đến khi đông cứng lại thì bỏ vào trong lều dự trữ thức ăn của bộ lạc, sau đó mỗi ngày tính theo đầu người mà chia tới các tộc nhân. Bởi lần săn bắt này chủ yếu là ba người Bách Nhĩ xuất lực, nên họ được chia thêm một con trường giác thú, cùng với mỗi người hai con tiểu nhĩ thú, đều còn nguyên vẹn, chưa xử lý gì hết. Bách Nhĩ cũng không chê ít, thực tế thu hoạch lần này của họ xem như rất nhiều, nếu để bọn họ tự khiêng về, nhất định sẽ không hơn con số này đâu, số còn lại chỉ sợ tiện nghi cho đám dã thú trong rừng, chi bằng kết thêm chút thiện duyên.

Động tác của các á thú rất nhanh nhẹn, một lát bên kia liền nổi lửa lên, trong đó, trên ba đống lửa có đặt nồi xương rất lớn, cao cỡ nửa thú nhân, mấy người mới ôm hết, bên trong nồi có một nửa là nước, bọn họ lột da đầu thú bỏ vào, sau đó rửa sạch nội tạng, cuối cùng cho khoai lang tím vào trong.

Bách Nhĩ nhìn thấy, thầm nghĩ, nhìn qua nấu cũng chẳng khá hơn y chút nào, miệng lại hỏi Mục vẫn bám theo y như cái đuôi nhỏ "Cái nồi kia là đầu của con thú nào mà lớn vậy?"

Trải qua chuyện vừa rồi, Mục hoàn toàn sùng bái y, nghe thấy y hỏi, liền cao hứng vì mình có thể giải thích nghi vấn của y "Là oa nô thú, a phụ nói nó lớn như ngọn núi, tiếng kêu chính là oa nô, oa nô, thú nhân cả bộ lạc phải hợp sức mới có thể bắt được nó. Một con oa nô thú có thể đủ cho tộc nhân ăn rất nhiều ngày. Bộ lạc chúng ta có nồi đầu oa nô thú quả là rất giỏi đấy, bộ lạc khác dù có cũng không nhiều như chúng ta đâu, có chỗ còn không có nữa." Nói tới đây, cậu nhóc nhìn rất kiêu ngạo, là kiêu ngạo vì chính bộ lạc của mình.

Lớn như ngọn núi nhỏ? Bách Nhĩ nheo mắt suy nghĩ một lát, cảm giác như nghe qua chuyện lạ vậy. Con thú lớn như thế, hành tẩu trong rừng rất bất tiện, dù cho cây cối ở đây có lớn hơn thế giới ban đầu của y rất nhiều. Thế nhưng lần đầu nghe chuyện liên quan tới bộ lạc khác, y không khỏi có vài phần hứng thú.

"Bộ lạc khác? Gần bộ lạc ta có bộ lạc khác sao?"

"Đương nhiên là có rồi." Mục kinh ngạc nhìn y, hiển nhiên không thể ngờ ngay cả kiến thức bình thường như vậy y cũng không biết. Nhận ra nghi hoặc trong mắt nó, Bách Nhĩ mỉm cười, một chút xấu hổ cũng không có "Trước kia không ai nói những chuyện như với ngươi cho ta cả."

Sự khó hiểu trong mắt tiểu thú nhân nhất thời biến thành thương xót, nó đưa tay nắm chặt tay Bách Nhĩ, nói "Vậy về sau ngươi không biết cái gì, ta đều nói với ngươi. Ta không biết sẽ đi hỏi a phụ cùng Nặc, sau đó nói lại cho ngươi biết." Vừa dứt lời, đầu nó liền bị đập một cái, Duẫn ở phía sau tức giận nói "A phụ không thể nói thẳng với Bách Nhĩ, mà còn cần con truyền lời à?" Nói xong, hắn liền kể chuyện bộ lạc khác cho Bách Nhĩ nghe. Duẫn cũng xem như hiểu, Bách Nhĩ không chỉ không biết sự tình của bộ lạc khác, mà ngay cả nhiều sự việc bình thường trong bộ lạc mình cũng không rõ, thật chẳng biết sao y lớn lên được.

"Bộ lạc Hắc Hà của chúng ta là bộ lạc lớn mạnh nhất phía Bắc rừng Lam Nguyệt, xung quanh bộ lạc chúng ta còn có rất nhiều bộ lạc khá nhỏ khác, đều là do thú nhân từ các tộc tạo thành. Bộ lạc trong rừng Lam Nguyệt đều là thú nhân tạp tộc, chỉ có đi về phía Nam của rừng, có người nói bên ngoài Lam Nguyệt là một thảo nguyên mênh mông cùng với hồ nước rộng lớn, nơi đó có thú nhân thuần tộc sinh sống. Nghe nói cuộc sống của họ còn tốt hơn chúng ta, có thức ăn ăn không hết, có nồi gốm, chén gốm dùng không hết, còn có váy mềm mại thoải mái hơn da thú. Bộ lạc chúng ta dùng chén gốm, nồi gốm chính là khách thú từ phía Nam mang tới, một bình gốm có thể đổi được toàn bộ thức ăn hôm nay chúng ta được chia, ngoại trừ nhuyễn cốt thú." Nhà hắn có hai cái bình gốm, nếu không phải Ni Nhã cứ ầm ĩ đòi bằng được, thì sao hắn lại lấy thức ăn tích trữ rất lâu để chuẩn bị qua mùa đông đi đổi chứ.

Cũng chính là một con trường giác thú, sáu con tiểu nhĩ thú. Bách Nhĩ im lặng tính toán một chút, nhất thời cảm thấy quý lạ vô cùng, theo bản năng nghĩ tới mấy món đồ sứ *** mỹ ở nhà kia, khi đó còn lười xem thử, lúc này lại có ý tưởng sao không mang theo vài cái tới đây. Khẽ lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ không thực tế ra khỏi đầu, y nói "Bộ lạc chúng ta không phái người qua phía nam sao?" Món lợi kếch xù như vậy, cho dù khi trở về thuận tay mang theo mấy bao cũng đủ cho bộ lạc ăn dài lâu.

"Lúc tộc trưởng tiền nhiệm còn sống, có phái người đi, nhưng chỉ có a phụ của Tiêu Kha và Ni Nhã trở lại, bọn họ mang á thú ngoại tộc về, làm bạn đời của mình, còn có một người là bạn đời của tộc trưởng hiện tại."

"Không mang về thứ gì khác sao?" Bách Nhĩ có chút khó tin, hỏi.

"Chắc là không. A phụ của ta không nói với ta." Duẫn suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu. Sau đó cúi đầu nhìn qua Nặc đứng bên kia trầm mặc, giống như có thể nhìn thấy gã vậy. Là bằng hữu nhiều năm, hô hấp cùng tiếng bước chân của đối phương hắn đều vô cùng quen thuộc, hắn biết Nặc vẫn ở đó "A phụ của Nặc chính là đi ra ngoài chuyến đó đã không còn nữa, chỉ để lại hắn với a mạt của hắn."

Nặc như không nghe thấy lời hắn nói, chỉ im lặng nhìn á thú nấu ăn cách đó không xa, ngay cả ánh mắt đáp lại cũng keo kiệt.

Bách Nhĩ chưa bao giờ vì sự hiếu kỳ của mình mà giả bộ đồng tình hay trên danh nghĩa quan tâm đi tìm hiểu chuyện thương tâm của người khác, nghe được vậy, y không truy vấn sâu vào, mà hỏi "Nói cách khác chuyến đi qua phía Nam đó ngoại trừ vài á thú ngoại tộc, không có thu hoạch gì sao?"

"Ừ." Duẫn gật đầu "Có lẽ vì vậy nên tộc trưởng hiện tại sau khi tiếp nhận chức vụ, ngoại trừ tiếp tục cùng vài bộ lạc nhỏ phụ cận cũng không phái người ra ngoài nữa."

Hy sinh nhiều thú nhân như vậy ư? Theo phỏng đoán của Bách Nhĩ, nếu tộc trưởng tiền nhiệm quyết định phái người đi xa, suy xét đến nguy hiểm trên đường đi cùng với việc đem những thứ giá trị bên ngoài về bộ lạc, tuyệt đối sẽ không chỉ cho hai ba thú nhân ra ngoài, tối thiểu cũng phải mười người trở lên mới có thể đi. Hy sinh nhiều thú nhân như vậy chỉ vì mang về ba á thú, chuyện này nghĩ sao cũng thấy không hợp lý, trừ phi ngay từ đầu họ đi tới đó là vì mấy á thú kia. Đáng tiếc việc này Duẫn cũng chỉ là nghe kể lại, tình huống chân thật chỉ sợ có vài người may mắn còn sống sót kia mới biết rõ nhất.

Nghĩ đến ba người Na Nông kia địa vị thấp thoáng cao hơn các á thú khác, Bách Nhĩ hơi nhíu mày, cảm thấy chuyện trong bộ lạc mình nghe một chút rồi dừng lại, không nên truy cứu quá sâu thì tốt hơn.

18. Chương 18: Chia Thức Ăn Và Da Lông

Bách Nhĩ cảm thấy rất hứng thú với phía Nam như theo lời Duẫn nói, thức ăn ăn không hết, có đồ gốm dùng không hết, cùng với y phục mềm mại thoải mái… Trong đầu y tự động hiện lên bức tranh thú nhân đô thị phồn hoa có thể sánh bằng thành trấn của Đại Tấn, cảm thấy nếu có cơ hội, có lẽ y nên đi xem thử.

"Bách Nhĩ, nếu ngươi muốn dựng lại lều, có thể mời lão Ngõa giúp ngươi, lão làm lều chắc lắm, bạn đời của lão Tán Tán có thể làm cho các khe hở trên da thú càng thêm cẩn mật, chắc chắn hơn, khiến mùa tuyết rơi cũng rất ấm áp." Duẫn phát hiện Bách Nhĩ thật sự muốn lấy mấy tấm da thú kia về, cảm giác y khẳng định muốn dựng lại lều, vì thế hắn đề nghị.

"Thế thì tốt quá. Đợi mấy ngày xử lý xong chỗ da thú này, ta sẽ đi mời ông ấy." Bách Nhĩ nghe vậy, liền vui vẻ nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Nặc cách một khoảng "Nặc, trở về ngươi chỉ cho ta thuộc da thế nào đi." Lúc trước chỉ có một tấm, nên có thể nhờ Nặc thuộc cho, giờ có rất nhiều, Bách Nhĩ cũng không mặt dày để người ta giúp nữa.

"Được." Nặc sảng khoái đáp. Lúc này gã đã hóa thành hình người, một tay bưng bát sứ lớn, một tay khoát lên vai Duẫn, làm điểm tựa để đi về phía trước. Bách Nhĩ thấy một màn như vậy, y nhíu mày, trong lòng mơ hồ hiện lên một ý niệm.

Mục đứng phía trước Bách Nhĩ, ngoại trừ Bách Nhĩ bưng cái nồi đầu lâu nhỏ ra, những người khác đều cầm bát, bát đá, bát sứ, kích thước lớn hơn cái nồi nhỏ của y rất nhiều. Bọn họ xếp hàng, chờ được chia thức ăn đã nấu chín. Theo lý, Bách Nhĩ nên xếp hàng bên á thú, thế nhưng người chia thức ăn bên đó chính là ba người Na Nông, xét thấy lúc trước y trịnh trọng cam đoan, hiện tại đành phải xếp qua nhóm thú nhân. Nếu là trước đây, y làm như vậy khẳng định sẽ bị nhìn bằng ánh mắt xem thường, sau đó phải chạy về bên á thú, có điều lần này có thức ăn để phân chia là do y tham gia đánh bắt, đến cả tộc trưởng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Cộng thêm một trận phía trước với Giác, tuy không thể xem là so đấu, nhưng ít nhiều cũng tạo thành uy hiếp nhất định, không có á thú nào dám vô cớ nói ba nói bốn với y, vì thế hiện tại y mới có thể yên bình đứng ở đây.

"Bách Nhĩ, ta thuộc da giúp ngươi." Nghe bọn họ nói chuyện, Mục đứng phía trước nhịn không được, hăng hái nói với Bách Nhĩ. Bách Nhĩ nhìn nó, bật cười "Được." Gì mà giúp y thuộc da, rõ là muốn nghịch thôi.

Người phía trước đã lấy thức ăn xong, Mục còn muốn nói thêm vài câu, lúc này đành phải nén lại, đi lên trước, ngoan ngoãn nâng cao cái bát lên, nhìn thú nhân cầm cái môi đổ đầy vào bát của nó, trong bát tản ra hương vị khiến nó bất giác nuốt nước miếng.

Bởi vì thức ăn nấu rất nhiều, nên lúc này mỗi người đều được chia đầy một bát, có người dùng tay bốc ăn tại chỗ, mà có người thì cẩn thận cầm về lều mình ăn, hiển nhiên không có ý định ăn hết một lần.

Bách Nhĩ dùng đôi đũa mình mang theo, nếm thử một miếng phổi, nhưng lại không muốn ăn nữa. Ngoại trừ muối, thì chẳng có gia vị gì, bỏ vào hỗn hợp nội tạng, thịt, khoai lang tím, mùi vị thật là… Y nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao bọn họ ngay cả thứ này cũng nuốt trôi, mà lại không chịu ăn cá. Có lẽ là sở thích của vị giác khác nhau chăng. Y chỉ thể suy đoán như thế.

Song tuy thấy khó nuốt, y cũng biết thức ăn này trân quý biết bao, cộng thêm lần đầu tới đây, phải trải qua cơn đói khát như hỏa thiêu, khiến y không đến mức đổ nồi hỗn hợp này đi, mà cho Mục đang ăn đến

say sưa. Thức ăn hiện tại y tồn trữ cũng đủ cho bản thân ăn mấy ngày, không nhất thiết phải miễn cưỡng chính mình.

Mục hoảng sợ, ban đầu nó không dám lấy, nhưng sau khi xác định y thật không muốn ăn, mới vui vẻ nhận, sau đó chia vào bát Nặc với Duẫn, mỗi người một ít. Bách Nhĩ thấy Mục chia hết, dường như không còn lại gì cho nó, ngược lại y càng thêm yêu mến tiểu thú nhân này.

Ăn xong, lúc gom da thú, ngoại trừ mấy người Bách Nhĩ, còn có thêm vài thú nhân lớn tuổi và á thú, có điều họ không tiến lên tranh giành, mà yên lặng đứng một bên, tựa hồ đang chờ cái gì đó.

"Đây là con mồi chúng ta bắt về, nên chúng ta được chọn da lông trước, chỗ còn lại họ mới có thể lấy." Dường như biết Bách Nhĩ nghi hoặc cái gì, Duẫn ngồi xổm bên cạnh y, tay vừa chọn tấm da lông nào khá tốt, vừa nhỏ giọng giải thích. Bách Nhĩ kinh ngạc nhìn thoáng qua hắn, cơ hồ có suy nghĩ hắn là con giun trong bụng mình.

"Vì ngươi thường xuyên hỏi những câu mọi người đều biết." Duẫn cười hì hì. Bách Nhĩ vỗ trán, cảm giác gia hỏa này nếu không mù, chỉ sợ là nhân vật rất tài giỏi. May y đúng lúc tìm tới cha con họ, nếu không để nhân tài như vậy chết đói, thật đáng buồn lại đáng tiếc.

"Ông ta chính là Ngõa." Nặc đột nhiên mở miệng, chân của gã không ngồi được, nên biến lại hình thú, chọn từng tấm da thú tới bên cạnh Bách Nhĩ, chờ hai người tạm dừng câu chuyện, mới xen vào một câu như vậy. Bách Nhĩ theo ánh mắt của gã nhìn qua, thấy một lão thú nhân có niên kỷ rất lớn, tóc hoa râm, lưng còng. Nhìn sắc mặt lão thú nhân xanh xao, cùng với cơ thể gầy gò chỉ còn da bọc xương, y đột nhiên có chút hoài nghi đối phương liệu có thể dựng lều giúp y không. Nghi vấn của y vừa dâng lên, Duẫn như biết trước mà lên tiếng giải đáp.

"Tuổi lớn, cơ thể không đủ linh hoạt, mắt, tai với răng cũng bắt đầu không còn tốt nữa, nên không thể tiếp tục săn thú. Có điều chỉ cần có thức ăn, dựng lều vẫn là chuyện rất dễ dàng." Đối với việc hắn hiểu rõ ý nghĩ trong lòng mình, Bách Nhĩ bắt đầu chết lặng, y chỉ hỏi "Con cháu ông ấy có giúp ông ấy không?"

"Lão Ngõa không có con, chỉ có lão với bạn đời của mình thôi. Lão thú nhân và á thú có con cùng thú nhân tàn tật có người nhà chăm sóc sẽ không ở cùng khu với chúng ta. Chỉ cần cho họ chút thức ăn, họ sẽ giúp ngươi rất nhiều việc."

Duẫn nhắc tới thức ăn hai lần, có lẽ hắn chỉ vô thức nói, nhưng Bách Nhĩ nghe được lại cảm thấy xót xa cùng vô lực. Tuy bộ lạc cũng sẽ tận lực chăm sóc lão, ấu, tàn, nhược, nhưng chỉ trong giới hạn khi thức ăn sung túc. Một khi tới mùa tuyết rơi, ngay cả cây cỏ cũng không đào ra được, người đầu tiên bị vứt bỏ chính là bọn họ, mặc cho họ đã từng vì bộ lạc bỏ ra bao nhiêu công sức, từng trả giá bao nhiêu. Đây là thỏa hiệp tất yếu của bộ lạc khi muốn kéo dài trong hoàn cảnh khó khăn. Nguyên nhân đó Bách Nhĩ minh bạch, cho nên sau khi tỉnh lại trong cơ thể này, y chưa từng oán hận bộ lạc đã bỏ rơi mình một câu. Muốn sống tiếp chỉ có thể dựa vào chính mình, dù là quá khứ hay hiện tại, y vẫn luôn tin vào điều ấy.

Vô thanh thở dài, Bách Nhĩ thu lại tâm trạng. Hiện giờ ngay cả nuôi sống bản thân y còn khó, vậy mà còn có tâm tư đi đồng cảm với người khác, thật là…

"Tối ta qua nhà ông ấy xem thử, thuận tiện lấy chút thịt đem qua. Mục dẫn đường cho ta." Câu cuối cùng, y nghiêm túc nói với Mục đang gom da thú. Mục nghe thấy tên mình, lập tức ngẩng đầu, lộ ra nụ cười xán lạn, lớn tiếng nói "Ừ", sau đó cúi xuống tiếp tục làm việc của nó. Khóe miệng Bách Nhĩ khẽ cong, cảm thấy tiểu hài tử này ngày càng khả ái.

Bởi vì thấy còn có người muốn lấy, Bách Nhĩ không có lấy hết chỗ da lông này cho vào bao như suy nghĩ ban đầu nữa, mà chỉ lấy đủ số lượng dựng lều và một ít sử dụng vào việc khác, với sự giúp đỡ của ba người Duẫn đem về lều của mình. Sau đó là xử lý con mồi họ được chia, nhuyễn cốt thú cùng trường giác thú. Lần này Bách Nhĩ không có lấy nội tạng, y biết với khả năng của mình là không thể nào làm ngon hơn các á thú kia, vì thế Nặc chia cho y nhiều thịt hơn một chút, da lông vẫn thuộc về y như trước. Vì mùa tuyết rơi rất lạnh, thuộc da cũng không phải quá tốt, nên tộc nhân đều sẽ dự trữ da lông đủ qua mùa đông trước khi mùa tuyết rơi đến. Về phần nguyên chủ, ngay cả da lông để mặc cũng không dám đi lấy, Bách Nhĩ ngoại trừ than một tiếng "nhát gan", y còn có thể nói gì.

"Ta xách tiểu nhĩ thú giúp ngươi." Nặc nhìn hai con tiểu nhĩ thú đặt trước lều của Bách Nhĩ, nói.

"Ta tự làm được rồi, các ngươi về đi." Bách Nhĩ không đồng ý, y cảm thấy việc mình có thể làm, thì không nên phiền hà người khác. Huống chi hôm nay Nặc cùng họ đào hố bẫy, sau đó dẫn thú, lại chạy về bộ lạc tìm người, ngựa không dừng vó, chắc cũng mệt lắm rồi.

Nặc cũng không miễn cưỡng, gã gật đầu, nói "Mai ta tới dạy ngươi thuộc da." Sau đó cúi người hóa thành hình thú, ngậm da thú rơi trên mặt đất, chờ Duẫn khiêng thịt của hai nhà, Mục nhấc nội tạng Bách Nhĩ đã dùng da thú bọc lại, ba người, một trước hai sau chậm rãi biến mất trong màn tuyết rơi.

19. Chương 19: Lão Thú Nhân Ngõa Cùng Bạn Đời Của Ông

Sau khi ba người họ đi, Bách Nhĩ trước tiên nấu chút đồ ăn, sau đó mới xử lý hai con tiểu nhĩ thú kia. Bởi vì Nặc đã rút móng vuốt đi, lột da, mổ bụng trái lại dễ dàng vô cùng, chẳng qua lúc cắt đầu với tứ chi vẫn phải dùng dao đá. Mà mỗi lần dùng dao đá tốn sức cắt thịt, y đều sẽ hoài niệm dao bén cùng chủy thủ ở kiếp trước. (chủy thủ = dao găm)

Bắt chước các thú nhân cắt thịt thành từng miếng, sau đó gộp cùng nội tạng để ngoài tuyết cho nó đông cứng, cuối cùng mới đem vào lều. Về đống da lông lớn kia, y không thể mang vào lều được, chỉ có thể chất đống ở ngoài. Chờ thu dọn thỏa đáng, sắc trời cũng đã tối mịt. Y lấy nửa miếng tiểu nhĩ thú lúc nãy được chia, đang định đi kiếm Mục, bảo nó dẫn mình tới lều của lão Ngõa, thì tấm da thú của lều bị người xốc lên, Mục cười hì hì, tiến vào. Bách Nhĩ không khỏi cảm thán con người nơi đây rất thật tình, dù cho y chỉ thuận miệng nói, họ cũng sẽ để ở trong lòng. Đồng thời y âm thầm nhắc nhở chính mình, lần sau nói chuyện phải chú ý, đừng để người ta hiểu lầm. Có lẽ y chỉ nói đùa nhưng người khác không chừng lại xem là thật.

Nhà lão Ngõa ở khu lều đông đúc, cách nhà Duẫn không xa, nơi này phần lớn là lão thú nhân cùng á thú lớn tuổi không có hài tử. Sau này Bách Nhĩ mới biết, khả năng thai nghén, sinh con của á thú khu này rất kém, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao sau khi nguyên chủ xảy thai càng không được mọi người chào đón, cũng là nguyên nhân Ni Nhã từng thành công sinh ra tiểu thú nhân Mục, dù rời khỏi Duẫn vẫn được các thú nhân theo đuổi.

Khi tới lều của lão Ngõa, lão thú nhân đang cầm dao đá dùng sức cạo da tiểu nhĩ thú. Nhìn từng lớp lông xám rơi xuống, tuy trong lòng Bách Nhĩ nghi hoặc, nhưng y không biểu hiện ra ngoài, định trở về thì hỏi Mục hay Duẫn.

"Dựng lều hả?" Lão thú nhân dường như không thích Bách Nhĩ, ngoại trừ lúc y tiến vào, lão ngẩng đầu nhìn qua, với lại cái nhìn đó hơn phân nửa đều dành cho chỗ thịt tiểu nhĩ thú kia, thời điểm khác biểu hiện đều rất lạnh nhạt. Ngược lại thái độ bạn đời của ông, Tán Tán tương đối ôn hòa, ông còn mỉm cười với họ.

Tán Tán nhìn qua trẻ hơn Ngõa rất nhiều, tuy tóc cũng đã bạc trắng, hơi rối, nhưng nếp nhăn trên mặt rất ít, ngũ quan khắc nét. Ông ngồi chồm hổm bên hố lửa, lưng thẳng tắp, trong tay cầm một tấm da thú, cùng một vật nhọn màu đen giống như cây kim mà may vá quần áo, sắc mặt khoan thai, bình lặng không nói nên lời. Trong phút chốc nhìn thấy ông, phản cảm tích lũy dần với á thú nơi này của Bách Nhĩ đột nhiên nhạt đi rất nhiều.

"Phải. Trong thời gian dựng lều, cơm canh đều do tại... ta cung cấp." Trong trí nhớ của Bách Nhĩ tựa hồ chưa từng giao thiệp với lão thú nhân này, vì thế đối với ông cũng như bao người khác. Kiếp trước y đã gặp nhiều cao nhân tính tình quái dị, bởi vậy cũng không để ý trong lòng.

Nghe được lời này, lão Ngõa rốt cuộc cũng nhấc mí mắt lên, nhưng không phải nhìn về phía Bách Nhĩ, mà là nhìn về cơ thể cùng gương mặt gầy gò của bạn đời mình, đôi mắt già nua đã bắt đầu vẩn đục chợt lóe lên một tia thương tiếc cùng áy náy.

"Ngươi có củ khổ tử ma không?" Ông không lập tức đáp ứng, mà hỏi.

"Có." Bách Nhĩ nghe thấy liền hiểu rõ ý tứ, không chờ đối phương đề xuất, y đã chủ động nói "Đợi lát nữa ta đem một ít tới cho ông."

Ngõa im lặng, nhấc da tiểu nhĩ thú đã cạo sạch lông ra ngoài lều. Bách Nhĩ sửng sốt, không biết có nên đi theo không, lúc này Tán Tán vẫn không nói chuyện, ngẩng đầu mỉm cười ôn hòa với họ.

"Ngồi đi, Bách Nhĩ. Lão Ngõa ra ngoài lấy tuyết lau sạch da thú, lát nữa ông ấy sẽ vào." Vừa nói, ông vừa vẫy tay với Mục "Mục, lại đây." Bởi vì không có con, nên nhìn thấy tiểu hài tử ông rất thích. Mục nhìn thoáng qua Bách Nhĩ, thấy y không phản đối, lập tức buông tay y ra, chạy bịch bịch tới bên cạnh Tán Tán, cười hì hì "Tán Tán a á." Nơi này gọi lão á thú ngang vế tổ phụ là a á, lão thú nhân là a gia, còn ngang vế phụ thân thì có thể kêu thẳng tên.

"Ngoan." Tán Tán xoa đầu Tiểu Mục, sau đó đào ở góc sau lưng, lấy ra nửa củ khoai lang tím lớn cỡ lòng bàn tay, đặt vào trong tay Mục "Cho Mục ăn đó." Lớp vỏ khoai lang nhăn nhúm, có dấu vết cắt qua, có thể nhận ra đã để rất lâu rồi, chủ nhân vẫn không nỡ ăn hết. Lúc này Bách Nhĩ cũng đi qua, ngồi chồm hổm bên hố lửa, âm thầm nhìn lướt qua củ khoai tím kia, đối với tâm tư khi lão Ngõa nhắc tới củ khổ tử ma, y cũng mơ hồ đoán được vài phần.

"Tán Tán a á, con không cần đâu, nhà con có rồi." Hiện tại Mục không thiếu thức ăn, nó nào có thể tùy tiện nhận đồ của người khác ăn chứ. Nó vốn có ý tốt, biết cuộc sống của hai lão nhân cũng không dễ dàng gì, vì nó còn nhỏ, nên mỗi ngày có thể được chia một củ khoai lang tím, mà các lão nhân cùng phụ thân Duẫn của nó, còn có Nặc nữa, ngoại trừ chiều tối hôm nay, cũng đã có một đoạn thời gian không được chia thức ăn rồi, nửa củ khoai này chỉ sợ là trước kia tiết kiệm lưu lại. Sao nó có thể nhẫn tâm nhận lấy. Nhưng Bách Nhĩ lại chú ý tới nụ cười trên mặt lão á thú dần nhạt đi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, y nhịn không được lên tiếng, có chút nghiêm khắc răn dạy Mục.

"Trưởng giả ban không thể từ..." Nói đến đây, Bách Nhĩ dừng lại, âm thầm phỉ nhổ mình một hơi, mới làm như không có gì, mà nói "Tán Tán a á cho ngươi, ngươi liền nhận đi, sao nói nhiều lời thừa thế." Y quả thật rất thích tiểu thú nhân này, xem nó như con cháu của mình, nên khi nói chuyện bất giác cũng thiếu một phần kiêng nể, thêm hai phần tùy ý.

Mục cảm giác như mình bị mắng, nó có chút oan ức nhìn Bách Nhĩ, nhưng vẫn nghe lời nhận củ khoai từ trong tay Tán Tán sắp rút lại "Con cảm ơn Tán Tán a á." Tiểu tử này nhưng rất thông minh, nó cười lên, mặt hiện rõ vui mừng với Tán Tán, làm cho lão á thú ôm nó vào lòng, hôn lên trán nó.

"Tán Tán, da thú kia các ông định làm gì?" Nếu Ngõa tính tình cổ quái không có ở đây, câu hỏi tính đem về, Bách Nhĩ liền tiết kiệm phiền toái, hỏi thẳng lão á thú thoạt nhìn rất dễ nói chuyện này.

"Chờ Ngõa làm sạch lông trên da thú, có thể nấu lên ăn." Tán Tán nhìn về phía Bách Nhĩ, tuy ông cũng xanh xao vàng vọt như vậy, nhưng trên mặt không hề hiện lên sắc thái sầu khổ, thủy chung mang theo nụ cười ấm áp, khiến người ta vừa gặp liền sinh hảo cảm.

"Nấu ăn?" Trong lòng Bách Nhĩ run lên, thiếu chút nữa là thất thố.

"Đúng vậy, da thú này còn mới, mềm hơn so với da thú khô. Hôm nay Ngõa lấy về rất nhiều, có lẽ có thể chống đỡ thân già của chúng ta qua mùa tuyết rơi này." Nói tới đây, ông theo phản xạ sờ bụng, trên mặt thoáng lộ ra sự khó chịu mà chính ông không phát hiện.

Bách Nhĩ chú ý tới biểu tình rất nhỏ này của ông, đoán được da thú khô dù nấu qua vẫn rất cứng, khiến lão nhân vì tuổi lớn, răng yếu, dạ dày không tốt mà bị khó tiêu. Nên một nửa củ khoai tím kia trong mắt lão nhân thật ra là thứ rất trân quý. Nghĩ tới đây, khóe miệng y hơi siết chặt, lại cảm thấy thương tâm khi phát hiện sinh tồn nơi này khốn khổ đến không nói nên lời. Mà Mục ngồi bên cạnh nghe họ nói chuyện, mắt lại sáng lên, nó nói "Hóa ra da thú cũng ăn được. Con sẽ nói cho a phụ và a Nặc, về sau gom nhiều da thú một chút, tới khi chúng ta không được phân thức ăn nữa, cũng sẽ không sợ đói bụng."

Bách Nhĩ nghe được trong lòng càng chua xót, y đưa tay xoa đầu thằng bé, muốn nói về sau sẽ không để ngươi đói bụng đâu. Câu nói còn chưa tới miệng, Ngõa đã cầm da thú rửa sạch đi vào, giao cho Tán Tán. Tán Tán nhận lấy, đặt trên đá cắt thịt, cắt thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong nồi. Nồi của họ bằng gốm, bên ngoài nấu đến đen kịt đi, mặt trên có những vết rạn nhỏ, hiển nhiên đã dùng rất nhiều năm rồi, cũng gián tiếp chứng thực khi họ còn trẻ tất nhiên cũng đã trải qua những ngày tháng tốt đẹp.

"Lúc nào làm thì đến bảo ta." Lúc này Ngõa mới chính thức trả lời Bách Nhĩ, nói xong, ông mặc kệ y, lại tự đi làm việc của mình.

Bách Nhĩ thấy đạt được mục đích, liền đứng dậy cáo từ. Tán Tán có chút luyến tiếc Tiểu Mục, nhưng ông không nói thêm gì.

Bách Nhĩ để lại miếng thịt tiểu nhĩ thú kia, mang Mục ra khỏi lều của Ngõa, không đi được bao xa, Tán Tán đã đuổi tới.

"Bách Nhĩ, ngươi đem chút da thú để làm lều qua đây, ta cùng Ngõa nhàn rỗi có thể giúp ngươi làm trước mấy tấm. Ngươi cũng sớm dựng xong lều." Ông vặn vặn tay, thần sắc hơi quẫn bách, giống như sợ bị từ chối, nhưng nụ cười vẫn dịu dàng đến mức khiến lòng người mềm đi.

Bách Nhĩ nhìn ông, không hiểu sao lại nhớ tới mẫu thân đã mất sớm của mình, sau đó lại vì chính mình có ý niệm như vậy với một á thú tương tự nam nhân mà cảm thấy kỳ lạ, vội dứt bỏ cảm giác cổ quái trong lòng, y cười nói "Được, lát ta sẽ đem qua."

Tán Tán tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nụ cười càng phát ra sự tha thiết chân thành.

Bách Nhĩ nói liền làm, sau khi trở về, quả thực thu mấy tấm da thú, sau đó lại lấy mấy củ khổ tử ma Mục cho y, dùng da thú bọc lại, đem tới nhà Ngõa. Y chân trước mới đến, Mục đã ở sau lưng cầm theo mấy củ khổ tử ma cùng một miếng thịt trường giác thú lại đây. Nhìn dáng vẻ của nó, hiển nhiên đã được Duẫn đồng ý. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ thật ra không hề thấy bất ngờ, tựa như lúc trước y chỉ cho cha con họ bốn củ khổ tử ma, sau đó Tiểu Mục lại cầm da thú qua đáp trả cho y. Chỉ cần có khả năng, hai cha con nhất định sẽ không lấy gì của người khác.

20. Chương 20: Á Thú

Đêm nay, Bách Nhĩ vẫn như mọi khi ngồi thiền tu luyện, vì đã thành thói quen, nên rất nhanh sau đó y liền tiến vào cảnh giới của riêng mình, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy huyệt vĩ lư (huyệt nằm ở giữa hậu môn và xương cùng) nóng lên, đúng là cảm giác sinh ra khí. Y cả kinh, khi chắc chắn tạo ra rồi, thì khí cơ vừa sinh ra lập tức biến mất vô tung.

Sao lại là ở vĩ lư mà không phải tại đan điền? Trong lòng Bách Nhĩ dâng lên cảm giác kỳ lạ, đối với việc mất đi khí cảm đột nhiên xuất hiện, y cũng không thấy đáng tiếc chút nào. Nhưng mà sao lại ở vĩ lư?

Tuy nội công tâm pháp tu luyện có đủ loại, nhưng chúng đều có chung một điểm, đó chính là sinh ra khí cơ đầu tiên ở dưới đan điền. Đan điền ấm mà sinh khí, đan điền khí mãn, lại vừa trùng kích vào huyệt đạo, đả thông kinh mạch. Sở dĩ Bách Nhĩ luyện nội công tâm pháp này là vì kiếp trước đã từng luyện qua, không có khả năng sai lầm được, nhưng lúc này khí cơ lại sinh ra ở huyệt vĩ lư, mà so với dự tính của y là sớm hơn rất nhiều, điều này thật sự chưa từng xảy ra trước đây.

Y cảm thấy khó hiểu, lấy lại bình tĩnh, y quyết định thử lại một lần, xác định xem có phải mình nóng lòng mà sinh ra ảo giác không. Nhưng mà sau nửa canh giờ, sắc mặt y bắt đầu trở nên khó coi, mắt nhìn về hạ thân dâng trào nhô lên dưới cái quần da thú. Từ sau khi tới đây, dục vọng của y vẫn luôn im lặng, ngay cả *** thần của nam nhân bình thường vào sáng sớm cũng chưa từng có, y nghĩ do cơ thể mình quá kém, cộng thêm một lòng lo nghĩ sống sót thế nào, làm sao để ăn no mặc ấm, nên không để ý chuyện này trong lòng, thế nhưng hiện tại lại…

Y nâng tay xoa nhẹ chỗ mày nhíu lại, nhớ tới huyệt vĩ lư mới nóng rực lên, cùng với dục vọng theo đó nổi dậy, trái ngược với luyện công của kiếp trước, nhưng phản ứng lại giống với khi thu nạp *** khí ở đan điền. Dưới đan điền là mệnh đế của con người, là nơi nam tử tàng ***, nữ tử dưỡng thai, tu tập nội công nơi này sẽ làm khí cơ tràn trề di chuyển, sẽ khơi dậy phản ứng sinh lý. Mà nay huyệt vĩ lư không chỉ thay thế đan điền giành xuất hiện khí cơ trước, mà còn tạo ra phản ứng giống vậy, chuyện này là sao đây? Hay là nói cấu tạo cơ thể con người nơi này có khác biệt rất lớn với kiếp trước của y?

Đương nhiên là có khác rồi, nam nhân nơi này còn sinh hài tử được mà. Trong đầu Bách Nhĩ vang lên một câu như vậy, sống lưng không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, do dự một lát, tay y luồn vào trong quần da thú, cầm dục vọng không nhỏ hơn mấy so với kiếp trước, chậm rãi chuyển động.

Cơ thể này tuy đã từng mang hài tử, nhưng *** lại rất trúc trắc, không bao lâu liền tiết ra. Bách Nhĩ rút tay lại, dựa theo ánh lửa nhìn vào bàn tay thấm ướt, trên mặt ngoại trừ một ít dịch nhờ trong suốt, trắng ***, y cũng không thấy dịch thể trắng đục mình đã quen thuộc. Cổ họng y di chuyển lên xuống, cảm thấy chỗ tư mật của cơ thể mình ẩm ướt và khô nóng, sắc mặt y càng trở nên khó coi hơn.

Mãi đến thời điểm này, rốt cuộc y mới không thể trốn tránh thân phận á thú của mình. Một sinh vật có bề ngoài giống nam nhân, nhưng lại có thể sinh con. Mà thứ cơ thể lúc trước y vẫn quen thuộc, hiện tại ngoài bài tiết ra, chỉ là một vật trang trí.

Giả nam nhân! Bách Nhĩ đột nhiên nghĩ đến ba chữ này, trong lòng cảm thấy khó chịu, y chợt đứng dậy, kéo áo choàng, cầm mộc mâu ra khỏi lều.

Xoẹt một tiếng, trường mâu vung trong tuyết đọng, khơi chúng lên, khiến tuyết bay tán lạn, che lấp đôi mắt.

Trong đêm đen, gió lạnh gào thét, tuyết trắng tung bay. Bách Nhĩ như đang trút bực tức trong lòng mà múa trường mâu đến uy vũ sinh phong, đằng đằng sát khí, khiến người ta có cảm giác như chém giết ở giữa thiên quân vạn mã. Lần tập luyện này kéo dài tới hai canh giờ, trong suốt thời gian không hề ngừng nghỉ, mãi tới khi có tiếng nhánh cây gãy rất nhỏ vang lên. Tai y khẽ động, động tác lại không hề tạm dừng, trường mâu như linh xà hồi động, được y thu lại sau lưng, đồng thời đá một cước ra, một tảng đá đóng băng lớn cỡ đầu hài tử như tên bay vọt tới chỗ phát ra tiếng động.

"Kẻ nào? Ra đây." Y quát khẽ, một tay cầm trường mâu để sau lưng, một tay buông xuống bên chân, cơ thể thẳng tắp như cây tùng. Tuy vì thời gian luyện tập dài nên hơi thở dốc, nhưng phong thái trầm ngưng khiến người ta có cảm giác như núi cao không thể lay động.

Động tĩnh nhỏ vụn vang lên, qua một lát, một con hổ lớn, lông bạc chầm chậm đi từ sau cây ra. Con hổ lớn đó chỉ thoáng nhìn qua Bách Nhĩ, rồi liền cúi đầu, vừa không tiến lại gần, vừa không nói gì hết. Bách Nhĩ nheo mắt đánh giá nó một lúc lâu, nhất thời không nhớ nổi người này là ai, nhưng gia hỏa này trốn bên cạnh nhìn lén y luyện công xem như phạm vào điều tối kỵ của người luyện võ rồi, dù Bách Nhĩ biết thú nhân ở đây không biết quy định này, nhưng trong lòng vẫn không tránh được cảm thấy không vui, huống chi tâm trạng y vốn không tốt. Y hừ lạnh một tiếng, không để ý tới con hổ kia, xoay người trở lại lều.

Mãi đến khi xác định y đã rời đi, Giác mới ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cái lều vừa nhỏ vừa thủng lỗ kia, sau đó hắn mới ủ rũ trở lại trong rừng. Đêm nay tới lượt hắn phòng thủ, nhớ tới ánh mắt cười nhạo của thú nhân trực cùng, còn có biểu tình lạnh nhạt, né tránh của Na Nông, hắn liền khó chịu vô cùng, bất tri bất giác đi tới đây, không ngờ sẽ thấy tối rồi mà Bách Nhĩ còn chưa ngủ, lại cầm mộc côn chơi đùa bên ngoài. Vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng á thú này điên rồi, mãi đến khi y nghiêm túc đánh giết, khi khí thế khiến người ta thấy khó thở nghênh diện ập tới, hắn mới phát hiện cây mộc côn hắn cho là vô dụng kia, trong tay đối phương lại rất lợi hại, dù biết rõ cây mộc côn đó không có khả năng gây thương tổn lớn cho bản thân, hắn vẫn không có dũng khí nhào tới. Cây mộc côn kia khiến hắn ngửi thấy mùi máu đặc biệt giống như khi săn liệp thú.

Á thú này thật đáng sợ. Giác bất giác run rẩy. Thế nhưng hắn vẫn muốn nói với Bách Nhĩ, sức lực và tốc độ của y không đủ, thật ra hắn có thể đánh thắng được y. Nhưng sẽ không có ai tin hắn, mà hắn lại không thể nào khiêu chiến với một á thú để chứng minh thực lực của mình, nên danh dự sáng rọi này, hắn nhất định phải vĩnh viễn bỏ đi. Sẽ không còn thú nhân nào tiếp tục tôn trọng hắn, có lẽ cũng không có á thú nào nguyện kết thành bạn đời với hắn nữa.

Bóng dáng con ngân mao hổ biến mất trong rừng, mang theo thê lương cùng cô tịch không nói nên lời.

Tuy Bách Nhĩ rất buồn, nhưng nếu đã là sự thật, thì y chỉ có thể chấp nhận thôi. Y thậm chí cảm thấy mình nên vui mừng, vui mừng vì bề ngoài cơ thể này ít nhất còn giống nam nhân, không thiếu cái gì hết, càng không có thêm những thứ thuộc về nữ nhân, khiến việc thích ứng ít nhất cũng không quá khó khăn. Về phần tôn nghiêm nam tính, nơi này nhìn đâu cũng là nam nhân, kể cả chức năng của y có bình thường, chắc cũng không dùng được, y không có hứng thú để một nam nhân khác sinh con cho mình. Nghĩ đến đây, trong lòng cũng được trấn an ít nhiều.

Vì thế sau một đêm khổ sở, mất mát, hôm sau thức dậy, y lại khôi phục bộ dáng thường ngày. Mục còn may mắn thấy y thể hiện thuật sử dụng giáo, mà đầy hưng phấn vào sáng sớm.

Ăn xong điểm tâm, Bách Nhĩ cùng Mục chuyên bám đuôi ôm một đống da thú đi tới nhà Nặc. Trên đường, Mục vẫn líu ríu nói chuyện không ngừng, nó bảo tối qua trong lều nhà nó xảy ra một chuyện.

Hóa ra sau khi biết được tất cả trường giác thú đều là Duẫn cùng Nặc, còn có Bách Nhĩ săn được, các thú nhân tàn phế liền đứng ngồi không yên. Bọn họ ồn ào chạy tới lều của Duẫn hỏi thăm quá trình săn thú, mong chờ có thể học hỏi được kinh nghiệm từ đó, dù sao chỉ cần còn một tia hy vọng, cũng không ai muốn trở thành phế nhân cả, huống chi còn liên quan với việc họ và gia đình mình không có thức ăn để chống đỡ qua mùa tuyết rơi. Trong chuyện này còn có những thú nhân bị thương tàn do tiểu nhĩ thú tấn công lần trước. Về phần Nặc cùng Bách Nhĩ, lại không có ai tới làm phiền. Vì mọi người đều biết Nặc không thích nói chuyện, mà Bách Nhĩ chỉ là một á thú, trong mắt các thú nhân, lần săn bắt vừa rồi chắc y chẳng làm được cái gì, nên cũng không có ai tới tìm y.

"Họ muốn sau này a phụ đi săn thì dẫn họ theo." Mục nói.

"A phụ ngươi đáp ứng rồi à?" Chạm mặt một á thú gầy nhỏ, ôm bó củi đi qua, mà á thú kia lại nở nụ cười thiện ý với Bách Nhĩ. Bách Nhĩ dừng chân, theo phản xạ mỉm cười đáp lại, bởi vì quá bất ngờ, nên một lát sau mới nhớ tới lời Mục, vì thế y hỏi.

"A phụ nói muốn hỏi ý của ngươi." Mục nghiêm túc đáp, sau đó nó cười hì hì hai tiếng "Nhưng lại làm cho họ sợ hãi." Nghĩ tới phản ứng của các thú nhân kia, nó liền đắc ý. Về phần tại sao lại đắc ý, thật ra nó cũng không rõ. Bách Nhĩ cười, xoa cái đầu nhỏ của nó, nói "Không phải sợ, chắc là họ hơi kinh ngạc thôi."

"Dù sao cũng là thế." Tiểu Mục ngược lại không quá để ý tột cùng nó là cái gì, nó chỉ cười khanh khách lên "A phụ vui lắm. Từ sau khi ông ấy bị mù chưa bao giờ cười nhiều như tối qua hết. A phụ còn nói, chắc chắn họ sẽ tới tìm ngươi, nên bảo ta nói trước với ngươi một tiếng."

"Ừ. Ta biết rồi." Bách Nhĩ nghĩ, nếu mình có khả năng, giúp được gì đương nhiên sẽ giúp.

21. Chương 21: Bị Đuổi

Lều của Nặc cách nhà Duẫn không xa, chờ tới lúc Bách Nhĩ cùng Mục đến đó, Duẫn đã ở bên trong. Nặc không thích nói nhiều lời thừa, gã lấy da thú họ ôm tới, liền bắt đầu dạy Bách Nhĩ thuộc da như thế nào. Nhà Nặc có một cái bồn đá, lỡn cỡ hai vòng tay thú nhân. Nặc đổ nước nóng đã nấu lúc trước vào trong, thêm chút tuyết, sau đó bỏ mấy tấm da đã đông cứng kia vào ngâm.

"Cái bồn đá này là Nặc mất cả mùa tuyết rơi tạc ra đó, trong bộ lạc chỉ có hai cái lớn như vậy thôi, một cái là trong nhà tộc trưởng." Duẫn giảng giải "Lúc thuộc da, cái bồn này có tác dụng rất lớn. Đợi về sau thấy tảng đá nào thích hợp, chúng ta tạc một cái nho nhỏ cho ngươi."

Ngâm da thú cần một thời gian ngắn, nên lúc rảnh rỗi Duẫn liền nói một ít việc khả năng Bách Nhĩ sẽ cảm thấy hứng thú. Đối với việc thuộc da, Bách Nhĩ cũng biết chút ít, thí dụ như trước tiên phải cạo lớp thịt mỡ bên trong da lông, rửa sạch sẽ, hong khô, sau đó mới ngâm vào thuốc nước đã phối,... Nhưng hiểu biết của y cũng chỉ giới hạn ở quy trình đại khái thôi, còn chi tiết phải chú ý cái gì thì hoàn toàn không rõ. Lúc này nghe Duẫn nhắc tới bồn đá, y mới giật mình nhớ ra nhà mình ngay cả đồ đựng cũng không có, còn nói tới thuộc da cái gì chứ.

"Thế thì tốt quá." Y nhanh chóng đáp ứng, tuy nghe nói tạc cái bồn đá đó hình như không dễ dàng gì, nhưng chung quy vẫn không thể dựa vào Nặc mãi, cùng lắm về sau tìm cơ hội hồi báo bọn họ.

Sau đó Duẫn còn nói chuyện vài thú nhân tàn tật hôm qua, hỏi Bách Nhĩ sau này ra ngoài săn thú có thể dẫn họ theo không.

"Chưa chắc họ đã tin ta." Bách Nhĩ trầm tư một lát, nói. Phải biết rằng trong bộ lạc, có thể tin y hết lòng như Duẫn và Nặc chỉ sợ tìm không ra vài người. Mà nếu không thể lấy được tín nhiệm hoàn toàn của họ, vậy khi săn bắt họ không phục phân công của y mà tự tiện hành động, trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, đến lúc đó e rằng không chỉ bọn họ không thể về, mà còn liên lụy tới mình và Duẫn Nặc. Y không phải là thánh nhân, mặc cho mình có năng lực hay không, cũng không phải ai cũng muốn kéo lên, lại càng không vì người khác mà đưa mình vào.

Duẫn nhất thời không đáp được, bởi vì hắn nhớ tối qua khi vài thú nhân nghe về Bách Nhĩ, ngữ khí phần lớn đều lộ ra hoài nghi.

"Họ không có lựa chọn." Nặc đảo da trong bồn, xen vào một câu.

Đúng vậy, họ không có lựa chọn. Nếu là thú nhân khỏe mạnh, họ có thực lực để chọn lựa tin hay không, giống như hôm qua vào trận vậy, trong đó dù có hai nhóm không tin, cũng chỉ bị vây trong trận một thời gian ngắn, sau khi đi ra họ vẫn được hưởng đãi ngộ của thú nhân như cũ, tuyệt đối không cần bận tâm bữa tiếp theo ăn cái gì. Thế nhưng thú nhân tàn phế lại giống như Duẫn và Nặc vậy, trước tiên phải chứng thực mình còn năng lực đi săn, sau đó họ mới có tư cách, có quyền được chọn lựa.

Nghe lời gã nói, Bách Nhĩ đang định nói gặp mặt trước rồi bàn tiếp, thì liền nghe bên ngoài có người gọi.

"Bách Nhĩ, tộc trưởng kêu ngươi qua một chuyến." Người truyền lời là một á thú chưa gặp qua. Cũng không thể nói là chưa gặp, trong trí nhớ của nguyên chủ, á thú này hình như là đồ đệ của tộc vu, nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc y sẽ là người tiếp theo nhậm chức tộc vu.

Tộc trưởng tìm y? Bách Nhĩ cảm thấy có chút kỳ lạ. Nặc ngẩng đầu, nhìn qua.

Trong lều của tộc trưởng, ngoại trừ tộc trưởng còn có tộc vu cùng á thú truyền lời kia, không thấy người nhà của tộc trưởng đâu.

Lửa trong hố cháy rất lớn, trong lều ấm áp, trải da lông rất dày, các vật phẩm trang trí bằng gốm cùng xương thú đặt ngay ngắn, trên vách lều còn treo một vài vật trang trí màu sắc tươi đẹp, nhìn không ra là cái gì, khác với vẻ lộn xộn lần trước chạy tới tị nạn, cuối cùng Bách Nhĩ cũng có chút cảm giác của một ngôi nhà. Phải nói rằng vô luận là lều của y, hay của Nặc và Duẫn, nhìn qua đều chỉ là nơi để ngủ, cùng với nhà trong trí nhớ của y hoàn toàn không dính líu với nhau.

"Bách Nhĩ, ngươi đi đi." Tộc trưởng mở miệng, nói ra lời tương phản với không khí ấm áp trong này.

"Cái gì?" Bách Nhĩ sửng sốt, trong lòng dâng lên cảm giác không tốt.

"Ngươi đi đi. Rời khỏi bộ lạc." Trên mặt tộc trưởng lộ ra thần sắc áy náy, nhưng ánh mắt lại rất kiên định.

"Tại sao?" Tin này quá đột ngột. Bách Nhĩ tự nhận mình chưa làm chuyện gì không tốt cho bộ lạc, thậm chí hôm qua còn… Hôm qua? Trong đầu y chợt lóe lên một ý niệm, đột nhiên có chút minh bạch. Ánh mắt quét về tộc vu gầy còm kia, phát hiện ông ta khoanh chân, cúi đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, giống như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, ngược lại á thú bên cạnh nhìn về phía y, ánh mắt có chút trốn tránh cùng sợ hãi.

"Được, ta đi." Y mở miệng, không muốn nghe tộc trưởng đưa ra lý do hay viện cớ gì. Dứt lời, y xoay người đi. Thế giới này có lẽ là xa lạ với y, có lẽ nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, nhưng kiêu ngạo của y không cho phép y mặt dày lưu lại khi người ta đã xua đuổi.

"Bách Nhĩ, ngươi có thể mang ít thức ăn từ trong tộc theo…" Tộc trưởng không ngờ y dứt khoát như vậy, ông hơi sửng sốt, mới nhớ có lẽ nên lưu cho đối phương một con đường sống, chỉ là lời còn chưa hết, đã không còn thấy bóng dáng của Bách Nhĩ nữa. Nhìn tấm da thú lay động ở cửa, ông không biết là nên thở phào nhẹ nhõm hay là áy náy nhiều hơn "Vu trưởng, chúng ta làm thế có quá đáng lắm không?"

Tộc vu mở mắt ra, ánh mắt thâm sâu khó dò nhìn về phía tộc trưởng, thật lâu sau, ông mới chậm chạp nói "Y bị tà linh chiếm cứ, nếu bị các tộc nhân biết, y sẽ có kết cục gì?"

Gác lên đống củi, trên chiếc cột là thú nhân với ánh mắt tuyệt vọng, giãy dụa, gào thét, cùng với ngọn lửa lớn bùng cháy hừng hực. Trong đầu tộc trưởng hiện lên hình ảnh cũ nhưng chưa bao giờ phai nhạt, ông không khỏi trầm mặc đi.

Hóa ra hôm qua sau khi nghe vài thú nhân đi khiêng trường giác thú về, biết được toàn bộ quá trình săn bắt, còn có rừng cây bị Bách Nhĩ làm cho trở nên cổ quái. Kết hợp với lần trước y một mình vào núi săn được niết thố, biết được củ khổ tử ma có thể ăn, cùng với chuyện đánh bại thú nhân trước mắt bao người, hơn nữa hành vi của y trở nên hoàn toàn khác biệt với dĩ vãng, cuối cùng tộc vu cho ra phán quyết y bị tà linh chiếm giữ. Về phần tại sao lại lựa chọn trục xuất, mà không phải trực tiếp thiêu sống, chỉ có mình tộc vu mới biết.

Mà Bách Nhĩ từ căn lều ấm áp của tộc trưởng đi ra, đột nhiên tiến vào băng tuyết rét lạnh, y không khỏi rùng mình, đưa tay kéo áo choàng che kín lại một chút, thần sắc như cũ, đầu óc lại vô cùng thanh tỉnh. Câu

cuối cùng của tộc trưởng đương nhiên y nghe thấy, nhưng thức ăn y được phân lúc trước còn rất nhiều, căn bản không thể cầm hết đi được, trước lúc rời đi cần phải chia một ít cho Duẫn và Nặc nữa, cho nên y không quan tâm tới điều đó.

Về phần chuyện bị trục xuất, y chỉ cần ngẫm nghĩ một chút liền có thể đoán được bảy tám phần nguyên nhân trong đó, chung quy y khác nguyên chủ quá nhiều, là ai cũng sẽ có thể nhận ra. Lúc trước y không nghĩ sẽ làm người khác chú ý như thế, thế nhưng vì sinh tồn, y không có khả năng che giấu. May mà đối với người bộ lạc này, ngoại trừ Duẫn, Nặc và Mục, y cũng không có cảm tình gì, dù rời đi cũng không sao, lại càng không có cảm xúc phẫn nộ cùng oán hận,… Còn tình cảnh nguy hiểm sắp gặp phải, y cũng không suy nghĩ nhiều, chắc là kiếp trước mình cũng từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, nên đã quen rồi.

Khi trở lại lều của Nặc, họ bắt đầu dùng dao đá làm rã da thú đông lạnh. Lều Nặc cũng rất ấm, thế nhưng hiển nhiên là bẩn, lộn xộn và mộc mạc hơn lều của tộc trưởng nhiều.

"Bách Nhĩ, ngươi trở lại rồi, mau tới, mau tới đây, ta để lại cho ngươi một tấm da nhỏ này." Xốc da thú lên, Tiểu Mục càng hưng phấn, vẫy tay với y. Bách Nhĩ vô thanh thở dài, đi vào, mắt nhìn vị trí Mục nhường cho y, nhưng y không bước tới.

"Đừng làm nữa." Y nói, nhìn ba người ở chung không lâu này, cũng là đại tiểu thú nhân y xem như bằng hữu, đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng.

Nghe thấy lời y nói, động tác trong tay ba thú nhân ngừng lại, có chút mờ mịt nhìn y, giống như không hiểu ý tứ của y là gì. Đối với động tác, biểu tình nhất trí của họ, bi ai trong mắt Bách Nhĩ thoáng hiện lên, rất nhanh sau đó y liền mỉm cười thay thế.

"Không cần dựng lại lều nữa, ta phải đi." Sau khi y đi, không biết chỗ thức ăn kia có đủ cho họ chống đỡ qua mùa tuyết rơi này không. Hôm qua đánh được nhiều trường giác thú cùng tiểu nhĩ thú như vậy, chắc bộ lạc cũng sẽ chia cho họ một ít. Có lẽ trước khi rời đi, y còn có thể vì họ yêu cầu một ít thức ăn.

"Đi? Đi đâu?" Lần này người lên tiếng đầu tiên không ngờ lại là Nặc vốn không thích nói chuyện, trên mặt gã hiện lên vẻ khó hiểu cùng mờ mịt.

22. Chương 22: Rời Đi

"Rời khỏi bộ lạc." Bách Nhĩ trả lời.

"Tại sao?" Sắc mặt ba thú nhân đều thay đổi.

Bách Nhĩ nở nụ cười, không đáp lại câu hỏi này, chỉ nói "Ta thu dọn chút đồ đạc liền đi, chỗ thức ăn kia ta không thể đem đi hết, các ngươi theo ta lấy về chút đi."

"Ta đi tìm tộc trưởng!" Duẫn phản ứng lại, đứng vọt dậy. Mục có chút mê man, nhưng cũng đứng dậy, chuẩn bị dẫn đường cho phụ thân mình.

"Không cần đâu." Bách Nhĩ ngăn hắn, dừng lại chút, sau đó vẫn giải thích một câu "Chuyện này là do tộc trưởng cùng tộc vu quyết định." Nếu muốn lưu lại, đương nhiên y có cách, con người đều là tù tội của lợi lộc, cho dù thú nhân nơi này ruột ngoằn nghèo cũng không có nhiều. Nhưng thứ ẩn giấu trong ***g ngực y, bộ lạc này nuốt không trôi, mà y càng không nguyện ý dựa vào phương thức như vậy để ở lại đây, sau đó còn phải phòng bị liệu có lúc nào đó bị người ta đâm một dao sau lưng không.

Mục rốt cuộc hiểu lời họ nói, nó nhào tới, ôm chặt chân Bách Nhĩ, nước mắt từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, nhưng vẫn khăng khăng không để phát ra chút âm thanh nào. Trái tim Bách Nhĩ nhất thời mềm đi, đưa tay xoa đầu của tiểu thú nhân, dịu dàng nói "Mục, phải sống tốt đấy." Nếu nói không đành lòng, người y không đành lòng nhất chính là tiểu thú nhân như cái đuôi này. Tuy kiếp trước Bách Nhĩ sống tới ba mươi lăm tuổi, nhưng thê tử mất sớm, y lại chinh chiến nhiều năm trên sa trường, cũng không có tái giá, ngay cả thiếp thất thông phòng cũng không cần, thế nên tới tận khi chết y cũng không có con. Vì vậy đối với tiểu hài tử, y luôn đặc biệt thích hơn một chút.

Mục cũng không trả lời, chỉ là yên lặng rơi lệ. Năm đó a mạt nó rời đi, nó không có khóc như vậy, bởi vì Ni Nhã đặt nhiều tâm tư lên cuộc sống an ổn của y và ánh mắt hâm mộ của những người khác, về phần tiểu

thú nhân, ngoại trừ mấy tháng mới sinh, thuần túy chỉ là thả nuôi mà lớn lên, muốn nhận được chút quan tâm của y thật không dễ dàng. Nhưng Bách Nhĩ thì khác, đối với tiểu thú nhân y luôn ôn hòa cùng dung túng, chẳng ngại tiểu thú nhân kia vẫn luôn hỏi những câu khiến y nhức đầu. Con người luôn sẽ theo bản năng gần gũi với người có lòng thân thiết với mình, huống chi thú nhân có trực giác vượt xa người thường.

Bách Nhĩ không biết phải làm sao với nước mắt của người khác, y không thể không nhìn Nặc nhờ giúp đỡ. Nặc cúi đầu suy tư một lát, mới ngẩng đầu gọi "Mục, lại đây."

So với Duẫn cùng Bách Nhĩ, Mục tựa hồ sợ Nặc hơn, Nặc rất ít khi nói chuyện với tiểu thú nhân, nhưng một khi mở miệng, tiểu thú nhân sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Lúc này cũng như vậy, dù cho trong lòng không chịu, Mục vẫn buông Bách Nhĩ ra, lau nước mắt đi qua. Bách Nhĩ nhìn nó, không chỉ không thả lỏng, mà còn càng thêm khó chịu, y chỉ muốn đem tiểu thú nhân này đi theo thôi. Thế nhưng y cũng biết đây là chuyện không thể, bởi vì đối với tiểu thú nhân và bất cứ thú nhân nào không có năng lực tự bảo hộ mà nói, ở lại trong tộc mới là lựa chọn tốt nhất, mặc dù trong mùa tuyết rơi không có bao nhiêu thức ăn, nhưng nơi này có thú nhân thủ vệ, an toàn hơn bên ngoài nhiều, ít nhất là có thể ngủ yên ổn.

"Bách Nhĩ, ngươi đi thu dọn đồ đạc trước đi, lát chúng ta qua." Nặc nói tiếp, trên mặt ngoại trừ ban đầu biến sắc khi nghe Bách Nhĩ rời đi là do ý của bộ lạc thì sau đó gã liền khôi phục gương mặt bất biến xưa nay.

Bách Nhĩ khẽ gật đầu, rồi xoay người đi. Y không cảm thấy Duẫn và Nặc sau khi biết y muốn rời đi sẽ có phản ứng kịch liệt gì, mọi người tuy thân thiết, nhưng cũng chỉ có gần mười ngày, còn chưa tới trình độ khiến đối phương máu chảy đầu rơi vì y, có thể biểu hiện ra chút không đành lòng cùng cảm xúc bất bình cho y là được, còn muốn nhiều hơn thì y đã đòi hỏi quá cao rồi.

Trở lại lều của mình, Bách Nhĩ nhìn xung quanh, phát hiện không có gì có thể thu dọn. Thức ăn, mấy tấm da lông, dao đá, gai thú, móng thú cùng với mộc thương, còn có hai cái nồi đầu lâu, hoàn toàn có thể đếm hết được. Nhưng đặt vô một chỗ cũng không tính là thiếu, chủ yếu là không có giỏ trúc hay những thứ đại loại thế, nên vác đi cũng hơi phiền.

Hai cái nồi đầu lâu, một lớn một nhỏ, có thể xếp chồng lên nhau, dao đá, móng thú bỏ trong nồi, sau đó dùng da thú bọc lấy. Củ khổ tử ma mang theo một nửa, thêm một nửa số thịt trường giác thú, còn lại để cho mấy người Duẫn. Nhưng chỉ mấy thứ này, linh *** cộng lại cũng nặng tới hàng chục cân. Y không dám mang nhiều, để tránh đến lúc gặp nguy hiểm, ngay cả sức lực trốn chạy cũng không có. Đồ đạc cuối cùng chia làm hai phần, y tính dùng da mềm của trường giác thú bao lại, sau đó dùng mộc côn gánh, tay cầm gai thú là được.

Đang cân nhắc, Duẫn cùng Nặc mang theo Mục tới. Mục không còn vẻ bi thương lúc nãy, trên mặt lộ ra tươi cười. Bách Nhĩ thả lỏng đi nhiều, không khỏi cảm thán, tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, cảm xúc tới mau, đi cũng mau. Thế cũng tốt, sau khi y rời đi cũng không cần nhớ mong.

"Bách Nhĩ, chúng ta đi cùng ngươi." Khi Bách Nhĩ chỉ thịt cùng củ khổ tử ma để lại cho bọn họ, Duẫn bất ngờ nói. Bách Nhĩ ngẩn ngơ, tưởng rằng mình nghe lầm, y kinh ngạc hỏi "Gì cơ?"

"Vừa rồi ta đã bàn bạc với Nặc, quyết định cùng ngươi rời khỏi bộ lạc." Duẫn lặp lại một lần nữa, dường như sợ y không tin mà nói rõ nguyên nhân "Ngươi cũng thấy đấy, chỉ có ta với Nặc là không có khả năng đi săn. Chúng ta không muốn như trước kia chờ bộ lạc chia thức ăn cho mình, mà thời điểm không được chia cũng chỉ có thể chịu đói chờ chết…"

"Ta có thể nói với tộc trưởng yêu cầu thức ăn cho các ngươi vượt qua mùa tuyết rơi này, chờ mùa tuyết rơi qua, sẽ tốt thôi." Bách Nhĩ cắt ngang lời hắn. Trong mắt y, họ hoàn toàn không cần bỏ cuộc sống yên ổn hiện tại, ra ngoài mạo hiểm cùng mình.

"Mùa tuyết rơi này qua, mùa tuyết rơi sau thì sao? Còn mùa tuyết rơi sau nữa? Bộ lạc không có khả năng nuôi chúng ta mãi." Duẫn lắc đầu, phủ quyết lời khuyên bảo của y "Bách Nhĩ, chúng ta không muốn tiếp tục làm phế nhân."

"Thế nhưng nếu rời khỏi bộ lạc, ta không thể cam đoan các ngươi sẽ an toàn, có lẽ ngay cả mùa tuyết này cũng sẽ không qua nổi." Bách Nhĩ vẫn có ý đồ cho họ thấy rõ hiện thực.

"Chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho chính mình." Nặc nói.

Duẫn nói tiếp "Chúng ta sẽ tự chăm sóc bản thân, nếu thật không qua nổi mùa tuyết này, cũng là ý của thần thú, không thể trách bất luận ai." Nói đến đây, hắn sờ đầu Mục, thần sắc có chút thương xót, chắc việc duy nhất trong chuyến đi này khiến hắn lo lắng chính là Mục.

"Con cũng có thể tự chăm sóc tốt cho mình." Cảm nhận được lo lắng của phụ thân, Mục lớn tiếng nói, còn ưỡn ***g ngực nho nhỏ về phía Bách Nhĩ đang do dự, lộ ra nụ cười thật sâu.

Đã nói đến nước này, Bách Nhĩ còn có thể nói gì, y đương nhiên rõ ràng, nếu Mục cùng Duẫn, Nặc có thể đi cùng y, vô luận lúc an toàn hay đi kiếm ăn đều thoải mái hơn rất nhiều, dù sao họ cũng đã ăn ý với nhau. Ánh mắt đảo qua của Mục đang trông ngóng nhìn mình, ánh mắt trầm mặc kiên định của Duẫn, cùng với trên mặt mang theo chút ý cười không chút do dự của Nặc, y đột nhiên cười.

"Nếu các ngươi đều đã nghĩ kỹ, vậy ta thấy chúng ta cần bàn thêm một chút, mới có thể xuất phát."

Nghe y đáp ứng, Mục lên tiếng hoan hô, nhào tới ôm chặt y, biểu tình Duẫn nhìn qua có vẻ tự nhiên trấn định thế nhưng lại lộ ra một tia thả lỏng, ngay cả trong mắt Nặc cũng hiện lên tiếu ý.

Lều của Bách Nhĩ đã thu gần xong rồi, không có nhóm lửa, lại vừa trống rỗng vừa lạnh, vì thế ba người giúp y hai ba lượt thu hết đồ đạc có thể mang đi, chuyển tới lều của Nặc, ở đó bàn chuyện rời đi.

"Ta biết hướng đi về phía mặt trời của bộ lạc chúng ta, đi tới khi mặt trời lên đỉnh, sẽ có một ngọn núi, trong núi có một hang động rất lớn. Chúng ta có thể ở đó vượt qua mùa tuyết rơi." Duẫn nói.

"Hang động đó có thể bị dã thú chiếm không?" Bách Nhĩ đưa ra tình huống có khả năng phát sinh. Trời đại tuyết ở đây, chắc rất nhiều dã thú sẽ tìm một hang động để trú qua mùa đông. Duẫn lắc đầu "Không đâu, cửa hang động đó rất lớn, ở trong cũng không sâu, thêm nữa không có các tiểu động khác, dã thú sẽ không tìm nơi như vậy làm hang ổ. Nếu chúng ta tới đó, có thể dựng lều bên trong, còn có thể khiêng đá lấp phân nửa cửa động lại, so với ở trong rừng an toàn hơn." Nghe hắn miêu tả như vậy, Bách Nhĩ cảm thấy quả thật khả thi, cùng lắm tới huyệt động, y bỏ thời gian bày bố trận pháp chung quanh huyệt động, chống đỡ qua mùa tuyết rơi chắc là không có vấn đề gì. Đợi tới thời điểm xuân về hoa nở, bọn họ lại thong thả kiếm một nơi thích hợp hơn để định cư.

Nếu đã bàn bạc xong nơi tới, kế tiếp liền tới nhà hai người thu dọn đồ đạc. Trong mắt họ, thức ăn nhất định phải đem hết đi, sau đó là da lông để dựng lều, muối, còn có bình gốm, bát sứ để chứa đồ, cùng với đá lửa, về phần những thứ khác, chỉ có thể buông tay. Mà cái bồn kia của Nặc khẳng định là không thể khiêng đi, tuy Bách Nhĩ nhìn mà thích nhưng cũng chỉ có thể kiềm nén bỏ qua. May mà Nặc nói, sau khi tới nơi, gã có thể tìm đá tạc một cái để dùng. Lúc này Bách Nhĩ mới thoải mái được.

23. Chương 23: Người Già, Yếu, Bệnh, Tàn

Lúc mang những thứ đã thu dọn định đem đi để một chỗ, mấy người Bách Nhĩ không khỏi nhìn nhau, phát hiện dù đã giảm bớt đi, nhưng vẫn không thể mang hết được. Bởi vì Nặc cần phải đi tra xét phía trước xem có nguy hiểm gì không, cộng thêm gã chỉ có ba chân, trên người nhất định không thể vác quá nhiều đồ, Mục thì còn nhỏ, mà sức lực của Bách Nhĩ còn không bằng nửa thú nhân, vì thế toàn bộ áp lực đều đặt trên người Duẫn.

"Hay là chúng ta đem thịt nhuyễn cốt thú với củ khổ tử ma theo, còn thịt trường giác thú và tiểu nhĩ thú chỉ đem một phần, còn lại cho người khác. Đợi tới nơi ở, lại nghĩ cách săn thú." Bách Nhĩ do dự một lát, rồi nói. Thế nhưng lời này vừa nói ra, lập tức bị mọi người phản đối, bao gồm Tiểu Mục. Đối với người trường kỳ bị vây trong đói khát mà nói, bảo họ bỏ thức ăn trong tay chẳng khác gì muốn lấy mạng của họ. Bách Nhĩ vừa giận vừa bất đắc dĩ, lúc đang định khuyên bảo, thì Duẫn bị người tìm ra ngoài. Trong lều còn lại hai thú nhân một lớn một nhỏ cùng y mắt bé trừng mắt to.

"Nếu tiếp tục kì kèo, hôm nay chúng ta sẽ không tới được sơn động bên kia đâu." Bách Nhĩ nói, trong mắt y, vì chút thức ăn mà dẫn tới tăng cao khả năng gặp nguy hiểm, thì hành động như vậy chẳng hề sáng suốt đâu.

"Nhiều tiểu nhĩ thú như vậy, đủ chúng ta ăn nhiều ngày đó." Nặc không nói chuyện, còn mắt của Mục thì dính sát vào chỗ thịt kia, kéo không ra nổi.

Bách Nhĩ cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng của nó nhào lên ôm chặt lấy y khi y đưa thịt cho người khác, y có chút bất đắc dĩ nói "Nếu trên đường gặp dã thú, ngươi muốn vác nhiều thứ thế trên lưng chạy sao?"

"Vậy chắc là... không được." Mục bĩu môi, tuy không cam tâm, nhưng nó vẫn thành thật đáp.

Bách Nhĩ không nói tiếp, nhìn ra hai người đều đã minh bạch, có nhiều thịt thì phải có mạng sống mới ăn được chứ. Nặc thuộc phái hành động, nếu đã quyết định, gã liền kéo Mục bắt đầu chọn thứ cần mang theo, tiền đề là phải bỏ qua biểu tình đau lòng trên mặt gã.

Duẫn đi ra ngoài không bao lâu liền quay trở về.

"Bách Nhĩ, còn có vài người muốn đi cùng chúng ta, bọn họ trở về thu đồ đạc rồi."

Vài thú nhân tàn tật nguyên bản muốn tới hỏi Bách Nhĩ có thể cho họ đi săn cùng không, nhưng lại từ miệng Duẫn biết được chuyện mấy người muốn rời đi, bởi vì đều là cô gia quả nhân, không có gì lo lắng, nên liền ra đi cùng họ, dù sao vô luận thế nào cũng chết, chi bằng hợp lại với nhau.

Bởi vì có tiền lệ Duẫn cùng Nặc, lúc nghe nói như thế Bách Nhĩ chỉ cảm thấy bất ngờ, sau đó hỏi thăm tình huống mọi người, biết được có một người bị điếc, bởi vì không nghe thấy, nên không thể đi săn thú cùng người trong bộ lạc, có một người bị mù một mắt, còn lại vài người đều là cụt tay, cụt chân, cũng không phải hoàn toàn mất đi năng lực đi săn, y liền không nói gì nữa. Như vậy thức ăn đương nhiên có thể mang đi hết. Mục và Nặc biết được không cần bỏ lại một phần thịt, đều vui mừng, lại không nghĩ tới vấn đề sẽ tăng thêm vài miệng ăn.

Đối với sự đơn thuần của bọn họ, Bách Nhĩ cảm thấy không có lời nào để nói.

Vì trong nhà các thú nhân kia không có thức ăn, thu dọn rất nhanh, không bao lâu liền tới ngoài lều của Nặc. Bất ngờ chính là Bách Nhĩ lại thấy lão Ngõa cùng bạn đời Tán Tán của ông trong đó, trên lưng mỗi người cũng có một bao da thú to.

"Chúng ta đã nhận củ khổ tử ma cùng thịt tiểu nhĩ thú của ngươi, lều của ngươi còn chưa dựng." Lão Ngõa ấp úng nói.

"Không cần đâu. Trong khoảng thời gian ngắn ta không cần dựng lều." Bách Nhĩ sửng sốt một lát, mới cười nói.

"Chừng nào ngươi có da thú, lúc đó chúng ta sẽ làm." Lão Ngõa nói, ý tứ là Bách Nhĩ đi tới đâu, họ sẽ theo tới đó.

Bách Nhĩ sững sờ, trong suy nghĩ của y, lão thú nhân đương nhiên biết sau khi rời bộ lạc sẽ gặp phải nguy hiểm gì, sao có thể vì y đưa cho chút đồ ăn mà muốn dẫn bạn đời đi cùng y? Trái lại Tán Tán bồi thêm một câu "Lão Ngõa nói đi cùng ngươi sẽ có củ khổ tử ma ăn." Khi Tán Tán nói câu này, ông mỉm cười, nhất thời Bách Nhĩ không rõ là ông đang nói đùa hay là thật. Dù sao gương mặt già nua của Ngõa cũng đỏ lên, ngoại trừ trừng những người khác đang cười ầm lên, ông cũng không nỡ phản bác lại lời của bạn đời, Bách Nhĩ không khỏi có vài phần hảo cảm với lão thú nhân cộc cằn này, biết họ đã quyết định, y cũng không khuyên bảo nữa.

"Nếu mọi người đều đã nghĩ kỹ, vậy chúng ta đi thôi." Y nói, sau đó chợt nhớ tới một chuyện, suy nghĩ vừa thay đổi, liền có tính toán "Khoan đã... Đợi thêm một lát, ta đi làm một chuyện trước. Duẫn, ngươi theo ta." Đang nói, mắt y đảo qua sáu thú nhân tàn tật mới gia nhập, sau đó chọn ra hai người tứ chi kiện toàn "Các ngươi cũng đi theo ta."

Mọi người đều có chút nghi hoặc, không biết y còn có chuyện gì muốn làm, Duẫn hỏi, y cũng chỉ mỉm cười, sau đó mang theo ba người họ đi, nhìn phương hướng thì chính là tới lều của tộc trưởng.

"Bách Nhĩ muốn nói chuyện chúng ta đi với tộc trưởng?" Một thú nhân thần sắc cổ quái suy đoán.

"Chắc không phải đâu. Trong bộ lạc ai chẳng biết mỗi mùa tuyết rơi, bên chúng ta đều sẽ có người vào rừng, rồi không bao giờ trở về nữa, tộc trưởng vẫn luôn mặc kệ." Một thú nhân khác lắc đầu phủ nhận.

Mục nghe được, đang định nói có lẽ Bách Nhĩ không biết đâu, kết quả bị ánh mắt của Nặc ngăn lại. Nó không biết tại sao Nặc không cho nó nói với người khác kiến thức bình thường của Bách Nhĩ rất thiếu khuyết, có điều nghe lời Nặc sẽ không sai đâu.

Mấy người Bách Nhĩ cũng không đi bao lâu, lúc trở về, trên vai mỗi thú nhân đều khiêng mấy miếng thịt lớn, miệng cười ha ha, hiển nhiên rất vui vẻ. Các thú nhân khác đồng thời tiến lên phụ giúp hạ thịt xuống, hỏi qua hỏi lại, chỉ chốc lát sau liền biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra Bách Nhĩ mang theo ba người họ đi tìm tộc trưởng yêu cầu thức ăn. Tất cả trường giác thú hôm qua mang về đều là ba người Bách Nhĩ săn, còn tiểu nhĩ thú, mình Duẫn đã giết hơn mười con, sở dĩ chỉ chia cho họ một chút, vì bộ lạc tính về sau phân thức ăn cho họ dựa theo đãi ngộ của thú nhân bình thường. Nay bọn họ muốn ly khai, nhưng lại mang theo tám người già cùng tàn tật, xem như giảm bớt gánh nặng cho bộ lạc, Bách Nhĩ đương nhiên muốn đòi tộc trưởng thêm thức ăn họ đáng được nhận. Dù sao thịt vốn là do ba người họ săn, nên tộc trưởng cũng không làm khó họ, cho họ thịt của hai con trường giác thú cùng với mười con tiểu nhĩ thú. Tính ra, có bảy con trường giác thú, bọn họ được chia ba con, cũng tạm được. Đương nhiên nếu không phải không mang đi nổi, khả năng Bách Nhĩ còn có thể ép ra nhiều hơn.

Nghe ba người kia kể xong, ánh mắt những người khác nhìn về phía Bách Nhĩ đều bất giác mang theo kinh ngạc cùng khâm phục, phải nói trước đây còn chưa có ai mở miệng đòi thức ăn từ tộc trưởng lại đạt được mục đích đâu.

"Được rồi, đi thôi, hy vọng có thể tới nơi trước khi trời tối." Bách Nhĩ sớm quen với ánh mắt của người khác, nên không có cảm giác gì đặc biệt, y phất tay nói, sau đó nhấc bao da thú cùng nồi đầu lâu của mình lên. Còn chỗ thức ăn kia, làm gì còn cần y khiêng nữa.

Mười hai người rời khỏi bộ lạc, đương nhiên động tĩnh không nhỏ, dẫn tới không ít người vây xem. Có kinh ngạc, có vui sướng khi người gặp họa, có bất mãn, đủ loại đủ kiểu, nhưng đối với các thú nhân tàn tật đã gặp phải tuyệt cảnh, nay lại nhìn thấy một tia hi vọng mà nói đều không có ảnh hưởng gì.

"Bách Nhĩ, Bách Nhĩ…" Ngay tại thời điểm họ sắp ra khỏi bộ lạc, phía sau chợt truyền tới tiếng gọi có phần gấp gáp.

Bách Nhĩ cảm giác giọng nói này có chút quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai, quay đầu nhìn, hóa ra là Mạc, người cùng đánh tiểu nhĩ thú vào hôm qua cùng họ với biểu hiện trong trận rất xuất sắc. Mạc hoang mang đuổi theo bọn họ, làm tuyết văng tứ tung lên.

"Bách Nhĩ, các ngươi muốn đi đâu?" Chặn ở trước mặt Bách Nhĩ, hắn thở phì phò hỏi.

"Rời bộ lạc." Bách Nhĩ đơn giản trả lời. Nói thật thú nhân này chạy tới, y vẫn thấy thật bất ngờ.

"Tại sao?" Mạc không rõ, chính Bách Nhĩ bọn họ có thể săn bắt, liền có thể được bộ lạc chia thức ăn, tại sao sau đó còn khăng khăng rời đi.

"Không sao cả. Chúng ta cần phải đi." Bách Nhĩ lắc đầu, ngay cả khi mấy người Nặc hỏi nguyên nhân y cũng không nói, huống chi là người ngoài.

"Vậy Bách Nhĩ… chuyện hôm qua ngươi đáp ứng dạy ta…" Mạc nóng vội, ấp a ấp úng hỏi tâm sự vẫn treo trong lòng. Nghe hắn nhắc, lúc này Bách Nhĩ mới nhớ hôm qua hắn có nói muốn học trận pháp, sau đó bố trí xung quanh bộ lạc, y không khỏi nở nụ cười "Nếu ngươi có lòng muốn học, thì đến…" Bách Nhĩ dừng lại, nhìn về phía Nặc.

"Phía mặt trời mọc, ở ngọn núi có nhiều thứ thứ ấy." Nặc hiểu ý nói tiếp.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, mới nói tiếp "Ngươi tới đó tìm ta, ta sẽ dạy ngươi." Đối với y, đây là chuyện rất bình thường. Ở kiếp trước của y, muốn bái sư học nghệ, phần lớn đều phải khảo nghiệm một phen. Y không có hứng thú với việc dày vò người ta, chỉ là điều kiện bức bách thôi.

"Được." Thấp thỏm ban đầu của Mạc tạm thời yên ổn lại, vì thế hắn đề nghị "Ta đưa các ngươi đi, cũng thuận tiện tìm đường."

Mắt nhìn chuyến đi này đều là người già yếu, tàn tật, Bách Nhĩ cũng không có cự tuyệt.

24. Chương 24: An Cư

"Bách Nhĩ, mấy người còn lại cũng theo tới." Sau khi đi được một đoạn lộ trình, Nặc phụ trách điều tra tình tình xung quanh, xuất quỷ nhập thần xông ra từ phía sau, mặt không có biểu tình gì nói với Bách Nhĩ.

"Người còn lại?" Bách Nhĩ không hiểu.

"Mấy thú nhân tàn tật cùng lão thú nhân giống chúng ta, toàn bộ đều tới đây." Khi Nặc nói những lời này, không biết tại sao lại có kích động muốn cười to. Đương nhiên, tuyệt đối không phải bởi vì cao hứng, mà là cảm thấy tình huống này rất kỳ lạ.

"Bọn họ… tại sao?" Bách Nhĩ cảm giác tin tức này khiến người ta có chút khó tiêu.

Những người khác đều dỏng tai nghe bọn họ nói chuyện, một thú nhân trung niên bị đoạn cẳng tay đến gần nói "Rõ ràng đã không sống nổi, nhưng lại không có dũng khí tự sát, nếu có một người chủ động mở đầu đi nghênh đón cái chết, như vậy những người theo sau cũng sẽ rất dễ dàng. Mỗi mùa tuyết rơi đều có một vài thú nhân vì không có thức ăn mà kết nhóm đi vào trong rừng."

"Ý của ngươi là…" Giọng nói của Bách Nhĩ hơi trầm xuống, giống như tâm trạng của y.

"Mùa tuyết năm nay quá dài, mấy thú nhân khỏe mạnh còn chỉ có thể lấp lửng dạ, á thú cùng tiểu thú tạm thời còn được chia chút thức ăn, ngoại trừ bữa ăn hôm qua, những người khác đều đã hết lương thực." Thú nhân trung niên nói "Bọn họ theo tới, có lẽ cảm thấy cùng mọi người chờ chết sẽ bớt sợ hãi hơn." Nói tới câu cuối, giọng nói của ông trầm xuống, mang theo vẻ bi thương nhàn nhạt.

Lông mày Bách Nhĩ hơi nhíu lại, trầm mặc một lát, mới hỏi Nặc "Tổng cộng có bao nhiêu người?"

Nặc nghĩ một lát, mới trả lời "Toàn bộ."

Được rồi, y quên mất bọn họ không biết đếm. Bách Nhĩ day thái dương, trong lòng hạ quyết tâm chờ lúc nhàn rỗi nhất định phải dạy bọn họ toán học, nếu không trao đổi thật khó khăn "Tùy họ đi." Y cũng không muốn ôm hết mọi việc vào người, người khác cũng chưa chắc nguyện ý nghe theo y, chỉ có chút thức ăn, y cũng không hào phóng đến nỗi gặp ai cũng chia đâu.

"Thế nhưng bọn họ đi rất lẻ tẻ, như vậy dễ đưa dã thú tới lắm." Nặc không giống như dĩ vãng, chỉ cần Bách Nhĩ đã mở miệng, liền không cần nói nhiều lời, mà lần này gã nói ra lo lắng của mình.

"Vậy làm cho họ trở về hoặc đuổi kịp theo chúng ta rồi cùng đi." Bách Nhĩ không chút do dự nói. Ở phía sau, nếu những người đó bị dã thú tập kích mà chết, chỉ sợ sẽ làm hoang mang người bên này. Đó không phải là điều y muốn gặp phải.

Nặc đáp lại, nhanh chóng xoay người ly khai. Không quá bao lâu, liền có một vài thú nhân tàn phế lục đục chạy tới, tổng cộng có mười lăm người. Đến cuối cùng là một lão á thú già yếu, trên người ông ngoại trừ một chiếc túi da thú đơn giản, thì không có cái gì hết, nhìn qua thật giống như đi chờ chết. Bách Nhĩ chú ý, trong đó thế nhưng còn có hai á thú trẻ tuổi, lớn hơn tiểu thú nhân Mục một chút. Nếu là tiểu thú nhân đi theo, Bách Nhĩ còn có thể hiểu, bởi vì từ Mục y có thể thấy, so với mẫu thân sinh ra chúng, chúng ỷ lại phụ thân nhiều hơn, mà một khi không có phụ thân, chúng muốn lớn lên bình thường cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Thế nhưng hai á thú trẻ tuổi kia lại là điều bất ngờ, tất cả mọi người đều biết, kể cả bạn đời ly khai, á thú trẻ tuổi cũng có thể ở lại bộ lạc. Dĩ nhiên Bách Nhĩ là trường hợp ngoại lệ.

Tuy trong lòng có nghi vấn, nhưng Bách Nhĩ không hỏi ra. Có chuyện khi đã hỏi, sẽ càng liên quan sâu hơn, cuối cùng khiến mình liên lụy vào. Y chỉ qua loa an bài, để lão, ấu cùng á thú ở bên trong, còn bộ phận có sức chiến đấu thì đi bên ngoài, về phần Mạc nhiệt tình đi theo, đương nhiên đi tiên phong. Nặc vẫn giữ nhiệm vụ tra xét phía trước và dẫn đường, còn các mặt khác, thì sắp xếp hai người có tốc độc nhanh phụ trách canh gác.

Tại rừng núi thực vật khan hiếm, tuyết rơi thật nhiều, nhóm người bọn họ tựa như miếng thịt béo bở di động, rất nhanh sau đó liền thu hút không ít dã thú đói khát đảo quanh. Có điều bởi vì nguồn gốc mấy

con dã thú khác nhau, nên chúng phòng bị lẫn nhau, cộng thêm nhân số của bọn họ không ít, phòng thủ lại nghiêm mật, nên không lọt vào công kích, mà thuận lợi đi tới nơi.

Ngọn núi kia không cao cũng không dốc, cây bụi mọc dày đặc mặt trên, có một con thú bị băng tuyết phủ, trông nó béo, lùn như một con nhím lớn màu trắng. Mà tại nơi gần sườn núi lộ ra một cái động lớn tối đen, từ xa đã có thể nhìn thấy. Chờ Nặc xác định trong động an toàn, đội hình của mọi người liền thay đổi, Mạc ban đầu đi tiên phong cùng các thú nhân canh ở mặt sau, chờ lão nhân, hài tử cùng với á thú trèo lên núi, an toàn vào động trước, sau đó tới các thú nhân động tác có phần không tiện, cuối cùng mới tới phiên đám người Mạc, Nặc. Trong quá trình này, Bách Nhĩ đã dẫn vài người đào ra không ít củi khô dưới lớp tuyết, nhóm lửa lên.

Giống như lời Duẫn nói, sơn động này rất lớn, nhưng không sâu, nhìn thoáng qua là có thể thấy đáy. Bên trong rải rác một vài tảng đá lớn, cột đá, cùng với thạch nhũ treo ngược, chính giữa lại rất bằng phẳng, chứa cả ngàn người cũng dư dả. Gió lạnh không có chỗ nào ngăn lại, từ cửa động lùa vào, đúng là còn lạnh hơn so với đứng trong trời tuyết, khó trách dã thú không chọn nơi này ẩn náu qua mùa đông.

Nơi đây thật ra không phải địa điểm tốt. Thế nhưng họ không còn lựa chọn, ít nhất ở đây chỉ cần phòng thủ một mặt. Song điều khiến Bách Nhĩ kinh hỉ là tận cùng bên trong động có một sơn tuyền, chảy từ một bên vách đá xuống, nhập với dòng nước khác từ phía dưới vách núi, ở giữa lõm xuống, đúng là không có bị đông lại. Chỉ cái này thôi đã thấy đáng giá rồi. Y vạch cấm khu ở đây, ngoại trừ lấy nước để dùng thì không cho bất cứ ai làm dơ dòng nước.

Vì để buổi tối mọi người yên tâm ngủ, các thú nhân có sức lực vào trong động liền bắt đầu khiêng những tảng đá trong động với xung quanh có thể di chuyển ra cửa động, định bít hết cửa động lại, chỉ chừa chỗ ra vào thôi. Về phần lão nhân, ấu thú và á thú liền tự động dọn dẹp hang động để cư ngụ.

Cửa động còn chưa lấp xong, trời đã tối, dã thú rống lên từng tiếng liên tiếp, thật lâu không ngừng, hiển nhiên là không cam lòng rời đi như vậy.

Bách Nhĩ thấy không một ai nhàn hạ, y không khỏi âm thầm thở dài, kéo Duẫn Nặc qua một bên thầm thì, lúc quay lại gọi hai á thú trẻ tuổi kia tới, chỉ vào thức ăn chất đống một góc, bảo họ lấy một miếng thịt trường giác thú lớn, thêm một bao củ khổ tử ma, cho họ đi nấu, tới lúc đó mọi người cùng ăn.

Hai á thú kia đều hơi giật mình, có lẽ không ngờ cũng không mong đợi được đám người Bách Nhĩ nguyện ý chia thức ăn cho, bởi vậy họ mới chần chừ không dám động vào.

"Đi nấu đi, mọi người đều đói rồi." Bách Nhĩ nói, chú ý tới mặt hai á thú này cũng vàng vọt, gầy gò, nhưng đôi mắt trong suốt, chất phác, ngữ khí của y bất giác cũng ôn hòa đi. Về phần y, nếu có người nấu cơm rồi, y tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.

Nhìn y đi về phía cửa động, hai á thú nhìn nhau, tuy trong lòng mờ mịt, nhưng vì công việc mà lu bu lên, họ nhờ lão thú nhân cùng tiểu thú nhân nhóm vài đống lửa, sau đó mượn nồi, cắt thịt, gọt củ khổ tử ma, không qua bao lâu, trong hang động to như vậy liền bốc lên mùi thức ăn, dẫn tới không ít người nuốt nước miếng.

Bách Nhĩ nhìn những tảng đá che hơn phân nửa cửa động, bởi to nhỏ khác nhau, hình dạng lại đủ kiểu, nên có cảm giác không vững chắc, suy nghĩ một lát, y xoay người dùng cái nồi đầu lâu to của mình múc nước, từ bên ngoài dội nước lên các tảng đá. Bởi vì nhiệt độ ban đêm rất thấp, chỉ một lát sau nước liền đóng băng, bao trùm lên mặt đá, khiến chúng đông cứng, gắn kết với nhau. Các thú nhân vốn đang suy nghĩ sao Bách Nhĩ còn ra sau nghịch nước, lúc này thấy hiện trạng liền hiểu ra. Một vài thú nhân bị cụt một tay, sức lực không bằng các thú nhân khác liền tự giác tìm bát đi múc nước hắt lên tường, sau đó, tiểu hài tử thấy thú vị cũng tham gia vào. Đắp tường, tưới nước, đồng tâm hiệp lực, không mất bao lâu liền lấp kín được cửa động, chỉ chừa lại một lối trong góc to cỡ một người, tối đi ngủ có thể dùng một tảng đá lớn chặn lại, an toàn hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Khi mọi người đều trở lại trong động, hai á thú kia cũng đã nấu thức ăn xong. Khi Duẫn vung tay lên, gọi các thú nhân đi ra góc trở lại, bảo mỗi người cầm bát của mình chờ chia thức ăn, ngoại trừ Mạc cùng các á thú, lão nhân đã biết, những người khác đều không ngoại lệ lộ ra ánh mắt kinh ngạc và cảm kích, trong đó bao gồm sáu thú nhân quyết định đi cùng đám người Bách Nhĩ. Trong quan niệm của họ, chỗ thức ăn này

họ vốn không được chia. Về phần Mạc, bát của hắn dĩ nhiên là do Nặc, người có nhiều đồ đạc trong nhà nhất cung cấp.

P/S: Theo ta xem qua thì Đồ ca tới tận chap 39 mới được ló diện lại TT. Nói chung sẽ cố gắng cho ảnh được lên hình sớm nhất có thể.

25. Chương 25: Phòng Ngự Sơn Động

Sức ăn của các thú nhân rất lớn, với chút thức ăn này muốn mọi người ăn no là không có khả năng, chỉ tính là tạm lót dạ mà thôi. Thế nhưng dù vậy họ cũng vô cùng cảm kích. Về phần Mạc, một đoạn thời gian này ở trong bộ lạc cũng chỉ được chia chỗ thức ăn như vậy, nên cũng không có cảm giác bị bạc đãi.

Ăn cơm xong, các thú nhân tự động sắp xếp chuyện gác đêm, phần lớn đều tự tìm chỗ, trải da thú ra ngủ. Đêm đầu tiên rời bộ lạc, mỗi người dù ít hay nhiều cũng có chút bất an, chỉ có Bách Nhĩ không có cảm giác gì, sự bất an của y từ khi tá thi hoàn hồn cùng với phát hiện cơ thể mình không như một nam nhân chân chính đã biến mất rồi.

Sắc trời đã muộn, Mạc không có khả năng quay lại bộ lạc, đương nhiên sẽ ở lại qua đêm. Bách Nhĩ không có thói quen ngủ sớm như vậy, cộng thêm quá nhiều người, không tiện ngồi thiền luyện công, nên y đơn giản kêu Mạc khoan hãy ngủ, rồi kêu cả Duẫn Nặc, Tiểu Mục lại, bắt đầu dạy họ toán học.

Ban đầu chỉ là đếm số, từ một tới mười, từ mười tới trăm. Ở phương diện này, Bách Nhĩ thật ra không thể xem là một người có tính nhẫn nại đặc biệt, y chẳng ngại việc lãnh binh mai phục tại một chỗ, chờ địch nhân mấy ngày mấy đêm, kể cả mưa to gió lớn cũng không dao động nửa phần. Bởi vì trước kia y giao tiếp toàn là người thông minh, không thông minh, thì sẽ có người thông minh đi giải quyết, hoàn toàn không cần y sầu lo, nên y chỉ muốn dạy một lần là người ta sẽ biết. Thế nhưng hiển nhiên đối với các thú nhân chưa bao giờ tiếp xúc phương diện này mà nói, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Vì thế, dự định rót hết việc đếm số tới tính toán vào đầu bốn thú nhân trong đêm nay cuối cùng vẫn không thực hiện được, mà trong đó Mạc và Mục là học được nhanh nhất, có điều chỉ nhớ được tới mười mấy số, lại thường bị lẫn lộn với nhau.

Trước khi đi ngủ, rốt cuộc Bách Nhĩ minh bạch mình đã lựa chọn một kết quả quá gắng sức. Cái gì? Đổi ý ư? Đối với một người nhất ngôn cửu đỉnh như y, chuyện đó đương nhiên là không có khả năng rồi.

Sáng sớm hôm sau, Bách Nhĩ theo thói quen dậy sớm luyện công, khi nhìn thấy tảng đá lớn chặn ở cửa, y im lặng thật lâu. Có điều nó cũng nhắc nhở y, đây không phải là ở bộ lạc, y bố trí nơi này an toàn, lại muốn ra ngoài luyện công, rõ là tự tìm đường chết.

Lúc này canh gác là một con sư tử màu đen, bị mù một mắt, trên người hắn đắp miếng da thú, dựa vào cạnh tảng đá lớn, thấy Bách Nhĩ, hắn không khỏi khởi động thân mình.

"Bách Nhĩ, ngươi muốn ra ngoài?"

Bách Nhĩ khẽ lắc đầu, xoay người trở về chỗ ngủ của mình. Sư tử đen nghi hoặc nhìn bóng dáng cao ngất khác hẳn á thú bình thường cùng với trong tay cầm mộc côn, một lát sau mới nằm sấp lại. Nếu nói trước kia còn không biết, thì sau khi trải qua ngày hôm qua, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, mấy người Duẫn Nặc đều xem Bách Nhĩ là thủ lĩnh, dù cho y nói không nhiều, cũng không tại thời điểm người khác làm việc, mà giơ tay chỉ trỏ như thể biết rõ. Nếu thông minh chút thì đều biết, muốn sống tiếp, tuyệt đối không được đối xử với Bách Nhĩ như quá khứ ở trong bộ lạc.

Thói quen thật đáng sợ, đặc biệt là thói quen mấy chục năm. Nhiều năm qua, Bách Nhĩ chưa bao giờ thức dậy quá giờ Dần, dù cho đêm trước vừa mệt, vừa thức khuya, vì thế hiện tại bảo y nằm xuống ngủ tiếp là một chuyện thật khó chịu đựng. Nhìn bên đống lửa, sư tử, báo, hổ, sói ngủ ngang ngủ dọc, cùng với á thú bị bọn họ ôm trong ngực, đương nhiên cũng có một hai lão niên, á thú cùng y là lẻ loi đắp da thú ngủ một bên, y ngồi xếp bằng trên tấm da thú của mình, cầm nhánh gỗ nhỏ, bắt đầu như tùy ý phác họa lên mặt đất, thật ra là y đang lên kế hoạch tương lai cho mình cùng những người khác.

Đương nhiên, y không có khả năng chủ động nhận loại chuyện sinh tử, tồn vong của nhiều người như thế, mà người bên ngoài cũng không thể tin tưởng y được. Thế nhưng trước kia nghe qua từng người từng người thì cũng thôi, hiện tại bảo y tận mắt chứng kiến những lão, ấu, tàn thú đó chết ngay trước mắt mình, điều đó thật có chút khó chấp nhận được. Nên lên được kế hoạch thì y vẫn muốn lên, cuối cùng có thể sống sót hay không lại phải dựa vào chính họ.

"Bách Nhĩ, cho ngươi ba… ba…"

"Ba cái."

"Bách Nhĩ, năm… năm hòn đá."

"Là sáu hòn."

Lúc ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở của tường đá không chặt chẽ, mọi người cũng lục đục dậy, Mục mới học đếm số, chen tới bên cạnh Bách Nhĩ, một lát đặt ra hai hòn đá nhỏ, một lát lại đưa ra ba nhánh cây, chơi rất vui vẻ. Mạc nhìn cũng thích thú, liền ngồi xổm xuống bên cạnh góp vui.

Bách Nhĩ ngồi cùng họ một lát, liền cảm thấy hơi đói bụng, y suy nghĩ, sau đó dứng dậy mặc kệ hai thú nhân một lớn một nhỏ so bì với nhau xem ai đếm tốt hơn. Y lại gọi hai á thú kia, trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, bảo họ lấy số lượng thịt lớn để nướng. Cứ như vậy, thêm tối qua, đã tiêu hao một con trường giác thú cùng sáu con tiểu nhĩ thú, chưa tính tới củ khổ tử ma.

"Đây là lần cuối chúng ta chia thức ăn cho mọi người." Lúc chia thịt, Bách Nhĩ nói "Về sau chỉ có người xuất lực làm việc mới có thể được chia thức ăn." Nói tới đây, y nhìn qua lão nhân và hài tử, dừng lại, rồi nói tiếp "Làm việc theo lời ta cũng không phải nhất định ra ngoài săn thú. Chỉ cần các ngươi nguyện ý, thì dù có ngồi trong sơn động cũng sẽ có rất nhiều việc cho các ngươi làm. Đương nhiên, nếu chính ngươi cảm thấy mình vô dụng, vậy cứ nằm chờ chết đi."

Đối với một lần tiêu tốn nhiều thức ăn như vậy, dù cho không phải là của mình vẫn có nhiều người cảm thấy xót, cho rằng Bách Nhĩ thật sự vung tay quá trán. Thế nhưng sau khi nghe y nói, *** thần lại không khỏi rung lên, trong lòng vốn đã tuyệt vọng mơ hồ dâng lên một tia hy vọng. Nhìn thịt được chia trong tay, gần như không có ai dám ăn hết, đều vụng trộm giấu đi. Ngược lại với mọi người, Nặc và Duẫn không có phản ứng gì, được chia bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu.

"Ta thật không muốn đi." Mạc xoa cái bụng hiếm khi được ăn no, híp mắt nói. Bách Nhĩ không để ý đến hắn, chỉ nói với vài thú nhân giấu thịt đi "Lát nữa còn phải làm việc, các ngươi ăn không no sẽ không có sức đâu." Như vậy chỗ thịt này không phải là biếu không rồi sao. Vài thú nhân do dự một lát, mặc dù không đành lòng nhưng vẫn lấy phần thịt vô cùng quý trọng ra ăn. Lúc này Bách Nhĩ mới nhìn qua Mạc "Ngươi cũng về sớm chút đi." Thú nhân như Mạc, ở trong bộ lạc có thể nói sống rất tốt, sao lại phải ở đây chứ.

"Các ngươi muốn làm gì, ta giúp các ngươi." Mạc làm như không nghe thấy lời đuổi khách của Bách Nhĩ, hắn hào hứng hỏi. Vào mùa tuyết rét lạnh ở đây, ngoại trừ phòng thủ, thì đều nằm ngủ trong lều của mình, Mạc vừa trưởng thành không lâu, vẫn còn ở tuổi ham chơi, sớm bị cuộc sống muộn phiền làm cho hoảng sợ, thật khó khăn mới gặp được chuyện thú vị, sao có thể bỏ qua được. Nếu không phải trong nhà còn a mạt, nói không chừng hắn đã chẳng trở về rồi.

Bách Nhĩ đoán được tâm tư của hắn, cũng không kiên quyết bắt hắn lập tức rời đi.

Đợi mọi người đều ăn xong, dịch chuyển tảng đá ở sơn động, vừa nhìn ra bên ngoài, giữa màn tuyết trắng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng một dã thú không muốn buông tay. Xung quanh động là những cây thứ thứ thấp bé, chỉ có con đường họ đi lên mới được phát quang sạch sẽ.

Dưới sự bảo vệ của Mạc cùng Nặc, Bách Nhĩ cẩn thận xem xét cả ngọn núi một lần, chờ khi trở về, liền bảo Mạc dẫn vài thú nhân hơi mạnh, lại có sức chiến đấu canh giữ bốn phía, mấy người còn lại cầm dao đá, bắt đầu theo chỉ điểm của y phạt thứ thứ.

"Bách Nhĩ, những cây thứ thứ này có thể ngăn cản dã thú." Một lão thú nhân nhịn không được nói ra. Đối với lão nhân, Bách Nhĩ luôn có vài phần tôn kính, huống chi đối phương vẫn là xuất phát từ hảo tâm mà nhắc nhở, vì thế y kiên nhẫn giải thích cho ông "Đừng lo lắng, ta sẽ để lại một ít."

Mạc đứng bên ngoài lại nhìn ra môn đạo, cách thật xa liền lớn tiếng hỏi "Bách Nhĩ, có phải ngươi lại muốn lừa mấy dã thú tiến vào, rồi xử lý từng con không?" Bách Nhĩ mỉm cười, không đáp lại, trong lòng lại cảm thấy tiểu tử này rất tài năng, không chừng hắn có thể học được một hai bản lĩnh của y. Lão thú nhân kia nghe Bách Nhĩ trả lời, cộng thêm lời Mạc nói, liền không hỏi nhiều nữa, ông cầm dao đá cùng những người khác cố gắng phạt cây.

Bách Nhĩ quả thật muốn bày trận. Trong mắt y, dù bốn phía có thứ thứ có thể miễn cưỡng ngăn cản dã thú, nhưng con đường họ đi lên thì không chắn được, như vậy lúc nào cũng phải phòng bị dã thú tấn công. Chi bằng y dựa vào mấy cây thứ thứ này bày một một trận phòng thủ, như vậy ít nhiều có thể bảo đảm mấy chục trượng xung quanh sơn động này yên tĩnh, vô sự. Đến lúc đó cho dù có con thú nào xông tới, cũng chỉ là đưa cơm tới cửa cho họ mà thôi.

s

26. Chương 26: Dã Thú Bị Vây Nhốt

Không giống với những cây thô to thông thường ở thế giới này, cây nào cây nấy đều phải mười mấy người ôm mới xuể, thứ thứ mộc vừa nhỏ lại vừa lùn, từ thân cây tới cành đều mọc đầy gai nhọn, so với cây bụi thì giống hơn. Mọi người cũng không mất bao nhiêu sức lực chặt thứ thứ mộc, sau đó kéo thẳng vào trong sơn động, chờ phơi khô là có thể làm củi, tiết kiệm thời gian, cũng bớt tốn công sức. Các thú nhân chặt cây, á thú cùng hài tử dùng da thú bao tay lại, kéo thứ thứ mộc đã chặt vào trong động, cứ bận rộn như thế cho tới gần chiều tối, phòng thủ trận đơn giản bố trí xong, thế nhưng không ai kêu mệt, kêu cực hoặc là nhàn hạ cả.

Buổi tối vẫn như cũ, thức ăn do các á thú nấu, mọi người đều có phần. Có lẽ vì có thức ăn, có lẽ vì phát hiện mình còn có thể làm việc, trên mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười, trong mắt ẩn chứa khát khao đối với tương lai.

Mạc bỏ lỡ thời gian tốt nhất để rời đi, vì thế tiếp tục ngủ lại. Bách Nhĩ đương nhiên nắm chặt cơ hội, tiếp tục bắt vài người dạy đếm số. Lần này, ngược lại có không ít người ngồi bên cạnh nghe, bao gồm cả vài tiểu thú nhân. Trong đó có một tiểu thú nhân khá nhạy bén với con số, học rất lẹ. Bách Nhĩ vui mừng, lập tức kéo nó tới bên cạnh, định dạy nó trước, rồi để nó dạy cho người khác.

Vì thế sau một thời gian, mọi người trong động, vô luận già, trẻ, á thú hay thú nhân, mỗi người đều như bị mê muội, thấy cái gì cũng đem ra đếm. Đương nhiên chuyện này để sau hãy nói.

Sau khi Bách Nhĩ cảm thấy tạm ổn, liền cho mọi người đi ngủ, chỉ nói ngày mai có chuyện rất quan trọng phải làm. Những người khác không biết, thế nhưng Duẫn, Nặc và Mạc từng hợp tác với y lại đoán được vài phần, không khỏi hưng phấn mà lăn qua lộn lại, mong sao cho trời mau sáng.

Bách Nhĩ đã ngừng luyện công một ngày, lúc này là thời điểm gấp rút trở nên mạnh mẽ, đương nhiên y không chịu tiếp tục lãng phí thời gian nữa, vì thế y tìm chỗ tương đối yên tĩnh để ngồi thiền. Không qua bao lâu, vĩ lư lại sinh nhiệt, y đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên không bị ảnh hưởng, thật cẩn thận dẫn dòng khí nóng này theo mạch Đốc đi lên trên. Cơ thể này cấu tạo khác với kiếp trước, y không biết kinh mạch có phải cũng hơi khác không, nên chỉ có thể vừa tu luyện vừa tự mày mò. Đêm nay y không thử đánh vào huyệt vị, mà chỉ cố gắng giữ vững nội tức mỏng manh này.

Sáng sớm hôm sau, dịch tảng đá lớn ở cửa động, quả như Bách Nhĩ dự đoán, có vài con dã thú bị nhốt trong thứ thứ mộc, không thể ra vào.

"Ai nguyện ý ra ngoài giết mấy con dã thú kia, người đó sẽ được chia thức ăn." Không giống hôm qua tiếp tục chia thức ăn cho mỗi người, Bách Nhĩ chỉ mấy con dã thú bị nhốt bên ngoài, thần sắc lạnh lùng nói.

Chỉ có Duẫn, Nặc còn có Mạc đứng bên cạnh y là không chút do dự, sau đó là sáu thú nhân ban đầu quyết định rời đi cùng y, tiếp theo là thú nhân có hài tử cùng bạn đời. Đến cuối cùng, ngoại trừ lão thú nhân không còn sử dụng được nanh vuốt, các thú nhân khác đều nguyện ý ra ngoài, bao gồm cả một tiểu thú nhân chỉ lớn hơn Mục một chút.

Trên mặt Bách Nhĩ không có bất cứ biểu tình gì, trong lòng lại rất cao hứng, ít nhất y biết những người này cũng không phải hoàn toàn mất đi nhuệ khí, tê liệt đối diện với sinh tử. Đương nhiên nếu không có đợt lao động hôm qua, cũng không thể kích phát tính tích cực cùng dục vọng sinh tồn của mọi người, mà hôm nay có thể đứng ra chỉ sợ cũng không nhiều người như vậy.

Thêm Mạc cùng tiểu thú nhân kia, tổng cộng có mười lăm người. Bách Nhĩ nhìn qua Mục cùng ba tiểu thú nhân khác đứng cách đó không xa trông mong nhìn mình, nghé con mới sinh không sợ cọp, nếu không phải bị a phụ của chúng ngăn cản, chỉ sợ chúng cũng muốn gia nhập vào. Mà tiểu thú nhân vào trận tựa hồ là cô nhi. Nghĩ tới đây, trong lòng y không khỏi có chút thương xót.

Bảo á thú nướng lượng thịt cho mười lăm người, ngoài ra nấu thêm mấy nồi củ khổ tử ma. Bách Nhĩ từng nói, chỉ cần nỗ lực lao động liền có thể được chia thức ăn. Cho nên á thú nấu cơm, cùng với tiểu thú nhân, lão nhân hỗ trợ, tuy không có thịt, nhưng đều được chia một bát canh khổ tử ma. Chính y cũng ăn như vậy. Mười lăm thú nhân kia, bao gồm một tiểu thú nhân trong đó là có đủ lượng thịt ăn. Vì thế Bách Nhĩ may mắn chứng kiến tình cảnh ấm áp, thú nhân chia một phần thịt mình được nhận cho bạn đời cùng hài tử của mình, lại bị bạn đời và hài tử ép ăn hết. Từ khi y tới thế giới này, ở trong bộ lạc phần lớn nhìn thấy là sự lạnh lùng, ích kỷ, người mạnh thì sống, lúc này thấy tình cảnh đó, kinh ngạc rất nhiều, đồng thời cũng bất giác nở nụ cười.

"Bách Nhĩ, sao ngươi không ăn thịt?" Mạc chú ý Bách Nhĩ vậy mà cũng chỉ ăn canh khổ tử ma như mấy á thú cùng lão nhân kia, hắn ngạc nhiên hỏi. Trong mắt hắn, Bách Nhĩ hoàn toàn có tư cách hưởng thụ đãi ngộ giống thú nhân. Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn qua. Bách Nhĩ có chút bất đắc dĩ với gia hỏa to mồm này "Buổi sáng ta thích ăn thanh đạm chút." Mạc gãi cái đầu màu đỏ, cảm giác khó hiểu với ý của Bách Nhĩ. Thanh đạm chút? Mấy củ khổ tử ma đó, ăn mấy bát cũng chẳng no được.

Các thú nhân sau khi ăn xong, đều hóa thành hình thú ra ngoài động. Vì hôm qua sau khi phạt thứ thứ mộc, có vài người bị nhốt bên trong, không thể nào đi ra nổi, vẫn là Bách Nhĩ đi tới dẫn đường. Nên giờ họ không dám đi lung tung, mà tụ lại một chỗ chờ Bách Nhĩ sắp xếp.

Bách Nhĩ nhìn mấy con dã thú bị vây nhốt, tổng cộng có bốn con. Một con thân mình giống hổ, nhưng lại có cái đuôi dài, cường tráng như cá sấu, một con giống mãng xà, lại cả thân bao trùm lớp lông đen dày đặc, dài tới bốn năm trượng, lúc ẩn lúc hiện trong thứ thứ mộc, còn có hai con giống nhau, ngoại trừ bên ngoài có lớp lông dài màu xanh, tựa như hai con cóc có kích thước to hơn cả thú nhân, chân dài vạm vỡ, bụng phình ra, còn có cánh tay sắc bén như lưỡi câu.

Đây đều là những quái vật gì vậy? Da đầu Bách Nhĩ run lên, đang định hỏi, Nặc ở bên cạnh đã giải thích, vừa là nói cho y nghe, vừa là cho Duẫn không nhìn thấy biết.

"Con có cái đuôi to kia gọi là cự vĩ thú, đuôi nó rất lợi hại. Hai con nửa ngồi kia… là đại đỗ thú, nó có thể phun nọc độc, nhưng không nguy hiểm như nhuyễn cốt thú, chỉ làm cho người mất sức lực thôi. Còn cái con thật dài kia là đa túc thú, nó có thể một ngụm nuốt vào vài thú nhân."

"Đa túc thú?" Bách Nhĩ ngạc nhiên, mấy con trước y còn thể liên hệ giữa tên và hình dáng của chúng, thế nhưng con cuối cùng này, sao có chút…

"Dưới thân nó có rất nhiều chân, vừa ngắn lại vừa thô, nhưng nó chạy rất nhanh, từ chỗ chúng ta nhìn không thấy chân nó đâu." Nặc hiểu ý của y, vì thế gã nói.

Bách Nhĩ nhíu mày, cảm giác sinh vật nơi này thật khó giải quyết. Mấy con dã thú chưa bao giờ gặp này có thể còn khó đối phó hơn so với tiểu nhĩ thú.

"Nhược điểm của chúng ở đâu?" Nếu những người này đã tin tưởng y, y đương nhiên muốn dùng khả năng lớn nhất bảo vệ an toàn cho họ.

"Đuôi của cự vĩ thú là lợi hại nhất, nhưng nếu cắt đứt đuôi nó, nó đi đường sẽ lảo đảo, không xác định được phương hướng. Đại đỗ thú có độc, móng vuốt của nó cũng rất ghê gớm, nhảy lại cao, xa, có điều nếu cắt ngang bụng nó, nó sẽ chỉ lo nhét lại mấy thứ từ bụng rơi ra, thời điểm đó có giết nó, nó cũng sẽ không phản kháng. Còn đa túc thú…" Bách Nhĩ rốt cuộc biết động vật nơi này kỳ dị bao nhiêu, có thể nói là chưa bao giờ nghe qua, chưa bao giờ nhìn thấy. Chú ý thấy Nặc dừng lại, y liền hỏi "Nhược điểm của đa túc thú?" Nặc lắc đầu "Chúng ta chưa biết đa túc thú có nhược điểm gì, chống lại nó, không có ai sống sót cả. Lần

kết quả tốt nhất, là mất rất nhiều thời gian để giết nó, mà mấy thú nhân đó cũng không còn ai sống hết." Ngụ ý của gã là tốt nhất đừng có trêu vào nó.

Bách Nhĩ nheo mắt, không tiếp tục đàm luận chuyện này, mà xoay người nhìn về phía các thú nhân vẫn chờ y.

"Tuy trên người các vị ít hay nhiều đều không trọn vẹn, không thể săn bắt như thú nhân bình thường. Thế nhưng chỉ cần phối hợp tốt với nhau, đều có thể bắt giết con mồi. Trên đời này không có gì là không làm được, chỉ cần mọi người dám làm thôi." Ngữ khí của y rất bình thản, nội dung lời nói lại là những gì chưa ai nghe qua, bao gồm Duẫn Nặc đã từng hợp tác với y. Ngay cả trong mắt Mạc cũng lộ ra tia khó hiểu, chung quy không có thú nhân nào dám cam đoan chính mình một đời không bị thương, không bị tàn phế. Đối với các thú nhân mà nói, một khi tàn phế, mạng sống cũng rơi vào bóng đêm, mà lời của Bách Nhĩ lại mở ra một cánh cửa khác cho họ. Đương nhiên những lời đó vẫn chưa đủ, mà còn cần những người có sức lực giống họ chứng minh nữa.

Vì thế Bách Nhĩ kêu Duẫn Nặc phối hợp ăn ý với mình, lại gọi một thú nhân nửa điếc, cùng một thú nhân thiếu một cánh tay, thấp giọng dặn vài câu, liền cho họ cầm gậy gỗ đã đếm đi vào trong trận.

"Những người khác có thể xem trước, nhìn xem họ giải quyết con cự vĩ thú kia thế nào."

Các thú nhân ở lại, *** thần đều căng lên, mắt nhìn không chuyển vào bốn người đã tiếp cận cự vĩ thú, trong lòng tràn ngập chờ mong cùng khẩn trương. Bọn họ nghĩ, nếu ngay cả Duẫn mù cả hai mắt còn có thể làm được, họ đương nhiên càng có khả năng làm. Về phần Mạc, tuy rằng sớm nóng lòng muốn thử, thế nhưng vẫn cố gắng kiềm chế ý muốn xông lên, hắn biết rõ Bách Nhĩ làm vậy là vì muốn tìm một con đường sống cho thú nhân tàn phế, thế nên đương nhiên hắn không thể nhảy vào quấy nhiễu.

27. Chương 27: Chiến Đấu

Cự vĩ thú không giống tiểu nhĩ thú, nó to tương đương với bốn năm thú nhân gộp lại, mà còn có cái đuôi bự sắc bén, lực sát thương rất lớn, thường thường cần nhiều thú nhân khỏe mạnh hợp tác mới bắt được. Nếu là thú nhân tàn phế, vậy càng cần dụng tâm tính toán, mà không giống như thú nhân bình thường đùng đùng xông lên cắn xé.

Dựa theo lời dặn dò của Bách Nhĩ, bốn người chia làm ba hướng tới gần con cự vĩ thú kia. Tốc độ của Nặc là nhanh nhất, nên phụ trách dụ địch, nhiễu loạn tầm mắt của cự vĩ thú, Duẫn cùng thú nhân Tu, bị điếc một bên kia thì đánh lén từ mặt sau, giữ nhiệm vụ công kích vào cái đuôi của nó, còn thú nhân Quả thiếu cánh tay kia, vì mất chi trước, để hình thú không tiện, nên trực tiếp hóa thành hình người, cầm gai thú Bách Nhĩ cho hắn, phụ trợ ba người kia, mỗi khi ai gặp nguy hiểm, hắn sẽ nhào tới giải cứu.

Đuôi của cự vĩ thú rất lợi hại, hồi trước thú nhân gặp phải nó, đều đồng loạt ra tay, cự vĩ thú rất phòng bị, đuôi nó quất qua quất lại nên không ai dám tiếp cận, cuối cùng muốn bắt giết cũng phải hao phí rất nhiều công sức, về phần bị đuôi nó quật trúng làm cho bị thương thì là chuyện rất thường tình rồi. Mà mấy người Duẫn lần này, bởi vì có trận pháp thứ thứ ẩn nấp, lại có Nặc ở trước dụ địch, cộng thêm bọn họ cố thu bớt hơi thở, nên cự vĩ thú cứ tưởng chỉ có một con sói què, nó đang hưng phấn vì thức ăn dâng tới miệng, thì cái đuôi to đằng sau lơ là bị hai con mãnh phú cắn phập vào. Cự vĩ thú vừa đau lại vừa giận, nó vừa dùng sức vùng vẫy cái đuôi, muốn hất cái thứ trên đó ra, vừa muốn quay đầu cắn lại, nhưng nó lại bị Quả từ mặt khác chui ra, dùng gai thú đâm mạnh vào cổ, vì thế lực chú ý lại bị dẫn dắt đi. Duẫn biết mình nhìn không thấy, bởi vậy cắn một nhát lên liền dùng tứ chi bấu chặt vào cái đuôi to bằng cơ thể hắn, răng nanh cắm sâu vào, cự vĩ thú vẫy thế nào cũng không dứt ra được. Tu bị quăng ra sau, lại từ hướng khác nhào tới, mỗi lần bị hất ra, liền sẽ kéo một miếng huyết nhục của nó. Cự vĩ thú đau đớn vô cùng, mỗi khi muốn quay lại đối phó với hai người phía sau, thì luôn bị khiêu khích phía trước, thấy không gây được tổn thương thực chất cho nó, Nặc liền lộ ra răng nanh sắc nhọn, cắn từng nhát vào cổ nó, làm cho nó đầu đuôi đều đau đớn. Mà người dùng một kích cuối cùng khiến cự vĩ thú ngã xuống, không phải là ba người họ, mà là Quả thừa dịp nhảy lên lưng nó, dùng gai thú đâm vào mắt nó. Gai thú dài cỡ bốn năm mét, cộng thêm lực của thú nhân, đủ để đâm từ mắt nó vào thẳng trong não. Trong phút chốc cự vĩ thú ngã rầm xuống, vô luận là thú nhân ở trong trận hay ngoài trận đều ngỡ ngàng, không thể ngờ rằng nhanh như vậy đã kết thúc. Mãi tới khi cái đuôi của cự vĩ thú đập rầm xuống mặt đất, ba người còn lại mới phát hiện Duẫn bị đè ở dưới, thật

vật vả nhấc đuôi cự vĩ thú ra, lại thấy bên kia cái đuôi của nó đã bị cắn tới nhìn thấy xương trắng phếu, khó trách về sau nó càng lảo đảo. Ngoài miệng Duẫn dính đầy huyết nhục, bụng trướng lên, hóa ra lúc nãy bám trên đuôi nó, hắn vừa cắn vừa ăn, lúc nãy thiếu chút nữa bị đè tới nôn ra. Ba người kia cười ha hả, vừa cười bộ dạng của Duẫn, vừa vì hợp lực giết chết cự vĩ thú mà vui vẻ.

"Ta không ăn, chẳng lẽ muốn vừa cắn vừa nhổ ra à?" Duẫn bị cười đến mặt hơi đỏ lên, sau đó ợ một cái, rất hợp lý biện giải cho mình.

"Đúng đó, xem Tu lãng phí chưa kìa." Quả cười hì hì, nhặt mấy miếng thịt bị Tu cắn xé rơi xuống đất, cũng không định bỏ đi.

Bách Nhĩ tự vào trận đưa bốn người đi ra. Các thú nhân, lão nhân, á thú, còn có tiểu thú nhân thấy toàn bộ quá trình lập tức xông ra như nghênh đón anh hùng, vẻ mặt nhiệt tình, tiếng cười khoan khoái, mà sau khi họ bị tàn phế đã không còn nghe thấy nữa. Thời điểm này, trong lòng mỗi người đều dâng lên hy vọng đối với tương lai.

Quả trả gai thú lại cho Bách Nhĩ, trải qua trận chiến này, hắn cũng biết ngoại trừ nanh vuốt của mình, còn có thể dựa vào vật khác để giết chết dã thú, bởi vậy trong lòng âm thầm quyết định về sau phải thu thập một vài gai thú như thế. Các thú nhân còn lại đều lần lượt chờ đợi nhìn về phía Bách Nhĩ, gương mặt hiện lên vẻ nóng lòng muốn thử. Nhưng Bách Nhĩ không vội vàng, giữ lại Quả mang về mấy miếng thịt nát, sau đó phân phó lão thú nhân kéo xác cự vĩ thú vào trong sơn động xử lý, lúc này mới nhìn về phía mọi người.

"Ngoại trừ bốn người mới về, cùng với Mạc, những người khác ai đồng ý theo ta đi giết đa túc thú?" Một câu kinh người của y. Bốn người Duẫn mới đánh xong, đương nhiên không cần nói, về phần Mạc, chẳng qua là tới hỗ trợ, càng không có lý do để hắn mạo hiểm vì mọi người. Lời này vừa nói ra, không khí vốn đang ầm ĩ nhất thời yên tĩnh lại. Tất cả mọi người đều biết đa túc thú lợi hại cỡ nào, ngay cả thú nhân khỏe mạnh còn không đối phó được, huống chi bọn họ. Đương nhiên, điều khiến bọn họ khiếp sợ không phải chỉ có cái này, mà là Bách Nhĩ cũng muốn đi.

"Bách Nhĩ, chúng ta từ bỏ đa túc thú đi, dù sao nó cũng không vào được." Duẫn mở miệng khuyên bảo. Bách Nhĩ lắc đầu, phủ nhận lời nói của hắn "Hiện tại trận pháp này còn rất đơn giản, không vây nó được bao lâu đâu, nếu không thừa dịp giải quyết nó, đợi nó xông vào, sẽ không có ai sống nổi. Huống chi, trận pháp này ta còn chưa hoàn toàn bố trí tốt, nó vào trong sẽ bất lợi cho chúng ta."

"Vậy ngươi đừng đi, ta cùng Nặc đi là được rồi." Duẫn không cần nghĩ ngợi, nói.

"Không cần." Mặc dù Bách Nhĩ có chút cảm động, nhưng lại quả quyết từ chối. Người khác nghĩ sao y không cần biết, nhưng y không cho phép mình rúc sau lưng người ta. Huống chi y vừa muốn cổ vũ cho những thú nhân thân thể không trọn vẹn này đi đối mặt với dã thú, y sẽ không viện lý do mà ném nguy hiểm nhất cho người khác.

"Ta theo ngươi." Người đầu tiên lên tiếng là Mạc. Hắn ở độ tuổi nghé con mới sinh không sợ cọp, thấy ngay cả á thú còn dám đi khiêu chiến đa túc thú, tâm tình sục sôi, liền kích động nhảy ra.

"Không phải chuyện của ngươi. Chờ xử lý xong chỗ dã thú còn lại, ngươi liền cút về bộ lạc cho ta." Có lẽ xem hắn là đồ đệ, nên Bách Nhĩ nói chuyện với hắn chẳng có chút khách khí nào.

Hai ngày này cũng hiểu tính cách của Bách Nhĩ nói một là một, hai là hai, mặc dù Mạc có chút oan ức cùng không cam tâm, nhưng cũng không dám tiếp tục dây dưa.

"Ta... Ta muốn đi." Đúng lúc này, tiểu thú nhân chỉ lớn hơn Mục một ít rụt rè đứng ra, trong mắt có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là mong mỏi.

Nhìn thấy nó, trên mặt Bách Nhĩ nở ra nụ cười, tuy trên mặt có vết sẹo nên trông hơi dữ tợn, nhưng nhìn hai ba ngày, mọi người đều quen.

"Ngươi tên gì?"

"Cổ... Bách Nhĩ, ta tên là Cổ." Tiểu thú nhân mới đầu còn hơi sợ sệt, sau khi thấy ánh mắt cổ vũ của Bách Nhĩ, nó ưỡn thẳng ***g ngực nhỏ, lớn tiếng nói ra tên mình.

"Được, ngươi đi cùng ta." Bách Nhĩ gật đầu, ý bảo nó tới bên cạnh mình.

"Ta đi."

"Ta đi."

"Còn có ta nữa."

Có lẽ bị Cổ kích thích, các thú nhân còn lại sau một trận xôn xao, liền nhao nhao lên báo danh.

Bách Nhĩ đảo mắt qua, phát hiện không có một ai lùi bước, trong lòng y không khỏi cảm khái, và càng hiểu thêm về sự dũng cảm của các thú nhân. Đương nhiên, y không có khả năng lấy hết, ngoại trừ Cổ, thì chọn thêm hai thú nhân khác, một người là Bố, sư tử đen chỉ còn một con mắt, người còn lại là Hạ, một con gấu xám, tuy tứ chi đều đầy đủ, nhưng chỉ còn có nửa người là có thể dùng sức.

Giữ ba người này bên người, còn lại Bách Nhĩ chia làm hai nhóm, một nhóm do Mạc dẫn đầu, một nhóm do thú nhân Tháp mất nửa cánh tay dẫn đầu, để cho họ mang theo mấy miếng thịt nát tản ra mùi máu tươi nồng đậm tiếp cận hai con đại đỗ thú. Tận mắt thấy họ dùng thịt tươi thành công dẫn dắt hai con đại đỗ thú đi theo hai hướng khác nhau, Bách Nhĩ thả lỏng, chuyển qua ba người đứng bên cạnh mình.

"Tới chúng ta." Y mỉm cười, nhìn thấy ba người đều lộ ra khẩn trương, y dừng lại, rồi nói "Chúng ta không thể thua bọn họ."

Có lẽ là bị thái độ bình tĩnh thong dong của y cảm hóa, thần kinh vốn buộc chặt của ba người không khỏi thả lỏng đi, bất giác cùng y mỉm cười, Bố đột nhiên hét lớn một tiếng "Sẽ không, chúng ta sẽ không thua bất cứ kẻ nào." Hắn vừa quát lên, hai người khác cũng không khỏi dâng trào nhiệt huyết, cùng rống to lên "Chúng ta sẽ không thua!" Tiếng hô rung trời, không chỉ dẫn tới các lão thú nhân cùng á thú đang bận rộn trong sơn động hiếu kỳ nhìn ra, cùng với ánh mắt tán thưởng của các thú nhân đang nghỉ ngơi, còn làm cho đại đỗ thú đang đánh nhau với thú nhân hoảng sợ, quên tránh né, liền bị móng vuốt của một thú nhân chọc thủng bụng.

"Được." Bách Nhĩ hô lớn, ý cười trên mặt càng tăng thêm.

28. Chương 28: Đánh Ngã Đa Túc Thú

Cơ thể đa túc thú thô to, da dai lông dày, hành động nhanh như điện, bản lĩnh săn bắt của nó là cắn chết con mồi rồi nuốt hết vào bụng. Khó khăn nhất chính là chỉ cần không bị thương chỗ yếu hại, cho dù đoạn đi một phần thân thể, nó vẫn có năng lực di chuyển như thường.

Sau khi cẩn thận tìm hiểu đặc tính của đa túc thú, Bách Nhĩ suy tư một lát, để ba người kia chờ, y đi tới nhóm thú nhân đã giết chết đại đỗ thú. Dẫn đầu bọn họ là Tháp, nhìn thấy Bách Nhĩ, trên mặt họ đều lộ ra thần sắc hưng phấn, bộ dáng khát vọng được khẳng định.

"Làm tốt lắm!" Bách Nhĩ nắm quyền đấm nhẹ vào người họ. Bốn thú nhân hoan hô, vỗ đập nhau, thoải mái cười ha hả.

Bách Nhĩ không nhiều lời, y đi qua, tách miệng đại đỗ thú ra, cẩn thận nghiên cứu thật lâu, sau đó mới moi từ hai hàm của nó ra túi độc to cỡ nắm đấm của thú nhân. Nhặt lên miếng thịt làm mồi kia, lại bảo một thú nhân xé mấy miếng thịt từ trên mình đại đỗ thú xuống, lấy nọc độc trong túi bôi lên trên thịt. Mấy thú nhân hiếu kỳ nhìn y, không biết y muốn làm gì.

"Quà tặng cho đa túc thú." Khi Bách Nhĩ đứng dậy nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, y đơn giản giải thích, sau đó liền cho họ khiêng thịt đại đỗ thú cùng ra trận. Lúc này, Mạc dẫn một nhóm cũng đã thành công giải quyết con đại đỗ thú còn lại. Bách Nhĩ đi tới, làm theo như ban nãy, lại bôi đầy nọc độc lên ba miếng thịt, đem theo bên người.

"Đi thôi." Vào trong động lấy toàn bộ móng thú mình có, đối với ba thú nhân lớn nhỏ đợi y thật lâu, cuối cùng y cũng ra lệnh. Ba người vừa hưng phấn vừa khẩn trương, trong ánh mắt cổ vũ và chúc may mắn của những người khác mà bước vào trận.

Ngoài dự liệu của mọi người, mấy người Bách Nhĩ vào trận không có tiến thẳng tới đa túc thú, mà là lóa mắt đã không thấy bóng người.

"Bách Nhĩ đang làm gì vậy?" Phát hiện đội của mình lại thua đội của Tháp bị cụt nửa cánh tay, Mạc buồn bực thật lâu, nhưng hắn vẫn là tâm tính thiếu nhiên, rất nhanh sau đó liền bị hành động kỳ quái của mấy người Bách Nhĩ lôi kéo lực chú ý, khuỷu tay huých vào Nặc cũng đặt toàn bộ *** thần vào trong trận, hỏi. Trong mắt hắn, Nặc cùng Duẫn giống như trái tim, nội tạng của Bách Nhĩ, vô luận Bách Nhĩ nghĩ gì, bọn họ đều biết.

"Không biết." Nặc nhanh chóng chứng minh suy nghĩ của hắn là sai rồi. Mạc nhe răng, không truy vấn tiếp.

Mà bốn người Bách Nhĩ bị các loại suy đoán, lúc này đang nằm sấp trên mặt đất chôn móng thú. Bởi vì chân đa túc thú ngắn, bụng nó gần như chạm đất mà hành tẩu, nhưng tốc độ đi rất nhanh, nên Bách Nhĩ nghĩ cắm mấy móng thú sắc bén trên mặt đất, lúc nó đi qua, dù không đâm nổi bụng nó, thì lớp da lông cứng chắc dưới bụng cũng sẽ bị phá hỏng, sau đó giết nó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bởi vì ở sườn núi đá, chỉ cần đào một lớp đất mỏng liền có thể thấy các lớp đá, Bách Nhĩ liền bảo Bố cùng Hạ có sức lực lớn nhất cắm móng thú xuống các khe đá, vậy sẽ chắc chắn hơn so với cắm dưới bùn đất. Sắp xếp dày đặc ngang một mảng, dù đa túc thú lách thế nào cũng phải đi qua móng thú.

Sau khi bố trí xong, lúc này họ mới tiếp cận đa thúc thú, nhưng không có tấn công nó, mà là núp ở một bên, cách một đoạn ngắn, ném từng miếng thịt qua, mãi tới khi tới nơi bọn họ cắm móng thú mới dừng lại.

Đa túc thú quả nhiên bị mùi máu tươi thu hút, nó tìm theo mùi thịt tươi tới, nuốt vào từng miếng một. Cho tới khi ăn xong miếng cuối cùng, nó vẫn thèm thòm ngẩng đầu ngửi khắp nơi, cái lưỡi đỏ tươi linh hoạt co duỗi, ngoại trừ không có phân nhánh, thì lưỡi nó có vài phần giống hoa dạ lan hương.

Sau khi tính toán thời gian đã tới, tiểu thú nhân hóa thành hình thú, đột nhiên từ nơi ẩn náu nhảy ra, xuất hiện một bên của chỗ cắm móng thú, rồi nhanh chân chạy. Đa túc thú vốn đang quay lưng với chỗ cắm móng thú, định đi theo hướng khác lập tức phát hiện, nó quay đầu như gió bão đuổi theo. Bởi vì tốc độ nó quá nhanh, nên càng tăng thêm lực sát thương của móng thú, đợi tới thời điểm nó nhận thấy đau đớn, đã hơn phân nửa chân bị móng quẹt vào, mà da lông ở bụng cũng bị vạch hơn nửa. May mà da lông nó đủ dày, nếu không chỉ sợ bụng đã bị đâm xuyên rồi.

Bởi vì lần đầu tiên Cổ tham gia săn bắt, do quá khẩn trương, nên quên mất lời Bách Nhĩ dặn, chạy quá nơi ẩn náu, chờ phát hiện bốn phía đều là cây thứ thứ, không còn đường để đi, nó mới choáng váng. Mà lúc này đa túc thú vì bị thương, nó nổi điên nhấc nửa thân trên, chuẩn bị tấn công Cổ. Cổ xoay người, hoảng sợ nhìn đa túc thú lớn hơn nó gấp nhiều lần, lùi từng bước về sau, cho tới khi gai của thứ thứ đâm vào mông nó. Lúc đa túc thú chuẩn bị lao tới, một bóng đen đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra, cắn một phát lên phần gồ lên sau đầu đa túc thú, bóng đen đó chính là Bố, chỉ còn một mắt. Cùng thời gian, gấu xám Hạ dùng một tay chụp lên đuôi đa túc thú, dẫn triệt để lực chú ý của nó đi. Đa túc thú bị đau đến vung đuôi lên, đồng thời khom người, xoay cơ thể, muốn hất con trùng thối nát trên người nó xuống để cắn chết, lúc này Bách Nhĩ nhảy ra, vận dụng nội lực mỏng manh mới tu luyện được, cầm gai thú đâm vào cơ thể đa túc thú, gai thú xuyên qua thân thể nó, ghim xuống bùn đất, đóng nó dính tại chỗ. Đau đớn kịch liệt khiến đa túc thú chợt ngẩng đầu, vung đuôi lên, sau đó cúi xuống, xoay mình, mở to miệng phun máu ra, muốn cắn Bách Nhĩ, người tạo thành thương tổn lớn nhất cho nó.

Bách Nhĩ vẫn nắm chặt gai thú, cưỡi trên mình đa túc thú, y không dám buông tay, y biết nếu mình buông tay, đa túc thú chỉ cần nhấc mình lên sẽ thoát khỏi gai thú, đến lúc đó mấy người họ đều gặp tai ương. Khi cái miệng rộng tràn ngập mùi tanh của nó tới gần, y vừa nghĩ sao nọc độc của đại đỗ thú còn chưa có tác dụng, thậm chí vừa tính toán xem mình có thể bế khí bao lâu, khi bị nuốt vào có đủ để phá vỡ bụng nó chui ra không.

Sư tử đen Bố cắn chặt mặt sau đầu đa túc thú, thấy nó càng tiến gần Bách Nhĩ, hắn cũng không dám nhả ra. Gấu xám Hạ né được cái đuôi quật ngang của đa túc thú, thấy tình huống như thế liền quên lời dặn của Bách Nhĩ là chuyên tâm giữ chặt cái đuôi của nó, không cho nó cơ hội quất lên, hắn nhanh chóng vọt lên trước, muốn cản thay y. Tiểu Cổ vốn bị dọa choáng váng lúc này chợt khôi phục lại *** thần, nó gầm một tiếng, cũng nhào tới, móng vuốt hai chi trước cào vào bụng đa túc thú lộ ra lớp thịt đỏ tươi, hàm răng còn non nớt cũng cắn xé mạnh mẽ. Nếu da lông đa túc thú không bị móng thú cắt qua, như vậy Tiểu Cổ có cố gắng cỡ nào cũng không làm nó bị thương được, thế nhưng hiện tại đối với lớp thịt lộ ra, đương nhiên không giống với ban đầu nữa.

Cũng không biết là Tiểu Cổ trong lúc cắn xé vô tình chạm tới chỗ yếu hại của đa túc thú hay là nọc độc của đại đỗ thú rốt cuộc khởi phát, chỉ thấy đa túc thú sắp nuốt Bách Nhĩ vào đột nhiên phát ra một tiếng rõ ràng không nghe thấy lại khiến người ta cảm giác vô cùng thê lương, thân thể to lớn co rúm lại, sau đó yếu đuối ngã rầm xuống mặt đất. May mắn Tiểu Cổ né tránh rất mau, nếu không chỉ sợ đã bị đè nát thành thịt vụn rồi.

Thời gian từ mạo hiểm vô cùng đến giải trừ nguy hiểm rất ngắn ngủ, bốn người đều sững sờ ra, vẫn là Bách Nhĩ khôi phục *** thần trước, nhảy xuống cơ thể đa túc thú, bắt đầu kiểm tra xem có phải nó đã chết thật chưa. Cuối cùng đưa ra kết luận Tiểu Cổ đánh bậy đánh bạ lại cắn trúng tim nó, lúc này mới giải quyết được đại phiền toái, bằng không bốn người họ không có khả năng hoàn chỉnh đứng ở đây. Có điều Bách Nhĩ vẫn rút gai thú, đâm mạnh lên đầu nó mấy cái, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Nhìn gần đa túc thú mới biết nó dài không dưới sáu trượng, to cỡ bốn năm xích, bốn người căn bản không khiêng nổi, Bách Nhĩ đành phải dẫn Tiểu Cổ ra trận trước, để cho người tiến vào nâng giúp.

Các thú nhân bên ngoài cũng chứng kiến tình cảnh họ đánh nhau, thấy hai người đi ra, trong mắt đều lộ sự kính nể. Bọn họ không biết phía trước Bách Nhĩ đã làm rất nhiều điều, nào là móng thú, nào là hạ độc, còn tưởng bằng sức bốn người mà giải quyết được đa túc thú. Nhất là trong bốn người đó có một người là á thú, một người là tiểu thú nhân chưa trưởng thành, sao họ có thể không tâm phục khẩu phục được chứ. Thời điểm đi cùng Bách Nhĩ vào chờ khiêng xác thú, bọn họ mới biết được toàn bộ quá trình từ miệng Bố và Hạ, gỡ mấy móng thú kẹp trong đá ra, để tránh có người không cẩn thận giẫm phải. Sự kính nể của họ với Bách Nhĩ không những không giảm mà còn tăng cao. Bởi vì ngoại trừ Bách Nhĩ, chưa có ai nghĩ tới việc dùng móng thú, xương thú coi như vật bỏ đi này còn có thể làm vũ khí, tạo thành vết thương chí mạng đối với dã thú mà các thú nhân vẫn sợ hãi.

Tiểu thú nhân Cổ bởi vì sự dũng cảm cùng với một kích cuối cùng lập tức trở thành tiểu anh hùng, được người lớn tán dương, cũng được các tiểu thú nhân khác sùng bái. Đồng thời sự sợ hãi cho rằng không thể đánh thắng đa túc thú trong lòng mọi người cuối cùng cũng được tiêu trừ. Chỉ cần có nhược điểm, thì đều có thể đánh bại, đây là quy tắc mãi mãi không thay đổi.

29. Chương 29: Chuyện Vụn Vặt

Sáng sớm săn được bốn con dã thú, trong đó còn có một con đa túc thú, đối với đám người Bách Nhĩ chỉ có hai mươi mấy người mà nói đã là thu hoạch rất lớn rồi, chí ít trong một thời gian có thể không cần lo lắng chuyện thức ăn vào bụng. Bởi vì Mạc bỏ không ít công sức, nên Bách Nhĩ cho người cắt một miếng thịt đại đỗ thú, đa túc thú và cự vĩ thú cho hắn mang đi, có điều Mạc lại từ chối.

"Sau này ta còn tới, lúc đó cho ta ăn cùng các ngươi là được." Mạc cười nói.

"Thế cũng được." Bách Nhĩ không kiên quyết bắt hắn cầm, chỉ bảo các á thú đi nấu thịt cự vĩ thú đã xử lý xong, sau khi ăn xong, Mạc liền về bộ lạc, còn những người khác phải tiếp tục đi làm việc.

Ba con còn lại đều giao cho các lão thú nhân cùng á thú xử lý, Bách Nhĩ dẫn các thú nhân bắt đầu tiếp tục hoàn thiện trận pháp, hoặc tăng thêm đá, hoặc đào hố bẫy, hoặc cắm gai ngầm... Cứ như vậy bận rộn mấy ngày, mới bố trí xong một trận pháp có tính sát thương, lại không sợ dã thú xâm nhập. Nếu thời tiết tốt, lão thú nhân cùng hài tử có thể phơi nắng ở khu đất trống trước cửa động, không có việc gì mọi người cũng sẽ không xông loạn vào.

Chờ sau khi hết việc, cuối cùng Bách Nhĩ mới thở phào nhẹ nhõm. Y tìm Ngõa, hỏi về việc làm lều. Y thấy nhiều người ở trong một sơn động như vậy vẫn nên có không gian riêng tư, tuy phần lớn đều là thú nhân, nhưng vẫn có á thú, cùng với hai đôi bạn còn trẻ, không thể để họ làm chuyện bầu bạn trước mặt công chúng được, mà chính y cũng cần một không gian yên tĩnh để tu luyện.

"Ai cũng mang da thú làm lều hết." Ngõa nói, tuy là đi chờ chết, thế nhưng rời khỏi bộ lạc, mỗi người đều mang theo da thú có thể dựng lều ở bên ngoài, dù sao cũng không ai muốn lạnh chết "Có điều không có gỗ chống, nếu chặt cây sẽ tốn rất nhiều thời gian." Bởi vì không có công cụ thích hợp đốn cây. Nhắc tới chuyện này, Bách Nhĩ liền có chút đau đầu, vì công cụ cùng vũ khí ở đây rất thiếu thốn. Lúc này đi chặt gỗ không

tránh khỏi việc huy động nhiều người, y suy nghĩ một lát, trong đầu chợt lóe lên, mắt đảo qua sơn động một vòng.

"Ông xem có thể tìm hai cây dây leo rắn chắc, chăng từ đầu này tới đầu kia." Y chỉ một cột đá, rồi vẽ đường qua cột đá khác "Sau đó ghép da thú thành một mảnh, chắn xung quanh, chia thành mấy gian. Nếu dư da thú, có thể che mặt trên luôn, còn có thể giữ ấm nữa. Ở trong sẽ không bị gió lùa vào." Nghe thấy lời y nói, mắt lão Ngõa sáng lên, nghiêm túc tự hỏi, sau đó gật đầu tán đồng, cảm thấy như vậy vừa dư da thú, ở trên không có đỉnh lều sẽ không bị ngột ngạt. Có điều muốn làm như thế, các lão thú nhân sẽ không có gì để làm, ghép da thú là chuyện của các á thú, tìm dây leo cũng có các thú nhân thanh niên, trung niên làm. Trong lòng ông cảm thấy buồn bã vì không có đất dụng võ. Bách Nhĩ đương nhiên hiểu tâm trạng của ông, cũng không muốn cho các thú nhân khác cảm giác nuôi không các lão thú nhân, bởi vậy y mới đưa ra chuyện dùng nanh vuốt, chất độc của dã thú làm vũ khí, y còn luôn nghĩ tới việc dùng cung tên để vừa có thể giảm thấp thương vong, vừa tăng xác suất thành công. Tuy không có công cụ *** xảo, nhưng nếu muốn thì nhất định vẫn có thể làm được. Lúc trước y không có thời gian, cũng không có kiên nhẫn làm việc tỉ mỉ như thế, nên vẫn chưa động tới.

Nhìn hình vẽ bằng đá trên mặt đất, Ngõa hơi đăm chiêu nhìn y, trong lòng mơ hồ đoán được nguyên nhân y bị trục xuất. Có điều với một người lúc nào cũng có khả năng chết đói mà nói, là yêu hay ma đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là phải sống sót. Ông tin những người khác trong sơn động này cũng nghĩ như vậy.

Bách Nhĩ chỉ nói sơ qua chút ý nghĩ của mình, sau đó liền để cho Ngõa suy nghĩ tiếp, y biết ông tất nhiên sẽ đi tìm các lão thú nhân khác cùng cân nhắc, nên không định tiếp tục nhúng tay vào. Tiếp theo y tìm tới ba lão á thú cùng hai á thú trẻ tuổi, đề cập chuyện dùng da thú khâu quần áo và giày cho tiện hoạt động và giữ ấm. Chuyện may vá, y thật sự không làm nổi, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào các á thú tương tự nữ nhân này. Nếu họ không làm được, vậy y đành phải làm cho mình thích ứng với cái quần da thú chẳng ra cái gì này.

Các á thú thấy Bách Nhĩ ra ngoài săn thú, vả lại còn đánh được đa túc thú mà ngay cả thú nhân còn sợ hãi, đây là lần đầu tiên họ biết được hóa ra á thú cũng có thể dũng mãnh như thú nhân, mà không phải chỉ ở trong bộ lạc dựa vào thú nhân nuôi sống, bởi vậy họ tin phục y vô cùng. Lúc này nhìn thấy y vẽ hình dáng quần áo và giày kỳ quái trên mặt đất, sự kính nể trong mắt càng thêm nồng đậm, nếu có thể che kín toàn thân, người được lợi nhất chính là á thú không thể biến hình giống thú nhân, nên chuyện này với họ là vô cùng để ý.

"Không rõ có thể hỏi lại ta." Bách Nhĩ thấy nói cũng đủ rồi, liền bỏ lại một câu rồi định rời đi, nhưng y lại bị một á thú trẻ tuổi tên là Bối Cách gọi lại.

"Bách Nhĩ, tóc của ngươi làm thế nào vậy?" Các á thú từ rất lâu đã chú ý tới mái tóc được chải chuốt ngay ngắn của y, chỉ là vẫn không dám hỏi, hiện tại mọi người ở cùng nhau ít nhiều cũng có thể đối thoại, nên họ không nén nhịn nữa.

Bách Nhĩ mỉm cười, không đáp lại, xoay người rời đi. Ngay lúc trong lòng các á thú tràn đầy thất vọng, y quay trở lại, trong tay cầm chiếc lược, nhấc mái tóc của Bối Cách lên, chải mấy cái làm mẫu, sau đó ném cho á thú này "Bảo thú nhân nhà ngươi làm cho." Hiển nhiên á thú chú ý ngoại hình hơn thú nhân nhiều. Giống như Nặc, ở cùng y lâu vậy mà chưa bao giờ hỏi y chuyện tóc tai.

Bối Cách đưa tay đón lấy, cầm cẩn thận như đang cầm bảo vật, các á thú khác cũng hiếu kỳ, chỉ là ngại Bách Nhĩ đang có mặt, nên không dám mở miệng muốn đi tới nhìn kỹ thôi. Bách Nhĩ thấy thế liền cười, không ở lại nữa.

Chờ y vừa đi, các á thú liền tới trước mặt Bối Cách, mỗi người đều cầm chiếc lược lên nhìn xem, còn chải vài cái lên đầu mình, trong mắt đều hiện lên vẻ yêu thích. Người nào trong nhà có thú nhân liền nhờ bạn đời giúp, không có thú nhân thì cũng tính toán tự mình làm thử xem, nghĩ đến Bách Nhĩ có thể búi tóc được, đương nhiên họ cũng có thể làm, có điều chắc mất nhiều công sức đây.

Sau khi hai bên đều hết bận, lúc này Bách Nhĩ mới tìm tới các thú nhân đang ngồi vây quanh đống lửa chia sẻ tâm trạng hưng phấn với nhau, nhắc tới chuyện dựng lều cùng tìm dây leo. Các thú nhân đều bằng lòng, trong đó đặc biệt các thú nhân có bạn đời và hài tử là có biểu hiện tích cực nhất.

"Trên đường tới đây có một loại dây leo dài, quấn quanh cây a kỳ, nó rất chắc, dùng sức cũng không kéo đứt được." Gấu xám Hạ nói. Nghe hắn nhắc, ngoại trừ Bách Nhĩ còn chưa quen với thực vật trong rừng núi này, những người khác đều sôi nổi bàn tới.

"Mai chúng ta đi chặt một ít về." Bách Nhĩ làm việc vẫn luôn là sấm rền gió cuốn. Bởi vì tạm thời không cần lo chuyện thức ăn, nên có thể nhân dịp này làm việc khác, mọi người cũng có thể an tâm tạm bỏ chuyện săn thú xuống.

Những người khác đương nhiên sẽ không phản đối. Có lẽ vì hiểu bản lĩnh của Bách Nhĩ, có lẽ vì cách Bách Nhĩ nói chuyện và hành động không giống á thú bình thường chút nào, các thú nhân dần dần xem nhẹ chuyện y là một á thú thực thụ, mà coi y như một đồng bạn có thể kề vai chiến đấu. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ vui mừng vô cùng.

Bởi vì có trận pháp ngăn cản, lại thêm đá lớn lấp kín, buổi tối vẫn như cũ chỉ cần một người gác đêm trông lửa, so với trước kia ở trong bộ lạc khi chưa bị tàn tật còn thoải mái hơn, cũng không phải chịu giá rét. Các thú nhân đều bắt đầu âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã lựa chọn đúng.

Sáng sớm hôm sau, ăn xong điểm tâm, Bách Nhĩ liền mang theo vài thú nhân đi tìm dây leo. Bởi vì không xa, lại có Nặc tra xét tình hình chung quanh, nên chuyến đi này rất thuận lợi. Chờ khi bọn họ trên đường trở về lại nảy sinh một chuyện lý thú.

"Bách Nhĩ, có người đi theo chúng ta." Nặc thình lình xuất hiện bên cạnh Bách Nhĩ, nói. Bách Nhĩ nhìn vào mắt gã, phát hiện trong đó không có sự kinh hoàng, liền biết người tới không hề nguy hiểm.

"Biết ai không?"

Nặc gật đầu "Là Giác." Dừng một lát, gã bồi thêm một câu "Trông hắn có vẻ không khỏe lắm."

Giác? Bách Nhĩ nhíu mày suy tư, mãi đến khi Nặc nhắc mới nhớ ra là ai, chính là thú nhân vì Na Nông mà bắt y xin lỗi, còn khiêu chiến với Nặc, cuối cùng lại bị y dùng tiểu xảo lột da mặt, y không khỏi nhíu mày lại "Hắn theo chúng ta làm gì?"

"Không biết."

"Trông không khỏe thế nào? Bị thương à?" Bách Nhĩ vốn không muốn quan tâm, nhưng lại cảm giác thú nhân này thực chất cũng không phải là xấu, nên mới hỏi thêm một câu. Y cảm thấy nếu hắn bị thương, chính mình ngược lại có thể đưa hắn về bộ lạc.

"Không bị thương, nhưng lông trên mình hắn rất bẩn, đi đứng cũng không thăng bằng, chắc là đói bụng rất lâu rồi." Nặc nói rất súc tích, cơ bản không hề dư thừa lời vô nghĩa. Bách Nhĩ rất thích cách nói chuyện như thế, cảm giác rõ ràng lại không lãng phí thời gian.

"Chẳng lẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc giống ta?"Một thú nhân khỏe mạnh lại đói thành như vậy, ngoại trừ lý do này, Bách Nhĩ không nghĩ ra được cái khác. Nhưng lập tức bị Nặc bác bỏ "Không thể, bộ lạc chưa từng có chuyện trục xuất thú nhân khỏe mạnh."

Bách Nhĩ sờ cằm, nghĩ không ra nguyên cớ, đành nói "Cứ mặc kệ hắn đi, để hắn đi theo, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì."

Nặc đáp lại, rồi rời đi, hiển nhiên là tiếp tục đi giám thị.

30. Chương 30: Giác

Mãi tới khi trở lại sơn động, Giác đều chỉ lén lút đi theo, không làm ra chuyện gì. Bách Nhĩ liền không quan tâm thêm nữa.

Các thú nhân bắt đầu buộc dây leo lên cột đá, còn các á thú bận rộn dùng kim xương cùng với chỉ giống như bằng sợi đay ghép các da thú lại thành miếng lớn. Bách Nhĩ chỉ nhìn thoáng qua, liền xoay người tránh đi, y thà đi cột dây leo còn hơn. Đương nhiên có nhiều thú nhân ở đây như vậy, lại càng không cần y, vì thế y được nhàn rỗi. Liền dắt mấy tiểu hài tử, bắt đầu dạy chúng toán học và viết chữ. Việc đã đến nước này, y cũng lười che giấu, dù sao người bên cạnh học được càng nhiều thì càng có lợi cho y.

"Bách Nhĩ, Giác té xỉu." Nhàn rỗi giống Bách Nhĩ còn có rất nhiều người, ví dụ như Nặc mất một chân. Bởi vì Nặc không có việc gì để làm nên ra ngoài động đi dạo, muốn ghi nhớ đường ra vào, không ngờ lại thấy Giác vẫn ẩn nấp lại đi mấy vòng bên ngoài trận pháp, bộ dáng như thể muốn vào lại không dám vào, gã còn chưa mở miệng chào hỏi, kết quả đối phương đã lảo đảo mấy cái, rồi cứ như vậy ngã lăn xuống núi. Gã lo Giác bị dã thú đi kiếm ăn xơi tái, vì thế nhanh chóng trở về nói với Bách Nhĩ.

"Đi xem sao." Bách Nhĩ cùng gã có chung suy nghĩ, tuy không có hảo cảm với thú nhân kia, thế nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn hắn bị dã thú ăn tươi nuốt sống.

Sợ tới lúc đó phải khiêng người, Nặc cùng Bách Nhĩ đều khiêng không nổi, vì thế họ gọi thêm Bố còn một mắt. Ra ngoài trận phát, theo dấu vết trên đất, ba người đi xuống một đoạn, mới thấy một con hổ lông trắng bạc dính đầy tuyết và lá khô.

Bách Nhĩ nhìn thấy con hổ đó, nhất thời nhớ tới cái đêm trước khi rời khỏi bộ lạc, con ngân mao hổ này đã rình coi y luyện công, không ngờ nó chính là Giác.

"Còn sống, có thể là ngất vì đói." Nặc tiến lên ngửi, rồi nói. Bố không cần Bách Nhĩ phân phó tiếp, lập tức đi qua khiêng con ngân mao hổ này lên người, ba người cùng quay lại sơn động.

Người trong động nhìn thấy Giác bị khiêng về, đều có chút kinh ngạc, á thú nhanh chóng băm thịt và khổ tử ma để nấu chút cháo, bảo thú nhân tách miệng Giác ra, rót vào cho hắn. Không qua bao lâu, Giác tỉnh lại. Khi hắn nhìn thấy các thú nhân tàn phế vây quanh mình, hắn liền xấu hổ vùi cái đầu lớn vào giữa hai chi trước.

Hóa ra Giác vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình bị Bách Nhĩ đánh ngã, hắn lại không thể khiêu chiến với một á thú để rửa sạch mối nhục, cộng thêm ánh mắt khinh thường của các thú nhân khác, còn có sự cự tuyệt lạnh lùng của Na Nông, tất cả mọi thứ đều khiến hắn không thể làm như không có gì mà tiếp tục ở trong bộ lạc. Sau khi biết Bách Nhĩ bị bộ lạc đuổi đi, hắn liền vụng trộm đi theo, hy vọng có thể tìm một cơ hội chứng minh á thú này thật sự không mạnh hơn hắn. Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Bách Nhĩ dẫn theo một đám thú nhân tàn tật, vô dụng trong bộ lạc bắt giết bốn con dã thú bị nhốt trong cây thứ thứ, vậy mà trong đó còn có một con đa túc thú, hắn liền biết quả thật mình không bằng á thú này.

"Mấy ngày nay ngươi ở đâu?" Nghe hắn thành thật tự thuật xong, trong mắt Bách Nhĩ chợt lóe lên ý cười, cảm thấy con ngân mao hổ tính tính hơi lỗ mãng này thật ra cũng rất khả ái.

"Cách đây không xa có một sơn động nhỏ, ta ở trong đó." Giác vụng trộm nhìn vẻ mặt Bách Nhĩ, thấy y tựa hồ cũng không nổi giận, trong lòng hắn không khỏi thở nhẹ ra. Mấy ngày nay một mình hắn ở đó, vài ngày cũng chưa ăn cái gì, vừa lạnh vừa đói, còn phải đề phòng dã thú, hốt hoảng lo sợ, căn bản không ngủ ngon được giấc nào.

"Thật ra ngươi nghĩ không sai, quả thật ta không đánh lại ngươi. Tốc độ của ta không nhanh bằng ngươi, sức lực cũng không lớn bằng ngươi." Bách Nhĩ nhìn Giác chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt y ôn hòa nói "Nên ngươi hoàn toàn không cần để chuyện này trong lòng, thời gian trôi qua người ta sẽ quên thôi. Trở về bộ lạc đi."

"Không. Ngươi mạnh hơn ta, ta không thể đánh chết một con đa túc thú được." Giác cũng là thành thật, nhìn qua có chút ý tứ tâm phục khẩu phục "Ta không muốn trở về bộ lạc, có thể cho ta ở lại đây không?" Vô luận qua bao lâu, người trong bộ lạc đều sẽ không nhìn thấy mặt tốt của hắn, các á thú cũng sẽ không chọn hắn làm bạn đời, còn không bằng hắn ở lại đây.

Bách Nhĩ hơi bất ngờ "Ngươi nghĩ kỹ chưa?" Tuy y tự nhận sau khi sắp xếp một lượt, nơi này an toàn và ấm áp hơn bộ lạc, thế nhưng trong lòng các thú nhân, ở lại bộ lạc vẫn tốt hơn.

"Rồi." Giác gật đầu. Ở trong này hắn là thú nhân trẻ tuổi, khỏe mạnh, có tác dụng hơn nhiều so với ở trong bộ lạc. Bách Nhĩ trầm mặc một lát, rồi nói với hắn "Ngươi muốn ở lại đây cũng không phải không thể, thế nhưng ngươi phải hiểu rõ, nơi này của chúng ta sẽ không giống bộ lạc, đối đãi phân biệt thú nhân khỏe mạnh với thú nhân tàn tật, hơn nữa khi săn thú mọi người phải phối hợp với nhau, không thể bởi vì ngươi cảm thấy mình tài giỏi, liền mặc kệ người khác, sợ người ta liên lụy."

"Ta biết. Về sau ngươi bảo ta làm gì ta sẽ làm cái đó." Hôm trước Giác mới mở mang hiểu biết, phối hợp

tốt thì dù là thú nhân tàn tật cũng có thể xử lý một con dã thú hung mãnh, bởi vậy khi nghe Bách Nhĩ nói thế, hắn không cần suy nghĩ liền gật đầu. Bách Nhĩ phát hiện thú nhân này thật sự vừa khờ lại vừa thẳng tính, nếu giữ hắn lại, trái lại có thể tăng cường sức chiến đấu cho bọn họ, vẫn có thể xem là một chuyện tốt. Vì thế y nhìn qua các thú nhân khác "Các ngươi thấy sao?" Các thú nhân vốn vây xem, không ngờ Bách Nhĩ lại hỏi ý kiến của họ, ai cũng đều sửng sốt, sau đó mới ồn ào tỏ vẻ mình không có ý kiến, để cho y làm chủ. Trải qua nhiều ngày, trong lòng họ đã mơ hồ xem Bách Nhĩ là thủ lĩnh, đương nhiên y nói gì thì chính là vậy. Thêm người thì thêm lực lượng, huống chi là một thú nhân khỏe mạnh, chuyện này chỉ có lợi chứ không hại với họ. Về phần Giác từng thua dưới tay Bách Nhĩ, trong mắt họ đây là chuyện rất bình thường, hoàn toàn không có ý khinh khi.

"Vậy thì cứ thế đi." Bách Nhĩ quyết định xong, mới lại hỏi Giác "Trong nhà ngươi còn ai không? Có cần về bộ lạc một chuyến không?"

"Trong nhà ta không còn ai hết." Giác lắc đầu, có chút kỳ quái sao Bách Nhĩ lại hỏi vấn đề này, dù sao mỗi nhà trong bộ lạc có những ai, mọi người hẳn là đều biết cả. Có điều hắn cũng không nghĩ sâu, mà chỉ nói "Ta muốn về bộ lạc lấy chút đồ." Lúc hắn đi chỉ cầm theo mấy tấm da thú giữ ấm, không mang theo cái gì khác nữa, nay muốn an cư tại đây, đương nhiên phải chuyển hết những thứ có thể đem ở trong nhà tới. Vì thế Bách Nhĩ bảo hai thú nhân hôm sau cùng hắn trở về, vừa có thể giúp khiêng đồ đạc, trên đường lại có khả năng tương trợ lẫn nhau.

Điều bất ngờ là khi chiều tối bọn họ trở về, phía sau còn có Mạc cười hì hì cùng với một á thú trung niên.

"Bách Nhĩ, ta với a mạt cũng tới đây." Trên vai Mạc khiêng mấy cái bao da thú to tổ chảng, trên thân a mạt hắn cũng vác theo đồ đạc, hiển nhiên là dọn sạch gia tài qua đây "A mạt sợ ta chạy tới chạy lui không an toàn, nên chúng ta tới đây ở thẳng luôn. Khi nào ta học xong lại về bộ lạc." Nói tới đây, hắn sờ đầu "Thật ra về hay không cũng không sao, ta thích săn thú cùng các ngươi, có điều có chút luyến tiếc bọn Tát…" Nghe hắn nói một mình không ngừng, Bách Nhĩ cảm thấy ồn ào vô cùng, vì thế y cắt ngang lời hắn "Ở đây cũng tốt, đỡ phải ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, chỉ sợ qua mùa tuyết rơi ngươi cũng không học được."

"Ba ngày cái… cái gì?" Mạc dông dài đột nhiên ngừng lại, ngược lại hiếu kỳ truy vấn, Bách Nhĩ nói quá nhanh, hắn nghe không rõ.

"Không có gì, đi giúp a mạt ngươi thu dọn đồ đạc đi." Bách Nhĩ cảm thấy tên này giống Mục, cái gì cũng tò mò, khiến người ta đau cả đầu.

Vừa mới nghĩ tới Mục, Mục liền chạy lại, trong tay cầm một cây mộc côn còn cao hơn cơ thể nó

"Bách Nhĩ, ngươi xem, ta nhờ Nặc làm giúp đó." Nó quơ quơ mộc côn như hiến vật quý vậy, đặc biệt đưa đầu vót nhọn tới trước mặt Bách Nhĩ, bắt chước hoàn toàn cây mộc thương kia của y.

"Ngươi làm cái này làm gì?" Trong lòng Bách Nhĩ dâng lên cảm giác không ổn.

"Đúng vậy, Mục, ngươi lấy cây gỗ này làm gì? Muốn dùng đi săn thú à?" Mạc vốn định đi, thấy thế lại ngừng lại, chen mồm vào giễu cợt cậu nhóc. Mục lườm hắn một cái, không quan tâm, chỉ nói với Bách Nhĩ "Bách Nhĩ, ta muốn giống ngươi, như vậy nè…" Đang nói, hai tay nó cầm mộc côn đi tới phía trước đâm lung tung mấy cái. Tiểu gia hỏa nghĩ ra là ra chiêu, cũng chẳng chú ý phương hướng xuất côn, may Bách Nhĩ phản ứng nhanh, né người đi, bằng không khó bảo toàn không bị đâm vào đùi, có điều thần sắc trên mặt cũng không phải là tốt đẹp gì.

"Ngươi học cái đó làm gì? Ngươi là thú nhân, nên học đi săn với a phụ ngươi mới đúng chứ." Đối với một thú nhân sinh trưởng ở nơi này mà nói, tốn *** thần, sức lực học mấy cái phương pháp áp dụng trên chiến trường, thì chẳng khác gì bỏ gốc lấy ngọn.

"Nhưng Bách Nhĩ như vậy cũng rất lợi hại mà." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục tràn ngập khó hiểu, sau đó nó nghĩ một lát, có chút cẩn thận hỏi "Bách Nhĩ, ngươi không muốn dạy ta sao?" Ở trong bộ lạc, tiểu thú nhân là do chính a phụ mình dạy kỹ thuật đi săn, rất ít thú nhân chịu tình nguyện hao phí tâm tư đi dạy dỗ tiểu thú nhân không có quan hệ với mình.

"Đương nhiên không phải." Bách Nhĩ xoa nhẹ trán, nghĩ xem nói làm sao mới có thể cho thằng nhóc này hiểu được.

31. Chương 31: Học Võ Công

"Thật tốt quá." Mục hoan hô "Bách Nhĩ, ngươi yên tâm đi, ta theo ngươi học cái này, chờ mùa tuyết rơi qua, lại đi học săn thú với a phụ." Hóa ra nó đã nghĩ kĩ, Bách Nhĩ còn có thể nói gì, ngày đông rảnh rang, muốn học thì học thôi.

"Muốn học cũng được, nhưng có hai điều kiện, thứ nhất sáng không được dậy muộn hơn ta, thứ hai bảo ngươi làm gì thì phải làm cái đó, không được sợ khổ sợ mệt. Nếu làm không được, về sau ta sẽ không dạy ngươi nữa." Trong chuyện dạy võ công, Bách Nhĩ rất nghiêm túc, dù cho tiểu thú nhân rất có khả năng chỉ ôm tâm trạng chơi đùa tới học, y cũng sẽ không đối đãi qua loa. Thấy thần sắc nghiêm túc của Bách Nhĩ, Mục vốn có chút không để ý cũng nghiêm túc hẳn lên, gật đầu lia lịa đồng ý. Lúc nó gật đầu, nó còn chưa biết mình sắp phải trải qua những ngày khổ cực như thế nào đâu.

"Ta cũng muốn học." Mạc vẫn im lặng đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện, ngay cả Mục học cái gì cũng chưa biết mà đã lên tiếng.

"Ngươi muốn học cái gì?" Vẻ mặt Bách Nhĩ quái dị nhìn về phía thú nhân mới lần đầu nhìn thấy thì có cảm giác ổn trọng lại thông minh, không ngờ càng quen biểu hiện lại càng nhanh ẩu đoản.

"Mục học gì, ta học cái đó." Mạc rất hợp lý nói. Hắn thấy có thể học được từ Bách Nhĩ, nhất định là thứ gì đó rất lợi hại.

"Được rồi." Lúc này Bách Nhĩ không có tiếp tục từ chối, ngược lại y cười đến rất ôn hòa, ôn hòa đến nỗi khiến loài thú có trực giác nhạy bén như Mạc và Mục đều không khỏi theo phản xạ lùi về sau một bước "Có điều từ lúc bắt đầu theo ta học, không được phép từ bỏ. Ai nửa đường rút lui, ta sẽ có cách trừng phạt kẻ đó." Một câu cuối cùng thuần túy là uy hiếp.

"Nhưng mà Bách Nhĩ, không phải ngươi nói..." Mục không ngờ bởi vì Mạc gia nhập mà khiến Bách Nhĩ sửa lại lời uy hiếp với mình.

"Ta nói cái gì?" Bách Nhĩ cười tít mắt nhìn về phía tiểu thú nhân. Mục run run, nhanh chóng lắc đầu "Không, không có gì." Dù sao nó cũng không có khả năng rút lui giữa đường, càng không hi vọng về sau Bách Nhĩ không dạy nó gì nữa, nên vô luận điều kiện gì nó cũng sẽ tuân thủ tốt.

"Được rồi, đều đi làm việc của mình đi." Bách Nhĩ nhìn ra ngoài động, phát hiện trời đã tối đen, vì thế y bắt đầu đuổi người.

Không qua bao lâu, các á thú đã nấu xong thức ăn. Bởi vì mỗi người đều có việc làm, nên dù không thể ra ngoài săn thú vẫn có thể được chia thức ăn. Giác mới tới, còn chưa có cơ hội tham gia săn bắt, nhưng cũng có thể ăn cùng mọi người cho tới lần săn thú sau. Thời gian rất dài về sau thức ăn đều được chia như vậy, có lẽ thành thói quen, có lẽ là kết quả vô hình, dù sao sau này mọi người ở đây đã dần dần đem chuyện cung cấp thức ăn nuôi dưỡng lão nhân và ấu thú không thể săn thú thành một loại trách nhiệm, sẽ không tùy ý bỏ mặc họ nữa. Đương nhiên trong đó, trí tuệ cùng kinh nghiệm phong phú của lão nhân vẫn có tác dụng rất lớn.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Bách Nhĩ đã thức dậy. Y vừa trở mình, hai con sư tử đỏ và báo hoa nhỏ nằm sấp gần đống lửa lập tức đứng dậy, có lẽ là không có ngủ, từ nửa đêm đã bắt đầu canh ở đây. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ tỏ vẻ rất vừa lòng. Y tới bờ suối rửa mặt trước, rồi súc miệng, chải tóc, lúc này mới cầm mộc thương, dẫn hai thú nhân một lớn một nhỏ đã biến thành hình người đi ra ngoài sơn động.

Người gác đêm qua là Quả, sơn động lớn như vậy không giấu được chuyện gì, tối qua mọi người cũng đã biết hôm nay mấy người Bách Nhĩ muốn ra sơn động luyện cái gì. Quả thấy bọn họ tới, liền vội đứng lên, cùng Mạc dịch tảng đá ở cửa động ra. Chờ sau khi bọn y rời khỏi đây, hắn đi tìm miếng da thú lớn do các á thú khâu để che khuất cửa động, tránh cho những người còn đang ngủ bị lạnh. Có điều động tĩnh của mấy người họ quá lớn, rất nhanh sau đó có vài thú nhân hiếu kỳ cũng lồm cồm bò dậy, cộng thêm bốn tiểu thú nhân vẫn vụng trộm chú ý tới họ, toàn bộ lặng lẽ đi ra ngoài, trốn ở chỗ không xa nhìn lén.

"Ta có thể dạy các ngươi thương pháp, mâu pháp, đao pháp, kiếm pháp, thậm chí là tiễn thuật cũng có thể dạy cho các ngươi. Thế nhưng trước hết, các ngươi phải đặt tốt nền móng đã, không có nền tảng học nhiều chiêu thức cũng vô dụng thôi." Bách Nhĩ nói liên tiếp những thứ xa lạ, thời điểm hai người còn mờ mịt, mộc

thương y cầm vặn sau lưng đột nhiên như có linh hồn mà từ sau bắn ra, lại bị y nắm trong tay, lùi về sau, xuất thương, kỹ thuật như cuồng phong bạo tuyết mà thi triển ra.

Mạc chưa từng thấy y sử dụng thương, hai mắt liền sáng lên, nín thở nhìn, chỉ sợ thở mạnh một chút liền ảnh hưởng tới người múa thương. Còn Mục, bởi vì đã sớm thấy qua, nên vẫn bình tĩnh, có điều nó càng kiên định tư tưởng muốn học thương của y. Mà vài đại thú nhân cùng tiểu thú nhân trốn một góc cũng nhìn tới ngây ngốc, không thể nào ngờ nổi Bách Nhĩ còn có thể làm cái này. Các đại thú nhân thường niên chiến đấu với dã thú, đương nhiên so với tiểu thú nhân càng có thể nhận ra huyết *** và sát khí của bộ thương pháp này, họ biết đây tuyệt đối không phải chỉ là nhìn uy phong mà thôi, vì thế địa vị của Bách Nhĩ trong lòng bọn họ bất tri bất giác lại cao thêm mấy phần. Còn tại sao y lại biết cái này, cũng giống như tại sao y lại biết bố trí trận pháp vây khốn dã thú cùng mấy con số kỳ quái kia, đã thần kỳ đến mọi người đều lười quan tâm. Bởi vì họ dường như đã ngầm thừa nhận Bách Nhĩ là do thần thú phái tới cứu vớt các thú nhân bị bộ lạc vứt bỏ.

Chờ Bách Nhĩ múa xong bộ thương pháp, mặt y không đỏ, thở không gấp nhìn hai thú nhân ngây ngốc "Muốn học không?" Mục cùng Mạc vội vàng gật đầu, như gà con mổ thóc vậy.

"Muốn học thì đi luyện kỹ năng cơ bản trước đi." Bách Nhĩ mỉm cười.

Đầu tiên dạy hai người bộ quyền pháp làm nóng cơ thể, sau đó bắt đầu chạy bộ, ép chân, đứng tấn. Y thực hiện cùng bọn họ, bởi y thấy thân thể nguyên chủ này cũng cần phải rèn luyện kỹ năng cơ bản.

Múa quyền làm nóng cơ thể cũng được, ít nhất nhìn qua rất uy phong. Chạy bộ cũng không tệ, vì Bách Nhĩ dẫn chúng chạy trong trận pháp ngoài động, vừa chạy vừa dạy chúng làm sao ra vào trận, chỗ nào an toàn, chỗ nào nguy hiểm, sau khi bị nhốt làm sao để đi ra. Cơ thể hai người vừa hoạt động, đầu cũng vận dụng, không có thời gian suy nghĩ cái khác. Thế nhưng đợi tới khi ép chân cùng đứng tấn, rốt cuộc mới hiểu nguyên nhân tại sao nụ cười hôm qua của Bách Nhĩ lại làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

Đau, mỏi, tê, run rẩy, buồn tẻ... Đủ loại cảm giác không được xem là tuyệt vời đồng loạt nổi lên trong lòng, thế nhưng hai thú nhân một lớn một nhỏ lại không dám dùng ánh mắt trao đổi tâm tình đau khổ, bởi vì Bách Nhĩ đứng tấn trước mặt chúng, nhìn chúng chằm chằm, bởi vì mắt chúng phải nhìn thẳng về phía trước, chỉ hơi thất thần liền có khả năng mất thăng bằng. Té ngã là việc nhỏ, thế nhưng té trước mặt một á thú, còn bị một đám người vây xem thì thật mất mặt. Hóa ra mấy thú nhân vốn nhìn trộm, sau khi phát hiện Bách Nhĩ đã sớm nhìn thấy họ, cũng không cố che giấu nữa, tất cả đều quang minh chính đại đứng ra nhìn, còn có một ít học theo. Bách Nhĩ biết bọn họ chỉ là nhất thời thấy mới mẻ, qua vài ngày phỏng chừng còn lười tới xem, nên y cũng tùy họ. Mười ngày sau, nếu còn có người tiếp tục kiên trì, y cũng không ngại dạy thêm vài người nữa.

Thẳng đến sắc trời sáng trưng, các á thú nấu xong thức ăn, Bách Nhĩ mới thu công, mang theo Mục và Mạc hai chân run lẩy bẩy hoàn thành xong huấn luyện của buổi sáng sớm. Về phần nội công, y tạm thời còn chưa định dạy cho chúng, bởi vì y chưa rõ cấu tạo cùng kinh mạch của thân thể thú nhân nơi này, y không dám mạo hiểm, đợi mình tu luyện thành công mới tính tiếp.

Tiến vào sơn động, Mục lập tức bổ nhào vào lòng Duẫn, gào thét chân đau, đòi a phụ xoa cho. Khiến Duẫn cười ha ha trêu đùa nó, bàn tay to cũng bắt lấy hai cái chân ngắn, nhỏ mà dùng sức xoa bóp. Mạc nhìn thấy thế cũng muốn, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía a mạt đang múc thức ăn cho mọi người, lại nhìn về phía Bách Nhĩ giống như không bị sao cả, hắn thở dài, cơ thể đổ xuống, tứ chi dang rộng, nằm trên tấm da thú nhà mình, thật lâu cũng làm biếng nhúc nhích.

"Ăn một chút rồi ngủ, Mạc." Trong chốc lát, một chén thịt hầm nóng hổi đặt bên người hắn, bên tai đồng thời vang lên giọng nói từ ái của a mạt. Mạc mở ra mắt, nhìn thấy ánh mắt thân thiết của a mạt, trong lòng hắn ấm lên, cũng bất chấp cả người bủn rủn, mà ngồi dậy. Hắn cũng có người thương yêu.

"A mạt, của a mạt đâu?" Hắn cười hì hì, bưng bát lên, uống một hớp lớn.

"A mạt cũng có." A mạt của Mạc bưng một bát khác bên cạnh lên, thức ăn bên trong cũng như của hắn, có điều thịt không nhiều bằng trong bát của Mạc. Mạc vừa thấy liền biết a mạt lại múc thịt bớt qua bát mình, hắn cũng không sợ nóng, bốc thẳng thịt trong bát bỏ qua bát a mạt "A mạt đừng sớt thịt qua bát con, a mạt cũng ăn đi."

"Con mệt, cần ăn nhiều. A mạt không phải làm gì, ăn bớt chút đi cũng có sao đâu." A mạt muốn tránh lại không được, ông liền lo lắng mà cằn nhằn.

"Không sao đâu, chỗ này đủ rồi. Chúng ta ở bộ lạc còn không có ăn bữa sáng đâu." Mạc cười hì hì, sợ a mạt lại đổ vào bát hắn, hắn liền bưng bát lên, ngồi xổm bên cạnh Bách Nhĩ ăn. Hắn biết ngoại trừ Duẫn Nặc cùng Mục, những người khác đều hơi sợ Bách Nhĩ, a mạt hắn khẳng định không dám đuổi tới đâu.

Bách Nhĩ chỉ là thản nhiên thoáng nhìn qua hắn, sau đó không nói gì.

32. Chương 32: Á Thú Có Vị Thú Nhân

Người trong động ăn cái gì cũng dùng tay bốc, nếu không thì biến thành hình thú dùng lưỡi liếm, chỉ có Bách Nhĩ dùng hai cây gỗ nhỏ gắp. Mấy á thú đã sớm chú ý tới, cũng tự mình vụng trộm thử qua, đáng tiếc không gắp được, bởi vậy chỉ có thể tràn ngập hâm mộ nhìn y.

Bị người ta nhìn bên này liếc bên kia, có là người trì độn cũng phát hiện ra, huống chi Bách Nhĩ còn là người nhạy bén. Y âm thầm liếc qua, phát hiện mấy á thú đều nhìn vào đôi đũa trong tay mình, nhất thời hiểu ra. Mấy ngày nay y vẫn nghĩ làm sao bố trí an toàn nơi cư trú, sao kiếm ra thức ăn, sao cho nhóm người già, trẻ, tàn, nhược này đều sống sót, cộng thêm bản chất y là nam nhân, không quá chú trọng vào các chi tiết nhỏ, nên người khác bốc tay hay là liếm bát, thật ra y không chú ý, đương nhiên càng không nghĩ tới chuyện dạy họ dùng đũa. Có điều các á thú tựa hồ quan tâm phương diện này còn hơn cả chuyện làm sao săn thú. Sau khi xác định nguyên nhân, y liền thu hồi ánh mắt, không để ý tới nữa. Thẳng tới khi á thú tên là Bối Cách rốt cuộc nhịn không được nữa, mà bưng bát, cầm hai cây gậy gỗ nhỏ đi tới bên y, ngồi xuống.

"Bách Nhĩ, ngươi có thể dạy ta dùng cái này không?" Bối Cách hơi thấp thỏm. Nói tới cũng lạ, trước kia Bách Nhĩ ở trong bộ lạc luôn u ám, nhát gan, cộng thêm bộ dạng khó coi, mọi người đều không nguyện ý tiếp xúc với y. Hiện tại y đã khác đi, mọi người vẫn không dám đến gần, lại không phải bởi vì chán ghét cùng khinh thường, mà là kính sợ. Cảm thấy trên người y có một cảm giác không nói nên lời, khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa, dù cho y đối xử với ai cũng hòa hợp, êm thấm.

"Được." Bách Nhĩ sảng khoái đáp, loại việc nhỏ nhặt này, y sẽ không chủ động đi dạy người khác, thế nhưng nếu có người tìm tới cửa để học, y cũng sẽ không khước từ. Trên mặt Bối Cách lộ ra thần sắc cao hứng, muốn cười, lại bởi vì khẩn trương mà biểu tình có chút cứng ngắc.

Bách Nhĩ chỉ làm như không thấy, lập tức mở ngón tay nắm đôi đũa ra, lại chậm rãi đặt lên đũa, nói cho đối phương cầm thế nào, rồi sử dụng lực ra sao. Bối Cách chăm chú nghe, làm theo vài lần, cuối cùng vững vàng gắp được một miếng thịt đưa vào miệng. Tuy nhìn qua vẫn còn vụng về, nhưng y cũng vui mừng kêu lên.

"Dùng vài lần sẽ quen thôi." Bách Nhĩ cười nói, lúc này mới phát hiện xung quanh đã vây một vòng á thú cùng tiểu thú nhân, không biết Mạc bị họ chen chúc đẩy đi đâu rồi.

Chẳng biết các á thú chuẩn bị từ lúc nào, trên tay mỗi người đều cầm một đôi gậy gỗ, cũng bắt chước, có hai lão á thú có lẽ vì khá khéo tay, nên đã học được ra hình ra dạng, không kém hơn so với Bối Cách. Ngược lại một á thú trẻ tuổi khác tên là Hải Nô ngay cả cầm đũa cũng chưa học được, còn nắm chặt tay như nắm đấm vậy, cầm đôi đũa quấy bừa bộn trong bát, nhưng khuôn mặt y vẫn chăm chú quấy. Bách Nhĩ cảm thấy á thú này có lẽ là người phản xạ tương đối chậm nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, cố gắng, vì thế y đặt bát xuống tảng đá bên cạnh, đi qua trực tiếp nắm tay Hải Nô, dạy y dùng thế nào.

"Đây gọi là đũa, các ngươi học được cũng tốt, sạch hơn là bốc tay. Có điều các ngươi nên mài bóng nó đi một chút, nếu không sẽ bị dằm quẹt thương miệng." Bách Nhĩ vừa dạy vừa nói, sau khi thấy Hải Nô học được, liền dạy một lão á thú khác mới học được một nửa, y cũng không chú ý tới mặt Hải Nô đã đỏ bừng đến sắp bốc khói lên rồi.

Bối Cách nhìn thấy, có chút ảo não vì sao nãy mình lại học quá nhanh, nếu không chắc chắn Bách Nhĩ cũng sẽ cầm tay y dạy rồi.

"Đợi lát nữa ta vót thêm một đôi, ông đừng tự làm." Bách Nhĩ nói với lão á thú. Lão á thú này chính là người ra khỏi tộc cuối cùng vào ngày đó, trong nhà không có thú nhân, cộng thêm tuổi tác lại cao, Bách Nhĩ sợ ông vót đũa làm tay bị thương.

"Bách Nhĩ, ngươi cũng giúp ta làm một đôi đi." Lá gan Bối Cách lớn ra, chủ động mở miệng yêu cầu. Bách Nhĩ thoáng nhìn y, rồi cười nói "Nhà ngươi có thú nhân, không cần ta làm việc thừa đâu." Thấy trên mặt đối phương lộ thần sắc thất vọng, y dừng lại, mới nói tiếp "Được rồi. Chờ ta vót trước một đôi, lại bảo các thú nhân làm theo mẫu thêm mấy đôi nữa, tới lúc đó mọi người đều có." Lúc này Bối Cách mới vui mừng trở lại, tuy trong lòng vẫn có chút tiếc nuối không thể được Bách Nhĩ tự tay làm cho.

Trong tay tiểu thú nhân không có gậy gỗ thích hợp, đều trông mong nhìn Bách Nhĩ, sau khi nghe thấy lời y nói, chúng đều hoan hô, líu ríu nói mình cũng muốn, khiến cho Bách Nhĩ đau cả đầu, chỉ có thể liên tục đáp ứng.

"Đều có, đều có." Cuối cùng bị quấn lấy đến chịu không nổi, chỉ có thể nhanh chóng giải quyết hết thức ăn trong bát, chuồn ra sơn động.

Chờ y vừa đi, Bối Cách mới hỏi "Hải Nô, vừa rồi ngươi đỏ mặt cái gì?"

"Ta, ta cũng không biết." Hải Nô gãi mái tóc rối, lắp bắp nói "Vừa nãy Bách Nhĩ tới gần ta, ta có cảm giác như trước kia khi được Lạc theo đuổi vậy, tim đập rất nhanh." Nói tới đây, chính y cũng hơi ngượng ngùng.

"Là vì Bách Nhĩ trưởng thành giống thú nhân chăng?" Bối Cách nhỏ giọng nói, mắt lại nhìn qua mấy thú nhân, phát hiện bọn họ chưa chú ý bên này, mới tiếp tục nói "Hồi trước vì ngoại hình y giống thú nhân…" Câu nói kế tiếp bị Tán Tán cắt ngang.

"Đừng nói như thế, Bách Nhĩ là một á thú rất dịu dàng."

Nghe tới câu này, ai cũng không bình tĩnh được, bao gồm các thú nhân có thính lực rất tốt. Thật ra các á thú nói gì họ đều nghe thấy, chỉ làm bộ không nghe được thôi. Lúc Hải Nô nói tim y đập nhanh hơn khi Bách Nhĩ tới gần, bọn họ cũng cảm thấy rất quái dị, trong đó đặc biệt Lạc là người khó chịu nhất. May mà lời nói của Tán Tán kéo lý trí của hắn lại, không thì nói không chừng hắn đã kích động đi tìm Bách Nhĩ khiêu chiến rồi. Đúng vậy, Bách Nhĩ chỉ là á thú, dù có giống thú nhân thế nào đi nữa thì y cũng chỉ là một á thú mà thôi. Thú nhân mà nảy sinh cảm giác tình địch với á thú quả là quá kỳ lạ rồi.

Nhưng mà, dịu dàng ư? Một á thú có thể chỉ huy thú nhân nghe lời bắt giết dã thú, một á thú có thể cầm gai thú nhảy lên mình đa túc thú, hẳn là cách xa với từ dịu dàng chứ? Tuy mỗi người đều nghĩ thầm trong lòng, nhưng không có người nào ngu ngốc mà lớn tiếng phản bác, chỉ đặt yên nghi vấn này trong lòng thôi.

"Nếu y là thú nhân, nhất định là thú nhân dịu dàng nhất." Có lẽ muốn bù lại lời nói sai vừa rồi của mình, Bối Cách đánh vỡ không khí kỳ lạ, y phụ họa "Cũng là thú nhân được á thú chào đón nhất." Đáng tiếc á thú trưởng thành giống thú nhân lại thật sự quá khó coi, mày thô xương cứng, sao có thú nhân thích được.

Lời này có thể tính là hay không? Tán Tán nhìn thoáng qua y, bưng bát lên. Hai lão á thú khác cũng tản đi, chỉ có Hải Nô còn ngồi tại chỗ.

"Thật ra… ngươi có cảm giác giống ta phải không?" Y khẽ hỏi Bối Cách.

Bối Cách trong nháy mắt cứng người lại, trộm nhìn xung quanh, sau đó mới nhanh chóng gật đầu. Hai á thú trẻ tuổi nhìn nhau, sau đó cười khúc khích. Không thể không nói, hiện tại Bách Nhĩ trong lòng họ vừa không phải là thú nhân nhưng lại không xem như là á thú thuần túy, mà là xen giữa hai bên. Vừa có sự dũng mãnh của thú nhân, vừa có sự cẩn thận, dịu dàng của á thú, người kiểu này là có sức hút lớn nhất đối với các á thú trẻ tuổi. Nếu Bối Cách cùng Hải Nô chưa có bạn đời, họ nhất định sẽ không khách khí quấn lấy y, về phần hiện tại, tình cảm của họ và bạn đời mình rất tốt, nên cũng chỉ là muốn thân cận Bách Nhĩ nhiều hơn mà thôi, không hề có suy nghĩ vượt quá mức độ nào khác.

Mà Bách Nhĩ đang bị bọn họ bàn luận lúc này khoác áo choàng lên, chậm rãi đi trong trận pháp. Bên cạnh y là Giác không biết từ khi nào đuổi theo.

"Ngươi muốn đi săn thú?" Bách Nhĩ hỏi thú nhân tóc trắng bạc với thần sắc thấp thỏm kia.

"Ừ." Giác không ngờ mình còn chưa mở miệng, đối phương đã biết, hắn vừa kinh ngạc lại vừa bội phục. Trên thực tế, hắn chưa xuất lực gì, thức ăn được chia cũng khó nuốt trôi, nhất là thức ăn này đều do các thú nhân tàn tật săn được. Bách Nhĩ có thể hiểu suy nghĩ của hắn, suy tính một lát, y mới nói "Thức ăn còn có thể chống đỡ một thời gian nữa, chuyện săn thú không vội, muốn ra ngoài cũng phải chuẩn bị tốt trước đã." Tuy trải qua trận chiến lần trước, tâm lý của các thú nhân đối với chuyện ra ngoài săn bắt đã chuẩn bị tốt, thế nhưng y không thể cô phụ tín nhiệm của họ, tùy tiện lấy tính mạng họ ra mạo hiểm được.

Trong lòng Giác rất sốt ruột, nhưng không tiếp tục yêu cầu, hắn từng nói Bách Nhĩ nói gì hắn liền làm như thế, đương nhiên sẽ không bởi vì chút tâm tư của mình mà làm khó y.

"Ngươi không cần lo lắng ăn không ngồi rồi, có rất nhiều việc cho ngươi làm đó." Thấy sắc mặt hắn hơi ỉu xìu, Bách Nhĩ cười nói. Nghe thấy thế, *** thần Giác nhất thời phấn khởi, ánh mắt chờ mong nhìn y.

"Đào cây thứ thứ bên ngoài động lên, sau đó lấp đất cho bằng phẳng lại." Mấy cái cọc gỗ lộ bên ngoài thật sự bất lợi cho việc huấn luyện buổi sáng, tới đầu xuân năm sau chỉ e cành lá lại dài ra, đến lúc đó phạt đi cũng phiền toái, vừa lúc thừa dịp hiện tại không có việc gì, mà san bằng khối đất trống kia đi, mọi người đều thuận tiện hơn.

33. Chương 33: Củ Thứ Thứ

Bởi vì không cần ra ngoài săn bắt, ngoại trừ các á thú bận rộn ghép các miếng da thú lại, những người khác đều cùng Giác đi đào rễ thứ thứ lên, cùng nhau tu sửa mảnh đất trống trước sơn động. Ngay cả Mục với Mạc hai chân run rẩy cũng ra giúp một ít, thí dụ như lấp đất, khiêng đá.

Bách Nhĩ thấy quá nhiều người, không cần đến mình, y liền quay vào trong động, tìm một cây gỗ tròn thích hợp, trước tiên dùng dao đá chặt thành chiều dài thích hợp, sau đó bổ ra thành mấy cây nhỏ, cuối cùng dùng móng thú cẩn thận vót thành những hình dạng to nhỏ khác nhau, tiếp theo dùng da thú thô ráp tỉ mỉ mài cho bóng đi.

"Bách Nhĩ, ngươi xem này!" Đang làm, Mục cầm theo thứ gì đó, hai cái chân nhỏ run rẩy chạy tới. Bách Nhĩ nhận lấy, phát hiện là một chùm rễ nhỏ dính đầy bùn đất, trên rễ có mấy củ tròn tròn, to cỡ nắm đấm của các thú nhân. Bên ngoài nó có màu đen, bề mặt sáng bóng, trơn trượt. Y đưa tay bóp thử, cứng quá.

"Mọi người đều bóp không được." Thấy động tác của y, Mục nói.

"Đây là cái gì?" Bách Nhĩ ngạc nhiên hỏi.

"Là rễ cây thứ thứ đó. Lúc đầu chúng ta còn tưởng nó có thể ăn giống củ khổ tử ma, nhưng mà cứng thế này, không ai cắn nổi hết." Bộ dáng của Mục là rất tiếc, có thể suy ra lúc họ vừa nhìn thấy cái rễ củ này có bao nhiêu hưng phấn, sau lại thất vọng bao nhiêu "Có điều có thể dùng để chơi, còn có thể đếm số nữa." Nghe lời nó nói, trong lòng Bách Nhĩ khẽ động, y nghĩ tới các loại quả hạch như quả hạch đào, quả phỉ trước đây đã từng ăn, tuy thứ này mọc ở dưới đất, nhưng thế giới này không thể suy đoán theo lẽ thường, nên y không ngại thử xem. Nghĩ tới đây, Bách Nhĩ nhặt một hòn đá lên, sau đó đặt một củ xuống đất, dùng sức đập lên. Đập mấy cái, cái củ đó chẳng bị sao, ngược lại hòn đá bị đập vỡ thành mảnh. Cứng quá! Bách Nhĩ nhíu mày, lại nhặt thêm một hòn đá khác, điều động nội lực mỏng manh trong cơ thể, đập mạnh xuống. Liền nghe một tiếng vang răng rắc nho nhỏ, cái củ đó cuối cùng nứt khe ra. Thu hồi nội lực, lại đập xuống mấy cái, vỏ củ mở banh ra, rơi xuống mấy hạt trông như trân châu màu vàng vậy. Bách Nhĩ nhặt lên một hạt, để lên mũi ngửi thử, mơ hồ có thể ngửi thấy hương vị thoang thoảng. Mục hiếu kỳ tới gần, nhặt hết mấy hạt màu vàng lên, tay nó nhỏ, nên cầm đầy cả tay.

"Bách Nhĩ, cái này có thể ăn không? Thơm quá!" Nó vừa hỏi, vừa khịt mũi. Khứu giác của thú nhân nhạy bén hơn á thú rất nhiều, Bách Nhĩ chỉ ngửi thấy thoang thoảng mùi, thì Mục lại thấy thơm tới chảy cả nước miếng.

Bách Nhĩ cũng không thể xác định. Lúc trước khẳng định củ khổ tử ma có thể ăn là bởi vì thấy niết thố ăn, hiện tại y tìm đâu ra một vật sống tới thí nghiệm đây.

"Ngươi gọi mấy lão thú nhân vào đây." Suy nghĩ một lát, y nói với Mục. Sợ thằng nhóc này nhịn thèm không được mà ăn vụng, y liền đưa tay lấy hết mấy hạt màu vàng đó lại.

"Ưm." Mục không giấu vẻ thất vọng, nhưng vẫn nghe lời chạy ra ngoài.

Chỉ lát sau, Ngõa, còn có hai lão thú nhân khác đi đến, hai tay họ thô ráp nứt nẻ, bị lạnh đến đỏ bừng lên đều dính đầy bùn đất. Bách Nhĩ bảo họ đi rửa tay đã rồi quay lại.

"Các ngươi đã từng ăn cái này chưa?" Bách Nhĩ phát cho mỗi người hai hạt, để họ cẩn thận xem, đồng thời nói cho họ là mấy hạt này từ đâu ra. Tuy đã đoán được kết quả, thế nhưng hỏi thêm một câu vẫn tốt hơn.

Mùi thơm của hạt kích thích mũi các lão thú nhân, trong mắt họ toát ra vẻ kinh ngạc, nghe Bách Nhĩ nói, đều lắc đầu.

"Cây thứ thứ có nhiều gai quá, lúc chặt làm củi rất phiền, hồi trước không ai chịu chặt nó hết. Đây cũng là lần đầu chúng ta thấy rễ của nó." Lão thú nhân tên là Thác nói.

"Vậy các ông có cách nào để biết nó có độc hay không? Có thể ăn được không?" Dù thế nào, về mọi mặt, các lão thú nhân đều có kinh nghiệm phong phú hơn người mới tới như y, bởi vậy điều Bách Nhĩ nghĩ tới đầu tiên là hỏi ý kiến của họ.

"Có thể ăn." Lúc này là Ngõa lên tiếng. Giọng điệu của ông nhạt nhẽo trước sau như một. Vừa nói vừa ném một hạt vào miệng, Bách Nhĩ không kịp ngăn lại. Chỉ thấy ông nhai mấy cái, mắt liền sáng lên, sau đó chợt đứng dậy, đi tới trước mặt Tán Tán đang bận ghép da thú, nhét hạt còn lại vào miệng Tán Tán.

Tất cả mọi người đều sững sờ, chờ lấy lại *** thần, Ngõa dường như không sao mà quay trở lại. Sau đó mới nghe thấy tiếng cười phát ra từ các á thú, trong đó tràn ngập ý hâm mộ.

Lão thú nhân này thật là. Bách Nhĩ không có lời nào để nói. Không biết nên nói ông thương bạn đời hay là có phẩm chất cao quý quên mình vì người khác nữa.

"Chúng ta có thể dựa vào mũi xác định thứ nào ăn được hay không. Ăn được thì sẽ tỏa ra mùi mát, hấp dẫn chúng ta. Không ăn được, mùi sẽ rất khó chịu." Một lão thú nhân khác tên là Hãn thấy trong mắt Bách Nhĩ hiện lên lo lắng cùng bất đắc dĩ, ông liền giải thích "Có điều nếu vỏ cứng như lúc trước, chúng ta không ngửi được." Còn củ khổ tử ma, lá cây của nó không thể đụng vào, bề ngoài lại khó coi, nên không ai nghĩ nó có thể ăn được. Nghe ông nói như vậy, Bách Nhĩ thả lỏng, sau đó lại cao hứng. Ba lão thú nhân hiển nhiên có cùng suy nghĩ với y, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Ngẫm lại cây thứ thứ tràn ngập ngọn núi này, không nói lấy hết, mà chỉ cần một nửa cùng với thịt thú đã săn cũng đủ cho họ vượt qua mùa tuyết rơi này. Tuy vỏ hơi khó đập, thế nhưng so với mạo hiểm ra ngoài đi săn thì tốt hơn nhiều, hơn nữa các lão thú nhân cũng có việc để làm.

"Nếu các ông có thể phân biệt cái nào có thể ăn, sao trước mùa tuyết rơi không cất giữ một ít?" Đang định để cho họ đi làm việc, Bách Nhĩ đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

"Chúng ta cũng từng nghĩ tới. Đáng tiếc chỉ có khoai lang tím mới có thể lưu trữ trong mùa đông mà không bị nát thôi, những củ quả khác không tới vài ngày liền hư, lại không thể thu hái như săn thú khi mùa tuyết rơi sắp tới được, một khoảng thời gian là thối ngay." Thác nói, trên khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn hiện lên vẻ sầu khổ. Lúc mùa mưa tới, dù không đủ con mồi, mọi người vẫn có thể ăn no. Nhưng mùa mưa qua, cũng chỉ có thể đói bụng qua ngày, chờ mong mùa mưa kế tiếp lại tới.

"Chưa thử phơi khô hay dùng muối ướp sao?" Bách Nhĩ nghi hoặc, trong trí nhớ của y, nguyên chủ đói thành như vậy tựa hồ cũng chưa từng nghĩ tới việc làm sao lưu trữ một ít thức ăn vào thời điểm thức ăn dồi dào, để chuẩn bị trải qua mùa đông.

"Phơi khô sao mà ăn? Dùng muối ướp? Ướp thế nào?" Ba lão thú nhân kỳ quái nhìn y. Trong ấn tượng của họ, thức ăn phơi khô vừa khô vừa dai, sao mà nuốt trôi được.

"Chuyện này…" Bách Nhĩ sờ mũi, cảm thấy nếu sớm biết mình sẽ đầu thai ở đây, lúc trước y đã đi theo các nông dân học làm sao xử lý mấy loại rau dưa mới hái ngoài đồng rồi. Y nhớ trước kia mỗi khi tết đến, thôn trang ở dưới đều sẽ đưa lên rất nhiều rau khô, thịt muối, thỉnh thoảng ăn, mùi vị cũng rất ngon. Nghe nói, mùa đông không có đồ ăn, người làm nông thường dựa vào mấy loại rau dại ở mùa xuân chống đỡ qua ngày. Đáng tiếc y chỉ biết ăn, chứ không biết làm.

"Đồ phơi khô trước khi ăn có thể dùng nước làm mềm, cũng có thể rửa sạch, cho vào trong nồi hầm với thịt. Chỉ cần nấu lâu hơn một chút cũng có thể mềm ra." Y cố gắng đào ra ký ức khiếm khuyết rất nhiều năm trước, lúc ấy lão tổ tông ăn rất vui vẻ liền gọi trù nương tới khen thưởng, cũng cầm món ăn đặc sắc đó bảo bà nói ra cách thực hiện, ngắt đầu bỏ đuôi, giảm lược rất nhiều thứ nơi này không có, tính ra còn một câu như vậy. Mặc kệ nói thế nào, nấu ra có thể ăn là được.

"Còn ướp muối… muối có thể giữ thức ăn được lâu hơn. Về phần làm sao, ta cũng không rõ, sang năm chúng ta cùng thử xem." Y mở tay tỏ vẻ rất bất đắc dĩ. Cảm giác nếu mà một nữ nhân đầu thai ở đây giống y, nhất định có thể làm rất nhiều việc. Không giống y, ngoại trừ đánh nhau thì chính là săn thú, ngay cả quần áo cũng chẳng làm ra nổi. Tuy y nói không quá chi tiết, thế nhưng trực giác nhạy bén của các lão thú nhân vẫn khiến họ tràn ngập hi vọng vào mùa tuyết rơi năm sau. Có lẽ họ còn có thể chịu đựng qua mùa tuyết rơi tới, cả mùa tuyết rơi sau sau nữa cũng không bằng.

"Muối phải tới bộ lạc Đại Sơn ở trung bộ để đổi." Khi mọi người đang đắm chìm trong cảm xúc hưng phấn năm sau có khả năng lưu trữ được rất nhiều thức ăn, Ngõa đột nhiên vang lên giọng nói nhạt nhẽo, hắt thau nước lạnh vào đầu họ. Nhắc tới muối, Bách Nhĩ nhất thời tỉnh táo lại. Y vẫn muốn hỏi về chuyện này, chỉ là có quá nhiều chuyện, nên quên mất. Nói thật, muối ở đây là muối đen, ăn vừa đắng vừa chát, ngay cả mùi vị thức ăn cũng bị ảnh hưởng, nếu không phải không còn lựa chọn, y đã sớm không chịu nổi rồi.

34. Chương 34: Muối Và Bộ Lạc Mới

"Từ chỗ chúng ta tới bộ lạc Đại Sơn bao xa?" Thấy vẻ mặt ba lão nhân đều có chút không tốt, y hơi nghi hoặc hỏi.

"Từ ngày tất cả các mặt trăng đều sáng trên bầu trời bắt đầu đi, đến lần tiếp theo tất cả mặt trăng lại sáng trên trời mới có thể quay lại bộ lạc." Thác suy nghĩ một lát, rồi trả lời.

Vậy tương đương một tháng. Bách Nhĩ thầm nghĩ, chỉ là không biết một tháng nơi này có bao nhiêu ngày nữa.

"Trên trời tổng cộng có bảy mặt trăng." Đúng lúc này, giọng nói của Mục đột nhiên vang lên. Nó mới học đếm số, bởi vậy vô luận cái gì cũng thích lôi ra đếm, cũng vì mình có thể đếm chính xác mà cảm thấy tự hào. Nghe nó nói, lúc này Bách Nhĩ mới nhớ tới bên cạnh mình còn một tiểu thú nhân, vì thế y đưa cho nó hết mấy hạt thứ thứ còn lại trong tay "Ăn đi." Mục còn tưởng rằng Bách Nhĩ thưởng cho nó vì đếm đúng rồi, nó vui mừng nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh, nhai răng rắc.

"Từ lúc bảy mặt trăng đều sáng trên bầu trời tới lần tiếp theo bảy mặt trăng đó sáng lại, ở giữa có bao nhiêu ngày?" Bách Nhĩ hỏi nó, thật ra y không ôm hi vọng nhiều, bởi vì nó chỉ mới học đếm từ một tới một trăm thôi. Mục đang ăn chợt cứng đờ lại, nó lắc đầu, theo bản năng muốn rút tay đang cầm hạt thứ thứ lại, nhưng lại cố gắng ngăn ý niệm này, khuôn mặt không đành lòng đưa mấy cái hạt đó tới trước mặt Bách Nhĩ. Thật ra trong lòng nó rất hối hận nãy sao không ăn một miếng hết luôn.

"Của ngươi ăn đó." Bách Nhĩ sờ đầu thằng bé, sau đó nhìn về phía ba lão thú nhân "Trước kia bộ lạc làm sao đi đổi muối?" Muối của nguyên chủ đều là từ bộ lạc chia tới tay, về phần từ đâu mà có, y chẳng bao giờ quan tâm. Đôi khi càng đào ký ức của người này, Bách Nhĩ càng cảm thấy bất đắc dĩ, thật không biết làm sao nguyên chủ có thể sống tới lúc cho y tá thi hoàn hồn được. Ngoại trừ biết thú nhân và á thú xuất sắc nhất trong bộ lạc, còn có Duẫn là người đối với y khá hòa khí, vài loại thực vật thông thường bên ngoài ăn được, còn lại đối với bộ lạc cùng thế giới này nguyên chủ dường như không biết gì cả. Loại người này, tự kỷ, nhát gan, nếu là kiếp trước Tiêu Mạch gặp phải, có lẽ chẳng thèm liếc mắt, không ngờ lại nhập hồn trên người y.

"Sau khi mùa tuyết rơi kết thúc, ngày tất cả… bảy… bảy mặt trăng đều sáng trên bầu trời, tộc trưởng sẽ phái thú nhân cường tráng, dũng mãnh nhất bộ lạc, vừa săn thú, vừa đi tới bộ lạc Đại Sơn, đợi đến khi tới Đại Sơn, liền dùng con mồi trên đường đánh bắt được, đổi lấy muối bộ lạc có thể ăn trong toàn mùa mưa kế kiếp." Hãn nói.

"Mang theo con mồi trên đường, mùi máu tươi chẳng lẽ không đưa mãnh thú tới?" Bách Nhĩ ngạc nhiên hỏi. Hiện tại y đoán nơi này không có phân bốn mùa xuân hạ thu đông, mà chỉ có hai mùa là mùa tuyết rơi và

mùa mưa. Mùa mưa đương nhiên là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở, nói vậy thời gian cũng không quá ngắn.

"Có. Thế nhưng mỗi bộ lạc đều có phạm vi săn bắt của mình, vượt qua sẽ dẫn tới chiến tranh, chúng ta không thể săn thú ở gần Đại Sơn. Mà nếu chuẩn bị hết con mồi ở bộ lạc, mùa mưa lại không thể giữ được lâu, đợi tới nơi đều sẽ thối hết."

"Mỗi lần đi ra ngoài đổi muối, đều sẽ có người không trở về." Thác nói. Trên mặt các lão thú nhân đều không có biểu tình gì, rõ ràng đã coi chuyện này trở thành chuyện hiển nhiên.

"Nên nếu chúng ta muốn đi đổi muối sẽ rất khó khăn?" Từ lời họ nói, Bách Nhĩ đưa ra kết luận này. Ngay cả thú nhân dũng mãnh nhất còn có khả năng không trở về, huống chi là bọn họ, một nhóm người già yếu bệnh tật, có thể tìm tới nơi hay không còn chưa biết trước được.

Không có người nào phản bác.

"Để ta suy nghĩ, các ông đi làm việc đi." Bách Nhĩ trầm mặc một lát, rồi nói. Sau đó y nhớ tới một chuyện "Đúng rồi, các ông nói củ thứ thứ có thể ăn được cho mọi người, đừng để họ ném đi."

"Ta nói rồi." Mục cười hì hì chen vào, vẻ mặt mong chờ được khen ngợi. Cũng chẳng biết nó ra ngoài lúc nào nữa.

"Hài tử ngoan, ta đập thêm mấy củ nữa cho ngươi." Bách Nhĩ cười, sờ đầu nó. Chờ sau khi các lão thú nhân đi, y quả thực cầm mấy củ thứ thứ lúc nãy tiểu thú nhân cầm vào, vận dụng nội lực dùng đá đập để toàn bộ. Mục nhặt hết mấy hạt thứ thứ ra, nhưng không có ăn một mình, đầu tiên nó giữ lại một ít cho Bách Nhĩ, sau đó chia cho các á thú đang bận trong động, cùng với tiểu thú nhân hỗ trợ bên ngoài. Bởi vì nhiều người, nên mỗi người cũng chỉ được có hai ba hạt, thế nhưng ai cũng đều rất vui vẻ.

Bách Nhĩ nếm thử một hạt, phát hiện mùi vị hơi giống đậu phộng sống, lại hơi giống hạt thông, cũng không phân biệt rõ lắm, y không nghiền ngẫm tiếp nữa, chỉ cần có thể ăn là được. Các á thú cùng tiểu thú nhân hiển nhiên rất thích, đều bỏ việc trong tay xuống, không sợ lạnh mà chạy ra ngoài đào thứ thứ. Đương nhiên trong quá trình này, ăn vụng là không tránh được. Bách Nhĩ nhìn tình huống lao động khí thế ngất trời đó, chợt nhớ tới hình ảnh thu hoạch trong vụ mùa nơi biên cương Tái Bắc, khiến y không khỏi thẫn thờ. Sau đó trong đầu y chợt lóe sáng, nghĩ tới một chuyện lúc trước chưa bao giờ suy xét qua.

"Bách Nhĩ, cho ngươi, đây là mọi người đập cho ngươi đấy." Bố bưng một vốc lớn hạt thứ thứ đưa tới trước mặt Bách Nhĩ. Sau khi các thú nhân đập cho á thú và hài tử của mình, đương nhiên sẽ không quên để một phần cho Bách Nhĩ. Còn các thú nhân không có bạn đời và hài tử, vừa ôm tâm tư cảm kích y, vừa thông cảm chuyện y không có thú nhân chăm sóc, vì thế cũng sẽ đặc biệt đập vài củ cho y. Bởi vì để ăn vặt, mỗi người cũng đập không nhiều, nhưng gom lại cũng lớn bằng bàn tay to của thú nhân, tương đương một cái bình. Bách Nhĩ hơi bất ngờ, sau đó cảm thấy ấm áp trong lòng, bởi vì tay không cầm xuể, nên y xoay người tìm cái nồi đầu lâu nhỏ của mình nhận lấy.

"Các ngươi ăn chưa?" Y hỏi.

"Đều ăn hết rồi." Bố nở nụ cười chất phác, liền muốn xoay người rời đi.

"Khoan đã." Bách Nhĩ gọi hắn lại, nói ra suy nghĩ mới có của mình "Bố, khoai lang tím là bộ lạc tự trồng sao?"

"Tự trồng?" Bố hơi mờ mịt, thế nhưng vẫn biết Bách Nhĩ muốn hỏi khoai tím từ đâu ra, vì thế hắn nói "Khi các thú nhân ra bên ngoài săn thú sẽ chú ý xem chỗ nào mọc khoai lang tím cùng các loại củ quả khác, sau đó dẫn các á thú đi đào về."

Cũng chỉ là mọc hoang. Trong lòng Bách Nhĩ hiểu ra, vì thế kéo Bố đi tới bên đống lửa ngồi xuống, nhặt một cây gỗ lên, bới tro ra, vẽ lên đất.

"Ngươi xem, nếu chúng ta chờ mùa xuân... sau khi mùa tuyết rơi qua, tìm một mảnh đất trống, dựng lều ở đây, xung quanh trồng một ít khoai lang tím, khổ tử ma, còn có thứ thứ, để người ở lại bộ lạc, không đi săn thú chăm sóc, như vậy có thể làm không?"

"Muốn tìm một nơi có cả ba loại cây này rất khó." Bố không hiểu ý "trồng" của Bách Nhĩ, tưởng y muốn tìm một nơi như vậy. Hắn nghĩ nếu thật sự có một nơi như thế, vậy thì quá tốt, mùa tuyết rơi mọi người sẽ

không phải nhịn đói nữa.

"Không phải tìm nơi có cả ba loại cây này…" Bách Nhĩ nâng tay day thái dương, kiên nhẫn giải thích "Ý của ta là, chúng ta trước hết tìm một mảnh đất phì nhiêu, xung quanh có thiên nhiên che chở, nơi có thể phòng bị dã thú để an cư, sau đó xung quanh nó, di chuyển khoai lang tím, khổ tử ma, còn có cây thứ thứ qua trồng."

"Làm sao di chuyển qua trồng?" Bố loáng thoáng minh bạch ý tứ của y, nhưng vẫn có chút không hiểu "Chúng ta đem chúng đi, chúng sẽ chết…" Nói tới đây, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền xoay người đứng lên "Ngươi đợi đã, ta tìm lão Hãn đến, ông ấy chắc sẽ hiểu." Nói xong, cũng không đợi Bách Nhĩ đáp lại, liền chạy ra ngoài. Bách Nhĩ ngẩn ngơ, sau đó mới cúi đầu nhìn bức họa đơn giản trên tro mình vẽ ra, càng nghĩ càm cảm thấy khả thi.

Nhân lực không đủ, trước hết có thể bày ra trận pháp phòng thủ, vây thành một nơi an toàn. Ngoài cùng trồng cây thứ thứ, có thể phòng ngừa dã thú vô tình xông vào, lớp tiếp theo trồng khổ tử ma và khoai lang tím, trong cùng là nhà ở… Nếu lại di dời, y nhất định phải nghĩ cách dựng lên phòng ốc chắc chắn, mấy túp lều căn bản không chịu nổi rét lạnh và mưa gió. Y không muốn co quắp suốt ngày, lại phải thường xuyên sửa chữa. Nếu đủ nhân lực, còn có thể xây tường cao, chắc chắn bên ngoài, đào chiến hào, vậy càng không sợ dã thú tấn công.

Y đang hoàn thiện kế hoạch trong lòng, thì lão Hãn rảo bước tiến vào, phía sau còn có một đám người. Hiển nhiên là lúc Bố nói chuyện với Hãn, những người khác cũng nghe thấy, hơn nữa cảm thấy hứng thú thật sự đối với chuyện tân kiến bộ lạc, nên họ đều lần lượt buông việc trong tay, muốn theo tới nghe một chút, nói không chừng còn có thể đưa ra một ít ý kiến.

Mục chạy nhanh nhất, xoẹt một cái lẻn tới bên cạnh Bách Nhĩ, tranh chỗ ngồi tốt nhất. Các tiểu thú nhân khác cũng chen qua.

"Bách Nhĩ, ngươi nói lại tính toán của mình đi." Duẫn đề nghị. Vừa rồi Bố nói hắn chỉ nghe được một chút, trong đầu đã hiện lên hình ảnh tốt đẹp, lúc này không khỏi muốn nghe rõ ràng hơn. Một lần nữa xây dựng bộ lạc, chắc hẳn là điều mà trong lòng toàn bộ những người phải lưu lạc bên ngoài mong muốn.

"Được." Thấy mọi người đều hứng thú, Bách Nhĩ lại càng thêm tin tưởng.

35. Chương 35: Ý Tưởng Về Bộ Lạc Mới

"Có lẽ trồng được." Sau khi nghe xong ý tưởng cụ thể của Bách Nhĩ, Hãn trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói "Trước kia ta thấy quả hoa cầm máu rất đẹp, liền hái một ít về cho bạn đời của ta. Sau khi quả bị thối, Trát Lan không nỡ ném nó đi, mà chôn ở ngoài lều của chúng ta, sau này chỗ đó mọc lên một vùng hoa cầm máu…" Nói tới đây, sắc mặt Hãn có chút buồn bã, hiển nhiên là nghĩ tới cái chết của bạn đời mình. Trát Lan chính là tên bạn đời của ông.

Những người khác im lặng, chuyện như vậy không thể an ủi được.

"Ta thấy hoa cầm máu có thể trồng như vậy, sau này lại mang thêm một ít hạt giống thảo dược về, rắc lên đất, có hạt mọc, có hạt không mọc được." Thấy mọi người đều đang đợi mình, Hãn rút lòng thương cảm cùng tưởng niệm lại, nói tiếp "Nên Bách Nhĩ nói trồng cây thứ thứ, khoai lang tím, còn có khổ tử ma, có lẽ là được."

Nghe đến đó, mọi người nhất thời hưng phấn lên, giống như từng mảng từng mảng khổ tử ma cùng khoai lang tím ở ngay trước mắt vậy.

Bách Nhĩ lại khẽ động trong lòng "Ông biết thảo dược?" Y thường nhớ tới tình cảnh tộc vu chữa thương cho các thú nhân, vẫn luôn có chút lo lắng, lúc này nghe vậy, lập tức bắt lấy mấu chốt.

"Hồi trẻ, ta từng làm thủ vệ cho tộc vu Nhất Nhậm, nên biết một ít." Hãn thấy lạ sao y lại chuyển đề tài, nhưng ông vẫn nghiêm túc trả lời.

"Vậy chờ mùa mưa tới, ông dạy chúng ta nhận biết thảo dược đi." Ý cười trên mặt Bách Nhĩ không giấu được, y không ngờ nhất thời hảo tâm thu lưu lão thú nhân này, vậy mà lại có thu hoạch ngoài ý muốn như

vậy. Hãn đương nhiên là đáp ứng. Trên thực tế, trong mắt các thú nhân, thảo dược không có tác dụng quá lớn, hiệu quả chữa bệnh cũng không tốt, tộc vu rất ít khi dùng tới, đến nỗi hiện tại người trong bộ lạc biết tới thảo dược càng ngày càng ít.

Những người khác không có hứng thú với thảo dược, cũng không hiểu sao Bách Nhĩ lại cao hứng, tâm tư của họ chỉ đặt trên việc kiến tạo bộ lạc mới thôi.

"Ta nhớ từ bộ lạc đi về phía nam…" Duẫn xòe ngón tay đếm một lát, mới nói "…hai ngày, có một sơn cốc, xung quanh là núi cao, chỉ có hai cửa ra, trong đó rộng như bộ lạc Hắc Hà của chúng ta vậy, còn có một con suối nhỏ và một đồng cỏ rộng lớn. Có một lần chúng ta săn thú đi vào đấy, lúc đó mọi người còn nói nếu bộ lạc có thể xây dựng ở đây thì tốt quá. Có điều trở về nói với tộc trưởng, ông ấy lại không đồng ý."

Nặc gật đầu, chứng minh lời Duẫn nói là sự thật, bởi vì khi đó hai người đều chưa tàn phế, thường hay cùng nhau ra ngoài săn thú.

"Dựa theo lời Bách Nhĩ, chúng ta chỉ cần bắt giết hoặc đuổi mãnh thú trong sơn cốc đó đi, sau đó bịt kín hai lối đi ở sơn cốc, sẽ không sợ mãnh thú tấn công nữa." Nặc nói.

Quả là một nơi tốt. Đôi mắt Bách Nhĩ lộ ra suy nghĩ sâu xa, nếu đi về phía Nam, vậy sẽ gần bộ lạc Đại Sơn để đổi muối thêm một ít.

"Nhưng mà dùng cái gì bịt lại?" Có người đưa ra ý kiến. Bởi vì cửa vào sơn cốc kia tuy khá hẹp, nhưng so với nơi khác mà nói, muốn bịt lại chỉ sợ tốn không ít công sức. Vấn đề này vừa đưa ra, tất cả mọi người theo bản năng nhìn về Bách Nhĩ. Bách Nhĩ sửng sốt một lát, sau đó không khỏi mỉm cười.

"Đến lúc đó chúng ta lại nghĩ cách. Đây chỉ là ý tưởng ban đầu, muốn thực thi thật sự phải chờ khi chúng ta trải qua mùa tuyết rơi, rồi tới nhìn nơi đó mới tính tiếp được. Nếu mọi người đều đồng ý, về sau nhàn rỗi lại cùng suy nghĩ, càng nhiều ý tưởng, bộ lạc chúng ta xây dựng nên mới càng tốt càng an toàn. Không phải cái gì ta cũng làm được." Câu cuối của y mang theo chút ý vui đùa, các thú nhân cùng á thú một lát mới kịp phản ứng, sau đó nhớ tới biểu hiện nhíu mày và tránh xa của y khi nhìn thấy các á thú nấu cơm cùng khâu da thú, đều không khỏi cùng nở nụ cười, trong lòng cũng thân thiết hơn với y thêm vài phần, lại không có cảm giác trên cao, không thể chạm tới được.

Nói một lát, mọi người lại lu bu với công việc của mình, thế nhưng đều đặt lời Bách Nhĩ trong lòng, vô luận lúc làm việc hay rảnh rỗi đều sẽ nghĩ về chuyện dựng bộ lạc mới, trong đó còn tràn ngập khát khao cùng chờ mong.

Chỉ mất hơn nửa ngày, ngoài cửa động liền bị san bằng, còn thu được không ít củ thứ thứ. Hôm sau, Bách Nhĩ dẫn các thú nhân nhàn rỗi đi ra ngoài, ở nơi gần xa trong rừng núi có dấu vết dã thú đi qua, bày vài hố bẫy. Sau đó chia các thú nhân thành hai nhóm, thay phiên ra ngoài săn thú. Đáng tiếc không may mắn như khi mới chuyển vào sơn động, vài ngày rồi mà chưa gặp con dã thú nào, ngược lại trong hố bẫy chỉ có tiểu niết thố rơi xuống, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ. Vì thế thức ăn của mọi người một ngày hai ba bữa đổi thành một bữa. May mà còn có củ thứ thứ, không thì ngày trôi qua cũng rất gian nan.

Qua vài ngày, các á thú đã ghép xong da thú, treo lên dây leo đã chằng qua, tách thành nhiều gian. Có bạn đời thì ở một gian, còn thú nhân độc thân thì hai ba người trong một gian. Bách Nhĩ vốn muốn ở một mình, thế nhưng còn một lão á thú đơn độc, không thể chiếm một gian được, vì thế hai người ở cùng nhau. Nặc ở cùng cha con Duẫn, mọi người có quan hệ tốt, không cần phải tách ra như ở trong bộ lạc.

Buổi sáng như trước phải luyện công, Mạc cùng Mục đã dần quen, các tiểu thú nhân khác cùng với Giác cũng tham gia vào. Còn các thú nhân tàn tật khác, nghe theo ý kiến của Bách Nhĩ, tìm cho mình phương thức rèn luyện thích hợp. Thí dụ như Duẫn thì tập luyện tăng cường thính lực, xúc giác với khứu giác để phân rõ hoàn cảnh. Nặc rèn luyện năng lực dùng ba chân để nhào tới, cắn và tránh né, để sau này có ở một mình vẫn có thể sống sót được. Về phần các lão thú nhân, thì đều bắt đầu mài đá thành rìu đá, mâu đá. Bởi vì chưa tìm thấy vật liệu thích hợp, nên cung tên có lực sát thương ở cự ly xa trong lòng Bách Nhĩ vẫn không thể làm được. Ngược lại có thể cho Nặc với các thú nhân cụt chân làm hai cái gậy chống, để họ ở trong sơn động có thể đi lại mà không cần giữ hình thú.

Lão á thú ở cùng Bách Nhĩ tên là Kiều Ương, là một lão nhân rất chịu khó, ông sửa sang gọn gàng ngăn nắp lại gian nhà hai người ở, lại suy nghĩ làm một bộ quần áo da thú cho Bách Nhĩ, tuy không thể sánh bằng

quần áo trước khi Bách Nhĩ xuyên qua, nhưng so với y tự chế tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Kiếp trước y đã quen được người hầu hạ, nên cũng không có cảm giác mất tự nhiên, song cũng không xem nó là việc hiển nhiên, mà ngược lại tăng thêm chiếu cố đối với lão nhân.

Bởi vì đào hố bẫy, sau này đi ra ngoài săn thú, Bách Nhĩ không phải lần nào cũng tham gia. Mà chia thú nhân làm hai nhóm, một nhóm do Mạc dẫn dắt, cùng với Duẫn tính cách khá trầm ổn phụ trợ, nhóm còn lại do Giác dẫn dắt, Nặc phụ trợ. Hai nhóm thay phiên ra ngoài săn thú, bình thường Bách Nhĩ cũng làm cho họ chú ý năng lực phối hợp ăn ý và hợp tác với nhau. Còn y thì chọn tham gia, thỉnh thoảng cùng nhóm này đi ra ngoài, thỉnh thoảng lại cùng nhóm kia đi. Như vậy không khỏi hình thành một loại cạnh tranh tốt, hai nhóm ngầm so sáng thực lực với nhau, xem ai đánh được nhiều con mồi hơn. Có điều vì có hai người trầm ổn áp trận, nên cũng không có nguyên nhân vì không đánh bắt được con mồi mà xuất hiện tình huống quá mạo hiểm.

Vào mùa tuyết, con mồi ít ỏi, có khi có thể đánh được một hai con, có khi đi không cả một ngày, cộng thêm con mồi thỉnh thoảng rơi xuống hố bẫy, dã thú không cẩn thận xông lộn vào trận pháp ngoài động, cùng với hạt thứ thứ, ba mươi người trong động lúc đói lúc no cho tới ngày nhìn thấy mầm non đầu tiên chồi lên trên mặt đất.

Mùa tuyết rơi rốt cuộc đã qua.

"Bách Nhĩ, Bách Nhĩ, ngươi xem ta bắt được con gì này." Lúc chiều tối, Mục như cơn gió nhỏ từ ngoài chạy vào trong động, trên vai khiêng một con vật đen tuyền.

Từ khi mùa mưa bắt đầu, các tiểu thú nhân, ngoại trừ Cổ, Mục cũng bắt đầu cùng các thú nhân ra ngoài săn bắt. Mùa mưa thức ăn dồi dào, thế nhưng nguy hiểm không kém so với mùa tuyết rơi. Bởi vì thực vật thức tỉnh sau một giấc ngủ say, các tiểu thú nhân cần thú nhân trưởng thành chỉ dạy, phân biệt thực vật nào nguy hiểm, cần tránh xa, loài thú nào nhìn ôn thuần, đáng yêu, lại có tính tình nóng nảy cùng lực sát thương lớn… Mà Bách Nhĩ cũng cần học tập những điều đó.

Sống chung hơn nửa mùa tuyết rơi, rốt cuộc mọi người đã xác định một sự thật, đó chính là Bách Nhĩ quả thật không phải cái gì cũng làm được. Cái y biết đều rất kỳ lạ, mà cái y không biết lại là kiến thức bình thường trong mắt các thú nhân. Vì thế có thể trở thành người chỉ dẫn cho y, mọi người đều cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Về phần thân phận "sứ giả do thần thú phái xuống thương xót kẻ yếu", lúc Bách Nhĩ bị lùm dây leo quỷ thủ quấn chặt lấy không thể nhúc nhích, liền bị các thú nhân ném đi. Có lẽ Bách Nhĩ chỉ là hơi kỳ lạ thôi, chẳng phải yêu cũng chẳng phải thần, nhưng sự tôn kính của họ với y cũng không vì vậy mà giảm bớt. Tất cả mọi người đều hiểu, không có Bách Nhĩ, có lẽ bọn họ đã chết đói trong mùa tuyết rơi vừa qua rồi.

Bách Nhĩ xách con vật màu đen trên vai Mục, phát hiện là một con thú lớn cỡ dê rừng, không có lông, lớp da trần trụi vừa đen vừa bóng, bao chặt lấy cơ thể nó, có thể thấy rõ đường nét bắp thịt gồ lên ở dưới. Chỉ có hai chi, đầu không lớn, trên mặt có cái mào to màu đỏ, miệng vừa cứng lại vừa dẹt, cũng là màu đỏ. Hơi giống gà hay là vịt nhỉ?

"Con gì vậy?" Y đẩy qua đẩy lại nhìn hồi lâu, phát hiện trên cổ con thú này có vài dấu răng sâu, máu vẫn chảy ra ngoài, liền biết chỗ này là vết thương chí mệnh. Từ kích thước dấu răng có thể dễ dàng nhận ra là thú nhân chưa trưởng thành cẩn. Ngoài ra không có vết thương khác, có thể thấy là Mục không cần sự giúp đỡ của người khác mà bắt được con dã thú kỳ lạ đó. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ tỏ vẻ rất vừa lòng.

"Là dát dát thú, miệng nó mổ đau lắm đấy." Mục đắc ý nói, còn không quên đem cái đùi bị mổ xanh tím của mình ra cho Bách Nhĩ xem. Đây là lần đầu tiên nó tự tay bắt con mồi, trong lòng vô cùng hưng phấn, dù bị thương cũng không để ý. Phải biết rằng, Cổ chỉ lớn hơn nó một chút, vào mùa tuyết rơi đã cùng Bách Nhĩ giết chết đa túc thú mà các thú nhân trưởng thành đều sợ hãi. Mà sau khi tới mùa mưa, Cổ bắt được con mồi đã sắp sánh bằng thú nhân trưởng thành rồi. Mục nhìn bằng mắt, lại để ở trong lòng, lần này rốt cuộc nó đã được khởi động kiếp sống săn thú, đương nhiên là cao hứng muốn nói cho tất cả mọi người biết.

"Tốt lắm, tối nay bảo Hải Nô thêm cơm chúc mừng ngươi." Bách Nhĩ cười ha ha, đưa tay vỗ vai nó, khen.

"Thêm cơm làm gì? Tiểu Cổ bắt được nhiều con mồi như vậy cũng không đắc ý như nó. Nó thật không biết xấu hổ." Các thú nhân ra ngoài săn thú cũng liên tiếp trở lại, vừa lúc nghe thấy Bách Nhĩ nói, Duẫn lớn

tiếng bồi vào. Tuy nói thế, nhưng trên mặt hắn tràn đầy ý cười, hiển nhiên vì nhi tử mình săn thú thành công mà cảm thấy tự hào.

"A phụ!" Mục cũng không giận, cười hì hì xông đến.

Tai Duẫn khẽ động, chuẩn xác đón được người nhào tới, có thể thấy tập luyện vào mùa tuyết rơi rất có hiệu quả. Mà Cổ vô tội bị bọn họ liên lụy giống như không nghe thấy người khác nói về mình, nó trầm mặc đi tới trước mặt Bách Nhĩ, buông một con trường đề thú xuống, sau đó đứng tại chỗ không nói một tiếng nào.

36. Chương 36: Trước Khi Thú Triều Nổi Lên

"Có bị thương không?" Bách Nhĩ biết thằng bé này không thích nói chuyện, đối với ai cũng lãnh đạm, vì thế y chủ động hỏi. Cổ lắc đầu, nhưng không tránh ra.

"Sao thế?" Bởi vì tiểu thú nhân này là cô nhi, Bách Nhĩ cũng không so đo tính lầm lì của nó, ngược lại có thêm vài phần thương tiếc, thấy nó hình như có chuyện muốn nói, nên y kiên nhẫn hỏi.

"Ta muốn đi theo các ngươi xem thử sơn cốc." Cổ rốt cuộc mở miệng, trong đồng tử màu nâu xám hiện lên kiên định, còn có một tia sợ hãi, có lẽ nó sợ yêu cầu của mình khiến Bách Nhĩ nổi giận.

"Tại sao?" Bách Nhĩ sờ đầu nó, ôn hòa hỏi.

Thời điểm mầm xuân đầu tiên mọc ra, các thú nhân đã quyết định chờ săn đủ thức ăn mười ngày cho toàn bộ người trong sơn động, liền phân một số người đi xem xét sơn cốc Duẫn từng nói qua. Người đã được chọn xong, là nhóm do Giác phụ trách, bởi vì trong đó có Nặc *** thông điều tra địa hình. Mà Cổ lại ở nhóm khác. Mai đã xuất phát rồi, nó suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mới dám nói với Bách Nhĩ.

"Ta muốn… ta muốn là người đầu tiên nhìn thấy bộ lạc mới của chúng ta. Ta muốn từ đầu cùng mọi người xây dựng bộ lạc." Nó đã sớm không có gia đình rồi, mà đem bộ lạc trở thành nhà của mình, nên nó không muốn bỏ qua bất cứ một giai đoạn nào trong quá trình thành lập bộ lạc cả.

"Được." Bách Nhĩ mỉm cười nói, không làm khó tiểu thú nhân. Y có thể hiểu cảm thụ của thằng bé, khát vọng của người không có gia đình. Cổ hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ sẽ dễ dàng đạt được mục đích như vậy, khiến nó nhất thời thẫn thờ đi.

"Thất thần làm gì? Đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm." Bách Nhĩ vỗ nhẹ lên đầu nó, cười nói, đồng thời xoay người cầm hai con mồi ném trước mặt mình, đi ra ngoài xử lý.

Mãi đến khi y rời đi, Cổ mới lấy lại *** thần, không khỏi ngây ngốc cười. Mục nhìn thấy, trong lòng có chút ghen tị, lại có chút hâm mộ.

"A phụ, con cũng muốn đi." Nó nói nhỏ với Duẫn, giọng nói tràn ngập ý cầu xin.

"Không được." Duẫn không cho nó thương lượng.

"Tại sao ạ? Cổ có thể đi mà." Mục hơi tủi thân, cảm thấy hình như mọi thứ nó đều thua kém Cổ.

"Vì Cổ đi rồi, con mới càng không thể đi. Nhóm chúng ta lập tức thiếu hai người, tới lúc đó sao mà săn thú được?" Duẫn nghiêm túc vuốt đầu nhi tử, chậm rãi nói.

Vừa nghe lời này, Mục nghĩ một lát "Được rồi, con không đi nữa." Nó không ngờ hóa ra mình lại có tác dụng lớn như vậy. Lại vì ánh mắt chuyển qua Cổ mà không thấy khóe miệng Duẫn thoáng hiện lên ý cười.

Hôm sau, mang theo thịt á thú đã nướng, túi nước bằng da thú, cùng với dao đá, mâu đá, Bách Nhĩ, Cổ cùng nhóm của Giác xuất phát tới sơn cốc. Đường ra vào trận pháp các thú nhân đã sớm quen thuộc, ngay cả đi mấy bước cũng không cần đếm nữa. Về phần biến hóa tiếp tục xâm nhập phức tạp hơn một chút, Mạc cùng Mục còn có vài tiểu thú nhân lưu lại, vào mỗi buổi sáng rèn luyện đều được Bách Nhĩ truyền thụ hết lần này qua lần khác, cũng học được thấu đáo, nói không ngoa để họ bày bố một trận pháp đơn giản cũng được. Nên bên sơn động Bách Nhĩ hoàn toàn yên tâm.

Bởi vì phối hợp ăn ý, nhóm người dễ dàng tránh được nguy hiểm trên đường, cũng không mất hai ngày đã tìm được sơn cốc theo lời Duẫn nói.

Sơn cốc đó giống như con thoi ngược khổng lồ, hai đầu nhỏ, ở giữa lớn. Xung quanh là những ngọn núi dốc đứng, bởi vì quá nguy hiểm, ngoại trừ động vật thông thường có thể leo trèo như vượn và khỉ cùng các loài chim bay trên trời, các loài thú khác đều không thể vượt qua. Trong sơn cốc mọc đầy cây cối cao to, hai bên sông lại có mảnh đất trống lớn, chỉ có bụi cây, cỏ dại cao cỡ người trưởng thành. Bách Nhĩ đi qua mới phát hiện dưới mấy bụi cây, cỏ dại vẫn đọng tuyết kia trải đầy sỏi và cát mịn bị xói mòn đến bóng loáng, biểu hiện thật lâu trước kia nơi này từng có con sông lớn chảy qua… cũng có khả năng là ao hồ.

"Con sông này chảy từ đâu tới?" Y chỉ vào thượng nguồn của con sông, hỏi Nặc.

"Ta không rõ." Nặc lắc đầu, lúc trước chỉ là do săn thú nên tới đây, sao lại nghĩ tới chuyện tra xét ngọn nguồn con sông chứ.

Bách Nhĩ không truy hỏi tiếp nữa, mà cẩn thận xem xét cấu tạo, tính chất đất đai của vùng đồng bằng này, phát hiện dưới lớp cát sỏi quả thật có một lớp bùn nâu đen thật dày, trong lòng y đã khá vừa lòng. Chỉ là vẫn có chút lo lắng nếu thượng nguồn có lũ, có thể nhấn chìm nơi đây không? Vì thế đoàn người theo con sông đi lên trên.

Ước chừng đi cả buổi, phía trước không còn đường nữa. Một dòng nước từ huyệt đá dưới vách núi tuôn ra, hợp với con sông nhỏ họ theo tới, gọi là con suối nhỏ nghe có vẻ thích hợp hơn. Bách Nhĩ thấy thủy động kia như thế nào rồi, liền nghĩ nó không có khả năng chôn vùi toàn bộ sơn cốc đâu. Bởi vậy có thể suy đoán ra vùng đồng bằng kia hồi trước có khả năng lớn là một hồ nước bình lặng.

Nếu không cần lo lắng nước nhấn chìm sơn cốc, như vậy cuối cùng chỉ còn lại làm sao thiết lập phòng ngự, sau đó chậm rãi tu kiến phòng ốc trong bộ lạc. Về phần vài người dân bản địa trong sơn cốc này, từ lúc họ tới đây, cũng chưa gặp qua dã thú khá nguy hiểm nào, nên tạm thời có thể không cần chú ý tới. Mặc dù như thế, trước khi màn đêm buông xuống, Bách Nhĩ vẫn bày ra trận pháp đơn giản ở địa phương ẩn nấp để phòng ngừa ngộ nhỡ.

Buổi tối, nhóm lửa ở giữa vùng hoang vu, mấy người ngủ đêm ngoài trời. Bởi vì mùa tuyết rơi mới qua, nên tạm thời không cần lo trời đổ mưa, chỉ là hơi lạnh thôi.

"Nếu dùng đá, thứ nhất tìm không đủ, thứ hai nếu đi khai thác, vì thiếu nhân thủ, lại không có công cụ tiện lợi, chỉ e đợi tới mùa tuyết rơi tiếp theo, chúng ta vẫn không có cách hoàn thành." Trong ánh lửa, Bách Nhĩ cùng những người khác thương lượng cách bịt kín miệng cốc.

Lúc này họ có chín người tới đây, có thể xuất lực chỉ có sáu, bao gồm cả Bách Nhĩ. Trước mùa tuyết rơi kết thúc, Bách Nhĩ đã luyện vòng Tiểu Chu Thiên (một phương pháp khí công), nội lực tăng nhanh gấp mấy lần so với trước kia, hiện tại y đã có thể không sợ hãi mà chiến đấu với thú nhân. Chờ khi y thông suốt cả vòng Tiểu Chu Thiên, liền có thể hiểu rõ từng chi tiết kinh lạc người nơi đây, khi đó sẽ truyền công pháp này cho người thích hợp. Đơn độc ở thế giới này, chung quy vẫn luôn cảm thấy cô tịch, cũng chỉ có học vấn trong ***g ngực y làm bạn, nói cho y biết mình còn chút liên quan với thế giới kia. Mà y cũng không muốn giấu một thân văn võ kinh luân này, cứ thế cho tới khi y chết đi, nó cũng sẽ biến mất sạch sẽ theo y.

"Nếu chặt cây làm hàng rào… Dựa theo chiều ngang của miệng cốc, hai bên cộng lại, cây to cỡ năm người ôm cũng không thể ít hơn hai mươi cây được. Ngược lại có thể dùng cây ở đây, còn có thể nhân dịp phát quang mảnh đất. Chúng ta chỉ có hai cái rìu, kể cả chia ra chặt, ít nhất cũng mất mười ngày, cộng thêm đào đất chôn cây, sẽ cần vài ngày nữa, nếu cố gắng cũng có thể làm, nhưng không phải là chủ ý hay nhất. Vì làm gấp gáp, cột gỗ cũng không thể chắc chắn kéo dài được, tới lúc đó chúng ta lại phải nghĩ cách tiếp." Y cẩn thận phân tích thời gian tiêu tốn cùng ưu khuyết điểm của mỗi biện pháp với mọi người. Các thú nhân nghe thấy, mày đều nhíu lại, bọn họ vốn ít người, mất nhiều sức lực ở đây nếu một lần không thể thành công thì rất bất lợi cho họ. Bởi vì họ còn phải xây dựng bộ lạc, còn phải đi săn, còn phải đi đổi muối… Quá nhiều việc, chỉ dựa vào hai ba mươi ngươi làm, quả là cố hết sức.

"Hay là làm theo như ở sơn động đi." Sau một thời gian trầm mặc dài, Nặc lên tiếng "Bày trận có thể tạm thời ngăn dã thú, chờ chúng ta yên ổn ở đây, lại chậm rãi dùng đá bịt kín miệng cốc. Chuyện này chung quy không thể một chốc một lát là làm xong được."

So sánh hai cách với nhau, bày trận đương nhiên thoải mái hơn nhiều. Các thú nhân khác sôi nổi tán đồng, ngay cả tiểu thú nhân Cổ mặt cũng đầy nghiêm túc gật đầu theo. Bách Nhĩ đương nhiên không có dị nghị.

Mọi người thương lượng thỏa đáng xong, vài thú nhân sắp xếp ca gác đêm, liền tách ra đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, sau khi Bách Nhĩ dẫn Cổ đi luyện công, sắc trời vừa sáng, mọi người ăn uống qua loa, liền tính toán trước hết dùng đá đánh dấu vùng đất đủ dùng dựng lều khi mọi người tới, sau đó bắt đầu bày trận. Vừa làm được một nửa, Nặc tuần tra tình hình xung quanh như bão táp trở về.

"Bách Nhĩ, tình hình không ổn rồi." Trong giọng nói của gã mang theo sự lo âu.

"Sao vậy?" Bách Nhĩ buông tảng đá xuống, đứng dậy, hỏi.

"Có rất nhiều dã thú vào sơn cốc, chúng ta phải rời khỏi đây ngay, nếu không bị ngăn chặn sẽ rất phiền toái." Nặc dồn dập nói.

"Đi!" Bách Nhĩ nhướng mày, ra lệnh.

Những người khác đứng cách họ không xa, cũng nghe thấy lời đối thoại của hai người, không ai trì hoãn, nhanh chóng thu dọn đồ đạc mang tới, ra khỏi cốc.

Bọn họ vốn muốn ở lại nơi an toàn ngoài cốc quan sát tình huống, lại phát hiện tình huống ngoài cốc cũng chẳng tốt hơn trong cốc, đi một đoạn không xa lại gặp một hai con dã thú.

"Chúng ta về sơn động trước." Trong lòng Bách Nhĩ dâng lên cảm giác không ổn, không dám dừng lại bên ngoài nữa.

Đường về trở nên gian nan hơn rất nhiều, dù với năng lực trinh sát của Nặc, họ vẫn không thể tránh khỏi đụng phải vài con mãnh thú. May mắn rèn luyện lúc trước không uổng phí, dù hơi vất vả, nhưng cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm mà vượt qua. Ngay cả thịt thú họ cũng không dám khiêng về, chỉ là gấp rút lên đường mà thôi.

Lần này mất rất nhiều thời gian, chờ tới khi trở về sơn động đã là nửa đêm. Mấy người đều có vết thương chồng chất, kiệt sức, tiến vào sơn động liền ngả xuống da thú, không muốn nhúc nhích chút nào. Người trong sơn động cũng nhận ra khác thường, đang lo lắng cho họ, thấy họ trở về an toàn, ai cũng vui mừng. Các á thú nhanh chóng bắc nồi, nấu thịt, nấu nước cho họ.

"Các ngươi bị thương có nặng không?" Nghe thấy mọi người một câu đông một câu tây ân cần thăm hỏi, Duẫn đoán bọn họ đều bị thương, vì thế hỏi.

"Không sao, đều chỉ bị thương ngoài da thôi." Chỉ có Bách Nhĩ còn có thể miễn cưỡng ngồi dậy, thế nhưng sắc mặt y cũng không phải rất tốt, có lẽ vì mỏi mệt, có lẽ vì mất máu, nên trong ánh lửa có phần hơi tái nhợt.

"Sao đột nhiên lại có nhiều dã thú vậy? Mùa mưa trước kia cũng như vậy à?" Chờ cơn hoa mắt chóng mặt thoáng qua đi, y mới hỏi nghi vấn trong lòng.

Đôi mắt tối om của Duẫn sâu xa nhìn về phía đống lửa, dù cho hắn không thể nhìn thấy màu đỏ mãnh liệt kia.

"Không có. Từ khi ta nhớ được mọi chuyện, chưa bao giờ gặp qua tình huống này." Hắn trầm giọng trả lời, khuôn mặt vốn anh tuấn vì đôi mắt trống rỗng mà có vẻ dữ tợn lộ ra một tia trầm trọng "Nhưng ta nhớ a phụ từng nói, rất nhiều năm trước từng xảy ra thú triều, nơi nơi đều là dã thú điên cuồng mất khống chế, chúng hủy diệt không ít bộ lạc. Bộ lạc Hắc Hà chính là các thú nhân phân tán khắp nơi còn tồn tại sau thú triều xây dựng thành."

"Thú triều?" Nghe được hai chữ này, Bách Nhĩ không hiểu sao trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Nghĩ tới vài dã thú bọn họ gặp phải trên đường trở về, tựa hồ lý trí đã trở nên điên cuồng vô cùng, lực công kích cũng vượt mức bình thường.

"Ở Vô Khôn, mỗi lần cách rất nhiều mùa tuyết rơi liền sẽ có một đợt thú triều. Bởi vì thời gian rất lâu, có người cả đời cũng không gặp. Bộ lạc Hắc Hà là lúc a gia ta thành lập nên." Lão Thác không biết đi tới bên đống lửa lúc nào, có lẽ ông không còn buồn ngủ nữa, cầm khúc gỗ dày cỡ hai tấc trong tay, dùng móng thú chậm rãi vót "Thời điểm bộ lạc mới thành lập, mọi người còn dùng đá vây quanh bộ lạc, thế nhưng mùa tuyết này qua mùa tuyết khác, thú triều vẫn không phát sinh, chờ tới khi đá vây quanh bộ lạc sụp xuống,

cũng không có người tình nguyện tốn sức tu sửa lại. Nghe nói, trước mỗi lần thú triều xảy ra, đều sẽ phải trải qua một mùa tuyết dài hơn bất cứ mùa tuyết nào trong quá khứ."

37. Chương 37: Cứu Hay Không?

Nghe ông vừa nói như vậy, Bách Nhĩ không khỏi nghĩ tới bộ lạc Hắc Hà không có bất cứ phòng ngự nào, tình hình chỉ sợ không ổn lắm. Y có thể nghĩ tới, người khác đương nhiên cũng có thể nghĩ tới.

"Ngày mai ta trở về bộ lạc xem thử." Lúc này là Mạc lên tiếng. Hắn tự rời đi, vẫn còn tình cảm với bộ lạc, nghe Thác nói, liền có chút đứng ngồi không yên.

"Ngươi có thể bảo đảm bản thân an toàn?" Bách Nhĩ nhìn về phía hắn, ánh mắt lạnh đi "Nếu ngươi xảy ra chuyện, a mạt của ngươi phải làm sao?"

"Thế nhưng bọn Tát..." Mạc vẫn chưa từng thấy sắc mặt như thế của Bách Nhĩ, hắn không khỏi rụt đầu lại, nhưng trong lòng lại không thể nào bỏ xuống được.

"Một mình ngươi không giúp được bọn họ đâu, mà ta sẽ không vì bọn họ để người trong sơn động đi mạo hiểm. Ta đã từng nói, muốn sống chỉ có thể dựa vào chính mình. Ta có thể, những người khác trong động cũng có thể, sao người trong bộ lạc lại không thể? Ngươi tự nghĩ kỹ lại đi." Ngữ khí của Bách Nhĩ nghiêm khắc, nói. Nói xong, y nhắm mắt lại, mặc kệ hắn. Mạc phiền lòng gãi đầu, không biết là vì Bách Nhĩ trách cứ, hay là do lo lắng cho các bằng hữu trong bộ lạc, mà đôi mắt hắn hơi phiếm hồng. Trầm mặc hồi lâu, Duẫn vươn tay, chuẩn xác chạm lên vai hắn, sau đó vỗ lên, lại không nói lời nào.

Trong sơn động rộng lớn ngoại trừ củi cháy vang lên tiếng nổ lốp bốp, thì chỉ có tiếng canh sôi trào, không ai nói chuyện, mỗi người nhìn qua đều có tâm sự nặng nề. Dù cho thời điểm thiếu thức ăn, bộ lạc đã vứt bỏ họ, thế nhưng sinh ra ở đó, trưởng thành ở đó, thậm chí còn kết bạn sinh con, sau đó tàn tật, già ốm, nói thế nào cũng sẽ có tình cảm, khi biết nó có khả năng bị hủy diệt, sẽ không có ai vì thế mà cảm thấy vui mừng cả.

"Bách Nhĩ, ta cũng muốn đi." Không biết qua bao lâu, Duẫn đột nhiên lên tiếng.

"Bách Nhĩ, ta cũng muốn đi."

"Ta cũng muốn đi..."

Y vừa nói xong, ngoại trừ lão thú nhân, tiểu thú nhân cùng các thú nhân mới từ ngoài trở về mệt mỏi mà đi ngủ, những thú nhân ở lại canh giữ sơn động đều vây quanh, trong ánh mắt họ hiện lên vẻ cầu xin. Trong bộ lạc còn có chiến hữu họ từng sóng vai săn bắt, có bằng hữu họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, họ thật sự không thể nào trơ mắt nhìn những người đó không phải chết vì mùa tuyết rơi hay đói khát mà chết vì thú triều.

"Bọn họ đã bỏ rơi các ngươi." Bách Nhĩ mở mắt ra, ngữ khí bình tĩnh nói ra sự thật đã phát sinh.

"Mỗi một mùa tuyết rơi, mỗi một thế hệ đều là như vậy. Khi chúng ta còn trẻ, cơ thể khỏe mạnh cũng đã từng bỏ rơi những người khác." Trả lời y không phải là các thú nhân kia, mà là Thác vẫn cúi đầu gọt gỗ "Vào mùa mưa, dũng sĩ trong bộ lạc cho chúng ta con mồi họ bắt được, thời điểm khác, họ dùng sinh mệnh để bảo vệ chúng ta."

Ánh mắt Bách Nhĩ đảo một lượt qua các thú nhân trước mặt, sau đó nâng tay lên, chỉ qua các á thú đang bận rộn cùng các tiểu thú nhân đã ngủ, hỏi "Nếu các ngươi không về, họ phải làm sao?" Lúc trước y vì bảo vệ Đại Tấn, bảo vệ dân chúng biên cương Tái Bắc, mà bỏ lại lão tổ mẫu cao tuổi cùng phụ thân, không bao giờ có thể tận hiếu phận con cháu, cho tới lúc này nhớ lại, lòng y vẫn đau như cắt. Y không muốn những người bạn ở chung không ngắn với tính cách thật thà chất phác này dẫm lên vết xe đổ của mình.

"Không sao, ta có thể chăm sóc tốt cho mình." Hải Nô đi tới bên cạnh Lạc, ôm cánh tay hắn, mỉm cười nói "Bách Nhĩ, ngươi cũng là á thú, ngươi có thể tự chăm sóc mình tốt như vậy, chúng ta cũng có thể. Giống như ngươi nói, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình." Nếu Lạc không ở đây, y sẽ không sống nổi, nên việc này hoàn toàn không cần lo lắng. Lạc muốn đi thì nên để hắn đi, nếu không về sau hắn sẽ không vui vẻ nổi. Những lời này Hải Nô không nói ra.

Bách Nhĩ nhìn sâu vào á thú bình thường hơi hướng nội này, không nói gì. Y thiện nhìn thấu nhân tâm, sao lại không nhìn ra ý niệm chân thực trong lòng á thú này chứ. Có điều dù sao cũng là chuyện riêng của bọn họ, y sẽ không can thiệp vào.

Còn một á thú khác, Bối Cách không lại đây, y không còn vẻ hoạt bát như bình thường, chỉ là buồn bực nấu thịt. Bạn đời của y, Hồng quay đầu nhìn y, y liền quay mặt đi, nhưng vì động tác quá mạnh, khiến một giọt nước trong suốt rơi xuống nồi canh. Hồng bước qua, một tay ôm lấy y vào lòng, thì thầm gì đó vào tai y, nhưng Bối Cách chỉ cúi đầu, không đáp lại.

Không ai chú ý chuyện bạn đời của họ, có thú nhân nghĩ tới hài tử của mình, ánh mắt lộ ra do dự.

"Người có bạn đời, hài tử và người nhà đừng nên đi." Lần này mở miệng là Quả, dừng một chút, hắn nhìn về phía Bách Nhĩ "Bách Nhĩ, ngươi cũng đừng đi." Những người khác thì còn được, thế nhưng ở đây mọi người đều biết, trước kia Bách Nhĩ trải qua những ngày như thế nào ở bộ lạc. Y vốn không có lý do để đi.

"Ta cũng không tính đi." Bách Nhĩ có chút mất hứng, đứng lên "Được rồi, các ngươi tự thương lượng đi, ta đi ngủ." Đây là lần đầu tiên từ lúc rời khỏi bộ lạc, quan điểm của y và mọi người khác nhau. Y không có lý do, cũng không có lập trường ngăn cản, nhưng nhìn bọn họ đi chịu chết, y lại cảm thấy không thoải mái, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ.

"Bách Nhĩ, ngươi ăn chút gì rồi hẵng ngủ." Hóa ra Bối Cách vẫn đang được bạn đời dỗ dành chú ý tới tình huống bên này, y vội hô, trong giọng nói còn mang theo nức nở.

"Không, ta mệt quá, ăn không vô." Bách Nhĩ cũng không quay đầu lại, khoát tay, tiến vào trong lều, ngay cả giày da thú cũng không cởi, quấn lấy áo choàng nằm xuống ngủ. Nếu sau một giấc y tỉnh lại, bọn họ đi rồi, thì y sẽ mặc kệ.

Nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi, trong mơ màng, y cảm thấy có người lau mặt và tay cho mình, còn có chân nữa, sau đó có gì đó đè lên cơ thể, hình như là một tấm da thú.

Là Kiều Ương? Y nghĩ. Chỉ có Kiều Ương mới cẩn thận như thế, ông ấy giống như lão tổ mẫu vậy.

Hôm sau, Bách Nhĩ lần đầu ngủ quên, ngồi dậy một lát, đầu còn hơi mờ mịt.

"Bách Nhĩ, ngươi dậy rồi?" Kiều Ương vừa lúc nhấc da thú tiến vào, nhìn y ngây ngốc ngồi một chỗ, da thú đắp trên người trượt xuống bên hông. Ông chưa từng thấy bộ dạng này của Bách Nhĩ, nên không khỏi có chút buồn cười. Bách Nhĩ lắc đầu, tỉnh táo lại, mới nhớ tới chuyện đêm qua.

"Kiều Ương, bọn họ đi rồi?"

"Ừ." Kiều Ương đi qua, ngồi xổm xuống thảm da thú, kéo tấm da thú trên người Bách Nhĩ ra.

"Ai đi?"

"Đi hết, chỉ có tiểu thú nhân, á thú, lão thú nhân là không đi. Mấy người hôm qua đi với ngươi đều đi, Cổ cũng đi." Kiều Ương khẽ nói, ánh mắt nhìn về phía Bách Nhĩ có chút lo lắng, có lẽ là sợ y nổi giận.

"Cổ đi làm cái gì?" Bách Nhĩ cả kinh. Cổ là cô nhi, tuổi lại nhỏ, không có nhiều vướng bận như thú nhân trưởng thành.

"Trong bộ lạc có bằng hữu của Cổ." Kiều Ương thở dài. Tính tình hài tử này quật cường, ai nói cũng không nghe, người duy nhất khiến nó nghe lời là Bách Nhĩ thì lại đang ngủ, vì thế không ai ngăn được nó "Mọi người sợ đánh thức ngươi, nên đều lặng lẽ đi."

Trong lòng Bách Nhĩ nổi giận vô cớ, cơ hồ muốn nghiến gãy răng, nhưng lại chẳng biết phát tiết với ai.

"Kiều Ương, ông cũng muốn cứu mấy người trong bộ lạc đó sao?" Nghĩ một lát, y hỏi.

Kiều Ương không suy nghĩ gì, khẽ gật đầu. Ông sinh ra, già đi trong bộ lạc, tình cảm đương nhiên sâu đậm, nếu không phải bất đắc dĩ, sao có thể rời đi được. Đáng tiếc ông không có năng lực, nếu không chắc chắn đã đi cùng các thú nhân rồi.

"Được, tôi giúp ông." Bách Nhĩ bỗng nhiên đứng lên, nhanh chóng đi giày da thú vào, cầm gai thú, ngay cả tóc cũng không chải, liền đi ra ngoài.

"Bách Nhĩ…" Kiều Ương giật mình đuổi theo, lại chỉ thấy bóng dáng Bách Nhĩ cầm một miếng thịt nướng, vừa ăn vừa rời đi.

"Bách Nhĩ vội như vậy là muốn đi đâu sao?" Hải Nô chỉ thoáng thấy tàn ảnh của y, mà quay qua hỏi Kiều Ương đang hoảng loạn.

Kiều Ương vừa chạy ra ngoài động vừa nói "Bách Nhĩ nói y giúp ta đi cứu người trong bộ lạc." Ông luôn không nghĩ tới chuyện khiến Bách Nhĩ đi mạo hiểm, cũng không hi vọng Bách Nhĩ đi mạo hiểm như vậy.

"Bách Nhĩ thật sự muốn đi sao?" Hải Nô cùng với Bối Cách nghe được hai người đối thoại, trên mặt đều không khỏi lộ ra thần sắc kinh hỉ, mà nghe tiếng họ, vài lão thú nhân cũng đi ra, mày nhíu lại, trong mắt hiện lên lo lắng.

"Nếu Bách Nhĩ đi, bọn họ nhất định có thể an toàn trở về." Bối Cách không biết tin vào cái gì, mà từ sau khi Hồng đi, con ngươi u ám của y lại sáng bừng lên. Hải Nô hiển nhiên cũng có suy nghĩ giống y, mà gật đầu mạnh một cái, khóe miệng hiện lên ý cười.

"Bách Nhĩ chỉ là á thú, người trong bộ lạc đối xử với y cũng không tốt, dù thế nào cũng không nên để y đi mạo hiểm như vậy." Thác vuốt bộ râu ngắn, đã bạc ở cằm, không đồng tình nói.

"Đều do ta, nếu không phải ta nói muốn cứu người trong bộ lạc, Bách Nhĩ sẽ không đi." Không đuổi kịp Bách Nhĩ, bả vai Kiều Ương sụp xuống, gương mặt đầy áy náy quay lại, trong lòng thì tràn ngập tự trách.

"Bách Nhĩ đi, không phải vì cứu người trong bộ lạc, cũng không phải vì ông đâu." Ngõa tính tình cổ quái, lạnh lùng nói "Y vì những người đi ra ngoài trong sơn động này."

Không sai, Bách Nhĩ không có tình cảm với bộ lạc, nên y sẽ không mạo hiểm đi cứu bọn họ. Về phần nói giúp Kiều Ương, chỉ là y cần một cái cớ mà thôi. Duẫn, Nặc, Mạc, Giác, Tiểu Cổ… Mọi người cùng nhau vượt qua mùa tuyết rơi gian nan nhất, chẳng lẽ bảo y thờ ơ, lạnh lùng nhìn họ chết vì cứu người khác? Trái tim y không cứng rắn như vậy đâu.

Bởi vì nội lực đã có thể tự động điều chỉnh, y thi triển khinh công nhanh chóng tạt qua trong rừng, thỉnh thoảng nhảy lên cây, thành công tránh việc chạm phải dã thú. Càng gần bộ lạc, dã thú càng nhiều, sau đó trên mặt đất bắt đầu xuất hiện xác thú, có dã thú cũng có thú nhân, còn có thể nhìn thấy một vài con dã thú vây quanh xác thú cắn xé. Nơi nơi đều là máu, nơi nơi đều là tử vong.

Bách Nhĩ thấp thỏm lo sợ, y sợ sẽ nhìn thấy một cơ thể hay gương mặt quen thuộc trên mặt đất. Sau khi tới đây, mồ hôi trên tay y túa ra dường như không cầm nổi gai thú. Y không thể không dừng lại, vừa lau khô mồ hôi trong lòng bàn tay, vừa cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại, sau đó mới tiếp tục gấp rút lên đường.

Thời điểm cách bộ lạc còn một khoảng, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng dã thú gầm gừ, không giống với những âm thanh y nghe thấy trên đường, trong tiếng gầm mang theo thị huyết điên cuồng. Một tay Bách Nhĩ vịn thân cây, sau đó thả người, nhảy qua một cái cây khác, hình ảnh đập vào mắt khiến trước mắt y tối đi từng đợt, chỉ hận không thể hung dữ đánh Mạc cùng Duẫn, hai người đầu tiên tối qua nói muốn cứu người một trận.

Chỉ thấy trong rừng, tuyết còn chưa tan hết, các thú nhân hai ba người một nhóm bị các dã thú vây quanh, đang đẫm máu chém giết. Dã thú nhiều tới không đếm nổi, dày như đàn kiến, một con chết, con khác liền bổ nhào tới, giống như không bao giờ giết hết được. Ánh mắt Bách Nhĩ nhìn khắp chiến trường, rốt cuộc tìm thấy người trong sơn động. Điều khiến y thả lỏng là bọn họ vẫn nhớ lời y nói, không bị tách lẻ ra như người trong bộ lạc, mà là đứng chặt chẽ với nhau. Người bên ngoài mệt, liền lùi vào, người bên trong phá ra, thay phiên như vậy mới miễn cưỡng chống cự được công kích của dã thú, cũng chậm rãi tới gần các thú nhân trong bộ lạc bị vây khốn.

Còn chưa đến nỗi không có thuốc chữa! Bách Nhĩ hừ lạnh, không lập tức đi xuống hỗ trợ, mà là suy nghĩ xem làm sao trong tình huống này mở ra một lối thoát, dẫn hết người đi.

38. Chương 38: Thanh Trùng Quái

Còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, đột nhiên thấy mùi tanh hôi xộc vào mũi. Bách Nhĩ kinh hãi, trở mình nhảy lên, rồi rơi xuống trên cành của một cái cây thô chắc khác, đồng thời thu vào tầm mắt thứ tập kích mình, da đầu y không khỏi tê rần lên.

Trên mình nó mọc đầy mụn nhọt, trên mụn nhọt mọc lông gai sắc bén màu xanh biếc giống những con sâu, hình thể rất lớn, có thể sánh bằng đa túc thú trước đây họ đánh chết, dưới mình nó là những cái chân như miệng hút, vững vàng bám trên cây khô, xúc tua khép lại như hoa cúc, khi mở ra liền lộ một cái động tối om khổng lồ, bên trong phủ đầy những chiếc răng nhọn mọc lộn xộn. Nó chính là con vật vừa tấn công Bách Nhĩ.

Đây là con gì? Phải đánh làm sao? Trong lòng Bách Nhĩ hô to, đồng thời lùi lại phía sau trên cành cây y giẫm lên, ở cuối cành y mượn lực bắn ra, rơi xuống một cây đại thụ khác, y quyết định tránh đi trước rồi tính.

Nào ngờ tay vừa bắt lấy nhánh cây đối diện, thì thấy sau lưng con thanh trùng quái đó mở ra một hàng cánh nhỏ trong suốt, vỗ vỗ trên cơ thể mềm núc ních khổng lồ kia, rồi đuổi theo y.

Đây là nhắm vào y? Trán Bách Nhĩ đổ mồ hôi lạnh, bất ngờ trong đầu lại nghĩ tới một nơi khác. Trận pháp ở sơn động chỉ vây khốn được thú di chuyển bằng chân, nếu gặp phải loài biết bay như trước mắt, chẳng phải là tiêu rồi sao? Cho nên vẫn phải mau chóng nghĩ cách làm ra cung tên mới được.

Trong khoảng khắc thất thần này, con thanh trùng quái kia đã đáp xuống cái cây y đang đứng, đừng nhìn nó to như thế, đáp xuống lại nhẹ nhàng không một tiếng động, khó trách nó tới sau lưng, Bách Nhĩ cũng chưa phát hiện ra.

Con sâu xanh này phải đánh làm sao? Đương nhiên sâu thì đạp một phát là chết. Nhưng con sâu này lớn đến mức không chỉ một đạp, mà là mười chân, trăm chân đạp cũng chẳng xong, còn có chút phiền toái nữa.

Bách Nhĩ liếc mắt nhìn gai thú trong tay mình, lại nhìn con quái vật vừa tròn vừa thô kia, y chợt cảm thấy gai thú này quá ngắn, muốn ghim con quái vật đó vào cây là không có khả năng. Mà muốn đá nó xuống cây, thì với mấy cái chân nhỏ như miệng hút kia, hiển nhiên cũng là chuyện không quá khả thi rồi.

Làm sao đây? Lúc con thanh trùng quái lại mở ra xúc tua khổng lồ, tấn công qua, trong đầu Bách Nhĩ hiện lên duy nhất ba chữ này, cơ thể theo bản năng co lại như quả cầu, tránh được nhát cắn kia, đồng thời gai thú trong tay đâm chếch lên trên. Song không phải là đâm vào cái miệng cực đại của con quái vật kia, mà là dưới miệng nó, nơi tiếp xúc giữa đầu và mình nó.

Con quái vật phản ứng rất chậm, một kích không trúng, nó cũng không né tránh. Bách Nhĩ chỉ cảm thấy đâm trúng chỗ mềm mềm, giống như đâm vào bùn vậy, định dùng sức nhấn sâu vào trong, đột nhiên mu bàn tay y cảm thấy đau đớn, vừa giống bị lửa thiêu, lại vừa giống bị kim đâm, y hoảng sợ nhanh chóng rút tay về. Trước khi con quái vật đó tấn công lần tiếp theo, liền nhảy qua mấy cây đại thụ rồi mới dừng lại. Nhìn lại tay phải, không ngờ chỗ đó sưng đỏ lên rồi biến đen đi, trúng độc rồi.

Không ngờ trên lông quái vật kia lại có độc. Trong lòng Bách Nhĩ phiền muộn, y nhanh chóng điểm huyệt trên cánh tay phải, phòng ngừa độc lan lên, sau đó dùng móng tay sắc bén vạch hình chữ thập lên bàn tay sưng đỏ rõ rệt, tay trái đặt lên cánh tay phải, vận khí chậm rãi bức máu độc ra. Máu đen chảy ra dần dần trở thành màu đỏ, cho tới khi thành máu đỏ tươi bình thường, y mới dừng lại, sau đó giải huyệt đạo phong bế.

Lúc này con thanh trùng quái kia cũng chầm chậm đuổi theo.

Ánh mắt Bách Nhĩ lộ ra tia căm ghét, cảm giác thứ này quả là âm hồn bất tán, lại không thể làm gì được nó. Đang muốn lùi lại tiếp, khóe mắt y đột nhiên liếc qua đống lửa cách đó không xa, trong đầu y chợt lóe sáng, có chủ ý rồi.

Các loài côn trùng đều sợ lửa, con thú này có lẽ cũng không ngoại lệ. Tâm niệm vừa nổi lên, y không quan tâm bách thú trong rừng hoành hành, từ trên cây nhanh chóng trượt xuống, vừa tránh né dã thú vừa chạy về vòng lửa. Tới gần y mới thấy có không ít á thú hoảng sợ đứng bên trong, còn có vài thú nhân bảo vệ á

thú. Không quan tâm những người đó có phản ứng gì khi nhìn thấy mình, Bách Nhĩ dùng chân đi giày da thú nhanh chóng lấy một cây gỗ cháy to trong đống lửa ra, tay bắt lấy đầu không cháy, xoay người quét về phía con dã thú không biết tên bổ nhào từ phía sau tới. Thừa dịp dã thú kia tránh lửa, y liền quay đầu chạy, vừa chạy vừa cắm gai thú lên thắt lưng. Đồng thời mũi chân liên tục đá cành khô y đi qua, tiếp cho khúc gỗ cháy trong tay, để tránh lửa tắt nửa đường.

Vì trong tay cầm ngọn đuốc, nơi y đi qua, dã thú đều nhao nhao né tránh, nhất thời dẫn tới không ít chú ý.

"Bách Nhĩ!" Một giọng nói quen thuộc từ nơi không xa truyền tới. Bách Nhĩ không để ý đến, mà là dừng lại nghênh đón con thanh trùng quái đang vỗ cánh chậm rãi đuổi theo, trong ***g ngực y dấy cao lên ý chí chiến đấu. Không thể không nói, trong cơ thể này là một con người rất kiêu ngạo, bị một con côn trùng bắt nạt mà không đánh trả lại được, chuyện này với y đúng là một sự sỉ nhục.

Khi con thanh trùng quái đó thấy ngọn đuốc trong tay Bách Nhĩ, đôi mắt đen tròn, to cỡ nắm đấm, nhưng so với thân hình khổng lồ của nó lại quá nhỏ liền xoay chuyển, mấy cái cánh đang vỗ cũng chậm lại, tựa hồ đang do dự có nên tiếp tục hay không.

Bách Nhĩ không cho nó cơ hội lựa chọn, y nhảy lên, ngọn đuốc trong tay thiêu rụi cánh và gai lông trên mình thanh trùng quái. Hủy cánh của nó, xem nó còn bay thế nào, đốt lông, gai của nó, xem nó làm sao lén tấn công người khác.

Bởi vì ở trên mặt đất bằng phẳng, cộng thêm các dã thú khác sợ thanh trùng quái mà làm trống một khoảng đất lớn, nhất thời khiến thân thủ nhanh nhẹn của Bách Nhĩ có đất dụng võ, vì thế y càng xuất hiện bất thình lình trước con thanh trùng quái khổng lồ lại ngu ngốc này.

Thanh trùng quái bị thiêu bỏng tới gào the thé lên, da thịt co rút lại, nó phẫn nộ vẫy cơ thể thô to, tròn trịa của mình. Vài lần quay đầu muốn cắn Bách Nhĩ, nhưng không thành công, ngược lại bị lông, gai cháy tới, nó vỗ cánh muốn bay lên cao chút, lại vì tốc độ quá chậm mà bị thiêu tới phần bụng non mềm cùng mấy cái chân nhỏ, nó theo phản xạ co lại, sau đó mới hạ xuống.

Bách Nhĩ cố chịu đựng cảm giác đầu đau nhức khi nghe thấy tiếng thét chói tai kỳ dị của thanh trùng quái, y cắn chặt răng liên tiếp đốt một loạt cánh của nó. Sau đó chợt nghe rầm một tiếng, bụi, tuyết trên mặt đất văng tứ tung, cây bụi, cành khô thì gãy vụn, mấy cái cánh còn lại của thanh trùng quái không chống đỡ được thân thể nó, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Tiếng kêu the thé phát ra, lần này không chỉ Bách Nhĩ, mà những thú nhân đang chiến đấu với dã thú trong rừng cũng bắt đầu không chịu nổi, mà dừng lại. Bách Nhĩ ở gần nhất, chỉ cảm thấy ù tai hoa mắt tức ngực, y vội vàng đề tụ chân khí chống đỡ, dù vậy y vẫn phun ra một ngụm máu mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Mà thanh trùng quái rơi trên mặt đất có lẽ vì phẫn nộ, có lẽ vì vết bỏng trên mình, nó vừa phát ra tiếng thét chói tai khiến người ta khó có thể chịu đựng, vừa lăn lộn, xoay chuyển cơ thể, một con dã thú xui xẻo né không kịp, bị quét trúng, giống như lửa cháy tới mông, nó kẹp cái đuôi chạy trốn ra ngoài, hiển nhiên là bị gai lông đâm vào.

Tình huống đột ngột này khiến các thú nhân đã sắp không chống trụ nổi, nhân cơ hội tạm nghỉ, họ phản ứng nhanh chóng, lập tức chịu đựng khó chịu tích tụ, lùi về phía lửa cháy. Mà các thú nhân trong sơn động chia thành hai đường, một đường tới gần Bách Nhĩ, một đường tới cứu các thú nhân vẫn chưa lấy lại *** thần mà đứng ngây tại chỗ.

Bách Nhĩ vừa trấn tĩnh lại, liền thấy cái miệng rộng tối om mở ra trước mắt, đầu y vốn bị âm thanh ầm ĩ kia làm cho mơ màng nhất thời tỉnh táo lại, không suy nghĩ gì, y liền nhún người, không phải tránh đi mà là tiến tới, xông vào trong cái miệng to đầy máu của thanh trùng quái, thời điểm nó muốn đóng miệng lại, y quỳ một gối xuống, cầm thanh củi vẫn còn cháy chống dọc lên hàm nó.

"Gào." Lần này kịch liệt hơn so với bất cứ lần trước, thanh trùng quái mở to miệng, các cơ trong khoang miệng chuyển động dữ dội, muốn phun dị vật bên trong ra.

Âm thanh to lớn bén nhọn khến tai, mắt các thú nhân tàn tật đang tới gần đều chảy ra máu tươi, lại bởi vì nhìn thấy Bách Nhĩ bị thanh trùng quái nuốt vào mà mắt như muốn nứt ra, không ai lùi bước, ngược lại tăng tốc độ lên. Hy vọng có thể mau chóng giết chết con quái vật này, cứu người ra.

"Dùng lửa!" Mở miệng là Nặc. Mặc kệ người khác có nghe thấy không, vừa nói, gã vừa thoát ra, chạy về phía đống lửa.

Tai của các thú nhân không còn nhạy nữa, quả thật không nghe thấy tiếng hô to của Nặc, nhưng mọi người có tâm tư giống nhau, lại như thu được mệnh lệnh mà không hẹn cùng chạy về phía đống lửa.

Tốc độ của Nặc là nhanh nhất, đợi mấy người khác đuổi tới, gã đã dùng miệng ngậm một thanh củi cháy nhằm về phía thanh trùng quái.

Lúc các thú nhân tàn tật vây quanh con thanh trùng quái đang quay cuồng trên mặt đất kia, thanh củi trong tay Bách Nhĩ đã tắt, vì không có lửa, hàm trên của thanh trùng quái không chút khách khí đóng xuống, muốn đè gãy thanh củi kia thành hai đoạn. Đồng thời các cơ trong cổ họng nó di chuyển, biến động tác nhổ ra thành nuốt vào, Bách Nhĩ chỉ cảm thấy thân bất do kỷ mà trượt xuống, y vội vàng rút gai thú ra, đâm mạnh vào lớp cơ trong cổ họng thanh trùng quái để ổn định cơ thể. Không ngờ lớp cơ của thanh trùng quái kia rất kỳ lạ, gai thú đâm xuống không có chút lực cản, sau đó ở một khắc lập tức bị dội lại. Bách Nhĩ bất ngờ không kịp đề phòng, ừng ực một tiếng liền bị nuốt vào trong.

Trong bóng đêm, bị chất lỏng mùi tanh hôi nồng đậm dính dấp bao lấy. Bách Nhĩ nín thở, cố gắng ngồi dậy, sau đó đưa tay sờ soạng xung quanh, đồng thời dùng gai thú đâm vào. Không biết là vì thiếu không khí hay là do cả người bị chất lỏng bao phủ, y chỉ cảm thấy đầu óc mình mơ hồ từng cơn, rất muốn cứ như vậy ngã xuống. Thế nhưng trong lòng y hiểu rõ, nếu bây giờ ngã xuống, khả năng y sẽ không bao giờ tỉnh lại, bởi vậy chỉ có thể dùng răng cắn lên lưỡi, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Không biết phát sinh chuyện gì, thanh trùng quái lại bắt đầu lăn lộn, làm hại y không thể ngồi yên, cứ bị lật qua lật lại, ném lên ném xuống, muốn bắt lấy thứ gì định hình mình cũng không được. Thật vất vả đụng phải một thứ gì đó khác với vẻ trơn nhẵn xung quanh, lại phát hiện hình như là một con người, cơ thể tráng kiện rắn chắc, chỉ e là một thú nhân bị thanh trùng quái nuốt vào trước khi nó đuổi theo y. Sờ thử ngực hắn, tim đã không còn đập nữa. Trong lòng y dâng lên nỗi bi thương khó hiểu, y biết, nếu không ra được, kết quả của thú nhân này cũng chính là của y. Nghĩ tới đây, một sức mạnh sinh tồn lớn lao khiến bàn tay bắt đầu suy yếu vô lực của y lại tràn ngập năng lượng. Không thể chết đi như vậy. Khó khăn lắm mới nhặt được một cái mạng, dù có thế nào cũng không thể cứ u mê như vậy mà đánh mất. Y cắn chặt răng, dừng động tác mò mẫm không có mục tiêu lại, khi cơ thể y bị lộn vòng, y tập trung nín thở, lắng nghe động tĩnh xung quanh. Khi nghe một tiếng "thình" nặng nề truyền vào tai, tim y đập mạnh lên, y biết mình tìm được rồi.

Thình… thịch… thình… thịch…

Men theo tiếng thình thịch vốn rất rõ rệt lại bị y bỏ qua thật lâu, Bách Nhĩ chạm vào nơi gần nhất phát ra âm thanh, phát hiện chỗ đó còn cách một lớp màng cùng cơ không tính là dày, tay đặt lên có thể cảm nhận được chấn động theo quy luật.

Sống hoặc chết! Trong đầu y lóe lên ý nghĩ này, điều động nội lực có được, tay ấn nhẹ lên lớp cơ kia, sau đó bất ngờ tăng lực. Nếu có thể ngăn được gai thú, lớp cơ của con quái vật này hẳn là có lực làm giảm xóc, cho nên y chỉ có thể bất ngờ dùng tốc độ nhanh nhất trước khi lớp cơ của nó phản ứng lại. Hành động này của y có thể xem là được ăn cả ngã về không, thành công thì có thể sống tiếp, bất thành, mọi sự ngừng tại đây.

Hiển nhiên, y thắng. Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, tiếng thình thịch ngừng lại, cơ thể mới nhoi lên được lại nặng nề rơi xuống, sau đó là sự im lặng khiến người ta có chút không quen.

39. Chương 39: Người Trong Bộ Lạc

Sức lực đã dùng hết, Bách Nhĩ không thể dựa vào gai thú cắt bụng thanh trùng quái, chỉ có thể cố hết sức bò tới miệng của nó. Đúng lúc này, cơ thể thanh trùng quái khẽ thay đổi, y hoảng sợ, chỉ thầm nghĩ mạng ta xong rồi. Không ngờ một lát sau, liền cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới âm thanh xé rách da thịt, còn kèm theo tiếng gọi đau buồn.

Hóa ra có người tới cứu y. Bách Nhĩ thả lỏng, cố gắng di chuyển sang bên cạnh, để tránh bị ngộ thương, sau đó y nằm tại chỗ, không động đậy nữa. Không mất bao lâu, một luồng sáng xuyên vào không gian tối

om, sau đó nhanh chóng biến thành sáng trưng một mảng.

"Bách Nhĩ! Bách Nhĩ…" Tiếng gọi lo lắng rất quen thuộc, có Nặc, có Duẫn, còn có những người khác nữa.

Đều đã tới rồi, phản ứng cũng không chậm. Bách Nhĩ mơ màng nghĩ, sau đó cảm thấy mình được kéo ra ngoài, mặt bị thô lỗ lau mấy lần, hóa ra là gạt đi chất lỏng dính trên mắt, mũi, miệng y, không khí tươi mát tràn vào phổi, y thở mạnh ra một hơi, rồi mở mắt ra.

Lọt vào tầm mắt đầu tiên là ánh mắt lo lắng của Nặc, tuy gã vẫn để hình thú, nhưng có thể nhìn ra ẩn trong đôi mắt luôn trầm tĩnh của con sói xám này đã phiếm hồng lên, cùng với sự vui mừng khôn xiết không che dấu đàng sau đó.

Hóa ra cảm xúc của Nặc cũng sẽ biểu lộ ra ngoài. Bách Nhĩ thầm nghĩ, miệng lại suy yếu phun ra một câu "Nãy ai lau mặt cho ta, muốn cạo da của ta luôn à?"

Thấy y tỉnh lại, còn có thể mở miệng nói chuyện, các thú nhân vây quanh y đều hoan hô, có điều câu hỏi của y vẫn bị người hữu tâm nghe vào tai.

"Ta… Bách Nhĩ, là ta… Ta, ta không phải cố ý đâu." Giọng nói lắp ba lắp bắp từ bên kia truyền tới, Bách Nhĩ theo âm thanh nhìn qua, phát hiện con gấu xám Hạ đỏ mặt, áy náy nhìn y, Bách Nhĩ thầm nghĩ hóa ra là gấu mù, khó trách sức lại lớn như vậy.

"Được rồi, không trách ngươi nữa. Nếu không có ngươi, ta còn không thở nổi đâu." Phía sau người có một bàn tay không sợ bẩn nâng y dậy, Bách Nhĩ cũng không quay đầu xem là ai, mà cười nói với Hạ. Trong lòng y biết họ lo lắng, nên mới lỗ mãng như vậy, không uổng công y chạy ra đây một chuyến. Mà các thú nhân rất nhiều thời điểm lại không phân biệt được lúc nào là nói thật, lúc nào là nói đùa, nên y không thể làm người ta sợ được.

Hạ gãi đầu, cười hì hì "May mà ngươi không sao."

Đứng lên, Bách Nhĩ mới phát hiện xung quanh bọn họ có một đống lửa, hèn chi nhóm người này dám đĩnh đạc vây quanh nói nhảm với y. Chân y vẫn hơi yếu, không thể không dựa vào người phía sau, nhìn lại mới biết là Duẫn. Ánh mắt chậm rãi đảo qua các thú nhân vẫn vui mừng nhìn y, phát hiện tất cả người trong sơn động đều không thiếu một ai cả. Y rốt cuộc yên lòng.

Hóa ra thời điểm đám người Nặc dùng lửa tấn công thanh trùng quái, nhóm còn lại sau khi cứu các thú nhân bị thương cùng phân tán bên ngoài về, liền chạy tới hỗ trợ. Lúc thanh trùng quái còn sống thì không có dã thú nào dám tiếp cận, nhưng nó chết rồi, lại không thể đảm bảo, bởi vậy vài người đi mở bụng nó ra cứu Bách Nhĩ, những người khác vừa canh gác, vừa nhóm lửa xung quanh lên.

Lúc này ngoại trừ mặt, toàn thân Bách Nhĩ đều là mùi hôi thối, thật khó chịu, bởi vậy y hi vọng có thể khẩn cấp rời khỏi địa phương nguy hiểm này, trở về tắm táp một cái. Đang định nói thì chợt nhớ tới một chuyện.

"Bên trong còn có một thú nhân."

Sau khi kéo được y ra, các thú nhân liền dừng xé mở bụng nó, lúc này nghe y nói như vậy, mọi người đều kinh hãi, vội vàng tiếp tục móc bụng thanh trùng quái ra.

"Là Đông." Người kinh hô là Giác. Các thú nhân nghe thấy cái tên này đều sửng sốt, sắc mặt phút chốc mất tự nhiên. Bách Nhĩ thu vào mắt hết, chỉ là lúc này y quá mệt, cũng lười đào lại ký ức của nguyên chủ, mà trực tiếp hỏi "Đông là ai?" Tại sao mọi người phản ứng kỳ quái như vậy. Mọi người cũng đã quen với kiến thức hạn hẹp đó của y, nên Nặc liền đáp "Đông là con trai của tộc trưởng, rất có khả năng sẽ nhận chức tộc trưởng tiếp theo. Hắn chết, không hay lắm…"

Khó trách. Bách Nhĩ thầm nghĩ.

"Na Nông sẽ rất đau lòng." Giác đột nhiên toát ra một câu, nhất thời bị nhiều ánh mắt liếc quá.

"Ngươi còn nhớ y hả?" Quả ôm chặt bờ vai hắn, tức giận nói "Ngươi vì y mà bị Bách Nhĩ… khụ… Y lại đối xử với ngươi thế nào? Y không phải là á thú tốt, mau quên đi."

"Ta không nhớ y, chỉ là…" Giác bị nói đến ngượng ngùng, muốn biện giải, lại vì ăn nói vụng về mà nói không nên lời.

"Một á thú mà thôi, nhìn bộ dạng ngươi giống cái gì kìa!" Bách Nhĩ thật sự không kiên nhẫn vào thời điểm này nghe bọn họ tán dóc chuyện đó, y đưa tay vỗ vai Giác, vừa mắng vừa an ủi "Đợi sau khi chúng ta xây dựng bộ lạc mới, chúng ta tới phía Nam kiếm một á thú đẹp hơn Na Nông gấp trăm lần cho ngươi."

"Gấp trăm lần là bao nhiêu?" Giác rõ ràng nhận sai trọng tâm.

"Hừ." Bách Nhĩ sao lại có cảm giác như đàn gảy tai trâu thế nhỉ, dừng một lát, y mới nói tiếp "Dù sao ngươi nhớ là đẹp hơn y là được rồi."

"Được, vậy chúng ta phải nhanh chóng xây bộ lạc đi." Tinh thần Giác phấn chấn, hắn rất tin Bách Nhĩ, cảm thấy chỉ cần y đã mở miệng, liền nhất định có thể làm được, bởi vậy trong lòng đã bắt đầu ảo tưởng bộ dáng bạn đời tương lai của mình.

"Thế nào, các ngươi còn định ở lại đây?" Bách Nhĩ khó chịu nâng tay, chán ghét đẩy mái tóc ướt sũng dính dấp buông trước ngực ra sau, chỉ mong trước mặt có cái ao cho y nhảy xuống.

"Bộ lạc bị phá hủy rồi. Rất nhiều người chết, cũng tẩu tán một phần, hiện tại chỉ còn lại họ…" Sắc mặt Mạc buồn bã nói, dừng một lát, hắn mới nhìn Bách Nhĩ, cầu xin "Bách Nhĩ, cho họ về sơn động theo chúng ta đi."

Bách Nhĩ nhìn về các thú nhân và á thú cũng đứng trong đống lửa cách đó không xa, đếm qua thì khoảng bốn năm mươi ngươi. Một bộ lạc vốn có ba bốn trăm người, giờ chỉ còn lại như vậy, trong lòng y cũng không khỏi có chút bi thương.

"Nếu họ đồng ý." Y thở dài. Tới lúc này, y còn có thể nói không sao?

"Ta đi gọi họ lại đây." Mạc lập tức vui mừng trở lại, liền muốn chạy ra ngoài.

"Cầm đuốc." Bách Nhĩ gọi hắn lại, đối với tên đồ đệ lỗ mãng này y có chút đau đầu.

Chờ Mạc rời đi, Bách Nhĩ cởi áo choàng lông trắng ướt sũng không còn ra hình dạng gì, vứt xuống, tuy không đành lòng, y cũng chỉ có thể ném đi thôi. May mà tay nghề của Kiều Ương rất giỏi, quần áo da thú mặc trên người không đến mức bị lạnh xâm nhập vào. Thở ra một hơi, y ngồi xuống, khoanh chân lại, nắm chặt thời gian khôi phục sức lực, không thì đợi một lát gấp rút lên đường sẽ rất khó khăn.

Không biết Mạc nói như thế nào, không mất bao lâu, người bên kia liền di chuyển tới. Á thú đi ở trong, thú nhân vây quanh bên ngoài, giơ đuốc đi tới. Chờ bọn họ đi tới bên này, lại khuếch trương đống lửa lớn thêm.

Bách Nhĩ tùy ý quét mắt qua, phát hiện Đồ cùng Tát đều ở bên trong, tộc trưởng cũng có mặt, còn có tộc vu, y không khỏi có một loại cảm giác tạo hóa trêu ngươi. Mà mấy á thú… Ba đóa hoa lại chẳng thiếu một ai, tuy nhìn cũng hơi chật vật, nhưng tóm lại vẫn được bảo hộ rất tốt. Mấy á thú kia hình như đều hơi sợ y, có lẽ là ghét y, đều cách khá xa, ánh mắt trốn tránh, chán ghét kèm theo sợ hãi.

"Ca! Đại ca…" Tiếng khóc ầm ĩ của Na Nông cùng a mạt y vang lên trong im lặng, nghe thê lương mà đau lòng.

Tộc trưởng phảng phất trong nháy mắt già đi mười tuổi, ánh mắt đảo qua cả người dính dấp của Bách Nhĩ, lại nhìn về nhi tử cũng ướt đẫm nhưng không bao giờ mở mắt ra nữa, ánh mắt ông liền buồn bã đi.

"Còn trì hoãn gì nữa, đi thôi." Sức lực Bách Nhĩ hơi khôi phục, y đứng lên, thản nhiên nói. Sớm biết như thế, hà cớ lúc trước, nếu lúc trước tộc trưởng đặt an nguy của bộ lạc lên đầu, sao lại hại chết nhi tử của mình được chứ?

"Là ngươi! Bách Nhĩ, là con yêu quái ngươi hại chết đại ca ta…" Không biết có phải bị giọng nói của y kích động hay không, Na Nông đột nhiên nhìn về phía y, chửi ầm lên. Xem ra chuyện y bị tà linh chiếm xác, tộc trưởng cũng không gạt người nhà mình.

Bách Nhĩ gặp qua không ít người mất thân nhân, nổi điên có, khóc nháo không ngớt cũng có, nổi giận với y đương nhiên cũng không thiếu. Đối với loại trường hợp này y sớm đã không lạ gì, hoàn toàn không để ý tới, mà chỉ nhìn về Mạc đã dốc hết sức chủ trương cứu mấy người kia.

"Đi thôi, trì hoãn tiếp, trời sẽ tối đó." Mạc cũng mất đi vài hảo hữu, trong lòng dĩ nhiên có khổ sở, đâu có *** thần quan tâm Na Nông buồn bã gì chứ "Bách Nhĩ, ngươi an bài đi."

Ta an bài, bọn họ có thể nghe sao? Bách Nhĩ thầm nghĩ, sắc mặt cũng không thay đổi, y hạ quyết tâm, nếu mấy người này còn ầm ĩ, y sẽ phủi tay rời đi. Suýt chết vì họ một lần, chẳng lẽ còn muốn thêm lần thứ hai sao?

"Được. Dã thú sợ lửa, chỉ cần..." Y mở miệng vừa định nói ra quyết định của mình liền cảm thấy tiếng gió vang lên, có người đánh tới. Y theo phản xạ tránh qua một chút, nhưng vì mất đi sự linh hoạt hàng ngày, nên vẫn bị người ta nắm lấy da thú trên người.

"Tại sao không phải là ngươi chết? Bách Nhĩ, tại sao đều vào bụng con trùng thú đó, mà ngươi lại không chết? Là ngươi hại chết đại ca ta, ngươi là á thú xui xẻo... Con yêu quái nhà ngươi..." Na Nông vừa kêu khóc, vừa điên cuồng đánh Bách Nhĩ.

Những người khác đều bị tình huống bất ngờ này làm cho ngây người, ai cũng không nghĩ tới phải nên làm cái gì đó. Bách Nhĩ vốn đã không thoải mái, bị y ầm ĩ như vậy, lửa giận trong lòng liền tăng lên, nâng chân lên, đạp một cước vào Na Nông đã sớm mất đi hình tượng ưu nhã hàng ngày ra ngoài, mà cú đạp này cũng làm tỉnh các thú nhân ngây người kia. Đánh nữ nhân không phải là nam nhân, thế nhưng đạp một á thú đáng ghét, y lại không thấy gánh nặng tâm lý gì cả.

"Bách Nhĩ, ngươi làm gì vậy?" Đồ phản ứng đầu tiên, chạy tới đỡ Na Nông dậy, ánh mắt phẫn nộ như muốn phun ra lửa mà nhìn Bách Nhĩ.

Lời quát của hắn khiến các thú nhân trong sơn động rốt cuộc lấy lại *** thần, họ tới tấp đứng trước mặt Bách Nhĩ, thay y ngăn cản địch ý và phẫn nộ đối diện. So với thú nhân, vóc dáng của Bách Nhĩ đương nhiên thấp hơn một chút, bởi vậy đập vào mắt y ngoại trừ tấm lưng quen thuộc của các thú nhân, thì không nhìn thấy gì hết. Y có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

"Trông kỹ người của ngươi đi, lần sau còn đến trêu chọc ta, thì không phải một cước đơn giản vậy đâu." Vì thế y không thể không nhìn lên bầu trời xanh xám, làm ra bộ dáng cao quý, lạnh lùng, kiêu ngạo, không quan tâm nói. Trước kia thì thôi, bị người ta bắt nạt có trách thì trách chính mình không có năng lực, bây giờ còn có người muốn bắt nạt y, thì không dễ như vậy đâu.

Không biết có phải bị một cú đạp kia, mà làm cho Na Nông nhìn rõ vào hiện thực không, y không tiếp tục mắng Bách Nhĩ nữa, chỉ nhào vào lòng Đồ khóc tức tưởi như sắp tắt thở tới nơi. Các thú nhân thích y không khỏi đau lòng mà đứng ra, bộ dáng nên vì y mà đòi lại công bằng.

Bách Nhĩ không nhìn thấy được, chỉ là cảm giác có chút vô vị tẻ nhạt thôi, y bắt đầu lo lắng đưa mấy thú nhân và á thú này về sơn động, không biết có gây ra tai họa gì không.

40. Chương 40: Trở Về Sơn Động

"Na Nông, đừng phá nữa. Trời sắp tối rồi, chúng ta phải mau rời khỏi nơi này mới được." Tộc trưởng rốt cuộc đứng ra, lên tiếng đánh vỡ cục diện giằng co "Mạc, chỗ các ngươi an toàn không?"

Bách Nhĩ nhíu mày, ông ta là cái thá gì, ngay lập tức tỏ thái độ của tộc trưởng. Vừa không bác bỏ lời lên án của Na Nông với y, lại còn cố y bỏ qua sự tồn tại của y, coi thường thủ lĩnh của các thú nhân trong sơn động. Rất hiển nhiên, dù có ở đâu, tộc trưởng vẫn muốn lên làm tộc trưởng. Nghĩ tới đây, khóe miệng y hiện lên ý cười lạnh, hai tay chắp sau lưng, thờ ơ. Cổ im lặng tới bên cạnh y, kéo lấy cánh tay y.

"Bách Nhĩ, ta chỉ nghe lời ngươi thôi, ngươi đi đâu ta liền đi đó." Khi Bách Nhĩ kinh ngạc cúi đầu nhìn nó, nó nhỏ giọng nói.

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, sau đó mới kịp phản ứng, không ngờ thằng bé này lại sâu sắc như thế, không chỉ nghe ra ý của tộc trưởng, mà còn cảm nhận được suy nghĩ của y. Bách Nhĩ mỉm cười, cầm tay tiểu thú nhân.

"An toàn lắm. Ở ngoài động Bách Nhĩ có bày trận, mấy con dã thú kia không vào được đâu." So với Cổ, Mạc lại có vẻ hơi tùy tiện, hoàn toàn không nghĩ gì, mà thẳng thắn trả lời.

"Có vấn đề gì tộc trưởng vẫn nên hỏi Bách Nhĩ đi, chúng tôi đều nghe theo y." Nặc đột nhiên xen vào.

Các thú nhân trong sơn động cũng đều có ý này, lập tức bước ra, rốt cuộc Bách Nhĩ cũng có thể lộ mặt.

Chính mình cố gắng giúp họ sinh tồn từ mùa tuyết rơi, xem ra cũng không uổng phí tâm huyết. Trong lòng Bách Nhĩ cảm khái, thực tế y dùng tâm để dẫn các thú nhân trong nghịch cảnh dựa vào chính mình mà sống sót, nguyên nhân phần lớn đúng là xuất phát từ đồng cảm, không đành lòng thấy họ chết đói, chết lạnh, mà một phần nguyên nhân còn lại là y cần thiết làm chút gì đó, để một người ở trong thế giới hoàn toàn xa lạ như y không đến mức sống trong mờ mịt. Nhưng bất kể tận tâm tận lực thế nào, y vẫn chuẩn bị tốt tâm lý bị vứt bỏ. Chung quy, một bên là bộ lạc sống cùng vài chục năm, có bằng hữu, có chiến hữu, một bên chỉ là á thú xui xẻo sống chung có mấy tháng, tình cảm bên nào nông bên nào sâu không cần nói cũng biết. Đúng như Tiểu Cổ cảm nhận được, nếu các thú nhân trong sơn động vẫn tôn tộc trưởng bộ lạc lên, y sẽ không do dự mà rời đi. Với thân thủ hiện tại của mình, y đã không cần bất cứ trợ lực nào, cũng có thể sống tốt trên đại lục này. Nhưng may mắn, họ đã không khiến y thất vọng.

Khóe môi Bách Nhĩ vẽ lên nụ cười, y chậm rãi đi ra. Tay Tiểu Cổ bị y nắm lấy, vài lần muốn rút ra nhưng không được. Lời nói không phải tùy tiện thốt ra, nói được thì phải làm được, muốn theo bên y, chẳng lẽ không có dũng khí đứng trước mặt mọi người sao?

"Ta vốn không tán thành chuyện cứu các ngươi, bởi vì trước kia các ngươi đã vứt bỏ chúng ta." Y thản nhiên mở miệng, tuyệt đối không quan tâm các thú nhân và á thú đối diện khi nghe thấy câu này, trong mắt đều phát hỏa. Y đứng tại đó, thân hình thẳng tắp như cây tùng, dù cho cả người dính đầy chất nhờn vàng xanh, cũng không hề giảm đi chút kiêu ngạo, tôn quý "Thế nhưng cứu người thì cứu cho trót, nếu đã tới đây, dẫn các ngươi về sơn động cũng không phải là không thể." Nói đến đây, y chậm rãi đảo mắt qua tộc trưởng, tộc vu, Đồ và Na Nông vẫn ôm nhau một chỗ, lúc nhìn vào đôi mắt đen âm u của Đồ bỗng nhiên y có một cảm giác không thích hợp vô cớ. Tên này là rất ngu ngốc hay là quá si tình đây? Với biểu hiện hôm nay của hắn, dựa vào cái gì mà được lên làm dũng sĩ đệ nhất của bộ lạc? Lại dựa vào cái gì mà khiến nhiều thú nhân trẻ tuổi tin tưởng, tuân theo nhiều năm như vậy? Ý nghĩ này chỉ chợt thoáng qua, ngay sau đó liền bị y ném đi.

"Nhưng trước tiên, chúng ta nhất định phải nói rõ, các ngươi chỉ tới ở nhờ thôi, thú triều qua, phải lập tức rời đi. Mà trong khoảng thời gian này, tộc trưởng, ông hãy quản tốt người của mình, đừng có gây phiền toái cho chúng ta." Cuối cùng y cười "Đương nhiên nếu các ngươi không muốn đi, lời vừa nãy xem như ta chưa nói."

Những lời này đối với các thú nhân và á thú trẻ tuổi luôn được nâng cao trong bộ lạc mà nói không khác gì vũ nhục, đa phần trong bọn họ đều biểu lộ bất mãn, ngược lại tộc trưởng hồi đầu còn lộ vẻ kinh ngạc, sau đó liền không có phản ứng gì đặc biệt kịch liệt cả.

"Được." Bất ngờ là tộc trưởng không suy xét gì đã đồng ý.

Ánh mắt Bách Nhĩ chợt lóe, sau đó y chậm rãi nở nụ cười. Quả là người thức thời, nếu không thức thời, thì cũng chẳng sao cả.

Đường trở về không thể nói là quá thuận lợi, bởi vì xung quanh đều là dã thú như hổ rình mồi, thế nhưng mọi người đi chung với nhau, trong tay lại cầm đuốc, cộng thêm sức lực của các thú nhân cũng không yếu, dù thỉnh thoảng có va chạm nhỏ, cũng thuận lợi giải quyết, không phát sinh tình huống đổ máu nhiều và thương vong.

Đến khi tới sơn động, trời đã đen ngòm. Bách Nhĩ cũng chịu đủ mùi vị cổ quái trên người rồi, y cầm bồn đá các thú nhân tạc vào lúc rảnh rỗi trong mùa tuyết rơi, cũng không nấu nước ấm, mà dùng thẳng nước lạnh. Cọ rửa trong ngoài da thú vài lần mới cảm thấy thoải mái một chút. Sau khi y thay quần áo da thú sạch sẽ Kiều Ương chuẩn bị cho mình, đi ra ngoài thì nghe thấy á thú tên là Ni Nhã đang kêu om sòm lên, nói gì mà bảo mấy người bên trong đi ra ngoài, các gian da thú phải đưa cho các á thú ở chứ.

Y vốn chẳng muốn để ý tới tên á thú này, thế nhưng lúc nhìn thấy có thú nhân đi vào gọi lão thú nhân đi ra, Bách Nhĩ chỉ cảm thấy thái dương mình co giật, y chợt bước qua, đạp bay tên thú nhân kia ra ngoài, đồng thời bắt lấy Ni Nhã đang hướng về chỗ Duẫn và Mục kêu la, kéo y ra ngoài động.

Trong sơn động đột nhiên an tĩnh lại, tiếng hét của Ni Nhã nghe có vẻ vô cùng chói tai.

"Không muốn ở thì cút đi." Một tay ném Ni Nhã ra ngoài động, Bách Nhĩ quát. Không có ai từng thấy Bách Nhĩ nổi giận, dù là người trong sơn động, lúc này thấy mới biết đáng sợ biết bao nhiêu.

Ni Nhã đang hét chói tai thì chợt ngừng lại, y cũng chẳng dám chắc mấy cây thứ thứ ngoài kia có thật sự ngăn được dã thú không, bởi vậy sợ hãi mà lùi vào trong động, lại không dám chạy vào trong dưới ánh mắt lạnh lùng của Bách Nhĩ, vì thế chỉ có thể câm như hến, cuộn mình ngồi xổm ở một góc, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng nức nở.

Bách Nhĩ xoay người lại, nhìn vào các thú nhân trong sơn động, tức giận mắng "Các ngươi mù hay điếc rồi hả, trơ mắt nhìn người của mình bị bắt nạt à? Ai còn muốn nhường chỗ ở của mình, về sau đi cùng họ luôn đi, đừng có ở lại đây nữa."

Trên mặt các thú nhân tàn tật đều lộ ra thần sắc xấu hổ, có lẽ họ đã quen nhường những thứ tốt cho thú nhân khỏe mạnh và á thú trẻ tuổi rồi, đó chỉ là bản năng nhường nhịn thôi, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đây là nơi thuộc về họ, do họ định đoạt.

Mắng xong bên này, Bách Nhĩ nhìn qua tộc trưởng, còn có tộc vu, lạnh lùng cười "Tộc trưởng, ông đừng quên ước định của chúng ta, còn lần sau nữa, ông sẽ biết hậu quả đấy."

Nói xong, không đợi bất luận kẻ nào đáp lại, y xoay người trở về gian da thú của mình. Một cú đạp vừa nãy y đã dùng hết chút nội lực mới khôi phục được, hiện tại nội lực đã hư không, nếu tiếp tục ở bên ngoài, tất nhiên sẽ bị người nhìn ra. Có điều y tin, với một cước lấy uy kia của y, dù sao cũng làm các thú nhân có tâm tư ở trong này đều kinh sợ. Cộng thêm Nặc và Duẫn cũng chẳng ngốc, đêm nay chắc sẽ không xuất hiện thêm con thiêu thân nào nữa đâu. Còn ngày mai, ngày mốt, những ngày kế tiếp nữa, nếu không thể quản được, vậy y sẽ cho bọn họ thấy rõ hiện thực.

Khoanh chân, nhắm mắt, thu lại *** thần. Y bắt đầu luyện công. Mà chuyện vừa rồi phát sinh, hiển nhiên chẳng có chút ảnh hưởng với y.

Nhưng bên ngoài lại không như thế.

Mãi tới khi xác định Bách Nhĩ đi rồi, Ni Nhã mới run cầm cập đi vào sơn động, các thú nhân thích vây xung quanh y lúc này đây kỳ lạ là lại không có ai tiến lên an ủi y cả. Còn thú nhân bị đá bay kia, vẫn mờ mịt ngồi tại chỗ ngã xuống, tựa hồ không tin chuyện vừa rồi phát sinh. Về phần những người khác, sắc mặt đều có chút khó coi.

Duẫn ho khan một tiếng, đánh vỡ trầm mặc "Bách Nhĩ... ừm, thật ra tính y rất tốt." Nói tới đây, hắn dừng lại, cảm giác không có sức thuyết phục, đành phải xấu hổ chuyển đề tài "Tộc trưởng, chắc ông không biết, Bách Nhĩ nói được thì sẽ làm được." Ngụ ý chính là, các người vẫn nên thành thật chút đi, hiện tại đang ăn nhờ ở đậu đấy.

"Duẫn, Bách Nhĩ chỉ là một á thú, sao các ngươi đều nghe lời y, chẳng lẽ không cảm thấy..." Tộc trưởng trầm mặc một lát, sau đó làm bộ suy nghĩ cho đối phương, hạ giọng nói. Nhưng không đợi ông nói câu tiếp theo, Nặc đã cắt ngang "Không có."

"Đúng vậy, sao lại có chứ." Duẫn cười tủm tỉm phụ họa, không cho đối phương châm ngòi ly gián "Bách Nhĩ rất giỏi, tộc trưởng, ông xem những người già yếu bệnh tật như chúng tôi rời khỏi bộ lạc, không chỉ sống qua mùa tuyết rơi, mà ngay cả thú triều cũng không bị gì, tất cả đều là công lao của Bách Nhĩ. A, đúng rồi, tộc trưởng, những người khác trong bộ lạc đâu, sao có chút xíu người thế này?"

Trong phút chốc mặt tộc trưởng đỏ bừng, trả lời cũng không được, không trả lời cũng chẳng xong, khiến ông không khỏi vừa giận vừa quẫn.

"Giỏi như thế nào thì y cũng bị tà linh chiếm xác, nếu có một ngày y muốn hại các ngươi, các ngươi có tránh được không?" Lúc này tộc vu vẫn im lặng, chầm chậm mở miệng.

Lời này vừa nói ra, không chỉ Duẫn cùng Nặc, mà ngay cả các thú nhân trong sơn động khác đều biến sắc.

"Vu trưởng, nếu ông nói Bách Nhĩ là tà linh chiếm xác, vậy sao ông còn tới đây, không sợ Bách Nhĩ ăn ông à?" Lần này mở miệng là Quả, một tay Quả ấn lên khuôn mặt tức giận của Mạc, bộ dáng uể oải cười hỏi, chỉ là trong mắt hắn không hề có chút ý cười.

"Đương nhiên tà linh không đáng sợ bằng dã thú rồi. Tà linh có thể bị các người đuổi khỏi bộ lạc, có thể bị các người thiêu cháy, thế nhưng dã thú không có ngốc như thế đâu!" Hạ cùng Quả người xướng người họa, hiển nhiên, chút tôn kính cuối cùng bọn họ dành cho tộc vu cũng ngay thời điểm ông mở miệng vu oan Bách Nhĩ đã biến mất tăm. Bách Nhĩ là tà linh hay không, họ là người rõ ràng nhất.

"Nơi này không phải bộ lạc, ta thật hối hận vì đã đi cứu các ngươi." Nặc lạnh lùng nói một câu, người trong sơn động chậm rãi đi tới, đứng sau gã, tạo thành thế giằng co với người trong bộ lạc.

Tộc vu chưa bao giờ bị khinh thường như thế, gương mặt nhăn nheo trở nên khó coi vô cùng, muốn phát tác, lại nhìn thấy ánh mắt của các thú nhân trong sơn động, mà đè nén kích động này xuống. Ông nhận ra, các thú nhân tàn tật này không còn là đám phế nhân khúm núm, chờ họ bố thí thức ăn cho khi còn ở trong bộ lạc nữa. Ông thậm chí còn nhớ, trong thú triều, bọn họ chém giết dũng mãnh không kém gì các thú nhân cường tráng, trẻ tuổi.

"Mọi người đều mệt cả ngày rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi." Ngay thời điểm hết sức căng thẳng, bằng hữu của Mạc, Tát vẫn luôn cao ngạo lên tiếng "Nặc, cảm ơn các ngươi đã mạo hiểm tới cứu chúng ta, yên tâm đi, chúng ta không phải người không biết tốt xấu." Nói xong, gã đi tới chỗ tối, tính tìm một góc nghỉ ngơi. Lúc xoay người, mắt chạm phải ánh mắt của Đồ vẫn đang ôm Na Nông an ủi, nhìn thấy tán thưởng trong mắt Đồ, gã bất đắc dĩ lắc đầu, mặc kệ vị hảo hữu này.

Trong cảm nhận của các thú nhân trẻ tuổi, lời của Đồ và Tát có sức nặng hơn xa tộc trưởng đã lâu chẳng còn đi ra ngoài săn thú nữa, nếu Tát đã lên tiếng, các thú nhân vốn rất mệt mỏi cũng tản ra, không ai có tâm tư đi quản ai là tà linh, ai muốn làm chủ nơi này nữa.

Không có các thú nhân ủng hộ, tộc trưởng cùng tộc vu mất hậu thuẫn, dĩ nhiên không thể tiếp tục chì chiết. Duẫn cùng Nặc sắp xếp người gác đêm, cuối cùng có thể thả lỏng một hơi.

41. Chương 41: Đồ

Sáng sớm hôm sau, Bách Nhĩ vẫn như thường ngày dẫn Mạc cùng Giác, còn có vài tiểu thú nhân ở ngoài động luyện công. Tát và Đồ đứng ở xa nhìn, trong mắt có ngạc nhiên cùng khó hiểu.

"Biểu hiện hôm qua của ngươi quá đột xuất đấy." Tát đột nhiên mở miệng.

"Không đột xuất chút, Na Nông có cho ta ôm lâu vậy không?" Mặt Đồ không thay đổi nhìn Bách Nhĩ cùng hai đại thú nhân, năm tiểu thú nhân bán ngồi mà không hề nhúc nhích kia, vừa lơ đãng trả lời Tát, vừa âm thầm phỏng đoán xem rèn luyện như vậy có tác dụng gì với thú nhân không.

"Ngươi không sợ Bách Nhĩ nổi giận rồi không cho chúng ta về sơn động với họ à?" Tát cảm giác bạn tốt của gã đã bất trị rồi.

"Tộc trưởng sẽ không để chuyện đi tới nước đó đâu. Hơn nữa ta cũng chỉ quát có mỗi một câu, chứ có làm gì nữa đâu." Biểu hiện hiện của Đồ rất vô tội, sau đó lại bồi thêm một câu "Ngươi không phải từng hợp tác với Bách Nhĩ à, y cứu người được một nửa rồi mặc kệ sao?"

"Nhưng ánh mắt của ngươi giống như muốn ăn tươi nuốt sống Bách Nhĩ vậy, lỡ người ta thật sự... Na Nông có tốt vậy không?" Tát khoanh tay trước ngực, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Không nói á thú kia được chiều thành kiêu, chỉ riêng y đùa bỡn một đám thú nhân xoay quanh, lề mề không chịu lựa chọn đã đủ gã ghét tới cực điểm rồi.

"Y là á thú đẹp nhất bộ lạc." Đồ không trả lời trực tiếp, mà là trần thuật một sự thật.

Tát trầm mặc. Lấy á thú đẹp nhất, ăn thức ăn ngon nhất, ở trong lều tốt nhất. Đây là lời thề của Đồ sau khi bị một tiểu á thú xinh đẹp trong bộ lạc ác ý nhục mạ, đùa cợt. Tiểu á thú đó sau này kết bạn với một thú nhân trong bộ lạc Đại Sơn, nhưng lời thề này đã khắc sâu vào lòng Đồ. Mà trong bộ lạc so với vẻ đẹp của tiểu á thú kia chỉ có Na Nông thôi.

Đồ là cô nhi, lúc còn rất nhỏ hắn đã mất a phụ và a mạt, hắn cố gắng nuôi sống bản thân, cố gắng tự học săn bắt, cuối cùng trở thành dũng sĩ đệ nhất bộ lạc, chỉ bởi vì hắn muốn lấy á thú đẹp nhất, ăn thức ăn

ngon nhất, ở trong lều tốt nhất. Na Nông là loại người gì, có lẽ không phải hắn không biết, chỉ là hắn không thèm quan tâm mà thôi.

"Ta nói này, ta cảm thấy ngươi đã đắc tội với Bách Nhĩ rồi, không biết y còn muốn giữ chúng ta lại không. Chỗ này rất an toàn, không biết sao y lại nghĩ ra nữa." Tát nhìn thấy Bách Nhĩ cầm mộc côn, tùy ý vung lên, sau đó bắt đầu dạy vài thú nhân luyện thương, mắt gã không khỏi nheo lại, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

"Ngươi xem y là thú nhân, thì sẽ biết y quyết định thế nào." Đồ thản nhiên nói, nhìn Bách Nhĩ múa mộc thương trong tay, hắn âm thầm tính toán nếu đánh nhau cùng y, liệu hắn có bao nhiêu phần thắng. Một cước tối qua, hắn nhìn không rõ, nhưng tốc độc và sức lực đó, dù là hắn, cũng không thể đòi tốt hơn được.

Tát hít vào một hơi, vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện không có người, mới an tâm.

"Ngươi sợ cái gì, ta dám cam đoan nói những lời này với Bách Nhĩ, y sẽ không mất hứng đâu." Đồ thấy phản ứng của hắn, nhịn không được nở nụ cười "Ngươi nghĩ rằng ta đang mắng y à?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Tát phát hiện tư duy của mình và Đồ bao giờ cũng khác nhau, thật không biết sao hai người lại thành bạn tốt nữa.

Đồ lắc đầu, cảm giác có người trong động đi ra, hắn liền khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, chỉ là trong mắt chợt lóe sự bất đắc dĩ "Lần đi khiêng trường giác thú trong mùa tuyết rơi, ngươi còn nhớ không?" Tát không hiểu vì sao hắn lại nhắc tới chuyện đó, nhưng vẫn gật đầu, gã tin phàm là thú nhân tham gia lần đó nhất định sẽ không quên, bởi vì nhiều trường giác thú như vậy lại do hai thú nhân tàn phế cùng một á thú bắt giết.

"Bộ dáng Bách Nhĩ chỉ huy chúng ta làm việc vừa thấy đã biết không phải là một á thú, ít nhất không phải là á thú của bộ lạc chúng ta, thậm chí không phải một thú nhân bình thường có thể làm được." Khí phách đó ngay cả hắn cũng không có. Nhưng lời này Đồ không có nói ra.

"Ý của ngươi là..." Sắc mặt Tát khẽ biến, không nói ra hai chữ kia. Thế nhưng Bách Nhĩ thay đổi, lại có ai không nhận ra đâu.

"Có lẽ đúng, có lẽ không đúng, ai biết được, dù sao y cũng sẽ không hại chúng ta." Đồ rốt cuộc dời ánh mắt đang nhìn một đám người luyện thương pháp, nhìn về chân trời xanh xám "Ánh mắt y nhìn các thú nhân chúng ta khác hẳn với á thú nhìn thú nhân, rất bình thường, lại không có ác ý."

"Ngươi quan sát thật cẩn thận, chẳng lẽ thích y rồi?" Tát trêu ghẹo, trong lòng lại âm thầm bội phục khả năng quan sát của Đồ, khó trách mỗi lần săn thú, gã đều thua hắn.

"Y quá xấu." Đồ bĩu môi "Nhưng sẽ là một chiến hữu tốt."

"Ta cảm thấy y tốt hơn Na Nông nhiều đấy." Tát nói, đương nhiên là cảm giác sau vài lần gặp mặt này, chứ không phải Bách Nhĩ trước kia "Ít nhất cũng không treo các ngươi lên."

"Bởi vì không có ai theo đuổi y." Đồ nhanh chóng đáp một câu.

"Na Nông ngược lại có rất nhiều người theo đuổi, đáng tiếc y chẳng chọn ai cả." Tát mỉa mai đáp lại.

Ánh mắt Đồ quái dị nhìn gã một cái, mới cười nói "Ai bảo y đẹp, đương nhiên phải làm cao rồi. Y thích mọi ngươi vây quanh mình, thì cứ để bọn họ vây quanh y là được, dù sao cuối cùng cũng chỉ có ta mới có thể kết bạn với y." Vì phối hợp với hư vinh của Na Nông, hắn thậm chí cố ý bày ra bộ dáng lạnh lùng, ngạo nghễ, không thèm liếc mắt qua các á thú khác. Đương nhiên đối với các á thú khác, hắn cũng không có hứng thú. Mục tiêu của hắn luôn chỉ có một.

"Nếu xuất hiện một á thú đẹp hơn Na Nông, ngươi sẽ làm sao?" Đối với lòng tin mạnh mẽ của hắn, Tát tỏ vẻ không có lời để nói, rồi sau đó gã chợt nảy sinh một ý tưởng.

"Đương nhiên là theo đuổi á thú đẹp hơn rồi." Trong mắt Đồ chợt lóe lên một tia lãnh khốc, không chút do dự nói.

"Ngươi bỏ Na Nông được?" Tuy cảm thấy dư thừa, nhưng Tát vẫn dâng lên chút thương hại đối với Na Nông.

"Chưa từng có được, sao lại bảo là bỏ?" Đồ bật cười, khóe môi nhếch lên, mang theo một tia chê cười, mà không có một chút lưu luyến nào cả. Thực hiển nhiên, mục tiêu của hắn luôn chỉ là á thú đẹp nhất thôi, còn phần á thú kia tên là Na Nông hay tên gì gì đó đều không quan trọng.

"Cho nên, trước kia ta bất bình vì ngươi, thật ra hoàn toàn không cần thiết?" Tát đột nhiên cảm thấy mình bận tâm quả là vớ vẩn.

"Đúng vậy." Đồ nhún vai, đứng lên, đi về phía Bách Nhĩ.

"Ngươi làm gì vậy?" Tát theo phản xạ đứng theo.

"Khiêu chiến." Đồ nói, dừng lại, sau đó đổi cách nói "Muốn đánh nhau với Bách Nhĩ một trận." Khi nói chuyện, hắn đã hóa thành hình thú, bước chân thong dong mà ưu nhã.

"Ngươi điên rồi? Với một á thú ư?" Tát nhíu mày, khó tin.

"Ta đã nói với ngươi, đừng xem y là một á thú mà." Đồ trả lời, có lẽ là chờ mong trận chiến sắp phát sinh, nên trong giọng nói của hắn mang theo chút hưng phấn.

"Ngươi không sợ Na Nông thấy ngươi ở bên Bách Nhĩ sẽ nổi giận, rồi mặc kệ ngươi à?" Tát hỏi.

"Ta nghĩ y sẽ rất vui khi ta tìm Bách Nhĩ đánh nhau vì y đấy." Đồ cũng không quay đầu lại nói.

"Vô sỉ." Tát mắng một câu, nhưng không xoay người rời đi.

Vì không để dẫn tới hiểu lầm, lúc tới cách một đoạn ngắn, Đồ liền ngừng lại, lên tiếng nhắc đối phương mình đi tới.

"Bách Nhĩ."

Từ lúc bọn họ lại đây, Bách Nhĩ đã thấy, chỉ là không quan tâm mà thôi. Lúc này nghe hắn gọi, y mới quay đầu nhìn qua. Biểu hiện tối qua của Đồ, y còn nhớ rất rõ, không ngờ chỉ qua mỗi một đêm, đối phương đã làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, lại giống như trước kia vậy.

Thật là một tên kỳ quái. Y thầm nghĩ. Lại không thể nào ngờ tới, Đồ làm như vậy chỉ vì có thể để mỹ nhân chủ động nhào vào lòng mình. Đương nhiên, nếu y biết, chắc cũng chỉ cười cho qua, thân là nam nhân, thỉnh thoảng vì mỹ nhân làm chút chuyện khác người cũng không sao, chỉ cần biết điểm mấu chốt ở đâu, đừng làm hỏng việc là được.

"Ngươi dùng cái đó, ta muốn đánh với ngươi một trận." Đồ ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở mộc thương trong tay Bách Nhĩ, ngạo nghễ nói.

Đây là... khiêu chiến? Bách Nhĩ sửng sốt, trong mắt toát ra một tia hứng thú, một thú nhân khiêu chiến với á thú, dù thắng hay thua chỉ e đều bị người ta khinh thường, giống như Giác vậy. Đương nhiên, Giác không có khiêu chiến với y, chỉ là bị y đánh ngã thôi.

"Tại sao?" Y không lập tức đồng ý, mà hỏi lại. Đánh bại y, sau đó chiếm sơn động sao? Y không cho rằng Đồ ngu xuẩn như vậy, trước khi thăm dò xong tình hình nơi này đã liều lĩnh ra tay, loại người đó không có khả năng đánh bắt được nhiều con mồi hơn kẻ khác. Mà danh hiệu dũng sĩ đệ nhất bộ lạc không phải dùng các cuộc đua vũ lực, mà là dựa vào con mồi thu hoạch được mà có. Đồ có thể lấy được danh hiệu này, hiển nhiên cũng không phải hạng người liều lĩnh. Đương nhiên, chuyện hôm qua là ngoại lệ, nên mới khiến y cảm thấy không thích hợp.

"Bởi vì ngươi đủ khả năng làm đối thủ của ta." Một câu này của Đồ khiến Bách Nhĩ cảm thấy rất dễ nghe. Không phải bởi vì đối phương thừa nhận y có năng lực địch nổi dũng sĩ đệ nhất bộ lạc, mà vì đối phương xem y như một nam nhân ngang hàng, chứ không phải một á thú.

"Được!" Bách Nhĩ quát khẽ, đồng thời vung mộc thương trong tay lên, đâm thẳng về phía cổ của Đồ.

Đồ gầm một tiếng, cơ thể nhanh như điện, vọt tới một bên, há miệng cắn giữa mộc thương. Mộc thương trong tay Bách Nhĩ giống như vật sống, không tránh đi mà nghênh chiến, lúc gần bị Đồ cắn, đột nhiên xoay chuyển, thân thương đập lên lưng Đồ. Đồ làm sao có thể cho y đập lên, hắn nghiêng mình thoát ra, vừa rơi xuống đất, xoay người lại liền đánh về phía Bách Nhĩ.

Chỉ một thời gian ngắn ngủi, thế nhưng một người một thú đã giao thủ vài hiệp, đám người Mạc vốn còn đang luyện thương, vì sợ vướng tới hai người, nên đều thu mộc thương lại, đứng một bên xem sư phụ chỉnh tên Đồ kia. Tát cũng đứng cùng bọn họ, khi chú ý thấy tốc độ của Bách Nhĩ không thua kém gì so với thú nhân, gã rốt cuộc không thể không phục khả năng quan sát của Đồ. Bách Nhĩ này quả thật có tư cách làm đối thủ của họ.

Bên này đánh nhau rất nhanh liền khiến những người khác chú ý tới, không ít người đi ra, kinh ngạc nhìn Bách Nhĩ và Đồ đánh nhau túi bụi. Dù họ nghĩ thế nào cũng không ngờ Đồ lại đánh nhau với Bách Nhĩ. Đương nhiên, đây chỉ là thứ yếu, điều khiến họ khiếp sợ là Bách Nhĩ thế nhưng có thể đánh nhau với Đồ mà không rơi vào thế hạ phong. Nên, một cước hôm qua, thật ra không phải đánh bậy đánh bạ. Nghĩ đến đây, trên trán thú nhân bị đạp không khỏi lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Tộc vu chống pháp trượng chậm rãi đi ra, đứng chung với tộc trưởng, nhìn về bóng dáng linh hoạt, nhanh nhẹn trong sân, trong ánh mắt ông xoẹt qua một tia âm trầm.

"Yêu nghiệt… yêu nghiệt sẽ mang điềm xấu tới cho thú nhân bộ lạc chúng ta…" Ông thấp giọng thì thào, ngoại trừ tộc trưởng đứng gần nhất, không ai nghe thấy.

Trong mắt tộc trưởng cũng nhanh chóng chợt lóe một tia không kiên nhẫn, nhưng lại không lên tiếng ngăn lại. Cùng rơi vào bụng trùng thú, nhưng con ông chết, còn Bách Nhĩ vẫn sống sờ sờ… Tại sao Bách Nhĩ còn có thể sống?

Giữa sân, Bách Nhĩ cùng Đồ đã đánh nhau đến say mê, chỉ thấy mộc thương của Bách Nhĩ đằng đằng sát khí, múa may đến mức dù có hắt nước vào cũng không gia nhập nổi, nếu đầu thương có gắn dao bén, có lẽ đã có những chấm hàn ***, cùng với ngân quang xoẹt qua, đẹp vô cùng. Đồ ngoại trừ gầm gừ bên ngoài mộc thương, lại khó tiến thêm vào. Nhưng đồng thời, Bách Nhĩ muốn làm hắn bị thương hiển nhiên cũng không thể. Chiến cuộc rơi vào trạng thái giằng co. Mãi tới khi Bách Nhĩ hét lớn một tiếng, bỗng nhiên y quay thương lại, chống xuống, mượn lực vươn người lên, hai chân liên hoàn đá vào khe hở trong nháy mắt Đồ bổ nhào tới, mãi tới khi làm cho hắn lùi lại mấy bước, y mới trở mình như con diều hâu, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Đại khái hiểu ý tứ của y, Đồ cũng ngừng lại, không tiến công nữa.

42. Chương 42: Thay Đổi

"Hôm nay cứ như vậy đi. Ngươi không thắng được ta, ta cũng không thắng được ngươi, muốn tiếp tục so, thì đợi lát nữa xem ai giết được nhiều dã thú hơn." Thu mộc thương sau lưng, Bách Nhĩ hơi nâng cằm, chỉ qua trận pháp, thản nhiên nói. Thực tế, y không dùng nội lực, mà đối phương cũng không chân chính sử dụng chiêu sát thương của thú nhân, như vậy căn bản không có khả năng phân thắng bại.

Theo hướng y chỉ, mọi người nhìn qua, lúc này mới phát hiện trong trận pháp phòng hộ có không ít dã thú bị vây khốn, chắc là do thú triều cùng với những dã thú lúc bọn họ trở về dẫn tới. Có những con dã thú gặp nhau, liền bắt đầu cắn giết, con thua bị con thắng cắn xé cả máu thịt, ngay cả đồng loại cũng không ngoại lệ.

Bách Nhĩ cảm thấy thú triều có chút kỳ lạ, ngẩng đầu lên nhìn trời, vẫn là sắc xanh xám. Hình như từ khi y tới đây, chưa bao giờ nhìn thấy mặt trời. Mùa tuyết qua rồi cũng không có, chỉ là trời không có rơi tuyết, cũng không còn tầng mây dày. Thế nhưng trong trí nhớ, nơi này có mặt trời mà.

"Thức ăn, các ngươi tự phụ trách." Bách Nhĩ nói tiếp, sau đó xoay người trở về. Nên ăn bữa sáng rồi.

"Này, Bách Nhĩ, chúng ta có thể vào đánh mấy con dã thú không?" Đồ gọi y.

Lúc này lại lễ phép. Bách Nhĩ quay đầu liếc hắn, sau đó nhìn qua vài tiểu "đồ đệ" của mình, cuối cùng nói với Cổ "Ngươi dẫn đường cho họ, phải cẩn thận một chút. Ta phần thức ăn cho ngươi." So với Mạc cùng Giác, y yên tâm với Cổ hơn, thằng bé này không biết có phải vì mất a phụ a mạt hồi quá nhỏ không, mà nó khá mẫn cảm với đạo lý đối nhân xử thế, tuy ít nói, nhưng nó biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Nếu đổi thành Mạc cùng Giác, nói không chừng đi một chuyến này, lúc trở về đã để người ta moi ra cách nhập xuất trận pháp rồi.

Cổ rất vui mừng khi được Bách Nhĩ sai, nó lớn tiếng đáp ứng. Các tiểu thú nhân khác thì thôi, nhưng Mạc cùng Giác lại có chút mất mát, có lẽ là không hiểu sao Bách Nhĩ lại thà gọi một tiểu thú nhân đi chứ không phải bọn hắn.

Bên này Đồ cùng Tát tụ tập các thú nhân chuẩn bị ra ngoài săn thú, các thú nhân trong sơn động đã bắt đầu bưng bát ăn bữa sáng của mình. Bách Nhĩ bảo Bối Cách phần một bát to thịt hầm và củ thứ thứ cho Tiểu Cổ.

Có những thứ một khi đã đi sâu vào lòng thì rất khó thay đổi. Cho dù đã tới đây vài tháng, Bách Nhĩ vẫn duy trì thói quen khi ăn thì không nói chuyện, bản thân y vẫn không nhận ra từ sau khi ăn cơm cùng mọi người, các thú nhân và á thú trong sơn động không khỏi bị y ảnh hưởng, tướng ăn cũng được chú ý hơn nhiều. Nói chung thấy đẹp, nên mọi người cuối cũng cũng bắt giác bắt chước theo.

Mặc quần áo da thú, chải tóc chỉnh tề, tư thế ưu nhã, chỉ riêng hai á thú trẻ tuổi trong sơn động học được một ít bề ngoài lời nói cử chỉ của Bách Nhĩ, cộng thêm mặt mũi thanh khiết, mắt sáng cũng mơ hồ đuổi kịp và vượt qua ba đóa hoa trong bộ lạc rồi.

Tối hôm qua rất hỗn loạn, những người khác còn chưa chú ý tới, lúc này ngủ một giấc, lại có chỗ ở yên ổn không sợ dã thú xâm nhập, các á thú trong bộ lạc đều bình tĩnh lại, nhất thời phát hiện sự thay đổi của người trong sơn động. Vô luận già trẻ, nhìn qua đều rất sạch sẽ, khỏe mạnh, cử chỉ thong dong, tự tin, không có một chút bộ dáng đói khổ, lạnh lẽo khi lưu lạc bên ngoài.

Đương nhiên, Bách Nhĩ cũng không hề muốn thay đổi thói quen sinh hoạt của họ, chỉ có thể nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Sau khi tạc ra bồn đá lớn đầu tiên, không phải là dùng để ngâm da thú, mà là tắm rửa. Đây là yêu cầu bức thiết của Bách Nhĩ, bởi vì y chịu đủ cái cảm giác đầu tóc bê bết, mình mẩy dơ dáy rồi. Một cái bồn đá lớn, mọi người trong sơn động thay phiên nhau dùng, cuối cùng chỉ cần rửa sạch là được. Trong mùa tuyết số lần tắm cũng không cần nhiều, nhưng tới mùa mưa, vì Bách Nhĩ luyện thành một phần nội công, không còn sợ lạnh, nên y không dùng bồn đá với mọi người nữa, mà đến thẳng sông tắm.

"Bối Cách, ngươi đang dùng cái gì vậy?" Hóa ra một á thú trong bộ lạc có quan hệ khá tốt với Bối Cách nhìn thấy, phát hiện Bách Nhĩ không chú ý tới bên này, mới lặng lẽ đi tới bên cạnh Bối Cách đang ăn, ngồi xuống, hiếu kỳ hỏi.

Bối Cách nhìn á thú kia, nuốt hết thức ăn trong miệng, mới nói.

"Là đũa. Ngươi xem, không cần dùng tay bốc, không sợ nóng, còn không làm dơ tay nữa." Y xòe bàn tay sạch sẽ ra, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo "Là Bách Nhĩ dạy đó. Bách Nhĩ biết nhiều lắm. Hi Nhân, ngươi xem tóc ta nè…" Y nhẫn nhịn cả một đêm muốn được khoe ra của mình, hiện tại người ta vừa hỏi, nhất thời không khống chế được. Y thật sự cảm thấy cuộc sống trong sơn động tốt hơn ở bộ lạc biết bao nhiêu lần, dù mùa tuyết có lúc cũng ăn không đủ no, nhưng mọi người đều vui vẻ, việc mình mình làm, không có ai vô dụng hết, cũng không có ai bỏ rơi ai.

Hi Nhân vươn tay chạm nhẹ vào mái tóc buông sau lưng của Bối Cách, mềm mại, mượt mà, lại không dính dầu, mắt y không khỏi lộ ra tia hâm mộ "Sao có thể làm được vậy? So với Na…" Y do dự một lát, nhìn trộm qua Ni Nhã, Tiêu Kha không biết đang nói gì với Na Nông, rốt cuộc không thể nói ra cái tên kia được "Thật đẹp quá."

Nhận được lời khen, Bối Cách càng hưng phấn, lập tức buông bát, liền muốn đi lấy lược cho Hi Nhân xem, nhưng lại bị Hải Nô kéo lại "Bối Cách, Bách Nhĩ chưa bao giờ làm việc khác khi đang ăn hết." Bối Cách nhất thời như bị hắt thau nước lạnh vào mặt, ánh mắt dò xét nhìn qua Bách Nhĩ vẫn đang im lặng ăn, còn có mấy người Giác Mạc vây quanh y cũng im lặng ăn, đành phải đè nén tâm tình vội vàng muốn dẫn bằng hữu đi chia sẻ đồ tốt, mà cười nói với Hi Nhân "Ngươi chờ ta một lát. Ta ăn xong, sẽ dẫn ngươi vào gian da thú của ta xem."

Hi Nhân sững sờ, nhìn Bối Cách dường như thay đổi, mà khẽ gật đầu. Thật ra hiện tại y muốn hỏi Bách Nhĩ có phải thật sự bị tà linh chiếm không, tại sao những người bên cạnh y đều thay đổi.

Hiện tại thính lực của Bách Nhĩ nhạy bén hơn nhiều, không phải y cố tình nghe lén, thế nhưng tiếng nói chuyện bên đó cứ đứt quãng lọt vào tai y. Khi nghe thấy câu nói của Hải Nô, xém nữa y đã phun thức ăn mới cho vào miệng ra rồi. Đối với chuyện các á thú cùng tiểu thú nhân hữu ý hay vô ý bắt chước mình,

y đã sớm biết, thế nhưng không ngờ tới trình độ tẩu hỏa nhập ma thế này. Thực tế, y cảm thấy nơi này không có trói buộc của lễ giáo quy củ, làm gì cũng tùy tâm là được rồi. Y đã quen nên không sửa được, thật không ngờ người khác lại muốn thay đổi cho giống mình. Y đã từng ám chỉ với họ là làm chính mình là tốt rồi, cũng không biết họ không hiểu hay không cho vào tai, mà vẫn làm theo y như trước. Y lại không thể bắt bọn họ, nghiên túc nói, đừng học theo ta, thói quen của ta cũng không có gì tốt đâu. Nói như thế phỏng chừng trong lòng họ cũng không chấp nhận. Lại nói tiếp, ngược lại y hy vọng các á thú có thể mạnh mẽ hơn, dù sao bộ dáng giống nam nhân, lại không thể cả ngày yếu đuối, mỏng manh cần người khác bảo hộ được. Tối thiểu có thân thể cường tráng sinh con cũng an toàn hơn.

Nghĩ tới điều cuối cùng, y đột nhiên có chút ăn không vô, dù sao cơ thể này của y cũng có thể sinh con, đã thế còn từng xảy thai nữa. Trong lòng thầm mắng một câu, y nhanh chóng và hết thức ăn trong bát, liền đi ra ngoài động.

Chỉ mất thời gian ngắn, vài thú nhân đã đánh được bốn con dã thú, đang được Cổ dẫn đường khiêng về. Quả nhiên thú nhân khỏe mạnh có tư cách để kiêu ngạo.

"Bách Nhĩ, chúng ta dùng cái này để đổi chút muối của các ngươi." Khi thấy Bách Nhĩ, Đồ vác một con cự vĩ thú bỏ xuống trước mặt y, nói.

Muối? Trong lòng Bách Nhĩ vừa động, nhưng y không nhìn về xác thú nằm trên mặt đất, mà nói với Cổ "Ngươi mau đi ăn điểm tâm đi, gọi Nặc ra đây nữa."

Đồ nhìn y vừa không nói đổi, cũng không nói không đổi, hắn cũng không nóng vội, chỉ kiên nhẫn chờ. Các thú nhân khác không biết y có mạnh miệng đòi nhiều dã thú hơn không, nên cũng chưa rời đi xử lý con mồi. Chẳng bao lâu sau, Nặc liền chống gậy đi ra.

"Muối của chúng ta còn đủ ăn bao lâu?" Ở trước mặt các thú nhân bộ lạc, Bách Nhĩ hỏi Nặc. Nặc khá cẩn thận, việc này chắc có chú ý tới.

"Hai mươi ngày." Nặc nói. Sau hơn nửa mùa tuyết rơi, được Bách Nhĩ tăng cường huấn luyện, hiện tại họ đã có thể thuần thục đếm từ một tới một trăm.

"Hai mươi ngày, thú triều có thể hết không?"

"Không biết, thú triều đến, trên trời không có mặt trời, không có mặt trăng, nên không ai biết bao lâu hết." Nặc lắc đầu, lại nghĩ trong lòng, trước kia có ai đếm số như ngươi đâu, sao mà tính ra được. Quả nhiên là không có mặt trời cũng không phải trùng hợp. Bách Nhĩ thầm nghĩ.

"Ngoại trừ bộ lạc Đại Sơn, còn chỗ nào có thể đổi muối không?" Y tiếp tục hỏi, lại không ôm hy vọng quá lớn, bởi vì nếu có nơi tốt hơn, sao bộ lạc phải đi đổi ở nơi xa như vậy.

"Nghe khách thú nói ở phía nam, ngoài rừng rậm cũng có thể đổi được muối." Lần này trả lời là Đồ, nghe thấy câu hỏi của Bách Nhĩ, hắn đã mơ hồ đoán được tâm tư của đối phương.

Bách Nhĩ nhìn Nặc, Nặc gật đầu chứng thực lời Đồ nói.

"Thú triều lần này, bộ lạc Đại sơn có thể giống bộ lạc chúng ta không?" Nếu Đại Sơn cũng tan, chẳng lẽ bọn họ phải tự đi khai thác mỏ muối?

"Bộ lạc Đại Sơn ở trong sơn động, sơn động của họ rất lớn, bên trong có rất nhiều động nhỏ, nếu thú triều đến, chỉ cần chặn cửa động lớn nhất lại, ra vào bằng cái động nhỏ ở giữa sườn núi là được, chắc không bị tổn thất quá lớn đâu." Người nói vẫn là Đồ, bởi vì hắn đã từng đi qua bộ lạc Đại Sơn vài lần, nên rất quen thuộc nơi đó.

Trên mặt Bách Nhĩ lộ ra ý cười trào phúng, cũng không biết sao, thế nhưng Đồ lập tức hiểu. Ý của y chính là, bộ lạc khác còn biết tìm nơi có phòng ngự nghiêm mật để ngừa lỡ có có chuyện gì xảy ra, còn bộ lạc các ngươi đã từng trải qua thú triều vậy mà lại không biết.

Sờ mái tóc ngắn như con nhím của mình, Đồ hơi xấu hổ, chuyện phòng ngự bộ lạc, hắn đã nói vài lần với tộc trưởng, nhưng tộc trưởng đều bảo có các thú nhân canh gác, sẽ không có vấn đề lớn gì, hắn cũng hết cách, cũng không thể vượt mặt tộc trưởng đi xây dựng được. Thế nhưng chuyện này đâu có thể nói ra, huống chi mất đi nhiều đồng bạn như vậy, không ai có thể trốn tránh trách nhiệm.

Điểm mạnh của Bách Nhĩ chính là không cần hỏi cũng có thể đoán được uẩn khúc bên trong, y cũng không nói gì, chỉ nói tiếp vấn đề muối "Muốn muối cũng được thôi." Không đợi trên mặt đối phương lộ ra vui mừng, y đã nói tiếp "Thế nhưng chúng ta không cần con mồi đó làm trao đổi."

"Vậy ngươi muốn cái gì?" Sắc mặt Đồ trịnh trọng, hắn đoán điều kiện của đối phương tuyệt đối sẽ không đơn giản hơn so với việc đánh mấy con dã thú đâu.

"Ngươi có thể làm chủ không? Không cần tộc trưởng đến bàn luận với ta?" Bách Nhĩ không trả lời lập tức.

Đồ nhíu mày, hơi khó chịu mà lại sờ lên mái tóc mình, quay đầu nhìn các thú nhân đi theo sau, cuối cùng hắn gật đầu khẳng định "Có thể, ngươi nói đi." Trải qua thú triều lần này, địa vị của tộc trưởng đã không còn bằng trước, hắn cũng không muốn giao sinh mệnh của đồng bạn cho lão già không rõ tình cảnh trước mắt mà còn vọng tưởng nắm người khác trong tay nữa.

"Chúng ta muốn đi đổi muối, các ngươi bỏ ra phân nửa nhân thủ." Hắn đã sảng khoái, Bách Nhĩ cũng sảng khái đáp.

43. Chương 43: Cung Tên

Yêu cầu đó Đồ không đồng ý cũng không được. Bởi vì hiện tại đám người Bách Nhĩ có đưa hết muối cho họ, họ ăn không bao lâu cũng sẽ hết, một chuyến đổi muối này là chuyện ắt phải làm.

Hai bên bàn xong, Nặc liền trở lại sơn động, bảo san cho người ta ít muối, mọi người ăn tiết kiệm chút, cũng có thể chống đỡ vài ngày. Không đủ thì đành uống máu thú, ăn thịt sống vậy.

Các thú nhân trong sơn động ăn xong, đều lục đục đi ra, chờ tiêu cơm một lát, liền vào trận pháp, giết dã thú bên trong. Mấy con thú đó phải thanh lí sạch sẽ, không thì càng lúc càng nhiều sẽ rất phiền toái.

Nhưng mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, trong sơn động lại náo loạn lên. Hóa ra á thú trong bộ lạc lúc rửa nội tạng và thịt con mồi, đã làm dơ nguồn nước ở đó, cuối cùng lại không dọn sạch, làm máu, phân, nước tiểu văng khắp nơi, chân cũng chẳng dám đặt xuống nữa. Bối Cách nhìn thấy, nhịn không được nói vài câu, hai bên liền cãi nhau.

Nguồn nước phải được bảo đảm vệ sinh sạch sẽ, đây là khi vừa chuyển đến, Bách Nhĩ đã dặn dò. Người trong sơn động vẫn chấp hành rất tốt, không ngờ người trong bộ lạc vừa đến, liền làm lung tung hết lên, điều này khiến người trong sơn động đã hình thành thói quen sạch sẽ sao có thể chịu được.

Bách Nhĩ sau khi biết rõ nguyên nhân, liền không để ý tới. Y không có khả năng mỗi chuyện lông gà vỏ tỏi cũng phải tự đi xử lý, người trong sơn động phải học cách đối mặt, không thì lúc y đi đổi muối, ngày trôi qua chỉ sợ họ sẽ rất gian nan.

Á thú bộ lạc thấy Bách Nhĩ không nói gì, mà xoay người đi, không khỏi càng thêm kiêu ngạo, Mấy người Bối Cách đều tức điên lên. Mấy tháng qua họ không phải nhìn sắc mặt mấy người này nữa, muốn họ trở lại như trước kia, dù là ai cũng không chịu nổi. Quan trọng là, giờ họ không cần dựa vào thức ăn bộ lạc chia, hơn nữa, nói thêm sơn động vẫn là nơi của bọn họ, nên họ có lập trường cây ngay không sợ chết đứng. Chỉ là trước kia luôn không tranh chấp với người khác, nên không khỏi ăn nói vụng về, cộng thêm ít người lực yếu, nên nhất thời rơi xuống thế hạ phong.

"Các ngươi chắc không muốn ở đây nữa, vậy hiện tại rời khỏi đi." Lúc này, Hồng thấy bạn đời mình bị bắt nạt, liền lạnh lùng nói.

"Sao chúng ta phải rời đi? Nơi này ngươi là chủ à? Tộc trưởng và vu trưởng còn chưa nói gì đâu." Tiêu Kha châm chọc nói.

"Ý của Hồng cũng chính là ý của mọi người." Lúc này Nặc đang bảo người san muối đi tới "Nơi này do một tay chúng ta bố trí nên, chẳng liên quan gì tới tộc trưởng cùng vu trưởng hết. Nếu các ngươi còn muốn ở lại, thì chấp hành quy củ của chúng ta đi. Nếu không, chúng ta sẽ không chia muối cho các ngươi, từ ngày mai trở đi, cũng sẽ không có người dẫn đường cho các ngươi nữa."

Không có muối thì cũng thôi, chỉ cần đánh được dã thú, uống chút máu tươi, ăn chút thịt sống cũng miễn cưỡng có thể trôi qua. Thế nhưng nếu không có ai dẫn đường, vậy cũng đại biểu cho bọn họ không ra được, không ra được thì không thể đánh được dã thú, bọn họ cũng có thể sẽ chết đói.

Các á thú vì ở trong tộc lâu, ngoại trừ Bách Nhĩ hồi trước, hàng ngày đều được các thú nhân cưng chiều, bởi vậy tính tình cũng hơi kiêu căng, người giống Tán Tán rất ít, ngay cả Bối Cách cùng Hải Nô cũng là vì sau khi mở mang tri thức từ trên người Bách Nhĩ tản ra tôn quý cùng ưu nhã lại mạnh mẽ không kém gì thú nhân, mới bào mòn được cảm giác mình hơn người ta một bậc. Tuy như thế, nhưng không có nghĩa bọn họ ngu dốt. Nặc vừa nói xong, bọn họ liền nghĩ tới hậu quả. Nếu các thú nhân bộ lạc phía sau đứng ra làm chỗ dựa cho họ, họ nhất định sẽ không nhận thua dễ dàng như vậy, có lẽ còn nhân cơ hội làm lớn chuyện lên, cho tới khi áp chế được người trong sơn động. Đáng tiếc đợi một lát sau, vài thú nhân bình thường tung hô bọn họ lại không một ai đứng ra. Vì thế họ chỉ có thể thỏa hiệp. Bọn họ lại không biết các thú nhân hôm qua chiến đấu cả một ngày với thú triều, vẫn chưa ăn uống gì, vừa mệt vừa đói, sáng sớm dậy phải đi săn thú, các á thú không nhanh chóng nấu cơm, lại đi tìm phiền toái, ai còn có tâm tư ầm ĩ với họ. Huống chi, trong mắt các thú nhân, bảo trì nguồn nước sạch là chuyện đúng đắn, các á thú chỉ rảnh rang mà tìm chuyện thôi, tên ngốc mới xuất đầu vì chuyện này.

"Các ngươi nhìn đi, nếu ai còn cho vật bẩn vào dòng nước, về sau ai cũng không được giúp họ nữa." Nặc nói với Bối Cách và Hải Nô, cũng chẳng nói nhỏ lại, hiển nhiên là cố ý nói cho đối phương nghe rành mạch.

Lần này không chỉ Bối Cách, mà Hải Nô hơi hướng nội đều lớn tiếng đáp ứng, đắc ý, khiêu khích nhìn về vài á thú trong bộ lạc kia, cảm giác có chút hãnh diện. Từ sau chuyện này, họ càng thêm kiên định chuyện mình là chủ nhân sơn động này.

Thấy bọn họ ứng đối như vậy, Bách Nhĩ thấy còn được, nên cũng không nhiều lời. Đối với người lâu dài bị rơi vào thế yếu mà nói, không bị đối phương nắm mũi dẫn đi đã coi là không tệ. Chỉ cần cương quyết một thời gian, về sau tự nhiên sẽ dần quen. Ngược lại Nặc nói cũng rất tốt, nhắm ngay việc đối phương không dám đắc tội họ sau này để uy hiếp. Đương nhiên, thú nhân bên đó nếu thật sự không hiểu tình thế, muốn dùng vũ lực giải quyết, chẳng lẽ bọn họ lại sợ sao? Nếu bàn về tâm tư giả dối, thủ đoạn cay nghiệt, những người ở trước mặt y còn chưa đủ đâu. Dù cho thú nhân bên đó nhiều hơn họ, y vẫn có thể chỉnh họ như cũ, tộc vu, tộc trưởng và á thú là nhược điểm lớn nhất của họ. Đây cũng là nguyên nhân y dám dẫn họ về. Mặc kệ Nặc là thật sự nhìn ra năng lực của y, hay chỉ bằng sự dũng cảm của gã, có thể nói ra những lời chọc tức đối phương cũng đáng giá tán thưởng. Tại ngay địa bàn của mình mà còn bị người ta bắt nạt, sau này sao dám đi trên đường?

Chờ mọi chuyện giải quyết xong, Bách Nhĩ liền bảo Giác cùng Mạc thay phiên dẫn nhóm mình vào trong trận pháp giết dã thú, về phần phân chia thế nào, là do chính họ sắp xếp. Các thú nhân bộ lạc sau khi ăn xong, cũng được yêu cầu tiến vào trận giết thú, đương nhiên họ sẽ không từ chối, dù sao nếu không nhân cơ hội này vơ vét thêm con mồi, về sau chỉ sợ phải ra ngoài săn thú.

Lúc này Bách Nhĩ không tham gia. Gai thú của y lúc lọt vào bụng con trùng quái kia đã phải ném đi, nói cách khác hiện tại y không còn vũ khí thích hợp. Bởi vậy y tìm tới lão Thác mài đồ đá rất khéo, muốn ông giúp mình mài ra một binh khí tiện tay.

Đao kiếm đều không thực tế, để sắc bén và bền bỉ thì dùng bằng đá lại không đủ, dù cho chỉ dùng tạm thời.

"Ngươi xem cái này được không?" Lão Thác cầm ra một thứ.

Bách Nhĩ sửng sốt, trong mắt lập tức hiện ra vui mừng, y đưa tay nhận đồ vật hình như trăng rằm đó, hoài niệm và quý trọng sờ lên thân mộc đã mài bóng, cùng da thú làm dây cung, sau đó kéo thử, sau khi xác định đủ chắc, mới cầm một mũi tên đá lên, đi ra ngoài động.

Giương cung, kéo dây. Liền nghe "vèo" một tiếng xé tiếng rít của gió, con trường giác thú đang đang đấu đá trong trận pháp bỗng khựng lại, sau đó ngã rầm xuống đất.

Thác làm ra cung tên, cùng với các thú nhân trong sơn động nghỉ ngơi bên cạnh đang hiếu kỳ với thứ trong tay Bách Nhĩ đều thấy một màn như vậy, mà kinh ngạc trừng lớn mắt, hoài nghi mình có hoa mắt hay không. Ngược lại Mạc là người đầu tiên phản ứng, hắn bật dậy, nhanh như chớp chạy ra ngoài, không lâu sau liền đem con trường giác thú kia khiêng trở về.

Mọi người vây quanh. Chỉ thấy Bách Nhĩ vừa bắn ra cái thanh bằng đá kia bay vào cổ trường giác thú, vững vàng đâm vào. Không máu me đầm đìa, tàn khốc, thảm thiết như lúc các thú nhân săn bắt, mà gọn gàng hạ xuống, liền giết được con trường giác thú phát cuồng có thể đâm xuyên bụng thú nhân, ngay cả máu dư thừa cũng không chảy ra.

Bách Nhĩ đi qua, rút tên ra, tuy y muốn nhắm bắn vào mắt nó, từ mắt xuyên qua não, không ngờ lại bắn vào cổ, thế nhưng y cũng không tiếc nuối vì kết quả này. Bởi vì không có lông ở đuôi tên, tên bắn ra, lực thăng bằng và ổn định đều sẽ bị ảnh hưởng, chỉ cần y dùng quen, lại thêm nội lực khống chế, về sau muốn bách phát bách trúng cũng không phải việc khó. Có điều cung tên để cho các thú nhân dùng, có lẽ nên thay đổi chút ít.

"Bách Nhĩ, ta có thể thử xem không?" Ánh mắt Mạc nóng rực nhìn cung tên trong tay Bách Nhĩ, bộ dáng ngứa ngáy khó chịu. Các thú nhân khác trên mặt cũng lộ ra khát vọng, chỉ có các thú nhân cụt tay là ánh mắt trở nên ảm đảm, mất mát thôi.

Bách Nhĩ ném cung tên cho Mạc, liền không quan tâm bọn họ nữa, mà thảo luận với Thác chỗ cần thay đổi. Thí dụ lựa chọn vật liệu làm cung, thí dụ ảnh hưởng của chiều dài, độ dày của cánh cung làm bằng gỗ, lại thí dụ như lót thêm một lớp sừng thú mài mỏng cộng thêm gân thú để tăng lực đàn hồi và trọng lực cho cung, còn chế tạo tên nữa,... đương nhiên những điều này để cho Thác cân nhắc sau khi y rời khỏi, mà điểm mấu chốt là làm nhiều tên lên. Mài đá làm mũi tên thì không kịp, bởi vậy vót gỗ là được rồi.

Bởi vì làm qua một lần, Thác dễ dàng lĩnh hội đề nghị của y, vì thấy được uy lực của cung tên, nhiệt tình chế tạo ra chúng lại càng tăng vọt, Bách Nhĩ chưa nói xong, ông đã quay đầu chạy vào trong sơn động, kêu Ngõa cùng Hãn bắt đầu lựa chọn mấy miếng gỗ thích hợp, ba người cùng nhau làm, trước khi Bách Nhĩ đi đổi muối phải làm đủ tên dùng đến.

Khi Bách Nhĩ cùng Thác nói chuyện, bên cạnh liền truyền tới tiếng cười nhạo và âm thanh ồn ào, nói xong y quay đầu nhìn qua, mới thấy cung tên lúc này đã dừng trong tay Tu bán điếc, vì thế y đi qua chỉ hắn dùng lực thế nào, ngắm chuẩn thế nào, kết quả Tu vẫn thất thủ.

Bắn tên không phải làm một lần là được, Bách Nhĩ thấy không sao, vỗ vai trấn an Tu vài câu, ngược lại làm Tu xấu hổ đến đỏ mặt, sau đó lại bị những người khác đuổi xuống, đổi người khác lên.

Bách Nhĩ lại chỉ thêm mấy người, liền kéo Duẫn không thể bắn tên qua một bên, nói chuyện đi đổi muối của mình.

"Ta tính dẫn Giác và Mạc cùng đi, ngươi và Nặc lưu lại." Bách Nhĩ nói ra sắp xếp trong lòng.

"Ngươi dẫn Nặc theo đi, hắn có thể dò đường, hơn nữa tính cảnh giác cũng cao. Mạc với Giác tư tưởng quá thoáng, không có tâm phòng bị người khác." Duẫn suy tư một lát, mới nói.

"Không cần đâu. Bây giờ vẫn còn thú triều, dò đường hay không đã không còn ảnh hưởng nữa." Bách Nhĩ lắc đầu, việc này y đã sớm nghĩ kỹ "Với lại có ta ở đó, không sợ bọn họ bày trò. Nhưng trong sơn động, tộc trưởng cùng tộc vu khả năng sẽ có chút hành động, ngươi cùng Nặc ở lại, ta mới yên tâm được."

Duẫn không phản bác, từ thời điểm hôm qua tộc trưởng nói chuyện với Mạc, lại không thèm nhìn Bách Nhĩ, hắn cùng Nặc liền nhìn ra, tộc trưởng cùng tộc vu không chấp nhận Bách Nhĩ, cũng không chấp nhận thú nhân tàn tật bọn họ. Thế nhưng xung quanh đều là dã thú như hổ rình mồi, dù cho bọn họ hối hận, cũng không thể mặc kệ người bộ lạc, nên đành mang họ về. Nay Bách Nhĩ vừa đi, cũng không biết những người đó còn có thể làm ra chuyện gì, luận về nhân số và vũ lực, bọn họ vẫn yếu hơn nhiều.

"Đừng để bất cứ ai bị thương. Nếu xuất hiện kết quả xấu nhất, các ngươi chỉ cần bắt lấy một người là được." Bách Nhĩ hạ giọng, thì thầm bên tai Duẫn, nói cho hắn biết sau khi bắt người, thì phải làm sao để đối phương khuất phục. Duẫn nghe thấy, trên mặt không khỏi lộ ra kinh hãi, tay cũng hơi run lên.

Bách Nhĩ chỉ xem như không thấy "Có chuyện không nhất định phải làm thật, chỉ cần trong lòng đối phương kiêng kỵ là được. Thế nhưng thời điểm cần tàn nhẫn nhất định phải tàn nhẫn, chỉ cần hơi do dự sẽ có khả năng hại chết chính ngươi và những người ngươi coi trọng." Y chỉ có thể nói tới đây, còn rất nhiều tình huống cần chính họ ứng đối, chỉ cần khi y trở về, họ còn sống là được rồi. Người trong bộ lạc nếu thành thật thì thôi, nếu thật sự làm ra chuyện gì, chắc chắn sẽ khiến mọi người trong sơn động thất vọng, đây

cũng là điều mà y mong muốn. Y không muốn về sau không có việc gì còn phải phí tâm lao mệnh vì những kẻ chẳng liên quan.

44. Chương 44: Trở Về Bộ Lạc

Sau khi thấy qua sự lợi hại của cung tên, không chỉ thú nhân trong sơn động thấy hứng thú, các thú nhân trong bộ lạc cũng rất nóng lòng muốn thử. Chỉ là cung tên của Bách Nhĩ, quan hệ của các thú nhân bộ lạc với Bách Nhĩ cũng không tính là tốt, mở miệng mượn quả thật có chút khó xử, thế nhưng đam mê với vũ khí của nam nhân có thể vượt qua hết thảy chướng ngại. Cuối cùng, nhiệm vụ gian khổ này vẫn dừng lại trên người Đồ, ai bảo da mặt hắn là dày nhất.

Đối với chuyện này, Bách Nhĩ ngược lại không hề keo kiệt, lúc Đồ hỏi thử, y làm mẫu cho bọn họ, bắn chết một con cú vô tình từ trên trời bay qua, nhất thời khiến các thú nhân có cảm giác như nhặt được báu vật. Phải nói rằng, lúc săn thú trong quá khứ, các thú nhân buồn bực nhất chính là gặp phải mấy con thú bay trên trời, họ thường bị cướp mất con mồi vất vả mới săn được, nhưng ngoại trừ tức giận, mắng chửi, lại không thể làm được gì hết. Nay có cung tên, nhất thời khiến bọn họ thấy được hi vọng rửa sạch mối nhục trước đây. Vì thế Thác có thể làm ra cung tên trở thành nhân vật chạm tay vào là có thể bỏng. Chí ít về sau an nguy của ông không cần lo lắng nữa, nếu gặp nguy hiểm, khẳng định có không ít thú nhân tranh nhau bảo hộ ông.

Mà Đồ thì từ cung tên, trường thương, còn có trận pháp, mới thấy được trời đất rộng lớn có nhiều thứ hắn chưa từng tiếp xúc qua. Thân là dũng sĩ đệ nhất bộ lạc, chuyến đi đổi muối hắn nhất định phải tham gia. Trước khi đi, hắn tìm đến Na Nông.

"Na Nông, chờ ta trở lại, chúng ta liền kết thành bạn đời đi." Trước mặt mọi người, hắn nói, ánh mắt nóng rực trước sau như một, cũng tràn ngập chờ mong. Na Nông không lập tức từ chối như dĩ vãng, mà trầm mặc.

Trong phút chốc, trái tim bình tĩnh không gợn sóng của Đồ dường như bị người ta dùng ngón tay trêu chọc một chút, mà hơi run rẩy lên. Khi đó hắn nghĩ, nếu Na Nông đồng ý, vậy về sau hắn sẽ chỉ đối tốt với mỗi mình y, dù cho y biến thành bộ dáng gì, làm ra chuyện xấu xa cỡ nào đi nữa. Chỉ vì chuyến xuất hành này, ai cũng biết có khả năng họ vĩnh viễn sẽ không trở về, dù trở về, cũng có khả năng thụ thương, tàn tật. Mà Na Nông nếu đồng ý với hắn lúc này, mặc kệ là chân tình hay giả nghĩa, Đồ đều sẽ sẵn lòng vì y mà chân thành một lần.

Thế nhưng cuối cùng Na Nông vẫn không bắt lấy cơ hội làm cho người ta một lòng với y, hoặc là nói, y cảm thấy các thú nhân xung quanh y đã sớm một lòng với y rồi, căn bản chẳng cần y đền đáp lại bất cứ cái gì, mà y cũng không muốn đền đáp lại.

"Việc này chờ ngươi về rồi tính, trên đường cẩn thận." Vừa không nhận lời, cũng không từ chối, còn không quên nói thêm một câu quan tâm, để người ta cảm thấy còn có hy vọng rất lớn. Cho tới nay, y chính là như vậy mà treo các thú nhân lên, để người ta muốn cũng không tới được, mà bỏ thì lại không nỡ.

Thấy y quay đầu qua nói chuyện với các á thú khác, khóe mắt mơ hồ hàm chứa một tia đắc ý, trái tim hơi mềm đi của Đồ lại cứng như sắt.

"Đi thôi." Hắn nhìn về Tát xưa nay vẫn luôn lãnh đạm, mà trên mặt giờ lại khó có thể ngăn được tức giận, hắn im lặng lắc đầu, ý bảo gã chính hắn cũng không để ý. Có người tự cho mình đang đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay, lại không biết mình trong mắt họ chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Bách Nhĩ thu hết mọi chuyện vào mắt, nhưng y không nói gì hết. Ngoại trừ cung tên trên lưng, y còn cầm trường mâu, mũi dùi do Thác mài đá làm ra. Mấy thứ này hiện tại cũng chỉ có y mới có thể sử dụng, những người khác còn chưa quen, thấy không lợi hại bằng nanh vuốt của mình, nên không mang theo.

Lần này Bách Nhĩ đi ra ngoài, ngoại trừ Giác, Mạc, còn có Tiểu Cổ, cùng với gấu xám Hạ, sư tử đen một mắt Bố. Vốn không muốn Tiểu Cổ đi, thế nhưng thằng bé cứ khăng khăng, Bách Nhĩ đi đâu, nó đi đó, quấn người vô cùng, Bách Nhĩ biết nó tuy nhỏ tuổi, nhưng rất thông minh, cộng thêm thân thủ không kém, nên cũng cho nó theo.

Không có dặn dò gì nhiều với mọi người trong sơn động, đây cũng xem như lần khảo nghiệm cuối với họ đi. Khảo nghiệm xong, y sẽ chân chính xem họ là người một nhà, từ nay về sau không rời không bỏ, có thể hi sinh mình để họ có cuộc sống bình an sung túc. Kiếp trước y vốn bị người hãm hại mà chết, nên sao có thể dễ dàng tin người khác được, bởi vậy trước kia dù đối với họ rất tốt, nhưng trong lòng dù sao vẫn có điều giữ lại. Thế nhưng qua lần này, tất cả có lẽ sẽ không giống như vậy nữa.

"Bách Nhĩ, ta cũng muốn đi theo ngươi." Ngay thời điểm sắp ra sơn động, một bóng dáng nhỏ đột nhiên xông ra, ôm lấy eo y. Không cần nhìn, chỉ nghe giọng nói liền biết là ai. Không đợi y mở miệng, chỉ thấy một bàn tay lớn đưa tới, nhấc tiểu thú nhân lên, vô thanh vô tức kéo người đi. Quay đầu, lại là Nặc đang chống gậy. Nếu là Duẫn, Mục còn dám làm nũng, nhưng mà với Nặc, nó chỉ như con mèo nhỏ nghe lời thôi. Thấy Mục tội nghiệp nhìn mình, bộ dáng muốn giãy dụa lại không dám của nó, Bách Nhĩ không khỏi nở nụ cười, đương nhiên y sẽ không mở miệng xin cho nó mà tự tìm phiền toái cho mình đâu.

Nguyên nhân có người sống trong sơn động, dù cách một trận pháp phòng ngự, nhưng vẫn thu hút không ít dã thú. Bởi vì trên núi khắp nơi đều là cây thứ thứ, nên chúng đều tụ tập ở trên đường ra vào kia, trước chen sau đẩy xông vào trận, vòng tới vòng lui, không phải rơi xuống hố bẫy trong trận pháp thì là quanh quẩn trở về, cũng không xông vào được đoạn giữa trận pháp.

Cũng không biết Bách Nhĩ đi như thế nào, lúc bảo người ta đào một gốc cây bên đông, lúc đào một gốc bên tây, vậy mà mấy người liền ra khỏi trận, đi tới chân núi, xung quanh ngoại trừ hai con dã thú đơn độc, có thể xem là vô cùng vắng vẻ. Thoải mái giải quyết hai con dã thú nhìn thấy người mà nhào tới, cũng không có gây ra sự chú ý của đám dã thú đang hướng lên núi.

Sau khi biết được không cần cắm lại cây thứ thứ mới đào lên, động tác của Cổ là nhanh nhất, nó lủi tới nhặt mấy cây thứ thứ bị ném xuống, hái củ thứ thứ. Phản ứng của Giác, Mạc hơi chậm, nhưng cũng nhanh chóng tham gia vào, mấy người chẳng mất bao lâu liền thu hết củ thứ thứ vào túi da thú, đám người Đồ thấy vậy đều mờ mịt.

"Tới bộ lạc xem thử trước đi." Bách Nhĩ không quan tâm nghi vấn trong mắt họ, nói.

"Không phải muốn đi đổi muối sao? Tới bộ lạc làm gì?" Là một thú nhân bộ lạc hỏi, tựa hồ có chút bất mãn khi Bách Nhĩ ra lệnh.

"Lúc các ngươi đi, không phải chưa mang theo cái gì à? Tới bộ lạc thử, nói không chừng còn có thể tìm ra chút muối đấy." Bách Nhĩ làm như không phát hiện ra bất mãn của đối phương, y thản nhiên nói. Từ sơn động đến bộ lạc chỉ mất nửa ngày, đi một chuyến đối với họ cũng không hại gì.

Nghe lý do xong, ngược lại không ai phản đối. Vì tiết kiệm thời gian, các thú nhân đều hóa thành hình thú. Đồ nhìn Bách Nhĩ, trong mắt xoẹt qua một tia do dự, hắn vốn nghĩ Bách Nhĩ có lẽ cần thú nhân chở đi, lại phát hiện đám người Giác, Mạc hình như đều không có ý này, đang nghĩ có nên hỏi thử xem không, thì thấy thân hình Bách Nhĩ vừa động, người liền lướt gió mà đi.

Giống các thú nhân bộ lạc khác, hắn ngẩn người, mãi đến khi các thú nhân trong sơn động đều chạy được một đoạn xa, họ mới phản ứng lại, nhanh chân đuổi theo.

Không biết có phải vì bộ lạc đã không còn tồn tại, nên đường từ sơn động đến bộ lạc, dã thú không còn nhiều như mấy ngày trước nữa. Tuy cũng chạm phải, nhưng ở gần trước đều bị Bách Nhĩ bắn một tên giải quyết, còn lại thì do hai ba thú thân hợp lực đối phó, cũng không gặp phải phiền toái gì lớn.

Bởi vì dốc hết tốc độ đi tới, cũng không mất tới nửa ngày, đoàn người đã về tới bộ lạc.

Lúc nhìn thấy tình cảnh thực tế, lều trại nghiêng đổ, máu tươi loang lổ, xung quanh thì hỗn độn, vô luận thú nhân bộ lạc hay thú nhân sơn động đều không khỏi cảm thấy bi thương. Nhưng thời gian cùng địa điểm không cho phép bọn họ ở đây đau lòng, sau khi dọn dẹp dã thú còn luẩn quẩn gần bộ lạc, sắp xếp hai người canh gác, những người khác liền phân tán ra xung quanh lục tìm.

Ngoại trừ muối, những thứ khác đều không thể lấy. Trước khi tìm kiếm, vì tiết kiệm thời gian và sức lực, Bách Nhĩ đã dặn dò như vậy nhiều lần.

Đám người Giác, Mạc đều rất nghe lời y, bởi vậy không qua bao lâu, liền vơ vét xong nửa bộ lạc, đáng tiếc muối đều bị dã thú đạp hư, thu hết lại cũng không được bao nhiêu. Ngược lại thú nhân bộ lạc hoàn toàn

không để lời y vào lòng, cộng thêm lưu luyến nhà, mãi không thấy trở về, lúc về cũng khiêng hũ lớn bình nhỏ theo.

Khuôn mặt ôn hòa xưa nay của Bách Nhĩ cũng không khỏi dát lên tầng băng sương, mãi tới khi Tiểu Cổ không biết từ đâu chạy ra, nói với Bách Nhĩ phát hiện một thú nhân.

Bách Nhĩ bảo đám người Giác, Mạc ở tại chỗ, còn y cùng Tiểu Cổ đi tới chỗ nó nói, càng đi càng thấy quen thuộc, hóa ra là hướng lều y từng ở. Cuối cùng dừng ở một cái lều sau cây đại thụ, thì thấy một thú nhân bị treo trên cây, không rõ sống chết.

Bách Nhĩ leo lên cây, phát hiện ngực thú nhân này vẫn còn ấm, vì thế y bảo Tiểu Cổ mau chóng trở lại nhóm lửa, nấu ít nước ấm, còn y thì cẩn thận đem thú nhân này xuống. Đợi khi mang người về, lửa đã nhóm xong, nước cũng đang nấu, là dùng bình gốm nhặt được để nấu. Mà ngoại trừ Đồ và Tát, các thú nhân bộ lạc khác đều không có mặt.

"Là Đằng." Đồ cùng Tát vây lại.

"Dựng lều lên." Không nhìn bọn họ, Bách Nhĩ nói với đám người Giác, Mạc.

Bởi vì sợ chậm trễ hành trình, lúc này y chọn đều là thú nhân tứ chi toàn kiện, nên động tác cũng mau lẹ, chỉ chốc lát là dựng lại cái lều bị sập để tạm tránh gió.

Xê dịch người vào trong lều, Bách Nhĩ thừa dịp chờ nước sôi, y kiểm tra qua cơ thể của thú nhân gọi là Đằng này, phát hiện hắn không bị thương, chỉ là quá suy yếu thôi, có lẽ là do đói. Bởi vậy y bảo Giác đem dã thú lúc nãy bọn họ thanh lý gần bộ lạc tới. Bởi vì chết không lâu, nên máu còn chảy được, vì vậy y cắt động mạch của nó, rót vào bát, rồi cho thú nhân uống, sau đó điều động chân khí ấn vào ngực hắn. Chờ nước sôi, lại đút thêm bát nước ấm, người cũng chầm chậm lấy lại hơi thở. May không phải mùa tuyết rơi, nếu không chỉ sợ đã đông cứng rồi, lúc đó làm thế nào chắc cũng không tỉnh nổi.

Đằng mở mắt ra, đầu tiên hắn nhìn thấy là một vết sẹo dữ tợn, từ tóc mai (tóc hai bên thái dương) đi ngang khóe mắt, thẳng tới cánh mũi, sau đó mới thấy rõ khuôn mặt có vết sẹo kia. Có chút xa lạ, lại có chút quen mắt, nhưng nhất thời hắn không nhớ ra là ai.

"Tỉnh rồi, cho hắn miếng thịt." Thấy người tỉnh lại, thần sắc còn hơi ngẩn ngơ, Bách Nhĩ đứng lên, nói với Mạc, sau đó ra khỏi lều. Hiện tại hắn có chút hiểu về bụng dạ của thú nhân, không sợ không tiêu hóa được, chỉ sợ không ăn được thôi, căn bản không yếu ớt như người kiếp trước, đói bụng vài ngày thì không thể ăn lại quá nhiều, không thể ăn đồ dầu mỡ, cần ăn cháo thanh đạm chậm rãi điều dưỡng cho thích ứng, cho nên hiện tại có cho Đằng ăn hơn mười cân thịt nướng chắc cũng không thành vấn đề.

Ngoài lều, các thú nhân bộ lạc rốt cuộc lục đục trở lại, trong tay mỗi người đều là bao lớn bao nhỏ, trên thắt lưng còn móc vài cái vò, bát, giống như kiếp trước, du binh thua trận trước khi trốn chạy còn cướp sạch thôn xóm. Sự tàn bạo trong lòng Bách Nhĩ nổi lên, có kích động muốn xử quyết mấy người này ngay tại chỗ.

"Sao vậy?" Đồ cũng vừa vặn từ trong lều chui ra, cảm thấy trên người Bách Nhĩ tản ra sát khí, hắn nhíu mày, hỏi.

Bách Nhĩ hít sâu vài cái, một lần nữa nhắc nhở chính mình đây không phải binh lính dưới trướng y, không cần nghiêm khắc như vậy, mới dần dà áp chế được lửa giận trong lòng, nhưng sự bất mãn lại không hề che giấu, y cười lạnh nói "Các ngươi chính là thú nhân dũng mãnh vô địch của bộ lạc đây ư? Khó trách dã thú vừa đến, liền chạy trối chết."

45. Chương 45: Lần Lượt Đánh Bại

Những lời không nặng không nhẹ này của y, thế nhưng lại đủ để cho mỗi người đều nghe thấy rành mạch. Không chỉ vài thú nhân kia, ngay cả Đồ cùng Tát mới từ trong lều đi ra đều biến sắc. Bị một á thú chỉ trích như vậy, đối với thú nhân mà nói, không thể nghi ngờ là nhục nhã lớn nhất.

"Bách Nhĩ, có nói cũng không thể thuận miệng nói lung tung được." Đồ trầm giọng cảnh cáo.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Bách Nhĩ nhìn vào ánh mắt phun ra lửa của các thú nhân, cười lạnh "Chỉ bằng hành vi hôm nay của các ngươi, nếu có đàn dã thú bất ngờ đột kích, ta thấy các ngươi chết như thế nào cũng không biết đâu!"

"Không phải có người canh gác sao? Dã thú đến đây sao lại không biết?" Một thú nhân lớn tiếng phản bác.

"Đúng vậy, ngươi nghĩ rằng thú nhân chúng ta giống á thú, thấy dã thú tới chỉ biết lùi vào một góc run rẩy, đến chạy cũng không chạy nổi sao?" Thú nhân kia vừa dứt lời, liền có thú nhân khác phụ họa.

"Xem ra dù giỏi giang cỡ nào, á thú vẫn chỉ là á thú, lá gan đều nhỏ như vậy."

Một câu này vừa dứt, lập tức dẫn tới tiếng cười to. Tuy Đồ không cười cùng, nhưng cũng chẳng ngăn bọn họ, hiển nhiên hắn cũng rất bất mãn với câu nói đó của Bách Nhĩ. Giác cùng Mạc ở trong lều chăm sóc Đằng. Hạ, Bố và Tiểu Cổ nhìn thấy tình huống này, không hẹn mà đứng phía sau Bách Nhĩ, trên mặt đều lộ ra sự tức giận. Thế nhưng không được Bách Nhĩ cho phép, không ai trong họ kích động mở miệng cãi lại cả.

Thấy các thú nhân bộ lạc phản đối, thậm chí còn kèm theo biểu tình khinh miệt, Bách Nhĩ bị chọc tức mà bật cười, y thầm nghĩ không chỉnh các ngươi một trận, các ngươi lại không biết trời cao đất dày. Nghĩ tới đây, sắc mặt y lập tức trở nên ôn hòa "Là ta lo lắng quá, ta xin lỗi vì lời mới nói với các ngươi."

Thấy thái độ y mềm xuống, các thú nhân bộ lạc đều lộ ra vẻ đắc ý, nghĩ đối phương tuy giỏi, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là á thú, sao dám chân chính đối nghịch với thú nhân chứ. Ngược lại, Đồ và Tát cảm thấy hơi kinh ngạc, trong cảm nhận của họ, Bách Nhĩ không phải là người dễ dàng cúi đầu như vậy.

"Có điều các ngươi khiêng về nhiều đồ như thế, cũng không thể mang tới bộ lạc Đại Sơn đổi muối được." Bách Nhĩ nói tiếp, trên mặt thậm chí mang theo tiếu ý thản nhiên, để người ta cơ hồ tưởng rằng y đang lấy lòng.

"Vậy trước tiên đem về sơn động đi, dù sao cũng tiện đường, hơn nữa chúng ta còn tìm được chút muối ở đây, cũng thuận tiện cầm về." Thú nhân phản bác đầu tiên kia hình như cảm thấy mình nói rất có tác dụng, nghe vậy lại lên giọng, cũng chuẩn bị nếu Bách Nhĩ phản đối, hắn nhất định sẽ cho y mất mặt.

"Vậy được rồi." Không ngờ Bách Nhĩ ngược lại rất sảng khoái đồng ý.

Đồ và Tát nhìn nhau, mơ hồ cảm giác không ổn, đang muốn mở miệng phản đối, không ngờ các thú nhân bộ lạc sau khi biết được có thể về sơn động, lập tức đặt đồ đạc tìm được xuống đất, xôn xao một lát lại tản ra, hiển nhiên họ định đi tìm thêm đồ mang về.

Ý cười trên khóe môi Bách Nhĩ càng tăng, quay đầu nhìn qua Đồ và Tát đứng ngốc tại chỗ, nói "Các ngươi không đi tìm lại đồ đạc à?"

"Không, ta vào xem Đằng." Đồ lấy lại *** thần, thần sắc có chút ủ rũ. Người thông minh không cần nhiều lời, thấy sau lưng Bách Nhĩ có ba thú nhân lớn nhỏ, lại đối lập với biểu hiện của các thú nhân bộ lạc, cao thấp liền thấy rõ.

Sắc mặt Tát khó hiểu nhìn Bách Nhĩ, cũng không nói gì, mà đi vào lều cùng Đồ.

Bách Nhĩ cười, xoay người thì thầm vài câu với ba người Tiểu Cổ, ba người lắng nghe, mắt đều sáng lên, sắc mặt kinh ngạc lại hưng phấn, liên tục gật đầu. Tiểu Cổ chạy vào trong lều, gọi Giác với Mạc ra, năm thú nhân nhỏ giọng thương lượng vài câu, liền vội vàng ly khai.

Bách Nhĩ vẫn đứng tại chỗ, nhìn bộ lạc điêu tàn trước mắt, không khỏi nhớ tới thôn trang, thành trấn kiếp trước bị chiến hỏa thiêu hủy. Khiến y có chút thương cảm, không rõ là vì thú nhân nơi này mặc dù có năng lực mạnh mẽ lại ăn bữa hôm lo bữa mai, nhét không đủ no bụng, hay là vì chính mình một thân lưu lạc nơi dị thế này.

Không qua bao lâu, ngoại trừ Đồ, Tát, kể cả những người canh gác, mười thú nhân bộ lạc Đồ dẫn theo đều bị trói chặt ném trước mảnh đất trống trước lều. Giác, Mạc tự động nhận nhiệm vụ canh gác. Ba người Tiểu Cổ cười hì hì đứng bên cạnh Bách Nhĩ, đối với sự mắng nhiếc của thú nhân bộ lạc đều mắt nhắm tai ngơ.

“Sao lại thế này?” Đồ cùng Tát nghe tiếng đi ra, khi thấy tình huống bên ngoài, hai người đều không khỏi sững sờ.

“Thế nào? Còn có gì muốn nói không?” Bách Nhĩ mỉm cười, hỏi các thú nhân trên mặt đất.

“Đê tiện, mấy người các ngươi đối phó một mình ta, thắng có gì mà đắc ý chứ. Có bản lĩnh thì lấy một chọi một đi.” Một thú nhân chửi ầm lên.

“Dã thú đến đây, ngươi cũng đi thương lượng với chúng, tất nhiên chúng sẽ đồng ý với ngươi.” Bách Nhĩ mỉm cười nói, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, lại khiến người ta cảm thấy châm chọc và nhục nhã không nói nên lời.

Một câu này ngăn lại tiếng kêu la, có người còn căm giận bất bình nhưng không lên tiếng phản bác, có người đã lộ ra suy nghĩ sâu xa.

“Bách Nhĩ, thả họ ra.” Đồ buồn bực cào mái tóc ngắn, cảm giác lần này có thể nói là rất dọa người.

Không chỉ hắn, ngay cả Tát vẫn luôn trưng ra vẻ mặt lãnh đạm cũng im lặng xoay lưng đi, không đành lòng nhìn đồng bạn bị mấy cái dây leo trói lại.

“Thả? Được thôi.” Bách Nhĩ nhướn mày, thản nhiên cười “Thế nhưng ta muốn các ngươi lấy thần thú ra thề, từ bây giờ trở đi cho tới khi đổi muối về, các ngươi đều phải nghe lời ta. Nếu không muốn, ta không ngại cứ như vậy đưa các ngươi trở về sơn động, rồi đổi những người khác đâu.”

Ai còn có thể nói không? Để bị trói gô rồi ném về sơn động, sau này sao họ dám ngẩng đầu trước mặt tộc nhân? Sau khi xác định Đồ và Tát vẫn còn tự do không có khả năng giúp mình, mười thú nhân bộ lạc rốt cuộc ủ rũ phát lời thề.

Thời điểm ba người Cổ, Hạ, Bố cởi dây trói cho các thú nhân, Bách Nhĩ nhìn qua Đồ cùng Tát.

“Chúng ta cũng phải thề?” Đồ hơi kinh ngạc, không đợi đối phương trả lời, hắn đã liên tục lắc đầu “Không, không, chúng ta sẽ không tùy tiện thề đâu, thế nhưng ta cam đoan trong thời gian này, chỉ cần không xúc phạm tới đồng bạn, chúng ta đều sẽ nghe lời ngươi.”

Y chờ chính là những lời này, Bách Nhĩ hơi gật đầu, xem như đồng ý, sau đó nhìn về các thú nhân.

“Thu dọn một chút, chuẩn bị xuất phát. Ngoại trừ muối, không cho phép mang các thứ khác theo.”

Lần này không ai lại dám xem lời nói của y như gió thoảng bên tai, tuy tiếc mấy thứ kia, nhưng cuối cùng cũng không lấy nhiều. Không nói tới chuyện thần thú có trói buộc tuyệt đối với thú nhân, mà bản thân mỗi thú nhân đã nói đều nhất định sẽ làm được.

Tạm thời giải quyết vấn đề lòng người bất đồng này, Bách Nhĩ âm thầm thả lỏng, y biết hành trình kế tiếp sẽ thoải mái đi rất nhiều, chí ít không cần tiếp tục lo lắng có người không nghe hiệu lệnh, mà liên lụy tới những người khác nữa.

Ăn xong, lại nghỉ ngơi hồi lâu, Đằng rốt cuộc có sức lực. Khi nhìn thấy con hổ lông vàng, *** thần phấn chấn xuất hiện trước mặt mình nói cảm ơn, Bách Nhĩ không khỏi cảm thán khả năng khôi phục mạnh mẽ của thú nhân nơi này.

Từ miệng Đằng biết được, hóa ra hôm đó khi thú triều tập kích bộ lạc, hắn vốn đang ở cùng với mọi người, sau đó lại vì trở về giúp Na Nông lấy xương cắt tóc của y, nên bị đàn thú vây khốn, cuối cùng leo lên cây chạy trốn, ở trên đó vài ngày không ăn uống gì, mãi tới khi đám người Bách Nhĩ xuất hiện.

Xương cắt tóc? Bách Nhĩ nhìn cái xương thú màu ngọc bạch, bóng loáng hai đầu mà Đằng bỏ vào tay y nhờ y cầm hộ, không khỏi suy đoán cần cái này để làm gì.

“Na Nông có khỏe không?” Đằng hỏi.

Các thú nhân đều trầm mặc. Bởi vì từ ngày thoát khỏi nguy hiểm, mấy ngày liền đều không ai nghe thấy Na Nông nhắc tới Đằng một lần, giống như y đã quên mất người này rồi. Khóe môi Tát lộ ra tia cười trào phúng, lấy khuỷu tay huých Đồ, dùng âm lượng chỉ đủ hai người nghe “Cẩn thận tiếp theo Na Nông cũng ném ngươi đi đấy.”

Đồ hừ một tiếng, không nói gì, xoay người đi.

"Y không sao, về sơn động, ngươi có thể thấy y." Trả lời Đằng là Bách Nhĩ. Trong phút chốc, y đột nhiên thấy khó hiểu, mấy thú nhân này nhìn trúng cái gì của Na Nông nhỉ? Hay là á thú nơi này đều thế, nên bọn họ quen rồi?

Nghĩ đến mấy á thú bộ lạc chuyên gây chuyện trong sơn động, Bách Nhĩ cảm thấy có lẽ mình đoán đúng rồi.

"Các ngươi muốn đi đâu, ta đi cùng các ngươi." Đằng hơi tò mò nhìn y, trước kia hắn cũng không chú ý tới Bách Nhĩ mấy, chỉ biết á thú này ngoại hình vừa xấu lại vừa xui xẻo, không chỉ thú nhân không thích, ngay cả các á thú cũng không muốn đến gần. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy, lại cảm giác y cũng không xấu như lời đồn, chỉ là… ưm… chỉ là bộ dạng hơi giống thú nhân. Mà quan trọng là, các thú nhân trước mắt hình như đều nghe theo y, đây mới là chỗ khiến hắn khó hiểu.

"Không phải ngươi muốn gặp Na Nông sao?" Khi Bách Nhĩ nói những lời, không khỏi nhìn về phía Đồ trước khi đi mới cầu hôn với Na Nông, y vừa buồn cười lại vừa khó hiểu, mấy thú nhân này theo đuổi cùng một á thú, thấy người khác ân cần với người mình thích chẳng lẽ không thấy khó chịu sao?

Kiếp trước vì mẫu thân mất sớm, thê tử y là do lão tổ mẫu (bà nội) chọn, cũng không trải qua tình cảm khắc cốt ghi tâm gì, cũng không có kinh nghiệm theo đuổi người ta, nên y không hiểu nổi tâm tính của thú nhân nơi này. Thế nhưng y biết, nếu mình đã coi trọng ai đó, y tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài có bất kỳ ý đồ gì.

"Đúng… đúng vậy, ta… ta chỉ xem một chút là được… Không phải các ngươi muốn đem muối về sơn động sao? Ta chỉ… chỉ thuận tiện xem một chút thôi…" Đằng hơi ngượng, lắp ba lắp bắp nói, nếu không phải đang ở hình thú, phỏng chừng có thể thấy mặt hắn đỏ bừng rồi.

Thu gom hết muối ở đây cũng đủ người trong sơn động ăn hơn mười ngày, bởi vậy đem muối về là chuyện tất yếu, chí ít có thể chống chọi một thời gian.

"Được." Bách Nhĩ thở dài, trực giác mách bảo y, thú nhân này có lòng với Na Nông hơn Đồ nhiều, nhưng vừa nghĩ tới tính nết của á thú kia, y liền thấy đau cả răng. Bạn đời như thế không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi. Lại nghĩ tới kiếp trước, y quả là người may mắn, thê tử dịu dàng, xinh đẹp, khéo hiểu lòng người, để các thú nhân này nhìn thấy, chỉ sợ có thèm muốn cũng chẳng có được.

Trên đường trở về có gặp hai lần thú triều nhỏ tấn công, bởi vì Bách Nhĩ chỉ huy thích đáng, nên cũng bình an xông qua, đồng thời các thú nhân phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý, không có xuất hiện tình huống phần mình mình tác chiến. Đối với biểu hiện của Bách Nhĩ, người ngạc nhiên nhất là Đằng mới gia nhập, thế nhưng vì thời gian địa điểm không thích hợp, nên hắn vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi xem sao.

"Bách Nhĩ này rất xảo quyệt." Mới xông ra khỏi thú triều, Tát bị sắp xếp cản phía sau vừa chạy vừa nhỏ giọng nói với Đồ "Ngươi biết y làm sao bắt bọn Sơn không?"

"Giống như trận pháp trước sơn động kia, chia nhỏ ra rồi đối phó." Đồ không cần nghĩ ngợi đã đáp lại. Đây là chiêu quen dùng của Bách Nhĩ, căn bản không cần phải đoán.

"Chính là như vậy." Tát oán hận nói, mười thú nhân cường tráng bị năm người bắt, mà trong năm người kia có một đứa là tiểu hài tử, hai người tàn phế, việc này gã vừa nghĩ tới liền cảm thấy bứt rứt "Ngươi nói xem y có xảo quyệt không? Vừa cười vừa chụp mũ kẻ khác, mà những kẻ đó lại ngu ngốc nhảy thẳng vào."

Đồ cảm thấy mình nên vừa buồn bực vừa giận như Tát mới đúng, thế nhưng chẳng hiểu sao hắn lại bật cười, người phía trước nghe thấy, quay đầu lại nhìn, hắn liền nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc.

46. Chương 46: Quá Khứ Và Tương Lai

"Để họ chịu chút khổ cực cũng tốt, tránh cho hồ đồ mà đánh mất mạng."

Nghe đến câu này, trong mắt Tát như có chút đăm chiêu, sau đó lại không thể không chấp nhận chuyện này. Không nói các phương diện khác, nếu không phải Bách Nhĩ bắt ép mấy người kia bỏ đồ đạc lại, thì vì

những trói buộc và nặng nề trên người, bọn họ sẽ không dễ dàng phá bỏ hai lần thú triều nhỏ vừa rồi, cuối cùng không chỉ không mang được đồ về, mà chỉ sợ cả người cũng bị vây khốn.

"Có điều… ngươi không lo lắng sao?" Gã đột nhiên hỏi.

"Lo lắng cái gì?" Đồ vừa chú ý tình huống phía sau, vừa hỏi lại.

"Bách Nhĩ lợi hại như bây giờ, ngươi không sợ y ghi hận chuyện trước kia, rồi trả thù ngươi ư?" Thân là bằng hữu tốt nhất, cũng là đồng bạn ăn ý nhất của Đồ, chuyện quá khứ của hắn không phải gã không biết chút gì.

"Ta lại không làm gì có lỗi với y, sao phải lo lắng…" Nói tới đây, Đồ đột nhiên lủi thân ra, đánh về phía liêu thú đuổi gần tới. Tát đuổi kịp phía sau, hai người hợp lực, thoải mái giải quyết liêu thú, cũng ném xác nó về đàn thú phía sau, tạm thời dẫn dắt lực chú ý của mấy con dã thú đó.

"Lại nói tiếp, ta còn từng cứu y nữa." Hai người đuổi tới đám người phía trước, Đồ vẫn không quên nói tiếp đề tài vừa rồi.

"Thế nhưng bạn đời y lại chết…" Tát nhìn phía trước, thấy mọi người đều đang chuyên tâm chạy trốn, không có ai chú ý tới bọn họ, nên mới hạ giọng nói.

"Đó là chuyện bạn đời y, liên quan gì tới ta? Ngay cả y cũng không có dũng khí đứng ra giải thích, tại sao lại muốn ta vì y mà xuất đầu?" Đồ cười lạnh, nghĩ đến Bách Nhĩ nhát gan, rụt rè trước kia, trong lòng hắn vô cùng khinh thường "Hơn nữa y cũng coi như không oan uổng, bạn đời y cứu Na Nông, ta cứu y, coi như bạn đời y vì cứu y mà chết cũng có sao đâu. Dù sao không có bạn đời y, ta vẫn có thể cứu Na Nông, thế nhưng không có ta, y có thể sống hay không còn khó nói đấy."

Bản thân mình còn không cố gắng tự cứu mình, dựa vào cái gì trông cậy người khác tới cứu? Chính bởi vì có suy nghĩ như vậy, sau khi Bách Nhĩ tới đây, mới có thể nhớ ơn cứu mạng của Đồ, lại không hận hắn đã không giúp đỡ làm sáng tỏ sự thật. Về phần Na Nông, y cũng chỉ hơi không thích thôi, chưa thể nói là oán hận được.

Tát không hỏi Đồ, nếu lúc trước Bách Nhĩ đứng ra thanh minh cho chính mình, hắn sẽ làm sao, bởi vì đáp án chỉ có một. Đồ quyết sẽ không vì một á thú không liên quan mà đối phó với bạn đời tương lai của mình, nhưng cũng sẽ không nói sai sự thật, nên khả năng lớn nhất là hắn sẽ không giúp bên nào. Như gã cũng biết sự thật đấy, mà cũng đâu có đứng ra giải thích cho Bách Nhĩ. Chẳng qua là vì đối phương chỉ là một á thú có cũng được, không có cũng chẳng sao mà thôi.

"Nghe nói á thú đều rất hẹp hòi, nếu Bách Nhĩ…" Khi nói ra những lời này, Tát không khỏi có chút sung sướng khi người gặp họa.

"Tát, có phải ngươi bị Bách Nhĩ dọa vỡ mật rồi không?" Đồ cười nhạt, cắt ngang gã.

"Ta? Ta bị dọa vỡ mật? Ta mà bị một…" Tát nhất thời cảm thấy bị vũ nhục, quên mất hai người đang nói chuyện không thể cho ai biết, âm lượng bất giác giương cao vài phần.

"Tát, ngươi bị cái gì dọa vỡ mật?" Một thú nhân quay đầu lớn tiếng hỏi, nhất thời dẫn tới các thú nhân khác cười vang một trận.

Tát âm thầm liếc về phía Bách Nhĩ, thấy y đi tuốt đàng trước, tựa hồ không quan tâm chuyện của bọn họ, gã không khỏi âm thầm thả lỏng, hung dữ trừng mấy thú nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, sau đó lại trừng Đồ, ngọn nguồn của tai họa, cao ngạo ngẩng đầu lên, mũi phát ra một tiếng khịt khinh thường "Ngươi không nghe rõ à? Ta nói các ngươi bị dọa vỡ mật rồi."

Các thú nhân vừa nghe thấy lập tức hiểu gã đang ám chỉ cái gì, lúc này đành mặc kệ, nếu không phải Bách Nhĩ phía trước phân phó đội hình không thể lộn xộn, chỉ e họ đã chen chúc tới đánh cho Tát một trận, thế nhưng ngay cả như vậy, đấu khẩu cũng không dừng lại, ngược lại càng tạo ra không khí ồn ào, náo nhiệt.

Biết bọn họ mặc dù đấu võ mồm, nhưng cũng không thả lỏng cảnh giác, Bách Nhĩ cũng không để ý tới. Các thú nhân trong sơn động không tham gia vào, chỉ cười ha hả nhìn, trong lòng đắc ý vô cùng.

"Bách Nhĩ, ngươi không nghe thấy Tát nói sao?" Tiểu Cổ đi theo bên cạnh Bách Nhĩ, làm người tiên phong mở đường, nhịn không được hỏi. Vừa rồi Tát nói lớn như vậy, nó đều nghe được, Bách Nhĩ không thể không nghe thấy, tại sao lại chẳng phản ứng gì?

"Nghe thấy. Vậy thì sao chứ?" Bách Nhĩ cúi đầu, nhìn về phía con sư tử nhỏ màu vàng, ôn hòa hỏi.

"Không có gì." Cổ lắc đầu, ngẫm lại câu nói chưa xong kia của Tát có lẽ không phải ám chỉ Bách Nhĩ đâu, vì thế nó không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Bách Nhĩ mỉm cười. Sau khi y luyện thành một phần nội công, khả năng nhạy bén của tai và mắt đã vượt qua thú nhân, nên không chỉ nửa câu nói cất cao kia của Tát, mà thậm chí những lời phía trước của họ, y đều nghe thấy. Chỉ là, vậy thì sao chứ?

Những lời của Đồ đúng là không dễ nghe, nhưng đó là sự thật, trông cậy vào người khác, không bằng dựa vào chính mình. Tình cảnh của nguyên chủ thê lương, một nửa là do ánh mắt người bên ngoài, một nửa còn lại chính là do y tạo thành. Chính y đã cúi đầu trước, thì không thể trách người khác nhìn xuống y. Y chưa từng đấu tranh thử, sao lại có thể trông cậy vào người khác đưa tay kéo mình lên?

Nghĩ đến đây, Bách Nhĩ đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, y buồn vì sự bất hạnh của nguyên chủ, giận vì nguyên chủ không chịu đấu tranh, thậm chí bỏ mạng vô ích. Kể cả là một nữ nhân, nếu cố gắng sống cũng không phải không thể, huống chi nguyên chủ còn là một nam tử, cơ thể tráng kiện, mạnh mẽ hơn nữ nhân vài phần. Cũng không phải được các thú nhân cưng chiều, sao lại yếu đuối như vậy?

Mặc kệ nói thế nào, dù cho Bách Nhĩ chấp nhận lời nói kia của Đồ, thế nhưng nghe thấy đối phương chính miệng nói ra y vẫn không thích, cũng bởi vậy mà có vài phần không thích luôn kẻ nói ra lời đó. Chỉ là y từ trước tới nay rất lý trí, cũng sẽ không vì yêu ghét cá nhân mà làm hỏng việc, nên y chỉ cười trừ, không nói thêm nhiều lời.

Mọi người nói chuyện nhốn nháo, nhưng cũng không giảm bớt tốc độ, bởi vậy nhanh chóng về tới sơn động. Người trong sơn động nhìn thấy họ về nhanh như vậy, đều vô cùng kinh ngạc, sau khi nghe họ nói nguyên nhân, ai nấy cũng vui mừng. Bởi vì điều này có nghĩa nếu họ dùng tiết kiệm muối một chút, nói không chừng có thể chống đỡ tới lúc đổi muối trở về, như vậy liền không cần uống máu thú tươi nữa.

Bởi vì đã trễ, nên đoàn người không lập tức lên đường, mà quyết định ở trong sơn động qua một đêm, hôm sau lại lên đường.

Bách Nhĩ vừa về gian da thú của mình, Duẫn cùng Nặc liền tìm tới, chỉ nói người bộ lạc đều rất thành thật, ngoại trừ một vài xích mích nhỏ, cũng không làm gì quá mức. Bách Nhĩ nở nụ cười "Không có việc gì thì tốt." Nghĩ một lát, y vẫn quyết định nhắc nhở hai người vài câu "Các ngươi tính ngày, phỏng chừng thời điểm chúng ta sắp tới Đại Sơn, liền tăng cường đề phòng. Mấy ngày trước thả lỏng chút cũng không sao đâu."

Duẫn cùng Nặc đều có chút khó hiểu, Bách Nhĩ cũng không giải thích thêm, chỉ dặn dò bọn họ không cần gián đoạn tập luyện, hiện tại đàn thú tràn vào, chính là cơ hội rèn luyện tốt nhất, sau đó liền đuổi hai người không hiểu ra sao trở về, để họ tự suy nghĩ.

Chỉ cần tộc trưởng cùng tộc vu không phải quá ngu dốt, liền sẽ không kích động mọi người tại thời điểm y mới ly khai, mà là nắm chặt thời gian này, dùng thủ đoạn tạo lại uy nghiêm cùng với địa vị của mình trong lòng mọi người trong sơn động, sau này muốn làm gì cũng tiện hơn. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không có động tác gì vào lúc y sắp trở về, như vậy là quá muộn rồi, bất lợi cho việc củng cố thành quả. Nên thời cơ tốt nhất chính là lúc y sắp tới bộ lạc Đại Sơn.

Khóe môi Bách Nhĩ thoáng hiện lên nụ cười không rõ ý tứ. Y chưa bao giờ thích tranh truyền đoạt lợi, huống chi nơi này còn chưa có gì đáng giá để y tranh đoạt, có điều nếu thật sự có người muốn đánh tới trên đầu y, y cũng sẽ không nhượng bộ đâu.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lại xuất phát. Đằng quả nhiên làm theo lời hắn nói, sau khi nhìn qua Na Nông, liền đi cùng bọn họ, không có lưu luyến hay không đành lòng.

Trời vẫn là sắc xanh xám như trước, không có mặt trời, cũng không có mưa, mang theo không khí ủ dột khiến người ta khó thở. Không biết là do thời tiết ảnh hưởng hay là nguyên nhân khác, mọi người nhìn như

đều có tâm sự nặng nề. Bách Nhĩ cảm thấy hiểu biết của mình về thế giới này quá ít, gặp phải chuyện bất ngờ, liền trở tay không kịp, giống như thú triều lần này. Đối với thói quen nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay mà nói, cảm giác này không phải là quá yêu thích. Còn những người khác, tại sao nhìn qua cũng đều rầu rĩ, thật khó đoán. Suy nghĩ của các thú nhân tuy đơn giản thẳng thắn, thế nhưng không phải một người ngoại lai như y liếc mắt một cái là có thể hiểu.

Thẳng đến tối, tìm được một sơn động qua đêm, sau khi ăn xong bữa tối, Bách Nhĩ định đi luyện công, thì Đồ tìm tới.

"Bách Nhĩ, chúng ta hợp tác, ngươi thấy sao?"

"Hợp tác? Hiện tại không phải chúng ta đang hợp tác sao?" Đối với câu nói đột nhiên này, Bách Nhĩ có chút khó hiểu.

"Ý của ta là, về sau vẫn hợp tác." Thấy nghi vấn trong mắt đối phương, Đồ gãi đầu, cảm giác không biết phải nói sao mới biểu đạt rõ ý tứ của bản thân "Chính là... ta cảm thấy mấy thứ ngươi nghĩ ra..." Nói tới đây, hắn chỉ cung tên Bách Nhĩ vẫn đeo trên lưng "Còn có cái mâu kia, trận pháp, con số gì đấy, mấy thứ đó.... Ta hy vọng ngươi có thể dạy cho chúng ta."

"Ta có thể được cái gì?" Bách Nhĩ nhướn mày, cảm thấy người này coi như biết hàng, chỉ là không biết hắn muốn hợp tác thế nào đây.

"Chúng ta tình nguyện xuất lực làm việc giúp ngươi, tựa như săn thú, còn có bảo hộ các ngươi..." Đồ vắt hết óc đưa ra ví dụ, đều là việc các thú nhân phải làm trong bộ lạc.

"Chuyện đó chúng ta cũng có thể tự làm." Bách Nhĩ mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra y nghĩ gì.

"Thế nhưng người của các ngươi quá ít, hơn phân nửa lại là lão nhân, tiểu hài tử, á thú không thể xuất lực, còn lại hành động có chút không tiện. Nếu có chúng ta hỗ trợ, ngươi muốn làm gì đều tiện hơn rất nhiều." Đồ nhíu mày, đưa ra ý kiến của mình.

Không thể không nói, đây là điều kiện rất hấp dẫn với Bách Nhĩ, nhất là trong tình huống y còn muốn tân kiến bộ lạc, thế nhưng "Các ngươi, là chỉ?"

"Tất cả các thú nhân lần này đi đổi muối." Đồ thấy giọng điệu y buông lỏng, vì thế không chút do dự nói.

"Ngươi có thể cam đoan bọn họ đều đồng ý không? Mấy người ở lại trong sơn động thì sao?" Bách Nhĩ hơi kinh ngạc.

"Những người đi chuyến này đều tình nguyện theo ta, ý của ta là ý của họ. Còn những người ở lại sơn động... ta không làm chủ họ được." Đồ trầm mặc một lát, mới nói. Hắn vốn không muốn tỏ thái độ sớm như vậy, thế nhưng tối qua tộc trưởng kéo hắn qua một góc nói chuyện, khiến hắn lập tức đưa ra quyết định này.

"Tại sao?" Lần này Bách Nhĩ thật sự bất ngờ, bởi vì quyết định đó của Đồ gần như có nghĩa là tách khỏi bộ lạc.

"Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy, ngươi chỉ cần nói đồng ý hay không thôi." Đồ hơi mất kiên nhẫn. Tộc trưởng bảo hắn nhân cơ hội trên đường giết chết Bách Nhĩ cùng vài người trong sơn động, loại chuyện này sao hắn có thể nói ra? Thế nhưng điều này cũng khiến hắn bất mãn với tộc trưởng vô cùng. Rõ ràng chuyến đi đổi muối này vô cùng nguy hiểm, ông ta còn muốn bọn họ tự giết lẫn nhau, không phải rành rành muốn mọi người không thể quay về sao? Huống chi những thứ Bách Nhĩ biết, nếu lợi dụng thích đáng, mọi người trôi qua đều sẽ thoải mái hơn, hắn không tin tộc trưởng không nhận ra. Tại sao nhất định phải giết y? Việc này khiến hắn cảm thấy vô cùng ghê tởm, lúc ấy nghe thấy, thiếu chút nữa là hắn đấm cho tộc trưởng một cái, may là lúc đó hắn để hình thú, mới miễn cưỡng che giấu được cảm xúc.

47. Chương 47: Gãy Chân Và Bị Thương

"Ta dựa vào cái gì để tin ngươi?" Trầm ngâm một lát, Bách Nhĩ hỏi. Tuy y không có khả năng lưu lại con cháu, thế nhưng trước tiên có thể ngăn chặn phiền toái thì vẫn nên ngăn chặn.

"Ta có thể thề với thần thú." Đối với sự hoài nghi của y, Đồ ngược lại không hề nổi giận, dù sao cũng không phải việc nhỏ, nếu dễ dàng đáp ứng, vậy mới là kẻ ngốc.

Bách Nhĩ không nói gì.

Đồ sửng sốt một lát, mới phản ứng lại, lại bồi thêm một câu "Những người đi theo ta đều sẽ thề với thần thú."

Thần thú có trói buộc tuyệt đối với thú nhân, bởi vậy Bách Nhĩ nhìn ra thành ý của đối phương, suy tư một lát, y nói "Câu hỏi cuối cùng, nếu tộc trưởng cùng tộc vu gây trở ngại cho chúng ta, ngươi sẽ làm sao?" Y cũng không quên đối phương còn đang thương nhớ Na Nông, nhi tử của tộc trưởng đâu.

Trong mắt Đồ chợt lóe một tia kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ Bách Nhĩ lại đoán được tâm tư của tộc trưởng, thế nhưng vấn đề này hắn đã suy xét qua, bởi vậy trả lời rất nhanh.

"Chúng ta sẽ không động thủ với người trong bộ lạc, nhưng cũng không giúp họ đối phó với các ngươi."

Chính là không giúp bên nào cả. Đáp án này Bách Nhĩ tỏ vẻ có thể nhận, nếu đối phương không chút do dự nói đứng về phía y, y ngược lại phải nghĩ cho kỹ.

Sự tình cứ như vậy quyết định, hai bên đều tự lập lời thề, quan hệ của các thú nhân cũng hòa hợp hơn rất nhiều, không phân biệt rõ ràng như lúc trước nữa. Đối với Bách Nhĩ mà nói, đây xem như là thu hoạch ngoài ý muốn đi.

Ba ngày liên tiếp, trong rừng ngoại trừ dã thú nhiều hơn bình thường, cũng không gặp quá nhiều phiền phức, nhưng vào ngày thứ tư, bọn họ lại bị một đợt thú triều quy mô trung bình tấn công. Chờ đoàn người vất vả xông ra vòng vây của dã thú, tìm được một sơn động giữa sườn núi để tạm lánh, vết thương đã chồng chất, không ai không bị thương cả.

Trên đùi Bách Nhĩ bị xé một miếng thịt, lưng bị móng thú vạch một vết lớn, thể lực cũng đã đến cực hạn, thế nhưng y không buông lỏng, mà trước hết an bài thú nhân bị thương khá nhẹ thay phiên trông coi cửa động, để ngừa dã thú đuổi theo, sau đó mới xem xét nhân số, cùng với tình hình thương tích của mọi người.

Vừa xoay người, chỉ thấy một thú nhân đang cúi đầu định cắn cái chân bị thương của mình, y vội vàng quát lên, bảo ngưng lại "Không được cắn." Y rất ít khi lớn tiếng, hiện tại vì mỏi mệt và mất máu mà giọng nói hơi khàn đi, nhưng vẫn thu hút sự chú ý của mọi người. Mà thú nhân bị thương ở chân kia lại hơi mờ mịt ngẩng đầu, phát hiện Bách Nhĩ khập khiễng đi về phía mình, hiển nhiên câu nói đó là nhằm vào y, vì thế y giải thích "Chân của ta bị gãy, không đoạn đi sẽ rất phiền toái." Nói xong, trong mắt y chợt lóe một tia buồn bã, tuy từng thú nhân vào thời điểm bắt đầu kiếp sống săn thú đều chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị tàn phế, thế nhưng khi chuyện thật sự phát sinh trên bản thân mình, vẫn sẽ cảm thấy khó chịu.

Bách Nhĩ đã đi tới bên cạnh y, nhưng không đáp lại. Bởi vì vết thương trên đùi, y không thể ngồi xổm, nên chỉ có thể ngồi bệt xuống đất, cẩn thận kiểm tra vết thương ở chân của thú nhân, phát hiện chỉ là xương bị cắn gãy, đoạn gãy trắng như tuyết đâm qua máu thịt, lòi ra ngoài, thế nhưng gân cơ cùng mạch máu bị tổn thương không lớn, nếu nối tốt, cái chân này hoàn toàn có thể giữ lại được.

"Tìm mấy cây gỗ thẳng tới đây cho ta, phải thẳng đấy." Bách Nhĩ nói với thú nhân gần mình nhất, khoa tay múa chân mô tả chiều dài "Xé thêm hai dây da thú nữa." Y cũng không quan tâm đối phương làm sao tìm ra gỗ trong sơn động.

"Bách Nhĩ, chân của ta…" Thú nhân bị thương vốn cảm thấy mờ mịt mặc cho Bách Nhĩ bài bố, hiện tại mới hơi phản ứng lại, không khỏi vừa có chút khẩn trương, vừa có chút chờ mong, hỏi.

"Có thể…" Bách Nhĩ thấp giọng đáp, cũng không cam đoan. Nhiều năm trên chiến trường, đối với một ít ngoại thương đơn giản, thông thường y đều có thể thuần thục xử lý, nối xương là một trong số đó. Trải qua mấy tháng ở chung, y không giống trước đây mà hoàn toàn không biết gì về thân thể thú nhân nơi này, y biết năng lực khôi phục của họ tốt hơn người kiếp trước rất nhiều, nên gãy xương cũng có thể nối lại được.

Chẳng qua bao lâu, hai cây gậy gỗ còn to hơn nắm tay của thú nhân được đưa tới tay Bách Nhĩ, Bách Nhĩ nhìn một lát, lấy một con dao đá từ trong túi da thú ra "Bổ nó ra thành hai." Cổ họng y khô khốc, trước

mắt tối sầm, y biết là do mình mất máu quá nhiều, đã không còn sức lực để lãng phí nữa, nên chuyện đơn giản như vậy y cũng không thể không phân phó người khác làm.

Là một tướng lĩnh, khó chịu nhất không phải nhìn thấy thủ hạ của mình chết trận, mà là nhìn thấy họ thương tàn, vừa không thể tiếp tục ra chiến trường, vừa không thể dựa vào sức lực của mình làm ruộng nuôi gia đình. Mà tiền trợ cấp triều đình ban xuống qua tầng tầng lớp lớp bóc lột, chân chính có thể đến tay bọn họ dường như không còn lại bao nhiêu, binh sĩ như vậy cuối cùng phần lớn đều rơi vào thất vọng, khốn cùng, kết cục sống không bằng chết. Khi y còn giữ chức vụ, tuy đã cố gắng thay đổi tình trạng này, nhưng chung quy bệnh trầm trọng khó chữa, ngoại trừ che chở binh sĩ của chính mình, với các binh tướng khác, y chỉ có thể than một tiếng, không biết làm sao.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao chính y cũng bị thương nặng lại vẫn kiên trì muốn giúp thú nhân trước mắt này nối xương lại. Mỗi khi nghĩ đến cái đêm tiểu nhĩ thú tấn công bộ lạc, tình cảnh có thú nhân tự đoạn chân của chính mình, tuy biết rõ khi đó có tộc vu, y có lao ra cũng không làm được cái gì, ngược lại sẽ gây ra mầm tai vạ, thế nhưng y vẫn cảm thấy rất khó chịu, nhất là thú nhân đó về sau trở thành đồng bạn của y. Y vẫn nghĩ, có lẽ những thú nhân kia vốn không trở thành tàn phế.

Bổ khúc gỗ xong, Bách Nhĩ liền chậm chạp sờ soạng, nắn xương thú nhân về đúng chỗ, lại cẩn thận sờ lại lần nữa, xác định không lầm, mới ép hai thanh nẹp vào, cột lại. Bởi vì quá trình này cần lực ép mạnh, chờ sau khi xong việc, trên trán y đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, trước mắt trở nên mơ hồ, dường như không còn nhìn rõ nữa.

"Đừng dùng cái chân này đi lại, chăm sóc mấy tháng sẽ tốt thôi." Cuối cùng không quên dặn dò, dù cho đến lúc này, ngữ khí của y vẫn không nhanh không chậm như cũ, nếu như không phải vừa nói xong đã ngã rập xuống, có lẽ người ngoài còn tưởng y vẫn khỏe lắm.

"Bách Nhĩ sao vậy?" Các thú nhân có thể di chuyển vây lại, trải qua mấy ngày ở chung, cộng thêm vừa rồi biểu hiện xuất sắc của Bách Nhĩ khi phá vây, bọn họ hoàn toàn xem y trở thành bằng hữu có thể kề vai chiến đấu.

"Không sao, còn thở." Tiếp được Bách Nhĩ là Đồ, hóa ra từ lúc Bách Nhĩ bắt đầu nối xương, hắn vẫn ở bên cạnh nhìn. Hắn cùng Tát bởi vì mở đường, bị thương cũng không nhẹ, thế nhưng còn không đến nỗi tàn phế, dưỡng vài ngày là khỏe lại. Nghe thấy Bách Nhĩ nói có khả năng nối lại xương đùi cho Kỳ, hắn không ngồi yên được, cố gắng kéo thân thể thương tích đứng sau y, vừa chờ mong vừa thấp thỏm, muốn nhìn xem y sẽ làm như thế nào. Cũng như các thú nhân khác ở đây, hắn cũng có dự cảm, nếu Bách Nhĩ có thể nối lại chân gãy thì đối với thú nhân bọn họ có ý nghĩa gì.

Nhưng mà, khi hắn vừa nói xong câu đó, sắc mặt liền thay đổi, rõ ràng đến lúc này mới phát hiện vết thương trên người Bách Nhĩ cũng không kém gì bọn họ.

Đối với việc xử lý miệng vết thương, các thú nhân đều không có kinh nghiệm gì, chỉ là dùng lưỡi liếm láp để cầm máu, sau đó đợi nó tự lành, nếu ở bộ lạc, tộc vu sẽ cho họ uống thuốc không biết có tác dụng gì không, liền xem như xong chuyện. Thế nhưng á thú khác với thú nhân, á thú có thể chất yếu kém, cũng không có năng lực khôi phục mạnh mẽ như thú nhân, nên vô luận xảy ra chuyện gì, á thú cũng được bảo vệ tốt nhất, hình như không có ai bị thương nặng như vậy. Trong ấn tượng của họ, á thú chỉ bị xước nhẹ thôi cũng đau tới hô to gọi nhỏ rồi, chưa bao giờ thấy người bị thương nặng như Bách Nhĩ còn có thể không kêu rên một tiếng, trấn định, thản nhiên xử lý xong cái chân gãy của thú nhân mới ngã xuống.

"Làm sao đây?" Các thú nhân đều trợn tròn mắt, nhìn miệng vết thương dữ tợn trên người á thú.

"Liếm cho y đi." Một thú nhân đề nghị, vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều dừng trên người hắn "Sao… sao thế?" Hắn hoảng sợ, có chút khó hiểu.

"Ý kiến hay." Kỳ nói, y ở gần nhất, liền muốn thò đầu qua, định liếm vết thương mất một miếng thịt trên chân Bách Nhĩ, nhưng còn chưa đụng tới, đã bị người cướp mất. Là tiểu thú nhân duy nhất cùng đi lần này.

Tiểu Cổ bởi vì thân thủ linh hoạt, cộng thêm các thú nhân đều hữu ý hoặc vô ý che chở nó, nên nó bị thương nhẹ nhất. Trong phút chốc nhìn thấy Bách Nhĩ ngã xuống, nó liền hoảng sợ, cảm giác sợ hãi, bất lực giống như lúc trước a mạt nó rời đi vậy. Vừa nghe nói liếm miệng vết thương có lẽ sẽ khiến Bách Nhĩ khỏe lên, lúc này nó không chút do dự nhào tới.

"Để Cổ làm đi, ngoại trừ những người canh gác, những người khác đều nắm chặt thời gian nghỉ ngơi dưỡng thương đi." Đồ cầm miếng da thú trải xuống mặt đất, tháo cung tên sau lưng Bách Nhĩ ra, sau đó nâng người y lên, chính mình hóa thành hình thú, dựa vào một bên, chống đỡ cho y, để tránh y nằm xuống bị đè lên miệng vết thương. Về phần xử lý miệng vết thương chỉ có thể giao cho Tiểu Cổ, vô luận nói như thế nào, Bách Nhĩ vẫn là một á thú, các thú nhân dùng lưỡi liếm thân thể cho y chung quy cũng không hay lắm.

Sơn động bọn họ ẩn thân ở lưng chừng núi, đường lên dốc vô cùng, mọi người đều phải hóa thành hình người mới trèo lên được, số lượng dã thú có thể đi lên cũng sẽ không nhiều. Về phần trong sơn động, khi tới đã được kiểm tra qua, không có dấu vết dã thú hay động vật khác để lại, nên tạm thời xem như là an toàn. Có điều sơn động này rất sâu, bởi vì tình huống khẩn cấp, cũng không thể đi vào quá sâu tra xét được, bởi vậy Đồ vẫn để hai thú nhân canh giữ bên trong lối vào, phòng ngừa ngộ nhỡ.

Trong sơn động tiếng hít thở vang lên không ngừng, thỉnh thoảng còn kèm theo một hai tiếng ngáy, các thú nhân đều mệt muốn chết rồi. Đồ lại khó ngủ. Hắn hồi tưởng lại khi ở trong thú triều, Bách Nhĩ ra lệnh đâu vào đấy, thỉnh thoảng thay đổi vị trí của bọn họ, tuy nhìn qua thấy phiền toái và vặt vãnh, thế nhưng không thể không nói như vậy khi đối chọi với dã thú không thể đếm hết, lực sát thương là lớn nhất, lại tăng cường năng lực phòng ngự lên mấy lần. Hắn luôn không nghĩ tới chém giết với dã thú còn có thể làm như vậy, bởi vì lúc đó giết đỏ cả mắt rồi, trong tai ngoại trừ mệnh lệnh trầm ổn của Bách Nhĩ vang lên, thì trước mắt chỉ là máu tươi, giờ muốn nhớ rõ chi tiết lại không thể. Chỉ biết là, nếu không có giọng nói của Bách Nhĩ dẫn họ đoàn kết với nhau, chỉ bằng vài người bọn họ, ở ngọn núi khắp nơi là đàn thú lớp lớp tấn công này, chỉ e cả xương cốt đều không còn.

Bách Nhĩ tột cùng sao lại làm được điều đó? Hắn bán khép đôi mắt, giống như nghỉ ngơi, thật ra là đang cố gắng hồi tưởng tình huống lúc ấy.

"Bà nội, hài nhi bất hiếu…" Bách Nhĩ gần như bán dựa vào người hắn, đột nhiên nói ra câu này. Đồ kinh hãi, mở mắt ra, quay đầu nhìn, phát hiện mắt Bách Nhĩ vẫn đóng chặt, cũng không giống tỉnh lại, hắn mới thả lỏng cơ thể, nằm xuống.

"… Bắc di xâm phạm, tất sẽ từ khe Thiên Giản đi vào… Chư tướng nghe lệnh…" Cơ thể Bách Nhĩ khẽ động, lại mở miệng, chỉ là giọng nói mơ hồ, cộng thêm giọng điệu cổ quái, khiến người nghe không hiểu y đang nói cái gì.

Đồ nghi hoặc nâng đầu lên.

"Đồ, người Bách Nhĩ nóng quá." Cổ ghé vào một bên Bách Nhĩ, thỉnh thoảng liếm miệng vết thương cho y, lên tiếng, đôi mắt màu vàng kim lóe ra nôn nóng cùng hoảng sợ. Cổ nhớ, trước lúc a mạt nó rời đi, người cũng nóng như vậy.

Đồ quay đầu dùng mũi chạm vào trán Bách Nhĩ, nhất thời bị nhiệt độ đó làm cho hoảng sợ.

48. Chương 48: Tỉnh Lại

"Toàn thân á thú nóng lên thì sẽ chết đó." Bởi vì chân bị thương, nên Kỳ ngủ không quá sâu, vừa nghe hai người nói chuyện y liền tỉnh lại, lo lắng nói. Hồi trước y từng thấy một á thú bị bệnh, sau một đêm cả người nóng bừng lên đã không còn thấy tỉnh lại nữa.

Có mấy thú nhân bị tiếng nói chuyện làm cho giật mình tỉnh giấc, liền tới vây quanh.

"Cho y uống nước đi." Thấy môi Bách Nhĩ khô nứt, Tát đề nghị.

"Cho y uống máu thú đi, hồi trước Bách Nhĩ cứu Đằng cũng làm như vậy mà." Là Mạc từng thấy Bách Nhĩ cứu Đằng, nói.

"Đúng, đúng, xoa ngực cho y nữa."

"Hay là chúng ta đi nấu chút xương của đằng vân thú đi. Đáng tiếc là không có máu của tộc vu."

Các thú nhân tranh nhau nói, đưa ra đủ loại chủ ý, hơn nữa mỗi chủ ý họ đều nghiêm túc thử một lần, ngoại trừ không có máu của tộc vu, ngay cả xương đằng vân thú họ cũng mạo hiểm ra động tìm kiếm, vì thế xém

nữa Giác đã mất mạng. Bởi vậy có thể thấy được, một khi được các thú nhân chân chính chấp nhận, cũng sẽ nhận được sự hồi đáp không hề giữ lại chút gì của họ.

Mặc cho vài biện pháp kia là hữu dụng hay vô dụng, tóm lại Bách Nhĩ cũng bị bọn họ dày vò cho tỉnh lại.

"Da thú… thấm nước… lau…" Khi mấy cái đầu thú đan xen một hai cái đầu người với ánh mắt lo lắng lọt vào mắt y, đầu óc hỗn độn của Bách Nhĩ rốt cuộc xuất hiện tỉnh táo trong phút chốc, âm thanh khàn khàn nói ra vài từ, còn chưa dứt lời, lại mê man đi.

"Bách Nhĩ nói dùng da thú thấm nước rồi lau." Cổ là người đầu tiên phản ứng lại, dừng một lát, nó chán nản bồi thêm một câu "Y lại ngủ rồi."

"Dùng nước ấm hay nước lạnh?"

"Nóng như thế, dùng nước lạnh đi."

"Lau ở đâu?"

"Bách Nhĩ chưa nói… Chỗ nào nóng thì lau chỗ đó đi…"

"Vậy lau tới bao giờ là được?"

"Cứ tiếp tục lau… Đút thêm cho y chút nước nữa…"

Trong lúc hỏi thăm cùng không xác định, các thú nhân luống cuống tay chân đổ nước trong túi da thú ra, dùng da thú nhúng vào, gần như lau hết da thịt bên ngoài của Bách Nhĩ. Bận rộn đến bình minh hôm sau, nhiệt độ cơ thể Bách Nhĩ rốt cuộc hạ xuống, cũng ngủ an ổn hơn, không khó chịu đến mức không thể chịu nổi như lúc trước, mà nói mê sảng không ngừng.

Các thú nhân đều mệt vô cùng, cũng lười tìm vị trí thích hợp, liền cứ như vậy nằm xung quanh Bách Nhĩ để nghỉ ngơi.

"Đồ, Bách Nhĩ sẽ khỏe lên phải không?" Trong mắt Tiểu Cổ giăng kín tơ máu, tràn đầy chờ mong, hỏi.

"Không biết." Đồ vì vẫn nằm ở chỗ đó, chống đỡ cơ thể Bách Nhĩ, nên hơn nửa lớp lông cũng bị tay chân vụng về của các thú nhân làm ướt, hắn không thoải mái dịch chuyển cơ thể, sau đó quay đầu, há miệng ngậm áo da thú của Bách Nhĩ, kéo y dịch qua chỗ khô ráo.

"Bách Nhĩ sẽ không chết!" Cổ rất không hài lòng với câu trả lời của hắn, tựa như muốn mượn điều này để áp chế bất an trong lòng.

"Nhỏ giọng chút, ngươi muốn đánh thức mọi người sao?" Đồ bực mình trừng con sư tử con màu vàng này.

"Bách Nhĩ sẽ không chết." Cổ nghe lời, đè thấp giọng xuống, nhưng vẫn cố chấp nhất định muốn đối phương đồng ý với mình.

"Hiện tại ngươi đã có thể tự đi săn, Bách Nhĩ chết hay không đối với ngươi chẳng còn ảnh hưởng gì nữa, y cũng chẳng phải a mạt hay bạn đời của ngươi." Đồ hơi khó hiểu. Tuy bọn họ tận tâm tận lực với chiến hữu của mình, nhưng nếu thật sự không thể cứu sống, âu cũng là ý của thần thú, cũng sẽ không quá đau lòng, nên phản ứng của Cổ khiến hắn không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Dù thế nào đi nữa Bách Nhĩ cũng sẽ không chết." Cổ mở to mắt trừng hắn, rồi liếm lên vết thương của Bách Nhĩ, sau đó nằm sấp xuống, mặc kệ hắn.

Đồ không hiểu sao mình lại bị trừng, cũng chẳng biết mình nói câu nào sai mà đắc tội với thằng nhóc đó, nhưng việc này cũng chẳng có gì tốt đẹp để so đo cả, vì thế hắn yên lặng dùng móng vuốt cào mấy cái lên mặt đất, sau đó đổi tư thế thoải mái, cũng nằm sấp xuống ngủ.

Lúc Bách Nhĩ tỉnh lại là giữa trưa, khi đó các thú nhân mệt nhọc một đêm vẫn đang ngủ say, chỉ có vài người thay phiên nhau phòng thủ là thức. Bởi vì nằm nghiêng sấp, nên mở mắt ra, đầu tiên y nhìn thấy là một màu tuyết trắng, *** thần hoảng hốt một lát mới nhận ra đây là lông của dã thú. Là của thú nhân chứ. Y nghĩ, trong lòng có chút ấm áp. Xảy ra chuyện gì y không nhớ rõ lắm, thế nhưng chuyện cơ thể lúc thì nóng như ở trong đống lửa, lúc lại lạnh như bị băng tuyết xâm nhập, y cũng không xa lạ, đó là ngoại thương quá nặng dẫn đến sốt cao. Phàm là bị ngoại thương, phần lớn đều sẽ xuất hiện tình trạng này, nếu có thể

kịp thời hạ sốt, nói chung sẽ không sao, còn không, nhẹ thì sốt thành kẻ ngốc, nặng thì mất mạng cũng là chuyện thường tình. Y mơ hồ có thể nhớ một chút, tối qua hình như có không ít thú nhân vây quanh y, miệng y còn lưu lại mùi vị kỳ lạ, nhiệt độ cơ thể y có thể giảm xuống, có lẽ là công sức của bọn họ. Đặc biệt vừa mở mắt ra, liền thấy một thú nhân cho mình dựa vào, nói không cảm động thì chính là giả.

Trọng thương mất máu, cộng thêm một đêm sốt cao, hiện tại dù tỉnh lại, y cũng thấy hư thoát, nằm tại chỗ, hoàn toàn không muốn cử động, vì thế cứ giữ tư thế như vậy, im lặng vận chuyển công pháp. Trận chiến hôm qua, nội lực của y đã hao tổn đến mức dầu hết đèn tắt rồi, lại vì hôn mê mà không thể tu luyện kịp thời, nếu không tất nhiên công lực đã tăng mạnh rồi. Hiện tại mới luyện, hiệu quả chung quy sẽ giảm đi rất nhiều.

Khi kinh mạch khô kiệt dần dần được nội lực mới sinh rót thêm vào, cảm giác ấm áp cùng cơ thể suy yếu, miệng vết thương đau nhức hình thành đối lập rõ rệt, để con người mất tự chủ mà sa vào trong đó, quên hết mọi thứ xung quanh mình.

"Bách Nhĩ còn chưa tỉnh sao?" Không biết qua bao lâu, trong sơn động dần dần ồn ào lên, rồi có người hỏi.

Bách Nhĩ đang muốn thu công, liền cảm giác có cái gì chạm vào đầu y, dịu dàng, ấm áp, sau đó nghe thấy một giọng nói quen thuộc trả lời "Không nóng, các ngươi ai tới thay cho ta đi, ta muốn cử động."

Chắc là bị mình đè tới tê rần rồi. Bách Nhĩ cảm thấy hơi buồn cười, lại hơi cảm động, y chậm rãi mở mắt ra, liền thấy Mạc đưa tay qua định chạm vào y, lại bị y đột nhiên mở mắt làm cho hoảng sợ, sau đó không che giấu nổi vui mừng.

"Bách Nhĩ tỉnh rồi… Bách Nhĩ tỉnh rồi!" Hắn lớn tiếng hô lên.

Các thú nhân nhanh chóng xúm lại, có hình thú, có hình người, ai ai cũng vui mừng vì Bách Nhĩ đã tỉnh. Ngay cả thú nhân Bách Nhĩ đang dựa vào cũng cử động cơ thể, tựa hồ muốn nâng người dậy, nhưng sau đó lại thôi, lúc thoáng quay đầu nhìn, Bách Nhĩ mới nhận ra đó là Đồ.

"Bách Nhĩ, ngươi sao rồi? Có thể cử động không?" Mạc khẩn trương hỏi, thật sự không thể trách hắn, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy á thú bị thương nặng như vậy, nên cũng không biết sẽ có hậu quả gì nghiêm trọng không.

Nội công của Bách Nhĩ đã khôi phục một ít, nhưng suy yếu do mất máu cùng với ngoại thương nghiêm trọng không thể dùng nội công chữa trị, y vừa thử nâng người lên, lại vì dùng lực mà khẽ động vào miệng vết thương, khiến trước mắt y bỗng tối sầm đi, mà không thể không dừng lại, chờ đau đớn giảm bớt, y mới chậm rãi hít thở, sau đó chầm chậm ngồi dậy, nhìn về phía các thú nhân nhìn mình không dời kia.

"Không sao, đói quá không có sức, cho ta chút gì ăn đi… Đừng là thịt sống đấy." Y nâng tay, khẽ lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nói.

Các thú nhân vừa nghe, liền vội vàng xoay người đi tìm đồ ăn cho y, cũng không quan tâm thật sự không cần nhiều người như thế. Lúc này Đồ mới đứng dậy, trước tiên chống cái lưng to mà vặn mình, sau đó rũ lông, rồi mới quay mặt về phía Bách Nhĩ.

"Ngươi thật sự không sao?" Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của Bách Nhĩ, cùng với đôi môi khô nứt, trong mắt tràn ngập hoài nghi cùng khó hiểu. Một á thú bị trọng thương như vậy sao có thể không có vấn đề gì? Sao y không khóc? Các á thú không phải đều rất thích khóc ư? Chẳng lẽ không hề đau?

"Ừ. Chỉ là mất máu hơi nhiều, nên không có sức lực thôi." Bởi vì Tiểu Cổ lại liếm miệng vết thương cho y, lực chú ý của Bách Nhĩ bị phân tán, nên không có thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương, y cũng vô tâm mà trả lời. Y đưa tay sờ đầu con sư tử con màu vàng "Đừng liếm nữa." Nếu là động vật đơn thuần, bị liếm như thế y sẽ cảm thấy rất bình thường, thế nhưng đối phương còn là một con người, nên trong lòng y rất áy náy, mặc dù biết rõ thú nhân làm như vậy là để xử lý miệng vết thương và cầm máu.

"Mọi người nói liếm sẽ khỏe lên." Cổ ngẩng đầu, đồng tử màu vàng đầy hồn nhiên.

"Không sao, không liếm cũng sẽ khỏe." Bách Nhĩ không khỏi sờ tai tiểu thú nhân, trong lòng đột nhiên mềm đi rất nhiều, cảm giác nếu kiếp trước y có nhi tử, có lẽ cũng sẽ không vừa hiểu chuyện vừa không mất đi sự hồn nhiên như Tiểu Cổ đâu.

"Nhưng mà liếm sẽ mau khỏe hơn." Cổ mở to mắt nhìn, nó rất thích Bách Nhĩ sờ tai nó, cảm giác rất thân thiết "Bách Nhĩ là á thú, không thể tự liếm, vẫn nên để ta liếm giúp ngươi đi."

Bách Nhĩ đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay, cúi đầu nhìn miệng vết thương, phát hiện không có chuyển biến xấu, liền biết được thú nhân liếm quả thật hữu dụng, thế nhưng để cho người khác, nhất là một tiểu thú nhân giúp y làm chuyện như vậy, dù sao y cũng không có cách nào tiếp thu nổi. Suy bụng ta ra bụng người, nếu là y, trừ phi bất đắc dĩ, chứ còn không tuyệt đối sẽ không tình nguyện dùng lưỡi vệ sinh miệng vết thương cho người ta.

"Ta hơi khát, ngươi lấy chút nước tới cho ta đi." Biết các thú nhân đều là ruột thẳng tuột tới cùng, chuyện gì đã nhận định thì rất khó thay đổi, nếu cứ thảo luận tiếp cũng sẽ không có kết quả, nên y quyết định dời lực chú ý của tiểu thú nhân đi.

Cổ tựa hồ rất thích được Bách Nhĩ phân phó làm việc, nghe vậy nó lập tức nhảy dựng lên, chạy ra ngoài vài bước, mới nhớ nên hóa thành hình người.

Bách Nhĩ mỉm cười nhìn nó rời đi, lấy lại *** thần mới phát hiện Đồ vẫn còn đứng trước mặt mình, nghĩ tới vừa nãy hình như mình xem nhẹ hắn, trong lòng y không khỏi dâng lên một tia áy náy. Nói như thế nào người ta cũng làm đệm cho y cả một đêm, biểu hiện của y thế này không tránh khỏi quá thất lễ rồi.

"Ngươi… còn vấn đề gì?" Y chần chừ một lát, hỏi.

Đồ lắc đầu, chỉ là ánh mắt hắn lại không nói như vậy, bên trong tràn ngập ý tìm tòi nghiên cứu. Bách Nhĩ nhìn con thú màu trắng vừa giống sư tử vừa giống báo cách không quá xa này, nghĩ đến cảm giác mềm mại lúc nãy nằm lên, đột nhiên y cảm thấy hơi ngứa tay. Đáng tiếc đối phương không phải tiểu thú nhân như Cổ, hắn sẽ không chịu cho y tùy tiện sờ bậy đâu.

"Bách Nhĩ, nước đây." Thời điểm một người một thú gần như không nói gì, Cổ đã cầm túi nước chạy về.

"Cảm ơn nhiều." Bách Nhĩ đưa tay nhận lấy, nhưng không uống ngay, mà là rũ tay xuống mặt đất.

"Bách Nhĩ, ngươi không uống sao?" Cổ có chút khó hiểu, rõ ràng nói khát, hơn nữa môi cũng khô nứt, sao lại không vội uống? Nếu là nó, chắc đã tu ừng ực một hơi hết cả nửa túi rồi.

"Muốn uống chứ." Bách Nhĩ thấp giọng cười nói, lại không nhúc nhích. Đương nhiên y muốn uống, chỉ là không có sức lực mà thôi. Thế nhưng khi đã tỉnh lại, chuyện uống nước y cũng không muốn nhờ người ta giúp, nên tính đợi sức lực tích đủ rồi mới uống.

Hai thú nhân lớn nhỏ nhìn nhau, hiển nhiên không hiểu sao miệng y bảo muốn uống, mà tay lại chẳng động đậy. Mãi tới khi Đồ thấy tay Bách Nhĩ run nhè nhẹ, mới chợt hiểu ra.

"Bách Nhĩ, là ngươi không cầm nổi túi nước." Không quanh co lòng vòng, cũng không hiểu nghệ thuật nói chuyện là gì, hắn nói thẳng ra nguyên nhân.

"Bị ngươi nhìn ra rồi." Bách Nhĩ cười khổ, y cũng coi như dần quen cách nói chuyện của các thú nhân rồi, nên cũng sẽ không bị những lời đó làm cho xấu hổ, chỉ là có chút bất đắc dĩ thôi.

49. Chương 49: Á Thú Trong Mắt Thú Nhân

"Ta đút cho ngươi." Cổ phản ứng rất nhanh, xoay người cầm túi nước trong tay Bách Nhĩ, sau đó bán quỳ xuống đất, hai tay giơ túi nước lên, thật cẩn thận đưa tới bên môi y. Lần này Bách Nhĩ mà từ chối tiếp lại hóa ra là làm kiêu, vì thế y đành phải nhờ tay Cổ, uống mấy ngụm.

"Đúng là một á thú kỳ quái." Đồ lẩm bẩm một câu, xoay người đi. Thực tế hắn nằm cả một đêm cũng đói bụng lắm rồi.

Thức ăn là thịt đằng vân thú. Đằng vân thú là loài dã thú vừa có thể chạy rất nhanh trên mặt đất, vừa có khả năng bay trên trời, rất ít khi thấy cũng rất khó bắt. Nếu không phải vì thú triều, chúng cũng theo đàn túa ra, các thú nhân chưa chắc đã bắt được.

"May là không có oa nô thú, bằng không khẳng định không có một ai trong chúng ta trốn thoát." Lúc đang ăn, một thú nhân nói.

Bách Nhĩ chưa từng thấy oa nô thú, thế nhưng cũng có nghe Tiểu Mục nói qua, nghe nói cơ thể nó lớn như núi, một con oa nô thú có thể cung cấp thức ăn cho toàn bộ lạc trong rất nhiều ngày. Bộ lạc Hắc Hà có gần bốn trăm người, cung cấp cho bốn trăm miệng ăn trong nhiều ngày, vậy số lượng cũng không thể nhỏ được, vì thế y có thể suy đoán ra cơ thể oa nô thú khổng lồ cỡ nào. Sinh vật lớn như vậy, y vẫn chưa bao giờ thấy qua nên không thể tưởng tượng được, trong lòng không khỏi hơi hiếu kỳ, thế nhưng hiện tại y cũng không muốn nhìn thấy nó đâu.

Thịt đằng vân thú rất dai, chắc là liên quan tới việc nó vừa có thể chạy vừa có thể bay chăng. Bởi vì không mang nồi, nên chỉ có thể nướng lên. Lúc này Bách Nhĩ cắn không được, y đành phải nhờ Cổ dùng móng thú cắt thành từng miếng nhỏ, mới có thể gắng gượng ăn. Y nuốt rất khó khăn, nhưng trên mặt lại vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, chăm chú nghe các thú nhân nói chuyện phiếm, ngay cả Tiểu Cổ ở gần y nhất cũng không nhận thấy sự gắng gượng của y.

"Nơi này khắp nơi đều là cây cối, oa nô thú sao có thể đi vào." Mạc lắc đầu, không tán đồng với thú nhân kia "Hơn nữa cứ xem như nó tới đây, ở trong rừng cũng chẳng chạy nhanh được. Ba cái nồi xương kia không phải là do bộ lạc chúng ta xông lầm vào rừng núi của oa nô thú à?"

Nghe được lời của hắn, Bách Nhĩ âm thầm gật đầu, cảm giác thằng nhóc này tính cách tuy tùy tiện, lại không đề phòng tộc nhân, thế nhưng đụng tới vấn đề cần suy nghĩ cũng rất nghiêm túc.

"Đừng nói tới oa nô thú nữa, mấy con dã thú ở chân núi, các ngươi định đối phó sao?" Bố vừa gặm đầu đằng vân thú, vừa canh giữ ở cửa động, rống lên với các thú nhân bên trong.

Trải qua một đêm, dã thú đuổi theo bọn họ tới đây không chỉ không tản ra, mà ngược lại càng lúc càng tập hợp nhiều, tràn khắp cả núi, đủ loại âm thanh kêu gào liên tiếp, khiến da đầu người ta run lên.

"Sao dã thú luôn đuổi theo người vậy?" Bách Nhĩ khó hiểu, tuy cũng từng thấy dã thú đánh giết lẫn nhau, song chỉ là lúc đói bụng, thời điểm khác chúng dường như đều truy đuổi theo mùi con người.

"Không biết. Trước thú triều, nếu không phải do đói quá mà trở nên hung hãn, các dã thú đều tránh thú nhân." Hạ trả lời.

Nghe hai người nói chuyện, các thú nhân cũng đều nhận ra dị trạng này. Tựa hồ dã thú trong thú triều cố chấp với thú nhân và người trong bộ lạc không giống bình thường. Ở đây đều là thú nhân trẻ tuổi, đối với thú triều ngoại trừ cái tên ra, dường như hoàn toàn không biết gì cả, cho nên sau khi ý thức được tình huống này, không khỏi bắt đầu cảm thấy bất an. Số lượng thú nhân vốn không nhiều, lại phân tán, sao có thể chịu nổi các cuộc tấn công liên tiếp của thú triều. Chỉ sợ thú triều qua, có thể may mắn sống sót cũng không được mấy người. Nghĩ đến đây, tất cả mọi người không khỏi cảm thấy thê lương, vì các thú nhân cơ hồ có thể đoán được tình cảnh gian nan về sau.

"Chúng ta không thể ở trong này mãi được, nước sắp hết rồi." Đằng đột nhiên mở miệng, đánh vỡ không khí ủ dột. Mặc kệ về sau sẽ ra sao, quan trọng nhất vẫn là trước mắt có thể sống sót.

Vì để tiện hành động, nên họ không mang bao nhiêu nước, tối qua lau người cho Bách Nhĩ đã tốn rất nhiều, hiện tại không còn lại bao nhiêu nữa. Không thể rời sơn động, thức ăn coi như bỏ qua, bắt giết dã thú xông lên là có thể giải quyết, nhưng nước lại là vấn đề lớn nhất. Dù cho uống máu thú cũng chỉ là giải pháp tạm thời thôi, không thể là kế lâu dài được.

Nhưng mà đối với vấn đề này, lại không ai có thể đưa ra biện pháp tốt. Lúc cơ thể ở tình trạng tốt nhất, bị nhiều dã thú vây quanh như vậy, bọn họ có thể sống sót mà chạy trốn cũng là hi vọng rất xa vời rồi, huống chi hiện tại trên người ai cũng mang thương tích.

"Nâng ta dậy." Bách Nhĩ nhìn các thú nhân trầm mặc, y vô thanh thở dài, nói với Tiểu Cổ.

Được Tiểu Cổ đỡ, y đi tới cửa động, sau khi chính mắt nhìn thấy tình huống bên ngoài, tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng sắc mặt y lại không hề biến hóa. Xoay người lại, y cẩn thận đánh giá vị trí sơn động, cuối cùng ánh mắt dừng ở cửa đi sâu vào sơn động được hai thú nhân canh gác.

"Bên trong điều tra qua chưa?" Trở lại ngồi xuống tấm da thú, y chậm rãi hít thở, hỏi. Nếu không phải trên lưng có thương tích, y thật muốn dựa vào vách động.

"Chưa. Sâu quá, chúng ta chỉ đi một đoạn ngắn, đi tiếp vào sẽ không nhìn thấy đâu." Trả lời là Tát. Hôm qua gã cùng Đồ tiến vào động đầu tiên, xác định không có nguy hiểm, mới để những người ở sau cùng đi vào.

"Lấy một vài thanh củi làm đuốc, xem thử bên trong thông tới đâu." Bách Nhĩ nói, giọng nói rất nhẹ, nhưng lại có sức mạnh để người ta muốn phục tùng.

Nếu có thể nhóm lửa nướng thịt, như vậy đương nhiên cũng có thể đốt gỗ làm đuốc. Đối với điểm này, Bách Nhĩ ngược lại không lo lắng. Quả nhiên, không qua bao lâu, các thú nhân liền từ ngoài động ôm về một bó củi mới, nói là chặt mấy cây khô ở vách núi.

Lấy da thú bọc thanh củi lại, bôi mỡ dã thú lên, ngoài cùng dùng cỏ khô và dây leo khô cột chặt, liền làm thành một ngọn đuốc đơn giản. Củi được ôm về tổng cộng làm được mười sáu ngọn đuốc, xếp ngay ngắn trước mặt mọi người.

"Gặp lối rẽ liền dùng đá làm ký hiệu, đừng để lạc đường." Đối với Đằng và Mạc bị thương nhẹ nhất được chọn đi điều tra, Bách Nhĩ dặn dò "Nếu phát hiện dòng nước, đừng vội đúc vô túi, đợi khi vòng về lấy là được."

"Chỗ này có mười sáu ngọn đuốc, lúc còn tám ngọn, dù chưa đi tới cuối, các ngươi đều phải quay lại." Có lẽ thị lực trong bóng đêm của thú nhân tốt hơn so với người thường, thế nhưng chỉ cần chưa tới tuyệt cảnh, hoàn toàn không được mạo hiểm.

Tính cách của Mạc tuy kích động, thế nhưng chỉ cần Bách Nhĩ đã nghiêm túc dặn dò, hắn đều sẽ để ở trong lòng, cộng thêm đầu óc linh hoạt, nên để hắn đi, Bách Nhĩ cũng yên tâm.

"Thấy nguy hiểm, không cần liều mạng, phải lập tức quay lại. Thấy thứ gì trước kia chưa từng gặp qua, đừng tùy tiện chạm vào…"

Bách Nhĩ dặn dò một lượt những thứ có thể nghĩ ra, thẳng tới khi nghe thấy các thú nhân khác muốn cười lại không dám cười ra, ngược lại Mạc với Đằng lại rất nghiêm túc ghi nhớ. Sau khi hai người đi, các thú nhân mới cười ra tiếng.

"Bách Nhĩ, vừa rồi bộ dáng của ngươi rốt cuộc có chút giống á thú rồi đấy."

Bách Nhĩ không hiểu sao mình bị cười, y âm thầm giải thích nghi hoặc. Là vì y rất dài dòng sao? Bách Nhĩ im lặng. Trước kia đương nhiên y sẽ không có dặn hết mọi chuyện, nhưng tiền đề là những thủ hạ đó của y không thiếu những kiến thức bình thường này, hơn nữa lại càng không thẳng tuột giống thú nhân, không nhắc nhở trước, khả năng họ không biết sẽ quẹo vào.

"Biết săn thú, chạy nhanh giống thú nhân, bị thương cũng không khóc không kêu. Nếu không phải ngươi… không biến hình được, chúng ta đều nghĩ ngươi là thú nhân đấy." Đồ nói tiếp, vốn hắn định nói nếu không phải ngươi từng mang thai, lên tới miệng liền sửa lại. Dù sao cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì, nói ra chỉ khiến người ta thêm thương tâm thôi.

Bách Nhĩ cười, thầm nghĩ nếu nhìn vào giới tính đời trước của y, y vốn nên là một thú nhân, dù cho hoàn hồn trên một á thú có thể sinh con, nhưng bên trong vẫn là một nam nhi đội trời đạp đất. Sao có thể gặp chuyện liền khóc sướt mướt, phụ thuộc vào người khác chứ? Có điều việc này không thể nào giải thích với người khác, nên y cũng chỉ cười cho qua.

"Bách Nhĩ, tính tình của ngươi cũng tốt, không giống các á thú khác, hở một cái liền nổi giận, làm hại chúng ta đều không biết mình đã nói sai cái gì." Kỳ thấy Bách Nhĩ bị nói giống thú nhân, vậy mà cũng không giận, y không khỏi thở dài.

"Đúng vậy, trong đầu các á thú cả ngày không biết nghĩ cái gì nữa. Tựa như hồi đó, ta nói mũi Tử Hà rất tẹt, giống như từng bị cái gì đè lên ấy, kết quả liền bị y chửi cho một trận, rồi đi tới đạp cho ta một phát." Sơn phàn nàn, cho tới nay hắn cũng chưa nghĩ ra tại sao, hắn nói rõ ràng là sự thật, cũng không có ý chê bai, sao lại bị đối xử như thế.

"Đúng đó, đúng đó, Kiền Kiền nhất định đòi bắt chước Na Nông hất cằm lên nhìn người khác, ta liền bảo y lùn lắm, ngẩng cao vậy sẽ bị đau cổ đó, kết quả thật lâu y chẳng thèm để ý tới ta nữa." Một thú nhân khác tràn đầy cảm xúc nói.

Trong lúc nhất thời, các thú nhân ngươi một lời ta một tiếng, oán giận mình đã phải trải qua đau khổ thế nào từ á thú, Bách Nhĩ nghe thấy mà buồn cười. Mặc dù sau khi thê tử y qua đời, y cũng ít gần nữ sắc, nhưng chung quy vẫn là một đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, trước khi nhập ngũ cũng sống trong nhung lụa, đối với nữ nhân ít nhiều y cũng có hiểu đôi chút. Trong suy nghĩ của y, á thú giống như nữ nhân, tâm tư *** tế, hư vinh, mỏng manh, các thú nhân thẳng miệng thẳng tính nói trước mặt họ, không chịu khổ mới là lạ đấy.

"Bách Nhĩ, á thú thật đáng sợ." Cổ mở to mắt, nghe xong, nó không khỏi run run nói.

"Nhóc con thì biết cái gì, chờ ngươi trưởng thành, liền sẽ thấy á thú đáng yêu cỡ nào." Không đợi Bách Nhĩ trả lời, Kỳ đã nở nụ cười, nói. Tuy các thú nhân thấy á thú rất phiền, rất khó hiểu, thế nhưng nghe người ta nói á thú không tốt vẫn rất không bằng lòng.

"Á thú như vậy ta mãi mãi sẽ không thấy đáng yêu." Cổ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc "Về sau dù ta có muốn tìm bạn đời cũng phải tìm người như Bách Nhĩ ấy. Mấy á thú kia đều không tốt bằng Bách Nhĩ." Một câu này, các thú nhân có mặt đều á khẩu, hiển nhiên không ai tán thành với lời của Cổ, nhưng mở miệng phản bác lại không hay. Trong lòng bọn họ, Bách Nhĩ có thể là chiến hữu đồng sinh cộng tử, thế nhưng muốn lấy về làm bạn đời, không nói tới ngoại hình cường tráng của y, chỉ riêng vết sẹo trên mặt đã khiến người ta khó chấp nhận rồi.

"Ngươi còn nhỏ, chưa cần suy nghĩ những chuyện này." Bách Nhĩ xoa đầu tiểu thú nhân, đánh vỡ không khí xấu hổ, ôn hòa nói "Chờ ngươi trưởng thành, Bách Nhĩ tất nhiên sẽ tìm cho ngươi một á thú ngoại hình đẹp, tính tình tốt nhất." Y không tin trên đại lục này các á thú đều được nuông chiều đến ngạo mạn như trong bộ lạc, chí ít Tán Tán cũng khác biệt.

"Ừ. Chờ sau khi Bách Nhĩ tìm được, nhất định phải để á thú kia đi theo ngươi, chờ y trở nên giống ngươi, ta mới lấy y." Tiểu thú nhân lớn tiếng đáp, đồng tử vàng óng ánh tràn đầy kiên định.

Bách Nhĩ nghẹn lời, một lát sau mới nói "Mỗi người đều có điểm khác nhau, sao có thể yêu cầu người khác giống ta được. Dù y không giống ta, cũng sẽ là người rất tốt." Y tự tin vào cách nhìn người của mình, sẽ không có khả năng tìm một á thú phẩm chất không tốt cho tiểu thú nhân đâu.

"Thế nhưng không có người nào tốt hơn ngươi hết." Tiểu Cổ hiển nhiên đáp.

Đúng là một thằng bé cố chấp. Bách Nhĩ cảm giác có chút cảm động, nhưng nhiều hơn là đau đầu, không thể không nghiêm túc tự hỏi phải làm sao mới dẫn dắt nó đi đúng đường đây.

50. Chương 50: Ra Khỏi Sơn Động

"Cổ, về sau ngươi có thể lấy con của Bách Nhĩ." Không đợi Bách Nhĩ nghĩ ra làm sao sửa suy nghĩ của Tiểu Cổ cho đúng, Sơn đã cười to, nói. Các thú nhân khác nghe vậy trên mặt đều lộ ra biểu tình kỳ quái, có lẽ họ nghĩ, cho tới bây giờ nếu không phải tộc trưởng ép buộc hôn phối, còn ai vào đây mà cưới Bách Nhĩ, rồi cùng y sinh con chứ.

Trong lòng Bách Nhĩ đồng dạng cũng có suy nghĩ, y cúi đầu hỏi Cổ "Hay là ta nhận ngươi làm nghĩa tử được không?" Cha mẹ không có ở đây, ta cũng không có con, ngươi đối đãi ta vô cùng chân thành, ta liền nhận ngươi làm con, từ nay về sau tận tâm bảo hộ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh.

"Nghĩa tử là gì?" Trong mắt Cổ tràn đầy nghi hoặc.

"Nghĩa tử chính là..." Bách Nhĩ trầm ngâm một lát, vốn định nói là con nuôi, nhưng cơ hồ có thể đoán ngay sau đó đối phương sẽ hỏi, con nuôi là gì, vì thế y chỉ có thể giải thích theo cách một thú nhân có thể hiểu được "Ngươi là nhi tử của ta, thế nhưng vì chúng ta không có quan hệ huyết thống... Ngươi không phải do ta sinh ra, nên phải thêm một chữ "nghĩa". Nói như vậy, ta chính là nghĩa phụ của ngươi, sau này sẽ đối xử với ngươi như nhi tử của ta."

Tuy Cổ nghe vẫn thấy hồ đồ, thế nhưng câu đầu tiên nó lại nghe rất rõ ràng, mắt không khỏi sáng lên.

"Ta có thể không?" Nếu nói như vậy, nó cùng Bách Nhĩ sẽ thân thiết hơn những người khác.

"Nếu ngươi đồng ý." Thấy sắc mặt nó mừng rỡ, trên mặt Bách Nhĩ cũng lộ ra tươi cười, y khẽ gật đầu. Đương nhiên có thể, lời như vậy y sẽ tùy tiện nói sao?

"Nghĩa phụ!" Tiểu Cổ cũng thông minh, thế nhưng không hỏi thêm nhiều, lập tức mở miệng gọi to.

Các thú nhân không ngờ còn có thể như vậy, đều cảm thấy mới mẻ, nhưng vẫn có người rất biết phá hỏng không khí "Bách Nhĩ, sao ngươi không phải là nghĩa mạt?" Ngươi không phải là á thú à?

Mặt Bách Nhĩ cứng lại, có phần không có lời nào để nói mà nhìn về phía Giác, y thấy người này lúc cần khôn khéo lại không khôn khéo, lúc không cần lại khăng khăng làm rõ ra khiến người ta đau đầu.

"Nghĩa phụ dễ nghe hơn." Nhìn lại ánh mắt cần được giải thích của Giác, y chỉ có thể nói như vậy. Còn những người khác nghĩ sao, không liên quan tới y.

"Đúng vậy, đúng vậy, nghĩa phụ dễ nghe hơn." Cổ ở bên phụ họa, kỳ thật đối với nó mà nói, nghĩa phụ hay nghĩa mạt đều không sao, quan trọng là về sau nó với Bách Nhĩ chính là người một nhà.

Giác sờ mũi, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ ra được, nên đành phải im lặng. Tát lại nhìn qua Đồ, nghĩ đến ngày đó Đồ nói với gã đừng xem Bách Nhĩ là á thú, cuối cùng tại đây gã đã nhận được chứng thực. Một á thú lại muốn làm "phụ", chuyện này thật là… Gã âm thầm lắc đầu, có chút không thể lý giải.

Từ đó về sau, Cổ càng thêm thân thiết với Bách Nhĩ. Nó đã từng vô số lần hâm mộ các tiểu thú nhân khác có a phụ, a mạt để làm nũng, mà nay Bách Nhĩ, người mà nó vẫn luôn sùng bái, thế nhưng lại trở thành nghĩa phụ của nó, trong lòng nó không khỏi dâng lên cảm giác tự hào, ưu việt hơn các tiểu thú nhân khác. Bởi vì trong trái tim nho nhỏ của nó, không có á thú và thú nhân nào có thể tốt hơn Bách Nhĩ cả.

Về phần Bách Nhĩ, bởi vì nhận nghĩa tử, nên rốt cuộc y cũng có cảm giác mình thuộc về dị thế này.

Các thú nhân cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện đó, chỉ có Kỳ tốt bụng nhắc nhở một câu, ám chỉ nếu Bách Nhĩ mang theo con, về sau sẽ khó tìm bạn đời.

Bách Nhĩ nghe xong thì cười trừ. Tìm bạn đời? Tìm thú nhân hay là á thú? Một bên là nam nhân thật, một bên là nam nhân giả, nhưng đều là nam nhân, y không cho rằng mình có thể nuốt trôi được. Tuy đang chậm rãi thích ứng với cuộc sống nơi đây, thế nhưng giới tính y yêu thích không phải nói sửa liền sửa được. Cho nên, từ lúc ý thức được cơ thể dị thường của mình cùng giới tính phân chia ở đây khác với Đại Tấn, y liền bỏ đi ý tưởng tìm bạn đời.

Hôm sau trời chưa sáng Đằng cùng Mạc đã trở về, trên người bọn họ dính một ít bụi đá, còn có cọng cỏ, lá cây, sắc mặt tuy mỏi mệt, nhưng lại mang theo hưng phấn không nói nên lời. Bách Nhĩ vừa thấy, mắt y liền nheo lại, đoán ra một khả năng.

"Các ngươi không thể tưởng tượng được chúng ta tìm ra cái gì đâu." Mắt Mạc lấp lánh nói, dĩ nhiên là đã tìm được thứ giải quyết khó khăn rồi.

"Tìm ra cái gì? Nói mau." Bởi vì sống chung trong mùa tuyết rơi, quan hệ của Giác và hắn là tốt nhất, nên Giác mới lười đoán qua đoán lại, mà trực tiếp vỗ vào đầu hắn, hỏi.

Mạc đang hưng phấn, vội vã muốn tìm người chia sẻ, nên cũng không để ý, hắn khua tay múa chân, nước miếng văng tứ tung kể lại quá trình một ngày một đêm hai người đã trải qua.

Kỳ thật nói tới cũng không phải khúc chiết bao nhiêu, ngoại trừ giữa đường đi nhầm vài lần, cơ bản không gặp phiền toái gì, cũng không gặp cái gì kỳ lạ. Hai người sở dĩ hưng phấn như vậy là vì một đầu khác của sơn động không ngờ lại thông với một thung lũng rộng lớn, ở đó ngoại trừ rải rác một vài động vật ăn cỏ, thì không nhìn thấy các dã thú khác.

"Có hồ nước nữa." Đằng khua tay múa chân "Lúc chúng ta đi tới bên kia, trời còn sáng, ở đó chỉ có mặt trời…"

"Chỉ có một mặt trời." Mạc vội vàng bổ sung.

"Không phải một, chẳng lẽ còn có thể có mấy cái?" Bách Nhĩ nghe đến đó liền bật cười.

"Bách Nhĩ, mùa mưa trước kia, trên trời có hai mặt trời lận, sao ngươi lại quên?" Mạc nghi hoặc nhìn y, trong lòng nghĩ thầm, đếm số cũng là ngươi dạy đó, chẳng lẽ ngươi không tự đếm thử?

Hai mặt trời? Bách Nhĩ sửng sốt, nguyên chủ vì không biết đếm, nên trong trí nhớ của y chỉ xác định trên bầu trời có mặt trời và một chuỗi mặt trăng, lại không ngờ rằng ở đây có những hai ông mặt trời.

Không đợi y trả lời, Mạc cũng không để trong lòng, mà tiếp tục nói "Hôm qua, lúc ta đến, mặt trời sắp xuống núi. Sắc đỏ chiếu xuống hồ nước nhìn rất đẹp." Cả mùa tuyết rơi không thấy mặt trời, mùa mưa tới lại vẫn không nhìn thấy, với các thú nhân mà nói, mặt trời là một sự tồn tại vô cùng thiêng liêng, bởi vì mặt trời đại biểu cho sức sống tràn trề, thức ăn dồi dào và hy vọng vô tận.

An toàn, mĩ lệ, một thảo nguyên rộng lớn cùng với hồ nước. Vừa nghe hắn miêu tả, tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức nhìn thấy nơi như lời họ nói.

"Các ngươi nghỉ ngơi trước đã, tối chúng ta liền xuất phát tới đó." Bách Nhĩ thu hết thần sắc của mọi người vào mắt, vì thế y nói. Dã thú điên cuồng kêu gào bên ngoài, cộng thêm một vài loài chim thỉnh thoảng đột kích khiến thần kinh họ lúc nào cũng căng lên, có thể rời khỏi đây càng sớm đương nhiên càng tốt, nhưng bọn họ còn cần phải chuẩn bị một ít, mà hai người đi suốt một ngày một đêm cũng cần được nghỉ ngơi. Về phần đi ngày hay tối, đối với sơn động cần đuốc mà nói không có gì khác biệt, quan trọng là lúc bọn họ đi ra ngoài là thời gian nào cơ. Đến một nơi không biết, vào ban ngày so ra có thể giảm nguy hiểm xuống khả năng thấp nhất.

Mạc cùng Đằng quả thật cũng mệt mỏi, tuy vẫn có chút hưng phấn, nhưng nghĩ đến còn một đêm đi đường, vẫn đành phải ép mình tìm một vị trí yên tĩnh, nằm sấp xuống.

Còn những người khác, không cần Bách Nhĩ phân phó, nên dưỡng thương thì nắm chặt thời gian dưỡng thương, canh gác cửa động thì tiếp tục canh gác, những người còn lại thì thay phiên nhau ra vách núi tìm củi khô, bắt giết những dã thú không có mắt tấn công vào, thu hoạch thức ăn cùng mỡ. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hoàng hôn cũng kéo đến.

Đốt đuốc lên, từ chỗ sâu của sơn động tìm một tảng đá lớn, chặn cửa động lại, mọi người liền xuất phát. Đằng và Mạc từng đi qua một lần thì đi phía trước, vừa để dẫn đường vừa tiên phong. Những người bị thương khá nặng đi ở giữa, cản ở phía sau là những thú nhân bị thương nhẹ trong thú triều, qua hai ngày tĩnh dưỡng cũng đã khỏe lên rồi.

Càng đi sâu vào sơn động, so với mùa tuyết rơi bên ngoài vừa qua vẫn còn sót lại lạnh lẽo, bên trong có vẻ khô ráo và ấm áp hơn. Có chỗ bằng phẳng, rộng rãi, có chỗ gập ghềnh, chật hẹp, may mà sau khi Bách Nhĩ tĩnh dưỡng một ngày, cũng không suy yếu như lúc mới tỉnh lại nữa, tuy vết thương ở chân chưa lành, còn hơi khập khiễng, nhưng gắng gượng thì vẫn có thể đuổi kịp đội ngũ, y còn không quên nhắc nhở Kỳ đừng dùng sức ở cái chân bị gãy. Nhưng dù sao cũng có vài người bị trọng thương, thỉnh thoảng cũng dừng lại nghỉ ngơi hồi sức một lát. Mạc và Đằng đi xa ở phía trước cũng đi chậm lại. Chờ tới khi ra khỏi động, mặt trời đã ngả về phía tây.

Cửa động là một nham huyệt nghiêng về phía trước, mặt trên mọc đầy dây leo, lúc này đã bị Đằng và Mạc kéo xuống. Ánh mặt trời từ trên rọi vào, không còn vẻ tối tăm u ám nữa, mà là trong vắt, sáng sủa khiến tâm hồn rộng mở.

Bách Nhĩ còn chưa chui ra nham huyệt, liền nghe các thú nhân đi phía trước vang lên tiếng hoan hô, trong lòng y không khỏi tràn ngập chờ mong với hình ảnh sắp thấy. Mà khi vùng đất bằng phẳng xanh biếc, hồ nước như viên ngọc sáng chính thức đập vào mắt, y mới biết được sự tưởng tượng của mình nghèo túng bao nhiêu.

Đó là một thung lũng ước chừng rộng hơn mười ngàn mẫu, xung quanh là các ngọn núi, trên vùng đồng nội rộng lớn là cỏ xanh tươi tốt, cùng trăm hoa đua nở, chỉ thưa thớt mấy cái cây cao to, những thực vật sắc xanh hoặc đỏ, hoặc vàng, hoặc tím giống như những cây nấm lớn thơm ngon độn thổ mà lên. Hồ nước xanh thẳm sáng như đá quý điểm xuyết cho thảo nguyên, tính cả lớn lẫn nhỏ là có hơn năm cái. Từng đám từng

đám động vật ăn cỏ thong dong rải rác trên thảo nguyên và bên bờ hồ, đối với người lạ xâm nhập, chúng chỉ ngẩng đầu lên nhìn, sau đó không để ý tới nữa. Lúc này mặt trời đã xuống phía tây, ánh chiều tà rọi xuống vùng thảo nguyên, mọi thứ xung quanh đều khoác lên một màu vàng kim, khiến người ta phảng phất như đặt mình trong tiên cảnh.

Không chỉ Bách Nhĩ, mà các thú nhân đi sau khi chứng kiến đều ngây dại. Không ai có thể tưởng tượng nổi, sau ngọn núi cao này, vậy mà sẽ có một chốn bồng lai tiên cảnh như vậy.

"Thần thú ban hết sủng ái cho nơi này rồi." Một giọng nói than thở vang lên bên tai. Bách Nhĩ quay đầu, phát hiện đúng là Tát luôn hiếm khi nói chuyện, lúc nào cũng lãnh đạm với mọi thứ. Trong mắt gã có hâm mộ cũng có bi thương, hiển nhiên là nghĩ đến những thú nhân bộ lạc còn đang ở bên ngoài đối mặt với thú triều tấn công, hoàn toàn đối lập với vẻ yên tĩnh, bình yên nơi đây, dù là ai cũng không khỏi nảy sinh cảm khái.

"Nếu sống mãi ở đây, thú triều đến, không ai có thể sống sót." Đồ từ phía sau đi tới, vỗ tay lên vai Tát. Như để chứng minh lời của mình, hắn đi tới bên cạnh một động vật đang gặm cỏ, ngay cả hình thú cũng không hóa thành, chỉ một quyền liền đánh con vật đó hôn mê, sau đó kéo trở về. Mà điều khiến người ta dở khóc dở cười chính là đồng bạn của con vật kia thế nhưng sau khi hiếu kỳ đi theo một đoạn, cuối cùng cảm thấy chán mà tản đi.

Mọi người thấy một màn như vậy đều có một cảm giác không biết nói cái gì.

"Xem ra nơi này rất an toàn." Đồ ném con vật kia trước mặt mọi người, cười nói "Có sừng dài với răng nanh lại quên mất cách sử dụng, cái này đáng để ngươi hâm mộ sao?" Một câu sau là hắn nói với Tát.

Bách Nhĩ nhìn kỹ con vật kia, thấy nó rất giống lợn rừng ở kiếp trước, chỉ là hình thể nó lớn hơn gấp hai lần, trên đầu có sừng dài, trong miệng có răng nanh. Đáng tiếc thật, đúng như lời Đồ nói, sinh ra trên mình nó đã mất chức năng rồi.

Sinh ra trong gian nan khổ cực, chết trong yên vui. Không ngờ Đồ ở trước cảnh trời đất yên tĩnh, tốt đẹp, điều đầu tiên hắn nghĩ tới lại là điều này.

51. Chương 51: Khúc Lương Châu

Màn đêm buông xuống, bầu trời không biến thành sắc lam đậm, mà vẫn trong xanh không nói nên lời như cũ. Không có mặt trăng, chỉ có sao lớn dày đặc, phát ra ánh sáng óng ánh rọi xuống hồ nước, khiến trời đất rực rỡ một mảnh.

Cảnh trí như vậy Bách Nhĩ vẫn chưa từng thấy qua. Kiếp trước y đóng giữ ở biên cương nhiều năm, từng thấy sa mạc rộng lớn, những cánh đồng hoang vu, từng thấy núi cao hiểm trở, cũng từng thấy kinh đô phồn hoa, hồng thược ỷ lan, nhưng vô luận là ở nơi đâu cũng không có những vì sao lớn như vậy, nó giống như những viên ngọc lộng lẫy khoan thai trên bầu trời đêm.

Ngồi dưới một gốc cây, Cổ nằm bên chân y ngủ, cách đó không xa truyền đến tiếng bùm rơi xuống nước, là các thú nhân xuống hồ tắm rửa, từ góc của Bách Nhĩ có thể mơ hồ nhìn thấy vài bóng dáng kiện mỹ nhấp nhô trong làn nước, phía sau là đống lửa cháy hừng hực, các thú nhân bị thương yên bình đi vào giấc mộng. Hết thảy đều rất tĩnh lặng, đẹp đẽ, khiến người ta không đành lòng nhớ tới hiện thực tàn khốc ở mặt khác của sơn động.

Khẽ vuốt lên lớp lông mềm mại của tiểu thú nhân, Bách Nhĩ hồi tưởng lại đủ loại chuyện từ khi tới đây, y luôn có cảm giác phảng phất như mình đang nằm mơ, dù cho vết thương trên người vẫn âm ỉ đau. Có lẽ mười năm, hai mươi năm sau, y sẽ chấp nhận mọi thứ nơi đây, nhưng cũng có lẽ lại vẫn không thể thoát khỏi cảm giác này.

Trang Chu mộng hồ điệp, đến tột cùng Tiêu Mạch là mộng hay Bách Nhĩ mới là mộng, lại có ai nói rõ được đâu? Cũng chỉ có thể bắt lấy trước mắt mà thôi. Vô thanh thở dài, y thuận tay ngắt một chiếc lá, dùng ngón tay kéo căng, rồi ngậm vào giữa môi.

Trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng thổi lá vang lên, nhẹ nhàng, du dương, tịch mịch, man mác, xa xăm. Những động vật ăn cỏ đang chìm trong giấc ngủ khẽ giật lỗ tai, sau đó tiếp tục ngủ say. Các thú nhân nằm bên đống lửa ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng thổi lá truyền tới. Các thú nhân đang đùa giỡn tắm rửa chợt lặng thinh, tiếng nước rào rào vang lên, có người bước lên bờ.

Chớ cười chiến địa người say ngủ, chinh chiến xưa nay mấy kẻ về () Một khúc này dừng thổi, Bách Nhĩ nhìn trời đêm mỹ lệ, y đột nhiên khẽ giật mình. Y đã từng nghĩ vô luận đi tới nơi nào, chí ít cũng cùng người nhà nhìn lên một bầu trời sao, sống dưới một vầng minh nguyệt, mà nay mới biết chút niệm tưởng nhỏ nhoi này cũng có thể trở thành một yêu cầu quá xa vời.

"Bách Nhĩ, ngươi muốn tắm không? Chúng ta trông dùm ngươi." Không biết Đồ đến phía sau y từ khi nào, mà đột nhiên lên tiếng. Bách Nhĩ lấy lại *** thần, quay đầu nhìn thú nhân với mái tóc còn nhỏ nước, y cười nói "Được." Đưa tay sờ Tiểu Cổ, thấy nó ngủ rất sâu, liền không nỡ đánh thức nó. Y đứng dậy, ném chiếc lá trong tay xuống, đi về phía hồ nước.

Đồ cũng không đuổi theo, ngược lại hắn đi đến vị trí Bách Nhĩ vừa ngồi, nhặt chiếc lá kia lên, lật qua lật lại nhìn thật lâu, sau đó lại đưa lên miệng thổi, ngoại trừ tiếng phù phù, cũng không phát ra âm thanh hay như lúc nãy Bách Nhĩ thổi. Hắn hơi đăm chiêu nhìn về á thú đã đi tới bên hồ nước, thấy y không hề cố kỵ mà cởi bỏ quần áo da thú trên người ra, hắn liền vội vàng dời mắt đi, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng người đó vừa rồi ngồi ở đây, ngước nhìn bầu trời, thổi lá.

Cô tịch, u buồn, phảng phất như giữa trời đất chỉ còn lại một mình y. Cái cảm giác thê lương này khiến Đồ bất giác lên tiếng, giống như muốn một lần nữa kéo con người không hòa hợp với mọi thứ xung quanh vào trong đám đông.

"Ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi." Bách Nhĩ tắm trở về, nhìn thấy Đồ cầm chiếc lá nghiên cứu rất chăm chú, y nhịn không được mà cười nói. Đồ ngẩng đầu nhìn y, thấy y vẫn mặc bộ quần áo da thú đã bị dã thú vạch qua, mái tóc dài ướt sũng buông trên vai, lúc nói cười lại hiện lên sự cao quý, ung dung không nói nên lời. Đương nhiên Đồ không có nghĩ ra từ "cao quý, ung dung" đâu. Hắn chỉ cảm thấy á thú này tựa hồ không xấu như trong ấn tượng, phải nói là rất đẹp, nhưng không phải đẹp theo nghĩa của á thú, mà là một cái gì đó hắn không biết miêu tả, thậm chí vết sẹo đáng sợ kia cũng không chướng mắt như vậy.

Thật lâu về sau, mỗi khi nhớ lại đêm nay, Đồ đều cảm thấy may mắn, may mắn Bách Nhĩ thổi khúc Lương Châu giữa trời đêm mĩ lệ ở đây, may mắn chính hắn sau khi vừa nghe thấy tiếng lá thổi, liền từ trong hồ chạy lên, thu toàn bộ thần thái của chủ nhân thổi khúc này vào trong mắt, cũng giấu trong đáy lòng. Dù cho về sau, từng vì thế mà trải qua không ít dày vò và khúc chiết, hắn vẫn cảm thấy may mắn, cũng vì lần này mà không chỉ cảm kích thần thú một lần, cảm kích vì đã khiến hắn không cố chấp và ngu xuẩn mà bỏ qua.

Đương nhiên lúc này hắn còn chưa thể nói là trái tim mình rung động, càng không có khả năng thích y, hắn chỉ là bắt đầu đặt á thú này vào trong mắt thôi.

"Ta nghĩ ngươi muốn học." Bách Nhĩ đi tới bên Đồ, ngồi xuống, đợi lâu không thấy hắn đáp lại, y quay mặt qua, cười nói.

"Vừa nãy ngươi dùng chiếc lá này thổi ra?" Đồ lấy lại *** thần, phát hiện mình nhìn một á thú đến ngốc ra, không khỏi hơi nóng mặt, hắn vội vàng rời tâm trạng đi, hỏi.

"Ừ." Bách Nhĩ rút lại ánh mắt của mình khỏi người hắn, lại nhìn lên bầu trời chi chít sao.

"Ngươi tình nguyện dạy ta?" Đồ thấy hơi khó tin. Trong mắt hắn, kỹ năng như vậy rất đặc biệt, nó khác với đi săn, mà giống như năng lực của điệu múa chữa bệnh trừ tà của tộc vu, sao có thể tùy tiện dạy cho người khác được.

"Kĩ xảo nhỏ mà thôi, có gì không thể chứ." Bách Nhĩ nở nụ cười, lại ngắt một chiếc lá, tay vuốt lên, sau đó dùng hai ngón mỗi tay kẹp vào, đặt lên môi.

Lần này y thổi ra một khúc không bi thương, xa xăm như lúc nãy, mà là giữa thanh thoát lộ ra chút triền miên, sau đó liền thu hút thêm vài thú nhân lại đây, trong đó đương nhiên sẽ không thiếu Mạc cùng Giác. Đồ không hiểu sao mình có chút khó chịu, lại có kích động rất muốn đuổi hết những người này đi.

"Ta thích cái phía trước hơn, cái này nghe yếu đuối quá." Giác không hiểu phong tình, gãi đầu nói.

"Ta thích cái này, nghe vui vẻ, cái trước nghe trong lòng chua xót, không thoải mái." Mạc lại thích trái ngược với Giác, đương nhiên vấn đề sở thích cũng có liên quan tới tính cách.

"Ta thấy đều hay." Đằng nhịn không được cũng nói một câu.

"Khúc sau là một điệu tình ca dân gian, các ngươi học xong có thể thối cho á thú mình thích nghe, họ nhất định sẽ thích." Bách Nhĩ cười nói.

Lời này vừa nói ra, ai cũng không tranh luận xem bản nào hay hơn bản nào nữa, mà nhốn nháo đi ngắt lá, la hét đòi học.

"Vậy cái trước là gì?" Từ lúc các thú nhân khác vây lại đây Đồ liền không nói gì nữa, lúc này hắn lại đột nhiên hỏi. Bách Nhĩ hơi bất ngờ, nhìn hắn một cái, mới đáp "Là khúc Lương Châu." Nói tới đây, nụ cười trên mặt y nhạt đi, nhưng không nói tiếp nữa.

Tính hiếu kỳ của các thú nhân rất cao, tuy rất muốn nhanh chóng học được khúc tình ca kia, thế nhưng nghe hai người đối thoại lại không ngắt lời, ngược lại hưng trí bừng bừng lắng nghe.

"Khúc Lương Châu là cái gì?" Đồ chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của Bách Nhĩ, hỏi tiếp. Thực tế vô luận là điệu tình ca dân gian hay khúc Lương Châu hắn đều không hiểu ý tứ nó là cái gì, thế nhưng từ sắc mặt của Bách Nhĩ, hắn có thể cảm nhận được khúc Lương Châu này có ý nghĩa khác biệt.

"Đúng vậy, Bách Nhĩ, ngươi nói với chúng ta một xíu đi, chúng ta chưa từng nghe qua âm thanh nào hay như vậy, so với bố đả tiết tiết thú còn hay hơn." Bố đả tiết tiết thú là một loài thú biết bay, tiếng kêu của nó véo von, dễ nghe, tên của nó là từ tiếng kêu của nó mà ra.

Chiếc lá xoay chuyển giữa ngón tay, Bách Nhĩ không lập tức trả lời, mà mắt nhìn lên bầu trời sao cùng nơi giao nhau với ngọn núi xa.

"Khúc Lương Châu chính là..." Thật lâu sau, y mới chậm rãi mở miệng, trong đôi mắt di chuyển chút thẫn thờ. Khúc Lương Châu là cái gì? "... Là khúc biểu đạt tâm tình dũng sĩ vì an toàn của bộ lạc và tộc nhân, không thể không rời khỏi gia đình, đi tới một nơi rất ra, rất khổ, đóng giữ để bảo vệ lãnh thổ bộ lạc, chống xâm lược từ các bộ lạc khác, có lẽ vĩnh viễn sẽ không về được nhà." Giải thích này ngược lại khiến u sầu trong lòng Bách Nhĩ tan biến sạch sẽ, không thể không nói, ý nghĩa ở biên cương bị nói như vậy, cảm giác gì cũng không có. Y càng nguyện dùng thi từ để biểu đạt, nào nề hà không có người nghe hiểu. Hơn nữa, mặc dù giải thích như vậy, các thú nhân cũng chẳng thể hiểu nổi.

"Bộ lạc chỉ có chút xíu, sao không thể về nhà được? Hơn nữa trong rừng núi nguy hiểm như vậy, ai sẽ vào đó canh gác chứ, chỉ vì để canh chừng không cho bộ lạc khác đến săn thú ư?" Giác lắc đầu, cảm thấy Bách Nhĩ luôn thông minh sao lúc này lại ngốc như vậy.

Trong nháy mắt đó, Bách Nhĩ rất muốn văng tục, hoặc là đè Giác xuống, đấm mạnh cho hắn một cái. Sao lại chạy ra một tên khờ như vậy, đúng là không nên nói chuyện âm nhạc với đàn thú mà.

Biểu tình méo mó của y chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, bởi vì trong đêm đen, những người khác đều không chú ý tới, thế nhưng Đồ ngồi bên cạnh y, vẫn luôn chăm chú nhìn khuôn mặt y lại thấy được.

"Là ý nói có nhà nhưng không thể về, tựa như khách thú lưu lạc khắp nơi, thậm chí là chết ở bên ngoài phải không?" Đồ chen vào. Khi nói những lời này, hắn nghĩ tới thần tình của Bách Nhĩ lúc thổi khúc kia, sự nghi hoặc đặt trong đáy lòng lại bị đào ra. Bách Nhĩ chẳng lẽ thật sự không phải là Bách Nhĩ trước đây? Vậy y là ai? Đến từ đâu? Tại sao lại biết nhiều thứ họ chưa bao giờ nghe qua?

Bách Nhĩ giật mình, sau đó gật đầu. Có lẽ ý nghĩa đã lệch đến hàng ngàn dặm, thế nhưng khi y thổi khúc kia, chính là mang theo tâm tình này. Nghĩ tới đây, ánh mắt y nhìn về Đồ không khỏi lộ ra tia kinh ngạc, hiển nhiên y không ngờ rằng còn có thú nhân có thể hiểu ý y muốn biểu đạt.

Chú ý tới ánh mắt của y, Đồ nhất thời vứt bỏ nghi hoặc trong lòng, có chút đắc ý đứng dậy, thầm nghĩ, giờ biết ta hơn nhiều so với tên Giác ngốc kia rồi chứ gì. Nhưng hắn lại không suy nghĩ tại sao mình lại để ý ánh mắt của đối phương, tại sao lại muốn so sánh với Giác.

"Được rồi, không còn sớm nữa, đều đi nghỉ ngơi đi. Về sau ta sẽ dạy cho các ngươi." Bách Nhĩ đứng lên, nói. Đi một ngày một đêm, ai cũng mệt mỏi, dù trời đêm ở đây rất đẹp, có thể thả lỏng, nhưng cũng không thể không thay phiên nhau nghỉ ngơi. Học thổi khúc mất rất nhiều thời gian, không thể vội vàng một chốc một lát được. Hơn nữa quan trọng là sau khi trải qua vấn đáp vừa rồi, cuối cùng Bách Nhĩ cũng tỉnh táo lại, thật sự dạy thú nhân chưa bao giờ tiếp xúc với âm nhạc, y không dám ôm hi vọng quá lớn.

"Bách Nhĩ ngươi cứ dạy chúng ta thổi thế nào cho ra âm trước đi, tóc ngươi còn ướt, giờ cũng đâu thể ngủ." Các thú nhân mặc kệ, hứng thú của bọn họ vừa được khơi mào, sao có thể cứ thế rời đi.

Bách Nhĩ bất đắc dĩ, đành phải chỉ qua một vài kỹ xảo thổi lá. Vì thế cả đêm liền nghe chỗ này phụt một tiếng, chỗ kia vù một tiếng, có người ngủ thẳng tới nửa đêm, lại nhớ tới lấy lá bỏ lên miệng thổi phù phù mấy cái. Bách Nhĩ sau khi bị đánh thức mấy lần, rốt cuộc hối hận sao mình lại thổi tùy tiện như thế, ngươi nhớ nhà thì cứ nhớ nhà đi, thổi cái quái gì chứ.

Vì thế sáng sớm hôm sau, các thú nhân này đã may mắn thấy được khuôn mặt âm u hiếm có của Bách Nhĩ.

Chú thích:

1) Khúc Lương Châu Nhĩ Nhĩ thổi là đây

2) Hai câu thơ trên trích từ bài "Lương Châu từ" của Vương Hàn

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi?

Dịch thơ của Đỗ Trung Lai

Rượu ngon chén ngọc đã bày kia

Chưa nhấp, tỳ bà giục ngựa đi!

Chớ cười chiến địa người say ngủ

Chinh chiến xưa nay, mấy kẻ về!

52. Chương 52: Cá Nướng

Sáng sớm, những hạt sương ánh lên tia sáng mặt trời, đọng trên những chiếc lá rung rinh, các thú nhân sau khi ăn xong bữa sáng với món thịt nướng tươi mới thì liền xuất phát. Để lại vài người bị thương nặng, hành động không tiện như Kỳ và Bách Nhĩ, còn lại mười bốn thú nhân chia làm ba nhóm, hai nhóm năm người, một nhóm bốn người, chia làm ba hướng khác nhau tìm kiếm đường đi ra bên ngoài. Lần này Cổ cũng đi, nó bị Đồ, Tát kéo theo bên người. Ban đầu, Bách Nhĩ tính để Cổ đi cùng bốn người Giác, Mạc, Hạ, Bố, nhưng lại bị Đồ nhanh tay đoạt mất. Về nguyên nhân, Bách Nhĩ không cần nghĩ cũng biết, chắc bọn họ lại muốn moi tin tức gì từ miệng Tiểu Cổ đây mà. Đối với chuyện này, y ngược lại không quá để ý, y tự nhận bản thân mình chẳng có gì đen tối để mà sợ người ta biết cả.

Bốn thú nhân bị thương nặng sau khi những người khác đi rồi, liền nằm sấp tại chỗ tiếp tục ngủ. Đối với thú nhân mà nói, giấc ngủ có thể nhanh chóng làm cho thương thế tốt lên, nên khi bọn họ bị thương thường sẽ nắm chặt cơ hội để nghỉ ngơi. Tuy đêm qua Bách Nhĩ ngủ không ngon, nhưng trời đã sáng y lại không quen ngủ tiếp nữa, bởi vậy sau khi ngồi thiền một lát, y liền đi dạo xung quanh, xem thử các thực vật kỳ dị, hái vài loại trái cây. Dạo đủ rồi, y liền vót mộc côn, tới bên bờ hồ bắt cá, sau đó nhóm lửa, nướng cá ăn.

Chờ khi các thú nhân đi tra xét đường trở về, y đã nướng xong một lượng cá lớn, dùng lá cây bọc bên ngoài, đặt gần đống lửa, mỗi người đều được chia một con.

Các thú nhân không quen ăn cá, một là ít thịt, hai là nhiều xương, ba là có mùi tanh, nên khi thấy Bách Nhĩ làm nhiều cá vậy, họ còn cảm thấy có chút kỳ lạ, ngoại trừ Tiểu Cổ vô cùng tin cậy Bách Nhĩ mà không chút do dự cầm lên ăn, những người khác đều lộ ra biểu tình không thích lại ngại ngùng từ chối.

"Ăn chậm một chút, cẩn thận xương đó." Bách Nhĩ đưa tay giúp Tiểu Cổ gỡ mấy cái xương nhọn, cũng không để ý những người khác có ăn hay không.

"Các ngươi không ăn?" Kỳ đã được nếm qua mùi vị, thấy biểu tình các thú nhân, trong lòng y liền mừng thầm "Không cần miễn cưỡng, để ta ăn hộ các ngươi." Nói xong, y liền vươn tay định lấy con cá kia.

"Không sao, không sao, để chúng ta xử lý dùm các ngươi." Ba thú nhân ở lại khác thấy thế, tốc độ cũng chẳng hề chậm hơn Kỳ. Bởi vì Bách Nhĩ bắt được hai mươi con cá, y muốn để phần cho các thú nhân đi ra ngoài dò đường, nên lúc nãy họ chỉ được ăn có mỗi một con liền phải dừng lại, đối mặt với một đống cá với mùi vị hấp dẫn lại không thể chạm vào, bọn họ đã nhẫn nhịn đến mức nước miếng chảy ròng ròng rồi. Đương nhiên, trước khi ăn con đầu tiên, họ cũng do dự, về chuyện này, họ sẽ không để cho mấy thú nhân kia biết đâu.

Vừa thấy bộ dáng bốn người kia mong sao người khác đừng có ăn, các thú nhân còn lại nào dám chần chừ nữa, cá nướng được xếp như một ngọn núi nhỏ chẳng mấy chốc đã bị giành hết.

Cá trong hồ xương ít, thịt mềm, mình cá cũng không nhỏ, thế nhưng đối với sức ăn của thú nhân mà nói, một con chẳng đủ để nhét kẽ răng. Bởi vì Bách Nhĩ vẫn đặt cá bên cạnh đống lửa, nên không quá nóng, cũng không bị nguội, vì vậy ăn vào không thấy tanh, hơn nữa được ướp thêm nước trái cây và muối, làm cho vị lạ lại rất ngon.

Các thú nhân ăn xong vẫn thấy thèm thòm, không cần bốn người hành động bất tiện không giành nổi kia thúc giục, các thú nhân đã nhảy ùm xuống hồ bắt cá, còn vấn đề đường ra ngoài đã bị họ quẳng ra sau đầu rồi.

"Đây là cái gì?" Lúc này Bách Nhĩ mới chú ý bên cạnh Cổ có đặt vài trái to như bí đao, y không khỏi hiếu kỳ cầm lên, lại phát hiện nó nhẹ bẫng.

"Cái này ạ..." Bởi vì Bách Nhĩ đã dặn dò, tuy Cổ vẫn đang tập trung ăn, nhưng nó ăn rất chậm, nghe thấy hỏi, nó liền nhanh chóng ăn xong cá, định đưa tay cầm lấy.

"Rửa tay trước đã." Bách Nhĩ kéo mấy trái đó qua bên cạnh, không để cho Cổ đụng vào.

"Dạ." Cổ rất nghe lời, chạy bình bịch tới bờ hồ, nghiêm túc thò tay xuống rửa sạch sẽ, sau đó mới quay lại "Nghĩa phụ, bên trong nó vừa mềm vừa trắng như tuyết, con thấy thích, nên liền mang về cho nghĩa phụ mấy trái." Vừa nói, nó vừa muốn tìm đồ đập trái kia ra. Hóa ra từ khi ở sơn động phát hiện củ thứ thứ tuy vỏ cứng nhưng bên trong lại ăn rất ngon, nên các thú nhân trong sơn động thấy cái gì vỏ cứng đều muốn đập ra xem, tránh bỏ lỡ thứ có thể ăn được.

"Chờ một chút." Bách Nhĩ thấy vỏ của trái này rất cứng, trong lòng không khỏi khẽ động, bảo Tiểu Cổ khoan đã. Sau đó y lấy móng thú trong bao da thú, muốn bổ đôi trái này ra.

"Ta bổ cho ngươi, ngươi nướng cá cho ta đi." Người Đồ ướt nhẹp đi tới, ném mấy con cá xuống trước mặt Bách Nhĩ, bán quỳ bên cạnh hai cha con.

Bách Nhĩ biết sau lưng mình có thương tích, không thích hợp làm việc dùng nhiều lực, ngay cả bắt cá vừa nãy cũng là vừa sức, bởi vậy y cũng không khách khí, sau khi bảo hắn làm sao, y liền nhặt mấy con cá vẫn giãy đành đạch kia, cầm theo dao đá tới bên bờ hồ.

Đồ cầm móng thú ướm thử trên cái trái cứng kia, vốn đang định bổ xuống, thì thấy động tác của Bách Nhĩ, hắn không khỏi cảm thấy có chút nghi hoặc.

"A mạt ngươi muốn làm cái gì vậy?"

"Là nghĩa phụ, không phải a mạt. Ta không biết." Tiểu cổ nói. Câu trước nó nhấn mạnh sửa lại cho đúng, câu sau mới trả lời.

"Bách Nhĩ là á thú, đương nhiên chỉ có thể gọi là a mạt." Đồ lắc đầu, quyết định mặc kệ, dù sao Bách Nhĩ cũng không thể lấy cá hắn bắt về thả lại vào hồ được. Mà kể có như thế đi nữa, cùng lắm thì hắn lại đi bắt về.

"Thế nhưng nghĩa phụ bảo phải gọi như vậy, nếu không nghĩa phụ sẽ không vui. Hơn nữa, nghĩa phụ không phải là á thú bình thường đâu." Thật ra Cổ cũng thấy hơi lạ, có điều dù gọi là a mạt hay a phụ, nó đều không để ý. Bởi vì Bách Nhĩ đối với nó mà nói, vừa giống a mạt lại vừa giống a phụ.

"Ta cũng đâu có gọi trước mặt y như vậy đâu." Đồ dửng dưng đáp, tay dùng sức, liền nghe rắc một tiếng, trái kia nứt ra làm hai nửa, mặt cắt đều đặn, đúng theo yêu cầu của Bách Nhĩ.

Cổ không nói gì, chỉ bảo Đồ bổ hết mấy trái còn lại. Chờ sau khi bổ xong, Bách Nhĩ vẫn chưa quay lại, hai người ngẩng đầu nhìn qua bờ hồ, mới thấy các thú nhân đều đang vây quanh Bách Nhĩ ở đó, không biết đang làm cái gì.

"Không cần nhìn đâu, bọn họ đang xử lý cá, bỏ bên ngoài với trong bụng như xử lý dã thú ấy, lúc đầu Bách Nhĩ cũng làm như vậy đó." Kỳ thấy hai người họ tựa hồ cũng muốn góp vui, vì thế tốt bụng giải thích nghi hoặc cho họ "Các ngươi muốn được ăn cá nhanh, thì tốt nhất thừa dịp lúc này đi hái ít trái cây lại đây, mấy con cá nãy ăn đều được bôi nước trái cây lên đó." Vừa nói, y vừa ném một trái màu đỏ rực, to cỡ nắm đấm qua.

Đồ đưa tay tiếp được, sau đó lại tiện tay đưa cho Cổ.

"Đây là Bách Nhĩ tìm được trên bãi cỏ đấy." Một thú nhân khác bổ sung, vẻ mặt lại rõ ràng muốn nói, các ngươi mau đi đi, đi sớm về sớm, chúng ta cũng có thể sớm có cá mà ăn.

Đồ nhìn mặt cỏ không có bất cứ nguy hiểm nào cách đó không xa, lại nhìn về phía các thú nhân đang náo nhiệt tụ tập bên bờ hồ, cuối cùng hắn nói với Cổ "Ngươi đi hái đi, ta đi giúp a mạt ngươi xử lý cá." Thời điểm Cổ muốn phản đối, hắn liền bồi thêm một câu "Trên người a mạt ngươi còn bị thương đó."

"Là a mạt đang giúp ngươi xử lý cá mà." Cổ bất mãn khi Đồ cố ý bẻ cong sự thật, lại không chú ý tới xưng hô của mình cũng bị hắn bóp méo đi.

"Được rồi, ta đi xử lý cá của ta." Đồ cười ha ha, không đợi Cổ nói tiếp, hắn đã đi tới bên bờ hồ.

Phía sau vang lên tiếng cười của đám thú nhân Kỳ, Cổ lúc này mới nhận ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó không khỏi đỏ bừng lên, vừa xấu hổ, vừa cảm thấy tên Đồ này rất xấu, làm cho nó xưng hô nhầm. Nó nhất định phải méc với a mạt… à không, nghĩa phụ, để nghĩa phụ không nướng cá cho hắn ăn nữa.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng nó vẫn không quên chuyện mình cần làm, vì thế nó nhanh chân chạy tới chỗ bọn Kỳ nói, chỉ lát sau liền hái đầy một bọc da thú về.

Có Đồ thay thế, nên Bách Nhĩ quay lại bên đống lửa, cầm cái trái đã được bổ ra, cẩn thận nghiên cứu, thấy bên trong là một thứ gì đó hình dáng tròn như sợi bông, mềm mại, màu trắng, sờ vào cảm giác khô ráo lại dai, rất giống bông vải. Y lấy tay nhéo một ít xuống, sau đó vê thành sợi dài, kéo thử, đúng là rất bền.

Nếu có thể làm thành vải, như vậy có phải đại biểu là họ sẽ nhanh chóng có quần áo chân chính để mặc không? Nghĩ đến khả năng này, tim y không khỏi đập thình thịch lên.

"Nghĩa phụ, chúng ta nấu cái này lên xem có ăn được không đi." Cổ thấy Bách Nhĩ vẫn sờ cái miếng trắng trắng đó đến không nỡ buông tay, vì thế nó đề nghị.

Nấu ăn? Bách Nhĩ ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy khát vọng được tán dương trong mắt Cổ, y im lặng một lát, sau đó gật đầu.

Dùng đá tạo thành một cái bếp đơn giản, lấy vỏ trái bông vải đó đựng nước, sau đó bỏ sợi bông màu trắng vào trong, đặt lên bếp lửa. Còn muối, trước khi xác định nó có thể ăn hay không, thì không nên lãng phí bỏ vào.

Các thú nhân làm cá xong cũng lục đục trở lại, trên tay mỗi người đều cầm hơn hai con, thấy Bách Nhĩ và Cổ đang làm gì đó, cũng liền hiếu kì đi tới nhìn thử, sau đó thấy chán mà tản ra.

Bách Nhĩ đưa trái cây Cổ hái về cho họ, bảo họ bôi nước trái này với muối lên cá rồi nướng. Thực tế, y cũng chỉ có bản lĩnh đơn giản như vậy, ai nhìn một lần rồi cũng sẽ biết làm. Mà muốn làm ngon hơn, thì phải xem họ tự cân nhắc thôi.

"Bách Nhĩ, cái này có thể ăn sao?" Đồ đưa cá làm sạch tới trước mặt Bách Nhĩ, mắt lại nhìn vào thứ màu trắng bên trong cái nồi bằng vỏ. Người này hiển nhiên vẫn còn nhớ là phải để Bách Nhĩ nướng cá cho hắn ăn.

"Không biết, ngươi thử xem đi." Bách Nhĩ nhận lấy cá của hắn. Cổ đang hết sức chăm chú chờ mong mà nhìn thứ ở trong nồi, nên nó đã sớm quăng chuyện vừa bị trêu chọc ra sau đầu rồi.

Ngón tay thon dài mà khớp xương rõ ràng lấy chút muối, sát trong và ngoài con cá một lần, rồi đặt cá lên lá cây, sau đó lấy trái màu đỏ rực kia cùng vài cái lá màu xanh, dùng lá cây bao lại, kể cả thịt quả dùng lấy nước để bôi lên cá cũng gói lại theo, cuối cùng lấy gậy gỗ xiên qua.

"Bách Nhĩ, lá này là gì vậy?" Đồ bất giác nuốt nước miếng, lại không phải vì cá sắp nướng xong, mà bởi vì đôi tay kia. Rõ ràng không trắng nõn như các á thú khác, hơi thô, hơi đen, thậm chí còn có vài vết sẹo nhỏ, mờ, nhưng nhất cử nhất động đơn giản kia lại lộ ra sự ưu nhã không nói nên lời, khiến người ta không dời mắt được.

"Không biết, nhưng Kỳ nói không có độc." Bách Nhĩ chuyên tâm làm việc, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên. Loại lá này tỏa ra mùi thơm mát, giống với bạc hà, khi ăn cá bỏ thêm chút bạc hà, vị sẽ ngon hơn. Về phần là ai nói cho y biết, y cũng chẳng nhớ nữa "Các ngươi tìm được đường chưa?"

Nghe y nhắc tới, lúc này Đồ mới nhớ bọn họ vì ăn cá mà quên mất chuyện tìm đường.

"Hướng chúng ta đi đều là núi cao dốc đứng, muốn trèo lên là rất khó." Nhận cá đã xiên xong từ tay Bách Nhĩ, hắn cũng không đặt lên lửa, mà nói tiếp "Bên Giác cũng vậy. Chỉ có nhóm của Đằng, ở dưới vách núi cuối cùng, họ tìm thấy một con sông, con sông đó có khả năng thông với bên ngoài."

"Sông rộng bao nhiêu, có sâu lắm không?" Động tác của Bách Nhĩ cũng coi như linh hoạt, rất nhanh sau đó liền làm xong mấy con cá, ngẩng đầu lên mới thấy Đồ còn chưa bắt đầu nướng, y không khỏi có chút bất đắc dĩ. Chẳng lẽ đã đồng ý giúp hắn nướng cá là nhất định phải tự tay nướng chín luôn sao?

Tuy là nghĩ như vậy, y vẫn lấy lại cá từ tay Đồ, sau đó bỏ lên chỗ lửa gần nhất, chậm rãi lật qua lật lại. Chuyện y đã đáp ứng thì nhất định phải làm được.

53. Chương 53: Trêu Đùa

"Con sông kia rộng cỡ từ chỗ chúng ta tới bờ hồ, nước rất sâu, ta đi xuống, sờ không thấy đáy." Trả lời là Đằng, bởi vì là do nhóm bọn hắn tìm thấy, nên biết rõ hơn người khác một chút "Hai bên cửa sông đều là vách núi, không có chỗ để đặt chân. Nước chảy rất xiết, lại nhìn không thấy bờ, nên nếu bơi qua khả năng không quá cao."

Chẳng lẽ phải quay lại sơn động đi ra ngoài? Bách Nhĩ nhíu mày, xác định lại một lần nữa với các thú nhân đi tìm đường "Thật sự không có nơi nào khác có thể đi ra ngoài? Dù hơi nguy hiểm một chút cũng được." Đáp án dĩ nhiên vẫn là không. Tuy tính tình các thú nhân thẳng đuột, nhưng làm việc lại rất chắc chắn, tình huống như hôm nay, họ nhất định sẽ tự thử qua rồi mới có thể kết luận.

"Nghĩa phụ, người xem nấu thế này đã được chưa vậy?" Giọng nói của Cổ từ sau truyền tới, khiến Bách Nhĩ tạm thời rời khỏi phiền não.

"Ngươi cầm trước đã, đừng có đặt trực tiếp lên lửa, sẽ cháy đó." Bách Nhĩ nhét cá xiên đang cầm trong tay vào tay Đồ, kẻ vẫn ở bên cạnh nhìn y làm, sau đó đứng dậy, đi qua.

Nước bên trong cái vỏ đã bị hút khô, mấy sợi bông trắng đó đã chuyển sang màu vàng nhạt, nếu nấu tiếp chắc sẽ dính vô nồi luôn. Bách Nhĩ lập tức bảo Cổ dập lửa, sau đó y nhặt hai cây gỗ bắc cái vỏ đó đến bên hồ rửa sạch, chọc thử vào thứ màu vàng nhạt kia. Giống với trước khi nấu, vừa mềm vừa dai, ngoại trừ nước chảy ra, thì không đâm vào được. Cái này có thể ăn sao? Bách Nhĩ hoài nghi, nhưng vẫn gắp lên, để gần mũi ngửi thử.

Có mùi thơm thoang thoảng, còn có chút mùi khét, nhưng thật sự không thể dâng lên ham muốn cho nó vào miệng được. Cổ thấy thế, cũng chạy lại, bắt chước Bách Nhĩ ngửi thử. Một lớn một nhỏ chụm đầu vào nhau cùng ngửi cái đống màu vàng trắng đó, thế nhưng lại khiến không ít thú nhân cảm thấy ấm áp trong lòng, trên mặt họ đều bất giác lộ ra nụ cười.

"Nghĩa phụ, cái này... con không muốn ăn đâu." Cuối cùng, Cổ hơi ngại ngùng lên tiếng. Nghĩ tới chính mình đề nghị muốn nấu lên ăn, nên nói xong câu đó nó liền đỏ mặt. Bách Nhĩ cũng không muốn ăn. Y nhìn Cổ, lại nhìn về phía các thú nhân đều chú ý qua bên này, cuối cùng ánh mắt y dừng lại ở Đồ, người đứng gần với bọn họ nhất. Ho nhẹ một tiếng, y bưng vỏ trái đã nguội lên, một tay còn cầm theo sợi bông bên trong kia, đi qua.

"Nãy ăn nhiều cá quá, hơi no, ngươi có muốn nếm thử giúp chúng ta không?" Dừng lại trước mặt Đồ, có chút trịnh trọng hỏi, sau đó không đợi đối phương trả lời, sợi bông trong tay liền đưa tới trước mặt đối phương. Tình huống này, chỉ sợ là ai cũng không thể từ chối. Đồ sửng sốt, giương mắt nhìn Bách Nhĩ, thấy nụ cười thản nhiên trên gương mặt y, đồng tử đen lấp lánh chỉ phản chiếu mỗi bóng hình hắn, giống như ngoài hắn ra không hề chứa đựng những người khác. Như bị ma xui quỷ khiến, hắn mở miệng ra, cắn lên cái thứ nhìn không ra là cái gì này.

Cắn... ưm, cắn không được. Đồ rốt cuộc lấy lại *** thần, hai chiếc lông mày rậm trong nháy mắt nhíu chặt lại với nhau.

"Không cắn được. Không có mùi vị. Không thể ăn." Hắn đông cứng đưa ra kết luận, mắt hạ xuống, trong lòng cảm thấy mất tự nhiên và quái dị vì phát hiện vừa rồi chính mình ăn một thứ không biết là gì từ á thú đưa tới. Cho dù hắn theo đuổi Na Nông lâu như vậy, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nhưng chưa bao giờ ăn đồ gì từ đối phương đút vào miệng. Trong suy nghĩ của hắn, chuyện ăn cái gì, nhất định phải do chính tay mình lấy, đó là tôn nghiêm riêng biệt của thú nhân.

Phì... Không biết là ai mở miệng trước, các thú nhân đều cười ha hả lên, hiển nhiên là rất ít khi thấy Đồ quẫn bách như vậy. Tát hiểu Đồ nhất, tuy cũng cười, nhưng trong mắt gã lộ ra chút kinh ngạc.

Bách Nhĩ vất vả nén cười. Y đã bảo tai y rất thính mà, khi ở bên bờ hồ mổ cá, y nghe được hết lời của Đồ và Cổ, nên lần này chỉ là thuần túy trêu lại hắn thôi.

"Cảm ơn." Trong giọng nói của y mang theo ý cười, sau đó không đợi đối phương nhận ra mình cố ý, y liền quay đầu nói với Cổ "Không thể ăn rồi." Cổ lại không nhận ra nghĩa phụ đã trả thù cho mình, ngược lại vì không thể ăn mà tiếc nuối, nó thở dài nói "Bên kia có rất nhiều loại trái cây lớn như vậy, nếu có thể ăn, mùa tuyết rơi chúng ta sẽ không sợ đói bụng nữa." Nghe nó nói, các thú nhân còn đang cười đều im lặng. Hai ngày này là hai ngày sau mùa tuyết rơi bọn họ được ăn no nhất, thoải mái nhất, nhưng không có người nào quên đói khát phía trước, nhất là vừa mới trải qua mùa tuyết rơi. Chính như lời Tiểu Cổ nói, nếu mấy trái to như vậy có thể ăn, vậy mùa tuyết rơi họ có thể ăn được no bụng, lại càng không cần buông tay những tộc nhân khác.

"Tuổi còn nhỏ, không được thở dài." Bách Nhĩ đau lòng xoa đầu Cổ "Yên tâm đi, mùa tuyết rơi tiếp theo, nghĩa phụ tuyệt đối sẽ không để các ngươi đói bụng. Còn trái này, có lẽ không phải vô dụng đâu."

Mắt Cổ sáng rực lên, sau đó lại ảm đạm xuống "Thế nhưng nó không thể ăn."

"Không phải chỉ ăn được mới có tác dụng." Bách Nhĩ mỉm cười, không nói thêm nữa. Y nghĩ, thứ này có thể dùng như cây bông, làm quần áo, chăn đệm, như vậy mùa tuyết rơi sẽ dễ chịu hơn nhiều. Có điều muốn làm ra, chỉ e cần phải nhờ tới các á thú trong sơn động.

Không đợi những người khác truy vấn, Bách Nhĩ đã bưng vỏ quả, cầm gậy gỗ xiên cá tới bên bờ hồ. Mấy ngày nay đều nướng thịt ăn, khó có đồ đựng để nấu canh, y đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Sau lưng truyền đến tiếng giễu cợt Đồ của các thú nhân, Bách Nhĩ không khỏi mỉm cười.

Bởi vì các thú nhân bắt rất nhiều, nên Bách Nhĩ đi tới chỗ nước cạn của mặt khác hồ nước để bắt cá. Làm sạch mấy con, sau đó cắt thành khúc, chia ra mấy vỏ quả, thêm nước, bỏ chút muối cùng với loại lá có vị bạc hà vào nấu, cho tới khi món canh chuyển thành màu trắng sữa, tản ra mùi thơm hấp dẫn. Bách Nhĩ

cùng Cổ ăn chung một vỏ quả, còn lại cho các thú nhân khác. Song vì để nhuận tràng thôi, nên mỗi người chỉ được mấy ngụm, đương nhiên, nếu muốn ăn canh tiếp cũng chỉ có thể tự đi bắt cá rồi tự nấu lấy.

"Mai ta cùng các ngươi đi xem thử con sông kia." Bách Nhĩ nhìn sắc trời, mặt trời đã sắp xuống núi, vì thế chỉ có thể để qua ngày mai. Dù sao còn có vài người hành động không tiện, ở trong này dưỡng thương thêm vài ngày cho khỏe lên cũng tốt, sau khi rời khỏi đây chỉ e lại phải đối mặt với thú triều hung mãnh.

Mà đám Đằng đương nhiên đồng ý.

Ăn xong, các thú nhân lại bắt Bách Nhĩ dạy thổi khúc, đương nhiên là dạy khúc tình ca dân gian kia, để họ chuẩn bị đổi muối trở về sẽ thổi cho á thú mình thích nghe, biết đâu lại có thể kiếm được một người bạn đời cũng không chừng. Ngược lại Đồ là người đầu tiên muốn học lại ly khai đám người, đi tới gốc đại thụ tối qua ngồi, dựa lưng vào thân cây, ngồi xuống, nhìn lên bầu trời dần dần bị tà dương nhuộm thành màu đỏ rực.

"Sao ngươi không đi học? Nói không chừng Na Nông sẽ thích đấy." Tát đi đến bên cạnh hắn, hỏi.

"Ngươi cho rằng y đáng để ta vì y học khúc này sao?" Đồ nheo mắt lại, nhớ tới lời từ chối của Na Nông trước khi hắn rời đi, khóe môi hắn chợt hiện lên một tia trào phúng. Tình ca dân gian… tình ca, nghe từ trong khúc truyền ra nhu tình triền miên, liền biết loại khúc này chỉ có thể thổi vì người mình yêu thích thôi. Hắn thích Na Nông sao? Đương nhiên là thích rồi. Hắn thích khuôn mặt xinh đẹp và chiếc cằm luôn hất cao hơn so với những người khác kia.

"Ngươi không sợ người khác học rồi cướp mất Na Nông à?" Tuy Tát không tán thành Đồ lấy Na Nông làm bạn đời, thế nhưng nếu Đồ khăng khăng như thế, gã cũng sẽ không ngăn trở.

"Nếu muốn dựa vào một khúc nhạc mà theo đuổi được á thú, vậy ta đây ngay cả danh hiệu dũng sĩ cũng không xứng." Đừng nói là dũng sĩ đệ nhất.

Cảm giác trên người hắn toát ra tự tin cường đại, Tát nở nụ cười, đột nhiên có ý nghĩ rất muốn đả kích hắn.

"Hôm nay ánh mắt ngươi vẫn luôn nhìn Bách Nhĩ."

Đồ hơi cứng người lại, có chút mất tự nhiên né tránh ánh mắt như có thể nhìn thấu nhân tâm của Tát, hắn nhanh chóng quả quyết phủ nhận "Sao có thể, ngươi nhìn lầm rồi. Y như vậy, có chỗ nào đẹp chứ?" Lúc nói ra câu sau, hắn hơi chột dạ. Ngược lại Tát cũng không hoài nghi, nhưng vẫn không định bỏ qua cho hắn "Y đút cho ngươi, ngươi lại ăn." Vừa nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, Tát liền nhịn không được muốn cười to, gã thật sự không ngờ Đồ sẽ bị Bách Nhĩ trêu đùa. Đúng vậy, chính là trêu đùa, chắc trong những người ở đây chỉ có mình gã thấy được khi Bách Nhĩ xoay người, khóe môi y đã hiện lên một tia cười giảo hoạt.

Đồ vội ho một tiếng, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ sao lúc ấy mình lại nghe lời như vậy, ngốc nghếch cắn một miếng. Nếu không phải cắn không được, chỉ e ăn vào bụng hắn mới phản ứng lại.

"Y đã đưa đến bên miệng rồi, không ăn thì không hay lắm." Không biết là muốn thuyết phục Tát, hay là thuyết phục chính mình, cuối cùng hắn hỏi lại một câu "Đổi lại là ngươi, ngươi có ăn không?"

Tát nghẹn lời. Nói thật, gã cũng không dám cam đoan. Bởi vì theo hiểu biết của gã với Đồ, hắn không phải là người dễ dàng nghe lời như vậy, mà ngay cả Đồ còn thua trong tay Bách Nhĩ, chính gã chỉ e cũng không trốn thoát nổi.

"Thật ra…" Trầm mặc một lát, Đồ lại mở miệng, hắn muốn nói thật ra Bách Nhĩ không xấu như vậy. Nhưng không biết vì sao, vừa mới nói ra hai chữ, hắn liền ngừng lại, giống như hắn cũng không muốn những người khác biết điểm này.

"Thật ra cái gì?" Tát đợi lâu không nghe thấy câu dưới, gã quay đầu nhìn qua bạn tốt.

"Thật ra nơi này rất tốt, nếu bộ lạc chúng ta có thể ở đây sẽ không sợ dã thú tấn công nữa." Lúc Đồ chuyển đề tài, giọng nói của hắn có chút gượng gạo, đáng tiếc Tát không nhận ra. Bởi vì vô luận gã nghĩ như thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện Đồ cảm thấy gương mặt của Bách Nhĩ là rất đẹp.

"Quả thật rất tốt. Chờ chúng ta đổi muối trở về, liền dẫn các tộc nhân chuyển qua đây."

Đồ không lập tức trả lời, hắn nghĩ tới tộc trưởng, nghĩ tới tộc vu, cuối cùng nghĩ đến Bách Nhĩ. Hắn biết rõ tộc trưởng cùng tộc vu không chấp nhận ở dưới Bách Nhĩ, thế nhưng nơi này là bọn hắn và Bách Nhĩ cùng phát hiện, sao có thể độc chiếm một mình?

"Có lẽ tộc trưởng bọn họ sẽ không muốn đến." Cuối cùng, hắn chỉ nói ra một câu như vậy. Dừng lại, sau đó sửa cho đúng "Hẳn là bọn họ không dám tới đâu." Chỉ cần thú triều vẫn còn, hắn tin rằng tộc trưởng, tộc vu cùng với vài á thú kia sẽ không tình nguyện rời khỏi nơi an toàn. Á thú dũng cảm, thông minh như Bách Nhĩ chưa bao giờ xuất hiện ở bộ lạc trước đây.

"Chờ thú triều lui, họ sẽ tình nguyện tới." Tát nói. Tuy gã cảm thấy tộc trưởng cùng tộc vu có tư tâm, các á thú trong tộc cũng được nuông chiều vô cùng, thế nhưng gã chưa bao giờ có ý tưởng vứt bỏ bọn họ.

Đồ cười lạnh, không tiếp tục đề tài này, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã tối đi cùng với những vì sao bắt đầu hiện ra "Trời tối rồi."

Tiếng lá thổi vù vù cách đó không xa vang lên, xen lẫn tiếng cười đùa của các thú nhân. Đồ bất giác nhớ đến khúc Lương Châu thê lương, âu sầu kia. Hắn nghĩ, có lẽ về sau Bách Nhĩ sẽ không bao giờ thổi lại khúc đó nữa.

54. Chương 54: Bè Trúc

Sông rộng hơn mười trượng, kẹp giữa hai ngọn núi sừng sững, chảy qua thung lũng bên cạnh, lại từ bên kia trút qua. Nước chảy rất xiết, một bên là núi cao nhập vào những đám mây, một bên là loài cây dài mảnh với những chiếc lá màu tím hẹp dài tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Bách Nhĩ cẩn thận dò xét địa hình xung quanh, thấy đúng như lời Đằng nói, hai cửa ra vào sông đều là núi cao hiểm trở, muốn leo lên thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Nên ngoại trừ đóng thuyền mà chèo qua, không còn cách nào hết.

"Ở trong này, các ngươi có thể đoán được hướng tới bộ lạc Đại Sơn không?" Y quay đầu hỏi các thú nhân đi theo sau.

"Từ con sông này đi xuống, chắc có thể tới." Đồ từng đi qua bộ lạc Đại Sơn nhiều lần, trả lời. Khả năng phán đoán phương hướng của thú nhân có một sự nhạy bén khó hiểu, tựa như việc bọn họ có thể phân biệt được thực vật có độc hay không. Có lẽ đây là sự đền bù của thiên nhiên cho họ đối với tình trạng sinh tồn gian nan ở đây.

"Ta nhớ cách bộ lạc Đại Sơn không xa, có một con sông lớn chảy qua." Nói không chừng chính là con sông này. Lời này hắn không nói ra, bởi vì hắn chưa thể khẳng định. Nói cách khác, nếu đi đường thủy, có thể sẽ nhanh hơn so với quay lại rồi đi tiếp con đường ban đầu đã định, cũng sẽ an toàn hơn một chút. Trong lòng Bách Nhĩ hiện lên ý nghĩ này, nhưng y cũng không vội vàng đề xuất với mọi người.

"Các ngươi nói xem phải làm sao đây?" Y đưa tay sờ cái cây lá màu tím bên cạnh, thấy thân nó bóng loáng, lạnh lẽo, nổi lên màu tím óng ánh rực rỡ, nếu không phải không có đốt, thì trông nó giống như cây trúc vậy, không biết bên trong là rỗng hay đặc đây.

"Chỉ có thể quay trở về thôi. Nước chảy xiết quá, chúng ta không có khả năng bơi qua đâu." Người nói tiếp là Đằng, bởi vì hắn đã từng xuống sông thử qua. Ngoại trừ điều này, không có ai đưa ra ý kiến khác.

"Nếu mấy con dã thú kia vẫn chưa tản đi, vậy làm sao?" Bách Nhĩ truy hỏi.

"Cùng lắm thì lao ra thôi." Mạc nói. Nghe đến câu này, mọi người đều trầm mặc. Bởi vì bọn họ mới thoát thân từ trong thú triều không lâu, nên đều biết, nếu lại bước vào, có thể sống sót chỉ e không còn mấy người.

"Bách Nhĩ, ngươi có cách nào không?" Thấy trên mặt Bách Nhĩ cũng không nặng nề như hôm qua khi nghe thấy đường ra vào là một con sông, trực giác của Đồ nói cho hắn biết, chắc là Bách Nhĩ có cách.

"Trước hết cho người trở về xem xét tình huống thế nào đã." Bách Nhĩ không lập tức nói ra ý nghĩ của mình.

Đằng cùng Mạc đã đi qua hai lần, nên khá quen thuộc, vì vậy vẫn quyết định để họ ra ngoài tra xét tình hình. Hai người bọn họ cũng không trì hoãn, sau khi mọi người chuẩn bị xong thức ăn và đuốc, liền lập tức lên đường.

"Còn chúng ta, tới chơi một trò đi." Sau khi hai người kia đi, Bách Nhĩ nhìn các thú nhân rảnh rỗi có phần đứng ngồi không yên, y cười nói.

Trò chơi này rất đơn giản. Chặt cây, cắt dây leo, làm bè, thi đấu trong hồ. So tốc độ chặt cây, so xem bè nào làm vững vàng, chắc chắn hơn, so kỹ thuật và tốc độ chèo bè. Các thú nhân bình thường ngoại trừ săn thú, hoạt động nghiệp dư chính là thi đấu với nhau, cùng với theo đuổi bạn đời. Bọn họ chưa bao giờ chèo bè trên nước cả, cũng chưa từng thi đấu như thế. Nghe Bách Nhĩ nói, nhiều người vừa ngạc nhiên hoài nghi, lại vừa hưng phấn, vội vàng muốn thử.

Ngoại trừ năm người bị thương, hai người dò đường, còn lại mười hai người. Vì thế mười hai người chia thành hai nhóm, mỗi nhóm sáu người, sau khi Bách Nhĩ hướng dẫn cho họ cách làm bè cụ thể, họ liền nhanh chóng hành động. Tuy Tiểu Cổ còn nhỏ, nhưng không ai xem nhẹ nó, bởi vì tốc độ leo núi cắt dây leo của nó nhanh nhẹn không kém gì so với một thú nhân trưởng thành.

Muốn chặt cây thì cần phải có dao, lần này đi, chỉ có Bách Nhĩ đem theo dao đá, bởi vậy hai nhóm không thể không thay phiên nhau dùng. Có thú nhân nóng vội, không đợi được, liền đơn giản hóa thành hình thú, mở miệng cắn. Về phần hiệu quả như thế nào, chuyện này… Bách Nhĩ tỏ vẻ miễn bình luận.

Lúc cây lá tím đầu tiên được chặt xuống, Bách Nhĩ nhìn vào, thấy bên trong nó rỗng, vì thế y gọi nó là trúc tía.

"Dùng cái này, bảo bọn họ dùng cái này đi, đừng có lấy răng cắn." Đồ đưa hai hòn đá cho Tát, để gã chia cho thú nhân trong nhóm. Nói xong, hắn lại xoay người, vội vàng ly khai.

Hóa ra sau khi bọn họ chặt được gốc trúc tía đầu tiên, liền đưa dao cho nhóm thú nhân kia, thấy bên đó dùng răng cắn kèn kẹt, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Đồ liền có ý niệm tìm thứ gì đó khác để chặt trúc. Đi vài vòng quanh bờ sông, tìm được vài hòn đá có góc cạnh sắc nhọn, sau khi mài lên tảng đá lớn lại càng mỏng càng sắc, tuy không tốt bằng dùng dao đá, nhưng còn hơn nhàn rỗi hoặc dùng răng cắn.

Thú nhân đội kia thấy thế, lập tức bắt chước theo, chẳng bao lâu, liền mỗi người cầm một hòn đá. Dao đá dĩ nhiên vẫn thay phiên dùng, mà cắt dây leo thì dùng đá mài mỏng là được. Mười mấy người bận rộn đến mức khí thế ngất trời, vài thú nhân bị thương bắt đầu không ngồi yên nổi, nếu không phải Bách Nhĩ mạnh mẽ ra lệnh trước khi thương thế của họ tốt lên đều không thể tham gia, chỉ e họ đã sáp vào. Có điều chuyện này cũng không gây trở ngại để họ ở bên cạnh vung tay múa chân, ra chủ ý này, chỉ khuyết điểm kia. Đương nhiên, kết quả cuối cùng là bị các thú nhân bận rộn đuổi qua một bên.

Chỉ có một mình Bách Nhĩ, bẻ gãy một nhánh trúc, cột thêm một sợi dây leo, ở cuối dây treo một miếng thịt nướng nhỏ, dựa vào tảng đá lớn bên bờ hồ câu cá. Có thể nói từ lúc y đi tới thế giới thú nhân này, chưa bao giờ nhàn nhã như vậy, đương nhiên là phải vô cùng quý trọng rồi.

Lực của thú nhân rất mạnh, dù cho công cụ dùng không tốt, lại mới học cách làm, sau nhiều lần thất bại, đến giữa trưa ngày hôm sau cũng làm ra hai cái bè rộng bốn năm thước, dài khoảng ba trượng. Bè trúc được khiêng lên, ném xuống hồ, tạo thành sóng nước, sau đó đứng yên trên mặt nước tĩnh lặng.

Thú nhân sức lớn, dây leo trên núi vừa mềm vừa dai, nên bè trúc được cột rất chắc, không có dấu hiệu lỏng lẻo. Chỉ là ở trên bè thì sẽ xuất hiện nhiều vấn đề, nên không ai chịu lên trước.

"Cổ, ngươi nhẹ nhất, ngươi đi lên thử xem, ta ở bên cạnh đón ngươi." Giác vừa nói, vừa muốn xách Cổ ném lên bè trúc. Tuy các thú nhân biết bơi, cũng thích xuống hồ tắm rửa, thế nhưng muốn rời mặt đất, đạp lên thứ gì đó bập bềnh trên nước lại là một chuyện khác, cái cảm giác không chân thật đó khiến trong lòng ai cũng lo lắng.

Cổ bị dọa đến kêu oa oa lên, vừa giãy dụa, vừa cầu cứu với Bách Nhĩ.

"Để ta lên." Bách Nhĩ tức giận trừng Giác, duỗi một tay ôm lấy Cổ, tay còn lại cầm sào trúc họ đã vót, chân sải bước một cái liền đi lên bè trúc. Cổ không ngờ gọi Bách Nhĩ rồi, mà vẫn không thoát khỏi số mệnh lên bè trúc, nó khẩn trương đến mức dùng cả tay chân bám chặt lên người Bách Nhĩ.

"Đừng sợ." Bách Nhĩ vỗ nhẹ lên lưng tiểu thú nhân, xoay người để nó ngồi xuống bè trúc, cái sào trong tay y đẩy vào bờ một cái, liền chèo vào trong hồ.

"Bách Nhĩ, chờ ta một chút." Lúc thấy y lên bè, cái bè cũng không lắc lư, mắt Đồ lập tức sáng lên, cũng không quan tâm bè trúc đã rời bờ, hắn nhảy ùm xuống nước, bơi hai ba cái là tới bên bè trúc, xoay người một cái, leo lên.

"Ngươi không sợ?" Bách Nhĩ thấy bộ dáng một thân mặc da thú ướt sũng của hắn nằm sấp trên bè trúc, y nhịn không được mà nở nụ cười.

"Các ngươi, một á thú, một tiểu thú nhân còn không sợ, ta sợ cái gì chứ?" Đồ đứng lên, nhanh chóng trả lời. Thật ra mục đích chân chính của hắn là muốn thích ứng trước mọi người, cũng để ở gần quan sát động tác của Bách Nhĩ, lát nữa khi bọn họ tự lên bè không phải luống cuống tay chân.

"Bách Nhĩ, sao ngươi nghĩ ra cái này?"

"Ngươi không thấy gỗ trôi bập bềnh trên mặt nước à?" Câu nói của Bách Nhĩ cũng không thể xem là giải thích được. Làm sao nghĩ ra ư? Khi hành quân đánh giặc, lúc đánh lén doanh trại quân địch, không thể vác thuyền đi khắp nơi được, muốn xuống sông suối, đương nhiên phải lấy vật liệu tại chỗ, chặt cây để tạo bè.

Chuyện gỗ cây trôi dạt trên mặt sông đương nhiên Đồ đã từng thấy, cảm thấy hình như có chút đạo lý. Thế nhưng hắn lại nhanh chóng nghĩ, có thể từ một khúc gỗ trôi nổi mà nghĩ tới việc làm bè gỗ, cộng thêm chưa bao giờ trải qua quá trình đó lại có thể thuần thục chèo lái bè trúc, Bách Nhĩ như vậy thật khó có thể khiến người ta không nghĩ ngợi nhiều.

Ngươi tột cùng là ai hả? Môi hắn mấp máy, cuối cùng lại không hỏi ra lời này. Là ai lại có quan hệ gì chứ? Cũng phải ăn thịt uống nước, cũng sẽ bị thương, thế nhưng năng lực của y lại vì mọi người mà cung cấp rất nhiều thứ chưa bao giờ nghĩ tới, chưa bao giờ tiếp xúc qua. Mà những thứ đó lại có thể làm cho cuộc sống của họ thoải mái hơn so với trước kia.

"Hai người các ngươi có muốn thử không?" Thấy hắn như đang suy nghĩ, tuy Bách Nhĩ không sợ bị người ta nhận ra sự khác thường, nhưng y vẫn chuyển đề tài.

"Con thử trước. Con thử trước." Sau khi trôi nhẹ trên hồ một lát, hoảng sợ cũng dần thối lui, Cổ liền cảm thấy thích thú, Bách Nhĩ vừa mở miệng, nó lập tức nhảy dựng lên, tranh chèo thử trước Đồ.

Đồ chậm một bước, không khỏi cảm thấy buồn bực.

"Cẩn thận, đừng để rơi xuống nước." Bách Nhĩ chỉ dặn dò một câu, liền lùi về phía sau vài bước, ngồi xuống, không nói cho Cổ phải chèo thế nào, mà để tự nó chậm rãi tìm tòi. Dù sao bè trúc cũng đủ chắc, vô luận chèo thế nào cũng không lật được, cùng lắm là đảo quanh tại chỗ thôi.

"Ngươi muốn dùng cái này dẫn chúng ta qua con sông kia?" Đồ đột nhiên nói, không đợi Bách Nhĩ trả lời, hắn đã đứng lên, đi qua, bắt được Tiểu Cổ xém nữa là ngã xuống hồ, lấy cây sào trong tay nó "Vẫn để ta làm đi. Với chân tay ngắn ngủn của ngươi, đừng để phải tự bơi vào bờ."

Cổ còn chưa hết hoảng hồn, nó cũng không tranh với Đồ nữa, mà ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Bách Nhĩ. Ngược lại Đồ tựa hồ học rất nhanh, chèo mấy cái, bè trúc vốn đứng yên liền chuyển động, tuy là đi thụt lùi. Lúc hắn đang nghiên cứu xem phải làm sao mới tiến được về phía trước, bè trúc đột nhiên chấn động sau đó đứng yên. Nhìn lại, vậy mà đã về tới bờ rồi.

"Ơ, Đồ, ngươi mà chèo thế, chúng ta không cần di chuyển cũng thắng rồi." Thú nhân nhóm khác thấy thế, giễu cợt nói. Đồ không lên tiếng, lấy sào đẩy vào bờ một cái như lúc nãy Bách Nhĩ làm, bè trúc lại chậm rãi đi vào trong hồ. Bách Nhĩ đứng dậy, vỗ vai Cổ, thừa dịp bè còn chưa đi quá xa, y nhẹ nhàng nhảy lên bờ. Cổ sửng sốt, nhưng nó không rời đi, ngược lại đi tới bên cạnh Đồ, chăm chú nhìn động tác cứng đờ dùng sào của hắn dần trở nên thuần thục, trong đầu nó đổi người cầm sào chèo thành chính mình, một lần rồi lại một lần mô phỏng động tác.

Tới khi bè trúc tới đầu bên kia hồ rồi trở lại, người chèo đã đổi thành Cổ.

Bách Nhĩ mỉm cười nhìn các thú nhân vẫn luống cuống tay chân thích ứng cảm giác đứng trên bè trúc ở chỗ nước cạn, sâu trong ánh mắt y là sự kiêu ngạo vì mình có một nhi tử thông minh như vậy. Về phần phía

trước nó bị bắt buộc tiên phong, đương nhiên y chọn lựa quên đi.

"Cổ lại đây, Cổ nhanh qua đây…" Không đợi bè trúc cập bờ, Hạ đã bước xuống nước chạy tới bên bè trúc, một tay xách Cổ xuống. Cổ vốn thuộc nhóm bọn họ, đương nhiên phải đi cùng bọn họ rồi.

Cổ trả cây sào cho Đồ. Đồ chậm rãi chèo bè trúc tới bụi cỏ bên bờ hồ, khi cùng các thú nhân trong nhóm lên bè, hắn theo bản năng quay qua nhìn Bách Nhĩ vẫn đứng ở ngoài quan sát bọn họ, thấy y mỉm cười, ánh mắt cưng chiều lại kiêu ngạo mà nhìn Cổ, trong lòng hắn liền thấy khó chịu, thầm nghĩ trong lòng, ta mới là người đầu tiên học được cái này.

55. Chương 55: Đường Thủy

Khi Đằng và Mạc trở về trông rất nhếch nhác, trên người đều có vài thương tích, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng vì có máu lẫn bùn, nên nhìn qua rất đáng sợ.

"Mấy con dã thú kia đã phá đá xông vào sơn động, lúc chúng ta đang đi thì đụng phải chúng." Sau khi rửa ráy sạch sẽ ở bên hồ, Mạc vừa uống canh cá vừa nói "Chúng ta vất vả lắm mới thoát khỏi chúng, sau đó dùng đá chặn đường thông qua bên này lại, rồi mới trở về. Nếu để chúng tìm tới, sẽ rất phiền toái."

Nơi này tuyệt đối không thể để cho đám dã thú đó phá hủy. Bách Nhĩ quyết định rất nhanh, dẫn người bỏ hai ngày để lấy bùn trong hồ và đá đi bịt kín lại lối thông chật hẹp tối om với sơn động kia, để phòng ngừa ngộ nhỡ.

Nay ngoại trừ đường sông đã không còn đường ra nào khác. Bởi vậy các thú nhân ban đầu là chơi đùa liền biến thành luyện tập nghiêm túc. Giữa dòng nước chảy xiết, yêu cầu kỹ thuật chèo bè rất cao, sau khi thành thạo chèo bè xong, Bách Nhĩ liền bảo hai nhóm lấy hình thức thi đấu để tăng cường luyện tập, ở giữa xen thêm tấn công lẫn nhau. Luyện tập như thế mười ngày, dù cây sào hay bè của đối phương đụng vào, cũng có thể thoải mái tránh đi, đồng thời mấy thú nhân bị thương cũng đã khỏe hẳn, thời điểm này cũng chính là lúc rời đi.

Điều khiến Bách Nhĩ kinh ngạc là cái chân bị gãy của Kỳ đã lành lại, nhanh hơn nhiều so với dự tính của y. Tuy còn chưa thể hoàn toàn dùng sức, nhưng cũng đủ để các thú nhân vui mừng. Có lẽ thêm mười ngày nữa là có thể khôi phục như ban đầu.

"Nếu trước kia…" Không biết là ai nói ra câu này, nhưng chưa nói hết, không khí vui mừng trong phút chốc liền lạnh đi. Không có ai không hiểu mấy chữ sau biểu đạt cho ý gì, cha chú của bọn họ, đồng bạn của bọn họ, không biết có bao nhiêu người vì gãy chân mà mất đi khả năng sinh hoạt, cuối cùng bị vứt bỏ trong mùa tuyết rơi. Nếu trước đây, không cắn đứt chân bị thương, mà là có người thử nối lại, nói không chừng những người đó còn có thể cùng săn thú với họ.

"Được rồi, xuất phát thôi." Bách Nhĩ phá tan trầm mặc. Trên thế gian này chuyện đã xảy ra thì không thể thay đổi, cũng không có hai chữ "nếu như", điều duy nhất nó đại biểu chính là bất lực thay đổi sự thật.

Các thú nhân vốn không phải là người đa sầu đa cảm, vừa bị người ta lái theo hướng khác, lập tức dời lực chú ý đi, đổi thành chờ mong cho hành trình sắp tới. Vì để bè trúc càng vững vàng trong dòng nước chảy xiết, cũng giảm bớt thời gian săn thú trên đường, ở trong thung lũng, họ săn đủ con mồi để đổi muối rồi mang theo. Có lẽ vì sông nước dồi dào, cỏ cây tươi tốt, cộng thêm không có thiên địch, cuộc sống lại nhàn nhã, nên thịt của động vật trong thung lũng tươi ngon hơn so với dã thú bên ngoài. Vì thế, các thú nhân nghĩ tới liền sẽ nhắc đi nhắc lại một câu, nói bộ lạc Đại Sơn hời quá rồi.

Cởi bỏ dây leo, chống sào lên bờ, nhanh chóng bị nước cuốn vào giữa sông. Sau khi bối rối vì ngay từ đầu trải qua hoàn cảnh xa lạ, các thú nhân chống sào nhanh chóng thích ứng với dòng nước mới, vững vàng chèo bè xuôi dòng. Lúc này đương nhiên không thể để Cổ chèo, dù sao nó cũng còn nhỏ, nếu gặp chuyện ngoài ý muốn chỉ e nó không thể khống chế được.

Bách Nhĩ khoanh tay đứng ở đuôi bè, nhìn vách núi hai bên bờ sông nhanh chóng thụt lùi, y có cảm giác như đang đi ngược lại thời gian. Năm đó, y rời kinh xuôi Nam, sau đó quay về Tây Bắc nhập ngũ, cũng từng đứng ở đuôi thuyền, giữa tiếng khỉ kêu, nhìn mây và sương mù bao trùm lên vách đá cheo leo, núi cao

hiểm trở lướt nhanh qua mắt mình. Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, khí khái cao ngất, thề vùng vẫy một phen tạo lập sự nghiệp. Nào ai ngờ, có một ngày giữa cảnh vật tương tự ấy, tâm tư lại khác đi rất nhiều rồi.

Sinh tồn, sinh tồn, sinh tồn… Trên đại lục hoang dã này, chỉ có hai chữ đó. Cái gì phú quý, công lao sự nghiệp, cái gì lưu danh sử sách, ở trong này so với một củ khoai lang tím có thể ăn còn không bằng.

Nghĩ đến đây, Bách Nhĩ mỉm cười, ném hết mọi thứ khỏi đầu. Nếu còn sống, vậy hãy sống cho tốt đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ?

Gần được nửa ngày, những ngọn núi sừng sững hai bên như người khổng lồ rốt cuộc trở nên thưa thớt, bằng phẳng, cuối cùng được thay bằng những ngọn đồi và rừng rậm. Bầu trời trong xanh cũng trở thành màu xanh xám âm u, mặt trời cũng không còn ló dạng nữa. Trong rừng núi thỉnh thoảng có vài con dã thú thấy người mà xông ra, nhưng chưa kịp tới gần, đã bị bỏ xa lơ xa lắc phía sau rồi.

Các thú nhân thay phiên, người chèo sào, người nghỉ ngơi, mãi cho tới khi trời sắp tối, mới tìm một vách núi khá an toàn qua đêm. Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, đã tiếp tục lên đường. Vào buổi chiều, Đồ đột nhiên chỉ một ngọn núi phủ lưng chừng tuyết cách đây không xa "Chính là chỗ đó."

Tinh thần mọi người đều phấn khởi, không ngờ đi đường thủy lại nhanh như vậy, dù cho bọn họ trì hoãn ở trong thung lũng hơn mười ngày, thế nhưng vẫn tới sớm hơn so với thời gian dự tính.

Bách Nhĩ cảm thấy đi được khoảng gần nửa canh, cuối cùng dưới chỉ thị của Đồ mà cập bờ. Bờ là một bãi bùn, chất đầy đá lớn đá nhỏ, bọn họ giấu bè trúc ở giữa khe đá, sau đó cột lại, khiêng con mồi đã bị dã thú ngửi thấy mà đuổi tới, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Không phải không nghĩ tới việc phái người đi tìm hiểu tình hình trước, mà là sợ như vậy sẽ dẫn tới dã thú vây khốn, chặn đường, nên chỉ đành bỏ ý nghĩ này đi.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của mọi người, dọc đường từ bãi sông tới bộ lạc Đại Sơn, dã thú lại rất ít, thế nhưng không ai vì vậy mà buông lơi cảnh giác. Bởi vì tình huống này rất kỳ quái, kỳ quái đến mức khiến lòng người bất an.

"Đốt đuốc lên." Bách Nhĩ lấy cung tên đeo trên lưng xuống, sắc mặt ngưng trọng hạ lệnh.

"Sao vậy?" Đồ khiêng một con thú, đi đầu tiên dẫn đường, nghe vậy, hắn không khỏi quay đầu nhìn Bách Nhĩ, hỏi.

"Rất có khả năng dã thú đều tập trung bên ngoài bộ lạc Đại Sơn." Nhìn thấy đi xuyên qua cánh rừng này chính là tới bộ lạc Đại Sơn, Bách Nhĩ nhanh chóng đáp. Nghe thấy lời giải thích của y, các thú nhân không hề trì hoãn, lập tức cầm đuốc đã chuẩn bị, lấy đá châm lửa, sau đó vây quanh bên ngoài, giơ đuốc lên, để thú nhân khiêng thịt và Bách Nhĩ, Tiểu Cổ đi ở giữa.

Gạt nhẹ đám cây bụi cuối cùng che ở trước mắt, mọi người nhất thời đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Tuy bộ lạc Đại Sơn ở trong sơn động, thế nhưng trước ngọn núi của sơn động mà bọn họ cư trú có một cái khe lớn, trong khe chỉ có vài cỏ cây thưa thớt, còn lại đều là đá lởm chởm. Mà lúc này, cái khe rỗng đó lại bị dã thú chi chít lấp đầy, thậm chí còn tràn ra ngoài cốc.

Lúc đám người Bách Nhĩ vừa xuất hiện, một số dã thú lập tức chú ý tới, sau đó vây quanh lại đây. Mười chín người gom chặt vào một chỗ, lấy lửa chống chọi, trong lúc nhất thời, mấy con dã thú kia chỉ dám đứng cách đó không xa rít gào, không con nào dám tới gần.

"Muối của bộ lạc Đại Sơn từ đâu mà có? Chúng ta có thể tự đi lấy không?" Tay Bách Nhĩ cầm ba cái tên bằng gỗ, hỏi Đồ.

"Trong động của họ. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu họ để bộ lạc sống trong sơn động đó." Đồ bất đắc dĩ cười khổ. Nếu có thể tìm ở bên ngoài, bộ lạc Đại Sơn sao có thể phòng được nhiều người muốn lấy muối như vậy.

Cũng có nghĩa là tất yếu phải đi vào. Trong mắt Bách Nhĩ chợt lóe một tia dứt khoát, y quyết đoán nói "Đi thôi." Nói xong, y kéo dây cung, ba mũi tên theo ba hướng khác nhau bay ra, xuyên vào mắt dã thú, đảo

mắt một cái liền giết chết ba con dã thú đứng chặn trước đường đi của bọn họ. Đám thú sôi trào lên, theo phản xạ thối lui qua bên cạnh.

Các thú nhân đều giật mình nhìn về phía Bách Nhĩ, tuy phía trước cũng từng kề vai chiến đấu, nhưng lúc ấy tất cả mọi người đều giết đến đỏ cả mắt rồi, ai còn có thể chú ý tới người khác ra tay thế nào nữa, nên họ cũng không biết cung tên của Bách Nhĩ có thể lợi hại như vậy. Mà Đồ và Cổ đứng gần Bách Nhĩ là cảm thụ sâu sắc nhất. Vì khoảnh khắc Bách Nhĩ kéo cung bắn tên, trên người y toát ra sát khí lạnh thấu xương, khiến người ta dường như không thở nổi.

"Đi!" Bách Nhĩ thấy mọi người đực mặt ra, y quát một tiếng, sắc mặt đầy lạnh lùng. Các thú nhân lấy lại *** thần, không dám tiếp tục trì hoãn, thừa dịp dã thú tản ra mà nhanh chóng đi vào trong cốc. Vì phòng ngừa ngộ nhỡ, trên mỗi người bọn họ đều có mười ngọn đuốc, lúc này dùng cả ba ngọn cũng không phải lo là không đủ dùng. Về phần Bách Nhĩ, nhân lúc rảnh rỗi, y vót thêm không ít mũi tên, bổ sung những tên đã dùng lúc trước, thành ra cũng còn rất nhiều.

Mãi tới khi đi đến đáy cốc, trong đầu Đồ vẫn còn hiện lên bộ dáng giương cung bắn tên của Bách Nhĩ, hắn cũng không rõ vì sao, chỉ là cảm giác tim mình đập nhanh hơn, có chút chờ mong, còn có chút hướng về y.

"Nghĩ gì vậy? Bách Nhĩ bảo ngươi gọi người ra kéo chúng ta lên đấy." Trên vai đột nhiên bị vỗ một cái, Đằng giơ cây đuốc che ở trước người, quay đầu nghi hoặc nhắc nhở hắn. Thế nhưng sau khi thất thần, tai Đồ lại nóng lên, bất giác nhìn qua Bách Nhĩ, thấy y đang quay lưng về phía hắn, tay giương cung tên hướng về đám thú, không hề nhìn qua hắn, Đồ không khỏi âm thầm thở nhẹ ra, ngẩng đầu nhìn thạch động ở lưng chừng núi, mà gầm lên mấy tiếng.

Chỉ thoáng chốc, liền có một thú nhân tóc đỏ nhô đầu ra, khi nhìn thấy bọn họ, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc. Bởi vì biết Đồ, nên không có dài dòng liền ném một sợi dây thừng làm bằng dây leo xuống. Đám Đồ đưa thịt thú lên trước, sau đó mới tới lượt người lên. Đầu tiên là Cổ và Kỳ, sau đó là Bách Nhĩ, cuối cùng mới là các thú nhân. Bởi vì có Bách Nhĩ ở trên dùng cung tên bảo vệ, nên mọi người đều bình an vào động.

"Sao các ngươi lại tới đây? Năm ngoái không phải đã đổi đủ để dùng một thời gian rồi sao?" Thú nhân tóc đỏ kia cùng với Đồ đập ngực vào nhau, hiếu kì hỏi.

"Lúc thú triều đến, chúng ta không có phòng bị, đã làm mất rất nhiều muối. Nên không đủ ăn, ai biết bao giờ thú triều mới chấm dứt, không thể không ăn muối mãi được." Đồ làm ra bộ dáng hết cách rồi, nói.

"Trên đường thế nào? Không mất ai chứ?" Mắt thú nhân tóc đỏ đảo qua các thú nhân cũng không thấy chật vật gì, sau đó dừng một lát trên người Bách Nhĩ và Cổ. Vừa nãy gã tận mắt thấy á thú này vì để các thú nhân tranh thủ thời gian đi lên, đã dùng một thứ gì đó kỳ lạ giết chết không ít dã thú.

"Không có, chỉ bị dã thú đột kích thôi, mọi người bị thương, dưỡng khỏe lên mới đi tiếp được." Đồ chú ý tới ánh mắt của thú nhân kia, trong lòng hơi mất hứng, trước khi suy nghĩ cẩn thận hắn đã chắn trước mặt Bách Nhĩ. Nhìn như có vẻ đâu ra đấy trả lời câu hỏi của đối phương, nhưng thật ra lại chưa nói cái gì cả.

Chuyện thung lũng, trước khi tới đây mọi người đều nhất trí quyết không nói cho bất luận kẻ nào. Nơi như vậy, tin rằng bất cứ bộ lạc nào đều muốn có được. Bọn họ sẽ không biếu không cho kẻ khác đâu.

"Á thú này cũng là người bộ lạc các ngươi à? Y giỏi thật đấy." Thú nhân tóc đỏ không nhận ra Đồ cố ý ngăn cản ánh mắt gã, mà lại xích qua bên cạnh, nhìn Bách Nhĩ, cười hỏi. Tuy á thú này không đẹp, thế nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng đối phương bắn chết dã thú vừa nãy, gã liền cảm thấy ngoại hình gì đó đều không quan trọng. Không đợi Đồ trả lời, gã đã cất bước đi tới chỗ Bách Nhĩ, tự giới thiệu "Ta tên là Dực, ngươi tên gì?"

"Y tên là Bách Nhĩ." Đồ giành trả lời, đồng thời đi tới tiếp tục chắn Bách Nhĩ ở phía sau mình, hỏi "Tộc trưởng các ngươi đâu, đổi muối cho chúng ta đi."

Bách Nhĩ nhìn bóng dáng cao lớn, cường tráng trước mặt mình, có chút khó hiểu. Không chỉ mình y, mà Tát vẫn thờ ơ, lạnh nhạt cũng nhìn ra có gì đó không thích hợp.

56. Chương 56: Mai Việt

Sơn động của bộ lạc Đại Sơn là một động lớn và vô số động nhỏ hợp thành, giữa các động nhỏ nối thông với nhau, vừa giống một tổ ong khổng lồ, vừa giống một mê cung. Động lớn nằm ở dưới cùng, là nơi thường ngày tộc nhân hoạt động, lúc này vì thú triều mà phải bịt kín cửa ra vào lại.

Đoàn người Bách Nhĩ được đưa tới trước mặt tộc trưởng bộ lạc Đại Sơn. Tộc trưởng bộ lạc Đại Sơn tên là Viêm, là một thú nhân thịnh niên (tầm 21 – 29 tuổi), mũi long mi hoành, đường nét mạnh mẽ, hai bên khóe môi có nếp hằn mảnh, hiển nhiên là người thích cười, thế nhưng đôi mắt màu xanh xám kia không ngừng thoáng hiện ra tia sáng, khiến người ta biết kẻ này cũng chẳng phải người đơn giản.

Viêm rất rõ ràng, không chỉ đổi muối cho bọn họ, còn cho thêm nhiều một chút.

"Trải qua mùa tuyết rơi, lại gặp phải thú triều, thức ăn của bộ lạc ta rất khan hiếm, nên số lượng con mồi dù bằng năm ngoái nhưng vẫn đổi được nhiều muối hơn." Hắn giải thích như thế. Thật ra hắn không nói, người bộ lạc Hắc Hà cũng chẳng biết, thế nhưng hắn lại vẫn phơi bày chuyện này ra, khiến Bách Nhĩ không khỏi cảm thấy có thêm vài phần hảo cảm với người này.

"Dã thú nhiều như vậy, sao lại thiếu thức ăn?" Đồ khó hiểu. Từ sau khi bọn họ cùng Bách Nhĩ trở về sơn động, vì thú triều, nên thức ăn cũng không có khó khăn mấy, dù ở trong sơn động hay sau này trên đường đi đổi muối cũng chưa từng bị đói bụng, nên cũng không ngờ thú triều còn có thể dẫn tới thiếu thức ăn.

"Chính là bởi vì dã thú quá nhiều, dũng sĩ của chúng ta đi được một lát liền bị vây trụ, dù cho có giết chết được con mồi, trước khi thu hồi cũng sẽ bị dã thú khác cắn xé. Vì thế chúng ta đã mất đi vài thú nhân cường tráng." Viêm giải thích, trong mắt có bi thương. Bởi vì trong các dũng sĩ mất đi, có một người là đệ đệ của hắn.

Nghe hắn nói, lúc này đám người Đồ mới nhớ tới sự tình quả nhiên là như vậy, trên đường đi, bọn họ thấy toàn bộ dã thú bị giết đều nhanh chóng vào bụng dã thú khác, chỉ là sau này ẩn thân trong sơn động ở sườn núi kia, vì không có đường ra dốc đứng như ở bộ lạc Đại Sơn nên dã thú có thể miễn cưỡng trèo lên, nhưng lại không quá nhiều, mới khiến cho họ có thể cắn chết con mồi trước mặt các dã thú khác, khiêng trở về. Cũng vì vậy mà càng làm cho người ta cảm thấy trận pháp của Bách Nhĩ trân quý biết bao nhiêu.

Nhân số bộ lạc Đại Sơn nhiều hơn bộ lạc Hắc Hà, có khoảng sáu bảy trăm người, thế nhưng đừng nói trong này phần lớn là á thú và người già yếu, tàn tật, liền kể cả toàn bộ là thú nhân dũng mãnh, nhảy vào đàn thú phía dưới thì mảnh vụn cũng không còn. Nên khi đám người Bách Nhĩ đến, đối với bộ lạc đã bắt đầu nảy sinh tuyệt vọng mà nói, không thể nghi ngờ là tâm dược mạnh mẽ nhất. Cái Viêm nhìn thấy không phải là thức ăn bọn họ đem tới cả bộ lạc cũng ăn không đủ, mà là trong thú triều họ có khả năng vượt qua, cùng với cung tên có thể bắn chết dã thú ở cự ly xa của Bách Nhĩ.

"Củi trong sơn động đã dùng hết rồi, mọi người đều phải ăn thịt sống, ngay cả á thú cũng không ngoại lệ." Viêm cười khổ, không ngại phơi bày tình cảnh khốn cùng của bộ lạc mình trước mặt người khác "Nên muốn làm đuốc như các ngươi cũng không thể."

Hiển nhiên, nếu thú triều không tiêu tan trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bộ lạc Đại Sơn chờ đợi cũng sẽ bị diệt sạch. Ý thức được điểm này, các thú nhân bộ lạc Hắc Hà đều theo phản xạ nhìn về Bách Nhĩ. Bách Nhĩ sửng sốt, nghĩ thầm, các ngươi nhìn ta làm cái gì?

Bởi vì đã sớm nói việc giao tiếp với bộ lạc Đại Sơn đều giao cho Đồ, do hắn khá thuần thục chuyện này, nên từ lúc vào bộ lạc Đại Sơn, y đều không mở miệng, đương nhiên cơ hội nói chuyện duy nhất cũng bị Đồ ngăn cản.

Trên thực tế Viêm đã sớm chú ý tới á thú dám theo các thú nhân vượt qua thú triều để đi đổi muối này, đương nhiên, mấy cái mũi tên kia cũng là mấu chốt.

"Vị này là?" Hắn rốt cuộc tìm được cơ hội hỏi.

"Y tên là Bách Nhĩ." Vẫn là Đồ đáp, và vẫn một câu như cũ. Về các mặt khác của Bách Nhĩ, tin rằng chỉ cần là người có chút đầu óc đều sẽ không đi nói lung tung khắp nơi.

"Chúng ta đi đường mấy ngày cũng mệt rồi, ngươi tìm chỗ ngủ cho chúng ta trước đi. Thức ăn chúng ta đều tự mang theo." Lúc bọn họ lên bờ đã là buổi chiều, lăn qua lăn lại một hồi, trời cũng đã tối, sao có thể suốt đêm rời đi được.

"Xem ta này, lâu lắm không có ngoại nhân tới, vừa nhắc đến cái gì cũng quên." Viêm vỗ trán, tràn đầy xin lỗi nói, dù cho trong bụng hắn có đầy lời muốn nói cũng không thể nói tiếp được, đành phải đợi tới ngày mai thôi. Sau đó hắn kêu Dực, bảo gã dẫn các thú nhân bộ lạc Hắc Hà đi nghỉ ngơi, lúc nhìn qua Bách Nhĩ, hắn chần chừ một lát, mới hỏi "Để Bách Nhĩ cùng Phong Trạch bọn họ…"

"Bách Nhĩ ở cùng chúng ta, trên đường đều là như vậy." Đồ cắt ngang lời hắn, đưa tay nắm chặt lấy tay Bách Nhĩ. Cổ cũng phản ứng rất nhanh, nó mau chóng ôm lấy cánh tay còn lại của y. Phản ứng của hai thú nhân một lớn một nhỏ nhìn thế nào cũng giống như sợ người khác cướp mất Bách Nhĩ.

Viêm nhìn phản ứng của bọn họ mà có chút khó hiểu, hắn nghĩ, không phải ta thấy y là á thú nên mới đặc biệt sắp xếp cho y ở cùng với á thú nhà mình sao? Một á thú ở cùng một đám thú nhân còn ra cái gì nữa? Tuy nghĩ như thế, nhưng hắn không nói ra, chỉ là ánh mắt dò hỏi dừng trên người Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ cảm thấy phản ứng của Đồ và Cổ cũng hơi quá, thế nhưng cũng không thể làm xấu mặt người nhà mình được, vì thế y cười nói "Đa tạ tộc trưởng, ta ở cùng họ là được rồi." Nếu y đã nói thế, đương nhiên Viêm cũng sẽ không nhiều chuyện, chỉ là trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc thôi.

Qua các động như mê cung với Dực, đi được một lát, Bách Nhĩ đột nhiên cảm thấy có chút gì không đúng, y lắc tay trái, nói khẽ với Đồ "Ngươi còn nắm tay ta làm gì?" Thật ra y cũng không nghĩ gì nhiều, bởi vì xét về mặt tâm lý, y không có phân biệt mình với thú nhân, bình thường ai đụng chạm ai cũng chẳng sao. Giống như hồi ở trong thung lũng kia, các thú nhân tắm rửa, y cũng chưa bao giờ kiêng dè cả. Nếu không phải từng làm cho một đám thú nhân sợ hãi tản đi, chỉ e y có tắm cùng bọn họ cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn.

Đồ cứng người lại một lát, lúc này mới phát hiện mình vẫn đang nắm tay Bách Nhĩ, tai hắn nóng lên, thu tay về như bị bỏng vậy, sau đó làm ra bộ dáng như không có việc gì "Chỗ này tối quá, ta sợ ngươi không thấy đường."

Nghe đến câu này, Bách Nhĩ không thể không thừa nhận, dù cho y tu luyện nội công, thị lực trong bóng đêm vẫn kém hơn so với thú nhân. Có điều trước mắt… Y nhìn Đằng cùng Dực đi ở phía trước, trong tay còn cầm ngọn đuốc giơ lên, tuy rằng đường đi đúng là có hơi tối thật, nhưng không đến nỗi là nhìn không thấy đâu. Có điều ý tốt của người khác y không cần cũng nên cảm kích.

"Cảm ơn."

Đồ ừm một tiếng, xem như trả lời, thế nhưng chân lại đi nhanh về phía trước vài bước, bỏ hai cha con Bách Nhĩ lại phía sau. Đương nhiên, nếu cái lưng thẳng của hắn không có cứng đờ lại, có lẽ nhìn qua sẽ bình thường hơn.

Bách Nhĩ thu ánh mắt về, nên không thấy dị thường, ngược lại Tát đi sau lại nhíu mày, gã cảm thấy Đồ càng ngày càng lạ, bởi vì gã gần như có thể khẳng định, tên kia đang thẹn thùng. Mà loại chuyện thẹn thùng này, trong trí nhớ của gã, khi còn chưa trưởng thành, gã đã từng thấy điều đó trên đối phương.

Vì nắm tay một á thú mà thẹn thùng sao? Tát như có suy nghĩ mà dùng ngón cái sờ cằm, gã cảm thấy giả thiết này thật đáng sợ, dù sao Đồ cũng từng nói với gã, đừng đối đãi với Bách Nhĩ như một á thú. Sự khác thường này lại có ý nghĩa gì đâu? Mặc dù trong suy nghĩ của gã, so ra thì Bách Nhĩ tốt hơn Na Nông nhiều, nhưng gã không cho rằng Đồ quyết định tìm tình yêu mới đâu.

Khi đi qua một sơn động khá lớn, một bóng người thình lình từ bên cạnh xông ra, lúc bị ánh sáng của ngọn đuốc chiếu vào, theo phản xạ lấy tay che mắt, sau khi buông tay ra, mắt người này đảo qua Dực, rồi dừng lại trên người Đằng, sau đó bất ngờ bổ nhào tới.

"Đằng, ta là Mai Việt, ta không muốn ở đây nữa, ngươi dẫn ta về bộ lạc đi."

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, mà Đằng bị nắm tay thiếu chút nữa là ném ngọn đuốc xuống. Người lấy lại *** thần đầu tiên là Bách Nhĩ, chắc là vì y không biết người này là ai. Y chú ý nhìn, thấy tóc á thú này màu vàng kim, bộ dáng mi thanh mục tú, nếu không phải bởi vì xanh xao vàng vọt có lẽ đẹp không thua gì

Na Nông. Bởi vì ngửa đầu cầu xin, nên giọt lệ bên mắt trái của y giữa ánh lửa có vẻ vô cùng rõ ràng, giúp y thêm vài phần điềm đạm đáng thương.

Ngay lúc Bách Nhĩ đang đánh giá người này, những người khác cũng lần lượt phản ứng lại, sắc mặt Dực trở nên rất khó coi. Mà Đằng lại có chút luống cuống tay chân, tính quay đầu cầu cứu.

"Dẫn ngươi trở về? Bên ngoài đều là thú triều, làm sao dẫn ngươi trở về?" Giọng nói lạnh lùng của Đồ vang lên, thu hút mọi ánh mắt về phía mình. Đằng âm thầm thả lỏng, cẩn thận tránh khỏi tay của Mai Việt. Tuy Đằng đã từng thầm mến á thú này, thế nhưng hiện tại y là bạn đời của thú nhân bộ lạc Đại Sơn, dù có thế nào hắn cũng không thể tiếp tục nghĩ tới y được.

"Đồ? Đồ, ngươi cũng đến đây!" Mai Việt vừa thấy Đồ, hai mắt không khỏi sáng lên, liền muốn nhào tới như lúc nãy, lại bị Đồ dễ dàng tránh đi. Y sửng sốt, không có thêm động tác gì nữa, mà chỉ đứng tại chỗ, có chút ai oán nhìn thú nhân đã né tránh mình "Ta biết ngươi còn thích ta, khi đó đi với Chiến, là ta bất đắc dĩ thôi…" Nói tới đây, y không để ý tới gương mặt không có biểu tình của các thú nhân, mà cất cao giọng "Chỉ cần ngươi dẫn ta về, ta sẽ đồng ý trở thành bạn đời của ngươi."

Nếu Đồ biết chửi người, lúc này nhất định hắn sẽ nóng nảy liên tiếp phun ra lời lẽ thô tục, đáng tiếc hắn chỉ biết mấp máy môi, ngay cả một chữ cũng không thoát ra nổi, đã thế còn phải cố gắng chịu đựng kích động muốn quay đầu xem phản ứng của Bách Nhĩ, bởi vậy biểu tình của hắn có thể nói là vặn vẹo đáng sợ vô cùng.

Mai Việt hơi co quắp lại, thế nhưng hiện tại y đã không còn đường lui nữa, y biết sau này người bộ lạc Hắc Hà sẽ đến đổi muối, nên y vẫn chờ cơ hội đó. Bạn đời của y đã chết, y muốn rời khỏi đây, rời khỏi cái nơi chỉ có thể ăn thịt sống, thậm chí ngay cả thịt sống còn không đủ ăn. Y tin với dung mạo của mình, trở về bộ lạc Hắc Hà vẫn sẽ được các thú nhân theo đuổi, tung hô.

"Bộ lạc Hắc Hà đã không còn tồn tại." Ngay thời điểm Mai Việt còn muốn mở miệng, một giọng nói lười nhác vang lên.

"Sao có thể? Không có khả năng, nếu bộ lạc không còn, sao các ngươi còn đến đây đổi muối…" Mai Việt theo bản năng phản bác, nhưng lúc thấy rõ người lên tiếng, y lại không dám nói tiếp. Nếu nói trong cả hai bộ lạc ai khiến y sợ nhất thì chính là Tát. Bởi vì Tát không theo đuổi á thú như các thú nhân khác, dù á thú đẹp nhất có bước qua mặt gã, gã cũng chẳng thèm nhấc mí mắt lên. Mà nếu á thú dám chọc gã, thì đừng mong gã dễ dàng tha cho.Tóm lại, trong mắt á thú bộ lạc Hắc Hà, thú nhân này rất không bình thường.

"Đừng nói chuyện bộ lạc không còn, dù có còn thì ngươi dựa vào cái gì bảo bọn ta dẫn ngươi đi?" Tát không trả lời nghi hoặc của y, mà là tiếp tục lạnh lùng châm chọc. Đối với các thú nhân mà nói, á thú trong bộ lạc có thể được cưng chiều, nhường nhịn, thế nhưng một khi á thú đó đã lựa chọn thú nhân bộ lạc khác, vậy không thể nghi ngờ là một loại vũ nhục với thú nhân bản tộc, không có khả năng tiếp tục tha thứ nữa.

57. Chương 57: So Sánh Với Bách Nhĩ

Mai Việt nghe Tát nói, mờ mịt một lát, ánh mắt vô thố nhìn các thú nhân, sau đó đột nhiên dừng lại ở Bách Nhĩ, sắc mặt trở nên kích động.

"Y… Bách Nhĩ cũng là á thú, các ngươi không phải cũng dẫn theo sao? Y xấu như vậy… còn thằng bé bên cạnh y, hai người đó có chỗ nào bằng ta chứ?" Từ nghi hoặc đến chất vấn, không phục, không cam tâm, cùng với nhiều hơn là phẫn nộ.

Bách Nhĩ im lặng, rốt cuộc y đã biết á thú thế giới này… không thể nhìn theo lẽ thường cỡ nào, xem ra y muốn tìm một người con dâu phẩm chất dung hạnh vẹn toàn là một hi vọng hơi xa vời rồi. Nghĩ đến đây, y cúi đầu nhìn Cổ, tính theo tuổi kiếp trước để đoán, thì Cổ cũng cỡ mười hai mười ba tuổi, như vậy từ giờ trở đi bồi dưỡng một tiểu á thú thích hợp cho nó chắc cũng không tính là trễ đâu. Chỉ là trong sơn động bao gồm cả người bộ lạc Hắc Hà sau này được cứu ra, hình như không có một tiểu á thú nào. Xem ra sau khi thú triều qua, á thú sẽ càng trở nên trân quý, địa vị cũng sẽ càng cao hơn. Bất giác hồn y bay tới tận chân trời. Còn sắc mặt của các thú nhân lại đều vì những lời của Mai Việt mà trở nên vô cùng cổ quái, không đợi Tát mở miệng, Mạc đã cướp lời "Ngươi dựa vào cái gì mà so với Bách Nhĩ?" Có lẽ các thú nhân

sau này gia nhập còn chưa có tình cảm quá sâu đậm, thế nhưng đối với người ngay từ đầu đã rời khỏi bộ lạc cùng Bách Nhĩ mà nói, địa vị của Bách Nhĩ tuyệt đối không thể bị xâm phạm. Dù cho Mạc cũng thích á thú, nhất là á thú đẹp, thế nhưng một khi đã xúc phạm tới điều đó, hắn cũng không khách khí đâu.

"Tiểu Cổ có thể tới đây là dựa vào chính sức lực của nó." Là Sơn nói một lời công bằng. Thực tế hồi đầu, khi biết Bách Nhĩ và Cổ sẽ tham gia đổi muối, trong lòng hắn cũng có ý kiến, cho rằng các thú nhân sơn động tùy tiện chọn người cho đủ nhân số, không chỉ không có tác dụng gì, mà còn muốn bọn họ chiếu cố, thế nhưng biểu hiện của hai người trên đường lại khiến hắn không thể tâm phục khẩu phục. Giống như các thú nhân khác, hắn biết, nếu không có Bách Nhĩ, bọn họ căn bản không thể tới bộ lạc Đại Sơn. Dù có may mắn thì chỉ e cũng không còn bao nhiêu người.

"Nên chúng ta không có khả năng dẫn ngươi đi." Hạ cười hì hì nói, mắt nhìn Mai Việt tràn đầy khinh thường. Tuy ở thời điểm thú nhân không thể nuôi sống mình, á thú có quyền rời đi, cũng sẽ có thú nhân tình nguyện lấy về, nhất là ngoại hình á thú đó đẹp thì càng không phải lo không ai muốn, thế nhưng xét về mặt tình cảm, chuyện khi nguy nan mà vứt bỏ bạn đời của mình, không ai sẽ thích cả. A mạt của Mục, Ni Nhã sở dĩ sau khi vứt bỏ hai cha con Duẫn vẫn nhận được sự theo đuổi của các thú nhân, một phần là vì dung mạo của y, nhưng chính yếu là khả năng sinh đẻ của y. Á thú không có năng lực sinh đẻ mạnh, thì có đến cuối đời cũng không có khả năng sinh con, nên những á thú từng sinh con sẽ rất được yêu thích, vì chứng tỏ năng lực sinh đẻ của y không có vấn đề, nếu dung mạo đẹp một chút, đương nhiên lại càng được hoan nghênh. Về phần Bách Nhĩ… chỉ có thể nói là ngoại lệ trong ngoại lệ.

Mai Việt có chút mờ mịt, y không ngờ mình mới nói có hai câu, lại bị các thú nhân cùng nhau công kích lại. Nếu y nhớ không lầm, trước khi y rời bộ lạc Hắc Hà, Bách Nhĩ vẫn là một á thú đáng thương bị tộc nhân cô lập, hiện tại sao lại biến thành như vậy?

"Dực, dẫn người của các ngươi đi đi." Đồ rốt cuộc chậm chạp thở ra một hơi, mắt không thèm liếc nhìn Mai Việt nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, buồn cười vì chính mình đến bây giờ còn so đo với một á thú như vậy.

Sắc mặt u ám của Dực đã sắp nhỏ ra nước, nghe vậy, gã khẽ gật đầu, sau đó gọi hai á thú tới, kéo Mai Việt về. Hai á thú kia vừa bắt lấy hai tay Mai Việt, Mai Việt chợt lấy lại *** thần, mà giãy dụa.

"Không, ta không quay về. Ta không muốn ở lại trong sơn động tối đen như mực này… Đồ, Đồ… ngươi dẫn ta đi đi, chỉ cần ngươi dẫn ta đi, chuyện gì ta cũng đáp ứng với ngươi…"

"Đi thôi." Đồ nói với Dực, làm như không nghe thấy tiếng gào thét chói tai của á thú kia.

"Giao y cho tộc trưởng." Dực nói với hai á thú kia, sau đó mặt lạnh như sương mà dẫn đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Đằng sau truyền tới tiếng kêu khóc của Mai Việt, các thú nhân khác nghĩ gì Bách Nhĩ không biết, thế nhưng y chẳng có suy nghĩ gì cả, không cảm thấy đồng tình, đương nhiên cũng càng không có ý niệm vui sướng khi người gặp họa. Y chỉ cảm thấy mỗi người nên chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, mà Mai Việt chính là như thế.

"Bạn đời y chết hôm qua. Nên nếu các ngươi muốn dẫn y đi thì cũng có thể." Một lát sau, Dực đột nhiên mở miệng. Dù cho gã cũng không tình nguyện cứ thế thả á thú kia đi, thế nhưng bạn đời chết, á thú có quyền lựa chọn đi hay ở lại, nên gã vẫn mở lời.

"Không." Đồ lạnh lùng đáp "Ta không hi vọng lúc đồng bạn của ta liều mạng với dã thú, bạn đời của hắn lại chạy trốn cùng người khác." Khi nói những lời này, hắn nghĩ tới Na Nông, trong lòng cũng đã có quyết định. Hiển nhiên, hắn không muốn trở thành một thú nhân mà bạn đời của mình lúc nào cũng có thể chạy trốn cùng người khác. Nên thái độ đối với á thú, bọn họ quả thật phải sửa lại.

Nghe thấy những lời này của hắn, Bách Nhĩ không biết tại sao rất muốn phì cười. Còn các thú nhân thì đều đang cân nhắc. Đối với bọn họ mà nói, coi trọng á thú như vậy cũng vì để sinh sản đời sau, còn nói tình cảm quá sâu đậm thì thật ra cũng không phải. Trong bộ lạc, bạn đời không tách không rời dù gặp phải bất cứ tình huống gì là rất ít ỏi. Nhưng thực tế, họ rất hâm mộ những người như vậy, tin rằng dù là ai cũng hi vọng mình ở bên ngoài liều chết liều sống, phía sau vẫn luôn có một người thủy chung chờ đợi.

Dực cười khổ, lại không nói gì nữa. Lúc đi qua hai huyệt động, gã rốt cuộc dừng lại.

"Các ngươi ở đây đi. Ta ở động bên cạnh, có chuyện gì, cứ trực tiếp qua tìm ta là được." Gã dặn dò hai câu, liền vội vàng ly khai. Nếu theo lệ thường, còn có thể cho người đem thức ăn qua, thế nhưng hiện tại đến bọn họ còn thiếu thức ăn, cộng thêm lời Đồ đã nói, nên cũng giảm lược bước này.

Huyệt động không lớn, thế nhưng mười chín người Bách Nhĩ ở bên trong cũng không chật chội, ngược lại vừa vặn, không có cảm giác trống trải. Trong động tuy tối, nhưng không khí lại trong lành, hiển nhiên là có lỗ thông gió ẩn ở đâu đó. Mọi người tự tìm chỗ thích hợp, trải da thú của mình, hoặc ngồi hoặc nằm lên đó. Cổ đương nhiên ở cùng Bách Nhĩ.

"Nghĩa phụ, cho người nè." Cổ lấy thịt nướng trong bao da thú ra, cắt một miếng đưa cho Bách Nhĩ. Mỗi người bọn họ đều đem theo thức ăn cho hai ngày, lúc ngồi trên bè ăn một ít, sau khi lên bờ, qua đêm lại đánh thêm con mồi bổ sung, nên tạm thời sẽ không thiếu thức ăn.

Bách Nhĩ vui vẻ nhận lấy, rốt cuộc y cũng được hưởng thụ cảm giác hậu bối hiếu thuận rồi. Đồ ở bên kia nhìn qua, sau đó vô thanh đứng dậy, cầm túi nước da thú đi ra ngoài.

"Bách Nhĩ, chúng ta có thể giúp bọn họ không?" Mạc vốn cũng cắt một miếng thịt định đưa qua, thấy thế, liền rụt tay lại, tự mình ăn. Thế nhưng cắn mấy miếng, hắn lại nghĩ đến lời nói lúc nãy của Viêm, đột nhiên cảm thấy thịt trong miệng hơi khó nuốt xuống.

Nghe vậy, các thú nhân vốn vội vàng ăn phần của mình hay dọn dẹp chỗ ngủ đều ngừng lại, nhìn qua Bách Nhĩ. Bách Nhĩ lại không lập tức trả lời, mà dùng móng thú cắt thịt Cổ đưa cho thành từng miếng nhỏ, sau đó mới lấy tay nhón lên bỏ vào miệng. Răng của y không khỏe như thú nhân, ngoại trừ làm vậy, chắc không còn cách nào khác để ăn thịt nướng.

"Ngươi muốn giúp?" Y chẳng nhấc mí mắt lên, thờ ơ hỏi lại.

"Nếu bọn họ đều chết..." Mạc không trực tiếp trả lời, mà là bất an giải thích, hoặc có thể nói là hắn đang muốn thuyết phục Bách Nhĩ.

"Nếu bọn họ đều chết, về sau chúng ta lấy muối không phải càng tiện sao? Cũng không cần mang theo con mồi nữa. Thậm chí chúng ta có thể trực tiếp chuyển tới đây ở." Chỉ ăn mấy miếng Bách Nhĩ liền cảm thấy no rồi, vì thế y đẩy chỗ thịt còn lại tới trước mặt Cổ, còn mình cầm lấy miếng da thú lau tay.

"Sao... sao ngươi có thể nghĩ như vậy." Mạc đứng bật dậy, cũng không biết là do nóng vội hay tức giận, không chỉ mặt mà cả cổ hắn đều đỏ lên. Thế nhưng đại khái trong lòng vẫn còn kính sợ Bách Nhĩ, nên chỉ tức giận nói một câu như vậy, im lặng một lát, giọng nói lại xìu xuống "Bách Nhĩ, bộ lạc chúng ta chỉ còn lại ít người như vậy, nếu bộ lạc Đại Sơn cũng không còn, thú nhân chúng ta sẽ càng ngày càng ít, có lẽ một ngày nào đó gặp tai họa lớn, khả năng sẽ không còn một ai." Các thú nhân khác hiển nhiên cũng không thích Bách Nhĩ nói như vậy, không ít người đều biểu lộ "không thích" lên mặt. Nếu là người khác, bọn họ đã nhào qua đánh cho một trận rồi. Ngược lại đám người Hạ, Bố theo Bách Nhĩ khá lâu, tuy cảm thấy lời nói của y nghe chói tai, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện bất kính với y.

Lúc này Đồ trở lại, đưa túi nước trong tay cho Bách Nhĩ, không biết hắn có nghe thấy những lời này không, chỉ là sắc mặt cũng không thay đổi gì.

Bách Nhĩ nói cảm ơn, cởi dây cột ra, liền uống mấy ngụm, áp chế cảm giác khô khốc của thịt nướng, sau khi trả lại túi nước cho Đồ, y mới nhìn Mạc, thản nhiên nói "Nếu ngươi muốn giúp thì cứ đi giúp đi." Nếu ấn theo tác phong làm việc trước đây của y, dù có lòng giúp, trước đó cũng sẽ kiên quyết bắt chẹt đối phương một ít. Nhưng nơi này là chỗ của thú nhân, chỉ cần không gây hại cho mình, đương nhiên sẽ dựa theo quy củ của thú nhân.

Không ngờ y sẽ đáp ứng dễ dàng như vậy, Mạc có chút không kịp phản ứng, cũng không biết đối phương là đang nói mát hay thật sự nghĩ như vậy.

"Các ngươi muốn giúp bọn họ, ta sẽ không ngăn cản, nhưng đừng mong ta chủ động giúp đỡ. Các ngươi tốt nhất nên nghĩ cho kỹ." Bách Nhĩ lại bổ sung một câu.

Cuối cùng Mạc hiểu được ý tứ của y, có điều chỉ là hiểu nửa câu trước, nửa câu sau, còn câu ở giữa lại bị hắn xem nhẹ. Nhưng chỉ là như thế, cũng đủ hắn kích động không thôi rồi, hắn lắp bắp hỏi "Ngươi… ngươi là nói chúng ta… chúng ta có thể giúp bọn họ? Vậy… ta đây có thể… có thể dùng những thứ ngươi dạy?" Bách Nhĩ cười "Nếu ngươi học xong, thì đó chính là của ngươi, cần gì phải hỏi ta?" Y biết Mạc muốn nói tới trận pháp. Về trận pháp, bởi vì quá mức cao thâm, đối với thú nhân ngay cả chữ cũng không biết, muốn học trong thời gian ngắn là hoàn toàn không thể. Thế nhưng hơn phân nửa mùa tuyết rơi, y đều dẫn bọn họ chạy trong trận pháp phòng hộ kia, hết lần này tới lần khác lặp lại vị trí này là gì, vị trí kia là gì, tin rằng dù họ không hiểu cũng có thể đơn giản bày ra y chang. Cho nên, thật ra y có chút chờ mong, muốn xem trình độ của Mạc có thể làm tới đâu. Đương nhiên, y càng muốn biết, dưới tình huống chưa từng thấy trận pháp, tộc trưởng bộ lạc Đại Sơn có tin tưởng Mạc hay không.

Mạc nhận được câu trả lời khẳng định, không khỏi hoan hô một tiếng, liền muốn xông ra bên ngoài, có điều một lát sau, lại quay trở về, một phen kéo lấy Đồ.

"Đồ, mau! Mau dẫn ta đi tìm tộc trưởng, ta không tìm được đường."

"Tìm Dực dẫn ngươi đi đi." Đồ tức giận tránh khỏi tay hắn, cầm túi nước trong tay đưa cho các thú nhân khác, đi tới da thú của mình, hóa thành hình thú, nằm xuống "Trời tối rồi, ngươi có thể làm gì hả?" Lời này tựa như một gáo nước lạnh đổ vào nhiệt tình tràn ngập của Mạc đến khói cũng chẳng còn. Bộ lạc Đại Sơn vốn không còn củi, đuốc họ mang tới tuy nhiều, nhưng đã dùng không ít, sao có thể lãng phí. Nên dù có muốn gì thì cũng chỉ có thể để ban ngày làm thôi.

58. Chương 58: Không Giúp

Mạc có chút ủ rũ gãi đầu, hắn định đợi tới ngày mai, lại cảm thấy thời gian trôi qua quá lâu, đi loanh quanh tại chỗ mấy vòng, cuối cùng hắn nhìn về phía Đồ đang cắn mở dây da thú lấy thịt nướng ăn "Đồ, có phải ngươi không vui không?" Đồ còn chưa kịp nuốt miếng thịt trong cổ họng xuống, xém nữa là bị nghẹn, hắn ngẩng đầu lên trừng Mạc "Ngươi vui à? Có cái gì đáng để ngươi vui hả?"

Quả thật không có gì đáng để vui mừng cả. Mạc bĩu môi, lại lượn vòng trở về da thú của mình, vừa nằm sấp xuống được một lát hắn lại nhảy dựng lên.

"Không được, giờ ta vẫn phải đi tìm tộc trưởng, không thì ta ngủ không yên." Nói xong, cũng không trông cậy vào Đồ nữa, mà tự chạy tới động cách vách tìm Dực.

"Nghĩa phụ, con cảm thấy thật ra Mạc rất muốn thử bày trận." Giống như lúc muốn dùng thử cung tên vậy. Không thì sao hắn lại kích động như vậy chứ? Cổ yên lặng nhìn bóng dáng biến mất của Mạc, sau đó nó nói với Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ đồng ý, vỗ nhẹ lên đầu Cổ, không nói gì.

Lúc Dực nghe Mạc nói có cách đối phó với mấy con dã thú kia, còn có thể giúp bộ lạc săn thức ăn, gã không hỏi thêm một câu nào liền dẫn hắn tới chỗ tộc trưởng.

"Ngươi nói dùng đá bày trận? Là trận gì hả?" Viêm nghi hoặc hỏi.

Trận gì? Mạc sửng sốt, Bách Nhĩ chưa bao giờ nói với bọn họ là trận gì hết, trong mắt hắn trận pháp đó chỉ là cạm bẫy dùng đá và cây cối bình thường thôi, nhưng không biết sao dựa theo cách của Bách Nhĩ, người với động vật đi vào lại choáng váng, không thể nào ra vào được, chính mình còn không hiểu tại sao lại bị cạm bẫy đó lấy mạng. Hắn nhớ Bách Nhĩ từng nói, nếu đánh nhau, còn có thể dùng người bày ra trận pháp lợi hại hơn. Có điều Bách Nhĩ không dạy cho bọn họ, bởi vì chỉ học trận pháp phòng ngự trước sơn động thôi, bọn họ cũng đã mất hơn nửa mùa tuyết rơi rồi, nhưng cũng chỉ là học bằng cách ghi nhớ, chứ cũng không biết ý nghĩa là gì.

Gãi đầu, hắn nghĩ không ra phải giải thích như thế nào, vì thế khua tay múa chân để họ hình dung trận pháp trước sơn động.

"Ngươi nói dùng đá liền có thể ngăn dã thú, còn có thể tách chúng ra, để chúng ta bắt giết?" Viêm nheo mắt, ngữ khí có chút nguy hiểm. Bởi vì chuyện của Mai Việt, tâm trạng của hắn vốn đã không tốt, bạn đời

của Mai Việt chính là huynh đệ của hắn, đệ đệ vừa mới chết một ngày mà bạn đời của y lại muốn bỏ đi với người khác, đừng nói là tộc trưởng, ngay cả một người bình thường cũng sẽ không chịu nổi. Bởi vậy, liên quan tới người bộ lạc Hắc Hà, hắn cũng không khỏi có chút giận cá chém thớt. Vốn nghe Mạc nói có thể giúp bọn họ, nên hắn còn gắng gượng áp chế khó chịu trong lòng, muốn nghe xem đối phương có cách nào, thế nhưng lời nói của Mạc lại khiến hắn có cảm giác như bị trêu chọc.

"Là thật đấy." Cơ thể Mạc nháy mắt căng chặt ra, hắn cũng không có ngốc, đương nhiên có thể cảm thấy sự phẫn nộ của đối phương, nên liền vội vàng giải thích "Bên ngoài sơn động chúng ta ở chính là làm như vậy đó. Bách Nhĩ còn dùng cách này dựa vào rất ít người để giết chết một bầy tiểu nhĩ thú." Hắn không nói tới con số, vì biết có nói ra đối phương cũng chẳng biết là bao nhiêu.

Khóe môi Viêm hơi kéo căng ra, hắn nhắm chặt mắt mới có thể đè nén tức giận trong lòng, mặc kệ nói sao, bộ lạc Đại Sơn của họ hiện tại đã đi vào tuyệt cảnh, nên chỉ cần có một tia hi vọng, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

"Ngươi định làm như thế nào?" Nếu đối phương nói muốn bố trí cái trận pháp quỷ gì ở ngoài động kia, nhưng lại khiến thú nhân bộ lạc phải mạo hiểm đi vác đá, thì hắn nhất định sẽ cho đối phương biết nanh vuốt của mình sắc bén bao nhiêu.

"Không phải phía dưới các ngươi có một cái động rất lớn sao? Chờ ta bố trí xong ở trong đó, ngươi có thể xem thử, nếu được thì mở cửa động ra, để dã thú tiến vào." Lần này Mạc không lỗ mãng như trước, mà là cẩn thận cân nhắc từ ngữ sử dụng, để tránh chọc tức Viêm, trông tâm tình hắn còn tệ hơn Đồ.

Lần này tức giận của Viêm triệt để lắng xuống "Trong động không có đá cao, còn lại đều như vậy, có thể không?" Hắn chỉ giường ngủ của chính mình. Đó là một khối đá bằng phẳng, cao tới đầu gối, có thể đủ hai ba thú nhân nằm. Có thể tưởng tượng, mấy tảng đá theo lời hắn đều là đá bằng phẳng, lớn đến mức đủ để ngủ hoặc đặt đồ. Mạc kinh ngạc trừng lớn mắt, không thể tin được "Sao có thể, chỗ của các ngươi không phải là núi đá à? Sao ngay cả một hòn đá cũng không có?" Hiện tại hắn cần là loại đá cao cao ngay cả dã thú cũng không di chuyển được, chứ không phải loại đá ai cũng nhảy lên được. Bày trận bằng loại đá này thì có khác biệt gì đâu.

Viêm buông tay, cũng có chút bất đắc dĩ "Tại lúc chúng ta chuyển bộ lạc vào đây, mấy hòn đá tạp nham chắn vài nơi đều bị khiêng ra ngoài, chỉ để lại mấy tảng có thể dùng thôi…"

"Có thể dùng? Sao có thể dùng chứ!" Mạc giậm chân, cảm thấy tiền bối của Viêm thật không sáng suốt, đá hữu dụng thế sao lại ném đi. Viêm không nói gì, mà nhìn hắn, trong lòng cũng không phải không có phiền muộn. Tuy không biết thứ đối phương nói có tác dụng hay không, nhưng dù sao cũng là một hi vọng, mà nay hi vọng đó ngay cả cơ hội thử cũng không có, sao không khiến người ta buồn bực được.

"Bỏ đi, để ta về suy nghĩ lại." Chắc cảm thấy có nổi giận cũng vô dụng, bả vai Mạc xụ xuống, có chút ủ rũ khoát tay, liền định xoay người trở về.

"Khoan đã, Mạc, thứ Bách Nhĩ giết dã thú là gì vậy?" Viêm gọi người lại. Ban đầu hắn đã muốn hỏi, kết quả lại bị Đồ kêu mệt ngăn lại.

"Hả, cái gì… Cái kia à, nó là cung tên, Lão Thác làm ra đấy. Đáng tiếc chỉ có một bộ như vậy thôi, không thì ta cũng muốn mang theo một cái." Mạc đối với phát hiện mới của nhà mình cảm thấy rất tự hào, nên người ta hỏi, liền nhịn không được khoe ra "Ngươi đừng nhìn dáng vẻ của nó kỳ quái như vậy, khả năng giết dã thú rất lợi hại đấy, còn không cần tới gần, lại an toàn hơn nhiều. Trên tay Bách Nhĩ ấy, một lần có thể giết ba con dã thú… Ta đoán y còn có thể giết được nhiều hơn nữa." Câu sau, giọng nói của hắn nhỏ đi nhiều, gần như là lẩm bẩm.

"Bách Nhĩ chỉ là á thú, sao y biết mấy thứ này?" Đây mới là nghi hoặc lớn nhất trong lòng Viêm. Trong hiểu biết của hắn, á thú ngoại trừ sinh con, thì chỉ biết làm chút chuyện vặt vãnh, ví dụ như nấu cơm, vá da thú, còn bắt giết dã thú, lấy hình thể mảnh mai và sức lực của họ không bị dã thú ăn là còn may mắn đấy. Thế nhưng Bách Nhĩ quả thật đã giết được dã thú, hơn nữa giết không ít hơn thú nhân, tuy hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng có nghe thú nhân trong bộ lạc mình kể lại. Hắn biết bọn họ sẽ không gạt hắn, nên mới cảm thấy hết sức kinh ngạc.

"Những thứ Bách Nhĩ biết nhiều…" Mắt Mạc sáng lên, đang muốn nói Bách Nhĩ giỏi cỡ nào, thì hắn nhanh chóng kịp phản ứng, mà dừng ngay lại "A, ta phải về ngủ một giấc đây, mai lại giúp các ngươi xem có cách gì hay không." Hắn vừa nói, vừa nhanh chóng đi ra ngoài, sợ ở lại thêm một lát sẽ không khống chế được miệng của mình.

Dực nhìn Viêm, được hắn cho phép, cũng đi ra ngoài. Tuy phương hướng của thú nhân rất tốt, thế nhưng sơn động của bọn họ rất phức tạp, hơn nữa mỗi động đều na ná nhau, đi qua một lần cũng không thể nhớ rõ được. Gã không hi vọng Mạc lạc đường, tới lúc đó gã lại phải mất công đi tìm.

Trong động chỉ còn lại một mình Viêm, hắn im lặng ngồi trong bóng đêm, trong đầu hiện lên cung tên cổ quái còn chưa nhìn thấy kia, còn có trận pháp gì đó Mạc nói tới. Nếu lợi hại như lời Mạc nói. Nói không chừng có thể nghĩ cách giữ bọn họ ở lại, không phải bộ lạc Hắc Hà đã không còn sao?

Mạc kích động đi, lại ủ rũ trở về, các thú nhân đều có chút kinh ngạc, chỉ cho rằng tộc trưởng Đại Sơn không biết tốt xấu, từ chối lời giúp đỡ của Mạc. Mãi tới khi Mạc lết tới bên cạnh Bách Nhĩ, thỉnh giáo y, không có đá thì phải làm sao, bọn họ mới bừng tỉnh, đều thầm hô bộ lạc Đại Sơn xui xẻo. Rõ ràng bên ngoài khắp nơi đều là đá, vậy mà lúc muốn dùng lại không có.

"Ta cũng không thể biến ra đá được." Bách Nhĩ trả lời rất đơn giản.

Mạc đến hỏi đương nhiên cũng không phải cho rằng Bách Nhĩ có thể biến ra đá, chỉ là hắn cảm thấy Bách Nhĩ nhất định sẽ có cách khác, nhưng hiện tại bị y đáp như vậy, liền lúng túng không biết nói gì mới được. Đương nhiên hắn vẫn nhớ Bách Nhĩ nói sẽ không giúp, sao có thể trực tiếp đưa ra cách khác cho đối phương, vì thế hắn phiền muộn ngồi một lát, liền bất mãn trở về da thú của mình, một đêm trằn trọc, vắt hết óc suy nghĩ chủ ý. Hôm sau, trời vừa sáng liền vội vàng chạy ra ngoài.

Các thú nhân khác hiển nhiên cũng ôm ý tưởng giống hắn, nên không có ý định lập tức rời đi. Bách Nhĩ cũng không thúc giục họ, y chỉ ngồi trên da thú, nhìn ánh sáng thanh tịnh đẹp đẽ từ những cái lỗ nhỏ tự nhiên trên vách động chiếu vào, chậm rãi rọi sáng huyệt động không lớn này. Không thể không nói, huyệt động của bộ lạc Đại Sơn đúng là rất tốt, có thể giảm bớt phiền phức xây nhà. Y tin dù mùa tuyết rơi hay khi dã thú đột kích đều có thể yên bình vượt qua, thậm chí không cần quá nhiều người canh gác, chỉ tiếc là đụng phải thú triều mấy đời không gặp. Có điều y cũng tin là không chỉ bộ lạc Đại Sơn, mà các thú nhân bộ lạc khác phỏng chừng cũng rất khó bình yên vượt qua thú triều lần này. Có thể nói, hồi trước bị bộ lạc Hắc Hà đuổi đi, xét từ một góc độ khác cũng là may mắn của y, nếu y vẫn còn ở lại đó, dù có thể sống sót mà trốn ra, chỉ e cũng không có nơi cư trú, muốn ngủ yên ổn một hồi cũng sẽ trở thành chuyện xa xỉ.

"Nghĩa phụ, người thật sự không muốn giúp bộ lạc Đại Sơn à?" Chờ các thú nhân đều lục đục đi ra ngoài, Tiểu Cổ mới ghé vào tai Bách Nhĩ, nhỏ giọng hỏi. Thực tế, nó cảm thấy Bách Nhĩ không phải là người thấy chết mà không cứu.

"Nghĩa phụ lại không có giao tình với họ. Không có lợi, sao nghĩa phụ phải giúp họ chứ?" Bách Nhĩ đáp rất hiển nhiên.

"Nhưng lúc mùa tuyết rơi, người cũng giúp con và mọi người mà." Hơn nữa đều là kẻ già yếu, bệnh tật, không phải càng không có lợi gì sao? Cổ không hiểu. Nó đương nhiên sẽ không quên, thời điểm đó, ngoại trừ Duẫn, Nặc, Bách Nhĩ cũng không có giao tình gì với những người khác.

"Nghĩa phụ giúp các ngươi lúc nào? Nghĩa phụ cho các ngươi ăn hay cho các ngươi ở?" Bách Nhĩ kinh ngạc "Là con với mọi người tự cố gắng sống sót mà." Lại nói tiếp, khi đó nội lực của hắn mới sinh, chống lại một con tiểu nhĩ thú chỉ e cũng không nổi, mà hai người Duẫn, Nặc còn chưa thích ứng việc đi săn với cơ thể không trọn vẹn, nếu không có những người khác gia nhập, dù bọn họ còn sống sót, thì cũng khá là gian nan.

"Vậy… vậy sau này không phải người còn cứu người trong bộ lạc sao? Họ còn đối xử với người không tốt nữa." Cổ vẫn cảm thấy không phải như thế, lại không biết phản bác sao, vì thế nó chỉ có thể tiếp tục nêu ví dụ. Nhớ ngày đó, vì cứu người trong bộ lạc, Bách Nhĩ xém nữa đã chết trong bụng thanh trùng quái rồi.

Thật không rõ thằng bé này đến tột cùng muốn chứng minh cái gì, Bách Nhĩ cười, đưa tay xoa mái tóc ngắn như bụi gai của nó "Chuyện đó không phải vì các ngươi sao? Con quên là phía trước nghĩa phụ cũng không muốn đi. Nếu không phải một đám các người đều trộm đi, nghĩa phụ nào có thể phân tâm chứ?"

Vì thế Cổ rốt cuộc xác định, Bách Nhĩ thật sự không muốn giúp. Nó lại không chú ý tới Bách Nhĩ nói là không muốn giúp người không liên quan, không ràng buộc, thật ra hàm ý bên trong chính là, nếu thù lao của bộ lạc Đại Sơn khiến y động tâm hoặc là bọn họ trở thành người của y, như vậy Bách Nhĩ sẽ không keo kiệt ra tay. Có điều từ những lời này Cổ lại tìm ra một sự thật khác khiến nó vui vẻ không thôi.

59. Chương 59: Thổ Trận

"Nghĩa phụ, ý người nói là con và mọi người rất quan trọng với người sao?" Mạo hiểm tính mạng đi cứu người bộ lạc thật ra là vì họ. Từ câu này, cái đầu linh hoạt của Cổ nhất thời xoay vòng lên, hai mắt nó không khỏi lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn dấy lên nụ cười xán lạn chưa từng có. Bách Nhĩ mỉm cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Y xoa đầu Tiểu Cổ, sau đó như cảm thấy điều gì, mà quay đầu nhìn qua cửa động.

Đồ đứng ở đó, không biết có nghe thấy đối thoại của hai cha con không, có lẽ vì cơ thể hắn đứng khuất ở nơi không có ánh sáng chiếu tới, nên nhìn qua có chút u ám. Mãi tới khi nhận thấy ánh mắt của Bách Nhĩ, hắn mới khựng lại một chút, rồi đi tới. Ánh sáng làm lộ rõ khuôn mặt góc cạnh của hắn, mất đi vẻ u ám, nhưng lại hiển lộ sự lạnh lùng.

"Ngươi vốn không muốn cứu chúng ta?" Hắn đi tới trước mặt Bách Nhĩ, trầm giọng hỏi. Tuy biết đây là chuyện rất bình thường, thế nhưng không hiểu sao nghe vào tai, hắn vẫn thấy khó chịu.

"Nếu là ngươi, ta nghĩ mình sẽ đi cứu, bởi vì ta nợ ngươi một mạng." Bách Nhĩ do dự một lát, mới trả lời. Dù cho khoản nợ này là do nguyên chủ thiếu, thế nhưng y đã chiếm thân xác của nguyên chủ, ơn cứu mạng này cũng không thể không báo đáp.

Lúc Đồ nghe được nửa câu trước còn chưa kịp vui mừng đã bị nửa câu sau dụi tắt niềm vui mới dâng lên trong lòng. Môi hắn mấp máy, nhưng không nói ra câu nào, bởi vì lời Bách Nhĩ nói là sự thật, hắn thậm chí nên vì đối phương nhớ mình đã từng ra tay cứu giúp mà cảm thấy cao hứng. Thế nhưng hắn lại không vì thế mà cao hứng, trái lại có một cảm giác khó chịu nói không nên lời.

"Nếu là những người khác… Ngươi cho rằng dựa vào cái gì ta phải mạo hiểm tính mạng đi cứu?" Bách Nhĩ nói tiếp, trong giọng nói mang theo chút lạnh lùng. Có những chuyện y không để ý, thế nhưng không có nghĩa là y hứng thú với chuyện lấy ơn báo oán. Y không giống các thú nhân tàn tật kia, trước đó y không có tình cảm gì với bộ lạc, lại càng không có tình cảm gì với người trong bộ lạc. Việc cứu người, nếu không phải vì đám người Duẫn, Nặc, y sẽ chẳng thèm suy nghĩ tới.

Lông mày Đồ hơi nhíu lại, sau đó nhanh chóng nới lỏng ra "Vậy hiện tại? Nếu hiện tại chúng ta gặp nguy hiểm, ngươi có tới cứu không?" Khi hỏi câu này, trong lòng hắn mơ hồ có chút chờ mong, nhưng nhiều hơn là thấp thỏm. Hắn không biết sau khi trải qua một đường sinh tử, tương trợ lẫn nhau, suy nghĩ của Bách Nhĩ về họ có thay đổi không?

Bách Nhĩ hơi bất ngờ khi hắn hỏi như vậy, y không khỏi khẽ cười lên tiếng, không hề chần chừ đáp "Đương nhiên rồi, chúng ta là đồng minh mà. Chỉ là…" Nói tới đây, y dừng lại, trái tim Đồ không khỏi nảy lên.

"Ước định của chúng ta hình như là các ngươi bảo hộ chúng ta mà." Vậy sao lại hỏi y có cứu họ hay không?

Vì lời nói này của y, tâm tình Đồ đột nhiên thoải mái hẳn lên, khóe môi hắn cong lên, giống như các thú nhân trẻ tuổi bình thường khác, nhìn qua hơi ngốc, hơi khờ, làm gì còn vẻ lạnh lùng hàng ngày nữa.

"Ngươi không đi giúp à, sao lại quay về?" Đối với phẩm chất thấy đồng loại của mình gặp tai họa liền không chút do dự vươn tay ra tương trợ của các thú nhân, Bách Nhĩ vẫn rất ủng hộ. Dù nói thế nào, so với đấu đá lẫn nhau, mượn gió bẻ măng thì tốt hơn nhiều. Đương nhiên, với ý niệm mượn gió bẻ măng của chính mình, y cũng chẳng thấy xấu hổ bao nhiêu. Âu cũng là thói quen mà thôi.

Nói đến việc này, Đồ mới nhớ tới lý do mình trở về, hắn liền vội vàng nói "Là như vầy. Sau khi Mạc đi xem sơn động dưới cùng, hắn nghĩ ra cách đào hầm, đắp đất để bày trận. Thế nhưng hắn không yên tâm, sợ mọi người lãng phí sức lực, nên muốn mời ngươi tới xem."

Bách Nhĩ ồ một tiếng, không ngờ thằng nhóc đó sau khi lăn lộn một đêm trên da thú lại nghĩ ra được chủ ý này, cũng không phải uổng công y dồn ép hắn.

"Vậy đi xem thôi." Y đứng dậy, nắm tay Tiểu Cổ ngoan ngoãn theo mình giúp vui, mà đi ra ngoài.

"Ngươi... thay đổi chủ ý?" Đồ vốn không ngờ có thể mời được y, dù sao tối qua Mạc thất bại mà về, cùng với đối thoại vừa vồi của hai cha con đều nói rõ Bách Nhĩ không muốn ra tay tương trợ.

"Đương nhiên là không rồi." Bách Nhĩ ung dung đi, cũng ung dung đáp "Ta chỉ tới xem náo nhiệt thôi, thuận tiện xem Mạc nhớ được bao nhiêu, đừng để ta mất mặt là được."

Đồ không biết phải nói tiếp thế nào, trong lòng lại cảm thấy hâm mộ đám Mạc không thôi, bởi vì trận pháp gì đó, cùng với con số hắn đều chưa biết, cũng chưa có cơ hội học.

"Bách Nhĩ, ngươi có thể dạy trận pháp kia cho chúng ta không?" Hắn nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra. Ba người là sóng vai mà đi, Bách Nhĩ nghe vậy thì quay mặt qua nhìn hắn, bật cười "Đương nhiên, không phải lúc trước đã nói rồi à? Nhưng hiện tại không có thời gian, đợi về rồi tính." Thấy mặt đối phương lộ ra nụ cười có chút trẻ con giống như Cổ, ánh mắt y thoáng trở nên nhu hòa "Còn mấy con số đơn giản, các ngươi có thể học với đám Mạc, học càng sớm càng tốt, về sau vô luận làm gì, học gì cũng sẽ tiện hơn rất nhiều." Nếu mỗi người học đếm số, y đều phải tự dạy, thì nói thật y không có trái tim bình tĩnh như vậy đâu.

Nghe thấy phải học cùng người khác, Đồ mơ hồ có chút mất mát, nhưng vẫn sảng khoái đáp ứng, đồng thời hạ quyết tâm, đợi lát nữa bắt lấy một người liền bắt đầu học. Phải biết mỗi khi nghe đám người Bách Nhĩ trò chuyện, thỉnh thoảng nói ra một vài con số, mà bọn hắn lại nghe không hiểu, không chỉ hắn mà các thú nhân khác đều cảm thấy thất bại.

"Ta dạy cho ngươi." Cổ đột nhiên chen vào. Nó vốn là tiểu hài tử không thích nói chuyện, tính cách cũng hơi quái gở, thế nhưng sau khi Bách Nhĩ nhận nó làm nghĩa tử, nó hoạt bát hơn so với trước nhiều, cộng thêm lúc ở trong thung lũng cùng Đồ học chèo bè, quan hệ của hai thú nhân một lớn một nhỏ cũng tốt hơn so với người khác.

"Vậy giờ bắt đầu luôn đi." Mắt Đồ sáng lên, một tay nhấc bổng tiểu thú nhân để nó ngồi lên vai mình, vội vàng nói. Hiện tại vì cơ thể của Cổ còn nhỏ, lúc đi săn khả năng so với thú nhân khác kém hơn, thế nhưng học mấy cái cổ quái của Bách Nhĩ thì không hề thua người khác, lúc ở sơn động bọn họ đã từng thấy qua.

Cổ kinh hãi hô một tiếng, sau đó mím môi, có chút ngượng ngùng nở nụ cười. Từ lúc a phụ mất, nó chưa bao giờ được đối xử như thế, tuy Bách Nhĩ là nghĩa phụ của nó, nhưng dù sao cũng là á thú, không thể nào nhấc một thiếu niên mười hai mười ba tuổi lên vai y ngồi được. Thế nhưng ngồi trên bả vai vững vàng của thú nhân trưởng thành, cảm giác như cả hồn và xác đều bay lên, nó mới biết mình với thú nhân trưởng thành chênh lệch biết bao nhiêu. Trái tim Cổ đập thình thịch, quên luôn mục đích ban đầu, mãi tới khi Đồ thúc giục nó.

Thấy trên mặt Cổ cố gắng thế nào cũng không kiềm chế được vui thích, trong mắt Bách Nhĩ cũng lộ ra vui mừng, không khỏi có thêm vài phần hảo cảm với Đồ.

Một đại một tiểu thú nhân lúc thì lớn tiếng tranh luận, lúc thì hạ giọng thì thầm với nhau, cùng với khi đi ngang qua một vài huyệt động, dưới ánh mắt kỳ lạ của các á thú từ bên trong nhìn ra, cuối cùng ba người cũng đi tới huyệt động lớn nhất mà các thú nhân đang tụ tập.

Cái động đó quả thật rất lớn, tuy cửa động bị bịt kín, nhưng vẫn có ánh sáng từ chỗ khác chiếu vào, có thể thấy rõ được hơn phân nửa hang động. Trong hang động này ngoại trừ một ít thạch nhũ treo ngược, thật sự không có dư một khối đá lớn nào. Thế nhưng trong cái rủi lại có cái may, chính là mặt đất của hang động là đá vụn và lớp đất sét rất dày, mọc một vài loại cỏ nhỏ và dây leo, mà cũng không phải là quấn chặt lấy đá, vì mùa tuyết rơi vừa qua, mấy loại cỏ và dây leo này chỉ còn là những thân cây có chút khô héo, không mọc ra lá được.

Các thú nhân đang bận rộn, dưới chỉ huy của Mạc, bắt đầu đào đất sét từ cửa động, xem ra là muốn đào một lớp trên mặt đất. Bởi vì không có công cụ, phần lớn các thú nhân đều hóa thành hình thú dùng móng vuốt đào bới, cũng không tính là chậm, thế nhưng có móng vuốt của thú nhân đã rịa máu. Bách Nhĩ nhìn

thấy một thú nhân giơ móng vuốt lên, dùng lưỡi liếm vài cái, lại tiếp tục đào đất, y không khỏi nhíu mày lại.

"Bách Nhĩ, ngươi đến rồi." Ba người đến khiến không ít người chú ý, Mạc ngẩng đầu nhìn qua, lập tức nở nụ cười, tiến tới "Ngươi xem ta làm vậy có được không?" Không đợi Bách Nhĩ trả lời, hắn đã nói một lượt suy nghĩ của mình. Hóa ra Mạc tính trực tiếp dùng đất sét trên mặt đất dựa theo trận pháp của Bách Nhĩ để đào đường hầm, đất sét được đào lên thì đắp thành vách của đường hầm, làm cho hàng rào của đường hầm cao hơn người. Bởi vì lối vào sơn động cũng ở thấp dưới đất, như vậy lúc dã thú tiến vào dĩ nhiên sẽ đi theo đường hầm, nhưng lại không thể nhảy qua vách hầm. Các thú nhân đứng ở vị trí Bách Nhĩ đang đứng thì có thể quan sát hết tình huống dưới hầm, sau đó lựa chọn cách tiến vào. Ý tưởng này quả thật rất hay, nhất là đối với một người mới học sơ qua trận pháp mà nói, có thể nghĩ ra đã thật không dễ dàng gì.

"Lấy tốc độ như vậy, ngươi tính bao giờ mới bày xong trận pháp?" Bách Nhĩ chỉ ra vấn đề tồn tại. Chỉ trông cậy vào móng vuốt, dù cho có bày trận xong, các thú nhân đó trong thời gian ngắn cũng không thể đi săn được, hơn nữa tiền đề là móng vuốt của bọn họ sẽ không bị hỏng. Huống chi kế hoạch của Mạc như vậy, tại tình huống không có công cụ như cuốc, dù người nhiều, chỉ e cũng phải mất hơn mười ngày. Mà thức ăn họ mang đi lại chỉ đủ ăn trong một ngày nữa thôi, bộ lạc Đại Sơn thì càng không cần phải nói.

"Ta nghĩ hôm nay sẽ làm xong. Ngày mai là có thể mở cửa động ra rồi." Mạc trả lời, xem ra hắn cũng nóng vội.

"Ngươi cho rằng có thể làm xong nhanh như vậy sao?" Bách Nhĩ hỏi lại.

"Chắc là có thể." Mạc ôm gáy, có chút không biết làm sao. Hắn nhớ khi bày trận ngoài sơn động, Bách Nhĩ không mất tới một ngày đã làm xong một trận pháp đơn giản, cũng có thể vây khốn dã thú, lần đó thú nhân tham gia đều là người già, trẻ nhỏ, kẻ khuyết tật, nên hắn mới cảm thấy lần này nhiều thú nhân cường tráng vậy chắc là có thể làm được.

Bách Nhĩ lắc đầu, tuy y hạ quyết tâm sẽ không chủ động hỗ trợ, nhưng vẫn không đành lòng thấy các thú nhân ngay cả bụng cũng chưa ăn no lại mất công làm việc cả một ngày, để rồi kết quả gì cũng không đạt được.

"Ngươi bày trận này phức tạp hơn trước kia ta làm nhiều. Trận pháp kia chỉ cần chặt mấy cây thứ thứ là đủ rồi, còn ngươi phải đào đất rất sâu… Ngươi muốn hoàn thành trong một ngày cũng không phải không thể, nhưng cần phải tìm công cụ thích hợp, chứ không phải dùng móng vuốt của các ngươi đào, như vậy sẽ hư móng vuốt đấy." Y tận tình khuyên bảo.

Mạc luôn luôn tin phục y, nghe y nói như vậy, cộng thêm sau khi chú ý tới móng vuốt các thú nhân bị chảy máu, hắn liền phiền muộn. Tìm công cụ? Dùng công cụ nào mới được đây?

Viêm ở phía sau Bách Nhĩ từ lúc y tới, vẫn luôn dựng thẳng tai nghe hai người nói chuyện, lúc này mắt hắn không khỏi chợt lóe sáng, sau đó nhớ tới cách làm. Không phải hắn hoàn toàn không tin vào cách của Mạc, chỉ là cảm thấy nếu đã quyết định thử đương nhiên phải làm cho tốt.

"Hay là chúng ta lấy đá đào?" Mắt Mạc lướt qua xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại những tảng đá mỏng dưới chân, hắn cúi người nhặt lên, thử đào mấy cái. Tuy cảm thấy như vậy sẽ không làm bị thương móng vuốt, thế nhưng tốc độ lại chậm hơn, khiến hắn không khỏi chán nản.

60. Chương 60: Tròng Thú

Vò đầu bứt tai thật lâu, Mạc cuối cùng vẫn kêu các thú nhân đang bận rộn ngừng lại, để họ cùng mình nghĩ cách tìm công cụ đào đất thay thế cho móng vuốt. Ai nghĩ được cách hay nhất sẽ nhận được một miếng thịt nướng. Hiển nhiên miếng thịt nướng này là hắn định xuất từ bao da thú của mình ra. Vô luận là đối với các thú nhân lâu rồi chưa được ăn no hay là thú nhân trong nhà có á thú không thích ăn thịt sống, được chia một phần thịt nướng đều vô cùng trân quý, bởi vậy Mạc vừa nói xong, các thú nhân đều nhao nhao dừng lại, có người ở lại đi xung quanh tìm mọi thứ để thử, có người thì trở về hang động của mình nghĩ cách.

Bách Nhĩ nhìn thấy vậy, liền tán thưởng một tiếng. Tiếp thu ý kiến của đám đông tốt hơn nhiều là chỉ có một người đau đầu suy nghĩ, huống chi đây còn là việc của bộ lạc Đại Sơn, đâu thể để người ngoài gánh hết được. Thấy Mạc đã làm rất tốt, y cũng không muốn tiếp tục ở lại đây lãng phí thời gian nữa.

"Ta muốn một cây dây leo bền chắc." Y nói với Đồ.

"Một cây…" Một cây là bao nhiêu? Trong đầu Đồ đầy con số, cộng thêm xòe ngón tay ra đếm như lúc nãy Cổ chỉ, nghe vậy, hắn ngây ngốc một hồi mới phản ứng lại, cũng chẳng hỏi y muốn làm gì, mà trực tiếp bắt lấy Viêm cách mình không xa, mở miệng đòi.

"Ngươi muốn cái đó làm gì?" Viêm cũng không như bọn Đồ, đối với yêu cầu của Bách Nhĩ không hỏi một tiếng đã cố gắng làm theo.

"Tròng dã thú." Bách Nhĩ biết giờ không nói, lát nữa bọn họ cũng có thể nhìn thấy, nên y hoàn toàn không có ý định giấu diếm "Tròng được sẽ chia cho ngươi một nửa." Xem tình trạng của đám Mạc, nếu không xử lý xong chuyện của bộ lạc Đại Sơn thì nhất quyết không chịu rời đi, vậy nên y không thể không suy xét tới vấn đề thức ăn.

Viêm sửng sốt, không nghĩ ra dùng dây leo thế nào mà tròng dã thú được, thế nhưng điều kiện đối phương đưa ra rất hấp dẫn, hắn suy nghĩ một lát, liền hỏi tiếp "Muốn dài cỡ nào?" Nói như vậy xem như là đáp ứng rồi.

"Dài hơn cái dây leo các ngươi kéo người lên cửa động… một ít." Bách Nhĩ vốn muốn nói là hai ba trượng, có điều y biết đối phương không có khái niệm này, nên đành phải sửa miệng, cùng lắm lúc đó y xem trước, xác định đủ hay không là được.

Dây leo ở bộ lạc Đại Sơn cũng không thiếu, bởi vì rất hữu dụng, nên vẫn luôn tồn trữ. Không qua bao lâu, Viêm tìm được một bó lớn. Bách Nhĩ thử độ rắn chắc của nó, sau đó bảo Đồ xách dùm tới cửa động ban đầu họ tiến vào. Viêm đi theo phía sau, hiển nhiên muốn nhìn thử xem y làm sao dùng dây leo tròng dã thú. Hôm nay người canh gác ở cửa động không phải là Dực, mà đổi thành một thú nhân anh tuấn, tóc màu xám. Vô luận là bộ lạc Đại Sơn hay bộ lạc Hắc Hà, ngoại hình phần lớn thú nhân đều là thô kệch mà anh tuấn. Nếu không phải Bách Nhĩ tá thi hoàn hồn, khả năng lần đầu gặp họ đều cảm thấy họ y chang nhau, căn bản không thể phân rõ ai với ai. Nhưng thật ra các thú nhân ngoại trừ màu tóc và màu mắt khác nhau, thì gương mặt, hình dáng cũng có sự khác biệt nho nhỏ. Giống hiện tại, Bách Nhĩ có thể dễ dàng phân biệt hai thú nhân không quen thuộc kia, thậm chí sẽ cảm thấy người này đẹp hơn người kia, giống như là dần dần hình thành thói quen về khiếu thẩm mỹ ở đây vậy.

Dựa theo ý tưởng của Bách Nhĩ, chỉ cần kết các dây leo lại với nhau, sau đó trực tiếp quăng xuống tròng dã thú là được. Trước kia, khi ở biên quan không có việc gì, y cũng từng tới thảo nguyên hoang vắng tròng một con ngựa hoang, sau đó mang về thuần hóa. Nhưng hiện tại không gian hạn chế, nên chỉ có thể bỏ đi ý niệm này.

Y ra ngoài quan sát trong chốc lát, lập tức khiến cho đám dã thú chen chúc ở dưới càng thêm nóng nảy, mà phát ra các tiếng gầm gừ khiến người ta run sợ. Lùi vào trong sơn động, lấy một mũi tên bằng trúc ở bao da thú sau lưng, dùng một đầu dây leo cột chặt ở đuôi tên, sau đó kéo dây cung, hướng đầu mũi tên xuống. Khi đó trong đầu y đột nhiên toát ra một ý niệm, nếu mũi tên móc ngược được thì tốt, sau khi y bắn trúng có thể kéo thẳng dã thú lên. Nhưng nhìn điều kiện hiện tại, chuyện này chỉ có thể tưởng tượng thôi.

Xác định một con trường giác thú thân hình to lớn đang mãnh liệt húc vào lớp đá ở dưới cửa động, khóe môi Bách Nhĩ hơi cong lên, sự nghiêm túc chợt lóe trong mắt, bắn mũi tên có cột dây leo ra. Mũi tên bằng trúc chứa đầy sức lực, xé tan tiếng rít của gió, chớp mắt đã đâm vào cổ của trường giác thú. Đừng nói dã thú quá nhiều, ngay cả khi con trường giác thú đó đúng lúc phát hiện cũng không thể né tránh được, mà dù cho xung quanh trống rỗng, cũng không có bất cứ động vật hay người nào có thể thoát khỏi mũi tên nhắm đích của Bách Nhĩ.

Tiếng mũi tên bằng trúc đâm phập vào thịt bị các âm thanh kêu gào của dã thú lấn át, sau khi Bách Nhĩ bắn tên liền chăm chú nhìn, vừa thấy con trường giác thú kia vì đau đớn mà ngẩng đầu lên, y lập tức vung đầu dây leo cầm trong tay, nắm chặt thời cơ quấn mấy vòng trên cổ nó, sau đó hét lớn một tiếng "Lại đây hỗ trợ." Cùng lúc lên tiếng, y dùng sức kéo trường giác thú cách mặt đất một khoảng nhỏ. Chung quy là y

lo lắng nếu kéo dài thời gian, sợ dây leo không chịu nổi trọng lượng của trường giác thú mà đứt đoạn, càng lo lắng hơn là các dã thú khác phản ứng lại, mà tới cướp con mồi, nên y mới gọi người tới hỗ trợ.

Phản ứng nhanh nhất phải kể tới Đồ và Tiểu Cổ đã xem Bách Nhĩ bắn chết dã thú không chỉ một lần, một đại một tiểu thú nhân chỉ khựng một lát liền nhào tới, giúp y kéo lên trên. Về phần Viêm cùng một thú nhân khác, sau khi khiếp sợ một lát mới lấy lại *** thần, cũng liền vội vàng tiến tới cùng kéo lên. Chờ tới khi kéo đến cửa sơn động, mới phát hiện cửa động quá nhỏ, mà con trường giác thú lại quá lớn, ngoại trừ đầu, thì mình nó không thể kéo vào được.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể để Đồ cùng một thú nhân khác giữ đầu trường giác thú không cho nó rơi xuống, còn Viêm vội vàng đi tìm dao đá đến, cắt mấy khối thịt trên mình trường giác thú mới giải quyết được vấn đề.

Sau khi xác định dây leo vẫn rắn chắc như cũ, Bách Nhĩ lại tròng thêm hai con dã thú húc đầu vào đá nhiều nhất, dĩ nhiên sức y đã cạn, nên liền thu cung tên. Nội công của y bây giờ kém kiếp trước nhiều lắm, bởi vì bắn tên hay kéo dã thú lên đều phải dùng nội lực, giết xong ba con thú y đã cảm thấy sức lực mình cạn kiệt rồi, tuy tốt hơn biết bao nhiêu lần so với khi mới tới đây, nhưng cuối cùng vẫn có cảm giác bị hạn chế nhiều chỗ. Thật không tốt chút nào.

Y đeo cung tên lên lưng, đối với ánh mắt lộ ra khát vọng của vài thú nhân xem như không thấy. Không phải y keo kiệt, chỉ là bộ lạc Đại Sơn này không có gỗ, mũi tên bớt được cây nào thì nên bớt cây nấy, thật sự không thể lãng phí. Y còn phải trông cậy vào mấy chục tên còn lại để kiếm thức ăn cùng với rời khỏi bộ lạc Đại Sơn nữa.

"Nghĩa phụ, chờ chúng ta trở về, con cũng muốn học bắn tên. Hi vọng Thác a gia đã làm được rất nhiều, tới lúc đó mỗi người đều có một bộ, vậy mới tốt." Cổ chạy chậm theo bên cạnh Bách Nhĩ, mắt sáng long lanh, trong đầu nó đang vẽ ra cảnh tượng rất uy phong đó.

"Được. Trở về nghĩa phụ sẽ dạy cho con." Bách Nhĩ đi chậm lại, đưa tay dắt tay tiểu thú nhân.

"Dạ, con sẽ học thật tốt, học nhanh hơn những người khác. Nhanh hơn, giỏi hơn cả Tinh nữa." Cổ lớn tiếng nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên kiên định không hợp với tuổi. Tinh chính là tiểu thú nhân học đếm số nhanh nhất, sau đợt đó cái gì Bách Nhĩ cũng dạy Tinh trước, sau đó để nó đi dạy lại những người khác. Điều này làm cho các tiểu thú nhân đều hâm mộ không thôi, hận không thể thay thế vị trí của Tinh, tuy Cổ chưa bao giờ nói, nhưng lúc nào nó cũng ghi nhớ trong lòng.

Bách Nhĩ mỉm cười, nắm chặt bàn tay nho nhỏ thô ráp của nó, không nói gì. Y nhận thấy được sự chịu khó trong mắt thằng bé, dù nó học chậm, y cũng không để ý.

Lúc này Đồ ở lại cửa động cùng Viêm xử lý con mồi, dựa theo yêu cầu của Bách Nhĩ chỉ lấy đủ phần để mười chín người ăn trong một ngày, còn lại đưa cho bộ lạc Đại Sơn, nếu hắn mà nghe thấy chuyện Bách Nhĩ sẽ dạy bắn tên, chỉ e còn hưng phấn hơn cả Cổ.

"Đồ, ngươi xem có thể nói với Bách Nhĩ một tiếng, đem thứ kia... cung tên cho chúng ta mượn dùng thử một chút không?" Viêm vừa cắt thịt vừa thương lượng nói. Hắn thấy chỉ mất có chút xíu thời gian Bách Nhĩ đã săn được ba con thú, không khỏi động lòng, nghĩ tới nếu chính bọn họ ra tay, nói không chừng có thể giải quyết thức ăn cho toàn bộ lạc, như vậy hoàn toàn không cần tốn sức lực đào trận pháp gì đó.

Trong lòng Đồ nói, ta cũng mới được sờ qua có một lần, muốn dùng cũng phải là ta dùng trước, trên mặt lại không biểu lộ ra, mà chỉ rút mũi tên bằng trúc từ cổ dã thú ra, nói "Ngươi xem, cái này dùng một lần liền bị hư đầu, không thể sử dụng lại. Mũi tên này ngươi đừng thấy Bách Nhĩ bắn vừa nhanh vừa chuẩn mà nghĩ đơn giản, thật ra rất khó bắn lắm đấy, ta đã thử một lần, kết quả tên bay về đâu cũng không biết. Cho các ngươi mượn, chỉ e bắn hết mũi tên Bách Nhĩ mang tới cũng không săn được con dã thú nào." Chính vì hiểu rõ điểm này, nên tuy hắn nhìn mà thèm muốn, cũng không mở miệng nói với Bách Nhĩ cho mình thử một chút.

Thấy hắn không giống như đang nói dối, Viêm trầm mặc một lát, mới nói tiếp "Vậy có thể xin Bách Nhĩ giúp chúng ta săn thêm một chút, chúng ta sẽ lấy muối đổi." Dù sao cũng không thể để người ta giúp bọn họ không công, huống chi còn là một á thú.

"Chỉ e không được, ngươi không chú ý lúc Bách Nhĩ thu cung, tay y đã run lên sao? Chắc là không còn sức lực." Đồ không nghĩ ngợi liền thay Bách Nhĩ từ chối. Thật ra hắn không thấy được tay Bách Nhĩ run, chỉ là hắn nhớ Bách Nhĩ từng nói sẽ không giúp bộ lạc Đại Sơn, nên mới trực tiếp cản lại, để tránh hai bên không thoải mái với nhau.

Lúc ấy Viêm cắt thịt trường giác thú ra, quay đầu cũng có đối mặt với Bách Nhĩ, nghe lời Đồ nói, lập tức nhớ tới lúc đó thấy trán Bách Nhĩ toát mồ hôi, vì thế hắn không hoài nghi, chỉ là tiếc hận có cách hay mà không thể dùng, đồng thời cũng hình thành ý tưởng để các thú nhân theo Bách Nhĩ học cung tên. Đương nhiên muốn thực hiện ý tưởng này, chỉ e phải đợi thú triều qua.

Bách Nhĩ và Tiểu Cổ bị lạc đường. Vốn Đồ cùng Viêm cho rằng bọn muốn đi xuống động lớn ở dưới đáy kia, mà tới đó chỉ cần quẹo một lần là tới, nên mới không có ai dẫn đường. Ai ngờ lại là về động của họ ở, mà về đó thì phải quẹo rất nhiều lần, hai cha con còn vừa đi vừa nói chuyện, kết quả không cẩn thận liền quẹo sai mấy chỗ. Sau khi đi xuyên qua vài cái động nữa, phát hiện vẫn chưa tới nơi, hai người mới biết lạc đường rồi. Nhanh chóng quay trở lại, kết quả không chỉ không đi ra mà ngược lại phát hiện xung quanh càng trở nên xa lạ.

Làm sao đây? Hỏi người khác xem. May mà cách đó không xa có thể gặp một hai á thú.

"Ngươi là Bách Nhĩ phải không? Nghe nói ngươi rất giỏi, tự mình có thể săn thú." Một á thú với mái tóc rối bị hỏi, giống như phát hiện ra cái gì mới lạ, mà đưa tay ra định bắt lấy tay Bách Nhĩ.

Chưa từng có á thú nào nhiệt tình với y như vậy, Bách Nhĩ kinh ngạc, theo phản xạ tránh ra, sau đó mới nhận thấy mình thất lễ, nhưng sắc mặt y vẫn không thay đổi mà chỉ cười nói "Chỉ là may mắn giết chết một hai con dã thú mà thôi. Không biết ngươi là?"

"Ta là bạn đời của Dực, Minh Hi." Á thú thân thiết nói "Hôm qua sau khi nghe các thú nhân nói về ngươi, chúng ta liền muốn gặp ngươi. Chỉ là ngươi biết đấy, á thú chúng ta không dễ dàng phân biệt phương hướng như thú nhân, ngoại trừ đi lấy nước với tới động bằng hữu bên cạnh, những chỗ khác phải có thú nhân đi cùng mới không lạc đường. Thế nhưng bọn Dực lại không rảnh, nên chúng ta không có cách nào đi gặp ngươi… Lại nói tiếp, vẫn là Mai Việt thông minh nhất, chỉ một mình y là á thú mà có thể đi khắp bộ lạc cũng không lạc đường. Có điều giờ Mai Việt không có ở đây, hình như là bị tộc trưởng cho người bắt đi rồi."

Minh Hi hiển nhiên là một người thích nói chuyện, không đợi Bách Nhĩ truy vấn, liền oang oang nói hết những gì mình nghĩ tới ra.

61. Chương 61: Cái Nhìn Đó

Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, nghĩ thầm, xem ra á thú này ngoại trừ nói nhiều cũng không phải là người khó hiểu, không lẽ vấn đề là do khí hậu của hai bộ lạc? Hay là á thú bộ lạc Hắc Hà chỉ nhắm vào nguyên chủ? Hoặc là nói người trước mắt là ngoại lệ giống Tán Tán?

"Bách Nhĩ, tiểu thú nhân này là hài tử của ngươi?" Nói cả buổi, Minh Hi rốt cuộc chú ý tới Cổ đang đứng bên cạnh Bách Nhĩ với khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng ra, y vừa ngạc nhiên vừa hâm mộ hỏi. Y kết bạn đời với Dực rất lâu rồi mà vẫn chưa có con, nên cảm giác đối với á thú sinh được hài tử rất phức tạp, có hâm mộ, có ghen tị, nhưng nhiều hơn là chua xót.

"Ừ, là nhi tử của ta." Bách Nhĩ ôn hòa nhìn xuống Tiểu Cổ, thấy sắc mặt đề phòng của nó, y hơi bất ngờ, không rõ sao thằng bé lại có phản ứng như thế với một á thú không có tính thương tổn gì. Nghe thấy Bách Nhĩ trả lời, Cổ ngẩng đầu nhìn vào mắt Bách Nhĩ, nụ cười chợt lóe lên rồi biến mất, cơ thể nho nhỏ đi tới phía trước đứng, tựa hồ muốn che chở Bách Nhĩ ở phía sau.

"Ta thích tiểu á thú, vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, sẽ được các thú nhân cưng chiều như bảo bối." Minh Hi cảm thấy Cổ rất ghét mình, vì thế y nói.

Bách Nhĩ sửng sốt, mới hiểu được lối tư duy của đối phương, cảm thấy cơ thể tiểu thú nhân bên người căng cứng, y thản nhiên cười nói "Tiểu á thú đáng yêu thì cũng phải dựa vào thú nhân bảo hộ thôi." Nếu mất sự bảo bọc của thú nhân, vậy ngay cả sống tiếp cũng khó, giống như nguyên chủ vậy. Qua lâu như vậy, y cũng biết tỉ lệ sinh á thú và thú nhân nơi này xấp xỉ nhau, thế nhưng vì cơ thể á thú quá mảnh mai, ở nơi

có hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này rất khó lớn lên, ngược lại thú nhân dễ sinh trưởng, nên sống sót khá nhiều, vì thế cũng trực tiếp dẫn tới chuyện các á thú được cưng chiều, tán tụng.

"Thú nhân cần phải bảo hộ á thú mà." Bộ dáng của Minh Hi như thể đây là chuyện đương nhiên, ngược lại vì Bách Nhĩ nói ra lời này mà cảm thấy kỳ quái.

Cần phải ư? Giống như nam nhân cần phải bảo hộ nữ nhân? Ngón tay buông bên người của Bách Nhĩ khẽ co lại, sau đó y khôi phục lại bình tĩnh, cười chính bản thân mình vẫn chưa thích ứng được á thú mang thuộc tính như nữ nhân ở đây. Thế nhưng dù là "cần phải", cũng không có nghĩa tất cả nữ nhân đều được nam nhân bảo vệ, cưng chiều. Có rất nhiều người phụ nữ cũng gánh vác sinh kế của cả một gia đình, như nông phụ quân quyến, thậm chí có người còn bị nam nhân sỉ nhục, như kỹ nữ. Y nghĩ tới kiếp trước, gia quyến của quân sĩ đóng nơi biên cương, thời điểm chiến tranh gian nan nhất, họ cũng sẽ không chùn bước mà giúp thủ thành. Mỗi khi nhìn thấy những khuôn mặt thanh xuân, mĩ lệ bị ánh nắng chói chang của mặt trời, bão cát đục khoét của biên quan làm cho da dẻ thô ráp, nứt nẻ, trong lòng y đều sẽ dâng lên sự kính trọng vô vàn. Cho nên, tại thế giới thú nhân với hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc hơn kiếp trước của y biết bao nhiêu lần, nếu á thú vẫn còn có suy nghĩ ỷ lại vào sự bảo hộ của thú nhân, chỉ e số á thú sẽ càng ngày càng ít.

"Không có ai cần phải bảo vệ ai hết, nhất là phải đánh đổi mạng sống." Trừ phi đó là người thân của mình. Bách Nhĩ thì thầm một câu, cảm thấy mình không có cách nào chung sống với á thú, vì thế y nói "Nếu ngươi cũng không biết đường, vậy chúng ta tự đi tìm." Nói xong, y liền dẫn Tiểu Cổ xoay người rời đi.

Minh Hi không ngờ đang yên đang lành trò chuyện, người này nói đi liền đi, mãi tới khi hai cha con đi được một đoạn, y mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, ngăn họ lại.

"Bách Nhĩ, các ngươi đừng đi lung tung. Nếu mà lạc đường ở đây rồi, thì càng đi càng loạn đấy. Tới lúc đó các thú nhân muốn tìm ngươi cũng không dễ dàng gì. Các ngươi vẫn nên ở lại đây, chờ Dực về, ta bảo hắn dẫn đường cho các ngươi."

Tựa hồ cũng chỉ có thể như thế. Bách Nhĩ nhìn các sơn động thông suốt xung quanh, bất đắc dĩ thở dài. Tuy y có thể vừa đi vừa làm ký hiệu, thế nhưng nơi này có thể chứa cả bộ lạc dĩ nhiên cũng không nhỏ, dù cuối cùng có thể đi ra, chỉ e cũng mất không ít công sức.

"Vậy quấy rầy ngươi rồi." Y cũng không tiếp tục khước từ nữa.

"Không quấy rầy, không quấy rầy…" Minh Hi liên tục lắc đầu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Bách Nhĩ, y lại hít lấy một hơi lạnh, trong mắt chợt lóe một tia sợ hãi, giọng nói đột nhiên dừng lại. Hóa ra lúc nãy vết sẹo bên nửa mặt của Bách Nhĩ bị bóng tối che, nên nhìn thoáng qua thì không thấy rõ, nhưng hiện tại vì y xoay người qua nên vết sẹo được ánh sáng chiếu vào mà hiển lộ hết ra bên ngoài.

"Xin lỗi, dọa đến ngươi rồi." Bách Nhĩ ngược lại không quá để ý tới vết sẹo trên mặt mình, có điều dọa người ta sợ, y vẫn thấy ngại ngùng.

"Không… không có gì." Minh Hi lắp bắp mà quay đi, ánh mắt có chút trốn tránh "Các ngươi đi theo ta." Vừa nói vừa nhanh chóng chạy tới phía trước, ***g ngực còn đang đập thình thịch.

Đối với thái độ đột nhiên trở nên lãnh đạm, trốn tránh của y, Bách Nhĩ chỉ cười, cũng không để ở trong lòng. Ngược lại trên mặt Tiểu Cổ hiện lên phẫn nộ, nó nắm chặt tay Bách Nhĩ, giống như muốn nói nó còn ở đây, nó sẽ mãi mãi ở bên Bách Nhĩ, mặc kệ y trông như thế nào.

"Sao vừa rồi con phòng bị Minh Hi vậy?" Bách Nhĩ cảm nhận được tâm ý của nó, trong lòng dâng lên ấm áp, nghĩ đến nghi vấn lúc nãy, vì thế y nhỏ giọng hỏi.

"Á thú sẽ bắt nạt nghĩa phụ." Cổ mất hứng nói. Mặc dù ở trong sơn động, mấy á thú cùng đi đều nghe lời Bách Nhĩ, thế nhưng nó vẫn nhớ lúc ở trong bộ lạc, các á thú đều xa lánh, cô lập Bách Nhĩ. Khi đó nó là cô nhi, nên rất chú ý tới những người cùng tình cảnh với mình. Có lẽ Bách Nhĩ không có ấn tượng với nó, nhưng nó đã từng tận mắt chứng kiến Bách Nhĩ bị á thú hoặc cười nhạo hoặc tránh như ôn dịch, ấn tượng khắc sâu cực kỳ, bởi vậy nó cảm thấy phàm là á thú bộ lạc đều sẽ đối xử không tốt với Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ khẽ cười, lấy tay xoa nhẹ lên đầu nó "Hiện tại không ai có thể tiếp tục bắt nạt nghĩa phụ nữa." Lúc nói những lời này, sắc mặt y đã trở lại bình thường, ngữ khí cũng rất tùy ý, nhưng trong đó tản ra sự

tự tin mạnh mẽ khiến Minh Hi nghe được hai người cười nói mà quay lại nhìn đến ngây ngốc. Người đó vừa khác thú nhân thô lỗ, ngang tàng, bạo ngược, cũng khác với á thú mềm mại, xinh đẹp, mà là một người y chưa bao giờ cảm nhận được ở những người từng gặp. Với so sánh này, khuôn mặt giống thú nhân kia cùng với vết sẹo trên mặt trông có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

"Bách Nhĩ, khụ… Bách Nhĩ, ngươi…" Y muốn nói gì đó, lại phát hiện đầu lưỡi của mình không linh hoạt như bình thường, cả buổi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

"Sao?" Bách Nhĩ mỉm cười, nâng mắt lên nhìn, trong mắt y xoay chuyển sự trầm tĩnh, sóng sánh tao nhã không nói nên lời. Hô hấp của Minh Hi đình chỉ, lần này quên sạch luôn lời mình muốn nói, tim đập mạnh như nổi trống, lại không còn kinh hoảng như phía trước. Thật lâu về sau nhớ lại chuyện này, y vẫn không khỏi cảm thán, trên đời này nếu muốn bàn về xấu xí, khẳng định không á thú nào xấu như Bách Nhĩ, nhưng nếu muốn nói về đẹp đẽ lại không có một thú nhân nào sánh bằng Bách Nhĩ. Cũng từ lúc này y mới biết được một người đẹp hay không, thật ra không chỉ dựa vào mỗi diện mạo bề ngoài. Ngoại hình đẹp, thì cũng chỉ nhận được hai chữ "xinh đẹp", chỉ cần tỉ mỉ chải chuốt sẽ đạt được thôi, thế nhưng cái đẹp toát ra từ trong xương cốt, không phải ai cũng có thể bắt chước được. Mà Bách Nhĩ trong lòng y đã không phải một chữ "đẹp" có thể hình dung.

Thấy y ngốc lăng, Cổ hơi nghi hoặc, Bách Nhĩ hạ mắt, khẽ cười lên tiếng, y không ngờ cách biệt thời không, khác chủng tộc, thay đổi dung mạo, mà y vẫn còn có năng lực khiến một á thú mới quen vốn mang sợ hãi trong lòng nhìn đến ngây ngốc. Nếu đổi thành khuôn mặt kiếp trước chỉ e lại là tai họa. Y theo bản năng sờ soạng lên vết sẹo trên mặt, rất nhanh liền vứt bỏ ý niệm này đi, mà dẫn Cổ tới bên cạnh Minh Hi.

"Đi thôi." So với khuôn mặt kiếp trước, y tình nguyện với bộ dạng hiện tại hơn, sẽ không quá nổi bật, đương nhiên cũng sẽ không đưa tới nhiều phiền toái. Vài nữ nhân điên cuồng kia, rồi lại vài ánh mắt kỳ lạ của mấy nam nhân kia, nếu không phải gia thế y hiển hách, bản thân mình có năng lực vượt trội, chỉ e đã bị cắn xé đến xương cốt cũng chẳng còn.

Y khôi phục khuôn mặt bất biến, thu lại ánh sáng trong mắt, Minh Hi lập tức phục hồi *** thần, trong lòng vẫn lưu lại rung động vừa rồi, nhưng lại hoài nghi có phải mình nhìn lầm rồi không, bởi vậy trên đường đi, y không chỉ ngoái đầu lại một lần, như muốn xác định cái gì đó.

Nghĩa phụ của mình bị một á thú nhìn như vậy, Cổ nhất thời cảm thấy mất hứng, nó cố gắng che trước mặt Bách Nhĩ, đáng tiếc vóc dáng không đủ cao, bởi vậy hành vi này ngoại trừ khiến chính nó càng thêm buồn bực, thì còn chắn đường làm cho Bách Nhĩ chẳng có chỗ đặt chân. Bách Nhĩ vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng không muốn cô phụ tâm ý của thằng bé, nên y không nói gì. May mắn nơi Minh Hi muốn đi rất nhanh đã tới, cuối cùng mới kết thúc đoạn lộ trình vất vả này.

Đó là một sơn động lớn hơn rất nhiều so với chỗ nhóm người Bách Nhĩ ở, bên trong ngoại trừ rải rác một ít đá được đục đẽo bằng phẳng, bóng loáng như ngọc, thì không có đồ gì khác, trông sạch sẽ lại ngay ngắn. Có mấy á thú đang ngồi bên trong, vừa nhờ ánh sáng chiếu vào vách động để may vá da thú, hoặc làm chuyện khác, vừa câu được câu chăng tán gẫu. Thấy ba người tiến vào, đều không hẹn mà dừng việc trong tay lại, nhìn qua.

"Đây chính là Bách Nhĩ, các ngươi không phải nói muốn gặp y sao?" Minh Hi lại khôi phục tính cách nói nhiều như lúc vừa gặp mặt "Đây là nhi tử của Bách Nhĩ, bọn họ lạc đường, vừa lúc gặp được ta, ta liền dẫn họ lại đây. Ta vừa hỏi, Bách Nhĩ thật sự đã từng giết chết dã thú, Dực cũng không có nói dối. Các ngươi đừng nhìn trên mặt Bách Nhĩ có vết sẹo, thật ra y là người tốt lắm, không dọa người chút nào hết…"

Hai cha con Bách Nhĩ nhìn nhau, nhất thời có cảm giác không có gì để nói, không biết Minh Hi từng bị vết sẹo kia dọa sợ tới mức chạy lên phía trước, còn chưa nghe Bách Nhĩ nói được vài câu làm sao lại đưa ra kết luận y là người tốt. Tuy Cổ cũng cho rằng nghĩa phụ của mình rất tốt, nhưng nó vẫn cảm thấy Minh Hi này thật kỳ lạ, có điều chuyện đó cũng không gây trở ngại cho việc nó rốt cuộc sinh vài phần hảo cảm với á thú khi đầu còn đề phòng này.

Bách Nhĩ chú ý tới vài á thú ở trong kia, chỉ có hai người trẻ tuổi, còn lại đều đã là trung niên. Ánh mắt bọn họ nhìn qua có chút hiếu kỳ, còn có chút phòng bị, mà sau khi chú ý tới diện mạo cùng vết sẹo trên mặt y, tựa hồ còn chợt lóe lên một tia khinh thường cùng thương hại, cũng không phải ai cũng vô tâm vô

phế như Minh Hi. Tuy y không ngại, nhưng vẫn cảm thấy sự thương hại kia dùng trên người mình có chút nực cười.

"Ngươi thật sự giết dã thú sao? Ngươi không có nanh vuốt sắc bén của thú nhân, làm sao mà giết được?" Một á thú trẻ tuổi hỏi, tuy chưa nói ra, nhưng người khác vẫn thấy được sự hoài nghi trong mắt y.

Đối với giọng điệu giống như nghi ngờ như thế, nếu là bình thường, Bách Nhĩ cũng lười đáp mà trực tiếp xoay người đi thẳng. Nhưng hiện tại còn phải ở lại đây một lúc, nếu không đáp lại, sẽ làm mất thể diện của Minh Hi, đang định mở miệng nói vài câu không cứng không mềm lại, thì đã nghe thấy Tiểu Cổ tranh nói trước.

"Dù không có nanh vuốt sắc nhọn, lúc đi săn a mạt ta vẫn giỏi hơn, mạnh hơn thú nhân." Một mũi tên giết ba con dã thú, không có bất cứ thú nhân nào có thể làm được. Về phần trận pháp vây khốn dã thú, sau đó chậm rãi giết lại càng không phải bàn tới.

Nghe thấy xưng hô của Cổ, Bách Nhĩ kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng rất nhanh liền hiểu được, y biết tiểu thú nhân này không muốn những người khác cười nhạo một á thú như y lại để người ta gọi là "phụ", nên mới tạm thời thay đổi. Y không khỏi càng hiểu sâu về năng lực tùy cơ ứng biến của Cổ, y tin đứa nhỏ này chỉ cần được chỉ dẫn tốt, thành tựu tương lai ắt sẽ không tầm thường.

62. Chương 62: Chung Sống Hòa Bình

Các á thú nở nụ cười, bọn họ đương nhiên sẽ không tin Bách Nhĩ giỏi hơn thú nhân mạnh mẽ nhất, thế nhưng tiểu thú nhân bảo vệ cho a mạt mình lại khiến họ bất giác sinh lòng yêu thích. Thật ra phần lớn á thú đều rất thích trẻ con, bởi vì không dễ dàng đậu thai, người như Ni Nhã, a mạt của Tiểu Mục là rất ít. Ngồi ở đây có bảy á thú, ngoại trừ hai người trẻ tuổi còn chưa tìm được bạn đời, còn lại năm người khác, chỉ có hai người có con, bởi vậy mới thấy nơi đây sinh sản gian nan cỡ nào.

Cổ bị cười đến đỏ bừng mặt, nó cho là mình bị bắt nạt, thế nhưng lần này Bách Nhĩ lại cảm thấy bọn họ không hề có ác ý, vì thế y vỗ nhẹ lưng Cổ, ý bảo nó không sao.

"Bách Nhĩ, đến bên đây ngồi đi." Quả nhiên, sau khi cười xong, một á thú trung niên liền gọi Bách Nhĩ qua, sắc mặt cũng không tỏ vẻ xa lạ như lúc nãy. Á thú này không có con, ông cũng biết sau này có lẽ cũng không thể nào có con được, cho nên ông rất yêu thích Tiểu Cổ còn nhỏ đã hiểu chuyện như vậy.

Bách Nhĩ cảm ơn, rồi dẫn Cổ đi qua, ngồi xuống một tảng đá phẳng bên cạnh á thú kia.

Các á thú không tiếp tục truy hỏi chuyện đi săn nữa, bởi vì trong suy nghĩ của họ, một á thú vô luận giỏi giang cỡ nào, có thể giết chết một con dã thú chỉ e cũng là dựa vào vận may mà thôi. Ngoại trừ những người tận mắt chứng kiến, tin rằng dù là ai cũng khó mà tin nổi á thú sẽ mạnh hơn thú nhân.

"Bách Nhĩ, có thể cho ta nhìn thử da thú trên người ngươi không?" Thời tiết còn lạnh, các thú nhân thì chỉ cần vây miếng da thú bên hông là được, á thú cũng không đến mức bao kín từ đầu tới chân, nhưng vẫn cảm thấy không tiện. Nhìn thấy quần áo da thú của Bách Nhĩ tuy rách nát lại bó sát bên người giữ ấm, hơn nữa không ảnh hưởng tới hành động, ai cũng không khỏi có chút động tâm.

"Nếu ông còn dư da thú, có thể cho ta mượn thay ra." Bách Nhĩ chỉ hơi do dự, sau đó liền đáp ứng, bởi vì y còn tính để người ta vá lại bộ đồ da thú này nữa.

Á thú kia vốn thầm nghĩ xem thử trên người Bách Nhĩ luôn, nghe vậy ông thấy rất bất ngờ, cộng thêm vui mừng nói không ngớt, sau đó đứng dậy chạy vào trong động của mình, chỉ sợ chậm một chút đối phương sẽ đổi ý.

Các á thú khác nhịn không được mà cười ông, một người nói "Đán Di vui mừng tới lú lẫn rồi. Đã đói tới mức chân tay không còn sức lực, bình thường không nằm thì ngồi, đã bao lâu rồi không có chạy đi như vậy."

Nghe thấy lời này của y, Bách Nhĩ mới chú ý bọn họ đều tựa lưng lên vách đá, trên gương mặt xanh xao trôi nổi bụi đen, tuy trong tay đều làm chút việc may vá, thế nhưng động tác rất chậm, có thể thấy cũng không phải đói khát một hai ngày.

"Mùa tuyết rơi vốn không được ăn no, khi đó tuy các thú nhân không ra ngoài săn thú, nhưng vẫn còn có thể tiết kiệm chút thức ăn cho chúng ta." Thấy được nghi vấn của y, một á thú trung niên nói tiếp, thế nhưng ánh mắt hòa ái vẫn luôn dừng trên Tiểu Cổ, đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh Bách Nhĩ "Sau mùa tuyết rơi, thức ăn trong động đã ăn gần hết, mỗi người đều hi vọng mùa mưa tới có thể ăn no một bữa, ai ngờ lại phát sinh thú triều. Mới đầu thú triều chưa tới sơn động của chúng ta, các thú nhân còn có thể đánh một ít con mồi, sau này… Trước khi các ngươi tới, đã vài ngày không săn được con mồi, còn chết mất vài thú nhân." Nói đến đây, ánh mắt á thú trung niên hơi đỏ lên, quay mặt đi.

"May mà các ngươi đến đây, hôm qua mỗi người chúng ta đều được chia một miếng thịt nhỏ đấy." Minh Hi nói tiếp, trên mặt y không lộ ra bi thương, tuyệt vọng như những người khác, còn có thể vui vẻ cười hì hì "Thịt các ngươi cho mềm lắm, ngon hơn trước kia chúng ta ăn nhiều, sống cũng thơm, ta còn luyến tiếc ăn hết đó."

Nghe y cười nói như vậy, lực chú ý của các á thú nhất thời lại chuyển qua mùi vị của món thịt sống, khổ sở phía trước liền tan thành mây khói.

Bách Nhĩ không khỏi cảm thấy Minh Hi này xem như là một nhân tài, khó trách vừa rồi y tiến vào, nhìn á thú này cũng không hề nghĩ tới vấn đề đói khát. Chẳng qua bao lâu, trong tay Đán Di cầm một miếng da thú màu đen lớn quay lại, có điều không chạy như lúc nãy, mà là vịn tường, chậm chạp đi trở lại.

Bách Nhĩ mượn sơn động của người ta, thay quần áo da thú trên người, quấn lấy miếng da thú rộng rãi. Lâu lắm rồi y không mặc da thú như vậy, thật sự cảm thấy rất mất tự nhiên, vì thế y ngồi yên một chỗ, trước khi các á thú nghiên cứu xong, đồng thời giúp y vá lại quần áo, cũng không hề đứng lên một lần.

"Bách Nhĩ, vết rách trên lưng này rất giống bị dã thú cào, còn chỗ trên đùi này nữa, đây là vết máu à?" Đán Di cầm trên tay nhìn cả buổi, cuối cùng nhịn không được hỏi.

"Lúc gặp thú triều thì bị thương." Bách Nhĩ đơn giản trả lời, dù cho vết thương đó xém nữa đã lấy mạng của y. Mặc dù ở trong thung lũng từng giặt bộ đồ da thú này, nhưng vẫn không giặt sạch được, nên còn lưu lại một ít dấu vết.

"Thú triều?" Các á thú đều giật mình nhìn qua, trong đó đặc biệt biểu hiện của Minh Hi là khoa trương nhất "Bách Nhĩ, để ta nhìn thử vết thương của ngươi… Các ngươi sao thoát ra khỏi thú triều được? Tất cả đều còn sống sao? Thật giỏi quá đi. Thấy bộ dáng các ngươi cũng không giống đói bụng đâu." Y vừa nói, vừa muốn đi tới lật da thú của Bách Nhĩ ra.

Trong nháy mắt Bách Nhĩ lúng túng vô cùng, nhưng vì do chỗ ngồi, nhất thời không thể né được, lập tức bị xốc một nửa mảnh da thú lên, vết thương bị xé mất miếng thịt trên đùi lõm xuống đã tạm thời khép lại, tạo thành vết sẹo khó coi liền hiển lộ trước mắt mọi người. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều trầm mặc. Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, lại kéo da thú trở về, đồng thời trao đổi ánh mắt với Cổ, hai người đổi vị trí cho nhau, để Cổ che trước Bách Nhĩ, không cho những người kia lại có cơ hội động tay động chân nữa.

"Bách Nhĩ, đau lắm phải không?" Một lát sau, Minh Hi từ lúc gặp vẫn luôn thích cười, mắt lại đỏ hoe đi. Y từng thấy các thú nhân bị thương, còn nặng hơn vết thương này, thế nhưng nhìn trên người á thú lại là lần đầu tiên. Y không thể tưởng tượng được cảm giác đau đớn này, bởi vì bình thường thỉnh thoảng va chạm một cái, y đều sẽ đau đến ứa nước mắt, đòi Dực ôm mình, dỗ dành cả một buổi.

"Ưm, cũng bình thường." Bách Nhĩ đối với á thú hở một cái liền đỏ mắt không khỏi dâng lên cảm giác vô lực. Y vốn rất sợ nước mắt của nữ nhân, mà á thú với khuôn mặt nam nhân lại lộ ra bộ dáng lã chã khóc, càng khiến y không thể chịu đựng được.

"Cho nên, Bách Nhĩ ngươi thật sự có thể bắt giết dã thú?" Một á thú trẻ tuổi vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên hỏi. Các thú nhân đổi muối còn có thể dẫn y theo, bị trọng thương như vậy lại làm như không có việc gì, ngoại trừ người thật sự có thể đi săn, còn ai có thể làm được chứ?

"A mạt vốn có thể mà, hôm nay người săn được ba con dã thú đó. A mạt còn có thể nối chân gãy lại cho Kỳ, giờ chân của Kỳ có thể đi lại được rồi, không bao giờ biến thành tàn phế hết." Cổ vô cùng buồn bực, cảm thấy nói thế nào những người này cũng không nghe, còn tưởng nó gạt họ nữa.

Tuy không biết ba con là bao nhiêu, thế nhưng các á thú lại từ những lời này biết được hôm nay Bách Nhĩ

săn được dã thú. Sự thật này làm cho bọn họ vừa vui mừng vừa hoài nghi, dù sao ngay cả các thú nhân cũng không có cách săn con mồi trong thú triều. Còn chuyện gãy chân… bọn họ cảm thấy muốn tiếp thu tin tức này là quá lớn, đầu óc không khỏi có chút xoay vòng. Nếu tất cả… đều là sự thật, như vậy… ngay cả á thú không quá rành chuyện cũng hiểu ý nghĩ này là gì.

"Bách Nhĩ, là thật sao? Ngươi thật sự có thể nối chân bị dã thú cắn gãy?" Hỏi ra những lời này lại không phải bất cứ á thú nào ở đây, mà là Dực trở về tìm bạn đời của mình. Vừa lúc gã nghe thấy Cổ nói, gã đã tận mắt nhìn thấy, đương nhiên biết Bách Nhĩ có thể săn bắn, nên đối với nội dung sau gã kinh hỉ nhiều hơn là hoài nghi.

"Nếu mới bị thương, khả năng nối lại nguyên trạng là rất lớn." Từ lúc Dực đi tới ngoài động, Bách Nhĩ đã phát hiện, nên cũng không bất ngờ "Để lâu, xương liền lại, ta cũng không có cách." Ngược lại không phải thật sự không có cách, chỉ là y chưa từng bẻ gãy xương dị dạng rồi nối lại, nên không muốn nói ra, để tránh hại người.

"Dực, sao ngươi lại về?" Nhìn thấy bạn đời, trên mặt Minh Hi lộ ra vui vẻ, nhào tới, hỏi không ngừng "Hôm nay Bách Nhĩ thật sự săn được dã thú à? Có phải Bách Nhĩ còn giỏi hơn thú nhân không?"

"Là thật." Tuy rằng đang nói chính sự, Dực lại không hề phớt lờ với việc bạn đời ngắt lời như vậy, mà sau khi tự nhiên trả lời, gã liền chuyển đề tài trở lại "Nếu các ngươi có thể tới sớm hơn một chút thì tốt rồi." Gã thở dài "Một chân của Bắc sau khi bị gãy… đáng tiếc đã bị cắn đứt rồi." Bởi vì từng xảy ra chuyện chân bị hoại tử, cuối cùng mất mạng, nên từ đó các thú nhân bộ lạc Đại Sơn một khi bị gãy chân đều sẽ tự mình cắn đứt, cũng không ai dám giữ lại để nó tự lành. Nguyên nhân tuy khác với bộ lạc Hắc Hà, nhưng kết quả cũng giống nhau.

Sau khi từ miệng thú nhân của bộ lạc mình biết được lời Cổ nói là thật, ánh mắt các á thú nhìn Bách Nhĩ liền không giống nhau, có kính nể, mà nhiều hơn là phức tạp đến mức ngay cả họ cũng không hiểu cảm xúc này là gì. Bọn họ chỉ biết là, á thú với diện mạo không đẹp này không giống bọn họ. Y có con, y có thể săn thú, còn có thể nối chân gãy cho các thú nhân… Chuyện này đã không còn là vượt qua bọn họ chút xíu nữa rồi.

"Có rất nhiều ngoại thương, nếu xử lý tốt, thì có thể không tạo thành di chứng nghiêm trọng như vậy." Bách Nhĩ suy nghĩ, cảm thấy người bộ lạc Đại Sơn dễ dàng tiếp nhận điều mới hơn người bộ lạc Hắc hà, vì thế y quyết định nhắc nhở bọn họ mấy câu. Nói thật, y nhìn thấy các thú nhân vì không hiểu biết y dược mà tự dưng tàn tật, bỏ mạng, trong lòng cũng không dễ chịu gì, chỉ tiếc hiểu biết của y cũng có hạn, huống chi hoàn cảnh ở đây lại khác với kiếp trước. Nếu vì vậy mà bộ lạc Đại Sơn coi trọng thảo dược và phương diện chữa bệnh, chữa thương, thì xem như là một công đức đi.

"Ta sẽ nói với tộc y." Nếu nói hôm qua thấy Bách Nhĩ dùng cung tên bắn chết dã thú, Dực chỉ là khiếp sợ, thì hôm nay Bách Nhĩ đứng ở cửa động bọn họ canh gác săn được ba con dã thú đã đủ để gã tâm phục khẩu phục rồi.

Khi nói chuyện, Đán Di đã vá xong quần áo của Bách Nhĩ, còn các á thú khác cũng hiểu rõ phải làm sao để may được bộ quần áo sát người tiện nghi thế này, trong lòng họ đều nóng vội muốn làm thử một bộ.

"Ngươi chờ ta một chút, chúng ta cùng trở về với ngươi." Bách Nhĩ nhận quần áo từ Đán Di, nói với Dực, không đợi đối phương đáp ứng đã xoay người vào hang động phía trước thay quần áo.

Lúc này Dực mới nhớ mục đích mình quay trở về, gã liền vội vàng nói với Minh Hi "Ngươi vào trong đống xương tìm xem có cái xương vai dẹt nào mỏng mỏng, với xương đùi dài mang ra đây, sau đó làm như thế này…" Gã ngồi xổm trên mặt đất, khua tay múa chân mấy cái "Cột chúng lại, có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, tốt nhất các ngươi cùng nhau đi làm đi."

Chờ Minh Hi nghe rõ, Bách Nhĩ đã đổi xong quần áo đi ra, đợi một hồi lâu, y mới hơi ngộ ra, mà cười hỏi Dực "Sao rồi, tìm được cách đào đất à?"

Dực cười hì hì, gật đầu nói "Là Bắc nghĩ ra đó. Hắn vốn muốn cùng đi đào đất, chỉ là không tiện lắm, sau đó nghe Mạc bảo không cần dùng móng vuốt, mà dùng thứ khác thay thế, một mình hắn ở đó suy nghĩ cả buổi mới nghĩ ra cách như vậy. Chúng ta thử một chút, quả đúng là nhanh hơn dùng móng vuốt, hơn nữa

còn không làm thương móng vuốt, chỉ cần có sức lực là được. Vừa lúc, ngươi đi xem thử đi, Mạc cứ lải nhải nhắc tới ngươi mãi."

63. Chương 63: Tộc Vu Đại Sơn

Dã thú nơi này bởi vì hình thể khổng lồ, nên xương bả vai cũng rất rộng, nếu đục lỗ ở chuôi, cột thêm xương dài, có thể làm ra được một cái giống như xẻng. Xương thú gần đây bộ lạc Đại Sơn ăn xong đều chất vào đất trống trong sơn động, để tránh ném xuống trúng dã thú lại khiến chúng sôi trào thêm, cũng may là như thế, nếu không có nghĩ ra cách cũng vô dụng.

Không chỉ như vậy, bọn họ còn nghĩ ra dùng móng vuốt khô cứng của dát dát thú làm tơi bùn đất lên cho dễ đào, rồi lại lấy bình gốm thật lâu không dùng tới múc nước, tưới xuống cho ướt bùn rồi lấy xẻng xúc nhanh qua hai bên đường hầm, xây thành vách tường đất thật dày theo đúng danh xứng với thực, để tránh bị dã thú chen chúc làm cho sụp xuống. Tóm lại ngươi một câu ta một câu, quả thật so với một mình Mạc đau đầu suy nghĩ tốt hơn nhiều. Chỉ là cứ như vậy, thịt nướng như lời hứa hẹn của Mạc liền không đủ. Cuối cùng Giác, người bạn thân nhất của Mạc, cùng với đám người Đồ lúc sau chạy tới cũng chia một phần của mình ra, dù sao thức ăn ngày hôm nay Bách nhĩ cũng đã săn rồi. So với ăn thịt nướng cũ, bọn họ ngược lại thích ăn thịt sống mới hơn.

Bộ lạc Đại Sơn có bảy tám trăm người, bởi vì chỉ ở trong động đào đất không có nguy hiểm, nên ai hoạt động được đều xuống dưới hỗ trợ. Sức của á thú và lão nhân yếu, lại không có công cụ, liền cố gắng không để ảnh hưởng tới động tác của các thú nhân mà dùng tay vốc nước làm ướt bùn, tuy tốc độ chậm, nhưng cũng tốt hơn là không làm gì hết.

Nhìn thấy cảnh này, Bách Nhĩ cũng không tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, vì thế y chỉ cho Mạc vài cái, để bố trí trận pháp không đến mức chịu không nổi một kích. Nếu không, thật sự có thể tước mất hi vọng dồi dào và cũng là con đường sống cuối cùng của tộc nhân Đại Sơn. Mà chính y sau khi khôi phục được chút nội lực, liền đi săn thêm hai con thú. Có đủ cho bộ lạc Đại Sơn ăn hay không, y không biết, nhưng chí ít cũng không đói chết. Tiểu Cổ không chịu ngồi yên, sau khi nhìn y tròng thú xong, nó liền chạy tới tham gia đào hầm, xây tường đất.

Bách Nhĩ nhàm chán, đang định về luyện công, thì bị một lão thú nhân đột nhiên xông ra ngăn lại. Trong tay lão thú nhân đó cầm một cái gậy có đầu thú, nếp nhăn trên mặt nhiều đến mức có thể kẹp chết muỗi, Bách Nhĩ vừa thấy liền nghĩ tới tộc vu, y bất giác nhíu mày lại, nhưng vẫn nhẫn nại, bình tĩnh chờ đối phương nói rõ ý đồ của mình. Nói thật, nhờ vào vết xe đổ của tộc vu Hắc Hà, nên y đều có chút ác cảm với người liên quan tới chức tộc vu.

"Hài tử, đi theo ta." Bất ngờ là biểu hiện của lão tộc vu này rất thân thiết, sau khi mở miệng cũng không có cảm giác u ám như tộc vu Hắc Hà.

Bách Nhĩ chỉ thoáng chần chừ một chút, sau đó quay đầu nói với đám Đồ một tiếng, rồi mới theo sau. Y ngược lại không lo lắng một lão nhân gần đất xa trời như vậy có thể làm gì mình, thế nhưng dù sao cũng chưa quen cuộc sống nơi đây, y lại biểu hiện ra năng lực bắn chết dã thú của mình, phòng bị một chút cũng tốt.

Lão tộc vu run rẩy đi ở phía trước, sau khi nói câu kia cũng không quay đầu lại, chiếc gậy chống bằng xương đập lên mặt đất tạo thành từng tiếng lộp cộp nặng nề, giữa sơn động im lặng phẳng phất như nện vào lòng người. Bách Nhĩ thong dong đi theo sau, còn nhàn nhã thuận tiện nghiên cứu một chút huyệt động kỳ dị này.

Mới đi được một lát, phía sau liền truyền tới tiếng bước chân vội vàng, là Đồ chạy tới.

"Cốc vu trưởng, ta đi cùng Bách Nhĩ." Chắc là giống như Bách Nhĩ, trong lòng có kiêng kị với người làm tộc vu này, cộng thêm Bách Nhĩ cũng là người kỳ lạ, các thú nhân đi cùng y đều có chút không yên lòng, thương lượng một chút, vẫn quyết định để Đồ đi cùng. Vô luận thế nào, có thú nhân đi cùng cũng sẽ tốt hơn.

Cốc tộc vu không có quay đầu, chỉ nâng bàn tay nhăn nhúm, gân xanh chằng chịt lên, xem như đồng ý.

Bách Nhĩ nhìn qua Đồ đang bước nhanh tới bên cạnh mình, y hơi bất ngờ.

"Mọi người sợ ngươi lại lạc đường." Đồ đơn giản giải thích, ám chỉ hắn tới là do ý của mọi người, chứ không nói là do lo lắng thuyết pháp Bách Nhĩ bị yêu tà chiếm xác sẽ bị tộc vu Đại Sơn phát hiện, gây ra nhiều phiền toái.

Bách Nhĩ không nói gì, trong lòng lại có chút cảm động, y biết rõ bởi vì chính mình không hề che giấu, các thú nhân hẳn đã sớm nhận ra sự khác thường của y, mà họ không những không bài xích, sợ hãi, mà ngược lại lúc cần thiết sẽ nghĩ đến chuyện bảo vệ y.

Thực tế, từ ngày y nhập hồn vào thân thể của Bách Nhĩ cho tới bây giờ, hoàn cảnh quá tàn khốc căn bản không cho phép y có cơ hội che giấu một chút năng lực nào của mình, cho dù dùng hết sức cũng chỉ là gắng gượng giữ được tính mạng mà thôi, sao còn có thể lo lắng bị người ta xem là yêu nghiệt hay không. Mà hiện nay, y đã có đủ năng lực để chiến đấu với thú nhân, nên sẽ càng không để ý người ta nhìn mình như thế nào. Nhưng hành động bảo vệ của các thú nhân đồng hành vẫn khiến y cảm thấy vui mừng chút ít, điều này cho y biết bản thân mình quả thật đã được họ chấp nhận, mà không phải một người tự do, tồn tại bên ngoài mọi người.

Tới lối đi nửa sáng nửa tối trong sơn động, đi thẳng, đi lên trên, rồi quẹo vào, sau đó lại đi thẳng… Bách Nhĩ cảm thấy bọn họ càng đi càng lên cao, bởi vì phần lớn mọi người đều xuống dưới hỗ trợ, nên trên đường gần như không thấy ai. Thỉnh thoảng gặp một hai người, cũng đều là bán sống bán chết nằm tựa vào bên cạnh lối đi, một vài lão nhân ngây người ở cửa động nhìn xuyên qua ánh sáng, nghe thấy âm thanh, đôi mắt họ thoáng chuyển động, sau đó khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Trong phút chốc đó, Bách Nhĩ không hiểu sao trong lòng mình lại nảy sinh cảm giác như đang đi trong nhà giam, mà vài lão nhân kia chính là tù phạm đang chờ chết.

Loại cảm giác này khiến y rất không thoải mái, không khỏi mím chặt môi lại, âm thầm thề, về sau dù có thế nào đi nữa, y nhất định sẽ không quay lại nơi này.

"Bách Nhĩ, ngươi làm sao vậy?" Đồ chú ý sắc mặt thoải mái ban đầu của y dần trở nên nặng nề, hắn nhịn không được hỏi. Bách Nhĩ lắc đầu, thấp giọng đáp "Không sao, chỉ là cảm thấy nơi này…" Khiến người ta không thở nổi. Những lời sau dĩ nhiên y sẽ không nói ra, y tin thú nhân sẽ không biết cái gì gọi là nhà giam, lại càng không hiểu cảm giác mất đi tự do trong lao tù. Mà y cũng hi vọng thế giới thú nhân này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện hai chữ như vậy "… Hi vọng thú triều sớm qua." Cuối cùng y nói một câu như thế. Đến nơi này lâu như vậy, y còn chưa có cơ hội xem qua đại lục này đâu, chờ thú triều qua, bọn họ sẽ xây dựng bộ lạc mới, nói vậy thì khi đó muốn đi đâu cũng được.

"Sẽ qua thôi." Hiếm khi nhìn thấy cảm xúc của y giảm sút như vậy, điều này khiến Đồ không khỏi nhớ tới cái đêm hôm ấy ở trong thung lũng, bộ dáng y ngồi dưới gốc cây, ngước nhìn bầu trời, trong lòng hắn khẽ dao động, cố gắng khắc chế mới không vươn tay ra an ủi đối phương.

"Đương nhiên rồi." Bách Nhĩ mỉm cười, thầm nghĩ có thể nhanh chóng qua thì tốt rồi, nếu không thể, vậy chính y cũng sẽ không ngồi chờ chết, y nhất định sẽ mang mọi người trong sơn động dời tới thung lũng kia.

Đồ thấy khóe môi y cuối cùng hiện lên tươi cười hàng ngày, trong lòng hắn liền thả lỏng đi rất nhiều, lại không khỏi có chút ngây ngẩn, hắn nghĩ, rõ ràng người này xấu như vậy, tại sao khi cười lên lại đẹp đến mức người xem cũng luyến tiếc rời mắt đi?

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Bách Nhĩ nhướn mày, có chút buồn cười nhìn lại "Còn gì muốn nói à?" Y thật sự không nghĩ tới cái gì khác, bởi vì khuôn mặt này quả thật không thể hấp dẫn được thú nhân nơi đây. Mùa tuyết rơi qua, lúc tắm ở giữa sông y cũng từng nhìn thử gương mặt của cơ thể này, ngược lại không xấu như y tưởng tượng, tuy là kém hơn kiếp trước, nhưng vẫn rất anh tuấn, mạnh mẽ, chỉ là gần giống thú nhân, cộng thêm vết sẹo trên mặt kia vô cùng rõ rệt, với á thú lấy xinh đẹp, mảnh mai làm hình tượng chính, không khỏi quá đột ngột rồi. Giống như một nữ nhân có khuôn mặt thô kệch của nam nhân, dù có anh tuấn đến mấy cũng sẽ rất dọa người. Đối với việc bộ dáng lớn lên ra sao, y cũng không quá để ý, bởi vì bên trong chính là y, dù bề ngoài như thế nào, y tin rằng người khác có thể nhìn thấy cũng chỉ là y mà thôi, chứ không phải vì bề ngoài thô kệch hay mềm mại mà có sự khác biệt. Có điều dù sao như vậy cũng sẽ giảm bớt không ít phiền toái, chí ít y cũng không cần đau đầu ứng phó với chuyện thú nhân theo đuổi.

"Sao ngươi cười lên lại đẹp như vậy?" Nghe thấy câu hỏi của y, Đồ theo phản xạ đáp lại một câu, chờ câu nói ra khỏi miệng mới nhận ra mình đã nói cái gì, hai tai hắn không khỏi nóng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía trước, làm như không có việc gì.

Đây là đang khen hay đang chọc y vậy? Bách Nhĩ sửng sốt một lát, rồi bật cười, cũng không có tức giận, bởi vì ngoại trừ khen ngợi, y cũng không cảm thấy khi đối phương nói ra lời này lại có tâm tư gì không tốt.

"Chỉ cần trong lòng mang thiện chí, mỗi người cười lên đều có thể trông rất đẹp." Nghĩ một lát, y giải thích như thế và cũng thật sự cho là như vậy. Dù cho ngoại hình xấu xí, chỉ cần trong lòng vô tư vô lự, thì cười rộ lên đều sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Trong lòng mang thiện chí… Đồ âm thầm suy nghĩ một hồi lâu, vẫn cái hiểu cái không. Ngược lại Cốc vu luôn đi phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập trí tuệ nhìn Bách Nhĩ, mang theo ý cười thản nhiên cùng tán thưởng.

"Đến rồi, vào đi." Cốc đứng bên ngoài một cửa động, nói.

Bách Nhĩ chú ý tới cửa động tự nhiên chỉ rộng vài thước, cao tới bả vai mình, ánh sáng từ đó chiếu vào, khiến nơi này sáng sủa hơn chỗ mới đi qua nhiều. Y theo bản năng quay đầu nhìn, thoáng nhìn qua liền thấy rừng rậm vẫn còn đọng tuyết, những ngọn núi xa xa nhấp nhô kéo dài, cùng với con sông như chiếc vòng ngọc. Không khí trong lành từ cửa động tràn vào, khiến y cảm thấy thoải mái, cũng không còn cảm giác khó chịu ứ đọng như trước nữa.

"Từ chỗ này có thể nhìn thấy làm thế nào chúng ta tới đây được." Y nhỏ giọng nói một câu với Đồ, sau đó liền bước vào trong gian động của Cốc.

Đồ đi tới vị trí đó, cũng nhìn ra ngoài, đôi lông mày rậm không khỏi nhíu lại. Đúng như lời Bách Nhĩ nói, có lẽ lúc bọn họ tới, Cốc hoặc người bộ lạc Đại Sơn đã thấy được, hai bè trúc từ con sông sáng loáng đó trượt xuống, tin rằng chỉ cần không phải là kẻ mù đều có thể nhìn thấy, huống chi những người này buồn chán đến phát hoảng ở trong sơn động, chỉ e phần lớn thời gian họ đều đứng ở đây nhìn ra bên ngoài.

Có điều kể cả họ có biết thì sao chứ? Hắn gãi đầu, tuy nghĩ như thế, nhưng vẫn có chút khó chịu, bởi vì hắn nhớ tới Viêm từng hỏi, họn họ làm sao xuyên qua thú triều mà tới đây được. Nếu người bộ lạc Đại Sơn đã biết bọn họ theo đường thủy tới đây, như vậy chờ thú triều qua, có phải cũng sẽ nghĩ cách xuôi dòng mà đi, sau đó phát hiện ra địa phương họ tìm được trước không?

Hắn đang ở bên cạnh phiền não, thì Bách Nhĩ đã ném vấn đề này ra sau đầu rồi, y đang đứng trong động của Cốc vu đánh giá, sau đó nhanh chóng đoán ra chỗ này không phải nơi ở của Cốc vu, bởi vì bên trong chỉ đặt mấy đồ vật lộn xộn, cùng thảm da thú, đá phẳng ngay cả một người cũng không nằm được.

Đủ loại xương cốt, đá xanh, đá đỏ, các loài côn trùng, thực vật được phơi khô… Mùi thảo dược nồng đậm tràn ngập trong không gian không quá lớn này, khiến Bách Nhĩ đột nhiên cảm thấy có chút thân thiết, còn có một chút vui sướng không rõ.

"Ngươi lại đây xem này." Tiến vào nơi đây, Cốc vu nhất thời như trở lại tuổi hai mươi, trong mắt ông sáng lên cảm xúc mạnh mẽ và say mê. Ông cầm xác một con vật nhỏ kỳ lạ lên "Đây là loài bò sát, thú nhân của chúng ta trúng nọc độc của nhuyễn cốt thú, lúc nằm chờ chết bị con vật này chui vào bụng, sau đó liền khỏe lại. Có điều loài bò sát này không dễ tìm, phải tới thời điểm nóng nhất của mùa mưa mới xuất hiện. Còn đây nữa, dây leo quỷ thủ, ta phơi khô nó…"

Bách Nhĩ biết dây leo quỷ thủ, lúc mùa mưa vừa tới, y xém nữa đã chết trong tay nó, thế nên y có ấn tượng rất sâu sắc với loài thực vật xuất quỷ nhập thần, còn giảo hoạt hơn cả động vật này.

"Dây leo quỷ thủ có thể làm gì?" Đối với chuyện tộc vu Đại Sơn từ lâu đã bắt đầu thu thập dược liệu khiến y hơi bất ngờ, không khỏi hoài nghi thật ra tộc vu bộ lạc Hắc Hà cũng biết những thứ này.

64. Chương 64: Là Nhân Sâm Phải Không?

"Trồng." Cốc vu thần bí cười.

"Trồng?" Bách Nhĩ ngạc nhiên, dây leo quỷ thủ đã khô héo sao có thể trồng? Mà trồng lên để làm gì? Quan trọng chính là y nghe thấy một chữ "trồng", chẳng lẽ bộ lạc Đại Sơn hiểu về gieo trồng sao? Vậy sao bộ lạc Hắc Hà lại không biết?

"Nghiền nó thành bột phấn, rắc vào khe núi, nó sẽ mọc lên." Có thể là do nói tới am hiểu của mình, Cốc vu dường như rất hào hứng "Bên trong khe núi của bộ lạc chúng ta không có bao nhiêu đất, lại không được ánh sáng mặt trời chiếu tới, nên dây leo quỷ thủ không thể phát triển như trong rừng được, chỉ có thể mọc ra một cây mảnh mai. Nó có thể ăn thịt thối rữa. Có thú nhân có miệng vết thương vẫn không lành được, còn bốc mùi, sinh trùng, chảy ra máu loãng màu đỏ đỏ vàng vàng, ta liền đặt nó trên miệng vết thương, để nó ăn, sau đó miệng vết thương sẽ lành lại." Nói tới đây, ông đột nhiên mất *** thần "Thế nhưng, không tốt là nó sẽ để lại mầm trong miệng vết thương, từ trong cơ thể mọc ra, đào khoét khắp người, thú nhân dùng nó trị thương vẫn sẽ chết."

Bách Nhĩ không khỏi rùng mình, y không thể tưởng tượng nổi loại tình cảnh này.

"Vậy sao ông còn muốn trồng nó?" Hơn nữa cách dùng này rất kỳ quái, không biết thiên tài nào lại nghĩ ra được.

Cốc vu gãi cái đầu trọc đã rụng gần hết tóc, bộ râu rối bời rung rung, có chút ngượng ngùng nói "Nó dùng thật sự rất tốt, ta không nỡ bỏ, định xem có cách gì hay để nó xử lý thịt thối, cũng không ăn sâu vào trong miệng vết thương không." Sau đó, ông đột nhiên ngóng trông nhìn Bách Nhĩ, ý tứ không cần nói cũng biết.

Bách Nhĩ xấu hổ, y mới đến nơi này không bao lâu, ngay cả một vài loài thực vật thông thường còn không biết hết, sao có thể tìm ra biện pháp nào.

"Dây quỷ thủ sợ lửa. Chỉ cần dùng lửa đốt, chỗ đó sẽ không mọc lên loại dây leo này nữa." Không biết Đồ theo vào lúc nào, đột nhiên chen vào một câu, khiến Cốc vu cùng Bách Nhĩ đồng thời nhìn về phía hắn, hắn lúng túng một chút, rồi giải thích "Trước kia xung quanh bộ lạc có rất nhiều dây quỷ thủ, phạt thế nào cũng không hết, ta không kiên nhẫn liền ném thẳng cây đuốc vào..." Ai ngờ dây quỷ thủ xanh biếc đó lại có thể bị lửa thiêu, chỉ một cây đuốc liền tiêu diệt được hết chỗ dây quỷ thủ có thể giương nanh múa vuốt trên đại lục này, thật sự có một loại cảm giác không biết nói gì mới tốt đây.

Cho nên đôi khi nôn nóng cũng không phải đều sẽ làm hỏng chuyện. Bách Nhĩ cho ra kết luận như vậy.

"Nếu sau khi ta để nó ăn sạch miệng vết thương, sau đó dùng lửa đốt ở miệng vết thương một chút... có phải là có thể dùng được không?" Cốc vu nghe đến đó, có chút không xác định hỏi, trong ngữ khí hưng phấn lộ ra thấp thỏm. Dù sao nếu cái này không thực hiện được, như vậy lại khiến một thú nhân chịu đủ tra tấn trước khi chết rồi.

Không ai có thể trả lời vấn đề này. Bách Nhĩ hạ mi suy nghĩ một lát, sau đó đề nghị "Thật ra có thể trực tiếp dùng dao... Dùng móng thú cạo sạch miệng vết thương thối rữa, cho tới khi thấy máu thịt mới rồi ngưng lại." Đây là cách xử lý miệng vết thương mưng mủ, thối rữa của đại phu trong quân đội. Dừng một lát, y bổi thêm một câu "Có điều như vậy sẽ đau lắm, nếu có thể tìm được thuốc làm tê... Đúng rồi, nọc độc của đại đỗ thú có thể dùng không?" Một câu cuối cùng là y hỏi Đồ. Y nhớ các thú nhân từng nói, người bị trúng nọc độc của đại đỗ thú sẽ không có sức lực, nhưng không mất mạng.

Đồ sửng sốt một lát, sau đó gật đầu "Nếu bị trúng nọc độc của đại đỗ thú, người sẽ yếu đi, mất cảm giác, nhưng qua một thời gian sẽ khỏe lại." Chỉ tiếc lúc đi săn, có rất ít thú nhân có thể may mắn chịu đựng qua thời gian đó.

Tuy cách Bách Nhĩ nói hơi phiền toái, thế nhưng an toàn hơn. Cốc vu nghe thấy, hai mắt liền tỏa sáng, hận không thể lập tức thử xem. Có điều hiện tại vừa không có nọc độc của đại đỗ thú, vừa không có thú nhân có miệng vết thương như vậy để ông trị liệu, nên ông chỉ đành áp chế kích động trong lòng, im lặng ghi nhớ cách làm này, đồng thời lần nữa nhắc nhở mình, qua thú triều phải nhớ bảo bọn Viêm giúp ông lấy nọc độc của đại đỗ thú.

"Bách Nhĩ, ngươi lại đến xem này..." Hiếm khi gặp được một người có thể đàm luận chữa bệnh, trị thương như thế nào với mình, Cốc vu không khỏi có chút hớn hở, vừa kêu vừa muốn đưa tay qua túm lấy y.

Bách Nhĩ nảy sinh chút tôn kính với tộc vu say mê y dược này, nhìn thấy động tác của ông, y cũng không muốn tránh, lại không ngờ Đồ lách mình tới chắn trước mặt y.

"Bách Nhĩ là á thú đấy." Trong giọng nói trầm thấp của Đồ mang theo ý cảnh cáo. Ý tứ là, mặc kệ thân phận của ông là gì, tuổi tác lớn thế nào, cũng đều là thú nhân, tuyệt đối không được phép động chân động tay với Bách Nhĩ.

Cốc vu đầu tiên là sửng sốt, sau đó sờ cái đầu trọc lóc của mình, cười hì hì, không hề nổi giận, mà còn giải thích "Tại không có ai tình nguyện đàm luận cây cỏ, côn trùng với ta, ta rất vui, về sau sẽ không, về sau sẽ không…"

Bách Nhĩ bất đắc dĩ, ở phía sau vỗ nhẹ lên vai Đồ, ý bảo hắn tránh ra.

"Không sao, đừng quá gò bó." Ngay cả việc kề vai sát cánh với thú nhân trẻ tuổi y còn không để ý, sao lại có thể để ý đụng chạm của một lão nhân chứ. Huống chi phòng tuyến giữa thú nhân cùng á thú nơi này cũng không có nghiêm ngặt như vậy, không phải trước mặt mọi người Đồ còn từng ôm Na Nông, người chưa phải là bạn đời của hắn sao? Hơn nữa các thú nhân khác cũng không thấy để ý gì nhiều, sau đó lại xem như bình thường mà tiếp tục theo đuổi Na Nông.

Nghe thấy lời của Cốc y, sắc mặt lạnh lùng của Đồ dịu đi, hơi xích người qua, nhưng vẫn bán che trước mặt Bách Nhĩ, để tùy thời bảo hộ. Chỉ là không biết nếu hắn nghe thấy suy nghĩ trong lòng Bách Nhĩ, thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

"Bách Nhĩ, ngươi xem này, cái này có thể làm cho á thú sinh con dễ dàng hơn, á thú bộ lạc chúng ta đã dùng qua rồi đấy." Cốc y như hiến vật quý mà cầm một gốc cây dài có rất nhiều rễ nhăn nhúm giống cây củ cải lên, cách thật xa vẫn có thể ngửi thấy mùi ngọt đắng từ mặt trên của nó.

Trong lòng Bách Nhĩ khẽ động, đưa tay nhận lấy, đặt lên mũi ngửi thử, nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống nhân sâm kiếp trước, ngoại trừ cái đầu to đến kinh người. Nhân sâm có tác dụng ngăn ngừa lão hóa, duy trì tuổi thanh xuân, hộ mệnh cường thân, nữ nhân nhà phú quý khi sinh con ít nhiều cũng chuẩn bị một chút, để ngừa ngộ nhỡ, hình như… quả thật có chút tác dụng với việc sinh đẻ, tuy tác dụng của nó không chỉ có như thế.

"Cái này là ta nhìn thấy một con thú khó sinh sau khi ăn nó liền nhanh chóng sinh ra thú con, nên tìm về một ít. Bộ lạc Hắc Hà các ngươi khẳng định không biết tác dụng của nó tốt như vậy đâu." Cốc y đắc ý nói, còn tỏ ra hào phóng "Ngươi mang về một chút đi, sau này sinh con lấy ra mà dùng."

Sinh con… Bách Nhĩ vốn đang chuyên tâm lật qua lật lại bộ rễ này nhất thời cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên vô cùng cổ quái.

Mà cứng đờ như y còn có Đồ. Tựa hồ mãi tới lúc này hắn mới chính thức ý thức được Bách Nhĩ là một á thú, y sẽ kết bạn đời với thú nhân, sẽ sinh hài tử. Không… không đúng. Hắn chợt nhớ, thật ra Bách Nhĩ đã có bạn đời từ lâu rồi, y còn từng mang thai nữa. Trong phút chốc, ánh mắt của hắn tối đi, trong ***g ngực sôi trào lên một cảm xúc chính hắn cũng không rõ, hắn chỉ biết nếu thú nhân tên Viễn kia còn sống, chỉ e hắn sẽ không khống chế được mình mà giết chết gã. Bởi vì thú nhân kia vào thời điểm nguy hiểm không quan tâm tới bạn đời của mình mà chạy đi cứu á thú khác, bởi vì thú nhân kia không xứng làm bạn đời của Bách Nhĩ… bởi vì thú nhân kia từng ôm Bách Nhĩ. Nếu lúc này Đồ nghiêm túc xem kỹ lòng mình, hắn nhất định sẽ nhận ra điều cuối cùng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn động tâm sát khí, chỉ tiếc thú nhân còn ngây thơ trong tình cảm khiến hắn bở lỡ một lần phát hiện tâm ý chân chính của mình.

Sinh con quả thật không phải là một đề tài hay. Bách Nhĩ cảm thấy thú nhân bên cạnh truyền tới sóng cảm xúc kỳ lạ, cuối cùng y lấy lại *** thần, nhanh chóng chuyển đề tài.

"Ta có thể nếm thử một chút không?" Y hỏi Cốc y. Sinh ra trong thế gia quyền quý, đối với thuốc bổ trân quý như nhân sâm y cũng biết chút ít.

Vừa nghe y nói, dù là Đồ với tâm trạng cáu kỉnh hay là Cốc vu đang chờ phản ứng ngạc nhiên, kính nể của đối phương đều giật nảy mình, không hẹn mà cùng đưa tay ra cướp lại đồ trong tay y, cuối cùng do lợi thế tuổi trẻ, tốc độ nhanh hơn, nên Đồ cướp được trước.

"Đây là thứ để ăn khi sinh con, sao có thể ăn bậy được." Đồ khẩn trương đến mức lông mày đều dựng hết lên, tay nắm chặt thứ đó, giấu ra sau lưng, sợ Bách Nhĩ nhào tới cướp lại.

"Đúng vậy, đúng vậy. Ăn lúc sinh con mới có tác dụng, hiện tại ngươi đâu có hài tử..." Cốc vu gật đầu lia lịa, nói đến đây, mắt ông nhìn xuống bụng Bách Nhĩ, có chút không xác định bổ sung một câu "Lỡ có con mà chưa tới lúc sinh, ngươi ăn cái này cũng không phải chuyện xấu."

Đồ vốn đang vui mừng vì Cốc vu có chung ý kiến với mình, nhưng khi nghe tới câu cuối mặt hắn liền biến sắc, mà nổi giận nói "Bách Nhĩ không có con. Sao Bách Nhĩ có thể mang thai được chứ."

"Không có thì thôi, ngươi hung dữ thế làm gì?" Cốc y bị hắn quát, có chút oan ức mà bĩu môi nhỏ giọng nói "Nếu không mang thai thì không thể ăn bậy thuốc dành cho á thú sinh sản được."

Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, không kiểu sao Đồ lại để ý tới vấn đề này hơn cả y, thế nhưng nếu cứ tiếp tục dây dưa đề tài này, thật sự là lãng phí thời gian, vì thế y ngắt lời "Ta không nuốt xuống, chỉ nếm thử mùi vị thôi, chắc là không thành vấn đề đâu." Nếu có thể xác định là nhân sâm, vậy xem như nhặt được bảo vật rồi, y cũng không tình nguyện vì kiêng dè đề tài sinh con đẻ cái mà không công bỏ qua đâu.

Đồ còn muốn khuyên can, nhưng nhìn sắc mặt kiên quyết không cho phản bác của y, hắn đành phẫn nộ từ bỏ, không cam lòng nhéo một chút xíu đoạn râu đưa cho Bách Nhĩ, có điều hai mắt vẫn không quên đi trừng Cốc vu. Nếu không phải lão già này, sao Bách Nhĩ lại muốn ăn cái thứ kỳ quái đó chứ.

Bách Nhĩ nhận lấy, bỏ vào trong miệng nhai, mùi vị quen thuộc nháy mắt tràn ngập khoang miệng, giữa vị ngọt mang theo vị đắng, miệng, lưỡi cảm thấy thanh mát, xác thực là vị nhân sâm, có điều mùi vị đậm đà hơn. Tuy là như vậy, y vẫn không dám khẳng định, dù sao mọi thứ nơi này đều khác biệt rất lớn với kiếp trước của y, nếu nghĩ sai chỉ e sẽ hại chết người. Nghĩ đến đây, động tác vốn muốn nhổ ra của y chợt dừng lại, trái lại nuốt thẳng xuống.

Người đầu tiên phát hiện y nuốt xuống chính là Đồ vẫn nhìn y không chuyển mắt. Đồ sửng sốt một lát mới phản ứng lại, hắn đưa tay tới bên cổ y tựa như muốn bóp chặt, sau đó suy sụp buông xuống, đã không kịp rồi. Hắn vừa hối hận vừa lo lắng, không khỏi tức giận mắng "Không phải ngươi bảo không nuốt xuống sao? Cũng chẳng có con cho ngươi sinh, ngươi ăn cái đó làm gì."

"Mau! Mau! Móc cổ họng... móc cổ họng..." Cốc y cũng quýnh lên, vừa giậm gậy đầu thú xuống đất, vừa ầm ĩ kêu, chẳng biết là nói với Bách Nhĩ hay với Đồ nữa.

Đồ vừa nghe, cũng không quan tâm được nhiều như vậy, nhét thứ giống như nhân sâm vào tay lão đầu, quả thật muốn đi tới móc cổ họng Bách Nhĩ ra.

Bách Nhĩ hoảng sợ, sao có thể để người ta thò tay vào miệng mình được, y vội vàng tránh ra, đồng thời nhanh chóng giải thích "Không cần khẩn trương. Cái này lại không có độc. Trước kia hình như ta đã từng ăn, nên mới muốn thử xem, nếu ăn vào không bị sao, thì nó có tác dụng lớn lắm đấy." Y không thể nói mình có nội công, nếu thật sự có chút vấn đề, cũng có thể dựa vào nội lực ngăn chặn, sau đó chậm rãi bài trừ dược tính ra ngoài.

65. Chương 65: Tà Linh Chiếm Xác

"Ngươi đã từng ăn?" Động tác của Đồ chợt dừng lại, hắn liền nghĩ tới lúc trước Bách Nhĩ xảy thai.

"Ngươi từng ăn?" Cốc y mở to hai mắt nhìn, vừa mừng vừa sợ, bắt chước hỏi. Nếu không chỉ có á thú sinh con mới ăn được, thì quả là một chuyện tốt.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, không nói thêm nhiều lời, mà tập trung *** thần xem xét cảm giác trong cơ thể. Chờ khi hồi phục *** thần thì phát hiện hai thú nhân này đang căng thẳng nhìn mình, y không khỏi bật cười.

"Dù có phản ứng gì không tốt thì cũng không nhanh như vậy đâu." Y cười nói, thế nhưng trong bụng dâng lên một cảm giác ấm áp khiến y gần như có thể khẳng định thứ trước mắt chính là nhân sâm, hoặc là một thứ có công hiệu còn tốt hơn cả nhân sâm.

Nhìn thấy y bật cười, mà hai thú nhân thở phào nhẹ nhõm ra, nhưng ngay lập tức lại căng thẳng lên.

"Gian động của ta ở bên cạnh, Bách Nhĩ, ngươi có muốn qua đó nằm nghỉ không?" Cốc vu hơi chột dạ, tựa như Đồ nghĩ vậy, ông cũng cho rằng nếu không phải mình đưa thứ này ra trước mặt Bách Nhĩ, y cũng sẽ không nghĩ tới chuyện ăn nó.

"Ngươi có thể đi không? Hay là để ta bế ngươi?" Đồ vừa hỏi, vừa vươn tay ra.

Bách Nhĩ dở khóc dở cười, nâng tay trấn an vỗ lên một cánh tay hắn đưa tới trước mặt "Không sao… ta không sao, không có chỗ nào khó chịu hết, đợi một lát nữa đi." Y biết nếu không dời lực chú ý của họ đi, hai thú nhân này sẽ còn tiếp tục lo sợ.

"Vu trưởng, chờ thú triều qua, ta đưa một tiểu thú nhân qua đây học mấy thứ này của ông có được không?" Tộc vu bộ lạc Hắc Hà không đáng tin cậy, mà y lại không có nhiều thời gian để chuyên tâm học cái này, nhưng nếu không có một người am hiểu về thảo dược, về sau người bộ lạc mới sinh bệnh, bị thương chẳng lẽ phải múa một khúc như bộ lạc cũ, uống hỗn hợp tro xương cùng với máu là xong sao? Bởi vậy lúc phát hiện lão giả này chịu nghiên cứu phương pháp trị bệnh cứu người, sau khi thấy nhẹ lòng, điều đầu tiên y nghĩ tới là đưa tiểu thú nhân Tinh, thằng bé học cái gì cũng nhanh tới đây.

"Để báo đáp, đến lúc đó ta sẽ đưa cách chế tạo cung tên ra." Không đợi đối phương trả lời, y đã chủ động đưa điều kiện trao đổi, mà không có lấy lần hỗ trợ bộ lạc Đại Sơn vượt qua cửa ải khó khăn lần này để áp chế.

Không ngờ Cốc y lại khoát tay, chẳng hề để ý nói "Săn thú là chuyện của tộc trưởng, không liên quan tới ta, chuyện đó ngươi đi bàn với hắn đi. Ngươi muốn đưa ai tới thì cứ đưa, bao nhiêu cũng được, ta còn hi vọng càng nhiều người học càng tốt đấy, đáng tiếc thú nhân bộ lạc chúng ta không chịu học, họ thấy mấy cách của ta còn thua việc dùng lưỡi của chính mình liếm mấy cái…" Nói tới đây, ông lại có chút chán nản, thực tế, suy nghĩ của các thú nhân cũng đúng, bởi vì ngoại trừ phát hiện ra thứ kia có thể giúp sinh đẻ, thì những biện pháp trị thương khác của ông thật sự không tốt mấy.

"Tại sao không dạy cho á thú?" Nếu ông đã nói như vậy, Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không khách khí, trong lòng lại chọn thêm Cổ nữa. Có điều y rất ngạc nhiên, á thú nơi này vô luận sức lực hay ngoại hình đều không khác gì nam nhân mấy, sao ngoại trừ nấu cơm, vá da thú lại không thể làm chút chuyện khác. Thí dụ như gieo trồng, hái lượm, thí dụ như hái thuốc chữa bệnh, mấy thứ này bọn họ hoàn toàn có thể ứng phó được mới đúng chứ.

"Trong rừng rất nguy hiểm, không chỉ có dã thú, còn có thực vật ăn thịt người nữa… Á thú mảnh mai, lá gan lại nhỏ, nào dám đi vào. Hơn nữa bọn họ vừa thấy máu là đã kêu khóc inh ỏi rồi, ài…" Cốc y lắc đầu thở dài, hiển nhiên là ông không muốn suy nghĩ tới việc dạy á thú cách trị thương cho thú nhân.

Bách Nhĩ nghe thấy mặt liền đen đi, không thể tưởng tượng nổi một nam nhân vì nhìn thấy máu mà lại khóc lóc, kêu than, đó là nam nhân sao? Còn nhõng nhẽo hơn cả tiểu thư nữa. Y cảm thấy sở dĩ á thú biến thành như vậy, hơn nửa nguyên nhân chính là do thú nhân dung túng. Thế nhưng đây là tập tục lưu truyền từ xưa tới nay của thế giới thú nhân, y cũng chẳng phải người của bộ lạc này, thật sự không nên nói thêm cái gì.

"Bách Nhĩ nhìn thấy máu sẽ không khóc, không kêu đâu." Đồ im lặng thật lâu, đột nhiên chen vào một câu, sắc mặt bất giác hiện lên chút tự hào.

"A, đúng rồi, Bách Nhĩ cũng là á thú." Cốc vu tựa hồ quên mất hành động đề xuất dược liệu cho Bách Nhĩ dùng lúc sinh con, ông lộ ra biểu tình chợt hiểu ra "Xem trí nhớ của ta kìa, ta tìm Bách Nhĩ là muốn hỏi chuyện nối xương, xém nữa là quên rồi."

Lần này đổi lại là Đồ đen mặt, trong lòng hắn nói, Bách Nhĩ rõ ràng là á thú, sao ông dám giả bộ vừa mới biết hả?

Bách Nhĩ rốt cuộc hiểu mục đích tộc vu tới tìm mình, y không khỏi buồn cười, cảm thấy nếu mình không nói ngay, chắc lão nhân này lại nhanh chóng quên mất, sau đó đi lệch qua chuyện khác.

"Đối với chuyện nối xương, ta cũng không biết quá nhiều, chỉ biết xử lý gãy xương đơn giản thôi. Nếu xương gãy thành mấy đoạn, hoặc là đứt lìa ra ta không có cách nào hết. Thế nhưng như vậy quả thật cũng có thể nối lại, có điều phải dựa vào vu trưởng tự mình chậm rãi tìm tòi thôi." Nếu đã nói tới nước này, lại hiếm khi

mới gặp được một thú nhân muốn nghiên cứu y thuật, Bách Nhĩ liền không hề keo kiệt mà dốc hết lòng nói ra chút hiểu biết của mình. Thí dụ như nối xương phải chú ý những gì mới không làm xương lành thành dị dạng, làm sao xử lý ngoại thương khẩn cấp, làm sao khử độc, băng bó phòng ngừa miệng vết thương mưng mủ, thối rữa cùng với thảo dược bôi ngoài da, thuốc uống, vân vân. Y nói cũng không quá rõ ràng, vì chính y cũng chỉ biết đại khái, nhưng đối với một lão thú nhân suốt đời đều tận tâm nghiên cứu dùng ngoại vật chữa thương, trị bệnh mà nói lại có cảm giác như thức tỉnh.

"Đợi đã, ta phải ghi lại, ta phải ghi lại..." Cốc y vừa lải nhải, vừa vểnh mông tìm kiếm cái đống lộn xộn của mình, thật lâu sau mới cầm ra một cái bảng bằng bùn, một cái gai thú nhỏ, ông ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu nghiêm túc khắc lên.

Bách Nhĩ hiếu kỳ lại gần nhìn, phát hiện lão nhân này đang khắc một thứ gì đó tương tự như văn tự hình thể phức tạp, y có thể từ hình dáng mà đại khái đoán ra đó là chữ gì, thí dụ như chữ "thảo", thí dụ "xương cốt", cũng có chữ y hoàn toàn không hiểu. Y hơi bất ngờ, vì ở bộ lạc Hắc Hà cũng không thấy ai sử dụng, cho nên y vẫn cho rằng thế giới này còn chưa có chữ viết, không ngờ lão tộc vu này lại cho y thêm một niềm vui bất ngờ nữa.

"Cái này chỉ có vu trưởng biết thôi. Vu trưởng sẽ ghi lại những đại sự phát sinh trong tộc lên bảng đất, sau đó khắc lên xương cùng đá, truyền cho vu trưởng đời tiếp theo. Như vậy chúng ta sẽ không quên cội nguồn của mình, biến thành khách thú lưu lạc khắp nơi, không biết mình từ đâu tới." Đồ thấp giọng giải thích, cuối cùng hắn còn lo lắng hỏi "Ngươi không sao chứ?" Qua lâu như vậy, hình như cũng không thấy y có gì không khoẻ, có lẽ thứ đó người bình thường thật sự có thể ăn được.

"Không sao, cái này chắc có lợi cho cơ thể. Trước kia ngươi có từng thấy qua chưa?" Bách Nhĩ thoáng nhìn động tác khó nhọc mà thong thả của Cốc vu, y hiểu ra chút ít tại sao văn tự ở đây không có truyền bá ra ngoài.

"Không có. Ngươi muốn sao?" Nếu y nói muốn, chờ thú triều qua, hắn nhất định sẽ đi tìm. Bách Nhĩ gật đầu "Cái này có thể kéo dài mạng sống... Nếu có người sắp chết, dùng cái này có thể kéo dài thêm một thời gian, có lẽ sẽ cứu được người đó." Đây là mục đích chính yếu y muốn xác nhận nhân sâm.

"Thật à? Vậy ta lấy cái đó đi để cho bọn Tát đều nhận biết được, sau này lúc mọi người ra ngoài săn thú đều lưu ý một chút." Đồ vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời trở nên trịnh trọng, mắt quét một vòng qua cái đống lộn xộn của lão nhân, cuối cùng tìm được hai rễ nhân sâm to cỡ lòng bàn tay thú nhân ra.

"Nói với vu trưởng một tiếng đã." Bách Nhĩ thấy hắn chưa hỏi mà đã lấy, liền vội vàng nói.

"Chính ông ta bảo muốn cho ngươi mấy cái mà." Đồ thật không hiểu, nhưng vẫn tới hỏi mấy câu, đáng tiếc Cốc vu rất chuyên chú khắc chữ, chỉ ừ ừ hai tiếng liền không để ý tới họ nữa. Đồ buông tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ "Ngươi xem, ta đã nói rồi đấy."

Bách Nhĩ đành phải từ bỏ, y nghĩ, chờ lần tới chào hỏi Cốc vu sẽ hỏi rõ ràng làm sao tìm ra nhân sâm này.

"Chúng ta đi thôi, xem ra vu trưởng không khắc xong sẽ không để ý tới chúng ta đâu." Y nói, thấy sắc trời sắp tối, cũng là lúc nên trở về, sau đó không khỏi cảm thấy may mắn có Đồ đi cùng, nếu không chỉ e y sẽ phải ngồi ở đây chờ tới khi Cốc vu lại chú ý tới mình mới thôi.

Đồ đương nhiên cũng sẽ không phản đối.

"Bách Nhĩ, sao ngươi biết nhiều như vậy?" Hai người một trước một sau trầm mặc đi hồi lâu, Đồ đột nhiên mở miệng hỏi. Không nói tới trận pháp kỳ lạ có thể vây khốn dã thú, cung tên, con số, bè trúc phía trước, chỉ mấy cái hôm nay y nói đã đủ để Đồ cảm thấy á thú đi phía trước này hoàn toàn không thuộc về nơi của bọn họ. Thật ra các thú nhân cùng nhau đến đây đều có suy nghĩ này, chỉ là không ai hỏi ra mà thôi. Thế nhưng hiện tại Đồ lại có chút nhịn không được, hắn sợ có một ngày Bách Nhĩ sẽ biến mất, như vậy bọn họ có muốn tìm y cũng chẳng biết phải tìm thế nào.

Rốt cuộc vẫn là hỏi ra. Cơ thể Bách Nhĩ khẽ cứng lại, sau đó khôi phục lại như thường.

"Không phải các ngươi đã đoán ra sao?" Y không đáp, mà hỏi lại.

Nghe thấy chính miệng y thừa nhận, Đồ không khỏi khẩn trương, lòng bàn tay bất giác toát ra mồ hôi lạnh "Ngươi… ngươi thật sự là tà…" Tà linh chiếm xác, mấy chữ này hắn chung quy không thể nói ra, không phải vì hoảng sợ, chỉ là cảm thấy không nên dùng mấy từ này áp lên Bách Nhĩ, người vẫn luôn giúp bọn họ.

Bách Nhĩ dừng lại, xoay người, đối mặt với hắn, mỉm cười "Cứ coi là thế đi." Một cô hồn từ thế giới khác nhập vào xác một á thú đã chết, không phải tà linh chiếm xác thì là cái gì? Cho dù ở kiếp trước, những người như vậy cũng sẽ nhận phải kết quả bị thiêu chết. Y sở dĩ thản nhiên thừa nhận, một là vì y dùng cảm giác dò xét qua, xung quanh chỉ có mỗi mình Đồ, hai là y muốn biết thú nhân này sẽ nghĩ thế nào, y không muốn chơi trò trong lòng rõ ràng đều biết lại nhất định làm như không biết gì cả.

Đồ không thể không dừng chân lại, cúi đầu nhìn vào mặt y, sắc mặt hắn có chút nghiêm túc. Qua một hồi lâu, hắn mới mở miệng "Tà linh đến tột cùng là cái gì? Trước kia ngươi ở đâu? Nơi đó thế nào? Ngươi vốn tên là gì? Sao lại ở trong cơ thể của Bách Nhĩ?"

Không ngờ hắn hỏi cả buổi lại hỏi ra những câu như thế, giống như là đang nói chuyện phiếm với khách viễn lai vậy. Bách Nhĩ không khỏi cười to, ngón tay vốn dùng sức co lại trong nháy mắt liền thả lỏng ra. Y tính, chỉ cần Đồ biểu hiện ra một tia sợ hãi, chán ghét, liền sẽ ra tay chế trụ hắn, sau đó trước khi các thú nhân khác phát hiện, nhanh chóng rời khỏi đây. Có điều hiện tại xem ra không cần thiết rồi.

"Ngươi không sợ sao?" Y vẫn thấy có chút kỳ quái.

"Tại sao ta phải sợ?" Đồ càng cảm thấy kỳ quái hơn. Tuy vẫn nghe tộc nhân nói tà linh đáng sợ như thế nào, thế nhưng hắn lại chưa từng nhìn thấy cái gọi là tà linh chiếm xác hãm hại ai, đừng nói Bách Nhĩ đã giúp đỡ họ nhiều như vậy, chính là mấy người bị thiêu sống trước kia, nếu họ thật sự hung ác, đáng sợ như thế sao có thể bị thiêu cháy được?

"Là không có gì đáng sợ ư?" Bách Nhĩ cúi đầu cười, trong mắt chợt hiện lên phiền muộn. Những người học thức uyên bác, cuộc sống sung túc so ra còn kém một thú nhân với kiến thức, bụng dạ chưa khai hóa, quả thật đáng cười vô cùng.

Share this:

66. Chương 66: Chữ

"Tên thật của ta là Tiêu Mạch. Ta cũng không biết sao mình lại tới đây." Bách Nhĩ xoay người đi về phía trước, phía sau truyền đến tiếng bước chân, hiển nhiên là Đồ không hề chần chừ đi theo, khóe môi y thoáng hiện lên nụ cười nhẹ "Lúc tỉnh lại đã ở trong cơ thể này."

"Vậy Bách Nhĩ đâu?" Đồ hỏi, trong lòng âm thầm ghi nhớ phát âm hai chữ Tiêu Mạch. Bách Nhĩ cũ trong bộ lạc giống như một người ẩn hình, không, cũng không hoàn toàn ẩn hình, nghĩ tới á thú xấu xí thường trốn trong một góc, lóe ra ánh mắt xuyên thấu qua những sợi tóc rối bẩn nhìn lén người khác, Đồ liền cảm thấy lưng mình như có con sâu bò lên. Hắn hỏi câu này, nếu nói là do lo lắng cho Bách Nhĩ cũ quả thật là quá dối trá rồi. Hắn là muốn biết có phải Bách Nhĩ còn lưu lại trong thân thể này không… Được rồi, thật ra là hắn lo lắng có một ngày Bách Nhĩ trở về, Tiêu Mạch không thấy nữa. Nói như vậy có lẽ không công bằng với Bách Nhĩ, thế nhưng Đồ lại không nghĩ như vậy, hắn chỉ quan tâm tới người hắn tiếp nhận mà thôi.

"Không biết. Có lẽ chết rồi, có lẽ đang ở trong cơ thể ban đầu của ta." Nếu như cái chết có thể chữa lành thương tổn thì cũng tốt. Nghĩ đến khả năng sau, Bách Nhĩ không khỏi nhíu mày lại. Với tính cách của nguyên chủ, nếu sống trong thân xác y chỉ e còn thảm hơn, chỉ mong phụ thân cùng huynh trưởng bảo vệ y nhiều hơn một chút. Nếu y đủ thông minh, lại có ký ức của mình, chỉ cần rút lui khỏi chiến sự như dòng nước xiết, làm một người nhàn nhã phú quý, vinh hoa nửa đời sau vẫn có thể giữ được.

"Ý nói chính là y sẽ không quay về?" Đồ truy hỏi tới cùng, hắn muốn nhận được một lời cam đoan tuyệt đối.

"Trừ phi ta chết, thì mới có thể." Bách Nhĩ nhếch môi cười, lạnh lùng nói. Nếu nói y rất muốn chiếm lấy thân xác này thì đương nhiên là không phải, thế nhưng vất vả lắm mới có lại được mạng sống, y chắc chắn sẽ nắm chặt nó. Phàm là nhân lực hay tài cán, y đều sẽ không xem nhẹ mà buông tay đâu "Sao? Ngươi muốn y trở về?"

"Đương nhiên không phải." Đồ không nghĩ ngợi gì đã lập tức phản bác, nhưng đồng thời cũng hoàn toàn yên tâm. Dừng một chút, hắn lại hỏi "Ngươi có muốn về sau chúng ta gọi ngươi là Tiêu Mạch không?" Gọi là Tiêu Mạch cũng chính thức tuyên cáo với mọi người, Bách Nhĩ không phải là Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ trầm mặc một lát, sau đó lắc đầu "Không, vẫn gọi là Bách Nhĩ đi." Y ngược lại không phải sợ những người khác biết, mà là không muốn đã chiếm thân xác của người ta, lại còn thay tên đổi họ của người ấy, như thế chẳng khác gì gạt hết dấu vết đã từng tồn tại của Bách Nhĩ. Còn bản thân y, y hoàn toàn có tự tin, dù là khuôn mặt này, cái tên này, Tiêu Mạch y vẫn là Tiêu Mạch, không cần dựa vào bất cứ cái gì để chứng minh sự tồn tại của bản thân y.

"Thật ra hai chữ Bách Nhĩ hợp lại chính là chữ Mạch của ta." Y cười nói, cảm thấy mình và Bách Nhĩ thật ra rất có duyên.

(: Bách Nhĩ : Mạch, trong chữ Mạch có chữ Bách, chỉ là ta không hiểu sao tác giả lại kêu có cả chữ Nhĩ trong này. Nhưng dù sao cũng chỉ là tình tiết nhỏ, mọi người hãy bỏ quaˆˆ)

Nhìn bóng dáng cao ngất như cây thương của y, dù có thế nào Đồ cũng không thể tìm ra bóng dáng của Bách Nhĩ cũ, nhưng rõ ràng vẫn là một cơ thể đó…

"Bách Nhĩ, ngươi biết chữ à?" Tìm không thấy mới tốt. Hắn lắc đầu vứt bỏ ý niệm kia đi, hiếu kỳ hỏi.

"Chữ vu trưởng viết ta không biết." Bách Nhĩ lắc đầu "Nơi ta ở, có rất nhiều người biết chữ." Phàm là trong nhà có dư dả chút tiền đều sẽ sẵn lòng cho con tới tư thục đọc chút sách vở, kể cả không tham gia khảo thí, về sau ở bên ngoài kiếm sống cũng sẽ thuận lợi hơn. Y cũng từng nghiêm khắc quy định các tướng lĩnh, thủ hạ, thi từ ca phú có thể không rành, nhưng tuyệt đối phải biết chữ. Bởi vì chỉ có như vậy, về sau con đường làm quan của bọn họ mới rộng mở được. Nếu không, vô luận trên chiến trường dũng mãnh, thiện chiến cỡ nào, cuối cùng phần lớn đều sẽ bị mai một, mà đó là tình cảnh mà y không muốn nhìn thấy nhất.

Nghe câu trả lời của y, ánh mắt hiếu kỳ của Đồ liền biến thành hâm mộ và sùng bái, nếu Tiểu Cổ ở đây, phỏng chừng biểu tình của hai người sẽ y chang nhau. Hắn mấp máy môi, vốn muốn nói đối phương dạy mình đi, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, biết chữ là một điều vô cùng tôn quý, toàn bộ lạc chỉ có mỗi tộc vu biết thôi, mà tộc vu tuyệt đối sẽ không dạy chữ cho bất luận kẻ nào ngoài người ông tuyển chọn kế nhiệm. Điều này cũng là một trong những cách để đảm bảo địa vị của tộc vu.

Cảm thấy phía sau trầm mặc, Bách Nhĩ quay đầu nhìn, chú ý tới sự khát vọng và tiếc nuối trong mắt thú nhân trẻ tuổi, đầu tiên y hơi ngơ ngác, sau đó mới nhận ra, mà không khỏi cười nói "Chữ của ta cũng không phải là chữ vu trưởng biết, ngươi muốn học không?" Thực tế, kể cả Đồ nói không học, y cũng tính sau khi bộ lạc mới yên ổn, y sẽ bắt đầu dạy chữ cho các tiểu thú nhân. Về phần thú nhân trưởng thành cùng á thú, vậy xem họ có thích học chữ hay không đã.

Đồ chợt mở to hai mắt nhìn, hoài nghi chính mình nghe lầm, nhìn lại đôi mắt mang theo ý cười của Bách Nhĩ, hắn chỉ vào mũi mình, lắp bắp hỏi "Ngươi là nói… ta… ta có thể… có thể học sao?"

"Đương nhiên." Thấy phản ứng của hắn, đôi mắt Bách Nhĩ cong cong, tâm tình rất tốt. Y cảm thấy nếu muốn tìm một người hiếu kỳ nhất trong các thú nhân, thì đó nhất định là người trước mắt này.

"Nhưng mà… Được." Đồ vốn muốn nói chuyện biết chữ rất tôn quý, không phải là không nên tùy tiện dạy cho người khác ư? Thế nhưng hắn lại sợ một câu nhắc nhở này sẽ khiến Bách Nhĩ đổi ý, nên liền vội vàng đáp ứng, hắn nghĩ, chỉ cần ta đã đồng ý, ngươi có hối hận cũng không được đâu.

Bách Nhĩ khẽ gật đầu, xem như quyết định xong chuyện này, sau đó y đi tiếp về phía trước. Đi được một lát mới thấy không đúng, y quay đầu, cười nhạt nhìn Đồ "Đây là ngươi dẫn đường hay là ta vậy?" Đồ trước kia nhìn khôn khéo như thế, ở chung lâu ngày mới phát hiện hắn cũng không thể thoát khỏi bản chất ngây ngốc của các thú nhân.

Đồ đang đắm chìm trong hạnh phúc có thể học chữ, nghe y nói cũng chẳng phản ứng lại, trái lại hai mắt hắn lấp lánh hỏi "Bách Nhĩ, ngươi có thể khắc một chữ cho ta xem không?"

Đối mặt với ánh mắt cầu xin chất phác của đối phương, Bách Nhĩ cũng không thể nói ra lời từ chối được. Y đảo mắt xung quanh một vòng, cuối cùng nhặt lên một hòn đá, viết một chữ "Đồ" lên lớp đất sét gần vách

đá. Y sinh ra trong thế gia đại tộc, ba tuổi biết chữ, bốn tuổi bắt đầu cầm bút, kinh sử thao lược, cầm kỳ thi họa, cái nào cũng học. Đương nhiên chữ viết rất đẹp, cho dù lấy đá làm bút, lấy bùn làm giấy, chữ viết ra vẫn cứng cáp, mạnh mẽ như trước. Kiểu chữ như vậy lập tức khiến cho Đồ thích, hắn nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, xoay qua, đảo lại, chỉ hận không thể nâng lên, rồi mang đi, ngay cả đây là chữ gì cũng quên hỏi.

"Đây là Đồ, tên của ngươi." Bách Nhĩ buồn cười, đột nhiên y rất muốn biết sau khi đối phương biết đây là tên mình sẽ có phản ứng gì.

Đồ vốn vươn tay ra muốn sờ thử một chút, nghe thấy lời này, trong nháy mắt hắn liền rụt tay lại, không dám tin nhìn về phía Bách Nhĩ, môi mấp máy lại không nói ra lời, nhưng ánh mắt rõ ràng đang tìm sự khẳng định từ đối phương.

"Là tên của ngươi đấy." Bách Nhĩ trịnh trọng nhắc lại, nụ cười trên mặt cũng tăng lên. Thật ra y chỉ dựa theo suy đoán của mình viết ra chữ này, dù sao tên của các thú nhân cũng chỉ có mỗi một âm đọc, không có ý nghĩa cụ thể, bởi vậy đến tột cùng là chữ nào phù hợp, dĩ nhiên là do y viết ra.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, trên mặt Đồ lập tức hiện ra biểu tình mừng rỡ như điên, nếu ban đầu chỉ cảm thấy thích chữ này, thì hiện tại quả thật xem nó như trân bảo. Hắn ngồi xổm ở trước mặt chữ, vươn một ngón tay, vẫn để cách một khoảng, thật cẩn thận vẽ lại theo nét chữ trên đất, một lần rồi lại một lần. Tuy rằng trình tự lộn xộn, thế nhưng sự nghiêm túc, chuyên chú trên mặt hắn lại khiến Bách Nhĩ không đành lòng cắt đứt hành động của hắn.

Nếu để các thú nhân khác nhìn thấy bộ dạng này của Đồ, chỉ e sẽ cười to thật lâu, Bách Nhĩ thầm nghĩ. Thế nhưng không lâu về sau, y mới biết được bản thân mình đã xem nhẹ sự thiêng liêng của chữ viết trong lòng thú nhân rồi.

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi." Thấy sắc trời tối đen, dù không muốn, y vẫn không thể không thúc giục. Để trễ quá sẽ không thấy đường, mà bọn họ lại không có đem theo đuốc.

Thúc giục hai lần liên tiếp, Đồ mới lưu luyến đứng lên, nếu không phải đào đất lên sẽ làm hỏng chữ, hắn nhất định sẽ đào chỗ đất có chữ lên, đem về xem như báu vật. Nhìn thấy thú nhân uy mãnh như vậy mà mắt lại bắt đầu đỏ lên, Bách Nhĩ vỗ trán, vội vàng nói "Lúc trở về ngươi tìm một mảnh gỗ hay khúc xương tới, ta sẽ khắc lại cho ngươi."

Mặc dù y đã hứa hẹn như vậy, lúc rời đi, mỗi bước chân Đồ đều ngoái đầu lại nhìn, mãi cho tới khi nhìn không thấy nữa mới thôi. Bách Nhĩ đã sớm quên cảm giác khi lần đầu tiên mình nhìn thấy và viết ra tên của bản thân rồi, bởi vậy y hoàn toàn không thể hiểu tâm tình của thú nhân đối với việc tên của mình lần đầu tiên được viết ra là tôn quý, thiêng liêng cỡ nào. Có điều nhìn thấy Đồ thích như vậy, y đương nhiên cũng sẽ cao hứng.

Dọc đường đi, Đồ đều trầm mặc không nói, ngay cả thân thế của Bách Nhĩ cũng không tiếp tục hỏi thăm. Khi về tới sơn động bọn họ ở, các thú nhân khác đều đã trở lại, Cổ vừa thấy Bách Nhĩ liền nhào tới, trong tay còn cầm một miếng da thú bọc thịt thú tươi sống.

"Nghĩa phụ, đây là thịt phần người. Mọi người đều ăn rồi." Biết Bách Nhĩ tới chỗ tộc vu Đại Sơn, hơn nữa có Đồ đi cùng, Cổ ngược lại không quá lo lắng, chỉ là hơi hoảng sợ, vì từ sau khi rời sơn động, nó chưa bao giờ xa Bách Nhĩ lâu như vậy. Bách Nhĩ không nhận, mà xoa đầu Cổ "Nghĩa phụ còn thịt nướng, không ăn cái này đâu, tự con ăn hay cho người khác đi." Y cũng không phải thú nhân, lúc có thực phẩm chín, đương nhiên sẽ không đi ăn thịt sống rồi.

Cổ nghiêm túc nhìn sắc mặt Bách Nhĩ, xác định y thật sự không muốn ăn, mới không nói gì nữa, trực tiếp đưa thịt thú cho Đồ "Vậy Đồ ăn đi. Thịt thú của ngươi để chỗ da thú của ngươi đó." Nói xong, nó liền kéo Bách Nhĩ trở về chỗ ngủ của họ "Nghĩa phụ, con vẫn còn thịt nướng đó."

Đồ không buồn lên tiếng, trở về thảm da thú của mình, các thú nhân khác hỏi gì hắn cũng không đáp, tùy tay bỏ thịt Cổ cho qua bên cạnh, liền đi ra ngoài. Không qua bao lâu, hắn cầm vào một cái gai thú nhỏ giống như Cốc vu dùng để viết chữ, một miếng xương thú dẹt cỡ lòng bàn tay, còn có mấy cái gai thú, một mình ngồi một góc lấy gai thú dùi vào miếng xương thú, ngay cả Tát nói gì với hắn, hắn cũng chẳng để ý.

Mãi tới khi dùi được một cái lỗ có thể xỏ dây da thú qua, trên mặt hắn mới hiện ra nụ cười, sau đó liền cầm miếng xương thú này với cái gai thú nhỏ đi đến trước mặt Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ đang hỏi Mạc tiến độ dựng trận pháp bằng đất, thì thình lình bị tay của Đồ thò tới trước mặt làm cho giật mình, y có chút khó hiểu nhìn lên.

"Ngươi đã hứa với ta." Đồ hùng hồn nói.

Bách Nhĩ nhớ ra, nhất thời dở khóc dở cười, nhận lấy xương thú, gai thú của hắn "Đã sắp nhìn không thấy rồi, mai ta khắc cho ngươi." Y cũng không phải thương lượng, mà là nói cho hắn biết.

Đồ cũng không nói "không được", chỉ là hắn không chịu rời đi, mà đứng tại chỗ chăm chăm nhìn y. Bách Nhĩ thấy vô lực, chỉ đành phất tay bảo hắn cầm một ngọn đuốc lại đây, sau đó dựa vào ánh sáng của ngọn đuốc, viết chữ "Đồ" nhợt nhạt lên trên mặt xương, sau đó chậm rãi tô đậm, bởi vì không phiền toái như khắc con dấu, nên cũng không mất nhiều công sức.

Thấy mặt trên miếng xương dần hiện ra chữ "Đồ" giống cái chữ trên mặt đất kia, nụ cười trên mặt Đồ mới trở nên xán lạn. Tới khi Bách Nhĩ khắc xong, đưa cho hắn, hắn lại không nhận, mà lật ngược miếng xương, chỉ vào mặt trống, nói "Chỗ này khắc Tiêu Mạch."

Bách Nhĩ rất quen thuộc hai chữ này, nghe vậy theo phản xạ viết xuống, lúc viết xong y mới thấy không đúng, mà nghi hoặc ngẩng đầu "Viết chữ này làm gì?"

"Ta sợ mình quên mất." Đồ trả lời rất thản nhiên. Hắn cảm thấy mình biết là Tiêu Mạch, thừa nhận cũng là Tiêu Mạch, không phải Bách Nhĩ, thế nhưng đối phương lại không muốn được gọi bằng cái tên trước kia, nên hắn chỉ có thể nhớ như vậy.

"Quên thì cứ quên đi." Bách Nhĩ hoàn toàn không để ý.

"Vậy không được." Đồ lại thể hiện tính cố chấp của mình, tuy sự cố chấp này khiến người ta thật khó hiểu.

Bách Nhĩ day thái dương, không biết hắn kiên quyết thế làm gì, nhưng không thể không nói y vẫn có chút cảm động, bởi vậy cuối cùng đành thỏa hiệp, cúi đầu nghiêm túc khắc rõ hai chữ "Tiêu Mạch" trên mặt xương lên.

67. Chương 67: Rời Đi

Đồ lấy được miếng xương khắc tên mình với Tiêu Mạch, mặt mày không khỏi hớn hở lên, hắn trân trọng cắt một đoạn dây da thú, xỏ vào, ai đòi cũng không cho xem, nhưng lại bị Tát cướp mất.

"Đây là cái gì?" Bởi vì đuốc vẫn còn sáng, Tát lật qua lật lại miếng xương xem, sau khi phát hiện trên mặt xương có chữ, gã nheo mắt lại, tránh khỏi tay của Đồ, bộ dáng giống như đối phương không trả lời, gã sẽ không trả lại.

Thật ra kể cả gã không ép hỏi, với tâm trạng kích động của Đồ phỏng chừng chẳng nhịn được bao lâu cũng sẽ kéo người ta lấy ra khoe thôi, cho nên Đồ chỉ đắc ý chỉ vào một chữ trên miếng xương, nói "Đây là tên của ta."

Tuy đã đoán được trên mặt xương có thể là chữ viết, thế nhưng lúc nghe Đồ nói đó là tên của hắn, Tát vẫn kinh ngạc trừng to mắt, các thú nhân bên cạnh đang vểnh tai nghe bọn hắn nói chuyện, vốn không quá để ý tới chuyện Đồ không chịu cho bọn họ xem miếng xương cũng kinh hãi, ngay sau đó ồn ào lên một lát, rồi toàn bộ các thú nhân đều nhào tới, may mắn Tát nhanh tay, mới không bị bọn họ cướp đi.

"Cho ta xem!"

"Đồ, tên của ngươi trông như thế nào?"

"Đồ, hôm nay ngươi mà không cho chúng ta xem, thì đừng có mơ được đi ngủ."

Các thú nhân thấy Tát giữ chặt quá, cũng không tiếp tục cướp thẳng trên tay gã nữa, mà nhao nhao lên làm cho đầu óc người ta cảm thấy ong ong. Tát mặc kệ bọn họ, xoay lưng qua, cẩn thận nhìn chữ khắc trên mặt xương, sau đó lật qua thì thấy hai chữ khác, vốn định mở miệng hỏi, lại nhớ tới từng lời lúc nãy Đồ

nói với Bách Nhĩ, cuối cùng gã từ bỏ ý định, chỉ trịnh trọng, yêu quý sờ lên, cuối cùng nhìn về phía Bách Nhĩ đang ngồi ở bên ngoài đám người nhìn qua bên này mỉm cười. Trong lòng gã khẽ động, trở tay trả lại miếng xương cho Đồ còn đang vừa đắc ý vừa buồn rầu, sau đó đẩy đám người ra, đi qua.

"Bách Nhĩ, ngươi biết khắc tên ta không?" Bởi vì Bách Nhĩ đang ngồi, nên gã không thể không ngồi chồm hổm xuống, mới miễn cưỡng không khiến Bách Nhĩ phải ngước lên nhìn.

"Tát à..." Bách Nhĩ nghĩ một lát, cuối cùng chọn lựa giữa hai chữ Tát và Táp "Có thể." Sau đó y lấy ra một mũi tên trúc, đốt đuôi tên trên ngọn đuốc một lát, sau khi nó xém đen, thì nói "Tìm một miếng da thú cho ta..."

(/sà/ Tát /sà/ Táp: Hiện tượng đồng âm khác nghĩa)

Y còn chưa dứt lời, Tát liền dựng bắn lên, nhanh chóng chạy đi kéo thảm da thú của mình lại đây. Bách Nhĩ lật một mặt của tấm da thú lên, rồi viết một chữ "Tát" to như rồng bay phượng múa. Sau đó ngẩng đầu, nhìn Tát, cười "Tát. Ở chỗ chúng ta đó là một cái họ." Y nói rất thản nhiên. Y nghĩ, nói không chừng tên của thú nhân trước mắt này về sau sẽ trở thành nguồn gốc của dòng họ thú nhân về sau.

Tát không nghe thấy lời y nói, trái với vẻ lãnh đạm thường ngày, gã cầm tấm thảm da thú của mình cười ngây ngốc, chắc về sau sẽ không tiếp tục trải nó ra ngủ đâu.

Bách Nhĩ còn chưa kịp cảm khái lực ảnh hưởng của chữ viết đối với thú nhân, thì ngay sau đó đã bị các thú nhân chú ý tới tình huống bên này cầm thảm da thú của họ nhanh chóng vây quanh, ngay cả Cổ cũng bị đẩy ra ngoài. Xung quanh Đồ liền lạnh tanh không một bóng người, hắn thở phào nhẹ nhõm, cầm miếng xương kia lật qua lật lại nhìn một hồi, sau đó lại trân trọng đeo lên cổ. Quay đầu nhìn Tát, liếc mắt nhìn thử thì thấy chữ "Tát" to đùng, tràn đầy khí thế, trong lòng hắn lập tức thấy bất bình. Xoay người, kéo tấm thảm da thú của mình lên, quyết tâm muốn Bách Nhĩ viết một chữ "Đồ" to hơn thế lên mặt thảm.

"Ngươi có rồi, sao còn tới?" Nói tới bất bình, người bất bình nhất phải là Cổ, nó rầu rĩ đứng ngoài đám người, muốn nhìn cũng không nhìn được, muốn chen vào lại không chen nổi, chỉ đành an ủi chính mình, nghĩa phụ là của nó, sau này nó muốn bao nhiêu chữ cũng được, mới miễn cưỡng kiềm chế được tâm trạng nóng nảy của mình. Thấy Đồ cũng mang thảm da thú tới, nó lập tức bùng nổ.

Đồ cười hì hì, đưa tay nhấc tiểu thú nhân lên, nói "Ta mang ngươi vào." Nói xong, hắn liền vừa chen vào trong vừa kêu "Nhường chỗ, nhường chỗ, cho Cổ đi vào." Sau đó chính hắn cũng được nhờ, chen vào tận cùng bên trong.

Cũng chỉ có mười mấy chữ, Bách Nhĩ ngược lại không thấy phiền, bởi vậy ai muốn y cũng đồng ý. Lúc một thú nhân lấy tấm thảm da thú đã viết xong chữ đi, Bách Nhĩ đặt đuôi tên lên ngọn đuốc đốt một lát, quay lại đã thấy trước mặt trải một tấm thảm da thú chưa viết tên ra.

"Đồ. Muốn lớn nhất."

Trong tai vang lên một chữ, y theo phản xạ định viết lên, nhưng chưa viết xong, y chợt ngẩng đầu, đối diện là khuôn mặt tươi cười có chút nịnh nọt của Đồ "Không phải đã viết cho ngươi rồi sao?"

"Chữ kia nhỏ quá. Ngươi viết lại cho ta đi, ta muốn to hơn tất cả những người khác." Đồ vừa đưa tay giữ chặt miếng xương đeo trên cổ, sợ phải trả lại, vừa dây dưa nói với Bách Nhĩ.

Này rõ là tính tình bá vương. Bách Nhĩ cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, y lắc đầu, cuối cùng vẫn thỏa mãn nguyện vọng của hắn. Các thú nhân khác còn chưa được viết tên hận đến nghiến răng kèn kẹt, lại không thể làm gì được hắn.

Một đêm này, ngoại trừ Bách Nhĩ, mỗi thú nhân đều ôm thảm da thú của mình vào ngực, không nỡ dùng. Lúc này Bách Nhĩ kéo Cổ lên thảm của mình nằm, để thằng bé không phải chịu lạnh như những người khác.

Tuy rằng người nhiều, lại có công cụ thuận tay, nhưng sơn động này quá lớn, tốn khoảng ba ngày mới bày xong trận pháp bằng đất. Thật ra đất sét trong sơn động cũng không quá dày, đào tới thắt lưng liền chạm vào tầng nham thạch, nếu tính đào thêm đất, xây tường cũng chỉ miễn cưỡng cao bằng một người. Vì phòng ngừa dã thú cao lớn có thể trèo lên, Mạc cho người đập nát thạch nhũ trong động, cắm đá vụn sắc nhọn

cùng với gai thú, móng thú, những thứ sắc bén tương tự, thừa lúc đất sét còn ướt, cắm lên trên vách tường. Ý tưởng này cũng là từ cây thứ thứ và nhóm người Bách Nhĩ chôn móng thú lúc giết đa túc thú mà ra.

Chờ lớp đất sét khô đã là ngày thứ năm. Nhiều ngày qua, chia ra mỗi buổi sáng hoặc chiều, Bách Nhĩ đều sẽ bắn chết ba đến bốn con dã thú, buổi tối lại tu luyện khôi phục nội công, nên nội lực và lực cánh tay đều tăng lên theo mức độ khác nhau. Cốc y ngoại trừ ban đêm phải đi ngủ, thì mỗi ngày đều ôm một chồng bảng đất thật dày đi theo bên cạnh Bách Nhĩ, từ trên người y đào ra không ít thứ có giá trị.

Sau khi bày trận xong, Viêm cùng với một vài dũng sĩ bộ lạc Đại Sơn đều đi vào dạo một vòng, cuối cùng sau khi Mạc đi vào trận dẫn bọn họ ra, liền quyết định mở cửa động.

Mở cửa động chính là người của Bách Nhĩ, Giác, Mạc, Hạ, Bố. Vì chỉ có bốn người họ là quen dùng trận pháp nhất, có thể tiến vào trong trận mở cửa động trước tiên, sau đó trước khi thú triều ùa vào mà an toàn trở về. Về phần Cổ, vì nó còn nhỏ, sức lực không đủ, nên không cần thiết phải tham gia vào.

Ngày đó, dã thú mãnh liệt tràn vào, cuối cùng bị lạc trong trận pháp bằng đất trống trải, rộng lớn của sơn động. Các thú nhân bộ lạc Đại Sơn đứng ở lối vào thông lên tầng động, chuẩn bị tùy thời dùng đá ngăn cách lối đi giữa hai tầng, chứng kiến đám dã thú hùng hổ tiến vào, sau đó đầu óc rối mù, rồi nóng nảy húc đầu vào tường hoặc tự cắn giết lẫn nhau. Bọn họ rốt cuộc tin lời lúc trước Mạc nói, cũng lần lượt thở phào nhẹ nhõm, đối với việc chống đỡ qua thú triều lại tràn ngập hi vọng.

Ngày đó do Giác, Mạc, Hạ, Bố, Cổ, năm người chia vào năm nhóm thú nhân bộ lạc Đại Sơn tiến vào trong trận, giết không ít dã thú đơn độc, cuối cùng giải quyết vấn đề thức ăn của bộ lạc Đại Sơn. Tuy vẫn không có cách nào kiếm được củi, thế nhưng như vậy cũng đã đủ để cả bộ lạc vui mừng khôn xiết rồi.

Mà đám người Bách Nhĩ cũng đến lúc nên rời đi.

"Nếu bộ lạc các ngươi đã không còn, không bằng tới bộ lạc chúng ta ở đi. Nơi này ngoại trừ không có củi, những thứ khác đều không thiếu, còn rất an toàn nữa." Viêm rốt cuộc nói ra những lời này với họ.

Tuy hồi đầu mới nhìn thấy tình hình của bộ lạc Đại Sơn, Bách Nhĩ cũng từng có ý tưởng này, thế nhưng y sẽ không tiếp tục phụ thuộc vào bất luận kẻ nào nữa, mà bộ lạc này có tới bảy tám trăm người, với hai ba mươi người già yếu, bệnh tật đáng thương của bọn họ, chỉ e sẽ bị đè ép thôi.

"Chúng ta tự có sắp xếp của riêng mình." Y trực tiếp lắc đầu từ chối, cũng không có hỏi qua ý kiến của đám người Mạc. Bởi vì y biết rất rõ, nếu mình không đi, Viêm sẽ không có khả năng coi trọng những người già yếu, bệnh tật trong sơn động kia.

Về phần Đồ và những người hắn mang theo, bọn họ là đại diện của bộ lạc Hắc Hà, Bách Nhĩ không có quyền quyết định thay họ, bởi vậy y chỉ làm thủ thế tùy ý các ngươi.

Mãi tới lúc này Viêm mới phát hiện Đồ không phải cùng nhóm với Bách Nhĩ, hắn hơi kinh ngạc, nhưng vẫn chờ mong nhìn Đồ. Kể cả đám người Đồ không có biện pháp cổ quái như đám người Bách Nhĩ, thì cũng là những dũng sĩ xuất sắc, nếu có thể lưu lại, đối với bộ lạc Đại Sơn chỉ có lợi mà thôi.

"Tộc trưởng, vu trưởng của chúng ta vẫn còn sống." Đồ cũng không từ chối thẳng, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Một bộ lạc chỉ cần tộc trưởng cùng vu tế còn sống, thì bộ lạc này không tính là diệt vong, nếu sau này sáp nhập vào một bộ lạc lớn khác, sẽ bị rơi vào thế yếu, rất nhanh sau đó mất đi quyền truyền thừa của bộ lạc mình. Cho nên bình thường không đến tình trạng bất đắc dĩ, hoặc là trong bộ lạc vốn không còn tộc trưởng, tộc vu, rất ít bộ lạc tình nguyện sáp nhập vào bộ lạc khác. Đương nhiên, nguyên nhân chân chính Đồ từ chối không phải vì điều này, mà ở trên đường đi, hắn đã sớm bàn bạc với Bách Nhĩ, hai bên đều lập lời thề với thần thú, đương nhiên không thể đồng ý với người khác rồi.

Thấy thái độ kiên định của đối phương, Viêm có chút tiếc nuối, nhưng cũng không miễn cưỡng, mà sảng khoái nói "Nếu các ngươi thay đổi chủ ý, bộ lạc Đại Sơn lúc nào cũng hoan nghênh các ngươi tới." Nói xong, hắn dừng lại, rồi nói tiếp "Để cảm ơn đại ân giúp đỡ lần này của các ngươi, sau này các ngươi cần muối thì có thể tới bộ lạc ta lấy, không cần đem theo con mồi trao đổi nữa đâu."

Đối phương biết điều như vậy, Bách Nhĩ tỏ vẻ rất vừa lòng, đồng thời hiểu sâu thêm một tầng đối với phương thức ở chung của các thú nhân. Bọn họ tựa hồ ở thời điểm đồng loại gặp nạn, nếu có khả năng nhất định sẽ không chùn bước hỗ trợ, trước đó cũng chẳng suy xét rõ ràng mình làm vậy thì nhận được lợi ích gì. Sau

khi sự tình chấm dứt, bên được hỗ trợ cũng sẽ cố gắng hồi báo lại. Đây là một quan niệm hoàn toàn khác với thói quen đối nhân xử thế ở kiếp trước của y, thế nhưng y cảm thấy cũng không phải quá xấu, đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy thiết thực. Có lẽ y nên thử thích ứng với phương thức này.

Đứng ở cửa động lưng chừng núi, ném một ngọn đuốc xuống dưới đất, đám dã thú dày đặc ở dưới hoảng sợ kêu gào lên, rồi nhường ra một khoảng đất trống. Sau đó là ngọn thứ hai, thứ ba…

Người ném đuốc chính là Bách Nhĩ, y khéo léo vận dụng nội lực khống chế độ mạnh yếu, chuẩn xác để ngọn đuốc rơi xuống đất sẽ không tắt ngấm, nhanh chóng tạo thành một vòng lửa. Sau đó y cầm thương đá mang tới, giữa Cốc y nước mắt chảy ròng ròng không buông cùng với ánh mắt giận hờn lên án của Mạc, một tay y nắm dây leo, nói "Sau này còn gặp lại." Sau đó chỉ một lúc sau y đã trượt xuống dưới vòng lửa.

Bởi vì y xuống, nên đám dã thú ở dưới càng thêm điên cuồng, gần như muốn mặc kệ uy hiếp của ngọn lửa mà xông vào. Bách Nhĩ vung thương đá lên, đâm vài nhát linh hoạt, dứt khoát chia rẽ chúng ra, y đâm xuyên cổ họng của một con tiểu nhĩ thú gần nhất, quét qua đàn thú, tạm thời dẫn lực chú ý của chúng đi. Y cầm ngang thương, đứng ở giữa vòng lửa trông giống như một người giữ ải, vạn người khó phá.

Đám thú nhân Đồ, Tát cũng nhân cơ hội này nhanh chóng trượt xuống dây leo, sau đó nhặt ngọn đuốc trên mặt đất lên, vây Bách Nhĩ ở giữa, người xuống cuối cùng là Cổ. Đám người Viêm đứng ở cửa động nhìn xuống cảnh tượng phía dưới, đầu tiên là kìm lòng không đậu mà trầm trồ khen ngợi, sau đó liền trầm mặc đi. Khi đó bọn họ rốt cuộc mới biết, một á thú dù cho không có năng lực hóa thành hình thú vẫn có thể đối mặt với dã thú mà không hề sợ hãi.

P/S: Vậy là hành trình đổi muối đã kết thúc, Bách Nhĩ và mọi người sẽ quay trở lại sơn động, liệu tộc trưởng và tộc vu bộ lạc Hắc Hà có giở trò gì không? Đón đọc các chương tiếp theo để biết nha các nàng.

68. Chương 68: Trở Lại Bộ Lạc

Đoàn người giơ đuốc thuận lợi xuyên qua đàn thú, bước lên bè trúc. Đứng trên bè trúc, Bách Nhĩ quay đầu nhìn ngọn núi bộ lạc Đại Sơn trú ngụ, phảng phất như có thể cảm thấy người bộ lạc vẫn còn dựa vào động đá ở trên vách núi nhìn bọn họ.

Bởi vì muốn thành thạo ra vào trận pháp bằng đất không phải chuyện một chốc một lát là có thể học được, nên cuối cùng họ để Mạc lại. Chờ thú triều qua, lúc đưa Tinh với Cổ qua đây học thảo dược với Cốc vu, thuận tiện sẽ đón Mạc về.

Do đi ngược dòng nên tốc độ cũng chậm hơn một chút, dù trên đường không gặp nguy hiểm gì, nhưng đoàn người vẫn mất hai ngày rưỡi mới tới được thung lũng. Lúc lên bờ rừng trúc tía, các thú nhân đều lên tiếng hoan hô, có thể thấy bọn họ thích nơi này biết bao nhiêu. Ngay cả Bách Nhĩ khi nhìn thấy đồng cỏ xanh biếc cùng với hồ nước trong xanh, tâm trạng y cũng tốt lên rất nhiều.

Bởi vì lối đi ra ngoài đã bị bịt kín, nên mọi người tính qua đêm tại thung lũng, đồng thời để vài người đi xem thử bên kia của lớp đá che kín có còn dã thú hay không, sau đó mới quyết định phá vỡ lớp đá bịt kín kia. Nơi bịt đá cũng không xa lắm, lúc canh cá bắt đầu mềm đi, tản ra mùi nồng đậm, các thú nhân đi tra xét cũng đã quay trở lại. Họ lấy tảng đá di động lúc trước chèn ở phía trên cùng lớp đá bịt xuống, dựa vào thính giác, khứu giác mà đưa ra phán đoán lối ra đối diện không có dã thú ghé thăm.

Không có dã thú chắn đường, ai nấy cũng vui mừng, điều đó có nghĩa là không cần đi lại đường thủy rồi vòng qua đường bộ nữa. Đêm đó, ăn xong bữa tối phong phú, mọi người đều bắt đầu bận rộn đốn củi làm đuốc. Bách Nhĩ thì ngồi một bên vót tên trúc. Tên của y khi ở bộ lạc Đại Sơn đã dùng hết rồi, nên lúc mới xuống núi y phải dùng thương đá để ngăn cản dã thú. Vì quá nhiều việc, nên trước khi đi ngủ, dù là Đồ muốn tiếp tục hỏi thăm chuyện trước kia của Bách Nhĩ hay là Tát muốn lén hỏi thăm Đồ chuyện của Bách Nhĩ đều không có cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, lúc mặt trời mọc, đoàn người cầm đuốc đi vào con đường núi thông với mặt khác. Bùn tuy có thể bịt kín, nhưng cũng không quá chắc, đập nhẹ đã tróc xuống, phá ra nhanh hơn so với lúc đắp vào nhiều lắm. Đá được gỡ xuống, bọn họ cũng không ném đi, mà xếp ngay ngắn ở chỗ rộng rãi bên cạnh, để phòng ngừa mai sau dùng tới.

Lúc này không có ai bị thương hay mệt mỏi, nên thời điểm tới mặt bên kia là vừa đúng đêm khuya, hiển nhân chỉ mất có một ngày. Trong sơn động nơi nơi đều là phân của dã thú, còn có lông thú bị rụng, nhưng lại không thấy bóng dáng một con dã thú nào. Đồ cúi người nhặt một cục phân dã thú lên, vê lại, bỏ lên mũi ngửi, sau đó nói "Là đa túc thú, đã bỏ đi lâu rồi..." Hắn đang học đếm số với Cổ, bởi vậy theo phản xạ tách từng ngón tay, sau đó đưa ra một thời gian xác định "Chắc là năm ngày rồi." Nói xong, hắn lại dò xét phân khác, phát hiện có tiểu nhĩ thú, có liêu thú, còn có một vài con Bách Nhĩ không có ấn tượng gì, nhưng đều đã là năm ngày trước. Hiển nhiên sau khi bọn họ rời khỏi, mấy con dã thú kia không chỉ xông vào đây, mà còn nấn ná lại không ít thời gian, mãi tới khi mùi của bọn họ triệt để biến mất, chúng mới rời đi. Mà thú triều tụ tập ở chân núi cũng đã tan, thỉnh thoảng chỉ nghe một hai tiếng kêu gào truyền trong bóng đêm, hiển nhiên chỉ là dã thú đi ngang qua thôi.

Trong sơn động quá hỗn độn, không thể ngủ qua đêm được, mà đêm tối đi vào rừng rậm lại chẳng khác gì muốn đâm đầu vào chỗ chết. Cuối cùng mọi người không thể đi tiếp, mà đành lui về, đi khoảng nửa canh, mới tìm được một chỗ sạch sẽ, thoáng mát để ráng qua một đêm.

Bởi vì từng trải qua khổ cực của thú triều một lần, nên ngày hôm sau, trước khi mọi người vào rừng núi, liền đốt đuốc lên, phòng ngừa dã thú tấn công mà trở tay không kịp. Có điều vận may tốt hơn lúc đi, đi bốn ngày liền, trên đường ngoại trừ gặp một hai con dã thú mơ mơ màng màng, cũng không thấy thú triều tới lần nào nữa, cho dù là thú triều kích thước nhỏ cũng không có.

"Nếu không phải bộ lạc khác thu hút chúng qua, thì chính là thú triều sắp kết thúc rồi." Đồ giải thích tình huống này như thế. Đương nhiên tất cả mọi người đều hi vọng là lý do thứ hai. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, bọn họ vẫn rất thuận lợi đi tới chân núi đầy cây thứ thứ. Mà điều khiến họ thất vọng là, chỗ đó dã thú không chỉ không tản đi, mà ngược lại còn nhiều hơn so với lúc họ rời khỏi. Bởi vì lúc nghỉ qua đêm mỗi ngày, họ đều sẽ bổ sung thêm đuốc, nên ngược lại không mất bao nhiêu công sức đã phá vỡ được đàn thú để đi vào.

Nhưng mà còn chưa ra khỏi trận pháp, Bách Nhĩ liền vượt qua đám thứ thứ không tính là cao, nhìn bãi đất trống trước cửa động, hai con sói đỏ đang đấu với một con sói lông nhiều màu ba chân, gần cửa động có hai nhóm người đang đứng, một nhóm là Duẫn dẫn đầu, nhóm còn lại là tộc trưởng, tộc vu. Hai con sói đỏ kia rất giảo hoạt, một con đánh chính diện, một con chuyên phụ trách công kích vào chỗ trống bên cái chân gãy của con sói lông nhiều màu. Tuy động tác của con sói lông nhiều màu rất nhanh nhẹn, nhưng vẫn bị ép đến tháo chạy, trên người đã có nhiều chỗ rướm máu. Trên mặt đám người Duẫn lộ ra biểu tình phẫn uất, bất bình, nhưng lại không có ai kêu dừng lại. Những người đứng bên tộc trưởng thì hưng phấn không thôi, thỉnh thoảng cao giọng ủng hộ. Bởi vì hai bên đều chú ý tới trận chiến, nên không ai phát hiện đám người Bách Nhĩ đã trở về.

Bách Nhĩ giận tím mặt, thình lình đứng lại, quay mặt hỏi Đồ đang đi sóng vai cùng y "Nơi này có tập tục hai kẻ đồng thời khiêu chiến một người à?" Mà còn là hai thú nhân cường tráng đối phó với một thú nhân tàn tật nữa.

"Không có." Đồ lắc đầu, mặt hơi nóng lên, tuy hắn cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện tình huống này, thế nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ, dù cho hai con sói đỏ kia hắn chưa bao giờ thấy qua.

Bách Nhĩ hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy chân sau bị mất của Nặc không thể né tránh, lại sắp bị một con sói đỏ khác bổ nhào tới, sau khi tay y di chuyển nhanh như chớp đưa ra sau lưng, liền nghe thấy tiếng kéo dây cung vang lên, mấy người phía sau căn bản không nhìn rõ y bắn tên thế nào, thì đã thấy hai mũi nhọn màu tím xoẹt qua không khí bắn tới, đảo mắt liền cắm vào đầu hai con sói đỏ kia.

Hai tiếng gào thảm trước sau vang lên, hai con sói đỏ vốn vì sắp chiến thắng mà nảy sinh kiêu ngạo, nháy mắt như bị điện giật bắn mà nhảy khỏi người Nặc, đồng thời quay mặt nhìn đám người Bách Nhĩ bắn tên vào họ, phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp. Mà trên đầu bọn họ, tai trái của người này và tai phải của người kia đều cắm một mũi trên trúc.

Một màn đột ngột này khiến tất cả mọi người đều sợ ngây người, ngay cả Nặc ở trong trận chiến cũng không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Mãi tới khi Mục hoan hô một tiếng, xông ra ngoài, đám người này mới lần lượt lấy lại *** thần.

"Bách Nhĩ về rồi! Bách Nhĩ về rồi!" Mục lập tức hóa thành báo con, vọt vào trong trận, muốn bổ nhào lên

người Bách Nhĩ, kết quả lại bị Đồ và Cổ một trái một phải ngăn lại. Mục ngẩng đầu nhìn hai vị thần giữ cửa, ánh mắt có chút mờ mịt, hiển nhiên nó không hiểu tại sao hai người này lại chắn phía trước Bách Nhĩ, nhưng nó cũng chẳng nghĩ nhiều, mà định vòng qua bọn họ tiếp tục tới gần Bách Nhĩ. Nào biết hết trái ngăn, lại tới phải ngăn, nhất thời nó nổi giận, gào lên. Mục còn chưa trưởng thành, tiếng gào vẫn còn non nớt, người nghe vào tai chỉ còn lại sự đáng yêu, nào có thể uy hiếp kẻ khác chứ.

"Bách Nhĩ là nghĩa phụ của ta, sau này ngươi không được phép tùy tiện nhào vào người nữa. Giống như ta sẽ không nhào vào người a phụ ngươi." Cổ ngồi xổm xuống trước mặt Mục, chỉ vô mũi con báo con, nghiêm túc giáo huấn.

Đồ nghe thấy câu này, liền gãi đầu, có chút chột dạ lùi qua một bên. Thật ra chính hắn cũng không biết tại sao mình lại tới chắn phía trước Bách Nhĩ, thực tế chỉ là theo phản xạ thôi, chưa kịp suy nghĩ gì hết.

Mục không rõ Bách Nhĩ ra ngoài một chuyến như vậy, sao lại biến thành nghĩa phụ của Cổ, lại còn không thể thân thiết với nó? Hơn nữa nghĩa phụ là cái gì? Nó ngóng trông nhìn về phía Bách Nhĩ vẫn cách một người, đôi mắt đen láy nhanh chóng bị giăng kín một tầng nước.

"Để Mục lại đây đi." Bách Nhĩ bị nó nhìn tới mềm lòng, y trấn an vỗ nhẹ lên Cổ. Y biết Mục trước cả Cổ, mà sự yêu thích của y đối với thằng bé này tuyệt đối không kém hơn Cổ đâu.

Cổ có chút không cam lòng, nhưng vẫn bước ra. Mục vui mừng kêu lên, nhào tới, hai cái móng vuốt nhỏ ôm chặt lấy chân Bách Nhĩ, cái đuôi vui vẻ vẫy vẫy, đập xuống đất vang lên tiếng bộp bộp, chẳng khác gì chú cún con.

Bách Nhĩ mỉm cười, cảm thấy thằng bé này đi săn rồi mà vẫn chẳng tiến bộ được chút nào. Y quặt ngược tay đặt cung tên lại sau lưng, cúi xuống, một tay bế con báo con lên, một tay nắm tay Cổ, sau đó đi vào sơn động.

Lúc này đám người Duẫn, Nặc cũng đã phản ứng lại, mặt họ đầy vui mừng ra chào đón. Trên người Nặc vẫn còn dính máu, nhưng ánh mắt lại rất sáng, bên trong lóe ra tia mừng rỡ, hiển nhiên là vì bọn họ trở về an toàn mà vui mừng. Thế nhưng khi gã phát hiện Mạc không có trong đó, trong nháy mắt vẻ mặt liền trầm đi.

"Mạc rất khỏe, hắn ở lại bộ lạc Đại Sơn giúp bọn họ đối phó thú triều." Ánh mắt của Bách Nhĩ rất sắc bén, liếc mắt là có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng Nặc, vì thế y chủ động giải thích. Quả nhiên, nghe nói như thế, tia âm trầm vừa dâng lên trong mắt Nặc liền biến mất. Tuy trước kia, ở bộ lạc Hắc Hà, mỗi lần đi đổi muối đều sẽ có người không trở về, thế nhưng tin rằng không ai muốn cảm thấy quen với việc mất đi đồng bạn.

"Lần này đổi muối coi như thuận lợi, chỉ là lúc đi bị thương một chút, nhưng cũng không nghiêm trọng." Giữa đám người vây quanh, Bách Nhĩ vừa đi vào sơn động, vừa nói hai ba câu về quá trình đi đổi muối.

Nghe thấy lời của y, các thú nhân đi cùng y đều không khỏi oán thầm. Còn bảo không nghiêm trọng? Cũng không biết lúc ấy ai hôn mê bất tỉnh, cả người nóng ran lên, khiến cho mọi người không dám ngủ cả một đêm nữa.

"Vừa rồi là sao thế?" Bách Nhĩ đương nhiên không biết các thú nhân suy nghĩ cái gì trong lòng, y nhìn qua hai con sói đỏ trên mặt tràn đầy địch ý cách đó không xa, hỏi.

Nhắc tới đây, tất cả mọi người đều trầm mặc, cuối cùng vẫn là Duẫn lên tiếng.

"Sau khi các ngươi rời đi có rất nhiều chuyện xảy ra. Sau đó, bắt đầu từ mười ngày trước, mỗi ngày săn thú xong, đều sẽ có người khiêu chiến với người của chúng ta. Hai con sói đỏ kia là song sinh, không phải người bộ lạc Hắc Hà, bởi vì bộ lạc bọn họ bị thú triều tấn công, một số người chạy trốn tới dưới chân núi, được chúng ta cứu về. Nhưng không biết tại sao ban đầu bọn họ còn bàng quan, sau này lại khiêu khích chúng ta. Vì trước đó Nặc đánh bại một người của bọn họ. Sau đó hai tên này liền nhảy ra, chỉ điểm Nặc đòi khiêu chiến, còn nói bọn họ là song sinh, dù săn thú hay khiêu chiến thú nhân đều phải là hai người cùng tiến lên." Gặp tình huống này, thật khiến người ta không chấp nhận cũng không được, mà chấp nhận lại thấy uất ức.

Cuối cùng vẫn là quá thẳng tính. Bách Nhĩ thở dài, cảm thấy các thú nhân mà cứ như vậy, nếu gặp phải kẻ bụng dạ ngoằn nghèo nhất định sẽ chịu thiệt.

Lúc nói chuyện, cũng đã đi tới bên đám người tộc trưởng, tộc vu, Bách Nhĩ không hề bỏ lỡ ánh mắt tức giận của tộc trưởng quét về phía sau y. Đi sau y chắc là Đồ, Đồ là người của bộ lạc, bọn họ bình an mang muối về, không phải là nên vui mừng à, sao lại tức giận chứ? Nghĩ tới đây, y không khỏi nhìn lại tộc trưởng, thì đã thấy trên mặt lão hiện ra nụ cười thân thiết, tựa như sự tức giận lúc nãy chỉ là ảo giác thôi. Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không cho rằng mình hoa mắt nhìn lầm, thế nhưng y cũng chẳng dò xét sâu, mà đi thẳng vào sơn động. Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trong động, khuôn mặt vốn coi là bất biến của y lập tức tối đi.

69. Chương 69: Tu Hú Sẵn Tổ

Sơn động vốn rộng rãi, sạch sẽ giờ trở nên lộn xộn không chịu nổi, nơi nơi đều là thảm của thú nhân, nơi nơi đều là đống lửa nửa tắt, xương thú ăn còn thừa lại và vỏ củ thứ thứ, khói từ lửa cháy cùng bụi bặm nhồi đầy không khí, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt khó chịu. Bách Nhĩ còn chưa đi vào, liền bị dòng khói khiến người ta ho, sặc và mùi hôi thối nồng nặc làm cho lùi ra. Không chỉ có y, mà những thú nhân đi đổi muối nhìn thấy tình trạng này cũng không khỏi nhíu mày.

Bởi vì bị mù nên khứu giác của Duẫn tốt hơn so với các thú nhân khác, khiến trên mặt hắn hiện lên một tia xấu hổ, môi khẽ giật nhưng lại không nói ra cái gì. Đương nhiên hắn vẫn nhớ trước lúc Bách Nhĩ rời đi đã đặt kỳ vọng tha thiết thế nào với bọn họ, thế nhưng thực tế họ vẫn khiến y thất vọng.

Bách Nhĩ thả báo con xuống đất, do dự một lát, cuối cùng vẫn bước vào trong. Ánh mắt y thản nhiên đảo qua những người hoặc ngồi hoặc nằm trong sơn động, có gương mặt quen thuộc, cũng có người y hoàn toàn không biết, thế nhưng khi y nhìn thấy mấy lão nhân nằm trong một góc, bước chân y khựng lại, rồi quay đầu đi sang hướng bên đó.

"Bách Nhĩ, gian da thú của ngươi vẫn còn, chúng ta không cho bọn họ động tới." Nặc mở miệng.

Có ý gì chứ? Ánh mắt Bách Nhĩ lạnh đi, cúi đầu nhìn Nặc vẫn để hình thú, nhưng không đợi Nặc mở miệng, y đã nhìn thấy gian da thú bị xốc lên, một á thú từ trong đi ra. Á thú kia vừa ngẩng đầu, vô tình chạm vào ánh mắt của Bách Nhĩ, y không khỏi co quắp lại, nhưng rất nhanh sau đó lại tỏ ra khinh miệt mà hất cằm lên, xoay người trở về.

"Các gian da thú đều đưa cho á thú… Dù sao thời tiết cũng ấm, chúng ta ở bên ngoài cũng không sao." Duẫn ở bên cạnh giải thích, khi nói tới câu sau, giọng nói của hắn có chút chột dạ, rõ ràng không đủ sức lực.

Bách Nhĩ không để ý tới hắn, mà đi thẳng tới bên cạnh các lão nhân, trải da thú của mình ra, ngồi xuống, thương đá và cung tên trên lưng cũng bỏ qua một bên. Tiểu Cổ và Tiểu Mục chia làm hai bên trái phải ngồi xuống cạnh y. Mấy lão nhân vốn thờ ơ với mọi thứ xung quanh mình, cả ngày thì có hơn nửa thời gian là ngủ, giống như muốn ngủ cho tới ngày cuối cùng của cuộc đời. Nghe thấy tiếng động bên cạnh cũng không hề nhúc nhích, mãi tới khi Bách Nhĩ lên tiếng, họ mới trở mình.

"Bách Nhĩ? Bách Nhĩ…" Kiều Ương không dám tin mà dụi mắt, đôi tay run rẩy của ông cầm lấy tay Bách Nhĩ "Hài tử… ngươi không sao? Ngươi không sao." Vừa nói ông vừa kiểm tra cơ thể Bách Nhĩ, thấy y khỏe mạnh, không có một vết máu mới rưng rưng gật đầu, liên tiếp nói "Trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi…"

Nghe thấy lời của y, các lão nhân khác cũng chậm rãi ngồi dậy, khuôn mặt chết lặng dần lộ ra nụ cười. Không ai nói chuyện, thế nhưng trong không gian nho nhỏ này, đã quét đi cái vẻ nặng trĩu phía trước, trở nên có sức sống hơn.

"Thác, ta rời đi nhiều ngày thế này, ông có làm ra cái gì tốt nữa không?" Bách Nhĩ trấn an vỗ nhẹ lên tay Kiều Ương, cười hỏi Lão Thác còn đang ngái ngủ. Thật ra không cần hỏi, chỉ nhìn bộ dáng lão thú nhân liền biết chắc chắn đã lâu ông không động tay rồi.

Lão Thác có chút ngượng ngùng gãi mái tóc thưa thớt, cười hì hì, nói thẳng "Ta lập tức làm ngay, lập tức làm ngay."

"Bách Nhĩ, mệt rồi, uống chút nước trước đã." Trong tay Tán Tán bưng một bình gốm từ chỗ sâu trong sơn động đi tới, trên mặt ông mang theo nụ cười dịu dàng, hiển nhiên lúc nãy là đi lấy nước. Dường như chỉ có ông là không bao giờ thay đổi, dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào.

"Ừ, làm phiền ông rồi." Bách Nhĩ mỉm cười, nhìn các thú nhân đều ngồi bên cạnh mình, ánh mắt y chậm rãi đảo qua Duẫn, Nặc, Tháp, Quả,... Sau đó đảo lại, cuối cùng hỏi "Hải Nô và Lạc đâu?"

Động tác rót nước xuống bát gốm của Tán Tán khựng lại, sau đó mới như không có chuyện gì mà tiếp tục rót. Mà Bối Cách thì đã tức giận mắng "Bách Nhĩ, ngươi đừng quan tâm tới họ, coi như bọn họ chết rồi đi."

Hồng dùng một tay kéo Bối Cách vào lòng, nhỏ giọng khuyên "Đừng nói như thế với Bách Nhĩ."

"Ta không phải nổi giận với Bách Nhĩ... Chính là nghĩ đến chuyện đó thấy không đáng giá thay cho Bách Nhĩ thôi..." Bối Cách chôn đầu trước ngực Hồng, nghẹn ngào nói. Hồng vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ vỗ lên lưng bạn đời, cúi đầu không đáp lại nghi vấn của Bách Nhĩ.

Trong lòng Bách Nhĩ nguội lạnh, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, y chỉ dời mắt qua Nặc nói chuyện ngắn gọn lại biết nắm bắt trọng điểm.

"Hải Nô sống chung với các á thú bộ lạc rất tốt. Lạc dạy trận pháp cho tộc trưởng." Quả nhiên Nặc không làm Bách Nhĩ thất vọng, chỉ hai câu liền nói rõ sự tình. Mà ý tứ đàng sau câu nói không cần gã giải thích, Bách Nhĩ cũng có thể nghĩ ra.

Điều khiển người già yếu và thú nhân tàn tật có thể chung sống hòa bình với người bộ lạc chính là các thú nhân sơn động nắm giữ cách ra vào trận pháp. Chỉ cần một ngày họ còn nắm giữ điều này, thì trước khi thú triều biến mất, người trong bộ lạc đều không dám làm gì họ. Cho nên hành động của Lạc đối với đám người Duẫn, Nặc chẳng khác gì rút củi dưới đáy nồi, khiến họ mất đi tư cách đàm phán cùng bộ lạc.

"Còn gì nữa, nói hết đi." Trong suy nghĩ của Bách Nhĩ, Lạc làm như vậy chẳng có lợi gì cho gã, bởi vì một thú nhân tàn tật như gã dù nương nhờ vào tộc trưởng, về sau vẫn bị ghét bỏ. Không có các thú nhân tàn tật khác phối hợp ăn ý với gã, trong mắt thú nhân bình thường gã vẫn chẳng là cái thá gì như cũ. Lẽ ra Lạc không nên là người không thấy rõ hiện thực như thế. Thế nhưng mặc kệ gã xuất phát từ nguyên nhân gì mà làm như vậy, làm thì đã làm rồi, cũng phải gánh vác hậu quả thôi.

"Ban đầu..." Nặc vừa muốn mở miệng, một giọng nói khác đột nhiên cắt ngang gã.

"Bách Nhĩ, tộc trưởng tìm ngươi qua có việc thương lượng." Một thú nhân tóc tím hơi lạ mắt đứng ở bên ngoài, khóe môi hiện lên tia cười khinh miệt, ánh mắt xem thường nhìn xuống đám người ngồi dưới đất, giống như đang nhìn một đám sâu bọ hôi thối.

Không ai nhìn thấy Bách Nhĩ ra tay thế nào, chỉ cảm thấy ngọn gió lạnh lướt qua đỉnh đầu, ngay sau đó mũi thương đá vốn đặt yên bên chân Bách Nhĩ đã chỉ vào cổ họng của tên thú nhân kia, mà đầu của Bách Nhĩ cũng chưa quay lại.

"Cút đi. Trở về nói với lão thất phu đó, muốn gặp ta thì tự qua đây." Nếu đã trở mặt, vậy cũng chẳng cần khách khí nữa. Nói xong, y trở cổ tay, thương đá lại đặt yên về chỗ cũ. Mặt tên thú nhân kia tái nhợt đi, sự khinh thường và kiêu ngạo trong mắt biến mất sạch sẽ, không lên tiếng mà xoay người rời đi.

Một chiêu này không chỉ khiến *** thần đám người Duẫn, Nặc phấn chấn, khiến hai mắt Lão Thác, người làm ra thương đá sáng rực lên, ông hạ quyết tâm sau này phải làm ra càng nhiều vũ khí tốt hơn cho Bách Nhĩ dùng, mà còn khiến một vài người vụng trộm chú ý qua bên này, trong lòng rộn trống.

"Tiếp tục." Bách Nhĩ ý bảo Nặc. Chuyện gì cũng phải biết rõ ràng trước, sau đó mới quyết định bước tiếp theo nên làm gì.

Hóa ra sau khi đám người Bách Nhĩ rời khỏi, tộc trưởng cùng tộc vu liền bắt đầu chậm rãi tẩy não bọn họ, lần lượt đưa ra thí dụ chứng minh Bách Nhĩ là tà linh chiếm xác, lại ám chỉ bọn họ bị một á thú xấu xí sai khiến là chuyện mất mặt cỡ nào, còn tìm đủ cách để moi biện pháp ra vào trận từ miệng họ, cũng hứa hẹn thú triều qua, thành lập bộ lạc mới, sau này sẽ nuôi sống họ tốt. Các thú nhân tàn tật tuy tính cách chân chất, nhưng trong lòng thật ra rất rõ ràng, rất nhiều việc họ không tranh giành, không so đo không có nghĩa là họ ngu ngốc. Cho nên những lời tộc trưởng nói không nhúc nhích được sự kính ngưỡng và tin phục trong lòng họ với Bách Nhĩ. Sau đó, không biết từ lúc nào Hải Nô đột nhiên càng ngày càng thân thiết với vài á thú trong tộc, ngay cả Bối Cách khuyên cũng không được. Có điều khi đó hai bên vẫn còn bình yên vô sự.

Tiếp đó, dưới chân núi có mấy thú nhân và á thú bị thú triều đuổi tới cùng đường lục đục đến đây, đều được bọn họ cứu về. Mới đầu thái độ của mấy thú nhân, á thú này với người trong sơn động và trong bộ lạc đều như nhau, không có lệch rõ về một bên như sau này. Mãi tới mười ngày trước, tộc vu đột nhiên nói, dã thú ngày càng nhiều, nhóm người Bách Nhĩ đã không về được.

Từ ngày đó trở đi mọi thứ liền thay đổi. Chính như Bách Nhĩ dự đoán, tộc trưởng có hành động. Buổi sáng hôm đó, người bộ lạc lần đầu tiên không cần các thú nhân sơn động dẫn dắt đã tiến vào trong trận đi săn, cũng thành công đem con mồi trở lại. Lúc đó họ mới biết Lạc và Hải Nô phản bội. Sau đó tộc trưởng ra lệnh các thú nhân trong sơn động nhường các gian da thú cho tộc trưởng, tộc vu và á thú, cũng không đợi bọn họ đồng ý, đã ném hết đồ đạc của họ ra ngoài. Mất đi trận pháp duy nhất có thể dựa vào, đám người Duẫn, Nặc lại không thể chân chính ra tay tàn nhẫn với một á thú, cộng thêm tộc trưởng không xua đuổi bọn họ, cũng không có dự định lấy mạng họ, nên cuối cùng mọi người đều quyết định nhẫn nhịn. Bởi vì dù cho là cùng đối phương chém giết hay là rời đi, ở thời điểm đặc biệt này đối với họ đều không có lợi gì. Thế nhưng chỉ có gian da thú của Bách Nhĩ là bọn họ liều chết giữ lại, không cho bất luận kẻ nào động vào. Nhưng mà cũng bắt đầu từ khi đó, sau khi đi săn vào mỗi ngày, các thú nhân bộ lạc đều sẽ khiêu chiến với họ, sau đó mấy thú nhân ngoại tộc được cứu về cũng dần dần tham dự vào. Tuy bọn họ không giữ được gian da thú, cũng không giữ được sơn động nhưng đối mặt với khiêu chiến của thú nhân cường tráng đều không lùi bước. Hai bên tuy có tổn thương tới nhau, nhưng cũng không có gây ra chết người.

"Chúng ta nghĩ các ngươi thật sự không về được." Duẫn thở dài nói, xoa đầu Mục "Thằng bé đã khóc vài ngày." Mục ngượng ngùng vùi đầu vào lòng phụ thân, rước lấy một trận cười thiện ý.

"Từ sau khi những người đó tới, trong sơn động cả ngày đều tranh cãi ầm ĩ, cái gì cũng không được làm, nên Thác mới không tiếp tục làm ra cái gì nữa." Kiều Ương thấp giọng giải thích.

Thác nhìn ông một cái, sau đó mới nói "Lát nữa ta sẽ làm ngay, làm cho Bách Nhĩ vũ khí tốt hơn nữa."

"Các ngươi nghĩ thế nào, nếu ta muốn rời khỏi đây, các ngươi có sẵn lòng, có dám đi theo ta không?" Bách Nhĩ trầm mặc một lát, hỏi. Tức giận ban đầu trong lòng giờ đã bình tĩnh lại, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, tộc trưởng, tộc vu để lại tính mạng cho đám người Duẫn, Nặc, chỉ cần điểm này, y cũng sẽ chừa lại một con đường sống cho đối phương.

"Ngươi đi đâu chúng ta đi đó." Không có ai do dự. Có lẽ là tín nhiệm đối với Bách Nhĩ, có lẽ là từ giây phút bước ra khỏi bộ lạc trong mùa tuyết rơi, bọn họ đã bỏ chuyện sống chết ra ngoài suy xét rồi.

Bách Nhĩ mỉm cười, hỏi "Vậy nếu ta thật sự là tà linh thì sao, các ngươi còn muốn đi cùng ta không?"

Lần này ngược lại không phải đồng loạt như thế, có người đăm chiêu, có người trên mặt lộ ra biểu tình kỳ lạ, như là đang cố gắng khắc chế không phì cười, còn có người bĩu môi, tựa như khịt mũi coi thường ý kiến này, hoặc là có người hoàn toàn không để trong lòng. Người đầu tiên mở miệng dĩ nhiên là Lão Ngõa nổi danh tính tình nhạt nhẽo.

"Ta muốn dựng lều cho ngươi." Lúc trước cùng Bách Nhĩ rời khỏi bộ lạc, ông cũng dùng lý do này, không ngờ qua lâu như vậy vẫn cùng một lý do đó. Ngay cả bạn đời ông, Tán Tán cũng quay đầu đi, có chút không nhẫn nại lắng nghe tiếp.

"Ngươi nhất định là tà linh ngốc nhất, bị dây quỷ thủ quấn còn muốn cứu chúng ta. Bị dã thú cắn bị thương, còn bắt chúng ta canh cả một đêm mới cứu được." Giác lắc đầu cảm khái.

"Nên ngươi vẫn ở cùng chúng ta đi, như thế chúng ta có thể cứu ngươi." Hạ tiếp lời Giác.

70. Chương 70: Thích Thì Mang Đi

Thấy đề tài càng lúc càng đi theo hướng kỳ lạ, mà những người vây quanh y không một ai hiện ra biểu tình kinh hoảng, lùi lại, trái tim Bách Nhĩ rốt cuộc hoàn toàn rơi vào sự chân thực ấy.

"Vậy thì tốt, giờ các ngươi đi thu hết da thú của mình vào đã, mai chúng ta sẽ rời đi." Y quả quyết đưa ra quyết định này.

"Da thú? Đồ của chúng ta đều ở trong này." Có người khó hiểu nói.

"Vẫn còn đấy." Bách Nhĩ cười, cầm cung tên lên, rút bốn mũi tên trúc. Hai tên nắm trong bàn tay, hai tên kẹp giữa ba ngón giữa, kéo dây cung, đầu các mũi tên hơi tách ra, trước sự kinh ngạc trong mắt những người bên cạnh và sự cảnh giác của những kẻ khác trong sơn động, mũi tên trúc rời cung bay ra, bắn thẳng tới dây leo cột da thú ở các góc sơn động. Hai tên vừa ra, hai tên khác đã đáp lên cung, ngay sau đó bắn về phía hai góc cột dây leo khác.

Bốn tên đều ẩn chứa nội lực, tuy dây leo cứng chắc, vẫn bị mũi tên làm đứt, sau đó giữa biểu tình trợn mắt há mồm của mọi người mà rơi xuống, đồng thời tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía, hiển nhiên phía dưới da thú có không ít người bị trùm lên.

"Còn không đi thu da thú của chúng ta lại?" Bách Nhĩ nhìn đám Nặc cũng đồng dạng khiếp sợ.

Một đám thú nhân bị dã thú cắn thương, cắn tàn đều có thể không thay đổi sắc mặt, thế nhưng lúc này lại lộ ra biểu tình xấu hổ, xem ra trong suy nghĩ của họ, tranh giành đồ với á thú là một chuyện rất mất mặt, nhưng mà lại không thể làm trái ý Bách Nhĩ, ngược lại trong lòng Bối Cách khoái chí vô cùng, y liền kéo Hồng đi tới bên kia nhặt. Các thú nhân khác không có cách nào cũng đành đi chầm chậm theo sau. Chỉ còn lại Duẫn do không nhìn thấy là ở lại tại chỗ.

"Đó đều là đồ của chúng ta, có cái gì phải xấu hổ chứ?" Bách Nhĩ thấy Bố bị một á thú vất vả chui ra khỏi da thú mắng cho một trận, y không khỏi lắc đầu thở dài, cảm thấy thú nhân thật sự rất dễ chịu thiệt trong tay á thú.

Duẫn ho nhẹ một tiếng, cũng không biết phải làm sao đáp lại những lời này, đành xem như không nghe thấy. Bởi vì hắn vẫn không quên Bách Nhĩ cũng là á thú, mà đối với một á thú, thật sự không thích hợp thảo luận chuyện á thú.

Bách Nhĩ chỉ nói ra cảm xúc trong lòng, cũng không cần đáp lại, lúc nhìn thấy một đám thú nhân hùng hổ từ ngoài nhằm vào đám người Nặc, Hạ, đôi mắt tuấn mỹ của y nheo lại, một tay cầm cung tên, một tay nhấc thương thong thả đi qua.

Đám người Nặc, Hạ vốn còn hơi ngại ngùng tranh da thú cùng á thú, sau khi nhìn thấy vài thú nhân kia tiến vào, liền bỏ đi do dự phía trước, dùng miệng ngậm được thì ngậm, dùng tay nhặt được thì nhặt, hai ba cái liền thu hết mấy tấm da thú và dây leo lại, Cổ cùng Mục còn không quên vào gian của Bách Nhĩ lấy cả vài món đồ rách nát ôm ra.

"Nặc, các ngươi vậy mà bắt nạt á thú, hôm nay chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu!" Một thú nhân tức giận mắng.

"Chúng ta chỉ lấy lại da thú của chính mình, con mắt nào của ngươi thấy chúng ta bắt nạt á thú hả?" Hạ cười hì hì hỏi lại, trải qua thời gian đi đổi muối, sự tự tin của hắn đã khôi phục, đồng thời cũng khôi phục cả bản tính thích cười, thích ầm ĩ. Bố bị một á thú vừa cấu vừa cào, chỉ biết trốn tránh, nói "Lão Nham, ngươi nhìn kỹ đi, xem rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây?"

Về phần Nặc bị chỉ đích danh lại xem như mấy thú nhân kia không tồn tại, mà chỉ huy người của mình chuyển da thú tới bên chỗ ngủ của bọn họ. Chỉ là do có á thú nhào tới cản trở, làm cho bọn họ có chút vướng tay vướng chân.

"Gian da thú này vốn là của á thú, ai cho các ngươi gỡ..." Nham tỏ ra chuyện này là hiển nhiên, đang định nói gì nữa thì bị một giọng nói bình tĩnh cắt ngang.

"Ai nói gian da thú này là của á thú của các ngươi?" Bách Nhĩ chậm rãi đi đến trước mặt Nham, khóe môi cong lên một nụ cười châm chọc. Rõ ràng y lùn hơn thú nhân này một chút, song khí phách toàn thân cùng ánh mặt ngạo nghễ lại khiến Nham đối mặt như vậy có cảm giác như bị nhìn xuống.

"Da thú này là á thú các ngươi ghép? Dây leo này là các ngươi mạo hiểm vào trong rừng chặt, sau đó treo lên? Hay là trận pháp bên ngoài sơn động đều là các ngươi đào đất, khiêng đá loay hoay làm ra?"

Câu hỏi này nối tiếp câu hỏi kia, mãi cho tới khi mặt Nham và các thú nhân phía sau hắn lúc đỏ lúc trắng. Các thú nhân này tuy nghe lời tộc trưởng, tộc vu, nhưng da mặt lại không dày như tộc trưởng, tộc vu, lúc trước đám người Duẫn, Nặc bị bắt nạt, ép vào một góc cũng không nghĩ ra việc nói về vấn đề sở hữu sơn

động này, bọn họ dĩ nhiên cũng vui vẻ, làm bộ yên tâm thoải mái. Thế nhưng khi Bách Nhĩ nói ra từng cái một, bọn họ liền có chút xấu hổ.

"Các ngươi vốn là người bộ lạc, mấy thứ đó đương nhiên cũng là của bộ lạc." Á thú hung hãn cào mặt cấu người Bố, làm ra vài vết máu kia nghe nói như thế, rốt cuộc bỏ qua cho Bố đáng thương, vọt lại đây, hùng hồn phản bác.

Bách Nhĩ không chút để ý liếc qua á thú kia, trông rất lạ, thế nhưng nhìn bộ dáng chật vật của Bố, vừa muốn ngăn lại, vừa không muốn ngăn lại, hai mắt đầy lo lắng, khiến y không khỏi lộ ra ý cười sâu xa. Cổ tay y khẽ lật, tai trái cầm cung lập tức nâng cằm á thú này lên, ánh mắt phút chốc trở nên âm trầm.

"Lòng tham không đáy, nuông chiều sinh kiêu, ham hư vinh, lười biếng vô dụng, còn không biết liêm sỉ, loại người như ngươi không có tư cách nói chuyện với ta." Giọng nói trầm thấp của y thong thả mà rõ ràng toát ra từng chữ từng chữ một, trong mắt hiện lên khinh miệt và cuồng ngạo khiến á thú kia bất giác run rẩy, ngay cả tránh né cũng quên. Còn vài từ y mô tả kia, ngoại trừ không biết liêm sỉ, những từ khác, người ngoài nghe được miễn cưỡng cũng hiểu một chút. Sắc mặt vài á thú còn đang giằng da thú với đám Nặc liền trở nên khó coi, lại không ai lên tiếng phản bác lại. Bởi vì tình cảnh cái đêm Bách Nhĩ kéo Ni Nhã ra ngoài sơn động vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ họ.

"Ngươi làm thương người của ta, thì nên biết phải trả giá lớn như thế nào." Bách Nhĩ nói tiếp, chuyển mắt, nhìn về phía Bố "Ngươi có thích y không?" Bố sửng sốt, mặt hơi đỏ lên, lại không phủ nhận. Hắn thích Ô Trĩ, thế nhưng từ sau khi mù một mắt đã không còn dám mơ tưởng nữa.

Bách Nhĩ vừa thấy phản ứng của hắn, trong lòng lập tức hiểu rõ, y hạ mắt ngạo nghễ nhìn á thú mặt đã tái xanh kia "Ngươi nên thấy may mắn vì Bố thích ngươi. Nếu đã vậy thì lấy thân báo đáp đi." Nói xong, y bỗng nhiên thu cung tên, một tay đẩy Ô Trĩ vào lòng Bố, lạnh giọng phân phó "Y là của ngươi." Tuy y không thích á thú này, thế nhưng ai bảo các thú nhân muốn, ai mà biết nơi khác có thể tìm được á thú tốt hơn không. Mà một khi đã rơi vào tay y, y sẽ có cách cho á thú đó trở nên hữu dụng.

Ô Trĩ rơi vào lòng Bố, liền muốn tránh ra, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Bách Nhĩ đảo qua khiến không dám động đậy. Y vẫn không quên vừa rồi bị Bách Nhĩ dùng cung tên hất cằm mình, trên người Bách Nhĩ đã truyền tới cảm giác cường đại, uy hiếp thế nào. Y không hề nghi ngờ nếu Bố mở miệng nói không thích mình, Bách Nhĩ nhất định sẽ giết chết y trước mặt mọi người. Cái cảm giác ở gần cái chết rất rõ ràng, khiến ngay cả ý niệm phản kháng y cũng không dám có.

Bố choáng váng, nhìn Ô Trĩ ngoan ngoãn tựa vào lòng mình, muốn ôm lại không dám ôm, muốn đẩy lại không dám đẩy, nhất thời có chút luống cuống tay chân. Mà những người khác cũng không tốt hơn hắn, bởi vì bọn họ chưa từng gặp qua tình huống bắt buộc á thú như vậy.

"Những người khác đều nghe cho kỹ, ai lại chạm tới các ngươi, đều mang hết đi cho ta." Bách Nhĩ cũng không để ý phản ứng của họ, ánh mắt y đảo qua mấy á thú còn ngăn trước đám Nặc, ra tử lệnh. Ai cũng có thể nhìn ra y không phải tùy tiện nói ra.

Mấy á thú lập tức như đụng phải cái gì bẩn thỉu, tránh đi với tốc độ trước kia không có, sau đó trơ mắt nhìn da thú bị chuyển đi, chỉ để lại một đống hỗn độn.

"Bách Nhĩ, sao ngươi có thể làm như vậy?" Đám Nham rốt cuộc phản ứng lại, thở hổn hển chất vấn.

"Ngây người ra làm gì? Còn không mang đi. Không đi được thì ôm, không ôm được thì khiêng, lập tức quay về cho ta." Bách Nhĩ lớn tiếng quát với Bố đang do dự. Mãi tới khi Bố làm theo lời y, y mới chuyển qua Nham "Sao? Ngươi có ý kiến?"

"Mau ngăn bọn họ lại!" Nham rống lên, lại không phải nói với Bách Nhĩ, mà là các thú nhân phía sau còn hơi mờ mịt vì chưa bao giờ thấy qua tình huống này, chính hắn cũng muốn xông lên. Lại bị thương đá của Bách Nhĩ ngăn cản. Mà lúc này đám Nặc cũng đã thu xong da thú, để lại hai người canh, những người khác đều đảo lại, vừa lúc tạo thành thế giằng co với thú nhân bộ lạc.

"Á thú kia vừa nói chúng ta cũng là người bộ lạc, nếu là người trong bộ lạc dĩ nhiên có thể muốn á thú trong bộ lạc, sao lại không được hả?" Tay Bách Nhĩ cầm ở giữa thương, mỉm cười, thong thả bước tới ngay trước mặt Nham.

"Thế nhưng… thế nhưng Ô Trĩ không muốn!" Nham không biết mũi thương kia làm sao chĩa tới trước ngực mình, thế nhưng hắn lại cảm thấy nguy hiểm rất lớn, cơ thể căng cứng không dám động, miệng vẫn lắp bắp phản bác.

"Tại sao ta phải cần y tự nguyện?" Bách Nhĩ vẫn duy trì bộ dáng tính tình tốt, không nhanh không chậm nói ra "Y làm Bố bị thương, cũng nên bồi thường, trừ bản thân y ra, y còn cái gì để bồi thường cho Bố đây?" Nói tới đây, ánh mắt y đánh giá Nham, nhìn tới khi Nham sởn tóc gáy lên, mới nói tiếp "Kể cả thú nhân các ngươi, nếu làm người của ta bị thương, ta cũng sẽ không để ý mà cho các ngươi lấy thân bồi đáp luôn đấy." Nơi này các bộ lạc cách nhau quá xa, hơn nữa người trong bộ lạc lại có hạn, bởi vậy dường như rất ít khi xảy ra chiến tranh giữa các bộ lạc, nên cũng không có khái niệm tù binh và nô lệ. Thế nhưng nếu chọc giận Bách Nhĩ y, y cũng sẽ mặc kệ mà dạy cho họ biết hai từ này.

"Bách Nhĩ, ngươi làm cái gì vậy? Mau buông Nham ra!" Thời điểm Nham đang suy nghĩ thú nhân bị đoạt qua thì có lợi ích gì, giọng nói của tộc trưởng chợt truyền tới. Bọn họ vốn đang ở bên ngoài nghe Đồ kể quá trình đổi muối, lại bị một thú nhân báo cho biết trong sơn động nổi lên xung đột, nên mới vội vàng chạy vào.

Bách Nhĩ cũng chẳng nhấc mí mắt lên, vẫn dùng mũi thương chỉ vào trái tim của Nham, thản nhiên nói "Nếu không tin, các ngươi có thể thử xem." Nói xong, cũng không thấy y chuyển động thế nào, thương đá đã được thu ra sau lưng y. Mãi tới lúc này, y mới ngẩng đầu nhìn qua tộc trưởng với sắc mặt khó coi.

"Tộc trưởng, ông còn nhớ ta từng nói gì không?" Y mỉm cười, không đợi đối phương trả lời "Ta nói nếu còn có lần sau, ông sẽ biết hậu quả. Ta ở bên ngoài liều mạng đổi muối, ông lại ở trong này bắt nạt người của ta, ông nói xem, ta nên tính món nợ này thế nào với ông mới được đây?"

Tộc trưởng còn chưa kịp trả lời, Na Nông đã từ phía sau đám người, vọt ra.

"Bách Nhĩ, sao ngươi dám nói chuyện như vậy với a phụ ta." Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn đầy khinh khi, còn có chán ghét, nhưng giọng điệu của y vẫn bình tĩnh, ưu nhã trước sau như một, tiếp theo y chuyển giọng điệu, nâng cao giọng, nói với những người khác "Chẳng lẽ mọi người đã quên trước đây Bách Nhĩ là loại người gì rồi sao? Y hại chết bạn đời, hại chết đứa con y còn chưa sinh ra, đừng nói là đánh chết dã thú, chính là đối mặt với một á thú nhỏ gầy hơn bản thân, y cũng sẽ run rẩy, thế nhưng hiện tại y lại dám cùng các thú nhân vượt qua thú triều đi đổi muối, còn bình an trở về, y không phải tà linh thì là cái gì? Nói không chừng thú triều này chính là do y mang tới đó."

Một câu cuối cùng khiến sơn động vốn im lặng liền rối loạn lên, trong đó không chỉ có người bộ lạc, mà còn vài người được cứu về kia nữa. Thật sự là bởi vì thú triều lần này gây ra thương tổn quá lớn cho thú nhân bộ lạc, mà trước đây, một ít bộ lạc nhỏ thậm chí còn không biết thú triều tồn tại, bởi vậy cho dù chỉ là một suy đoán cũng đủ gợi lên phẫn nộ từ đáy lòng họ.

P/S: Liệu nghe Na Nông nói những lời này, Đồ có đứng ra giúp Bách Nhĩ làm sáng tỏ sự thật năm xưa không?

71. Chương 71: Đàm Phán

Bách Nhĩ không thể không thừa nhận so với những người khác, Na Nông vẫn là có chút khôn khéo hơn, chí ít y còn biết làm sao để kích động bầu không khí, kích thích sự tức giận của nhiều người.

"Cho nên, các ngươi còn chờ cái gì nữa, còn không mau bắt y lại, thiêu chết, chẳng lẽ muốn cho y hại chết thêm nhiều người nữa sao?" Na Nông nói tiếp, giọng nói càng đề cao, quả thật rất có hiệu quả.

Nếu nói phía trước còn có người cố kỵ thân phận á thú của Bách Nhĩ, không quá sẵn lòng ra tay với y, thì thời điểm nghe được một câu cuối cùng này, sự do dự ban đầu lập tức biến mất. Thế nhưng ngay khi một vài thú nhân muốn tấn công qua, thì bọn họ chỉ thấy hoa mắt, sau đó Na Nông lúc nãy còn lấy tư thái vì chính nghĩa lên án Bách Nhĩ đã dịch chuyển khỏi chỗ, bị một tay của Bách Nhĩ bóp chặt cổ họng.

Đang lúc buồn ngủ thì có người đưa gối tới. Na Nông xuất hiện đối với Bách Nhĩ mà nói cùng lắm chỉ là như thế thôi. Y còn đang nghĩ xem phải làm thế nào để không làm to chuyện vẫn khiến tộc trưởng và các thú nhân bộ lạc đi vào khuôn khổ, không ngờ lại có kẻ ngu ngốc tự dâng mình lên.

"Tà linh ư?" Ngón tay thon dài mà khớp xương rõ ràng siết chặt trên chiếc cổ trắng nõn của Na Nông, hình thành một độ cong đẹp mắt lại nguy hiểm. Ánh mắt Bách Nhĩ chậm rãi đảo qua các thú nhân tràn đầy địch ý vây quanh mình, khóe môi y cong lên, lộ ra nụ cười cực kỳ tao nhã "Không sai, ta chính là tà linh đó." Lời này vừa nói ra, các thú nhân vốn muốn xông lên thế nhưng lại đồng loạt lùi ra một chút, để lại một không gian rộng chỉ có y cùng Na Nông.

Bách Nhĩ cúi đầu khẽ cười mấy tiếng, cảm thấy mấy thú nhân này thật ra… rất thú vị. Thế nhưng khi y ngẩng đầu lại, trên mặt đã bao trùm một tầng hàn sương. Cảm nhận lực tay của mình quá mạnh, khiến Na Nông có chút khó thở, vì thế y hơi thả lỏng ra.

"Chuyện đó cũng chẳng phải cái gì quang vinh, ta vốn không muốn nói ra, thế nhưng nếu các ngươi đã nhắc tới, thì việc này dù sao cũng phải trả lại sự trong sạch cho Bách Nhĩ mới đúng." Ánh mắt y nhìn tộc trưởng, lạnh lùng nói. Tia sáng ở khóe mắt quét qua người của mình thừa dịp này xông vào, vây y ở giữa. Thế nhưng có thể chiến đấu chung quy cũng chỉ có mười bốn mười lăm người, so với thú nhân bộ lạc và những kẻ ngoại tộc mới gia nhập kia thì thua xa. Về phần Đồ bên kia, y thản nhiên quét mắt qua, Đồ và mười mấy người hắn mang theo quả nhiên như lúc trước đã nói, đứng xa xa, không giúp đỡ bất kỳ bên nào.

"Trả lại trong sạch cái gì, ngươi vốn là một kẻ xui xẻo…" Trong mắt Na Nông chợt lóe tia hoảng loạn, cũng chẳng quan tâm nơi yếu ớt của mình rơi vào tay đối phương, vội vàng lên tiếng muốn tiếp tục kích động sự sợ hãi và phẫn nộ của những người khác, nhưng lời nói kế tiếp của y lại bị cắt ngang, cũng không biết Bách Nhĩ đã làm cái gì, rõ ràng đã ngạt thở đến đầu óc choáng váng, lại ngay cả sức lực nâng tay phản kháng y cũng không có, thậm chí muốn ngất xỉu đi cũng không được. Mãi tới lúc này, trong lòng y mới chính thức cảm thấy sợ hãi.

"Bách Nhĩ, ngươi muốn làm cái gì? Chỉ cần ngươi thả Na Nông ra, ta sẽ để các ngươi rời đi." Tộc trưởng tiến lên một bước, miệng hùm gan sứa quát. Ở gần ông ta là tộc vu trong mắt mang theo tia hưng phấn kỳ lạ.

Tộc vu rất vui mừng, còn Na Nông có nguy hiểm tới tính mạng hay không, ông không hề quan tâm, ông vui mừng vì Bách Nhĩ rốt cuộc thừa nhận mình chính là tà linh, điều đó chứng minh ông tiên đoán không sai, cũng đại biểu địa vị của ông trong lòng thú nhân sẽ ngày càng tăng lên.

"Ông không có tư cách bàn điều kiện với ta." Ngay cả đuôi mắt, Bách Nhĩ cũng không thèm liếc qua tộc trưởng, một tay còn lại cầm một đầu của cung tên, thong thả vẽ một đường từ tóc mai bên trái xoẹt qua khóe mắt, cho tới cánh mũi của Na Nông "Vết sẹo trên mặt ta vốn dĩ nên hiện diện trên gương mặt xinh đẹp này." Y ung dung, nhẹ nhàng nói, nghe dịu dàng như thể đang thì thầm cùng tình nhân, thế nhưng không chỉ Na Nông, mà ngay cả người đứng xa nhất cũng có thể nghe được. Một cảm giác không rõ là hoảng hốt hay kinh sợ dâng lên trong lòng nhiều người, khiến bọn họ bất giác nín thở nghe y nói tiếp.

Na Nông cảm nhận được sự tiếp xúc lạnh băng như lưỡi dao sắc bén, tựa như chỉ cần dùng lực một chút, trên mặt y sẽ lưu lại vết sẹo xấu xí không bao giờ có thể xóa mờ giống như của Bách Nhĩ. Cơ thể y rốt cuộc không khống chế được mà run rẩy.

"Các ngươi mỗi người đều nói là ta hại chết…" Bách Nhĩ nói tiếp, nhưng trước khi y nói ra hai chữ bạn đời, đã bị một người cắt ngang.

"Viễn." Đồ đi tới, nói ra tên của người kia. Không biết tại sao, hắn tuyệt đối không hi vọng từ miệng Bách Nhĩ nghe được hai chữ bạn đời.

Bách Nhĩ híp mắt lại, Na Nông ở trước y thấy Đồ lập tức kích động, lộ ra ánh mắt cầu cứu. Đồ lại làm như không thấy, mà nói tiếp "Năm đó vì cứu Na Nông, Viễn mới chết, không phải vì Bách Nhĩ."

Na Nông hiển nhiên không ngờ Đồ sẽ nói giúp Bách Nhĩ, thậm chí vạch trần sự thật năm đó, trên mặt y là không dám tin, nhưng nhiều hơn là oán hận.

Bách Nhĩ cũng hơi bất ngờ, bởi vì phía trước Đồ đã nói rõ sẽ không giúp bên nào, hơn nữa hiện tại nói ra chuyện này cũng chẳng có lợi gì cho hắn.

"Vì ta thích Na Nông, nên đã giúp y giấu chuyện này đi, thế nhưng trong lòng ta vẫn luôn cảm thấy áy náy…" Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của các thú nhân bộ lạc, Đồ giải thích nguyên nhân năm đó tại sao

mình chưa nói ra như vậy. Tát nghe thấy nhịn không được nói thầm trong bụng. Ấy náy? Thằng nhóc nhà mi lúc nào học được hai chữ này thế?

"Câm miệng, Đồ, ngươi nhất định bị tà linh mê hoặc rồi!" Tộc trưởng vẫn cho rằng Đồ thích nhi tử của mình, cho nên trăm triệu lần không ngờ tới hắn sẽ nói ra những lời này, sững sờ một hồi lâu ông mới phản ứng lại, nhưng muốn ngăn cũng đã không kịp rồi.

"Tộc trưởng, tôi rất tỉnh táo, tôi vẫn nhớ lúc chúng ta thiếu chút nữa chết trong thú triều, chính là đám người Bách Nhĩ đã cứu chúng ta về." Ánh mắt Đồ lạnh lẽo nhìn về phía tộc trưởng, nếu nói trước khi trở về hắn vẫn còn suy nghĩ mình là người của bộ lạc, thì tại thời điểm vì hắn không giết chết Bách Nhĩ mà tộc trưởng nổi giận, thậm chí uy hiếp hắn, nếu không giết chết Bách Nhĩ, ông ta sẽ vĩnh viễn không gả Na Nông cho hắn, thì hắn đã đưa ra quyết định này. Lúc đó đột nhiên hắn hiểu ra một đạo lý, có người vô luận ngươi vì hắn làm bao nhiêu, hắn cũng sẽ cho rằng đó là chuyện hiển nhiên, thậm chí chẳng thèm quan tâm. Mà khi việc hắn muốn ngươi làm lại không hoàn thành, hắn nhất định sẽ không chút do dự dùng một cước đá văng ngươi ra. Bản thân Đồ hắn không cần phụ thuộc vào bất luận kẻ nào, đương nhiên cũng sẽ không để mình bị quản chế bởi bất kỳ ai.

"Lúc đổi muối, cũng vì Bách Nhĩ, chúng ta mới giữ được mạng sống. Ngay cả chân của Kỳ, cũng là Bách Nhĩ chữa khỏi cho y." Khi hắn nói ra những lời này, đám người Tát, Đằng, Kỳ, Sơn chậm rãi đứng sau hắn, im lặng ủng hộ.

"Ta không quan tâm Bách Nhĩ có phải là tà linh hay không, ta chỉ biết y dẫn chúng ta đổi muối trở về. Còn các ngươi yên ổn ở trong sơn động do y và những người già yếu, tàn tật làm ra… lại muốn thiêu chết y." Vài chữ cuối cùng, hắn tăng thêm ngữ khí, mang theo chê cười nồng đậm.

Tộc trưởng tức giận đến tái mặt, nói không ra lời. Những người khác trong bộ lạc nghe tới đây, đều lộ ra sắc mặt giật mình, sau đó im lặng chậm rãi lui ra.

Trên mặt Bách Nhĩ lộ ra một tia cười nhạt, bàn tay bóp cổ Na Nông hơi thả lỏng ra, sau đó nhìn qua tộc trưởng, tộc vu "Tộc trưởng, sơn động ta cũng không muốn nữa, nên chẳng ngại tặng lại cho các ông đâu." Lời này vừa nói ra, không chỉ tộc trưởng, mà ngay cả những người khác đều cảm thấy bất ngờ. Bởi vì rõ ràng lúc này Bách Nhĩ đang chiếm thế thượng phong, vậy mà y lại nhường sơn động cho người ta, thật sự khiến bọn họ không biết rốt cuộc y muốn làm cái gì. Bọn họ nào biết nếu không phải vừa rồi đi xa trở về, kể cả không nghĩ cho bản thân, y cũng phải nghĩ cho đám người Cổ, Hạ, nếu không Bách Nhĩ thật sự không muốn nán lại trong sơn động này một khắc nào.

Tộc trưởng không lập tức đáp lại, ông cùng tộc vu đưa mắt nhìn nhau, rồi mới nói "Chỉ cần ngươi thả Na Nông ra, chúng ta sẽ cho ngươi bình an rời đi." Vừa nói vừa ý bảo các thú nhân thủ hạ của mình bao vây đám người Bách Nhĩ.

Đến vậy mà vẫn là một câu này. Bách Nhĩ không khỏi bật cười thành tiếng, ném cung tên và thương đá trong tay cho Giác đứng gần mình nhất, sau đó ngón tay khẽ lật, cũng không biết y từ chỗ nào lấy ra một cái móng thú, đặt trên mặt Na Nông "Tộc trưởng, ông nói xem ta có nên tặng cho nhi tử mỹ mạo của ông một vết sẹo không? Ông nói, nếu trên gương mặt xinh đẹp này có thêm một vết sẹo, còn bao nhiêu thú nhân sẽ muốn y nữa?" Vừa nói, ánh mắt y chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, không đợi người ta trả lời, ngón tay chợt dùng lực, một giọt máu đỏ tươi rịa ra, Na Nông cảm thấy trên mặt mình truyền tới cảm giác đau đớn, y không khỏi thét chói tai lên, sợ hãi, cầu xin nhìn về a phụ của mình.

"A phụ, cứu con, cứu con… Đồ… Đồ… Chỉ cần ngươi cứu ta, chuyện gì ta cũng đáp ứng với ngươi…" Cả người y run rẩy, cũng không dám giãy dụa, chỉ sợ giãy dụa sẽ khiến Bách Nhĩ rạch một vết sẹo càng lớn trên mặt mình.

Trong mắt Đồ chợt lóe một tia không đành lòng, là không đành lòng nhìn một gương mặt xinh đẹp như thế bị rạch, vì thế hắn mở miệng nói "Bách Nhĩ, ngươi nhẹ tay thôi… Có yêu cầu gì ngươi cứ nói đi, tộc trưởng sẽ đồng ý."

Tộc trưởng không ngờ Bách Nhĩ nói rạch liền rạch, ông cũng bị hù dọa, nghe Đồ nhắc nhở, mới phản ứng lại, vội vàng nói liên tiếp "Mau dừng tay, mau dừng tay, ngươi nói gì ta cũng đồng ý."

Bách Nhĩ cười nhạt nhìn Đồ, Đồ không chịu nổi ánh mắt của y, liền ngẩng đầu nhìn lên trên sơn động làm như không có việc gì, lúc này Bách Nhĩ mới cười nói "Tộc trưởng, ông xem á thú của các ông còn nhiều hơn thú nhân, sao mà thú nhân bảo vệ hết được, chi bằng đưa cho chúng ta vài người. Thú nhân độc thân bên chúng ta còn nhiều lắm. Như vậy đi, ta cũng không muốn nhiều đâu, mười người là được rồi." Y vốn thầm nghĩ lấy năm người, nhưng hiện tại xem bộ dáng của đám Đồ, hiển nhiên là muốn cùng mình rời đi, nên lấy nhiều thêm mấy người thì tốt hơn. Còn bảo muốn lấy hết, thì y cũng không có ý tưởng này, một là khó bảo vệ, hai là sẽ dẫn tới bất mãn của thú nhân bộ lạc.

Vừa nghe y nói muốn á thú, tộc trưởng không khỏi chần chừ, mà móng thú trong tay Bách Nhĩ lập tức kéo xuống một chút, vì thế Na Nông lại hét ầm lên "A phụ, mau đáp ứng với y đi, mau đồng ý đi… A mạt… A mạt…"

Từ tiếng kêu của y, a mạt y rốt cuộc mới từ trong đám người đi ra, ánh mắt nôn nóng nhìn tay Bách Nhĩ, sau đó mới kéo tộc trưởng, thì thầm vài câu. Tộc trưởng nhíu mày, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn về phía Bách Nhĩ, nói "Được."

Khóe môi Bách Nhĩ cong lên, nói với Nặc "Đi kéo mười á thú, không lấy Ni Nhã, Tiêu Kha, còn có Hải Nô nữa. Những người khác ai cũng được, sau đó lấy dây leo trói hết lại cho ta, bao gồm á thú của Bố nữa. A, đúng rồi, bạn đời của tộc trưởng cũng đừng lấy." Nói tới đây, ánh mắt y sâu xa nhìn á thú đứng bên cạnh tộc trưởng, người rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Á thú này tuyệt đối không đơn giản đâu.

Tuy Nặc cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không chần chừ, mà lập tức dẫn người đi chọn lựa á thú. Sau đó là một trận gà bay chó sủa cùng cái nhìn căm tức của thú nhân bộ lạc, không lấy thừa hay lấy thiếu, mà chỉ đúng mười người, sau đó quả thật dùng dây leo lúc trước cột da thú lên sơn động để trói lại.

Giữa tiếng khóc mắng của á thú, tộc trưởng cố nén cơn giận, nói với Bách Nhĩ "Giờ ngươi thả Na Nông ra đi."

"Hiện tại chưa được." Bách Nhĩ tỏ vẻ thật bất đắc dĩ, trước khi đối phương bạo phát, y liền bồi thêm một câu "Đợi mai lúc chúng ta đi, tự nhiên sẽ trả y lại cho ông." Vừa nói vừa rút móng thú lại. Thật ra y cũng chẳng thích hủy dung nhan người ta, cái móng thú sắc bén như thế, vết thương tạo thành rất dễ lành lại, chỉ cần sau đó Na Nông cho thú nhân liếm mấy cái, chắc là có thể khôi phục lại bộ dáng bóng loáng như ngọc, không để lại một vết sẹo nào, tiếp tục làm đệ nhất mỹ nhân của y.

Tộc trưởng ném chuột sợ vỡ đồ, tuy rằng giận dữ, lại không dám đắc tội với Bách Nhĩ, chỉ đành dẫn người, căm giận rời đi.

Bách Nhĩ tùy tay ném Na Nông cho Hạ, bảo hắn trói y lại, trông coi cho kỹ, sau đó mới thờ ơ liếc qua đám người ngoại tộc kia, không nói gì, mà trở lại địa bàn của mình.

72. Chương 72: Tang Lộc

Thừa dịp trời còn chưa tối, Bách Nhĩ bảo đám người Nặc vào trong trận bắt vài con dã thú trở về, bỏ mỡ vào nồi nấu, tẩm lên da thú. Một phần da thú dùng làm đuốc, một phần bọc thẳng vào củi, còn thịt thú thì nướng hết, chuẩn bị để lúc lên đường ăn.

Mỗi người đều đang bận rộn, ngay cả thú nhân nhỏ nhất cũng làm vài chuyện đủ khả năng của mình. Vì để mấy á thú kia ngày mai không đến nỗi khí huyết ứ trệ mà không đi được, Bách Nhĩ cho người tháo dây leo trên tay họ, chỉ cột một chân, thắt nút chết, nếu không có vũ khí sắc bén căn bản không thoát ra được. Song bọn họ lại chỉ co rút ở một chỗ, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng bi ai, hoặc chửi ầm lên, mắng Bách Nhĩ, mắng tộc trưởng, mắng thú nhân, hoặc nức nở khóc, không có một ai nghĩ tới việc lại đây hỗ trợ. Bởi vậy lúc ăn cơm tối, ngoại trừ nước, Bách Nhĩ không cho bất cứ ai chia cho họ chút thức ăn nào. Ngay cả nước cũng chỉ được uống vài ngụm, mà mấy á thú đó đều tỏ vẻ kháng cự mà hất đổ đi.

Bách Nhĩ cũng không giận, chỉ thản nhiên nói "Không lao động thì không có thức ăn, mặc kệ ngươi là ai."

Về phần các thú nhân không đành lòng mà rầu rĩ, Bách Nhĩ lại hạ nghiêm lệnh "Ai dám mềm lòng, sau này đừng đi theo ta nữa." Trong đó đặc biệt nhằm vào Bố "Ta mặc kệ ngươi có thích y hay không, nếu ngươi

dám lén cho y thức ăn, hoặc vì y làm việc không nên làm, thì đừng trách ta không nể mặt mà ném y vào trong đám thú đấy."

Bách Nhĩ nói là làm, các thú nhân cũng đã lĩnh giáo qua, đương nhiên không dám ôm tâm lý may mắn. Mặc dù Bố hơi đau lòng, nhưng cũng đành phải chịu. Hắn biết Bách Nhĩ làm như thế nhất định là có lý do của mình. Bởi vì chung sống lâu như vậy, tất cả điều Bách Nhĩ làm đều là vì tốt cho họ, chưa bao giờ y vô duyên vô cớ làm tổn thương những người khác cả.

Đối với Na Nông, Bách Nhĩ ngược lại bảo người đưa thức ăn nước uống cho, còn á thú đó có ăn hay không thì không nằm trong phạm vi suy xét của y.

Buổi tối nhóm Đồ cũng ngủ bên chỗ đám người Bách Nhĩ, quả như lời hắn nói trước kia, lấy tư thái hộ vệ, vây xung quanh đám người Bách Nhĩ. Người của tộc trưởng bên kia lập tức trở nên đơn bạc, một số á thú ở lại thì âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không bị chọn, một số lại bị hành động của tộc trưởng làm cho thất vọng, sợ hãi không thôi, những người không có bạn đời đều âm thầm tính toán trong lòng. Các thú nhân thì buồn bực vô cùng, hận không thể đánh nhau một trận với nhóm người Bách Nhĩ, cướp á thú về, thế nhưng Na Nông ở trong tay họ, thú nhân thích Na Nông lại chiếm đa số, cộng thêm Đồ rõ ràng rời khỏi cuộc cạnh tranh, hi vọng của bọn họ lại lớn thêm một chút, đương nhiên không muốn vì thế mà làm Na Nông bị thương, cho nên cũng đành nuốt cơn tức này xuống. Mà những kẻ ngoại tộc thì không nghiêng về bên nào, nhưng không khí cũng yên ắng đến kỳ lạ. Tựa hồ sợ chỉ hơi làm ồn một chút, lửa sẽ bén tới mình.

Sau khi mọi người làm xong việc cũng đã tới giờ đi ngủ, một bóng đen từ một góc nào đó cẩn thận đi ra, thú nhân trực đêm nhìn lên, phát hiện là một á thú nhỏ gầy, bẩn bẩn, nhìn không rõ dung mạo, nên thú nhân đó cũng không để ý tới nữa.

Á thú kia bị thú nhân nhìn thì hơi co quắp lại, đứng ở đó thật lâu không dám nhúc nhích, chờ thêm một hồi, thấy không ai chú ý tới mình nữa, y mới rón rén đi về phía đám người Bách Nhĩ. Lúc tới gần thì bị Kỳ ngủ ở bên ngoài phát hiện.

"Đứng lại!" Kỳ khẽ quát một tiếng. Trước khi đi ngủ, Đồ đã dặn dò nhiều lần, không cho bất cứ kẻ nào tới gần, bởi vậy tuy các thú nhân đều nhắm mắt, nhưng vẫn âm thầm để ý. Bọn họ không muốn vì sai lầm cỏn con mà gây ra xung đột, cuối cùng không thể không dùng tới chém giết để giải quyết, ở thời điểm này đối với ai cũng không có lợi gì. Mà nguyên nhân chủ yếu dẫn tới việc không phát động chiến tranh là khi tộc tưởng phát hiện đám Đồ lệch về phía Bách Nhĩ, mà các thú nhân khác lại thờ ơ, sẵn sàng bỏ vài á thú kia.

Á thú kia bị tiếng quát của Kỳ làm cho sợ tới mức run rẩy, đôi mắt đen bị mái tóc rối che mất lập tức nổi lên một làn nước, tựa hồ đối phương mà nói thêm một câu nữa, y sẽ bật khóc ngay. Kỳ nhìn thấy vậy, liền nuốt câu "ngươi đang làm gì" xuống, ánh mắt vô thố nhìn xung quanh, ý đồ tìm người giúp mình. Đáng tiếc những người khác đều đang nằm sấp, không ai cảm nhận được sự nhờ vả của y. Vì thế một thú nhân, một á thú cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau cả buổi, không nói lời nào, một bên là sợ dọa đối phương òa khóc, một bên là sợ không dám nói.

"Ta… ta muốn… muốn tìm Bách… Bách Nhĩ." Cũng không biết qua bao lâu, tựa hồ cảm thấy đối phương thật ra cũng không hung ác như vậy, á thú kia rốt cuộc lắp bắp mở miệng, giọng nói nhỏ nhẹ chẳng kém gì muỗi kêu. May mà thú nhân tai thính mắt ***, nếu không Kỳ nhất định sẽ chẳng nghe rõ được.

"Bách Nhĩ ngủ rồi, mai ngươi lại đến đi." Kỳ bất giác mềm giọng đi. Nhưng mà dù vậy nước mắt của á thú kia vẫn ào ào tuôn xuống. Lông của Kỳ lập tức dựng thẳng lên, cả nửa người trên liền mất tự nhiên, lại không biết phải làm gì mới tốt đây, y nghĩ mà cũng muốn khóc theo luôn.

"Kỳ, cho y vào đây đi." Bách Nhĩ vốn chưa ngủ, nghe tiếng động thì mở mắt ra, sau khi âm thầm quan sát á thú kia một lúc, y mới ngồi dậy lên tiếng giải vây cho Kỳ.

Kỳ thả lỏng, hất đầu với á thú kia, sau đó liền nằm sấp xuống.

Á thú chần chừ một lát, mới nhấc chân đi giữa khe hở của thú nhân bước vào, rụt rè tới trước mặt Bách Nhĩ, lại mất cả buổi mới có dũng khí nói "Ta… ta tên là Tang Lộc." Sợ sệt như vậy, y còn tự biết giới thiệu, có thể thấy cũng là người biết chút lễ nghi.

Sắc mặt Bách Nhĩ ôn hòa đi, gật đầu với y "Chào ngươi, ta là Bách Nhĩ. Ngồi đi!" Y đưa tay chỉ da thú của mình, ý bảo đối phương ngồi xuống. Y không thích ngửa đầu nhìn người ta, cũng không tình nguyện đứng lên vì đối phương. Tuy y hơi nhíu mày khi thấy Tang Lộc bẩn như vậy, nhưng cũng không biểu hiện ra thái độ bên ngoài.

Tang Lộc thấy Bách Nhĩ không có hung dữ như lúc bị thú nhân vây quanh, trong lòng thoáng thả lỏng, có lẽ cũng biết bản thân mình rất bẩn, nên y chỉ ngồi ở một góc nhỏ của da thú, phần lớn cơ thể đều đặt bên ngoài.

"Bách… Bách Nhĩ, ta… ta muốn… ta muốn đi theo… các ngươi…" Im lặng trong chốc lát, Tang Lộc mới nhẹ nhàng nói ra mục đích của mình.

Bách Nhĩ sửng sốt một chút, các thú nhân xung quanh bị tiếng động đánh thức đang vểnh tai nghe trộm cũng kinh ngạc, bất giác ngẩng đầu nhìn qua. Bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi sẽ có một á thú chủ động yêu cầu cùng bọn họ rời khỏi nơi an toàn này, để bước ra thú triều bên ngoài.

"Tại sao?"Người này trái ngược với hiểu biết của y về á thú, nên Bách Nhĩ không thể không hỏi cho rõ ràng.

Ánh mắt Tang Lộc hơi sáng lên, tựa hồ liếc qua chỗ nào đó bên cạnh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, nếu không phải khuôn mặt kia quá bẩn không thể hiện rõ màu sắc, Bách Nhĩ cơ hồ cho rằng mình đã thấy á thú này đỏ mặt lên.

"Ta… ta… Nặc đã cứu ta. Hắn đi đâu ta sẽ đi đó." Mới đầu Tang Lộc còn ấp úng, sau khi lời thoát ra khỏi miệng, trái lại trở nên bình tĩnh hẳn.

Bách Nhĩ còn chưa phản ứng lại, Nặc vốn luôn thờ ơ với xung quanh chợt bật mạnh người dậy, kinh ngạc nhìn về phía á thú gần như chẳng có ấn tượng gì, nghi hoặc hỏi "Ngươi theo ta làm gì?" Đừng nói gã không nhớ được mình có thật sự cứu á thú này không, thì dù có cứu đi chăng nữa, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao? Rất nhiều á thú được thú nhân cứu, mà nào đã có ai nói muốn đi theo bọn họ đâu.

Tang Lộc run lên, cả khuôn mặt chỉ nhìn rõ mỗi đôi mắt đen xinh đẹp lập tức tràn đầy nước mắt, muốn rơi xuống cũng không được. Nặc nhất thời cảm thụ được tâm trạng rối rắm của Kỳ lúc nãy, muốn nói gì đó, lại sợ mình vừa lên tiếng, nước mắt của đối phương sẽ tuôn xuống.

"Ta… ta muốn… làm bạn đời… của ngươi." Nào biết á thú đụng một cái là khóc này lại có dũng khí nói ra lời như vậy, tuy lắp ba lắp bắp làm dũng khí của y giảm xuống rất nhiều, nhưng lại khiến người ta không đành lòng từ chối.

Nặc choáng váng, làm gì có á thú nào vội vàng muốn làm bạn đời của thú nhân chứ, hơn nữa á thú này trông lại bé như vậy…

"Ngươi còn chưa trưởng thành đâu." Gã cảm thấy hơi phiền não. Từ ngày chân bị què, gã đã không nghĩ tới chuyện tìm bạn đời nữa, cũng biết rõ sẽ không có á thú nào để ý tới gã, bây giờ xuất hiện tình huống này, gã không chỉ không cảm thấy vui mừng, ngược lại là rất đau đầu. Sao lại có á thú kiểu này chứ? Nhìn bộ dáng nho nhỏ đáng thương, cái này là đi tìm a phụ, chứ không phải tìm bạn đời đâu.

Ai ngờ gã vừa nói ra lời này, tiểu á thú với lá gan nhìn qua còn nhỏ hơn nhuyễn cốt thú đột nhiên biến đổi trong phút chốc, y căm giận trừng gã, lớn tiếng nói "Ta trưởng thành rồi, vào mùa tuyết rơi vừa qua ta đã trưởng thành." Tuy y cố gắng muốn mình trở nên hung dữ một chút, song giọng nói mềm mại dù vào ban đêm cũng không làm kinh động đến những người khác trong sơn động.

Nặc im lặng, cúi xuống, xoay người, vùi đầu đến sau đuôi, vừa lúc nhìn thấy vết sẹo ở cái chân bị thiếu kia, ngây ngẩn nhìn một lúc lâu, sau đó gã nhắm mắt lại. Gã nghĩ, Bách Nhĩ có thể giải quyết chuyện này, nên gã hoàn toàn không cần phải để ý tới tiểu á thú kỳ lạ kia.

Sắc mặt Tang Lộc dịu đi, lại trở về làm con chim cút nhỏ lúc trước, tội nghiệp nhìn Bách Nhĩ "Bách Nhĩ… Nặc… Nặc giận sao?"

Bách Nhĩ mỉm cười "Không có." Ánh mắt y vẫn đang đánh giá á thú này "Sao ngươi lại muốn làm bạn đời của Nặc?"

Trong mắt Tang Lộc chợt lóe một tia ngượng ngùng, y cúi đầu, mái tóc rối nhất thời che mất hơn nửa gương mặt, y ấp úng nói "Ta không có người thân… Hôm đó ta thiếu chút nữa bị cự vĩ thú ăn, là Nặc đã cứu ta, hắn còn bị thương nữa… Nên ta muốn cùng hắn…" Mỗi khi nghĩ đến ngày đó Nặc ở trong đám thú bảo vệ y dưới cơ thể, trong lòng y vừa chua xót vừa êm ái, thường nhịn không được muốn nhìn lén con sói lông nhiều màu dù chỉ có ba chân, cũng chẳng đẹp, nhưng lại không hề sợ hãi đối với lời khiêu chiến của thú nhân cường tráng kia. Ban ngày khi biết Nặc muốn cùng Bách Nhĩ rời khỏi sơn động, y liền cảm thấy trống rỗng như có một cái động lớn, không biết phải làm sao mới tốt đây. Mãi sau đó hạ quyết tâm, mới cảm thấy thoải mái hơn.

"Ngươi không sợ ta là tà linh à?" Trong mắt Bách Nhĩ nổi lên ý cười, nhưng cũng không lập tức bỏ qua cho tiểu á thú này.

"Nặc không sợ, ta cũng không sợ." Tang Lộc ngẩng đầu, ánh mắt không hề trốn tránh nhìn thẳng vào Bách Nhĩ. Y nghĩ Nặc tốt như vậy cũng nghe theo Bách Nhĩ, chắc Bách Nhĩ có là tà linh cũng không phải người quá xấu đâu, mặc dù thủ đoạn y đối phó với á thú thật đáng sợ.

"Nơi này rất an toàn, rời khỏi đây có nghĩa là phải đối mặt với thú triều, ngươi không sợ sao?" Ánh mắt của Bách Nhĩ đã trở nên ôn hòa vô cùng. Y nghĩ, một á thú mới thoát khỏi thú triều, có thể vì Nặc mà rời khỏi nơi an toàn, đi vào chỗ mình sợ hãi, chỉ chút tấm lòng này đã đủ để quý trọng rồi.

"Sợ…" Môi Tang Lộc run rẩy, nhưng ánh mắt rất kiên định "Nhưng Nặc muốn đi, ta sẽ đi theo hắn."

Lần này Bách Nhĩ chân chính nở nụ cười, ý cười tràn vào mắt, vào tim.

"Được, vậy ngươi đi cùng chúng ta đi." Y nói.

Nghe được câu trả lời khẳng định của y, đầu tiên Tang Lộc còn hơi mờ mịt, sau đó mới phản ứng lại, trên mặt lập tức lộ ra vui sướng, y vội vàng chìa một chân ra "Cho ngươi." Bách Nhĩ sửng sốt, khó hiểu nhìn cái chân nhỏ nhắn đen bẩn của á thú kia thò ra "Để làm gì?" Hồi môn của bộ lạc nơi này là tặng một chân sao?

"Cột… giống… giống bọn họ…" Tang Lộc cho rằng y lại đổi ý, trong mắt liền giăng một lớp nước, lắp bắp nói, đồng thời chỉ mấy á thú bị trói kia.

Bách Nhĩ vỗ trán, khoát tay, thở dài "Ngươi là tự nguyện, không cần làm thế, đi tìm chỗ ngủ đi." Sao lại có một á thú vừa ngốc lại vừa thích khóc như vậy chứ.

Nghe vậy, lớp nước trong mắt Tang Lộc lập tức bay sạch, y vui vẻ nói "ừm", liền tự giác chen tới bên cạnh Nặc, nằm xuống, ngủ.

Thấy trong nháy mắt cơ thể Nặc căng cứng, lại không lên tiếng đuổi Tang Lộc đi, Bách Nhĩ không khỏi vừa cảm thấy buồn cười vừa có chút vui mừng trong lòng. Ngoại trừ Duẫn, từ sau khi y tới đây, Nặc chính là người đầu tiên y kết thành bằng hữu, đương nhiên y hi vọng người bạn trầm tính, kiệm lời nhưng bình tĩnh, cơ trí này sẽ có người tri âm tri kỷ của mình.

73. Chương 73: Chuyển Đi

Hôm sau, để á thú không đến mức vô lực đi đường, Bách Nhĩ bảo người chia cho mỗi người họ một miếng thịt nướng lớn cỡ nửa lòng bàn tay thú nhân, chắc chắn ăn không đủ no, nhưng có thể miễn cưỡng duy trì hoạt động của bọn họ.

"Ngươi có thể ném nó đi, thế nhưng nếu đi không kịp tốc độ của mọi người, thì đừng trách ta quăng ngươi đi đấy." Thấy một á thú kiên cường muốn ném miếng thịt trong tay mình xuống, Bách Nhĩ thản nhiên nói.

Ý nghĩa bị quăng đi là gì, không cần nói thì tiểu hài tử cũng biết. Ngay cả thú nhân còn không dám hành tẩu một mình trong thú triều, huống chi là một á thú, không bị xé nát mới là lạ đấy.

Mặt á thú kia hơi trắng bệch, nhưng vẫn rụt tay, im lặng cắn.

"Mỗi người đều có thể được chia một túi nước, do chính các ngươi đeo trên lưng, ai không mang, hoặc ném đi, vậy cho tới khi gặp được nguồn nước tiếp theo ở phía trước, người đó cũng sẽ không có nước uống." Bách Nhĩ lạnh lùng nhìn bọn họ, ý bảo các thú nhân lấy các túi da thú nước ra, chia cho á thú.

"Các ngươi tốt nhất nên biết rõ..." Ánh mắt y chậm rãi nhìn thẳng lại đôi mắt tràn ngập hận ý của á thú kia, sau đó híp lại, toát ra tia lạnh lùng, mãi cho tới khi đối phương lo sợ mà chuyển mắt đi "Nơi đây không phải bộ lạc, sẽ không có người cưng chiều các ngươi nữa. Đừng có thử thách tính kiên nhẫn của ta, hậu quả không phải những người như các ngươi có thể chịu đựng được đâu."

Có chuyện chỉ cần nêu ra, người thông minh sẽ tự biết phải làm thế nào. Đương nhiên nếu quá ngu xuẩn, Bách Nhĩ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, để tránh liên lụy tới những người khác.

Vì sợ á thú hoảng sợ chạy lung tung, dây leo cột chung họ lại với nhau cũng không được cởi bỏ, chỉ nới lỏng ra một chút, cố gắng không để ảnh hưởng tới hành động của bọn họ. Trải qua mới có một đêm, mà á thú bình thường sắc mặt lúc nào cũng sáng ngời giờ đã xanh xao, uể oải vô cùng.

"Bách Nhĩ, giờ ngươi hãy thả Na Nông ra đi." Thấy bọn họ đã chuẩn bị xuất phát, lại không hề có ý định thả Na Nông ra, tộc trưởng cùng đám thú nhân bộ lạc nóng vội nói.

"Tộc trưởng làm gì mà sốt ruột thế, nếu đã đợi được một đêm, thì đợi thêm một lát nữa có sao đâu." Bách Nhĩ cười, đưa tay kéo Na Nông từ trong tay Hạ qua, vẫn bóp cổ như cũ, thành công uy hiếp một đám thú nhân không kiềm chế được tính nóng nảy mà muốn xông lên "Chúng ta ra khỏi sơn động, tự nhiên sẽ trả lại nhi tử yêu dấu cho ông."

Tộc trưởng suy sụp, phất tay để các thú nhân lui ra, ánh mắt quét qua tộc vu từ ngày hôm qua sau khi vạch trần thân phận tà linh của Bách Nhĩ liền không đưa ra một chủ ý gì nữa, trong lòng ông ta căm hận. Rõ ràng lúc trước người chủ trương giết Bách Nhĩ chính là tộc vu, không ngờ sau khi hai bên trở mặt, lão già đó lại không hề lên một tiếng nào. Nếu không phải tộc vu nắm giữ truyền thừa chữ viết của bộ lạc, mà người kế nhiệm lại đã chết trong thú triều, ông thật sự muốn đẩy mạnh lão già đó vào trong đám dã thú.

Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không quan tâm mâu thuẫn nội bộ của họ, sau khi sắp xếp xong nhân thủ, liền chuẩn bị xuất phát.

"Đồ, các ngươi muốn đi cùng y?" Thức ăn, nước uống tối qua đám người Bách Nhĩ đưa cho, Na Nông cũng không đụng tới, bởi vậy sắc mặt có chút tiều tụy, nhưng càng tôn lên vẻ điềm đạm tội nghiệp của y. Sắc mặt y vốn hờ hững để Bách Nhĩ kéo đi, nhưng khi nhìn thấy nhóm người Đồ, Tát vậy mà cũng vác bao da thú, y mới tỉnh táo rõ rệt lại, cho dù hôm qua xảy ra chuyện như vậy, y vẫn tin Đồ sẽ không rời bỏ mình, nếu không sao hắn lại lên tiếng cầu tình với Bách Nhĩ?

"Ừ." Đồ thản nhiên nhìn y một cái, trầm mặc một lát, rồi đáp. Á thú này từ ngày hắn đạt được danh hiệu dũng sĩ đệ nhất đã bắt đầu theo đuổi, tính thời gian cũng đã qua bốn mùa tuyết rơi rồi, nay quyết định buông tay, cảm giác ít nhiều cũng không dễ chịu mấy. Chỉ là hắn không muốn tiếp tục theo đuổi nữa, tuy hắn thích á thú xinh đẹp thật, thế nhưng lại không muốn một bạn đời lúc nào cũng có khả năng ruồng bỏ chính mình.

"Tại sao? Ngươi đi rồi, ta phải làm sao đây?" Trong phút chốc đó, Na Nông dường như cảm thấy có thứ gì đó trong lòng sụp đổ, y không khỏi cất cao giọng, gần như cuồng loạn mà chất vấn.

"Ngươi?" Đồ hơi nghi hoặc "Ngươi cũng không phải bạn đời của ta, ngươi muốn làm sao thì cứ làm thế đi, hỏi ta làm gì?" Không phải còn nhiều thú nhân chờ y chọn lựa sao? Đối với thú nhân mà nói, trước khi kết thành bạn đời của mình, theo đuổi tiếp hay ngừng theo đuổi đều là tự do của họ, hai bên không có gì ràng buộc nhau. Mà giọng điệu khi chất vấn của Na Nông lại khiến Đồ có cảm giác như mình đang vứt bỏ đối phương, hắn không khỏi nhíu mày, theo phản xạ nhìn qua Bách Nhĩ, thấy ánh mắt y dừng ở chỗ khác, hắn mới hơi thả lòng, chút không đành lòng với Na Nông ban đầu liền biến mất sạch sẽ.

"Thế nhưng trước khi đi đổi muối ngươi đã xin ta trở thành bạn đời của ngươi." Trong mắt Na Nông hiện lên xấu hổ và giận dữ dày đặc kèm theo chỉ trích.

"Ngươi không đồng ý mà." Đồ không hiểu vì sao lúc này hắn đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi lúc ấy Na Nông đã không đồng ý. Nói xong, không đợi đối phương nói gì nữa, hắn đã kéo Tát cùng đám người Nặc

bước vào trong trận đầu tiên. Nếu đã quyết định buông tay, tiếp tục dây dưa không phải là tác phong của hắn.

Sau khi bọn hắn đều tiến vào trận pháp, Bách Nhĩ mới dùng một tay đẩy Na Nông về phía thú nhân bộ lạc, ánh mắt y đảo qua Lạc cùng Hải Nô trốn ở phía sau mọi người, sau đó quả quyết xoay người rời đi. Không phải y không thấy được sự xấu hổ cùng khát vọng mâu thuẫn trong mắt Lạc, còn có sự mờ mịt, bất an của Hải Nô, thế nhưng nếu lúc trước họ đã lựa chọn con đường này, thì phải gánh vác lấy hậu quả. Y tin Lạc hiểu rất rõ điểm này, vô luận có bao nhiêu khát vọng muốn trở về với mọi người, thì bộ lạc mãi mãi không phải là chốn về của hắn. Cũng tựa như Hải Nô tình nguyện vì Lạc rời bộ lạc, Lạc cũng tình nguyện vì Hải Nô trở lại bộ lạc, cần gì phải lo lắng dù biết rõ kết quả chẳng tốt đẹp như mình mong muốn.

Ở lối ra trận pháp, mười mấy thú nhân cường tráng cầm đuốc trong tay đứng ở ngoài cùng, bên trong theo thứ tự là thú nhân tàn tật, tiểu thú nhân, lão nhân cùng á thú. Dã thú xung quanh điên cuồng nhào qua, lại bị ngọn đuốc dọa cho thối lui. Các á thú sợ tới mức chân yếu đi, cơ hồ không thể đứng thẳng được.

Một khắc bước ra khỏi trận pháp kia, Bách Nhĩ có chút do dự, y quay đầu nhìn sâu vào các thú nhân tập hợp ở bãi đất trống trước cửa động, cách mình qua hàng thứ thứ cũng đang nhìn qua đây, trong đó có người y biết, có người y hoàn toàn không biết, có ánh mắt thù hận, cũng có thờ ơ xa lạ, nhưng đều không ngoại lệ mang theo hơi thở tuyệt vọng mà có lẽ chính họ còn chưa nhận ra. Vô thanh thở dài, Bách Nhĩ quay đầu, xóa đi ý niệm muốn phá hủy trận pháp trong đầu.

"Đi thôi." Y nói với các thú nhân đang chờ mình.

Các á thú đi cùng bọn họ vốn còn có chút không chịu nghe lời, sau khi đối mặt với dã thú trong cự ly gần, liền không dám phản kháng nữa, dù cho chân yếu đi cũng bắt ép bản thân phải đuổi kịp tốc độ của đội ngũ. Bởi vì không ai trong họ dám đi chứng thực Bách Nhĩ có đúng là sẽ ném bọn họ lại nếu không theo kịp không.

Bởi vì có á thú già yếu, nên đoàn người đi rất chậm, Bách Nhĩ cùng thú nhân đi bên ngoài thỉnh thoảng bắn chết một vài con dã thú, dời lực chú ý của đám dã thú điên cuồng đến mức cả đuốc cũng sắp không dọa được chúng nữa. Giữa trưa không nghỉ ngơi, bữa trưa là vừa đi vừa ăn, để tránh chậm trễ thời gian. Các á thú vẫn chỉ được chia một miếng thịt bằng nửa bàn tay, lần này không ai có suy nghĩ ném đi. Có một á thú vì lúc uống nước cầm không chắc, nên nước trong túi da thú đều bị đổ hết ra ngoài, y liền òa khóc tại chỗ. Thế nhưng Bách Nhĩ không có mềm lòng, đúng như lời y nói, không cho phép các thú nhân đưa túi nước của mình cho á thú kia. Về phần giữa các á thú với nhau, y ngược lại không quản, đáng tiếc không một ai trong số họ bỏ nước của bản thân cho người bạn của mình.

Bởi vì khi bọn họ rời đi có không ít dã thú theo, nên tới chiều, Bách Nhĩ bảo người bắt đầu tìm kiếm chỗ cắm trại. Trước đó đã đi qua vài lần, nên đám Đồ rất quen với con đường này, tuy không thể tới nơi bọn họ nghỉ ngơi lần trước, nhưng vẫn tìm được một sơn động gần nguồn nước để qua đêm.

Bên ngoài sơn động cho tới bờ nước được vây bởi một vòng lửa lớn, là tối qua họ dùng da thú tẩm mỡ bọc vào củi đốt lên. Các á thú được cởi dây leo ở chân, có cơ hội tự do hoạt động.

Vẫn như cũ là săn thú, thu thập củi, làm đuốc dùng cho ngày mai và tẩm da thú, nướng thịt, cùng với hái rau dại non có thể ăn ở phụ cận. Á thú đánh đổ túi nước chần chừ một lát, sau đó đi tới phụ giúp nấu mỡ. Các á thú khác thấy thế, tuy hai chân vô cùng đau đớn, lại không có sức lực, nhưng dù sao cũng quá đói, nên đều lục đục tham gia vào. Cũng có ba á thú vẫn lui vào trong góc, chỉ biết tức tưởi khóc, trong đó có cả Ô Trĩ mà Bố thích.

Vì thế lúc chia thức ăn, hễ á thú nào vào phụ đều sẽ được chia một phần thịt nướng và canh rau dại đầy đủ. Còn ba á thú hồ đồ, ngu xuẩn kia dĩ nhiên cả một giọt nước cũng không có.

"Bách Nhĩ." Bố thấy Ô Trĩ đói bụng, có chút không đành lòng.

"Đói vài ngày không chết được đâu." Bách Nhĩ tức giận nói, sau đó giọng nói của y trở nên nghiêm khắc "Nếu chết thật, ta sẽ tìm một người khác tốt hơn cho ngươi, loại người vô dụng này không có cũng được."

Bố sờ mũi, không dám nói tiếp, mặt xám xịt quay lại chỗ bọn Hạ, sau đó bị đám bạn chế giễu một phen. Thế nhưng bọn họ đều rất rõ ràng, Bách Nhĩ giờ đã xem họ thành người một nhà nên mới răn dạy như vậy,

nếu đổi thành người xạ lạ, y cũng chẳng thèm nói một câu. Cũng vì vậy, nên Bố không có cảm giác bị mất sĩ diện chút nào.

Mà Ô Trĩ cùng hai á thú khác lùi vào một góc không ngừng khóc lóc lại bị câu nói quát mắng nghiêm khắc kia của Bách Nhĩ làm cho hoảng sợ, y ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Bố, rốt cuộc hiểu rõ bản thân mình muốn dựa vào sự yêu thích của Bố mà phá vỡ quy củ ban đầu của Bách Nhĩ là điều không thể.

Bởi vậy, lúc nghỉ ngơi ngày hôm sau, ba á thú đó đã đói đến mức hoa mắt, chóng mặt, trên đường té mấy lần, xém nữa là bị bỏ lại, đã không còn kiêu ngạo như lúc trước, mà ngoan ngoãn bắt đầu làm việc.

Lộ trình bốn ngày họ lại đi tới mười ngày. Trên đường dẫn tới không ít dã thú, dần dần hình thành một thú triều quy mô lớn, có điều vì củi và các đồ vật khác họ chuẩn bị rất nhiều, nên lúc đi đường, đuốc vẫn hừng hực cháy, cộng thêm Bách Nhĩ dạy họ thay phiên nhau tấn công, giết chết không ít dã thú, dẫn tới nội bộ dã thú tự tranh đấu lẫn nhau, nên cả đường đi cũng xem như là hữu kinh vô hiểm.

Lúc sắp tới huyệt động kia, Bách Nhĩ lấy ra mười tấm da thú rộng cỡ bốn khoát tay, bịt mắt mười á thú lại, trói hai tay ra sau, sau khi tới chân núi, các thú nhân sẽ khiêng từng người bất an, hoang mang này trên lưng, để người canh chừng, sau đó mới tới những người khác.

Hôm đó bọn họ không dừng lại trong sơn động, mà vẫn dùng đá lớn chặn cửa động như cũ, sau đó gấp rút lên đường. Mãi cho tới khi đi ra theo hướng khác, đạp chân lên thảo nguyên, da thú bịt mắt các á thú mới được tháo xuống.

Lúc thung lũng xinh đẹp mà yên bình đập vào mắt, ngoại trừ những người đã từng tới đây, những người khác đều kinh ngạc đến ngây người, phản ứng giống như lúc trước đám người Bách Nhĩ nhìn thấy nơi này vậy.

74. Chương 74: Phòng Ốc

Lúc mặt trời lên, gió mát xua đi sương mù, những hạt sương mai ánh lên nắng sớm, ấu thú ăn cỏ nỉ non kêu lên, dáng đi bình tĩnh, thong dong của những con thú trưởng thành, tất cả đều yên bình, mỹ lệ như vậy, giống như đang ở trong mộng cảnh.

Một tiếng nấc khẽ truyền vào tai, đánh thức *** thần của mọi người. Một á thú đang che miệng, bật khóc vì hạnh phúc khi chứng kiến quang cảnh trước mắt. Giống như phản ứng dây chuyền, các á thú khác cũng lần lượt òa khóc. Ngay thời điểm bọn họ tuyệt vọng, cho rằng chờ đợi mình ở phía trước là lao động vất vả không ngừng nghỉ và tra tấn đáng sợ, thì lại thấy được một chốn bồng lai như vậy, sao có thể không làm cho tình cảm đè nén thật lâu trong họ vỡ tan chứ.

Không ai đi quan tâm tới họ, những người già, trẻ nhỏ trong sơn động đều lấy lại *** thần. Tiểu hài tử lập tức vui vẻ chạy nhảy khắp nơi. Các lão nhân mỉm cười nhìn xung quanh, sau đó tới bên bờ hồ, uống mấy ngụm nước, rồi rửa mặt, lau đi sự mệt mỏi trên đường đi cùng với sự mờ mịt về tương lai. Bối Cách lập tức nhảy lên người Hồng, vui sướng cười to. Các thú nhân vây quanh Bách Nhĩ, hiển nhiên là đang chờ được giải thích.

Bách Nhĩ thấy sắc mặt hưng phấn của họ, trong mắt y cũng không khỏi lộ ra tia vui vẻ. Vì thế y đơn giản nói một chút về việc phát hiện ra nơi đây, cuối cùng y nói "Ta định đợi thú triều tan rồi mới tới đây." Ai ngờ thế sự khó lường, sơn động lại trở nên lộn xộn bẩn thỉu, khiến người ta ở lại ngay cả một khắc cũng khó chịu. Nếu không, dù cho tộc trưởng có làm ra chuyện gì đi nữa, y vẫn có cách một lần nữa lấy lại quyền chủ động, đợi cho tới khi thú triền chấm dứt rồi mới đi.

Nói đến chuyện bị thương, y chỉ đơn giản nói một câu, nên đám người Nặc cũng không biết rõ lắm về nguy hiểm lúc trước họ trải qua, chỉ là tràn ngập cảm kích mà quỳ xuống, hai tay đặt chồng lên nhau, để ngang với mặt đất, sau đó cúi xuống, chạm trán vào mu tay, làm tư thế bái lễ long trọng nhất của thú nhân đối với thung lũng này, miệng thì lẩm bẩm "Thần thú phù hộ!"

Mà chỗ khác, các lão thú nhân rửa mặt xong, cùng với các á thú thoải mái trút hết nỗi lòng, cũng đều bái tạ trời xanh và thần thú. Chỉ có các tiểu thú nhân còn chưa hiểu chuyện, mà vọt tới đám động vật ăn cỏ,

tính tình ôn hòa kia, vui vẻ truy đuổi chúng.

Bởi vì đi đường suốt một ngày một đêm, hưng phấn qua đi, phần lớn mọi người đều ăn đại mấy miếng thịt nướng mang trên người, sau đó liền tìm một chỗ có ánh mặt trời chiếu tới, nằm xuống ngủ.

Bách Nhĩ không ngủ được, thấy Cổ đã nằm sấp trên mặt đất phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, y liền nói một tiếng với thú nhân còn thức, sau đó chậm rãi đi về phía rừng trúc tía kia. Đồ đang nói chuyện với Tát, nhìn thấy, liền vội vàng ra dấu tay với Tát, sau đó đuổi theo.

"Bách Nhĩ, ngươi không mệt à? Sao không nghỉ ngơi đi?"

"Ban ngày ta ngủ không được." Bách Nhĩ khẽ cười "Ngươi ở đây làm gì? Chỗ này cũng không có gì nguy hiểm, mình ta cũng có thể ứng phó mà."

Đồ sờ mái tóc ngắn như gai của mình, cười hì hì "Lát nữa ta ngủ, giờ đi cùng ngươi một lát cũng được."

"Ta muốn tới rừng trúc tía, ngươi cũng đi?" Bách Nhĩ bật cười. Y đến rừng trúc tía cũng phải mất cả nửa ngày, nếu Đồ muốn nghỉ ngơi, thật sự không nên lãng phí thời gian vào việc này.

"Ngươi qua đó làm gì?" Đồ giật mình. Hắn nhớ ngoài rừng trúc tía kia chỉ có một con sông, tới đó còn không bằng nằm trên thảm cỏ phơi nắng.

"Tắm." Trong mắt Bách chợt lóe một tia trêu ghẹo, giả bộ nghiêm túc nói. Quả nhiên không ngoài dự đoán của y, mặt Đồ đỏ bừng lên, thở hổn hển thật lâu, mới lên tiếng "Nếu tắm thì ở trong hồ không được sao? Nước con sông kia xiết như vậy, sao mà tắm được?"

Bách Nhĩ khẽ cười. Thật sự không rõ thú nhân này rõ ràng đã theo đuổi Na Nông lâu như vậy, cộng thêm thủ đoạn lần trước của hắn để người mình yêu thương chủ động nhào vào lòng mình, lẽ ra phải là một tên lão luyện về tình trường chứ, sao vừa nghe thấy y nói đi tắm lại còn có thể thẹn thùng như vậy?

Tiếng cười của y nhẹ như gió, Đồ chỉ cảm thấy như có một cọng lông phe phẩy vào trái tim mình, trong nháy mắt hắn hoảng hốt, xuất thần quay đầu qua, bất giác nhìn vào gương mặt đã đắm chìm trong ánh dương của người kia.

"Vì nước xiết, nên ta mới đi." Bách Nhĩ vừa trả lời, vừa đi tiếp về phía trước, cũng không quan tâm người đàng sau có đuổi theo kịp không. Đồ lấy lại *** thần, nhanh chóng đuổi theo, lại cùng y sóng vai mà đi.

"Ta vẫn nên đi cùng ngươi." Hắn có chút bất đắc dĩ. Nếu Bách Nhĩ chỉ tắm trong hồ, hắn còn có thể mặc kệ, thế nhưng ở giữa sông, hắn không thể không quan sát được.

Bách Nhĩ cười, không từ chối.

"Ngươi nói xem, chúng ta nên dùng đá dựng phòng ốc, hay đùng đất sét tốt hơn?" Trầm mặc một lát, y đột nhiên mở miệng hỏi. Nếu định cư ở đây, đương nhiên phải xây nhà cho chắc chắn, không thể ở trong lều bằng da thú được. Không gian chật hẹp như vậy, y thật sự không chịu nổi. Chỉ tiếc y không biết nấu gạch, nếu không đã dựng theo nhà ở kiếp trước rồi.

"Phòng ốc? Cái gì là phòng ốc?" Đồ không rõ.

Bách Nhĩ im lặng, lúc này mới nhớ tới đối phương tiếp xúc không phải lều thì chính là sơn động, sao mà biết được phòng ốc là gì. Trầm ngâm một lát, y mới cân nhắc dùng từ, miêu tả hình dáng và lợi ích của phòng ốc một lần. Từ khi y sinh ra, tới sau này đầu quân, ngoại trừ hành quân phải dựng lều, thì sân viện trong phòng ốc đều không ít hơn bốn cái. Bởi vậy vừa nhắc đến, y cũng chỉ nói đại khái về kiểu dáng thôi.

Tuy Đồ nghe hơi mờ mịt, hắn không biết thư phòng, phòng vũ khí, phòng luyện công, thính các, sương phòng, vân vân, có tác dụng gì, cũng không thể tưởng tượng ra đình viện lâu vũ tạo thành chỗ ở trông thế nào, thế nhưng hắn nắm được một điểm, đó chính là phòng ốc rất chắc chắn, không như lều, chỉ cần mưa gió lớn là sẽ bị thổi đổ, hơn nữa phòng ốc ấm hơn lều, lại rộng hơn lều, có thể dùng được rất lâu, không giống da thú sẽ bị mọt gặm nhấm, qua mỗi một mùa mưa đều phải đổi mới.

"Vậy dựng phòng ốc đi." Mắt hắn sáng ngời, nói, đột nhiên rất muốn nhìn xem đại viện rộng rãi mà Bách Nhĩ nói.

"Ngươi nói dùng đá hay đất sét tốt hơn?"

Vì thế vấn đề này sau khi Bách Nhĩ tốn không ít lời lại bị ném lại cho y. Bách Nhĩ chỉ từng sửa chữa tường thành bị phá hủy, dùng đá, vôi trộn với nước gạo nếp để xây, rất chắc chắn, hơn nữa chịu được bão cát. Y biết còn có thể dùng đất sét và cát, cộng thêm cành cây thánh liễu hoặc thân cây lau sậy đóng chặt vào. Có điều vì nơi y đóng quân không có nhiều đá, nên cũng chưa từng dùng qua. Hiện tại vấn đề lớn nhất thật ra không phải là dùng cái gì, mà là làm sao lấy được nguyên liệu. Nhắm mắt suy tư một hồi, cuối cùng y đưa ra quyết định "Dùng đá đi." Ở đây có móng thú không kém khoan sắt, đục sắt, có thú nhân không thiếu sức lực, muốn khai thác đá hẳn là không quá khó khăn. Còn về đồ để làm dính các hòn đá lại với nhau, nếu thật sự không có, thì có thể khảm đá lấp vào khe hở giữa hai hòn đá, tuy sẽ tốn nhiều công sức hơn, nhưng tính ổn định hẳn là hơn nước gạo nếp và vôi một chút.

"Đám thú ở lưng chừng núi thích xây tổ trên vách đá dốc đứng, tổ của chúng chỉ dùng đá vụn cùng với cỏ bạch thủy nghiền nát để xây, dính vào vách núi, rất chắc chắn." Nghe xong ý tưởng của Bách Nhĩ, Đồ nghĩ một lát, rồi nói "Cỏ bạch thủy ở đâu cũng có, lúc nào chúng ta tìm được, ngươi có thể xem thử xem có dùng được không."

Có thể làm dính đá vụn với nhau, so sánh với việc đẽo cắt, thứ như vậy chẳng kém gì với đất sét, vôi và nước gạo nếp cả, Bách Nhĩ đương nhiên sẽ đồng ý rồi.

Hai người vừa đi vừa thảo luận một vài chi tiết, cùng với sắp xếp sau này, bất giác đã tới rừng trúc tía. Tiếng nước chảy ào ào từ trong hàng trúc truyền tới, Đồ nghĩ tới lời nói lúc nãy của Bách Nhĩ, tai hắn lại bất giác nóng lên.

"Nếu ngươi mệt, thì nghỉ ngơi ở đây đi. Ta đi tìm dây leo." Ánh mắt Bách Nhĩ đảo qua vách núi cách đây không xa, ôn hòa nói.

"Tìm dây leo làm gì?" Đồ khó hiểu.

"Ta cột một đầu dây leo vào tảng đá trên bờ, đầu còn lại nắm trong tay, vậy ngươi sẽ không cần lo lắng ta bị nước cuốn đi nữa." Bách Nhĩ nói, ban đầu là nghiêm túc, sau đó y lại nhịn không được muốn đùa hắn mấy câu.

Đồ nghẹn lời một lát, sau đó nói "Ta đi tìm", rồi nhanh chóng quay đầu đi. Bách Nhĩ chú ý vành tai hắn đỏ bừng lên, khiến y không khỏi bật cười ha ha lên.

Đồ nghe thấy tiếng cười của y, lại không giận, mà bất giác cũng cười lên. Không hiểu tại sao hắn thích Bách Nhĩ không cố kỵ mà tùy ý cười to như thế, chứ không phải bình thường ôn hòa khẽ cười khiến người ta không nhận ra cảm xúc của y.

Không qua bao lâu, hắn liền kéo xuống một dây leo ở chân núi, sau khi thử qua độ bền chắc, mới cuộn thành vài vòng, cầm trở về. Bách Nhĩ cũng không khách khí, cầm lấy rồi đi qua bờ sông. Đồ chần chừ một lát, cuối cùng vẫn đi theo.

"Ta ở ngay đây, có gì ngươi gọi ta nhé." Quay lưng lại với Bách Nhĩ, ngồi bệt xuống đất, dựa vào một tảng đá lớn, dặn dò, hắn lo lỡ Bách Nhĩ gặp chuyện không may, mình chạy tới cứu không kịp.

"Ừ." Bách Nhĩ đáp lại, cột chặt dây leo lên tảng đá, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Nghe thấy tiếng cởi quần áo của y, trái tim Đồ không hiểu sao lại đập nhanh hơn, trong đầu hắn bất giác hiện lên hình ảnh cũng ở trong thung lũng này, trước khi Bách Nhĩ bước vào hồ tắm rửa, hắn bất ngờ không phòng bị đã nhìn thấy một màn, cái eo thon dài, bờ vai rắn chắc đó…

Hắn bỗng nhiên nâng tay che hai mắt mình lại, tựa hồ như vậy liền có thể khiến bản thân không tiếp tục nghĩ tới nữa.

Bách Nhĩ giống như Tát vậy, là đồng bạn của hắn, là chiến hữu của hắn, mà không phải là á thú bình thường. Một lần nữa nhắc nhở chính mình, chỉ tưởng tượng như vậy là đã không tôn trọng Bách Nhĩ rồi.

"Ngươi ngủ một lát đi, ta sẽ ở đây lâu đấy." Cùng với tiếng xuống nước, giọng nói ôn hòa của Bách Nhĩ truyền đến, trầm ổn bình tĩnh, khiến chút bối rối trong lòng Đồ cũng lặng yên trở lại. Hắn ừ một tiếng, quả thực nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bách Nhĩ đi xa như vậy, đương nhiên không phải đơn thuần tắm rửa, y chỉ muốn mượn dòng nước chảy xiết ở đây để luyện công thôi. Sau khi gội đầu, tắm rửa xong, tiếp theo giặt sạch quần áo da thú, bỏ lên một tảng đá phơi khô, y liền hít sâu một cái, ngụp đầu xuống nước. Sau đó vừa chống lại sức nước, vừa thong thả trầm xuống đáy sông. Khi tìm được chỗ đặt chân trên những hòn đá lởm chởm dưới đáy sông, khí ở vĩ lư chuyển động, cùng đập vào áp lực rất lớn của dòng nước, bắt đầu vận chuyển nội công lên. Khi hết một hơi hít vào lúc nãy, y cũng không lập tức trồi lên, mà sau khi cảm thấy sự thừa nhận của cơ thể tới cực hạn, y mới thong thả kéo dây leo trong tay mình, chậm rãi trồi lên mặt nước. Hít sâu, lại lặn xuống, cứ thế vòng đi vòng lại, thời gian ở lại trong nước của lần sau so với lần trước lại dài hơn.

Đồ vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lại bởi vì quá mệt mỏi, nên bất giác ngủ mất. Tới khi thức dậy, đã thấy mặt trời lên đỉnh, xung quanh hắn lại rất im ắng, khiến hắn không khỏi giật nảy mình, đầu tiên là thử gọi Bách Nhĩ một tiếng, nhưng không nghe thấy y đáp lại, lúc này hắn mới cuống quít đứng lên, nhìn qua giữa sông. Chỉ thấy dây leo vẫn cột chắc trên tảng đá, một đầu khác chìm trong nước, quần áo da thú phơi trên mặt đá đã khô rồi, nhưng lại không thấy bóng dáng Bách Nhĩ đâu. Hắn lập tức sốt ruột, vừa lớn tiếng gọi Bách Nhĩ, vừa muốn nhảy vào trong dòng nước.

Đúng lúc này, tiếng xé nước vang lên, một người từ trong dòng nước chảy xiết nhô lên, mái tóc dài áp chặt trên vai, lưng, ở giữa lông mày còn đọng bọt nước, không phải Bách Nhĩ thì là ai chứ.

"Ta ở trong này."

75. Chương 75: Đồ Cáu Kỉnh

"Ta ở trong này." Bách Nhĩ thản nhiên đáp, nhìn lên trên bờ, dưới ánh nắng giữa trưa rọi xuống, đồng tử đen như hàn ***, giữa ánh sáng rực rỡ xoay chuyển mang theo sự khoan thai, cao quý từ khi sinh ra đã có. Đồ chỉ cảm thấy hô hấp của mình bị kiềm hãm, trong đầu trở nên trống rỗng, nhất thời lại quên mất mình muốn làm gì.

Khóe môi Bách Nhĩ cong nhẹ lên, giống như tia nắng ban mai lướt nhẹ, xóa đi mây mù, sự hời hợt, lạnh nhạt vừa thoát ra trong lơ đãng lập tức biến mất vô tung.

"Muốn về à? Chờ ta một lát." Y nói, tay kéo dây leo, liền muốn lên bờ.

Bọt nước ánh lên ánh nắng mặt trời dọc theo đuôi mày trượt xuống, lăn tới cổ, tiếp tục tràn đầy mà rơi xuống, để lại trên làn da đã hơi khô một dấu vết không quá rõ rệt, sau đó nhanh chóng bốc hơi. Lúc hai điểm sậm màu như màu lúa mì trên ngực Bách Nhĩ đập vào mắt, Đồ liền cảm thấy đầu mình vang lên tiếng nổ, cả người đều thấy không khỏe. Hắn hoảng hốt xoay người, bất giác nuốt nước miếng.

"Ta ở ngoài rừng trúc chờ ngươi." Giọng điệu của hắn hơi gấp, bỏ lại câu này, liền vội vàng bước đi.

Bách Nhĩ nhìn bóng dáng hắn, chắc lại thẹn thùng rồi, vì thế y không khỏi cười ra tiếng. Không nhanh không chậm trèo lên bờ, cứ như vậy đứng đó một lúc lâu, để làm khô người, rồi mới lấy quần áo da thú mặc vào.

Cơ thể cứng đờ của Đồ đi ra rừng trúc, cúi đầu nhìn xuống tấm da thú quấn quanh hạ thân bị đội lên, sắc mặt hắn trở nên có chút khó coi.

Sao lại… Hắn cộp trán lên thân trúc lạnh lẽo, bóng loáng, chậm rãi bình ổn dục vọng đột nhiên dâng lên, trong lòng lại không có cách nào chấp nhận sự thật này.

Hắn thích á thú xinh đẹp, không nên là người như Bách Nhĩ. Bách Nhĩ dù có đẹp thì cũng không giống á thú… Có thú nhân nào vì đồng bạn của mình hơi đẹp một chút, liền nảy sinh dục vọng không? Chuyện này thật sự rất kỳ quái. Hơn nữa, kể cả là á thú, vào thời điểm nóng nhất của mùa mưa, cũng sẽ cởi trần, chỉ quấn bên hông một tấm da thú, cũng không thấy hắn vô duyên vô cớ động dục với người ta, chuyện này thật là…

"Sao vậy? Không thoải mái à?" Bách Nhĩ đi ra, thấy Đồ dùng sức đập đầu lên một cây trúc, y liền ân cần hỏi.

Tâm trạng của Đồ đang cáu kỉnh, cũng không nhận thấy có người tới gần, khi nghe thấy giọng nói của Bách Nhĩ, cơ thể hắn liền cứng lại, nhanh chóng nhìn xuống hạ thân, phát hiện nó đã yên tĩnh lại, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, nhưng ánh mắt lại dừng ở chỗ khác, không nhìn vào Bách Nhĩ.

"Không có việc gì, đi thôi." Hắn lạnh mặt nói, sau đó không đợi đối phương, đã bước đi trước.

Bách Nhĩ nhận ra tâm tình hắn khác thường, nhưng nghĩ lại chuyện lúc nãy, cũng không nghĩ ra chuyện gì khiến hắn như thế, nên y liền ném qua một bên.

"Không biết nơi này có mùa tuyết rơi giống bên ngoài không nhỉ?" Bách Nhĩ nhìn cỏ cây tươi tốt trước mắt, thấy không có dấu vết xơ xác, nên y không khỏi lẩm bẩm một câu.

Nghe thấy y nói, Đồ theo phản xạ muốn nhìn qua, nhưng lúc khóe mắt liếc tới mái tóc dài rối, ướt trên vai y, hắn lại cứng người mà dừng lại, sau đó cố gắng để mắt mình nhìn thẳng về phía trước.

"Có. Lần trước tới đây, ta thấy lạnh hơn lúc này một ít, với lại khi chúng ta đi dò đường, ở sườn núi thấy vẫn còn tuyết đọng." Hắn trả lời.

"Nếu là như vậy, cần phải đưa ra quyết định sớm. Mặc dù nơi này không thiếu động vật ăn cỏ, nhưng nếu lấy chúng làm thức ăn, thì không phải là kế lâu dài." Bách Nhĩ suy tính.

Nói đến chính sự, Đồ tạm thời vứt bỏ sự mất tự nhiên trong lòng, đưa ra suy nghĩ của mình "Bách Nhĩ, ta nghĩ từ ngày mai bắt đầu, vẫn nên ra ngoài săn thú. Mấy con thú ăn cỏ này, không đến nỗi không đánh được con mồi, vẫn không nên động tới chúng. Lúc mùa tuyết rơi đến, chúng ta còn có thể trông cậy vào."

Trong mắt Bách Nhĩ hiện lên tán thưởng, y phát hiện tầm nhìn của thú nhân này so với mình tưởng tượng còn rộng hơn, cho dù ở trong hoàn cảnh làm người ta dễ dàng lười biếng, hắn cũng chưa từng mất đi ý thức về gian nan khổ cực.

"Ngươi định làm sao?" Y không lập tức nói ra suy nghĩ của mình, mà là hỏi lại.

"Ta nghĩ như thế này, mỗi lần để mười người ra ngoài săn thú cùng với thu cỏ bạch thủy, những người còn lại thì dựa theo lời lúc trước ngươi nói, khai thác đá dựng phòng ốc, như vậy hai bên đều không chậm trễ. Bên ngoài sơn động lúc này hẳn là không thiếu dã thú, săn thú cũng không khó, chỉ cần chú ý đừng để chúng vào đây là được. Còn cỏ bạch thủy, chắc phải đợi thêm một thời gian ngắn, chờ đám thú tán đi mới tìm được." Đồ vừa suy nghĩ vừa nói.

"Ý ngươi là đi từ sơn động ra?" Nghe cả buổi, Bách Nhĩ cũng hiểu đại khái ý tưởng của Đồ.

"Ừ." Ánh mắt của Đồ phóng xa, dừng ở nơi lúc đến, chỗ đó mơ hồ có thể nhìn thấy vài điểm đen đi lại, hiển nhiên đã có người thức dậy.

"Tại sao không đi đường thủy?" Bách Nhĩ cười "Như vậy vừa có thể rèn luyện khả năng chèo bè, lại tiết kiệm phiền toái phải vác con mồi, hơn nữa thời gian đi đường cũng sẽ giảm một nửa, sáng ra ngoài, tối có thể gấp rút trở về rồi."

Đồ dừng lại một lát, muốn nhìn Bách Nhĩ, lại nhịn xuống.

"Ta quên còn có bè." Hắn rầu rĩ nói, bộ dáng có phần chán nản.

"Sau này lúc săn thú, các ngươi bỏ ra năm người, chúng ta năm người, mỗi lần đều mang theo một á thú, để họ giúp nấu cơm, cũng để hái rau dại có thể ăn được trở về." Bách Nhĩ nói tiếp. Đối với mấy á thú kia, y đã tính toán cả rồi, tuy ý định ban đầu lấy bọn họ là muốn làm yên lòng các thú nhân, nhưng y cũng không muốn nuôi không bọn họ đâu.

"Để á thú đi cùng?" Đồ sửng sốt, lông mày không khỏi nhíu lại, hiển nhiên hắn rất không tán thành chủ ý này "Bọn họ đi có thể làm gì chứ? Còn bắt chúng ta phân tâm chiếu cố nữa."

"Sao? Mười thú nhân còn không bảo vệ nổi một á thú?" Bách Nhĩ cười, khích tướng "Hay là ngươi không nỡ để họ chịu khổ?"

"Đương nhiên không phải, ta cũng không thích bọn họ, bọn họ chịu khổ hay không liên quan gì tới ta chứ." Trong phút chốc, Đồ dừng chân lại, xoay người nhìn Bách Nhĩ, không vui phản bác.

Phát hiện cảm xúc của hắn tựa hồ có chút kích động, Bách Nhĩ hơi kinh ngạc "Ngươi đang giận à? Sao vậy?" Trầm mặc một lát, y lại hỏi "Là vì Na Nông sao?" Dù sao cũng đã thích người ta lâu như vậy, nói buông liền buông, cũng không phải là người bình thường có thể làm được, cho nên hắn khác lạ chắc là vì chuyện này.

Đồ nhận thấy mình thất thố, hắn lấy tay lau mặt, quay đầu đi "Không phải." Dừng một lát, lại bồi thêm một câu "Xin lỗi." Hắn chỉ là có chút không khống chế được cảm xúc của mình, vừa không thể chấp nhận mình có phản ứng với Bách Nhĩ, vừa không muốn Bách Nhĩ hiểu lầm mình, trong lòng hắn mâu thuẫn đến mức muốn nổi điên lên rồi.

Bách Nhĩ nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm, khiến hắn không hiểu sao trong người lại dâng lên cảm giác bị nhìn thấu từ ngoài vào trong, không chỗ nào che giấu được, khiến hắn không khỏi chật vật xoay người, đi nhanh về phía trước. Nhưng mà đi chưa được mấy bước, bả vai đột nhiên lại bị một bàn tay đè lại, nhịp đi nháy mắt trở nên lộn xộn, không thể không dừng lại, lại không dám nhìn qua người đặt tay lên vai hắn.

"Na Nông tuy không tốt đẹp gì, nhưng nếu ngươi thật lòng thích, đợi thú triều qua, ta sẽ nghĩ cách cưới y về cho ngươi." Bách Nhĩ an ủi vỗ vai Đồ. Trong suy nghĩ của y, bộ dáng của Đồ hiện tại chính là đang đau khổ vì tình. Tuy y không thích Na Nông thật, nhưng cũng chỉ là một á thú kiến thức hữu hạn thôi, dù y thật sự có giở trò gì, thì chú ý thêm một chút, cũng chẳng làm ra nổi sóng gió lớn đâu, cho nên y mới có thể nói như vậy. Về phần dùng hai chữ "cưới về", chỉ là giữ sĩ diện cho Đồ thôi, chứ thực tế y không cho rằng Na Nông đáng để bọn họ lãng phí nhiều tâm tư như vậy.

"Không cần, ta không thích y, ta theo đuổi y chỉ vì y là á thú đẹp nhất bộ lạc thôi." Cơ thể Đồ cương cứng, giọng điệu lãnh đạm nói, hắn rất muốn đẩy cái tay trên vai xuống, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì.

Bách Nhĩ hơi bất ngờ, nhưng mặc kệ đối phương nói thật hay giả, y đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem đó như lời nói thật. Nếu có thể bớt được phiền toái, đương nhiên càng tốt rồi.

"Muốn á thú đẹp không phải rất đơn giản sao, sau này chỗ chúng ta có á thú mới tới, ta nhất định sẽ giữ á thú đẹp nhất cho ngươi." Nơi này của họ không có khả năng mãi mãi chỉ có bốn năm mươi người, về sau chắc chắn sẽ còn có thú nhân, á thú mới thêm vào, nên lời nói này của Bách Nhĩ cũng không tính là hứa suông. Về phần á thú có tình nguyện hay không… cần phải suy xét sao? Giống như trước kia phân nữ nhân cho tướng sĩ biên cương, lại có ai quan tâm các nàng có tình nguyện hay không. Tướng sĩ vì bảo vệ lãnh thổ và bình an của dân chúng mà bỏ ra tính mạng, mấy nữ nhân đó vì tướng sĩ mà dâng hiến tuổi thanh xuân, đây là điều rất công bằng.

"Không cần. Ta muốn gì, sẽ tự mình đoạt được." Đồ ngạo nghễ nói, sau đó lại bước về phía trước, cũng thuận thế hất bàn tay đặt trên vai làm cho hắn mất tự nhiên ra.

Bách Nhĩ rốt cuộc cảm thấy hắn tựa hồ hơi bài xích với mình, lông mày y hơi nhíu lại, nhưng cũng không nói gì, chậm rãi đuổi tới, mở miệng giải thích dụng ý của mình khi cho á thú ra ngoài cùng thú nhân "Á thú chỉ không có nanh vuốt sắc bén như thú nhân, thế nhưng bọn họ có tay có chân, sức lực tuy kém thú nhân, nhưng cũng không nhỏ. Hiện tại ta không yêu cầu họ đi săn, nhưng chí ít muốn làm cho họ thích ứng một chút với hoàn cảnh đi săn, chính mắt thấy gian khổ và nguy hiểm của thú nhân khi đi săn, về sau nếu có xảy ra chuyện gì, dù bọn họ không thể giúp đỡ, cũng sẽ không gây nên trở ngại nữa." Tuy không có ai nhắc lại chuyện thú triều tràn vào bộ lạc Hắc Hà, thế nhưng khoảng một trăm thú nhân nay chỉ còn lại hai mươi người, ngược lại á thú sống sót còn nhiều hơn thú nhân, liền có thể nhận ra lúc ấy vì bảo vệ á thú cái gì cũng không biết, thú nhân đã phải trả giá lớn cỡ nào. Y không hi vọng tình huống như vậy sau này sẽ phát sinh ở đây.

Nghe được tiếng nói chuyện chầm chậm tựa hồ có thể làm yên ổn lòng người của y, sự khó chịu, hỗn loạn trong lòng Đồ dần dần bình tĩnh lại, bước chân bất giác chậm lại một chút, để người phía sau có thể đuổi kịp.

"Vậy mang đi thôi. Không cần đặc biệt chiếu cố đúng không?" Trải qua mười ngày này, hắn cũng xem như nhìn ra, Bách Nhĩ là quyết tâm xóa bỏ tính cách yếu ớt của á thú. Mà tại sao á thú lại yếu đuối? Còn không phải vì được các thú nhân cưng chiều sao? Chỉ cần mất đi chỗ dựa này, bọn họ không muốn thay đổi cũng khó. Thật ra ngẫm lại, nếu á thú đều giống như Bách Nhĩ, vậy cũng không xấu.

"Đương nhiên." Nếu đặc biệt chiếu cố, thì cần gì phải tốn sức đưa ra ngoài, chỉ cần giam thẳng trong thung lũng là được rồi. Ngừng lại, Bách Nhĩ nhớ tới một chuyện "Đúng rồi, ta còn tính lập ra một quy củ, ngươi xem có được không?"

"Quy củ gì?" Đồ hơi tò mò, Bách Nhĩ rất ít khi biểu hiện ra bộ dáng không xác định như vậy.

"Ta muốn về sau thú nhân cùng á thú một khi đã kết thành bạn đời, liền không thể dễ dàng bỏ rơi lẫn nhau, vô luận thương tàn hay là không sinh con được. Ngoại trừ tính cách bạn đời quá tồi tệ." Khi nói xong câu cuối, Bách Nhĩ phát hiện tựa hồ điểm này chỉ nhằm vào á thú thôi, bởi vì những thú nhân y từng thấy, chưa có một ai có thể liệt vào hai chữ "tồi tệ" này, cho dù tộc trưởng, tộc vu bộ lạc Hắc Hà, trong mắt y cũng không đến nỗi vậy. Huống chi tộc trưởng còn đối xử rất tốt với bạn đời của mình.

Quy định này không chỉ tốt cho thú nhân mà còn là một đảm bảo rất lớn với á thú. Chỉ vì đây là tập tục không biết đã kéo dài bao nhiêu năm ở đại lục thú nhân, nên Bách Nhĩ lo rằng quan niệm của họ không lập tức thay đổi được, dẫn đến mâu thuẫn, nên mới nghĩ, trước tiên cần bàn bạc với Đồ. Chung quy việc này còn liên quan tới toàn bộ thú nhân, nếu xử lý không tốt, thì không phải đơn giản như là vứt bỏ mấy á thú đâu.

Đồ trầm mặc thật lâu, mới nói "Dù á thú không thể sinh con, sau khi kết thành bạn đời, thú nhân rất ít khi vứt bỏ bọn họ." Ngược lại, sau khi thú nhân mất đi năng lực đi săn, vì sinh tồn, á thú sẽ đổi rất nhiều bạn đời. Sở dĩ xuất hiện tình huống này, là vì số lượng á thú quá ít.

Nói cách khác muốn thực thi quy định này, chỉ cần nghiêm khắc trói buộc á thú là được. Đôi mắt Bách Nhĩ híp lại, trong lòng cũng có tính toán. Còn chuyện á thú lo lắng về vấn đề sinh tồn, trong suy nghĩ của y, đây cũng không tính là chuyện lớn.

76. Chương 76: Sắp Xếp Phòng Ốc Và Chuyện Săn Thú

Bách Nhĩ cầm kỳ thi họa đều giỏi, bởi vậy vẽ cũng không phải việc khó. Chỉ là khi y trải ra tấm da thú đầu tiên, dùng than củi đã cháy, sau khi phác thảo ra một đình viện lớn, không đợi người bên cạnh thấy rõ ràng, y liền ném qua một bên. Muốn dựng đình viện như vậy, chỉ bằng mấy chục người bọn họ, vừa thiếu nhân lực vừa thiếu nguyên liệu, chỉ e làm tới chết cũng không xong được. Hơn nữa, chính bản thân y cũng không biết mình đã quên một điều trọng yếu nhất, đó là phòng bếp.

Cầm một tấm da thú khác, Bách Nhĩ không quan tâm bức họa y thiết kế phòng ốc vừa nãy đang được các thú nhân cầm lấy mà thảo luận kịch liệt. Y đi tới một gốc cây đại thụ, ngồi xuống, cố gắng nhớ lại phòng ốc bình dân kiếp trước của mình.

Bên ngoài xem ra là rất nhỏ, nhưng có rất nhiều viện tử. Còn bên trong… nếu tiếp tục giảm bớt sân viện mình ở một chút, hẳn là được rồi, ở giữa là thính các, bên cạnh, cách một gian là phòng ngủ, hai bên là sương phòng, còn có thư phòng, phòng luyện công…

Y xoa thái dương, cố gắng vứt bỏ mấy thứ lưu lại trong đầu mình không có tác dụng quá lớn đi, bớt bớt giảm giảm, lại kết hợp với phòng ốc bằng đá của người Nam y từng nhìn thấy, cuối cùng vẽ ra một đình viện đơn giản. Ở giữa là đại sảnh, bên cạnh là phòng ngủ, hai bên là sương phòng, có thể để người ở, cũng có thể chứa đồ vật, hoặc sử dụng vào việc khác.

Y vẽ rất tỷ mỉ, tuy chỉ là hình dáng đơn giản, vẫn có thể thể hiện được sự phong phú của đình viện bằng đá này. Chỉ tiếc là khi y bỏ đi tường viện cùng với mái hiên không cần thiết, để lại chỉ là một căn phòng đá lẻ loi, một gian thính, một gian nằm, trông đơn điệu vô cùng.

Thật đúng là khiến người ta không đành lòng nhìn. Bách Nhĩ nhắm mắt lại, tuy rằng rất muốn ném tấm da thú trong tay này xuống, nhưng y biết đây là thiết kế thực dụng nhất, lại có thể nhanh chóng dựng thành nhất.

"Nghĩa phụ, nơi này để làm gì vậy?" Cổ giống như cái đuôi nhỏ, lúc Bách Nhĩ rời đám người, nó liền lén đi theo, thấy Bách Nhĩ dùng than củi dần dần hoàn chỉnh bức vẽ trên da thú, tuy nó xem cái hiểu cái không, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến sự sùng bái tràn đầy trong lòng mình với Bách Nhĩ.

"Đây là chỗ để tiếp đãi khách nhân." Bách Nhĩ nhìn nơi Cổ chỉ vào, kiên nhẫn giải thích, sau đó y nắm bàn tay nhỏ của nó, chỉ chỗ bên cạnh có mở một cái cửa sổ "Đây là cửa sổ, ngồi trong phòng có thể nhìn ra ngoài. Đây là phòng ngủ để ngủ. Đây là sương phòng..."

"Trong phòng ngủ cũng có hố lửa ạ?" Cổ nghe thật lâu, hoàn toàn không rõ ngoại trừ chỗ để ngủ kia, thì mấy cái khác để làm gì. Tiếp đãi khách nhân chẳng lẽ không thể ở trong phòng ngủ à? Cái này sao phải để riêng một phòng, đặt trong phòng ngủ không phải tiện trông coi luôn sao?

"Không có. Hố lửa đặt bên trong phòng bếp..." Nói tới đây, Bách Nhĩ nhíu mày, cảm thấy hình như mình quên mất cái gì.

"Không có hố lửa, sao mà nấu thịt được?" Cổ nghi hoặc.

Bách Nhĩ vỗ trán. Vậy mà y lại quên thứ quan trọng nhất.

Phòng bếp, phòng chứa củi. Có lẽ còn thêm nhà xí nữa. Lần này y rốt cuộc không hề suy nghĩ phòng ốc có đủ lớn hay không, có đủ mỹ quan hay không, mà là suy xét trên việc ăn uống cơ bản nhất. Cuối cùng vẽ ra một bức họa giống như tiểu viện nông gia. Chỉ là hiện nay bọn họ có năm mươi người, trong đó đều là người độc thân, nếu mỗi người đều dựng một phòng, thì công trình vừa nhiều vừa lớn, lại không cần thiết. Hao phí hết sức lực lên đây, không bằng để dành nhiều đất chút, mà trồng mấy thứ như khoai lang tím.

Mặc cho Tiểu Cổ cầm da thú trong tay nghiên cứu, Bách Nhĩ khép mắt lại, tựa vào cái cây sau lưng, hai mắt y không khỏi nhíu chặt lại, mơ hồ cảm giác được trong đám người bên kia có một cặp mắt thỉnh thoảng lại liếc qua đây, sau đó lại bắt mình phải quay đi.

"Sao ngươi không theo qua?" Tát ngạc nhiên hỏi. Từ giữa trưa hai người họ từ rừng trúc trở về, tên Đồ này liền có chút là lạ, mơ hồ như đang tránh Bách Nhĩ. Giống như chuyện vẽ hình vậy, nếu là trước kia, chỉ e tên này đã tranh với Tiểu Cổ chạy theo trước rồi. Chứ không phải ở đây nghĩ ngợi, cố chấp chịu đựng.

"Ta qua làm gì? Y vẽ xong, tự nhiên chúng ta sẽ được xem thôi." Đồ bĩu môi, cúi đầu nhìn bức vẽ đầu tiên, hắn nghĩ, hóa ra Bách Nhĩ miêu tả phòng ốc là như thế này. Chỉ là không biết nơi lớn như vậy dùng để làm gì chứ, một người sao mà ở hết được.

Tát khoanh tay trước ngực, lặng lẽ nhìn bạn tốt đang buồn bực, bất an, lại làm ra biểu tình như không có việc gì, gã vừa buồn cười vừa hiếu kỳ, thật sự đoán không ra buổi sáng hai người đó đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến tên này lập tức trở nên gò bó như thế.

Bách Nhĩ bỗng nhiên mở mắt ra, sau khi bảo Cổ lấy thêm cho y một tấm da thú với mấy cục than củi nữa, y liền tiếp tục vẽ lên. Rất nhanh sau đó, một chữ chỉ rõ hướng của sân viện xuất hiện trên tấm da thú, hướng Nam Bắc. Ngoại trừ phía Đông Nam, chỗ trống cửa chính chỉ xây dựng chín gian phòng, còn ba mặt còn lại lấy giới hạn là mười gian, bên trong bố trí phòng riêng, có thể đốt lò nhóm lửa. Ở giữa phía Bắc xây một gian, dùng làm chỗ nghỉ sự của bộ lạc, cùng với chiêu đãi khách tới thăm. Bốn góc dựng gác để quan sát tình hình, chính giữa lát đá làm thành một cái sân rộng, để phơi lương thực, hoa quả khô. Như vậy sẽ tiết kiệm hơn nhiều so với việc từng gia đình dựng phòng ốc riêng. Về sau nếu có người gia nhập, cần xây thêm phòng ốc, thì có thể dùng chỗ ở giữa này, rồi tản ra bốn phía như hình nan hoa. Chờ đầy đủ người lại bắt đầu dựng tường thành.

Rõ ràng chỉ là một sân viện đơn giản, trong đầu Bách Nhĩ lại hiện ra bức tranh thành trấn thú nhân phồn hoa với giao thông vận tải bằng đường thủy là chính. Nơi đây vừa dễ dàng phòng thủ, thông hành lại tiện lợi, nếu vẫn còn tình trạng bữa đói bữa no như bộ lạc thú nhân trước kia, thậm chí thời điểm khó khăn không thể không bỏ rơi những người già yếu, bệnh tật, vậy không chỉ có thể hình dung bằng hai chữ vô dụng đâu.

Cẩn thận suy nghĩ một lát, y lại vẽ thêm vào chỗ trống trong bản vẽ, thiết kế phòng bếp, nhà xí. Đến lúc vẽ xong, trời đã tối. Bách Nhĩ dẫn Tiểu Cổ trở về bên đống lửa, mà các á thú đã nướng thịt xong rồi. Tuy ăn thịt nướng hoài đến phát ngán, nhưng y cũng không ca thán gì.

Lấy hình thiết kế phòng ốc mình vẽ ra, cẩn thận giải thích lần lượt công dụng của từng thứ trên bản vẽ, rồi y lại tự hỏi chính mình, xác định không còn gì để bổ sung nữa, liền quyết định, sau khi chuẩn bị xong công cụ, liền bắt đầu khởi công.

"Các ngươi tự dựng một viện tử riêng hay là muốn ở cùng chúng ta?" Bách Nhĩ nhìn Đồ, hỏi.

"Phòng nhiều như vậy, các ngươi chỉ có vài người sao ở hết được?" Đồ chỉ từng điểm trên bản vẽ của y, tức giận nói.

"Sau này nhất định còn có người tới, cũng có thể để chứa thức ăn." Bách Nhĩ nghiêm nghị nói.

"Chứa thức ăn thì xây một cái lớn khác." Dừng một lát, Đồ mới có chút không tình nguyện nói "Nhất định phải ở chung với nhau, nếu không sao chúng bảo vệ các ngươi được."

Sao lại trở nên khó chịu thế? Bách Nhĩ nghi hoặc nhìn hắn một cái, nhưng không hỏi nhiều nữa, mà là quay đầu thương lượng với vài lão thú nhân về việc chế tạo cuốc đá, rìu đá, búa đá, vân vân. Đừng nói y chưa từng bắt gặp đồng, sắt, khoáng thạch, vân vân ở đây, mà dù có nhìn thấy đi nữa, cũng không có dụng cụ luyện kim, chỉ có thể từng bước tìm tòi thôi. Mà chờ tìm ra lại không biết đã là năm tháng nào rồi.

Cuối cùng là quyết định chọn người đi săn từ ngày hôm sau. Bên nhóm Đồ do chính bọn họ quyết định, bên Bách Nhĩ tính tách bốn người lần trước cùng đi đổi muối với y ra, bởi vì chỉ có bốn người họ biết chèo bè, những người còn lại do Duẫn, Nặc sắp xếp, nếu năm người một nhóm, tính cả Bách Nhĩ, bọn họ vừa vặn chia thành ba nhóm, Tiểu Mục còn chưa thể một mình đảm đương một công việc, nên chỉ có thể làm người thêm vào. Lúc tới phiên các á thú, không chỉ mười á thú kia, mà ngay cả Bối Cách cũng sợ tới mức biến sắc.

"Ngày mai Nặc đi sao?" Đúng lúc này, Tang Lộc sợ hãi lên tiếng.

Từ sau khi rời khỏi sơn động, Bách Nhĩ cũng không chú ý tới tiểu á thú này nữa, giờ nghe thấy y nói chuyện, mới phát hiện mình mẩy, mặt mũi y vẫn bẩn như vậy, Bách Nhĩ nhịn không được muốn vỗ trán, thật muốn ném tiểu á thú này vào trong nước, rửa sạch từ trên xuống dưới.

Ngày mai vừa vặn là nhóm của Nặc, ngày kia là của Duẫn, ngày kìa là của Bách Nhĩ. Sau khi được Nặc xác định, Tang Lộc liền ưỡn ngực, cố gắng làm cho giọng nói mình lớn thêm một chút "Mai ta đi." Tựa hồ chỉ cần nói càng lớn liền biểu hiện y càng quyết tâm.

Mấy ngày này y vẫn ở bên Nặc, Nặc cũng không phản ứng quá lớn, thế nhưng khi nghe thấy những lời này, Nặc rốt cuộc dừng ánh mắt trên người y, sau đó gã đứng dậy, chân khập khiễng đi tới mấy bước, đưa lưỡi liếm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bẩn bẩn, nhìn không rõ mặt mũi của y. Tang Lộc đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới vui mừng mở to mắt, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy cổ Nặc, vùi mặt vào vết thương trên lớp lông dày, nhiều màu kia.

Thấy một màn như vậy, Bối Cách cắn môi, sắc mặt hơi trắng bệch nhìn về phía Bách Nhĩ "Bách Nhĩ, ta muốn cùng nhóm với Hồng."

Hồng vốn đang hâm mộ Nặc, nghe vậy không khỏi chấn động, hơi lo lắng nhìn qua. Định khuyên can, nhưng nghĩ tới chuyện các á thú trẻ tuổi đều phải ra ngoài, để Bối Cách đi cùng người khác, không bằng để đi cùng mình, chăm sóc y cũng sẽ tốt hơn.

"Có lẽ ngươi sẽ liên lụy tới hắn." Bách Nhĩ không lập tức đáp ứng, mà nói trúng tim đen. Bởi vì có bạn đời để ỷ lại, nói không chừng phản tác dụng, khiến mấy á thú này coi thường tính chất công việc của mình, khi đó sẽ càng phiền toái hơn.

"Ta không muốn hại Hồng, ta sẽ cố gắng không để mình trở thành vướng bận." Bối Cách như bị vũ nhục, mặt đỏ bừng, lớn tiếng phản bác.

"Ta… ta… chạy rất nhanh … Ta sẽ chạy nhanh hơn nữa…" Nghe thấy đối thoại của hai người, Tang Lộc sợ Bách Nhĩ không để mình đi cùng Nặc, y vội vàng ngẩng đầu, lắp bắp nói, hai tay còn ôm cổ Nặc không buông, khiến Nặc không thể không nằm sấp xuống.

Được rồi, chạy nhanh cũng coi như là một bản lĩnh. Bách Nhĩ không thể không thừa nhận, lấy việc một chỉnh thể hai mặt, chỉ cần hai á thú này biết, nếu mình yếu đuối sẽ hại chết bạn đời, y tin sự thuần thục của họ sẽ hơn bất kỳ ai. Vì thế, đối với chuyện này y không nói thêm gì nữa, xem như ngầm đồng ý yêu cầu của hai người này, sau đó y xoay qua nhìn các á thú câm như hến nãy giờ.

"Ngày mai bắt đầu, sáng sớm theo ta chạy bộ." Muốn bảo vệ tính mạng, trước tiên phải học chạy. Còn những thứ khác, tạm thời y chưa muốn dạy cho mấy á thú này, trừ phi một ngày nào đó bọn họ khiến y thật tâm chấp nhận.

"Tại sao chúng ta phải chạy bộ? Nơi này chỉ có thú ăn cỏ, vốn chẳng có nguy hiểm gì cả." Một á thú nhịn không được lên tiếng phản bác. Trước kia chưa từng có ai ép bọn họ làm cái gì hết, cho dù trải qua mấy ngày khổ cực, vẫn không bào mòn được tính tình kiêu ngạo của họ.

"Đúng vậy, nơi này có nhiều thú ăn cỏ như vậy, cần gì phải ra ngoài săn thú, làm thế chẳng phải muốn chết sao." Một á thú khác phụ họa.

"Đúng vậy, tự mình đâm đầu vào chỗ chết còn muốn lôi chúng ta theo..." Có người lẩm bẩm một câu, bởi vì y nói rất nhỏ, nên không có bao nhiêu người nghe được, hiển nhiên á thú này cũng biết nói to sẽ chẳng tốt đẹp gì, nhưng không nói ra, trong lòng lại không thoải mái.

Nếu là thú nhân đưa ra ý kiến như vậy, Bách Nhĩ còn có thể giải thích mấy câu, thế nhưng lời nói xuất phát từ miệng một đám á thú thế này, y quyết sẽ không hạ mình mà tranh luận với bọn họ.

"Thú ăn cỏ đúng không?" Y cười nhẹ một tiếng, lấy thương đá của mình ném tới trước mặt á thú nói có thể săn thú trong thung lũng kia "Ngươi đi giết một con cho ta đi. Chỉ cần ngươi giết chết một con thú ăn cỏ, về sau không cần chạy bộ nữa, cũng không cần cùng các thú nhân ra ngoài săn thú, ta sẽ cung cấp đồ ăn thức uống cho ngươi cả một đời."

77. Chương 77: Kinh Sợ

Thương đá khẽ bật lên trên thảm cỏ, rồi mới rơi xuống. Á thú kia bị dọa đến run rẩy, cơ thể bất giác lùi về sau. Đừng nói là đi giết dã thú, ngay cả thương đá còn dính máu kia, y cũng chẳng dám chạm vào.

"Sao? Không dám à?" Khóe miệng Bách Nhĩ hiện lên ý châm chọc, ánh mắt quét về các á thú khác, thản nhiên nói "Các ngươi cũng vậy, nếu ai dám đi giết chết một con thú ăn cỏ, về sau muốn làm gì thì làm."

"Dựa vào cái gì chứ? Đi săn là chuyện của thú nhân, dựa vào cái gì bắt chúng ta đi làm?" Á thú đầu tiên mở miệng phản đối kia tức giận chất vấn. Y chịu đủ rồi, nếu lúc trước còn e sợ dã thú, không dám phản kháng Bách Nhĩ, thì sau khi hết sợ hãi, hiện tại y không cần phải lo ngại gì nữa.

"Dựa vào cái gì ư? Dựa vào nơi này các ngươi đều phải nghe lời ta. Dựa vào các ngươi chỉ là vật ta dùng sơn động để trao đổi với tộc trưởng Hắc Hà, các ngươi là đồ vật thuộc về ta. Dựa vào những lời này, ta liền có thể lấy mạng của ngươi." Bách Nhĩ cười lạnh, cảm thấy có lẽ mình đã quá hiền rồi, mới làm cho bọn họ dám hỏi ra những câu như vậy. Nghĩ tới đây, ánh mắt y đảo xung quanh, nhìn thấy một sợi dây leo từng trói các á thú, y liền đi qua, nhặt lên, giơ cánh tay, dây leo rít lên, xé không khí, bất ngờ quất vào người á thú kia, quất liên tục cho tới khi y lăn lộn trên mặt đất, bắt đầu thét chói tai, gào khóc.

"Từ nay về sau, ta bảo các ngươi làm cái gì thì phải làm cái đó, nếu còn nhiều lời, thì đừng trách ta thủ hạ vô tình!" Thấy đánh vậy đã đủ, Bách Nhĩ chậm rãi vòng dây leo lại trên tay, mắt đảo qua các á thú bị kinh sợ và những người khác, giọng điệu của y nhẹ nhàng, lạnh nhạt trước sau như một.

Các á thú bị dọa đến đứng sát vào nhau, im re, ngược lại á thú bị đánh kia, bỗng nhiên đứng lên, nhào về phía Đồ, Tát đang đứng kề vai ở đó, sắc mặt y thê lương hô "Đồ! Tát! Chẳng lẽ các ngươi đứng nhìn những kẻ quái dị này bắt nạt chúng ta? Chẳng lẽ các ngươi thật sự đều phải nghe lời y như lời y nói?"

Đồ chợt né người, tránh được á thú kia, hắn nhíu mày, nhìn Bách Nhĩ "Ngươi trông cho kỹ những người này đi... Đừng để họ làm phiền ta." Nói xong, hắn khoác vai Tát đi ra chỗ khác. Mấy thú nhân thủ hạ của hắn thấy thế, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng ngay cả Đồ cũng chưa nói gì, bọn họ đương nhiên càng không thể nhiều chuyện, bởi vậy cũng đều lần lượt tản ra.

"Một đám phế vật các ngươi. Bọn hèn nhát! Các người sẽ chết không được..." Thấy không có ai làm chỗ dựa cho mình, á thú kia tuyệt vọng mà điên cuồng chửi mắng. Có điều chữ cuối cùng còn chưa thoát ra khỏi miệng, y đã bị dây leo trong tay Bách Nhĩ cắt đứt.

Ngay từ câu nói đầu tiên của y, Bách Nhĩ đã có thể dùng dây leo quấn lấy cơ thể y, kéo y về, nhưng Bách Nhĩ lại không làm gì cả, mà chỉ lạnh lùng nhìn, y nhìn xem đám thú nhân Đồ ở dưới tình huống này sẽ làm như thế nào, may mà bọn họ không khiến y thất vọng. Bởi vậy, y quyết định sẽ dứt khoát một chút.

"Cổ, lấy cung tên của nghĩa phụ lại đây." Ánh mắt y lạnh lùng nhìn á thú kia, phảng phất như nhìn một người chết, rồi thản nhiên nói.

Cổ luôn ủng hộ vô điều kiện với mọi hành động của nghĩa phụ mình, nó không quan tâm y muốn lấy cung tên làm gì, mà lập tức chạy nhanh đi lấy cung với bao tên được đặt ở chỗ khác, sau đó lại nhanh chóng chạy về.

"Nghĩa phụ, đây ạ."

Bách Nhĩ không quay đầu, đưa tay ngược về sau nhận lấy, thuận thế rút một mũi tên, nói với á thú không ngừng cuồng loạn, khóc lóc kia "Chắc ngươi còn chưa thấy ta dùng cung tên bắn chết dã thú như thế nào đâu nhỉ? Thấy rõ rồi, thì mũi tên tiếp theo sẽ tới lượt ngươi."

Á thú kia bị giọng nói mềm nhẹ cùng nội dung lời nói thu hút, y bất giác ngừng chửi bậy, nhìn qua.

Chỉ thấy Bách Nhĩ kéo cung, bắn tên, rồi đột nhiên đưa tay ra sau lưng, ngay cả cơ thể y cũng không dịch chuyển, mũi tên trúc rời cung bay ra, sau đó y lại lấy một mũi tên nữa, đồng thời lúc đặt tên lên cung, cách đó không xa liền truyền tới tiếng thú kêu gào thê lương, sau đó là một tiếng rơi nặng nề nện xuống mặt cỏ.

Các thú nhân vẫn ở bên đống lửa bất ngờ kinh sợ, Hạ đã nhảy dựng lên, chạy như bay qua, chỉ chốc lát sau liền khiêng về một con thú trưởng thành, trên cổ con thú đó có một mũi tên trúc đâm ngang. Lần này, không chỉ vài á thú kia vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, mà ngay cả thú nhân sớm biết thân thủ bất phàm của Bách Nhĩ, trong mắt cũng lộ ra sợ hãi và ngưỡng mộ. Nếu không phải Bách Nhĩ còn đang giáo huấn á thú, chỉ e đã có người chạy tới lĩnh giáo kinh nghiệm rồi.

"Bây giờ tới lượt ngươi." Bách Nhĩ nâng cung lên, mũi tên nhọn nhắm vào á thú kia, ôn hòa nói.

Á thú kia ban đầu còn hơi ngẩn ra, mãi tới khi sát khí từ mũi tên truyền tới, y mới chợt tỉnh táo lại, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, môi mấp máy thật lâu, lại không nói ra được câu nào, cả người run rẩy như muốn rụng rời ra.

"Ngươi dám nguyền rủa các thú nhân chết, vậy ta sẽ cho ngươi chết trước!" Bách Nhĩ thấp giọng nói, lại giống như đang nỉ non bên tai tình nhân, chỉ tiếc cung tên trong tay y đã phá hủy tất cả.

Đúng lúc này, một á thú đột nhiên tỉnh táo lại, nhào tới, vội vàng cầu xin "Bách Nhĩ, đừng giết Hồng Dật! Đừng giết y! Sau này chúng ta đều sẽ nghe lời ngươi." Vừa nói, y vừa kéo á thú đã sợ tới mất hồn kia, vội vàng bảo á thú đó mở miệng xin lỗi và hứa với Bách Nhĩ.

Ánh mắt Bách Nhĩ lãnh đạm đảo qua á thú có dũng khí nhảy ra này, y phát hiện không ngờ lại là Ô gì gì đó mà Bố thích, à, hình như là Ô Trĩ. Ban đầu y nhìn thấy Ô Trĩ này dám chửi mắng, cào cấu thú nhân liền biết người này không phải là kẻ nhát gan, chỉ là sau này ngoại trừ tuyệt thực cùng người khác, y cũng chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, nên Bách Nhĩ mới chậm rãi xem nhẹ á thú này.

Ô Trĩ bị nhìn đến khẽ run rẩy, nhưng vẫn không buông tay, mà dùng sức lay Hồng Dật, sợ tay Bách Nhĩ run lên, liền giết chết Hồng Dật. Thực tế, quan hệ của y cùng Hồng Dật cũng không tốt, nhưng y sợ một khi Bách Nhĩ mở sát giới, nói không chừng cuối cùng không một ai trong họ có thể sống sót.

Ánh mắt Bách Nhĩ mỉa mai nhìn y, vừa không bắn tên, vừa không chuyển đầu mũi tên đi, tựa hồ đang nói cho những người khác biết, quyết định của y vẫn không hề dao động.

Mà Hồng Dật cuối cùng đã lấy lại *** thần, cái y nhìn thấy đầu tiên chính là đầu mũi tên chỉ vào mình, y thét chói tai, sau đó lùi lại, không ngừng kêu khóc "Đừng giết ta… Đừng giết ta…" Thiếu chút nữa lại trở nên điên cuồng, may mà giọng nói của Ô Trĩ đúng lúc truyền vào tai y, y mới xem như chân chính phản ứng lại, cuống quít quỳ gối xuống trước mặt Bách Nhĩ, không ngừng dập đầu "Ta không dám … Ta không dám nữa … Đừng giết ta… Đừng giết ta, về sau ta sẽ nghe lời ngươi…"

Bách Nhĩ cũng không tránh việc á thú đó dập đầu bái lạy mình, ánh mắt y đảo qua các á thú khác lui lại như con chim cút, sợ bị chú ý tới, Bách Nhĩ lạnh lùng hỏi "Còn các ngươi?" Lần này không có ai nói một

chữ "không", thậm chí nghĩ trong lòng thôi cũng không dám.

"Ngươi nói xem, nếu Ô Trĩ không nhảy ra, Bách Nhĩ có thật sự giết Hồng Dật không?" Cách đó không xa, dưới tàng cây, Tát vẫn im lặng nhìn qua tiến triển bên đó, hỏi Đồ.

"Có." Đồ vừa chăm chú nhìn Bách Nhĩ đứng ở trong đám người, tuy rằng y không phải là người cao nhất, nhưng lại là người đập vào mắt người ta đầu tiên, vừa thản nhiên nói.

"Không ngờ y lại có thủ đoạn như vậy." Tát lẩm bẩm, không có tán thưởng, cũng không có châm chọc, chỉ là trần thuật một sự thật mà thôi.

Đồ hừ một tiếng, vốn không muốn đáp lại, nhưng nhịn một lát, chung quy lại không nhịn được "Chẳng lẽ ngươi không thấy bộ dáng vừa rồi của y rất đẹp sao?" Vô luận là dùng dây leo đánh người hay dùng cung tên bắn chết dã thú đều đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt được… Có lẽ cũng không chỉ có mình hắn mới cảm thấy như vậy.

"Quả thật rất đẹp." Tát cũng chẳng nghĩ nhiều, mà thành thật thừa nhận, bởi vì gã cảm thấy trên người Bách Nhĩ toát ra một thứ vô luận là thú nhân hay á thú đều không có. Nhưng tột cùng là cái gì, gã lại không thể nói rõ được.

Nhận được câu trả lời thừa nhận của gã. Đồ âm thầm thở nhẹ ra, lại mơ hồ cảm thấy có chút khó chịu, giống như thứ vốn hoàn toàn thuộc về mình lại bị người ta dòm ngó.

"Bách Nhĩ thật sự là tà linh à?" Tát không nhận thấy khác thường của hắn, tới giờ mới tìm được cơ hội hỏi ra vấn đề này.

"Ừ. Chính y nói thế mà." Đồ vứt bỏ ý niệm kỳ lạ trong lòng mình, trả lời. Bách Nhĩ không có ý muốn giấu diếm, nên hắn cũng chẳng cần che lấp giúp y "Y cũng có a mạt, a phụ, a á, a gia, không có gì khác với chúng ta cả. Ta nghĩ thật ra y cũng không muốn tới đây." Nếu không, sao đêm hôm đó, y lại nhìn bầu trời, lộ ra biểu tình đau buồn, thương cảm như vậy.

"Nếu tà linh đều giống như y, vậy có gì đáng sợ đâu chứ." Tát thở dài, nói một câu. Không hiểu tộc vu rốt cuộc nghĩ cái gì nữa, nếu lúc trước không đuổi Bách Nhĩ ra khỏi bộ lạc, ngược lại biết tận dụng người tài, có lẽ khi thú triều tới, bọn họ đã không chết nhiều người như vậy. Có điều, ngay cả lời của Đồ, tộc trưởng còn không chịu nghe, sao ông ta lại có thể nghe theo một á thú chứ. Nghĩ tới đây, gã đột nhiên cảm thấy, thật ra chuyện bộ lạc Hắc Hà suy tàn là sớm hay muộn, chỉ là thú triều khiến nó sụp đổ trước mà thôi.

"Vốn có gì đáng sợ chứ. Tà linh đều là từ miệng đám vu trưởng nói, có ai chân chính gặp qua tà linh hại người đâu." Đồ cười lạnh. Kẻ đáng sợ phải là vu trưởng dốc hết sức chủ trương thiêu chết tà linh mới đúng.

"Hình như ngươi rất bất mãn với vu trưởng, chẳng lẽ là bất bình cho Bách Nhĩ?" Sau khi nói ra những lời này, không biết tại sao, Tát đột nhiên rất muốn cười "Vả lại, trước kia khuyên ngươi bao nhiêu lần, ngươi đều không nỡ buông Na Nông, sao lần này lại dứt khoát thế? Không lẽ ngươi đã coi trọng á thú mới nào?"

"Nói bậy gì đó!" Đồ mất tự nhiên liếc qua Bách Nhĩ đã xử lý xong các á thú, đang ngồi bên đống lửa nói gì đó với Lão Hãn, hắn tức giận nói "Ta chỉ không muốn xác mình vẫn còn ấm, bạn đời lại bỏ đi theo kẻ khác thôi." Nghe thấy lời này của hắn, Tát trầm mặc, một hồi lâu mới nói "Là vì Mai Việt à?" Lúc ấy ở bộ lạc Đại Sơn, hành động của Mai Việt làm cho trong lòng bọn họ đều không thoải mái.

Đồ ừ một tiếng, nằm xuống thảm cỏ, nhìn tán cây đen nghịt trên đỉnh đầu, cùng với bầu trời mĩ lệ không bị lá cây che lấp, hắn thong thả nói "Chờ sau này ta ra ngoại tộc tìm một á thú đẹp hơn Na Nông, đầu tiên ta sẽ ném y cho Bách Nhĩ huấn luyện, huấn luyện xong mới kết bạn đời với y."

Mặc dù Tát quen thờ ơ, nghe hắn nói như thế cũng nhịn không được mà phì cười, gã ngồi xuống bên cạnh hắn "Không bằng ngươi cưới luôn Bách Nhĩ về đi, thật ra hiện tại Bách Nhĩ không hề xấu chút nào." Dù là ai, nếu suốt ngày đều có *** thần thì trông cũng sẽ không quá khó coi.

Nghe vậy, trong lòng Đồ run lên, nhịn không được lại nghĩ tới cảnh giữa trưa mà hắn nhìn thấy, hắn ngồi bật dậy, khép đầu gối lại, che đi dục vọng bắt đầu rục rịch. Tát bị phản ứng của hắn làm cho kinh ngạc, gã quay sang "Sao vậy? Dù không muốn cũng không cần phản ứng lớn như thế chứ? Ta thấy Bách Nhĩ như hiện tại, về sau khẳng định sẽ có thú nhân thích, chỉ e y không để vào mắt thôi." Chính như Đồ trước kia

đã từng nói, Tát cũng nhận ra Bách Nhĩ rất không á thú, y không hề cố kỵ ở chung với thú nhân, thẳng thắn vô tư đến mức người ta có muốn xem y là á thú cũng khó.

"Ngoại hình xấu như vậy, ai sẽ coi trọng y chứ." Đồ lẩm bẩm một câu, nói xong, đột nhiên có chút chột dạ, bất giác nhìn qua đống lửa, phát hiện người kia cũng không chú ý qua đây, hắn mới âm thầm thả lỏng.

"Ngươi tích chút đức cho cái miệng mình đi." Cẩn thận báo ứng đó. Câu sau Tát không nói ra, chỉ là có chút bất đắc dĩ với việc bạn tốt của mình cứ cố chấp với chuyện dung mạo xấu hay đẹp thôi.

Đồ im lặng, như thật sự lắng nghe lời của gã, điều này lại khiến cho Tát có chút không quen.

78. Chương 78: Việc Vặt

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Bách Nhĩ nhìn tiểu á thú đứng trước mặt mình, có hai phần không xác định.

"Tang Lộc?" Có lẽ vì liên quan tới tuổi tác, khuôn mặt nhỏ nhắn kia còn chưa hoàn toàn nẩy nở, song mặt mày xinh đẹp, cùng với làn da mặc dù có chút yếu ớt nhưng lại trắng nõn, khiến Bách Nhĩ thiếu chút nữa cho rằng mình đang nhìn thấy một tiểu cô nương mỹ mạo.

Tang Lộc bị ánh mắt kinh ngạc của Bách Nhĩ nhìn đến có chút ngượng ngùng, y cúi đầu, lắp bắp nói "A mạt… A mạt không cho ta trước khi tìm… được bạn đời… rửa mặt…" A mạt của y sau khi a phụ mất, liền biến y thành lôi thôi như vậy, mà ông cũng không tiếp nhận bất cứ thú nhân nào nữa.

"Tại sao?" Bách Nhĩ hơi nghi hoặc. Nếu là ở kiếp trước, nữ tử gia cảnh bần hàn, không có chỗ dựa phải che giấu dung mạo, y còn có thể hiểu, nhưng nơi này thú nhân đối với á thú đều vô cùng quý trọng, cũng không xuất hiện tình huống ép buộc, nên suy nghĩ của a mạt Tang Lộc hoàn toàn khác biệt so với các á thú thích được các thú nhân theo đuổi.

"A mạt… a mạt nói như vậy ta có thể tìm được bạn đời tốt nhất." Nói tới đây, Tang Lộc quay đầu nhìn Nặc im lặng đi theo sau mình, bên trong con ngươi của y thản nhiên hiện lên ngượng ngùng cùng ngọt ngào không tả xiết.

Đây cũng là số mệnh của mỗi người đi. Bách Nhĩ thầm than, thấy Đồ cố gắng như vậy, cũng không lấy được Na Nông, Nặc ngay cả mình cứu người thế nào cũng quên, vậy mà lại vớ được một tuyệt sắc mỹ nhân còn đẹp hơn cả Na Nông. Nếu Đồ thấy được mặt của Tang Lộc, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì. Nghĩ tới cuộc đối thoại đêm qua của Đồ và Tát theo gió tiến vào tai mình, khóe môi Bách Nhĩ khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười sâu xa.

Lúc nói chuyện, Bối Cách cùng các á thú khác cũng lục đục đi tới. Bất đồng là, Bối Cách thì hưng trí bừng bừng, mà các á thú khác lại có vẻ hơi uể oải, mất *** thần, hiển nhiên đêm qua ngủ không ngon. Nhưng mà, khi bọn họ nhìn thấy Tang Lộc, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc cùng không dám tin.

"Các thú nhân sắp xuất phát rồi, hôm nay ngươi không cần tập luyện." Bách Nhĩ nói với Tang Lộc ngoan ngoãn đứng bên cạnh đợi mệnh lệnh của mình, sau đó y bảo Tiểu Cổ và mấy tiểu thú nhân khác dẫn các á thú đi chạy bộ trước, còn y thì xoay người nhìn các thú nhân sắp xếp để xuất hành.

Ba lão thú nhân cùng a mạt của Mạc đã bắt đầu nấu cơm, Tang Lộc không cần phải chạy bộ, nên liền qua hỗ trợ, thuận tiện thu dọn đồ đạc muốn đem theo.

Bên phía Bách Nhĩ là do Nặc dẫn đầu, nhiệm vụ chèo bè là do Giác và Hạ đảm nhận. Bên Đồ vì chỉ có mười ba người, tuy chia thành ba nhóm thay phiên, thế nhưng Đồ cùng Tát phải luân phiên tham gia, miễn cưỡng mới đủ năm người một nhóm.

Đoàn người lại bàn bạc những điều cần chú ý khi ra ngoài săn thú, thí dụ như chỗ nào tiện lấy đá, chỗ nào có gỗ thích hợp, đất đai chỗ nào có tính dẻo, có thể dùng để xây phòng ốc, cùng với cỏ bạch thủy, khoai lang tím, khổ tử ma, thứ thứ, những thực vật có thể ăn được. Có thể lấy được thì đều lấy về, còn tạm thời chưa lấy được thì phải ghi nhớ chỗ có chúng.

Các thú nhân ăn bữa sáng xong liền xuất phát. Lúc này Bách Nhĩ mới lấy cung và bao tên, chạy nhanh về phía các á thú đang chạy bộ, y không sử dụng khinh công, nhưng tốc độ cũng không chậm. Không qua bao lâu, liền đuổi kịp những người đang tập luyện phía trước.

Bởi vì không có mặt y, nên ngoại trừ Bối Cách, mấy á thú còn lại căn bản không chịu nghe các tiểu thú nhân thúc giục, cứ ì ạch chạy, có người còn đi bộ luôn. Trong mắt Bách Nhĩ chợt lóe một tia lạnh lùng, y rút tên, đặt lên cung, liền nghe vèo một tiếng, một mũi tên cắm bên chân á thú đi sau cùng kia.

Á thú kia ngây ngẩn, lúc nhìn rõ là thứ gì, y theo phản xạ quay đầu nhìn, khi nhìn thấy Bách Nhĩ đã kéo căng dây cung, y không khỏi sợ hãi kêu lên, vèo một tiếng chạy vọt lên phía trước. Các á thú khác ban đầu đều hoảng sợ, ngay sau đó cũng phát hiện ra sự tồn tại của Bách Nhĩ, hai chân lập tức như sinh gió, trong phút chốc tốc độ tăng lên gấp mấy lần, thậm chí còn bỏ rơi đám Tiểu Cổ ra đàng sau.

Tình huống này vốn đã rất buồn cười, đặc biệt tụi Tiểu Cổ đã nghẹn một bụng tức giận là thấy vui sướng nhất, thế nhưng chúng biết đang trong tập luyện, Bách Nhĩ tuyệt đối không cho cười đùa, vì vậy chỉ đành nhịn cười, sau đó dùng toàn lực đuổi theo, ai cũng không dám để thua các á thú, nếu không, lúc đó chúng sẽ gặp xui xẻo mất.

Lúc Bách Nhĩ hạ cung tên xuống, thần kinh của các á thú vẫn căng ra, dựa vào tốc độ yêu cầu của Bách Nhĩ mà chạy theo lộ trình trước kia họ chưa bao giờ dám tưởng tượng. Thời điểm trở lại chỗ cắm trại, một đám ngồi phịch xuống đất, không muốn nhúc nhích nữa. Mà đám Tiểu Cổ chạy cùng họ vẫn còn đứng tấn, luyện quyền.

"Ăn xong, các ngươi cùng mấy thú nhân lên núi hái bông vải về đây." Bách Nhĩ nói với họ "Nếu ai có thể lấy quả bông vải làm thành sợi nhỏ hơn dây da thú… Lúc nào làm ra, thì lúc đó sẽ không cần đi cùng các thú nhân ra ngoài săn thú nữa, bạn đời sau này cũng có thể tự mình chọn lựa." Bách Nhĩ ném một nan đề cũng là một cơ hội cho bọn họ. Thật sự đối với chuyện dùng bông vải làm thành sợi, dệt vải, có thể nói y hoàn toàn không biết gì cả, nên chỉ đành gửi gắm hi vọng vào những á thú có nét gần giống nữ nhân này thôi.

Nghe thấy lời y nói, trong lòng các á thú vốn tràn ngập tuyệt vọng không khỏi có *** thần lên, dù đang mệt, cũng gắng gượng ngồi dậy.

"Nếu làm thành sợi, còn phải chạy không?" Ô Trĩ cố lấy dũng khí hỏi.

"Ngươi nói xem?" Bách Nhĩ nhướn mày, cười nhạt, nhìn y. Thế giới này lúc nào cũng sẽ nảy sinh nguy hiểm không thể tưởng tượng, nếu y đã đưa mấy á thú này tới, đương nhiên sẽ muốn làm cho họ học được năng lực tự bảo vệ mình, nếu không, có tài giỏi tới đâu cũng phí công.

"Chạy." Ô Trĩ ỉu xìu đáp, lại ngồi trở về. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, lời hứa của Bách Nhĩ đối với họ vẫn tràn ngập dụ hoặc. Chạy thì chạy, miễn không phải ra ngoài, lúc nào cũng phải lo sợ đối mặt với đám dã thú và thực vật hung dữ là được.

Bố ở cách đó không xa, thấy một màn như vậy, đột nhiên cảm thấy Ô Trĩ như thế thật ra rất đáng yêu, chỉ tiếc là trước đây hay hiện tại, Ô Trĩ vẫn không thèm liếc nhìn hắn. Tuy Bách Nhĩ nói Ô Trĩ là của hắn, thế nhưng hắn có sự kiêu ngạo của bản thân, cũng không muốn vì vậy mà ép buộc Ô Trĩ.

"Bách Nhĩ, làm thành sợi để làm gì?" Tán Tán ở một bên nghe thấy, nhịn không được hỏi "Nếu là may vá da thú thì dùng dây da thú sẽ chắc hơn đấy."

"Dùng sợi bông có thể dệt thành vải như da thú vậy, nhưng mềm hơn da thú. Vải có rất nhiều công dụng, sau khi cắt ra, rồi khâu lại thành quần áo, trời nóng mặc rất mát, trời lạnh có thể mặc nó ở trong, bên ngoài mặc thêm quần áo da thú, cũng sẽ ấm hơn rất nhiều." Bách Nhĩ vừa suy nghĩ vừa cố gắng lựa chọn những từ ngữ các á thú có thể hiểu được, mà biểu đạt ý tứ của chính mình "Vải còn có thể băng bó vết thương, lại không bí như da thú." Thật ra dựa theo tình trạng hiện tại của Bách Nhĩ, y đã không sợ lạnh, sợ nóng nữa, mặc quần áo vải hay không đã không còn quan trọng, thế nhưng có thể làm ra thì vẫn tốt hơn.

"Cái ngươi nói… trước kia hình như ta đã từng nhìn thấy ở chỗ của Na Nông." Một á thú đột nhiên mở miệng, sắc mặt rất cẩn thận.

"Hửm?" Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, hỏi "Hình dáng thế nào?" Chẳng lẽ nói, thật ra thế giới này đã có vải?

Ánh mắt á thú kia dò xét nhìn Bách Nhĩ, thấy sắc mặt y bình thản, không có nổi giận vì mình chen vào, lúc này mới nhẹ nhàng nói "Là mùa mưa trước, trời nóng vô cùng. Ta tìm Na Nông chơi, liền thấy trên hông y quấn một thứ không giống da thú, nó mỏng, mềm mềm, vừa đẹp lại vừa thoải mái." Nói tới đây, ánh mắt y lộ ra vẻ hâm mộ.

"Sao ta chưa thấy qua?" Sắc mặt Ô Trĩ hiện lên chút kỳ quái, nếu so ra, quan hệ của y với Na Nông tuy không bằng Ni Nhã, Tiêu Kha, nhưng cũng coi như không tệ, sao lại biết ít hơn cả A Đề?

"Na Nông rất cẩn thận, cũng chỉ cho ta sờ một lát, y liền không cho ta chạm vào nữa, còn bảo ta không được nói với những người khác. Sau này ta cũng không thấy lại nữa." A Đề trả lời, sợ Bách Nhĩ cho rằng mình đang nói dối, y lại nhấn mạnh một lần "Ta thật sự thấy đấy, còn sờ qua nữa."

Bách Nhĩ nhặt một hòn đá to cỡ trái mận ở dưới đất, cũng không quay đầu lại mà ném ra sau, Tiểu Mục đang nghe lén bọn họ nói chuyện bị ném trúng lưng, cơ thể nó liền hơi lảo đảo, sau đó cứng đờ, nháy mắt nó ưỡn ngực hóp bụng, không dám cử động.

"Các ngươi đã từng thấy chưa? Đó là thứ trong bộ lạc làm ra à?" Lúc này Bách Nhĩ mới nhìn về phía Tán Tán và mấy lão á thú, cùng với thú nhân lắng nghe bên cạnh.

Mọi người đều lắc đầu, ngược lại Duẫn trầm ngâm một lát, mới nói "Trong bộ lạc không có thứ này, nếu không các á thú đều sẽ có. Có lẽ là của a mạt Na Nông cho y. Nghe nói phía Nam có một thứ mềm hơn, thoải mái hơn cả da thú để mặc."

Tất cả mọi người đều biết a mạt Na Nông là á thú đến từ ngoại tộc. Cho nên có thứ người khác chưa từng thấy qua là rất bình thường. Chỉ là với tính cách thích khoe khoang của Na Nông, thì sao y lại không mặc ra ngoài? Điểm này ngược lại đáng để người ra suy nghĩ sâu xa.

Đối với chuyện quá khứ của bộ lạc Hắc Hà, Bách Nhĩ không muốn truy cứu. Y hỏi thêm vài câu, phát hiện vô luận là thú nhân hay á thú đều không biết về vải, vì thế y liền từ bỏ việc này. Nếu sau khi dựng xong phòng ốc và gieo trồng lương thực thành công, các á thú còn chưa nghiên cứu ra cách làm sợi bông, vải bông, y chỉ cần dẫn người tới phương Nam một chuyến là được, nói không chừng còn có thể học được một vài kỹ thuật ở đây không có.

Ngày kế tiếp, các thú nhân không đi săn đều giúp lão thú nhân chế tạo vũ khí bằng đá, các á thú cố gắng lấy quả bông vải tạo thành sợi. Lão Ngõa đang suy xét biện pháp dựng lều ở tạm thời, bởi vì trên đường bọn họ đến đây đã đốt không ít da thú, mà hiện tại thuộc da cũng không kịp, nên khiến ông có chút đau đầu.

"Xử lý đơn giản da thú mới một chút, phơi khô là được rồi." Bách Nhĩ nghĩ một lát, rồi nói "Hiện tại muốn thuộc da cũng không có dụng cụ, vật liệu. Dù sao cũng chẳng ở bao lâu, chờ sau khi dựng nhà đá xong, liền từ từ chuyển vào."

Lão Ngõa là người nghiêm túc làm việc, hoặc là nói các thú nhân đều rất nghiêm túc với công việc của mình, bởi vậy đề nghị của Bách Nhĩ khiến ông rất không hài lòng, thế nhưng lại không thể không làm theo, dù sao chờ làm ra công cụ, tất cả mọi người phải bận rộn khai thác đá dựng phòng ốc, ai còn thời gian từ từ chờ ông thuộc da chứ. Vì thế, Bách Nhĩ liền an bài á thú hỗ trợ ông, cạo sạch lớp thịt nát bên ngoài da thú, rửa ở bên hồ, sau đó phơi khô.

Cả ngày, bao gồm tiểu thú nhân, không ai nhàn rỗi hết. Tới chiều tối, đám Nặc đã trở lại, mang theo thức ăn đủ cho mọi người ăn trong ba ngày. Ai nấy cũng cười tươi, xem ra đi săn rất thuận lợi. Chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Lộc lại dính đầy bùn đất và bụi thôi.

"Chỗ đó có rất nhiều khoai lang tím." Tang Lộc hưng phấn khua tay múa chân, vẽ ra một vòng tròn thật to với Bách Nhĩ, sau đó lại tỏ ra đáng tiếc "Ta đào cả gốc như lời ngươi nói vậy, đáng tiếc không cầm về hết được, dùng da thú bọc lại thì bị dập, chỉ mang về được có một chút xíu thôi." Trên mặt đất có chừng mười gốc khoai lang tím, trên rễ vẫn còn một lớp đất, mỗi một phiến lá đều được bảo vệ rất tốt, không có một gốc nào bị gãy cả, có thể suy ra Tang Lộc đã cố gắng biết bao nhiêu.

Nghe y nói, Bách Nhĩ lập tức nhớ tới mình đã sơ xuất cái gì.

79. Chương 79: Gieo Trồng

Giỏ trúc, sọt trúc. Loại đồ vật này Bách Nhĩ đã từng thấy, bộ dáng thô hay *** tảo đều thấy qua. Kiểu thô đương nhiên là thấy người bán hàng rong, người khuân vác dùng trên đường, còn kiểu *** xảo là dùng để mấy món tươi ngon từ thôn trang đưa tới, họ sẽ trang trí mấy cái giỏ, sọt đó trở nên sặc sỡ, mà các cô nương, đại thẩm rất thích.

Kiếp trước làm được mấy thứ này quả thật rất bình thường, đáng tiếc Bách Nhĩ lại không biết làm. Sau khi tới chỗ này, thỉnh thoảng y cũng sẽ nghĩ, nếu trước khi tới đây, phụ thân bồi dưỡng y như một người nông dân hay thợ thủ công, lúc tới đây chắc sẽ như cá gặp nước rồi. Có điều ý nghĩ này chỉ có thể xem như truyện cười thôi, đừng nói gia thế của y không có khả năng bồi dưỡng con cháu như vậy, dù thật sự y học mấy thứ đó, chỉ e mùa tuyết rơi vừa rồi cũng không qua nổi. Ở đây, điều quan trọng nhất vẫn là vũ lực mạnh mẽ.

Định lấy tấm da thú vẽ cho mấy lão thú nhân xem, các lão thú nhân này rất khéo, bình thường y chỉ nói đại khái hình thức, bọn họ đã có thể làm ra được, hiện tại cũng đành dựa vào họ thôi.

"Không được lấy da thú nữa!" Lão Ngõa tức giận nói. Chỉ riêng hôm qua, Bách Nhĩ đã dùng tới ba tấm da thú rồi, tuy hai tấm trong đó đã được Lão Ngõa giấu đi, định để từ từ nghiên cứu, nhưng tóm lại là không cho Bách Nhĩ lãng phí nữa.

Bách Nhĩ sờ mũi, biết bị Lão Ngõa ghét bỏ, y cũng không giận, xoay người đi tìm Lão Thác. Theo miêu tả của y, Lão Thác giật vài cây cỏ dài, làm thử vài lần, cuối cùng thật sự làm ra một chiếc sọt bằng cỏ khéo léo cho y. Bách Nhĩ ngạc nhiên không thôi, âm thầm nhắc nhở bản thân không được coi thường trí tuệ và sức sáng tạo của thú nhân, đồng thời sâu trong lòng cảm thấy may mắn vì lúc trước đã giữ lại mấy lão thú nhân này.

Vì tăng tính bền và chịu được trọng lực nên Lão Thác thay đổi một ít ở đáy và bốn mặt của sọt, tiếp tục thương lượng với hai lão thú nhân khác, sau khi cảm thấy được rồi, mới bắt đầu bảo các thú nhân chặt hai cây trúc, cùng với một vài cây dây leo lại đây. So sánh thử nếu dùng hai thứ này làm ra thì cái nào sẽ tốt hơn.

Mấy lão thú nhân hợp lực, lại có các thú nhân giúp chặt trúc với dây leo, bởi vậy hai ngày sau, khi Bối Cách ra ngoài đã có vài cái sọt mới. Để cho tiện, Lão Ngõa đau lòng cắt tấm da thú đã thuộc, cột vào trong một cái sọt, để đeo lên hai vai. Về phần khoai lang tím Tang Lộc đào về, vì lúc đó quá muộn, nên dùng đất bao lấy, bán ngâm trong chỗ cạn của hồ nước, đến ngày hôm sau, Bách Nhĩ cùng Lão Hãn tìm một khu vực ở trên thảo nguyên có điều kiện tương tự với chỗ khoai lang tím sinh trưởng, khai hoang, rồi mới trồng. Bởi vì chỉ có chừng mười gốc, nên cũng không tốn bao nhiêu công sức, có điều phải đề phòng thú ăn cỏ giẫm lên.

Đối với chuyện gieo trồng, vô luận là Bách Nhĩ hay những người khác đều là người mới, chỉ có thể từ từ tìm tòi. Dù sao Bách Nhĩ cũng đã từng nhìn thấy người làm vườn trong nhà gieo trồng hoa cỏ, cũng từng thấy nông dân canh tác, đại khái y cũng biết sau khi trồng, thì phải tưới nước, bón phân, trước tiên cứ dựa theo bản vẽ là được.

"Sau này ở ngoài trồng một vòng thứ thứ, bên trong là khoai lang tím, khổ tử ma, còn có chia khu cho các thực vật khác nữa…" Trên tay Bách Nhĩ còn dính đất, đứng ở trước mười cây khoai lang tím, không biết nó có thể sống được không nữa, nghĩ đến cảnh tượng vào mùa thu hoạch, y lại có cảm giác thành tựu như đánh thắng trận vậy.

Bởi vì nơi đây không lớn, nên không cần á thú cùng thú nhân hỗ trợ, nhưng vẫn có không ít người hiếu kỳ tới xem. Nghe Bách Nhĩ nói, Ô Trĩ nhịn không được hỏi "Trồng cái này làm gì? Chờ nó chín, lấy về ăn là được rồi, cần gì phiền toái như vậy chứ?"

"Ở bên ngoài đào khoai lang tím có nguy hiểm không?" Thấy y chỉ đơn thuần thắc mắc, chứ không phải cố ý gây chuyện, Bách Nhĩ đương nhiên cũng sẽ tận lực giải thích cho y hiểu. Bách Nhĩ tin rằng không chỉ mình Ô Trĩ, mà các thú nhân khác chỉ e cũng có suy nghĩ này.

"Nguy hiểm." Ô Trĩ gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ, hiện tại đi đào khoai lang tím không phải cũng nguy hiểm sao?

Bách Nhĩ đương nhiên biết á thú này suy nghĩ cái gì, nhưng y lại không lập tức bác bỏ, mà là tiếp tục hỏi "Dưới một cây khoai lang tím có thể đào ra bao nhiêu củ?"

Về vấn đề này, Ô Trĩ không thể trả lời, không phải y chưa từng đào, mà là y không biết đếm.

"Nếu nhiều thì có thể đào được mười mấy củ, ít cũng được năm sáu củ." Người nói tiếp là Nặc, vì Tang Lộc muốn nhìn xem khoai lang tím mình đào về trồng như thế nào, nên gã cũng theo qua. Ở mùa tuyết rơi, Bách Nhĩ đã nhắc tới chuyện gieo trồng, nên gã khá hiểu.

"Thế nhưng lúc mùa tuyết rơi tới, khoai lang tím sẽ chết, mùa mưa kế tiếp cũng không mọc lại được." Lúc trước bị đánh cho một trận thê thảm, lại chịu kinh hách lớn, sau một ngày thành thật, Hồng Dật phát hiện chỉ cần không lười biếng, giở trò, Bách Nhĩ cũng sẽ không quản bọn họ, nếu biểu hiện tốt, thậm chí còn có thể được khích lệ, vì thế y mới dám nóng nảy nói ra.

"Vậy khoai lang tím trong rừng sao lại mọc lên được?" Tuy trong trí nhớ của Bách Nhĩ khắc sâu á thú này, nhưng y cũng không phải cố ý làm khó Hồng Dật.

Thấy ánh mắt ôn hòa của y, Hồng Dật cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, là muốn thể hiện mình hay là muốn nhận được sự tán thưởng từ đôi mắt kia, y ưỡn thẳng ngực, lớn tiếng nói "A phụ ta nói khoai lang tím không bị đào trong mùa mưa sẽ mọc lên." A phụ nói sẽ không sai đâu. Nói tới đây, y chợt nhớ tới cái chết của a phụ, a mạt trong thú triều, cảm xúc lập tức hạ xuống. Khi đó y chợt nghĩ, nếu mình tài giỏi như Bách Nhĩ, có phải a phụ, a mạt sẽ không chết không? Thời điểm bản thân Hồng Dật còn chưa phát hiện, quan niệm của y đã dần dần chuyển biến, có lẽ là lúc Bách Nhĩ không quay đầu đã bắn chết một con dã thú, có lẽ là lúc Bách Nhĩ dùng ánh mắt nhìn y như một phế vật, có lẽ chính thời khắc y nhớ tới song thân của mình. Tóm lại, từ buổi sáng hôm sau, y trở nên tích cực tập luyện hơn, không cần người khác đốc thúc nữa. Bách Nhĩ yên lặng nhìn y thay đổi, không nói lời nào, mà âm thầm tăng cường tập luyện cho y.

"Vậy nếu chúng ta để lại một phần khoai lang tím năm thay thu hoạch được, sang năm lại trồng xuống ruộng, các ngươi nói xem có thể thu được bao nhiêu?" Bách Nhĩ dần dần gợi ý.

Nghe đến đó, phần lớn mọi người đều lộ ra biểu tình như chợt hiểu ra, Hồng Dật không nói tiếp, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

"Tương tự, nếu trồng thứ thứ, mùa tuyết rơi qua, nó sẽ đâm chồi, sau đó mọc ra cây mới, càng ngày càng nhiều, cũng không cần chúng ta trồng nữa." Bách Nhĩ rèn sắt khi còn nóng, gieo giắc ưu điểm của việc trồng trọt vào lòng mọi người "Chúng ta chỉ cần vất vả một mùa mưa này, về sau không cần phải mạo hiểm ra ngoài đào chúng nữa. Kể cả mùa tuyết rơi cũng có thể có thức ăn dồi dào, chẳng lẽ không tốt sao?"

Đương nhiên tốt rồi. Trước tiên, mặc kệ có thể trồng được không, chỉ riêng cảnh tượng Bách Nhĩ hình dung ra, đều đáng để bọn họ thử một lần. Huống chi ngoại trừ săn thú cùng với dựng phòng ốc, bọn họ cũng không có việc gì khác để làm.

Vì thế sau một thời gian dài, người trong bộ lạc, vô luận già, trẻ hay là thú nhân, á thú đều sẽ thường chạy đến nơi này xem, thuận tiện xua đuổi thú ăn cỏ. Lúc phát hiện mấy cái cây đào về đều sống được, họ sẽ vui mừng mà cười cả ngày, nếu thấy nó chết, họ thậm chí sẽ trộm khóc một trận.

Mặc kệ nói như thế nào, việc gieo trồng xem như đã được tất cả mọi người tiếp nhận. Mà các thú nhân có một ưu điểm, đó chính là chuyện đã quyết định, thì nhất định sẽ làm tới cùng, dù cho trong quá trình gặp thất bại cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Nói dễ nghe chút là kiên trì, khó nghe chút là cố chấp. Nhưng trong việc gieo trồng này, thật đúng là cần người cố chấp như vậy.

Giải đáp nghi hoặc của mọi người xong, ai nấy cũng tản ra, nên làm gì thì làm cái đó. Bách Nhĩ gọi Đồ lại, không biết tại sao, y mơ hồ cảm thấy mấy ngày nay Đồ tựa hồ đang cố tình tránh mình. Sau này mọi người còn chung sống với nhau lâu dài, tình huống như vậy y cũng không muốn nhìn thấy.

"Còn chuyện gì?" Đồ không tự nhiên đứng lại, cũng chẳng liếc qua Bách Nhĩ, tỏ ra có chút mất kiên nhẫn. Bách Nhĩ nhíu mày, cho rằng mình không cẩn thận đắc tội với đối phương lúc nào đó, nhưng trong ấn tượng của y, vô luận là Đồ hay các thú nhân khác đều là người thẳng thắn, sẽ không vì một hai câu mà nổi giận đâu. Nên, là do y đã làm gì quá đáng lắm sao? Nghĩ lại chuyện phát sinh mấy ngày nay, thứ nhất là y rạch

mặt Na Nông, thứ hai là đêm đó xử lý Hồng Dật, ngoại trừ hai chuyện này, tựa hồ không có gì nghiêm trọng hơn. Nhưng nếu Đồ thật vì hai chuyện này mà nổi giận, y sẽ không xin lỗi đâu.

"Chúng ta đánh nhau một trận đi. Ngươi không dùng hình thú, ta không dùng vũ khí." Y nghĩ một lát, rồi nói như vậy. Tình cảm của nam nhân chỉ cần đánh nhau một trận là ra, nếu trong lòng Đồ còn giận hờn, cũng mượn cơ hội này để hắn phát tiết ra.

"Ngươi là á thú, ta không đánh nhau với ngươi." Đồ hừ một tiếng, liền muốn bước đi. Hoàn toàn quên ban đầu ở sơn động, hắn còn từng chủ động khiêu chiến Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ khẽ cười một tiếng, đột nhiên như bão táp tiến về trước, đưa tay bắt lấy cánh tay của Đồ, khéo léo dùng sức một cái, nháy mắt kéo cơ thể hắn sát vào bả vai, sau đó trở mình, mạnh mẽ quật xuống đất, không đợi đối phương phản ứng lại, đầu gối y đã tì lên ngực đối phương, tay đặt lên cái cổ cường tráng của hắn, mỉm cười nói "Muốn đánh tiếp không? Bị một á thú đánh ngã, cảm giác chắc không dễ chịu nhỉ?" Đến lúc này, Bách Nhĩ cũng có chút nổi giận, y thầm nghĩ, ngươi cùng người ta nhàm chán nói ta xấu, ta còn chưa giận, ngược lại ngươi giận cái gì chứ.

Đồ hơi hoảng hốt, ngơ ngẩn nhìn người đè lên người mình, hắn chỉ cảm thấy ánh mặt trời từ sau lưng y chiếu xuống sáng ngời, khiến mắt hắn đau đau.

Bách Nhĩ thấy hắn thật lâu không có phản ứng, y cũng biết xấu hổ, nghĩ thầm, ngươi thật muốn như vậy thì cứ vậy đi, chẳng lẽ ta còn phải cầu xin ngươi? Nghĩ tới đây, y liền muốn đứng dậy, lại không ngờ Đồ chợt phản ứng lại, thừa dịp lúc y buông tay ra, một phát túm chặt được đầu gối y tì lên ngực hắn, dùng lực lớn đánh tới, trời đất chuyển đổi, vị trí của hai người trong nháy mắt liền đổi cho nhau.

Bách Nhĩ nào cam tâm cứ như vậy bị đối phương chế ngự chứ, y nhanh chóng thi triển tiểu cầm nã thủ (một kỹ thuật trong võ thuật), ý đồ chuyển bại thành thắng, đáng tiếc một người có sức lớn có thể thắng mười người biết võ nghệ, Đồ không biết chiêu thức khéo léo, nhưng hắn thắng nhờ vào sức lớn cộng thêm phản ứng nhanh nhạy, nên cuối cùng ngăn được chiêu thức của Bách Nhĩ, thậm chí khống chế hai tay của y, khiến y không thể nào nhúch nhích tiếp.

Trường hợp như vậy, Bách Nhĩ không sử dụng nội lực, nhưng vẫn xem như mình thua, bởi vì do y khinh địch mà tạo thành, vì thế y nói "Được rồi, ta thua, buông ta ra."

Bởi vì vừa rồi đánh nhau, hô hấp của y còn hơi dồn dập, cho nên Đồ đè trên người y có thể thấy rõ được ***g ngực y đang phập phồng, tim hắn đập mạnh lên, sau đó hắn nhìn vào tư thế cực kỳ ái muội của hai người, cùng với hạ thân dính chặt vào nhau. Nếu Bách Nhĩ không mặc quần da thú, mà chỉ quấn một tấm da thú quanh hông như hắn…

Đồ đứng bật dậy, sau đó loạng choạng, đảo mắt đã chạy mất vô tung vô ảnh. Bách Nhĩ sửng sốt một chút, mới chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt có chút nghiêm túc. Y không phải là người chậm hiểu, vừa rồi hạ thể Đồ có biến hóa, y đương nhiên nhận ra. Cho đến lúc này, y mới hoàn toàn nhìn thẳng vào thân phận á thú của mình.

Có lẽ không bao giờ có thể ở chung với các thú nhân như trước nữa. Nghĩ tới đây, y có chút tiếc nuối. Còn Đồ, y quy phản ứng đó là sinh lý bình thường của các thú nhân, cũng không buồn bực, không cảm thấy mình phải chịu nhục, chỉ âm thầm nhắc nhở bản thân về sau không thể không biết kiêng kị như thế nữa.

80. Chương 80: Xa Lánh

Lúc Đồ trở lại lều, cả người hắn đều nhỏ nước, hiển nhiên không phải nhảy vào trong hồ thì cũng nhảy vào trong sông. Bởi vì mặt trời trong thung lũng lớn, các thú nhân sợ nóng thường hay nhảy xuống hồ nước tắm táp một cái, nên bộ dáng của hắn như vậy cũng không khiến người ta chú ý.

Bách Nhĩ đang học cách tạo rìu đá với Lão Thác, thấy hắn trở về, y định gật đầu chào hỏi, nào ngờ hắn đã quay mặt đi. Không khỏi có chút bất đắc dĩ, Bách Nhĩ thầm nghĩ, hóa ra da mặt thú nhân mỏng như vậy, khó trách hắn theo đuổi Na Nông lâu như thế cũng không nắm được trong tay.

Bách Nhĩ vốn muốn chủ động biểu đạt sự thân thiết của mình, nên y nói sơ qua việc đã bàn lúc nãy, có điều y vừa lộ ra ý định muốn đứng dậy, tiến tới, Đồ đã như con thỏ bị hoảng sợ mà nhanh chóng chạy trốn. Thấy thế, Bách Nhĩ đành từ bỏ, nếu đối phương muốn tránh, thì để hắn tránh đi, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc chính là được.

Vì thế, một thời gian rất dài, Đồ đều đứng cách Bách Nhĩ hơn hai mét. Đối với chuyện này, phản ứng của Bách Nhĩ là thản nhiên, bởi vì chính y cũng bắt đầu chú ý khoảng cách giữa mình và các thú nhân khác. Chuyện đáng nhắc tới là, dưới sự huấn luyện của y, các á thú đã chậm rãi thu lại tính tình kiêu ngạo, cái gì có thể giúp đều góp một phần công sức vào, mà chính bọn họ cũng dần dần thích cuộc sống bận rộn lại sung túc này.

Nhóm Duẫn đi ra ngoài, ngoại trừ đánh được con mồi trở về, thu hoạch lớn nhất chính là tìm được một bãi đá viên. Cách chỗ bọn họ lên bờ cũng không xa, thế nhưng do ngược hướng với nhóm Nặc, nên lần trước nhóm của Nặc đi mới không phát hiện ra. Tuy Bách Nhĩ sẽ dùng cách làm nổ đá để khai thác, thế nhưng có đá rời cho bọn nhặt đương nhiên càng tốt. Y vốn đang tiếc nuối vì thú triều mà không thể tới gần bộ lạc Đại Sơn vận chuyển đá, hiện tại rốt cuộc không cần tiếp tục cảm thán nữa.

Để vận chuyển đá, bè trúc phải làm nhiều thêm một chút. Rừng trúc trong thung lũng cũng không rộng mấy, riêng lúc này làm bè đã chặt mất một phần ba rồi. Bách Nhĩ suy xét tới việc dùng gỗ làm bè, nhưng cây cối ở đây quá to, một cây đã có thể bịt vào chỗ hẹp nhất ở đường sông, không chỉ cây khó chặt, mà chặt xong, xử lý và vận chuyển cũng là một vấn đề lớn. Về phần dùng gỗ làm thuyền, thứ nhất y cũng chưa từng làm qua, cần thời gian chậm rãi tìm tòi, thứ hai dòng nước ra vào thung lũng này hẹp mà xiết, chiếc thuyền độc mộc đơn giản trái lại không tốt bằng bè trúc dù thế nào cũng không chìm. Bởi vậy suy tư hồi lâu, Bách Nhĩ liền bỏ đi ý tưởng này. Còn về sau, đợi khi dựng xong phòng ốc, mọi người đều rảnh rỗi, lúc đó lại chậm rãi nghiên cứu chuyện đóng thuyền là được.

Có kinh nghiệm dựng bè lần trước, cộng thêm rìu đá, dao đá và các công cụ khác mấy ngày nay tạo ra, mọi người đồng tâm hiệp lực, mất bốn năm ngày đã làm ra mười cái bè. Nhưng Bách Nhĩ không cho lập tức hạ thủy vận chuyển đá, mà là tính toán để các thú nhân chưa biết và các á thú ở trong hồ học chèo bè trước. Để thời gian dùng bè được lâu dài hơn, Bách Nhĩ hỏi các lão thú nhân thật lâu, cuối cùng y tìm được một loại quả giống với quả trẩu. Loại quả này vì vỏ cứng, cộng thêm không ăn được, nên tuy mùa mưa kết thúc nó mới lớn, nhưng tới mùa tuyết rơi vẫn có thể tìm được quả dầu mọc dưới tàng cây.

Vì thế lúc tới lượt Bách Nhĩ đi ra ngoài, y liền đưa Lão Hãn cùng đi theo, thứ nhất là nhặt quả dầu về, thứ hai là nhận biết một vài loại thảo dược, cũng đem về trồng. Y không muốn giao mạng sống của thú nhân cho ông trời quyết định đâu.

Lần này á thú theo họ ra ngoài săn thú là Hồng Dật, cũng không phải Bách Nhĩ ép buộc hay sắp xếp, mà là chính y chủ động đề xuất. Khi tận mắt nhìn thấy Bách Nhĩ dùng thanh mâu đá kia giết chết một con cự vĩ thú, y rốt cuộc tâm phục khẩu phục. Sau khi trở về, lúc rảnh rỗi, Hồng Dật liền cầm cây gậy gỗ tập luyện cách đâm, xuyên. Thỉnh thoảng Bách Nhĩ nhìn thấy cũng sẽ chỉ điểm cho y một hai cái, thế nhưng trước khi bọn họ nắm vững cơ bản, y cũng không tính dạy thương pháp cho họ, chung quy không thể đi còn chưa vững đã bắt đầu muốn chạy rồi.

Bởi vì liên quan tới thú triều, nên bọn họ không dám ở một chỗ quá lâu, cũng không dám đi quá xa bờ sông, phần lớn là lên bờ, đi một vòng, săn hai con dã thú, đào thảo dược, rau dại, vài loại quả, liền tiếp tục lên bè di chuyển tới chỗ khác. Bách Nhĩ không muốn để thú nhân biến thành phế nhân, đương nhiên y cũng sẽ không bố trí trận pháp nữa, chỉ tùy mối nguy cơ, trong lòng mới không buông lỏng, lãng phí năng lực của chính mình.

Bên kia vốn đến lượt Đồ đi săn, thế nhưng hắn lại tìm Tát đi thay, quả thật vẫn tiếp tục tránh né Bách Nhĩ. Bách Nhĩ không phát hiện, thế nhưng Tát lại để trong lòng, mãi tới sau này chú ý đến, cứ hễ tới lượt Bách Nhĩ đi săn, thì y như rằng Đồ cũng sẽ lấy đại một lý do nào đó để đổi cùng gã. Với lại, bình thường cũng không giống cái đuôi đi theo người ta mọi nơi mọi lúc như hồi trước nữa, ngược lại là cách khá xa, giống như sợ bị lây truyền cái gì ấy. Chẳng lẽ hai người đó có mâu thuẫn vào lúc nào đó mà gã không biết? Đây là điều duy nhất Tát có thể nghĩ đến, nhưng tìm vài cơ hội thám thính tên Đồ này cũng chưa thể tìm ra cái gì. Có điều, gã cảm thấy có một sự kiện thú vị, chính là sau khi thấy dung mạo của Tang Lộc, gã còn cho rằng Đồ sẽ ra tay, ai ngờ thật lâu hắn cũng chẳng có động tĩnh gì. Sau này hỏi tới, thiếu chút nữa làm

cằm gã rớt xuống, nguyên nhân là cái tên lúc nào cũng thích mỹ nhân thế nhưng lại không chú ý tới tiểu mỹ nhân tuyệt sắc đó. Chuyện này thần kinh phải thô thế nào mới làm được đây.

Đương nhiên, sau khi được gã nhắc nhở, Đồ cũng từng vác chút xíu hăng hái đi ngó vài lần, sau đó hắn nói "Y có bạn đời rồi, ta không có hứng thú với á thú đã có bạn đời." Chuyện này cứ như vậy từ bỏ. Tát tỏ vẻ thật không thể thích ứng, bất giác nghĩ tới Bách Nhĩ, gã liền cho rằng tên huynh đệ tốt của mình còn chưa thoát ra khỏi đau thương từ Na Nông. Vì thế gã bóng gió an ủi vài câu, nào ngờ lại thu được ánh mắt như lườm nguýt của đối phương, cùng với sự tức giận đến gã cũng lười quan tâm.

Không nói đến chuyện sau này, chỉ nói hôm nay Bách Nhĩ mang về mấy sọt lớn quả dầu, một ít thảo dược, khoai lang tím, cùng với con mồi có thể ăn trong ba ngày, vừa cập bờ liền có thú nhân, á thú ra nghênh đón, giúp chuyển mấy thứ đó vào trong. Vì để cho tiện, hiện tại bọn họ ở cách rừng trúc không xa. Từ lúc săn con mồi về càng nhiều, da thú Lão Ngõa phơi khô cũng dần dần đủ làm một cái lều lớn cho hơn mười mấy, hai mươi người ngủ. Không có gỗ làm xà, ông liền chặt mấy cây trúc làm giàn, để á thú may da thú, tin rằng không bao lâu các á thú cũng sẽ có chỗ ở.

"Quả dầu không thể đốt, sẽ nổ chết người đấy." Lúc lên bờ, Tát thuận tay giúp Bách Nhĩ khiêng hai sọt quả dầu lên bờ, nhưng trong lòng lại vẫn không hiểu y lấy nhiều về như vậy để làm gì.

"Không phải dùng để đốt." Bách Nhĩ cười, y đã sớm nhìn thấy bộ dáng thú nhân này muốn nói lại thôi, không ngờ gã có thể nhịn được cả một ngày.

"Ta tính lấy dầu bên trong bôi lên trên bè trúc, nói không chừng thời gian dùng bè có thể lâu hơn một chút." Nói tới đây, y chỉ rừng trúc che chắn thung lũng, có chút bất đắc dĩ "Trúc tía ở đây ít quá, hơn nữa nhìn tốc độ sinh trưởng của chúng cũng không nhanh." Nếu không cũng không thể chỉ có một chút như vậy. Cuối cùng loại cây này vẫn có điểm khác với trúc tía ở kiếp trước, phải biết tốc độ sinh trưởng của trúc chân chính là vô cùng kinh người.

"Có thể được không?" Tát hơi hoài nghi.

"Không biết, thử xem thì biết thôi." Bách Nhĩ cũng không thể khẳng định, chung quy cây trẩu là phải ép hạt mới có thể lấy dầu được, còn quả dầu nơi này chỉ cần đập được lớp vỏ cứng bên ngoài là có thể dùng, nhìn qua thì tiện hơn nhiều, nhưng cụ thể có hiệu quả gì không thì phải thử mới biết được.

"Ngươi biết thật nhiều." Tát cảm khái "Tà linh..." Nói tới đây, gã nhìn Bách Nhĩ, thấy đối phương không có dấu hiệu mẫn cảm hoặc nổi giận, ngược lại sắc mặt rất chăm chú nghe gã nói chuyện, gã mới tiếp tục "Tà linh đều giống ngươi à?"

Bách Nhĩ bật cười "Các tà linh khác như thế nào, ta cũng không biết. Sau này nếu ngươi nghe thấy nơi nào có tà linh, chúng ta ngược lại có thể đi nhìn thử xem." Nếu thật sự có người có lai lịch như y, biết đâu có thể kết giao với một hai người cũng không chừng.

Tát còn định nói thêm gì đó, đột nhiên gã cảm thấy có ánh mắt như lửa đốt dừng ở trên người mình, lúc ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện hóa ra là Đồ. Vì thế gã ngoắc hắn lại, để hắn khiêng giúp một sọt vào. Lúc này Cổ ở lại dựng lều cũng chạy tới, cười ha hả, ra đón Bách Nhĩ. Bách Nhĩ nghĩ, chắc Đồ không muốn gặp mình, vì thế y chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó liền nắm tay Cổ đi trước.

"Sao vậy?" Tát phát hiện Đồ nhận một sọt quả dầu xong cũng không nhúc nhích, mà là đứng tại chỗ ngẩn người, gã không khỏi lấy khuỷu tay huých hắn, hỏi.

"Không." Đồ lấy lại *** thần, khiêng sọt quả dầu trên vai, cúi đầu đi về phía trước, tâm trạng suy sụp nói không nên lời. Hắn là cố ý tránh Bách Nhĩ, thế nhưng khi nhìn thấy Bách Nhĩ tươi cười nói chuyện với Tát, tạo khoảng cách giữa hai người đúng như hắn mong muốn, ngay cả nhìn hắn nhiều hơn một cái cũng không chịu, nhưng trong lòng hắn lại không cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, mà ngược lại ***g ngực như bị cái gì đó chặn lại, buồn bực tới mức có chút khó thở.

Thằng nhóc này càng ngày càng khó cạy miệng. Tát liếc nhìn hắn, âm thầm lắc đầu.

Sau khi trở lại lều, Bách Nhĩ cho người bổ quả dầu ra, đổ dầu bên trong vào trong nồi xương, đặt lên lửa nấu chín, thấy không có gì không thích hợp, y liền cầm da thú tỉ mỉ bôi lên bè trúc. Chờ sau khi phơi khô, lại bôi lên, cứ như vậy mấy lần, mãi cho tới khi bè trúc được tẩm hết dầu vào.

"Cái này có thể bôi lên da thú không?" Lão Ngõa nhìn thật lâu, nhịn không được hỏi.

Bách Nhĩ sửng sốt một chút, mờ mịt lắc đầu "Không biết." Bôi dầu lên da thú làm gì? Chống phân hủy à? Kiếp trước, mấy loại da y mặc đều có người chuyên trách xử lý, y lại chẳng bao giờ quan tâm tới, thế nhưng hình như không ai bôi dầu lên, như vậy sao mà mặc được?

Lão Ngõa gật đầu, bộ dáng như sáng tỏ, sau đó chắp tay sau lưng, bước đi, để lại Bách Nhĩ ngồi ở đó, hoàn toàn không cẩn thận suy nghĩ tại sao đối phương lại gật đầu. Y đương nhiên không biết Lão Ngõa đã trộm giấu đi vài quả dầu, dùng để ngâm mấy cái da thú kia, còn thành quả thế nào… tựa hồ không ai biết được.

Bởi vì ba ngày liền không cần đi săn, nên Bách Nhĩ nhân cơ hội này, để người dựa theo phương pháp của y bôi dầu lên mấy cái bè trúc. Phơi khô xong liền thả xuống hồ, cho thú nhân và á thú học cách chèo bè.

Các á thú vốn có tâm lý kháng cự học tập cùng với các thú nhân, nhưng gần đây bị Bách Nhĩ huấn luyện nên đều phục tùng, với lại họ cũng cảm thấy chèo bè rất mới lạ, thú vị, nên học cũng rất tích cực. Chỉ là lúc ban đầu có chút kinh hoảng, vô thố, thì sau này đã cầm trong tay đều không nỡ buông, một đám cười hi hi ha ha, có được sự thoải mái trước đây chưa từng có. Còn đám Duẫn Nặc, vô luận chỉ còn một tay hay một chân, mặc dù có chút bất tiện, nhưng bọn họ chăm chỉ học hơn những người khác, ngược lại còn nắm được kỹ thuật chèo bè nhanh hơn. Duẫn không nhìn thấy, vốn Bách Nhĩ không muốn để hắn học cái này, thế nhưng chính hắn lại kiên trì đòi học, không ngờ chỉ dựa vào thính giác cùng với sào trúc phân biệt hoàn cảnh dòng nước, sau này ngược lại khiến hắn thành cao thủ chèo bè, tự do tự tại ngao du trên sông nước. Đương nhiên, gian khổ người ngoài không thể nói hết được.

Lúc phần lớn mọi người đều có thể chèo bè, ra vào bằng đường sông, lịch trình vận chuyển đá dựng phòng ốc liền được thực hiện.

81. Chương 81: Các Bộ Lạc Tụ Hội

Bãi đá viên có viên lớn viên nhỏ, viên nhỏ có thể trực tiếp vận chuyển về thung lũng xử lý, thế nhưng tảng lớn nhất định phải đục ra, mới có thể khiêng về. Để an toàn, Bách Nhĩ liền tận dụng các tảng đá lớn hiện có bày ra một trận pháp quanh bãi, khiến cho các thú nhân đập đá có thể chuyên tâm làm việc. Từ đó về sau, ngoại trừ người đi săn thú, những người còn lại đều tham gia vận chuyển đá.

Đá được vận chuyển về, ngoại trừ rất ít viên tương đối vuông vắn, thì các viên khác đều phải tốn công mài giũa lại, mới có thể dùng để dựng phòng ốc được. Nhiệm vụ số một này liền để cho các lão thú nhân cùng với những người như Nặc không thể vận chuyển vật nặng, ở trong thung lũng làm. Còn những người khác, ngay cả á thú đều nhất định phải tham gia khuân vác đá hoặc chèo bè, điều này cũng trực tiếp dẫn tới sức lực của họ càng lúc càng lớn hơn. Sau cảm giác mới lạ ban đầu của việc đi khiêng đá, lao động nặng nhọc, tẻ nhạt khiến rất nhiều á thú bắt đầu thầm than khổ, kết quả là tính tích cực đi săn thú với thú nhân tăng vọt tới mức trước nay chưa từng có.

Trên thực tế, cùng thú nhân đi ra ngoài săn thú, chủ yếu là rèn luyện can đảm, chỉ cần bình tĩnh một chút, nhìn thấy dã thú không thét chói tai, không chạy tán loạn, vấn đề an toàn là không có gì đáng ngại cả. Mặc dù có chút lo lắng, đề phòng, thế nhưng nhìn giống cây mình đào về, được trồng xuống, hoặc là xuất hiện trong bát ngay ngày hôm đó hoặc ngày kế tiếp, cái loại cảm giác thỏa mãn này cũng không thể đánh đồng với việc nói chuyện phiếm cùng bằng hữu, so sánh ai đẹp hơn ai ở trong bộ lạc được. Đương nhiên, thời điểm vừa mới bắt đầu tham gia săn thú, cơ hồ mỗi á thú ít nhiều đều bị chút thiệt thòi, thậm chí có người sau khi trở về còn nằm mơ ác mộng tới vài ngày. Có điều, có rất nhiều sợ hãi cũng thành thói quen, lá gan cũng lớn đến mức sau này thậm chí còn thích cảm giác kích thích, chỉ mong được đi thay người khác. Vì thế ý tưởng dùng bông vải vê thành sợi của Bách Nhĩ cuối cùng bị rất nhiều người ném qua một bên, chỉ còn lại các lão á thú ở lại lều cùng với hai ba á thú lá gan khá nhỏ tiếp tục nghiên cứu thôi.

Kế hoạch vận chuyển đá, dựng phòng ốc được tiến hành đâu vào đấy, mà sắc u ám trên bầu trời tựa hồ cũng dần tan đi, mãi cho tới một ngày nào đó, hai vầng thái dương mờ nhạt mới xuyên thấu qua tầng mây như sương mù, lộ ra hình dáng mơ hồ. Ngày hôm đó, mọi người đều vui mừng như ăn tết. Mà sự thật chứng minh, bọn họ cũng không phải vui mừng quá sớm, bởi vì từ ngày đó trở đi, dã thú điên cuồng trong rừng núi dần dần giảm bớt, ước chừng mất mười ngày, thú triều rốt cuộc tan hết.

Vì thế, Bách Nhĩ lấy ngày mặt trời xuất hiện làm mồng một tết, dùng gai thú khắc lên vách đá, sau này không biết là ai đã bôi lên một lớp chu sa, trông có vẻ vô cùng bắt mắt. Cuối cùng là, sẽ có người thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt lộ ra sự kính sợ.

Bên trong thung lũng cũng thay đổi theo bên ngoài, mặt trời còn lại biến mất đã lâu cũng mọc lên, thời tiết trở nên nóng bức. Ban đêm cũng không chỉ còn ánh sao nữa, mà phần lớn bị mấy vầng trăng chiếm cứ.

"Sau khi mùa mưa tới, suốt mấy ngày toàn bộ mặt trăng mọc trên bầu trời lần đầu tiên, phần lớn các thú nhân bộ lạc trong rừng rậm Lam Nguyệt đều sẽ tụ tập đến bộ lạc Đại Sơn, đổi muối, còn trao đổi những đồ vật khác nữa." Duẫn nói, ánh mắt hắn như không mù mà đảo qua vài lần.

Bách Nhĩ lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, trong lòng vừa động, vì thế y hỏi thêm vài câu.

Hóa ra do vị trí địa lý của mỗi bộ lạc khác nhau nên sẽ có đặc sản khác nhau. Thế nhưng bởi vì đều ở cách nhau quá xa, cũng không phải vật phẩm thiết yếu, nên cũng không có người nào chủ ý đi đổi một chuyến. Vì vậy họ đều nhân hai cơ hội đổi muối là mùa mưa bắt đầu cùng với trước khi mùa tuyết rơi đến để đổi lấy thứ mình muốn, do đó liền hình thành sự kiện các bộ lạc trao đổi như tụ hội vậy.

"Lần này xảy ra thú triều, không biết còn bao nhiêu người sống sót nữa." Duẫn nói xong, có chút cảm khái.

Bách Nhĩ nhìn lên bầu trời đêm, thấy trên trời đã có sáu mặt trăng, căn cứ theo quy luật mặt trăng mọc ở đây, vậy qua sáu bảy ngày nữa, bảy mặt trăng đều sẽ sáng lên.

"Ta muốn đi xem, thuận tiện đưa Cổ, Tinh đến bộ lạc Đại Sơn học thảo dược với tộc vu bên đó." Y nói. Ban đầu y còn muốn đưa hai á thú đi, thế nhưng trước mắt, á thú khiến y yên tâm chỉ có Bối Cách và Tang Lộc, mà Tang Lộc lại quá xinh đẹp, đưa tới bộ lạc khác thật sự không an toàn chút nào, nên cuối cùng y cũng từ bỏ chủ ý này.

"Để Mục đi theo đi." Duẫn nghĩ một lát, nói. Tuy luyến tiếc nhi tử, thế nhưng hắn vẫn hi vọng thằng bé có thể học thêm những thứ khác, dù sao một a phụ mù như hắn, kiến thức có thể dạy cho nó cũng có hạn. Bách Nhĩ đương nhiên không phản đối, chỉ là lúc trước y vẫn nghĩ các thú nhân không quá coi trọng thảo dược, mà Mục mới bắt đầu học đi săn, nên mới không đề xuất. Về phần Tinh, cũng vì nó còn nhỏ tuổi, qua hai mùa tuyết rơi nữa mới có thể bắt đầu học đi săn, cộng thêm nó thông minh hơn người, Bách Nhĩ mới nghĩ tới việc đưa nó qua đó, đương nhiên y cũng đã thương lượng với a phụ của nó rồi.

"Ngoại trừ con mồi, còn có thể lấy cái gì khác đổi không?" Đừng nói là Bách Nhĩ trước kia, ngay cả các á thú khác cũng không biết các bộ lạc tụ hội trông thế nào, có thể đổi những thứ gì.

"Da thú đã thuộc, rìu đá, dao đá, khoai lang tím, khổ tử ma, củ thứ thứ..." Duẫn thuận miệng nhắc tới một loạt thứ đều không hiếm lạ, thế nhưng ngoại trừ rìu đá, dao đá, hiện tại họ không có gì khác, hơn nữa rìu đá, dao đá họ còn chưa đủ dùng, sao có thể đem đi đổi.

"Đan sọt đi." Ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, Nặc đột nhiên lên tiếng "Còn chưa có ai dùng sọt, chắc có thể đổi được một vài thứ."

Đan sọt đương nhiên không thành vấn đề, có điều không thể lại dùng trúc tía, vì thế mấy ngày kế tiếp, sau khi đi ra ngoài săn bắt, mọi người đều sẽ cắt một ít dây leo trở về, tiếp theo để mấy lão thú nhân đan thành giỏ và sọt, cũng không chậm trễ công việc vận chuyển đá bao nhiêu. Buổi sáng hôm sau chờ mặt trăng thứ bảy mọc lên, vốn thầm nghĩ mang vài người đi, nhưng khi Bách Nhĩ nhìn thấy ánh mắt hoặc lộ rõ hoặc giấu diếm khát vọng của những người khác trong bộ lạc, cuối cùng y đưa ra quyết định tất cả mọi người cùng tới bộ lạc Đại Sơn. Về phần đám người Đồ đương nhiên đều tán thành, vốn hàng năm họ đều phải đi một hai chuyến như vậy, trước kia đường xá xa xôi, lại nguy hiểm, cũng đều đi, huống chi hiện tại tiện lợi như vậy.

"Chúng ta vẫn nên ở lại đây đi." Duẫn hơi chần chừ. Chưa từng có thú nhân tàn tật tham gia vào tụ hội của các bộ lạc, đi tới đó, chỉ e sẽ nhận được không ít ánh mắt kỳ lạ thôi.

"Toàn bộ đều đi. Đến lúc đó muốn đổi gì thì đổi, nếu không đổi đồ, thì chúng ta sẽ đi săn thú." Bách Nhĩ sao không hiểu trong lòng Duẫn nghĩ cái gì, thế nhưng nếu y đã dẫn người ra ngoài, thì không có mềm yếu. Cũng chẳng thấp kém hơn người khác, sao không thể đường đường chính chính đi ra.

"Đi thôi, cũng nhiều năm ta không tới đó rồi, quả thật nhớ cái cảnh náo nhiệt ở đấy." Lão Thác cười tươi, vỗ vai Duẫn, nói.

"Đúng vậy, Duẫn, ngươi lo cái gì chứ? Lúc ở trong sơn động, các ngươi còn đánh bại mấy thú nhân cường tráng mà." Bối Cách cũng phụ họa vào, y còn đang trông cậy Hồng cùng đi với mình đấy, đừng vì một câu của Duẫn, mà để các thú nhân tàn tật ở lại, nói không chừng lúc đó á thú bọn họ cũng không được đi nữa.

"Đi thôi." Đồ dứt khoát nói, trực tiếp đi tới, quàng lên vai Duẫn, kéo hắn lên bè trúc.

Đến lúc này, cũng không có ai nói ở lại nữa, mà hưng phấn nhất phải nói tới tiểu thú nhân và các á thú, bởi vì ngoại trừ lần trước di chuyển tới thung lũng, bọn họ chưa từng được đi xa, càng đừng nói thấy qua rất nhiều bộ lạc tụ họp náo nhiệt cỡ nào.

Hơn năm mươi người, mười cái bè trúc, một đường xuôi dòng, ngược lại có chút hùng tráng. Mỗi bè chỉ có năm sáu người ngồi, đặt thêm một chồng sọt bằng dây leo, rất nhẹ. Đồ duỗi thẳng một chân, một chân gập lại, ngồi ở đuôi bè, nhìn rừng núi nhanh chóng lùi ra sau một lát, sau đó hắn nhịn không được quay đầu lại nhìn, cuối cùng ánh mắt cũng tìm thấy Bách Nhĩ cầm sào trúc trong tay, đứng ở đầu chiếc bè cuối cùng. Bởi vì cách khá xa, nên không thể thấy rõ mặt y, thế nhưng lại vẫn khiến người khác cảm thấy bóng dáng thon dài, thẳng đứng, anh tuấn cùng với động tác chèo sào nhẹ nhàng, nhàn nhã đó đẹp đẽ, tiêu sái nói không nên lời đến cỡ nào.

Nâng tay lau mặt, bất mình thu ánh mắt lại, trong lòng Đồ ảo não vô cùng. Trong khoảng thời gian này, mỗi khi ở một mình, hắn luôn sẽ không khống chế được mà nhớ tới bộ dáng trồi lên mặt nước của Bách Nhĩ, cùng với cảm giác ngày đó khi đặt y dưới thân mình, sau đó liền… Hắn cảm thấy bản thân mình thật sự có chút vấn đề rồi. Trước kia dù ôm Na Nông, hắn cũng không như vậy, chỉ là cảm thấy cơ thể á thú nho nhỏ, mềm mại, rất đáng yêu, nhưng ý niệm quá phận lại không có, dù sao sau khi kết thành bạn đời mọi thứ sẽ thuận theo tự nhiên mà đến thôi. Thế nhưng đối với Bách Nhĩ, hắn phát hiện vô luận là ánh mắt hay là cơ thể tựa hồ đều có chút không chịu sự điều khiển của chính mình, cái loại cảm giác này khiến hắn bất an vô cùng.

"Ngươi nói xem, Bách Nhĩ đưa các á thú ra ngoài hết, có thể gặp chuyện không may gì không?" Giọng nói của Tát vang lên bên tai.

Đồ buông tay, bất giác lại quay đầu nhìn ra sau, rồi mới thản nhiên nói "Nếu y dám đưa ra ngoài, trong lòng y tự nhiên sẽ biết rõ, có khi nào ngươi thấy y làm việc gì mà không nắm chắc chưa?" Dừng một lát, hắn nói tiếp "Nếu các á thú không biết tốt xấu, thật sự bỏ đi cũng chẳng sao." Hắn cảm thấy Bách Nhĩ hẳn là nghĩ như vậy, lần này đi ra, chỉ e là vừa mang các á thú đi mở mang tầm mắt, đồng thời cũng khảo nghiệm bọn họ, bằng không sao trước lúc xuất phát y lại không hề dặn dò cái gì.

Tát ừ một tiếng, sau đó cười nói "Chuyện này Bách Nhĩ đúng là có cách, ngươi xem đàng sau kìa, tất cả đều là á thú chèo bè. Nghĩ tới bộ dáng kiêu ngạo trước kia của họ, so ra bây giờ vẫn thuận mắt hơn." Gã vẫn không thích á thú là vì không có đủ kiên nhẫn dỗ dành bọn họ. Vốn định đợi tới tuổi, tộc trưởng đồng ý cho gã một bạn đời xứng đôi thì thôi, không xứng cũng chẳng sao, hiện tại xem như cũng dâng lên một chút hứng thú.

"Còn kém xa y nhiều lắm." Đồ lẩm bẩm một câu, rõ ràng phát hiện bản thân mình hoàn toàn không có chút hứng thú nào với các á thú, bao gồm cả Tang Lộc nhìn cũng không tệ lắm kia. Chẳng lẽ thật sự là vì Na Nông mà sinh ra cảm giác chán ghét? Đây cũng không phải là hiện tượng tốt đâu.

"Kém xa ai?" Tát nghe thấy lời nói của hắn, liền thuận miệng hỏi.

Đồ rất muốn phun ra hai chữ Na Nông trái với lương tâm, thế nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng nói "Bách Nhĩ." Nói xong, quả nhiên nghe thấy Tát ồ một tiếng, sau đó là ánh mắt soi mói còn sáng hơn cả mặt trời của gã, khiến hắn có chút thẹn quá thành giận "Nhìn cái gì, ta nói sai à? Đừng nói á thú, mà cả thú nhân, ai có thể so với quái vật cái gì cũng biết kia chứ?" Lúc hai chữ "quái vật" ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, chỉ muốn tát cho mình một cái.

"Ta cũng chưa nói không phải, ngươi nổi giận cái gì hả?" Tát tỏ vẻ rất vô tội "Ta chỉ cho rằng ngươi cãi nhau với y, không ngờ ngươi còn nói giúp y như vậy."

"Ta nói giúp y khi nào..." Đồ lỡ lời phản bác, hắn cảm thấy như mình bị người ta nhìn thấu vậy, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, may mà lúc này Duẫn bị hắn kéo lên bè cùng, nói xen vào "Mặc kệ Bách Nhĩ là cái gì, gặp được y đều là may mắn của chúng ta." Duẫn có chút cảm khái, đôi khi nghĩ lại tình cảnh chờ chết trong lều lúc trước, hắn lại có cảm giác như đã qua mấy đời rồi. Thời điểm đó, có ai trong họ có thể nghĩ tới cảnh tượng sinh hoạt như bây giờ đâu.

"Nhưng trong các ngươi vẫn có người phản bội y." Đồ cười lạnh. Lúc trước ở trong sơn động, hắn cũng biết một vài chuyện, tuy chưa từng nhắc tới, nhưng trong lòng trước sau vẫn có chút bất bình vì Bách Nhĩ.

Nghe thấy lời của hắn, Duẫn trầm mặc đi, đối với lựa chọn của Lạc, hắn rất tức giận, nhưng không thể nói gì nhiều. Mặc kệ nguyên nhân là gì, phản bội chính là phản bội. Còn Bách Nhĩ tại sao không tìm Lạc và Hải Nô gây phiền phức, có lẽ là Bách Nhĩ rộng lượng, có lẽ là Bách Nhĩ căn bản không đặt chuyện này ở trong lòng. Có đôi khi hắn sẽ nghĩ, nếu lúc ấy, mọi người cùng nhau phản bội Bách Nhĩ, chỉ e Bách Nhĩ cũng chỉ xoay người rời đi mà thôi.

p/s: Lại một hành trình mới, liệu điều gì sẽ xảy ra?

82. Chương 82: Ưng Tộc Phương Nam

Thời điểm tới bộ lạc Đại Sơn đã có không ít người đến đây, bất ngờ là lại không thấy sự quạnh quẽ sau thú triều, mà so với lời Giác kể tựa hồ còn náo nhiệt hơn hồi trước một chút. Điều này hiển nhiên là trái với lẽ thường rồi.

Tuy dã thú rất ít khi đi tới nơi nhiều người, nhưng bộ lạc Đại Sơn vẫn sắp xếp thú nhân tuần tra xung quanh. Lúc thú nhân đi tuần tra nhìn thấy đám người Bách Nhĩ, trông hắn có vẻ rất vui mừng, chào hỏi một tiếng liền nhanh chóng chạy về báo tin.

"Xem ra Mạc ở đây làm rất tốt, trước kia cũng chưa thấy bộ lạc nào tới đổi muối còn có người đi thông báo như vậy. Chẳng lẽ còn muốn tộc trưởng Đại Sơn tới đón tiếp?" Kỳ cười ha hả, nói đùa.

Nhưng sự thật lại chứng minh lời tùy tiện của y vậy mà lại trúng phóc rồi. Có điều người đầu tiên đến không phải là tộc trưởng Đại Sơn, mà là con sư tử đỏ Mạc. Tuy kết bạn với thú nhân ở đây không ít, nhưng dù sao cũng không phải bộ lạc mình, vì thế cuối cùng Mạc cũng có cơ hội thử nghiệm tâm trạng nhớ nhà của kẻ tha phương đất khách. Khi biết đám người Bách Nhĩ tới, sao hắn có thể ngồi yên tiếp được.

"Ngưng tập võ rồi à?" Bách Nhĩ nhìn con sư tử lớn xém nữa nhào lên người mình, y nhịn cười, vỗ đầu Mạc, trầm giọng nói.

"Không, mỗi ngày đều tập luyện, không tin ngươi hỏi bọn Tu đi." Mạc trả lời nhanh chóng như phản xạ có điều kiện. Không thể không nói, hắn thật sự xem Bách Nhĩ như sư phụ, lúc không thấy thì rất nhớ, sau khi nhìn thấy, nghe y hỏi lại cảm thấy khẩn trương.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, đương nhiên không phải là y hỏi thật người bên cạnh này, y chỉ nói "A mạt ngươi cũng đến đấy, ông ấy ở phía sau."

Bởi vì á thú cùng người già, trẻ nhỏ đi ở giữa, nên Mạc đứng ở phía trước không chú ý tới. Lúc này nghe thấy vậy, hắn không khỏi chấn động, nhưng lập tức liền vui mừng trở lại, vừa chào hỏi những người khác, vừa vội vàng chạy ra sau tìm a mạt của mình. Mà lúc này, tộc trưởng bộ lạc Đại Sơn Viêm cùng tộc vu Cốc đã mang theo người tới đây đón tiếp. Mọi người đơn giản hàn huyên vài câu, liền đi vào trong sơn động của bộ lạc Đại Sơn.

Trên đường thỉnh thoảng có thể thấy đủ loại lều đã dựng xong hoặc đang dựng, còn có thú nhân đi qua đi lại trao đổi vật phẩm. Mà với số người đi chuyến này của đám người Bách Nhĩ lập tức thu hút không ít ánh mắt. Có điều bởi vì có tộc trưởng, tộc vu Đại Sơn đi cùng, nên mới không bị vây xem.

"Thú triều hình như không gây ảnh hưởng lớn cho các bộ lạc khác?" Bách Nhĩ nghi hoặc hỏi. Trước kia nghe đám Duẫn nói, bộ lạc Hắc Hà là bộ lạc lớn nhất ở phương Bắc rừng rậm Lam Nguyệt mà còn rơi vào kết cục như thế, vậy sao các bộ lạc khác lại như không có vấn đề gì, chẳng lẽ thú triều thật ra chỉ phát sinh từ Trung bộ đến Bắc bộ của Lam Nguyệt?

"Sao có thể chứ!" Vì có trận pháp bằng đất kia, sau này bộ lạc Đại Sơn cũng không tiếp tục bị mất người nữa, cho nên trong lòng Viêm vô cùng cảm kích đám người Bách Nhĩ, khi nhìn thấy bọn họ mang theo cả một đám già yếu, tàn tật, lại còn có á thú tới tụ hội của các bộ lạc, tuy hắn hơi khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều "Hôm nay họ mới tới thôi, có rất nhiều bộ lạc trước kia còn chưa có người đến, cũng không biết có còn đến được không nữa. Mà chỉ tính đến đây, thì số người cũng ít đi rất nhiều. Hiện tại các ngươi thấy náo nhiệt như vậy đều là khách thú tới từ phương Nam đấy."

"Khách thú?" Bách Nhĩ đã biết khách thú là gì từ đám Duẫn, chỉ là y thấy hơi lạ, thú triều vừa qua, mấy khách thú này chạy tới đây thì có thể đổi được cái gì chứ?

"Đúng vậy, lần này thứ mà khách thú mang tới các ngươi tuyệt đối không tưởng tượng nổi đâu." Trên mặt Viêm lộ ra biểu tình cổ quái, vừa giống cười lại vừa giống nổi giận. Lại nói tiếp, thú triều lần này, bộ lạc bọn họ bởi vì điều kiện địa lý cùng với sự tương trợ sau này của nhóm người Bách Nhĩ, xem như là tổn thất nhỏ nhất. Vốn hắn nên vì thế mà cảm thấy tự hào hoặc đắc ý, nhưng sắc mặt lại không phải nói như vậy.

"Là cái gì?" Bách Nhĩ để ý tới vẻ mặt của hắn, không hiểu sao y cảm thấy thứ kia nhất định là thứ tốt, nhưng trong mắt thú nhân có khả năng lại không xem là thứ tốt.

"Phía Nam cũng bị thú triều." Viêm lại không trả lời thẳng, mà rủ rỉ nói về chuyện mới xảy ra không lâu "Chỗ của họ vì khắp nơi đều là đồng bằng rộng lớn, không có nơi ẩn náu, nên tổn thất còn nặng nề hơn chúng ta. Nếu chỉ là như vậy, thật ra cũng không khác biệt mấy so với chúng ta, mất nhiều thời gian hơn là có thể khôi phục lại sức sống rồi. Thế nhưng, ở đó có một Ưng tộc, bởi vì sinh hoạt trên vách núi, nên trong thú triều họ gần như không bị tổn thất gì, lúc thú triều vừa qua, tộc trưởng bọn họ thế nhưng lại dẫn tộc nhân, thừa cơ dùng vũ lực, thu dọn tất cả các bộ lạc ở trên thảo nguyên một lượt, sáp nhập toàn bộ thảo nguyên phương Nam lại. Sau này ngoại trừ Ưng tộc, phía Nam không còn bộ lạc thuần tộc nào khác." Nói tới đây, trong giọng nói của hắn bất giác mang theo chút phẫn nộ và phiền muộn.

Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, y không ngờ ở trên vùng đất thú nhân này lại có người tràn đầy dã tâm như thế. Về phần các thú nhân khác, phản ứng mãnh liệt hơn y tưởng gấp trăm lần, bởi vì trong suy nghĩ của họ, cái hành vi tu hú sẵn tổ của tộc trưởng đó là điều đáng giận nhất, không ngờ còn có loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đi xâm lược bộ lạc khác, đây là điều ở trong rừng rậm Lam Nguyệt là không thể tha thứ được.

"Vậy mấy khách thú kia có phải tới đây giúp tộc trưởng Ưng tộc bán tù... thú nhân và á thú?" Bách Nhĩ suy nghĩ một lát, rốt cuộc hiểu ra tại sao biểu tình lúc nãy của Viêm lại như vậy. Lần này đến lượt Viêm kinh ngạc "Là á thú. Sao ngươi biết?" Dù sao á thú trân quý như vậy, trước kia nào có ai nỡ đem ra buôn bán. Dù có cũng chỉ ở phía Nam thôi, bên bọn họ khỏi phải mơ tưởng.

Những người khác đều hít một hơi lạnh, Bách Nhĩ lại chỉ cười mà không nói gì. Có chiến tranh ắt sẽ có tù binh, mà tác dụng của tù binh là gì? Không phải làm cu li, nô bộc, thì đương nhiên sẽ đem bán đi đổi lấy tài vật, chẳng sẽ lại nuôi không bọn họ?

Viêm thấy y không đáp, chỉ cho rằng y đoán đại mà trúng, vì thế hắn nói tiếp "Trong thú triều, thú nhân vì bảo vệ á thú mà chết rất nhiều, hiện tại số lượng á thú trên thảo nguyên vượt xa thú nhân, mà Ưng tộc vì muốn duy trì huyết thống thuần khiết, nên không cho á thú trong tộc kết bạn đời với người tộc khác. Vì vậy ngoại trừ một số nhỏ được giữ lại, hầu hết các á thú đều để khách thú đưa tới nơi khác đổi lấy đồ họ cần." Nói tới đây, hắn nhìn qua các á thú đi cùng đám người Bách Nhĩ, nhịn không được hỏi "Các ngươi không phải cũng muốn đổi á thú ra ngoài đấy chứ?"

Các á thú vốn đang bị câu chuyện của bọn họ thu hút, trong lòng dâng lên cảm giác bầu bí thương nhau, chợt nghe thấy lời nói đó, sắc mặt lập tức thay đổi, hoảng sợ nhìn về phía Bách Nhĩ, ngay cả một số thú nhân cũng không khỏi dâng lên một chút hoài nghi.

"Đương nhiên không phải. Họ là người bộ lạc chúng ta, lại rất tài giỏi, sao ta có thể cho bộ lạc khác được, chỉ là dẫn họ ra ngoài mở mang kiến thức thôi." Bách Nhĩ mỉm cười nói, cũng không nhìn xem phản ứng của những người khác.

Bởi vì có Bách Nhĩ là tiền lệ, Viêm vừa nghe tới hai chữ "tài giỏi", nhất thời hai mắt sáng lên, đang suy nghĩ có nên để thú nhân bộ lạc mình rước hai người về không thì liền nghe thấy Bách Nhĩ nói tiếp "Viêm

tộc trưởng, đừng đặt chủ ý lên họ, ta không nỡ buông bất cứ một ai đâu."

Viêm ngượng ngùng nở nụ cười, chuyện này đành từ bỏ. Các á thú rốt cuộc yên lòng. Tin rằng bất cứ ai thấy thung lũng họ đang ở, cũng không muốn tới cái sơn động như cái chuồng sắt kia. Hiện tại tuy họ không nhàn hạ như trước, nhưng thức ăn lại dồi dào, cộng thêm cảm giác thành tựu khi nhìn thấy bộ lạc trong tay mình từng chút một được xây dựng lớn lên, dù Bách Nhĩ thật sự cho bọn họ cơ hội rời đi, họ cũng không nỡ. Huống chi, ngoại trừ huấn luyện, chỉ cần không làm biếng, không dùng mánh lới, bình thường Bách Nhĩ quả thật cũng không quản bọn họ như thế nào.

"Đúng rồi, Bách Nhĩ, cung tên kia của ngươi có thể dạy cho chúng ta không?" Viêm nhớ Cốc vu từng đề cập chuyện này với hắn, mặc kệ Bách Nhĩ xuất phát từ nguyên nhân gì mà đồng ý, hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Bách Nhĩ đương nhiên nhớ rõ lời mình nói, y cười nói "Cung tên của ta là do Lão Thác làm, ngươi muốn học thì cứ thỉnh giáo ông ấy đi." Sau đó y gọi Tinh, Cổ, còn có Mục, nói với Cốc vu vẫn im lặng, cười tủm tỉm, đi theo bên cạnh nãy giờ "Vừa lúc, ta đem người tới, sau này phải làm phiền vu trưởng rồi." Dứt lời, y cho ba tiểu thú nhân tiến lên dập đầu bái sư.

Ở đại lục thú nhân, họ chỉ biết lễ bái với thần thú, cho nên hành động này của Bách Nhĩ ngược lại dọa Cốc vu và Viêm nhảy dựng lên, Cốc vu vội vàng kéo ba tiểu thú nhân dậy, ông đã gặp Cổ, mà hai tiểu thú nhân còn lại trông đều ngoan ngoãn, thông minh, khiến ông nhất thời vô cùng vui mừng, lập tức muốn dẫn người về động ốc thảo dược của mình, mong sao có thể lập tức lôi hết những thứ mình có cho bọn nhỏ.

"Vu trưởng, xin đợi một chút, mấy hài tử này còn chưa thấy bộ lạc tụ hội, hay là để chúng đi xem vài ngày, chờ khi chúng ta rời đi, ông mới từ từ dạy chúng?" Bách Nhĩ ngăn ông lại. Học thảo dược không phải chuyện nhất thời, hoàn toàn không cần gấp gáp như vậy, không bằng để tụi nhỏ nhân cơ hội hiếm thấy này mà trải đời. Mở mang tầm mắt rồi, khả năng học tập tự nhiên cũng sẽ tăng lên. Hiển nhiên Cốc vu cũng biết biểu hiện của mình quá nóng vội, ông gãi mái tóc thưa thớt, ngượng ngùng cười hì hì, cũng không phản đối. Tinh với Mục trước đây đều biết những lão nhân ổn trọng, hiền lành, mới đầu còn thấp thỏm, lo âu, lúc thấy bộ dạng của Cốc vu, ngược lại chúng thấy thân thiết hơn nhiều, cũng bớt sợ hãi với nơi mà mình sẽ phải ở lại trong một thời gian không ngắn này.

Bởi vì đã chiều tối, người bộ lạc khác đều dọn sạp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối, nên Viêm trực tiếp cho người an bài chỗ ở cho nhóm người Bách Nhĩ, tính ngày mai dẫn họ đi tham quan tụ hội, đồng thời vì thức ăn không còn khan hiếm như lúc thú triều nữa, nên cơm canh nhiều ngày này tự nhiên cũng sẽ do bộ lạc Đại Sơn mời. Điều khiến Bách Nhĩ tiếc nuối là, y vốn cho rằng có lẽ sẽ được thay đổi khẩu vị, thế nhưng lúc nhìn thấy thịt thú nướng bóng loáng với mùi canh thịt tỏa ra, hi vọng đó của y liền tan biến.

Ăn xong bữa tối, thấy thời gian còn sớm, Bách Nhĩ nghĩ tới mấy á thú đến từ phương Nam kia, y quyết định đi ra ngoài xem thử tình huống. Từ Trung bộ của rừng rậm Lam Nguyệt tới thảo nguyên phía Nam có lẽ phải đi không dưới nửa tháng, nếu là tới đổi thịt thú, thứ nhất là không dễ vận chuyển, thứ hai là trời nóng không thể giữ lâu được. Vậy đối phương muốn cái gì? Bên trong rừng rậm Lam Nguyệt có cái gì mà thảo nguyên không có sao? Ôm nghi hoặc như vậy, Bách Nhĩ nói một tiếng với những người khác, liền ra sơn động một mình.

Bởi vì có hai ông mặt trời, lúc thú triều đi, đám mây tan ra, nhiệt độ khắp đại lục liền đột ngột tăng cao lên, bởi vậy hiện tại dù cho đã vào đêm, cũng rất ít người tình nguyện ở trong lều, phần lớn đều ở bên ngoài tạo thành từng nhóm đốt lửa trại, hoặc nướng thức ăn, hoặc rảnh rỗi nói chuyện phiếm. Lúc Bách Nhĩ đi qua, đa số thú nhân đều chỉ đảo mắt nhìn qua, liền không có hứng thú nữa.

Lúc đi ra, y có hỏi qua người bộ lạc Đại Sơn, biết khách thú ở phía Tây, nên y xuyên qua mặt đá mấp mô cùng với lều trại rải rác trên mặt đá, trực tiếp tìm kiếm. Cách một khoảng, có thể thấy lửa trại dày đặc, sáng trưng cùng với đám đông ồn ào, náo nhiệt, xem ra họ vẫn đang buôn bán, cũng không vì màn đêm buông xuống mà trở nên vắng vẻ.

Nói không chừng ở trong đó còn có thể tìm được vài người có tay nghề. Bách Nhĩ thầm nghĩ, nhưng mà không đợi y đi đến bên kia, trên nửa đường đột nhiên có một người xông ra, tiếng ném bao da thú bịch một cái xuống dưới chân y vang lên.

"Đủ không?" Giọng nói khàn khàn, bên trong chứa một tia ngượng ngùng và mất tự nhiên.

Với thính lực của Bách Nhĩ vậy mà không phát hiện người này từ nơi nào xông ra, y rất kinh ngạc, không khỏi dâng lên vài phần cảnh giác. Dựa vào ánh lửa cách đó không xa, cẩn thận đánh giá người trước mặt này, y phát hiện đó là một thú nhân mình chưa gặp lần nào, dáng người so với thú nhân khác thì có phần nhỏ gầy, nhưng ngũ quan thanh tú, nếu không phải cậu ta có mái tóc ngắn, cùng với tấm da thú cột ngang hông, có lẽ Bách Nhĩ đã cho rằng đây là một á thú rồi.

Thế nhưng mặc kệ đối phương là á thú hay là thú nhân, tự dưng đột ngột xông ra, còn nói ra câu mà người ta không hiểu ra sao cả, có phần…

Có lẽ là nhận lầm người. Trong đầu Bách Nhĩ toát ra ý tưởng này, đang định mở miệng, thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, một con thú màu trắng như tuyết mang theo sát khí bức người từ trong bóng đêm nhào ra, nhanh chóng đánh về phía thú nhân thấp bé đang có chút bất an chờ y trả lời.

83. Chương 83: Hòa Thuận

Bởi vì Bách Nhĩ là á thú, nên lúc các thú nhân nói về bộ lạc tụ hội là vô tình hay cố ý đều để sót mất một điểm. Đó chính là ở trong tụ hội còn có một loại giao dịch như vậy, một số người như thế.

Thời điểm có tiểu bộ lạc tới đổi muối sẽ mang theo một hai á thú, là á thú đã mất bạn đời, tuổi tác không còn nhỏ, không thể sinh con, ở trong bộ lạc có thể xem như là không có chỗ nương tựa, cộng thêm bộ lạc đó quá nhỏ, sức lực có hạn, dù vào mùa mưa thức ăn dồi dào, các thú nhân đi săn thú cũng chỉ miễn cưỡng săn đủ cho mình và bạn đời ăn no, đương nhiên khó mà quan tâm tới người bên ngoài được. Vì thế bọn họ sẽ nhân dịp lúc đổi muối dẫn theo á thú tình nguyện tới, để họ dùng chính bản thân mình hoặc thân xác đổi lấy một ít thức ăn và đồ dùng hằng ngày, hoặc được người tộc khác không lấy được bạn đời vừa ý mang về. Tóm lại cũng xem như một con đường sống.

Giống như bộ lạc Đại Sơn thì vào mùa mưa dĩ nhiên sẽ chẳng quan tâm tới á thú như vậy, thế nhưng dù sao cũng sẽ có một hai loại người vì tịch mịch hoặc nguyên nhân khác nhân dịp đổi muối làm chút giao dịch. Chuyện này cứ như vậy mà thành một quy định ngầm mà những người thường tới đổi muối ai cũng biết.

Phong là thú nhân một bộ lạc nhỏ, bởi vì người bé, sức yếu, cộng thêm hình thú không đủ uy mãnh, sau khi trưởng thành vẫn chưa có á thú nào để ý tới cậu. Có điều bởi vì cơ thể linh hoạt, hành động như gió, nên mỗi lần bộ lạc đi đổi muối đều sẽ mang theo cậu. Cậu cũng biết quy định ngầm này trong tụ hội của các bộ lạc, nhưng suy nghĩ đã lâu, cũng chưa có can đảm đứng trước các á thú kia. Mãi tới lần này, phát hiện khách thú mang tới không ít á thú phương Nam, có thể dùng hắc thạch đổi về, cậu liền động tâm. Phong biết nơi nào có hắc thạch, cho nên mất hai ngày đi nhặt một túi, vốn đang kích động muốn tới chỗ khách thú đổi người, nào ngờ lại thấy một á thú thân hình cao lớn, dung mạo xấu xí đang cố gắng đi lại giữa mặt đá nhấp nhô, cũng không biết là đồng bệnh tương liên hay là cái gì khác, đầu cậu bỗng nóng lên, ném túi hắc thạch vất vả kiếm được xuống chân á thú kia.

Theo suy nghĩ của cậu là: Trước tiên cứ qua một đêm đã, nếu thấy tạm được hoặc á thú kia tình nguyện, cậu sẽ đem y về bộ lạc làm bạn đời của mình. Cậu nhất định sẽ đối xử tốt với y, mặc cho y xấu xí cỡ nào. Nhưng mà cậu còn chưa đợi được câu trả lời của á thú kia thì đã bị móng vuốt của một con thú vừa giống sư tử vừa giống báo, màu trắng xém nữa bổ nhào vào, may mà cậu phản ứng mau, không thì đã mất mặt trước á thú kia rồi.

"Đồ, cậu ta không có ác ý, chắc là nhận lầm người thôi." Ngay lúc con sư tử lai báo màu trắng kia hùng hổ lại muốn nhào tới, cậu sợ tới mức thiếu chút nữa lộ ra hình thú, thời điểm cắp đuôi chuẩn bị chạy trốn thì á thú kia tới chắn giữa hai người họ, nói một câu khiến cậu xấu hổ tới mức chỉ tiếc không có cái lỗ chui xuống thôi. Hóa ra á thú này đã có bạn đời, còn là một bạn đời uy phong như vậy, so với hình thú của mình, cậu cảm thấy rất tự ti. Nghĩ đến đây, ngay cả hắc thạch dùng để đổi á thú cậu cũng không muốn lấy lại, sau khi kích động nói một câu, liền xoay người chạy mất. Trở lại lều, nhìn thấy các thú nhân bộ lạc, cậu mới dần tỉnh táo lại, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi lúc rời đi mình đã nói cái gì. Đợi qua ngày hôm sau, nhìn thấy hắc thạch đặt ngoài lều, cậu đột nhiên hơi chán nản, hóa ra dũng khí cố gắng thu lấy để đi đổi á thú, hôm qua đã bị hoảng sợ bất ngờ làm biến mất sạch sẽ rồi.

"Là… là nhận lầm…" Nhìn thú nhân kia hoang mang nói một câu như vậy, sau đó nhanh như chớp biến mất trong bóng đêm, khiến Bách Nhĩ còn chưa kịp nhắc nhở đối phương quên lấy đồ lại. Lúc y đang định cúi người nhặt túi da thú kia lên, nghĩ rằng lần sau gặp lại sẽ trả cho người ta thì lại bị Đồ đoạt trước.

"Sau này gặp thú nhân như vậy, không được phản ứng lại." Đồ ngậm cái bao da thú nặng bỏ trên lưng, rầu rĩ nói. Lúc Bách Nhĩ ra ngoài, hắn vốn không muốn đi cùng, nhưng đột nhiên nghĩ tới thú triều mới qua, cộng thêm có nhiều khách thú tới đây như vậy, lỡ không an toàn… Nên hắn có chút ngồi không yên, vì thế mới đi theo sau cách một đoạn xa, hắn tính nếu không có chuyện gì thì sẽ không hiện thân. Ai ngờ cái con khỉ xanh nhát gan, vô dụng kia cũng dám… cũng dám để ý tới Bách Nhĩ, trong phút chốc đó, hắn chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông lên trán, trước khi nhận ra đã hóa thành hình thú xông ra ngoài, nếu không phải Bách Nhĩ ngăn hắn lại, có xé nát con khỉ xanh kia hay không, hắn thật chẳng dám cam đoan.

Bách Nhĩ nghe thấy lời này của hắn, hồi tưởng lại phản ứng vừa rồi của thú nhân kia, phút chốc hiểu ra chút gì đó, vì thế y quyết định không tiếp tục tìm tòi chân tướng có khả năng khiến mình không thoải mái nữa, mà chuyển đề tài "Ngươi cũng muốn đi xem mấy á thú phương Nam à?"

Đồ đang nghĩ xem phải giải thích sao mình lại xuất hiện ở đây, nghe y hỏi như vậy, hắn thở nhẹ ra, ậm ừ đáp.

"Muốn đi cùng nhau không?" Bách Nhĩ do dự một lát, mới hỏi. Nguyên nhân là do mấy ngày nay Đồ hay tránh né y, cho nên lời nói, hành động của y có thêm mấy phần cân nhắc so với sự tùy ý lúc trước.

"Đương nhiên." Đồ nghe thấy sự khách khí trong giọng nói của y, khiến hắn không khỏi lại thấy buồn bực.

Hai người trầm mặc đi cách nhau một khoảng, thấy sắp tới lều của khách thú, Đồ nhịn không được nói một câu "Trong thời gian tụ hội, đừng đi khắp nơi một mình, muốn đổi gì hay là đi xem náo nhiệt nhớ gọi… gọi ta." Thật ra hắn muốn nói gọi thú nhân đi cùng, nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Bách Nhĩ cùng thú nhân khác vui vẻ, hòa thuận đi chung với nhau, lời tới bên miệng lập tức sửa lại.

Thấy hắn khó chịu lâu như vậy, rốt cuộc chủ động bày tỏ lòng, Bách Nhĩ vốn không cảm thấy có cái gì, đương nhiên sẽ không từ chối, vì thế y mỉm cười nói "Ừ." Đồ định nói với bản thân mình chỉ là gắng gượng làm thế thôi, thế nhưng khi nghe tới chữ ừ dịu dàng kia, tim hắn đột nhiên bay vút lên, phút chốc quên luôn suy nghĩ muốn tránh đối phương, chỉ là cảm thấy thời gian trước, hành động của mình thật khờ.

Như lời Viêm nói, lần này khách thú tới không ít, dựng rải rác mười mấy cái lều. Trước mỗi lều đều đốt đống lửa sáng trưng, dòng người nối nhau không dứt, hiển nhiên đa số thú nhân tới đổi muối đều tụ tập ở đây.

Lúc Bách Nhĩ cùng Đồ tới trước một cái lều, thú nhân cường tráng trông cửa hơi sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, trên mặt tươi cười, đón hai người tiến vào trong.

Hòa khí phát tài. Hiển nhiên vô luận ở nơi nào, điều này đều thông dụng. Còn đối phương là á thú hay là thú nhân, hay là một đôi bạn đời kỳ lạ cũng chẳng có liên quan gì tới người làm ăn cả.

Trong lều đã có vài thú nhân, còn có hơn hai mươi á thú bị trói chân. Khi nhìn thấy mấy á thú bị bắt đứng ở đó, giống như hàng hóa cho người khác chọn lựa, Đồ theo bản năng nhìn Bách Nhĩ, hắn nhớ tới khi rời sơn động, mười á thú kia cũng bị trói như vậy.

"Sao?" Bách Nhĩ cảm nhận được ánh mắt của hắn, y nhướn mày nhìn lại, trong lòng biết đối phương khả năng còn chưa quen nhìn cảnh tượng như thế, sắc mặt hắn cũng giống mấy thú nhân khác đang canh giữ trong này.

"Không có gì." Đồ lắc đầu, không thể hỏi y học thủ đoạn trói á thú này từ đâu được.

"Vậy qua xem thử xem có thích ai không." Bách Nhĩ khẽ cười, nói, chính mình lại không đi chọn người, mà quay đầu bắt chuyện với một khách thú buôn bán.

Từ chuyện mấy á thú đó tới từ bộ tộc nào, đến cấp bậc thú nô cùng với đồ vật trao đổi, lại tới cục diện ở thảo nguyên phương Nam, không qua bao lâu, y liền hiểu rõ những điều mình muốn biết. Khách thú này tuy vào Nam ra Bắc, nhưng tiếp xúc đều là thú nhân thuần phác, coi như bọn họ có hiểu biết, có nhãn lực hơn nhiều các thú nhân khác, lại vẫn không thể sánh bằng những người kiếp trước Bách Nhĩ tiếp xúc được.

Hơn nữa mấu chốt ở trong mấy câu hỏi của Bách Nhĩ lơ đãng toát ra kiến thức sâu rộng, khiến khách thú không khỏi nhìn y với cặp mắt khác, không hề vì dung mạo đối phương xấu xí hay là á thú mà tỏ ra khinh thường.

Từ khách thú, Bách Nhĩ biết được lần này khách thú tới đây đều là làm việc cho Ưng chủ, cũng không phải làm theo điều mình cho là đúng, hắc thạch đổi về, cuối cùng đều giao hết cho Ưng chủ, sau đó mới có thể đổi lấy chỗ dừng lại, quyền buôn bán cùng với thức ăn, vật dùng hàng ngày ở Nam bộ. Mà á thú đem ra bán thì dựa vào dung mạo phân ra làm ba cấp: Thượng, trung, hạ, giá cả dĩ nhiên cũng khác nhau. Á thú ở trong lều họ hiện tại đều là trung đẳng, thượng đẳng chỉ có một lều, là ở ngoài cùng phía Tây.

"Chúng ta tới lều thượng đẳng xem thử trước đi." Sau khi cảm ơn khách thú đã kiên nhẫn giải đáp cho mình, Bách Nhĩ nói với Đồ cũng không đi xem á thú mà vẫn đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện.

"Sao ngươi lại hỏi chuyện phía Nam?" Mãi tới khi ra ngoài lều, sau khi xác định không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, Đồ mới hỏi.

"Ngươi nói xem?" Bách Nhĩ cười, hỏi lại. Cuộc sống hàng trăm ngàn năm mà không tranh sự đời, muốn các thú nhân lập tức dâng lên đề phòng với đồng loại của mình cũng không phải điều dễ dàng, nhưng chuyện đã phát sinh cũng không thể chỉ nghe lời đồn cho vui rồi trông mong mình không liên quan vào. Phải biết dã tâm vĩnh viễn không thể kiềm chế được. Nếu không chuẩn bị sớm, thì cứ chờ bị làm nô dịch đi.

"Ngươi lo lắng là Ưng tộc có chủ ý đánh tới rừng rậm Lam Nguyệt?" Đồ trầm mặc một lúc mới trả lời. Mặc dù khi nghe Bách Nhĩ cùng khách thú kia nói chuyện, hắn liền có cảm giác đó, thế nhưng trong lòng vẫn có chút không xác định.

"Ngươi cảm thấy sẽ không à?" Bách Nhĩ vẫn không trực tiếp trả lời.

Nếu là trước đây, Đồ nhất định sẽ không chút do dự đưa ra đáp án phủ định, thế nhưng lúc nhìn thấy các á thú bị buôn bán chẳng khác gì gia súc kia, hắn lại có chút không xác định.

"Người không lo xa, ắt có buồn gần, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng trước vẫn tốt hơn." Bách Nhĩ nhìn bộ dáng buồn rầu của hắn, lại nghĩ tới biểu tình khi Viêm nhắc tới thú nô, y biết cho tới nay, điều họ vẫn luôn tin tưởng lại bị hành vi xâm lược của Ưng tộc phủ nhận hoàn toàn, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể chấp nhận được, vì thế y mới kiên nhẫn khuyên hắn hai câu.

"Người không lo xa, ắt có buồn gần..." Đồ lặp lại tám chữ này mấy lần, cẩn thận suy nghĩ ý tứ bên trong, sau đó trong lòng cảm thấy rõ ràng "Không sai, chúng ta phải chuẩn bị cho tốt, còn chuyện khác, trước kia làm như thế nào, về sau đương nhiên vẫn làm như thế." Điều này điển hình cho việc người không đánh ta, ta không đánh người. Chẳng lẽ chỉ vì hành vi của Ưng tộc, mà sau này họ thấy bộ lạc khác gặp nạn liền không ra tay giúp đỡ nữa? Làm ra hành động trái với lòng tin của chính mình, chính họ cũng sẽ không an tâm.

Trẻ nhỏ dễ dạy. Bách Nhĩ nuốt lời này xuống dưới, lại nhịn không được đưa tay xoa đầu con thú to, lông trắng này, xem như tán thưởng.

Sau hôm đó, đã lâu hai người không có thân cận như vậy, Đồ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột nhiên quay đầu, đưa lưỡi ra, thân mật liếm vào lòng bàn tay Bách Nhĩ, ngược lại hành động này lại khiến cho Bách Nhĩ hoảng sợ, y cho rằng người này thay đổi cũng nhanh quá đấy, nhưng vì không muốn đối phương xấu hổ, nên y vẫn giả bộ như không có gì, chỉ là làm như vuốt ve mà chà bàn tay bị liếm ướt lên lớp lông tuyết trắng kia. Y lại không biết với tính cách độc tài, chuyên chế của Đồ, có thể nhẫn nhịn tới giờ đã là cực hạn rồi, bởi vì bị con khỉ xanh tên Phong kia kích thích triệt để khiến cho hắn bộc phát ra, dù không cẩn thận suy nghĩ xem rốt cuộc mình có ý gì với Bách Nhĩ, hắn cũng không muốn tiếp tục đè nén nữa.

84. Chương 84: Hiểu Ra

Lều thú nô thượng đẳng lớn hơn, đẹp hơn những lều khác, thú nhân vào trong xem cũng nhiều hơn hẳn, dù sao cũng là á thú đẹp nhất, dù không mua, xem thử cũng đáng. Rất nhiều thú nhân biết Đồ, thế nhưng khi nhìn thấy Bách Nhĩ đi bên cạnh hắn, ai cũng không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Đồ, đây là bạn đời của ngươi à?" Một thú nhân nhịn không được hỏi, trong lòng thật ra thấy rất lạ, bọn họ đều biết Đồ đang theo đuổi á thú đẹp nhất bộ lạc, nhưng người trước mắt này thật là... Đừng nói là Đồ, mà ngay cả các thú nhân của tiểu bộ lạc khác, điều kiện kém hơn Đồ cũng chưa chắc đã để ý tới. Dù sao muốn đè một á thú có diện mạo tương tự thú nhân cũng cần có can đảm kha khá. Đương nhiên nếu thú nhân này biết khỉ xanh Phong thế nhưng còn tính lấy một túi hắc thạch mua một đêm của á thú trước mắt này, tin rằng sau này gã sẽ không xem nhẹ con khỉ con kia nữa.

Bạn đời? Khi nghe tới hai chữ này, tim của Đồ lại không có tiền đồ mà đập thình thịch lên, đột nhiên hắn không muốn vội vàng phủ nhận như lần trước Tát nói đùa nữa.

"Ta là bằng hữu của Đồ." Nhưng khi Đồ đang chần chừ, Bách Nhĩ lại mở miệng, giọng điệu ôn hòa, nhẹ nhàng trước sau như một, không có xấu hổ, tức giận khi bị người ta hiểu lầm "Bách Nhĩ. Không biết các... xưng hô thế nào?"

Tâm trạng Đồ vừa mới trở nên tốt đẹp, trong nháy mắt lại trầm xuống, hắn buồn bực trừng Bách Nhĩ, lạnh lùng nói "Hắn tên là Linh, tộc trưởng bộ lạc Tháp Tháp."

Bách Nhĩ chẳng hiểu sao lại bị hắn trừng, y không biết mình lại đắc tội với đối phương lúc nào nữa. Bách Nhĩ thầm nghĩ, người ta nói lòng dạ đàn bà khó dò, thật ra thú nhân cũng vậy, rõ ràng nãy còn tốt, chỉ chốc lát lại đổi tâm tình rồi.

Linh nhìn động tác của hai người với nhau, gã lại nở nụ cười, nói với Bách Nhĩ "Bách Nhĩ tới đây là muốn tìm bạn đời sao? Nơi này đều là á thú, muốn tìm thú nhân thì phải đến..." Gã vốn tốt bụng nhắc nhở, đương nhiên trong đó cũng còn kèm theo chút cố ý, có điều còn chưa nói xong đã bị Đồ cắt ngang.

"Ngươi nói nhiều quá đấy." Đồ nhìn Linh, trong mắt hiện lên ý cảnh cáo, sau đó không đợi đối phương phản ứng lại, đã quay đầu thúc giục Bách Nhĩ "Không phải ngươi muốn xem á thú sao? Luyên thuyên với thú nhân làm gì?"

Thật là thất lễ. Bách Nhĩ đánh giá thái độ của Đồ như thế, nhưng lại thấy cái người tên Linh kia cười còn vui vẻ hơn lúc trước, chẳng có chút nổi giận nào, nên y cũng không nói thêm gì nữa, mà chỉ khẽ gật đầu với đối phương, sau đó mới xoay người đi về phía các á thú.

Á thú trong này không nhiều mấy, cũng chỉ có sáu bảy người, thế nhưng mặt mũi sạch sẽ, nét mặt thanh tú, ngoại trừ hơi tiều tụy, ngược lại không giống với tù nhân chút nào. Bách Nhĩ đảo mắt qua từng người một, thấy dung mạo, thân hình mấy á thú này không ai là không đẹp hơn Na Nông cả, thậm chí có hai ba người trong đó còn đẹp hơn Tang Lộc mấy phần. Quả nhiên vẫn là phương Nam tạo ra mỹ nhân sao? Thế mà Ưng chủ kia lại bỏ được những á thú như vậy để đổi lấy hắc thạch, nếu không phải trong tay mình đã có người còn đẹp hơn, thì chính là không tham luyến sắc đẹp, người như vậy mới là đáng sợ nhất.

"Ngươi đang giận ta à?" Trong lúc suy tư, bên tai đột nhiên truyền tới một tiếng nói rất cẩn thận, Bách Nhĩ lấy lại *** thần, quay đầu nhìn lại, đối diện là ánh mắt bất an, thấp thỏm của Đồ.

Khi một con thú tuyết trắng dùng ánh mắt này nhìn ngươi, tin rằng không có bao nhiêu người có thể chống cự nổi. Chí ít Bách Nhĩ cũng không chống cự được, y vươn tay sờ lên bộ lông xù của con thú lớn kia, nếu không phải năm lần bảy lượt nhắc nhở mình, thú nhân trước mắt y không phải là loài thú chân chính, chỉ e y đã ôm chầm lấy rồi.

"Giận gì chứ?" Y cười hỏi, các thú nhân ở đây vừa chất phác, thẳng thắn, tâm địa lại vừa hiền lành, trong sáng, muốn làm y nổi giận quả thật không dễ gì. Dù người trước mắt này thỉnh thoảng có hơi nói một đàng làm một nẻo, y cũng chỉ cảm thấy đáng yêu, bất đắc dĩ thôi, chứ không thực sự để trong lòng.

"Vậy sao ngươi không nói chuyện với ta?" Bị sờ như vậy, cộng thêm nụ cười ôn hòa của y, trái tim treo lên của Đồ rốt cuộc rơi xuống đúng chỗ, hắn không khỏi cảm thấy uất ức cho mình. Trên thực tế, vừa rồi sau khi lạnh lùng nói xong câu kia với Bách Nhĩ, hắn liền hối hận, cho nên sau đó Bách Nhĩ tự dưng im lặng khiến hắn có chút hoảng hốt.

"Ta đang suy nghĩ một chuyện." Bách Nhĩ hơi buồn cười, nắn tai hắn "Không phải ngươi muốn tìm một á thú đẹp sao? Mấy người này cũng không tệ lắm, chọn một người đi, chúng ta nói với khách thú trước, để tránh bị người khác lấy mất."

Đồ đáp lại y bằng cái liếc mắt, sau đó lại chuyển mắt về, hỏi "Có phải ngươi muốn tìm bạn đời không?" Rõ ràng không muốn nói chuyện này với y, để tránh y thật sự có suy nghĩ đó, nên hắn mới cảnh cáo Linh, nhưng hắn lại không nhịn được, muốn biết rốt cuộc Bách Nhĩ nghĩ thế nào.

"Sao lại hỏi như vậy?" Bách Nhĩ kinh ngạc.

"Không có gì." Nhìn y tựa hồ cũng không có ý này, Đồ âm thầm thả lỏng, nhanh chóng chuyển đề tài "Về thôi."

"Ngươi chọn nhanh vậy sao?" Bách Nhĩ hơi bất ngờ.

"Chọn cái gì mà chọn? Có gì đẹp đâu chứ?" Đồ tức giận đáp, nâng móng vuốt cào vào chân Bách Nhĩ, ý bảo y xoay người. Lần này Bách Nhĩ thật sự kinh ngạc "Ngươi thấy chướng mắt với tất cả mấy người này?" Phải biết rằng dùng mắt của y nhìn, các á thú này đều xem như xinh đẹp, chẳng lẽ trong lòng Đồ còn nhớ tới Na Nông.

Đồ ậm ừ chẳng biết có phủ định hay không, sau đó hắn dùng đỉnh đầu đẩy thắt lưng Bách Nhĩ ra ngoài lều. Hình như hai mắt của hắn có vấn đề rồi, thế nhưng lại thấy các á thú này đều không thuận mắt bằng Bách Nhĩ? Đương nhiên không thể rồi. Chuyện này nhất định không thể để cho Bách Nhĩ biết được, nhưng mà có lẽ nên hỏi Tát thử xem.

Lúc nghe xong câu hỏi của Đồ, Tát phì cười, sau đó nện tay xuống đất, cười to, cười tới khi Đồ xém nữa là trở mặt.

"Ngốc quá, ta đã bảo ngươi theo đuổi Bách Nhĩ làm bạn đời đi cho rồi, vậy mà còn mạnh miệng." Ho khan một tiếng, Tát nhịn cười, mắng. Thật chẳng biết tên này theo đuổi Na Nông lâu như vậy, thế mà cảm giác thích một người cũng không hiểu rõ.

"Sao ngươi nhất định muốn ta cưới y làm bạn đời..." Đồ vẫn mờ mịt như cũ, lại có chút lo lắng, tuy chủ ý này hắn cũng không bài xích, thế nhưng hắn vẫn muốn cưới một á thú đẹp nhất.

Tát vỗ trán, đau lòng kêu rên, gã không biết tên bạn tốt bình thường khôn khéo, cái gì cũng có thể nhìn thấu sao vẫn khăng khăng mù mờ trong chuyện này, chẳng lẽ chỉ vì diện mạo đối phương không được đẹp lắm ư? Nếu thật sự là như vậy, thì hắn đáng phải chịu khổ.

"Nếu ngươi không muốn theo đuổi y, vậy để ta đi, ta thấy y rất tốt." Nghĩ một lát, gã nói như vậy. Gã cảm thấy việc này nếu nói kỹ cũng chẳng nói rõ được, hơn nữa gã cũng không hiểu lắm về khái niệm thích là gì, chỉ là bằng trực giác mà biết tình huống hiện tại của Đồ, ngoại trừ Bách Nhĩ, là không có khả năng tìm những người khác làm bạn đời đâu.

Quả nhiên vừa nghe lời này, Đồ lập tức bùng nổ "Không được!" Tựa hồ cũng hiểu phản ứng của mình có chút quá khích, hắn dừng lại, sau đó bổ sung thêm một câu "Bách Nhĩ nói hiện tại y không tìm bạn đời." Được rồi, tuy Bách Nhĩ thật ra chưa từng nói lời này, nhưng phản ứng của y chính là như vậy.

Thật là ngốc muốn chết. Tát cũng hơi nổi nóng, nếu đối phương không phải huynh đệ tốt lớn lên cùng gã từ nhỏ, gã sẽ chẳng thèm giải thích, đợi tới khi thú nhân thích Bách Nhĩ ra tay trước, xem tên ngốc này làm sao đây.

"Ngươi lại không muốn y, quan tâm y tìm bạn đời hay không làm gì." Gã tức giận nói "Kể cả ta không theo đuổi y, thì sau này cũng sẽ có thú nhân khác cảm thấy y tốt, dù sao cũng không phải chỉ có mình ngươi mới thấy y thuận mắt đâu."

Đồ không nói gì. Có lẽ hắn vẫn không hiểu hàm nghĩa thích một người, thế nhưng lại biết tuyệt đối không thể để cho thú nhân khác cưới Bách Nhĩ về.

Vì thế tụ hội ngày hôm sau xuất hiện một màn như thế này:

Một con sư tử lai báo toàn thân tuyết trắng, chỉ có một vòng lông màu nâu ở cổ, đuổi theo một á thú có ngoại hình không được thú nhân yêu thích, trên mặt còn có một vết sẹo, thỉnh thoảng vì y ngăn lại đám đông, thậm chí chắn ánh mắt của vài người dừng lại khá lâu trên người y.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì hả?" Bách Nhĩ nổi giận, y vẫn chưa từng thấy Đồ quấn người như vậy. Quấn người thì cũng thôi đi, điều khiến y căm tức là, con thú trắng này cứ che trước mặt y, khiến y vừa không có chỗ bước chân lên, lại không thể trao đổi với những người khác, càng miễn bàn tới việc đổi đồ vật.

"Ngươi muốn tìm bạn đời sao?" Đồ tủi thân khi bị quát, lại vẫn không quên dùng cơ thể cao lớn của mình ngăn ánh mắt của những người xung quanh.

Cái này là gì vậy? Bách Nhĩ khó hiểu, nhíu mày nói "Tìm bạn đời cái gì? Ta muốn xem có gì đổi về không. Ngươi cứ chắn ta như vậy, sao ta nhìn được hả?" Làm hại Cổ vẫn đi theo y không chịu nổi mà chạy đi chơi một mình rồi.

"Nhưng nếu có thú nhân bộ lạc khác coi trọng ngươi, muốn ngươi làm bạn đời thì sao?" Đồ vẫy vẫy cái đuôi, mắt lia nhanh qua các thú nhân hai bên đang xem náo nhiệt, tiếp tục truy hỏi.

Bách Nhĩ đưa tay day thái dương bắt đầu mơ hồ đau lên, nhẫn nại trả lời "Ta không muốn tìm bạn đời, hiện tại không muốn, về sau cũng sẽ không. Cho nên, ngươi có thể tránh ra không, ta sẽ không rời khỏi bộ lạc của chúng ta." Bởi vì Đồ hỏi Tát vấn đề kia không phải ở trong sơn động, nên Bách Nhĩ không nghe thấy. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng y cho rằng Đồ là bị tiểu thú nhân đột nhiên xông ra tối qua cùng với thú nhân Linh kích thích, lo y sẽ bỏ bọn họ tới bộ lạc khác, nên mới lo được lo mất như vậy. Không thể không nói được người ta coi trọng như thế, cảm giác cũng không tệ, nếu không y đã đá văng tên này ra rồi.

Nhận được đáp án khẳng định, Đồ hẳn sẽ thấy vui mừng, thế nhưng hắn lại chẳng vui chút nào, hắn cảm thấy câu "về sau cũng sẽ không" nghe có chút chói tai.

"Còn vấn đề gì nữa?" Thấy hắn vẫn che ở phía trước, không có ý tránh ra, Bách Nhĩ bất đắc dĩ hỏi.

"Thật ra… thật ra ngươi là á thú…" Đồ nghĩ một lát, sau đó ấp úng nói "Vẫn nên tìm bạn đời thì tốt hơn."

Lần này Bách Nhĩ thật sự bị hắn làm cho tức tới mức cười ra "Tìm bạn đời, tìm ai? Ngươi sao?" Y vốn muốn nói, ta tìm bạn đời hay không liên quan gì tới ngươi, kết quả giận dữ lại biến thành như vậy. Vì y biết Đồ có yêu cầu rất cao với dung mạo của bạn đời, cho nên y cảm thấy hắn nghe thấy câu này sẽ bị dọa đến tránh ngay đi, nào ngờ kết quả lại hoàn toàn ngoài dự đoán của y.

"Ưm… cũng… cũng không phải không được." Đồ hàm hồ nói, sau đó nhìn trời, lại nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn á thú trước mặt. Nếu hiện tại không phải đang ở hình thú, chắc mặt hắn đã đỏ bừng rồi.

Bách Nhĩ ngây người, một hồi lâu mới lấy lại *** thần, y im lặng nhìn chăm chú con thú cao lớn trước mắt này, lại hồi tưởng đoạn thời gian khác thường của đối phương, khóe môi y hơi căng ra, nói "Đừng lãng phí thời gian trên người ta, ta không thích thú nhân." Mặc kệ đối phương xuất phát từ nguyên nhân gì mà có ý này, y đều phải nói rõ ràng, để tránh làm lỡ chuyện của người ta.

Đồ cứng đờ, mặc cho Bách Nhĩ đẩy hắn ra, đi về phía trước, mãi tới khi bị một thú nhân đụng vào, hắn mới tỉnh táo lại, cuống quít đuổi theo.

"Vậy ngươi thích á thú à?" Tiếp tục ngăn Bách Nhĩ lại, hắn sốt ruột hỏi.

"Ta cũng không thích á thú." Lông mày Bách Nhĩ bất giác nhíu lại, nhìn vẻ nghiêm túc trong mắt đối phương, y biết nếu không giải thích rõ là không được, vì thế y nói "Ngươi theo ta." Chỗ tụ hội không phải là nơi phù hợp để nói loại chuyện này.

85. Chương 85: Nói Trắng Quá Ra Là Không Được

Từ trong miệng Bách Nhĩ, Đồ biết một loại sinh vật tên là nữ nhân. Nghe nói đó là một loài quái vật có năng lực sinh đẻ giống á thú, nhưng ngực có dư hai khúc thịt, ở dưới lại thiếu một khúc thịt. Được rồi, vô luận Bách Nhĩ miêu tả loại sinh vật đó đáng yêu, xinh đẹp cỡ nào, thì nghe tới tai hắn vẫn là một con quái vật.

Đương nhiên, Bách Nhĩ tuyệt đối sẽ không dùng từ ngữ thô tục như vậy để miêu tả nữ nhân, có điều y ngăn không được năng lực lý giải ngắn ngọn, dễ hiểu của thú nhân. Đối với chuyện này, y lựa chọn thỏa hiệp, chỉ

cần đối phương hiểu ý của mình là được, còn nữ nhân biến thành bộ dáng đáng sợ như thế nào trong đầu thú nhân cũng không có gì quan trọng phải so đo cả.

"Ta hiểu rồi." Lúc Bách Nhĩ chuẩn bị dùng hết lời nói để khuyên giải, Đồ đột nhiên buông ra một câu nhẹ bẫng như vậy.

"Ngươi hiểu?" Trong phút chốc Bách Nhĩ có cảm giác đang lấy hết sức lực để đi xách một thùng nước, lại đột nhiên phát hiện trong thùng thật ra không có nước, khiến y có chút mờ mịt.

"Ừ." Đồ gật đầu, bên trong đồng tử nâu sậm phản chiếu hình ảnh của Bách Nhĩ, nghiêm túc tới mức nói không nên lời "Ý của ngươi chính là ngươi sẽ không kết bạn đời với người khác." Trên thực tế, nam nhân thì được, bởi vì có thú nhân và á thú làm mẫu, hắn đại khái còn có thể tưởng tượng ra bộ dáng thế nào, nói chung là giống với bọn họ, thế nhưng là một phế… à, sinh vật vừa không thể hóa thành hình thú, vừa không thể sinh con. Còn nữ nhân, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Có điều không hiểu cũng chẳng sao, hắn cũng sẽ không biểu hiện ra là mình không hiểu trước mặt Bách Nhĩ. Hắn chỉ cần xác định một điểm, đó là ở đây Bách Nhĩ chính là á thú, hơn nữa y sẽ không đón nhận thú nhân cùng á thú khác là được. Còn Bách Nhĩ trước kia thích nam nhân hay nữ nhân lại có liên quan gì chứ, dù sao ở đây cũng chẳng có.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, nội dung y muốn biểu đạt sau khi bớt bớt giảm giảm đại khái chính là ý này, thế nhưng lại cảm thấy lời này từ miệng Đồ phun ra có chỗ nào đó không đúng. Chỉ là nếu tiếp tục tranh luận thì hơi quá, bởi vậy dù trong lòng thấy có chút không thích hợp, y cũng đành từ bỏ. Y lại không biết, cách hiểu của mình và Đồ thật ra không nằm trên một tuyến đường, cho nên sau này ngã xuống cũng không tính là vô tội.

Trở lại tụ hội, Đồ quả nhiên không chắn trước mặt y như hồi đầu nữa, mà ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, làm cho Bách Nhĩ rốt cuộc an tâm lại. Y cảm thấy thú nhân thật sự vừa chất phác, thật thà, phúc hậu, lại vừa dễ đả thông tư tưởng, cho dù bị từ chối cũng sẽ không xấu hổ, ngược lại còn tình nguyện đứng bên cạnh y như hồi trước, vì thế hảo cảm đối với Đồ trong lòng Bách Nhĩ lại tăng thêm hai phần.

Trong tụ hội thật ra không có đồ gì đặc biệt có thể khiến mắt Bách Nhĩ sáng lên, cũng có lẽ là do thú triều, nên ngoại trừ con mồi các thú nhân mới săn cũng không có mặt hàng khác. Ngược lại sọt dây leo đám người Bách Nhĩ chuẩn bị lại thu hút sự chú ý của người khác, rất nhanh liền được đổi hết.

Nhìn một đống đồ vật kỳ lạ trước mặt đám Duẫn, Nặc, có một cái gai thú dài hơn một trượng, có một cái gai mảnh như cây ngưu mao chiên, có da của dã thú y chưa từng thấy, còn có vài loại quả màu vàng…

"Dò la được chỗ nào có hắc thạch chưa?" Không thấy những thứ mình muốn, thí dụ như lương thực hoặc vũ khí kim loại, Bách Nhĩ cảm thấy hơi thất vọng. Có điều y vẫn đặt trọng tâm ở hắc thạch có thể đổi á thú, nên trời sáng y liền dặn dò những người khác để ý tìm hiểu xem nơi nào có hắc thạch và tác dụng của nó.

"Đa số không có ai biết hết, cũng có người bảo trước kia hình như có nhìn thấy, nhưng mà không nhớ là ở chỗ nào." Nặc lắc đầu "Ngay cả khách thú cũng không biết lấy hắc thạch để làm gì."

Bách Nhĩ nheo mắt, cảm thấy Ưng chủ kia muốn một số lượng hắc thạch lớn như vậy khẳng định có tác dụng đặc thù, nếu không biết rõ ràng, y thật sự có chút bất an. Đặc biệt nghĩ tới quặng sắt, quặng đồng có thể tạo ra binh khí ở kiếp trước, cảm giác bất an này càng thêm rõ rệt. Trước kia y đã thấy khoáng thạch, thế nhưng tối qua nhìn thấy hắc thạch đen đến thuần khiết, bên trong xoay chuyển ánh sáng rực rỡ, giống như vũ trụ sâu lắng, khiến người ta cảm thấy không cẩn thận sẽ bị hút vào, lại không giống với bất cứ loại khoáng thạch nào trong trí nhớ của y.

"Có một người chắc chắn biết nơi nào có." Đồ đột nhiên mở miệng, nói xong xoay người, chạy đi, chỉ lát sau liền tha một con khỉ xanh trở về.

"A… chào… chào ngươi, ta… ta tên là Phong." Con khỉ xanh run cầm cập, tránh răng nanh sắc bén của Đồ, lau lớp lông ở cổ bị cắn ướt, khua tay, nhỏ giọng chào hỏi Bách Nhĩ.

Tuy đối phương để hình thú, nhưng Bách Nhĩ vẫn cảm thấy cậu đang ngượng ngùng, nghĩ tới chuyện tối qua, y không khỏi mỉm cười "Chào ngươi, ta là Bách Nhĩ."

Không ngờ còn có á thú dịu dàng với mình như vậy, trong mắt Phong nhất thời lấp lánh lên, ho khan một tiếng, đang muốn trò chuyện vài câu với đối phương thì thấy con sư tử lai báo lông trắng, ngang ngược, độc

tài kia, nhẹ nhàng, tao nhã bước chân lên, giống như vô tình đứng giữa mình và á thú đó, lại vừa vặn ngăn tầm mắt của cậu.

Bách Nhĩ bất đắc dĩ, dù sao cũng không thể cách một con thú hùng tráng nói chuyện với người khác được, vì thế y ho nhẹ một tiếng cảnh cáo. Sau đó chỉ thấy con thú trắng hùng dũng trước mặt con khỉ xanh lập tức cụp tai xuống, im lặng bước qua một bên. Thấy hắn nghe lời như vậy, Bách Nhĩ ngược lại mềm lòng, nhịn không được vươn tay sờ lên lớp lông nhung màu trắng trên lưng hắn.

Cảm thấy cái vuốt nhẹ, dịu dàng trên lưng, sự nản lòng trong Đồ nháy mắt trở thành hư không, hắn vẫy vẫy cái đuôi, dựng tai lên, quay đầu ngoan ngoãn liếm bàn tay kia. Đương nhiên, chỗ hắn muốn liếm cũng không phải chỉ có bàn tay, có điều hắn biết nếu biến suy nghĩ trong lòng thành hành động thực tiễn thì hậu quả nhất định không tốt đẹp chút nào, cho nên hắn nhịn xuống.

Tay lại trở nên ướt sũng, Bách Nhĩ hơi cứng người lại, âm thầm hối hận sao mình mau quên thế, nhưng mà trước mặt mọi người, y lại không thể giở mánh cũ, lau sạch tay lên lớp lông trắng kia được, vì thế đành phải cứ như vậy chờ nó tự khô, sau đó lại nhắc nhở mình lần sau không được tái phạm, cộng với trước khi ăn nhớ phải rửa tay.

Nhìn thấy hai người thân mật với nhau, Phong có chút ủ rủ, không ngờ thật khó khăn mới có một á thú không ghét mình, thế nhưng lại đã có chủ.

"Ta có thể mang các ngươi đi tìm hắc thạch." Cậu thở dài, biết mục đích bọn họ tìm tới mình, cho nên mới chủ động nói ra.

"Ngươi có yêu cầu gì?" Bách Nhĩ vẫn không quen với việc thú nhân tương trợ không cần hồi báo, mà theo bản năng hỏi.

"Ta không..." Phong sửng sốt, theo phản xạ định từ chối, nhưng thời điểm nhìn tới đám người Nặc, cậu đột nhiên thay đổi chủ ý "Tiểu bộ lạc của chúng ta, lúc thú triều không còn bao nhiêu người nữa, còn có vài người tàn..." Cậu còn chưa nói xong, Bách Nhĩ đã đoán được vài phần "Ngươi muốn chúng ta tìm chỗ ở an toàn cho các ngươi hay là muốn gia nhập vào chúng ta?"

Phong vốn đang có chút khó mở miệng, không ngờ đối phương đã chủ động đề cập tới, trong lòng cậu không khỏi có chút cảm kích, vội vàng hỏi "Chúng ta có thể gia nhập với các ngươi sao? Cả những người tàn tật khác, được không?" Lúc trước bọn họ vốn đang bàn bạc có nên gia nhập bộ lạc Đại Sơn hay không, thế nhưng suy nghĩ tới vài thú nhân tàn phế, phần lớn các bộ lạc ngay cả thú nhân bộ lạc mình còn nuôi không nổi, huống chi là nuôi giúp người khác, cho nên cuối cùng họ vẫn bỏ ý định này đi. Có điều Phong lại phát hiện trong đám người Bách Nhĩ không chỉ có thú nhân tàn phế, còn có người lớn tuổi, hơn nữa ai nấy nhìn cũng có *** thần, vì thế cậu mới dám thử hỏi xem sao. Thật ra dù Bách Nhĩ không đồng ý, cậu vẫn sẽ dẫn bọn họ đi tìm hắc thạch.

Bách Nhĩ quay sang nhìn Đồ, phải biết rằng thung lũng hiện tại không phải của một mình y, y không thể chưa hỏi ý kiến người khác liền tùy tiện dẫn người về được.

"Ngươi quyết định đi." Đồ mở miệng. Trong tiểu bộ lạc đều là người hỗn tạp, bởi vì thiếu tộc vu ghi lại truyền thừa của bộ lạc, sáp nhập như vậy là chuyện rất thông thường, cộng thêm đối với việc băn khoăn nuôi thú nhân tàn tật không tồn tại ở chỗ họ, nên hắn không có ý kiến gì.

Bách Nhĩ đảo mắt qua những người khác, phát hiện không ai có ý phản đối, lúc này mới nói với Phong "Ngươi xác định những người khác trong bộ lạc các ngươi cũng sẵn lòng?"

Nghe khẩu khí của y, Phong biết họ đã đồng ý, cậu hưng phấn mà nhảy lên trên mặt đất bằng phẳng, nói "Ta đi nói với họ." Đang nói, người còn chưa rơi xuống đất, đảo mắt đã chạy mất dáng rồi.

Bách Nhĩ bị tốc độ của cậu làm cho kinh ngạc không thôi, y tán thưởng "Thật nhanh." Tính cách vội vàng, tốc độ rất nhanh. Trong lòng Bách Nhĩ cảm thấy dù mình thi triển khinh công cũng không thể sánh bằng đối phương được.

"Có nhanh nữa không phải vẫn bị ta bắt được sao." Đồ hừ một tiếng, không muốn thừa nhận trong lòng mình đang ghen tị khi con khỉ kia nhận được lời khen ngợi của Bách Nhĩ.

"Đồ rất lợi hại." Bách Nhĩ nhịn cười, nói. Y cảm thấy bình thường Đồ tỏ ra lạnh lùng nhìn rất dọa người, nhưng thật ra nội tâm hắn cũng chỉ như đứa trẻ chưa lớn thôi.

Quả nhiên, nghe được lời này của y, Đồ vẫy vẫy cái đuôi, có chút đắc ý, nhưng tựa hồ còn có chút ngượng ngùng, vì thế ánh mắt hắn lại lơ lửng trên trời. Những người khác nhìn đến, đều thấy hơi buồn cười.

"Người bộ lạc của Phong như thế nào?" Bách Nhĩ hỏi. Dựa theo ý tưởng của y là, người ngoài tiến vào đều phải đánh tan tư tưởng sắp xếp phân chia ra, để tránh họ gom lại tự tạo thành một tập thể nhỏ, tới lúc đó vừa không dùng được, cũng không có lợi cho việc dung hợp lẫn nhau. Nhưng nếu tộc trưởng đối phương vẫn còn, làm như vậy khả năng sẽ tạo ra bất mãn, trước đó phải nói rõ ra mới được.

"Bộ lạc họ cách bộ lạc Đại Sơn rất gần, đi đường hai ngày là có thể tới. Trước thú triều người cũng rất ít, đại khái có khoảng ba bốn mươi người thôi." Đối với chuyện bộ lạc khác, Đồ xem như hiểu biết nhiều nhất "Thú nhân tráng niên có khoảng hơn mười người, mỗi lần đi đổi muối đều phải phân ra tới một nửa. Tộc trưởng của bọn họ tên là Nam, là thú nhân trẻ tuổi, ta đã gặp, tính rất tốt, cũng rất dũng mãnh."

Bách Nhĩ trầm ngâm một lát rồi nói suy nghĩ của mình ra.

"Bọn họ gia nhập bộ lạc chúng ta đương nhiên sẽ không còn tộc trưởng, cũng không thể giữ lại tập tục của họ." Người nói tiếp là Nặc "Đây là quy củ, bọn họ đều biết. Tới lúc đó ngươi muốn làm sao thì làm, không cần lo lắng đâu."

Đang nói chuyện, thì thấy Phong mang theo ba thú nhân vội vàng đi tới. Ba người đều thú nhân có thân hình cao lớn, khỏe mạnh, Phong đi sau, càng giống con khỉ con và tiểu thú chưa trưởng thành.

"Người tóc đen kia chính là Nam." Bên tai vang lên giọng nói của Đồ, hơi thở ấm áp liền phả lên làn da sau tai của Bách Nhĩ, khiến Bách Nhĩ bất giác nổi da gà lên. Y hơi nghiêng mặt qua nhìn, thấy mắt con thú trắng kia đang chăm chú nhìn về phía trước, tựa hồ cũng không chú ý tới chuyện hai người quá thân mật.

Đại khái là vì lúc nãy biết tâm tư đối phương, nên y hơi mẫn cảm. Bách Nhĩ cảm giác như vậy, vì thế y quay đầu lại, làm như không có gì mà xích qua bên cạnh một bước nhỏ, nhưng y lại không chú ý tới ánh mắt của con thú trắng kia khi liếc qua mình có đắc ý lại có tiếc nuối.

"Hai người khác, một người tên là Vạn, một người tên là Giới, cũng thường tới đây đổi muối. Lần này chỉ có bốn thú nhân tới, có khả năng họ chỉ còn lại hơn mười người thôi." Đồ nói tiếp, ngược lại không có lập tức xích qua theo Bách Nhĩ, trong lòng hắn nghĩ, xem ra vẫn không nên nghe theo tên Tát lưu manh kia, hiện tại để Bách Nhĩ biết, y sẽ không cho hắn tới gần. Nếu không nói ra, có lẽ còn có thể thừa dịp ôm y một cái như hồi trước, hoặc đi cùng y tới dòng sông tắm rửa, dù cho chỉ có thể ở bên cạnh canh chừng, thỉnh thoảng liếc mắt qua nhìn thôi cũng được rồi.

Bách Nhĩ không nói gì, chỉ đang nghĩ xem vài người đó làm sao sống sót giữa thú triều, chẳng lẽ họ cũng tìm ra nơi an toàn để ẩn thân như họ?

"Phong tìm được một cái động trên vách đá, chúng ta trốn ở trong đó, ăn lá cây, rễ cây với thú con mà Phong đem về, mới chịu đựng được tới khi thú triều qua." Sau khi ra mắt lẫn nhau, đối với nghi hoặc của Bách Nhĩ, Nam trả lời như vậy. Bởi vì chỉ có Phong mới có khả năng đi trên vách núi như trên mặt đất bằng phẳng, cho nên thời gian đó họ may mắn sống sót gần như đều dựa vào Phong nuôi sống.

Bách Nhĩ nhìn về phía Phong, trong mắt không khỏi lại mang thêm vài phần tán thưởng, Đồ vẫy vẫy cái đuôi, rất cố gắng mới khắc chế mình không đi qua ngăn tầm mắt y lại.

"Các ngươi thật sự sẵn lòng nhận chúng ta sao? Ngay cả những người tàn tật?" Nam hỏi, vẫn có chút không thể tin được.

"Chỉ cần các ngươi bỏ được bộ lạc trước kia thôi." Bách Nhĩ cười nói.

Nghe được câu trả lời khẳng định, ba thú nhân này cũng lộ ra sắc mặt kích động và hưng phấn như Phong, thế nhưng còn có thể miễn cưỡng giữ vẻ trấn tĩnh. Nam nói "Chúng ta còn một vài người ở lại bộ lạc. Trước tiên để Phong dẫn các ngươi đi tìm hắc thạch, chúng ta lập tức dẫn những người còn lại tới đây."

"Đúng, đúng, đường tới chỗ có hắc thạch còn xa hơn bộ lạc chúng ta, sẽ không để các ngươi phải chờ đâu." Phong nhanh chóng nói, sợ đám người Bách Nhĩ nghe thấy bọn họ còn muốn về bộ lạc gọi người tới sẽ thay

đổi chủ ý.

Vì thế hai bên phân công nhau hành động, ba người Nam về bộ lạc dẫn người tới, Phong mang đám người Bách Nhĩ đi tìm hắc thạch. Sau khi Bách Nhĩ thương lượng với mọi người, y quyết định để Tát, Đằng, Nặc và Quả đi cùng đám người Nam trở về bộ lạc của họ, giúp hộ tống những người còn lại tới đây.

Đối với sắp xếp như vậy, mấy người Nam rất cảm kích, đồng thời chút thấp thỏm trong lòng cũng biến mất.

86. Chương 86: Bất Ngờ Bị Thương

Nơi có hắc thạch là một ngọn núi hoang thấp bé, trên núi mọc thưa thớt một ít cỏ diệp bạch huệ, không có cây cối, ngay cả cây bụi cũng không có, trông có vẻ vô cùng khác biệt so với nơi nơi đều là cây cối um tùm, to lớn của rừng rậm. Diệp bạch huệ trông giống như cỏ đuôi mèo, những viên đá màu đen phản xạ ánh sáng mặt trời, rọi vào mắt khiến người ta cảm thấy đau nhức.

"Trên ngọn núi nhỏ đó đều là hắc thạch." Phong chỉ qua bên kia, nói với Bách Nhĩ. Mất hai ngày rưỡi họ mới tới nơi, mà trong thời gian đó, cậu mới biết á thú trước mắt từng được cậu cảm thấy đồng cảm này, tốc độ di chuyển không chỉ sánh bằng thú nhân, mà khi chiến đấu với dã thú cũng dũng mãnh không kém gì thú nhân. Một á thú như vậy, thế mà ngày đó cậu còn dám dùng hắc thạch đổi lấy cơ hội qua một đêm, hiện tại ngẫm lại liền cảm thấy trên lưng ứa mồ hôi lạnh, may mà lúc đó Đồ xông ra, không thì chắc chắn cậu đã bị tẩn cho một trận rồi.

"Mọi người bắt đầu làm đi, tranh thủ trước khi trời tối có thể về tới chỗ đêm qua nghỉ chân." Bách Nhĩ nheo mắt, cẩn thận xem xét thật lâu, sau khi xác định không có nguy hiểm, y mới nói. Lần này bọn họ có mười lăm người tới đây, cầm sọt dây leo đám Nặc để lại chở hàng và túi da thú đổi lấy, nếu thuận lợi, hắc thạch mang về có thể mua được toàn bộ á thú mà khách thú đem tới.

Các thú nhân vẫn còn nhớ phòng ốc trong thung lũng chưa dựng xong, cũng không muốn trì hoãn bên ngoài quá lâu, nên không ai nói lời thừa, ngoại trừ để lại hai người canh gác, còn lại đều lấy túi, sọt nhanh chóng hành động. Bách Nhĩ đương nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đi lên ngọn núi nhỏ mới phát hiện trên đó gần như không có bùn đất gì hết, tất cả đều là hắc thạch với hình dạng lớn nhỏ bất đồng, viên nhỏ thì như hạt cát, viên lớn thì như nham thạch thô to, cùng với cỏ diệp bạch huệ cao tới đầu gối mọc từ khe cát đá ra, chúng đong đưa nhẹ nhàng theo gió, ngược lại có cảm giác trong xanh, đẹp đẽ. Các thú nhân vội vàng nhặt đá, cũng không chú ý tới cảnh vật chung quanh có đẹp hay không. Bởi vì khách thú không có yêu cầu, nên họ chỉ nhặt những hòn nhỏ, thật sự không có mới phải đi đục nham thạch, chỉ là nham thạch kia rất cứng, muốn đục ra cũng không dễ gì.

Bách Nhĩ vừa bỏ một hòn hắc thạch lớn cỡ bàn tay vào túi da thú bên chân, liền cảm thấy có thứ gì đó thoảng qua khóe mắt mình, y kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, thì thấy ngoại trừ cỏ dại bị gió thổi mà đung đưa ra, cũng không có cái gì khác.

"Sao vậy?" Đồ cách Bách Nhĩ không xa, vừa vặn nhìn thấy phản ứng của y, vì thế hắn đi tới hỏi.

"Không có gì, chỉ là hoa mắt thôi." Bách Nhĩ lại cẩn thận nhìn chung quanh, xác định không có bất cứ cái gì khác lạ, mới lắc đầu nói. Nhưng mà y vẫn cảm thấy có chút không yên tâm, vì thế y thúc giục "Mọi người nhanh lên."

"Ngươi qua bên cạnh ngồi đi, để ta nhặt là được rồi." Đồ cảm thấy sắc mặt y không tốt lắm, hắn nghĩ là do lên đường gấp rút nên Bách Nhĩ mệt mỏi, vì thế hắn đưa tay kéo túi da thú đã bỏ không ít hắc thạch của y về chỗ của mình.

Chỉ mới tăng tốc có nửa ngày, sao Bách Nhĩ lại mệt được, nhưng y cũng không tranh luận với Đồ, mà chỉ nói "Đừng nói nhảm nữa, nhặt xong sớm chút nào thì về sớm được chút ấy." Nói xong, y cúi người tiếp tục nhặt đá, nhặt tới lúc một tay ôm không nổi, liền đi qua chỗ của Đồ, bỏ vào túi da thú. Hai lần như thế, Đồ chịu không nổi, liền chủ động trả túi da thú lại cho y.

"Đúng là chẳng đáng yêu chút nào." Lúc quay lại, hắn lẩm bẩm một câu. Hắn nghĩ trước kia, ở trong bộ lạc, mấy á thú không phải tranh nhau ai yêu kiều, mảnh mai hơn, thì làm như thế nào để được thú nhân

thương yêu hơn, vậy mà sao Bách Nhĩ chẳng học được một điểm nào chứ.

Với thính giác nhạy bén của Bách Nhĩ đương nhiên không có khả năng không nghe thấy câu oán giận đó của hắn, nhưng y chỉ làm như không nghe thấy, cũng không thể bắt người ta quay lại, trịnh trọng tuyên bố bản thân y không cần phải trở nên đáng yêu. Thời gian làm mấy cái đó, không bằng y nhặt thêm nhiều hắc thạch còn tốt hơn.

Loại đá này rốt cuộc có ích lợi gì? Cầm một viên hắc thạch to trong tay, y nhìn kỹ, cảm thấy nếu không phải nó quá trong suốt, lấp lánh, bên trong còn có ánh sáng rực rỡ xoay chuyển, thì ngược lại khá giống than đá kiếp trước. Vậy thì chỉ dùng để đốt thôi? Y suy nghĩ, đang nghĩ là buổi tối, lúc nghỉ ngơi, ném một viên vào trong lửa thử xem thì đột nhiên thấy cổ chân bị thít chặt lại, như bị cái gì quấn lấy. Trong lòng y hơi hồi hộp, vì bản thân y lại không phát hiện có cái gì tới gần mình, lúc nhìn xuống thì chỉ thấy một nhánh cỏ, chắc là đi lại không cẩn thận bị vòng qua. Vừa định thả lỏng, rút chân ra, Bách Nhĩ liền thấy sức quấn của nhánh cỏ kia rất lớn, chỉ một lúc y chần chừ, thế nhưng nó đã ghim vào trong da thịt rồi.

"Mọi người cẩn thận, cỏ có vấn đề…" Vừa phát ra lời cảnh báo, Bách Nhĩ liền cảm thấy hoa mắt, hắc thạch dưới chân cuồn cuộn như mặt nước, cơ thể y lún xuống dưới. Bách Nhĩ phản ứng rất mau, thương đá trên lưng nhanh chóng rơi vào tay y, nội lực phát ra, cắm thương đá vào giữa nham thạch cứng cáp bên cạnh để ổn định cơ thể nghiêng ngả của mình.

Nhưng mà ngay sau đó, cỏ diệp bạch huệ khiến người ta cảm thấy đẹp đẽ kia lại chợt như rắn độc thè lưỡi ra, toàn bộ từ các khe cát đá màu đen lủi ra, nhanh chóng quấn lấy cơ thể Bách Nhĩ. Nếu Bách Nhĩ có bảo kiếm lợi đao trong tay có lẽ không thành vấn đề, nhưng hiện tại bởi vì nhánh cỏ quá mềm, dẻo, dù dùng một tay còn lại mang theo nội lực bắt lấy cũng chỉ có thể bẻ gãy được một chút, sau đó lại bị quấn nhiều hơn, thậm chí cả tay đi gạt cỏ cũng bị quấn vào, da bị xé rách, đi sâu vào thịt truyền tới từng cơn tê dại, sau đó y dần mất đi tri giác. Trong lòng y biết không xong rồi, nhưng ngoại trừ nắm chặt thương đá, không để mình bị kéo xuống cát đá, thì y không còn cách nào, chỉ hy vọng thú nhân khác nghe thấy lời cảnh báo của mình, có thể nhanh chóng thoát hiểm, như vậy có lẽ y còn có một cơ hội sống sót.

Có lẽ không qua bao lâu, nhưng y lại cảm thấy lâu như mình trải qua một đời người vậy, cơ thể hoàn toàn không còn cảm giác, đầu óc trở nên mơ hồ, tay phải vẫn còn nắm chặt thân thương đá. Mãi tới khi một giọng nói quen thuộc ghé vào tai y, lặp đi lặp lại một câu "không sao, có thể buông tay ra rồi", cuối cùng y mới thả lỏng để mình hoàn toàn rơi vào trong bóng đêm.

Đám Đồ đốt đuốc mới thiêu cháy được những nhánh cỏ quấn trên người Bách Nhĩ, nhưng Bách Nhĩ vẫn nắm chặt lấy thương đá, ai cũng không kéo ra được, lại không ai dám dùng sức quá mức, sợ bẻ gãy ngón tay của y. Rơi vào đường cùng, Đồ chỉ có thể ôm Bách Nhĩ, không ngừng nói với y "không sao, có thể buông tay ra rồi", nói tới mức miệng khô lưỡi cháy, khi những người khác gần như đều định khiêng cả tảng đá đem về, y mới buông tay ra.

Đợi tới lúc bế Bách Nhĩ tới địa phương an toàn, thú nhân ở đây mới chú ý tới trên người y chỗ nào cũng bị cỏ quấn tới có vết thương thật sâu chảy máu, có chỗ da thú mặc bên ngoài đều bị xiết tới rách tươm ra.

"Bách Nhĩ thế nào rồi?" Các thú nhân lo lắng hỏi Đồ vẫn ôm Bách Nhĩ trong ngực nãy giờ.

"Giờ còn chưa biết." Đồ duỗi một ngón tay, đặt dưới mũi Bách Nhĩ dò xét một lúc, lại áp tai tới tim của y, cảm thấy tim y đập hữu lực, vững vàng, hắn mới thoáng thả lỏng, mặt âm trầm nói. Sau đó hắn nhìn qua con khỉ xanh bị tình cảnh lúc nãy dọa sợ tới mức vẫn còn run rẩy, mà lạnh lùng hỏi "Sao ngươi không nói cho chúng ta biết mấy cây cỏ kia có vấn đề?" Lời nói này thay vì chỉ trích Phong, chi bằng là ám chỉ hắn càng hận chính mình, rõ ràng lúc trước Bách Nhĩ đã nhận ra điều bất thường, hắn lại không nâng cao cảnh giác, vì thế mới khiến Bách Nhĩ rơi vào tình cảnh nguy hiểm thế này.

"Ta… ta cũng không biết… Lần trước ta tới, còn… còn ngủ một đêm trên ngọn núi này… cũng không… không có việc gì hết…" Phong nhìn cả người Bách Nhĩ đều là máu, nước mắt cậu tuôn ra, ngược lại không phải sợ vì Đồ nổi giận.

"Loài cỏ đó thật kỳ lạ, chúng ta ở đó nhiều như vậy, nhưng hình như nó chỉ tấn công mỗi Bách Nhĩ." Kỳ do dự nói.

"Đồ, ngươi ôm Bách Nhĩ làm cái gì, y bị thương nhiều như vậy, ngươi không xử lý cho y thì để chúng ta làm." Mạc cùng Giác thấy bọn họ nói không ngừng, nhưng lại không ai giúp Bách Nhĩ xử lý miệng vết thương, liền nóng nảy, muốn đoạt người lại.

"Còn không tới lượt các ngươi." Đồ trừng bọn họ, bế Bách Nhĩ đi ra xa một chút, mới cúi đầu, khẽ liếm lên miệng vết thương trên mặt người trong lòng, nhưng chỉ liếm được hai cái, hắn liền thấy đầu lưỡi mình bắt đầu hơi tê, không thể không dừng lại "Cỏ này có vấn đề, nhớ mang về một ít. Ở đâu có nước?" Câu trước là nói với các thú nhân khác, câu sau là hỏi Phong.

"Ở bên kia, cách đây không xa có một con sông nhỏ." Tuy không phải lỗi của mình, nhưng Phong vẫn thấy rất áy náy, vì thế cậu gần như lấy tâm trạng bồi thường mà nói "Ta dẫn các ngươi đi."

Đồ hừ một tiếng, không từ chối, mà nói với các thú nhân khác "Hai người đi theo ta, còn lại tiếp tục nhặt hắc thạch, hai ba người một nhóm, cẩn thận một chút." Do tình cảnh lúc nãy của họ cùng với Phong đã trải qua, gần như có thể khẳng định mấy cây cỏ kia không tấn công thú nhân. Mà kể cả có thật sự nguy hiểm, nếu đã tới đây họ cũng không thể tay không mà về được. Trong suy nghĩ của thú nhân không có hai chữ "lùi bước".

Đi theo là Giác và Mạc. Quả nhiên không đi bao lâu liền nghe thấy tiếng nước chảy.

"Hai người các ngươi tách ra canh ở đây, Phong tới đối diện con sông đi." Đồ nói với ba người, hắn không muốn để họ tới bờ sông, bởi vì hắn muốn xử lý miệng vết thương cho Bách Nhĩ, nên không thể để ý tình huống xung quanh được, chỉ đành dựa vào họ, thế nhưng để họ nhìn thấy thân thể Bách Nhĩ là điều không thể nào.

Ba người Giác, Mạc, Phong cảm thấy sắp xếp như vậy rất hợp lý, cũng không biết Đồ lại nghĩ nhiều như thế.

Bế Bách Nhĩ tới bờ sông, phát hiện nước sông trong veo, bên trong còn có thể nhìn thấy cá bơi lội, hắn biết dòng nước này không có vấn đề. Cẩn thận cởi bỏ da thú bị xiết rách, nhìn thấy vết thương mới cũ chồng chất lên nhau dần lộ ra trên cơ thể kia, Đồ chỉ cảm thấy ngực mình xiết lại, có chút đau mơ hồ, chần chừ một lát, hắn cũng cởi tấm da thú quấn quanh hông mình, ôm Bách Nhĩ bước xuống sông.

Vẩy nước lên, cẩn thận rửa miệng vết thương, một lần rồi lại một lần, mãi tới khi đưa lưỡi qua liếm, thấy không còn cảm giác tê như lúc nãy, hắn mới đổi chỗ. Ánh mắt thỉnh thoảng dừng ở đôi mắt nhắm nghiền kia, hắn nghĩ khi đôi mắt ấy mở ra, bên trong ẩn chứa ánh sáng êm dịu, hắn liền cảm thấy trong lòng vừa mềm mại vừa khó chịu, không khống chế được mà lại gần, khẽ hôn lên hai mắt của Bách Nhĩ. Hắn còn nhớ lần trước Bách Nhĩ bị trọng thương, y cũng hôn mê như vậy, lúc ấy hắn canh giữ bên cạnh chỉ có lo lắng, chứ không khẩn trương, đau lòng như thế. Cho nên, Tát nói không sai, ngoại trừ á thú này, chỉ e hắn sẽ không muốn những người khác làm bạn đời của mình.

Nước suối chảy qua, có con cá lật mình nhẹ nhàng bơi qua, sau đó bị những hòn đá trong dòng nước ngăn lại, bơi không bao lâu, sau đó nó quẫy cái đuôi, lại lật mình lại, đảo mắt bơi vào trong dòng nước.

"Ngươi sẽ không sao đâu..." Trong lúc vô tình, Đồ thấy một màn kia trong mắt, một lát sau hắn mới hiểu ý nghĩa là gì, hắn dùng một tay ôm chặt Bách Nhĩ vào lòng, vui sướng thì thầm.

Lo lắng bớt đi phân nửa, cơ thể trong lòng đầy rẫy vết thương dần mang theo sức hút khác, liếm cánh tay, mắt cá chân còn không sao, nhưng lúc liếm tới xương quai xanh, hắn rốt cuộc không dám liếm tiếp nữa, hắn sợ mình sẽ làm ra chuyện khiến Bách Nhĩ ghét, khiến quan hệ của hai người xấu đi. Mặc dù là như thế, Đồ vẫn ôm Bách Nhĩ ở trong nước đứng hồi lâu, mới miễn cưỡng áp chế dục vọng thình lình nảy sinh của mình xuống.

Lên bờ, quấn da thú của mình cho Bách Nhĩ, bởi vì khá rộng, nên không cần lo chạm vào miệng vết thương. Hắn lấy quần áo da thú rách nát của Bách Nhĩ quấn quanh hông, lúc này mới kêu Phong đang ẩn mình trên ngọn cây bên đối diện dòng sông, sau đó bế Bách Nhĩ còn chưa có dấu hiệu thanh tỉnh quay lại.

87. Chương 87: Tỉnh Lại

Bách Nhĩ cảm thấy hình như mình đang nằm trên một tấm thảm bằng lông mềm mại, không quá bằng phẳng, hơn nữa tấm thảm lông này dường như còn đang di động, thế nhưng y lại không có cách để xác định, bởi vì ngoại trừ đầu óc thanh tỉnh, khôi phục thính lực, khứu giác, thì miệng, lưỡi của y đều cứng đơ, tay chân cũng không có cảm giác, mà mí mắt lại không thể nhấc lên được. Còn nội lực, ngược lại vận hành không bị cản trở, đáng tiếc đối với tình huống trước mắt của y lại không giúp được gì.

"Đồ, Bách Nhĩ còn chưa tỉnh à?" Tấm thảm bên dưới chậm rãi ngừng lại, bên tai vang lên giọng nói của Bố. Bách Nhĩ rất muốn mở miệng nói mình đã tỉnh rồi, đáng tiếc đầu lưỡi y lại không chịu động đậy.

"Ừ." Đồ trả lời rất đơn giản, giọng nói trầm thấp, nghe vào tai giống như một tầng sương mù dày mông lung. Bách Nhĩ cảm thấy dưới thân nhảy mất trở nên trống rỗng, sau đó y nhanh chóng được một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy, cái cảm giác được quý trọng này khiến y gần như cho rằng mình là một bảo bối vô giá nào đó.

"Lâu như vậy cũng chưa tỉnh, có khi nào y có chuyện gì không?" Lần này là Mạc hỏi, trong giọng nói có lo âu và buồn bã.

"Không đâu." Vẫn là Đồ trả lời, đáp án cũng ngắn gọn, quyết đoán như cũ, từ giọng nói lớn nhỏ và vị trí truyền tới, Bách Nhĩ cơ hồ có thể xác định được người ôm mình chính là Đồ.

"Lại đây, chỗ ta có thảm, buông Bách Nhĩ ra đi." Là giọng của Giác.

Đồ dừng lại, nhưng cũng không buông ra theo lời Giác "Mặt đất cứng lắm, để ta ôm y là được rồi." Nói xong, không để những người khác khuyên bảo, hắn đã lạnh lùng ra lệnh "Giác, Mạc, Phong, Sơn, Kỳ, mấy người các ngươi đi săn mấy con thú về đây, không cần quá nhiều, đủ đêm nay và sáng mai là được. Tháp và Liên canh gác, nửa đêm tới sáng, Hạ với Mông thay thế, những người khác sau khi nhóm lửa lên, thì tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi đi." Hắn chia thú nhân bên mình cùng nhóm với bên Bách Nhĩ, hiển nhiên vẫn luôn tuân thủ ước định trước kia cùng Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ cảm thấy cơ thể mình hơi hạ xuống, trước khi hoàn toàn áp xuống mặt đất, thì được một tấm thảm bằng lông dày, mềm mại bao lấy. Liên hệ với câu trả lời lúc nãy của Đồ, hiện tại y có thể xác định bao lấy cơ mình cũng không phải thảm lông thú chân chính, mà là con sư tử lai báo màu trắng kia. Trong khoảng thời gian ngắn, y có chút mơ hồ, không biết Đồ ôm mình là do còn ý niệm lúc trước hay chỉ đơn thuần là chăm sóc bằng hữu thôi?

"Cho Bách Nhĩ uống nước đi." Bố đang nói, tiếp theo là âm thanh cọ xát nho nhỏ của da lông.

Đồ ừ một tiếng. Sau đó dùng một tay nâng cằm Bách Nhĩ lên, miệng túi nước bằng da thú thô ráp chạm vào môi y, nước rót vào khe miệng, rồi chảy vào khoang miệng, có cảm giác mát lạnh khác với sự tê dại. Tinh thần Bách Nhĩ rung lên, rất muốn uống thêm mấy ngụm, nuốt được một chút cũng tốt rồi, nhưng dù y dùng hết sức lực cũng không có cách nào sai khiến các cơ ở cổ họng nuốt chút nước từ khoang miệng xuống, chỉ đành chán nản cảm nhận nước từ khóe miệng chảy ra ngoài, trượt theo gò má đi xuống.

"Y không nuốt được." Giọng nói của Bố hiện lên lo lắng.

"Đừng đút nữa." Đồ nói.

Có cái gì đó mềm mại, nóng ướt lướt qua nửa mặt, lau đi vết nước trên mặt khiến người ta không thoải mái đi. Bách Nhĩ lại không thấy vui chút nào, ngược lại có cảm giác rất không ổn. Không đợi y nghĩ rõ ra đấy là cái gì, thì thứ đó đã chạm vào môi y, mang theo hơi thở ấm áp, khiến y không khỏi cảm thấy mông lung.

"Ngay cả nước cũng không uống được, làm sao bây giờ?"

"Lần trước y bị thương, toàn thân nóng lên, chúng ta hình như đút máu thú... hay là đút chút đi."

"Ngay cả nước y cũng không uống được, sao mà đút máu thú?"

"Hay là dùng xương đẳng vân thú đi, không biết có thể tìm được đẳng vân thú không nữa."

"Đã bảo y không uống nước được mà, mấy cái khác đút vào chắc chắn không nuốt được đâu."

"Xoa ngực cho y đi."

Nghe thấy hai người nói chuyện, các thú nhân khác cũng tới gần, bắt đầu nhiều chuyện chẳng kém gì á thú, làm cho Bách Nhĩ nhức hết cả đầu, cộng thêm rốt cuộc y đã biết được lần trước mình chịu đựng qua cơn sốt cao như thế nào. Nghĩ tới máu tươi của thú cùng với tro xương đen thui của đằng vân thú, bao tử của y liền đau quặn lên, không biết là nên may mắn chính mình như vậy cũng chưa bị ép tới mất mạng nhỏ, hay là nên tỉnh lại đánh cho mấy thú nhân nhiệt tình lại xằng bậy này một trận. Còn đụng chạm nhẹ nhàng vừa rồi, y đã vứt nó lên chín tầng mây rồi.

"Cỏ ta bảo các ngươi lấy đâu?" Đồ mở miệng cắt ngang cuộc thảo luận của các thú nhân.

"Lấy rồi." Bố nói "Vốn muốn làm như Bách Nhĩ đào cả đất với rễ về, nhưng đào lâu vẫn không thấy rễ, chỉ có thể cắt đứt thôi."

Nghe bọn họ rốt cuộc chuyển đề tài, Bách Nhĩ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, âm thầm cảm thấy may mắn mình tạm thời tránh được một kiếp, lại phát hiện cảm giác tê cứng tựa hồ có dấu hiệu biến mất, vì thế y giật giật mí mắt, khẽ động thật lâu mới mở ra được. Lọt vào tầm mắt là một bộ lông tuyết trắng, giống như lần trước khi bị thương tỉnh lại vậy, đáng tiếc miệng y vẫn không cử động được, nên không có ai phát hiện y đã tỉnh.

"Loại cỏ đó rất kỳ lạ, dù bị chúng ta cắt đứt, nó cũng không di chuyển. Nhưng sao lại tấn công Bách Nhĩ kinh khủng như thế nhỉ?" Có người khó hiểu hỏi. Bách Nhĩ nghe thấy như thế, mới biết những người khác không hề bị tấn công, trong lòng y thấy yên tâm rất nhiều, cũng thấy có chút kỳ lạ.

"Bách Nhĩ không sợ dã thú, nhưng hình như hay bị mấy cây cỏ, dây leo bắt nạt, lần trước y bị dây quỷ thủ quấn lấy cũng không biết phải làm sao, vẫn phải chờ chúng ta tới cứu." Hạ nói, trong giọng nói của hắn ngoại trừ lo lắng, tựa hồ còn có chút ý cười.

Quá khứ không chói lọi bị đào ra, Bách Nhĩ tỏ vẻ rất buồn bực, lại chỉ đành chịu thôi, bởi vì dù sao sự thật chính là như thế.

"Loại cỏ đó có khi nào chỉ có phản ứng với á thú không?" Con thú trắng nằm sấp dưới thân khẽ động, vừa nói suy đoán trong lòng mình, vừa quay đầu liếm láp vết thương nặng nhất ở mắt cá chân của Bách Nhĩ. Bách Nhĩ có thể cảm thấy được đầu lưỡi ấm áp cùng ướt át, ngoại trừ điều đó ra, chỗ bị liếm qua vẫn cứng đờ, chẳng có một cảm giác gì, khiến y có suy nghĩ nếu hiện tại ai chém y mấy nhát, chắc y cũng chẳng nhíu mày một chút nào đâu.

"Ai biết, dù chúng ta ném hai con thú con lên, cũng chẳng thấy có phản ứng gì cả." Bố cảm thấy việc này thật sự rất kỳ quái, hắn chưa bao giờ thấy thực vật có mục tiêu tấn công đặc biệt cả.

"Cầm loại cỏ đó tới đây cho ta xem." Đồ ngẩng đầu, lại chợt đập vào ánh mắt của Bách Nhĩ, ngẩn ra một lát, sau đó hắn mừng rỡ hô "Ngươi tỉnh rồi!" Dù cho vẫn để hình thú, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới việc để người khác cảm nhận sự vui sướng và kích động từ hắn toát ra.

"Bách Nhĩ tỉnh rồi?" Vừa nghe thấy Đồ khẽ hô lên, rầm rầm một lát, các thú nhân vốn lần lượt tản ra liền tụ hết lại.

Bách Nhĩ khẽ giật mắt, lại thật sự không có cách nào trả lời bọn họ, thế nhưng được mọi người quan tâm như vậy, trong lòng y vẫn có chút cảm động.

"Ngươi có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện phải không?" Đồ thấy mặt Bách Nhĩ cứng lại, trừng mình, lại không nói chuyện, vì thế hắn hỏi, cuối cùng bổ sung thêm một câu "Nếu ngươi nghe thấy thì chớp mắt hai cái." Bách Nhĩ chớp hai cái, trong lòng lại thấy buồn rầu, y cảm thấy hiện tại nhìn mình nhất định trông rất ngốc.

"Không thể nói chuyện phải không?" Đồ tiếp tục hỏi.

Vô nghĩa! Bách Nhĩ nhắm mắt lại, mặc kệ hắn.

"Nếu Bách Nhĩ có thể nói chuyện, y đã nói rồi." Quả nhiên, những người khác cũng hiểu được câu hỏi này rất ngu xuẩn.

Đồ cười hì hì hai tiếng, lại gần liếm mặt Bách Nhĩ để xin lỗi, Bách Nhĩ đột nhiên mở mắt ra, trừng con thú mới rụt cái đầu bự lại, mắt y lộ ra vẻ tức giận. Tên nhóc này sao cứ liếm lung tung thế. Thật nghĩ mình là thú luôn đấy sao? Tuy là nghĩ như vậy, nhưng thực tế nguyên nhân vì Đồ dùng hình thú làm động tác này, nên dù y không vui cũng có hạn, nếu đổi thành hình người, thì không phải trừng mắt là xong chuyện đâu.

"Trên người ngươi có rất nhiều vết thương, có thấy đau không?" Đồ tiếp tục hỏi, chưa nhận được sự mất hứng của đối phương, hắn liền bổ sung "Đau chớp hai cái, không đau chớp một cái." Đến lúc này, hắn rốt cuộc cảm nhận được ưu điểm của việc biết đếm số, đồng thời càng quyết tâm học những thứ từ Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ rất muốn mặc kệ hắn, nhưng y vẫn chớp mắt. Có điều vừa chớp xong, lông mày y liền nhíu lại, bởi vì y cảm thấy miệng, lưỡi của mình bắt đầu hơi tê lên, chứ không phải hoàn toàn không có cảm giác như lúc nãy.

"Sao vậy?" Thấy sắc mặt y thay đổi, Đồ khẩn trương hỏi.

Bách Nhĩ thử mấp máy môi, sau đó dùng hết sức lực, rốt cuộc thoát ra được một chữ "A…" Còn không bằng không nói. Y ảo não không thôi.

"Có thể lên tiếng rồi!" Đồ đang khẩn trương liền biến thành vui mừng "Đừng vội, muốn uống nước không?" Xem ra độc tính của loại cỏ kia đang từ từ tản đi. Tuy ban đầu người ta hỏi hắn, hắn trả lời khẳng định như vậy, thế nhưng thực tế lúc này hắn mới xem như chân chính yên lòng.

"Ừm…" Bách Nhĩ muốn uống nhiều nước chút, chắc là có thể bức độc trong cơ thể y ra nhanh hơn.

Nhưng mà trong khi người khác lấy nước qua đút cho mình, Bách Nhĩ mới phát hiện y đã quá nóng vội rồi, vì lúc này cổ họng còn chưa thể làm hoàn chỉnh động tác nuốt, nước bị sặc vào khí quản, ngay cả ho khan cũng có vẻ mỏng manh, vô lực, làm Bố đang đút nước cho y sợ tới mức cuống quýt dừng lại.

Bách Nhĩ thật vất vả trở lại bình thường, vừa lúc nhìn thấy Đồ đưa cái đầu to tới, hiển nhiên lại định chơi trò cũ, liếm nước trên mặt y, Bách Nhĩ không khỏi nổi giận, dùng hết sức lực toàn thân, phun ra một chữ nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy "Cút…" Chẳng lẽ không biết dùng thứ khác lau sao?

Đồ cứng người lại, vô tội rụt đầu lưỡi đã thè tới bên miệng, trong mắt lộ ra oan ức và ủ rũ. Hắn chỉ muốn lau sạch nước thôi mà, đâu có phải muốn chiến tiện nghi của y đâu. Bách Nhĩ biết rõ việc này không thể nhượng bộ, bởi vậy y nhắm hai mắt lại, không nhìn hắn, mắt công lại mềm lòng.

Từ khi bắt đầu có thể phát ra tiếng nói, cảm giác của cơ thể cũng dần dần khôi phục lại, từ đầu là tê, sau đó là đau đớn. Bách Nhĩ nhíu mày lại, lúc này mới biết được toàn cơ thể mình đều là thương tích.

Đầu lưỡi nóng ướt liếm qua mắt cá chân, sau đó là cẳng chân… Đau đớn theo từng cái liếm này tựa hồ cũng dịu đi. Bách Nhĩ mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn con thú to, lông trắng chôn đầu nghiêm túc liếm miệng vết thương cho mình, khóe môi y xiết lại, cuối cùng vẫn mở miệng.

"Đừng liếm." Y đã có thể nói ra một câu hoàn chỉnh, không miễn cưỡng giống như lúc mới khôi phục cảm giác nữa.

"Nhưng liếm vậy, vết thương mới nhanh lành được…" Lúc này Đồ thấy rất oan ức, hắn không hiểu tại sao Bách Nhĩ lại khước từ hắn, hiện tại không có Cổ ở đây, hắn lại không muốn để thú nhân khác làm chuyện này.

"Không sao, đau chút vẫn tốt hơn là không có cảm giác." Bách Nhĩ vẫn không quen cô phụ tấm lòng của người khác, bởi vậy y nói thế, thử một lát, thấy mình có thể gắng gượng cử động, vì thế y nâng tay lên, đặt trên tấm lưng của con thú to, lông trắng kia, cố hết sức để mình ngồi dậy. Đồ thấy thế, lập tức quên đi khổ sở vì bị từ chối, đưa đầu qua, đẩy eo y lên, giúp y ngồi dựa trên lưng mình.

"Ta muốn uống nước." Bách Nhĩ thuận tay sờ lên cái đầu thú mềm mại của hắn, khẽ nói. Có cảm giác là tốt rồi, cho dù rất đau, nhưng so với một phế nhân tê liệt, không thể nhúc nhích thì tốt hơn nhiều.

Những người khác vẫn xúm lại đây, đang kinh ngạc không thôi vì biểu hiện khác hẳn bình thường của Đồ, lúc nghe thấy Bách Nhĩ nói, Bố còn cầm túi nước trong tay, vội vàng đi qua, đút nước cẩn thận hơn lần đầu cho Bách Nhĩ. Bách Nhĩ chậm rãi nuốt mấy ngụm, liền tỏ ý đủ rồi.

"Không phải việc lớn đâu. Các ngươi đừng lo lắng, đều đi nghỉ ngơi đi." Nhìn thú nhân vây quanh bốn phía, y chậm rãi mở miệng. Khiến đồng bạn lo lắng, y cảm thấy rất áy náy. Chỉ là trong rừng núi nơi đây có nhiều thứ quá kỳ lạ, dù y đã rất cẩn thận vẫn không thể tránh khỏi.

88. Chương 88: Hắc Thạch

Một tiếng động nhỏ vang lên, một viên hắc thạch lớn cỡ lòng bàn tay bị ném vào trong đống lửa, sau khi dồn vài cành cây khô vào, nó liền được đẩy lên trên mặt củi, bị ngọn lửa hừng hực liếm láp. Hai bên đống lửa dùng cây gỗ to dựng thành khung bếp, ở trên đặt nhuyễn cốt thú đã lột da, bỏ nội tạng, thịt thú nướng vàng ươm tản ra mùi thơm mê người, theo thú nhân lật qua lật lại, thỉnh thoảng rơi vài giọt mỡ xuống đống lửa, phát ra tiếng xèo xèo. Ở bên kia, vài thú nhân còn đang xử lý một con liêu thú, một con nhím, chuẩn bị lát nữa nướng một thể, để còn ăn thêm được một bữa sáng mai nữa.

Bách Nhĩ vẫn đang tựa vào hình thú của Đồ, tuy đã có thể gắng gượng cử động, nhưng chân y bị cỏ xiết quá sâu, chỉ e đi lại trong mấy ngày nay không được tiện lắm. Y nhận ra quần áo của mình đã bị thay đổi, quần áo da thú quá rộng, lỏng loẹt mặc ở trên người, cũng không thoải mái, trên đó còn tỏa ra cái mùi không thuộc về bản thân, nhưng Bách Nhĩ lại không nói gì hết. Có chuyện nếu đã xảy ra, thay vì đi ngược lại bới móc dấu tích, thì không bằng phớt lờ nó đi.

"Đốt viên đá này lên có ích gì không?" Tuy dựa theo phân phó của y, ném hắc thạch vào trong lửa, nhưng nhìn một lát, thấy không có gì khác lạ, Tháp vẫn nhịn không được hỏi.

"Không biết." Bách Nhĩ đáp, thật ra y chỉ muốn thử xem nó có giống than đá có thể đốt được hay không mà thôi. Nếu không thể, thì có thể loại trừ khả năng đầu tiên. Nếu có thể, bọn họ đã nhặt được món hời lớn rồi. Không thể không nói, y vẫn canh cánh trong lòng chuyện Ưng chủ muốn một số lượng lớn hắc thạch, khổ nỗi thông tin liên lạc ở thế giới này rất bất tiện, nên không thể tra tìm được gì.

Đối với chuyện Bách Nhĩ làm một vài việc kỳ lạ, các thú nhân đều đã quen, dù y chỉ trả lời như vậy, cũng không ai cảm thấy lãng phí công sức, chỉ là càng chú ý tới sự biến hóa của hắc thạch thôi. Đáng tiếc mãi tới khi thịt nhuyễn cốt thú nướng chín, sau đó thịt hai con thú kia cũng nướng xong, mọi người ăn hết, lại bỏ thêm vô số củi gỗ vào, tảng đá màu đen kia ngoại trừ càng sậm màu hơn thì không có bất cứ khác thường nào. Nhưng khi Bách Nhĩ cho người lấy nó ra khỏi đống lửa, cuối cùng mới phát hiện ra điểm khác lạ.

"Lạnh." Đồ vốn nhìn thấy thú vị, liền thò móng vuốt ra bới một chút, sau đó hắn kinh ngạc hô lên. Tiếp theo như là muốn chứng minh mình không bị ảo giác, hắn trực tiếp ấn đệm thịt ở chi trước lên, nhưng lại cứ ấn mãi, còn ánh mắt thì cổ quái nhìn Bách Nhĩ.

Ai cũng biết cho dù là đá lạnh, để trong lửa đốt lâu như vậy cũng không thể dễ dàng chạm vào. Động tác của Đồ đủ nói rõ là không nóng, hơn nữa tựa hồ... còn hơi lạnh, hắn rút móng vuốt lại, chạm lên mu bàn chân của Bách Nhĩ, cái lạnh thấu xương khiến Bách Nhĩ đưa ra kết luận này. Loại đá đó càng đốt càng lạnh, nếu muốn tạo thành binh khí, tựa hồ có chút phiền toái. Bách Nhĩ theo bản năng cầm cái móng vuốt thô to kia, đặt lên ống quần da thú của mình, vừa chậm rãi xoa lên đệm thịt lạnh như băng, vừa suy tư. Ưng chủ kia tìm loại đá này là để luyện kim hay thật ra là vì mục đích khác?

Đồ được xoa đến thoải mái, không khỏi hơi híp mắt lại, mặc dù hắn hơi lo sẽ làm Bách Nhĩ lạnh, thế nhưng lại luyến tiếc sự dịu dàng ngắn ngủi này, giữa mâu thuẫn, hắn liền chọn không rút móng vuốt lại.

Các thú nhân khác nghe thấy đá này đúng là lạnh, đều tò mò tới sờ một chút, sau đó chậc chậc mấy tiếng, sôi nổi nghị luận.

"Ta phải giữ lại một hòn, chờ thời tiết nóng hơn, đốt lên rồi đeo trên người, chắc chắn sẽ rất mát." Mạc phản ứng nhanh nhất, sau khi xác định nó thật sự lạnh, hắn lập tức quay sang sọt hắc thạch bên cạnh tìm kiếm, cuối cùng tìm ra một viên hình tròn, ngậm lên, dùng móng vuốt đâm thử một lỗ, để lấy dây da thú xỏ qua. Những người khác thấy thế, cũng đều có suy nghĩ, đầu óc càng linh hoạt hơn, bắt đầu có chủ kiến tới Bách Nhĩ, muốn y khắc chữ lên mặt trên hòn đá. Đáng tiếc Mạc đâm thật lâu, sau đó còn đổi thành gai thú nhọn, cứng, nhưng vẫn không thể vạch ra một vết nào trên mặt đá.

"Bách Nhĩ, sao ngươi cắm thương đá vào khối đá lớn đó được vậy? Cứng thế, đâu có đâm được đâu." Mạc mờ mịt, tới trước mặt Bách Nhĩ, giơ lên thành quả mình cố gắng cả buổi.

Vừa rồi Bách Nhĩ đang phủ định ý kiến Ưng chủ đổi hắc thạch là vì đặc tính nó càng đốt càng lạnh, để chịu đựng qua cái nóng của mùa hè, được Mạc nhắc nhở, y mới nhớ tới một chuyện "Thương của ta đâu? Còn cung tên nữa?" Sau khi tỉnh lại, bởi vì tay chân vô lực, vẫn không thể nhúc nhích, nên y không phát hiện thương đá, cung tên tùy thân của mình đều không thấy.

"Thương đá của ngươi vẫn cắm trong hắc thạch, chúng ta không rút ra được." Nghe y hỏi, Mạc bất đắc dĩ mở hai tay, bọn họ cũng không phải chưa từng cố gắng, mỗi người đều thử qua, nhưng không ai rút ra được "Sức của ngươi sao đột nhiên lại lớn thế?" Bởi vì thời gian ở chung không ngắn, đối với thân thủ của Bách Nhĩ họ cũng hiểu chút ít, các thú nhân biết, tuy Bách Nhĩ linh hoạt, dũng mãnh, thế nhưng nếu so sức lực với thú nhân thì cùng lắm là tương đương, có khi còn không bằng, cho nên thương đá kia lại cắm được vào một tảng hắc thạch lớn như vậy, điều này so với thân phận tà linh còn làm họ thấy khó tin hơn.

Bách Nhĩ nhìn kỹ hòn đá tròn không lưu lại một dấu vết nào, lại nghĩ tới lời nói của Mạc, y cũng cảm thấy không có cách nào để giải thích tình huống này, chẳng lẽ vì sống còn nên sức mạnh đột phát? Tựa như vị tướng quân tiền triều nào đó, từng tưởng tảng đá ở trong cỏ là con hổ, rồi bắn trúng ngập cả mũi tên, nhìn lại thì là tảng đá, nhưng khi bắn tiếp lại không thể nào cắm vào được. Ý nghĩ này chỉ chợt lóe qua, liền nghe thấy Mạc an ủi.

"Thương đá không khó làm, lúc trở về lại để Lão Thác giúp ngươi làm một cái tốt hơn. Còn cung tên của ngươi lại không chắc, bị cỏ quấn gãy rồi, cũng để Lão Thác làm lại một bộ tốt hơn cho ngươi đi, mất công về sau gặp dã thú lại đột nhiên gãy như vậy nữa." Cho nên ý nói hiện tại y không có vũ khí phòng thân. Bách Nhĩ giương mắt nhìn Mạc ăn nói rất cẩn thận, y mỉm cười "Không sao… không có gì đâu." Dù giờ có oán giận cũng vô dụng, cần gì phải khiến những người khác phiền não theo. Chỉ dựa vào một mình Lão Thác, vũ khí làm ra chung quy cung không đủ cầu, y nên suy xét tìm vài đồ đệ cho ông.

Thấy y cũng không giống như đang thương tâm, Mạc thở nhẹ ra, làm cho hắn nói khàn cả giọng, lại quên mất mục đích mình tới đây, vì thế hắn chạy lại về chỗ cũ, tiếp tục suy nghĩ về hòn đá kia của mình.

Vì muốn nhanh chóng bài trừ độc tố ra khỏi cơ thể, nên Bách Nhĩ uống nước khá nhiều, được một lát liền cảm thấy hơi mắc. Y khẽ động mình, muốn gượng dậy, đi giải quyết. Nếu là trước đây, y tất nhiên sẽ tùy tiện gọi một người đỡ mình đi, thế nhưng sau chuyện của Đồ, y đã hoàn toàn ý thức thân phận á thú của mình, nên hành động không khỏi có chút cố kỵ, để tránh mang thêm phiền toái không cần thiết. Ngược lại không phải y tự cho bản thân mình có mị lực cỡ nào đâu, mà chỉ cảm thấy đề phòng từ lúc chưa xảy ra cũng chẳng dư thừa.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Đồ thấy y cử động, cũng nhấc nửa cơ thể nằm sấp của mình lên, hỏi.

Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, mặt hơi nóng, phát hiện bởi vì Đồ lên tiếng, các thú nhân vốn đang nghiên cứu hắc thạch đều nhìn qua, khiến y không khỏi xấu hổ một trận. Nói gì đây? Nói là y muốn đi thay quần áo, muốn đi nhà xí, muốn giải quyết chút vấn đề? Chắc họ chẳng hiểu được ý tứ của từ nào đâu.

"Thấy hơi oi bức, nên muốn đi dạo một chút." Tuy biết nơi này không cần chú ý cái gì nho nhã, cái gì thô tục, nhưng cuối cùng y vẫn không thể đặt giáo dục lễ nghi hơn ba mươi năm qua một bên, mà nói hai chữ "đi tiểu" ra khỏi miệng trước con mắt của bao nhiêu người được.

"Cử động còn chẳng được, đi cái gì chứ. Với lại bên ngoài tối như mực, cũng không an toàn đâu…" Đồ thấy hơi khó hiểu, miệng thì không đồng ý, nhưng vẫn chậm rãi đứng lên theo động tác của Bách Nhĩ, để y có thể dựa vào.

"Bách Nhĩ là muốn đi tiểu?" Bố vẫn luôn đút không ít nước cho y nhận ra, rất thật thà hỏi.

Người Bách Nhĩ cứng đờ, nhiệt độ trên mặt càng tăng, nhưng cũng không phản bác, mà buông mắt, cúi đầu, ừm một tiếng. Y thầm nghĩ thú nhân này ăn nói tùy tiện thế, xem ra cũng không xem y là á thú, nếu đã vậy, y cũng chẳng cần biểu hiện quá rõ rệt, ngược lại khiến bọn họ để tâm, chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

"Đi tiểu thì nói đi tiểu, có cái gì xấu hổ đâu chứ." Nghe thấy y trả lời, các thú nhân đều nở nụ cười "Để Đồ

đỡ ngươi đi đi, ngươi như bây giờ, chỉ e đi không được vài bước đã ngã nhào xuống rồi, đừng để thương thế tăng thêm nữa." Thực tế, đối với thân phận á thú của bản thân, Bách Nhĩvẫn ôm một phần tâm lý tự gạt chính mình, nhưng y lại không biết với tính chiếm hữu rõ rệt của Đồ như thế, các thú nhân dù ngốc cũng nhận ra, huống chi nhạy bén là bản năng đứng đầu của thú nhân, đối với hết thảy xung quanh mình, thí dụ như hoàn cảnh biến hóa, cảm xúc con người thay đổi, vân vân… họ đều nhận biết rất nhạy bén.

Bách Nhĩ biết lời bọn họ là sự thật, từ chối lại không hay, với lại y cũng hiểu ngượng ngùng quá thì không giống nam nhân, bởi vậy y nhìn Đồ, mỉm cười, nói "Làm phiền rồi".

Tuy rằng vừa rồi khi bị người ta vạch trần ý nghĩ chân chính, động tác buông mắt của y rất nhẹ, biểu tình trên mặt cũng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng Đồ vẫn nhận thấy một tia xấu hổ trong đó, bản thân hắn cảm thấy đáng yêu vô cùng, cũng không lập tức chủ động đề nghị giúp đỡ. Lúc này thấy y không bỏ qua mình, mà đi nhờ những người khác, hắn càng vui mừng, vội vàng đi tìm một tấm da thú, sau đó mới hóa thành hình người, quấn quanh hông. Từ sau cái ngày nói rõ đó, hắn cảm thấy Bách Nhĩ ngầm bài xích mình, trong lòng hắn thật ra vẫn luôn thấp thỏm, bất an. Bởi vì hắn biết Bách Nhĩ khác với Na Nông, muốn là muốn, không muốn là không muốn, y tuyệt đối sẽ không mập mờ, đùa giỡn người ta, nhưng đồng thời hắn càng hiểu nếu mình biểu hiện cưỡng ép quá rõ ràng, nhất định sẽ đẩy á thú này ra càng xa, cho nên hắn thà rằng tỏ ra yếu thế để giảm tâm phòng bị của đối phương, lấy cơ hội chầm chậm tiến tới còn hơn.

"Ta bế ngươi đi." Đi tới trước mặt Bách Nhĩ, hắn nói, không đợi đối phương từ chối, đã xoay người, bế ngang y, đi ra ngoài.

Do bất ngờ nên Bách Nhĩ không kịp đề phòng, y vội vàng đưa tay bám chặt lấy vai Đồ, ổn định cơ thể mình, đợi lúc phản ứng lại, mặt đã xanh lét đi.

"Thả ta xuống, ta tự đi được." Y buông mắt, giấu giận dữ trong mắt đi, trầm giọng nói, trong giọng nói mang theo uy nghiêm không cho phép.

Rất ít khi y để lộ mặt này trước mặt các thú nhân, nhưng đã lộ ra thì lại khiến người ta sợ hãi. Đồ chần chừ một lát liền làm theo. Hắn gần như có thể đoán trước được, nếu mình không nghe theo, sau này đừng hòng tới gần Bách Nhĩ.

Chân chạm xuống mặt đất, Bách Nhĩ hơi thở nhẹ ra, cũng không kháng cự Đồ gần như ôm mà đỡ mình đi. Tới chỗ tối bên ngoài, lúc muốn giải quyết, không cần y mở miệng, Đồ đã tự động lánh mặt. Chờ sau khi y đi xong, rồi lên tiếng, hắn mới đi tới đó. Không thể không nói Đồ thức thời như vậy, khiến sự đề phòng trong lòng y giảm đi không ít, sau khi trở về cũng chẳng nghĩ tới chuyện đổi chỗ ngủ nữa, vẫn để con thú trắng này bao lấy cơ thể mình một đêm.

Sáng sớm hôm sau xuất phát, để không làm chậm tiến trình, lúc Đồ đề nghị chở, Bách Nhĩ cũng không thể khước từ. Không những có kinh nghiệm cưỡi ngựa, mà còn cưỡi ngựa điêu luyện, nên khi dạng chân ngồi trên con thú trắng hùng tráng chạy thần tốc, Bách Nhĩ không hề cảm thấy không quen, cảm nhận gió xoẹt qua hai má, nhìn cây cối lùi nhanh ra sau mình, trong lòng y dâng lên một cảm giác vui sướng được tung hoàng ngang dọc đã lâu trước kia, cái cảm giác khác với lúc y thi triển khinh công, đồng hành với họ.

Đồ cũng là lần đầu tiên chở người, hơn nữa còn là người mình luôn nghĩ về, có lẽ muốn chứng minh năng lực của bản thân, có lẽ là đơn thuần muốn nhận được sự tán thưởng từ đôi mắt sáng, thâm thúy kia, hắn càng dùng sức chạy, chưa bao giờ chạy nhanh và vững vàng như thế. Năng lực của hắn ở trong các thú nhân vốn nổi bật hơn người, cứ như vậy, các thú nhân khác đi cùng đều trở nên có chút vất vả. Lộ trình hai ngày rưỡi, lại tiết kiệm được khoảng nửa ngày, khiến bọn họ chạy tới muốn hộc máu ra luôn. Đợi đến bộ lạc Đại Sơn, nếu không phải thật sự không còn sức lực, chỉ e hắn đã bị cả đám dần cho một trận rồi.

89. Chương 89: Đổi Lấy Á Thú

Ở bộ lạc Đại Sơn, đám Tát cũng là một ngày trước mới trở về, như Đồ đoán trước vậy, bộ lạc của Phong quả nhiên chỉ còn mười mấy người, trong đó có tám thú nhân, còn lại đều là á thú cùng tiểu hài tử.

Khi mọi người nhìn thấy Bách Nhĩ được Đồ chở về, mấy người mới gia nhập thì không cảm thấy gì, nhưng đám người Tát, Nặc lại có chút giật mình, tất cả đều lần lượt thân thiết vây tới, quả nhiên phát hiện Bách

Nhĩ bị thương. Tiểu Cổ khổ sở tới mức cứ đảo quanh Bách Nhĩ, oán trách mình không đi theo, hại nghĩa phụ bị thương cũng không có ai liếm miệng vết thương cho.

Đồ nghĩ thầm, ngươi mà đi, vậy còn chuyện gì cho ta làm. Đồng thời hắn âm thầm quyết định, về sau hễ cùng Bách Nhĩ ra ngoài, nhất định phải nghĩ cách gạt Cổ ra.

Lúc này Bách Nhĩ ngoại trừ chỗ bị thương khá nặng, thí dụ mắt cá chân bị cỏ quấn đầu tiên, thì trải qua hai ngày, những chỗ khác đều đã lành gần hết rồi, chỉ là không thể đi nhanh, vì thế y xoa đầu Cổ trấn an, không ngờ thằng bé này lại đau lòng vì chuyện đó như vậy.

Nghe Giác, Mạc kể những chuyện đã xảy ra, những người không đi vừa kinh ngạc vừa may mắn, kinh ngạc vì có loại cỏ chỉ tấn công á thú, may mắn là loại cỏ đó không tấn công thú nhân, nếu không lần này những người đi tìm hắc thạch chỉ e đã bị thương nặng rồi. Các á thú nghe thấy, mặt đều trắng bệch đi, mắt nhìn về phía Bách Nhĩ bất giác thêm vài phần kính nể, tin phục. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, nếu đổi lại là mình, khẳng định đã bị loại cỏ kia kéo xuống đất rồi, dù không như thế, thì một thân thương tích cũng đủ cho bọn họ chịu đựng, nào còn có thể cười nói như Bách Nhĩ được. Vì thế đối với việc Bách Nhĩ bắt buộc bọn họ rèn luyện, họ cũng đều hiểu theo cách của mình.

"Lần này đổi được không ít gai thú dài, còn cứng hơn cả đá, ta sẽ dùng cái đó làm mâu cho ngươi." Nhắc tới thương đá và cung tên bị hỏng, Lão Thác lập tức nói. Trong suy nghĩ của ông, làm vũ khí chỉ tốn chút công sức, chỉ cần người còn khỏe là được rồi. Hiện tại Bách Nhĩ có thể so sánh với trụ cột *** thần của họ, nếu không có y, còn chưa dựng thành bộ lạc chỉ e đã sụp đổ rồi.

"Làm phiền Lão Thác rồi." Bách Nhĩ tự biết lấy năng lực hiện tại của y, không có vũ khí là không được, y cũng không ra vẻ từ chối, mà gật đầu đồng ý.

Tộc trưởng Viêm cùng tộc vu Cốc của bộ lạc Đại Sơn nghe thấy Bách Nhĩ bị thương, cũng lại hỏi thăm, khi nghe mấy người nói tới hắc thạch cùng cỏ diệp bạch huệ, họ đều cảm thấy có chút kỳ quái. Bộ lạc Đại Sơn là chủ nhân tụ hội của các bộ lạc, bởi vì cần sự bảo vệ và địa bàn của họ, nên khách thú cũng không bắt họ lấy hắc thạch để đổi á thú như các bộ lạc khác, mà có thể dùng con mồi hoặc thực vật để đổi. Cũng chính vì như vậy, bọn họ mới không đi tìm hắc thạch, cũng không biết hắc thạch lại quái dị như thế, về phần loại cỏ diệp bạch huệ chỉ tấn công á thú cũng là lần đầu tiên nghe nói đến.

"Vu trưởng, loại cỏ đó chắc có ích cho việc chữa thương không ít đâu." Bách Nhĩ nói với Cốc vu say mê nghiên cứu thảo dược. Tuy nọc độc của đại đỗ thú cũng có thể làm thuốc tê, thế nhưng dù sao cũng không tốt bằng việc dùng cây cỏ.

Không cần y nói, Cốc vu đã để ý tới tác dụng của diệp bạch huệ, nghe đám Đồ mang về không ít, ông liền xin hơn một nửa. Lúc ấy vì lo lắng Bách Nhĩ vẫn chưa tỉnh, nên Đồ mới cho người lấy ít cỏ trở về, để cho Cốc vu xem thử xem có cứu chữa được không, hiện tại Bách Nhĩ đã tự tỉnh, loại cỏ này dĩ nhiên không còn tác dụng gì với hắn. Có điều hắn vẫn bảo thú nhân khác giữ lại một chút, còn có thể dùng để làm gì, thì tạm thời chưa suy nghĩ ra.

Mấy ngày đám người Bách Nhĩ rời đi, các tiểu thú nhân vẫn đang chơi ở tụ hội, Lão Hãn thì vẫn đi theo Cốc vu, muốn nhận biết nhiều loại thảo dược từ Cốc vu hơn, để tránh lúc Bách Nhĩ tóm ông ra ngoài hỏi, ông lại tìm không ra cái gì để dạy cho y. Cốc vu hiếm khi có được một người bạn gần tuổi như vậy, vả lại còn có sở thích tương đồng, sao lại khước từ được chứ, thật sự có thể xem như là dốc túi chỉ dẫn. Vài ngày sau, hai người đã trở nên tâm đầu ý hợp.

"Thật ra nếu nói ai là người nhận biết thảo dược nhiều nhất, chữ viết nhiều nhất, vẫn là tộc vu bộ lạc Hắc Hà các ngươi đấy. Có điều lão già đó tính tình rất quái, lại rất thích làm ra những thứ hỗn độn." Nói tới đây, Cốc vu lắc đầu, thở dài.

Bách Nhĩ chẳng có hảo cảm gì với lão tộc vu âm trầm của bộ lạc cũ kia, cũng rất khi nghe thấy người khác nói chuyện liên quan tới ông ta, lúc này nghe vậy, y không khỏi có chút kinh ngạc. Y còn tưởng lão già đó chỉ biết múa mấy động tác kỳ quái, sau đó làm chút nước canh ghê tởm cho người bị thương uống chứ.

"Chúng ta cũng không phải sinh ra đã vừa già vừa xấu như vậy." Đối với nghi hoặc của Bách Nhĩ, Cốc vu mở cái miệng thiếu răng, cười ha ha "Lúc còn trẻ chúng ta cũng như các thú nhân ngươi nhìn thấy đấy, cường tráng, dũng mãnh, anh tuấn, còn có thể tới bộ lạc khác trao đổi."

Cường tráng? Dũng mãnh? Bách Nhĩ đảo mắt qua lão nhân lưng gù, thấp bé, trong lòng miễn đưa ra bình luận.

"Trí nhớ của Lão Cát rất tốt, đầu óc lại nắm bắt nhanh, chúng ta đi cùng, chỉ có ông ta là nhớ hết được những gì vu trưởng dạy thôi." Trong mắt Cốc vu toát ra thần sắc tưởng nhớ, sau đó ông cảm khái "Nếu ông ta có ở đây, chắc sẽ biết loại cỏ này là thế nào."

"Quan hệ của vu trưởng và Cát vu hình như rất tốt?" Bách Nhĩ hỏi, nghĩ tới tộc vu chỉ biết kêu mình là tà linh với ánh mắt âm u ngấm ngầm kia, y liền nhíu mày. Tuy y rất trọng người có tài, thế nhưng nếu người kia cả ngày đều muốn tìm y gây phiền toái, cũng là một chuyện khiến người ta rất nhức đầu.

"Tốt cái gì! Tính xấu như ông ta, có ai quan hệ tốt với ông ta mới là chuyện lạ đấy." Cốc vu trề môi, tức giận nói, thế nhưng Bách Nhĩ lại nhìn ra từ sắc mặt ông, sự thật cũng không phải như vậy.

Có điều Cát vu dù sao cũng không có ở đây, cho nên hai người cũng chỉ nói một chút liền thôi, rất nhanh sau đó chuyển sang đề tài khác. Bởi vì bọn họ cũng không định lấy hết hắc thạch đem về để đổi á thú, nên Viêm muốn lấy một chút, hiển nhiên cũng giống Bách Nhĩ, muốn biết thứ này rốt cuộc lấy để làm gì. Hắn không giống Bách Nhĩ, biết tới vũ khí kim loại có lực sát thương lớn, nên không có quá nhiều lo lắng, mà chỉ đơn thuần là tò mò thôi.

Về phần chuyện đổi á thú, Bách Nhĩ để các thú nhân đi, có điều trước đó y dặn dò bọn họ, đầu tiên xem tay và chân của á thú, thô ráp, có vết chai sần thì ưu tiên chọn, còn lại là do bọn họ tự quyết định. Còn các thú nhân có đem các á thú xinh đẹp nhất kia về hay không, y ngược lại không quan tâm. Mà đối với Đồ có muốn tìm một á thú đẹp hơn Na Nông hay không, y cũng lười để ý tới, chỉ cần đừng theo đuổi y là được rồi.

Cuối cùng các thú nhân mang về hơn một trăm á thú. Bởi vì số lượng này so với thú nhân hiện có của họ mà nói thật sự quá nhiều, dựa theo suy đoán của y, các thú nhân có thể đổi được khoảng hai ba mươi người thôi. Sau khi hỏi ra mới biết được, các thú nhân này học được thói quen nhặt người của y. Lúc họ tới thì đã muộn, với lại mất mấy ngày, bộ lạc có thể mua á thú đều đã mua, thậm chí đã rời đi, còn lại một trăm á thú này là không ai muốn. Dựa theo cách nói của khách thú, mấy á thú này chưa từng đi xa nhà, lúc trên đường đi, bệnh chết không ít, nếu những người còn lại không ai muốn lấy, bọn họ còn phải đi tới nơi xa hơn, chắc sẽ còn có nhiều người vì bệnh tật, cùng với tập kích của thú mà chết trên đường hơn nữa. Các thú nhân vốn có chút mềm lòng, lại có vết xe đổ nhặt người già yếu, tàn tật của Bách Nhĩ, sau khi thương lượng, liền quyết định lấy hết các á thú còn lại. Đương nhiên, nếu ở bộ lạc trước kia, dù á thú rất trân quý, bọn họ cũng chẳng dám bỏ hết vào túi, bởi vì nuôi không nổi. Thế nhưng hiện tại bởi vì gần như tin tưởng mù quáng vào Bách Nhĩ, vì thế bọn họ liền không do dự mà quyết định.

Đối mặt với số lượng lớn như thế, dù bộ lạc Đại Sơn có nhân số vượt xa họ, Viêm vẫn cảm thấy sợ hãi. Bởi vì bộ lạc Đại Sơn vốn không thiếu á thú, nên lần này chỉ cần ba mươi người, để thú nhân độc thân không tới mức không có bạn đời thôi.

"Với ít thú nhân như thế, các ngươi có thể nuôi sống nhiều á thú vậy sao?" Viêm chỉ vào vài thú nhân ngồi rải rác trong sơn động, không biết là muốn khuyên bảo hay chỉ do kinh ngạc. Thậm chí hắn còn nuốt một câu vào, đó chính là trong các thú nhân này còn có rất nhiều người tàn tật. Tuy thú triều lần trước hắn đã thấy sức chiến đấu của những người Bách Nhĩ mang đến, thế nhưng trong đó dù là tàn tật cũng chỉ là mù một mắt, điếc một tai, không có người cụt tay cụt chân, cho nên lần này nhìn thấy đủ loại thú nhân tàn tật, hắn thật sự hoảng sợ.

"Không sao." Bách Nhĩ xua tay, có chút bất đắc dĩ. Đổi cũng đã đổi rồi, còn có thể làm gì, chẳng lẽ trả người lại? Sau này muốn tìm cơ hội quang minh chính đại như vậy để đổi á thú chỉ e cũng không dễ dàng.

Thật không hiểu bọn họ từ đâu có loại tự tin thế này. Viêm lắc đầu, nhưng không nói thêm gì nữa, dù sao cũng là chuyện của bộ lạc khác, còn chưa tới lượt hắn phải bận tâm.

"Lấy nhiều á thú như vậy, các ngươi định sắp xếp thế nào?" Sau khi chờ Viêm đi, sắc mặt Bách Nhĩ mới trở nên nghiêm nghị, nhìn về phía đám người Đồ, Tát. Tuy y có năng lực giải quyết vấn đề này, thế nhưng cũng muốn cho bọn họ biết, có việc trước khi làm, nhất định phải nghĩ rõ hậu quả có khả năng xảy ra, mà không thể chỉ vì nhất thời mềm lòng hoặc xúc động, như vậy sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái.

Nghe y hỏi, cơ thể Đồ khẽ động, tựa hồ muốn đứng lên, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Cổ, Tiểu Mục nằm bên chân Bách Nhĩ, hắn đành phải bỏ chủ ý này đi. Từ sau khi trở về, hắn không được gần gũi với Bách Nhĩ nữa, vì thế hắn cảm thấy rất buồn bực.

"Nếu trong những á thú đó có người làm việc cho Ưng chủ, vậy phải làm sao?" Không đợi bọn họ trả lời, Bách Nhĩ lại từ tốn mở miệng. Thực tế, trước khi quyết định đổi á thú, y đã nghĩ tới vấn đề này, vốn định tự mình âm thầm giải quyết, thế nhưng lúc thấy các thú nhân không quan tâm khả năng của mình có bao nhiêu, đã đem theo một đám á thú không biết làm cái gì trở về, y cảm thấy cần thiết để họ thấy rõ một chút hiện thực.

"Không thể nào, Ưng chủ gì kia đều không muốn bọn họ, sao bọn họ còn có thể làm việc vì hắn chứ?" Mạc là người đầu tiên dốc hết sức chủ trương mang tất cả á thú này về, nghe y nói thế, hắn không tin, đáp lại.

Thế nhưng lại có một số thú nhân lộ ra sắc mặt suy nghĩ sâu xa. Chuyện Ưng chủ thống nhất thảo nguyên phương Nam nổi lên trong lòng họ, lại có ai có thể cam đoan Ưng chủ kia sẽ thỏa mãn với tình trạng trước mắt, mà không có chủ ý đánh tới rừng rậm Lam Nguyệt. Mà nếu muốn đánh, một trong những điều quan trọng nhất chính là biết rõ vị trí các bộ lạc đang ở. Nếu trong các á thú thật sự có người của Ưng chủ, hậu quả sẽ rất khó lường.

"Chẳng lẽ không lấy nữa?" Tát nhíu mày hỏi. Trong suy nghĩ của gã, đã có nguy cơ thì phải bóp chết nó khi còn ở trong nôi.

"Cũng không nghe nói sau giao dịch có thể đổi ý." Đồ nói tiếp, hắn khác Tát, hắn nghĩ nếu Bách Nhĩ đã đưa ra vấn đề này, vậy hẳn là phía trước y đã suy xét qua, hơn nữa còn có cách giải quyết, nếu không y sẽ không để mọi người lãng phí sức lực tìm hắc thạch để đổi á thú đâu. Chỉ là tại sao giờ y mới nói ra, tại sao không nói thẳng ra cách giải quyết, thì hắn lại có chút không rõ.

"Cũng không thể vì một giả thiết không có cách chứng minh mà bỏ mấy á thú kia được." Nặc nghĩ khá xa, tuy bên gã đã có Tang Lộc, thế nhưng dù Bách Nhĩ lấy mười á thú từ tộc trưởng, thì đối với thú nhân bọn họ vẫn còn thiếu, hiện tại mọi người đều đồng lòng dựng bộ lạc mới, nên chưa có chuyện gì, nhưng đợi thời gian dài, nhất định sẽ nảy sinh vấn đề. Thay vì tới lúc đó lại giải quyết, lần này có thể dùng hắc thạch đổi á thú, đối với họ mà nói có thể xem như vận may tới cửa rồi.

"Sao các ngươi cho rằng trong các á thú có loại người này?" Nghe bọn họ ngươi một tiếng, ta một lời thảo luận, Mạc có chút không phục, không thể không nói, dù rời bộ lạc lâu như vậy, tâm địa của hắn vẫn rất thuần thiện, không thể nảy sinh tâm đề phòng với nhân sinh được. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ cũng chẳng biết làm sao, y không khỏi lo lắng sớm muộn gì hắn cũng sẽ vì vấn đề này mà ngã đau một lần.

90. Chương 90: Thú Nhân Giác Ngộ

"Không có ai khẳng định cả. Thế nhưng chúng ta lại càng không muốn rơi vào kết cục giống như các bộ lạc phương Nam." Duẫn trầm mặc thật lâu mới lên tiếng, trong giọng nói của hắn hàm ẩn trách cứ. Bởi vì trong các thú nhân trẻ tuổi, Duẫn là người lớn tuổi nhất, cộng thêm sức ảnh hưởng trước đây của hắn, cùng với năng lực sau khi tàn tật vẫn có thể một mình đảm đương một công việc. Người Mạc kính sợ nhất chính là hắn, bởi vậy Duẫn vừa lên tiếng, dù trong lòng vẫn có chút không phục, nhưng Mạc cũng không tiếp tục tranh cãi nữa.

"Từ chỗ chúng ta tới thảo nguyên phía Nam rất xa, kể cả trong đó thật sự có người của Ưng chủ, mà lại là á thú, bọn họ muốn truyền tin ra ngoài cũng không dễ gì." Duẫn tiếp tục cân nhắc "Hơn nữa, ra vào thung lũng đều phải dùng bè, chi bằng trước tiên chúng ta bịt kín cửa ra vào bên sơn động lại, sau đó để người canh gác chặt chẽ, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là sẽ không xảy ra đại loạn đâu."

"Cũng không thể vì lo lắng có người có ý xấu trà trộn vào, mà chúng ta không nhận thêm người được, một ngày nào đó chúng ta sẽ già, sẽ không thể săn thú tiếp, tới lúc đó chỉ bằng mấy đứa nhỏ kia sao có thể chống đỡ bộ lạc?" Nặc nói tiếp, gã cùng Duẫn tâm ý tương thông, đối phương vừa mở miệng, gã liền có thể đoán được suy nghĩ của hắn là gì "Thay vì sợ này sợ nọ, không bằng chúng ta làm cho mình trở nên mạnh hơn, khi mạnh tới một mức độ nhất định, dù Ưng chủ kia thật sự tới đây, chúng ta cũng sẽ không có gì phải sợ

hãi cả." Lời này của gã rất hợp với tâm ý đề cao sức mạnh của các thú nhân, còn Bách Nhĩ chỉ ừm một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

"Thật ra muốn tra ra cũng không khó." Lúc này, Đồ mới uể oải mở miệng, bởi vì không thể ngồi vào bên cạnh Bách Nhĩ, hắn cũng lười biến thành hình thú, mà khoanh tay trước ngực, tựa vào vách đá, trên mặt không hiện lên biểu tình đau đầu khi lập tức phải tiếp nhận một phiền toái lớn như vậy "Tách các á thú đó ra theo từng bộ lạc ban đầu của họ, sau đó nói với họ, nếu trong bọn họ có người làm việc cho Ưng chủ, tất cả á thú trong nhóm họ đều phải bị thiêu chết. Đương nhiên nếu có ai khai báo, không những không phải chết, mà còn nhận được đối đãi rất tốt."

Nghe thấy lời nói của hắn, Bách Nhĩ không khỏi liếc mắt qua, hiển nhiên y không ngờ trong thú nhân còn có người có thể nghĩ ra chủ ý này.

"Nói như vậy, những bộ lạc chỉ có duy nhất một á thú cùng với những á thú trong thời gian giam cầm bị đưa ra ngoài chính là đối tượng chúng ta chú trọng đề phòng." Đồ liếc mắt qua, nhìn Cổ với Mục đang liếm vết thương trên chân Bách Nhĩ, giọng điệu càng lạnh đi "Tuy như vậy chưa chắc đã tìm ra hết người của Ưng chủ, nhưng dù sao cũng có thể thanh lý một ít."

"Còn những người điều tra ra, chỉ cần họ thành thật, chúng ta cũng sẽ nuôi họ. Còn nếu không, thì ném vào rừng là xong." Nói tới đây, ngữ khí của hắn đã trở nên đáng sợ. Những người khác đều cho rằng hắn ghét cái loại người giúp bộ lạc khác tới hại bọn họ, chỉ có Tát ở gần hắn nhất mới biết, hiện tại người mà hắn muốn ném vào trong rừng nhất chỉ e không phải mấy á thú giả tưởng kia, mà là hai con thú con đang nằm bên chân Bách Nhĩ. Trong lòng gã thấy thật buồn cười. Trước kia có rất nhiều thú nhân vây quanh Na Nông, cũng không thấy Đồ có phản ứng gì, nên theo đuổi thì cứ theo đuổi, nên cưng chiều thì cứ cưng chiều, nào có như bây giờ, chỉ hận không thể ngăn hết mọi người ra khỏi Bách Nhĩ thôi.

"Lỡ bọn họ là bị ép thì sao?" Những người khác đều không lên tiếng, Mạc lại nhịn không được.

Bách Nhĩ cười nhạt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói "Nếu bọn họ bị ép, ngươi sẽ tình nguyện đưa đầu vào tay họ?"

Mạc nghẹn lời, hắn cảm thấy lời nói của Bách Nhĩ có vấn đề, nhưng cụ thể vấn đề ở đâu lại không thể nói rõ. Mà Bách Nhĩ đã không để ý tới hắn nữa, mà quay đầu, hỏi tiếp "Nhiều á thú như vậy, ăn ở tính sao?" Còn cách của Đồ, tuy y không nói rõ là được, nhưng cũng không nói là không được, hiển nhiên là ngầm đồng ý.

"Lúc trước ba ngày chúng ta mới đi ra ngoài một chuyến, sau này cùng lắm thì một ngày ra một lần, mệt chút cũng không sao. Để mấy á thú đó đi cùng, hái thêm chút quả, rau dại. Vào mùa mưa, ăn no hẳn không thành vấn đề." Lần này Kỳ lên tiếng, là một thú nhân độc thân, đối với y, á thú có càng nhiều càng tốt, cho nên nhìn thấy đổi được nhiều á thú như vậy, dù bên trong thật sự có khả năng có người của Ưng chủ, y vẫn cảm thấy rất vui. Đương nhiên vui thì vui, nhưng còn chưa đến nỗi mê muội, y vẫn biết phải để các á thú làm việc.

Đối với lời nói của y, thế nhưng không có thú nhân nào phản đối. Mặc dù khi quyết định đổi nhiều á thú như vậy, bọn họ chỉ nghĩ là có Bách Nhĩ ở đây, nên không cần lo lắng vấn đề không nuôi nổi, nhưng chân chính đến lượt mình phải giải quyết, bọn họ vẫn theo bản năng gánh vác chuyện này lên vai mình, chứ không phải mở to mắt ra, chờ Bách Nhĩ đưa chủ ý. Thú nhân nuôi sống á thú là đạo lý hiển nhiên, quan niệm này thật ra đã ăn sâu bén rễ vào trong lòng họ, dù cho sự ảnh hưởng của Bách Nhĩ khiến họ sẽ không bao giờ nuông chiều á thú như trước đây nữa.

Trong toàn bộ quá trình, Bách Nhĩ cũng chưa đưa ra bất cứ chủ ý nào, mà là tùy cho bọn họ bàn bạc, y chỉ nói một câu cuối cùng "Nếu các ngươi đã quyết định, vậy cứ thế đi." Xem ra y đã không cần lo lắng cho vài thú nhân này nữa, bọn họ chỉ là chất phác, thiện lương, chứ không phải là ngu xuẩn. Có việc chỉ cần làm họ ý thức được, họ liền có thể dùng cách của riêng mình để giải quyết. Còn y, đối với thủ đoạn của gian tế, y đã quen trải qua huyết *** tàn khốc rồi, có thể không cần trả thì tốt nhất không nên trả.

Buổi tối, các thú nhân lại hoàn thiện một vài chi tiết rồi mới đi ngủ. Chuyện thanh tra gian tế đương nhiên sẽ không thi hành ở bộ lạc Đại Sơn, bởi vậy ngày hôm sau mọi người liền chuẩn bị sẵn sàng lên đường về nhà.

Ba tiểu thú nhân bị để lại nước mắt ròng ròng tiễn tới tận bờ sông, Bách Nhĩ xoa đầu chúng, ân cần dặn dò "Học tập cho tốt, sau này người trong bộ lạc bị thương, mắc bệnh đều phải dựa vào các ngươi đó." Nhắc nhở như vậy đối với người lớn là trách nhiệm nặng nề, nhưng với trẻ con mà nói lại là sự thừa nhận và mong mỏi ở chúng. Bởi vậy dù không đành lòng, cũng không có tiểu thú nhân nào đòi trở về.

"Cứ sau ba mươi ngày, sẽ có người tới gặp các ngươi, chờ các ngươi học xong trở về, nếu học giỏi, ta sẽ dạy các ngươi thứ rất thú vị, rất hay đấy." Đây xem như là lời hứa hẹn của y. Bách Nhĩ tính trong thời gian này sẽ thăm dò kinh lạc của thú nhân, lại chọn người thử xem có thể luyện nội công không. Nếu có thể, chờ các tiểu hài tử trở về, là có thể dạy cho chúng rồi.

Trước khi đi, Bách Nhĩ có nhắc với Viêm cùng tới tiễn bọn họ và để bảo vệ tiểu thú nhân về chuyện trong các á thú có khả năng có lẫn nội gian, nhưng Viêm lại cho rằng á thú không có khả năng truyền tin ra ngoài rừng rậm Lam Nguyệt, cho nên cũng không thật sự để ở trong lòng. Thấy thế, Bách Nhĩ liền không nói thêm gì nữa. Đám người Đồ, Duẫn hình thành tín nhiệm với y là vì đã chiến đấu và hợp tác vô số lần với y, nhưng bộ lạc Viêm lại không có, nên hắn có lý do không tin y.

Tất cả mọi người lên bè. Không thể không nói, lần này bọn họ dùng mười cái bè tới đây thật sự là một quyết định sáng suốt, không thì nhiều á thú như vậy muốn dẫn về cũng rất phiền toái. Á thú mới tới, thậm chí đám người bộ lạc của Phong đều là lần đầu tiên thấy bè trúc nổi trên mặt nước, lúc đi lên họ đều hơi sợ, nhưng khi thấy nhóm á thú của Bách Nhĩ đều không kinh hoảng, cộng thêm không ai sẵn lòng vì họ chậm trễ quá nhiều thời gian, nên cuối cùng dù sợ hãi, họ vẫn kiên trì đi lên.

Lúc chuyển động bè, mười mấy á thú vào trước nhất đã sớm chèo bè thuần thục, chắc là còn có ý khoe khoang trước mặt người mới, nên ai cũng tranh cầm sào. Người không tranh được còn vì thế mà buồn bực cả buổi. Có điều hành trình hai ngày rưỡi trên sông, sau cái cảm giác mới mẻ ban đầu, việc này cuối cùng liền rơi xuống các thú nhân.

"Sao thế? Đang nhớ tới Tiểu Mục? Có phải hối hận rồi không?" Phát hiện từ sau khi lên bè, sắc mặt Duẫn vẫn có chút buồn rầu, Bách Nhĩ đi qua ngồi bên cạnh hắn, cười hỏi.

"Thằng bé chưa bao giờ xa ta lâu như vậy." Duẫn thở dài, lắc đầu nói. Hắn đương nhiên sẽ không hối hận, chỉ là vẫn có luyến tiếc thôi.

"Chỉ khi rời khỏi cha mẹ… a phụ a mạt, hài tử mới có thể nhanh chóng trưởng thành được. Thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều nữa." Khi Bách Nhĩ nói những lời này, y không khỏi nhớ tới Tiểu Cổ chỉ lớn hơn Tiểu Mục một chút, mà đã có thể một mình đảm đương công việc, cũng nhớ tới lúc trước, khi mình mười lăm tuổi rời nhà, và sự thay đổi trong một năm nhập ngũ, trong lúc nhất thời y chịu không thấu mà thổn thức.

"Ta biết." Duẫn nâng tay, lúc này mới nhớ bên cạnh đã không còn Tiểu Mục lúc nào cũng dẫn đường cho hắn, khiến hắn lại cảm thấy buồn bã. Trên thực tế, nếu lúc trước muốn Mục đi học thảo dược là vì muốn nó biết thêm những kiến thức khác, nhưng sau khi nghe thấy chuyện phát sinh của các bộ lạc phương Nam, chuyện đi học này từ vốn có cũng được, không có cũng chẳng sao liền biến thành điều tất yếu. Dù vị trí hiện tại của họ an toàn, hơn nữa không dễ bị bên ngoài xâm phạm, nhưng một khi bên ngoài bộ lạc gặp chuyện không may, bọn họ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Cho nên mấy tiểu thú nhân nhất định phải trưởng thành trong thời gian ngắn này, để phòng ngừa ngộ nhỡ. Có lẽ hắn không thể tưởng tượng được cụ thể hậu quả khi bộ lạc bị tiêu diệt, thế nhưng chỉ cần nhìn những á thú kia bị trở thành hàng hóa để trao đổi thì hắn liền biết, kết quả đó không phải là điều họ có thể thừa nhận.

"Bách Nhĩ nói rất đúng đó. Duẫn, ngươi xem ta này, chính vì không có a phụ a mạt, ta mới trưởng thành dũng mãnh, vô địch như vậy." Lúc Bách Nhĩ đang định nói gì đó, thì một con thú trắng, to xác cọ tới giữa hai người, xen vào nói.

Duẫn im lặng. Bách Nhĩ theo phản xạ định đưa tay sờ soạng lớp lông trắng kia, nhưng y chợt nhận ra "Bè phải chứa rất nhiều người, ngươi còn biến thành như thế, không thấy chiếm diện tích à?" Thật ra bộ lông trắng như tuyết đó khiến người ta rất thích, Bách Nhĩ có chút không khống chế được tay mình mà đưa ra.

"Có thể cho ngươi mượn để dựa vào đấy." Đồ nằm sấp xuống bên cạnh Bách Nhĩ, vừa nói vừa cúi đầu liếm lên miệng vết thương còn chưa khép lại hoàn toàn ở chân y, càu nhàu "Tiểu thú đúng là không đáng tin cậy,

liếm hai ngày cũng chẳng thấy lành."

Cảm giác ấm áp, ươn ướt khiến Bách Nhĩ rụt chân lại, vừa có chút bất đắc dĩ, vừa có chút buồn cười, y đưa tay đè lại đầu con thú to lớn, không cho nó liếm tiếp "Đừng liếm nữa, nhột. Sắp lành rồi." Dù sao để một thú nhân liếm cho mình, cái cảm giác này thật sự rất khó nói, có chút quẫn bách, có chút cảm động, nhưng nhiều hơn là mất tự nhiên.

Đồ hơi tiếc nuối, sắc mặt bất mãn tựa đầu lên đùi của Bách Nhĩ. Bởi vì hắn làm quá tự nhiên, nên Bách Nhĩ cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, ngược lại vừa nhìn cảnh sắc thụt lùi hai bên bờ sông, vừa đưa tay đặt trên đầu con thú trắng, lúc có lúc không vuốt ve nó.

Tát ở cách đó không xa, thấy một màn như vậy, không khỏi đỏ mặt thay cho hảo hữu vô sỉ. Đồng thời cũng hiếu kì nơi ở ban đầu của Bách Nhĩ như thế nào lại khiến y dù yêu thích hình thú như vậy, mà lại không yêu thích thú nhân. Không trách Tát nghĩ như vậy, thật sự là gã nhận ra, Đồ đã thất bại từ chỗ Bách Nhĩ. Một á thú không chấp nhận một thú nhân, nhưng lại thích hình thú của thú nhân đó như vậy, tình huống này thật quá kỳ lạ. Nhưng gã lại không biết, nếu mình hóa thành hình thú, tới cọ bên người Bách Nhĩ, thì cũng sẽ nhận được đãi ngộ như vậy. Ở thế giới kia của Bách Nhĩ, đa số nam nhân đều vô cùng yêu thích thú dữ, ngựa hoang, có lẽ là xuất phát từ tâm tư chinh phục, có lẽ là do kính trọng và khát vọng đối với kẻ mạnh. Mà Bách Nhĩ cũng không ngoại lệ.

91. Chương 91: Thanh Tra Và An Bài

Bởi vì ở quen trên thảo nguyên, nên lúc nhìn thấy thung lũng, mấy á thú phía Nam kia còn chưa có cảm nhận gì đặc biệt, thế nhưng người bộ lạc của Phong đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc, vui mừng. Bọn họ không ngờ mình rơi vào lựa chọn bất đắc dĩ, thế nhưng lại được tới nơi có điều kiện tốt như vậy. Vừa bước lên bờ, đoàn người liền quỳ xuống mặt đất, cảm tạ thần thú ban ơn, cũng như các thú nhân, đối với thú triều khiến họ nhà tan tộc mất, bọn họ cũng chưa từng oán thán thần thú một câu. Không thể không nói các thú nhân này rất thấu hiểu ơn nghĩa, lại rất độ lượng với tai họa và mất mát, đây là điều mà người ở thế giới trước của Bách Nhĩ thua kém họ.

Sau hành trình hai ngày rưỡi trở về, lúc này đã là giữa trưa, hai viên cầu lửa chói lọi mọc trên bầu trời, làm cho thung lũng nóng như một cái ***g hấp, động vật ăn cỏ nếu không trốn dưới những tán lá, thì cũng ngâm mình trong hồ.

Hai tiểu hài tử Tân và Nhã lưu lại đều có chút ủ rũ vì xa đám bạn. Lão nhân và á thú vừa xuống bè, buông đồ đạc xuống, liền chạy đi xem mấy cây trồng trong ruộng, sợ mấy ngày nay rời đi chúng sẽ chết héo mất. Một số thú nhân thì dẫn người bộ lạc của Phong đi thu xếp. Ở ngoài rừng trúc chỉ còn lại hơn một trăm á thú bởi vì không biết vận mệnh tương lai của mình ra sao mà hoảng loạn cùng với vài thú nhân do Đồ dẫn đầu. Còn Bách Nhĩ, y đã tới đứng trú dưới tán cây hồng diệp, tranh chỗ che nắng, hóng mát với mấy động vật ăn cỏ, tuyên bố giao chuyện tìm gian tế và sắp xếp á thú cho các thú nhân tự xử lý.

Không phụ kỳ vọng của y, trước khi mặt trời xuống núi, mấy người Đồ, Duẫn liền mang tới kết quả khiến người ta hài lòng.

Những á thú kia tổng cộng đến từ bảy bộ lạc, lúc chia bộ lạc, có một người có ý đồ trà trộn vào bộ lạc khác, kết quả bị ánh mắt của các á thú bộ lạc kia bán đứng. Sau đó tách các bộ lạc ra thẩm vấn, lại tìm ra hai người khả nghi. Đe dọa thêm một chút, kết quả hai á thú đó đều không chịu được mà kể hết đầu đuôi sự tình ra. Chỉ có á thú đầu tiên thì vẫn khăng khăng là vì bộ lạc y chỉ còn mỗi mình y, sợ bị coi thường, nên mới trà trộn vào bộ lạc khác, còn lại một chữ cũng không hé răng.

Còn hai á thú kia, bọn họ cũng chưa từng gặp Ưng chủ, thế nhưng lại bị người ta lấy mạng sống của bạn đời và hài tử ra uy hiếp, bắt họ trà trộn vào trong các bộ lạc khác. Về phần truyền tin, hóa ra Ưng tộc thiện về bay và nhìn xa, chỉ cần vào thời gian ước định, họ lên chỗ cao gần bộ lạc bắn khói dày đặc lên là được. Tới lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm tới họ, để nhận thông tin về bộ lạc kia.

Khi nghe tới đó, đám người Đồ không khỏi lau mồ hôi lạnh, dĩ nhiên càng thêm kính phục với Bách Nhĩ, bởi vì bọn họ hiểu rõ, núi cao cũng chẳng ngăn được diều hâu bay lượn trên trời. Còn Bách Nhĩ lại lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Phóng hỏa truyền tin. Điều này có thể từ trong cuộc sống hàng ngày mà tự phát minh ra, nhưng trừ phi thái độ á thú phía Nam đối đãi với bạn đời và hài tử khác với á thú bộ lạc Hắc Hà, nếu không y gần như hoài nghi tên Ưng chủ kia thật ra cũng là tà linh từ dị thế đến như y.

"Bọn họ có tình nguyện tìm bạn đời khác không?" Suy tư thật lâu, Bách Nhĩ nhìn Đồ, hỏi.

Đồ bị y nhìn tới kinh sợ, hắn đứng bật dậy "Ta không cần họ đâu, có đẹp hơn cũng không muốn." Hóa ra ba á thú kia là người đẹp nhất trong các á thú tới đây lần này, bởi vì hồi trước Đồ và Bách Nhĩ đã từng nói hắn muốn tìm á thú đẹp hơn Na Nông làm bạn đời, nên khi nghe thấy vậy hắn không khỏi có chút nhạy cảm.

Các thú nhân khác thấy phản ứng của hắn, đều không nhịn được mà cười ha hả, không khí còn chút nặng nề ban đầu nháy mắt biến mất sạch sẽ. Bách Nhĩ có chút bất đắc dĩ, nghĩ rằng, kể cả ta thật sự muốn nhanh chóng tống ngươi ra ngoài, nhưng cũng sẽ không ép buộc chuyện chung thân đại sự của ngươi đâu.

"Nghe nói bởi vì sợ các thú nhân chạy trốn và hóa thành hình thú phản kháng, bọn họ đều bị một loại dây xích màu đen, rắn chắc xỏ qua xương vai, mỗi ngày đều phải làm khổ sai, dùng đá xây tường rất lớn, rất cao, ăn uống lại thiếu thốn." Tát cười xong, mới trầm giọng trả lời, khi nói tới chuyện lấy đá xây tường, gã không khỏi nhìn qua Bách Nhĩ, hiển nhiên cũng có hoài nghi giống như y "Hai á thú kia có vẻ rất sợ, xem ra là không muốn trở về."

Dùng xích xỏ qua xương bả vai, bắt lao dịch… thủ đoạn này thật quá tàn nhẫn. Bách Nhĩ nheo mắt lại, dù trước đây y đối xử với tù binh cũng chưa từng làm như vậy.

"Bọn họ không muốn cứu bạn đời và hài tử của mình à?" Y thấp giọng hỏi, ánh mắt nhịn không được nhìn về đôi mắt tối mù của Duẫn, đột nhiên cảm thấy có chút bi ai. A mạt của Ni Nhã là á thú tới từ ngoại tộc phương Nam, Ni Nhã có thể bỏ rơi Duẫn khi bị mù và đứa con Mục còn nhỏ, thì những người khác có lẽ cũng thế.

Lần này không ai trả lời. Bởi vì điều đó rất đơn giản, thứ nhất là vì á thú không trải qua loại chuyện này, thứ hai địa vị của bạn đời và hài tử trong lòng họ cũng không quan trọng như vậy.

Trước kia thường nghe, nữ nhân tuy yếu đuối nhưng khi làm mẹ ắt sẽ mạnh mẽ lên, tại sao á thú thế giới này lại xem trọng mạng sống của chính mình còn hơn của cả con mình chứ. Bách Nhĩ vẫn không thể nghĩ thông suốt vấn đề này được.

"Chúng ta thả ba á thú kia ra đi, còn nói với những người khác, bọn họ không có vấn đề gì. Chỉ có mấy người chúng ta biết chuyện này thôi, những người khác tạm thời vẫn không nên nói thì tốt hơn, mất công họ lại bài xích mấy á thú kia. Sau này chúng ta để ý một chút là được."

Đồ thấy sắc mặt Bách Nhĩ tựa hồ không tốt lắm, vì thế hắn nói chen vào "Chuyện huấn luyện và quản lý á thú có lẽ vẫn cần ngươi làm rồi." Để thú nhân đi huấn luyện á thú, cái này cũng quá khó coi đấy.

Đối với chuyện này, Bách Nhĩ không có chối từ. Thừa dịp cách bữa tối còn một đoạn thời gian, y đứng dậy đi tới mấy á thú kia, đi được vài bước, thì phát hiện Đồ đã bám đuôi theo sau, y không khỏi nghi hoặc hỏi "Ngươi còn việc gì?"

"Ta muốn xem thử xem ngươi làm như thế nào, sau này có lẽ ta có thể dùng tới." Đồ tỏ ra rất ham học. Cuối cùng còn không quên nhắc nhở đối phương một câu "Ngươi đã đồng ý dạy mọi thứ cho chúng ta rồi." Bách Nhĩ im lặng, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, lại không biết trên mặt thú nhân phía sau đã lộ ra nụ cười tươi rói khi đạt được mục đích.

"Trước khi các ngươi nhận được sự chấp nhận của chúng ta, thì các ngươi đều chỉ là thú nô chúng ta dùng hắc thạch đổi về thôi." Nhìn các á thú với sắc mặt khác nhau khi thấy y tới, Bách Nhĩ chậm rãi nói "Đừng tưởng rằng chỉ cần tìm được bạn đời trong bộ lạc chúng ta, các ngươi liền có địa vị như chúng ta. Nếu Ưng chủ kia có thể bán các ngươi một lần, thì ta cũng có thể bán các ngươi lần thứ hai, thứ ba."

Nghe thấy lời nói của y, trên mặt các á thú đều lộ ra tuyệt vọng. Nếu chỉ có một mình Bách Nhĩ tới nói lời đó với họ, có lẽ họ còn không để tâm, thế nhưng phía sau Bách Nhĩ còn có một thú nhân, hơn nữa từ chuyện buổi chiều có thể nhận ra hắn là thủ lĩnh của các thú nhân, như vậy bọn họ không thể không tin lời của Bách Nhĩ được.

"Giờ chìa tay của các ngươi ra." Bách Nhĩ thấy hiệu quả của đòn phủ đầu cũng không tệ lắm, lúc này y mới ra lệnh.

Nhìn từng đôi tay chìa ra, Bách Nhĩ chọn ra những người có bàn tay thô ráp, chai sần, tổng cộng chỉ có hai ba mươi người. Còn lại đều mềm mịn, giống như chưa từng phải làm lụng gì cả.

"Các ngươi biết làm cái gì?" Bách Nhĩ hỏi hai ba mươi người kia.

Ngoại hình hai ba mươi người đó đều rất bình thường, nghe y hỏi ai cũng nơm nớp lo sợ, cuối cùng vẫn là một người có lá gan khá lớn mở miệng.

"Ta giúp a phụ đốn củi, gánh bùn." Á thú đó nhìn qua rất khỏe mạnh, trông chỉ hơi thấp hơn Bách Nhĩ. Á thú bình thường như vậy lại không nằm trong sở thích của thú nhân.

"Ngươi tên gì? Có bạn đời chưa?" Trong lòng Bách Nhĩ vừa động, trên mặt lại không hiển lộ, thản nhiên hỏi.

"Ta tên là Đào Đào, chưa… chưa có bạn đời." Nói tới câu sau, mặt á thú đó hơi đỏ lên.

"A phụ a mạt của ngươi đâu?" Thấy y như vậy, giọng nói của Bách Nhĩ thoáng hòa ái đi.

"A mạt bỏ ta và a phụ từ rất lâu rồi. Chân a phụ bị đoạn… a phụ bị người Ưng tộc giết chết rồi." Nói xong câu cuối cùng, ánh mắt của Đào Đào lộ ra hận thù, khuôn mặt vốn còn đỏ ửng vì câu hỏi phía trước giờ đã tái nhợt đi, răng nghiến chặt phát ra tiếng kèn kẹt.

Từ mấy câu hỏi ngắn gọn này, Bách Nhĩ đã nhìn ra thân thế của á thú này tới tám chín phần. Bởi vì a phụ bị cụt chân, nên a mạt bỏ bọn họ, có lẽ vì không thể săn thú, nên a phụ y bắt đầu dựa vào việc làm đồ gốm để mưu sinh, mà bộ dáng của Đào Đào khỏe mạnh là vì giúp a phụ làm một vài việc nặng, thế nhưng thời điểm Ưng tộc tấn công, a phụ y vì tàn tật, không có tác dụng nên bị giết chết, Đào Đào bị bắt làm tù binh.

Khẽ gật đầu với á thú này, Bách Nhĩ nhìn qua các á thú khác. Mấy á thú đó thấy sắc mặt ôn hòa của Bách Nhĩ, lại chỉ hỏi mấy câu đơn giản, nên đều lần lượt lên tiếng. Tới cuối cùng, dù mặt Bách Nhĩ rất bình tĩnh, nhưng vẫn không khỏi hiện lên ý cười biểu hiện tâm tình y đang vui vẻ. Bởi vì trong hai mươi mấy người này, thế nhưng có người biết dùng loại thực vật kỳ lạ dệt thành vải, có người biết gieo trồng, nhận biết không ít thực vật, có người còn biết thuần hóa mãnh thú. Không đề cập tới giá trị bản thân các á thú, chỉ bốn kỹ năng này đã là thu hoạch rất lớn rồi.

"Còn các ngươi thì biết cái gì?" Hỏi xong ba mươi người tay thô chân to đó, Bách Nhĩ chuyển qua những người còn lại.

"Ta biết múa."

"Ta biết hót như điểu thú, hót còn hay hơn điểu thú nữa."

"Ta có thể dùng hoa làm ra một vòng hoa rất đẹp."

"Ta có thể sinh con."

…

Trả lời càng ngày càng kì quặc, nhưng Bách Nhĩ lại vẫn kiên nhẫn nghe hết, cuối cùng cũng không đưa ra bất cứ bình luận nào như lúc nãy.

"Ta mặc kệ trước kia các ngươi sống thế nào, từ hôm nay trở đi, các ngươi phải làm những việc giống á thú ở chỗ chúng ta, không có ngoại lệ, dù cho các ngươi đẹp cỡ nào. Đừng mơ tưởng nhàn hạ, hoặc dựa vào thú nhân ra mặt cho các ngươi, nhiều á thú như vậy, bỏ một vài người đối với chúng ta chẳng có ảnh hưởng gì hết." Y nói, sau đó bảo Đồ gọi á thú bộ lạc mình với á thú của bộ lạc Phong tới.

Bộ lạc của Phong có bốn á thú, á thú đổi lấy tổng cộng có một trăm hai mươi bảy người, gộp lại là có một trăm ba mươi mốt người. Bách Nhĩ chia họ ra làm mười ba nhóm nhỏ, để mười ba á thú trẻ tuổi trong bộ lạc mình làm nhóm trưởng, quản lý bọn họ.

"Ta giao họ cho các ngươi." Bách Nhĩ nói với mười ba á thú đang cảm thấy bất ngờ kia "Các ngươi phụ trách dẫn dắt bọn họ rèn luyện, sau này ra ngoài đi săn với thú nhân cũng là từng nhóm nhỏ đi một, các ngươi

nên vì sống chết của họ mà phụ trách. Trước khi đi, ta sẽ cho các ngươi một thời gian, dạy hết những gì các ngươi biết cho bọn họ. Ta sẽ cho mỗi nhóm các ngươi một mảnh ruộng, đợi lần tiếp theo bảy mặt trăng đều mọc lên, ta muốn nhìn thấy thành quả."

Nhiệm vụ rất nặng, thế nhưng mười ba á thú lại đều rất hưng phấn, bởi vì rốt cuộc có người phải nếm thử nỗi khổ không nói nổi trước đây của họ. Đương nhiên cái cảm giác có thể quản lý, ra lệnh cho người khác cũng rất tuyệt.

Ném người cho mười ba á thú xong, Bách Nhĩ liền dẫn Đồ rời khỏi. Có chút bất ngờ là người phía sau vẫn chưa nói gì, Bách Nhĩ quay đầu, phát hiện ánh mắt Đồ đang đăm chiêu suy nghĩ, tựa hồ đang cố gắng hiểu xem sắp xếp vừa rồi của y có ý nghĩa gì. Bách Nhĩ mỉm cười, cũng không quấy rầy đối phương tự hỏi.

Hiện tại số người trong bộ lạc đã sắp đạt tới con số hai trăm, như vậy vô luận là lều tạm thời ở hay là phòng ốc đang xây dựng đều phải gia tăng số lượng, không thì căn bản không ở đủ. Tuy ngoài miệng y nói tạm thời không cho họ địa vị bình đẳng, nhưng phương diện ăn ở cũng sẽ không hà khắc với họ. Chuyện lều trại dĩ nhiên vẫn giao cho Lão Ngõa, còn nhà đá, xem ra phải dựng thêm hai ba sân viện nữa, vừa lúc có thể tách á thú và thú nhân ra, mất công lại có người không biết thân biết phận làm chuyện xằng bậy. Những người thành đôi bạn đời có thể xếp cho họ một gian riêng. Còn các á thú, nên chuẩn bị cho họ một vài vũ khí phòng thân, không thể để họ đối mặt với nguy hiểm, lại không có gì đảm bảo cho họ được.

"Bách Nhĩ, ngươi thật thông minh." Đang suy tư, phía sau y chợt truyền tới giọng nói bội phục của Đồ. Bách Nhĩ lấy lại *** thần, hơi dừng lại, lùi lại sau nửa bước, vừa vặn sóng vai mà đi cùng đối phương. Đồ cũng không phải thuộc hạ của y, hoàn toàn không cần thiết đi theo sau y.

"Ngươi hiểu ra rồi?" Y hỏi.

"Ừ."

Bách Nhĩ không hỏi chi tiết hắn hiểu ra cái gì, mà là nói "Ăn tối xong, ta có việc tìm ngươi bàn bạc." So với á thú phải dùng thủ đoạn đổi lấy, y vẫn tin tưởng thú nhân hơn, cho nên chuyện truyền phương pháp tu luyện nội lực, y sẽ nghĩ tới thú nhân đầu tiên. Huống chi cái này cũng chẳng dễ học, trước hết y sẽ dạy hết kiến thức về kinh lạc, huyệt vị cho họ. Đối với thú nhân và á thú ngay cả chữ cũng không biết mà nói, đây quả làm một nhiệm vụ gian khổ. Nhưng tên Ưng chủ kia khiến y cảm thấy một uy hiếp rất lớn, dù khó y cũng không thể không làm được.

"Ừ." Ánh mắt Đồ lộ ra hưng phấn, tuy bây giờ hắn rất muốn hỏi là chuyện gì, thế nhưng nghĩ tới sau khi ăn xong bữa tối còn có thể ở riêng với Bách Nhĩ, hắn liền cố nén cảm giác kích động này lại.

92. Chương 92: Truyền Thụ Nội Công

"Có thể tin ta không?" Bách Nhĩ hỏi.

"Tin." Đồ mờ mịt, nhưng lại không chút do dự mà trả lời.

"Vậy chìa tay ra."

Bách Nhĩ ngồi dựa vào cái cây, một tay đặt lên đầu gối gập lại, một tay cầm cổ tay của Đồ đưa tới, đặt ba ngón lên mạch ở cổ tay hắn. Mạch nảy mạnh mà hữu lực truyền qua đầu ngón tay của Bách Nhĩ, khiến ánh mắt chăm chú nhìn xa xăm của y không khỏi nheo lại.

Đồ còn chưa kịp vì Bách Nhĩ chủ động nắm tay mình mà tim đập nhanh hơn, đã thấy một dòng khí ấm áp từ chỗ bị cầm ở cổ tay truyền vào, khiến hắn không khỏi kinh hoảng, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt nghiêng trầm tĩnh của Bách Nhĩ, hắn liền bình tĩnh lại. Nếu trước đó Bách Nhĩ không hỏi câu kia, khả năng hắn sẽ theo phản xạ muốn tránh thoát, thế nhưng sau khi hắn nói ra một chữ kia, cho dù là đối phương lấy thương đá đâm vào tim hắn, hắn cũng sẽ không né tránh.

Không qua bao lâu, Bách Nhĩ rút tay lại, khẽ thở ra, mỉm cười nhìn Đồ "Chắc ngươi thấy lạ là sao thương đá của ta lại có lực sát thương lớn như vậy, tại sao ta có thể chạy nhanh bằng thú nhân." Không ngờ kinh lạc, huyệt vị của thú nhân ngược lại không có gì khác biệt với con người kiếp trước.

"Bởi vì ngươi là tà linh." Đồ không cần suy nghĩ đã đáp. Tuy bọn họ đều ngạc nhiên với sức mạnh khác á thú của Bách Nhĩ, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới y là tà linh, thì liền cảm thấy như thế cũng chẳng có gì kỳ lạ.

"Tà linh…" Bách Nhĩ khẽ cười lên tiếng, cảm thấy điều này quả là không có gì không giải thích được, thế nhưng y lại lắc đầu "Tà linh không có gì bất đồng với những người khác, tà linh cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chết. Ta chỉ hơn là có ký ức của kiếp trước thôi, nhưng nếu ta không cố gắng, thì cũng chỉ như Bách Nhĩ trước kia, cần dựa vào các ngươi cung cấp thức ăn mới có thể sống tiếp được."

Đồ rất muốn nói ta có thể nuôi ngươi. Thế nhưng lời này cuối cùng hắn cũng không nói ra miệng, bởi vì hắn biết rõ, nếu Bách Nhĩ vẫn vô dụng, hèn nhát như trước kia, hắn cũng sẽ không động lòng vì y. Có điều nếu sau này vì một nguyên nhân nào đó mà Bách Nhĩ mất đi năng lực hiện tại, chỉ cần trong thân xác đó vẫn là Tiêu Mạch, lời này hắn sẽ cam tâm tình nguyện nói ra.

"Ở cố hương của ta, dáng người, sức mạnh của nam nhân kém hơn thú nhân nơi này, thế nhưng chúng ta đã tìm cách để bù lại những thứ mình thiếu khuyết, đó chính là dựa vào cấu tạo cơ thể, sáng chế ra một bộ nội ngoại công pháp. Ngoại công là dùng để rèn luyện sức khỏe, tăng cường tốc độ, sức lực, cùng với khả năng phản xạ, tựa như quyền pháp, thương pháp ta dạy cho tụi Tiểu Cổ ấy. Nội công thì là một… phương thức tu luyện tạo ra khí, vừa rồi ta thông qua đầu ngón tay truyền vào ngươi loại khí đó, chúng ta gọi nó là nội lực." Bách Nhĩ chậm rãi nói, y biết dù mình đã cố gắng giải thích ngoại công, nội công theo cách bình thường, dễ hiểu, thế nhưng đối với thú nhân chưa bao giờ tiếp xúc với điều này, chỉ e vẫn không thể hiểu hết nông sâu được. Có điều may mà y cũng không yêu cầu Đồ phải hiểu được hoàn toàn, chỉ cần hắn tin tưởng mình là đủ rồi.

"Ngươi nói là cái loại ấm áp này có thể đi lại trong cơ thể?" Đồ rất cố gắng để hiểu rõ nội dung câu nói của Bách Nhĩ, dù cho đó là điều rất khó khăn với hắn.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, sau đó chỉ miếng xương thú đeo trên cổ đối phương, nói "Chỉ khi ta dùng nội lực mới có thể khắc chữ lên xương, cũng mới có thể chạy kịp các ngươi. Ngay cả ngày đó bị cỏ trên hắc thạch tấn công, cũng dựa vào nội lực ta mới cắm thương đá vào trong hắc thạch được." Nói xong, y suy tư một lát, rồi nhặt một hòn đá nhỏ bên cạnh "Ngươi xem, lúc này sức lực của ta rất bình thường, giống như các á thú khác." Y dùng ngón tay ra sức bóp lên hòn đá, hòn đá vẫn không có bất cứ phản ứng gì "Đây là dùng nội lực." Lời còn chưa dứt, hòn đá đã hóa thành bột mịn.

Đồ nhìn tới trợn mắt há mồm, bản thân cũng đi nhặt một hòn đá, thử bóp, thấy ngoại trừ làm các ngón tay bị đau ra, căn bản không thể đạt được trình độ của Bách Nhĩ. Thực tế, nếu đơn thuần so sức lực, Bách Nhĩ dù dùng nội lực, phỏng chừng cũng chỉ có thể miễn cưỡng huề với hắn, thế nhưng khi đối phó với vật nhỏ, cứng, vận dụng nội lực lại chiếm ưu thế hơn. Lại ví như, sức lực to lớn hơn nữa cũng chỉ có thể kéo căng dây cung, mà không thể dùng sức xâm nhập vào mũi tên, khống chế nó theo phương hướng và lực bắn ra, thậm chí nếu khéo léo còn có thể nửa đường mà quẹo hướng.

"Muốn học không?" Nhìn đôi mắt phát sáng của Đồ, Bách Nhĩ cười hỏi. Sở dĩ y tìm Đồ đầu tiên, mà không phải là Giác hay Mạc là vì y nhận ra Đồ có khả năng tiếp thu và dục vọng tìm tòi rất lớn, mà hắn lại biết thay đổi không theo nguyên tắc. Đối với điểm này, Duẫn và Nặc cũng được, thế nhưng bọn họ bởi vì thân mang tàn tật, Bách Nhĩ còn chưa rõ kinh lạc của thú nhân, nên không dám dùng họ. Tát cũng là lựa chọn tốt, có điều Tát rất lạnh lùng, không dễ gần như Đồ, cho nên dùng nội lực thăm dò mạch lạc toàn thân của đối phương, chọn Đồ vẫn là tốt nhất.

"Học." Đồ quả nhiên rất rõ ràng, ngay cả chữ "muốn" cũng không dùng tới, trực tiếp mở miệng quyết định việc này.

"Được, mai ta sẽ vẽ cho người một bức tranh, ngươi chỉ cần nhớ rõ những thứ trên đó trước là được, sau đó ta sẽ dạy cho ngươi." Bách Nhĩ nghĩ một lát, rồi nói. Y vốn định trực tiếp dùng nội lực chỉ dạy, thế nhưng phương pháp này nếu không có trí nhớ tốt sẽ không làm được, hơn nữa, vẽ kinh lạc, huyệt vị ra, người sau học sẽ tiện hơn.

Vì thế ngày hôm sau, Bách Nhĩ phá lệ không ra ngoài khiêng đá cùng những người khác, mà là tới chỗ Lão Ngõa hỏi lấy mấy tấm da thú, mất hơn cả nửa ngày mới vẽ ra mười hai kinh lạc, kỳ kinh bát mạch, cùng

với huyệt vị chủ yếu của cơ thể người, toàn bộ đều được đánh dấu rõ ràng. Thực tế, nếu y không ghi lại, một ngày nào đó cũng sẽ quên mất mà lại không có chỗ để tra tìm.

Một ngày này, dẫn dắt người đi ra ngoài săn thú là Nặc và Đồ, á thú bởi vì mới đến, không biết cái gì hết, nên không dẫn đi cùng. Một nửa số người vào buổi sáng liền đi vận chuyển đá từ bãi khai khác, giúp đục đá và khuân vác, còn lại ở trong thung lũng, trước tiên đóng cọc gỗ xuống để dựng nền, cùng với vận chuyển đá xuống dưới. Mà á thú dẫn đầu cũng có thể nhân dịp này nói cho những á thú nhóm mình biết những nơi cần chú ý để lấy các loại quả, rau dại khi ra ngoài săn thú với thú nhân, đồng thời bồi dưỡng khả năng ăn ý, hợp tác với nhau, để tránh sau này rời khỏi đây không chỉ hại đến chính mình, mà còn liên lụy tới người khác. Sự tình liên quan tới sống chết, mấy á thú kia biết không có cơ hội đào thoát, liền nghe rất nghiêm túc. Đương nhiên, sở dĩ bọn họ có thể nghe lời như vậy, còn phải nhờ vào Ưng chủ. Bởi vì trong giai đoạn bị cầm tù, lấy hắc thạch trao đổi như hàng hóa, bọn họ đã nhận rõ địa vị của mình, nếu không cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe một á thú nói đâu.

"Y là tộc trưởng à? Sao y không phải làm việc?" Có một á thú thấy Bách Nhĩ ghé vào một tảng đá viết chữ, vẽ tranh, nhịn không được khe khẽ hỏi nhóm trưởng Hồng Dật của nhóm mình.

Hồng Dật nhìn theo hướng của á thú kia, nhíu mày nói "Chúng ta còn chưa có tộc trưởng. Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau làm việc đi, nếu để thua nhóm khác, ta sẽ không tha cho các ngươi đâu." Tuy y có chút bội phục, thậm chí sùng bái Bách Nhĩ, thế nhưng chuyện bị đánh lúc mới tới đây y vẫn nhớ rõ ràng, cho nên dù trong lòng không hề ghi hận, nhưng sĩ diện lại không bỏ xuống được, khi nói chuyện với Bách Nhĩ cũng sẽ không nhịn được mà cao giọng.

Á thú kia không dám nói nữa, tiếp tục cực khổ đóng cọc xuống đất, lại không biết Bách Nhĩ vừa bị y hỏi tới đã ngẩng đầu, nhìn qua bên này, ghi nhớ khuôn mặt của y.

Bởi vì thiếu vũ khí, nên Lão Thác, Lão Hãn không đi đục đá cùng những người khác, mà mang theo vài thú nhân và á thú dùng đá, gai thú, với thân trúc chế tạo ra vài vũ khí đơn giản, để lúc á thú ra ngoài có thể đem theo. Lão Ngõa thì dẫn theo vài người nắm chặt thời gian lấy da thú đổi được để dựng lều. Mùa mưa có một thời gian mưa rất nhiều, nếu không dựng lều trước thời điểm đó, chỉ e bọn họ sẽ phải chịu khổ mất.

Về phần bữa trưa, là do thú nhân ở lại mỏ đá cung cấp, bọn họ săn ở lân cận, để lại một phần cho mình nướng ăn, còn lại dùng bè trúc vận chuyển đá tiện thể đem về. May mà so với thú nhân có sức ăn khổng lồ, á thú lại ăn rất ít, một con cự vĩ thú đã đủ cho ba bốn mươi á thú ăn no rồi. Nên ứng phó với số lượng đó cũng không có gì quá phiền toái.

Sau khi Bách Nhĩ vẽ xong kinh mạch, huyệt vị thì đã là buổi chiều, y lấy một tấm da thú, viết Thiên tự văn xuống, rồi mới thu gai thú lại, đi qua hỗ trợ khiêng đá. Tới khi sắc trời tối đi, người ra ngoài săn thú, khai thác và vận chuyển đá mới chậm rãi trở về. Bởi vì nhân thủ dồi dào, phỏng chừng qua một ngày nữa liền có thể bắt đầu xây nền đá.

Ăn xong bữa tối, các á thú còn chưa quen sinh hoạt dùng sức như vậy, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cộng thêm sáng hôm sau còn phải dậy sớm rèn luyện, bởi vậy đều lần lượt đi tìm chỗ ngủ. Mà các thú nhân vẫn đang giúp Lão Ngõa dựng nốt hai ba cái lều, rồi mới đi ngủ. Tổng cộng có mười cái lều lớn, mỗi lều có thể ở mười mấy người, có điều chỉ cần trời chưa đổ mưa, ở nhiệt độ nóng này, không ai tình nguyện vào ngủ cả.

Bách Nhĩ đưa mấy bức vẽ kinh mạch, huyệt vị cho Đồ, biết hắn không biết chữ, nên trước tiên y dạy tên mười hai kinh mạch cho hắn. Còn những cái khác, chỉ có thể đợi hắn ghi nhớ mười hai kinh mạch này trước rồi mới tiếp tục được, nếu không sẽ rất dễ bị loạn. Có điều trước đó, y lại nói luôn cách phân biệt âm dương, lục phủ ngũ tạng, như vậy để hắn học thuộc mới không tới mức chẳng hiểu cái gì.

Đồ bị mấy cái danh từ xa lạ bao trùm hết đầu óc, ý tưởng ban đầu nhân cơ hội này để thân cận Bách Nhĩ đều bị đẩy lên tận chân trời, mãi tới khi đầu óc mù mờ cầm da thú trở lại chỗ ngủ, nghe thấy Tát hỏi mới tỉnh táo lại được, hắn lập tức kéo Tát ra, chuẩn bị đem những gì mình còn nhớ đổ hết qua cho bạn tốt, để tránh bản thân quên mất, với lại như thế sẽ có thêm người để hỏi, mà không cần lúc nào cũng phải đi quấy rầy Bách Nhĩ. Được rồi, không muốn quấy rầy Bách Nhĩ đương nhiên là thứ yếu, điều hắn không muốn nhất là bị Bách Nhĩ khinh thường.

Tát nhìn cơ thể sống động trên da thú, hoàn toàn không có cảm giác kinh ngạc, bởi vì trước đó, Bách Nhĩ vẽ cấu tạo phòng ốc đã khiến gã chuẩn bị đầy đủ tâm lý rồi.

"Học cái này làm gì?" Gã chỉ hơi khó hiểu. Mấy đường cong và điểm tròn kỳ lạ trên cơ thể người là có ý gì.

"Ngươi cứ ghi nhớ trước đi, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi." Đồ sợ chuyển đề tài, mình sẽ quên mất.

Cũng may mà đầu óc thú nhân đơn thuần, không bị những thứ thượng vàng hạ cám nhét đầy, Đồ vậy mà thuật lại một lần không thiếu một chữ Bách Nhĩ đã dạy cho hắn. Đương nhiên, ngày hôm sau còn có thể nhớ hay không thì không thể nói trước được. Tính cách Tát tuy lãnh đạm, nhưng trí nhớ lại tốt hơn Đồ, chỉ cần hai lần liền nhớ kỹ, đồng thời cũng tìm ra lạc thú từ trong đó, thí dụ đối với chuyện đánh dấu, nhận biết chữ trên bức vẽ, lại thí dụ tìm vị trí tạng phủ trên cơ thể mình. Sau khi chờ Đồ nói chuyện nội công, gã càng cảm thấy hứng thú.

"Mai ta đi học với ngươi." Không hổ là huynh đệ lớn lên cùng nhau, lúc muốn làm gì là sẽ không lưu lại cho người khác một đường lùi.

Nếu là lúc trước, khả năng Đồ còn không chịu, vì sợ Tát quấy rầy hắn ở riêng với Bách Nhĩ, thế nhưng sau khi trải qua một đêm ép buộc ghi nhớ, hắn cảm thấy có một người cùng mình chia sẻ mấy danh từ nhàm chán, khó nhằn kia vẫn là điều tất yếu.

Còn Bách Nhĩ, đương nhiên y sẽ không phản đối, bởi vì chờ Đồ luyện thành, y cũng sẽ dạy cho những người khác. Hiện tại Tát tình nguyện học, liền tương đương có thêm một người thí nghiệm, khả năng thành công sẽ tăng gấp đôi, y cầu còn không được nữa.

93. Chương 93: Huấn Luyện

Ngày hôm sau, Bách Nhĩ cảm thấy vết thương ở chân đã lành hẳn rồi, y liền bắt đầu cùng các á thú tập luyện. Các thú nhân bàn bạc qua, cũng quyết định muốn rèn luyện, chỉ là bọn họ tập khác với á thú, không cần rèn luyện tốc độ chạy và sức lực, mà luyện tập khả năng hợp tác và độ chuẩn xác đánh bắt con mồi. Có lẽ bản thân họ đã là một thợ săn giỏi, thế nhưng cũng không ngại càng giỏi thêm. Đương nhiên không có thú sống cho họ luyện tập, nên chỉ là chia thành các nhóm thi đấu với nhau. Vốn bên Đồ thiếu hai người, bình thường đều là do hắn và Tát tham gia luân phiên, nay có thêm tám thú nhân bộ lạc của Phong tới đây, vừa vặn bổ sung vào, đồng thời có sáu nhóm còn được tăng thêm mỗi nhóm một người.

Bách Nhĩ chạy theo á thú một chặng, nhìn thấy mười ba á thú dẫn đầu các nhóm mặc dù dẫn dắt á thú nhóm mình, nhưng cũng không có một ai rơi rụng phía sau hoặc làm biếng, y có chút kinh ngạc. Nhưng cũng không hỏi nhiều, mà đợi chạy xong thì dạy bọn họ một bộ Ngũ hành quyền. Ngũ hành quyền là bộ quyền pháp cơ sở khi nhập môn võ thuật, động tác đơn giản, quy củ chặt chẽ, có thể rèn luyện sức khỏe, mà lại tốt cho ngũ tạng, rất thích hợp cho á thú học. Dạy xong, y liền để họ tự tập luyện, cũng dặn dò đám người Bối Cách luyện cái này xong, thì luyện ép chân, rồi đứng tấn đến khi mặt trời ló dạng mới được thu nhóm lại.

Trở lại lều trại, các lão nhân cũng đã dậy, đang nhóm lửa nấu cơm. Bách Nhĩ nói vài câu với Tán Tán, bảo họ ban ngày đừng làm việc khác, trước hết làm mấy túi da thú cho mười ba á thú đám Bối Cách, để mỗi người có hai túi cột vào chân.

"Để làm gì?" Tán Tán hỏi. Phải hỏi rõ ràng, ông mới biết phải làm sao.

"Đựng đá." Bách Nhĩ cười tủm tỉm, đáp.

"Dùng túi da thú khiêng đá thì không được bao lâu sẽ hỏng đấy." Tán Tán nói tới trọng tâm.

"Không phải dùng để khiêng đá, chỉ cho vài viên đá vào trong thôi, để họ đi đâu cũng cột vào chân, chỉ lúc ra ngoài săn bắt mới tháo ra." Bách Nhĩ rất kiên nhẫn với lão nhân, bình thường hỏi cái gì cũng đáp.

Tuy không rõ tại sao Bách Nhĩ muốn làm như vậy, thế nhưng Tán Tán vẫn đáp ứng, kinh nghiệm ở chung nói cho ông biết, vô luận Bách Nhĩ làm cái gì, nhất định đều có lý do của y, tuyệt đối sẽ không vô cớ ép buộc người khác.

Bách Nhĩ dặn dò xong, liền đi tới chỗ thú nhân, bởi vì không có Cổ ở đây, nhóm Duẫn thiếu một người, nên y được thay vào.

Lúc y tới gần, hai nhóm thú nhân đang thi đấu kịch liệt. Bách Nhĩ đảo mắt qua đám đông, cuối cùng dừng ở nhóm của Nặc. Nhóm của Nặc có năm người lại phải chống lại sáu người của đối phương, nên đang dần rơi vào thế hạ phong. Các thú nhân đang dùng hình thú đánh nhau, y lại không có vũ khí, không thể gia nhập được. Đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn một lát, đột nhiên y mở miệng.

"Nặc lùi về sau, Giác, Hồng, Hạ, Nam lưng đối lưng vây quanh Nặc." Giọng nói bình tĩnh truyền vài tai các thú nhân đang chiến đấu, đám người Nặc đã quen hợp tác với Bách Nhĩ, theo phản xạ dựa theo y phân phó mà rời khỏi vòng đấu, chỉnh lại đội hình, tuy Nam chậm một bước, nhưng vẫn thành công bổ sung vào chỗ trống của mình trước khi bị đối thủ quấn lấy. Vốn mạnh ai nấy làm, bị nhóm đối phương chèn ép, lúc này vì không cần lo lắng ai tấn công sau lưng, nên tình thế lập tức bị xoay chuyển.

Sau đó không cần Bách Nhĩ nói gì nữa, bởi vì tốc độ của Nặc rất nhanh, cộng thêm sức mạnh đồng đội trợ giúp, chỗ nào thiếu người thì đánh chỗ đó, đồng thời còn có tác dụng nhiễu loạn tầm mắt của đối phương. Mãi tới khi Kỳ tức giận thở hổn hển, chửi ầm lên, cuối cùng nhóm bên kia mới phản ứng lại, bọn họ cũng lập tức chuyển thành đội hình tròn, đấu với nhóm của Nặc.

Mắt thấy hai bên hình thành cục diện giằng co, Bách Nhĩ lại thản nhiên nói "Giác ở phía trước, Hồng, Hạ tương trợ tóm gọn Kỳ. Nam, Nặc ở cuối, phòng bị những người khác." Năm người gắng gượng tạo thành trận pháp hình cái dùi không đầy đủ lắm, trước khi đối phương phản ứng lại, Kỳ là chủ lực của nhóm kia đã bị ba người Giác, Hồng, Hạ hợp lực giải quyết. Sau khi trận pháp của đối phương bị phá, liền tác chiến riêng theo từng người. Đám người Giác, Nặc lập tức quay lại thế trận phòng thủ. Mấu chốt ở đây là các thành viên phải phối hợp khắng khít với nhau, nếu không cũng sẽ không xuất hiện sự chênh lệch uy lực lớn như vậy giữa hai trận pháp giống nhau.

"Bách Nhĩ, ngươi không thể như vậy!" Kỳ sờ cái cổ bị cắn ướt sũng, đi tới gần Bách Nhĩ, thở hổn hển nói.

"Sao không thể?" Bách Nhĩ cười nói "Phối hợp như vậy không phải rất tốt sao?" Vận dụng hợp lý ưu điểm của mình, lấy thừa bù thiếu, ăn khớp lẫn nhau, không phải là sự phối hợp tốt nhất sao?

Kỳ nghẹn lời. Y vốn cũng không phải thật sự nổi giận, lúc này nghe vậy, không khỏi lại chăm chú nhìn vào trong chiến trường, nhưng không phải là quan tâm thắng bại, mà là chú ý tình hình phối hợp, tới khi trận chiến chấm dứt, ngược lại ngộ ra không ít điều, sau đó hỏi Bách Nhĩ những chỗ còn chưa rõ.

Lúc hai người đang nói chuyện, Bách Nhĩ đột nhiên thấy gió sau đầu nổi lên, không kịp ngẫm nghĩ, cơ thể đã quay cuồng rời khỏi chỗ đứng ban đầu. Không đợi y đứng lên, một con sư tử lai báo xuất hiện trước mắt lại đánh tới. Biết Đồ là muốn đọ sức, ánh mắt Bách Nhĩ nguy hiểm nheo lại, không hề né tránh, mà chờ tới khi đối phương bổ nhào tới trước mặt, bỗng nhiên một tay y chống lên cái cằm mở ra của con thú trắng, một tay nắm lấy da lông trên cổ nó, đột ngột lật người cưỡi lên lưng nó.

Nếu thật sự đang chém giết, con thú trắng này tất nhiên sẽ lăn lộn, hoặc là đánh lên nham thạch, thân cây, quăng người trên lưng xuống, thế nhưng hiện tại vì sợ làm Bách Nhĩ bị thương, nên hắn đành bỏ hành động này. Mà Bách Nhĩ đang muốn túm chặt cái đuôi con thú trắng để quật ngã xuống, kết thúc trận đấu, tay vừa mới chạm vào cái đuôi kia, thì chỉ thấy con thú trắng bỗng dưng kẹp chặt đuôi lại, bắt đầu chạy như điên.

"Bách Nhĩ, ngươi không biết nếu chạm vào đuôi thú nhân thì phải làm bạn đời của người đó à?" Đồ vừa chạy vừa lớn tiếng nói.

Gió mạnh thổi qua mặt, Bách Nhĩ hơi cúi người, có chút hết lời để nói, y nghĩ thầm, nếu lúc săn thú ở ngoài, ngươi bị dã thú chạm vào đuôi, chẳng lẽ cũng muốn lấy nó làm bạn đời? Tuy là nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng y cũng không dám lại đi sờ đuôi của Đồ nữa.

"Ngồi cho vững!" Thấy sắp chạy tới chân núi, Đồ đột nhiên gào lớn một tiếng.

Bách Nhĩ theo phản xạ kẹp chặt hai chân, kéo lông ở cổ con thú trắng, bị gió bạt vào mặt làm cho y gần như khó hít thở. Chỉ thấy Đồ bỗng nhiên vươn người, nhảy lên núi đá xiêu vẹo, sau đó đứng ở trên vách

núi dốc đứng nhẹ nhàng nhảy qua, thỉnh thoảng quẹt vào một vài cây bụi hoặc cây gỗ nhỏ. Mây xanh quấn lấy sườn núi, mang theo hơi ẩm nhàn nhạt.

Bách Nhĩ không biết sao đang đánh nhau, tên này lại chạy tới đây leo núi làm gì, nhưng y cũng không lên tiếng ngăn cản, mà muốn nhìn xem hắn muốn chơi trò gì đây.

Vừa bước lên một chỗ bằng phẳng ở lưng chừng núi, liền có cảm giác mặt trời mới mọc từ giữa dãy núi đối diện kia lên, chiếu ánh sáng chói lóa qua ngọn núi bên này, khiến một người một thú đều không khỏi nheo mắt lại. Con thú trắng dừng chân, xoay người về phía Đông. Bách Nhĩ chấn động với cảnh sắc lọt vào trong tầm mắt, không khỏi ngồi thẳng lưng lên.

Y thấy hai vầng thái dương giống như song sinh mà sóng vai xuất hiện bên ngọn núi đối diện, ánh sáng cao ngất bao phủ một sắc vàng kim hết thảy từ gần tới xa. Sương mù trong rừng trúc dần tan, tiếng chim hót líu lo vang lên, và có những con điểu thú cánh đỏ bay lên cao, xoẹt qua tia nắng ban mai nhuộm thành một màu đỏ sậm trên bầu trời, bay về phía mặt trời mọc. Ao hồ giống như viên đá quý, lấp lánh ánh sáng rực rỡ. Những lớp cỏ phập phồng như làn sóng, hoa nở như dệt gấm, đều phảng phất như mạ lên một sắc vàng kim mỏng manh, còn mang theo *** thần hăng hái và ướt át của sáng sớm. Động vật ăn cỏ tỉnh lại từ giấc say nồng, lười biếng đứng dậy, đi tới bên hồ nước. Khói nhẹ dâng lên, các á thú đã bắt đầu làm bữa sáng rồi.

"Chờ chúng ta xây xong phòng ốc, khoai lang tím, khổ tử ma đều trồng thành công, không cần sợ lạnh và đói khát nữa, nơi này sẽ càng trở nên đẹp hơn." Bên tai truyền tới giọng nói của Đồ.

Bách Nhĩ lấy lại *** thần, lúc này mới phát hiện mình còn ngồi trên lưng hắn, y vội vàng muốn nhảy xuống, kết quả lại bị hắn quát ngừng lại.

"Đừng nhúc nhích. Ta đưa ngươi xuống!" Tuy là nói như vậy, nhưng hắn không có lập tức làm, mà là tiếp tục nói "Bách Nhĩ, nơi này tốt như vậy, ngươi đừng trở lại nơi ban đầu của ngươi có được không?"

Bách Nhĩ sửng sốt, cúi đầu nhìn con thú trắng đang nhìn xuống thung lũng dưới chân, nếu không phải cảm thấy lưng nó đang buộc chặt, có lẽ y đã hoài nghi mình nghe lầm rồi, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm xúc khác thường.

"Ta không trở về được." Một lát sau, y mới trầm giọng trả lời. Nếu đầu của một người bị chém xuống, rồi treo trên tường thành còn có thể sống lại, phỏng chừng cũng không ai chấp nhận được y. Về phần cơ thể này, dù nguyên chủ còn có thể trở về, y cũng sẽ không có khả năng nhường lại. Dù sao chuyện tình liên quan tới sống chết, không phải một sơn động chật hẹp, xấu xí, có thể đơn giản nói nhường là nhường được.

Cảm thấy cảm xúc của y hạ xuống, con thú trắng quay đầu liếm lên cái chân của y buông bên thân hắn, nói "Bách Nhĩ, ta muốn ngươi làm bạn đời của ta." Sau đó không đợi y trả lời, hắn đã gầm dài một tiếng, chấn động rừng núi, dọa động vật ăn cỏ trong thung lũng chạy tán loạn, cùng với mọi người ngẩng đầu trông qua, như gió cuốn quanh co hướng tới chân núi.

Sau khi xuống núi, Đồ thả Bách Nhĩ xuống, xoay người rời đi, không cho đối phương cơ hội nói chuyện. Sau hôm ấy, hắn cũng không bởi vì lần thổ lộ đột ngột này mà nhiệt tình triển khai theo đuổi, ngược lại vẫn như trước kia, nên làm gì thì làm đó, không thân cận cũng không xa cách. Ban đầu Bách Nhĩ còn muốn tìm một cơ hội chối từ rõ ràng với hắn, sau đó thấy hắn như vậy, cũng đành thôi, y nghĩ chỉ cần mình không đáp lại, chờ một thời gian, nhiệt huyết của đối phương cũng sẽ qua, hoặc là hắn sẽ coi trọng một á thú mĩ lệ nào đó, rồi sẽ quên chuyện này đi. Y lại không chú ý rằng mình bị một thú nhân liên tiếp hỏi làm bạn đời nhưng không hề có bất cứ cảm xúc phản cảm, chán ghét nào. Phải nói ở kiếp trước, bởi vì liên quan tới dung mạo của y, đã từng khiến không ít người thích nam phong chạy theo như vịt, thiếu chút nữa còn rơi vào cạm bẫy của bằng hữu, thế nên y rất phản cảm với điều này, thậm chí là cực kỳ mẫn cảm, cứ hễ thấy tên nam nhân nào nhìn mình bất thường, y đều sẽ nhịn không được tiến lên đánh cho một trận. Đương nhiên đây là chuyện khi còn niên thiếu, tới khi tuổi tác lớn dần, uy nghiêm ngày càng cao, cũng không có ai dám để ý tới y nữa. Khi đó chọc giận y, thì không phải bị đánh một trận đơn giản đâu. Mà sự chán ghét nam phong được che giấu dưới gương mặt bình tĩnh, không gợn sóng kia lại chưa bao giờ biến mất.

Bách Nhĩ không hề nghĩ tới điểm này, mà dù có nghĩ tới, cũng sẽ cảm thấy bởi vì mình là á thú, bị thú nhân hỏi cưới là chuyện đương nhiên, không đáng nổi giận, hơn nữa tuy Đồ nói ra lời này, nhưng đôi mắt

hắn lại trong sáng, không tỏ ra *** tà, đánh khinh, nên y mới có thể hoàn toàn không có cảm giác bị vũ nhục. Nhưng y lại không biết, chuyện tình cảm không thể dùng lí trí để phân tích ra được, nếu không sao có nhiều người lại bị tình cảm khống chế như vậy, rồi làm ra chuyện hối hận không kịp chứ? Những người đó thật sự không biết đúng sai sao? Đương nhiên là không phải rồi.

Một ngày này là hai nhóm của Duẫn và Tát đi ra ngoài săn thú, Đồ lại tới bãi đá khai thác đá, chắc là vì tránh Bách Nhĩ để không bị từ chối. Bách Nhĩ thì ở trong thung lũng giúp xây nền, khiêng đá. Túi da thú cũng vừa được lão á thú làm xong, y liền đục mấy viên đá có trọng lượng thích hợp, bỏ vào trong, trước tiên cột cho Bối Cách. Bối Cách vừa phải giúp hạ đá từ bè xuống, chuyển vào trong thung lũng, vừa phải mang theo hai cái túi nặng trịch bên chân, cộng thêm thời tiết nóng vô cùng, khiến y khó chịu tới mức chỉ mong được khóc to một trận. Làm cho các á thú khác vừa thấy tội nghiệp vừa có chút sung sướng khi người gặp họa, nhưng cứ hễ tới lượt mình phải đối mặt là biểu tình trở nên vặn vẹo. Ngược lại, Tang Lộc ngóng trông nhìn vài lần, sau đó tới tìm Bách Nhĩ.

"Bách Nhĩ, ta không có sao?" Y cảm thấy Bách Nhĩ dạy họ cái gì cũng rất hữu dụng, tựa như bắt họ chạy bộ, luyện quyền, chèo bè, khiêng đá, tuy mới đầu rất vất vả, nhưng thời gian sau, hiệu quả liền xuất hiện. Tốc độ và sức lực của họ đều tăng lên rất nhiều so với trước kia, đi vào trong rừng cũng không sợ hãi như ban đầu nữa, thậm chí còn biết thực vật nào sẽ gây thương tích, thực vật nào có thể ăn, dã thú nào thật ra không cần sợ sệt, dã thú nào vừa thấy nhất định phải bỏ chạy. Tin rằng cho dù có một ngày bọn họ không cẩn thận lạc đường trong rừng núi, chỉ cần không quá xui xẻo, sống lâu thêm vài ngày cũng không thành vấn đề.

"Gấp cái gì chứ!" Bách Nhĩ xoa đầu y, cười nói.

Quả nhiên, không bao lâu sau khi y nói những lời này, hai chân mười ba á thú đều bị cột túi da thú, còn có nghiêm lệnh ngoại trừ đi săn và tắm rửa, lúc khác đều không được tháo xuống, nếu không sẽ tăng trọng lượng gấp đôi, làm họ giận tới mức mấy ngày liền đều liếc xéo Bách Nhĩ.

"Ta có thể cũng cột không?" Ngược lại có một người không sợ vất vả giống Tang Lộc, sau khi quan sát vài ngày, thì chủ động tới tìm Bách Nhĩ, có chút thấp thỏm hỏi.

Bách Nhĩ nhìn á thú tuy hơi thấp hơi yếu hơn y, nhưng trong các á thú vẫn có vẻ cao lớn, thô kệch hơn, một lần có thể khiêng được hai tảng đá, y nhớ đối phương biết làm đồ gốm, tên là Đào Đào, trong mắt không khỏi mang theo một tia hứng thú "Sao ngươi lại muốn cột? Không thấy bọn họ đều muốn tháo xuống à?"

"Sau này ra ngoài đi săn với thú nhân, chúng ta còn phải mang theo đồ, nếu gặp dã thú, không thể ném bỏ đồ đạc rồi chạy được." Đào Đào nghĩ một lát, nói. Trong suy nghĩ của y, thực vật là thứ rất trân quý, lúc nào cũng không thể bỏ lại, cho nên y cho rằng Bách Nhĩ dùng cách này là để bọn họ thích ứng với vật nặng khi hành tẩu và chạy trốn, để tránh lúc đó hoảng hốt ném đi thực vật vất vả mới kiếm được.

Bách Nhĩ khẽ cười lên tiếng, vỗ vai y, nhìn như thờ ơ nói "Nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, mạng sống mới là quan trọng nhất." Tuy là nói như vậy, y vẫn bảo Tán Tán làm một đôi túi da thú cho Đào Đào, đá ở bên trong cũng nặng hơn các á thú khác.

Vì thế, có một thời gian rất dài, Đào Đào đều sẽ nhận lấy ánh mắt nhìn mình như đứa ngốc của các á thú khác. Trước kia ở trong bộ lạc y đã quen, nên cũng không để ở trong lòng. Tóm lại Bách Nhĩ bảo y làm gì thì y sẽ làm cái đó, hơn nữa còn làm rất nghiêm túc. Cộng thêm y cũng không phải người nói nhiều, gặp chuyện gì cũng sẽ tự động não trước, nghĩ không ra mới đi hỏi, khiến Bách Nhĩ bất giác bắt đầu đối xử khác với y.

94. Chương 94: Rụng Sớm

Sau khi nền đất sét được đầm kiên cố, tiếp theo trải thêm một lớp dày hỗn hợp đá và nhựa cỏ bạch thủy, cuối cùng là lớp đá được đẽo vuông vắn phủ kín ở trên. Bởi vì diện tích rộng, nên phải mất mười ngày mới xây xong nền. Nhìn mặt đá ở giữa cỏ xanh, vô luận là thú nhân hay là á thú đều không khỏi dâng lên một cảm giác thành tựu. Ban ngày còn chưa thấy gì, vừa tới tối đã có không ít người chạy lên mặt trên đánh một giấc, không trải da thú mà là nằm thẳng lên mặt đá, tuy phơi nắng một ngày, màn đêm lại mới buông

xuống, mặt đá vẫn còn nóng rát, thế nhưng gió đêm thổi không bao lâu, cái nóng liền tan hết, cảm giác lành lạnh có thể làm cho một người mệt nhọc cả ngày được ngủ một giấc ngon lành.

Xây xong nền, đá lúc trước vận chuyển cũng gần đủ, nên ngoại trừ những người luân phiên đi tới bãi khai thác tiếp tục chuyển đá về, thì phần lớn mọi người đều được nghỉ ngơi. Cái gọi là nghỉ dĩ nhiên không phải là chân chính được nghỉ, mà ý là các á thú sẽ cùng thú nhân đi ra ngoài hái lượm. Đây cũng là nguyên nhân Bách Nhĩ không chủ trương làm nhiều bè, tập trung lực lượng đi khai thác đá. Phòng ốc đương nhiên phải xây, thế nhưng thức ăn cũng phải thu hái, không thì đợi tới mùa tuyết rơi, có chỗ ở mà lại không có thức ăn, vậy thì cũng rất thảm.

Hôm đó là ngày đầu tiên á thú mới đi ra ngoài hái lượm. Sáng sớm mưa một trận, cũng không tính là quá lớn, nhưng lại giống như muốn gột sạch trời đất một lần, trong không khí thoáng mát mang theo chút se lạnh, khiến người ta cảm thấy thoải mái nói không nên lời. Bởi vì lần này nhiều người đi ra ngoài, để đề phòng sự cố ngoài ý muốn, nên Bách Nhĩ cũng đi cùng.

Rừng núi đối với các á thú vẫn sống trên thảo nguyên mà nói là nơi xa lạ lại đáng sợ. Không nói tới ở trong đó lúc nào cũng có khả năng đụng phải dã thú hung mãnh, chỉ riêng mấy loài thực vật khiến người ta khó phòng bị thôi đã lấy đi mấy mạng sống của á thú ở trên đường bọn họ tới bộ lạc Đại Sơn rồi. Cho nên, lúc trước khi nghe nói phải cùng thú nhân đi săn thú, phần lớn trong lòng họ thật ra đã có chút tuyệt vọng.

Sau khi tiến vào rừng núi, Bách Nhĩ đột nhiên phát hiện lo lắng của mình tựa hồ hơi dư thừa. Bởi vì mấy á thú đó sợ hãi tới mức lúc hành tẩu đều tụm lại một chỗ, căn bản không dám tản ra, đương nhiên cũng sẽ không có chuyện lạc đường. Cộng thêm thú triều đã qua, ngoại trừ tiểu nhĩ thú, thì những dã thú khác đều sẽ không kết thành đàn, nếu chỉ đánh từng con, rất nhanh sau đó sẽ bị thú nhân tóm gọn. Còn tiểu nhĩ thú, bởi vì có người dò đường, nên vừa phát hiện liền sẽ thông báo cho mọi người kịp thời vượt qua, vì vậy chủ yếu vẫn là đề phòng thực vật thôi.

Các thú nhân phối hợp rất tốt, trên đường không gặp nguy hiểm nào hết, các á thú cũng dần dần có thể buông ra, không nơm nớp lo sợ như ban đầu nữa.

Thú vị là mưa xong, mặt trời đi lên, trong rừng lại mọc lên những cây nấm lớn. Đây là lần đầu tiên Bách Nhĩ thấy nấm ở thế giới này, nên khi mới nhìn thấy y cũng chưa dám chắc, bởi vì nó thật sự quá lớn. Cây mới đội đất mọc lên còn chưa phá vỡ cái màng nhung trắng đã cao tới đầu gối thú nhân, cây lớn hơn càng không phải nói, cao bằng nửa thú nhân, bằng thú nhân, thậm chí có cây còn vượt qua cả thú nhân. Sau khi nhìn thấy vài cây liên tiếp, Bách Nhĩ mới chợt phản ứng lại.

"Đây là cây Rụng sớm." Thấy y chú ý tới mấy cây nấm cao kia, Hạ đi tới, nói "Sáng mọc, tối sẽ rụng, chưa được mấy ngày sẽ thối rữa."

Bách Nhĩ nghe thấy, *** thần liền tỉnh táo lại, hỏi "Các ngươi ăn thử chưa?" Kiếp trước hành quân, băng qua rừng, lính cấp dưỡng cũng sẽ tìm ít nấm, rau dại tại chỗ nấu cho các tướng sĩ ăn, đối với thứ này, y đã từng gặp qua, chỉ là không thể phân biệt có độc hay không thôi. Vả lại, lúc còn ở trong phủ tại kinh thành, bên trong hoa quả khô thôn trang hàng năm đưa tới còn có thêm nấm dại được nấu chung với vài món ăn thôn quê, mùi vị khá ngon. Nên khi nhìn thấy mấy cây nấm này, y không khỏi có suy nghĩ.

Hạ nghe vậy, sắc mặt nháy mắt trở nên hơi kỳ lạ, các thú nhân khác nghe thấy, biểu tình cũng đều có chút vặn vẹo.

"Cái này… không ai ăn hết." Hắn hàm hồ nói.

"Tại sao? Có độc à?" Bách Nhĩ nghi hoặc. Bởi vì thú nhân có năng lực phân biệt thực vật có độc hay không, nên đối phương trả lời vậy khiến y chỉ có thể nghĩ tới nguyên nhân này, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối. Phải biết rằng cây nấm to như vậy, nếu có thể lấy về, tách ra phơi khô, hầm chung với thịt thú cũng đủ để ăn mấy ngày.

"Có cái có, có cái không." Hạ trả lời, lắp bắp thật lâu, rốt cuộc trưng ra vẻ mặt đau khổ, nói ra một câu "Bởi vì nó là rụng sớm, nên không ai dám ăn." Câu này mà nói với á thú đúng là rất không thích hợp. Mà các thú nhân khác đã sớm nhịn không được mà xoay qua cười trộm.

Bách Nhĩ dù sao cũng là nam nhân, mờ mịt một lát liền nhận ra. Rụng sớm, tiết sớm… lại liên tưởng tới

hình dạng cây nấm, dù cho bình thường y bình tĩnh, thong dong cũng không khỏi cảm thấy quẫn bách. (Rụng và tiết đều đọc là xiè)

"Khụ... cái này thật ra, ưm... không phải gọi như vậy." Y vội ho một tiếng, nín cười, cố gắng giải thích, đưa tay nhéo một ít ở cuống cây nấm lớn màu xanh biếc xen lẫn chút đốm kia, lại phát hiện nó rất non "Giống như ăn nhiều cá, thú nhân không nhất thiết sẽ phải bơi dưới nước, ăn nhuyễn cốt thú không có bị mềm xương."

Cái thứ đó chỉ là ngụ ý, sau này truyền miệng liền thành cấm kỵ, nhưng thật ra nghĩ lại, thấy nơi nơi đều là lỗ hổng. Nghe Bách Nhĩ nói như vậy, các thú nhân suy tư một lát, cũng hiểu ra chuyện này.

"Thế nhưng bộ dáng nó to khỏe như cây gỗ, có thể ăn không?" Hạ lại vẫn có chút không thể tiếp thu mà hỏi. Tuy bọn họ có thể phân biệt có độc hay không, thế nhưng giống như có thể xác định gỗ không có độc, nhưng cũng không ai ăn gỗ hết.

"Thử xem thì biết thôi." Bách Nhĩ nói, sau đó cầm móng thú cắt cây nấm cao tới ngực y sát mặt đất. Móng thú sắc bén, nấm lại non, lập tức bị cắt đổ. Bởi vì mới mọc không bao lâu, bên trong cái cuống tuyết trắng vẫn chưa có sâu, nên cũng không thấy đáng sợ. Phải biết rằng với cái cuống cỡ này, nếu giống nấm kiếp trước thì sẽ có giòi ở trong, mà chắc con giòi đó cũng sẽ không nhỏ đâu.

"Nếu cái này có thể ăn, chúng ta sẽ có thêm không ít thức ăn nữa." Bách Nhĩ vừa giao cây nấm to cho á thú bên cạnh, vừa nói.

"Cái này làm sao?" Ô Trĩ hỏi. Hôm nay là nhóm của y đi cùng, không ngờ Bách Nhĩ cũng tới đây, khiến y cảm thấy mừng rỡ khi có người dựa vào.

"Rửa sạch, sau đó cắt thành miếng nhỏ, nấu chung với thịt thú." Bách Nhĩ hồi tưởng lại, rồi nói. Trước kia y ăn nấm đều là hầm chung với thịt, nào là thịt khô, thịt muối, thỏ rừng, gà rừng,... Khi đó kích thước cây nấm nhỏ, đều là cho cả vào, nếu hơi lớn thì cắt thành mấy miếng.

Bởi vì á thú cùng thú nhân ra ngoài còn phải phụ trách thức ăn giữa trưa, nên đều sẽ mang theo hai cái nồi xương, nấu chút canh rau dại, sau khi ăn thịt nướng sẽ uống mấy ngụm để giảm vị ngấy của dầu mỡ. Lúc này đi nhiều người, số nồi mang theo cũng tăng thêm ba cái, một cây nấm chia thành năm nồi là vừa đủ. Thịt là do thú nhân săn hai con dát dát thú và một con liêu thú, một con dát dát thú bỏ vào các nồi nấu, con còn lại nướng cùng liêu thú, xem như xong bữa trưa. Vì có nấm, nên không cần bỏ thêm các loại rau dại khác, để tránh phá hỏng món ăn dẫn tới không ăn được.

Đúng như dự đoán của Bách Nhĩ, loại nấm đó quả nhiên có thể ăn. Bởi vì nấm tươi lại non, nấu cùng dát dát thú, tỏa ra mùi thơm khiến mọi người xém nữa là nuốt luôn cả lưỡi. Mặc dù có thịt nướng, nhưng phần lớn á thú sau khi ăn mấy miếng thịt đều không muốn đụng vào, chỉ có một hai người ăn một chút, còn lại đều là do thú nhân giải quyết.

"Cái cây rụng..." Lúc nghỉ ngơi sau cơm nước, Kỳ mở miệng, lập tức bị Bách Nhĩ cắt ngang.

"Nên gọi là nấm đi." Bách Nhĩ nói, thật sự cứ để họ gọi là rụng sớm, sẽ khiến người ăn để lại bóng ma trong lòng.

Kỳ cũng không hỏi nấm là ý gì, rất tự nhiên đổi tên theo Bách Nhĩ "Loại nấm đó chỉ mọc trong thời gian này thôi, một thời gian nữa, trời mưa to, sẽ không có, phải tới trước mùa tuyết rơi mấy ngày mới có thể tìm thấy lại. Cho nên tuy nó to, nhưng cũng không thể ăn được lâu đâu." Nói tới đây, trong giọng nói của y không khỏi thoát ra vài phần tiếc nuối. Lúc nó mọc thì ăn không hết, lúc cần thì lại không có, sao không khiến người ta buồn rầu được "Không biết có thể trồng không?" Nói tới đây, y nhịn không được nhìn về phía Bách Nhĩ. Bởi vì thực vật lúc trước đào về trồng, có hơn phân nửa sống được, nên y mới có suy nghĩ như vậy.

"Nó mọc từ lá mục, cây khô mà ra, một ngày liền rụng, nếu lấy về trồng chỉ e cũng không sống nổi, lại không giữ được giống, không biết phải trồng thế nào nữa." Bách Nhĩ lắc đầu nói, dù sao y vẫn chưa từng thấy ai trồng nấm cả "Có điều chúng ta có thể thử phơi khô."

Vì thế, đương thiên lúc trở về, ngoại trừ con mồi cùng với mấy sọt thứ thứ, trên hai bè đều chất đầy nấm không độc mà thú nhân đã xem xét. Có thể đoán ra, các thú nhân ở lại thung lũng khi đột nhiên nhìn thấy

vật đó, biểu tình đều sẽ trở nên méo mó. Mà ánh mắt của Đồ vẫn nhìn thẳng tắp vào Bách Nhĩ, dường như hoài nghi y làm vậy là muốn trả thù mình.

Có điều sau khi biết đã có người ăn thử, hơn nữa qua một buổi chiều, biểu hiện bên ngoài cũng không có gì, những người khác mới không kháng cự nữa. Dù sao với họ mà nói, thêm một loại thực vật chính là thêm một phần đảm bảo để vượt qua mùa tuyết rơi. Chờ chân chính nấu xong, các thú nhân đều đi múc một chén, mà người thích ăn nhất vẫn là á thú và lão nhân, vì thế họ cảm thấy rất hứng thú với ý tưởng phơi khô của Bách Nhĩ, và quyết định hôm sau sẽ nấu nốt chỗ còn lại.

Vào ban đêm, có mấy thú nhân độc thân trốn ở góc tối, nghe lén thú nhân làm việc với bạn đời, cùng với buổi sáng hôm sau, thú nhân có bạn đời bị các thú nhân khác chặn đường, hỏi những chuyện mà lẽ ra người ngoài không nên hỏi. Dù sao từ đó về sau, các thú nhân cũng không còn bất cứ bài xích nào với việc hái nấm nữa.

Bởi vì mặt trời lớn, cộng thêm có mặt đất lợp đá để phơi khô, chỉ một ngày, mấy miếng nấm được cắt cỡ lòng bàn tay liền co lại thành từng miếng nhỏ. Nhìn nấm khô nhăn nhíu, mất đi màu sắc tươi mới ban đầu, lão nhân cùng á thú đều hoài nghi, như vậy còn có thể ăn sao? Nếu không thể ăn… Ngẫm lại bọn họ liền cảm thấy đau lòng.

Vì không để lỡ thời gian hái nấm chỉ có hạn, sáng hôm sau, các á thú liền lấy nấm khô phơi qua một đêm để nấu. Trước đó cũng không ngâm nước, nên tính toán sai, bỏ đầy nấm khô vào trong nồi, kết quả lúc nước sôi xém nữa là trào ra, khiến họ không thể không lấy bát múc bớt đi.

Nấm khô kém giòn hơn nấm tươi, nhưng lại dai, nhai kỹ thì ra một mùi khác. Các á thú đều thích ăn, còn các lão nhân thì chỉ thấy bình thường, nhưng lúc uống canh thịt mang theo vị nấm lại cảm thấy rất thích.

Vì thế một đoạn thời gian kế tiếp, các á thú đều tập trung thu hái nấm về phơi khô, bởi vì nấm quá lớn lại nhẹ, một lần hái mấy cái là phải thôi, nên cũng không làm chậm trễ việc thuận tay đào mấy thực vật khác về trồng. Ngay cả á thú đi khai thác đá, lúc nghỉ ngơi cũng sẽ đi cùng thú nhân vòng quanh trong rừng, hái nấm rồi vận chuyển cùng với đá về thung lũng. Vì phơi nấm, nên các lão thú nhân tạm thời dừng công việc chế tạo vũ khí, gấp rút dùng dây leo thú nhân đem về, đan thành nhiều cái sọt lớn. Nhìn một cái rồi lại một cái sọt bị chứa đầy, sau đó đặt cùng chỗ, trên mặt mỗi người đều bất giác lộ ra vui mừng, cũng bởi vậy mà nảy sinh ra ý tưởng phơi thịt khô, rau dại. Bởi vì có thêm nấm, nên mỗi lần đánh con mồi về đều còn thừa, có á thú nhàn rỗi sẽ nghĩ cách xử lý chỗ thịt đó để làm sao ăn lâu dài được, vì thế gần mặt đất lợp đá lúc nào cũng bay ra một mùi kỳ lạ. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ và các thú nhân cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao nếu thành công, mọi người đều sẽ được hưởng lợi.

95. Chương 95: Vào Ở

Nấm khô được thu gom lại đều bỏ vào trong sơn động bị bịt kín kia, để tránh ánh nắng chiếu tiếp vào sẽ làm nó khô cứng, bóp cái là bể, hoặc là lúc mưa to sẽ uổng phí công sức vất vả vừa qua. Còn thịt khô, Bách Nhĩ vừa như cố ý vừa như vô tình nói, dùng muối ướp rồi phơi tiếp, hoặc là thêm muối vào, nấu lên, rồi đem đi phơi, các á thú nghe vậy cũng thật sự làm theo. Còn có thể để được bao lâu, không ai biết hết, nhưng dù sao không lãng phí là được rồi. Mỗi ngày đều sẽ có người đi vào lật thử, xem nó có hư mất, hay thối không, nếu có mùi lạ, mọi người lập tức sẽ ăn ngay, tuyệt đối không để lãng phí.

Mùa mưa kéo dài bao lâu, sau khi chờ đám Đồ chậm rãi tính toán, thì tính ra được khoảng bảy lần trăng tròn. Lần đầu tiên trăng tròn bởi vì thú triều, mặt trời và mặt trăng không xuất hiện trên bầu trời, nên Bách Nhĩ không có cách nào phán đoán ra số ngày, vì vậy đến bây giờ y vẫn không thể xác định chu kỳ từ ngày không có trăng tới lúc trăng tròn là bao nhiêu ngày. Có điều mọi thứ đều đang đi theo hướng phát triển, đây là điều khiến y và những người khác nên vui mừng.

Đồ cùng Tát chỉ tốn vài ngày đã học thuộc tên và vị trí mười hai kinh mạch, kỳ kinh bát mạch, cùng với hơn ba trăm huyệt chính. Sau khi xác định họ sẽ không lẫn lộn, Bách Nhĩ bắt đầu dạy họ phương pháp thổ nạp đơn giản, tới lúc họ nắm giữ được, y mới chính thức truyền thụ nội công tâm pháp.

Á thú đến từ phương Nam tuy chưa từng thấy Ưng chủ, thế nhưng đã thấy qua người của Ưng tộc, tận mắt chứng kiến bọn họ cho dù hóa thành hình người, trên lưng vẫn có hai cái cánh lớn, có thể bay lượn trên bầu

trời. Mà khi bọn họ hóa thành hình thú, đôi cánh chim ưng cứng chắc và sắc bén kia còn có thể cắt da lông của thú nhân. Thú nhân lại không có cách nào dùng nanh vuốt xé nát chúng. Mà đáng sợ nhất là, có á thú từng thấy người Ưng tộc để hình người, trong tay cầm một đồ vật hình bán nguyệt, từ trên đó bắn ra một cây gậy có đầu nhọn màu đen, ở cuối có lông chim, thú nhân muốn phản kháng sẽ bị thứ đó bắn chết. Theo Bách Nhĩ suy đoán, đồ vật đó chắc là cung tên, bởi vì trước khi đổi á thú về, cung tên của y đã bị cỏ trên hắc thạch siết gãy, theo lý họ hẳn là chưa thấy qua. Nay có thể mô tả chi tiết như vậy, còn không chỉ một người, gần như là có thể kết luận tên Ưng chủ kia đã làm ra không ít cung tên, mũi tên có khả năng rất lớn là dùng hắc thạch để làm. Đồng thời, từ mũi tên hắc thạch cùng với dây xích đen có thể chứng minh hắc thạch có lẽ luyện hóa được, hơn nữa tên Ưng chủ kia đã tìm ra cách luyện thành, nên gã mới cho đổi lấy số lượng hắc thạch lớn như vậy.

Ưng tộc am hiểu tác chiến trên không, có vũ khí cứng chắc, sắc bén chiến đấu từ xa. Bách Nhĩ và đám người Đồ, Tát, Duẫn, Nặc suy diễn thử, nếu chống lại quân của Ưng tộc, họ chỉ có vài phần thắng. Nhưng nếu đối phương không ở trên mặt đất, bọn họ ngoại trừ bị đánh ra, sẽ không làm được gì hết. Cho dù cung tên làm ra, với mũi tên bằng gỗ, muốn bắn chết người Ưng tộc cũng không phải chuyện dễ dàng, bởi vì lông chim như áo giáp kia của họ cùng nới năng lực có thể nhanh chóng bay lên cao sẽ hạ lực tấn công của mũi tên gỗ xuống mức thấp nhất.

Cho nên, các thú nhân tu luyện nội lực là điều bắt buộc phải làm.

"Trong tình huống địch mạnh ta yếu, ưu thế duy nhất của chúng ta chính là người Ưng tộc hoàn toàn không biết gì về chúng ta. Cho nên, hiện tại điều duy nhất chúng ta cần làm chính là, chúng ta muốn bọn họ tới lúc nào, chứ không phải họ muốn tới lúc nào. Chúng ta muốn cho bọn họ biết cái gì, chứ không phải bọn họ muốn biết cái gì." Một ngày nào đó, Bách Nhĩ đã nói như vậy với các thú nhân về cách xử lý gian tế nghi ngờ.

Từ đó về sau, Bách Nhĩ liền bắt đầu dần dần làm yếu đi sự hiện hữu của mình. Y sẽ khiến toàn bộ á thú tới từ phương Nam tin rằng, người làm chủ bộ lạc này là một thú nhân, còn y, chỉ là một á thú có chút tài cán, có thể bàn bạc được với thú nhân mà thôi. Có chút khác biệt, nhưng sự khác biệt đó cũng không đến mức gai mắt. Về phần cái tên tà linh, chính y không đề cập tới, người biết nội tình cũng sẽ không tự dưng nhắc tới.

Tất cả chuyện này y đều âm thầm làm, không để lại một dấu vết nào, ngoại trừ một vài người, thì ngay cả những người đi cùng y từ đầu cũng không nhận ra. Chung quy tại lúc vừa có thức ăn, vừa an toàn, đa phần mọi người sẽ không để ý tới ai là thủ lĩnh.

Dựng phòng ốc đang được tiến hành đâu vào đấy, tuy trời bắt đầu đổ cơn mưa, nhưng đều chỉ một lát vào buổi sáng rồi tạnh, sau đó mặt trời lại thiêu đốt cả một ngày, cũng sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ. Ba lão thú nhân cũng rảnh tay, nên bắt đầu chế tạo cung tên. Mỗi lần Bách Nhĩ ra ngoài vẫn sẽ dẫn theo Lão Hãn, để có thể hái chút thảo dược trở về.

Lúc phòng ốc đầu tiên dựng xong, cũng tạm ngừng lại, Tát đã luyện ra khí cơ, nhưng Đồ lại không có chút động tĩnh nào. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ cũng không cảm thấy bất ngờ, còn Đồ thì rầu rĩ một thời gian dài. Ngược lại không phải bởi vì bị Tát cướp trước, mà hắn cảm thấy mất mặt, chỉ là vì đây là thứ Bách Nhĩ dạy, thế nhưng hắn lại học chậm hơn Tát, điều này làm cho hắn rất buồn phiền, đồng thời trong lòng ngầm hạ quyết tâm phải cố gắng gấp bội, để nhanh chóng vượt qua Tát.

Tát có thể thuận lợi tạo ra khí cơ và đang củng cố thành quả như vậy, không thể không nói công lao cũng thuộc về tính cách lạnh lùng của gã. Bởi vì khi khí cơ vừa sinh ra, chính là thời điểm nguyên khí dồi dào và *** khiết nhất, cơ thể cũng sẽ theo đó mà phấn chấn lên. Rất nhiều người lần đầu tiên không có chuẩn bị tâm lý đều sẽ dẫn tới tâm thần phân tán, thoát ra khỏi bình tĩnh, không thể không đợi lần sau mới tiếp tục tu luyện được. Mà Tát lúc ấy tuy cảm thấy có chút khác thường, nhưng gã lại không nghĩ nhiều, vì thế cứ như vậy tự nhiên mà đi tới. Bách Nhĩ không thể không thừa nhận tính cách lạnh lùng cũng có cái tốt của lạnh lùng, chí ít là trong luyện công sẽ tiến triển nhanh chóng hơn người khác.

Về phần phòng ốc xây xong, phơi nắng vài ngày là có thể vào ở. Bởi vì mang tính chất xây thử, nên chỉ xây một căn đơn, xem coi có vấn đề gì không, có cần cải thiện gì nữa không, nếu không thành vấn đề, sau này sẽ tiếp tục xây từ hai bên căn phòng này đổ ra. Vách tường dĩ nhiên là dùng đá, lấy cỏ bạch thủy dầm nát

trộn lẫn với cát đá để trát lên, những khe hở thì dùng đá nhỏ nhét vào, nóc nhà thì dùng gỗ làm xà, rồi lấy nhánh cây nhỏ, mềm và cỏ khô dùng để lợp lên, mặt trên cùng lại trát một tầng cỏ bạch thủy và cát đá thật dày, sau khi làm xong, dù có mười mấy người đứng trên đó cũng không thành vấn đề. Suy xét về vấn đề của Ưng tộc, phòng ốc được dựng khá cao. Lúc thi công, lấy những khúc gỗ to tròn xếp cách nhau khoảng nhỏ nhất để làm xà ngang ở giữa, sau đó trải các tấm ván gỗ theo chiều dọc, rồi thêm những cây nhỏ theo cả chiều ngang lẫn dọc để đệm tầng, cuối cùng trải thêm một lớp ván gỗ nữa, tính làm thành hai lầu. Chỉ để hở một khúc ở góc đủ rộng cho người có thể ra vào. Ở vách tường bên hông thì lấy đá xây bậc thang, để có thể lên xuống. Ở giữa phòng sẽ dùng đá xây tường, để ngăn ra. Cửa ở tầng một, tầng hai cũng mở lệch nhau. Hai gian ở lầu một dùng để làm phòng ngủ, còn ở lầu hai, một gian vừa có thể làm phòng ngủ, vừa có thể làm phòng trữ đồ, còn một gian khác dùng để làm nhà bếp, thỉnh thoảng có thể dùng làm chỗ sinh hoạt, ở giữa là lò sưởi dùng đá vây thành, vừa có thể nấu cơm vừa có thể giữ ấm. Bên cạnh dùng những dây mây nhỏ đan thành một vách ngăn, dùng làm chỗ tắm rửa khi vào đông, bình thường thì để làm mao xí. Còn tại sao không dùng đá xây bếp thật luôn, thật ra là Bách Nhĩ hoàn toàn không có ấn tượng về lò nấu, tưởng tượng không ra, nên liền lược bớt nó đi.

Tầng hai thì ổn rồi, bởi vì dùng ván gỗ lót, người vào ở chỉ cần trải thêm lớp da thú, liền có thể nằm xuống ngủ. Ở tầng một, nếu có người muốn vào ở, thì cần phải trải ván gỗ và cỏ khô, nếu chỉ trải da thú lên thềm đá lại có chút lạnh, người trẻ tuổi thì không sao, nhưng người già sẽ không chịu nổi. Còn việc thông gió và lấy ánh sáng vào phòng, tường ngoài chính là cửa sổ tò vò trong lớn ngoài nhỏ, vừa có thể phòng bị vừa có thể giữ ấm, lúc tới mùa tuyết rơi chỉ cần dùng da thú che lại là được. Lớp tường trong thì làm cửa sổ hình vuông mở ra, khiến ánh sáng mặt trời đủ để chiếu vào, nhưng không quá nhiều.

Ý tưởng về hai tầng này là sau khi Bách Nhĩ biết được tình huống của Ưng tộc, mới cùng vài lão nhân và thú nhân có thiên phú về kiến trúc cùng nghĩ ra, làm sao trải sàn nhà tầng hai cùng với vấn đề lầu trên lầu dưới, quả thật tốn không ít trí óc. Nếu làm được, sau này họ sẽ tăng thêm lớp tường bên ngoài để phòng thủ. Còn vấn đề gỗ tròn và ván gỗ, vẫn là Lão Thác lấy một cái móng thú khổng lồ, dùng gai thú đục lỗ hai đầu, sau đó mỗi bên cột một khúc gỗ vào, tạo thành một cái cưa đơn giản. Tuy móng thú không có răng cưa, nhưng được cái mỏng và bén, cưa gỗ rất ngọt, thế nhưng chỉ có thể đối phó với mặt cắt ngang có đường kính nhỏ hơn chiều dài của nó thôi. Dĩ nhiên ý tưởng làm ra cưa cũng là do Bách Nhĩ đề xuất.

Ở dưới bậc thềm trước nhà xây một cái rãnh lộ thiên để thoát nước, tạo một vòng quanh sân viện, rồi chảy ra cổng lớn, sẽ không làm cho lớp đá lát sân bị ướt sũng, người qua lại cũng thoải mái, huống chi còn để phơi thực vật nữa.

Phòng ốc mới xây xong mấy ngày, quả thực có thể nói là đông như trẩy hội, vô luận là thú nhân, á thú, hay là lão nhân, tiểu hài tử, hễ nhàn rỗi, đều thích chui vào trong, xem chỗ này, sờ chỗ kia, hận không thể lật qua lật lại để xem, ý cười trên mặt cũng không che giấu nổi, có lẽ trong đầu họ đều nghĩ tới về sau mình sẽ được ở trong này.

Sau khi phòng ốc được phơi khô, quyền vào ở cũng không có tranh luận quá lớn, dĩ nhiên là lão nhân vào ở trước. Chỉ có sáu lão nhân, Lão Thác và Kiều Ương lại không có bạn đời, không tiện ở chung một gian, hai người đều nhất trí muốn đối phương vào ở trước, cuối cùng lại là hai đôi bạn đời già khác quyết định, lão á thú ở một gian, lão thú nhân một gian, gian còn dư kia để tiểu thú nhân ở. Cuối cùng lão á thú gọi cả a mạt của Mạc vào ở chung, dù sao mọi người cũng đã quen cảnh chật chội lúc ở trong lều hay sơn động rồi. May mà không gian trong phòng ốc cũng rộng, ở như vậy cũng không tính là chật, vì thế mọi người đều vui vẻ.

Đương nhiên, đối với sắp xếp như vậy, á thú phương Nam vẫn nói thầm trong lòng. Cũng không phải là bất mãn, bởi vì bọn họ còn không có tư cách bất mãn, chỉ là cảm thấy các bộ lạc khác đều xếp thú nhân cường tráng lên đầu tiên, sau đó là á thú, cuối cùng mới là tiểu hài tử và lão nhân. Nơi này lại hoàn toàn trái ngược, nên họ mới có chút nghi hoặc. Chỉ là ngẫm lại, nơi khác đều nuông chiều á thú, nơi này á thú lại phải làm việc, thành ra thứ tự vào ở cũng không có gì kỳ lạ mấy.

Ở được vài ngày, các lão nhân và tiểu hài tử đều cảm thấy rất tốt. Bởi vì vừa không oi bức như ở lều, cũng không cần lo lắng giữa đêm đang ngủ lại bị một trận mưa đánh thức, ngay cả lão nhân khó ngủ cũng có thể ngủ được nhiều hơn trước kia. Cộng thêm phòng ốc cách xa nhau, thú nhân và á thú bên ngoài rèn luyện cũng sẽ không ảnh hưởng tới họ, không còn tình trạng trời chưa sáng đã phải dậy cùng nữa. Chỉ khổ cho vài tiểu hài tử, bởi vì ngủ sâu quá, dẫn tới trễ giờ, nên mỗi ngày đều sẽ bị phạt, nhưng chúng lại không nỡ

không ở đó nữa, vì thế kỹ năng cơ bản và năng lực chống chọi của cơ thể trong một thời gian có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Bách Nhĩ nhìn, nhịn không được nghĩ tới chuyện dạy chúng nội công, vì thế bài học của chúng mỗi ngày lại tăng thêm một bậc, gánh việc học tên kinh lạc, huyệt vị, gánh học Thiên tự văn. Gánh đứng tấn, ép chân, gánh việc chạy bộ, gánh cả công việc hàng ngày, cuối cùng ngay cả nói mớ cũng đang gánh luôn. So với Tát, Đồ, trí nhớ của tụi nhỏ tốt hơn nhiều, Bách Nhĩ không cần giải thích, chúng chỉ cần học thuộc lòng, trong khoảng thời gian ngắn đã ghi nhớ hết những gì Bách Nhĩ dạy.

Sau khi vận chuyển đá về, chín gian phòng còn lại bên dãy phía Đông cũng được khởi công, vừa vận chuyển đá vừa xây lên, mất khoảng một lần trăng tròn mới xây xong. Mà bãi đá khai thác cũng đã vận chuyển gần hết, cần phải tìm chỗ khác để lấy đá.

Chín gian phòng còn lại cho tất cả á thú vào ở. Một trăm bốn mươi bốn người, vốn ở không đủ, nhưng vì tạm thời không nhóm lửa nấu cơm ở trong nhà bếp, nên lấy chỗ đó làm chỗ ngủ luôn, cộng thêm còn có một gian vốn định giữ lại làm chỗ tiếp khách, nghị sự, không gian khá rộng, nên chen chúc một chút cũng sắp đủ vào. Dù sao vẫn còn hơn là ở dưới cái lều oi ức, hoặc là ngủ ngoài trời. Bởi vì mưa càng lúc càng nhiều hơn.

Còn Bách Nhĩ, y tuyệt đối sẽ không vào nhà ở trước khi các thú nhân có chỗ. Đây là thói quen y hình thành qua nhiều năm ăn chung ngủ chung với các tướng sĩ.

Chú thích:

Ở bên TQ, người ta tính từ tầng trệt là lầu 1, rồi tính lên. Nên gian nhà trong truyện xây thực chất là chỉ có 1 lầu thôi nha.

96. Chương 96: Đại Chu Thiên

Một lần trăng tròn là bảy mươi ngày. Cho nên trong thời gian xây dựng một loạt gian phòng ở phía Đông, đám người Bách Nhĩ liền bớt thời gian tới bộ lạc Đại Sơn thăm mấy tiểu hài tử kia ba lần, đồng thời thuận tiện đề cập chuyện gian tế với Viêm. Nghe nói, Viêm có vài phần coi trọng với hai á thú trong đó. Đương nhiên, lúc đi, bọn họ cũng thuận tay mang theo không ít muối.

Vốn Bách Nhĩ tưởng rằng muốn học hết kiến thức của Cốc vu chỉ e phải qua mùa tuyết rơi, hoặc là lâu hơn. Ai ngờ lần đi thăm cuối cùng, ba thằng bé thế nhưng đều đã thu dọn da thú để trải khi nằm ngủ, vác trên lưng, tư thế chuẩn bị về cùng. Hóa ra trí nhớ của trẻ con tốt, mà Cốc vu chỉ có thể dạy chúng nhận biết một vài loại cỏ, cây, đá, côn trùng có thể làm thuốc, còn cách thức trị liệu, thì ngay cả ông cũng chưa có bao nhiêu cơ hội thử nghiệm, bởi vì thú nhân bị thương phần lớn đều không muốn ông chữa trị cho, đương nhiên hiệu quả chữa trị của Cốc vu cũng chẳng có gì đặc biệt. Nếu chỉ là nhận biết các loại dược, với thời gian hơn ba tháng, tụi nhỏ đã vét sạch tri thức của Cốc y rồi. Mà Cốc vu là vu trưởng của bộ lạc Đại Sơn, ông không thể dạy chữ cho người bộ lạc khác được. Nếu đã không còn gì để dạy, dĩ nhiên sẽ không trì hoãn thời gian học săn bắt của tiểu thú nhân nữa, nên dù không đành lòng, ông cũng không thể không nước mắt ròng ròng tiễn ba tiểu thú nhân đi.

Trở lại bộ lạc, nhìn thấy phòng ốc bằng đá một bên đã được xây xong, các tiểu thú nhân hưng phấn mà kêu grào grào mấy tiếng, lăn trên nền đá, rồi chạy nhảy khắp nơi. Cuối cùng chúng được dồn vào trong phòng ốc của lão nhân, ở cùng một gian với các hài tử khác trong bộ lạc. Bởi vì bộ lạc của Phong khi đến cũng dẫn theo ba tiểu thú nhân, thành ra tổng cộng có tám đứa, ngủ một gian thì hơi chật, nhưng chúng lại thấy rất vui, người lớn tới tách ra cũng không chịu, mặc cho nửa đêm đang ngủ sẽ bị đá hoặc tự lăn ra gian nhà bếp.

Tìm kiếm mỏ đá mới tốn không ít công sức, nhưng gần nhất vẫn là bộ lạc Đại Sơn. Suy xét hành trình năm ngày trở về, các thú nhân còn chưa cảm thấy gì, Bách Nhĩ đã không tình nguyện lãng phí thời gian như vậy. Chính yếu vẫn là lúc dùng bè trúc chuyển đá, một lần chẳng chở được bao nhiêu. Cho nên y quyết định lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, dùng lửa làm nổ núi đá trong thung lũng để khai thác. Chính là sau khi đốt thì dội nước lạnh lên, làm cho nham thạch trở nên xốp, giòn, nứt ra. Cứ như vậy, liền cần số lượng củi rất lớn.

Hiện tại có hai ông mặt trời chiếu ánh nắng chói chang, lại không có thú triều uy hiếp, phơi cây làm củi so với hành trình hai ngày rưỡi trên sông thì thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa lúc thu gom củi còn có thể chú ý

tới chuyện săn thú và hái một vài loại thực vật và thảo dược, xem như là nhất cử đa tiện.

Sau khi cẩn thận điều tra xong, đám người Bách Nhĩ quyết định khai thác đá ở phía Tây Bắc của thung lũng. Vách núi Tây Bắc như tước, dưới chân mọc đầy cây bụi gai, gần như không có người và động vật đi tới bên đó. Đào cây bụi gai dưới chân núi đi, tạo thành một khoảng đất trống. Sau đó chất đầy củi lên vách đá, châm lửa, dùng nồi xương múc nước từ chỗ bóng râm, để cho lạnh đi, chờ lửa nhỏ dần, liền bới đống lửa ra, hắt nước vào. Thời điểm khối nham thạch đầu tiên nứt ra từ vách núi, mọi người đứng ngoài quan sát đều phát ra tiếng hoan hô vui mừng, bởi vì điều này có nghĩa họ không cần vận chuyển đá từ nơi xa xôi nữa. Bách Nhĩ lại có chút phiền muộn, bởi vì bọn họ không có bình để lấy nước, nếu chỉ dùng mấy cái nồi xương kia, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ khai thác đá.

"Làm thùng gỗ đi." Suy tư thật lâu, y nói với Lão Thác. May mà y còn có chút ấn tượng với thùng gỗ, bồn gỗ đấy. Tuy biết làm thành cái đó cũng không đơn giản, nhưng nếu có thể làm ra, tác dụng sau này sẽ không nhỏ đâu.

Trong rừng núi gần như đều là cây gỗ to, mấy người ôm mới xuể, với công cụ hiện tại của họ, đừng nói là không chặt được, mà kể cả có chặt được cũng không thể vận chuyển về. Bởi vậy chỉ có thể hạ yêu cầu xuống một bậc, dùng cành cây. Nhưng dù chỉ là cành cây, thì kích thước cũng bằng với thân gỗ mấy chục tới cả trăm năm ở kiếp trước của y rồi.

Bó lại là một công việc có kỹ thuật, siết không chặt sẽ dễ bị rỉ nước. Có điều, may mà nghề của Lão Thác chính là làm việc kỹ thuật, chân tay khéo léo, lại có khó gì, chỉ cần có nguyên liệu, rồi đưa ý tưởng cho ông, ông liền có thể loay hoay làm ra. Bởi vậy sau mấy ngày, thời điểm các thú nhân lấy nồi đầu lâu múc nước cùng với búa đá, gai thú dùng tốc độ rùa bò để khai thác đá, sắp nhịn không được mà trực tiếp tới bộ lạc Đại Sơn khiêng đá về, thì chiếc thùng gỗ đầu tiên có kích thước bao lấy một người đã thành công, thùng được cột bằng dây leo cứng chắc, đã thử nghiệm, kết quả là không bị rỉ nước. Có cái đầu tiên, tự nhiên sẽ có cái thứ hai, thứ ba, có cái lớn, cái nhỏ, cái nông, cái sâu, tóm lại rất nhanh sau đó liền giải quyết được vấn đề vận chuyển nước, cùng với vấn đề Bách Nhĩ muốn dùng thùng gỗ để rửa mặt ở trong phòng ốc.

Từ lúc thùng gỗ tăng nhiều, đống lửa đốt cũng tăng theo, tốc độ lấy đá cũng tăng lên mấy lần. Đương nhiên, thời điểm lấy đá, vẫn cần thú nhân tự tay dùng gai thú, rìu đá, búa đá ra tay đào. So sánh ra thì á thú thoải mái hơn nhiều. Vì thế lúc rỗi rãi, có á thú sẽ bắt đầu làm một vài thứ khác. Giống như Đào Đào sẽ nghĩ tới chuyện làm gốm, mỗi lần ra ngoài đều tìm kiếm đất sét. Còn có một người biết dệt vải, dùng sợi của một loại lá cây dệt thành một tấm vải thô ráp, màu xanh đậm, mặc ở trên người vừa mát mẻ vừa thu hút ánh mắt của thú nhân, khiến không ít á thú đều muốn học theo. Bách Nhĩ biết mình không giỏi về phương diện này, cho nên cũng không phí tâm tư vào đấy, mà là trực tiếp miễn cho á thú kia không phải ra ngoài săn bắt và khiêng đá xây dựng phòng ốc nữa, để y chuyên tâm ở trong thung lũng nghiên cứu, kéo sợi, dệt vải. Thậm chí Bách Nhĩ còn có thể cung cấp công cụ đủ khả năng cho á thú kia, chờ một thời gian sau, lại tìm thêm cho y vài người học trò, đương nhiên, huấn luyện mỗi ngày vẫn không thể tránh khỏi. Dù vậy cũng đã khiến không ít á thú đỏ mắt, tiếc hận là mình không có tài nghệ tuyệt vời riêng. Vì thế, từ đó về sau, một thời gian rất dài, các á thú liền có sự nhiệt tình chưa từng có đối với chuyện nghiên cứu sự vật mới, mà điều này cũng khiến họ làm ra không ít thứ tốt. Dĩ nhiên đây là chuyện sau này hẵng nói.

Thời điểm lấy đá dựng phòng diễn ra thuận lợi, Bách Nhĩ cũng tu luyện đến chỗ chướng ngại, cần hướng tới đại chu thiên. Trong khoảng thời gian này, dù ban ngày rất mệt, nhưng trước khi đi ngủ y đều sẽ đến giữa sông luyện công một canh giờ. Sự thật chứng minh, ở giữa sông luyện công khiến công lực của y tiến triển nhanh gấp hai lần trước kia. Vốn dựa theo phỏng đoán của y, trước mùa tuyết rơi có thể đi lên đại chu thiên đã là nhanh rồi.

Muốn lên đại chu thiên, tất yếu phải đả thông kỳ kinh bát mạch. Sau kỳ kinh bát mạch, thì sẽ bắt đầu xâu chuỗi mười hai kinh mạch, tới lúc đó, y không cần phải dành thời gian luyện công nữa, bởi vì đi, đứng, ngồi, nằm, chân khí đều sẽ sinh sôi không ngừng, tự động vận chuyển. Kiếp trước, y có tư chất trác tuyệt, vào thời điểm hai mươi tuổi đã đả thông đại chu thiên. Đáng tiếc, sức lực của một người có mạnh tới đâu, cuối cùng cũng có giới hạn, dù y có thể đơn phương độc mã xâm nhập vào trận địa của quân địch, lấy đầu thủ lĩnh của bọn chúng, dù y có khả năng một mình lao ra khỏi vòng vây, lại không thể cứu được mười mấy ngàn tướng sĩ và dân chúng đói khát, mỏi mệt tới cực hạn bị nhốt trong Cô Thành, cuối cùng vẫn phải lấy thân tuẫn thành.

Chậm rãi chìm vào trong dòng nước chảy xiết, tình hình trận chiến cuối cùng ở kiếp trước chợt lóe lên trong đầu y, sau đó nhanh chóng bị y ném ra sau đầu.

Chân khí giống như thường ngày, trước tiên luân chuyển theo vòng tiểu chu thiên, từ nín thở tự nhiên chuyển thành hô hấp bên trong, rất nhanh sau đó liền tiến vào cảnh giới quên cả bản thân và sự vật, dòng nước, cơ thể như không tồn đại, trong hai mạch Nhâm Đốc sinh sôi chân khí không ngừng cùng với mười hai kinh chính và kỳ kinh bát mạch tưởng chừng như không liên quan gì, thật ra lại đang tác dụng trong ngoài với nhau, bí ẩn liên kết đã bắt đầu lộ ra vô cùng rõ rệt.

Bách Nhĩ xem xét lại một lần nữa tình huống kinh mạch của mình, y phát hiện chân khí trong tiểu chu thiên đang vận hành ổn định, thế nhưng ngoại trừ mười hai kinh chính cùng với hai mạch Nhâm Đốc ra, thì chân khí được cất giữ trong sáu kỳ kinh còn lại đều có vẻ vô cùng phát triển, hiển nhiên sớm đã chuẩn bị xong cùng chân khí trong tiểu chu thiên hợp lại làm một. Xung quan cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nên y cũng không nóng vội, mà là đang cố gắng đạt tới cơ sở ổn định với ý niệm kéo hai luồng chân khí rời khỏi quỹ đạo quen thuộc, bởi vì ở khiếu sinh tử (khiếu dưới đan điền) bay lên tới khí huyệt, sau đó tách ra hai bên sau lưng, bay lên hai hõm vai, bắt đầu đập vào mạch Dương Duy. Tuy đều là kỳ kinh, như có như không liên hệ lẫn nhau, thế nhưng thật ra ở kinh và giữa kinh có một lớp khí đục tắc nghẽn, tăng theo độ đuổi sẽ hình thành rãnh trời càng ngày càng khó vượt qua, có nhiều người đến chết đều không thể đả thông chướng ngại vật này. Đương nhiên, một khi đã đả thông thì sẽ được lợi vô cùng.

Theo lý, Bách Nhĩ trước kia đã đả thông đại chu thiên, có thể xem như thuần thục, cộng thêm bản tính y trầm ổn, sẽ không chỉ vì cái trước mắt, cho nên lẽ ra lúc này đập vào mạch Dương Duy dù là phí công cũng sẽ không có nguy hiểm. Thế nhưng khi y thử qua, bắt đầu chậm rãi tăng chân khí đập vào bức tường cản trở ấy, lại đột nhiên phát hiện trong mạch Dương Duy tự nhiên sinh ra một chân khí giống như chó ngửi thấy mùi xương, trước khi đẩy mạnh đã trở nên vội vàng. Y chưa bao giờ gặp tình huống này, trong lòng biết là không ổn, muốn thu hồi chân khí điều ra ngoài lại, mới phát hiện chân khí của mình đã mất đi khống chế. Hai dòng chân khí vốn bị y điều khiển, ngay cả chân khí ngoan ngoãn men theo tiểu chu thiên cũng đều như ngựa thoát cương, mà chia thành hai hướng, dũng mãnh lao tới mạch Dương Duy, cùng với chân khí từ mạch Dương Duy hùng hổ nhào ra đối mặt cách trận với nhau. Nếu việc này không phải phát sinh trên người mình, Bách Nhĩ nhất định sẽ cảm thấy tình huống này rất giống Ngưu Lang Chức Nữ tuy còn cách cả một Thiên Hà vẫn vô cùng lo lắng, ngóng trông được hòa hợp thành một chỉnh thể. Nhưng hiện thực lại là, ngay cả ý nghĩ đó y còn chưa kịp dâng lên, liền nghe ầm một tiếng nhỏ, ở tình huống này lại như nghe thấy tiếng sấm sét, khiến tóc y tựa hồ muốn dựng đứng hết lên. Y chỉ thấy bức tường cản trở cần một thời gian để xông vào cứ như vậy bị sức mạnh sinh sôi phá vỡ, hai dòng chân khí hợp lại làm một, sau đó lại hùng hổ phóng về hàng rào kế tiếp.

Dương Duy, Âm Duy, Đới mạch, Xung mạch, Dương Khiêu, Âm Khiêu… Bách Nhĩ gắng gượng ổn định *** thần, nhìn từng đường kinh mạch được nối liền, chân khí trong kinh mạch càng nhảy qua càng lớn. Vài lần muốn cướp về quyền chủ động, nhưng y lại không làm được, chỉ có thể cố gắng giữ tâm hồn trấn tĩnh, trong lòng không hề vui sướng, mà chỉ có bất an thôi. Chân khí đi khắp các kỳ kinh, chui vào mười hai kinh chính, chỉ trong một đêm đã có thể đả thông kinh mạch một lượt mà kiếp trước y phải mất mười mấy hai mươi năm mới làm được, cuối cùng lúc quy vào huyệt Vĩ Lư thì dừng lại. Trên thực tế, nếu như đả thông đại chu thiên, chân khí trong mạch hẳn là tuần hoàn không ngừng, lúc này lại tích tất cả tại chỗ sâu của huyệt Vĩ Lư, chỉ đi vào, chứ không đi ra, khiến người ta có cảm giác đầu đuôi không liên tiếp.

Quả nhiên vẫn là cấu tạo cơ thể á thú có ảnh hưởng lớn tới luyện công. Như vậy chẳng lẽ y sẽ bị tẩu hỏa nhập ma sao? Bách Nhĩ cảm thấy Vĩ Lư căng đầy, y có chút hối hận lúc trước bởi vì mình mơ hồ chống cự lại nên đã không cẩn thận xem xét tình huống của Vĩ Lư, còn chỉ nói là nó đổi vị trí với Đan Điền thôi, nay nhìn lại đúng là tự làm tự chịu mà. Có điều dù phải đối mặt với tình cảnh một lần không thận trọng mà toàn thân tê liệt, võ công mất hết, trong lòng y vẫn bình tĩnh như băng tuyết.

Ôm suy nghĩ cho dù đi ngược dòng nước rất khó khăn, nhưng không phải là không làm được, y thử dẫn chân khí quay về các kinh, nhưng mà cố gắng thật lâu lại phát hiện nó chẳng mảy may di chuyển chút nào, ngược lại chân khí nơi khác còn cuồn cuộn, không ngừng tràn vào, khiến Vĩ Lư đang căng trướng đồng thời ngày càng nóng lên, giống như có một ngọn lửa xoay tròn đốt ở trong đó, mà chân khí trong kinh mạch toàn thân lại càng ngày càng mỏng manh, như muốn biến thành một cái xác trống rỗng.

Không thể tiếp tục như vậy được. Bách Nhĩ quyết định rất nhanh, mạo hiểm có thể bị tẩu hỏa nhập ma, y thoát ra khỏi *** thần ổn định, liều mạng dùng sức lực còn sót lại, nổi lên mặt nước, rồi trèo lên bờ. Khi đó y cảm thấy vô cùng may mắn chính mình không có kiêu căng tự đại, vẫn dùng sợi dây leo cột trên người, nếu không e rằng ngay cả sức lực lên bờ cũng không có. Chỉ là vừa lên bờ, chút sức lực mạnh mẽ chống đỡ kia liền khô kiệt, ngay cả sức để đứng dậy cũng không có, khiến y cứ thế mà ngã nhào xuống.

97. Chương 97: Liên Lụy (1)

Có chuyện nếu luôn không có ai làm thành công, thì dù tốn thêm nhiều thời gian để cố gắng, thỉnh thoảng cũng sẽ hoài nghi, thế nhưng sẽ không đến nỗi cảm thấy khó có thể chấp nhận được. Sau khi Tát luyện ra khí cơ trong khoảng thời gian ngắn, còn Đồ dù mất nhiều thời gian và nỗ lực mấy lần lại chẳng cảm nhận được gì, cái loại dày vò tâm lý này không phải người thường có thể chịu đựng được. Nếu mà ý chí chỉ hơi mềm yếu một chút, khả năng sẽ cứ như vậy mà buông tay, thản nhiên thừa nhận mình không có khiếu luyện võ. Thế nhưng Đồ không phải người như vậy, phàm là chuyện hắn quyết tâm muốn làm, dù cho gian nan thêm nữa, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Giống như, hắn từ một cô nhi, không có bất cứ trưởng bối nào chỉ bảo vẫn có thể trở thành dũng sĩ đệ nhất bộ lạc. Với hắn, điều sai lầm duy nhất chính là vấn đề chọn lựa bạn đời.

Lựa chọn á thú đẹp là bản năng của thú nhân, giống như á thú sẽ lựa chọn thú nhân cường tráng. Mà hắn lập ra lời thề muốn lấy á thú đẹp nhất, ăn thức ăn ngon nhất, ở trong lều lớn nhất thật ra là bởi vì lúc còn bé thường xuyên bị tộc nhân bỏ mặc, tình cảnh bữa đói bữa no mà tạo thành. Tin rằng đa số con người bị đẩy xuống tầng chót của xã hội, trong lòng đều sẽ dấy lên ý niệm trở nên vượt bậc, được muôn người chú ý, chỉ là có rất ít người có thể chân chính làm được điều đó. Còn khi ấy, lúc nhỏ bị Mai Việt trêu đùa, chẳng qua là kíp nổ để bạo phát tất cả mà thôi.

Na Nông có đẹp không? Đương nhiên là đẹp rồi. Thế nhưng đối với Đồ mà nói, ngoại trừ gương mặt sạch sẽ, thanh tú, kiêu ngạo hơn người, thì y cũng chẳng khác gì các á thú kia mấy, hơn nữa a mạt của Na Nông là á thú tới từ phương Nam, còn sinh ra và nuôi lớn được những hai hài tử. Đây là điều rất hiếm ở bộ lạc, cho dù là hai á thú cùng về với a mạt của Na Nông cũng chỉ sinh được có mỗi một đứa. Cho nên, đối với một người vừa đẹp vừa có khả năng di truyền năng lực sinh đẻ của a mạt mình, đương nhiên các thú nhân đều rất muốn lấy được.

Trước khi Bách Nhĩ… không, là Tiêu Mạch xuất hiện, Đồ vẫn cho rằng bạn đời trọn đời mình chính là Na Nông, dù cho hắn từng nói với Tát, nếu xuất hiện á thú đẹp hơn, hắn sẽ không do dự chuyển đổi mục tiêu. Không phải hắn luyến tiếc hay là muốn thay đổi lời thề đâu, mà là hắn cảm thấy tốn nhiều tâm tư và thời gian trên một á thú quả là không đáng chút nào.

Chỉ là, hắn không sao tưởng tượng nổi, lúc nhìn thấy Bách Nhĩ vì một đám thú nhân tàn tật mà không sợ hiểm nguy, một mình xông vào thú triều. Sau khi thấy y xém nữa vùi thân trong bụng trùng thú, đột nhiên hắn cảm thấy không thể nào chịu đựng được các á thú chẳng có gì nhưng vẫn đầy kiêu ngạo, lúc nào cũng được thú nhân nuông chiều lại có thể dễ dàng lạnh lùng bỏ rơi bạn đời và hài tử của chính mình. Cho nên trước khi đi đổi muối, hắn liền nghĩ, nếu Na Nông biết rõ chuyến đi này của hắn rất nguy hiểm, có khả năng sẽ không thể quay về, mà vẫn tình nguyện đồng ý lời cầu hôn của hắn, thì hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với y, sẽ không phải chỉ là những biểu hiện mang tính hình thức bên ngoài như quá khứ nữa, dù cho đối phương lạnh lùng, khó chịu gấp mười gấp trăm lần, dù cho đối phương có làm ra tội ác tày trời đi nữa.

Đối với Đồ mà nói, bởi vì những gì đã trải qua, cộng thêm tính cách bản thân, trong lòng hắn thật ra không rõ ràng quan niệm thiện ác cùng với tôn ti trật tự, hắn chỉ tiếp thu người hắn thừa nhận, mặc kệ đối phương là người thiện hay kẻ ác, là tầm thường vô danh, hay là người khiến người khác ghét cay ghét đắng. Cho dù là tộc trưởng và tộc vu, đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, thời điểm hắn mất hứng, hắn vẫn có thể chẳng nể nang mặt mũi của họ. Cho nên, hắn mới dễ dàng đem người rời đi cùng Bách Nhĩ.

Về phần Na Nông, có lẽ y còn không rõ chính mình đã bỏ lỡ một cơ hội lôi kéo thú nhân mạnh nhất cho a phụ mình, thậm chí có thể nói y đã thật sự bỏ lỡ một người sẵn sàng che mưa che gió cho mình, dù cho chính bản thân hắn ăn không đủ no cũng sẽ không bao giờ để y bị đói.

Sở dĩ nói việc lựa chọn bạn đời là một sai lầm, thật sự là bởi vì, Đồ chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ coi trọng một á thú như Bách Nhĩ. Hắn vẫn cho rằng, dù cho không có Na Nông, hắn vẫn sẽ tìm được một á thú có dung mạo không kém cạnh gì Na Nông. Cho nên, hắn thậm chí không biết từ lúc nào ánh mắt mình đã bắt đầu dừng trên người Bách Nhĩ, và từ lúc nào hắn đã bắt đầu có ý định với Bách Nhĩ. Thế nhưng hắn lại có thể xác định một điểm, đó chính là trong nguy nan, Bách Nhĩ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ rơi bạn đời của mình.

Sau khi được Tát đánh thức, Đồ mới giật mình hiểu ra, hóa ra tìm bạn đời còn có thể như vậy. Không nhìn dung mạo, không nhìn xem người đó có sinh con được hay không, chỉ là đơn thuần muốn đối phương, hận không thể giấu y đi, không cho người khác nhìn nhiều hơn một chút, cũng không hi vọng người ấy liếc nhìn, nói nhiều hơn một câu với người khác. Cho nên, trước kia có thể làm ngơ với mấy thú nhân vây quanh Na Nông, thì quả thật là không bình thường chút nào.

Nếu không thể chấp nhận người khác tiếp cận Bách Nhĩ, càng không thể chấp nhận Bách Nhĩ kết thành bạn đời với người khác, hắn liền biết, chuyện này đã định, mà tâm tư vốn có chút lo sợ, nghi hoặc của hắn cũng đã quyết định rồi, chẳng sợ Bách Nhĩ hoàn toàn không chấp nhận tình cảm này của hắn. Thế nhưng hắn là Đồ, là người không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cho nên ở điểm này, hắn hoàn toàn không do dự. Nếu đã quyết định, vậy thì phải cố gắng để đạt được, còn quá trình và thủ đoạn áp dụng, đó không phải là điều quan trọng.

Đó là lý do nói, trong tính cách của Đồ có một thứ duy nhất có lẽ nên gọi là cứng ngắc, đương nhiên nói dễ nghe chút đó chính là kiên trì. Lúc đang luyện công, hắn cũng sẽ thể hiện tốt mặt này ra. Đổi lại là người khác, khả năng đã chán nản, buông xuôi rồi, thế nhưng hắn lại có thể không hề dao động, tiếp tục kiên trì tu luyện. Điểm này, kể cả Bách Nhĩ cũng không thể không bội phục.

Đồ biết mỗi ngày Bách Nhĩ dù bận rộn, tới tối cũng đều sẽ tới sông luyện công. Lúc còn chưa rõ tâm tư tình cảm của mình, hắn còn đi theo, huống chi là sau khi đã rõ ràng. Lo lắng cho an nguy của Bách Nhĩ, lo lắng thú nhân khác xông lầm vào mà vô tình nhìn thấy cơ thể của y, lại lo người ta nhân cơ hội này để mưu tính được mãn nhãn, vân vân, nguyên nhân thật sự nhiều lắm. Dù cho sau khi bị Bách Nhĩ phát hiện, đã từng cấm hắn đi theo, ngoài mặt hắn cứ ừ ừ, nhưng y vừa quay lưng, hắn lại như cũ làm theo ý mình. Bách Nhĩ bất đắc dĩ, lại lười quan tâm, cũng không thể vì vậy mà không đi luyện công nữa được, huống chi y cũng chẳng sợ bị người ta nhìn.

Trong quá trình chờ đợi, Đồ cũng sẽ không ngồi không, mà là ngồi thiền tu luyện, Bách Nhĩ luyện bao lâu, hắn sẽ luyện bấy lâu. Cho nên, tối hôm nay, hắn phát hiện Bách Nhĩ luyện công vượt quá thời gian so với bình thường rất nhiều, thấy có chút lo lắng, hắn nhịn không được mà đứng dậy nhìn, nhưng hắn lại nhìn thấy Bách Nhĩ đang cố hết sức trèo lên bờ, sau đó còn chưa đứng vững, đã ngã nhào xuống mặt đất, khiến hắn sợ tới mức tim như muốn vọt ra ngoài.

Chạy tới ôm lấy người ấy, còn chưa mở miệng hỏi, liền ngửi thấy một mùi phát tình nồng đậm của á thú. Loại mùi này đối với thú nhân mà nói không khác gì xuân dược mạnh, nếu không phải bởi vì lo lắng tình trạng của Bách Nhĩ, miễn cưỡng giữ lại chút lý trí, có lẽ hắn đã liều lĩnh đè lên người y rồi.

Lung tung kéo quần áo da thú trên tảng đá, bọc y lại, hắn mới dừng ánh mắt ở trên mặt Bách Nhĩ, ánh trăng mênh mông có thể soi rõ người trong lòng mình đang mở to mắt, đôi mắt ấy sáng trong, sắc mặt ngoại trừ hơi nhợt đi thì cũng không có gì khác lạ, khiến hắn không khỏi thoáng thở nhẹ ra.

"Bách Nhĩ..." Đồ cảm thấy cổ họng mình hơi khô "Ngươi làm sao vậy?" Hắn không dám mặc quần áo cho Bách Nhĩ, sợ chính mình không thể khống chế nổi.

"Không sao." Giọng nói của Bách Nhĩ bình tĩnh như thường ngày, nếu không phải y vẫn không tránh thoát cái ôm của Đồ, có lẽ thật sự đã khiến người ta tin tưởng.

Đồ đương nhiên không tin, nhưng lại không biết y xảy ra vấn đề gì, hắn thầm nghĩ, đem y về chỗ ở rồi tính tiếp. Nhưng lúc vừa muốn đứng lên, hắn lại đột nhiên dừng lại, dùng một tay ôm chặt Bách Nhĩ vào lòng, mặt vùi vào cổ y, một hồi lâu mới hít sâu, ngăn dục vọng xao động lại, đứng lên.

"Làm đi." Mới vừa đi được hai bước, bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói của Bách Nhĩ.

"Gì cơ?" Đồ sửng sốt, vốn nghĩ rằng sẽ bị mắng một trận, không ngờ lại là hai chữ này, hai chữ không đầu không đuôi.

98. Chương 98: Liên Lụy (2)

"Làm đi." Mới vừa đi được hai bước, bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói của Bách Nhĩ.

"Gì cơ?" Đồ sửng sốt, vốn nghĩ rằng sẽ bị mắng một trận, không ngờ lại là hai chữ này, hai chữ không đầu không đuôi.

"Về sau khả năng ta đều sẽ ở bộ dạng này." Bách Nhĩ chậm rãi nói, nhìn ánh trăng mơ hồ xoay chuyển giữa màu tím sậm của lá trúc, ánh mắt y trong phút chốc trở nên mờ mịt, nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất vô tăm, khiến Đồ gần như tưởng rằng mình bị ảo giác "Giao… hợp với ta, hiện tại ta cần một thú nhân… làm xong liền bỏ ta vào giữa sông." Tới đâu hay tới đó, nếu may mắn, thì tiếp tục sống sót, nếu xui xẻo, cũng không cần nhiều lời nữa. Y chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dễ dàng buông mạng sống của bản thân, dù cho hiện tại đã chẳng khác gì một phế nhân cả, thế nhưng y không bao giờ muốn liên lụy tới những người khác.

Lời nói như sấm sét giữa trời, làm Đồ chấn động tới mức thật lâu cũng không lấy lại được *** thần, không phải vì Bách Nhĩ chủ động cầu hoan, mà là vì trong lời nói của y lộ ra điểm xấu. Về sau đều sẽ như vậy… toàn thân đều không thể cử động sao? Không bao giờ có thể cùng bọn họ ra ngoài săn thú nữa? Không bao giờ có thể cùng hắn tỷ thí ư?

"Sao, không muốn? Không muốn thì thôi, bỏ thẳng ta xuống sông đi…" Bách Nhĩ có chút tiếc nuối, nếu không phải bởi vì đột nhiên nảy sinh xúc động mãnh liệt với thú nhân trước mắt này, y cũng sẽ không đưa ra loại yêu cầu đó. Y thậm chí có chút hối hận, vừa rồi lẽ ra không nên dồn lực trèo lên bờ, mà cứ thế để nước cuốn đi thì tốt hơn biết bao, đỡ phải để người ta nhìn thấy bộ dáng chật vật này của mình.

Nhưng y còn chưa nói xong, thì đã bị đôi môi nóng cháy, thô bạo bịt kín.

Tuy Đồ trưởng thành được vài mùa tuyết rơi rồi, thế nhưng hắn còn chưa từng *** với á thú. Hắn chướng mắt với các á thú chào mời thú nhân ở tụ hội, lại càng sẽ không chạm tới á thú trong tộc, bởi vì điều đó có ý nghĩa là muốn đối phương trở thành bạn đời của mình. Đối với Na Nông, cũng chỉ là thỉnh thoảng thừa dịp ôm một chút, hôn lên mặt và môi một cái, Na Nông cũng sẽ không cho hắn vượt quá giới hạn. Mà trước khi trở thành bạn đời, chính hắn cũng không có ý muốn vượt rào. Trong bộ lạc, phần lớn thú nhân đều giống như hắn, dựa vào bản năng thì sẽ biết phải làm như thế nào, thế nhưng thực tế thật ra lại có chút ngây thơ.

Môi Bách Nhĩ bị hắn thô bạo gặm cắn không khỏi đau lên, y thầm than trong lòng, há miệng ra, vươn đầu lưỡi, chậm rãi dẫn đường cho hắn. Mãi tới khi đối phương nắm giữ, liền trả thế chủ động lại cho hắn, còn y có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. Khi đang hôn nhau, rõ ràng cảm nhận được cơ thể đói khát và nóng vội của hắn kề sát lấy cơ thể mình, nhưng đối phương đột nhiên lại ngừng lại, có một giọt nước ấm áp rơi trên mặt, sau đó trượt vào giữa hai đôi môi dính chặt vào nhau, mang theo vị mặn nhàn nhạt.

Mở mắt ra, nhìn thấy người trước mặt khóc tới mức trông rất xấu xí, đột nhiên trong lòng y cảm thấy chua xót, có chút vui mừng, lại có chút bất đắc dĩ, y nghĩ rằng, cuối cùng thì hắn vẫn là một đứa trẻ chưa lớn. Sau đó, vì vậy y đột nhiên lại nghĩ tới Cổ, nếu không thấy mình, có lẽ nó cũng sẽ đau lòng như thế. Với tính tình của đứa bé kia, nếu biết y như vậy, tất nhiên nó sẽ quật cường muốn gánh vác trách nhiệm nuôi y, nhưng y lại không thể nào nhẫn tâm đẩy trách nhiệm nặng nề này lên đôi vai nhỏ bé còn chưa trưởng thành kia được.

"Khóc cái gì! Nam nhi đổ máu không đổ lệ…" Y mở miệng. Rõ ràng là một câu nói rất nghiêm túc, lại bởi vì tình trạng hiện tại của hai người mà có vẻ mập mờ, ái muội.

Đồ không nói gì, chỉ nghiêng đầu qua vai phải, lấy cánh tay lau nước mắt, xoay người, đặt Bách Nhĩ lên trên tảng đá lớn, cởi quần áo của cả hai, cũng không có khúc dạo đầu gì, mà tách hai chân y ra, trực tiếp động thân, chôn dục vọng của mình vào.

Bách Nhĩ hét lớn một tiếng, nhíu chặt mày lại, rồi dãn ra. Không biết vì sao, cơ thể này phảng phất như đã chuẩn bị để tiếp nhận rồi, ngoại trừ cảm thấy trướng đầy và kỳ lạ ra, y cũng không thấy đau đớn hay khó chịu gì, ngược lại như khối băng lạnh được thiêu đốt trong ngọn lửa, huyệt Vĩ Lư nóng rực cảm giác như có

dấu hiệu dịu đi. Chỉ là chân khí của những chỗ khác trên cơ thể đều đã hội tụ ở trong đó, bởi vì không có chân khí tuần hoàn không ngừng, kinh mạch vừa thông lại bị khí đục làm tắc nghẽn, kết quả như vậy lại hoàn toàn bất đồng với trước khi chưa đả thông, hoặc là lúc chưa luyện ra chân khí, y thậm chí cảm thấy may mắn vì mình còn có thể nói chuyện, chứ không phải trở thành một hoạt tử nhân.

Nhưng mà, điều khiến y bất ngờ là, người nằm trên còn chưa di chuyển được mấy cái, đã tiết ra như trút nước rồi. Đồ cứng đờ, cúi đầu, chôn vùi mặt vào cổ Bách Nhĩ, không dám nhìn y.

"Lần đầu tiên… đại khái đều là như vậy đó." Bách Nhĩ có chút không xác định, mở miệng. Đương nhiên lần đầu tiên của y là dành cho thê tử của mình, chứ không phải nha đầu để dạy cách thông phòng, thế nhưng bởi vì lực điều khiển của y rất tốt, dù ban đầu có chút bối rối, thế nhưng đêm động phòng cũng coi như là hoàn mỹ. Chỉ là nghe người ta nói, có nam tử lần đầu sẽ phóng *** khá sớm, cho nên… cái này chắc có thể áp dụng vào thú nhân luôn nhỉ?

Nghe thấy lời nói của y, rốt cuộc Đồ mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi "Chứ không phải vì ăn rụng sớm à?" Hắn còn tưởng vì mình ăn quá nhiều cây rụng sớm mới thành như vậy.

"Không phải. Chẳng phải các ngươi đã hỏi qua thú nhân khác sao?" Dù cho tình cảnh hiện tại rất tệ, Bách Nhĩ vẫn có kích động muốn phì cười. Thế nhưng nghĩ tới việc không thể để lại bóng ma trong lòng thú nhân, y đành phải biến giọng điệu không quá chắc chắn thành rất chắc chắn.

Đồ rầu rĩ ừ một tiếng, không có lùi ra như Bách Nhĩ đoán, mà vẫn duy trì tư thế đó, ôm y vào lòng, ngồi lên tấm da thú của hắn ném xuống đất, sau đó hôn môi y, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói "Bách Nhĩ, ngươi thật tốt!" Cùng lúc nói chuyện, dục vọng vốn đã xẹp xuống lại nhanh chóng trướng to.

Bách Nhĩ vô lực tựa vào trước ngực hắn, trán vừa vặn áp vào động mạch cảnh nảy mạnh ở cổ hắn, cảm nhận chỗ tư mật ở sau đang có một thứ hung mãnh ra vào, nghe thấy tiếng va chạm của da thịt, muốn nói vẫn tự nhiên được thì chính là giả, thế nhưng cơ thể này lại vẫn luôn khao khát vô cùng, khao khát được đối phương cho càng nhiều hơn. Ban đầu y còn giữ được tâm tư bình tĩnh, lúc nào cũng có thể chú ý tới sự biến hóa của khí cơ ở huyệt Vĩ Lư, thế nhưng sau đó, ngay cả chút tịnh tâm này cũng bị động tác kịch liệt của Đồ làm cho tan thành mây khói, chỉ đành như chiếc thuyền nhỏ quay cuồng theo ngọn sóng to.

Y hoàn toàn không biết mình ngất xỉu từ lúc nào, tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang nằm trong phòng ốc bằng đá, Đồ và Cổ mỗi người một bên, hai đôi mắt đỏ ửng nhìn y không rời. Thấy y tỉnh lại, hai người đồng thời rơi nước mắt.

Thông qua ánh sáng chiếu vào trong phòng, Bách Nhĩ có thể xác định bây giờ đã là ban ngày, cho nên Đồ cũng đã không làm theo ý của y mà bỏ y xuống dòng sông. Khóe môi Bách Nhĩ hơi siết lại, y nhắm mắt, im lặng cảm nhận tình trạng cơ thể, sau đó y phát hiện tuy Vĩ Lư không nóng cháy, căng trướng, muốn nổ tung như tối qua, thế nhưng cũng chỉ tốt hơn một chút thôi, cơ thể vẫn không thể động đậy, hơn nữa vẫn mơ hồ xao động, vẫn bị khát vọng lấp đầy như trước.

Một phế nhân, nhưng lại là một phế nhân có cơ thể không thỏa mãn với dục vọng. Bách Nhĩ muốn cười to, nhưng mà cổ họng chỉ khẽ cử động, tất cả âm thanh đều bị nuốt xuống.

99. Chương 99: Thỏa Hiệp

"Người không có chữ tín, chẳng làm chi nên việc. Ngươi đã đồng ý với ta, tại sao lại không làm?" Mãi tới khi tìm được lý do bảo Cổ ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người, Bách Nhĩ mới mở miệng chất vấn, sắc mặt y âm trầm, hoàn toàn không để ý đối phương nghe có hiểu lời y nói hay không.

"Ta không có đồng ý." Đồ ưỡn cổ nói. Sau khi hắn tỉnh táo lại từ trong dục vọng, phát hiện Bách Nhĩ đã hôn mê, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy, hắn liền sợ hãi. Lúc này nghe Bách Nhĩ hỏi như vậy, cỗ lửa giận trong lòng cũng không khỏi dâng lên, không biết là thương tâm nhiều hơn hay là sợ hãi nhiều hơn. Hắn ghét Bách Nhĩ có thể dễ dàng nói bỏ bọn họ là bỏ, mặc kệ là y xuất phát từ nguyên nhân gì.

Bách Nhĩ nói không nên lời, hiển nhiên lúc này mới nhớ, thời điểm đó Đồ quả thật không có đồng ý với y, khi ấy tuy y cố giữ bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn bị cơ thể này ảnh hưởng, không thể kiên trì nghe câu trả lời của đối phương, trong lúc nhất thời y bỗng cảm thấy nản lòng thoái chí vô cùng.

"Chúng ta đã ***, ngươi chính là bạn đời của ta, sao ta có thể vứt bỏ bạn đời của mình được." Thấy y trầm mặc, ánh mắt nhìn lên nóc nhà lại trở nên mờ mịt, trong lòng Đồ cảm thấy hoang mang, liền vội vàng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Bách Nhĩ di chuyển, thu hồi ánh mắt, khẽ cười lên tiếng "Bạn đời?" Trong giọng nói của y mang theo chút châm chọc. Thú nhân tàn phế trong bộ lạc không phải đều bị chính bạn đời của mình vứt bỏ sao? Hai chữ bạn đời này, trong mắt y còn không bằng hai chữ huynh đệ.

"Bách Nhĩ, ngươi từng nói, một khi trở thành bạn đời, liền không thể dễ dàng vứt bỏ lẫn nhau, vô luận thương tàn hay là không sinh con được." Đồ không thích Bách Nhĩ dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, vì thế hắn trầm giọng lặp lại lời trước kia của y.

"Ta không đồng ý." Bách Nhĩ có chút mệt mỏi, khép mắt lại, chậm rãi nói "Ta không đồng ý kết thành bạn đời với ngươi." Lúc cơ thể khỏe mạnh, y còn không đồng ý, sao có thể bởi vì mình bị liệt mà đồng ý chứ. Vậy vừa là vũ nhục y, vừa là vũ nhục Đồ.

"Thế nhưng chúng ta đã ***." Đồ nhịn không được nâng cao giọng.

"Giao… phối rồi thì sao? Trong tụ hội các bộ lạc không phải cũng có loại chuyện này ư…" Bách Nhĩ cảm thấy tên này kiên trì đến bất chấp đạo lý, người ngoài thấy y trong bộ dạng này, chỉ e chạy còn không kịp, mà hắn ngược lại cứ vội vàng đâm đầu vào, giống như y mà không đồng ý thì chính là có lỗi với hắn vậy.

"Ngươi không phải những người đó!" Đồ cũng nổi giận. Tuy hắn không xem thường các á thú dùng thân xác đổi lấy thức ăn ở tụ hội, thế nhưng hắn không có cách nào tha thứ cho việc so sánh Bách Nhĩ với bọn họ.

Bách Nhĩ rốt cuộc biết cái gì gọi là gậy ông đập lưng ông rồi, y mở to mắt, vô thanh nhìn Đồ, muốn biết bộ dáng hiện tại của mình còn có cái gì đáng giá để hắn kiên trì như vậy.

Đồ bị y nhìn đến mức có chút không chịu nổi, hắn xoay người kéo y vào lòng "Bách Nhĩ, ta sẽ đối tốt với ngươi. Ta cũng sẽ đối xử tốt với Cổ." Không thể không nói, Đồ vẫn luôn thay đổi giới hạn của thú nhân, bởi vì tới giờ chưa có thú nhân nào giúp người khác nuôi con mà không phải là con của mình cả. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà lúc á thú đổi bạn đời cũng sẽ bỏ rơi luôn cả đứa con thơ của mình.

"Bách Nhĩ, ngươi biết tại sao đám Duẫn không tới thăm ngươi không?" Không đợi Bách Nhĩ có phản ứng gì với lời nói của hắn, Đồ đã nhanh chóng đổi đề tài "Bởi vì từ tối qua tới giờ, trên người ngươi bắt đầu tỏa ra mùi phát tình mạnh mẽ, nên họ không dám tới." Nói tới đây, hắn có chút đắc ý. Dù cho canh giữ bên cạnh Bách Nhĩ đối với hắn cũng là một loại dày vò, thế nhưng hiện tại trong các thú nhân trưởng thành chỉ có mình hắn mới có thể quang minh chính đại ở lại đây thôi, đặc quyền như vậy khiến hắn rất thích.

Bách Nhĩ đang cố gắng đè nén cơ thể đang run rẩy vì đói khát khi bị hắn thình lình ôm lấy, nghe thấy lời này, y không khỏi hơi đỏ mặt. Y biết cơ thể này có vấn đề, nhưng mà lại có thể khiến toàn bộ thú nhân ngửi thấy mùi phát tình… Cái cảm giác trong phút chốc này, dù hơn ba mươi năm kiếp trước cộng thêm nhiều ngày nhập vào thân xác Bách Nhĩ, y cũng chưa từng cảm nhận qua, và cũng hi vọng vĩnh viễn không phải cảm nhận nó.

"Bách Nhĩ, đã rất lâu, rất rất lâu rồi, các á thú đều không thể phát ra mùi này." Đồ không quan tâm Bách Nhĩ có đáp lại hắn hay không, mà cứ tiếp tục độc thoại "Lão Hãn bọn họ nói, từ xa xưa, thời điểm mùa mưa mới tới, thú nhân và á thú đều sẽ động dục. Trên người á thú sẽ tỏa ra mùi nồng đậm, hấp dẫn thú nhân tới ***…"

"Đừng nói nữa!" Bách Nhĩ rốt cuộc nhịn không được, lên tiếng muốn ngắt lời hắn, trong lòng xấu hổ tới mức không có lời để nói.

"Thời điểm đó, một lần á thú có thể mang tới vài thú con." Đồ không dừng lại như y mong muốn "Thế nhưng không biết từ khi nào, thú nhân và á thú sẽ không động dục theo mùa nữa, mà lúc nào muốn *** thì *** thôi, nhưng mà vấn đề mang thai lại ngày càng khó khăn hơn."

"Bách Nhĩ, ngươi biết không, hiện tại ngươi không chỉ có đầy lực hấp dẫn với thú nhân, mà còn hấp dẫn cả dã thú có mũi thính nữa. Nếu ta thật sự làm theo lời ngươi nói, bỏ ngươi xuống sông, để ngươi tùy theo dòng nước trôi đi, ngươi có biết hậu quả sẽ là gì không?" Giọng nói của Đồ hơi khàn đi, nói xong lời này, hắn cúi đầu, hô hấp dồn dập hôn lên môi Bách Nhĩ, sau đó buông y ra, nhanh chóng đứng dậy, rời đi.

Bách Nhĩ trầm mặc nhìn theo hướng Đồ rời đi, không cách nào xem nhẹ cơ thể trở nên trống rỗng vì đối phương rời đi này được. Thế nhưng nếu chỉ là dục vọng trên cơ thể, y còn có thể nhẫn nại, nhưng lời của Đồ lại cắt đứt ý niệm cuối cùng của y. Quan niệm vô luận là sống hay chết, y đều muốn đối mặt một mình, hóa ra cũng đã là trở thành hy vọng xa vời rồi. Dù cho y kiêu ngạo, cũng không có khả năng vì để những người khác không nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình mà đi đối mặt với đám dã thú động dục kia. Cho nên, từ ngày ấy về sau, y không đề cập tới chuyện để người ta bỏ mình ra ngoài nữa, dù cho bây giờ vì hành động không tiện mà gặp phải những chuyện đáng xấu hổ.

Y được thu xếp vào trong một gian nhà đá hai lầu, theo Cổ nói, buổi sáng hôm ấy, Đồ bế y trở về liền bắt các á thú chừa ra một phòng, không thèm để ý người khác có bất mãn hay không, trực tiếp đem Bách Nhĩ và Tiểu Cổ vào ở. Đồ cùng Bách Nhĩ ở trên lầu, Tiểu Cổ ở dưới lầu, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.

"Á thú ở gian này đều đã ra ngoài lều ở." Cổ nói, Đồ không nói với nó, Bách Nhĩ từng muốn hắn bỏ y một mình bên ngoài, nên bây giờ nó chỉ khổ sở vì cơ thể Bách Nhĩ xảy ra chuyện thôi "Thật ra cũng không ai nói gì hết, bởi vì rất nhanh sau đó sẽ dựng xong phòng, bọn họ đều có thể vào ở. Nghĩa phụ, người phải chăm sóc sức khỏe cho tốt, nhất định phải khỏe lại đấy."

Bách Nhĩ nhìn tiểu thú nhân ráng nở nụ cười, đôi mắt lại đỏ ửng, y rất muốn xoa đầu nó, thế nhưng ngay cả động tác đơn giản như vậy y cũng không làm được, vì thế y cười, ừm một tiếng.

"Duẫn, Nặc, Giác, Mạc, còn có rất nhiều người khác nữa, bọn họ đều muốn tới thăm người, nhưng vừa tới bên ngoài phòng lại đều rời đi." Cổ nói, trên mặt nó tràn đầy nghi hoặc.

Từ một câu này, Bách Nhĩ hiểu rõ, Đồ không gạt y. Hoặc là nói, từ ban đầu y đã không hoài nghi lời của Đồ, cho nên hiện tại được xác minh, y cũng không có cảm thấy thất vọng gì.

"Đồ… Đồ a phụ không để mấy á thú kia tới thăm người." Cổ lắp bắp một chút, lúc gọi hai chữ a phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ bừng lên. Khi nhìn thấy nghi vấn dâng lên trong mắt Bách Nhĩ, nó hơi kích động mà giải thích "Là Đồ… Đồ bảo con gọi như vậy. Đồ nói hắn với người là bạn đời, cho nên… cho nên sau này phải gọi người là a mạt, gọi hắn là a phụ." Tuy không dựa theo ý tứ của Đồ bỏ cách xưng hô nghĩa phụ với Bách Nhĩ, nhưng không thể phủ nhận là, khi biết mình cũng có a phụ a mạt như bao tiểu thú nhân khác, ngoại trừ có chút mất tự nhiên nho nhỏ, nó vẫn thấy vui mừng nhiều hơn.

Nhìn ánh mắt thấp thỏm lại khát vọng của tiểu thú nhân, Bách Nhĩ trầm mặc một lát, sau đó nói "Vậy cứ gọi theo thế đi." Đồ đã nói tới mức này, y còn muốn làm thế nào nữa? Trong ***g ngực của y dù cho chất chứa rất nhiều kiêu ngạo, nhưng y cũng biết một điểm, Đồ không nợ mình.

Cổ lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, lúc nãy nó gọi vậy còn có chút chột dạ, hiện nay nhận được sự cho phép của Bách Nhĩ, nó rốt cuộc thấy yên tâm hơn, lúc này liền hô vang một tiếng "a mạt".

A mạt liền tương đương với mẫu thân. Đối với xưng hô này, Bách Nhĩ thật ra có chút bất đắc dĩ, thế nhưng nghĩ tới chuyện mình còn đồng ý làm bạn đời của một thú nhân, y thấy chi tiết nhỏ này nếu còn rối rắm quả là rất không có ý nghĩa.

"Tại sao hắn… Đồ không để á thú đến?" Y có chút mất tự nhiên chuyển đề tài.

"Đồ… a phụ, a phụ sợ họ chọc giận người." Cổ hừ một tiếng, nói. Trong mắt nó, nếu không có nghĩa phụ, không, là a mạt, mấy á thú đó làm sao được sống tốt như bây giờ, vừa có nhà ở vừa có thức ăn no đủ, còn có thể học được rất nhiều thứ nữa. Tuy phải làm việc, song điều đó không phải là đáng giá sao. Nên khi nghe Đồ nói mấy á thú đó sẽ làm Bách Nhĩ nổi giận, nó liền cảm thấy có chút bất bình.

Bách Nhĩ lại nở nụ cười, nghĩ thầm, xem ra mọi người đều biết y đã rước lấy thù hận của á thú rồi.

"Đang cười cái gì vậy?" Đúng lúc này, giọng nói của Đồ chen vào. Bây giờ thính lực của Bách Nhĩ còn không bằng người bình thường, cho nên mãi tới khi hắn lên tiếng, y mới phát hiện hắn đến đây, ngẩng đầu nhìn qua, thấy hắn khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào cửa, cười ha hả nhìn mình, cũng không biết đã đến đây bao lâu rồi.

"A phụ." Cổ đứng lên, có chút xấu hổ kêu.

Mắt Đồ sáng lên, nhìn qua Bách Nhĩ, phát hiện trên mặt y không có biểu tình không đồng ý, tâm tình hắn lập tức tốt lên, đi tới xoa đầu Cổ "Ngoan, ra ngoài chơi đi, a phụ có chuyện muốn nói với a mạt của con." Lúc nói những lời này, hắn lại âm thầm liếc qua, xem phản ứng của Bách Nhĩ, thấy y không có ý phản đối, mới chính thức yên lòng.

Hôm nay Đồ đi ra ngoài săn thú, Cổ liền ở lại thung lũng cùng với Bách Nhĩ một ngày, lúc này thấy mình không còn chuyện gì nữa, sau khi lên tiếng đáp, nhận được sự đồng ý của Bách Nhĩ, nó liền chạy ra ngoài.

Đợi nó rời đi, Đồ mới đi tới chỗ Bách Nhĩ, ngồi xuống, một tay ôm người kia vào lòng "Bách Nhĩ, cả ngày hôm nay ta đều nhớ tới ngươi…" Vừa nói, hắn vừa vội vàng hôn lên môi Bách Nhĩ, tay sờ soạng lung tung khắp nơi.

Mấy ngày nay bởi vì thái độ của Bách Nhĩ không rõ, cộng thêm sắc mặt lạnh lùng, buổi tối dù cho ở cách vách, hắn cũng phải mạnh mẽ đè nén dục vọng bị cái mùi phát tình của Bách Nhĩ quyến rũ, để không làm ra chuyện xằng bậy, có thể nói là chịu dày vò cỡ nào. Hiện nay Bách Nhĩ buông ra, sao hắn còn có thể nhẫn nhịn được chứ.

Da thịt những nơi mà đôi môi nóng bỏng và bàn tay thô ráp trượt qua run rẩy lên từng trận, Bách Nhĩ nhìn ánh sáng mặt trời chiếu vào trên nóc nhà, không khỏi cắn chặt răng, hô hấp cũng trở nên dồn dập, nhưng y không có ngăn hắn lại. Mãi tới khi mặt sau bị nhét đầy, bên trong tràng đạo cảm nhận rõ rệt dục vọng to lớn của thú nhân và máu dồn lên trên mặt, y rốt cuộc mới không thể kiềm chế được mà phát ra tiếng rên rỉ.

"Bách Nhĩ, Bách Nhĩ…" Nghe âm thanh của y, Đồ bị kích thích khiến hạ thân lại lớn thêm một vòng, hắn vừa ra vào kịch liệt, vừa không ngừng gọi tên y, tựa hồ chỉ có gọi như vậy mới có thể bộc lộ hết tình cảm trong lòng hắn.

Bách Nhĩ tiếp tục nhẫn nhịn, rốt cuộc nhịn không được mà mở mắt ra, lên tiếng "Kêu cái gì… Sợ người khác… không biết ngươi đang… ưm…" Ban ngày ban mặt phóng túng đã xấu hổ lắm rồi, còn ra vẻ muốn bố cáo thiên hạ nữa, mặc dù y dung túng, nhưng không có nghĩa là da mặt cũng dày như vậy đâu. Chỉ tiếc lúc này giọng điệu của y mềm nhũn, làm gì còn có nửa phần uy nghiêm bình thường nữa, cộng thêm trong mắt bởi vì động tình mà bất giác mang theo thần thái phong lưu, ngược lại khiến cho động tác của Đồ càng thêm điên cuồng. May mà, hắn coi như còn nghe lời y, không có gọi tên y như lúc nãy nữa, chỉ là cúi đầu, bao chặt lấy đôi môi y, chiếm lấy chiếc lưỡi bên trong đó, đồng thời ở dưới mãnh liệt đâm vào.

Ở cầu thang truyền tới tiếng động, sau đó là giọng nói của Cổ "A phụ, con đưa thức ăn tối của a mạt tới đây."

Đang vào lúc triền miên kịch liệt, hai người đều cứng đờ, thời điểm này mới phát hiện không biết trời đã tối từ lúc nào, có ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào.

"Không được vào đây!" Đồ lập tức lên tiếng ngăn Cổ lại, sau đó nhanh chóng thúc mạnh vài cái, sau khi run rẩy tiết vào trong cơ thể Bách Nhĩ, lúc này hắn mới rút ra, dùng da thú lau sạch cho Bách Nhĩ. Thế nhưng sau đó lại lấy luôn tấm da thú đó quấn quanh hông mình, rồi đi ra ngoài.

Trong lòng Bách Nhĩ thấy xấu hổ vô cùng, y đơn giản nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy nữa, rất có ý tưởng vò đã mẻ lại sứt. Dù cho vừa trải qua *** kịch liệt, y vẫn cảm thấy có một hơi nghẹn ở ***g ngực, phun không ra, nuốt không xuống.

100. Chương 100: Tỉnh Lại

Chỉ chốc lát sau, Đồ bưng một bát canh, sau đó cầm một phần thịt nướng dùng lá bọc lại, đi vào.

"Ta bảo Cổ đi chơi rồi." Hắn vừa nói, vừa đặt bát canh và thịt nướng xuống sàn bên cạnh, sau đó đỡ Bách Nhĩ ngồi dựa vào tường "Đây là canh thú nhiều xương, là đám Ô Trĩ đặc biệt nấu cho ngươi đó, xương ở trong đều gỡ hết rồi, không sợ hóc đâu."

Ánh mắt của Bách Nhĩ dừng ở trong bát, xuyên thấu qua ánh trăng có thể nhìn thấy nước canh trong bát màu trắng sữa, đậm sệt, hiển nhiên thời gian ninh không ngắn, hơn nữa ở trong còn có rất nhiều thịt. Y tự nhận mình đối xử rất khắc nghiệt với các á thú, nhất là mười mấy người ban đầu, cũng chẳng quan tâm

họ có hận mình hay không, y chỉ cho rằng hiện tại mình biến thành bộ dạng này, bọn họ không cười thầm trong lòng đã là phúc hậu rồi, không ngờ còn có thể vì y mà làm việc này.

"Giúp ta cảm ơn họ." Trầm mặc một lát, y nói.

"Có cái gì cảm ơn đâu, mấy thứ ngươi dạy cho họ chẳng lẽ còn không đáng một bát canh này." Đồ dửng dưng nói, cầm lấy muỗng gỗ, múc canh cá lên, thổi cho bớt nóng mới đút cho Bách Nhĩ. Cái muỗng gỗ này là do Lão Thác khi biết Bách Nhĩ không ăn được, nhìn thấy cái muỗng to quấy đồ ăn trong nồi xương lớn mà nghĩ ra. Đồ cảm thấy rất tiện dụng, chứ nếu mà dùng bát đút trực tiếp, thì sẽ không đút được cái gì quá đặc, giống như món canh cá tối nay vậy.

"Cái đó không giống với..." Bách Nhĩ nuốt miếng canh cá ninh vừa mềm vừa nhừ, thì thầm. Lúc trước, y mang những á thú đó về, có thể nói chẳng phải tốt bụng gì, tuy sau này cũng tận tâm tận lực chỉ bảo, nhưng dù sao cũng không tính là ban ơn, mà chỉ là đôi bên cùng có lợi thôi. Nay bọn họ đối tốt với y như vậy, sao y có thể không cảm động chứ.

Y còn chưa dứt lời, ở dưới đã truyền tới tiếng gọi to của Hồng Dật "Bách Nhĩ, chúng ta không có làm biếng, mỗi ngày đều chạy bộ, luyện quyền! Ngươi phải mau khỏe lên, chúng ta còn muốn đi săn thú cùng ngươi đấy."

Bách Nhĩ sửng sốt, không để ý tới muỗng canh cá Đồ đưa đến bên miệng, mắt nhìn về phía cửa sổ thông với trong sân. Sau khi Hồng Dật nói xong, liền truyền tới âm thanh tranh luận ồn ào, rồi lại nghe thấy Hồng Dật lớn giọng kêu "Bách Nhĩ, A Đề bảo mai là nhóm của y đi với thú nhân ra ngoài săn thú, ngươi muốn ăn gì, bảo Đồ và Cổ nói với chúng ta, chúng ta tìm về cho ngươi." Nói tới đây, y còn có chút tiếc nuối mà thở dài "Đáng tiếc hiện tại khổ tử ma với khoai tím còn chưa mọc, không thì đã dùng nó ninh nhừ cho ngươi ăn rồi, như vậy mới ngon chứ." Sau đó, lại là một trận ồn ào.

"Bách Nhĩ, Ô Trĩ nói y sẽ canh những người khác, không cho ai bỏ túi đá ngươi cho xuống đâu... Tuy rằng nó rất nặng." Dừng một lát, y lại bổ sung thêm một câu "Bách Nhĩ, lúc nào chúng ta mới được tháo xuống đây?"

"Tới khi các ngươi không thấy nặng nữa." Bách Nhĩ khẽ nói, khóe môi bất giác lộ ra nụ cười nhè nhẹ. Đồ thấy y vui vẻ, liền không lên tiếng ngăn cản mấy á thú kia.

"Bách Nhĩ, chúng ta phải đi rồi, không thì Đồ lại trở nên hung dữ lắm. Đúng rồi, Bách Nhĩ, Đồ xấu lắm, đều không cho chúng ta tới thăm ngươi, ngươi nhất định phải không để ý tới hắn hai ngày, không, ba ngày... Hửm? Năm ngày? Đúng, năm ngày. Bách Nhĩ, ngươi xem chúng ta đều biết đếm số rồi, còn dùng rất tốt nữa. Ngươi còn muốn dạy chúng ta cái gì nữa không? Chỉ cần ngươi mau chóng khỏe lên, chúng ta nhất định sẽ nghiêm túc học!"

Đồ không ngờ mình còn định cho bọn họ nói thêm vài câu, kết quả lại bị hãm hại, mặt hắn lập tức đen đi, đứng lên, định đi ra, thì lại nghe thấy Hồng Dật hô to một tiếng "Bách Nhĩ, chúng ta đi đây." Sau đó là tiếng bước chân lộn xộn vang lên, một đám người nhanh chóng chạy xa, hiển nhiên cũng biết mình đã chọc giận con sư tử lai báo này rồi.

Bách Nhĩ khẽ cười lên tiếng, nói "Ngươi đi đâu đấy, ta còn chưa ăn xong đâu." Trải qua các á thú ầm ĩ một phen, y lại cảm thấy tâm tư tích tụ mấy ngày nay nhẹ nhõm đi không ít.

Đồ hừ một tiếng, ngồi trở lại chỗ cũ, vừa đút cho Bách Nhĩ, vừa không vui nói "Ngươi đừng nghe họ nói, mấy á thú đó thích nhất là rảnh rỗi đi tìm việc."

"Đừng nghe họ nói cái gì?" Bách Nhĩ mỉm cười, liếc mắt nhìn hắn, giọng nói hơi khàn, lơ đãng thoát ra tia biếng nhác.

Đồ chỉ cảm thấy hạ thân mình căng ra, có chút ăn không tiêu, hắn cảnh cáo "Bách Nhĩ, đừng nhìn ta như vậy!" Vốn mùi trên người Bách Nhĩ đã khiến hắn có chút chịu không nổi rồi, giờ y còn nhìn như vậy, cộng thêm ngữ điệu, quả thật muốn mạng của hắn mà.

Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, nhịn cười, buông mắt xuống "Được."

Đồ thả lỏng, lại có chút mất mát, nếu Bách Nhĩ nói không thì… Hắn nhanh chóng dừng hình ảnh ngày càng đi quá mức trong đầu mình lại, chuyên tâm đút cho Bách Nhĩ.

"Mai để đám Hồng Dật đến đây đi." Im lặng một lát, Bách Nhĩ đột nhiên mở miệng.

"Để làm gì?" Đồ lập tức cảnh giác, hắn cảm thấy các á thú thích nhất là nói nhảm, lỡ lúc đó Bách Nhĩ thật sự nghe lời họ nói, vậy hắn xui xẻo rồi. Ai bảo mấy ngày nay vì chuyện của Bách Nhĩ, hắn đối với ai cũng chẳng hòa nhã chút nào, bởi vậy các á thú cũng chịu không ít khổ đâu.

"Hiện tại ta đang rảnh, vừa vặn dạy họ một vài thứ." Bách Nhĩ nhìn thấy bộ dáng chim sợ cành cong của hắn, y liền nén cười, kiên nhẫn giải thích.

Chỉ cần không phải hỏi chuyện liên quan tới hắn là được. Đồ thở nhẹ ra, lúc này mới đồng ý.

"Bách Nhĩ, ngươi ăn chút thịt đi, cứ ăn canh mãi không đủ no đâu." Sau khi đút nửa bát canh, Đồ cầm miếng thịt nướng đặt một bên đã được cẩn thận cắt nhỏ, khuyên nhủ. Mấy ngày nay Bách Nhĩ cũng không chịu ăn một chút thịt nào, vô luận khuyên thế nào cũng vô dụng.

Quả nhiên, với lời nói của hắn, Bách Nhĩ chỉ trầm mặc, đồng thời cũng không chịu há mồm nhận miếng thịt hắn đưa tới bên miệng. Nhưng mà sau mấy ngày suy nghĩ và hỏi đám người Tát, Đồ đại khái cũng đã tìm ra nguyên nhân, nên hắn đâu có dễ dàng buông tay như mấy lần trước.

"Ta biết ngươi sợ đi đại tiện, thế nhưng không thể không ăn thịt như vậy mãi được, thế làm sao mà khỏe lên được chứ?" Ở cùng Bách Nhĩ, họ cũng dần dần học được một vài từ hơi lịch sự, thế nhưng trong mắt họ, thật ra chẳng có gì khác biệt cả "Hơn nữa ngươi đã là bạn đời của ta, ta giúp ngươi mấy chuyện đó, có cái gì phải xấu hổ đâu." Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên bế Bách Nhĩ đi tiểu, Bách Nhĩ đã xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng lên, cũng không thể tiểu ra được, tới sau này mới quen dần. Còn đại tiện, Bách Nhĩ sẽ càng cảm thấy xấu hổ hơn, nên mới không chịu ăn thịt.

Cũng không biết câu nói đó của hắn có làm Bách Nhĩ xúc động hay không, ngay khi hắn còn muốn tiếp tục khuyên bảo, Bách Nhĩ đã mở miệng "Ngươi rửa tay chưa?" Vừa làm chuyện như vậy, rồi còn lau cơ thể cho y, sau đó liền đút cho y ăn… Nghĩ tới đây, Bách Nhĩ liền thấy buồn bực, tự trách mình vừa nãy không tập trung.

"A…" Đồ xém nữa là bị sặc nước miếng, nghe ra ý tứ chịu ăn của y, hắn vừa vui mừng vừa xấu hổ, cuống quýt buông bọc thịt xuống, chạy ra bên ngoài "Ta đi rửa ngay đây." Vừa chạy vừa nhét miếng thịt lúc nãy cầm lên, cho vào miệng. Bách Nhĩ không ăn, thì hắn ăn. Vô luận là thú nhân hay là á thú đều không thể lãng phí thức ăn được.

Chờ sau khi hắn rời khỏi đây, sắc mặt Bách Nhĩ nháy mắt trầm lạnh đi, ánh mắt lộ ra sắc cương nghị tiêu điều. Một đời như vậy, không bằng chết quách đi. Y tuyệt đối sẽ không cho phép mình cứ như thế, dù cho lại phải trả giá bằng nhiều khổ cực, mồ hôi và máu đi nữa.

Đồ biết Bách Nhĩ thích sạch sẽ, nên sau khi đút cho y ăn xong, hắn liềm bế y tới bên hồ tắm rửa. Khi đó bóng đêm đã buông sâu xuống, mọi người mệt nhọc một ngày đều đã đi ngủ từ lâu, từ lầu hai còn có thể nghe thấy tiếng ngáy của Tiểu Cổ ở lầu một.

Lúc tắm rửa, Đồ không khống chế được lại đòi hỏi Bách Nhĩ một hồi ở bên hồ, Bách Nhĩ cũng không từ chối, ai bảo cơ thể y hiện tại lại đói khát như vậy chứ. Cũng chẳng phải nữ nhân, cần gì xấu hổ. Điều y tiếc nuối duy nhất là mình không đáp lại được cho đối phương, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Đêm nay, Đồ ngủ bên cạnh Bách Nhĩ, không trở về phòng cách vách nữa. Sau khi chờ người nằm bên khẽ truyền ra tiếng ngáy, Bách Nhĩ mới tập trung *** thần, với ý niệm tập hợp ở Vĩ Lư, y muốn biết mấy chân khí kia đến tột cùng là sao. Nhưng mà cố gắng thật lâu, ngoại trừ phát hiện nội lực ở chỗ đó kết thành một hòn đá lửa nóng cháy cỡ nắm tay không ngừng chuyển động, thì không nhìn ra được mặt khác.

Chính là bởi vì như vậy, nên y mới có thể toát ra cái mùi phát tình quỷ dị đó? Bách Nhĩ có chút tức giận, ý đồ dùng ý thức lẻn vào chỗ sâu của hòn đá lửa đó, muốn tìm kiếm nguồn gốc tạo thành tất cả chuyện này, nhưng vừa mới vào thăm dò liền bị bắn ra, cùng bị bắn ra còn có một ít nội lực mỏng manh vây quanh ngoài cùng hòn đá lửa chưa kịp bị hấp thu hoàn toàn, cơ thể đồng thời trở nên khô nóng. Bách Nhĩ bất chấp dục vọng bị gợi lên, hình thành lực kéo lớn ở chỗ viên đá lửa chuyển động, dùng hết sức lực tìm cách

kéo chân khí kia xuống khiếu sinh tử, sau đó dẫn vào mạch Đốc. Mạch Đốc trống rỗng sau khi được tia nội lực kia rót vào, có một cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào, thoải mái nói không nên lời. Bách Nhĩ thử nhúc nhích, y phát hiện đầu mình có thể cử động được. Nhưng chỉ ngay sau đó, cơn đau đầu như muốn vỡ ra đã thổi bay vui sướng vừa mới dâng lên trong y, Bách Nhĩ kêu rên thành tiếng, sau đó y như chợt nhớ tới cái gì, liền vội vàng cắn chặt khớp hàm, cố gắng không cho mình phát ra âm thanh, để tránh đánh thức người bên cạnh đã mệt mỏi cả ngày.

Là do vừa mới dùng ý niệm quá mức. Y biết là nguyên nhân này, nên cũng không lo lắng lắm, chỉ cố gắng nhẫn nại, chờ cơn đau giảm bớt. Nhưng mà đau đớn vừa dịu đi, dục vọng bị xem nhẹ lại như thủy triều dâng lên. Ngực của y phập phồng kịch liệt, quay đầu nhìn Đồ đang ngủ say, cuối cùng bỏ ý định đánh thức đối phương. Dù thể lực của thú nhân có tốt hơn nữa, cũng không thể chịu nổi cơ thể vĩnh viễn không thỏa mãn với dục vọng này của y.

Thế nhưng y lại không biết, lúc cơ thể mình dâng lên dục vọng cũng sẽ đồng thời tỏa ra mùi phát tình mãnh liệt hơn bình thường. Cho nên dù Đồ đang mơ màng, nhưng vẫn biết đè lên, làm được một nửa mới tỉnh táo hoàn toàn. Có điều cuối cùng vẫn là mệt mỏi quá, sau khi làm xong, cứ như vậy chôn hạ thân trong cơ thể y, rồi thiếp đi.

Bách Nhĩ bị ôm, nửa ghé vào trước ngực hắn, lúc này y cũng không dám lại đi thăm dò viên đá lửa kia như lúc nãy nữa, đau đầu chỉ là thứ yếu, nhưng nếu lại biến mình thành không thỏa mãn với dục vọng, vậy sẽ rất phiền toái. Vì thế y đơn giản thả lỏng *** thần, rất nhanh sau đó cũng mơ màng thiếp đi.

Bởi vì ở tư thế này, sáng hôm sau tự nhiên không tránh khỏi chiến đấu kịch liệt một hồi. May mà hôm qua Đồ mới đi săn, nên hôm nay chỉ cần ở lại trong thung lũng, nếu không Bách Nhĩ sẽ rất lo lắng cho an nguy của hắn.

Chuyện cổ của Bách Nhĩ có thể cử động, lúc Đồ đút bữa sáng cho y mới phát hiện ra. Lúc ấy hắn vui mừng tới xém nữa là làm đổ bát thức ăn. Tuy hắn không ngại chăm sóc Bách Nhĩ suốt đời, thế nhưng nếu y có thể khỏe lên, ai lại không mong muốn chứ.

Bách Nhĩ thấy vui mừng, bi thương của hắn đều xuất phát từ đáy lòng, hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh, khôn khéo trước mặt những người khác, trong lòng y không khỏi xúc động. Dù cho y vẫn chưa hiểu phải làm sao mới thích một nam nhân khác, thế nhưng nếu đã định trước sau này hai người sống bên nhau trọn đời, vậy y sẽ sẵn lòng cố gắng thử, chứ không phải luôn nhận hưởng thụ đơn phương từ người kia.

Ăn xong bữa sáng, Đồ liền đi báo cho mười mấy á thú đầu tiên kia chuyện Bách Nhĩ muốn gặp họ, khiến họ trong phút chốc trở nên khẩn trương, lo lắng có phải lời tối qua mình nói làm Bách Nhĩ nổi giận không.

"Chắc là vậy." Lúc bị truy hỏi, Đồ mập mờ đáp lại, trong lòng lại thấy mừng rỡ, hắn thầm nghĩ, ai bảo các ngươi hại ta, ta cũng muốn cho các ngươi khẩn trương một lát, mới biết là không được nói lung tung.

Cho nên lúc Bách Nhĩ nhìn thấy mười hai á thú, ngoại trừ A Đề cùng thú nhân ra ngoài săn thú, thì bọn họ gần như đều lết chân trên sàn nhà, giống như chú chim cút rụt hai vai, lề mề đi tới.

P/S: cứ thế này là chúng ta sắp được thấy bánh bao rùi)

101. Chương 101: Thử Lại

Hôm qua còn dám đứng ở ngoài phòng kêu to, hôm nay sao lại biến thành như vậy? Bách Nhĩ có chút khó hiểu, nhưng y cũng không hỏi nhiều. Đồ không yên tâm để Bách Nhĩ ở một mình cùng đám á thú kia, bởi vì trong lòng hắn biết rõ mỗi một câu một động tác tùy ý của họ đều có khả năng dễ dàng làm hại đến hắn, nên hắn cũng không đi ra ngoài, mà để Bách Nhĩ ngồi tựa vào người mình.

"Dù á thú có rèn luyện cỡ nào cũng không thể bằng với móng vuốt sắc nhọn của thú nhân." Sau khi để họ ngồi xuống, Bách Nhĩ chậm rãi mở miệng.

Mười mấy á thú đều có chút mờ mịt, vốn là chờ bị mắng, nào ngờ y sẽ nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng ngốc ra của họ, Đồ cười thầm trong lòng, mặt lại không có biểu tình gì, chỉ là cẩn thận vén mấy sợi tóc rơi xuống trước mặt Bách Nhĩ ra sau tai y.

"Thế nhưng nếu gửi gắm tất cả an nguy, tính mạng của mình lên thú nhân, không chỉ tăng thêm gánh nặng cho thú nhân, mà còn vào thời điểm họ không đủ sức, ngoại trừ chết, sẽ không còn lựa chọn nào khác."

Nghe tới đó, các á thú tuy còn chưa nghĩ tới chuyện bị Đồ gạt, nhưng cũng đều thu lại suy nghĩ miên man, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên. Bởi vì trải qua thú triều, cái cảm giác này họ hiểu rõ nhất. Bộ lạc Hắc Hà có hơn ba trăm người, á thú cũng có tới một trăm, nhưng cuối cùng chỉ còn lại hai ba mươi người, mà thú nhân lại tử vong nhiều hơn nữa.

"Lúc thú triều tới, mọi người đều chạy trốn, vì ta chạy chậm hơn, nên đã cho rằng nhất định mình sẽ chết. Là Nỗ quay lại khiêng ta lên, thế nhưng chân của Nỗ bị dã thú cắn..." La Oa đột nhiên nói, còn chưa nói xong, y đã cất tiếng khóc òa lên. Sau khi bị Bách Nhĩ chọn đem về, y vẫn rất ngoan ngoãn, Bách Nhĩ bảo làm gì thì làm đó, phần lớn thời gian đều buồn bã, im lặng. Hóa ra khi tận mắt nhìn thấy thú nhân quay lại cứu mình bị dã thú xé nát, còn không quên bảo y chạy mau, điều đó đã trở thành cơn ác mộng không thể giải thoát của y. Các á thú nghe y nói, rồi nhớ lại những gì lúc ấy mình trải qua cùng kinh hoảng trong lòng, sắc mặt đều ảm đảm đi, thậm chí có người còn vụng trộm rơi nước mắt.

"Cho nên, hôm nay ta gọi các ngươi đến đây, là muốn dạy cho các ngươi một vài thứ có thể tự bảo vệ chính mình. Chỉ là có thể học được hay không thì phải xem bản lĩnh của các ngươi." Chờ tiếng khóc của La Oa dịu đi, Bách Nhĩ mới nói tiếp. Y vốn nghĩ nếu mình đả thông đại chu thiên, sẽ chứng minh được kinh mạch của á thú dù có chút dị thường, nhưng vẫn có thể tu luyện được nội công, sau đó y sẽ dạy cho mấy á thú này. Nhưng nay y rơi vào tình trạng như vậy, ý tưởng này dĩ nhiên phải từ bỏ.

"Bách Nhĩ, ngươi dạy đi, chúng ta nhất định sẽ học thật tốt." Lần này nói tiếp là Hồng Dật. Tính của y thẳng thắn, thích hay ghét đều sẽ không giấu trong lòng, người như vậy dễ kết bạn, nhưng cũng dễ bị lợi dụng. Tuy ban đầu lấy y để đe người khác, thế nhưng trong lòng Bách Nhĩ thật ra cũng không có ác cảm gì với y.

"Các ngươi cũng từng thấy ta bày trận rồi đấy, trận pháp kia chỉ là để phòng ngự đơn giản nhất thôi. Thực tế, nếu học hết, không chỉ có thể lợi dụng trận pháp bảo hộ chính mình, mà còn có thể dùng trận pháp để giết chết dã thú." Bách Nhĩ thản nhiên nói.

Vừa nghe lời này, *** thần của các á thú đều rung lên, đôi mắt lập lòe ánh sáng, nếu không phải Đồ ngồi ở phía sau Bách Nhĩ trừng mắt, chắc đã có người trong bọn họ không khống chế được mà nhào tới rồi. Đương nhiên, cái người muốn nhào tới ngoại trừ Hồng Dật với tính cách nóng vội ra thì không có ai có suy nghĩ đó hết.

"Trước khi học, các ngươi phải tự chép Thiên tự văn vào da thú đã, sau đó mang theo bên người, tùy lúc học thuộc, không biết thì đi hỏi tụi Cổ. Tới khi các người biết chữ khá tốt rồi, ta sẽ dạy các ngươi kinh dịch và kỳ môn độn giáp. Chỉ khi học được hai cái này, biết Âm Dương, Ngũ Hành và đếm số mới chân chính hiểu rõ trận pháp, thay đổi trận pháp theo ý mình, đạt được mục đích mong muốn." Lúc trước dạy cho đám Mạc, vì điều kiện không cho phép, nên chỉ đành dạy họ bằng cách học thuộc lòng. Thế nhưng hiện tại ở trong thung lũng, trong thời gian ngắn không cần lo lắng tới an nguy, nên y muốn xây dựng nền tảng cho họ trước. Tuy nhiên kinh dịch là một thứ nếu không phải trời sinh cảm thấy hứng thú, thì học nó sẽ thấy rất nhàm chán. Chỉ không biết trong số họ có bao nhiêu người có thể kiên trì tới cùng thôi.

Bách Nhĩ còn tính về sau tận dụng cơ hội, thỉnh thoảng dạy họ một vài binh pháp và mưu lược, không trông cậy họ có thể đánh nhau, nhưng chí ít cũng không đến nỗi không biết phân biệt đúng sai, dễ dàng bị người ta lợi dụng. Nếu cơ thể không được, thì dùng đầu óc đi. Vũ lực và trí tuệ dựa vào lẫn nhau, bộ lạc mới chân chính phát triển được.

Thiên tự văn đã sớm chuẩn bị xong, Đồ trực tiếp ném cho Hồng Dật ở gần nhất. Hồng Dật nhận lấy, vừa nhìn, thấy trên đó là chi chít chữ, y lập tức cảm thấy choáng váng. May mà mặc dù y không biết mấy cái khác, nhưng học chữ lại rất giỏi, nên y cố nén kích động muốn ném cho những người khác xem, mà thu lại như bảo vật.

"Không có chuyện gì nữa, các ngươi đều đi làm việc của mình đi." Bách Nhĩ nói. Hôm nay vì họ phân tích

tình cảnh như vậy, tuy chỉ là vài câu ít ỏi nhưng đã là cực hạn của y rồi. Y không muốn nói nhiều, nếu bọn họ quan tâm, tự nhiên sẽ biết nên làm như thế nào. Nếu không quan tâm, y cũng không miễn cưỡng. Y biết rõ, đối với người một chữ bẻ đôi cũng không biết, trên bức tranh có nhiều chữ viết như vậy là rất khó khăn, hơn nữa sau khi viết ra chỉ e người khác cũng đọc không ra. Nhưng đây là khảo nghiệm đơn giản ban đầu đối với họ, nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được, thì đừng nói tới học thuật số sâu xa, nhàm chán kia.

Các á thú không ngờ nhanh như vậy đã có thể đi, họ đều sửng sốt một lát, mới đứng dậy. Có vài người đều lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không ai nói gì hết, rồi liền rời đi, chỉ có Tang Lộc nán lại cuối cùng.

"Bách Nhĩ, ngươi sẽ khỏe lên phải không?" Tang Lộc đứng ở cửa, đôi mắt tràn đầy chờ mong, hỏi.

"Ừ." Bách Nhĩ nghĩ một lát, rồi đưa ra đáp án khẳng định. Nếu là một ngày trước, Tang Lộc hỏi y như vậy, y tất nhiên sẽ nói không biết, thế nhưng hiện tại y đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật này, nếu đã tiếp nhận, y sẽ không sợ hãi, lảng tránh, mà là dùng hết sức lực để thay đổi hiện trạng.

Tang Lộc lập tức vui mừng lên, y nói, ta nhất định sẽ nghiêm túc học, liền đầy sức sống chạy đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bách Nhĩ lại cảm nhận được dục vọng khiến y thấy khó thở, đang định mở miệng bảo Đồ đi ra ngoài, thì liền nghe Đồ nói "Bách Nhĩ, ta cũng muốn học." Đến bây giờ, hắn cũng chưa luyện ra khí, muốn nói không hề nản lòng chút nào thì chính là giả, nay nghe thấy Bách Nhĩ muốn dạy trận pháp, hắn không khỏi có chút động tâm tư.

"Muốn học thì học." Bách Nhĩ không phản đối, nay Đồ xem như đã là người nhà của y, y càng không có lý do gì để giấu diếm. Có điều, trình tự học như thế nào thì vẫn phải như thế, muốn đặc quyền là không có khả năng "Trước tiên chép Thiên tự văn một lần." Nói xong, y đuổi người đi, y không muốn lúc nào cũng bị dục vọng khống chế. Lúc Đồ rời đi, y còn dặn dò, trong khoảng thời gian này tuyệt đối không để bất cứ thú nhân nào tới gần nhà đá.

Đồ cũng biết lợi hại trong đó, dĩ nhiên sẽ đặc biệt để ý, dù lúc đang bận rộn, hắn cũng sẽ chú ý tới tình huống bên này.

Chờ hắn vừa đi, Bách Nhĩ lại tịnh tâm thổ nạp, giống như tối qua, thử dùng ý niệm chạm vào viên đá lửa ở Vĩ Lư. Chỉ là lúc này, tới tận khi đầu y đau như muốn vỡ ra cũng không thể thăm dò được chút nào, càng không có chút chân khí nào bắn ra nữa.

Đến tột cùng là như thế nào đây? Y chịu đựng cơn đau đầu, chịu đựng dục vọng như lửa đốt, nhìn nóc nhà suy tư.

Nếu có thể sinh ra khí, hơn nữa vận dụng đến mức không có chướng ngại, liền chứng minh cấu tạo cơ thể á thú tuy có chút bất đồng, nhưng tu luyện cũng không thành vấn đề. Chỉ là tại sao lúc đả thông đại chu thiên lại xuất hiện tình huống chân khí xao động toàn thân, không thể khống chế? Hơn nữa vài chân khí kia phảng phất như có cái gì đó đang chỉ dẫn, thế nhưng toàn bộ lại hội tụ ở Vĩ Lư. Còn có, chính là tại sao sau khi chân khí bị Vĩ Lư hấp thu, trên người y lại tỏa ra mùi phát tình? Nếu nói chân khí không thể nối từ đầu tới cuối là vì kinh mạch ở Vĩ Lư không thông, hay là trời sinh á thú có chỗ thiếu hụt, thế nhưng sao lúc trước y lại có thể đả thông tiểu chu thiên? Cho nên, cũng không phải hoàn toàn là do kinh mạch có vấn đề…

Tâm tư lắng đọng lại, lần lượt bày ra từng vấn đề một, cuối cùng Bách Nhĩ không thể trốn tránh một điều, đó là hết thảy chuyện này có liên quan tới khả năng sinh sản của á thú. Lúc trước y không biết rõ về Vĩ Lư, chỉ biết nó cũng như Đan Điền, có thể sinh khí cơ, nhưng chung quy không thể dùng nó như Đan Điền được, lúc luyện ra chân khí y cũng chỉ dự trữ nó ở trong kinh mạch. Nhưng nếu nó cũng như Đan Điền có khả năng nạp khí, còn có thể dựa vào chân khí kích hoạt năng lực dần thoái hóa này, vậy tình huống như thế xuất hiện tựa hồ cũng có thể lý giải. Luyện nội công không phải là làm khả năng bên trong cơ thể bị các nhân tố hoàn cảnh phong bế một lần nữa khai phá ra sao? Giống như khinh công, thị giác, thính giác, khứu giác, lại như cảnh giới khi luyện tới tiên thiên, còn có thể cải lão hoàn đồng, vân vân, mà cởi bỏ hết thảy những thứ đang khóa chân khí lại. Nếu hiện tại đặt ở trên cơ thể này, chẳng phải Đồ từng nói năng

lực động dục đã biến mất nhiều năm sao, nếu y đoán không sai, chỉ e còn có liên quan tới khả năng sinh con nữa.

Nghĩ đến đây y vừa quẫn bách lại vừa như ngộ ra được điều gì.

Nếu Đan Điền có thể nạp khí, thì cũng có thể thả chân khí ra, như vậy trước mắt xem ra công dụng của Vĩ Lư tương tự như Đan Điền có phải cũng sẽ làm được như thế không? Cho nên y hoàn toàn không cần đi dò thám bên trong viên đá lửa là cái gì, cũng không cần suy nghĩ xem làm sao đả thông kinh mạch, nối tiếp cùng Vĩ Lư, chỉ cần nghĩ cách tìm cửa chuyển chân khí không ngừng chuyển động ở Vĩ Lư đi ra, có phải là được không?

Vừa nghĩ tới liền thử. Lúc ý niệm lại chìm vào trong Vĩ Lư, y không hề nghĩ sẽ mạnh mẽ đột phá, mà là cố gắng tìm kiếm quy luật chuyển động của viên đá lửa, để có thể tìm cửa thoát ra. Chỉ là tìm thật lâu, ngoại trừ đầu bị xoay chuyển dần trở nên choáng váng, ngay cả phương hướng chuyển động của viên đá lửa cũng không thể phân biệt, giống như chính diện, giống như ngược lại, giống như trên, lại giống như dưới, sau khi để ý một lát lại phát hiện đều không phải.

Ổn định *** thần, Bách Nhĩ đột nhiên cắn chặt răng, dẫn tia chân khí mỏng manh trong mạch Đốc kia tiến vào Vĩ Lư, mặc cho nó bị viên đá lửa thu hút qua, ý thức gắt gao bám theo, rốt cuộc tìm được phương hướng vận chuyển của viên đá lửa, đúng là dùng hướng chếch theo chính diện đi xuống. Chân khí như mây, như sương lưu động, nên khó có thể phân biệt. Nhưng mà, sau khi phân biệt được, tia chân khí kia cũng không quay trở lại nữa. Bách Nhĩ đã thử vô số biện pháp, ngoại trừ từ hướng của viên đá lửa có thể khiến vận chuyển gia tốc, chân khí càng nhanh chóng ngưng đọng bên ngoài, thì các cách khác đều hoàn toàn vô dụng, càng đừng nói tới việc rời chân khí từ trong đó ra.

"Bách Nhĩ, Bách Nhĩ…"

Tiếng gọi lo lắng xuyên qua tầng sương mù, kéo thần trí Bách Nhĩ trở về. Y mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt hoang mang của Đồ đang nhìn mình, y há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện cổ họng mình khô khốc, không phát ra được âm thanh.

"Bách Nhĩ, ngươi làm cái gì vậy?" Đồ thấy y mở mắt ra, sắc mặt khẽ thả lỏng, nhưng vẫn khó coi như cũ, thậm chí còn mang theo sự giận dỗi, hiển nhiên là bất mãn với việc y tự ép buộc chính mình như vậy, thế nhưng tay hắn vẫn dịu dàng lau mồ hôi trên trán và mặt y.

Lúc này Bách Nhĩ mới biết đầu mình ra đầy mồ hôi, ngay cả cơ thể dưới quần áo da thú cũng bị mồ hôi làm cho ướt đẫm. Đầu y rất đau, như muốn vỡ ra, như muốn nổ tung, đau tới mức muốn đập mạnh đầu vào tường, ban đầu y còn không cảm thấy, giờ mới biết là đau tới cực hạn rồi. Nếu Đồ không trở về, có lẽ y sẽ cứ như vậy mà hôn mê, không bao giờ tỉnh lại, hoặc là biến thành kẻ ngốc.

Như vậy nói không chừng sẽ tốt hơn. Trong đầu chợt lóe ý nghĩ này, lại nhanh chóng bị y vứt bỏ, khóe môi y kéo lên, lộ ra một nụ cười thản nhiên. Sau đó y thấy thú nhân vốn trưng ra khuôn mặt cực kỳ nổi giận trong phút chốc trở nên dịu đi, cúi đầu hôn lên trán y, mang theo cảm giác như chạm vào đồ sứ dễ bể, cái cảm giác rất cẩn thận và đầy quý trọng.

Là rất thích y, nên mới có thể làm như vậy nhỉ? Bách Nhĩ cảm nhận sự ấm áp, mềm mại rơi xuống trán, tâm tư vốn khó chịu, chán nản tựa hồ cũng trở nên ấm áp, mềm mại theo.

102. Chương 102: Khỏi Hẳn

Bởi vì sắc trời còn chưa tối, nên Đồ bế Bách Nhĩ tới con sông trong rừng trúc để y tắm rửa, tránh bị những người khác nhìn thấy. Bởi vì không có áo lót, mặt trong quần áo da thú đều bị mồ hôi tẩm ướt, sao có thể mặc lại được. Đồ hiển nhiên đã nghĩ tới vấn đề này, cho nên hắn mang theo một bộ quần áo mới.

"Đây là A Chức làm cho ngươi đấy." Mặc bộ quần áo màu trắng xám như dệt từ vải bố cho Bách Nhĩ xong, Đồ nói "Y ngâm lá cây tháp mộc vào trong nước, sau khi vớt ra thì phơi khô, nó liền biến thành như vậy. Các á thú cùng nhau làm, nếu không sẽ không nhanh vậy đâu." Lấy từng sợi gân lá mảnh màu trắng xám

kia dệt thành vải vốn không phải là một chuyện đơn giản rồi, còn muốn làm thành quần áo dĩ nhiên phải tốn rất nhiều công sức.

Quần áo là xiêm y ngắn và quần dài, lấy một sợi dây dài nhỏ làm đai lưng, tay áo và ống quần đều ngắn, cánh tay và mắt cá chân đều lộ ra một khúc, thế nhưng rất lớn, mặc trên người rất rộng rãi, thoải mái, hơn nữa mát mẻ nói không nên lời.

Mặc bộ quần áo này vào, Bách Nhĩ lập tức như biến thành một người khác, giữa nhàn tản lộ ra sự biếng nhác, còn mang theo sự cao quý khó diễn tả. Đồ nhìn, liền cảm thấy tim mình đập thình thịch, ánh mắt không nỡ rời đi. Rõ ràng vẫn là khuôn mặt ấy, còn có vết sẹo kia, nhưng lại cảm thấy thuận mắt vô cùng, thế nên diện mạo của các á thú mảnh mai khác lại không thể lọt vào mắt hắn được.

"Bách Nhĩ, ngươi thật đẹp!" Hắn nhịn không được nói, trong mắt dâng lên dục vọng nóng cháy, trái cổ di chuyển lên xuống, hiển nhiên đang cố gắng đè nén mình không kích động lột quần áo trên cơ thể người kia xuống.

"Đưa ta lên núi đi." Biết là cứ tiếp tục ở đây, hai người thể nào cũng lăn một chỗ, Bách Nhĩ liền vội vàng mở miệng. Y đã ở trong nhà rất nhiều ngày rồi, nếu nói không khát vọng được ra ngoài thì là giả, nay vừa lúc có thể nhân dịp mặt trời chưa xuống núi, đi xem thử, khó chịu chất chứa trong lòng cũng sẽ tốt hơn.

Yêu cầu của y đương nhiên Đồ sẽ đồng ý, hắn lập tức cúi người, cõng y lên, đi tới ngọn núi phía Đông. Nếu lúc này đứng trên ngọn núi phía Đông vừa vặn có thể thấy cảnh sắc ánh chiều tà buông xuống.

Thời tiết rất nóng, cho nên Đồ chỉ vây một tấm da thú quanh hông, các á thú cũng vậy, chỉ có mình Bách Nhĩ do vẫn không quen với việc để lộ da thịt, nên còn mặc quần áo da thú thôi. Hồi trước có nội công nên không thấy nóng, mấy ngày nay mất đi nội công, dù ở trong nhà đá, đứng ở chỗ mát vẫn sẽ bị đổ một thân mồ hôi. Hôm nay đổi quần áo, y lập tức cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Dựa trên lưng Đồ, hai người cách nhau bởi lớp vải bố thô ráp, Bách Nhĩ có thể cảm nhận rõ được nhiệt độ từ tấm lưng cường tráng, rắn chắc của thú nhân, hơi nóng bốc lên khiến đầu y hơi choáng váng. Lúc này đầu của Bách Nhĩ lại không thể cử động, nên chỉ đành gác cằm lên vai phải của Đồ, lúc đi lại, hô hấp của hai người đều có thể nghe thấy, lại tuyệt đối không kém thân mật hơn là hôn môi.

Đi tới đi lui, Đồ không khỏi xoay đầu qua bên trái, khiến Bách Nhĩ thấy được gân xanh nổi rõ trên cổ hắn. Hiển nhiên, dựa sát như vậy, lại không có gì phân tán tư tưởng, hai người ai cũng không chịu nổi.

"Bách Nhĩ, ngươi nhắm mắt lại đi, tới nơi ta sẽ gọi người." Đồ mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo cầu xin mơ hồ.

Bách Nhĩ cũng không làm khó hắn, ừ một tiếng, quả thực nhắm mắt lại, chỉ là cứ như vậy, mùi giống đực tản mát trên cơ thể thú nhân lại càng trở nên rõ rệt. Trước kia dù Bách Nhĩ ăn chung ngủ chung với thú nhân cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì, thế nhưng hiện tại lại cảm thấy cái mùi này tràn ngập dụ hoặc, cơ thể vì thế lại trở nên khô nóng, khó chịu hơn, trong lòng y không khỏi kêu khổ liên tục. Đồ cõng y, đương nhiên cảm nhận được sự biến hóa nơi hạ thân y, hô hấp của hắn cũng bất giác dồn dập lên, vì thế lúc leo lên núi, có vài lần vì *** thần hoảng hốt mà xém nữa là trượt chân, may mà hắn phản ứng nhanh, nên mới không xảy ra việc gì. Chỉ là vừa tìm tới nơi có thể chứa được hai người, hắn liền đặt Bách Nhĩ lên một tảng đá trên núi, kéo tấm da thú quấn quanh hông mình ra, rồi lột quần Bách Nhĩ xuống, từ phía sau thúc mạnh vào.

"Dừng lại! Ở dưới..." Khi cơ thể đồng thời được thỏa mãn, trong lòng Bách Nhĩ lại thấy xấu hổ, y khẽ quát. Dù cho dục vọng đang đốt cháy cơ thể, y cũng không thể nào chấp nhận được việc làm ra loại chuyện này trước mặt bàn dân thiên hạ.

"Có đá che, không ai thấy đâu." Đồ kêu rên trả lời, hai tay bóp chặt lên mông, eo của người dưới thân, vội vàng cắm vào, rút ra. Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào chỗ mập hợp của hai người, dục căn thô to bị tiểu huyệt hồng nhạt, mềm mại, ẩm ướt, nóng bỏng bao chặt lấy, chỉ cần nghĩ tới đây là Bách Nhĩ, hắn liền cảm thấy toàn thân mình hưng phấn như muốn phát điên.

Bách Nhĩ nửa dựa vào tảng đá, mắt lại nhìn về phía trước, phát hiện quả nhiên chỉ có thể thấy ánh chiều tà ở phương xa đang buông xuống, trong lòng y mới yên tâm, cũng có thể yên lòng chìm vào khoái cảm mãnh

liệt đối phương mang lại cho mình. Cơn gió se lạnh trên núi lùa qua cơ thể hai người, khiến nơi hai người kết hợp càng nóng bỏng như lửa cháy. Tinh thần Bách Nhĩ bừng tỉnh, thoát khỏi dục vọng, nhìn ánh chiều tà đã xóa đi ánh sáng chói mắt, hai quả cầu lửa trở nên đỏ rực, khiến y không khỏi nghĩ tới viên đá lửa tạo thành tình huống hiện tại của mình. Cơ thể vẫn truyền tới từng trận khoái cảm mãnh liệt, khiến y đột nhiên dâng lên ý niệm muốn nổ tung, vậy thì cứ kích thích cho nó nổ tung đi. Vì thế y theo bản năng bắt đầu theo phương hướng chuyển động của viên đá lửa, dùng ý thức dẫn nó vận chuyển càng lúc càng nhanh, sau đó càng chuyển động thì càng chặt, càng chặt thì càng trướng, mà càng trướng lại càng nóng… Thời điểm hai người đồng thời đạt tới cao trào, viên đá lửa cũng đã lùi tới cực hạn, sau đó như pháo hoa nổ tung.

Đồ chỉ cảm thấy trong nháy mắt đó, dục căn bị siết chặt lại, bị hút lấy, linh hồn như muốn từ trong cơ thể thoát ra, thoải mái hơn nhiều so với bất cứ lần *** nào trong dĩ vãng, thật lâu sau hắn mới chậm rãi thoát ra khỏi khoái cảm tràn ngập này, nhưng lại không nỡ rút dục căn ra. Mãi tới khi phát hiện Bách Nhĩ tựa hồ vẫn chưa lên tiếng, hắn mới cảm thấy không thích hợp, khẩn trương gọi tên y, rồi muốn lật y trở lại. Sau đó, hắn liền cảm thấy người dưới thân cử động.

Bách Nhĩ trở người, một tay đẩy dục căn vô sỉ của thú nhân còn chôn trong cơ thể y ra, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng dậy, cũng không quan tâm giữa hai chân bởi vì không có tắc nghẽn mà chảy ra dịch thể trắng đục, y xoay người kéo cái quần ở dưới mắt cá chân lên, sau đó cột lại. Tình cảnh rõ ràng xấu hổ, quẫn bách như thế, nhưng mỗi động tác của y lại đều ưu nhã giống như uống trà, vẽ tranh vậy, tuyệt đối không giống như vừa nãy mới bị người ta đè xuống, làm ra chuyện như vậy.

"Sao ngây người ra vậy?" Sau khi ăn mặc chỉnh tề lại, y mới nhìn Đồ còn đang sững sờ tại chỗ, cười nhạt nói.

Đồ lấy lại *** thần, biểu tình lập tức trở nên cổ quái vô cùng, vừa như là kinh hỉ, vừa như là kinh ngạc, còn có chút vô thố mờ mịt, tóm hại, hắn há miệng mấy lần cũng không thể phát ra tiếng nào.

Bách Nhĩ cười ra tiếng, đi qua, ôm lấy cổ hắn, cho hắn một nụ hôn sâu tràn ngập cảm kích và vui sướng, lúc rời đi, y ghé vào môi hắn, nói nhỏ "Cảm ơn ngươi." Nếu không phải bị mang tới ngọn núi này, nếu không phải trận dã hợp này, làm sao có thể tạo thành kết quả bất ngờ như bây giờ chứ.

Đồ rốt cuộc phản ứng lại, một tay kéo y vào lòng, ôm chặt lấy. Cách xiêm y mỏng manh, nhịp tim đập dồn dập, mãnh liệt truyền tới tình cảm không thể dùng ngôn ngữ diễn đạt của hắn. Bách Nhĩ không đẩy hắn ra, bởi vì chính y hiện tại cũng còn đang kích động, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi hành động vốn tồn tại ý niệm hủy diệt này thế nhưng lại cho y sống lại một lần nữa. Hóa ra khi viên đá lửa bị nén tới tận cùng, rồi bùng nổ, chân khí ngưng tụ thành viên đá lửa liền bị lực đạo mãnh liệt vọt vào trong Vĩ Lư, nối liền các kinh mạch. Lúc ấy y vẫn không nhúc nhích là đang chờ mười hai kinh chính cùng kỳ kinh bát mạch được chân khí triệt để nối liền, cuối cùng lưu thông đại tiểu chu thiên, tuần hoàn không ngừng. Dù gặp phải sai lầm lần này, cuối cùng y vẫn đạt được mục đích ban đầu.

"Trên người ta còn mùi… phát tình không?" Thật lâu sau, Bách Nhĩ mới mở miệng hỏi, nói đến hai chữ kia y vẫn có chút xấu hổ.

Đồ có chút không đành lòng, nhưng vẫn buông tay ra, dù sao cũng không thể ôm như vậy mãi được, phỏng chừng thêm một hồi nữa, Bách Nhĩ sẽ không kiên nhẫn nổi. Hắn khịt khịt mũi, trả lời "Có, nhưng mà không có nồng như hồi đầu… có thể là vì chúng ta vừa *** xong." Nói tới suy đoán này, hắn đột nhiên thấy có chút mất mát. Bởi vì nếu Bách Nhĩ không phát tình nữa, khả năng rất lớn là sẽ không cho hắn muốn làm gì thì làm như trong khoảng thời gian vừa rồi nữa.

Nghe được lời nói của hắn, mặt Bách Nhĩ đen đi, nhưng lại không nói gì. Có thể không có mùi sao, trên người y đầy dịch thể chưa rửa sạch kìa. Chỉ là hiện tại nếu xuống núi, bị nhiều ánh mắt nhìn vào, dù sao cũng không tiện, nên y quyết định ở đây chờ tiếp tới khi trời tối lại tính.

"Bách Nhĩ, sao ngươi đột nhiên khỏe lên vậy? Sau này sẽ không như thế nữa chứ?" Thấy Bách Nhĩ xoay người sang chỗ khác nhìn mặt trời lặn, dáng người cao ngất, anh tuấn, Đồ đột nhiên cảm thấy hai người tựa hồ lại trở về tình trạng trước khi Bách Nhĩ sinh bệnh, trong lòng hắn hoảng hốt, bước qua, từ sau ôm lấy y, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể phá vỡ xa cách chợt dâng lên này.

Bách Nhĩ lại dung túng hắn, cũng không tìm cớ từ chối hắn thân cận như trong dự đoán.

"Sẽ không đâu." Trả lời như đinh đóng cột, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình té ngã hai lần trong cùng một chuyện đâu.

"Bách Nhĩ, ngươi có hối hận làm bạn đời của ta không?" Do dự một lát, Đồ mới lại thấp thỏm hỏi. Thật ra hắn cũng biết, người thông minh là không nên hỏi ra câu này, thế nhưng hắn vẫn nhịn không được. Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đã không còn thỏa mãn với hai chữ bạn đời đơn thuần nữa, hắn hi vọng đối phương là tình nguyện từ tận đáy lòng, chứ không phải do tình thế bắt buộc.

"Ngươi nói xem?" Bách Nhĩ không quay đầu, trong giọng nói lại mang theo chút không vui.

"Ta không biết." Đồ vùi mặt vào vai Bách Nhĩ, rầu rĩ nói. Hắn không biết đến tột cùng Bách Nhĩ suy nghĩ cái gì, thế nhưng hắn biết rõ, nếu không phải bởi vì chứng bệnh kỳ lạ này, Bách Nhĩ tuyệt đối sẽ không dễ dàng để hắn tới gần như vậy. Vì nguyên nhân như thế, hắn mới có thể sinh ra cảm giác lo được lo mất.

Hiển nhiên cũng đã nhận ra sự thấp thỏm, lo âu từ trên người hắn, Bách Nhĩ không khỏi thở dài, cảm giác không vui cũng bay đi, y trầm giọng nói "Ngươi cho rằng, nếu ta không muốn, ta sẽ dễ dàng tha thứ cho việc ngươi làm ra loại chuyện này với ta sao?" Có lẽ tình cảm y dành cho Đồ còn chưa tới thích, nhưng tuyệt đối không phải là không có chút tình cảm nào, nếu không, mặc dù bị dục vọng khống chế, y cũng sẽ không dễ dàng nhận làm giống cái dưới thân người ta đâu "Huống chi việc ta đã quyết định, thì sẽ không hối hận." Đây là trách nhiệm nam nhân nên có.

Nghe được lời này, tuy biết tình cảm của y không như mình, thế nhưng Đồ vẫn cảm thấy rất vui, trong lòng không khỏi xúc động, rất muốn lại ôm người trong lòng, đặt lên đá, hung hăng làm thêm một hồi nữa. Có điều không đợi hắn hành động, Bách Nhĩ đã nghiêng đầu, liếc xuống hạ thân hắn, thản nhiên nói "Túng dục thương thân, tiết chế chút đi!" Hai người dán sát vào nhau, sao Bách Nhĩ không cảm nhận được vật cứng đang độn lên mông mình chứ.

Đồ đương nhiên không dám ép y, hắn hậm hực sờ mũi, buông Bách Nhĩ ra, lùi về sau vài bước, sợ ôm tiếp, hắn sẽ không khống chế được. Thấy hắn nghe lời như vậy, trên mặt Bách Nhĩ không khỏi hiện ra nụ cười, đột nhiên y cảm thấy có thể cùng thú nhân này trở thành bạn đời, tựa hồ cũng không phải là một quyết định tồi.

Nhìn mặt trời đã xuống núi, bầu trời bị một màu xanh đen thay thế, hoàng hôn dần dần ghé đi, y rốt cuộc xoay người lại.

"Đi thôi." Là thời điểm xuống núi, cũng là thời điểm đối mặt với những người khác.

103. Chương 103: Hòa Hợp

Xuống núi, Bách Nhĩ đi tới sông tắm rửa trước, rồi mới mặc bộ y phục bằng vải bố đã giặt qua vào. Đồ đang muốn khuyên y đừng mặc quần áo ướt, để hắn đi tìm bộ quần áo da thú khác cho y thay. Thời điểm đó hắn lại thấy trên người Bách Nhĩ tỏa ra nhiệt độ rất nóng tựa như mặt trời phủ xuống, rồi có một làn hơi trắng bốc lên, chẳng qua bao lâu, quần áo trên người y liền khô lại, khiến hắn không khỏi giật mình.

"Sau này ngươi luyện nội công thành cũng có thể làm được như vậy." Bách Nhĩ giải thích một câu, y có thể cảm thấy năng lực đã khôi phục được hơn một nửa của kiếp trước, với tốc độ tăng trưởng ở thế giới này, tin rằng không bao lâu sau, y có thể vượt qua trạng thái cao nhất ở kiếp trước.

Vừa nghe lại là nội công, Đồ liền cảm thấy buồn rầu. Hắn không rõ, trước kia dù học cái gì, hắn cũng đều không thua Tát, tại sao ở chuyện này lại tụt ra sau, thậm chí kém hơn gã không chỉ một ít, cái đó quả thực còn không thể so sánh với Tát nữa. Hiện nay Tát đã có thể một chưởng đập nát nham thạch, tốc độ chạy cũng vượt xa hắn và các thú nhân khác. Dù sao, tới khi Tát luyện thành nội công, cũng có thể vượt lên phía trước, cái danh hiệu dũng sĩ đệ nhất bộ lạc, hắn cũng không thể tiếp tục đội lên nữa. May là giờ Bách Nhĩ đã là của hắn, kể cả dùng danh hiệu dũng sĩ đệ nhất đại lục Vô Khôn để đổi lấy, hắn cũng sẽ không đổi.

Nhìn thoáng qua là biết hắn đang nghĩ cái gì, Bách Nhĩ thản nhiên nói "Luyện công cần kiên trì, bền bỉ, ngươi luyện thêm hai ba mùa tuyết rơi nữa đi, nếu còn không được, thì bỏ cũng không muộn." Có người có tư chất tốt, lúc bắt đầu luyện như là làm chơi ăn thật, nhưng nếu không cố gắng, cuối cùng cũng chỉ trở nên tầm thường, tùy theo tự nhiên, không có chí tiến thủ. Có người tư chất tuy kém, nhưng nếu chịu cố gắng,

cuối cùng cũng có khả năng trở thành bậc tôn sư. Hai loại người này y đều đã gặp, sư phụ kiếp trước của y chính là loại người thứ hai, cho nên dù tư chất của y tốt, cũng chưa bao giờ dám lười biếng một chút nào.

Thấy y không có ý xem thường mình, Đồ liền cảm thấy yên tâm.

"Sau khi ta gặp chuyện không may, Tát còn luyện công không?" Lấy quần áo da thú lúc trước ném ở đây đi giặt, sau đó vắt ở trên tay, vừa đi ra ngoài rừng trúc, Bách Nhĩ vừa hỏi.

"Tối nào cũng luyện hết." Đồ đáp, dừng một lát, lại bổ sung "Ta cũng đang luyện." Trừ tối qua. Tối qua hắn ngủ cùng Bách Nhĩ, làm gì có tâm tư đi luyện công.

Bách Nhĩ hừ một tiếng không rõ hàm ý, y nghĩ rằng, nếu ngay cả điểm ấy ngươi cũng không tín nhiệm ta, sao ta lại đồng ý làm bạn đời của ngươi. Nếu không tin ngươi, sao ta lại không hề hỏi tới chuyện luyện công của ngươi một tiếng.

Đồ không hiểu sao y lại hừ như thế, đang muốn truy hỏi nguyên nhân, thì nghe thấy Bách Nhĩ nói tiếp "Nếu Tát có thể luyện được, như vậy cũng có thể dạy cho những người khác. Hỏi họ xem ai muốn học, không muốn thì không cần ép buộc. Có điều, cơ hội chỉ có lần này thôi." Lần này y luyện công gặp sự cố, đối với các thú nhân cũng không khác là một lần khảo nghiệm. Nhát gan, không đủ tín nhiệm y, băn khoăn quá nhiều, có lẽ đều sẽ chọn không học. Đối với loại người này, không chỉ không thể trọng dụng, mà về sau bọn họ có muốn học cũng không thể dạy.

Với ý tứ của y, Đồ cái hiểu cái không, nên hắn liền hỏi thẳng.

"Một là nhát gan, hai là không quyết đoán, ba là không biết phân tích tình hình xung quanh và tình cảnh bản thân, cuối cùng, ngoài chuyện thiếu ba điều kiện trên, thì người này không thể trung thành mãi được. Người như vậy, dù hắn luyện công tốt hơn người khác cũng không thể dạy. Để họ làm một thú nhân bình thường sẽ tốt hơn." Bách Nhĩ phân tích.

Khi nói chuyện, hai người đã ra khỏi rừng trúc, xa xa nhìn vài đống lửa sáng lên, bóng dáng các á thú bận rộn qua lại ở trong đó, hiển nhiên là đang nấu bữa tối.

"Trên người ta không có mùi đúng không?" Bách Nhĩ không xác định hỏi lại. Nói thật, bị một thú nhân đè, y còn chưa cảm thấy sao, dù gì lúc ấy bị rơi vào tình huống đó, hơn nữa chính y cũng thoải mái, cộng thêm có thể là do chịu ảnh hưởng của cơ thể này, nên y cũng không có bài xích với Đồ, nếu chuyện đã phát sinh, y sẽ không rối rắm nữa. Thế nhưng cái mùi phát tình lại thật sự rất dọa người, y không biết phải làm sao để đi đối mặt với mấy thú nhân đã từng kề vai chiến đấu với mình nữa.

"Không có." Đồ dừng một lát, nhìn lại vào mắt của Bách Nhĩ, bỏ đi kích động lại gần ngửi một lượt từ trên xuống dưới cơ thể y, mà nghiêm túc lắc đầu. Trong mắt hắn, á thú có thể tỏa ra mùi phát tình khiến thú nhân mất đi năng lực khống chế hẳn là một chuyện đáng kiêu ngạo, nên hắn không hiểu đến tột cùng là Bách Nhĩ để ý cái gì.

Tuy rằng đã tự cảm thấy, nhưng khi nghe được lời khẳng định mong muốn, Bách Nhĩ vẫn thở nhẹ ra, nếu vẫn khiến y mang theo cái mùi như vậy, thật sự là không tiện chút nào.

Bởi vì để tránh thời gian nóng nhất, nên lúc này các thú nhân cùng đa số á thú còn đang bận bịu, gỡ đá xuống, dùng gai thú, móng thú và đá làm công cụ mài đá thành hình, sau đó vận chuyển tới chỗ xây, rồi dùng hỗn hợp cỏ bạch thủy và cát, bùn trát lên. Mấy ngày Bách Nhĩ nằm ở trong nhà, họ đã xây được tường của một loạt phòng ốc bên trái cao tới gần thắt lưng.

Lúc mọi người phát hiện Bách Nhĩ đột nhiên khỏe lại, đầu tiên là giật mình, sau đó là vui mừng, vì thế hôm nay kết thúc công việc sớm hơn mọi khi. Các thú nhân ban đầu còn hơi chần chừ, sau đó không ngửi thấy mùi có ảnh hưởng tới họ nữa, liền vây tới, thân thiết thăm hỏi.

Ban đầu trong lòng Bách Nhĩ còn hơi mất tự nhiên, nhưng sau khi phát hiện trong mắt họ ngoại trừ quan tâm, thì không có ý gì khác, y cũng liền từ từ buông xấu hổ trong lòng. Dù sao tâm lý là của nam nhân, người khác đã không ngại gì, y tự nhiên cũng không gây khó dễ cho mình. Chỉ là lúc bị hỏi sao đột nhiên khỏe lên, y nghẹn lời, sau đó mới nói mình cũng không rõ, chỉ là lúc nhìn chiều tà buông xuống, trong lòng như nghĩ thông suốt cái gì đó, nên liền có thể cử động.

Bởi vì chuyện y phát bệnh vốn đã kỳ lạ, nên khi y đột ngột khỏe lại, những người khác cũng không cảm thấy kỳ quái gì. Việc này liền được bỏ qua, chỉ có Tát là hơi đăm chiêu suy nghĩ, có điều gã có nghĩ tới bể đầu chắc cũng không nghĩ ra làm sao Bách Nhĩ khỏe lên được đâu. Thế nhưng cũng bởi vậy mà về sau gã có nhận thức sâu sắc trong ngộ đạo đối với võ công đang luyện.

"Cũng có thể là do phát hiện họ đột nhiên trở nên hiểu chuyện, trong lòng thấy vui mừng, nên khỏe lại." Nhìn qua các á thú ở bên ngoài vểnh tai nghe họ nói chuyện, Bách Nhĩ lại nửa đùa nửa thật nói. Không thể phủ nhận, hôm qua các á thú tới, khiến tâm tình u ám thật lâu của y tốt lên không ít.

Ban đầu các á thú còn không biết là đang nói tới mình, mãi tới khi tự dưng các thú nhân quay đầu, mang theo ý cười nhìn họ, họ mới chợt hiểu ra. Lập tức có phần lớn người đều xấu hổ, nhưng trong mắt lại là hưng phấn và kích động không thể che giấu. Đúng lúc này, Hồng Dật tùy tiện đẩy A Đề một phen.

"Đồ ngươi mang về cho Bách Nhĩ đâu, giờ còn không cho y, lát nữa y vào nhà, Đồ sẽ lại ngăn người khác ở bên ngoài đấy, muốn lại gần cũng không được đâu."

Tất cả mọi người nở nụ cười, mấy ngày nay khó được vui vẻ. Đồ lại im lặng, hắn nghĩ, bây giờ Bách Nhĩ đã khỏe, ta cản các ngươi làm gì? Hơn nữa kể cả ta có muốn ngăn các ngươi đi nữa, thì có thể ngăn được Bách Nhĩ sao?

A Đề bị đẩy thì lảo đảo mấy cái, nhờ Bố đưa tay đỡ mới đứng vững được, thế nhưng mặt y đã đỏ bừng lên. Tay y vẫn giấu ở sau lưng, trong ánh lửa rọi vào có thể loáng thoáng nhìn thấy một chút màu vàng lộ ra, hiển nhiên là đang cầm gì đó. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Bách Nhĩ, thấy trong mắt y hiện lên ý cười ôn hòa giữa sự kinh ngạc, A Đề mới cố lấy dũng khí đi qua.

"Bách Nhĩ, ta nghĩ ngươi nằm ở trong nhà... nên, hôm nay ra ngoài thấy cái này đẹp, liền đem về cho ngươi." Y lắp bắp giải thích, đưa tay ra, là một bó hoa màu vàng còn nhỏ nước, trên cành hoa còn những chiếc lá xanh biếc, trông rất kiều diễm "Ngươi cắm nó ở trên tường, lúc ngắm chắc sẽ vui vẻ lên chút..." Nói tới câu sau, giọng nói của y càng hạ thấp. Bởi vì hiện tại Bách Nhĩ đã khỏe, có lẽ không cần cái này nữa. Y còn chưa dứt lời, cũng không muốn nói hết, thậm chí đang định trách Hồng Dật nhiều chuyện, thì đã thấy Bách Nhĩ đứng lên, đưa tay cầm lấy bó hoa từ trong tay y, cười nói "Cảm ơn ngươi! Thơm lắm!" Nói xong, y còn làm bộ ngửi, sắc mặt hiện rõ sự vui vẻ. Đương nhiên là một nam nhân, tuy thấy hoa cũng đẹp, nhưng tuyệt đối không có yêu thích như nữ nhân. Có điều bó hoa trước mắt này lại khác biệt, bởi nó là một phần chân ý của người khác, sao y có thể từ chối cho được.

A Đề sửng sốt một lát, mặt càng đỏ hơn, đôi mắt lại trong suốt sáng ngời, tràn đầy vui mừng. Đồ mình tặng có thể được nhận và yêu thích, y rốt cuộc cảm thấy ban ngày mình vừa đào mầm khoai lang tím, vừa muốn tìm xem có loại hoa nào vừa đẹp vừa không có ở trong thung lũng để cắm trên tường là một vất vả đáng giá.

Đêm nay, tất cả mọi người đều rất vui mừng, dù cho Bách Nhĩ đã khỏe, các lão á thú vẫn dành cho y phần ăn ngon nhất, là canh cá như cũ, có điều bên trong bỏ thêm rau dại mới lạ cắt nhỏ, mùi vị lại có chút giống hành lá. Đối với Bách Nhĩ, thời gian lâu nay ngoại trừ muối cũng không được nếm qua các gia vị khác mà nói, thật không khác gì mỹ vị nhân gian. Vừa hỏi mới biết đây là thực vật hôm qua họ mới tìm thấy, đã ăn thử, thấy rất ngon, cộng thêm sau một ngày cũng không có vấn đề gì, nên mới dám đưa cho y ăn. Trong phút chốc đó, cảm xúc trong lòng Bách Nhĩ chợt ngổn ngang, còn có một chút cảm động.

Đương nhiên, trong không khí hòa hợp này cũng không tránh khỏi có người không hòa hợp tồn tại. Cả buổi tối vẫn có một ánh mắt giống như gai thỉnh thoảng dừng trên người Bách Nhĩ, dù cho đối phương che giấu rất kỹ, nhưng với cảm giác hiện tại của Bách Nhĩ sao lại không phát hiện ra. Chủ nhân của ánh mắt đó là của một á thú rất đẹp, thế nhưng Bách Nhĩ không có ấn tượng quá sâu, cho nên thật sự có chút không rõ tại sao đối phương lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, giống như địch ý, lại giống như soi mói, càng giống như không phục.

Vì thế khi trở lại nhà đá, y liền thuận miệng hỏi Đồ vẫn bám chặt theo mình, biểu tình của Đồ cứng lại một lát, sau đó sắc mặt mới đầy mờ mịt nói hắn không biết á thú kia. Lúc này Bách Nhĩ đang tìm đồ để cắm hoa A Đề cho, nên cũng không chú ý tới sắc mặt hơi thay đổi của hắn, nếu không sao y lại không nhận ra là hắn không có nói thật.

"Cái này có gì đẹp đâu, mùi xộc lên thấy mà khó chịu... Hắt xì! Hắt xì!" Đồ thấy Bách Nhĩ coi bó hoa như bảo bối, lại nghĩ tới biểu tình vui vẻ khi y nhận hoa từ tay A Đề, hắn lập tức thấy khó chịu, vừa nói vừa đi qua giật bó hoa từ trong tay Bách Nhĩ, muốn ném ra ngoài cửa sổ, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống, chỉ là xoay người bỏ ra gian ngoài. Tính khi nào Bách Nhĩ không chú ý, thì thuận tay cầm ra ngoài luôn "Nếu ngươi thích, mai ta tìm loại đẹp hơn cho ngươi."

"Mùi thế này mà nồng?" Bách Nhĩ có chút nghi hoặc, y ngửi thấy mùi thoang thoảng mà, còn rất nhã nữa. Có điều nghĩ tới mũi thú nhân nhạy cảm, có lẽ là không ngửi được mùi này, nên y cũng từ bỏ.

Đồ ừ mấy tiếng liên tục, rồi đi qua ôm chặt lấy Bách Nhĩ, ghé vào tai y, nói "Bách Nhĩ, đã lâu rồi chúng ta chưa có làm." Giọng nói của hắn trầm thấp, còn không quên dùng nơi đã cứng lên của mình khẽ cọ xát vào đối phương, hàm ý cầu hoan rất rõ ràng.

Đã lâu? Bách Nhĩ buồn cười, đưa tay muốn xoa đầu đối phương, tay đưa tới giữa chừng liền chuyển qua vỗ vai hắn, vừa mềm nhẹ vừa kiên định đẩy hắn ra "Tối nay không được, ta còn phải kiểm tra lại cơ thể một lần nữa, để tránh phát sinh chuyện như lúc trước." Dừng một lát, y nói tiếp "Ngươi không luyện công sao?" Nếu là trước đây, kể cả Đồ bỏ luyện công, y cũng sẽ không ép. Thế nhưng hiện tại đối phương đã bạn đời của y, y cũng không hi vọng đối phương không chịu nổi ngay cả chút cản trở nho nhỏ này.

"Luyện." Nghe y nói, mặc dù Đồ hơi uể oải, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa. Dù sao sự tình liên quan tới sức khỏe của Bách Nhĩ, hắn vẫn biết phân rõ nặng nhẹ. Có điều hắn kiên quyết đòi luyện công cùng phòng với Bách Nhĩ, để ngừa lúc có chuyện gì có thể kịp thời phát hiện.

Bách Nhĩ không lay chuyển được hắn, nên cũng đành đồng ý.

104. Chương 104: Vi An

Kiểm tra một vòng, ngoại trừ kinh mạch toàn thân thông suốt, Bách Nhĩ cũng không phát hiện cơ thể có cái gì khác thường, chỗ Vĩ Lư kia y cũng cẩn thận kiểm tra một lượt, viên đá lửa nóng tất nhiên là không thấy nữa, chỉ còn lại một khoảng không lớn cỡ nắm tay được một lớp chân khí mỏng manh bao trùm, cùng chân khí nối liền kinh mạch bốn phía qua lại không ngừng, cũng không còn chỗ nào tắc nghẽn nữa.

Đó chính là chỗ cho á thú mang thai đấy ư? Bách Nhĩ sửng sốt một chút, rồi chậm rãi thu công, mở mắt ra, lại chạm vào đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình.

"Ngươi không luyện công?" Lông mày y vừa muốn nhíu lại, thì lại nghĩ là do đối phương lo lắng mình gặp sự cố nên mới như vậy, vì thế y liền bỏ đi bực dọc trong lòng.

Đồ thấy y bình an thu công, trái tim vẫn buộc chặt của hắn cuối cùng cũng thả xuống, sau đó hắn cười hì hì tới gần Bách Nhĩ, nhìn xung quanh, nói "Bách Nhĩ, bộ dáng luyện công của ngươi thật là đẹp." Đừng nói sống chung một nhà với Bách Nhĩ, hắn căn bản không thể tịnh tâm được, chính là chuyện vừa mới xảy ra, cũng khiến hắn không có cách nào thả lỏng lòng mình được.

"Ánh mắt của ngươi càng ngày càng không bình thường." Bách Nhĩ thản nhiên liếc hắn, nói. Y thật sự nghĩ không ra, một người ở trong mắt người khác làm sao mà từ một kẻ xấu xí, bình thường, bị lãng quên nhiều năm đột nhiên lại trở nên dù làm gì cũng được khen là đẹp? Y biết chính mình có chút năng lực, hơn nữa năng lực này sẽ khiến các thú nhân phải đối xử khác, thế nhưng nó lại không thể nào thay đổi dung mạo của y được.

Đồ mù mờ, không hiểu ý tứ trong đó, nhưng lại cảm thấy khả năng không phải lời hay, vì thế hắn thông minh né đi. Thấy Bách Nhĩ đã gấp da thú làm gối xong, chuẩn bị đi ngủ, hắn liền vội vàng chen tới. Thật ra hắn rất muốn lại làm chút gì đó, có điều bị ánh mắt nhìn thấu của Bách Nhĩ đảo qua, nên đành phải thu cờ ngừng trống, ngoan ngoãn tới nằm bên cạnh, chỉ đưa tay đặt lên eo y, như có như không kéo y vào trong lòng.

Theo lý, thời tiết như vậy, hai người dán sát vào nhau tất nhiên sẽ nóng tới không chịu nổi. Đồ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị trách cứ hoặc bị từ chối, ai ngờ tay vừa chạm lên eo Bách Nhĩ, xuyên qua lớp vải bố mỏng kia, hắn có cảm giác như chạm vào một khối ngọc thạch mát mẻ, thoải mái tới mức hắn lập tức ôm người kia vào lòng.

Bách Nhĩ không kịp đề phòng, ngược lại bị giật mình, còn chưa mở miệng nói gì, đã nghe thấy Đồ thở phào nhẹ nhõm "Bách Nhĩ, cơ thể ngươi sao lạnh vậy, để ta ủ cho ngươi."

Bách Nhĩ im lặng, thầm nghĩ, trời nóng thế này, ủ cái gì chứ, là ngươi muốn mát thì có. Bởi vì y luyện công đại thành, cơ thể đã không còn sợ nóng, lạnh nữa, cho nên y cũng lười vạch trần chút tâm tư nho nhỏ ấy của Đồ, mà nhắm mắt lại đi ngủ. Về phần thú nhân kề sát sau lưng, y biết mình cần phải từ từ thích ứng. Người dùng chân tình đối đãi với y, sao y có thể sau khi dùng qua liền đá văng hắn đi chứ.

Thú nhân sợ nóng, thậm chí ban ngày còn không quá muốn vây da thú bên hông, ban đêm chỉ cần không có mưa, rất nhiều người đều sẵn lòng ngủ ngoài trời, bởi vì muốn hưởng chút gió mát. Tuy từ sau khi tiến vào nhà đá, buổi tối Đồ không cảm thấy nóng, nhưng lại bởi vì lo lắng cho Bách Nhĩ, nên vẫn không được nghỉ ngơi tốt, đêm nay ôm cơ thể mát mẻ của Bách Nhĩ, cộng thêm hoàn toàn yên tâm, đúng là khó được ngủ một đêm dài ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, Bách Nhĩ dĩ nhiên dậy tập luyện cùng mọi người, sau đó y phát hiện trên đùi nhóm á thú của Hồng Dật, Tang Lộc, Ô Trĩ đều còn buộc hai túi da thú đựng đá. Còn các nhóm khác, có người buộc, có người không buộc. Mà điều khiến y cảm thấy không vui là, ánh mắt tối qua nhìn y lại xuất hiện. Người đó là á thú trong nhóm của Bối Cách, nên y gọi Bối Cách tới nói chuyện.

Nghe thấy người Bách Nhĩ hỏi tới, Bối Cách nhếch môi khinh thường "Đã muốn nói cho ngươi từ lâu rồi, đáng tiếc Đồ không cho chúng ta tới thăm ngươi."

Bách Nhĩ hơi nhướn mày, im lặng chờ đối phương nói tiếp.

"Á thú đó tên là Vi An, trước kia ta đã thấy không ổn rồi. Hừ!" Trên mặt Bối Cách đầy khinh thường, chỉ thiếu mỗi việc nhổ nước miếng xuống đất thôi "Y cho rằng mình đẹp hơn người ta một chút, các thú nhân liền đều thích y sao? Hồng nhà ta còn không thèm liếc y một cái, ngoại trừ mấy thú nhân mới tới kia, có ai thích cái loại nhìn được mà không dùng được như y đâu."

Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở đối phương nói cả buổi cũng chưa nói đến trọng tâm. Y biết với dung mạo hiện nay của mình, hoàn toàn không thể khiến một á thú đẹp nảy sinh đố kỵ được.

Bối Cách lộ ra nụ cười ngượng ngùng, rồi mới nói tiếp "Chính là, mấy hôm trước không phải ngươi bị bệnh ư, sau đó Vi An vậy mà ngăn Đồ lại, nói tình nguyện làm bạn đời của Đồ. Hứ, ta nói chứ, trước kia lúc ra ngoài đi săn, sao y cứ sáp tới bên cạnh Đồ, hóa ra là ôm tâm tư này, cũng chẳng quan tâm người ta đã có bạn đời hay chưa."

Bách Nhĩ giật mình, cuối cùng hiểu rõ vì sao mình vô duyên vô cớ lại bị người ta ghét, nhất thời y cũng không biết là nên cười hay nên giận đây.

"Hôm đó, Đồ bế ngươi từ bờ sông về đây, liền nói với mọi người ngươi là bạn đời của hắn." Nói tới đây, trong mắt Bối Cách còn có chút nghi hoặc, hiển nhiên là y không ngờ sao Bách Nhĩ lại thành bạn đời của Đồ, hơn nữa còn là sau khi Bách Nhĩ mắc bệnh. Tuy rất ít thú nhân bỏ rơi bạn đời nhà mình khi bị bệnh, thế nhưng nếu trước khi kết thành bạn đời, lại có rất ít người tình nguyện kết bạn đời với một á thú có khả năng mãi mãi sẽ không đứng dậy được "Chắc Vi An cho rằng ngươi bị bệnh nặng, không bao lâu Đồ sẽ vứt bỏ ngươi, nên mới làm chuyện như vậy. Ngươi không biết đâu, hôm đó y gọi Đồ vào trong rừng trúc, không chỉ nói mấy lời không biết xấu hổ kia, mà còn chủ động nhào vào lòng Đồ. Y cho rằng không ai thấy, nào ngờ Hồng Dật đang đi tiểu trong đó, hừ hừ..." Với tính cách không giữ miệng được của Hồng Dật, rất nhanh sau đó những người khác đều biết. Nếu không phải lúc ấy Đồ không kiên nhẫn, lập tức đẩy Vi An ra, chưa nói lời nào đã xoay người bỏ đi, thì chỉ e họ đã nhịn không được vọt tới nhà đá méc với Bách Nhĩ rồi.

"Được rồi, ngươi đi rèn luyện đi." Đối với chuyện như vậy, Bách Nhĩ đương nhiên không có hứng thú nghe tiếp, vì thế y nói.

"Ngươi không hỏi xem phản ứng của Đồ thế nào ư?" Bối Cách kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn, y cảm thấy phản ứng của Bách Nhĩ thật sự không giống với tưởng tượng của mình. Nếu đổi lại là y mà biết có người để ý tới Hồng, y đã tới chửi thẳng vào mặt người đó, rồi đánh cho một trận rồi.

"Không cần hỏi, ta tin hắn." Bách Nhĩ nói, ánh mắt nhìn về phía Đồ đang thi đấu cùng các thú nhân cách đó không xa, nhìn lại vào ánh mắt thấp thỏm, bất an của đối phương, y không khỏi nở nụ cười. Tình cảm

của y không sâu đậm như Đồ, thế nhưng nay đối phương đã là bạn đời của mình, dĩ nhiên y sẽ không chấp nhận chuyện người khác chen ngang vào, song cũng không có nghĩa y sẽ mất đi năng lực phán đoán cơ bản nhất.

Đồ nhìn thấy y cười, tựa hồ thở nhẹ ra, cuối cùng mới tập trung hết sức vào trận đấu. Mà mãi tới khi Bách Nhĩ rời đi thật lâu, Bối Cách vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ, bên tai không ngừng hồi tưởng lại ba chữ kia.

Ta tin hắn. Nhẹ nhàng, bâng quơ rồi lại kiên định như vậy. Bối Cách tự hỏi, hình như mình chưa bao giờ nói với Hồng ba chữ này, ngay cả suy nghĩ cũng chưa bao giờ hết. Là do tình cảm hai người không đủ sâu đậm, hay là y thiếu sự tự tin của Bách Nhĩ? Nhưng hai người đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy, chẳng lẽ còn không đáng để y nói ba chữ đó ư?

Bối Cách bên này đang rối rắm, Đồ ở bên kia cũng không dễ chịu gì. Lúc trước hắn vẫn cấm á thú tới thăm Bách Nhĩ là sợ bọn họ nói lung tung với y, thế nhưng hiện tại Bách Nhĩ đã khỏe, cái chuyện tồi tệ kia nhất định sẽ truyền vào tai y, cho nên lúc nhìn thấy Bách Nhĩ đứng nói chuyện với Bối Cách, hắn liền bắt đầu không yên lòng, dù cho sau đó Bách Nhĩ nở nụ cười với hắn, hắn cũng không thật sự yên lòng. Cho nên vừa rèn luyện xong, hắn liền chạy như điên tới bên cạnh Bách Nhĩ.

"Bách Nhĩ, ngươi có chuyện gì thì cứ hỏi thẳng ta, đừng đi hỏi mấy á thú kia, không có việc gì cũng đều bị họ nói thành cho có chuyện." Hắn vừa ân cần múc canh thịt cho Bách Nhĩ, vừa nói.

"Không phải hôm qua ta hỏi ngươi à?" Bách Nhĩ thản nhiên nói, cũng không giải thích nhiều, nhận canh, từ tốn ăn.

"Cái đó không phải..." Đồ ngẩng đầu nhìn chung quanh, Tiểu Cổ vẫn còn đang chờ chia thức ăn, những người khác cũng không lại đây, hắn mới lại cẩn thận nói "Ta không muốn ngươi phiền." Thật ra nguyên nhân hắn không nói chủ yếu là sợ sau khi Bách Nhĩ nghe được, sẽ cân nhắc rồi bình tĩnh nói với hắn, nếu ngươi thích, có thể kết bạn đời với á thú kia. Hắn hiểu rõ vị trí của mình trong lòng Bách Nhĩ, nên không muốn tự đi đòi cái loại khó chịu đó một chút nào cả.

Bách Nhĩ ưm một tiếng, ý bảo hắn cùng ăn đi, chuyện để lát nữa hãy nói.

Đồ nhìn bộ dáng không chút để ý của y, trong mắt lại chợt lóe lên sự mất mát, thật ra hắn hi vọng thời điểm Bách Nhĩ nghe thấy chuyện này có thể biểu hiện ra ngoài dù cho đó là nổi giận hay ghen tị, dù cho lạnh nhạt với hắn vài ngày, muốn hắn dùng tất cả vốn liếng của mình mới dỗ về được, hắn cũng vui vẻ chịu đựng. Chí ít, như vậy chứng minh Bách Nhĩ không phải không để ý chút nào tới hắn.

"Á thú kia chính là người trước kia các ngươi không tra hỏi được gì." Bách Nhĩ chỉ ăn một chút thịt nướng được chia, còn lại liền nhét vào trong tay Đồ, sau đó y uống mấy ngụm canh rau dại cho thanh miệng, còn dư một nửa cũng cho Đồ, lúc này mới từ tốn nói. Không phải hỏi, mà là trần thuật.

Cảm xúc của Đồ vốn hơi suy sụp, nhưng khi nhìn thấy hành động thân mật nhìn như lơ đãng này của Bách Nhĩ, trong phút chốc hắn lại vui vẻ lên, nhếch môi, lộ ra hai hàm răng trắng, ngây ngô cười hì hì không ngừng. Hắn biết Bách Nhĩ là người rất chú ý, trước kia ăn cái gì, y đều sẽ cố gắng lấy một lượng thích hợp, thỉnh thoảng không ăn hết cũng sẽ để lại cho chính mình bữa sau ăn tiếp, y tuyệt đối sẽ không để người khác ăn thức ăn thừa hộ mình kể cả Tiểu Cổ.

Chưa thấy ai ăn đồ thừa mà còn ăn vui vẻ đến như vậy. Nhìn hắn vui thế, Bách Nhĩ cũng thấy buồn cười, trong lòng không khỏi có chút mềm ra.

"Nói với thú nhân khác, trong vòng hai mùa tuyết rơi đều không được chọn Vi An làm bạn đời." Y nói, mắt nheo lại, nhìn về đám mây bị tia nắng ban mai nhuộm lên một màu vàng, cuối cùng bổ sung thêm một câu "Á thú nhiều như vậy cũng đủ cho họ chọn lựa."

Đồ ăn hai ba miếng liền giải quyết hết thức ăn Bách Nhĩ cho hắn, trong lòng chỉ cảm thấy hình như thơm ngon hơn thức ăn được chia cho mình, ăn xong còn nhớ nhung vô cùng, sau đó mới ngắt cỏ lau vết dầu trên tay mình, rồi nói "Ta đã nói với họ từ lâu rồi. Ba á thú kia đừng chạm tới, miễn tới lúc đó lại thương tâm."

Biết trong lòng hắn hiểu rõ, Bách Nhĩ cũng không cần phải nhiều lời nữa, y thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhìn thấy một hình ảnh kỳ quái. Ở cách chỗ họ không xa, Đào Đào phơi nắng tới mức đen thui đang cẩn thận

bưng một cái bát, cầm một miếng thịt nướng đưa tới tận tay Tát, sau khi Tát nhận lấy, y liền lùi ra sau hai ba bước lớn, đứng như người hầu.

"Bọn họ là..." Bách Nhĩ rất ngạc nhiên, y cảm thấy mấy ngày mình nằm trong nhà tựa hồ xảy ra không ít chuyện.

Đồ nhìn qua theo ánh mắt của Bách Nhĩ, sau đó hắn cười ha ha, nói "Hiện tại Tát là dũng sĩ đệ nhất trong bộ lạc mới của chúng ta đấy, á thú thích hắn nhiều lắm."

"Ý ngươi là nói Đào Đào?" Bách Nhĩ không có nói ra hai chữ theo đuổi, bởi vì y thấy thế nào cũng thể tin được Đào Đào sẽ chủ động theo đuổi thú nhân.

"Có á thú nào theo đuổi thú nhân như vậy đâu." Đồ lắc đầu phủ định suy đoán của Bách Nhĩ "Á thú sẽ tặng đồ mình làm cho thú nhân mình thích, thứ được tặng nhiều nhất là thức ăn, là do tự họ nấu và tiết kiệm được. Hôm đó có một á thú tặng một miếng thịt nướng cho Tát, không chờ hắn từ chối đã chạy mất, đương nhiên Tát sẽ không ăn, mà lúc đó Đào Đào vừa vặn ở bên cạnh hắn, hắn liền ném miếng thịt qua cho Đào Đào. Sau này, chuyện như vậy lại phát sinh vài lần, hắn thấy riết cũng thành quen, lại cảm thấy Đào Đào không phải là kiểu á thú cả ngày nghĩ lung tung về hắn, vì thế hắn liền giữ y ở bên người, thứ nhất là có thể ngăn sự nhiệt tình của các á thú, thứ hai là có thể giúp hắn tiêu diệt chỗ thức ăn mấy á thú kia đưa tới. Ngươi xem Đào Đào cũng không cần thức ăn của mình nữa, bởi vì chỉ riêng chỗ Tát cho y, y đã ăn không hết rồi."

Bách Nhĩ nghe xong mà cứng họng, không ngờ lại còn có loại chuyện vớ vẩn như vậy, đặc biệt là nó lại phát sinh trên một người luôn đứng đắn, lãnh đạm như Tát.

P/S: lại thêm một em phiên bản Na Nông nữa, mà bạn Na Nông cũng sắp come back rùi nhé mọi người)

105. Chương 105: Thần Công Vô Địch

Tát cùng Đào Đào hồn nhiên không biết chính mình đang bị đem ra thảo luận. Đối với Đào Đào mà nói, có thể đi theo Tát thật sự là một chuyện rất tốt, bởi vì có thịt ăn không hết, dù cho bởi vậy mà y bị không ít người xem thường. Sức lực của y lớn, sức ăn cũng lớn, thức ăn được chia hàng ngày chỉ đủ y ăn no nửa bụng, nhưng y sợ bị người ta chê, nên chưa bao giờ dám đi xin thêm. Nhưng hiện tại mỗi ngày y đều có thể ăn no, còn có thức ăn dư để tới tối đói bụng lấy ra ăn tiếp, cho nên y cam tâm tình nguyện để Tát sai khiến. Đương nhiên, ý nghĩ không an phận, y tuyệt đối không có. Thời điểm y còn ở bộ lạc, không có thú nhân nào muốn kết bạn đời với y, chỉ có duy nhất một người nhưng lại là vì á thú khác đổi ý ngay thời điểm trước khi kết thành bạn đời với hắn. Sau này y cũng không nghĩ tới chuyện tìm bạn đời nữa, y cảm thấy mình thật ra cũng có thể nuôi sống bản thân, nhất là sau khi nhìn thấy Bách Nhĩ, suy nghĩ này càng trở nên kiên định. Thú nhân xuất sắc như Tát, ngay cả mơ tưởng y cũng không dám.

Về phần Tát, để Đào Đào theo bên người, dĩ nhiên không phải bởi vì gã động tâm tư hay thích cái gì, gã chỉ cảm thấy á thú này nghe lời, im lặng, hơn nữa sức ăn lớn, có thể giúp gã giải quyết chỗ thức ăn đột nhiên nhiều ra kia. Gã không có hứng thú với á thú tự động đưa tới cửa, lại không muốn lãng phí thức ăn, càng không có khả năng bảo gã đi trả lại cho từng người một, nên sự tồn tại của Đào Đào là điều thiết yếu. Thế nhưng dù vậy, ở thời điểm không có á thú khác, gã vẫn bảo Đào Đào đứng cách xa gã hai bước. Gã ghét người khác quá thân thiết với mình, ngay cả Đồ cũng chỉ vì cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nên gã mới chấp nhận thôi.

Bởi vì có mối quan hệ lợi ích này, hai người hợp tác đều vui vẻ.

Hôm nay là Tát đi săn, nhưng không tới lượt nhóm á thú của Đào Đào, nên y dĩ nhiên ở lại trong thung lũng. Bởi vì liên quan tới Tát, nên Bách Nhĩ cũng chú ý tới Đào Đào thêm vài phần, không ngờ lại phát hiện các á thú trong nhóm y đều bài xích y. Nhóm trưởng Thái Kim không chỉ mặc kệ, mà còn gần như là đi đầu cô lập Đào Đào. Suy nghĩ một lát, y liền viện lý do cần người có sức lớn giúp mình làm việc, để gọi Đào Đào lại đây. Đối với hành vi của Thái Kim, y cũng không trách cứ, nếu y đã giao người cho đối phương quản lý, mà còn ở bên cạnh chỉ trỏ, thì quả thật là rất không để người ta vào mắt. Thế nhưng y cũng không thể trơ mắt nhìn một nhân tài làm gốm bị họ làm cho nản lòng được, nên chỉ có thể chọn cách này thôi.

Bách Nhĩ mang theo Đào Đào đi tới chân núi đã bị khai thác đá tạo thành một cái động lớn, ở trong này nhóm lửa hắt nước phần lớn đều là thú nhân, tuy thú nhân sợ nóng hơn á thú, thế nhưng ở nhiệt độ cao như thế này, cơ thể á thú lại không chịu nổi, làm được một lát liền té xỉu, nên chỉ có thú nhân làm việc này thôi. Nhìn thấy Bách Nhĩ, các thú nhân đều cười ha hả chào hỏi, còn nhắc y đừng có tới gần quá.

Bách Nhĩ nhìn chung quanh một lát, cuối cùng chọn động đá ở cuối vách núi, bảo Đào Đào thông báo cho những người khác rời khỏi sơn động, sau khi chờ người rời đi hết, thì chỉ thấy y tụ công ở tay phải, sau đó đánh ra một quyền.

Trong tai truyền đến tiếng rạn, nứt rất nhỏ, y không dám chần chừ, nhanh chóng lùi ra ngoài động. Vừa đến cửa động, liền nghe ầm một tiếng, bụi trong động bay khắp nơi, hiển nhiên là đã sụp xuống.

Các thú nhân nhìn nhau, không biết phát sinh chuyện gì, mãi tới khi trong động yên ắng lại, bụi bặm tan đi, Bách Nhĩ mới bảo bọn họ đi vào cùng mình. Chờ tới khi nhìn thấy đá sụp xuống ở cuối động kia, mọi người không khỏi giật mình, bởi vì muốn đốt bể nhiều đá như vậy phải mất rất nhiều công sức và củi lửa. Bách Nhĩ lại không quá hài lòng, bởi vì có nhiều viên đá vỡ vụn quá, có chút lãng phí, không tốt như dùng lửa đốt.

Để Đào Đào cùng các thú nhân chuyển đá ra ngoài, sau đó bảo những người khác tiếp tục đốt đá, Bách Nhĩ lại đưa tay đặt lên trên một khối đá, muốn thử xem có thể khống chế nội lực tách đá theo kích thước mong muốn không. Đá rất cứng, nội lực truyền vào không dễ như truyền vào gỗ hay cơ thể người, phải mất công sức một hồi, Bách Nhĩ mới tìm ra bí quyết, hóa nội lực thành một lưỡi kiếm mỏng, cắt vào trong đá. Bởi vì dạng khống chế nội lực *** tế này cực kỳ hao tổn *** thần, chờ y lấy một viên đá vuông vắn, có kích thước chuẩn ra khỏi vách núi, khi đưa cho Đào Đào đã chuyển đá xong mà đứng bên cạnh mình, dĩ nhiên y đã kiệt sức, không thể không ngồi xuống đất, khoanh chân điều hoà *** thần. Tới lúc mở mắt ra lại, nội lực không chỉ hoàn toàn khôi phục, mà thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu vượt qua phía trước, Bách Nhĩ liền biết loại khống chế *** vi này đối với tu luyện nội công là rất có lợi, chỉ tiếc quá chậm, trong thời gian ngắn không thể khai thác được lượng đá lớn. Bởi vậy, vừa nghỉ ngơi xong, y lại dựa theo cách thức ban đầu làm sụp một đống đá, đủ cho các thú nhân thu thập một ngày, rồi mới lại tiếp tục dùng phương pháp cắt đá để rèn luyện nội lực.

Dù cho các thú nhân đã quen với năng lực thỉnh thoảng toát ra này của Bách Nhĩ từ lâu, vẫn không khỏi có chút chấn động, bọn họ không thể ngờ rằng sau thời gian bị bệnh, dường như y còn lợi hại hơn trước kia. Thú nhân luôn sùng bái với sức mạnh, nên đều rất muốn biết Bách Nhĩ làm sao được thế, đáng tiếc nhìn y chăm chú cắt đá, lại không ai dám tiến lên quấy rầy, bởi vậy trong lòng càng trở nên như bị mèo cào vậy. Vì thế rất nhanh sau đó những người đang ở trong xây phòng ốc và Đồ đều biết chuyện phát sinh bên này.

Bởi vì không phải dùng lửa đốt đá nữa, nên trong động khai thác đá mát mẻ hơn nhiều. Đồ vốn lo lắng Bách Nhĩ bị nóng nên liền chạy vào trong động, sau đó hắn mới thấy yên tâm, lúc này cũng chính mắt nhìn thấy Bách Nhĩ lấy một viên đá vuông vắn từ trong vách núi ra. Quét mắt qua chỗ đá hỗn độn chất chồng ở trong sâu sơn động, không nhìn tới ánh mắt ám chỉ mau đi hỏi Bách Nhĩ của các thú nhân, Đồ suy nghĩ một lát, liền không đi quấy rầy Bách Nhĩ, mà xoay người rời đi. Các thú nhân thất vọng rất nhiều, không khỏi đều hận hắn đến mức nghiến răng kèn kẹt.

Mãi tới khi ăn bữa tối, Đồ mới gọi các thú nhân tụ họp, nói chuyện tu luyện nội công. Đám người Giác, Mạc dĩ nhiên không có dị nghị, từ khi còn ở trong sơn động, đối với những thứ Bách Nhĩ dạy, họ chưa bao giờ có suy nghĩ không muốn học. Những người khác ngược lại có chút do dự, nhất là các thú nhân gia nhập sau này.

"Lần trước toàn thân Bách Nhĩ không cử động được là vì luyện công?" Nam trầm tư một lát, hỏi.

Đối với chuyện này, Đồ không giấu diếm, mà thản nhiên thừa nhận. Ngay lúc đó, liền có vài thú nhân lộ ra ý rút lui trên mặt. Đồ lại nhắc nhở trước, nói phương pháp tu luyện tuy giống nhau, nhưng có người có thể luyện thành, có người có thể không luyện thành, thí dụ tốt nhất chính là hắn và Tát, tuy lấy mình ví dụ ngược lại với Tát, lại còn là phía vô dụng, khiến hắn rất muốn hộc máu, thế nhưng chuyện này không thể không nói rõ ra được, để tránh người ta có kỳ vọng quá lớn. Ngược lại là cuối cùng, khiến hắn bất ngờ là toàn bộ thú nhân đều sẵn lòng thử.

Kết quả này cũng khiến Bách Nhĩ bất ngờ. Y còn cho rằng sau khi phát sinh sự kiện kia của mình, cũng sẽ có vài thú nhân không tình nguyện mạo hiểm.

"Là con khỉ con nhảy ra nói muốn luyện trước." Đồ ôm lấy Bách Nhĩ từ phía sau, màn đêm đã ghé tới thật lâu, nhưng cái nóng trong thung lũng vẫn chưa tan hết, mà hình như chỉ có ở bên cạnh Bách Nhĩ mới là mát mẻ, thoải mái nhất. Hắn dính y như keo dán, đến Tiểu Cổ trông thấy còn phải ngượng ngùng chạy đi "Người trước kia của chúng ta biết là ý của ngươi đương nhiên đều không có ý kiến gì. Nhưng mấy người bộ lạc của Phong ở chung không lâu, lại không trải qua chuyện gì, nên thiếu tín nhiệm cũng là bình thường. Ban đầu họ đều do dự, chỉ có tên nhóc Phong kia là kêu muốn học thôi. Sau đó ta bảo chỉ có cơ hội lần này, bọn họ cũng liền đồng ý."

Bách Nhĩ không nói gì. Vì thế Đồ lay y, nói "Bách Nhĩ, ngươi thổi khúc Lương Châu một lần nữa cho ta nghe đi." Giờ nhớ tới, hình như chính vì khúc này mà hắn mới chính thức đặt Bách Nhĩ vào lòng.

Bách Nhĩ lại không ngờ qua lâu như thế, Đồ còn nhớ rõ tên khúc nhạc, y không khỏi bật cười, nói "Ngươi hóa thành hình thú cho ta dựa vào đi." Từ sau khi quan hệ của hai người trở nên thân thiết, Đồ lại không hóa thành hình thú trước mặt y nữa, điều này làm cho y hơi thất vọng. Nói thật là y khá thích con thú màu trắng hùng tráng, uy vũ kia.

Đồ có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời hóa thành con sư tử lai báo, dựa vào bên cạnh Bách Nhĩ. Trước kia hắn dùng hình thú là vì ngoại trừ cách đó ra thì không còn cách nào tiếp cận Bách Nhĩ nữa, thế nhưng sau khi Bách Nhĩ đã chấp nhận hắn, hắn còn dùng hình thú xuất hiện trước mặt y thì đó chính là đầu đất. Hắm dám cá Bách Nhĩ tuyệt đối không xem hình thú của hắn là bạn đời của mình, còn lấy hình thú để ***, vậy càng đừng nghĩ tới. Tuy rằng hắn rất muốn thử.

Thấy hắn nghe lời như vậy, Bách Nhĩ lập tức vui vẻ cười, nhịn không được đưa tay xoa phía sau cái đầu lớn, mềm mượt của hắn, sau đó lấy tay ngắt một đoạn cỏ vừa phải, liền đổi sang tư thế thoải mái, một tay chống một bên đầu, tựa vào con thú trắng to lớn.

Mặt hồ dập dờn lay động, tiếng lá thổi xa xăm vang lên, thoáng hiện lên nhớ nhung, mang theo chút điểm đạm, thổi ánh trăng dày đặc, thổi ánh sao u ám. Khóe môi Bách Nhĩ mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn bọn nhỏ ở xa xa đuổi theo đom đóm, khúc nhạc khi dừng khi tiếp, lại không có nghẹn ngào, phiền muộn.

Chốn yên tĩnh trong lòng ta là quê hương ta.

...

Đối với một thú nhân vừa khai trai mà nói, bạn đời ở bên cạnh mà bảo hắn tiếp tục làm hòa thượng là chuyện không có khả năng. Bách Nhĩ đã không cần ngồi thiền luyện công nữa, nên không có lý do gì để từ chối tiếp. Hiện tại y không có bị cái động dục quỷ dị kia ảnh hưởng, nên đối với thân thể nam nhân cũng không có nhiều ham muốn, nhưng nếu nói là chán ghét thì cũng không có. Cho nên Bách Nhĩ cũng mặc cho Đồ làm, mãi đến sau khi Đồ tiến vào, cọ xát hồi lâu mới có cảm giác. Y cũng không phải người bạc đãi chính mình, có cảm giác là sẽ nghênh đón lại, khiến Đồ càng kích động hơn. Hai người làm một hồi tới thiên hôn địa ám mới xong, Đồ còn muốn tiếp, lại bị Bách Nhĩ đạp một phát ra gian ngoài luyện công, cũng nói rõ sau này không luyện công xong, thì đừng hòng làm gì. Đồng thời, cũng bởi vậy Bách Nhĩ mơ hồ đoán được nguyên nhân Đồ tốn nhiều thời gian như thế lại vẫn không luyện ra khí cơ. Tâm không tịnh, dù có ngồi thiền bao lâu cũng vô dụng. Chỉ là loại chuyện tịnh tâm này đúng là không có cách nào ép buộc.

Bởi vì có Bách Nhĩ xuất lực, tốc độ lấy đá tăng không ít, phần lớn mọi người đều chuyển qua đây đẽo đá, không cần dùng lửa khai thác đá, ai cũng thoải mái hơn nhiều, mà tốc độ xây phòng cũng vì vậy mà tăng gấp bội. Không mất tới mấy ngày, dãy nhà bên trái đã xây xong, sau khi để mặt trời chiếu ánh nắng chói chang một ngày, các thú nhân cùng với á thú nhường phòng cho Bách Nhĩ đều vào ở. Bởi vì còn chưa hoàn toàn xây xong, chưa tới thời điểm phân phối lại, thú nhân vào ở vẫn còn dư chỗ, nên liền phân một số á thú qua đây ở, không cần chen chúc như lúc trước nữa. Cứ như vậy, ngược lại ai cũng đều thở nhẹ ra, dù sao cũng phải nhanh chóng ổn định thỏa đáng trước khi mưa to kéo đến. Còn da thú làm lều thì gỡ xuống, phân cho các phòng, dùng để che cửa sổ hay che cửa cũng được.

Phòng ốc còn đang tiếp tục xây dựng, Đồ vẫn nhớ lời hắn từng nói, mỗi lần đi săn trở về, đều sẽ mang một sọt hoa nhỏ đủ loại cho Bách Nhĩ, đặt trong căn nhà đá đơn điệu cũng khá đẹp. Cái sọt nhỏ đó vẫn là nhờ

Lão Thác làm. Thỉnh thoảng còn có thể đem một ít trái cây tươi, ngọt về. So với hoa, Bách Nhĩ thích mấy loại quả kia hơn. Nên lúc tới lượt y ra ngoài, y chỉ hái trái cây thôi.

Thời điểm dãy nhà bên phải xây xong, thời điểm mưa nhiều nhất hàng năm rốt cuộc cũng đã tới. Phòng ốc mới xây cho thú nhân có bạn đời vào ở trước, bộ lạc của Phong cũng có ba đôi bạn đời, mỗi nhà đều có một đứa con, bên Bách Nhĩ tính cả hai đôi lão nhân, cùng với Nặc và Tang Lộc chưa chính thức trở thành bạn đời, tổng cộng có năm đôi. Nói cách khác, hiện tại trong bộ lạc có tám đôi bạn đời, mà nhà Bách Nhĩ đã ở một mình, nên bảy đôi còn lại liền vào ở trong bảy gian, các lão nhân cũng cần không gian làm việc, nên không có ai đùn đẩy. Ngược lại là Lão Thác phải làm việc phức tạp hơn người khác lại vẫn chưa có không gian riêng, dưới cơn giận dữ, ông trực tiếp hỏi Kiều Ương làm bạn đời của mình, vì thế hai người cũng được chia một phòng, về sau cũng có người giúp ông nấu cơm. Thật ra nếu ông không gấp như vậy, Bách Nhĩ cũng định chuẩn bị cho ông riêng một phòng, nhưng hiện tại thì đã không cần nữa. Còn lại hai gian phòng thì phân cho thú nhân độc thân có con nhỏ, vừa vặn có bốn thú nhân, bốn tiểu hài tử, hai gia đình một gian, ở cũng rộng rãi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau. Còn gian nhà lão nhân và tiểu hài tử trước đây ở, bên trong chỉ còn lại a mạt của Mạc, nên Mạc cũng trực tiếp vào ở. Mà khu nhà phía Tây xây xong liền có thể rời một số á thú độc thân qua ở.

106. Chương 106: Những Vị Khách Không Mời Mà Đến

Mưa to đúng hạn tới, việc xây dựng nhà đá tạm thời ngừng lại, phần lớn những người ở lại trong bộ lạc đều vào sơn động đục đá, cành cây, cỏ bị cắt xuống cũng có thể đặt trong động phơi khô, đợi mưa tạnh liền dồn sức đem che lên nhà ở cho xong. Còn một ít người thì ở lại trong nhà đá của mình, người thì mài dụng cụ, người thì dệt vải. Khổ nhất là người ra ngoài săn bắt, phải dầm mưa cả ngày. Cơ thể thú nhân cường tráng thì không cần lo, mà họ cũng đã quen, thế nhưng á thú lại không chịu được, rất dễ bị cảm lạnh. Nhưng thời tiết lúc này lại là lúc hái trái cây tốt nhất, chờ khi mưa tạnh, trái cây cũng đều bị rụng nát, nên không thể không đi.

Bách Nhĩ nghĩ một lát, liền gọi Lão Thác và A Chức vào, mô tả hình dáng và tác dụng của nón và áo mưa. Hai người hiểu ý, chỉ cần hình dạng, bảo họ làm ra là không khó. Lão Thác dùng nan trúc và lá trúc đan thành cái nón, bởi vì nghĩ tới đi qua rừng núi không dễ, nên ông sửa mái nón lại cho nhỏ, ở dưới lại làm thêm một đoạn tua rua, để choàng lên hai vai và sau lưng, ngừa mưa rơi vào trong cổ. A Chức dùng một loại cỏ phơi khô có tính chắc, bền làm áo mưa theo hình thức quần áo, đan rất dày, vừa phòng mưa vừa giữ ấm, mùa tuyết rơi cũng có thể dùng. Sau khi làm xong, A Chức liền thử mặc áo mưa, đội nón đi trong mưa một vòng, lúc trở về y liền mỉm cười. Sau khi cởi ra, ngoại trừ đôi chân trần, thì chỗ khác đều khô ráo. Vì thế lập tức kêu mười mấy thú nhân và á thú khéo tay đã làm cùng Lão Thác thời gian dài tiếp tục làm thêm, mất năm ngày thì làm ra hai mươi bộ nón lá, áo mưa, cho thú nhân và á thú thay phiên mặc ra ngoài. Bởi vì nguyên liệu không đủ, muốn mỗi người một bộ thì phải đợi mưa ngừng rồi mới tính tiếp được.

Còn chân, vô luận là thú nhân hay á thú đều quen đi chân trần trong mùa mưa, Bách Nhĩ ngược lại khiến Lão Thác làm ra mấy đôi dép gỗ và giày rơm, đáng tiếc cuối cùng chỉ có mình y đi. Mà y cũng lười tốn công thuyết phục họ.

Năm ngày làm áo mưa và nón lá, các á thú cũng chưa đi ra ngoài, bỗng dưng dừng ăn thịt, họ cũng đã sớm đứng ngồi không yên, vừa nghe tin có thể ra ngoài, mười ba nhóm trưởng xém nữa tranh nhau vỡ đầu. Nếu dựa theo trình tự sắp xếp trước kia, lần này là đến lượt nhóm của A Đề, nhưng y đấu không nổi tính ngang ngược, độc đoán của Hồng Dật, cuối cùng A Đề không thể không chịu thua mà lui xuống.

Hai mươi bộ đồ che mưa là tính cả luôn thú nhân, thế nhưng các thú nhân đi săn tùy lúc còn cần hóa thành hình thú, cảm thấy không tiện, nên chẳng ai mặc. Cuối cùng Đồ đơn giản bảo Tát mang nhóm ra ngoài săn bắt trước, còn hắn thì dẫn một đội thú nhân khác che chở á thú ở lân cận hái trái cây và rau dại, bởi vì không cần ở lại dựng phòng ốc, nên sắp xếp như vậy cũng không trì hoãn cái gì. Một thời gian sau này không thể dựng phòng đều sắp xếp như vậy, không cần lại phải đợi á thú hái xong trái cây nữa, các thú nhân đi săn có thể chủ động tìm kiếm con mồi, tiện thể trở về luôn nên càng ngày càng về sớm hơn, mà á thú cũng không cần chạy theo thú nhân khắp nơi, tìm tới một chỗ, liền có thể hái đầy vào trong sọt, hiệu suất cũng tăng gấp bội, hai bên đều không làm chậm trễ việc của nhau.

Bởi vì mưa quá lớn, lo mấy cây trồng dưới ruộng sẽ bị nước mưa xối chết, các thú nhân lại đội mưa dựng một cái khung trên mảnh ruộng, trải chiếu đan bằng cỏ lên. Chờ mặt trời mọc thì lại cuộn vào. Cứ như thế, sinh hoạt trở nên yên bình và ổn định, không cần lo lắng dã thú đột kích, cũng không cần phiền não mưa lớn sẽ làm ngập lều, thỉnh thoảng giữa lúc bận rộn, từ cửa nhà đá vọng ra ngoài, thấy cảnh tượng các hạt mưa tí tách rơi trên mái hiên, vô luận là thú nhân hay á thú đều có cảm giác như một giấc mơ thoáng qua, vì thế họ càng quý trọng cuộc sống như thế này.

Sau khi nguyên liệu đá, gỗ chuẩn bị xong, tranh thủ thời gian mưa tạnh, mọi người đều ra sức, chỉ tốn hai ngày, cuối cùng cũng che được một loạt phòng ốc cuối cùng. Bởi vì trời vẫn đổ mưa, nên không chuyển người vào ở lập tức, mà nhóm lửa nấu ăn trong từng phòng ốc vài ngày, chờ hơi ẩm bay đi hết mới sắp xếp người vào ở. Vì thế, ngoại trừ phía Đông Nam giữ lại để làm cổng ra vào, còn lại toàn bộ sân viện đều xây xong, vì mái hiên chìa ra khá rộng, ở trước cửa liền hình thành hành lang, dù trời mưa cũng có thể thoải mái đi dọc các nhà. Còn lại chính là lầu gác bốn góc để nhìn xa và cổng ra vào. Có điều bởi vì nhà đá vốn xây là hai tầng, nóc nhà xây bằng, tường ngoài cao hơn nóc nhà khoảng nửa người, đứng ở trên, ở trong thung lũng bằng phẳng, tầm nhìn cũng rất tốt, buổi tối các thú nhân đều lên trên canh gác, chỉ là ngày mưa không quá tiện thôi, cho nên chuyện làm lầu gác cũng không cần sốt sắng. Mà cổng ra vào, vì công cụ có hạn, nên ngoại trừ dùng gỗ tròn làm thành hàng rào ngoài cổng, Bách Nhĩ cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn. Ngược lại là vài lão nhân loay hoay với nhau một thời gian dài, cuối cùng đưa ra cách hợp gỗ tròn lại tạo thành ván cửa dày. Bách Nhĩ thấy thế, liền cung cấp nguyên lý làm then cài cửa, cuối cùng có thể làm ra cái cổng an toàn.

Mà thời điểm mọi người đang chuẩn bị xây thêm một sân viện ở phía sau cho một mình á thú ở, phòng còn trống ở trên này thì để lại cho các đôi sau khi kết bạn đời vào ở, thì trong bộ lạc có một số vị khách không mời mà đến. Nói chính xác, là hai lần có khách không mời mà đến. Lần thứ nhất chỉ có một người, đó chính là tộc vu của bộ lạc Hắc Hà đã lâu không gặp, Cát vu.

Vài lần trăng tròn không gặp, nhìn thoáng qua, trông Cát vu già đi nhiều, nhưng ánh mắt nhìn người khác của ông ta vẫn u ám như rắn rết ngủ đông từ một nơi bí mật nào đó, chỉ là trong phút chốc nhìn thấy toà nhà đá cao lớn, trong mắt ông ta chợt lóe lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục sắc mặt bình thường.

Mang Cát trở về là quyết định của Đồ.

"Không phải ngươi muốn cho người trong bộ lạc học thêm nhiều về thảo dược sao? Cốc vu nói Cát vu biết nhiều hơn ông ấy. Dù sao nơi này của chúng ta cũng không cần vu trưởng làm gì, nên ta thấy đem ông ta về cũng chẳng làm ra nổi chuyện gì to tát đâu." Hắn giải thích như thế.

Nếu là Đồ quyết định, Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không tùy tiện nghi ngờ, có điều đối với lão già kia, y quả thật không có hảo cảm, cho nên chuyện an bài dĩ nhiên cũng là Đồ làm. Đồ sắp xếp Cát vào ở chung với Lão Hãn, bởi vì trước kia Lão Hãn có ở chung với Cát vu một thời gian, hiện tại ở cùng cũng sẽ không bài xích như những người khác, nói không chừng còn có thể học trộm một ít kiến thức của Cát vu. Còn chuyện một mình một phòng, với địa vị hiện tại của Cát sao có thể có đãi ngộ như vậy chứ.

"Sao các ngươi lại mang ông ta về đây?" Bách Nhĩ có chút khó hiểu. Những người của tộc trưởng sao có thể để tộc vu đi một thân một mình thế này? Hơn nữa Cát vu sao lại chịu theo bọn họ?

"Ông ta ở trong một cái lều bị mưa xối đổ, sau đó chúng ta nói dẫn ông ta về, ông ta liền đi cùng." Đồ nói. Hóa ra bọn họ gặp được Cát vu trong một sơn cốc nhỏ, ở đó chỉ có một mình Cát vu thôi. Bởi vì lớn tuổi, không leo lên được tới sườn núi, nên chỉ có thể dựng một cái lều đơn sơ ở chân núi, lúc họ tới đó thì thấy ông ta đang cố sức muốn dựng lại cái lều bị sụp trong cơn mưa tầm tã, sau khi chạy tới hỗ trợ mới nhận ra là tộc vu trước đây.

"Ngươi nói chỉ có một mình ông ta?" Bách Nhĩ bưng cốc nước trà dùng lá xanh nấu đưa cho Đồ, sau đó ngồi trước mặt hắn, kinh ngạc hỏi. Từ sau khi vận dụng thành thạo nội lực, y liền có thể dùng đá, trúc làm ra cốc và bát, không cần làm phiền Lão Thác nữa, nên hiện tại có nhiều dụng cụ cũng không thiếu.

Đồ nhận cái cốc, uống một ngụm cạn hết, sau đó mới gật đầu.

"Những người khác đâu?" Đối với việc hắn uống như trâu, Bách Nhĩ cũng không thấy lạ, y lại cầm một cái

muôi gỗ, múc đầy vào cốc cho hắn. Lúc này Tiểu Cổ dẫn vài tiểu thú nhân đi vào, trong nháy mắt liền chia sạch nước trà trong nồi, uống xong liền ồn ào một lát rồi chạy ra ngoài. Thấy Đồ nghiến răng, hối hận động tác của mình quá chậm, trong mắt Bách Nhĩ lại mang theo ý cười, lúc này rốt cuộc y mới có cảm giác tháo bỏ áo giáp về quê làm ruộng.

"Không biết. Chúng ta hỏi cái gì, vu trưởng cũng không nói." Đồ lắc đầu, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc đối với chuyện này.

Bách Nhĩ trầm ngâm một lát, mới lại hỏi "Một mình lão nhân như ông ta ở bên ngoài, sao có thể sống sót?" Nếu nói trong này có âm mưu gì, y trái lại không tin, dù sao ở trong sơn động, khi đám người tộc trưởng chiếm ưu thế hơn bọn họ cũng chưa thấy làm ra chuyện gì động trời động đất, hiện tại lại càng không thể chủ động tìm tới cửa, nhất là lấy địa vị đặc thù của tộc vu để làm mồi nhử. Cho nên khả năng lớn là trong này có ẩn tình khác.

"Vu trưởng rắc một thứ gì đó kỳ lạ quanh lều của ông ta, chắc là có thể xua đuổi dã thú, lúc chúng ta tới, từ xa ngửi thấy đã muốn tránh đi rồi, nếu không phải nghe thấy tiếng động, có lẽ đã bỏ qua ông ta." Đồ nói, bởi vì trong nồi đã hết nước, nên lần này hắn không có uống một ngụm cạn hết, mà là nhấp từng ngụm nhỏ, chậm rãi nói "Lúc chúng ta giúp ông ta dựng lại lều, nhìn thấy trên mặt đất bừa bộn một vài hoa quả và rau dại, chắc ông ta ăn cái đó. Nếu không mang ông ta về, kể cả ông ta không dầm mưa mà bệnh, tới mùa tuyết rơi cũng sẽ chịu không nổi."

Nghe đến đây, Bách Nhĩ biết nuôi Cát vu sẽ không lỗ, đương nhiên tiền đề là phải làm cho lão ta phun những gì có trong bụng ra.

"Nếu ông ta có thể làm ra thứ đuổi được dã thú, vậy sao hồi trước bộ lạc lại không dùng?" Y đột nhiên nhớ tới một chuyện, khó hiểu hỏi.

"Không biết." Đồ được y nhắc nhở, lông mày cũng không khỏi nhíu lại "Có lẽ là ông ta mới làm ra..."

Nếu là như vậy, về mặt dược liệu, ông ta quả là thiên tài. Bách Nhĩ từ chối cho ý kiến, chung quy ở trong tình cảnh thú triều nguy hiểm như vậy cũng chưa từng thấy Cát dùng thứ này, nên chẳng biết là ông ta làm ra nó từ lúc nào nữa.

"Sau này ta sẽ cho người trông ông ta kỹ hơn." Cuối cùng Đồ ngỏ lời như vậy, hắn cảm thấy đào thông tin hữu ích từ miệng tộc vu quả là một nhiệm vụ gian khổ, nhưng biết rõ đó là kho báu, lại không thử chút nào mà bỏ qua cũng không phải tác phong của hắn.

Thấy bộ dáng đau đầu của hắn, Bách Nhĩ nhịn không được khẽ cười lên tiếng, trái lại y không quá lo lắng. Tộc vu vẫn chỉ luôn nhắm vào y, còn đối với những người khác cũng không có uy hiếp gì, mà nay, y lại còn phải e ngại ai?

Cách thời điểm Đồ nhặt tộc vu về mười mấy ngày sau, sau cơn mưa vào sẩm tối, nhóm thú nhân đi săn của Tát lại mang về một nhóm người, và vẫn là người quen.

Tổng cộng có mười bảy người, trong đó có sáu á thú, còn lại đều là thú nhân. Thời điểm nhìn thấy Đồ, có một á thú lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nhào qua, Đồ thậm chí còn chưa thấy rõ diện mạo của y, đã nghe được tiếng khóc khàn khàn, âm thanh đó hơi quen tai, khiến hắn đổ một thân mồ hôi lạnh. Tay chân luống cuống đẩy á thú kia từ trên người ra, giao cho Tát đang đi tới, sau đó hắn nhanh chóng lùi ra sau mấy bước, đồng thời trong lòng thầm cảm thấy may mắn là Bách Nhĩ đang ở trong sơn động khai thác đá, nếu không hắn không biết phải làm sao hết.

Không đợi á thú kia chạm vào mình, Tát đã ném y cho thú nhân đi theo sau mình, đồng thời nói "Các ngươi ở lều bên ngoài."

"Sao lại thế này?" Một tay kéo Tát vào trong nhà đá, Đồ nhíu mày hỏi. Tuy hắn nhìn không kỹ á thú kia, nhưng chỉ nghe tiếng đã biết là Na Nông rồi, còn những người khác, có hơn một nửa trong đó là người bộ lạc cũ, còn có một số thì hắn không biết.

"Ta cũng không muốn thế đâu." Tát bất đắc dĩ thở dài. Quét mắt một vòng trong nhà đá của Đồ, cuối cùng gã dừng ánh nhìn ở cái bàn đá trong phòng, đi tới cầm cái cốc tự nhiên như trong nhà mình, rót nước trà vào ba cái cốc, uống xong mới nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra.

107. Chương 107: Vô Lại

Hóa ra sau khi nhóm người Bách Nhĩ rời khỏi sơn động không lâu, trận pháp trước sơn động liền bị dã thú ngày càng điên cuồng công phá, những người ở bên trong hoảng hốt chạy trốn trong đám thứ thứ, dẫn tới hao tổn hơn phân nửa. Tộc vu cùng những người khác bị thất lạc chính là vào thời điểm đó. Những người may mắn còn sống sót sau khi tập hợp lại cũng chỉ còn bốn mươi người, trong đó phần lớn là người ngoại tộc. Bộ lạc Hắc Hà tính cả tộc trưởng và bạn đời ông ta cũng chỉ có mười mấy người. Nên sau khi dàn xếp, thú nhân ngoại tộc không tình nguyện nghe lệnh của tộc trưởng, hai bên đều không phục nhau, nhưng bởi vì đã hao tổn quá nhiều sinh lực, nên cũng không có xung đột đổ máu, chỉ là cứ giằng co như vậy mà gắng gượng sống với nhau. Nhưng mà qua tai họa lần đó, á thú bị tổn thất nặng nề, cũng chỉ có bộ lạc Hắc Hà còn lại tám á thú, bộ lạc khác không còn một ai. Vì thế thú triều qua, thú nhân ngoại tộc liền lấy lý do vì thú triều khiến số lượng á thú giảm đi nhiều, điều tất yếu là phải dùng á thú gây giống cho đời sau mới có khả năng vực dậy, để đưa ra đề nghị vài thú nhân sống chung với một á thú, mặc cho tộc trưởng cực lực phản đối, quyết định này cuối cùng vẫn thi hành. Ngay cả thú nhân còn lại của bộ lạc Hắc Hà cũng không phản đối, vì bảo hộ á thú, thú nhân bọn họ đã chết không ít, đương nhiên sẽ không ai hi vọng các á thú vẫn bắt họ theo đuổi thật lâu như trước kia rồi lại không thể có được.

Trong tám á thú có cả bạn đời của tộc trưởng, vì tuổi tác đã lớn, không tham gia phân chia, nên thực tế chỉ còn lại bảy á thú. Từ thú triều thoát ra có tổng cộng bốn mươi lăm người, trừ tộc trưởng và bạn đời của ông ta là còn bốn mươi ba người, mà trong bốn mươi ba người thì có ba mươi sáu thú nhân. Ba mươi sáu người chia sẻ bảy á thú, cũng chính là năm thú nhân có thể cùng hưởng một á thú, chỉ có một á thú phải ở với sáu thú nhân. Lần này Na Nông từng được tộc trưởng dùng mười á thú để giữ lấy rốt cuộc cũng không thể trở thành trường hợp đặc biệt. Kể từ đó, ngược lại khiến một đội ngũ từ nhiều phương vốn xích mích với nhau lại hoàn toàn thành một tập thể hòa hợp.

Khi mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, các thú nhân cũng đang cố gắng xây dựng bộ lạc mới, không ai ngờ tai họa lớn hơn lại ghé thăm.

Bình thường thời điểm mưa to, rất nhiều dã thú đều sẽ tránh ở trong hang ổ hay sơn động, trừ phi quá đói chúng mới đội mưa đi kiếm ăn. Các thú nhân lại vẫn căn cứ theo kinh nghiệm dĩ vãng, thừa dịp trời đổ mưa, trực tiếp xông vào hang ổ của dã thú, dùng khói hoặc là biện pháp khác ép chúng ra. Khi đó là lúc dã thú biếng nhác nhất, nhưng cũng vì thình lình xảy ra biến cố mà hoảng loạn, nên đây cũng là lúc đối phó chúng dễ dàng nhất. Cho nên các thú nhân đều thích đi ra ngoài săn bắt vào lúc trời mưa to, như vậy thu hoạch sẽ tốt hơn bình thường rất nhiều, mà thương vong cũng sẽ giảm không ít.

Ngày hôm đó, các thú nhân bộ lạc mới cũng như hàng ngày đội mưa ra ngoài săn thú, nhưng không ngờ lúc trở về lại bị đám tiểu nhĩ thú tấn công. Vốn trời mưa là ưu thế để đi săn, nay lại là trở ngại đối với cảm giác nguy hiểm của họ, thế nên mới phát sinh một đại họa sau này. Hơn hai trăm con tiểu nhĩ thú tấn công vào bộ lạc chỉ được thành lập tạm thời, ba mươi sáu thú nhân che chở cho các á thú vừa chạy vừa trốn, chết hơn phân nửa, nếu không phải vừa lúc gặp đám người Tát chỉ e không còn ai sống sót. Mà sau một loạt tai họa này, các thú nhân đều chỉ bảo vệ á thú thuộc về mình, không có ai quan tâm tới tộc trưởng và bạn đời của ông, nên tuy hai người họ thoát khỏi thú triều, nhưng chung quy không thể trốn thoát một đòn tấn công cuối cùng của thần thú.

Đối với nhóm người này, ngoại trừ thú nhân mới gia nhập thì họ không biết, còn những kẻ còn lại đám Tát đều không có hảo cảm. Cứu là cứu, nhưng bọn hắn không tính mang họ về thung lũng. Dù sao cũng không phải thú triều, mười mấy người lại tìm chỗ, dàn xếp thế nào đó đều có thể sống sót, chỉ là hơi gian nan thôi. Nhưng mà, vượt ngoài dự kiến của đám Tát là, vô luận là họ cự tuyệt hay bài xích cỡ nào, thậm chí ra tay đe dọa, nhóm người kia vẫn mặt dày mày dạn đi theo. Thậm chí lúc bọn họ lên bè trúc, cho dù sợ hãi, đám người kia cũng chen lên trên. Trong đó còn có một số gương mặt quen thuộc, họ không thể làm ra hành động đẩy mấy người đó xuống sông được, nên vì thế cứ như vậy trở lại.

"Ngươi không biết đâu, lúc chúng ta ra tay, họ căn bản không đánh trả. Chờ chúng ta xoay người lại, họ lại đi theo, mấy á thú kia vẫn khóc không ngừng." Tát cười khổ mãi, chê cái cốc uống không đủ hay là một bụng lửa giận quá cao hay sao mà gã trực tiếp bưng nồi xương lên tu ừng ực hơn phân nửa nồi.

"Này, ngươi chừa lại cho Bách Nhĩ một chút đi." Đồ muốn nhắc nhở thì đã không kịp rồi.

"Chưa từng thấy kẻ nào vô lại như vậy. Sớm biết thế đã không thèm cứu rồi." Tát mặc kệ hắn, buông nồi, đấm một quyền xuống bàn đá, nhưng vẫn tức giận không thôi. Tính thú nhân thẳng thắn, phóng khoáng, nào ngờ lại có loại đểu giả như thế, kể cả Tát có tâm tư khó dò, gặp phải đám người này cũng cảm thấy thúc thủ vô sách. Đương nhiên gã cũng chỉ là nói như vậy thôi, chứ chân chính thấy đồng loại gặp nguy hiểm, bọn họ lại trong tình trạng có đủ năng lực, chuyện không ra tay tương trợ là không có khả năng.

Đồ trầm mặc một lát, rồi nói "Xem ra không đuổi đi được, nhưng nơi này cũng không phải chỗ của họ, để họ ở ngoài sân dựng lều đi. Muốn có nhà ở thì tự đi mà xây. Còn có, không được để họ đụng tới động vật ăn cỏ và những thứ chúng ta trồng trong thung lũng, ai đụng vào thì lấy mạng kẻ đó." Nói tới đây, sắc mặt hắn trở nên âm trầm "Nếu không hiểu chuyện, thì giết thẳng." Đối với việc giết đồng loại, không phải hắn không có chướng ngại tâm lý, thế nhưng hắn lại càng không thích bị người ta uy hiếp, bức bách.

Tát không nói gì, hiển nhiên là ngầm thừa nhận quyết định này của hắn. Bởi vì trong lòng gã hiểu rõ, nếu mạnh mẽ đuổi đám người này đi, để bọn họ ghi hận trong lòng, đây mới là phiền toái lớn.

"Ta đi nói." Một lát sau, Tát nói, sau đó đi ra ngoài, thuận tay còn xách luôn nồi nước trà còn một nửa cùng bộ cốc trà.

Đồ lại không nói gì, nếu không phải biết rõ tên Tát luôn luôn làm biếng này chủ động ôm việc đó là vì hiểu rõ hắn không muốn dây dưa thêm gì với Na Nông, xem như là giúp hắn một đại ân, thì hắn làm sao dễ dàng tha thứ cho hành vi cướp bóc đó được. Nghĩ đến lát nữa Bách Nhĩ về không có nước uống, Đồ cũng chẳng quan tâm mấy người bên ngoài đó nữa, hắn tìm liên tiếp trong mấy gian phòng, rốt cuộc lấy về được một cái nồi gốm to. Tới bên hồ rửa, rồi hái một ít lá xanh mang theo vị mát, nấu lại một nồi nước khác.

Thời điểm ra vào cổng, tùy ý liếc mắt qua đám thú nhân đang bận rộn, còn có vài á thú ngồi một bên, trong đó cũng có Na Nông, tuy y cũng nhìn qua hướng hắn, nhưng không có nhào lên nữa, hiển nhiên là đã bị giáo huấn rồi, dù sao hiện tại y cũng có năm thú nhân làm bạn đời, làm gì còn có thể tùy tiện đi đùa giỡn với thú nhân khác. Cũng như Cát vu, qua có vài lần trăng tròn, Na Nông vốn thanh xuân mỹ lệ, giờ đây nhìn thoáng qua như già thêm mười tuổi, sắc mặt u ám, tóc tai rối bời, nào còn vẻ cao ngạo, sạch sẽ lúc trước nữa.

Đồ chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, không để ở trong lòng.

Trà còn chưa nguội Bách Nhĩ đã trở lại, bên cạnh y là Tiểu Cổ ngày càng cởi mở. Hai người đi từ cổng vào, dĩ nhiên cũng sẽ thấy những người mới tới, thế nhưng sắc mặt Bách Nhĩ vẫn như thường, không có dấu hiệu tức giận. Ngược lại lúc nhìn thấy trên bàn thiếu mất bộ cốc trúc thường dùng, y lại kinh ngạc nhếch mày lên.

"Bị Tát cầm đi rồi, để mai ta làm cho ngươi bộ mới." Đồ nhanh chóng cười giải thích, lấy ra cốc gỗ chưa bao giờ dùng, ân cần rót nước ấm cho hai người.

"Nước vẫn còn nóng." Cổ bĩu môi, nói.

"Sau khi ở ngoài trời nắng, phải uống nước ấm, chứ không phải là nước lạnh." Bách Nhĩ giáo huấn nó một câu, sau đó mới hỏi chuyện bên ngoài.

Đồ liền lặp lại lời Tát nói, ban đầu sắc mặt của Bách Nhĩ còn nhàn nhạt, sau đó lại hiện rõ vẻ buồn cười "Hóa ra cũng có chuyện khiến Tát đau đầu." Dừng một lát, y mới hơi đăm chiêu nói "Kẻ đưa ra chủ ý vài thú nhân cùng chung một á thú với dạy các thú nhân buông kiêu ngạo bám theo bọn Tát chắc chắn là một người. Ngươi nhớ để ý một chút."

Nghe y nói như vậy, Đồ nhất thời hiểu ra. Quả thật nếu sau lưng không có kẻ sai khiến, thú nhân trời sinh tính kiêu ngạo lại chân chất sao có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy. Nghĩ tới đây, hắn ngược lại có vài phần hứng thú với tên kia.

Hai người nói chuyện thật lâu cũng chưa nhắc tới Na Nông, Bách Nhĩ là không nhớ tới, Đồ thì chột dạ, thế nhưng nếu không nói ra chuyện này, trong lòng hắn sẽ nghẹn một hơi mất, nhưng nói ra lại sợ Bách Nhĩ nghĩ lung tung. Bởi vậy, im lặng một lát, nhìn Tiểu Cổ đã uống nước xong, hắn liền tìm cớ đuổi thằng bé ra ngoài.

"Bách Nhĩ, Na Nông cũng đến đây." Nhìn Bách Nhĩ chống khuỷu tay trên bàn đá, chậm rãi uống nước, sắc mặt thản nhiên, Đồ cố lấy dũng khí, sau đó bằng bất cứ giá nào chủ động nói ra.

"Ta biết." Bách Nhĩ thu ánh mắt nhìn ra cửa sổ lại, thản nhiên liếc qua hắn, cười nhạt, nói "Sao? Muốn đổi bạn đời?"

Ba chữ đổi bạn đời vừa lọt vào tai, Đồ liền cảm thấy đầu mình như vỡ tung, cũng không chú ý tới ngữ khí của Bách Nhĩ, mà đứng bật dậy, hai tay nắm chặt thành quyền, thế nhưng không nói gì, chỉ là sắc mặt trở nên rất khó coi.

"Muốn đổi cũng không còn kịp rồi." Lúc này Bách Nhĩ mới chậm rì rì phun ra câu còn lại, nhưng khi quan sát phản ứng của thú nhân trước mắt, bàn tay cầm cốc của y đã hơi siết lại, trái tim y cũng siết lại. Y không biết kiếp trước thê tử đặt y ở vị trí nào trong lòng, thế nhưng hiện tại y biết thú nhân này là chân chính đặt y vào tận đáy lòng.

Qua thật lâu sau, câu nói của y mới thật sự truyền được vào trong đầu Đồ, sau đó chỉ thấy thú nhân anh tuấn, cường tráng này bỗng nhiên nhấc chân vượt qua khoảng cách giữa hai người, dùng một tay kéo y vào lòng.

Bách Nhĩ thấy hắn cử động liền có chuẩn bị, cốc nước trong tay nhanh chóng được giơ lên, miễn cho hai người bị ướt. Cánh tay rắn chắc như sắt thép siết chặt lên tấm lưng y, khiến mặt y tựa vào ***g ngực đậm mùi thú nhân, còn có tiếng tim đập như trống nổi của hắn. Bách Nhĩ cảm thấy có chút không thoải mái, thế nhưng y lại không lập tức đẩy hắn ra, mà chỉ khẽ thở dài, nói "Làm gì khẩn trương thế. Ta đã đồng ý với ngươi, thì sao lại có thể dễ dàng nói tách ra chứ." Đối với y mà nói, hiện tại Đồ chính là thê tử hoặc phu quân của y, là người của y, mà không có ai lại có thể tùy tiện tặng người của mình cho kẻ khác cả.

Nghe được lời y nói, cánh tay Đồ khẽ buông lỏng, quỳ một gối xuống trước mặt Bách Nhĩ, tựa trán mình lên trán y, hốc mắt hơi đỏ lên, thì thầm "Bách Nhĩ, trong lòng ta rất sợ hãi." Bởi vì hồi trước Bách Nhĩ vẫn nói không cần bạn đời, bởi vì Bách Nhĩ rơi vào tình trạng kia, hắn mới có thể thừa dịp tiến vào, nên dù cho đã cột y bên người, trong lòng hắn vẫn thấy bất an. Cũng như Bách Nhĩ hiểu rõ về hắn, hắn cũng biết, Bách Nhĩ không phải á thú bình thường, y không cần thú nhân bảo vệ, nếu một ngày y muốn rời đi, thì không ai có thể ngăn cản được hết. Vì thế cho tới nay hắn đều rất cẩn thận, sợ làm Bách Nhĩ nổi giận, sợ Bách Nhĩ đổi ý, nếu không vừa rồi khi nghe tới ba chữ kia sao hắn lại vừa gấp vừa giận như vậy chứ.

Một hán tử kiên cường, bất khuất, không bao giờ khom lưng trước bất cứ cái gì lại cúi mình, tỏ ra yếu kém trước mặt ngươi, lại càng có thể khiến ngươi dễ chua xót, mềm lòng đi. Bách Nhĩ đưa tay nâng chiếc cằm đã mọc lún phún râu đâm vào tay mình của Đồ, sau đó chuyển lên xoa mái tóc ngắn như con nhím kia, rồi kéo đầu của hắn ra sau, cúi đầu hôn xuống.

Sau một lúc lâu hơi thở quấn lấy, y chợt khẽ cười lên tiếng, nghiêng người, ghé vào tai Đồ, đưa ra một lời hứa "Chỉ cần ngươi không phụ ta, ta vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ ngươi."

108. Chương 108: Thức Ăn

Đồ là người rất biết thuận thế đi lên, vừa nghe Bách Nhĩ hứa hẹn, liền nhân cơ hội làm chút việc không đứng đắn. Đáng tiếc tay hắn vừa mới trượt vào trong áo Bách Nhĩ, ở bên ngoài đã truyền tới tiếng Bối Cách gọi Bách Nhĩ, làm hắn tức tới mức muốn kéo tên Hồng tới đánh cho một trận, ai bảo tên đó không biết trông chừng bạn đời mình cho tốt, để y tới quấy nhiễu chuyện tốt nhà người ta.

Bách Nhĩ bật cười, nhét cái cốc trong tay mình vào tay Đồ, chỉnh lại quần áo, mới bước ra ngoài nhà đá. Khi ra ngoài, lúc nhìn qua trước phòng ốc của Lão Ngõa bọn họ, y thấy Cát vu đang chống cây gậy gỗ, ánh mắt u ám chứa đầy thù hận xuyên thấu qua cánh cổng rộng mở, nhìn những người bên ngoài, lúc thấy Bách Nhĩ nhìn về phía mình, ông ta lập tức xoay người trở về phòng, đi lại y như một u hồn.

Bách Nhĩ hơi đăm chiêu thu hồi ánh mắt, Bối Cách từ bên kia đi qua đây đón, y vừa xoa cánh tay nổi da gà của mình, vừa sợ hãi nhìn vào chỗ Cát vu biến mất, mãi tới khi đi tới gần, y mới nhỏ giọng nói "Vu trưởng thật đáng sợ."

Bách Nhĩ nở nụ cười, với loại chuyện này cũng không đáng để y bình luận, mà y chỉ hỏi "Có chuyện gì à?"

"Bách Nhĩ, ta thấy Hải Nô." Nghe y nhắc, Bối Cách mới nhớ mục đích mình tới đây, trên mặt lộ ra biểu tình như hả hê lại như thương hại "Lạc chết rồi. Y đi theo năm thú nhân."

Bách Nhĩ chỉ thản nhiên ừ một tiếng, không nói tiếp. Đối với người phản bội, y không có hứng thú.

Bối Cách rất cẩn thận nhìn y dò xét, sau đó mới nói tiếp "Hiện tại y đáng thương lắm… Tình cảm của y với Lạc tốt như vậy, không ngờ lại ra nông nỗi này."

"Muốn nói gì thì nói thẳng đi." Bách Nhĩ nhìn sắc trời, thoáng có chút không kiên nhẫn, nói.

Bối Cách không dám vòng vo tiếp, mà vội vàng nói "Lúc ta trở về, Hải Nô gọi ta lại, nói chuyện với ta một lát. Thật ra ta rất ghét y, vốn không thèm đáp lại, thế nhưng y nói Lạc chết rồi…" Nói tới đây, sắc mặt y có chút bi thương, không phải vì Hải Nô, mà là do chuyện của Hải Nô và Lạc khiến y nghĩ tới mình và Hồng, y nghĩ nếu Hồng chết, y nhất định sẽ sống không nổi. Thế nhưng Hải Nô, Hải Nô đã từng thích Lạc như vậy, cuối cùng lại vẫn đi theo thú nhân khác "Hải Nô nói y không có mặt mũi gặp lại ngươi, nên bảo ta thay y xin lỗi ngươi. Y nói y vốn cảm thấy để Lạc trở lại bộ lạc, một lần nữa được người trong bộ lạc chấp nhận mới là tốt cho Lạc. Nên dù cho cảm thấy rất có lỗi với ngươi, y vẫn khuyên Lạc làm ra chuyện này. Không ngờ ngược lại vì vậy mà khiến Lạc chết."

Bách Nhĩ nhớ lại lúc trước khi dẫn người rời khỏi sơn động, ánh mắt Lạc nhìn họ khiến lông mày y hơi nhíu lại, nhưng sau đó lại khôi phục vẻ bình tĩnh không gợn sóng "Ta biết rồi." Nếu ở đây có hương hỏa, tiền giấy, khi nghe được tin này, có lẽ y sẽ sẵn lòng vì người đồng bạn ngày xưa thắp một nén hương, đốt vài tờ giấy, và dĩ nhiên cũng chỉ có thế mà thôi.

"Bách Nhĩ, ngươi không tha thứ cho Hải Nô sao?" Không ngờ nghe xong, y lại có phản ứng này, Bối Cách nhịn không được hỏi.

"Ngươi cảm thấy ta nên tha thứ cho y?" Bách Nhĩ không đáp, mà hỏi lại.

Bối Cách nghẹn lời. Có nên tha thứ hay không, y không biết, y chỉ cảm thấy hiện tại Hải Nô nhìn rất đáng thương, nên mớicó chút không đành lòng.

Nhìn thấy sắc mặt của y, Bách Nhĩ khẽ cười một tiếng, nói ra lời lạnh lùng "Bối Cách, nếu có một ngày ngươi làm ra chuyện tương tự như vậy, thì đừng có nghĩ tới chuyện xin lỗi ta, bởi vì điều đó chẳng có quan hệ gì với ta cả. Cho nên, trước khi nói gì, làm gì, nhất định phải nghĩ cho kỹ, nên hay không nên. Cùng với hậu quả ngươi có thể gánh vác hay không." Nói xong, không đợi đối phương trả lời, y đã xoay người trở về nhà.

Bối Cách sững sờ đứng tại chỗ, mãi tới khi Hồng đi ra tìm y, y mới giật mình tỉnh táo lại, thì thầm "Ta sẽ không…" Y biết mình không đủ thông minh, nên chỉ cần Bách Nhĩ nói cái gì, y sẽ làm cái đó, như vậy là sẽ không sai đúng không?

"Ngươi nói cái gì?" Hồng nghe không rõ lời y nói.

"Ta nói." Bối Cách kéo một tay của Hồng, vừa đi về nhà mình vừa cười nói "Chúng ta thật may mắn vì lúc trước đã không quyết định sai."

Hồng đương nhiên hiểu ý của y, nghĩ tới trong các thú nhân trẻ tuổi lúc trước cùng Bách Nhĩ rời bộ lạc, chỉ có hắn với Lạc mang theo bạn đời, nhưng mà cuối cùng kết cục của hai người lại hoàn toàn khác nhau, trong lòng hắn không khỏi có chút thương cảm, đồng thời cảm thấy may mắn mình có một người bạn đời tốt, dù cho không tình nguyện, y cũng sẽ không có ý đồ thao túng quyết định của hắn. Bởi vì hắn không biết, nếu lúc trước Bối Cách cũng như Hải Nô khuyên bảo hắn, liệu hắn có vì Bối Cách làm ra chuyện như Lạc hay không.

"Sau này đừng qua lại với những người đó." Đi được vài bước, hắn mới dặn dò "Những thứ Bách Nhĩ dạy cũng đừng nói cho họ." Hắn vẫn cảm thấy vô luận là Hải Nô hay là Na Nông đều suy tính rất nhiều, Bối Cách qua lại với họ, không chừng ngày nào đó sẽ bị bán đứng.

"Ừ." Bối Cách hiểu rõ mình có bao nhiêu cân lượng, cũng không cảm thấy Hồng quản y như vậy là có gì không tốt, nên y ngoan ngoãn đáp. Trong thời gian nói chuyện, hai người cũng đã trở về phòng ốc của mình.

Bên này, khi Bách Nhĩ trở về, Đồ đang nhóm lửa, chuẩn bị nấu cơm tối. Y vừa bước chân trước vào, Tiểu Cổ ở sau liền xách một con cá đã làm sạch nặng tầm mười ký, tay còn lại cầm cái sọt nhỏ chứa rau dại xanh mướt. Sau khi phân chia về các gian, cơm nước đều do các nhà tự lo. Thịt và trái cây thì phân phát thống nhất, còn rau dại, ai muốn ăn gì thì đi lấy. Bởi vì phần lớn thú nhân đều không thích ăn rau, lấy về lại ném qua một bên, mãi tới khi nó khô héo, úa vàng cũng chẳng có ai muốn động tới, dẫn tới lãng phí một cách vô ích. Đương nhiên, nếu chịu khó, họ còn có thể tranh thủ thời gian đi tìm chút đồ ăn khác, thí dụ như cá chẳng hạn, chỉ cần không chậm trễ công việc là được.

Tách ra ăn đối với Bách Nhĩ mà nói cũng không phải một chuyện tốt, bởi vì điều đó có nghĩa là y lại phải tự nấu ăn, so với việc cơm nước, y tình nguyện đi săn hơn. Nhưng mà việc này không thể trốn tránh được, vì thế một nhà ba người đều ra trận, ngươi một chút, ta một chút, cứ như vậy cũng miễn cưỡng được thời gian dài.

"Đáng tiếc nồi quá nhỏ." Lúc nhìn thấy cá, Bách Nhĩ thở dài nói, nghĩ tới kiếp trước có đồ chiên, xào, hấp, nấu, y lại phiền muộn. Y phiền muộn vì mình ăn nhiều năm như vậy, sao lại không nghĩ tới chuyện nghiên cứu một chút để làm ra chúng chứ.

"Lúc nào Đào Đào tìm được đất sét để làm gốm thì bảo y làm thêm cho chúng ta hai cái nồi lớn nữa là được." Đồ an ủi y, rửa tay, cầm dao đá bắt đầu chặt cá.

"Khoan đã, chặt đầu cá cho vào nấu với rau dại đi, số thịt còn lại ướp muối, phơi khô để sau này ăn." Bách Nhĩ vội vàng nói.

"Đầu cá có cái gì mà ăn." Đồ nói thầm một câu, theo suy nghĩ của hắn là, đầu cá không có thịt, phải ném đi mới đúng chứ. Có điều tuy nói như vậy, tay hắn vẫn không chút do dự chặt đầu cá thành mấy khúc, bỏ vào trong nồi nước. Sau đó sát muối trong và ngoài mình cá, dùng dây leo xỏ qua, treo ở cửa sổ.

Ở bên bếp lò, Bách Nhĩ cùng Cổ đang nướng thịt đã sát muối, thấy hắn treo cá ở cửa sổ, gió thổi qua là mùi tanh bay vào, Bách Nhĩ nhịn không được nói "Ngươi treo chỗ khác đi, ở đó chắn ánh sáng, mùi lại khó ngửi nữa."

Nghe y nói, Đồ cũng thấy không tốt lắm, vì thế hắn nhìn khắp nơi, cửa ra vào chắc chắn là không được rồi, để dưới mái hiên thì người qua lại thể nào cũng bị nhỏ vài giọt nước muối bị thôi ra hay vài giọt mỡ bị ánh mắt trời nướng thành. Còn ở trong phòng, tuy để chỗ có bóng mát cũng được, nhưng lại không có gió lùa vào làm khô. Cuối cùng hắn không có biện pháp, quay đầu bất đắc dĩ nhìn Bách Nhĩ "Vậy ngươi nói treo ở đâu đây?"

Bách Nhĩ ngẩng đầu nhìn một lượt căn nhà đá, cuối cùng cảm thấy chỗ thông gió nhất vẫn là cửa sổ, hơn nữa còn không tới mức đi qua đi lại mà đụng vào, vì thế y nói nhẹ bẫng "Vẫn là treo ở cửa sổ đi."

Đồ nhất thời có cảm giác bị trêu đùa, mà Cổ đã không phúc hậu phá lên cười. Trên mặt Bách Nhĩ chợt lóe một tia xấu hổ, vì thế lúc Đồ rửa sạch tay xong, ngồi xuống bên cạnh y, y liền đưa miếng thịt đã nướng chín cho hắn ăn trước.

"Sau này vào rừng, chú ý một chút xem có thứ gì có thể làm gia vị không." Được Đồ đút cho một miếng thịt nướng, Bách Nhĩ nuốt hết rồi mới nói. Mặc dù có muối, nhưng mà loại muối này mang theo vị đắng nhàn nhạt, ướp lên thịt nướng thật ra không thể nói là ngon được. Huống chi cho dù có ngon đi nữa, thì ăn hết bữa này qua bữa khác cũng không chịu nổi. Điều kiện trước kia không cho phép y có suy nghĩ này, thế nhưng hiện tại cơ bản xem như đã yên ổn, không có việc khác làm, đương nhiên y sẽ muốn đặt tâm tư lên chuyện ăn, mặc.

"Gia vị là cái gì?" Đồ cùng Cổ không hiểu.

Bách Nhĩ giải thích đại khái, thực tế chính y cũng không quá rõ ràng, chỉ biết là mỡ, muối, tương, giấm, hành, tỏi, gừng, tiêu, vân vân, những thứ như thế y cũng chưa thấy qua, càng đừng nói tới việc muốn phối hợp chúng với đồ ăn làm sao. Có điều chỉ cần tìm được, chắc là có thể nghĩ cách làm ra thôi. Sau đó y lại nghĩ tới trước kia ở một hộ nông gia từng được ăn món dưa muối và củ cải ngâm, với đầu lưỡi quen ăn mỹ vị của y dĩ nhiên sẽ không thấy ngon, thế nhưng nghe nói món đó có thể để vài năm, bởi vì múc một ít là có thể bỏ vào một bát cháo lớn, vừa bớt đồ ăn vừa bớt muối, vì thế y lại động tâm tư. Mà điều khiến y tiếc

nuối nhất là, đến bây giờ còn chưa gặp qua thứ có thể làm món chính như gạo, mì, thật sự y có hơi thèm ăn chúng đấy.

"Giống như lúc trước chúng ta đến đây, ngươi dùng trái cây màu đỏ để nướng cá hả?" Hai cha con không biết y đã nghĩ tới vấn đề khác, mà vẫn suy xét chuyện gia vị.

Bách Nhĩ lấy lại *** thần, gật đầu, vì thế Đồ cùng Cổ vừa cắn thịt vừa ghi nhớ. Thật ra vì họ đã quen ăn đồ không có gia vị rồi, chỉ thấy ăn no chính là hạnh phúc, nên tốn tâm tư ở chuyện này thật ra chỉ vì Bách Nhĩ thôi. Bách Nhĩ cũng biết là như thế, nhưng y cũng chẳng khách khí mà mô tả hình dáng lúa, bắp, các loại cây lương thực một chút, để họ về sau lưu ý mấy thứ này. May mà trước kia vì quân đội đều tự cung tự cấp, nên y có chút chú ý tới đồn điền, nếu không chắc cũng không phân biệt nổi các loại ngũ cốc đâu.

"Cái loại từng chuỗi dài mọc trên cây ta đã từng thấy. Khi mùa mưa chấm dứt hàng năm sẽ đổi từ màu đỏ sang vàng, sau đó rơi xuống đất, cái cây trưởng thành kia cũng sẽ khô rụng. Phải đợi tới mùa mưa tiếp theo mới từ trong đất mọc lên. Không giống các cây khác, chỉ rụng lá thôi." Cổ vào rừng săn thú mới là năm đầu tiên, còn có rất nhiều thứ chưa thấy qua, thế nhưng Đồ thì khác, Bách Nhĩ vừa nói, hắn liền có thể nghĩ ra thứ tương tự "Mấy thứ đó chỉ có điểu thú và thú ăn cỏ ăn, chúng ta cũng từng nhặt lên, nếm thử, vừa khô vừa ráp, ăn không no bụng, cũng chẳng có gì ngon cả."

Bách Nhĩ chưa thấy loại thực vật đó, nên cũng không dám tùy tiện cam đoan thứ đó thích hợp cho người ăn, nhưng ngoại trừ tưởng niệm, y không khỏi càng thêm chờ mong mùa thu hoạch sau khi mùa mưa lớn này kết thúc.

Người một nhà đang vừa ăn cơm tối vừa thảo luận những thứ có khả năng cải thiện cuộc sống của họ, thì Tát cầm bát đũa xuất hiện ở cửa, phía sau là Đào Đào bưng một sọt lớn thịt nướng và trái cây.

"Na Nông muốn gặp ngươi đấy." Tự mình tới chỗ trống bên cạnh Cổ ngồi, vừa múc canh trong nồi, gã vừa không chút để ý nói "Ăn không hết, thì cho họ một ít." Câu sau là nói với Đào Đào đứng sau lưng gã.

Đào Đào không lên tiếng trả lời, nhưng tay đã bắt đầu động tác, đặt sọt xuống đất, sau đó lấy thịt và trái cây bên trong ra. Bách Nhĩ vội cản lại "Không cần đâu, chỗ chúng ta đủ ăn rồi, ăn không hết lãng phí lắm."

Đào Đào nhìn về phía Tát, Tát nói "Vậy ngươi giữ lại cho mình ăn đi." Gã cũng có ý của mình, đồ các á thú tặng, gã không từ chối của ai hết, còn bảo Đào Đào cầm cái sọt để chứa, nhưng bản thân gã thì chưa bao giờ đụng vào. Mấy á thú kia biết rõ thức ăn cuối cùng đều rơi vào bụng Đào Đào, nhưng vẫn làm không biết mệt mỏi, chỉ vì có thể gần gã một chút xíu khi tặng đồ, hoặc nói với gã vài câu.

Tát đã lên tiếng, Đào Đào liền ôm sọt đứng lên.

"Còn gặp cái gì? Ngươi không biết từ chối dùm ta à?" Lúc này Đồ mới không kiên nhẫn nói, tay đã vươn ra cầm tay Bách Nhĩ, hắn chưa từng có một khắc hối hận như bây giờ, sao trước kia lại vì lý do như vậy mà theo đuổi một á thú chứ.

"Ta từ chối rồi, nhưng y cứ khóc mãi ở cửa ấy." Nói tới đây, Tát cau mày, hiển nhiên là vì nhớ tới một màn khiến gã đau đầu kia. Mãi tới khi canh nóng vào trong cổ họng, lông mày gã mới dãn ra. Thật ra gã có chút khác biệt với các thú nhân khác, gã rất thích ăn rau, nhưng mà hiện tại gã đang ở cùng các thú nhân độc thân, muốn ăn canh rau gì đó, chỉ có thể lăn lộn tới đây thôi.

"Uống xong canh, thì đi xem thử đi." Bách Nhĩ nói, tự tay múc bát canh rau dại nấu chung với đầu cá cho Đồ, sau đó bảo Cổ lấy một bát cho Đào Đào.

Thấy y không nổi giận, Đồ mới thả lỏng, cũng không sợ nóng, uống mấy ngụm là xong bát canh, tay hắn giữ chặt tay Bách Nhĩ, nói "Ngươi đi cùng ta đi." Bất cứ chuyện gì có khả năng tạo thành khoảng cách giữa hai người, hắn đều tuyệt đối không cho phép phát sinh.

"Cũng được." Bách Nhĩ cũng sảng khoái đáp, cầm cốc trà trên bàn súc miệng, rồi mới đứng dậy cùng Đồ đi ra ngoài. Trong suy nghĩ của y, đây không phải chuyện lớn, nhưng nếu bạn đời đã yêu cầu, vả lại cân nhắc tới chuyện khác, y cũng sẽ không từ chối.

Mãi tới khi hai người đi ra ngoài, Tát mới nói với Cổ "A mạt ngươi hiện tại ăn cơm cũng nói chuyện rồi."

Nghe gã nhắc nhở, Cổ mới phát hiện sự thay đổi của Bách Nhĩ, không chỉ không kỳ quái, ngược lại nó cười hì hì, biểu tình rất là khoái trá. Nó nghĩ là, hóa ra a mạt không còn là a mạt sẽ ngồi một mình, im lặng ăn, xung quanh như toát ra sương mù xa cách nữa. Hóa ra không chỉ a mạt sẽ ảnh hưởng tới bọn họ, mà bọn họ cũng có thể ảnh hưởng tới a mạt.

109. Chương 109: Trơ Trẽn

Cổng thạch viện có người trông coi, khó trách Na Nông không thể xông thẳng vào. Lúc Bách Nhĩ cùng Đồ sóng vai đi ra, thì nhìn thấy Na Nông tựa lưng vào tường đá, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tuy Bách Nhĩ biết bọn họ đến đây, nhưng giờ y mới nhìn thấy Na Nông, nhìn á thú kia mất đi vẻ kiêu ngạo và sáng sủa ngày xưa, trở nên bình thường không khác gì các á thú khác, trong lòng Bách Nhĩ có hơi bất ngờ. Nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh mấy tháng nay của y, âu cũng là điều dễ hiểu.

Cảm thấy có người đi ra, Na Nông ngẩng đầu, trong phút chốc nhìn thấy Đồ, sắc mặt y lộ ra vui mừng, nhưng khi phát hiện có cả Bách Nhĩ, vẻ vui mừng đó liền được thu lại, thay vào là sắc mặt kinh ngạc.

"Tìm ta có việc gì?" Lúc còn cách bốn năm bước, Đồ ngừng lại.

Na Nông nhìn Bách Nhĩ, trên mặt lộ ra do dự, đợi một lát, sau khi phát hiện Đồ, người luôn hiểu rõ tâm tư của mình nhất cũng không dựa theo ý của y đuổi người kia đi, Na Nông mới đành mở miệng "Đồ, ta có thể nói chuyện riêng với ngươi một lát không?"

"E rằng không được." Mở miệng không phải Đồ, mà là Bách Nhĩ. Trên mặt Bách Nhĩ mang theo nụ cười thản nhiên, lại khiến người ta cảm thấy lạnh lùng đến khó diễn tả.

"Ta không hỏi ngươi, người ta hỏi là Đồ." Trước mặt Bách Nhĩ, Na Nông vẫn chứa đầy thù hận và cảm thấy mình hơn người, dù cho giờ y đã sa sút tới tình trạng này. Vì thế vừa nghe đối phương mở miệng, y lập tức theo bản năng, ưỡn thẳng lưng, kiêu ngạo nói.

Bách Nhĩ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn sang cái lều đang được dựng lên cách đó không xa, bên tai vang lên giọng nói của Đồ "Ý của Bách Nhĩ chính là ý của ta."

Na Nông kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, mấp máy môi hồi lâu mới nói ra được một câu "Tại sao?"

"Bởi vì Bách Nhĩ là bạn đời của ta." Đồ nắm chặt tay Bách Nhĩ, không chút do dự nói. Lúc nói ra vài chữ kia, trong lòng hắn lại hiện lên cảm giác hạnh phúc kỳ lạ, khi đó hắn mới biết hóa ra mình vẫn chờ thời khắc này, chờ thời khắc được đứng sóng vai với Bách Nhĩ, tuyên bố hai người là bạn đời của nhau cho những người khác biết, dù cho đối phương là Na Nông cũng không sao cả.

Nghe thấy lời hắn nói, lúc này Na Nông mới chú ý hai người đang nắm tay nhau, trên mặt y lộ ra biểu tình không thể tin, rồi lạnh lùng nói "Không thể nào. Không phải ngươi vẫn luôn nói muốn ta làm bạn đời của ngươi sao? Hiện tại ta đồng ý… Ta đồng ý. Chẳng lẽ còn không được sao? Ngươi cần gì phải lấy kẻ khác ra chọc giận ta? Lại còn là một kẻ quái dị như vậy…" Có lẽ bởi vì kích động, có lẽ bởi vì hoang mang, giọng nói của y hơi lên cao, khiến Đồ nghe thấy không khỏi khó chịu mà nhíu mày lại.

Một tiếng chát vang lên, những lời nói lộn xộn ngừng lại. Đồ xoa nhẹ lên mũi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Na Nông bị một cái bạt tai mà ngã xuống đất, giọng điệu cảnh cáo nói "Bách Nhĩ là bạn đời của ta, đừng để ta nghe thấy ngươi hay bất luận kẻ nào nói xấu hay làm chuyện không tốt với y." Mãi tới khi xác định đối phương nhận thức rõ rệt tình cảnh trước mắt, hắn mới chậm rãi nói "Trước kia ta từng theo đuổi ngươi, thế nhưng ngươi đã từ chối. Thời điểm ngươi từ chối ta, ngươi nên biết, ta không có khả năng đứng tại chỗ mãi mãi chờ ngươi, không ai chờ ngươi vĩnh viễn cả. Hiện tại ngươi đã là bạn đời của người khác, vậy thì hãy làm chuyện ngươi nên làm đi, chứ không phải vọng tưởng thứ không thuộc về mình." Dù sao cũng đã theo đuổi một thời gian dài, nên hắn nhẫn nại khuyên bảo vài câu. Nếu đổi lại là người khác, hắn sẽ chẳng thèm nói những lời này đâu. Nói xong, Đồ kéo Bách Nhĩ vẫn lãnh đạm, bàng quan xem trò khôi hài này trở về.

"Thế nhưng ta không muốn làm bạn đời của năm thú nhân… Ngươi không biết bọn họ đáng sợ biết bao nhiêu đâu, mỗi ngày đều phải làm cái loại chuyện ghê tởm đó, mỗi ngày đều phải làm… Đồ, ngươi cứu ta đi, xin

ngươi hãy cứu ta đi…" Na Nông đột nhiên nhào tới, khóc lóc vô cùng thê thảm. Nếu là người không hiểu chuyện, chỉ e đã rơi nước mắt đồng tình rồi.

Nếu trước kia Bách Nhĩ còn cho rằng Na Nông có chút thông minh, như vậy hiện tại y có thể khẳng định á thú này rất ngu xuẩn, hơn nữa là ngu xuẩn tới cực điểm. Trước mặt người theo đuổi mình ngày xưa nói về bạn đời mình như vậy, đến tột cùng là dựa vào cái gì hả? Là vì trong lòng người theo đuổi khi xưa vẫn lưu lại tình cũ? Hay là bạn đời hiện tại khoan dung và cưng chiều quá? Nếu cả hai điều này đều không có, vậy sau này, y còn nghĩ mình có thể trải qua ngày lành ư? Quả nhiên y đánh mất Đồ cũng là điều rất tất nhiên. Địa ngục thế nhân do nhân tự tạo, có lẽ y sẽ không bao giờ cũng không có cách nào để hiểu được đạo lý này.

"Ta cũng sẽ làm ra loại chuyện ghê tởm đó." Đồ né mình, tránh khỏi Na Nông nhào tới, đồng thời nghiêng người bảo vệ Bách Nhĩ, để tránh y bị ngộ thương, miệng thì cười lạnh nói, cảm giác lời mình nói lúc nãy như vô ích vậy.

Đối với Na Nông mà nói, Đồ đã là cọng sơm cuối cùng của y, sao y có thể dễ dàng bỏ qua, nghe hắn nói thế, y lại không hề do dự mà nói ngay "Nếu là ngươi, thì ta tình nguyện, ta tình nguyện. Kể cả để ta cùng y…" Na Nông nhìn Bách Nhĩ, may mà còn nhớ lời Đồ nói phía trước, không có nói ra từ khó nghe về y "… cùng y làm với ngươi, ta cũng tình nguyện. Ta không chê y, sau này cũng không chê y, thật đó."

Nghe y nói như thế, mặt Đồ lập tức đen đi, mặt Bách Nhĩ cũng đen đi, người đứng trong góc tường viện lại phì cười.

"Ta không muốn. Ta chê ngươi." Đồ cảm thấy ghê tởm, vừa nghĩ tới cơ thể Bách Nhĩ bị kẻ khác nhìn thấy, dù cho đối phương là á thú, hắn đều muốn xông lên giết người. Nói xong, hắn đột nhiên quát lớn "Đằng, đưa y trở về, nói cho những người kia, trông cho kỹ bạn đời của mình."

Gần như lập tức, có một thú nhân từ trong viện bước ra, dù đã cố gắng giữ cho khuôn mặt không thay đổi, nhưng vẫn làm người ta thấy được khóe môi hơi cong lên của hắn. Vốn Đằng còn vì chút tình cũ với Na Nông, nên đến xem coi có giúp gì được không, nên hắn mới trốn sau tường nghe lén, ai ngờ lại khiến hắn nghe được những lời như vậy, khiến chút ý niệm còn sót lại trong lòng hắn hoàn toàn biến mất. Hắn không thể nào tưởng tượng nổi, đến tột cùng là cuộc sống ra nông nỗi nào lại có thể khiến một á thú kiêu ngạo trước kia biến thành kẻ không biết xấu hổ như bây giờ.

Lần này vô luận Na Nông khóc lóc, giãy dụa thế nào, Đằng cũng không có một tia mềm lòng, mà kéo y về nơi y nên về. Tại chỗ để lại hai phu phu đen mặt nhìn nhau. Đồ có chút chột dạ, thầm trách mình lẽ ra không nên kiên quyết kéo Bách Nhĩ theo. Bách Nhĩ thì vẫn đang ôm một bụng lửa giận vô danh, bình sinh y còn chưa từng bị vũ nhục như vậy, nhưng mà nếu nói muốn phát tiết sang Đồ lại cảm thấy tựa hồ có chút chuyện bé xé ra to, không phát tiết ra thì mình lại nghẹn đến khó chịu.

"Xem ra y cùng làm với vài thú nhân nên quen rồi." Một lát sau, lúc Đồ còn luống cuống tay chân, Bách Nhĩ chậm rãi nhếch môi cười, lạnh lùng nói.

Mồ hôi lạnh theo tấm lưng của Đồ rơi xuống, trong lòng hắn dâng lên cảm giác không ổn, quả nhiên liền nghe Bách Nhĩ nói tiếp "Từ hôm nay trở đi, ngươi ngủ ở gian ngoài, không luyện ra khí cơ thì đừng mơ tưởng tới chuyện khác." Nếu không đè cái cảm giác ghê tởm này xuống, y không thể xác định lúc hai người làm, mình có đạp hắn ra ngoài cửa sổ không nữa.

Hai câu trước sau lại hoàn toàn không liên quan, nhưng Đồ chỉ có thể trưng ra khuôn mặt đau khổ, chứ không dám nói gì. Hắn biết giờ mình nói bất cứ cái gì cũng chỉ làm Bách Nhĩ thêm tức giận thôi, cho nên đành phải đợi về sau nghĩ cách làm y thay đổi chủ ý. Đương nhiên, cố gắng luyện công cũng rất quan trọng, có lẽ chờ khi hắn sinh ra khí cơ, Bách Nhĩ vui mừng sẽ quên luôn chuyện này cũng không chừng.

Trở lại phòng ở, Tát đã ăn xong, Cổ đã dọn nồi bát, đang cùng mấy đứa nhỏ khác chơi trong sân. Thấy hai người trở về, nó lập tức chạy ra đón. Đối mặt với Cổ, Bách Nhĩ vẫn ôn hoà như cũ, xoa đầu nó, bảo nó chơi thêm một lát nữa liền về luyện công, rồi còn đi ngủ. Cổ hiếu kỳ nhìn qua Đồ đang trưng ra biểu tình không tốt lắm, tuy nó còn nhỏ, nhưng cũng biết rõ chuyện trước kia của Đồ, nên sau khi tự hỏi, nó quyết định không hỏi vẫn là tốt hơn, dạ một tiếng, nó liền xoay người chạy đi.

"Bách Nhĩ, chúng ta đi tắm đi." Sau khi đi một vòng trong nhà, Đồ thật cẩn thận đề nghị. Lúc này hắn không có nghĩ được cái gì hết, chỉ nghĩ làm sao dời lực chú ý của Bách Nhĩ đi mà thôi.

"Trước khi về ta đã tắm rồi." Bách Nhĩ thản nhiên nói, sau đó đi nhanh lên lầu, trên trán cũng không thấy dấu hiệu tức giận lúc nãy.

Đồ vội vàng đuổi theo, lúc muốn đi vào gian trong thì bị ánh mắt của Bách Nhĩ thản nhiên đảo qua, hắn liền vội vàng dừng chân, trong lòng biết lần này thật sự không còn chút đường sống rồi. Gãi đầu, hắn ngoan ngoãn qua gian ngoài đã lâu lắm rồi không dùng tới, ngồi xuống khoanh chân, thành thật luyện công.

Từ ngày đó trở đi, có thể nói Đồ dùng mọi chiêu thức mình có để dỗ Bách Nhĩ, cũng bởi vậy mà mỗi lần đi săn trở về hắn sẽ hái rất nhiều thứ trong mắt người khác đều là kỳ lạ và vô dụng. Thí dụ một loại quả nhỏ có vị cay, lá cây có mùi nồng, còn có một vài loại cỏ, rễ cây cổ quái, vân vân. Bách Nhĩ đều nhận lấy, từ trong đó cũng chọn ra được thứ hữu dụng, dùng lúc còn tươi hoặc phơi khô, nghiền thành bột, cũng chầm chậm đoán ra được một số cách có thể làm cho mùi vị thức ăn thêm ngon miệng và phong phú. Đương nhiên, quá trình trong đó không cần nhiều lời, từng có một thời gian, mỗi ngày mặt Đồ với Cổ đều xanh mét, còn Tát thì gần như không dám bước vào nhà họ một bước nào.

Đương nhiên, những thứ Đồ đem về để lấy lòng Bách Nhĩ, Bách Nhĩ cũng vui vẻ nhận, còn báo đáp hắn nữa. Bình thường Bách Nhĩ đối với Đồ cũng rất tốt, gần như có thể nói là chiều hắn từ ngoài vào trong, thế nhưng vấn đề luyện công lại tuyệt đối không có nhân nhượng. Còn chuyện của Na Nông, thật ra qua hai ngày y đã không để ý tới nữa, sở dĩ y kiên trì như vậy, chủ yếu vẫn là vì nghĩ tới lòng tự trọng của Đồ. Y biết rõ, nếu không nhẫn tâm ép Đồ luyện ra khí cơ, đợi sau này có càng nhiều thú nhân luyện thành, tới lúc đó, đối với một thú nhân luôn đứng trên mọi người tuyệt đối sẽ là một đả kích lớn. Nếu Tát có thể luyện ra, lại có ai dám chắc những người khác sẽ không luyện ra nhanh hơn đây? Y vĩnh viễn không hi vọng nhìn thấy bạn đời của mình lộ ra biểu tình nản lòng. Ngoại trừ sự thật chứng minh Đồ không phải là người thích hợp luyện công, y mới có thể suy xét tới biện pháp khác để an ủi hắn.

Thế nhưng chuyện này để sau rồi nói, nhắc tới sáng sớm ngày thứ hai, khi những người mới tới nhìn thấy á thú và thú nhân bộ lạc dầm mưa tập luyện đều sợ ngây người. Sau đó có một thú nhân tới tìm Đồ, nói với hắn chuyện muốn gia nhập bộ lạc. Thú nhân kia tên là Kinh, là một con thú có cánh, lông vàng kim, khác với Ưng tộc phương Nam, cánh của y chỉ hiện ra khi ở hình thú thôi. Đồ nghĩ tới lời Bách Nhĩ từng nói, đối với người này không khỏi lưu tâm hơn.

"Ngươi bảo ta làm sao có thể tin tưởng ngươi?" Đồ tỏ ý những người khác tiếp tục luyện tập, còn mình thì cùng Kinh đi tới gần chỗ Bách Nhĩ, lúc này hắn mới lên tiếng hỏi. Trong lời nói của hắn cũng không che giấu sự tức giận và bất mãn của mình, rõ ràng nói cho đối phương biết mình rất không thích cách họ tiến vào trong thung lũng.

"Ta biết ngươi ám chỉ chuyện chúng ta bám theo Tát, còn cả chuyện ở trong sơn động kia nữa." Kinh cười khổ, y là một thú nhân tráng niên chính trực (tầm 30 tuổi), nhìn qua anh tuấn mà trầm ổn, phong độ có phần tương tự tộc trưởng Viêm của bộ lạc Đại Sơn.

Đồ hừ một tiếng, không nói tiếp.

"Chuyện trong sơn động, ta không có gì để nói. Còn chuyện bám theo Tát, tuy mười mấy người chúng ta có thể sống sót, thế nhưng nếu đi cùng đám Tát, xác suất sống sót của chúng ta sẽ càng cao hơn. Là ta bảo họ làm như vậy đấy. Trải qua nhiều chuyện như thế, ta cũng xem như hiểu ra, mặt mũi là cái gì chứ, có thể sống tốt mới là điều quan trọng nhất." Kinh thản nhiên thừa nhận tâm tư của mình, mắt y quét về các thú nhân và á thú nghiêm túc rèn luyện xung quanh, thậm chí có chút tự hào nói "Sự thật chứng minh, quyết định của ta là chính xác."

110. Chương 110: Kinh

"Ngươi chắc chắn chúng ta sẽ chấp nhận các ngươi sao?" Đồ cười lạnh, trong mắt hiện lên sát khí.

"Không chắc." Kinh cũng không bị địch ý toát ra từ Đồ ảnh hưởng, y cười nói "Nhưng thấy các ngươi có thể sống sót từ trong thú triều, hơn nữa sống cũng không tệ, ta liền biết các ngươi có một thủ lĩnh tốt." Nói tới

đây, ánh mắt y cố tình nhìn về Bách Nhĩ cách đó không xa, rồi mới nói tiếp "Ta tình nguyện cược một ván. Thắng thì sau này chúng ta sẽ được trải qua những ngày yên ổn, còn nếu thua, các ngươi cũng không nhất định sẽ muốn lấy mạng của chúng ta."

"Ngươi quá tự tin đấy." Đồ không vui khi cứ bị đối phương nắm giữ tiết tấu, nhưng lúc này lại không thể làm gì y.

"Không phải tự tin, là vì chúng ta không có uy hiếp đối với các ngươi, mà là có lợi." Lau nước mưa trên mặt, Kinh lộ ra nụ cười nhạt "Thấy các ngươi đem về nhiều á thú như vậy, liền biết các ngươi không thỏa mãn với hiện tại, hẳn là còn muốn mở rộng bộ lạc. Muốn mở rộng bộ lạc thì phải gia nhập thêm người mới, chẳng lẽ các ngươi có thể cam đoan mỗi một người mới vào đều đáng để các ngươi tín nhiệm?" Dừng một lát, y lại chỉ vào những người hiện tại ở trong này "Các ngươi đều chắc chắn tất cả những người này đáng để các ngươi tín nhiệm ư?"

Đồ híp mắt lại, nhưng không phản bác. Bởi vì hắn biết tên này nói là sự thật, muốn bộ lạc mạnh lên, lại muốn tất cả mọi người đều đáng tín nhiệm, người có loại suy nghĩ này không khỏi quá ngây thơ rồi.

"Ta có thể bay lên trời, khi săn thú có thể nhanh chóng tìm ra con mồi, cũng có thể phát hiện nguy hiểm nhanh hơn những người khác." Kinh không nhiều lời về chuyện quản lý bộ lạc nữa, mà bắt đầu nói ra ưu điểm của từng người trong nhóm họ "Huynh đệ Trường Thiên am hiểu phối hợp tác chiến với nhau, bọn họ mà liên thủ có thể bằng với vài thú nhân. Thấy các ngươi cũng đang luyện tập nhưng còn kém xa họ lắm. Chỉ cần họ truyền kinh nghiệm cho các ngươi, tin rằng các ngươi sẽ mạnh hơn so với hiện tại, còn tiết kiệm thời gian đi đường vòng nữa. Tiềm lại dựa vào biến hóa xung quanh mà có thể dự đoán chuẩn xác thời tiết."

Không thể không nói, nghe đến đó, Đồ có chút động lòng, nhưng vẫn chưa tới mức không có đối phương là không được. Sau đó hắn liền nghe thấy Kinh tung ra lợi thế cuối cùng trong tay nhưng cũng là thứ quan trọng nhất.

"Ân có năng lực cảm nhận tai họa tới."

"Nhưng các ngươi cũng không thể tránh được thú triều và tấn công của tiểu nhĩ thú?" Đồ lập tức đưa ra nghi vấn.

Kinh không có giải thích, mà là chậm rãi phun ra vài chữ "Chúng ta còn biết có một loại quả có thể tăng cường khả năng mang thai của á thú."

Đồ lộ vẻ xúc động.

"Mà đồ tốt không có thực lực lớn mạnh cũng không thể phát huy được tác dụng của nó." Kinh nở nụ cười, khóe môi hơi mang theo ý khổ "Tuy Ân có thể cảm nhận được nguy hiểm, nhưng lại không thể xác định nguy hiểm đó là gì. Bộ lạc chúng ta ít người, dưới tình huống không xác định được mục tiêu, căn bản không có cách đưa ra ứng đối tốt. Dù cho trước khi thú triều tới, chúng ta đã rất cố gắng săn thú và thu thập thức ăn, nhưng vẫn không đủ. Kể cả như vậy, thời gian chúng ta chịu đựng vẫn dài hơn bộ lạc Hắc Hà, còn tiểu nhĩ thú…" Nói tới đây, trong mắt y chợt lóe một tia tức giận "Hôm đó Ân không ra ngoài cùng chúng ta, bởi vì mưa lớn, bay trên trời cũng không thấy rõ tình huống dưới đất. Ân ở trong bộ lạc, thế nhưng lời hắn nói, tên tộc trưởng kia của các ngươi lại không tin, không chịu giấu á thú đi trước, nếu không, dù chúng ta đánh không lại, cũng có thể đào tẩu, làm sao có thể chết nhiều người như vậy chứ."

"Ngươi biết chuyện Ưng tộc phương Nam không?" Nghe y nói nhiều như vậy, Đồ cũng không có bày tỏ bất cứ cái gì, mà chuyển qua đề tài khác, nói tới chuyện dường như không liên quan gì.

"Chuyện gì?" Trên mặt Kinh lộ ra biểu tình mờ mịt, bị câu hỏi bất ngờ làm cho bước đi hơi lộn xộn, không còn vẻ tràn đầy tự tin như phía trước nữa.

Đồ giản lược câu chuyện, y lập tức hiểu ra, cuối cùng cũng hiểu sao nơi này lại có nhiều á thú như vậy, đồng thời cũng đoán được mục đích đối phương nói ra lời này, trong lòng y thấy phức tạp vô cùng.

"Chúng ta là muốn sống sót, thế nhưng ngươi nghĩ rằng chúng ta sợ chết ư?" Y cười ha hả, sau đó xoay người đi.

Đồ nhíu mày, vì phản ứng ngoài dự đoán của đối phương. Bách Nhĩ đi tới, nhìn bóng dáng của Kinh, thản nhiên nói "Hắn hiểu ý của ngươi, đợi lát nữa nhất định sẽ quay lại." Nếu dễ dàng buông tha như vậy, thì sẽ không chết cũng quấn lấy đám Tát tới đây đâu.

"Ta cảm thấy như hắn đang cười nhạo mình vậy." Đồ có chút mất hứng nói, không để ý ướt mưa, ôm chầm lấy eo Bách Nhĩ, kéo y vào lòng, sau đó cọ lên mặt y.

"Thú nhân này quá thông minh, hơn nữa vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhất định phải thu về mình để dùng. Không thể dùng cũng tuyệt đối không thể để trở thành địch nhân, nếu không, chỉ có thể trừ bỏ, để tránh hậu hoạn." Bách Nhĩ thì thầm, trong giọng nói mang theo sát khí.

"Thế nhưng ta không có cách tín nhiệm hắn." Đồ nghĩ đối phương vì sống sót, ngay cả kiêu ngạo tự tôn cũng vứt bỏ, vậy thì không thể nào chấp nhận được.

"Không phải cứ nhất định có tín nhiệm mới có thể dùng." Bách Nhĩ biết trong các thú nhân, Đồ mặc dù là người mưu trí hơn người, nhưng chung quy hoàn cảnh quyết định tầm nhìn, hắn vẫn còn cần thời gian dài để trưởng thành hơn "Hắn muốn sống tiếp, thì để hắn biết chúng ta có thể cung cấp cho hắn điều kiện sinh tồn tốt nhất. Hắn không sợ chết, thì cho hắn biết nếu phản bội, kết cục sẽ còn thê thảm hơn cái chết. Trên đời không có tín nhiệm tuyệt đối, thế nhưng lại có lợi ích cộng đồng. Chỉ cần nắm chắc góc độ này, không lo người không cho ta dùng. Hơn nữa, ngươi rất nhanh sẽ biết, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, ở điểm đó hắn hiểu rõ hơn ngươi."

Nghe thấy lời đó, mắt Đồ sáng lên, cũng không ngại Bách Nhĩ nói mình không bằng người ta, hắn chỉ cảm thấy theo lời Bách Nhĩ nói, trước mặt hắn tựa như mở một cánh cửa, có thể nhìn xa trông rộng hơn. Có điều trong lòng vẫn còn nhớ một câu trong đó, hắn nhịn không được nói "Với ngươi, ta là tín nhiệm tuyệt đối."

Bách Nhĩ nhất thời có cảm giác như đàn gảy tai trâu, y xoa thái dương, đẩy thú nhân dán trên người mình ra "Hôm nay ta đi săn thú, ngươi ở đây chờ hắn. Nên làm thế nào, ngươi tự quyết định là được."

Quả nhiên, Bách Nhĩ đi không bao lâu, Kinh đã quay lại, còn mang theo mười thú nhân. Đồ có chút buồn bực, vì bộ dáng định liệu trước của đối phương "Ta còn chưa đồng ý nhận các ngươi đâu."

"Ngươi cũng không phản đối." Kinh thản nhiên nói, nhưng dù sao cũng không muốn thật sự đắc tội với người ta, y liền giải thích cho chuyện lúc nãy "Một nơi có thể đem á thú đi bán, biến thú nhân thành nô dịch, coi trọng huyết thống thú tộc, ta là sợ ngày lành nhiều quá mới đi gia nhập vào bọn họ. Một người phản bội bộ lạc mình, ai còn dám dùng? Là ngươi rất ngu hay là ngươi thấy ta rất ngu?" Câu sau của y rất không khách khí, thế nhưng Đồ không chỉ không giận, ngược lại trong lòng thấy thoải mái, đối với chuyện Bách Nhĩ liệu sự như thần không khỏi bội phục không thôi, vì thế hắn nghiêm túc nói ra câu tỏ ý xin lỗi "Là ta đã hạ thấp ngươi."

Không ngờ hắn lại trả lời thản nhiên như vậy, Kinh ngược lại không biết phải nói gì, sau đó liền nghe thấy Đồ nói tiếp "Thế nhưng chuyện các ngươi làm ở sơn động khiến ta không thể không nghĩ như vậy."

Đối với chuyện ở sơn động, Kinh vốn không muốn nhiều lời, bởi vì rất mất mặt, thế nhưng hiện tại xem ra lại không thể không nói rõ ràng "Chuyện sơn động, là ta mù mắt, không phân biệt rõ ràng ai mới là người chân chính thu lưu chúng ta." So với một đám người già yếu, tàn tật, dù cho là ai cũng sẽ cho rằng tộc trưởng mới là người nắm quyền trong tay. Hơn nữa, lúc đám Kinh tới, các á thú đã chuyển vào gian da thú ở, nên y vẫn cho rằng tộc trưởng cùng Duẫn, Nặc là chung một nhóm, với lại xưng hô hàng ngày của họ và cách thức ở chung không có gì biểu hiện là họ không phải đến từ một bộ lạc cả. Như vậy tự nhiên người cứu họ chính là người giữ quyền lực trên tay. Mà lúc có người nhờ họ giúp đỡ chèn ép tộc nhân không nghe lời, tuy họ hơi khó hiểu, nhưng cũng không chối từ, dù sao cũng không phải lấy mạng sống của người khác. Mãi đến ngày ấy, nhóm người Bách Nhĩ xuất hiện, y mới biết, hóa ra bọn họ luôn nhận sai người. Nếu đã sai, vậy phải làm sao đây? Quay qua giúp phía Bách Nhĩ? Làm thế chỉ để người ta có ấn tượng nắng mưa thất thường thôi, nhóm người Bách Nhĩ khẳng định sẽ không tin tưởng và chấp nhận bọn họ. Nhưng muốn bọn họ tiếp tục giúp phía tộc trưởng đối phó với bên Bách Nhĩ, họ cũng không làm được. Nên đành phải thờ ơ, lạnh nhạt.

Đối với lời giải thích của y, Đồ miễn cưỡng chấp nhận, vô luận đối phương nói thật hay giả, thì khi hắn đã quyết định nhận nhóm người này, hắn sẽ xem nó như sự thật để tiếp thu.

"Ta có bốn cánh, là Dực thú tộc kim sắc, huyết thống cao quý hơn Ưng tộc, sao có thể cúi đầu với bọn họ được." Cuối cùng, Kinh hiên ngang nói, sắc mặt khác xa với vẻ nhờ vả lúc nãy.

Đồ đứng ở trước mặt y, cảm thấy có loại khí thế khó hiểu bị đối phương ngăn chặn, nhưng lại không phải cái loại cảm giác bị đè ép tuyệt đối, mà là bị kích thích sự hiếu thắng trong huyết thú, dâng lên kích động muốn trở nên mạnh hơn đối phương. Hắn rốt cuộc biết tại sao Bách Nhĩ lại coi trọng thú nhân này như vậy, bởi vì cho dù rõ ràng là cúi đầu khom lưng, xin người khác tiếp nhận, thế nhưng kiêu ngạo trên người y vẫn không hao tổn nửa phần.

"Có lẽ thật sự là như thế." Tối Bách Nhĩ đi săn về, nghe Đồ thuật lại câu chuyện của hai người, trầm ngâm một lúc lâu sau, y nói như vậy "Nhưng ta vẫn nghĩ không ra, với một nhóm như bọn họ bây giờ, vô luận muốn gia nhập bộ lạc nào đều là chuyện dễ dàng. Kinh có bốn cánh có thể bay, không có gì có thể ngăn cản được hắn, sao lại không biết bộ lạc Đại Sơn cách đây không xa. Với lại bọn hắn còn không biết chỗ chúng ta đặt chân là nơi nào, có phải nơi an toàn hay tin cậy đều không biết, vậy mà không để ý sĩ diện bám theo. Điều này thật làm người ta khó hiểu. Nhưng nếu bọn họ nói là vì đám người Nặc mà tới, vả lại trong lòng mang hổ thẹn, vậy chọn thủ đoạn như thế lại có thể giải thích được."

Sự thật đến tột cùng như thế nào, chỉ cần Kinh không nói, không ai có thể biết. Mà Kinh lại dùng rất nhiều biện pháp có thể nói là không biết xấu hổ để gia nhập bộ lạc, thí dụ như chết đi sống lại, thí dụ như lấy lợi ích để dụ dỗ, lấy hành động bức bách, nhưng lúc ở sơn động lại không hoa ngôn xảo ngữ bày chuyện mị hoặc người khác, bởi vậy có thể thấy người này có điểm then chốt và kiên trì kỳ lạ của riêng mình.

Mặc kệ như thế nào, chỉ trừ việc tách huynh đệ Trường Thiên ra là họ không đồng ý, còn chuyện khác, vô luận Đồ sắp xếp thế nào, họ đều không có dị nghị, cho dù là chia họ vào các nhóm thú nhân khác nhau. Còn chuyện nhà ở, Đồ vẫn nói câu kia, phòng ốc họ không xuất lực, nên không cho họ ở, muốn ở thì tự đi mà xây. Bộ lạc có thể cung cấp cho một vài thứ thích đáng, thí dụ phương pháp lấy đá và thi công. Còn cuối cùng có thể chân chính làm cho các thú nhân cực kỳ bài xích với họ chấp nhận hay không, thì phải xem bản lĩnh và biểu hiện của họ, hắn chỉ cho họ một cơ hội thôi. Mà trước đó, chưa được sự cho phép, họ không được bước vào thạch viện một bước. Đương nhiên, cơ hội này cũng không phải cấp không, mà là lấy tin tức liên quan tới loại quả có thể tăng cường khả năng mang thai của á thú để đổi lấy. Còn á thú bọn họ mang tới, bởi vì có Na Nông và Hải Nô đáng ghét, nên Bách Nhĩ không có hứng thú nhúng tay vào quản, Đồ lại càng không để ý tới, dù sao muốn nuôi sống năm sáu á thú thật quá dễ dàng.

Đối với kết quả này, thú nhân bộ lạc Hắc Hà đến cùng Kinh không khỏi có chút bất mãn "Nếu đã đồng ý nhận chúng ta, sao lại không cho chúng ta vào ở, còn đề phòng khắp nơi, vậy không bằng chúng ta tới bộ lạc Đại Sơn cho rồi, ở đó còn mạnh hơn đây biết bao nhiêu lần." Dù sao cũng từng là người cùng bộ lạc, nay phải nhận loại đãi ngộ này, quả thật có chút chịu không nổi.

"Ai muốn đi thì đi, ta không ngăn cản." Kinh nhìn thú nhân lên tiếng kia, thản nhiên nói.

Người kia lập tức im lặng, bởi vì gã hiểu rõ, với năng lực của Kinh, nếu không phải nghĩ tới bọn họ, y hoàn toàn không cần khúm núm cầu xin người ta. Bởi vì kể cả ở trong thú triều, với cánh của mình, Kinh cũng có thể sống rất tốt, căn bản không có dã thú nào có thể vây khốn y.

"Trên đời này không tự dưng có được chuyện tốt đâu, muốn nhận được bao nhiêu, thì ngươi phải trả giá bấy nhiêu." Lúc này Kinh mới lạnh lùng giáo huấn "Ta nhắc nhở các ngươi một lần cuối, muốn ở yên trong này, thì thành thật làm chuyện của mình đi. Nếu không an phận thì đừng trách ta tàn nhẫn." Nói tới đây, y nhìn mấy người bộ lạc Hắc Hà "Còn có, trông bạn đời các ngươi cho kỹ, đừng để cho họ lại đi làm người ta thêm chán ghét."

"Kinh, lúc ấy là chúng ta có lỗi với Nặc, ngươi nghĩ cách để Đồ phân chúng ta tới nhóm của Nặc đi." Hai huynh đệ sói song sinh Trường Thiên mở miệng.

"Ừ." Kinh nhìn về phía sân đá lớn, đơn giản cách đó không xa, ánh mắt trở nên xa xăm. Tuy y có bốn cánh, nhưng vì liên quan tới mọi người, cũng sẽ có lúc mệt mỏi. Lúc ấy, khi y rơi xuống, xém nữa bị đàn thú tấn công, là một con báo hoa đã dùng lưng đỡ lấy y. Chỉ là sau này y tìm mãi trong thú nhân bộ lạc Hắc Hà

cũng không tìm thấy con báo hoa đó, chỉ ngoại trừ một con báo hoa hai mắt đều đã mù. Một con báo mù hai mắt sao có thể ở chiến trường hỗn độn nắm giữ được âm thanh y rơi xuống, rồi chuẩn xác nâng y dậy?

Nhưng nếu không phải người mù kia, thì lại là ai đây?

111. Chương 111: Xảy Ra Sự Cố

Lúc bộ lạc của Kinh bị thú triều khiến cho không thể rời đi ẩn thân, tìm tới sơn động của đám người Duẫn Nặc cũng chỉ trước khi nhóm người Bách Nhĩ về có năm sáu ngày. Khi đó tình thế trong động đã ngã ngũ, bởi vì Duẫn Nặc không tranh, nên phía tộc trưởng chiếm quyền chủ động.

Lúc đám Kinh tới, ra tay tương trợ họ không chỉ có thú nhân sơn động mà còn có thú nhân bộ lạc Hắc Hà và thú nhân ngoại tộc khác. Khi đó vì đưa á thú và hài tử được thú nhân bảo vệ vào trong sơn động, y đã bay qua bay lại mấy lần. Kết quả ở lần cuối cùng, rốt cuộc kiệt sức, bay tới nửa đường thì từ không trung rơi xuống, nếu không phải có một con báo hoa xông ra cho y mượn chỗ đệm chân, hồi phục chút sức lực, e rằng y đã bị thú triều xé thành từng mảnh nhỏ rồi.

Sau này tuy đồng ý với yêu cầu của tộc trưởng, phái người ra khiêu chiến với đám Nặc, kể cả y không thể xác định có phải Duẫn cứu mình hay không, y vẫn bảo người của mình né Duẫn, không được khiêu chiến với hắn. Đương nhiên, đây cũng là điều khiến y bỏ lỡ cơ hội tốt nhất nhận ra ân nhân cứu mạng mình.

Cho đến khi Bách Nhĩ trở về, mang theo những người già yếu, tàn tật trong động rời đi, khi đó y mới xác định được chủ nhân chân chính ở đây là ai, cũng nhìn ra đám người Bách Nhĩ rời đi mới là quyết định chính xác nhất. Bởi vì một đội ngũ có thể sử dụng thứ thứ để ngăn cản thú triều, có thể đi qua đi lại giữa thú triều mà không làm tổn thất một ai, lại dám mang theo những người già yếu, tàn tật, bỏ cái nơi tạm thời được xem như an toàn, xông vào thú triều là một điều tuyệt đối không đơn giản. Chỉ là khi đó y còn chưa trải qua tập kích thập tử nhất sinh của đám tiểu nhĩ thú làm cho da mặt dày lên, nên không có cách nào khi khắc trước còn giúp tộc trưởng đàn áp đám người Duẫn Nặc, khắc sau đã làm ra bộ dạng tỉnh ngộ hoàn toàn mà dẫn người đi cùng họ được. Cho nên y bay trên bầu trời theo họ, xác định họ có thể an toàn đến mục tiêu của mình, y mới trở về, đồng thời tích cực chuẩn bị dẫn người rời đi. Bởi vì y biết sơn động này không phải người của tộc trưởng bố trí, nên y biết nơi này sẽ không đủ an toàn. Đáng tiếc động tác của y vẫn chậm, còn chưa đặt chân tới nơi an toàn, trận pháp bên ngoài sơn động đã bị thú triều phá tan. Trong khi hốt hoảng chạy ra, bộ lạc y cuối cùng chỉ còn y, Ân, Tiềm và hai huynh đệ Trường Thiên, bộ lạc khác cũng rải rác còn vài người may mắn sống sót. Số người còn sống vốn đã không nhiều, coi như đều có tâm tư, thì cuối cùng vẫn phải dựa vào nhau mà sống.

Khi nhớ lại sự việc đã xảy ra, y nhớ rõ có một á thú bộ lạc Hắc Hà vì muốn thoát thân, đã đẩy một tiểu thú nhân y chuẩn bị nắm lấy vào trong đám thú, khiến y không thể cứu kịp. Y chưa bao giờ gặp tình huống này, lúc đó đầu óc trống rỗng, thế nên y trơ mắt nhìn á thú kia trốn xa, sau đó được các thú nhân vây lại bảo vệ. Sau này bởi vì tình huống nguy cấp, không có thời gian cho y nghĩ nhiều, mãi tới khi thoát ly nguy hiểm, y mới phát hiện, á thú còn sống thế nhưng chỉ còn lại ở bộ lạc Hắc Hà, bên trong đó còn có khuôn mặt khiến y mãi mãi không thể quên được. Việc này y chỉ nói với vài người bộ lạc mình, đối với những người khác, y chưa từng bóng gió nhắc qua, bởi y biết có nói ra cũng không thay đổi được gì, vì á thú ít ỏi nên trở nên trân quý, ngược lại chỉ khiến những người đó sinh cảnh giác trong lòng thôi. Giữ hận thù trong lòng, y nghĩ, ngươi muốn sống, ta sẽ cho ngươi sống thật tốt, vui vẻ mà sống, vì thế y đưa ra đề nghị vài thú nhân cùng hưởng một á thú. Mà á thú khiến y khắc sâu kia lại được chia tới tay năm người bọn y, chỉ là trong lòng y ghê tởm, đương nhiên sẽ không chạm vào, sau đó ở trong tập kích của tiểu nhĩ thú, y quyết đoán bảo bốn người còn lại vứt bỏ á thú đó. Đây cũng là nguyên nhân tại sao trong bảy á thú lại thiếu mất một người, mà các bạn đời của á thú này lại vẫn còn sống sờ sờ.

Trên thực tế, nếu đám Tát không xuất hiện tương trợ, y tuyệt đối sẽ không mang theo những người còn lại đi tìm họ, bởi vì quả thật quá mất mặt. Tựa như Bách Nhĩ nói vậy, những người còn lại trong họ đều là thú nhân thanh niên, tráng niên và á thú, trong đó còn có người có khả năng độc đáo, vô luận đi nơi nào cũng sẽ có người tiếp nhận. Thậm chí bộ lạc Đại Sơn lớn mạnh hơn đám người Bách Nhĩ nhiều cũng cách đó không xa, không thể nghi ngờ đó mới là lựa chọn tốt nhất của bọn y. Thế nhưng đám Tát xuất hiện, trong đó còn có vài thú nhân tàn tật dũng mãnh, một khắc kia nhìn thấy họ, y gần như lập tức đưa ra quyết định.

Dù cho đối phương coi thường, chán ghét, y cũng muốn quấn lấy. Trong mắt y, cúi đầu trước mặt người đã cứu mình không phải là chuyện đáng xấu hổ. Bởi vì có chuyện trước kia, nếu không dùng biện pháp này, đối phương khẳng định sẽ không tiếp nhận bọn y, mà bọn y chỉ còn mười một thú nhân, mỗi ngày đều phải săn thú, còn phải bảo hộ á thú, căn bản không có thời gian làm chuyện chờ họ chậm rãi tiếp nhận.

Khi nhìn thấy thung lũng này, còn có sân viên bằng đá kiên cố, cùng với khi thấy á thú cũng rèn luyện, y biết quyết định lần này của mình là chính xác.

Không thể không nói, hai huynh đệ sói song sinh Trường Thiên liên thủ tác chiến rất có tác dụng, họ không giấu diếm mà dạy cho các thú nhân khác, để tăng sức chiến đấu tập thể của thú nhân lên. Mà Nặc tỏ vẻ rất bối rối, bởi vì mỗi lần đi ra ngoài săn thú, hai huynh đệ này lại che trước gã, làm gã cảm thấy mình không có gặp máu, nanh vuốt sắp rỉ sét luôn rồi. Nhưng thời gian lâu, gã cũng từ từ cảm nhận được ý tốt từ đối phương truyền lại, nên cũng không thể nói ra lời khó nghe được. Cuối cùng chỉ có thể ngồi xuống nói chuyện rõ ràng một hồi với họ, cuối cùng mới giải trừ được tình huống này. Tuy rằng hai huynh đệ họ vẫn chăm sóc gã khắp nơi, nhưng chung quy cũng không để hắn trở thành phế nhân.

Về phần Kinh, y từng tìm cơ hội hỏi Duẫn, có phải trong thú triều đã từng giúp đỡ mình không, nhưng điều khiến y thất vọng là, Duẫn không nhớ rõ, mà nói chính xác hơn là Duẫn không có biết mình đã giúp ai, vì hắn nhìn không thấy mà. Nhưng dù vậy, khi đi săn cùng nhau, Kinh vẫn quan tâm nhiều tới Duẫn, dù cho Duẫn cũng không cần.

Bởi vì Kinh đã lên tiếng, nên các thú nhân bên kia đều trông kỹ á thú nhà mình, ngược lại không xuất hiện chuyện quấy rầy đám người Bách Nhĩ nữa. Thấy biểu hiện của bọn họ cũng tốt đẹp, cộng thêm tính các thú nhân đều thẳng thắn, tuy không cho họ vào nhà đá ở, nhưng vẫn ra tay giúp họ xây nhà. Mà Kinh cũng biết trông xa, tuy biết nhóm người của mình về sau phần lớn đều có cơ hội vào ở trong thạch viện, nhưng khẳng định còn có người mới sẽ đến, dù sao vẫn cần chỗ ở tạm thời, nên bỏ không ít công sức, trực tiếp xây một loạt mười gian nhà đá một tầng, bên trong cũng có ngăn phòng. Trong đó, sáu gian chia cho sáu đôi bạn đời còn may mắn sống sót, còn lại là năm thú nhân độc thân bọn họ phân chia. Thật ra năm người họ có thể ở một gian, nhưng như thế không khỏi làm cho sáu đôi kia cảm thấy bị gạt ra ngoài, dễ làm cho họ sinh ra ý nghĩ khác, nên cuối cùng đơn giản sắp xếp như vậy.

Mà khi đám Kinh chuyển vào nhà đá, cũng được những người trong thung lũng dần dần chấp nhận, thì bên trong thạch viện lại phát sinh chuyện vui liên tiếp, đó chính là vài tiểu hài tử nối đuôi nhau luyện ra khí cơ. Đáng tiếc Đồ vẫn không có động tĩnh như cũ, tuy mặt ngoài hắn không lộ ra bất cứ khác thường gì, nhưng Bách Nhĩ vẫn có thể cảm thấy hắn đang suy sụp. Ban đầu y còn hơi lo lắng, sau này ngẫm lại ở tuổi của hắn chịu chút thất bại cũng không phải là chuyện không tốt, nên y chỉ làm như không thấy, tính để hắn một mình chống chọi. Mãi không lâu sau này khi xảy ra chuyện đó, y mới vô cùng hối hận vì sự lạnh lùng khi ấy của mình.

Ngày đó, Đồ dẫn nhóm của mình bảo vệ các á thú ra ngoài thu thập thực vật, trước khi đi còn dính lấy Bách Nhĩ thật lâu, hỏi, nếu hắn đem về thứ khiến y thích, có thể cho hắn *** một lần không, hắn thật sự nghẹn hỏng rồi, bởi vì một đêm trước, hắn mới cầu hoan không thành. Đáp án của Bách Nhĩ dĩ nhiên chỉ là cái liếc mắt. Thật ra khi một vài thú nhân luyện ra khí cơ, mà Đồ vẫn không có động tĩnh, Bách Nhĩ cũng có chút buông lỏng cho hắn, bởi vì y hoài nghi không phải Đồ không tĩnh tâm, mà là hắn căn bản không phù hợp để luyện công. Có điều ngẫm lại, mặc dù Đồ trầm ổn, bình tĩnh trước mặt những người khác, nhưng hắn vẫn còn trẻ, tính cách có chút nông nổi, mất chút thời gian cũng không sao, nên y cũng không có lập tức ép buộc hắn. Bách Nhĩ tính qua mùa này, nếu thật sự không được, thì không miễn cưỡng nữa. Nói tới đây, lại nhắc tới tuổi của Đồ. Nếu dựa theo cứ một mùa mưa và một mùa tuyết rơi là một năm, thì thú nhân trưởng thành vào tuổi mười lăm, Đồ trưởng thành được có ba, bốn năm, hiện tại tính ra chỉ mới mười tám, mười chín tuổi thôi. Cho nên trong mắt Bách Nhĩ, hắn vẫn còn rất trẻ. Á thú cũng là trưởng thành năm mười lăm tuổi, sau đó liền có thể mang thai sinh con, nhưng trễ vài năm cũng không sao, cho nên lúc trước Na Nông vẫn có thể kéo dài thời gian để các thú nhân theo đuổi mình, ai ngờ lại kéo thành vấn đề như bây giờ. Không tính tuổi của Bách Nhĩ ở kiếp trước, chỉ riêng cơ thể này thôi, cũng đã lớn hơn Đồ hai tuổi rồi, cho nên đối với Đồ, phần lớn thời gian y đều có chút cưng chiều như với tiểu bối.

Cho nên, sáng hôm đó, trước khi đi, Đồ đòi hôn không thành, mang theo khuôn mặt đầy thất vọng mà đi. Tình huống như vậy vẫn diễn ra hàng ngày, Bách Nhĩ cũng đã quen, nên không để trong lòng. Ai ngờ, lần

từ biệt này cuối cùng lại là mấy năm.

Ngày đó, người thu thập trở về trễ hơn hàng ngày rất nhiều. Thấy trễ quá, đám người Bách Nhĩ lo lắng tới bên rừng trúc xem, lúc bàn bạc chuẩn bị phái người đi ra xem thử thì bọn họ trở về. Thoạt nhìn họ trông rất chật vật, nhưng lại không phải cái bộ dáng chật vật khi gặp phải nguy hiểm, mà giống như đi qua đi lại trong rừng núi nhiều lần, trên người ít hay nhiều đều mang theo vài vết thương, nhưng không nghiêm trọng, chỉ là trên người các thú nhân ướt đẫm, sắc mặt nhìn qua bi thương và suy sụp. Quét mắt qua đám người vài lần, Bách Nhĩ cũng chưa thể tìm thấy bóng dáng quen thuộc, trong lòng y không khỏi dâng lên cảm giác bất an. Không đợi y mở miệng hỏi, Tang Lộc dẫn nhóm á thú đã òa khóc. Mắt các á thú khác cũng sưng đỏ, hiển nhiên trước đó cũng đã khóc rất nhiều.

"Xảy ra chuyện gì? Đồ đâu?" Đè nén sự nôn nóng trong lòng, Bách Nhĩ cố giữ bình tĩnh hỏi Kỳ cùng đi ra ngoài.

"Đồ nhất định muốn đi hái loại mật quả kia, chúng ta không khuyên được… Có một con cú tấn công Đồ, Đồ giữ không chắc, rơi xuống vách núi… ở dưới là sông, chúng ta xuống tìm thật lâu cũng không tìm thấy người…" Kỳ nói năng không lưu loát, lời nói lại có chút lộn xộn.

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy đầu mình trở nên mờ mịt, chưa nghĩ ra biện pháp gì, tay y đã túm lấy Kỳ, nhảy lên bè trúc còn nổi trên sông "Mang ta đi." Khi nói chuyện, y dùng nội lực xuyên thấu qua bè trúc dưới chân, cắt đứt dây leo cột bè trúc, cũng không cần sào, bè trúc liền xuôi theo hạ lưu con sông.

Bè trúc chưa đi được bao xa, đột nhiên chùng xuống, Tát nhảy lên, còn Kinh bay trên không trung đi theo, y muốn đi nhìn xem có thể giúp gì hay không. Một đường im lặng, chỉ có bè trúc dưới chân Bách Nhĩ bị lực khống chế, mặc cho dòng nước đập vào thế nào, nó vẫn vững vàng mà cố chấp hướng về phía trước.

Bè trúc cập bờ, tốc hành trong rừng. Khi nhìn thấy năm vầng trăng chiếu rõ xuống dưới vách núi dốc đứng và vệt máu trên đó, còn có con sông mãnh liệt chảy xiết bên dưới, Bách Nhĩ dừng một lát, sau đó không chút do dự thả người nhảy xuống, ngón tay như móng sắt bắt lấy chỗ hơi gồ lên ở mỏm núi đá, vài cái liền nhảy xuống dưới đáy vách núi. Ba người Tát, Kỳ, Kinh đều phản ứng chậm hơn một bước. Tát không có năng lực như Bách Nhĩ, nên gã túm lấy sợ dây leo còn ướt buông thõng ở vách núi, sau đó bám lấy, tuột xuống. Kinh thấy thế, liền theo sát sau lao xuống, dựa vào thị giác nhạy bén, mà tìm kiếm ở trên mặt nước và bãi đá hai bên bờ sông. Chỉ có Kỳ kiệt sức ngồi bệt xuống đất, bởi vì cuộc tìm kiếm phía trước đã lấy hết sức lực của y, vừa nãy gấp rút lên đường đều là do Bách Nhĩ mang y theo.

Có lẽ là một canh giờ, có lẽ là hai canh giờ, cũng không ai biết đã qua bao lâu, ngay khi năm vầng trăng theo thứ tự hạ xuống phía Tây, Bách Nhĩ xé nước mà lên, linh hoạt leo lên vách đá, bước đi cho tới khi đến nơi có gốc cây mật quả màu trắng ngà. Ở cách chỗ mật quả không xa, chính là ổ của loài cú. Kỳ đang muốn cảnh báo, con cú kia đã tung cái cánh to bay ra, nhưng lần này lại có đến những hai con. Kỳ cực kỳ sợ hãi, hận không thể mọc cánh bay lên, đáng tiếc y là sư tử, là hình thú như tên Đồ ngu ngốc kia, dù có muốn nhào tới, dù là hình thú hay hình người cũng chỉ đành chậm chạp di chuyển qua. Tát còn ở dưới vách núi, ngoài tầm tay với. Chỉ có Kinh đang cố gắng vỗ bốn cánh, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới cứu.

Thế nhưng điều làm cho bọn họ giật mình là, Bách Nhĩ không hề né tránh con cú vươn móng vuốt về phía y, mà ngược lại vươn tay, dùng tốc độ sét đánh bắt lấy móng vuốt của nó, ném mạnh nó vào vách núi. Tiếng kêu thê lương vang lên, con thú với hình thể không kém hơn thú nhân cứ như vậy bị đánh đến chết. Nó bị ném tới trước mặt Kỳ, con còn lại cũng rơi vào kết cục đáng thương đồng dạng. Kinh đang bay tới chợt ngừng lại, vừa khiếp sợ với sức lực to lớn của Bách Nhĩ, vừa sợ mình vô tình bay tới mà rơi vào kết cục đồng dạng.

Sau đó chỉ thấy trên vách đá dựng đứng, người kia đưa tay thong thả hái từng trái, từng trái mật quả trên cây… Kinh đang nghĩ y hái nhiều như vậy thì bỏ vào đâu, thì thấy tay Bách Nhĩ buông xuống, cơ thể lảo đảo. Kinh hoảng sợ, chưa kịp suy nghĩ đã bay qua, vừa lúc đón được người rơi xuống.

112. Chương 112: Mang Thai Thú Con

Lúc Bách Nhĩ tỉnh lại đã ở trong nhà đá, bên cạnh là ánh mắt sưng đỏ của Tiểu Cổ và Tiểu Mục, còn có những thú nhân khác. Ngoại trừ Cổ, ánh mắt những người khác nhìn y đều có chút kỳ lạ, như là bi thương

lại như là vui mừng. Y hoảng hốt trong chốc lát, mới nhớ tới chuyện đã xảy ra, ánh mắt đờ đẫn một lúc, sau đó mới chậm rãi trở mình ngồi dậy.

"Sao các ngươi đều ở đây?" Y thấp giọng hỏi, sắc mặt bình tĩnh, đối với chuyện của Đồ và việc mình ngất xỉu đều không đề cập tới.

"A mạt." Tiểu Cổ cùng Tiểu Mục mỗi đứa một bên vội vàng đỡ y dậy, động tác rất cẩn thận.

"Bách Nhĩ, ngươi… ngươi phải bảo trọng thân thể. Tuy Đồ không còn nữa, thế nhưng trong bụng ngươi…" Nói chuyện là Duẫn, thế nhưng lúc này ngay cả Duẫn vẫn luôn trầm ổn cũng không có cách nói hết lời. Tuy loại chuyện này để á thú nói sẽ tốt hơn, nhưng mấy á thú kia vừa rồi vẫn khóc không ngừng, vì sợ gợi lên thương tâm trong lòng Bách Nhĩ, nên mới đuổi họ đi.

"Ta không sao, các ngươi đều về đi." Bách Nhĩ thản nhiên nói.

Những người khác thấy y như vậy, đều không rõ trong lòng y nghĩ gì, nhưng có chuyện lại không thể không nói ra, mặc dù đối với một á thú mới mất đi bạn đời mà nói, nó cũng chẳng thể xem là một chuyện tốt được. Sau đó bọn họ không khỏi nhớ tới người bạn đời và đứa con bị xảy kia của Bách Nhĩ, không ngờ cách một thời gian dài lại phát sinh chuyện tương tự như vậy, trong lòng đều không khỏi cảm thấy sầu thảm.

"Bách Nhĩ, trong bụng ngươi có thú con. Vu trưởng nói, nếu ngươi còn hành hạ mình như tối qua, đứa nhỏ sẽ không giữ được." Cuối cùng vẫn là Nặc mở miệng, kiên trì một hơi nói hết ra.

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, ánh mắt mờ mịt "Ngươi nói cái gì?"

Các thú nhân còn tưởng rằng y không có cách nào chấp nhận sự thật này, nên đều trầm mặc, Cổ ấp úng mở miệng "A mạt, sáng Kinh đem người về, là vu trưởng cho người uống thuốc, không thì… không thì thú con trong bụng người sẽ không còn nữa."

Bách Nhĩ lấy lại *** thần, rốt cuộc hiểu rõ ý của họ, y rũ mắt xuống, như lâm vào trong trầm tư, không có ai phát hiện tay y đặt dưới tấm da thú đang run nhè nhẹ. Một hồi lâu, y mới ngước mắt lên, vẫn là câu nói kia "Ta không sao, các ngươi đều về đi."

Các thú nhân cũng không giỏi an ủi, cứ như vậy ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi cũng không phải là cách, Bách Nhĩ lại kiên trì như vậy, cuối cùng họ dặn Tiểu Cổ vài câu, sau đó Duẫn gọi Tiểu Mục qua, ai về nhà nấy. Có điều vẫn để lại hai người ở dưới nhà, ngừa có chuyện gì, tùy lúc có thể ứng phó.

"Sao con còn chưa đi?" Bách Nhĩ nhìn Tiểu Cổ ngồi bên cạnh mình, hỏi.

"A mạt…" Cổ bị hỏi thì giật mình, nó nhìn ánh mắt lạnh lùng của Bách Nhĩ, cố nén sợ hãi cuồn cuộn trong lòng, nó òa khóc, nhào vào lòng y, khóc lớn "A mạt, a phụ đã không còn, người đừng bỏ con…"

Bách Nhĩ cứng người lại, cười khổ, đưa tay xoa đầu nó "Nghĩ bậy gì chứ? Con là con ta, sao ta lại bỏ con được." Nói tới đây, mắt y nhìn ra cửa sổ, thong thả lại kiên định nói "A phụ của con cũng không phải là không còn."

"Nhưng mà…" Cổ ứa nước mắt, ngẩng đầu, khó hiểu. Nếu a phụ còn sống, sao a mạt lại thương tâm như vậy?

"Tối qua chúng ta xuống dưới núi đi tìm, dưới sông, bên bờ sông cũng tìm qua, nhưng không tìm thấy a phụ của con, không tìm thấy thì chính là còn sống." Bách Nhĩ thấp giọng giải thích "Cổ, ta sẽ tìm a phụ của con trở về." Tìm trở về rồi, trước tiên sẽ đánh cho một trận thật mạnh, để hắn hiểu rõ cái gì mới là quan trọng nhất, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

"Con cùng a mạt đi tìm." Cổ rất tin tưởng Bách Nhĩ, nó chưa bao giờ nghi ngờ lời y nói hết, vì thế nó lập tức lại trở nên vui mừng.

"Ừ." Khóe môi Bách Nhĩ khẽ cong, miễn cưỡng vẽ ra một biểu tình xem như là cười. Tay vỗ về đầu Cổ, thật lâu cũng không nói gì.

Sau mấy ngày, công tác tìm kiếm dưới sự chủ trì của Tát vẫn đang tiến hành, vì cơ thể xảy ra vấn đề, nên Bách Nhĩ không thể tham dự. Y ở trong phòng nằm vài ngày, người bên ngoài mỗi lần đến thăm y đều thấy sắc mặt bình thản của y, cũng không hề có chút thương tâm, nên họ cũng dần dần yên lòng, chỉ là khó tránh

khỏi có chút bất bình thay cho Đồ. Dù sao họ cũng đều biết, vì Bách Nhĩ, Đồ mới đi hái loại mật quả kia. Không ai biết, mỗi đêm Bách Nhĩ đều giật mình tỉnh giấc, sau đó là một đêm thức trắng.

Bách Nhĩ vẫn nghĩ, nếu không phải mình quá nghiêm khắc với Đồ, nếu mình không yêu cầu hắn luyện ra khí cơ, nếu một đêm trước mình không cự tuyệt hắn cầu hoan, có phải sẽ không xảy ra chuyện này không. Hoặc là, trước lúc Đồ rời đi, chỉ cần đồng ý lời cầu xin của hắn, hoặc là hôn hắn, có lẽ hắn sẽ không thất vọng rời đi, cố chấp tìm kiếm mật quả để đổi lại sự vui vẻ của mình. Thậm chí, nếu ngay từ ngày đầu không dạy bọn họ luyện nội công, như vậy có lẽ thú nhân kia còn có thể đứng bên cạnh y, thỉnh thoảng hóa thành con thú trắng làm nũng với y, đau lòng liếm lên vết thương cho y… Ây náy, tự trách, bi thương, còn có nhớ nhung xen lẫn tạo thành một lưỡi dao sắc bén ở bất cứ chỗ nào, bất cứ lúc nào cũng đâm vào tim y, nhắc nhở y vị trí của thú nhân kia ở trong lòng mình.

Mấy ngày liền, Bách Nhĩ hầu như nhớ lại từng ly từng tí những ngày sống chung với Đồ, từ khi mới tới đây, khi ở sơn động, thú nhân trẻ tuổi xấu xa kia hò hét đòi khiêu chiến với y, đến khi hắn tự tin nói muốn hợp tác và bảo vệ bọn y, còn khi ở trong thung lũng, quấn lấy y học thổi lá, học chèo bè, cùng với sau này không tự nhiên nói muốn làm bạn đời của y… Ngay cả lần đầu gặp mặt bị y xem nhẹ, giờ hồi tưởng lại cũng xuất hiện rõ mồn một trong đầu. Có thể nói, Đồ là thú nhân đầu tiên giao tiếp cùng y khi y tới dị thế này, dù cho đó chỉ là vài câu nhắc nhở đơn giản.

Thỉnh thoảng nghĩ tới chỗ thú vị, y sẽ nhịn không được mà nở nụ cười, tuy rất nhanh sau đó sẽ biến mất. Có lẽ là bị việc này phân tâm, nên đối với chuyện mang thai, lại không tạo thành đả kích quá lớn đối với y, mà y gần như bình tĩnh tiếp nhận sự thật trong bụng mình có thêm mấy khối thịt.

Không sai, là mấy khối. Hôm ấy, sau khi mọi người đều đi ra ngoài, y đã cẩn thận dùng chân khí kiểm tra qua Vĩ Lư, y phát hiện ở đó xuất hiện ba dấu hiện sinh mệnh chỉ lớn cỡ ngón cái khiến y sinh lòng gần gũi. Sau đó… không có cái gì sau đó cả, ngoại trừ dùng chân khí nuôi dưỡng để chúng ổn định, chờ tới khi sinh ra, còn có thể thế nào đây? Điều này có thể nói là ngoài ý muốn của y, nhưng cũng không hoàn toàn là thật sự ngoài ý muốn, chung quy sau khi kết hợp với Đồ, khả năng này liền tồn tại, chỉ là trước đó y vẫn tránh suy nghĩ tới mà thôi. Hiện nay muốn hay không đã không còn quan trọng nữa. Đó là Đồ để lại cho y, dù thế nào cũng phải giữ lấy, nếu không đợi hắn trở về, không biết lại khóc thành bộ dáng gì nữa, giống như lần trước y luyện công xảy ra vấn đề vậy.

Bách Nhĩ ở trong phòng vài ngày, sau khi xác định không có vấn đề gì, y mới mở cửa ra. Mà người y gặp đầu tiên lại là Cát vu, cái lão già đã từng hận không thể đưa y vào chỗ chết.

"Không phải vì ngươi." Cát vu xa cách nói, ngồi ở chỗ kia, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không để ý, y nói cảm ơn xong liền xoay người rời đi, trong phút chốc chân bước ra khỏi cửa, liền nghe thấy sau lưng truyền tới giọng nói của Cát vu "A phụ nó là dũng sĩ, về sau nó cũng sẽ là dũng sĩ."

Bước chân của Bách Nhĩ dừng lại, sau đó y ngạo nghễ nói "Đương nhiên." Nói xong, thì cất bước đi. Mấy ngày qua, vì chúng, y đã lãng phí không ít thời gian, sau này đương nhiên sẽ cố gắng giữ gìn sức khỏe, không để giẫm lên vết xe đổ kia nữa. Bởi vì y biết, y lãng phí thêm một ngày, a phụ của chúng sẽ phải chịu khổ thêm một ngày.

Những người ở lại thấy y đã khỏe, đều vui mừng qua chào hỏi, Bách Nhĩ vội vàng đáp cho qua, rồi tìm Nặc đang giúp Lão Thác làm cung tên, nói "Giúp ta triệu tập vài người, ta muốn đi tìm Đồ."

Nặc sửng sốt một lát, cũng không hỏi nhiều, lập tức hóa thành hình thú chạy ra ngoài. Không bao lâu liền tìm tới năm thú nhân, là rút ra từ năm nhóm ở lại trong bộ lạc, lần lượt là Phong, Kỳ, Hạ, Tiềm, Ân. Ngoại trừ Kỳ và Hạ là người cũ ra, thì Phong hành động nhanh nhẹn, qua lại không tiếng động, Tiềm có khả năng dự đoán thời tiết, Ân có thể biết được tai họa sắp tới, không có nhóm nào tốt hơn những người này gộp lại. Không ngờ trong thời gian ngắn, Nặc lại nghĩ sự tình chu toàn như vậy, trong lòng Bách Nhĩ cảm kích, khẽ gật đầu với gã, sau đó mang theo người, nhanh chóng rời đi.

Vừa đi ra cổng thạch viện, mé bên đột nhiên lao ra một người, chửi lớn về phía Bách Nhĩ "Ngươi chính là kẻ xui xẻo, ngươi đã hại chết bạn đời và hài tử trước kia, bây giờ ngươi còn hại cả Đồ. Ngươi còn muốn hại thêm bao nhiêu người nữa? Sao ngươi không đi chết đi…" Trừ Na Nông ra, không có ai khác. Không

biết y ở chỗ này chờ bao lâu, rốt cuộc cũng chờ được tới khi Bách Nhĩ xuất hiện, trong giọng nói như mang theo phẫn nộ, lại như mang theo sung sướng khi có kẻ gặp họa. Những người khác nghe thấy đều nhíu mày lại, Kỳ và Hạ muốn kéo y ra, Bách Nhĩ lại nhanh hơn họ, tung ra một cước, đạp người kia bay ra xa mấy trượng, sau đó rơi xuống đất, không ngừng phun ra máu tươi.

"Không được cứu y." Giọng điệu của Bách Nhĩ lạnh lùng ra lệnh, nói xong, y không thèm nhìn cái kẻ đang hấp hối trên mặt đất, lập tức đi tới bờ sông.

Các thú nhân nhìn nhau một lát, cũng không nói gì, liền theo sát sau Bách Nhĩ. Nếu nói trong lòng họ còn có chút trân trọng với á thú, thì Na Nông lại tuyệt đối không nằm trong đó. Bởi vì những lời y nói với Đồ và Bách Nhĩ, hầu hết mọi người đều biết, bạn đời của y cũng biết, vì thế đã tức giận rất lâu, mà y lại chẳng có một chút hối cải nào, mỗi ngày trang điểm cho thật đẹp, lượn lờ khắp nơi, cho rằng mình vẫn còn ở bộ lạc Hắc Hà, việc trong nhà lại không chạm một đầu ngón tay, bạn đời trở về ngay cả ngụm nước lạnh cũng không có. Đối với á thú như vậy, sau khi gặp qua vài á thú trong vùng đất ở đây, tin rằng rất ít thú nhân còn có thể chấp nhận được loại á thú như Na Nông. Còn vài người ái mộ, theo đuổi Na Nông trước kia, thấy y như bây giờ, đều không khỏi cảm thấy may mắn mình không có cưới về. Không nói chuyện khác, chỉ riêng chuyện hôm nay, nếu y không chủ động nhào tới, với tính cách của Bách Nhĩ sao lại để trong lòng. Cho nên vài thú nhân kia chỉ có thể nhún vai, tuyệt đối sẽ không vì loại người này mà làm trái ý Bách Nhĩ.

Đằng đẵng một lần trăng tròn, Bách Nhĩ đều mang người tới chỗ xảy ra sự cố kia để tìm kiếm, gần như lật khắp núi rừng, sông suối lên, ngay cả những khe núi ẩn giấu ở bên trong, y cũng tự mình đi xuống kiểm tra, chỉ kém là không đào sâu ba thước thôi. Vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho mọi người, mỗi lần trở về, họ đều sẽ mang theo rất nhiều con mồi, cho nên không chỉ không ảnh hưởng đến sự phát triển của bộ lạc, ngược lại còn khiến cho rất nhiều người không cần đi săn nữa, nên họ đều chuyển sang xây sân viện ở mặt sau, còn cách tiền viện một cánh cửa, tối có thể khóa lại, để các á thú độc thân có thể dọn vào ở. Còn trong đoàn người của Kinh, sáu thú nhân kia có lẽ là bị mỉa mai, hoặc cảm thấy nơi này không tệ, không cần thiết đổi chỗ mới, nên cũng thiết thực, không nói hay làm ra những chuyện gì khác người nữa. Trên thực tế, phần lớn mọi người chỉ cần có thể ăn no bụng, có thể ngủ một giấc yên ổn liền thỏa mãn, về phần cùng ai, họ cũng không để ý, lại càng sẽ không có dã tâm quá lớn. Mà năm người Kinh bỏ ra không ít công sức đi tìm Đồ, tuy không tìm được người, cộng thêm cống hiến khác, còn có công cứu Bách Nhĩ, nên cũng không mất bao lâu liền được mọi người chấp nhận, chuyển cả nhóm vào trong thạch viện. Mà nơi trước kia họ ở, bởi vì nhà đá mát mẻ thông gió, nên tạm thời để làm nhà kho.

Tìm lâu như vậy cũng không tìm thấy Đồ, tất cả mọi người đều tuyệt vọng, bao gồm cả Tát. Thế nhưng Bách Nhĩ vẫn không muốn buông tay, chỉ cần không thấy thi thể của hắn, thì y sẽ không hết hi vọng. Ngày đó y tìm tới vài người cũ liên quan, nói ra chuyện đặt tên và chọn thủ lĩnh cho bộ lạc. Tên bộ lạc y không quan tâm, thế nhưng về thủ lĩnh, y có ý muốn để Tát đảm nhiệm.

"Ta muốn đi tới những nơi con sông chảy qua để tìm Đồ. Dù cho phải lật tung đại lục Vô Khôn này, ta cũng phải tìm cho ra hắn." Đối với chuyện mọi người muốn y làm thủ lĩnh, Bách Nhĩ giải thích như vậy. Với y mà nói, ở nơi dị thế này, Đồ và Cổ là người nhà của y, mà y nặng lòng nhất cũng chính là họ. Bộ lạc đã phát triển đến bây giờ, có Tát và Duẫn Nặc ở đây, y căn bản không cần lo lắng. Còn chuyện Ưng tộc phương Nam, vừa vặn y có thể thừa dịp ra ngoài tìm kiếm để tìm hiểu về bọn họ. Trên thực tế, Kinh vẫn khiến y có chút kiêng kị, mà trong bộ lạc vô luận là xét về trí tuệ hay sức mạnh, người có thể ngăn được Kinh chỉ có Tát thôi.

Sau khi Đồ đi, Tát liền tiếp nhận những việc trong tay Đồ, danh tiếng đang tăng dần, sau khi nghe Bách Nhĩ giải thích xong, cũng không có người phản đối nữa. Tát thấy Bách Nhĩ đối với huynh đệ của mình như vậy, không phải như những á thú trước đây gã từng gặp, bạn đời vừa mới chết, không chỉ không bi thương, mà còn vội vã đi tìm bạn đời mới, trong lòng gã cảm kích vô cùng, dù cho gã chẳng có hứng thú gì với cái chức thủ lĩnh, nhưng vẫn tiếp nhận gánh nặng đó.

"Đặt tên bộ lạc là Bách Nhĩ đi." Tát mở miệng, thấy Bách Nhĩ hơi bất ngờ, gã giải thích "Khi người của chúng ta đi ra ngoài, dùng tên này, nếu Đồ nghe thấy, hắn sẽ tự tìm tới." Gã không nói là, nếu không có Bách Nhĩ sao lại có bộ lạc này.

Những người khác đều đồng ý, khóe mắt Bách Nhĩ cay cay, không khỏi hơi ngẩng đầu lên, từ sau khi Đồ rời đi, đôi môi y lần đầu tiên lộ ra mỉm cười từ đáy lòng.

"Được, vậy gọi là bộ lạc Bách Nhĩ đi."

Ngày kế, Bách Nhĩ mang theo Cổ, cùng với năm thú nhân vẫn đi theo y, ngồi trên bè trúc, xuôi dòng đi xuống.

113. Chương 113: Ta Tên Là Bách Nhĩ

Lúc Đồ tỉnh lại, xung quanh là một màu tối đen, bên tai có rất nhiều tiếng hít thở, hiển nhiên còn có những người khác, hơn nữa lại không ít, trong mũi lấp đầy mùi hôi thối của mồ hôi và nước tiểu trộn lẫn, khiến hắn xém nữa lại không thể thở nổi. Lưng dán lên mặt đất lạnh lẽo, ẩm ướt, rất không thoải mái, hắn vừa định ngồi dậy, liền cảm thấy cơn đau nhức từ bả vai và chân trái truyền đến, đồng thời còn có một chuỗi tiếng vang thanh thúy phát ra, giống như có thứ gì đó xuyên qua xương bả vai của hắn, vừa cử động liền đau tới mức khiến cơ thể run rẩy, thứ đó va chạm vào mặt đá dưới đất, phát ra âm thanh chói tai giữa không gian yên tĩnh. Hắn hít một hơi lạnh, lại nằm xuống, chỉ cảm thấy khắp cơ thể vì cử động nho nhỏ vừa rồi mà toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Ngươi tỉnh rồi?" Một giọng nói khàn khàn ở cách đó không xa truyền đến.

Đồ đang cố gắng mở to mắt ra, ý muốn thấy rõ hoàn cảnh chung quanh. Sau đó không phụ kỳ vọng của hắn, rốt cuộc ở vị trí gần đỉnh đầu, hắn thấy được một chút ánh sáng trong suốt, mông lung, chắc là ánh trăng, xem ra hiện tại đang là ban đêm.

"Ngươi tên là gì?" Giọng nói kia không nghe thấy hắn trả lời, cũng không nổi giận, mà hỏi tiếp.

Ta tên là gì? Đồ sửng sốt một lát, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là hai chữ Bách Nhĩ, ngoại trừ hai chữ này, lại không có cái gì khác, vì thế hắn theo bản năng trả lời "Bách Nhĩ." Không biết vì sao, khi nói ra hai chữ này, khóe môi hắn lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, có cảm giác ấm áp chảy qua trong lòng.

Người nói chuyện với hắn tựa hồ sửng sốt một lát, mới nói tiếp "Ngươi không phải thú nhân sao? Sao lại lấy tên của á thú?"

Đồ thở ra một hơi, nghĩ một lát, nhưng cũng không thể nhớ ra cái gì, vì thế hắn hừ một tiếng, nâng mình, sờ soạng bên cạnh xem có cái gì có thể dựa vào không, sau đó liền xê dịch qua, nửa ngồi tựa vào chỗ xem như là khô ráo kia, bởi vì đã chuẩn bị tâm lý, nên miễn cưỡng có thể nhịn cơn đau, làm hết một loạt động tác bình thường không có gì đơn giản hơn này, có điều sau khi hoàn thành, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân hắn giống như đội mưa vậy.

"Ai quy định tên này nhất định phải là á thú mới được lấy?" Chờ khi hô hấp ổn định lại, hắn mới mất hứng nói.

Người kia bị hỏi thì á khẩu, vì thế lại hỏi ngược lại "Vậy ngươi là người bộ lạc nào? Sao lại rơi vào tay Bối Mẫu?"

"Ta..." Đồ dừng một lát, cảm thấy đầu hơi đau, nhịn không được mà khó chịu nói "Sao ngươi hỏi nhiều vậy." Hắn là người bộ lạc nào... Sao hắn không nhớ ra được? Đây là đâu? Sao hắn lại ở trong này? Từng nghi vấn lần lượt dâng lên, khiến đầu hắn đau như muốn nứt ra. May mà cái người bị hắn mắng cũng không để ý giọng điệu của hắn không tốt, mà lên tiếng tiếp, giải cứu hắn ra.

"Bởi vì bọn họ đều không nói chuyện với ta, ngươi biết không, trước kia ta thích nói chuyện nhất, không có ai nói chuyện, so với ban ngày kéo dây thừng, làm khổ sai còn khó chịu hơn, ta nghẹn tới sắp phát điên rồi." Người kia cười ha ha, có chút tự giễu, có chút chua xót.

"Đây là đâu?" Đồ nghe thấy, trong lòng có chút buồn bực, vì thế hắn hỏi.

"Ngươi không biết nơi này? Vậy sao ngươi lại tới đây?" Người kia tựa hồ rất kinh ngạc, hoặc là nói chỉ đơn thuần kinh ngạc thế thôi, bởi vì y không đợi Đồ trả lời, đã nói tiếp "Ở đây là bộ lạc Bối Mẫu."

"Bối Mẫu là cái gì?" Đồ cảm thấy mình chưa từng nghe qua cái tên này, hắn vừa hỏi vừa chịu đựng đau nhức trên bả vai, cúi người, mò tới chân trái, phát hiện là bị gãy xương rồi, suy nghĩ một lát, hắn lại hỏi "Có gậy và dây da thú không?"

"Có gậy và da thú, nhưng không có dây." Người kia đang muốn nói Bối Mẫu là cái gì, thì lại nghe thấy hắn hỏi câu sau, vội vàng đáp, sau đó là tiếng leng keng thanh thúy vang lên, trong chốc lát có cái gì đó đặt bên tay của Đồ "Ngươi muốn làm gì?"

"Băng bó chân, chân ta bị gãy rồi." Đồ sờ cái gậy kia, phát hiện nó to cỡ cánh tay, chiều dài cũng tương tự, da thú rất rộng, giống như là dùng để vây quanh hông vậy. Khi hắn đang muốn xé tấm da thú kia thành từng sợi dây nhỏ, thì mới phát hiện trong tay phải của mình còn nắm một thứ, mở ra, một hương vị trong veo lập tức xông vào mũi, lòng bàn tay tựa hồ bị ghìm chặt lại, tạo thành một vết rất sâu, hiển nhiên hắn đã nắm thứ này trong tay thời gian không ngắn.

"Thứ ngươi cầm có gì tốt không? Nhiều người như vậy cũng không cạy ra được." Người kia cũng ngửi thấy mùi vị của nó, không khỏi khịt khịt mũi, tò mò hỏi.

"Mật quả." Đồ trầm giọng nói, lúc nói ra, hắn chỉ cảm thấy trong đầu có cái gì đó xoẹt qua, nhanh tới mức khiến hắn không kịp bắt giữ, mơ hồ cảm thấy như mình đã quên đi chuyện gì đó rất quan trọng, làm cho hắn trầm mặc đi.

Người kia a một tiếng, có chút thất vọng. Tuy mật quả là thứ rất ngon, cũng không dễ tìm, nhưng còn chưa quý giá tới mức sau khi hôn mê vẫn nắm chặt lấy, không nỡ buông ra.

Đồ sửng sốt trong chốc lát, mới thật cẩn thận đặt mật quả qua chỗ bên cạnh, sau đó dùng tay và răng xé da thú.

"Đáng tiếc hiện tại ngươi không thể hóa thành hình thú, không thì đã có thể trực tiếp cắn đứt chân rồi." Người kia thở dài nói, trong giọng nói mang theo chút thương hại.

"Nói cho ta nghe Bối Mẫu là cái gì đi." Đối với đối phương mà nói, Đồ không có ý muốn giải thích, bởi vì hắn chỉ theo bản năng cảm thấy nên làm như vậy thôi, tựa hồ chỉ cần nối lại cái chân bị gãy này, sau đó cột chặt lại như vậy, về sau liền sẽ lành lại.

"Ngươi không biết cả Bối Mẫu?" Người kia thở dài vì sự thiển cận của Đồ, có điều y hiển nhiên rất tình nguyện khi có cơ hội nói chuyện như vậy, điều quan trọng là còn có người lắng nghe nữa "Bối Mẫu là một bộ lạc sống ở bờ biển, toàn bộ đều là á thú."

Rắc một tiếng, gậy gỗ bị bẻ thành hai nửa. Lần ra sức này đau tới mức hồi lâu Đồ mới hít thở lại bình thường được, hắn đành ngồi tựa ở đó vừa thở, vừa tiếp tục nghe người kia nói chuyện.

"Nói là á thú, thật ra cũng không phải là hoàn toàn, bởi vì bọn họ có thể hóa thành hình thú… chính là một con sò rất lớn. Có điều mỗi người bọn họ đều rất đẹp, nhất là tộc trưởng của bọn họ." Nói tới đây, giọng nói của y có chút sa sút "Ngươi nhất định không thể nhìn thấy á thú nào đẹp như họ ở nơi khác đâu. Nhưng ngươi cũng nhất định chưa thấy á thú nào đáng sợ, độc ác như họ."

"Có rất nhiều thú nhân đều muốn mang một Bối Mẫu trở về làm bạn đời. Ta cũng vậy, có lẽ ngươi cũng là…" Người kia lại cười ha ha hai tiếng, tự giễu và chua xót như lúc trước vậy.

"Ta không phải." Đồ lập tức theo bản năng phản bác, sau khi nói xong ngay cả chính hắn cũng sửng sốt. Hắn mơ hồ cảm thấy mình là muốn tìm một á thú đẹp nhất, nhưng như vậy tại sao lại không phải?

"Dù ngươi không phải thế, ngươi vẫn rơi xuống đây." Người kia cười hì một tiếng "Thú nhân muốn tới đây cưới Bối Mẫu vĩnh viễn không thể về được bộ lạc của mình. Ngươi xem, toàn bộ chúng ta bị nhốt ở đây, trên vai xỏ sợi dây kỳ lạ màu đen, không thể hóa thành hình thú, cũng ăn không đủ no bụng, còn phải giúp bọn họ xây nhà ở, xây tường rất cao, rất lớn… sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ mệt chết, đói chết ở trong này."

"Nhiều thú nhân như vậy, ngay cả á thú cũng đánh không lại à? Sao lại để bọn họ bắt tới đây?" Lúc này cơn đau đớn của Đồ dịu đi, hắn liền cúi lưng, bắt đầu sờ soạng, suy nghĩ nối xương chân lại cho tốt.

"Ngươi đến đây như thế nào?" Đúng lúc này, một giọng nói khác nghe khẩu âm khá kỳ lạ, chen vào, giọng nói của gã cũng đồng dạng khô khốc, khàn khàn, không biết là đói hay là khát.

"Ta không biết." Đồ cắn chặt răng, vừa đáp vừa dùng sức trên tay, chậm rãi nắn xương về đúng vị trí, sau đó nẹp lại.

"Chúng ta giống ngươi, cũng không biết. Đừng quấy rầy người khác ngủ nữa, mai còn phải làm việc đấy!" Người kia đột nhiên lên tiếng hừ lạnh, sau đó là âm thanh trở mình, liền không nói gì thêm.

Lúc này, mồ hôi lạnh trên người Đồ rơi từng giọt lớn đi xuống, hoàn toàn không còn tâm tư đi để ý chuyện đối phương khó chịu. Hắn phải dựa vào sức nói chuyện để nối tiếp xương cốt, nếu không, tiếp theo e rằng không còn sức lực nữa.

Người ban đầu lên tiếng kia lúc này tới gần Đồ, nhỏ giọng nói "Hắn tên là Long, tới trước cả ta. Chuyện gì cũng biết, tuy tính tình không tốt, nhưng chỉ cần ngươi không chọc hắn, thì sẽ không có chuyện gì."

Không nghe được Đồ trả lời, y lại tiếp tục nói "Lúc chúng ta đi tới bộ lạc Bối Mẫu, rất nhiều người còn chưa kịp làm gì đã ngất đi rồi. Khi tỉnh lại liền ở đây, giống như ngươi vậy, trên vai bị xuyên sợi dây màu đen kỳ lạ, không thể hóa thành hình thú, cũng không thể chạy thoát. Có điều ngươi thảm hơn, còn bị gãy chân, có phải ngươi đã làm gì với họ không?"

Làm cái gì? Sao ta biết mình đã làm cái gì? Đồ dùng gậy gỗ và da thú cột cái chân bị gãy, trong lòng nói thầm, đồng thời còn có tiếng rột rột phát ra từ bụng hắn. Sau đó hắn mới phát hiện mình đã đói lả rồi.

Người kia nghe thấy, lực chú ý lập tức bị rời đi "Ngươi hôn mê vài ngày, cũng chưa ăn cái gì, khó trách lại đói. May mà trong tay ngươi còn có mật quả đấy."

Nghe y nhắc nhở, Đồ mới nhớ tới mật quả, đưa tay cầm lấy, vuốt ve trong tay thật lâu, dù cho nước miếng tiết ra, cuối cùng hắn vẫn đè nén không cho mình cắn xuống. Hắn cảm thấy mật quả này rất quan trọng, không thể ăn luôn như vậy được.

"Sao ngươi không ăn?" Người kia tò mò hỏi.

"Không thể ăn." Đồ ưm một tiếng, rầu rĩ đáp, sau đó hắn cẩn thận đặt cái chân mới nối xong, tránh không để người khác đụng vào, rồi mới tựa lên tường, nghỉ ngơi.

Nghe thấy câu nói đó, người kia đột nhiên trầm mặc. Qua một hồi lâu, vào thời điểm vì nhẫn nại cơn đói khát mà Đồ muốn lịm đi, thì lại nghe y nói "Không ăn cũng tốt."

Đồ chợt mở to mắt, có chút cảnh giác nhìn về phía truyền tới giọng nói, hắn thấp giọng cảnh cáo "Đừng có nghĩ tới chuyện đụng vào nó."

Người kia lại như không nghe ra sự đề phòng trong giọng nói của hắn, mà xích lại gần hơn, sau đó dùng âm thanh chỉ đủ hai người có thể nghe, thần bí nói vào tai Đồ "Nhớ kỹ, lần sau có đói cũng không được để mình ăn no."

"Tại sao?" Đồ không quen người khác dựa vào hắn gần như vậy, muốn xích ra nhưng lại lười động, bởi vì việc nối xương lúc nãy đã hao hết sức lực của hắn.

"Cũng đừng để mình bị Bối Mẫu coi trọng." Người kia không đáp, tiếp tục nói, sau đó tự nhủ "Từ lúc chân ngươi bị gãy, sao họ có thể coi trọng ngươi được chứ."

"Không phải các ngươi muốn Bối Mẫu làm bạn đời sao?" Đồ hỏi lại, bị y ảnh hưởng, hắn cũng đè giọng mình xuống cực thấp. Đương nhiên, trong lòng không khỏi hoài nghi là đối phương không muốn có nhiều đối thủ cạnh tranh, trong mắt hắn, nếu như được Bối Mẫu coi trọng, không chỉ có thể thoát ly tình cảnh hiện tại, còn có thể cưới được á thú đẹp làm bạn đời, như vậy thế nào cũng thấy rất lời, tuy hắn không có tâm tư này, nhưng vẫn rất phản cảm với việc người khác xem hắn thành kẻ ngốc.

"Trước kia là không biết, đương nhiên muốn á thú đẹp làm bạn đời, thế nhưng hiện tại… Tóm lại, ngươi nghe theo ta là được rồi." Trong giọng nói của người kia có cảm giác như không biết phải nói làm sao.

Đồ không lên tiếng trả lời, sờ trái mật quả kia, từ từ bình tĩnh lại. Người kia đợi thật lâu vẫn không nghe hắn đáp, đại khái cũng mệt rồi, nên y nghiêng người nằm xuống, thoáng chốc liền truyền tới tiếng ngáy mệt mỏi.

Đồ không nằm, cứ ngồi như vậy, chóp mũi vấn vương mùi mật quả, chẳng qua bao lâu cũng chìm vào mơ màng, giữa lúc nửa tỉnh nửa ngủ, tựa hồ thấy được ai đó dưới ánh chiều tà mỉm cười với hắn, khiến trong lòng hắn tràn ngập cảm xúc hạnh phúc. Sau khi bừng tỉnh, đối mặt là một căn phòng tối đen và hôi thối,

cùng với tiếng ngáy liên tục, một cảm giác bi thương và nhớ nhung khó hiểu chợt ùa tới, khiến hắn không nắm bắt được, thậm chí ngay cả trong mộng cũng không nhớ nổi.

114. Chương 114: Đừng Ăn Quá Nhiều

Sáng sớm hôm sau, mặt trăng chưa hạ xuống, liền nghe thấy rầm một tiếng ở cửa, ánh trăng lạnh lẽo từ nơi phát ra tiếng động kia rọi vào, hình thành một chùm tia sáng. Đồ vốn ngủ không sâu, chợt mở mắt ra, hắn phát hiện hóa ra bọn họ ở dưới lòng đất, ở cái cửa kia có một chiếc thang đá xéo xuống.

Một bóng người thật dài từ trên nhìn xuống, nhưng không có ai xuống đây, chỉ thấy bóng người kia vung một thứ nhỏ dài trong tay, phát ra tiếng vút nhẹ, sau đó là tiếng quát lớn "Dậy đi! Dậy đi! Bọn quỷ lười biếng các ngươi."

Không đợi giọng nói kia kêu lần thứ hai, liền nghe thấy tiếng leng keng giòn giã vang lên, những bóng người lay động ở trong địa lao vốn tràn đầy tiếng ngáy, một đám gầy yếu, còng người xuống chậm chạp đi về phía cửa địa lao, giống như những cái xác không hồn.

"Nhanh lên, ngươi cũng đi đi, lát nữa họ sẽ xuống dưới kiểm tra, nếu thấy ngươi tỉnh rồi mà không đi, thì sẽ bị đánh chết đó." Đồ bị đá khẽ một cái, là người tối qua nói chuyện với hắn cả buổi. Y vừa nói vừa đưa cho hắn một cây gậy gỗ "Cho ngươi này, dùng mà chống đi."

Đồ nhận lấy, sờ soạng phía sau thật lâu, nhét mật quả vào một chỗ bí ẩn ở góc tường, rồi mới cố gắng đứng dậy. Mà động tác này liền khiến hắn cảm thấy dây xích lạnh như băng, nặng nề trên vai đã kéo miệng vết thương còn non xuống, đau tới mức làm cho hắn phải hít một hơi lạnh, khó khăn lắm mới kiềm chế không cho mình ngã trở lại.

Những người kia tựa hồ đã quen, động tác tuy chậm, nhưng không có đau tới cả người run rẩy như hắn, cuối cùng có một kẻ chạy xuống dưới thang đá. Đồ cắn chặt răng, chống gậy đi lên theo, chỉ là mỗi một bước đi đều giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào thịt vào xương của hắn, mồ hôi lạnh rơi từng giọt lớn từng giọt lớn xuống, khoảng cách ngắn ngủi giờ lại giống như phải đi cả trăm ngàn năm vậy. Tới khi hắn vất vả trèo lên bậc đá, còn chưa kịp thấy rõ tình huống chung quanh, đã bị một người đạp xuống mặt đất.

"Phế vật!" Tiếng mắng khinh miệt truyền vào trong đầu óc trống rỗng của Đồ vì té ngã mà dẫn theo đau đớn từ vai và chân, một cơn giận dữ từ trong ***g ngực ùa lên, chỉ là hắn còn chưa kịp quay đầu nhìn kẻ mắng mình, thì trên lưng đã bị quất một roi tàn nhẫn, đau rát khiến cơ lưng hắn bất giác co lại, bởi vì tức giận mà sức lực tập hợp để đứng dậy cứ như thế tan biến.

"Còn không mau đứng lên! Đừng có giả chết!" Người kia lại mắng, theo tiếng mắng, lại là mấy tiếng quất roi, đánh cho tới khi hắn bò dậy không nổi.

Đúng lúc này, một người quay trở lại, vừa cầu xin vừa đỡ Đồ dậy "A Mô, A Mô, đừng đánh, đừng đánh... Chân hắn bị gãy, không phải cố ý chậm chạp như vậy đâu." Chính là người đã nói chuyện cùng Đồ.

"Hóa ra là hắn, rốt cuộc đã tỉnh?" Người được gọi là A Mô nghe thấy, ngược lại không đánh nữa, chỉ lạnh lùng, khinh thường mắng một câu phế vật, sau đó bỏ lại câu "Nhanh lên!" Rồi liền đi.

Có người đỡ, Đồ mới đứng lên được, đôi mắt hắn căm hận nhìn bóng dáng có mái tóc dài đến eo kia, hàm răng cắn chặt lại với nhau, nhưng không nói một câu nào, chỉ là sự giận dữ và căm hận trong mắt hắn đã nói rõ tâm tư của hắn.

"Mau thu ánh mắt đó của ngươi lại đi, bị nhìn thấy, thì chỉ có ngươi chịu khổ thôi." Người kia dìu hắn lên, vội vàng nhắc nhở.

Lúc này Đồ mới dừng cái nhìn ở trên người thú nhân trước mặt, hắn thấy đối phương cao cỡ mình, trên xương bả vai cũng có một sợi xích đen xuyên qua, sợi xích đó rất dài, thòng trên mặt đất. Là một thú nhân rất anh tuấn, môi hơi dày, trên hai gò má có mấy cái chấm nhỏ màu nâu, tóc màu nâu đậm, rất gầy, hốc mắt hõm sâu, có thể nhìn thấy rõ từng cái xương sườn ở trước ngực, giống như chỉ là da bọc xương vậy. Thế nhưng dù vậy, trong đôi mắt cùng màu tóc kia vẫn chứa đầy chân thành và chất phác.

"Ngươi tên là gì?" Đồ mở miệng hỏi. Tối qua tâm tình hắn hỗn loạn, căn bản không nghĩ tới chuyện hỏi đối phương.

"Nguyên. Ta tên là Nguyên, ta là thú nhân Dịch Vĩ tộc, chúng ta mau đi đi, chậm chạp là sẽ bị đánh tiếp đó." Ở tình cảnh như vậy, mà thú nhân kia còn có thể lộ ra nụ cười chất phác, vừa nói vừa đỡ Đồ đi tới chỗ cách đó không xa "Mới đầu đều như thế đó, có thứ quỷ này xuyên qua bả vai, đau tới mức có thể lấy mạng người luôn, nhưng quen rồi sẽ ổn thôi. Sau khi quen, một lần còn có thể khiêng mấy tảng đá lận."

Đồ không nói gì thêm, ánh mắt trở nên âm trầm. Hắn không nhớ tại sao mình lại rơi vào đây, có phải cũng như những người khác, là vì muốn lấy một Bối Mẫu về làm bạn đời không, thế nhưng hắn biết, không thể ở đây mãi được, nhất định phải nghĩ cách chạy trốn, dù chạy trốn ra, hắn cũng không biết phải đi về đâu.

Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy cây cối cao lớn, thưa thớt xung quanh, phảng phất như chống trời vậy, ở dưới mặt đất tất cả đều là những tảng đá góc cạnh và cát, đi chân trần giẫm lên, cấn tới mức làm cho lòng bàn chân đau rát, cách đó không xa có một bức tường cao lớn đã xây được một nửa, cùng với vật liệu đá chất thành núi. Không khí không còn bẩn thỉu như ở trong địa lao, mà rất thoáng mát, trong đó xen lẫn mùi mặn tanh và ẩm ướt, bên tai mơ hồ có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào đá. Hết thảy đều xa lạ, giống như trong quá khứ đã quên mất, hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Nguyên dẫn Đồ đi không được bao xa, nhìn tới đám đông dày đặc phía trước, phần lớn đều là thú nhân khôi ngô, trên người xuyên sợi xích màu đen, một phần nhỏ còn lại là á thú với mái tóc dài tới eo, cầm roi da rất dài, bên hông quấn tấm vải màu trắng mềm mại.

"Đó là Bối Mẫu, phải gọi là A Mô." Nguyên thấp giọng dặn dò, khi một Bối Mẫu đảo mắt qua, y liền bước nhanh hơn.

Đồ chú ý thấy vài Bối Mẫu kia có thân hình cao to, eo nhỏ, mông vểnh, tóc dài mềm mại, trong ngũ quan tuấn tú mang theo nét xinh đẹp nói không nên lời, chỉ là trong ánh mắt lại lóe ra sự tàn nhẫn, độc ác. Hắn nhíu mày, trước mắt không hiểu sao lại hiện lên một đôi môi mỉm cười và ánh mắt ôn hòa, trong lòng hoảng sợ, hắn vội vàng thu ánh mắt lại, im lặng đi theo Nguyên xếp hàng ở sau một nhóm thú nhân.

Thức ăn lại rất phong phú, nhưng không giống với tưởng tượng của Đồ, không phải thịt nướng hay canh rau dại gì, mà là một thứ trông nhũn nhũn, màu trắng ngà, còn có trái cây màu đen, cũng có nước sạch. Cái thứ màu trắng ngà kia được cắt thành từng miếng, ngửi có mùi tanh, Đồ cầm một miếng, còn chưa ăn đã muốn nôn ra rồi. Có điều cái bụng ầm ĩ của hắn khiến hắn không thể không kiềm chế cảm giác này, buộc mình phải cắn một miếng, nhưng khi vào miệng, hắn lại phát hiện nó thơm ngon, trơn, mềm, không có đáng sợ như tưởng tượng. Hắn ăn hết một miếng, còn định đi lấy tiếp, thì bị Nguyên vẫn đi theo hắn ngăn lại. Nguyên nhét hắc quả vào trong tay hắn, rồi kéo hắn qua một bên.

"Lời tối qua ta nói với ngươi, ngươi quên rồi à?" Nguyên xem xét xung quanh, phát hiện không ai chú ý, mới hạ giọng cảnh cáo "Thứ đó ăn ngon, sau khi ăn xong sẽ khiến ngươi trắng trẻo, mập mạp, Bối Mẫu thích nhất như thế. Ngươi muốn được Bối Mẫu chọn, thì cứ cố mà ăn đi."

Trực giác nói cho Đồ biết, mặc kệ được Bối Mẫu chọn có phải là chuyện tốt hay không, hắn đều tuyệt đối không thể để loại chuyện này phát sinh, nếu không kết cục nhất định sẽ rất thảm. Cho nên dù bụng còn đói, hắn cũng không ăn tiếp, mà chỉ cắn trái đen đen kia. Hắc quả không có mùi vị gì cả, nhưng lại có nhiều nước và to, ăn xong cũng không cần uống nước nữa, có điều lại làm cho người ta cảm thấy cái món màu trắng ngà kia càng thêm thơm ngon, rất muốn ăn tiếp nữa.

"Ta thấy ngươi đói bụng vài ngày, không ăn nhiều chút là không được, mới lấy quả này cho ngươi. Sau này ngươi phải nhớ, thịt nghêu và hắc quả không được ăn chung với nhau, càng ăn sẽ càng muốn ăn thêm. Ăn thịt nghêu có thể uống nước, nhưng đừng uống nhiều, không có thời gian cho ngươi đi tiểu đâu." Nguyên tiếp tục lải nhải.

Tuy Đồ vẫn không hiểu quá rõ, nhưng hắn có thể nhận ra đối phương không có ác ý, cho nên đều ghi tạc những gì y nói ở trong lòng. Ánh mắt hắn dừng ở đám thú nhân đứng trước thức ăn, phát hiện quả nhiên phần lớn thú nhân không khống chế được, một miếng thịt, rồi một trái hắc quả ăn không ngừng, chỉ có một số nhỏ thú nhân giống như lời Nguyên nói, cầm một miếng thịt nghêu, uống hai ngụm nước liền đi.

Trong chuyện ăn uống, mấy Bối Mẫu kia lại không tàn khốc như lúc nãy, mà là dung túng họ, mãi tới khi mặt trời đi lên, mới bắt đầu làm việc.

Nhiệm vụ của Đồ cùng Nguyên chủ yếu là khiêng đá từ núi đá qua chỗ tường đá, cho thú nhân khác xây tường. Trên người Đồ khắp nơi đều là thương thế, hắn lại chưa quen xuyên sợi xích qua xương vai, chỉ đi đường đã cảm thấy như là qua lại giữa ranh giới sống chết rồi, huống chi là khiêng đá, cho nên động tác của hắn chậm hơn người khác không chỉ một chút, và cũng vì thế mà ăn không ít roi. Mới đầu, hắn còn có sức lực trừng Bối Mẫu đánh hắn, đương nhiên là càng bị quất mạnh hơn, sau đó, hắn chết lặng đi, chỉ biết từng bước khiêng đá, té xuống liền ngọ nguậy đứng lên, dù cho roi hạ xuống lưng như mưa, dường như cũng không liên quan tới hắn. Khi nghỉ ngơi giữa trưa, trên người hắn đã không còn tìm thấy một chỗ nào lành lặn nữa.

Nguyên cầm hắc quả lại cho hắn, không lấy thịt nghêu.

Đồ im lặng nhận, không có nói cảm ơn. Nguyên ngồi xuống bên cạnh hắn, trong tay cũng cầm một hắc quả, cắn. Có thể là quá mệt mỏi, nên y cũng không nói chuyện. Trái hắc quả không có mùi vị, bị răng cắn bể ra, làm dịu đi cổ họng khô khốc, Đồ vô thức đảo mắt qua từng thú nhân chết lặng, rồi sau đó ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại. Nguyên chú ý tới sự khác thường của hắn, cũng nhìn theo qua, phát hiện là vài thú nhân bộ dáng anh tuấn, khỏe mạnh, không có xỏ dây xích đen, cũng quấn một tấm vải trắng quanh hông như Bối Mẫu, đang đùa giỡn tán tỉnh với mấy Bối Mẫu đang cầm roi.

"Bọn họ chính là thú nhân bị Bối Mẫu vừa ý." Y thấp giọng nói "Ngươi đừng xem bọn hắn hiện tại ra vẻ thế, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết."

Đồ nhìn qua các thú nhân khác đang lộ ra biểu tình hâm mộ, hắn mới thu ánh mắt lại, hỏi "Ngươi nói là làm bạn đời của Bối Mẫu không tốt, vậy bọn họ không biết sao? Còn có những người khác, nhìn qua giống như cũng đều rất muốn."

"Ngươi nghĩ rằng ta hại ngươi..." Cho rằng hắn không tin, Nguyên cảm thấy mình bị vũ nhục, trên mặt hiện lên tức giận, đứng bật dậy, muốn tránh ra.

Đồ vội vàng đưa tay giữ chặt y, thấp giọng, mang theo ý xin lỗi nói "Ta không có ý đó, chỉ là ta không rõ thôi." Hắn không nhớ được cái gì hết, ở nơi xa lạ lại tàn khốc này, chỉ có thú nhân bên cạnh là giúp hắn vô điều kiện, dù trong lòng hắn có hoài nghi, cũng không thể đắc tội với người này được.

Nguyên hiển nhiên là một người mềm lòng, thấy hắn vừa nói như vậy, cơn giận liền nhanh chóng tiêu tan, ngồi xuống chỗ cũ, nói "Ta cũng không lừa ngươi, nói thẳng cho ngươi biết, ở đây chỉ có người trong động chúng ta mới biết chuyện đó thôi, những người khác đều không biết, chúng ta cũng không dám nói với họ. Không thì, sợ là không ai trong chúng ta có thể sống được." Thấy Đồ nghiêm túc lắng nghe, không có lộ ra sắc mặt hoài nghi, y mới vừa lòng.

"Là Long phát hiện." Nguyên nhìn chung quanh, phát hiện người gần họ nhất cũng cách xa vài bước, mới đè thấp giọng, nói "Ngươi không thấy trên đùi Long thiếu một miếng thịt lớn sao?"

Đồ lắc đầu "Ta còn chưa thấy Long trông thế nào nữa." Đương nhiên càng đừng nói tới trên cơ thể đối phương thiếu cái gì.

"Tối ngươi sẽ thấy." Nguyên vỗ vai hắn, nói "Long vốn cũng là người được Bối Mẫu lựa chọn, giống như bọn họ." Nói tới đây, y bĩu môi nhìn mấy tên thú nhân còn đang tán tỉnh Bối Mẫu "Lúc ấy chúng ta cũng rất hâm mộ hắn. Nhưng không bao lâu, hắn lại bị ném trở về, trên đùi thiếu một miếng thịt lớn, máu chảy không ngừng, hôn mê vài ngày như ngươi rồi mới tỉnh."

Đồ biết tới đây là trọng điểm, hắn không khỏi dựng tai lên.

"Sau khi tỉnh lại, chúng ta mới biết miếng thịt đó là tự hắn cắn đứt." Nguyên khẽ nói "Hắn chỉ nói với chúng ta, muốn sống thì đừng ăn quá nhiều, làm cho mình càng gầy yếu càng tốt."

"Hắn không nói đã xảy ra chuyện gì ư?" Đồ nhíu mày, có chút thất vọng.

Nguyên lắc đầu "Từ sau lần đó trở về, Long liền không nói chuyện mấy nữa, tối qua mới nói với ngươi hai câu đó." Nói tới đây, y dừng một lát, tựa hồ suy nghĩ có nên nói hay không, nhưng cuối cùng vẫn không

khống chế được cái miệng của mình, y nghĩ đã tới đây, còn cái gì không thể nói đâu. Huống chi, đợi đối phương ở đây lâu, tự nhiên cũng sẽ phát hiện, vì thế nói "Ban đêm Long thường mơ thấy ác mộng, la hét ầm ĩ, hắn hét rất dọa người, giống như thấy chuyện gì khủng bố ấy, đáng tiếc hỏi gì, hắn cũng không nói. Những người bên trong chúng ta đều biết, ban đầu có người không tin hắn nói, nhưng hiện tại đều tin hết. Ngươi để ý một chút đi, mấy người gầy gầy kia đều là người động chúng ta."

Đồ ừ một tiếng, ánh mắt chậm rãi tìm kiếm những thú nhân gầy khô giống như Nguyên trong đám đông, hắn phát hiện có mười mấy người rải rác ra, nhưng từ trong ánh mắt của họ thỉnh thoảng lại mơ hồ có thể thấy được giữa họ có một liên hệ nào đó, mà tựa hồ thú nhân có thân hình cao lớn nhưng gầy trơ xương, đi lại có chút khập khiễng kia chính là kẻ cầm đầu.

Thú nhân kia chắc là Long nhỉ? Hắn nghĩ, nhưng vì cách quá xa, nên không thể thấy rõ trên đùi đối phương có thiếu miếng thịt nào hay không.

115. Chương 115: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh

Khi mặt trăng đi lên, lại được thêm một bữa ăn, sau đó các thú nhân mới được trở về. Nguyên cầm hai miếng thịt nghêu, có điều lần này, Đồ vừa mệt vừa đau, không thể ăn vô cái gì, nên cuối cùng đành để Nguyên giải quyết hết. Lúc trở về, Đồ chú ý thấy chỗ bọn họ ở là một cái huyệt ở dưới đất, ở nơi đất cát rời rạc thế này, cũng không biết họ đào sao lại ra cái động lớn như thế mà không bị sụp. Ở thời điểm được Nguyên chỉ, hắn thấy Long, đó là một thú nhân vốn rất anh tuấn, vạm vỡ, hiện tại lại gầy dộc chỉ còn lại xương, lúc nào cũng có thể rụng rời. Có điều khi cảm thấy có người nhìn gã, gã lập tức lộ ra ánh mắt nham hiểm lại tàn nhẫn trừng lại, mãi tới khi xác định người kia vô hại, gã mới khôi phục lại bộ dáng chết lặng, cúi đầu chậm chạp đi xuống động. Đồ thấy trên đùi gã quả thật mất một miếng thịt lớn, giống như bị dã thú cắn, còn chưa hoàn toàn lành lại, vết sẹo màu đỏ của thịt khiến người ta không dám nhìn lâu. Đối với chính mình còn hạ thủ như vậy, có thể thấy thú nhân đó có bao nhiêu tàn nhẫn.

Sau khi cửa xuống huyệt bị đóng lại, Đồ cố gắng bắt chuyện với Long, nhưng lại không công mà về, cuối cùng hắn đành buông tha. Với lại trải qua thêm khổ công buổi chiều, trên người hắn lại có càng nhiều vết thương, tuy xương chân nối đúng vị trí, nhưng vẫn đau đến mức đã ngậm miệng lại liền không muốn há ra nữa. Ngay cả khi Nguyên nói chuyện, hắn cũng chỉ có thể dùng những từ đơn ừ ừ a a để đáp lại. Nguyên cũng nhận ra hắn cần nghỉ ngơi, nên nói mấy câu liền ngừng lại.

Đồ mò lấy trái mật quả buổi sáng giấu trong góc tường, nhắm mắt lại, sau đó làm một động tác như đã thành thói quen, khoanh cái chân lành lặn kia lại, loại trừ tạp niệm trong đầu, ý đặt tại Đan Điền, không lâu sau liền quên hết thảy xung quanh mình. Mãi tới khi cơ thể hắn bị người ta lay, hắn mới thoát ra khỏi cảnh giới không người không ta.

"Làm gì vậy?" Người lay hắn là Nguyên, Đồ nhịn sự cáu kỉnh vì bị quấy rầy trong lòng xuống, trầm giọng hỏi. Không biết vì sao, hắn cảm thấy miệng vết thương trên người tựa hồ không đau như lúc nãy nữa.

"Ta thấy hơi thở của ngươi rất yếu, cho rằng... Ngươi đang làm gì vậy? Sao còn chưa ngủ?" Nguyên ngượng ngùng đáp.

Nhận ra sự quan tâm từ trong giọng nói của đối phương, lòng Đồ hơi ấm lên, khó chịu vì bị quấy rầy trong nháy mắt đều biến mất sạch sẽ "Không có gì, giờ ta đi ngủ đây." Nói xong, hắn chậm rãi chọn tư thế không để đụng vào vết thương mà nằm xuống, trong lòng hắn thật ra cũng có chút khó hiểu chuyện mình vừa làm, tựa hồ đó chỉ là một thói quen, giống như phải làm, mỗi ngày đều phải làm...

Cứ như thế qua gần một lần trăng tròn, Đồ dần dần thích ứng cuộc sống như vậy, khổ dịch, bị đánh, rồi lại phải kiềm chế trước mỹ thực... Hắn đã bắt đầu biết phải làm thế nào mới khiến cái chân trái bị gãy giảm bớt trọng lượng phải gánh chịu, biết làm sao vết thương bị quất ở trên người nhìn qua đáng sợ, nhưng thực tế cũng không quá nghiêm trọng, làm sao mới có thể ăn no bụng, nhưng lại không cần ăn quá nhiều thịt nghêu và hắc quả. Đối với con người mà nói, gặp phải cảnh ngộ không tốt, một khi đã chịu đựng qua thời điểm gian khổ ban đầu kia, thì cũng đều sẽ quen. Đương nhiên, khả năng phục hồi nhanh chóng của thú nhân cũng có tác dụng không ít, nếu không, ở trong hoàn cảnh khốn cùng này, chỉ e không được vài ngày đã kiệt sức mà chết, làm gì còn có thể nói thích ứng hay không.

Thế nhưng mật quả thối. Tựa như thời gian trôi qua không thể ngăn lại, trong hoàn cảnh ẩm ướt, tanh tưởi, trái cây hư thối là chuyện không thể ngăn chặn. Hôm ấy, mệt nhọc một ngày, trở lại động, Đồ lại cầm lấy mật quả, ngón tay đâm vào trong thịt quả, nước quả mang theo vị ngọt thối rữa chảy ra khắp tay hắn. Ban đầu nó chỉ là một quả lớn cỡ đầu ngón tay, nhưng sau khi bắt đầu thối rữa, cho dù đổi hoàn cảnh khác, thì nó vẫn tiếp tục to ra vì thối rữa, mãi tới khi không thể nào thối đi được nữa. Vô luận Đồ làm như thế nào, quý trọng như thế nào, đều không thể thay đổi được kết cục này, cho dù chỉ là kéo dài thời gian thêm một chút hắn cũng không làm được, cho nên hắn chỉ có thể bất lực nhìn trái mật quả kia từng chút từng chút hư mất, mãi tới khi nó biến thành một đống nhão, mục nát, không thể cầm nổi nữa. Từ khi mật quả thối đi, ngực hắn cũng như mở ra một cái hố thối rữa, trống rỗng khiến hắn hốt hoảng. Thời gian đó, ai nói chuyện hắn cũng không quan tâm, cho dù Bối Mẫu lấy roi quất lên lưng hắn, hắn cũng như không có cảm giác. Mãi tới một ngày, đổi một Bối Mẫu khác trông giữ bọn họ.

Bối Mẫu mới tới này xinh đẹp hơn cả Bối Mẫu trước, cũng kiêu ngạo hơn, khiến cho các thú nhân ở động khác thường nhịn không được mà trộm nhìn qua, ngược lại thú nhân cùng động của Đồ lại không có phản ứng gì, mỗi một người bọn họ đều như cái xác không hồn, chết lặng mà dại ra, không có cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài, bao gồm cả Đồ. Vốn như vậy thì cũng nên bình an vô sự, kể cả khi tâm tình Bối Mẫu không tốt, chẳng qua chỉ đánh họ thêm mấy roi là cùng, bọn họ cũng không phải không chịu nổi. Thế nhưng Bối Mẫu này khác Bối Mẫu kia, tựa hồ không chịu nổi phản ứng lãnh đạm của các thú nhân với mình, ánh mắt y không khỏi dò xét trên người họ nhiều lần, sau đó liền thấy miếng xương thú khắc chữ ở trên cổ Đồ.

Ở tình huống thú nhân không mặc gì, miếng xương dùng dây da thú đeo trước ngực Đồ có vẻ vô cùng khiến người khác chú ý. Chỉ là đối với Đồ mà nói, thứ này thật giống như là một bộ phận trên cơ thể hắn, đã bị quên đi hoàn toàn, trừ phi một ngày nào đó không thấy mới có thể cảm nhận được. Mà thú nhân khác, mỗi ngày bọn họ đều mệt nhọc không chịu nổi, sao có thể chú ý đến chi tiết nhỏ này, còn Bối Mẫu quản lý bọn họ trước đây rất ít khi để mắt tới những thú nhân gầy yếu, tàn tật không có bất cứ giá trị gì. Cho nên Bối Mẫu mới tới này chính là người đầu tiên để ý tới sự tồn tại của miếng xương.

"Ngươi, đứng lại!" Bối Mẫu gọi Đồ đang nhích từng bước một khiêng đá, sau đó y đi qua, chỉ vào miếng xương trước ngực hắn "Cái đó, cho ta."

Đồ sửng sốt một lát, nhìn xuống chỗ Bối Mẫu kia chỉ, lúc này mới chú ý tới miếng xương thú đeo trên cổ mình. Trong phút chốc, phảng phất có cái gì đó bị kích động, trong đầu hắn chợt lóe vô số hình ảnh, chỉ là không đợi hắn phân biệt rõ ràng, liền cảm thấy cổ mình đau đau, miếng xương đã bị Bối Mẫu kia cầm trong tay. Hóa ra, Bối Mẫu đó không có kiên nhẫn đợi, nên đã tự mình ra tay.

Bối Mẫu lấy được miếng xương, cũng không xem phản ứng của Đồ, dù sao trong mắt y, thú nhân đã là của họ, đồ trên người thú nhân dĩ nhiên cũng là của họ. Cho nên y vừa ngắm nghía miếng xương, vừa nói "Nhanh chóng làm việc đi." Liền xoay người, tính đi tìm Bối Mẫu khác cùng nhau nghiên cứu thứ này. Nhưng mà y chưa đi được bao xa, liền nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng đá rơi mạnh xuống đất, còn chưa quay đầu nhìn xem xảy ra chuyện gì, cổ đã bị người từ phía sau bóp chặt.

"Trả lại cho ta!" Giọng nói khàn khàn vang bên tai.

Bối Mẫu bị hoảng sợ, theo bản năng giãy dụa, liền cảm thấy bả vai đau nhức, đúng là bị cắn mạnh vào. Y chịu không được kêu đau, lớn tiếng cầu cứu với tộc nhân của mình.

Những người khác, vô luận là Bối Mẫu, hay là thú nhân bị một màn bất chợt này đều làm cho sững sờ, vẫn là Bối Mẫu lấy lại *** thần trước, vội vàng chạy tới, trong tiếng tức giận mắng chửi, là tiếng roi như mưa rơi xuống người Đồ. Nhưng vô luận người bên ngoài dùng roi quất thế nào, hay là dùng tay đấm chân đá, thậm chí kéo dây xích đen, cũng không thể cạy tay hắn ra được. Lúc Bối Mẫu kia giãy dụa phản kháng, hai người cùng lăn xuống đất, miệng Đồ tuy buông lỏng ra, lại thật sự dám cắn rớt miếng thịt của Bối Mẫu kia xuống, tay vẫn bóp chặt cổ y.

"Trả lại cho ta!" Giọng nói khàn khàn lặp lại lời này.

Bối Mẫu kia bị bóp cổ tới mắt trợn trắng lên, đương nhiên không có nghe thấy lời này vào tai, ngược lại những người khác nghe thấy, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở "Ngươi lấy cái gì của hắn? Ngươi lấy cái gì của hắn… Không muốn chết thì mau trả cho hắn đi."

Nói vài lần, Bối Mẫu kia mới phản ứng lại, cố hết sức mở tay ra, miếng xương cuối cùng rơi xuống đất. Đồ nhìn thấy, lập tức buông tay, xông ra, giật miếng xương, nắm chặt trong tay. Các Bối Mẫu cùng với các thú nhân được họ chọn làm bạn đời luống cuống tay chân đỡ Bối Mẫu kia dậy, sau đó quay qua, bắt đầu tiếp tục đánh Đồ. Không còn lo ngại, bọn họ ra tay đánh người dĩ nhiên càng thêm tàn nhẫn. Đồ lại không phản kháng mãnh liệt như lúc nãy, chỉ ôm chặt miếng xương vào ngực, cuộn mình lại, tùy cho họ đánh. Nhưng nếu có người lại muốn cướp miếng xương từ tay hắn, tất nhiên hắn sẽ lại liều lĩnh phản kích, vì thế sau này cũng không có ai dám có ý định với miếng xương của hắn nữa.

Lần này kể cả Nguyên cũng không có cách cứu Đồ, đợi tới khi hắn bị ném trở lại huyệt động, đã bị đánh chỉ còn lại một hơi. Không chỉ cái chân mới lành lại bị gãy, ngay cả cái chân lành lặn kia, hai cánh tay cùng với xương sườn, khắp người có rất nhiều chỗ gãy xương, nhưng hắn vẫn nắm chặt miếng xương trong tay, giống như lúc trước cầm mật quả vậy, vô luận là ai cũng đừng nghĩ tới chuyện cạy ra.

Không ai cho rằng hắn còn có thể sống sót, bao gồm Nguyên. Thế nhưng Nguyên vẫn vì hắn đổi một tư thế không đè lên xương cốt bị gãy, thậm chí còn vì hắn lấy một miếng thịt và một trái hắc quả. Đáng tiếc hắn ăn không vô.

"Chỉ là một miếng xương thôi mà, Bối Mẫu muốn thì cho y đi, làm gì quan trọng bằng mạng sống được, sao ngươi lại ngốc thế?" Nguyên thở dài, từ khi tới đây, y đã nhìn thấy tử vong không ít, thế nhưng khi nhìn thấy người bạn mới tới này cũng bước lên con đường đó, y vẫn cảm thấy khổ sở.

Miếng xương... Đồ đang hỗn loạn chợt tỉnh táo lại, các ngón tay siết thật chặt, cảm nhận được miếng xương trong tay mới yên tâm, có lẽ bị thương tới phổi, hắn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, vừa mới hổn hển thở mạnh ra mấy cái, thì liền ho khan, ho tới mức cả người run rẩy, miệng đầy máu tanh, trước mắt trở nên tối sầm.

Cứ như vậy mà chết sao? Trong lòng hắn dâng lên sự không cam tâm, còn có nhớ nhung không diễn tả được, nhớ nhung cái gì, hắn nghĩ không ra, lại ngọ nguậy đưa cái tay bị gãy áp vào ngực, mãi tới khi miếng xương chạm vào vị trí trái tim, cả người hắn mới như tự tìm được chốn về. Khi ý thức dần dần tỏa ra, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một giọng nói ôn hòa, trong trẻo, thong dong, giống như gió khi mùa mưa mới tới, lướt nhẹ qua khiến lòng người ấm áp.

"Loại bỏ tạp niệm, tập trung *** thần, ý tại Đan Điền..." Đối với giọng nói này, hắn tràn ngập lưu luyến, còn có tín nhiệm, hắn theo bản năng làm theo, sau đó liền cảm thấy trong bụng dâng lên một dòng khí ấm áp, thuận theo mạch Nhâm ở giữa cơ thể đi lên, những nơi nó đi qua, như được ánh dương chiếu sáng, ấm áp, thoải mái. Một khắc đó, trong lòng hắn chợt dâng lên vui sướng to lớn, bỗng nhiên hắn mở mắt ra, giống như muốn nói cho ai đó, nhưng khi nhìn tới một mảnh tối đen xung quanh, hắn mới nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình, niềm vui mới dâng lên trong lòng lập tức chìm xuống, thay vào đó là mất mát, bi thương nồng đậm lấp đầy.

Đau đớn thể xác không như thủy triều xâm nhập nữa, trong đóng đêm, hắn mờ mịt mở to mắt, rất muốn đào ra ký ức rất quan trọng mà hắn đã đánh mất, nhưng ngoại trừ dẫn tới cơn đau đầu như muốn vỡ tung, hắn hoàn toàn không đạt được cái gì khác. Thật lâu sau, vô lực khép lại đôi mắt khô khốc, hắn tiếp tục dựa vào giọng nói trong đầu mà làm theo, chỉ là lần này khi lại thấy dòng khí ấm áp kia, hắn không còn vui mừng như lúc trước nữa.

Sáng hôm sau, Nguyên thức dậy, thấy hắn vẫn còn sống, trong lòng y dâng lên vài phần hi vọng, vì thế lúc làm công xong trở về lại mang theo thịt và trái cây. Lần này Đồ ăn được, thậm chí còn bảo Nguyên mang gậy gỗ và dây leo về, để hắn nối lại đoạn xương bị gãy. Đối với việc mạng của hắn lớn như vậy, các thú nhân khác không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ lạ, ngay cả Long không quá để ý tới hắn cũng không khỏi liếc qua nhìn.

116. Chương 116: Dọc Đường

Thời điểm Đồ nằm ở dưới động không thể nhúc nhích được, thì đoàn người Bách Nhĩ đã đi tới cuối con sông. Lúc ấy Bách Nhĩ mới biết bộ lạc của bọn họ cách biển không xa, chỉ mất bảy tám ngày đi bằng đường thủy,

nếu từ chỗ Đồ rơi xuống, đi một hai ngày là có thể đến, bởi vì lúc đi qua bộ lạc Đại Sơn có một khúc cong rộng. Đương nhiên nếu đi đường bộ, thời gian tốn kém không chỉ là gấp đôi đâu.

Sau khi Viêm biết chuyện xảy ra bên họ, liền phái mười người giúp đám người Bách Nhĩ cùng đi tìm người, đồng thời đồng ý sẽ thám thính tin tức ở những bộ lạc tới đổi muối.

Trước khi tới biển, ngoại trừ bộ lạc Đại Sơn, dọc đường họ còn gặp hai bộ lạc khác. Một là bộ lạc Tháp Tháp từng gặp ở tụ hội các bộ lạc, quan hệ của tộc trưởng Linh và Đồ hình như không tệ lắm, sau khi nghe tin Đồ mất tích, thế nhưng cũng phái năm thú nhân cùng đi tìm với họ. Bộ lạc Tháp Tháp sau khi trải qua thú triều còn có hơn bảy mươi người, thú nhân thì nhiều, á thú lại ít. Có điều ở tụ hội, bọn họ đã đổi được một số á thú, gộp lại vừa đủ một trăm người.

Thứ hai là một bộ lạc rất nhỏ, tên là Thanh Hà, chỉ có hai mươi ba người, trong đó có ba lão nhân, năm á thú, hai tiểu hài tử, còn lại là mười ba thú nhân, còn có ba người tàn tật. Bộ lạc Thanh Hà ở bên cạnh một con sông trên vách núi đá, bởi vì ở trên núi đá diện tích có thể dựng lều có hạn, nên họ ở khá rải rác, khoảng cách giữa hai lều hoặc là đi bằng đường đá nhỏ hẹp, hoặc là dùng dây leo để thông với nhau, cho nên vô luận là á thú hay tiểu hài tử, lão nhân, cũng đều đi đường núi rất nhanh nhẹn. Thú nhân đi săn cũng dựa vào dây leo để lên xuống. Vì thế so với các bộ lạc khác mà nói, nơi này khá an toàn, rất ít khi lọt vào tập kích của dã thú, nên trong thú triều cũng may mắn thoát khỏi. Thế nhưng, tuy an toàn, lại bởi vì thú nhân quá ít, người phải nuôi thì quá nhiều, cho nên cuộc sống cũng rất khó khăn.

Đám người Bách Nhĩ đến đây khiến người trong bộ lạc cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là sợ hãi, bởi vì nhân số của bọn họ và nhân số bộ lạc Thanh Hà gần như ngang nhau, nếu xét về sức chiến đấu, đương nhiên là vượt qua bộ lạc Thanh Hà nhiều. Mãi sau khi xác định những người tới không có địch ý, người trong bộ lạc Thanh Hà mới yên lòng, còn về Đồ, thì lại không có ai thấy qua.

Tối hôm đó vì mưa quá lớn, nhóm người Bách Nhĩ không thể không tá túc ở bộ lạc Thanh Hà. Nhóm người Bách Nhĩ là tự đi săn, bởi vậy lúc phát hiện người cho mình ở nhờ, vô luận thú nhân hay á thú, thức ăn phân tới đều không đủ no bụng, thì mới chú ý tới tình cảnh khốn cùng của họ. Vì thế lúc này lại ra ngoài săn hai con thú đem trở về chia cho họ.

"Các người có tình nguyện gia nhập bộ lạc chúng ta không?" Sau khi ăn xong, Bách Nhĩ tìm tới tộc trưởng của họ, là một lão thú nhân, đơn giản giới thiệu tình trạng bộ lạc mình, sau đó y hỏi vấn đề này. Mặc dù trong mắt y, bộ lạc Thanh Hà đã mạt, ngoại trừ con đường gia nhập vào bộ lạc khác thì không còn lựa chọn nào cả, nếu không chờ tới ngày họ bị diệt hết, thế nhưng cố hương khó rời, khó đảm bảo bọn họ biết rõ hậu quả như thế, nhưng cũng không có cách bỏ nơi đây, bỏ tên của bộ lạc mình được.

"Ta muốn thương lượng với những người khác một chút." Nghe y nói, lão tộc trưởng không khước từ ngay, mà là nói như vậy. Sau đó lại không hề trì hoãn, đội mưa ra khỏi lều. Không qua bao lâu liền mang về vài thú nhân trẻ tuổi.

"Ngươi có thể làm chủ sao?" Một thú nhân hơi hoài nghi hỏi Bách Nhĩ, bởi vì không nói bộ lạc của hắn, mà cả những bộ lạc khác hắn từng thấy cũng không có chuyện á thú làm chủ.

"Bách Nhĩ đương nhiên có thể." Bách Nhĩ còn chưa mở miệng, Hạ đã giành nói. Phàm là người cùng ngày tiến vào thung lũng đều biết, cho dù Tát làm thủ lĩnh, nhưng quyền uy của Bách Nhĩ cũng không vì vậy mà suy yếu chút nào.

Bách Nhĩ nhìn một lát, nhưng không nói gì, trong lòng y lại nghĩ, hẳn là nên nói với đám Hạ Kỳ một chút. Nay thủ lĩnh bộ lạc là Tát, dù cho Tát không quan tâm, cũng không thể lại để người khác vượt mặt Tát được, bao gồm cả y và Đồ, để tránh những người mới gia nhập và bộ lạc khác xem nhẹ uy nghiêm của Tát.

"Lão nhân cùng thú nhân tàn tật cũng nhận sao?" Thấy y không phản bác, thú nhân trẻ tuổi kia vì thế lại hỏi.

"Ừ." Bách Nhĩ không chần chừ, cười nói "Bộ lạc chúng ta cũng có không ít lão nhân và thú nhân tàn tật." Cũng không thể bỏ mặc những người đó được.

"Được." Lúc này thú nhân trẻ tuổi đưa ra quyết định.

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, không ngờ đối phương thẳng thắn như thế… dễ dàng tin tưởng người khác như thế, nếu là y có ý đồ xấu, họ như vậy chẳng phải sẽ rất thiệt thòi sao?

"Vậy tới khi các ngươi tìm được người, lúc quay lại, chúng ta sẽ theo các ngươi trở về." Lão tộc trưởng nói, sau đó trên mặt lộ ra một tia ngượng ngùng "Bộ lạc chúng ta ít người, chỉ có thể cử ra một thú nhân đi cùng các ngươi thôi, cần nhiều hơn sợ là không được."

"Các ngươi không sợ ta lừa các ngươi sao?" Bách Nhĩ nhịn một lát, vẫn là không nhịn được mà hỏi ra.

"Sao ngươi phải lừa chúng ta?" Lần này đến lượt tộc trưởng cùng thú nhân trẻ tuổi kia cảm thấy kỳ quái.

Bách Nhĩ im lặng, đột nhiên y phát hiện dù ở đây đã lâu như vậy, y vẫn không quá quen với suy nghĩ của thú nhân.

Chuyện đã được quyết định, đám người Bách Nhĩ ở lại bộ lạc Thanh Hà vài ngày, sau khi tìm kiếm ở rừng núi lân cận một lần vẫn không thấy người, họ mới tiếp tục xuôi dòng đi xuống. Y vốn không tính lấy người từ bộ lạc Thanh Hà để đi cùng, vì trong nhóm đã có quá nhiều người rồi, thế nhưng lão tộc trưởng nói ở bờ biển có không ít bộ lạc, tập tục của mỗi bộ lạc lại khác nhau, có người quen thì dễ tiếp xúc hơn, cho nên họ vẫn muốn cử ra một người đi cùng.

117. Chương 117: Đi Bằng Đường Thủy

Thú nhân bộ lạc Thanh Hà đi cùng nhóm người Bách Nhĩ tên là Chiêm. Tuy ở ven sông, nhưng người bộ lạc Thanh Hà không có làm ra thuyền hay bè, hiển nhiên do người ít quá, cộng thêm thiếu công cụ, nên bọn họ đi đổi muối đều bằng đường bộ, so với đi bộ tới bộ lạc Đại Sơn, bờ biển cách họ gần hơn một chút. Thế nhưng dù gần cũng không gần bằng đi đường thủy.

Vừa lên bè, Chiêm nằm sấp cả người lên mặt bè, hai tay, hai chân bám chặt vào khe hở của bè trúc. Mỗi người bộ lạc Bách Nhĩ và bộ lạc Đại Sơn, Tháp Tháp mới đầu cũng như vậy, nên không ai cười hắn, ngược lại chừa chỗ cho hắn. Đợi tới khi bè đi được một đoạn, Chiêm xác định bè không chìm xuống, mới thử ngồi dậy thăm dò, sau đó đứng lên…

Mưa to mới ngừng, nước sông chảy xiết, bè đi như tên, gió lạnh thổi mạnh, chỉ thấy rừng núi hai bên sông vội vàng lùi lại, khiến lòng người có cảm giác hào hùng. Dù lúc Chiêm chạy nhanh nhất cũng không có cảm giác này, quay đầu lại nhìn, tuy đường sông đã quẹo mấy lần, nhưng vẫn có thể thấy bộ lạc của hắn ở trên vách núi, hắn nhịn không được ngửa mặt lên trời gầm dài, chấn động rừng núi, dù dọa những con thú biết bay. Xa xa, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vài điểm đen xuất hiện ở sườn núi của bộ lạc, hiển nhiên là tộc nhân bị tiếng gầm của hắn dẫn tới. Hắn cười ha ha, chỉ cảm thấy vui sướng nói không nên lời.

Thú nhân khác bị hắn ảnh hưởng, cũng lần lượt noi theo, tiếng hổ gầm, sói rú, báo gào, sư tử gầm hỗn tạp xen lẫn với nhau, làm cho tai người bắt đầu thấy đau, dã thú thì né tránh. Ngay cả Tiểu Cổ cũng thấy hưng phấn, grào grào kêu theo, tạm thời xua tan đi buồn bã, khổ sở khi không thấy a phụ của nó.

"Ngươi đừng kêu." Hạ vỗ vai Phong, cười hì hì nói.

Phong buồn bực một hồi. Hình thú của cậu đã không oai phong thì thôi, ngay cả tiếng kêu cũng chẳng ra sao, mấy ngày này khiến cậu không có cách nào vượt qua cả. Thú nhân khác thấy bộ dáng bực bội, uất ức của cậu, không khỏi ồn ào cười to. Bách Nhĩ mỉm cười, vỗ vai con khỉ con, thản nhiên đứng lên, đột nhiên dồn khí tại Đan Điền, thét dài một tiếng, tựa như tiếng rồng gầm, trong trẻo, cao vút, hướng thẳng lên trời xanh, đè tiếng kêu của các thú nhân xuống.

Qua hồi lâu, tiếng gào dừng lại, dư âm lại vẫn quanh quẩn trong rừng núi, thật lâu cũng không tan biến. Trên bè im lặng một lát, sau đó không biết là ai lên tiếng trước, mà sôi nổi gào lên. Những người khác thì thôi, đi theo mấy ngày, đối với năng lực của Bách Nhĩ họ cũng biết chút ít, Chiêm lại là lần đầu tiên biết một á thú còn có thể phát ra tiếng gào chấn động hơn thú nhân, khiến hắn ngạc nhiên tới mức trợn mắt, há hốc mồm, nửa ngày cũng không nói nên lời.

"Kể cả không cần hình thú, chưa chắc đã kém hơn người khác." Bách Nhĩ quay đầu, nói với con khỉ con nhìn y đầy sùng bái, nói "Huống chi hình thú của ngươi nhẹ nhàng, linh hoạt, đi lại như gió, là người khác kém

hơn ngươi đấy."

"Ngươi thật sự nghĩ như vậy sao?" Phong có chút không thể tin được mà hỏi. Bởi vì liên quan tới hình thú, nên cho tới nay cậu đều rất tự ti, đây vẫn là lần đầu tiên cậu được người khác khẳng định năng lực, nhưng lại đến từ một á thú.

"Đương nhiên." Bách Nhĩ bật cười. Trong mắt y, Phong vẫn là đứa trẻ chưa lớn, cổ vũ là chuyện không thể thiếu, để tránh hình thành tính tự ti, nhát gan.

"Nhưng mà ta không săn thú được..." Biểu tình vui mừng của Phong còn chưa lộ hết ra đã bị chán nản thay thế. Trong mắt cậu, điều quan trọng nhất là thú nhân phải biết săn thú, nếu không thì á thú sẽ không lựa chọn làm bạn đời đâu.

"Không sử dụng được sức thì có thể sử dụng đầu óc." Bách Nhĩ thở dài, nghĩ một lát, đưa tay cầm cây sào trong tay Kỳ, vừa tùy ý khống chế bè di chuyển, vừa chú ý tới mặt sông, sau đó chỉ thấy y ra tay như điện, không đợi các thú nhân phản ứng lại, một con cá dài bằng hai cánh tay đã bị ném lên trên bè. Tiểu Cổ vội vàng nhào qua, đè con cá lớn vẫn nhảy kia lại, đâm xuyên qua bụng nó, để mất công nó nhảy xuống nước.

"Lát nữa có canh cá để ăn rồi." Bách Nhĩ ném cây sào trả lại cho Kỳ, cười nói, sau đó nhìn Phong "Ta muốn bắt cá, nhưng không cần nhảy xuống nước. Ngươi hiểu không?" Nói xong, y lại cúi đầu nhìn qua Tiểu Cổ vừa giữ cá, vừa ngửa đầu cười với y, hỏi "Con có hiểu không?"

"A mạt, con hiểu ạ!" Tiểu Cổ đáp vừa nhanh vừa vang dội. Chủ yếu vẫn là ở lâu cùng Bách Nhĩ, mưa dầm thấm đất, nên nó có thể nhanh chóng nắm bắt được ý tứ Bách Nhĩ muốn truyền đạt.

Mắt Bách Nhĩ lộ ra ý cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Cổ tán thưởng, rồi ngồi lại ở đầu bè, im lặng nhìn về phía hai bờ sông, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở đó.

Các thú nhân đều lộ biểu tình đăm chiêu suy nghĩ, chỉ có Tiểu Cổ lấy dao trúc ra, chân tay nhanh nhẹn xử lý cá. Họ có mang theo một vài vỏ quả bông, nhẹ nhàng, lại còn có thể nấu canh ăn trên đường. Bách Nhĩ tự biết trong bụng mình có con nhỏ, về mặt ăn uống liền chú ý hơn một chút, không tiếp tục chỉ làm theo ý mình nữa, các thú nhân khác cũng rất săn sóc y, lúc đi tìm người thường sẽ thuận tay hái một ít trái cây và rau dại y thích ăn về.

"Bách Nhĩ." Lúc trên bầu trời lại bắt đầu lớt phớt mưa, Phong đột nhiên gọi.

Bách Nhĩ thu hồi ánh mắt, quay đầu.

"Ngươi thật sự cảm thấy ta rất hữu dụng sao?" Phong hiển nhiên đã suy nghĩ cẩn thận ý của Bách Nhĩ, chỉ là còn cần một lời khẳng định thôi.

Bách Nhĩ gật đầu, khóe môi mang theo ý cười nhợt nhạt.

Mắt Phong sáng lên, sau đó xấu hổ một lát, mặt đỏ lên, nói "Bách Nhĩ, nếu như... ta nói nếu như không tìm thấy Đồ, ngươi có thể làm bạn đời của ta không?"

Kỳ đang chèo sào chợt trượt tay một chút, xém nữa là làm rơi sào xuống nước. Hạ đang suy nghĩ lời của Bách Nhĩ, nghe vậy liền ngẩng đầu, ánh mắt không tốt trừng con khỉ xanh đang khẩn trương chờ câu trả lời kia. Các thú nhân khác mặc dù thấy hơi lạ, nhưng phản ứng không lớn như hai người đó, dù sao thời gian ở chung còn ngắn, nên họ cũng không quá khắc sâu, chỉ cảm thấy á thú mất bạn đời, một lần nữa lại tìm bạn đời khác là chuyện rất bình thường. Tiểu Cổ đang cắt cá thành từng khúc, bỏ vào trong vỏ quả, động tác cứng đờ lại, không nhìn Phong, mà là nhìn về phía Bách Nhĩ.

Ánh mắt Bách Nhĩ lộ ra biểu tình bất ngờ, nụ cười ở khóe môi dần biến mất, rồi trở nên lạnh nhạt "Ta sẽ tìm được hắn." Dừng một lát, y mới lại nói "Trừ Đồ, ta sẽ không làm bạn đời của ai khác." Y không biết nếu không có lần tẩu hỏa nhập ma đó, y có chấp nhận Đồ không, thế nhưng hiện tại, y có thể khẳng định, kể cả không có Đồ, y cũng sẽ không chấp nhận những người khác.

Nói xong, y không nhìn phản ứng của con khỉ con, mà quay đầu, mắt nhìn về hai bên bờ sông, chỉ là trong đôi mắt ấy có thêm một tia sầu lo. Y biết những thú nhân này không cho rằng Đồ còn sống, chỉ có mình y kiên trì thôi. Thế nhưng nếu không kiên trì, sao y có thể xứng đáng với thú nhân lúc trước đã vì y mà chảy xuống những giọt nước mắt kia, sao có thể xứng đáng với tâm ý khi hái mật quả của người ấy.

Phong nắm đầu, có chút khổ sở, lại không phải bởi vì bị từ chối, mà là vì ý tứ trong lời nói của Bách Nhĩ "Bách Nhĩ, ngươi giận ta à?"

"Không." Bách Nhĩ cũng không quay đầu lại nói, giọng nói bình thản, trước sau như một. Nếu Phong nói câu đó khi y mới biết Đồ rơi xuống núi, thì cậu không tàn, cũng sẽ bị y đánh cho trọng thương, thế nhưng qua lâu như vậy, Bách Nhĩ cũng đã bình tĩnh lại, y cũng biết tiểu thú nhân này không có ác ý, dù trong lòng y không vui, nhưng cũng sẽ không giận cá chém thớt.

Cổ nhét cá và dao vào tay Ân, tự mình đi rửa tay, sau đó hung dữ trừng Phong, rồi hóa thành hình thú, ngồi xuống bên cạnh Bách Nhĩ "A mạt, chúng ta sẽ tìm được a phụ." Nó dùng đầu cọ vào cánh tay của Bách Nhĩ, nói.

"Ừ." Bách Nhĩ bất giác đưa tay xoa nhẹ lên đầu nó, nghĩ tới lúc trước mình không đồng ý làm bạn đời của Đồ, hắn cũng thường xuyên hóa thành hình thú đi bên cạnh mình như vậy, trong lòng y không khỏi cảm thấy trống rỗng, khóe mắt cay cay.

Bóng dáng hai cha con tựa vào nhau thật đẹp đẽ, ấm áp, thế nhưng không hiểu sao các thú lại thấy đau lòng. Hạ im lặng đi tới sau lưng Phong, đạp mạnh vào mông cậu một cái, đương nhiên là có khống chế sức lực, không đạp cậu ta xuống nước. Ân chỉ ngẩng đầu nhìn, liền tự nhiên nhận công việc của Cổ, nhanh chóng và linh hoạt lóc hết xương cá đi.

Phong bị đạp cũng không giận, ngược lại có chút áy náy, cậu gãi mái tóc mềm, ngắn của mình, tới gần phía sau Bách Nhĩ "Bách Nhĩ, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm Đồ trở về." Nếu Đồ không trở lại, Bách Nhĩ không bao giờ tìm bạn đời nữa, chẳng phải là rất đáng thương sao.

Cho nên mới nói, phần lớn thú nhân đều rất thành thật, giống như thú nhân bộ lạc Thanh Hà, giống như Phong, người khác nói gì thì chính là cái đó, chỉ có Đồ là ngoại lệ thôi. Nếu Đồ cũng tin Bách Nhĩ không tìm bạn đời, thì làm sao có khả năng ôm người mình thích trong tay được, cũng sẽ chẳng có nhiều chuyện xảy ra sau này.

"Cảm ơn." Bách Nhĩ biết đối phương là thật tâm, đương nhiên sẽ không so đo chuyện phía trước nữa, y quay đầu, cười, nói cảm ơn, xem như nhận lời xin lỗi của con khỉ con.

Phong rốt cuộc thở nhẹ ra, ngây ngô cười hì hì mấy tiếng, sau đó đột nhiên quay đầu, đánh về phía Hạ mới đạp cậu, Hạ không kịp đề phòng, vừa vặn bị đánh tới, những người khác cuống quýt tránh ra, bè trúc lay động một trận, liền nghe bùm một tiếng, hai người cùng rơi xuống sông. Chẳng qua bao lâu, hai người ướt nhẹp lại bò lên, khiến cho những người khác cười to một trận, xóa đi nặng nề phía trước không ít. Chiêm thấy một màn như vậy, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, hắn đột nhiên cảm thấy đồng ý gia nhập bộ lạc của họ có lẽ là một quyết định không tệ.

Bè đi hai ngày, lại không tìm thấy dấu vết của người kia, mãi tới khi đi vào biển khơi. Men theo biển, tìm nửa ngày, mới tìm được chỗ lên đất liền. Ngoại trừ Chiêm, các thú nhân khác đều thán phục khi nhìn thấy biển rộng lớn, mênh mông, ngay cả Bách Nhĩ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy biển, dù cho nghe nói nhiều, cũng không bằng cảm xúc khi tận mắt nhìn thấy.

"Không ngờ đi đường thủy nhanh như vậy." Chiêm cũng thán phục không thôi, vì thời gian bớt đi được rất nhiều so với dĩ vãng "Trước kia có người trong chúng ta cũng đi đường sông, nhưng bị Đại Sơn chặn lại, nên chỉ có thể đổi tuyến đường. Theo đường chúng ta đi, phải rất lâu mới có thể tới bờ biển. Nên mỗi lần phân ra mấy người đi đổi muối, người trong bộ lạc phải đói rất lâu."

"Lúc không đổi muối, ta thấy các ngươi cũng ăn không no mà." Thú nhân thẳng tính, nghĩ gì liền nói đó.

Chiêm sờ đầu, có chút ngượng ngùng "Vẫn là có thể ăn no nửa bụng. Lúc đổi muối, chỉ tốt hơn mùa tuyết rơi một chút thôi." Nói tới đây *** thần hắn phấn chấn lên "Có điều, hiện tại có biện pháp này của các ngươi, thì không cần vất vả thế nữa."

"Ô, ý của ngươi là vẫn muốn ở lại đó?" Tính Hạ cởi mở, rất dễ thân quen với người khác, mà hắn cũng thích nhất là trêu đùa người khác.

Chiêm sửng sốt một lát, mới phản ứng lại, cười hì hì "Ta quên mất."

Hạ thấy bộ dáng ngốc nghếch của Chiêm, cũng không nhẫn tâm trêu hắn nữa, vì thế quay qua xoa đầu Phong đang đứng bên cạnh mình. Hắn chỉ cảm thấy tóc con khỉ này không giống các thú nhân khác, mềm mềm, sờ thật thoải mái. Phong thấp hơn hắn một cái đầu, xoa như vậy rất tiện. Phong tự biết ở trên bờ mình đánh không lại hắn, mặt cậu đầy nhẫn nại, mặc cho hắn động tay động chân, trong lòng lại nghĩ làm sao mới đòi lại được đây.

Đứng trên bờ cát, chỉ thấy xung quanh bằng phẳng rộng lớn, cùng với vách đá cheo leo, nhưng không có dấu vết của con người. Chiêm trèo lên một tảng đá lớn, ở trên đó cẩn thận phân biệt một lát, mới xác định được phương hướng. Đoàn người lại ngồi trên bè, dựa theo chỉ dẫn của Chiêm, ở chỗ nước cạn tìm khoảng một canh giờ, rốt cuộc mới thấy được người ở.

118. Chương 118: Bối Mẫu

Sự phồn hoa của các bộ lạc ven biển vượt xa dự đoán của Bách Nhĩ, mà các thú nhân khác ngoại trừ Chiêm cũng đều chưa từng thấy qua. Bọn họ có dùng da thú để làm lều trại, cũng có dùng đá và bùn đất, cây cỏ để dựng nhà ở, đều là xây ở sườn núi, cách bãi biển một khoảng, để ngừa thủy triều và gió biển xâm nhập. Mà ở những bãi đất cao bằng phẳng cũng phân bố lác đác một vài phòng ốc thấp bằng đá. Ranh giới giữa hai bộ lạc phân biệt rõ ràng, rất giống một thành trấn nhỏ. Theo Chiêm nói, ở đây mỗi lần trăng tròn đều có tụ hội các bộ lạc, bình thường cũng có người ở, nhưng không náo nhiệt như khi tụ hội. Mà cái gọi là không náo nhiệt này, trong mắt Bách Nhĩ và các thú nhân khác đã có thể sánh bằng tụ hội các bộ lạc khi mùa mưa bắt đầu ở bộ lạc Đại Sơn rồi.

Chiêm nói, một vài bộ lạc có điều kiêng kỵ rất kỳ lạ, giống như bộ lạc A Xương thì không được sờ lên nóc nhà, bộ lạc Giao Nhân tặng vải thì không được tùy tiện nhận, trước khi vào lều của bộ lạc Hi Lai phải lấy nước ở trong bồn đá bên cạnh thấm ướt mặt và tay, vân vân, có thể nói là vô cùng quái lạ. Những bộ lạc khác không nói, chỉ riêng bộ lạc A Xương, ai rảnh rỗi mà đi sờ nóc nhà của nhà người khác, sau khi bị nhắc nhở, trái lại còn xảy ra xung đột.

Bởi vì muốn ở lại đây một thời gian, nhưng không mang đồ dựng lều, vào mùa mưa không tìm ra chỗ ở là không được. Cho nên Chiêm đưa người tới thẳng một bộ lạc hắn quen biết lại không có tập tục kỳ lạ. Tìm tới tộc trưởng của họ, mượn mấy gian nhà đá để ở. Đương nhiên, cái giá phải trả là mỗi ngày đưa cho họ một vài con mồi. Bộ lạc ven biển chủ yếu là ăn hải sản ở ven biển, khả năng săn thú lại hơi yếu, nên họ thấy con mồi ở rừng núi rất hiếm lạ.

Nhà đá nơi này không có rộng rãi, kiên cố như đám người Bách Nhĩ xây, vừa thấp vừa chật hẹp, ra vào đều phải khom lưng, thế nhưng có thể che gió che mưa đương nhiên là tốt hơn qua đêm ở ngoài trời. Do ngại Bách Nhĩ là á thú mà lại có bạn đời, nên xếp y và Cổ ở riêng một gian nhà đá, các thú nhân còn lại đều là bốn năm người chen chúc một gian. Sau khi sắp xếp xong, hai mươi ngày liên tục, mỗi ngày phân mười người đi bộ khoảng nửa ngày vào rừng núi săn thú, còn lại thì di chuyển tới các bộ lạc, hỏi thăm tin tức về Đồ. Nhưng tìm khắp các bộ lạc ven biển cũng không nghe ngóng được tin gì liên quan tới Đồ. Mà trong thời gian này, Phong lại luyện ra khí cơ, khiến cho Hạ và Kỳ chưa có phản ứng gì bị kích thích không nhỏ. Chuyện này lại khiến Bách Nhĩ nhớ tới con thú trắng kia, vô luận cố gắng thế nào cũng không luyện ra khí được, sự bận tâm trong lòng y vì thế lại càng sâu hơn.

Biết mỗi lần trăng tròn là một lần tụ hội, sẽ có nhiều bộ lạc đến hơn, nên dù không tìm được kết quả mong muốn, nhưng họ không lập tức rời biển, mà vừa săn con mồi, vừa chờ trăng tròn tới. Đương nhiên, đoạn thời gian này cũng không phải không có thu hoạch. Chí ít ở nơi này có thể đổi được rất nhiều thứ trước đây họ chưa thấy, như những lớp da màu trắng, mềm, mảnh của bộ lạc Giao Nhân, muối biển trắng ***, động vật biển phơi khô, trái cây biển và hải sản kỳ lạ... Mấy thứ này nếu đem về bộ lạc đương nhiên sẽ có tác dụng không ít. Bọn họ còn thám thính được một tin là trên tiểu đảo giữa biển có một bộ lạc tên là Bối Mẫu, trong đó toàn là á thú đẹp, mỗi lần trăng tròn họ sẽ tới tụ hội, mang theo một đám thú nhân muốn kết bạn đời với mình về. Tiểu đảo Bối Mẫu ở nơi nào lại không có ai biết, mỗi người bọn họ tới đều là hóa thành con sò trắng khổng lồ, kết lại với nhau, hình thành một khối lớn hoàn chỉnh màu trắng, trôi nổi trên biển để tới đây, giống như mây ở trên trời. Cũng dùng cách thức tương tự để mang thú nhân đi cùng họ và đồ vật đổi trở về. Ngay cả Giao Nhân có thể lặn sâu dưới biển cũng không thể bơi đi xa được như họ,

cho nên ai cũng biết có một bộ lạc tên là Bối Mẫu, cũng từng gặp qua Bối Mẫu, nhưng lại không có ai biết được vị trí chính xác của Bối Mẫu.

"Mỗi lần tới đây họ đều mang đi một vài thú nhân, cũng chẳng biết chỗ họ có bao nhiêu á thú nữa." Lúc Chiêm nói lời này, trên mặt lộ ra biểu tình ngưỡng mộ, hiển nhiên là hắn rất quý mến những á thú xinh đẹp này. Nếu không phải luyến tiếc rời bộ lạc, chắc hắn cũng tình nguyện đi cùng Bối Mẫu rồi.

Thú nhân khác nghe đến đó, đều tỏ ra rất hứng thú với bộ lạc Bối Mẫu kia. Còn Bách Nhĩ thì lại đang suy nghĩ có phải Đồ bị họ mang về không, nên mặc kệ dự tính ban đầu là gì, mọi người đều nhất trí ở lại đây chờ tới tụ hội các bộ lạc.

Trong hi vọng của mọi người, tụ hội các bộ lạc đúng hạn lại tới. Mấy ngày đó, xung quanh những căn nhà đá có sẵn, có rất nhiều lều trại được dựng lên tạm thời, chi chít kéo dài thật xa. Nhóm Bách Nhĩ đã chuẩn bị không ít con mồi, còn tươi hoặc là đã ướp muối để đổi vài thứ đem về bộ lạc.

"Bên này không bị thú triều ảnh hưởng sao?" Nhìn thấy nhiều người như vậy, Bách Nhĩ nhịn không được hỏi tộc trưởng bộ lạc cho họ mượn chỗ tá túc.

"Có, nhưng không lớn." Tộc trưởng kia trả lời "Thú trong rừng núi không thích vị tanh hôi của động vật biển, chúng ta ném nội tạng của động vật ngoài biển men theo rìa rừng núi, nên mấy con thú kia không lại đây. Còn động vật ở biển, vì mùa tuyết rơi mới qua, mặt biển còn đóng băng, phải dùng sức mới đập bể được, nên cũng không có vấn đề gì."

Bách Nhĩ còn định nói cái gì, liền phát hiện các thú nhân vốn đang giao dịch lại rối loạn lên, sau đó nhao nhao chạy ra ngoài bờ biển.

"Bối Mẫu đến rồi." Tộc trưởng nói, nhưng không nhúc nhích, sợ hãi không dễ phát hiện chợt lóe trong mắt rồi nhanh chóng biến mất.

Bách Nhĩ bắt lấy phản ứng của đối phương vào mắt, nhưng y không hỏi cái gì, mà là cùng nhìn ra ngoài biển xa. Quả như Chiêm miêu tả, ở trên mặt biển xanh biếc có một khối lớn như tảng băng trôi, màu trắng trong, đẹp tựa mây trắng trên bầu trời, tới khi đến gần mới nhìn rõ là một cái hình quạt lớn bằng vỏ sò xếp chồng lên nhau hợp thành, kích thước còn to hơn bồn để tắm. Mà ở vòng ngoài cái vật trôi nổi màu trắng kia, chính là những cánh tay thon dài, trắng nõn vươn ra, đồng loạt cử động, vừa quỷ dị vừa đẹp mắt. Bách Nhĩ gần như cho rằng trong từng cái vỏ sò đều giấu một người, mãi tới khi họ cập bờ, sau đó tản ra ở nước cạn, nhanh chóng hóa thành hình người, vỏ sò ban đầu cũng không còn thấy, y mới bỏ đi suy nghĩ đó.

Đó là một nhóm nam tử tuấn mỹ, có dáng người thon thả, mái tóc dài tới eo. Sau khi họ hóa thành hình người, liền dùng một thứ mềm mại, màu trắng quấn quanh hông. Đối với sự phân biệt thú nhân và á thú ở nơi này, quan điểm trong lòng Bách Nhĩ là, thú nhân có thể hóa thành hình thú, á thú lại không thể, tóc thú nhân không mọc dài được, nhưng có râu, tóc á thú dài, lại không có râu. Còn khả năng sinh đẻ thì không thể dùng mắt nhìn được, đương nhiên không được xét vào điều kiện để phân biệt. Cho nên, hiện tại y thấy hơi rối loạn.

"Họ là á thú?" Giọng nói của y hơi lạ, cảm thấy đại lục thú nhân này hết lần này tới lần khác lại nảy sinh cái mới cho y nhận biết.

"Chắc vậy." Tộc trưởng bị hỏi thì chần chừ một lát, gãi đầu, nói, hiển nhiên vị tộc trưởng này cũng không xác định "Thế nhưng nếu họ không phải á thú thì sao lại mang thú nhân chứ không phải á thú về?"

Bách Nhĩ nhất thời có cảm giác không biết phải nói gì cho phải. Có điều khi nhìn thấy các thú nhân tới cùng y lộ ra ánh mắt ham muốn, y vẫn ra nghiêm lệnh, họ không được tự tiện rời đi cùng Bối Mẫu, nếu họ thật sự muốn Bối Mẫu làm bạn đời, cũng phải đợi trở về rồi tính. Còn lần này, y nhất định phải đem họ về bộ lạc không thiếu một người, nếu không sẽ chẳng có cách nào nói với tộc trưởng của bọn họ. Nghe y nói, tia sáng trong mắt các thú nhân ảm đạm đi nhiều, có điều cũng không phải quá thất vọng, bởi vì tụ hội ở đây cứ một lần trăng tròn lại có, nếu họ thật sự muốn, cũng chẳng cần đợi quá lâu, nói không chừng lần sau có thể mang theo vài người bạn tốt đi cùng.

Ngoại trừ vải trắng quấn quanh hông, các Bối Mẫu không đem theo thứ gì khác, xem ra lần này họ chỉ tới để mang vài thú nhân về. Bách Nhĩ suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định tự mình tới chỗ họ hỏi thăm

chuyện của Đồ.

119. Chương 119: Trở Về

Thủ lĩnh của Bối Mẫu tên là Thanh La, mắt dài mi cong, mũi thẳng môi dày, không thanh tú như á thú bộ lạc trong rừng núi, nhưng cũng không quá thô kệch như thú nhân, đúng là dung mạo đẹp hoàn hảo. Mỗi một Bối Mẫu gần như đều có diện mạo như vậy, thế nhưng Thanh La là người đẹp nhất trong đó, ở giữa hai lông mày có một nốt ruồi son, chia khuôn mặt xinh đẹp thành hai phần, khiến người ta bị mê hoặc.

Bách Nhĩ cảm thấy nếu mình yêu thích nam tử, tất nhiên cũng sẽ bị người này hấp dẫn. Đương nhiên đó chỉ là nếu như mà thôi, tuy hiện tại y đã chấp nhận Đồ, thế nhưng không có nghĩa y sẽ có cảm giác tương tự thế với các nam nhân khác.

Thanh La không có sự kiêu ngạo như á thú thông thường, lời nói của y ôn hòa, thân thiết, khiến người ta bất giác sinh hảo cảm. Thế nhưng Bách Nhĩ lại cảm thấy một cảm giác quen thuộc đã lâu không gặp ở trên người y. Chẳng qua sau cái vẻ thân thiết đó là một nụ cười dối trá, không để lộ ra sự lãnh đạm, dưới đôi mắt xinh đẹp kia là sự u ám và tính kế, trong phút chốc Bách Nhĩ có cảm giác như quay ngược lại thời gian, giao tiếp cùng mấy tên quan lại lõi đời, sự cảnh giác lười biếng lâu nay lập tức thức tỉnh.

Vẫn duy trì tính thật thà của đại lục thú nhân mà hỏi thẳng Thanh La vài câu, từ miệng đối phương biết rằng họ chưa từng gặp Đồ, Bách Nhĩ nói cảm ơn rồi rời đi, nhưng trong lòng lại hạ quyết định, đi tìm đảo Bối Mẫu.

Bối Mẫu chỉ ở lại tụ hội một ngày, bọn họ vốn tới trễ, lúc này bộ lạc muốn tới cũng đã tới đủ, người tình nguyện đi theo họ rất nhanh chóng được chọn ra, cũng không nhiều, chỉ là năm sáu người, đều là thú nhân không có người nhà, tới từ bộ lạc xa xôi. Bởi vì để ý nhóm Bối Mẫu này, nên Bách Nhĩ lập tức nhận ra mấy bộ lạc ở gần lại không có một thú nhân nào tiến lên tìm bạn đời, điều này càng làm cho sự hoài nghi trong lòng y sâu hơn.

Lúc Bối Mẫu rời đi là chiều tối, họ lại kết thành một vật màu trắng, để các thú nhân ngồi ở trên, sau đó rời bờ biển. Bách Nhĩ dặn đám Kỳ Hạ vài câu, nói với họ, y sẽ rời đi vài ngày, để họ nhân dịp y không ở đây, tiếp tục thám thính chuyện mất tích của Đồ, đồng thời tìm nguyên liệu để làm thêm hai cái bè, tới lúc đó để chở đồ vật mang về. Cổ ngược lại muốn đi cùng, nhưng Bách Nhĩ không đồng ý, dù sao đối mặt với chủng tộc y chưa nắm rõ chi tiết, mà lại ở trên biển lớn, dù Bách Nhĩ tự cho mình võ công không kém cũng không dám chủ quan.

Nhìn sắc trời tối đi, Bách Nhĩ mang theo nón, áo mưa để ngừa trời đột nhiên đổ mưa, tìm tới bè trúc họ giấu trong bãi đá ngầm, không lấy sào trúc, cứ như vậy đứng ở đầu bè, dùng nội lực truyền xuống dưới chân, điều khiển bè nhanh chóng đuổi theo hướng Bối Mẫu biến mất. Tốc độ Bối Mẫu đi cũng không nhanh, chỉ non nửa canh giờ đã thấy dấu vết của vật màu trắng trong đêm đen. Bách Nhĩ hạ tốc độ xuống, đi xa xa ở phía sau. May mà hôm nay không đổ mưa lớn, nếu không sao có thể thuận lợi như vậy.

Có lẽ là chưa từng lo lắng có người có thể theo dõi họ trên biển, nên các Bối Mẫu căn bản không chú ý đàng sau, còn vài thú nhân kia, bởi vì lúc này bị vây giữa biển khơi rộng lớn, đen kịt, vô bờ bến, khiến hưng phấn ban đầu khi được lựa chọn của họ biến thành run sợ, là sợ Bối Mẫu tản ra làm họ rơi xuống biển, nên làm gì còn tâm tư đi chú ý chuyện khác.

Đi một đêm như thế, thời điểm mặt trời dần mọc lên ở phía Đông, phía trước rốt cuộc hiện ra một hòn đảo có núi cao thác ghềnh, và rừng cây nhiều màu sắc. Cái tiểu đảo đó rất lớn, giống như một mỹ nhân nằm nghiêng trong biển. Bách Nhĩ thấy các Bối Mẫu tới gần tiểu đảo, y vội vàng ngừng lại, mãi tới khi bọn họ mang theo thú nhân lên bờ, biến mất ở giữa đá ngầm thật lâu, mặt trời cũng tỏa ra ánh nắng đầu tiên, Bách Nhĩ mới chậm chạp lướt bè đi qua.

Giấu bè trúc trong động do đá ngầm hình thành, đầu tiên Bách Nhĩ ngưng thần im lặng lắng nghe, xác định phụ cận không có người canh gác ngầm, y mới đặt chân lên tiểu đảo. Nhóm Bối Mẫu lên bờ ở chỗ khối đá ngầm bằng phẳng, bởi vậy kéo dài ra một con đường, khi đi qua đá ngầm lởm chởm, đồ sộ, lối ra chính là cánh rừng rậm rạp. Những cây cổ thụ to lớn và cây bụi thấp bé đan xen lẫn nhau, ở giữa có dây leo rủ xuống, quấn quanh, khiến người ta không phân biệt được đâu là đường đi. Bách Nhĩ dụng tâm quan

sát một lát, mới lần theo dấu vết vệt nước trên đất và phiến lá của cây bụi mà đi. Y đã chịu đủ khổ cực với thực vật trên đại lục, nên khi nhìn thấy cây cối sặc sỡ trên hòn đảo này, khiến y không khỏi đề cao *** thần.

Đi được khoảng một khắc, vệt nước trên đất không thấy nữa, nhưng may mà cây cối thưa thớt dần, đường cũng hiện ra. Lại đi thêm một canh giờ, xuyên qua một khe núi, phía trước thông thoáng rộng mở, đúng là một mảnh đất mênh mông, bằng phẳng, rộng gấp đôi chỗ của bộ lạc họ. Điểm bất đồng với chỗ của họ là, nơi này chỉ mọc cây cối cao lớn, không có cỏ, có thể nhìn thấy cát trắng ở dưới đất. Mà điều khiến Bách Nhĩ kinh ngạc là, ở giữa thung lũng có một cung điện bằng đá đang được xây dựng, đã dần dần hiện ra hình dáng đại khái. Không ít thú nhân đang bị á thú cầm roi da lùa, giống như những con kiến bận rộn dựng tường thành bên ngoài. Ở trên cơ thể thú nhân không có một mảnh vải che thân, một bên vai lại có một sợi xích đen rủ xuống, kéo dài trên đất, nhìn thú nhân từng bước đi qua, dây xích kéo trên cát đá, liền biết trọng lượng không nhẹ. Không ngờ thú nhân bị đưa tới đây lại rơi vào kết cục như vậy.

Bách Nhĩ lập tức nhớ tới Ưng tộc ở thảo nguyên phương Nam, nghe nói họ cũng đối đãi như thế với tù binh, liệu có phải Bối Mẫu ở ngoài khơi này có liên quan tới Ưng tộc? Trong phút chốc, y không khỏi cảm thấy may mắn khi mình theo đến, nếu không chỉ e sau này thú nhân bộ lạc ở rừng núi đều sẽ bị đưa tới đây.

Không gây ra tiếng động tới gần thung lũng, y tìm cây cổ thụ to cao vút, nhanh nhẹn trèo lên, sau đó nấp trong tán lá, từng bước từng bước tìm kiếm trong các thú nhân. Nhìn tình cảnh thê thảm của thú nhân như vậy, y không biết có nên chờ mong tìm thấy Đồ ở đây không. Còn việc giúp các thú nhân này trốn thoát, y ngược lại không suy xét tới. Thứ nhất, những thú nhân này là tự nguyện tới đây, tuy trong đó có yếu tố lừa gạt, nhưng ai biết được hiện tại suy nghĩ của họ là như thế nào. Thứ hai là, mấy người này là người bộ lạc khác, y không có lý do để can thiệp. Mà điều quan trọng nhất là, y không muốn khi bộ lạc mình còn chưa lớn mạnh đã khiêu khích sự chú ý của Ưng tộc phương Nam. Không nói tới mặt khác, chỉ riêng cách cùng dùng dây xích màu đen xuyên qua xương bả vai, nếu nói Bối Mẫu không liên quan tới Ưng tộc, thế nào y cũng không tin đâu. Mà khi một vài thú nhân được tự do, xum xoe trước mặt Bối Mẫu, cùng ức hiếp đồng loại của mình tiến vào mắt y, Bách Nhĩ lại càng khẳng định suy nghĩ này.

Ở trên cây thật lâu, thời điểm mấy thú nhân kia đi nhận đồ ăn, Bách Nhĩ nhìn kỹ từng người một, nhưng trong đó không có Đồ. Chờ đêm đen buông xuống, các thú nhân bị xua về huyệt, mãi tới khi trên sân xây dựng không còn một bóng người, y mới xuống cây, vào rừng đánh một con thú con, nướng ăn, rồi tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm. Ở trên đảo ba ngày, gần như lật hết khắp nơi, không chỉ là thú nhân bị bắt lao động, mà cả mấy thú nhân được Bối Mẫu chọn làm bạn đời, y cũng xem xét từng người một, thậm chí còn bắt người thẩm vấn, nhưng cũng không tìm được tung tích của Đồ. Y không thể không tuyệt vọng, chán nản trở về. Nhưng ba ngày này cũng không tính là uổng phí, chí ít ở trên đảo, y đã thấy một ngọn núi lớn có đầy hắc thạch, bởi vậy y đoán ra, đây rất có khả năng là mấu chốt để Bối Mẫu hợp tác với Ưng tộc. Có điều khi nhìn thấy cỏ Diệp Bạch Huệ ở trên hắc thạch, vết xe đổ còn đó, trong lòng y vẫn thấy sợ hãi, không dám tới gần.

Lúc trở lại bãi biển đã là sáng sớm của ngày thứ tư, Tiểu Cổ và các thú nhân đều sốt ruột chờ, bọn họ làm được ba cái bè, đang chuẩn bị để người chèo bè mới tìm y trên biển. Bách Nhĩ thấy bè họ làm không phải là trúc, cũng không phải là gỗ, mà là dùng xương của một loài động vật biển làm thành. Xương động vật biển kia rỗng ở trong, lại nhẹ, làm bè đúng là hoàn hảo hơn trúc. Tâm tình buồn rầu do không tìm được người của Bách Nhĩ khi nhìn thấy vật này cũng tốt lên chút ít. Y biết những thú nhân này vì yếu tố hoàn cảnh nên thiếu một chút kiến thức, nhưng một khi cho họ ý tưởng, họ có thể làm ra thứ tốt hơn cả vật ban đầu. Bởi vậy sau này y thường đưa ra một vài thứ kiếp trước mình thấy, để họ suy nghĩ tiếp.

Ở bờ biển đổi được không ít đồ, ba bè chở lại vừa vặn, còn dư một bè trống. Đoàn người cáo biệt tộc trưởng bộ lạc họ tá túc, chèo bè quay trở về theo đường thủy như khi tới. Trên đường, Bách Nhĩ kể cho họ nghe chuyện mình thấy trên đảo Bối Mẫu, khiến cho các thú nhân vốn có suy nghĩ lần sau đem theo bạn bè trong bộ lạc mình đến tìm bạn đời đều đổ một thân mồ hôi lạnh, nào còn dám có ý nghĩ đó nữa.

"Mấy bộ lạc gần bờ biển có lẽ biết gì đó, nếu không sao thú nhân bộ lạc họ không đi." Bách Nhĩ nhìn Chiêm, nói.

Chiêm cũng đang sợ hãi không thôi khi nghe thấy tin tức vừa rồi, nghe y hỏi, hắn ngẩn ra một hồi mới phản ứng lại "Không nghe thấy họ nói tới… Chuyện ngươi nói, hình như đúng vậy, trước kia lúc chúng ta tới đây

cũng chưa từng thấy thú nhân bộ lạc họ đi cùng Bối Mẫu." Nói tới đây, hắn lại cảm thấy có chút rối rắm "Nếu họ biết, sao lại không nhắc nhở thú nhân bộ lạc khác?" Không có ai trả lời vấn đề này, bởi vì nếu ngay cả Chiêm cũng không rõ, thì những người khác lại càng không biết. Có điều việc này ngược lại khiến người ta dâng lên cảnh giác, các thú nhân vốn nghe người ta nói gì cũng tin, trong lòng chợt cảm thấy có chút khủng hoảng.

Bởi vì ngược dòng mà đi, nên tốn thêm hơn một ngày mới tới được bộ lạc Thanh Hà, lúc đó là buổi chiều, thú nhân ra ngoài săn thú chưa về, nên đoàn người ở lại bộ lạc Thanh Hà ngủ một đêm. Hôm sau, toàn bộ lạc thu dọn hành lý, để thú nhân cõng người già, trẻ em, người tàn tật xuống núi, lưu luyến chốn cũ mà đi lên bè, tới bộ lạc Bách Nhĩ. May mà các thú nhân lúc ở bờ biển làm dư một cái bè xương, nếu không sẽ chở không đủ nhiều người như thế này, không chừng còn phải bỏ lại một vài vật phẩm, hoặc là đi thành hai chuyến.

Trong quá trình trở về, lúc đi qua bộ lạc Tháp Tháp và bộ lạc Đại Sơn, đám người Bách Nhĩ cũng không nán lại lâu, trả thú nhân hỗ trợ, đồng thời gỡ một ít vật phẩm đổi ở bờ biển để cảm tạ. Mặc dù như vậy vẫn tốn hơn mười ngày mới trở lại thung lũng.

Đoàn người còn chưa tiến vào thung lũng, người ở bên trong đã biết, Tát mang theo vài người chèo bè trúc ra đón. Bọn họ không ngờ Bách Nhĩ đi ra ngoài một chuyến, không chỉ mang về rất nhiều thứ họ chưa từng thấy qua, mà còn mang về một nhóm người, nên ai nấy đều rất vui mừng. Chỉ có Tát khi đảo mắt qua bốn cái bè, không thấy bóng dáng của Đồ, trong mắt gã vẫn ảm đạm đi một chút.

"Ở ngoài sắp xếp thú nhân canh gác à?" Bách Nhĩ thấy họ phản ứng nhanh như vậy, có chút kinh ngạc.

"Ừ. Như thế an tâm hơn." Tát đáp, không hỏi tới chuyện của Đồ, gã biết nếu tìm được Đồ, Bách Nhĩ sẽ tự nói ra, nếu không tìm được, hỏi tới chỉ làm đối phương thương tâm hơn thôi "Ta muốn dựng một trạm canh gác ở lối ra vào đường sông, để tránh người ta xông vào mới biết được."

Không ngờ suy nghĩ của gã chu đáo như vậy, Bách Nhĩ cảm thấy mình đề cử gã làm tộc trưởng quả thật không sai, vì thế y không khỏi cười nói "Vậy rất tốt."

"Cười khó coi như vậy thì thà rằng đừng có cười." Tát thản nhiên liếc Bách Nhĩ, nói. Từ sau khi Đồ rời đi, dù Bách Nhĩ có cười, thì ý cười rất hiếm khi hiện ở trong mắt.

Nghe vậy, khóe môi Bách Nhĩ hiện lên một nụ cười khổ.

"Những thứ mang về đều giao cho ngươi sắp xếp, ta nghỉ mấy ngày, để còn tiếp tục ra ngoài nữa." Y chuyển đề tài "Ngươi muốn cái gì, có thể nói cho ta biết, ta sẽ để ý ở bên ngoài."

"Trong bụng ngươi còn có thú con đấy, sao có thể chạy khắp nơi suốt như vậy được?" Tát có chút không tán thành.

Lúc này bè đã tới rừng trúc, trên bờ có rất nhiều người, đều là tới đón bọn họ, nhóm người Duẫn, Nặc, Mục, Mạc, còn có không ít á thú. Lúc người bộ lạc Thanh Hà thấy trong đó có rất nhiều thú nhân tàn tật, tâm tư vốn buộc chặt không khỏi âm thầm thả lỏng ra.

"Bách Nhĩ! Bách Nhĩ!" Mục nhảy nhót ở trên bờ, hận không thể nhảy thẳng lên bè.

Bách Nhĩ vốn muốn nói gì đó thì chợt dừng lại, mũi chân đạp lên bè, rồi nhảy lên bờ, một tay ôm lấy Mục đã nhào tới "Thời gian ta ra ngoài, các ngươi có ngoan không?" Y cười, hỏi Mục và các tiểu thú nhân đã xúm lại.

"Ngoan, chúng ta đều rất ngoan. Chúng ta vẫn chăm chỉ học tập với luyện công." Mục không suy nghĩ đã gật mạnh đầu, cuối cùng còn không quên bắt Duẫn tới làm nhân chứng "A phụ, có phải không?"

Duẫn hừ một tiếng, đưa tay chuẩn xác kéo Tiểu Mục bám trên người Bách Nhĩ xuống "Nói với con bao nhiêu lần rồi, trong bụng Bách Nhĩ có thú con, không được nhào vào người y như thế nữa."

Mục bị dạy dỗ, liền cúi thấp đầu, có chút bất an liếc qua cái bụng còn bằng phẳng của Bách Nhĩ, mấy tiểu thú nhân khác thấy thế, đều nhịn không được che miệng cười trộm, âm thầm cảm thấy may mắn mình không có nhào lên cùng Mục, nếu không chắc chắn sẽ bị mắng cho một trận.

"Không sao đâu." Bách Nhĩ xoa đầu Mục, cười nói với Duẫn.

Y đã nói như vậy, Duẫn đương nhiên không thể tiếp tục giáo huấn con trai mình, chỉ là tai hắn giật giật, ở trong tiếng người hỗn độn không có nghe thấy giọng nói mình chờ đợi, trong lòng hắn không khỏi thở dài. Nặc đứng bên cạnh Tát cũng quét một vòng trên bốn bè, sau đó không hỏi cái gì, chỉ nói "Đi về nghỉ ngơi trước đi."

Biết họ quan tâm mình, trong lòng Bách Nhĩ cảm thấy ấm áp, cũng không nói nhiều, mang theo Cổ đã lên bờ, đi tới bên cạnh y về nhà đá của họ. Còn chuyện người bộ lạc Thanh Hà, đương nhiên có đám người Tát an bài rồi.

p/s: chap sau Bách Nhĩ sinh con nhé.

120. Chương 120: Sinh Con

Nghỉ ngơi hai ngày, Bách Nhĩ biết được thời gian mang thai của á thú là bốn lần trăng tròn, không để ý những người khác ngăn cản, y lại mang theo những người lúc trước xuất phát. Thời điểm y tìm kiếm khắp nơi trong rừng rậm Lam Nguyệt mà không có kết quả, lại không biết rằng vì sự đắn đo, thờ ơ, lạnh nhạt của mình khi ở trên đảo Bối Mẫu, mà đã bỏ lỡ cơ hội gặp lại Đồ.

Mang thai được hai lần trăng tròn, bụng Bách Nhĩ liền dần dần rõ ra, qua lần trăng tròn thứ ba, liền to như trái bóng được thổi lên, khiến y và Tiểu Cổ, cùng vài thú nhân đi cùng lo lắng không thôi. Trong quá trình bào thai phát triển, ngoại trừ thỉnh thoảng y muốn ăn một vài thứ không tìm được ở thế giới này, thì về mặt tâm lý cũng không tới mức không thích ứng được, chỉ là đêm khuya thỉnh thoảng nằm mơ, liếc mắt nhìn cái bụng to ra, trong mông lung, tâm tình y cuối cùng vẫn có chút phức tạp và kỳ lạ, nhưng chờ sau khi tỉnh táo lại, liền ném cảm giác này ra sau đầu. Chỉ là sinh vài con thú con thôi mà, ngay cả chết y còn không sợ, thì sợ gì cái này chứ.

Lần đầu tiên thai máy, y thật sự bị hù dọa rất nhiều, lúc ấy đứng sững tại chỗ, không dám cử động, có cảm giác sởn tóc gáy từ sống lưng dâng lên, biểu tình dữ tợn tới mức hù dọa cả những người khác. Chờ sau này quen dần, thỉnh thoảng sờ lên bụng thấy chân tay nho nhỏ của chúng đạp lên bụng mình, y rốt cuộc mới thấy khắc sâu hơn, chân thật hơn đối với huyết mạch tương liên này. Đối với ba con thú con trong bụng, từ đáy lòng y mà nói, là có chờ mong, chứ không giống như hồi trước, chỉ xem như một chuyện tất yếu phải hoàn thành.

Kiếp trước thê tử của y do cơ thể yếu ớt, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đến nỗi tâm tình nàng u buồn, khi sinh sản thì một xác hai mạng. Sau này, y cũng không thân cận nữ sắc nữa, đối với chuyện con nối dõi cũng không bắt buộc, nên mãi tới khi chết trận, tuẫn thành, y cũng không lưu lại một nhi bán nữ. Nay có cơ hội có được một… không, là ba hài tử truyền thừa huyết mạch của chính mình, chỉ cần bỏ đi trở ngại tự sinh con trong lòng, lại có thể xem đây là một chuyện đáng vui mừng.

Đếm ngày, ở thời điểm tháng cuối, đoàn người Bách Nhĩ trở về bộ lạc. Khi đó đã là tháng cuối của mùa mưa, qua tháng này, sẽ tiến vào mùa tuyết rơi. Lần này họ không chỉ mang về một vài người ở bộ lạc khốn cùng, mà còn tìm được lúa đỏ thay thế cho lúa tẻ kiếp trước để làm lương thực chính, cùng với rất nhiều thứ trước đây chưa từng ăn qua.

Khi trở lại bộ lạc, thấy ở đường sông ra vào thung lũng dựng lên hai tòa lầu bằng đá cực cao. Tính tình của Tát cũng là sấm rền gió cuốn, lần trước mới nhắc tới việc này, không ngờ chớp mắt đã làm xong. Thú nhân ở trên lầu canh gác, từ xa đã nhìn thấy họ, lúc này liền dùng cách đưa tin độc đáo giữa các thú nhân, thông báo cho người trong bộ lạc, rất nhanh sau đó liền thấy có người chèo bè ra đón.

Tát không thể tưởng tượng được chuyến đi lần này của Bách Nhĩ lại mang về nhiều người như vậy, gã hơi có cảm giác trở tay không kịp. Nhà đá trong bộ lạc hoàn toàn không sắp xếp đủ, nên chỉ có thể tạm thời dựng lều lên ở. Sau đó trước khi mùa tuyết rơi tới, xây nhà đá cho xong. May mà hiện tại nhân thủ nhiều, công cụ đầy đủ hơn lúc mới tới thung lũng, tốc độ xây dựng đương nhiên trước kia không thể sánh bằng. Có điều người nhiều, thức ăn vào mùa tuyết rơi cũng cần nhiều hơn, nhưng bởi vì có á thú gia nhập, cộng thêm lúc trước vẫn cách quãng dự trữ thức ăn, nên ngược lại các thú nhân cảm thấy thoải mái hơn quá khứ rất nhiều.

Trước đây, á thú không thể vào rừng, dù thỉnh thoảng đào được một ít khoai lang tím, rau dại, cũng chỉ là ở gần bộ lạc, số lượng đương nhiên không nhiều. Còn thú nhân đi ra ngoài vừa phải săn bắt, vừa phải tiện thể đào một ít khoai lang tím trở về, như vậy một lần trăng tròn, muốn chuẩn bị thức ăn cho người trong cả bộ lạc ăn một mùa tuyết rơi đúng là quá gấp gáp. Cho nên mỗi khi vừa đến mùa tuyết rơi, không chỉ có một số người vì không được chia thức ăn mà đói chết, mà những thú nhân cần bảo vệ bộ lạc cũng thường không được ăn no một bữa. Mà hiện nay, không cần như lúc ban đầu mùa mưa, một hai tháng phải đi đào một vài loại mầm cây về trồng nữa, mà chỉ cần trực tiếp đào khoai lang chín, củ khổ tử ma, còn có một vài loại quả, rễ cây mới phát hiện, thức ăn mỗi ngày các á thú đem về cũng không kém hơn thú nhân.

Vốn dựa theo ý tưởng ban đầu của Đồ là, xây dựng một nhà kho chuyên dự trữ thức ăn, thế nhưng sau này, bởi vì khai thác đá dựng phòng, ở trên núi đá khai thác tạo thành một cái động sâu, ở trong lại mát mẻ, khô ráo, nên hiện nay cũng tiện thể làm thành chỗ cất trữ, ở ngoài có người trông coi. Cộng thêm lần trước nhóm người Bách Nhĩ từ bờ biển trở về, mang theo đầy đủ muối, nên con mồi mỗi ngày đánh về ngoại trừ để ăn, toàn bộ đều dùng muối ướp, phơi khô, sau đó bỏ vào động. Đáng giá nhắc tới là, thời gian Bách Nhĩ ra ngoài, A Chức đã dùng quả bông vê thành sợi, cũng dệt thành tấm vải bông đầu tiên, mà Đào Đào đã có biện pháp dùng đất nung ngoài trời, làm thành vài cái đồ gốm lớn, trong đó vò lớn được các á thú dùng để muối không ít rau dại. Đương nhiên đối với một bộ lạc đã có hơn ba trăm người mà nói, chút dưa chua đó không đáng kể chút nào, nhưng có còn hơn không.

Thời điểm này Bách Nhĩ sắp tới lúc sinh, nên tự nhiên bị mọi người ép ở trong phòng, an tâm dưỡng thai, chờ ngày sinh, bất cứ chuyện gì cũng không cho y làm. Mà vài thú nhân đi ra ngoài cùng y, cộng thêm Tiểu Cổ đã cao thêm không ít đều tham gia chuẩn bị thức ăn dự trữ khi vào đông. Giữa bận rộn, không có ai hỏi chuyện của Đồ nữa, tựa hồ toàn bộ bộ lạc chỉ có hai cha con Bách Nhĩ và Cổ còn kiên trì tin tưởng hắn vẫn còn sống.

Bách Nhĩ nhàn rỗi liền tìm a mạt của Mạc, còn có vài lão á thú, rất khiêm tốn thỉnh giáo họ chuyện liên quan tới sinh con. Tuy nguyên chủ từng mang thai, nhưng trước khi sinh đã xảy, cộng thêm không có qua lại với người trong bộ lạc, nên tới giờ y vẫn không biết á thú sinh con như thế nào, sinh con ở dạng gì, trước khi sinh cần chuẩn bị những gì, sau khi sinh lấy gì cho chúng ăn, vân vân…

Mấy ngày nay, y cũng chú ý tới biến hóa của cơ thể, y xác định tuyệt đối không có khả năng tiết sữa sau khi sinh, nên ở mặt thức ăn cho hài tử, nếu không chuẩn bị tốt lúc trước, chờ mùa tuyết rơi tới, sợ rằng sẽ không ổn.

Từ vài lão á thú có kinh nghiệm, y biết hài tử từ hậu huyệt chui ra, đương nhiên đáp án này cũng không ngoài dự kiến của y, dù sao ngoại trừ hậu huyệt, y thật sự tìm không ra chỗ khác có thể cho hài tử chui ra. Còn lúc sinh ra, nếu là giống đực thì sẽ là tiểu thú, qua ba lần trăng tròn có thể biến hóa thì là thú nhân, không biến hóa được thì là thú, nếu là giống cái, thì sinh thẳng ra hình người, chắc là hình dáng giống trẻ con kiếp trước của y. Thú cuối cùng sẽ bị đuổi vào rừng núi.

Nghe đến đó, lông mày Bách Nhĩ bất giác nhíu lại, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng có loại tư tưởng này, chỉ là y quên mất. Do đã quen với thú nhân lúc hình người lúc hình thú, nên sinh ra một con thú con cũng không khó chấp nhận, nhưng nếu tiểu thú không biến hóa được mà bị đuổi đi, đây lại là điều y không thể chịu đựng được. Dù sao mang thai bốn lần trăng tròn, liền tương đương với chín tháng mười ngày ở kiếp trước, dù ban đầu không có cảm giác, nhưng sau thời gian dài như vậy cũng có tình cảm, sao có thể bỏ được?

"Thú không thể biến hóa có bao nhiêu?" Y hỏi.

"Có khoảng một nửa." Tán Tán nói, ánh mắt ông có chút ưu thương. Ông chưa bao giờ mang thai, cho dù là thú cũng không có mà sinh, nếu không, kể cả nó không thể biến hóa, ông cũng không nỡ đuổi đi.

"Tại sao nhất định phải đuổi đi?" Bách Nhĩ khó hiểu. Cho dù là thú, cũng là do thú nhân cùng á thú dựng dục mà ra, cũng là tộc loại, sao có thể nhẫn tâm như thế chứ?

"Đây là quy củ do lão tiền bối truyền xuống, nói là nếu giữ thú ở lại bộ lạc, bộ lạc sẽ gặp hạn." A mạt Mạc trả lời.

"Vậy bộ lạc Hắc Hà không có thú, thú triều khiến bộ lạc bị hủy diệt lại tính trên người ai?" Trong ngực

Bách Nhĩ chợt tràn ngập phiền muộn, ngữ khí không khỏi có chút không vui. Ngẫm lại sau khi sinh ba lần trăng tròn, ở kiếp trước cũng mới là sáu bảy tháng tuổi, ngay cả đi còn chưa được, vậy thú con bị đuổi vào rừng có thể sống sót sao?

Vài lão á thú đều không thể trả lời vấn đề này. Bách Nhĩ cũng không muốn họ trả lời, y bình tĩnh lại, chuyển đề tài.

Thú con và á thú mới sinh đều đút mật quả và nước của loại quả ngọt, vào mùa tuyết rơi thì cho chúng ăn canh khoai lang tím có thêm muối, chờ sau một lần trăng tròn, liền có thể đút canh thịt. Ba lần trăng tròn, vô luận là thú con hay á thú đều có thể ăn được một miếng thịt nhỏ.

Nghe được hai chữ mật quả, Bách Nhĩ nghĩ đến Đồ, trong lòng không khỏi xót xa, qua một hồi lâu mới ổn định được *** thần hỗn loạn, tiếp tục thỉnh giáo. Chưa từng làm phụ thân, cho dù là kiếp trước, đối với việc nuôi dưỡng con nhỏ y cũng không biết gì cả, nên y rất nghiêm túc lắng nghe các lão á thú, những chỗ không rõ liền hỏi lại vài lần, tới khi hiểu rõ mới thôi.

So ra, tiểu thú chịu đựng tốt hơn, sinh được vài ngày là có thể lảo đảo chạy khắp nơi. Tiểu á thú phải bế tới ba lần trăng tròn mới có thể chậm rãi học đi. Tiểu thú không sợ lạnh, nhưng tiểu á thú lại sợ, đây cũng là nguyên nhân tiểu á thú không dễ nuôi lớn. Mà sinh vào mùa tuyết rơi lại càng khó nuôi.

Sau khi hỏi rõ những thứ cần hỏi, Bách Nhĩ liền đi tìm Lão Thác, nhờ ông làm cho mình một cái giường nhỏ có lan can bốn phía, tới mùa tuyết rơi có thể đặt trong phòng có hố lửa. Sau đó y lại tìm A Chức, nhờ y dệt cho mấy tấm vải bông, sau đó dùng quả bông làm chăn đệm nhỏ cho chiếc giường. Bởi vì không xác định là tiểu thú hay là tiểu á thú, nên giữ lại ít vải, không có may thành quần áo, tới lúc đó quấn thẳng lấy thú con.

Trong lúc có rất nhiều quả bông, một mùa trước còn chưa xài hết, mùa này lại trổ ra, nên không lo lắng là không đủ dùng. Bởi vì là do Bách Nhĩ muốn, nên Tát bảo mười ba á thú cử ra hai người khéo tay từ mỗi nhóm, giúp A Chức se sợi, dệt vải. Trước khi mùa tuyết rơi đến, không chỉ làm đủ vải bông, đệm giường Bách Nhĩ muốn, mà còn dư thừa cho một số á thú làm quần áo để mặc. Còn những người không được chia tới, dĩ nhiên là chờ mùa tuyết rơi qua, có thời gian lại làm cho họ. Dù sao quả bông đã thu nhặt từ lâu cũng không sợ không có mà dùng.

Khi mọi thứ chuẩn bị đã đủ, tuyết đầu mùa còn chưa hạ xuống, Bách Nhĩ đã sinh. Ngày đó, ngoại trừ người đi săn thú và canh gác, tất cả mọi người đều dừng việc trong tay, tập hợp ở trong và ngoài thạch viện, khẩn trương chờ đợi sinh mệnh mới đã lâu nay không có, chào đời. Cát vu ngồi ở bên hố lửa lầu một, từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt bất biến khó có thể phát hiện ra nét khẩn trương. Tiểu Cổ ngồi bên cạnh, lát lại đứng lên, lát lại ngồi xuống, còn bất an hơn cả người sinh con là Bách Nhĩ. Tát khoang hai tay trước ngực, tựa vào cửa sổ, nhớ tới bạn tốt, trong mắt gã là nồng đậm bi thương cùng sự kiên định khó hiểu. Đám người Duẫn, Nặc, Giác, Mạc ngồi ở một gian phòng khác, nhiều người như vậy, nhưng không phát ra một tiếng động. Ngay cả Mục hoạt bát nhất cũng thành thật nằm bên chân a phụ nó.

Ở lầu hai, trên trán Bách Nhĩ đầy mồ hôi, mắt nhắm chặt, dưới sự trợ giúp của a mạt Mạc và hai á thú đã từng sinh con, bình tĩnh dựa theo cách họ nói mà dùng sức, dù cho hậu huyệt truyền tới cảm giác đau đớn khi bị xé rách, ngoại trừ sắc mặt y tái nhợt đi, thì cũng không lãng phí sức lực kêu rên một tiếng.

Không vội vàng, không hoảng hốt, không khóc, không kêu la, y giống như đang nghiêm túc, tập trung giải quyết một vấn đề khá khó, khiến trong lòng các á thú đều cảm thấy kỳ lạ, họ thấy vô luận là mình hay á thú khác sinh con cũng không im lặng như vậy, thậm chí có suy nghĩ khó hiểu là mình không nên ở đây quấy rầy y.

Sự thật chứng minh, thái độ Bách Nhĩ áp dụng rất chính xác, sinh con thuận lợi, y chỉ tốn nửa thời gian so với á thú khác để sinh ba đứa con. Trong đó có hai tiểu thú màu trắng, một tiểu á thú non mềm.

"Ai liếm cho chúng đây?" Sau khi kinh ngạc qua đi khi thấy số lượng ba con thú con, a mạt Mạc nhìn tiểu á thú mang theo chất nhầy trên người, oa oa khóc lớn trên tay mình, có chút khó xử hỏi.

Theo lệ thường, đều là a phụ của thú con liếm đi chất nhầy trên người chúng, nay Đồ đã không còn, vậy ai thay hắn làm chuyện này đây?

"Nước ấm nấu chưa?" Bách Nhĩ thở gấp một hơi, từ từ nhắm mắt lại, hỏi.

"Đã chuẩn bị xong rồi." Một á thú khác vội đáp, đôi mắt nhìn Bách Nhĩ tràn đầy ngưỡng mộ, không phải vì sức lực của y mạnh hơn thú nhân, mà là vì năng lực sinh con của y mạnh hơn các á thú khác.

"Dùng nước ấm lau cho chúng, sau đó lấy vải bông và chăn đệm bao chúng lại." Bách Nhĩ chậm rãi nói, cho dù sau khi sinh, y vẫn cho người ta cảm giác bình tĩnh. Thế nhưng không ai biết, trong lòng y lúc này là mất mát và khổ sở. Y đã biết từ lâu, thú con mới sinh phải do a phụ của chúng dùng lưỡi liếm sạch toàn thân làm nghi thức đón chúng chào đời, mà a phụ ba hài tử của y lại bỏ lỡ thời khắc quan trọng nhất này, dù y kiên cường hơn nữa, thì trái tim cũng chẳng phải làm bằng sắt đá, sao lại không có bi thương chứ.

Nghe thấy y nói, một á thú vội vàng chạy xuống, bưng bồn nước ấm đi lên, đồng thời báo tin vui cho những người đang khẩn trương chờ đợi là có hai tiểu thú và một tiểu á thú chào đời. Trong nhất thời, trong ngoài thạch viện đều sôi trào, ngay cả trên khuôn mặt vẫn âm trầm của Cát vu cũng lộ ra ý cười hiếm thấy.

Bách Nhĩ nằm trên thảm da thú, nhìn ba đứa con đã được lau sạch của chính mình, trong tai nghe thấy tiếng hoan hô huyên náo từ bên ngoài, ánh mắt y ngơ ngác một lát, sau đó khóe môi bất giác hiện lên một nụ cười dịu dàng, nhàn nhạt.

121. Chương 121: Á Thú Ăn Thịt Người

Ở đảo Bối Mẫu xa xôi, Đồ cũng không biết Bách Nhĩ đã sinh cho mình ba đứa con, hắn nằm ở dưới động nửa lần trăng tròn, mới có thể miễn cưỡng tự ngồi dậy, sau một lần trăng tròn, mấy cái xương bị gãy mới liền lại, nhưng vẫn chưa thể dùng sức. Hắn cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, ở trong bóng tối, bất luận kẻ nào đều sẽ cảm thấy thời gian qua chậm chạp như vậy. Thế nhưng đám người Nguyên lại rất kinh ngạc, bởi vì chưa có ai xương cốt bị gãy như thế còn có thể lành lại, vả lại còn lành nhanh như vậy. Ngay cả Đồ cũng không rõ là bởi vì do khả năng khôi phục của thú nhân lớn mạnh hay bởi vì dòng khí ấm áp ngày càng rõ nét trong cơ thể hắn. Vào thời điểm Bách Nhĩ sinh con, hắn rốt cuộc có thể ra khỏi động, tiếp tục cùng những người khác làm việc.

Động của họ lại đổi người quản lý mới, Bối Mẫu lần trước xém nữa bị hắn bóp chết không biết chuyển tới đâu, chỉ là không còn thấy bóng dáng y trên công trường nữa. Bối Mẫu mới tới không chăm chỉ như người đầu tiên, lại ngại dưới động vừa thối vừa bẩn, nên chưa bao giờ vào trong kiểm tra, cho nên Đồ gần như bị quên lãng. Thật ra Nguyên cũng có nói với Đồ, bảo hắn đừng ra ngoài, thế nhưng sao Đồ chịu để mình bị giam cầm suốt trong cái huyệt tối tăm, tanh tưởi đó, nên dù biết rõ ra ngoài sẽ phải kéo sợi xích bằng hắc thạch làm người ta đau muốn chết để đi khuân vác, còn có thể bị ăn roi, nhưng hắn vẫn đi ra. Có điều cũng may mà Bối Mẫu này lười biếng, nên Đồ có thể tránh được sự kiểm tra của Thanh La. Lúc Bách Nhĩ hỏi thăm Thanh La về Đồ, tuy y đã cố biểu hiện sao cho không để người ta chú ý, nhưng Thanh La vẫn cảm thấy sự uy hiếp từ phía y, cho nên lúc trở về đảo liền gọi các Bối Mẫu trông giữ thú nhân tới, để họ tra xét trong động của mình xem có thú nhân nào tên là Đồ không, còn miêu tả đại khái dung mạo của thú nhân đó, để nếu có người tìm ra, liền nhanh chóng trừ khử. Không ngờ Đồ mất trí nhớ lại bị thương, ngược lại khiến hắn may mắn tránh thoát một kiếp này. Hiện hay qua hơn hai lần trăng tròn, các Bối Mẫu cũng quên luôn chuyện tra xét. Huống chi giờ hắn đã gầy trơ cả xương, râu mọc đầy mặt, làm gì còn nhìn ra hình dáng ban đầu nữa.

Có điều đối với chuyện lúc trước Đồ nổi điên, vẫn là ký ức mới của nhiều người, nên lần này hắn đi ra, các Bối Mẫu ngược lại không dám tùy tiện chọc tới hắn. Cộng thêm hắn cũng ngoan ngoãn làm việc, từ đầu tới cuối đều không gây chuyện, nên hai bên cũng sống yên ổn với nhau. Chỉ là Nguyên tiếp xúc cùng hắn khá nhiều lại chú ý tới, lần này từ huyệt đi ra, ánh mắt của Đồ không còn ngây thơ, chất phác như khi mới tới đây nữa, mà là phủ lên một lớp âm u, tàn nhẫn khiến người ta thấy rét lạnh.

"Không bao lâu nữa sẽ tới mùa tuyết rơi." Một hôm, sau khi trở lại động, Long vẫn im lặng đột nhiên mở miệng. Không đợi những người khác trả lời, gã lại nói tiếp "Không thể hóa thành hình thú, chúng ta đều sẽ chết vì lạnh." Lời gã vừa nói ra, các thú nhân trong động đều xôn xao lên. Cơ thể thú nhân dù cường tráng hơn nữa, nhưng để lõa thể chịu đựng qua mùa tuyết rơi lại không ai có thể làm được, huống chi ở dưới động còn âm u, lạnh lẽo hơn.

"Có lẽ đến lúc đó bọn họ sẽ cho chúng ta da thú và củi." Một thú nhân khàn khàn nói "Nếu chúng ta chết, họ kiếm đâu ra người để giúp mình xây phòng ốc?" Ngược lại có không ít người đồng ý với thú nhân này, nhưng lại không có ai lộ ra ý muốn phản kháng hay chạy trốn.

"Chẳng lẽ các ngươi muốn làm việc mãi cho Bối Mẫu tới khi chết sao?" Long cười lạnh "Hay là đợi mình được nuôi cho khỏe mạnh, sau đó làm thức ăn cho Bối Mẫu?"

"Ngươi nói cái gì? Long, ngươi nói rõ cho chúng ta đi..." Đây là lần đầu tiên Long nhắc tới kết cục của thú nhân được Bối Mẫu chọn làm bạn đời, những người khác vừa khiếp sợ vừa không muốn tin, vứt bỏ mệt mỏi, mà nhao nhao mở miệng hỏi. Chỉ có Đồ vẫn im lặng ngồi ở một góc, không có bất cứ phản ứng gì khi nghe được sự thật này. Nguyên ngồi bên cạnh hắn, cũng thu lại tính nhiều chuyện hiếm thấy, mà không nói một tiếng nào.

Đến giờ, Long cũng không giấu diếm nữa, gã chậm rãi kể chuyện lúc trước mình nhìn thấy ra. Chỉ là lúc nhắc tới, giọng nói của gã mơ hồ mang theo run rẩy, hiển nhiên cho tới bây giờ vẫn bị một màn đó làm sợ hãi không thôi.

Sau khi Long được chọn làm bạn đời của Bối Mẫu tên là Thanh Á, liền được lấy sợi xích hắc thạch xuống, chuyển vào trong động đá chuyên dành cho bạn đời của Bối Mẫu ở, sau khi vết thương ở bả vai lành liền cử hành nghi thức kết bạn đời. Trước đó, ngoại trừ không thể vào chỗ ở của Bối Mẫu, thì gã cũng như các thú nhân được Bối Mẫu chọn làm bạn đời khác, được đi lại tự do, đồ ăn cũng ngon hơn lúc trước. Sau khi biết, nếu không đồng ý, họ sẽ không có cách nào rời khỏi hòn đảo này. Nên với đãi ngộ tốt như vậy, gã cũng đánh mất đi ý niệm chạy trốn, quyết định cùng Bối Mẫu sống tốt ở đây, đối với nghi thức kết bạn cũng không khỏi tràn ngập chờ mong. Dù sao được lựa chọn trong nhiều thú nhân như vậy, lại có được Bối Mẫu xinh đẹp làm bạn đời, đây đúng là một chuyện đáng kiêu ngạo của bản thân.

Trong thời gian dưỡng thương, thú nhân được chọn trước gã đã cùng Bối Mẫu cử hành nghi thức kết bạn đời. Long vốn không thành thật như các thú nhân bình thường, mưu tính cũng hơn người khác nhiều, nên khi đó gã liền muốn vụng trộm xem thử thú nhân và Bối Mẫu *** thế nào, để tránh tới lượt mình lại bối rối. Dù sao cũng để xem Bối Mẫu có biến thành con sò hay bộ dáng kỳ quái nào không.

Gã là con báo, giỏi về ẩn nấp, theo dõi, nên vụng trộm tiến vào chỗ ở của Bối Mẫu cũng không bị ai phát hiện, mà thỉnh thoảng suýt nữa bị người ta nhìn thấy, cũng chỉ khiến gã càng thêm kích thích, hưng phấn thôi, hoàn toàn không có ý niệm lùi bước. Theo mùi của thú nhân kia, gã tìm tới nơi Bối Mẫu ở. Chỗ Bối Mẫu ở là trong cánh rừng trên ngọn núi hắc thạch, cư trú trong động cây, nhìn qua khô ráo, thoải mái hơn huyệt dưới đất và sơn động nhiều. Nhưng điều này lại khiến gã bất ngờ, vì gã vẫn cho rằng họ phải ở nơi ẩm ướt, có nước mới đúng. Đương nhiên, đây không phải chuyện quan trọng, mục đích của gã không phải đến để biết nơi mai mốt mình với Bối Mẫu ở trông như thế nào.

Các động cây của các Bối Mẫu không có sát nhau, ở giữa còn cách vài cây cổ thụ cao to, cộng thêm trời đã vào đêm, ngược lại rất thuận lợi cho gã. Cũng là do Bối Mẫu không ngờ thú nhân bị thuần hóa làm nô lệ lại có thể lớn mật như thế, cộng thêm trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nên phòng thủ rất lơi lỏng, để cho gã nắm được chỗ sơ hở.

Lúc ***, Bối Mẫu không biến thành con sò, nếu không chắc thú nhân kia sẽ không có chỗ ra tay với y đâu. Xem hoàn chỉnh quá trình, phát hiện không khác gì hiểu biết của mình, Long thở phào nhẹ nhõm, đang định rời đi, thì trong mũi chợt ngửi thấy một mùi khiến người ta say mê, gã hoảng hốt một lát, chỉ cảm thấy phía trước tựa hồ có cái gì đó đang vẫy gọi gã, khiến gã bất giác muốn tới gần. Mãi tới khi lòng bàn chân truyền tới cảm giác đau đớn, gã mới chợt tỉnh táo lại, phát hiện mình đang đi về hướng động cây. Nếu không phải giẫm lên một hòn đá sắc nhọn, chỉ e gã đã đi vào. Long thấy không ổn, liền cuống quýt lùi xa, mãi tới khi không ngửi thấy mùi kia nữa.

Đợi tới khi cái mùi khiến gã mất đi khống chế biến mất hoàn toàn, gã mới trở lại bên ngoài động cây, lần này gã thông minh hơn, kiềm chế hô hấp, sau đó gã liền thấy được một màn khiến cả đời mình không thể quên được.

Trong động cây, thú nhân vừa *** với Bối Mẫu xong, khuôn mặt đầy say mê nằm trên da thú, cơ thể trần truồng bị Bối Mẫu dùng nhánh cỏ nhỏ dài ở trên núi hắc thạch trói chặt, nhánh cỏ siết rách da hắn, ghim

vào trong thịt, mà thú nhân đó lại như không có cảm giác gì, vẫn còn có thể nói đùa cùng bạn đời Bối Mẫu của hắn.

Mới đầu Long còn tưởng đó là một sở thích đặc thù đối với bạn đời, mãi tới khi Bối Mẫu lấy ra một con dao mỏng, sắc bén bằng hắc thạch gọt thịt trên chân thú nhân kia, ném vào nồi nước đang sôi bên cạnh, gã mới nhận ra là không đúng, theo bản năng càng cố che giấu hơi thở của mình, để tránh bị phát hiện.

Một cái chân của thú nhân bị gọt thành xương trắng phếu, mà trên mặt vẫn còn cười được, đàm luận với Bối Mẫu về tương lai tốt đẹp và về con cái của bọn họ, giống như không hề biết nửa cái chân của mình đã bị nạo sạch thịt.

"Ngươi cường tráng như vậy, nhất định có thể chống đỡ được tới khi con chúng ta sinh ra, sau đó đút cho chúng ăn no." Bối Mẫu rắc một loại bột phấn màu trắng vào miệng vết thương của thú nhân, máu liền ngừng chảy, cuối cùng y còn cười, nói với thú nhân đó một câu như vậy.

"Thanh Linh, con của chúng ta sẽ rất đẹp, đẹp như ngươi vậy…" Thú nhân tựa hồ không nghe thấy lời Bối Mẫu nói, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, vừa nói chuyện vừa dần dần ngủ say.

Long xem tới đó thì hoàn toàn choáng váng, hai chân mềm tới mức không động đậy được, nếu không phải lực khống chế của gã tốt, e rằng đã bị dọa tới mức mất kiểm chế rồi. Trong động cây truyền tới mùi thịt nấu, lại khiến dạ dày của gã bốc lên, cố nhẫn nhịn mới không ói ra tại chỗ. Mãi tới khi Bối Mẫu tên là Thanh Linh ở bên trong múc một bát thịt đã nấu chín trong nồi, vừa lầm bầm nói phải dựa theo quy củ dâng lên cho tộc trưởng, vừa đi ra ngoài, gã mới như thoát ra khỏi cơn ác mộng, lấy lại được sức lực bình thường, nhanh chân chạy trốn. Dọc đường, ngược lại không xảy ra chuyện gì, thế nhưng tới khi trở lại sơn động, gã mới té rầm xuống, khoảng hai ngày vẫn không thể nào nhúc nhích được, cũng không thể nào đi vào giấc ngủ. Chờ sau khi bình tĩnh lại, gã cũng không dám nói với ai, cắn chặt răng, biến thành hình thú, trực tiếp cắn đứt một miếng thịt trên đùi, làm ra bộ dáng bị dã thú tấn công khi đi dạo trong rừng. Gã biết những Bối Mẫu này muốn thú nhân khỏe mạnh, hoàn chỉnh, hình dáng này của gã chắc sẽ bị bọn họ ghét bỏ. Sự thật chứng minh, gã thắng. Không qua bao lâu, gã liền bị đuổi về làm thú nô, lại bị xích hắc thạch xuyên qua bả vai, gã không chỉ cảm thấy đau khổ, ngược lại rất vui mừng. Gã không trốn, không phải không nghĩ tới, mà là không dám. Gã trốn không thoát khỏi đảo Bối Mẫu, với lại sau khi trốn chạy, lỡ bị Bối Mẫu bắt lấy, kết cục sẽ rất thê thảm, còn không bằng quay lại làm thú nô, chí ít ở cùng nhiều người như vậy, trong lòng gã cũng bớt đi chút sợ hãi.

Nghe xong lời gã nói, đã có thú nhân chịu không được mà phát ra âm thanh buồn nôn, nôn mửa, thật lâu cũng chưa thấy ai lên tiếng. Bọn họ rốt cuộc hiểu tại sao Long lại mơ thấy ác mộng, tại sao bảo họ đừng ăn no. Tin rằng vô luận là ai, sau khi nhìn thấy một màn kia, đều không có khả năng không có cảm giác gì, còn có thể vô tư ngủ ngon được.

"Bách Nhĩ…" Nguyên gọi, giọng nói run rẩy, hiển nhiên bị sự thật này làm cho sợ hãi.

Đồ đáp lại, giọng nói bình tĩnh, lạnh lùng. Nguyên nghe thấy, lại khó hiểu mà bình tĩnh xuống, sợ hãi trong lòng bớt đi không ít, nhưng vẫn theo bản năng xích gần lại Đồ hơn một chút.

"Ai muốn trốn?" Giữa không gian tĩnh lặng, Đồ đột nhiên mở miệng.

Không có ai trả lời, qua một hồi lâu, Long mới lên tiếng "Trốn thế nào?"

"Giết sạch Bối Mẫu!" Đồ lạnh lùng phát ra vài chữ, trong giọng nói mang theo sát ý dày đặc, khiến người khác biết là hắn không chỉ thuận miệng nói ra, mà là xác định có ý này.

"Nếu giết sạch bọn họ, chúng ta sẽ không thể rời khỏi đảo Bối Mẫu." Người trả lời vẫn là Long, hiển nhiên không phải gã không nghĩ tới vấn đề này "Hơn nữa bọn họ có vũ khí bằng hắc thạch, trên người còn có thể tỏa ra mùi mê hoặc người, chúng ta lại không thể hóa thành hình thú, căn bản không có biện pháp đấu lại họ."

"Nếu ta có cách làm được?" Đồ không nói nhiều lời, chỉ hỏi một câu như vậy.

"Chúng ta sẽ tôn ngươi lên làm thủ lĩnh." Nghe ra ý đàng sau câu nói của Đồ, Long không chút do dự trả lời. Thú nhân kính trọng kẻ mạnh, nếu đối phương thật sự làm được, không chỉ là kẻ mạnh, mà còn là người cứu mạng họ, tôn hắn lên làm thủ lĩnh cũng là lẽ phải.

"Còn các ngươi?" Đồ không lập tức đồng ý, mà là tiếp tục hỏi.

"Nếu ngươi thật sự làm được, chúng ta cũng sẵn lòng tôn ngươi làm thủ lĩnh, lấy thần thú ra thề." Những người khác chậm rãi phản ứng lại, ở trong sợ hãi dâng lên một tia hi vọng, ồn ào lên tiếng trả lời, trong đó tiếng của Nguyên là lớn nhất.

Sau khi xác định tất cả mọi người đã lập lời thề, Đồ rốt cuộc lên tiếng, sờ miếng xương trước ngực, trong bóng đêm, ánh mắt hắn sâu thẳm mà lãnh khốc, ngoài ra còn mang theo sự kiên định không ai có thể dao động.

"Được. Xin thề với thần thú, Bách Nhĩ ta nhất định sẽ giết sạch Bối Mẫu, mang các ngươi rời đi."

122. Chương 122: Mê Hoặc

Từ ngày đó trở đi, cái đám gầy trơ xương như que củi mà Thanh Bối quản lý, những thú nhân mà các Bối Mẫu chưa bao giờ nhìn thêm một cái đột nhiên trở nên thu hút sự chú ý của người khác. Bọn họ làm việc là cố gắng hết sức, ăn uống cũng thoải mái, đối với Thanh Bối lại càng ân cần chăm sóc. Cơ thể họ cũng dần đầy đặn lên, dùng đá mỏng cạo hết râu trên mặt, cả đám nhìn qua còn có *** thần hơn rất nhiều thú nhân dưới trướng các Bối Mẫu khác, khiến Thanh Bối vì vậy mà được không ít các tộc nhân hâm mộ, ghen tị. Mà trong đám thú nhân này, một thú nhân tên là Bách Nhĩ lại càng xuất sắc, ngũ quan của hắn anh tuấn như điêu khắc, cơ thể cường tráng, cao lớn hơn các thú nhân khác, mỗi lần có thể khiêng được bốn tảng đá lớn, còn có thể đứng ở trên tường, thoải mái ném từng tảng đá cho thú nhân đang xây tường. Mỗi lần hắn ném đá, ánh mắt các Bối Mẫu liền nhịn không được dừng ở trên cơ bắp tràn đầy sức mạnh và hoàn mỹ kia, rồi trở nên nóng rực vô cùng. Mà điều khiến cho các Bối Mẫu mê đắm là, thú nhân này thường tỏ ra trầm tĩnh, lãnh đạm, không giống như các thú nhân khác lộ ra vẻ si mê với họ, điều này khiến hắn thỉnh thoảng làm ra một vài hành động săn sóc Thanh Bối lại càng khiến người ta động lòng không thôi.

Tuy cũng từng có Bối Mẫu nói thú nhân này tính cách bướng bỉnh, ngang ngược, từng xém nữa bóp chết Bối Mẫu trông giữ bọn họ, không thích hợp chọn làm bạn đời. Thế nhưng trước mấy ngày tuyết đầu mùa hạ xuống, thời điểm ở mùa này, các Bối Mẫu lựa chọn bạn đời lần cuối, Thanh Bối vẫn muốn hắn. Mà trong cùng động với Đồ, còn có hai thú nhân tên là Nguyên và Hạo đồng thời được lựa chọn.

Thấy Bối Mẫu dùng ngón tay thon dài, trắng nõn quét một chất nhầy trong suốt, bôi lên chỗ xích hắc thạch gần bả vai, trong mắt Đồ chợt lóe sự âm u, hắn trầm giọng hỏi "Đây là cái gì?"

Bối Mẫu kia nhìn hắn một cái, trên mặt lộ ra tia cười ái muội, nhưng không nói cái gì. Sau đó đổi thành một Bối Mẫu khác tới kéo xích đá, không để chất nhầy kia dính lên người Đồ, Bối Mẫu trước thì đi ra ngoài. Qua một lát, lại có một Bối Mẫu khác tới, trong tay bưng một cái bồn đá vừa phải, ở bên trong là cỏ diệp bạch huệ dùng hắc thạch để nuôi dưỡng, đi tới trước mặt Đồ.

Chuyện phát sinh ngay sau đó khiến Đồ cảm thấy đầu mình như bị ai đập vào khe hở, vô số hình ảnh chen chúc đi ra, ngực hắn bỗng nhiên đau buốt, thiếu chút nữa mất khống chế ra tay bầm thây vạn đoạn bồn cỏ kia. May mắn ý chí của hắn đủ kiên định, còn nhớ rõ mục đích của mình, nắm chặt tay, cố kiềm nén lại, mới không dẫn tới thất bại trong gang tấc.

Chỉ thấy cỏ diệp bạch huệ vốn yên lặng ở trong bồn đá không có gì bất đồng với các loại cỏ dại khác, khi vừa lại gần xích hắc thạch lập tức dài ra, sợi mảnh như rắn bám vào xích đá, mãi cho đến chỗ có bôi chất nhầy, nó liền siết chặt lại.

Keng một tiếng, xích đá đứt ra, Đồ còn chưa kịp lo lắng loại cỏ kia có tiếp tục tấn công người không, thì liền cảm thấy bả vai trở nên đau nhức, như đá cùn đè lên xương, khiến trước mắt hắn trong phút chốc trở nên tối đen, bất giác kêu rên thành tiếng. Chờ khi lấy lại *** thần, mới phát hiện xích đá đã bị lấy xuống, mà bồn cỏ kia cũng bị bưng đi rồi. Không để ý tới á thú đang rắc bột phấn màu trắng lên miệng vết thương của hắn, Đồ cúi đầu nhìn xích hắc thạch bị ném dưới đất, trên đó vẫn còn dính máu thịt đỏ tươi, ánh mắt hắn mờ mịt đi một lát, sau đó nhanh chóng thay thế bằng sự hung ác, nham hiểm.

Trong phút chốc trước đó, hắn cho rằng mình đã nhớ ra cái gì, thế nhưng vì trận đau đớn kia lại quên sạch sẽ. Hắn biết, bên trong mấy hình ảnh đó có một người rất quan trọng, quan trọng tới mức không thể quên,

nhưng hắn lại quên mất... Tay phải đưa lên, vô thức sờ miếng xương trước ngực, tựa hồ chỉ có như vậy, hắn mới áp chế được sự mất mát và bi phẫn nồng đậm trong lòng.

"Đó là cái gì? Tặng cho ta đi." Một giọng nói đột nhiên vang bên tai, kéo hắn ra khỏi cảm xúc tuyệt vọng. Đồ ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện là Thanh Bối, Bối Mẫu đã chọn hắn làm bạn đời. Ánh mắt Thanh Bối dừng ở trước ngực hắn, trong mắt có hiếu kỳ, còn có tia muốn thử hắn. Tin rằng chỉ cần là Bối Mẫu từng quản lý thú nô, ai cũng biết miếng xương là thứ rất quý trọng đối với thú nhân trước mắt này, hắn từng vì nó mà ngay cả mạng sống cũng không cần, nếu hắn tình nguyện lấy ra, cũng đủ để chứng minh hắn thật sự bị thuần hóa.

Đồ biết muốn lấy được tín nhiệm của Bối Mẫu, cách tốt nhất là lấy miếng xương này xuống, sau đó đưa cho đối phương.

"Chờ tới nghi thức kết bạn đời, ta sẽ tự tay đeo cho ngươi." Hắn trầm thấp, thong thả nói, hạ mí mắt xuống, che lại sự chán ghét trong đó. Dù cho biết làm như thế mới là chính xác nhất, hắn vẫn không thể chịu được khi những người khác chạm vào nó, kể cả chỉ là tạm thời cũng không được.

Thanh Bối đương nhiên không biết hắn suy nghĩ như thế nào, y chỉ biết mình không bị từ chối, nên liền vui mừng. Trong mắt y, Đồ nói như vậy có nghĩa là coi trọng mình, cũng không hoài nghi nữa, mà đưa hắn tới thẳng sơn động dưỡng thương tạm thời của thú nhân, sau đó dặn dò một vài điều cần chú ý, mới rời đi.

Chờ y vừa đi, Đồ lập tức như cả người mất đi sức lực, ngã xuống da thú. Mở mắt nhìn đỉnh sơn động nhấp nhô, không bằng phẳng, cố gắng đào hình ảnh lúc trước hiện trong đầu ra, thế nhưng mãi tới khi *** thần hắn trở nên không ổn định, đầu đau như muốn nổ tung, vẫn không thể bắt lấy một dấu vết nào. Dù không cam tâm, hắn cũng chỉ đành tạm thời buông tay, đưa tay cầm lấy miếng xương có khắc chữ kỳ quái trên đó, nhìn hồi lâu, hắn mới bình phục sự nóng nảy, tức giận trong lòng, dựa theo thói quen hàng ngày, ngồi dậy luyện công.

Xích đá vừa bỏ, nội lực vốn ngưng đọng trong kinh mạch lập tức như tức nước vỡ bờ, trong lúc hắn tu luyện, nhằm vào kinh mạch toàn thân, có lẽ do nguyên nhân tích lũy sâu dày, rồi từ từ thả ra, cộng thêm trong lòng không có tạp niệm, khiến hắn đánh bậy đánh bạ lại đả thông được Đại chu thiên. Tu luyện nhanh chóng như vậy, lại còn nhanh hơn Tát luyện ra khí cảm trước hắn. Nếu Bách Nhĩ có ở đây, chỉ e sẽ lo lắng cho hắn, nói không chừng còn nghĩ cách kiềm chế tốc độ tu luyện của hắn, củng cố lại căn cơ. Cũng là người không biết thì không sợ, cho nên sau khi thu công, hắn chỉ cảm thấy cả người tựa như thay da đổi thịt, tràn ngập sức mạnh toàn thân, không có một chút nghi ngờ hay hoang mang nào cả.

Tìm đến bờ biển, hắn nhảy xuống tắm rửa một cái, tẩy sạch những dơ bẩn tích lũy mấy tháng qua, sau đó cầm da thú được đưa tới, quấn quanh hông. Lúc này đã là sáng sớm, đứng ở trên đá ngầm đồ sộ, nhìn mặt biển dâng lên hai ông mặt trời màu đỏ, hắn nheo mắt, chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, có cảm giác mờ mịt không biết mình đến từ đâu, sau này lại đi về đâu. Mãi tới khi ánh sáng vàng kim đâm vào mắt, hắn mới tỉnh lại từ sự bàng hoàng, không có chỗ nương tựa. Một lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh, u ám, Đồ lắc đầu, bọt nước trên tóc tung tóe, trong tia nắng ban mai phản xạ ra ánh sáng nhiều màu.

Mặc kệ như thế nào, phải giải quyết chuyện trước mắt đã. Không có quá khứ, thì dùng hiện tại làm khởi đầu, không có chỗ đi về, thì ở lại ngay tại đây. Trong phút chốc đó, ánh sáng của mặt trời mới mọc được một nửa chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng, kiên định như đá của hắn, giống như không có bất luận kẻ nào, không có bất luận chuyện gì có thể lay chuyển được hắn.

123. Chương 123: Giết Chóc

Trở lại sơn động, gặp Nguyên và Hạo đang tìm hắn chung quanh, *** thần hai người nhìn không được tốt lắm, hiển nhiên là mới tháo xích đá xuống, cơ thể còn chưa thích ứng lại. Thấy Đồ còn có sức lực tắm rửa, hai người đều hơi kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ tới hắn bị trọng thương như vậy còn có thể sống sót, nên cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

"Nói với họ rồi?" Đồ vừa đi trở về, vừa tập trung *** thần lắng nghe xung quanh, xác định không có ai, hắn mới lên tiếng hỏi.

Hai người lắc đầu, tại vì trước đó Đồ đã dặn, không được để các thú nhân cùng được lựa chọn biết mục đích chân chính của Bối Mẫu, lo rằng điều đó sẽ khiến họ bị hoang mang, hoặc rước lấy phiền toái. Bọn họ đã nhẫn nhịn lâu như vậy, sao không thể nhịn thêm mấy ngày nữa.

"Tuyết sắp rơi rồi, tối nay dẫn họ lên cánh rừng trên núi hắc thạch đi một vòng đi." Nhìn thấy thú nhân đang từ trong sơn động ra ngoài, muốn tới công trường tìm bạn đời của mình, khóe môi của Đồ gợi lên một nụ cười trào phúng, trầm giọng nói "Chắc họ cũng rất muốn biết bạn đời mình ở nơi như thế nào, ở một mình là hình dạng gì đấy."

Chào hỏi với vài thú nhân kia, từ chối tới công trường cùng họ, đợi người đi xa, Nguyên mới hỏi "Không phải là không để họ biết sao?"

"Họ nhiều người hơn chúng ta, không để họ biết, chẳng lẽ để họ giúp Bối Mẫu đối phó với chúng ta?" Đồ có chút tức giận, cảm thấy ngoại trừ Long ra, tựa hồ những người khác đều không thích động não "Đương nhiên phải để cho họ biết, nhưng không phải là nghe từ chúng ta, mà là để họ tận mắt chứng kiến." Nếu không, kể cả giết hết Bối Mẫu, cứu những thú nhân còn ở trong địa lao ra, e rằng họ cũng không tin, thời điểm đó nói không chừng lại phát sinh xung đột.

"Nghĩ cách để biết họ bôi cái gì vào xích hắc thạch." Đồ tiếp tục nói, lúc này ba người đã đi vào động đá, ngồi xếp bằng xuống "Còn có, họ làm như thế nào tạo thành xích đá và dao mỏng từ hắc thạch. Họ có bao nhiêu dao hắc thạch, chúng đặt ở đâu. Nhưng không được khiến họ cảnh giác..." Nói tới đây, ánh mắt hắn chợt lóe lên, hắn còn muốn biết mình tới đây như thế nào, tại sao lại quên hết chuyện trước kia. Có điều, đây là chuyện hắn sẽ tự tìm hiểu.

Sau khi Đồ không mất chút sức lực nào liền làm cho họ thoát khỏi địa lao, Nguyên và Hạo đã xem hắn là thủ lĩnh, hắn nói gì thì nghe nấy. Nguyên giỏi về cổ động lòng người, nói vài câu liền đem nhiệt huyết và lòng hiếu kỳ bị đè nén của các thú nhân khác dâng lên, đợi trời vừa tối, liền im lặng đi theo ba người lẻn vào cánh rừng Bối Mẫu ở. Đồ cùng Hạo thừa dịp những người khác không chú ý, rời khỏi nhóm, tính đi thăm dò tình hình phụ cận cùng với nhân số của Bối Mẫu, nếu có thể tìm tới chỗ cất giữ vũ khí thì càng tốt.

Chỉ là Đồ thiên tính vạn tính, lại không tính tới chuyện vận khí của đám Nguyên tốt như vậy, thế nhưng gặp ngay một thú nhân còn sống đã bị róc thịt đến chỉ còn nửa cơ thể, càng không ngờ rằng thú nhân đi cùng lại nhát gan như vậy, lúc nhìn lén thấy một màn như thế, lại nhịn không được mà hoảng sợ kêu lên, dẫn tới tung tích của đoàn người bị bại lộ.

Bối Mẫu bị nhìn trộm kia nghe được tiếng động, lập tức phát ra báo động chói tai, đồng thời cầm con dao hắc thạch dài bằng cánh tay xông ra, tốc độ rất nhanh, không hề kém hơn thú nhân chút nào.

Bối Mẫu tựa hồ rất nhạy cảm với tín hiệu của nhau, mấy thú nhân kia muốn trốn cũng không kịp, trong nháy mắt liền bị các loại vũ khí hắc thạch trong tay Bối Mẫu bao vây. Phản ứng nhanh nhất vẫn là Nguyên đã chuẩn bị tâm lý, y nhanh chóng hóa thành hình thú, bày ra tư thế phòng ngự, mà những thú nhân khác lại vẫn chưa thoát ra khỏi sợ hãi ở phía trước, đừng nói biến hóa, mà ngay cả hai chân đều nhũn ra, không thể động đậy. Mà tại thời điểm hết sức căng thẳng, một mùi hương kỳ dị tiến vào trong mũi các thú nhân, không bao lâu sau trên mặt họ liền lộ ra biểu tình mơ màng, ngay cả Nguyên vẫn cảnh giác cũng bắt đầu hốt hoảng, trước mắt xuất hiện hình ảnh hạnh phúc nhất trong trí nhớ của mình.

"Giết chúng." Thanh La từ trong đám người đi ra, trong tay kéo cung tên bằng hắc thạch, sắc mặt ác độc, lạnh lùng ra lệnh "Tất cả thú nhân lần này chọn không lưu lại một ai."

Lần này cho dù là Thanh Bối vẫn khăng khăng muốn Đồ cũng không lên tiếng phản đối. Trên khuôn mặt xinh đẹp của các Bối Mẫu đều là sự tàn nhẫn, không có một ai lộ ra biểu tình không đành lòng.

Khi nói chuyện, Thanh La đã giơ cung tên hắc thạch lên, kéo cung lắp tên, mục tiêu nhắm thẳng vào Nguyên đã hóa thành hình thú. Sau đó, trong đám người cũng có vài Bối Mẫu cầm dao hắc thạch đi ra, đều là những người đã chọn mấy thú nhân kia làm bạn đời. Đối với Bối Mẫu mà nói, bạn đời của mình chỉ có thể do tự tay mình giải quyết. Do Nguyên để hình thú, nên người ngoài không phân biệt được y là ai, vì vậy mới do tộc trưởng tự mình động thủ.

Tiếng kéo cung vang lên, tên bay ra, đảo mắt liền bay tới gần đôi mắt mê hoặc của Nguyên. Các Bối Mẫu khác cũng giơ dao lên, không chút do dự đâm về phía bạn đời của chính mình. Nhưng vào lúc này, tiếng

gầm giận dữ vang lên, một bóng trắng xoẹt qua như tia chớp, từ trong bóng đêm xông ra, dừng ở trước mặt Nguyên, cắn lên mũi tên hắc thạch, hất nó văng ra, đâm vào ngực của một Bối Mẫu giơ dao ở gần đó. Đồng thời vung móng vuốt lên, vỗ mạnh vào người Nguyên một cái, không quan tâm đối phương có tỉnh lại hay không, con thú trắng liền quay đầu nhanh chóng đánh về một Bối Mẫu khác đang kinh sợ, một ngụm cắn đứt cổ y, sau đó làm theo như thế, đánh vào vết thương chưa lành trên bả vai của các thú nhân được chọn. Cục diện trở nên rối loạn, vài Bối Mẫu ở gần nhất không cố giết mấy người kia nữa, mà xoay qua xông về phía con thú trắng.

Nguyên bị đau mà tỉnh táo lại, khi nhìn thấy vài Bối Mẫu cùng đánh nhau kịch liệt với một con sư tử lai báo màu trắng, mà cách đó không xa, trong tay tộc trưởng Thanh La của Bối Mẫu cầm một vũ khí kỳ quái, lùi ra sau vài bước, đưa lên, ngắm về phía con thú trắng. Nguyên không có nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức xông tới. Thân hình của Thanh La rất nhanh, vừa cảm nhận được nguy hiểm liền lập tức tránh ra, trong lòng lại có chút hối hận khi cầm vũ khí mình còn chưa quen dùng. Mấy thú nhân khác cũng lần lượt bị Bối Mẫu đang đánh nhau với Đồ làm cho tỉnh táo lại. Trong lúc nguy cấp mà quên mất hoảng sợ, họ nhanh chóng hóa thành hình thú chiến đấu với Bối Mẫu. Không qua bao lâu, Hạo nghe thấy tiếng động chậm hơn cũng gia nhập cuộc chiến, hắn biết rõ, nếu hôm nay Bối Mẫu không chết, thì chính là bọn họ, thậm chí tất cả thú nhân đồng bạn ở trong cùng huyệt kia cũng sẽ phải chết.

Bối Mẫu dù sao cũng khá yếu, nay mùi trên người họ tỏa ra không còn tác dụng, chỉ có thể trông cậy vào sức mạnh của mình, dù trong tay không có vũ khí, tốc độ và sức lực của họ vẫn mạnh hơn á thú bình thường, nhưng vẫn là kém hơn thú nhân một khoảng. Không bao lâu sau liền chết hơn phân nửa.

"Đi!" Thanh La quyết định rất nhanh, quát lớn một tiếng, quay đầu liền chạy.

Nghe được mệnh lệnh của y, Bối Mẫu còn sống cũng không tiếp tục hiếu chiến nữa, nháy mắt phân tán trốn vào trong rừng.

"Đừng để họ chạy! Bắt sống cho ta!" Đồ vừa bỏ lại một câu, vừa đuổi theo hướng Thanh La chạy trốn.

Các thú nhân lúc này đã giết đỏ cả mắt rồi, nghe vậy cũng không quan tâm là ai nói, chỉ biết làm theo lệnh mà đi. Nhưng mà Bối Mẫu quen tiểu đảo này hơn bọn họ, cộng thêm tốc độ cực nhanh, nên cũng không dễ dàng đuổi theo như vậy. Lúc đuổi tới bờ biển cũng chỉ đành trơ mắt nhìn họ nhảy xuống biển, biến thành con sò, nhanh chóng trôi đi xa.

124. Chương 124: Bộ Lạc Dũng Sĩ

"Vẫn còn sống." Mấy người lục soát phụ cận một lần, cuối cùng trở lại ngọn núi hắc thạch, nhìn thấy vài Bối Mẫu đã hóa thành con sò nằm tại chỗ, trên vỏ màu trắng ngọc có dính máu, hiển nhiên là bị thương lúc trước nên không thể chạy trốn.

Đồ bảo Nguyên mang theo hai thú nhân đi thả thú nhân trong các động ra, còn mình thì đi cùng đám Hạo, tính hỏi từ miệng mấy Bối Mẫu này vài thông tin hữu dụng. Nhưng mà điều khiến họ bất ngờ là, vỏ của Bối Mẫu dày mà trơn, cắn không được, đập cũng không bể, nhất thời có chút không biết phải làm sao. Thế nhưng nếu không hỏi ra, xích đá trên vai mấy thú nhân ở trong huyệt kia lại không có cách tháo xuống, các thú nhân đều thử qua, vật đó dùng nanh vuốt của họ không thể làm đứt được, nếu không sao họ lại ngoan ngoãn để cho bị nhốt như thế.

"Đặt lên lửa, nướng." Đi mấy vòng, nghĩ không ra cách có thể cạy vỏ sò ra, Đồ nổi giận ra lệnh.

Thú nhân ở lại cùng hắn nghe thấy đều trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Hạo không nói lời nào, bắt đầu ra tay. Một lát sau, những người khác cũng vội vàng giúp đỡ. Sau khi lửa bùng lên, không qua bao lâu, Bối Mẫu bị đặt ở trên liền lên tiếng cầu xin.

Những câu hỏi kế tiếp liền trở nên đơn giản. Từ miệng vài Bối Mẫu, họ biết được, thứ bôi lên xích hắc thạch là dịch lúc họ với thú nhân *** tiết ra, loại này có lực hấp dẫn rất lớn với cỏ diệp bạch huệ. Còn biện pháp dùng hắc thạch tạo ra binh khí là bộ lạc Ưng tộc ở phương Nam dạy cho họ. Bộ lạc Bối Mẫu có giao dịch với Ưng tộc phương Nam, Bối Mẫu dâng lên hắc thạch, muối và các hải sản khác, để đổi lấy cách tạo binh khí và thú nô. Ngay cả biện pháp xuyên qua xương bả vai và xây dựng thành trì cũng là học từ bên

đó. Hắc thạch càng đốt càng lạnh, cứng vô cùng, thế nhưng nếu lúc đốt, cho thêm cỏ diệp bạch huệ, không cần nhiệt độ quá cao liền có thể khiến nó tan ra, chờ sau khi thành hình, để nguội, lại càng cứng chắc hơn trước.

Đối với lai lịch của Đồ, ngược lại có người còn nhớ rõ, là lúc trước vào dịp trăng tròn mang thú nhân từ bờ biển về, họ dùng một con dao hắc thạch đổi với bộ lạc Giao Nhân. Lúc đổi cũng không biết hắn bị gãy chân, chỉ cảm thấy thú nhân này cường tráng, chờ sau khi tỉnh lại, nói không chừng có chút tác dụng. Nắm giữ cách tạo ra vũ khí, lại không thiếu hắc thạch cho họ dùng, nên một con dao hắc thạch này trong mắt họ chẳng là gì cả, vì vậy đổi lấy hắn cũng không thấy tiếc. Còn bộ lạc Giao Nhân kia lấy người từ đâu, họ cũng không biết.

Nghe đến đó, Đồ không khỏi giận dữ, trong lòng ghi nhớ món nợ này với bộ lạc Giao Nhân.

"Các ngươi… các ngươi tại sao lại ăn thú nhân?" Đúng lúc này, Hạo mở miệng, lúc nói tới chữ ăn, sắc mặt hắn hơi tái đi, hiển nhiên là nghĩ tới thảm trạng của thú nhân ở động cây kia. Tuy từng nghe Long miêu tả qua, thế nhưng chính mắt nhìn thấy, cảm giác đương nhiên bất đồng. Nghe hắn hỏi, mấy thú nhân khác thế mới biết thú nhân chỉ còn lại nửa mình trên là bị ăn, trong ngực không khỏi cuồn cuộn dâng lên, muốn phun thẳng ra thứ ăn buổi tối.

"Tộc ta chỉ khi ăn thịt của bạn đời mới có thể sinh con thành công." Nhắc tới vấn đề này, Bối Mẫu kia không hề có ý sám hối, bộ dáng hiển nhiên mà trả lời.

Hóa ra bộ tộc Bối Mẫu này rất kỳ lạ, vừa không thể xem như á thú hoàn toàn, vừa không thể coi là thú nhân, thế nhưng bọn họ có thể cùng bất cứ giống đực chủng tộc nào *** để thai nghén đời sau, cũng không chỉ giới hạn trong thú nhân. Mà đời sau của họ cũng là Bối Mẫu, tuyệt đối không có huyết thống chủng tộc của bạn đời. Chỉ là họ tự cho mình là người, nên lúc chọn bạn đời chủ yếu cũng là chọn thú nhân, chỉ khi thật sự không tìm được thú nhân, mới dừng ánh mắt ở dã thú và động vật trên biển. Vì phương thức phối hợp này độc ác, tàn nhẫn, nên cơ thể họ tiến hóa ra năng lực có thể phát ra mùi mê loạn thần chí giống đực. Nhưng hiển nhiên họ cũng hiểu đây là chuyện chủng tộc khác không chấp nhận, nên vẫn giấu diếm rất kỹ.

Chi tiết này dĩ nhiên các Bối Mẫu không có ngu ngốc mà nói ra. Thế nhưng chỉ câu nói kia cũng đã đủ khiến các thú nhân sinh lòng kiêng kỵ.

"Chúng ta không muốn chết, nên các ngươi đành phải chết!" Sau khi thử dùng cỏ diệp bạch huệ quả thật có thể cắt hắc thạch, Đồ nhìn những Bối Mẫu đã hóa thành hình người bị thương không nhẹ kia, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lùng, tàn nhẫn. Nói xong, không đợi những người khác phản ứng lại, hắn đã hóa thành hình thú, nhào tới, cắn đứt cổ mấy Bối Mẫu kia.

Các thú nhân khác, bao gồm cả Hạo đều ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không ngờ lòng dạ hắn độc ác như vậy.

Một lần nữa biến lại hình người, Đồ nhặt một con dao hắc thạch lên, cũng không nhìn những người khác, đi tới trước mặt các thú nhân bị ăn không còn đầy đủ cơ thể, hạ từng nhát một, trong khi những người đó vẫn còn chìm đắm trong ảo giác đẹp đẽ, giúp họ kết thúc cuộc đời này.

"Ngươi làm gì thế?" Rốt cuộc có thú nhân phản ứng lại, nhào lên muốn ngăn cản hắn.

Xoẹt một cái, con dao hắc thạch vẫn còn dính máu đã để ở trước ngực thú nhân kia, trong mắt Đồ chợt lóe một tia lạnh lùng, trên mặt treo nụ cười không đứng đắn "Ngươi là muốn chờ họ tỉnh táo lại rồi cảm ơn ngươi? Hay là ngươi cảm thấy có thể cứu họ khỏe lại, sau đó chăm sóc họ như người già trước khi họ chết?" Hắn mất trí nhớ, ngoại trừ Nguyên, không có thú nhân nào đối xử tốt với hắn dù chỉ một chút, nên hắn cũng sẽ chẳng có đồng tình hay thương hại họ. Trong mắt hắn, một là sống, hai là chết, ngoài hai cái này ra không còn lựa chọn nào khác.

Thú nhân kia cứng đờ, không trả lời được. Chỉ cần không phải người mù, đều có thể nhìn ra, mấy thú nhân kia không thể cứu được, kể cả có gắng gượng cứu sống thì cũng chỉ là một phế nhân cần người khác chăm sóc.

Đồ khinh miệt nhìn hắn một cái, thu dao hắc thạch lại, xoay người kéo tấm vải trắng, mềm bên hông Bối Mẫu, vừa lau vết máu trên dao hắc thạch, vừa không chút để ý nói "Ta đã cứu các ngươi, sau này mạng

của các ngươi chính là của ta." Nói tới đây, hắn giương mắt nhìn về phía vài thú nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, nhướn mày "Không phục ư?" Hắn không có làm việc thiện, không vô duyên vô cớ cứu mấy người này đâu.

Trong thú nhân có người thành thật, chất phác, đương nhiên cũng sẽ có người kiêu ngạo, bất tuân. Nghe vậy, liền có người không đồng ý "Phục cái gì mà phục? Nếu không có chúng ta, một mình ngươi có thể đánh được nhiều Bối Mẫu vậy sao?"

"Không có các ngươi, ta cũng chẳng cần chống lại bọn họ." Đồ nở nụ cười trầm thấp "Ta nấp ở trong rừng, giải quyết từng người từng người một, cũng có thể giết hết bọn họ. Nào ngờ đi ra một chuyến, lại gặp phải đám ngu ngốc các ngươi, nhìn thấy chuyện như vậy đã sợ tới mức kêu toáng lên, chân nhũn ra tới mức không cử động được…"

Câu nói đó làm cho mặt thú nhân lên tiếng phản đối kia lúc đỏ lúc trắng, bởi vì người sợ hãi kêu lên chính là gã.

"Được rồi, ngươi đã cứu chúng ta, chúng ta vốn nên báo đáp ngươi. Thế nhưng nếu ngươi muốn chúng ta đi chịu chết, chúng ta cũng sẽ không đồng ý." Một thú nhân khác cắt ngang lời của Đồ, trầm giọng nói.

Đồ phì cười "Muốn các ngươi đi tìm cái chết, thì ta cần gì phải cứu các ngươi?" Nói tới đây, giọng điệu của hắn chợt thay đổi, trở nên âm trầm đi "Kể cả muốn mạng của các ngươi, ta cũng sẽ tự tay lấy." Chỉ là một câu vô cùng đơn giản, nhưng không biết vì sao mấy thú nhân kia nghe vào tai lại không kiềm chế được mà rùng mình một cái, nhớ tới hình ảnh hắn giết chết Bối Mẫu và thú nhân, dứt khoát, quyết đoán như vậy, ngay cả lông mày cũng không hề nhíu lại một chút nào. Ngay cả thú nhân phản đối lúc nãy cũng không dám lên tiếng nữa.

Mấy người còn chưa kịp tỏ rõ thái độ, bên kia Nguyên đã quay lại, nói, đã cứu người ra hết rồi, đang ở chỗ chia thức ăn chờ. Đồ cũng không lo lắng mấy thú nhân trước mắt này không nghe lời mình, trực tiếp để họ mang theo thi thể của Bối Mẫu và thú nhân, cùng mình đi gặp những thú nhân kia.

Đứng ở trên sân có hơn hai trăm thú nhân còn mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì, mãi tới khi đám người Đồ tới, ném hơn mười thi thể trước mặt họ, mới tạo ra một cảnh rối loạn, bất an. Nguyên giỏi ăn nói, miêu tả sinh động lại một lần chuyện họ đã trải qua lúc trước, để người ta cảm thấy như đích thân mình nhìn thấy, khiến cho trong lòng các thú nhân lắng nghe kia đều run sợ. Nghĩ tới chính mình phía trước còn liều mạng để được Bối Mẫu coi trọng, bọn họ liền thấy sợ hãi không thôi, lại nhìn đồng bạn nằm dưới đất chỉ còn chưa tới nửa mình, có người xém nữa đã ói ra.

"Hiện tại các ngươi có hai lựa chọn." Chờ cảm xúc của mọi người thoáng bình tĩnh lại, Đồ chậm rãi mở miệng "Thứ nhất, tôn ta làm thủ lĩnh, theo ta thành lập bộ lạc mới ở đây. Thứ hai, tiếp tục làm nô lệ." Giọng nói của hắn cũng không lớn, không vội vàng, kích động, thế nhưng lại rành mạch truyền vào tai mỗi người.

Đám người Long đã thương lượng xong từ lâu, nên lúc này thấy hắn thật sự đuổi Bối Mẫu đi, cứu mình ra ngoài, đều khom người tỏ vẻ phục tùng. Mấy thú nhân được tháo xích đá xuống trước, nhìn qua tựa hồ có sức phản kháng do dự một lát, cũng lác đác cúi đầu. Còn những thú nhân vẫn xuyên xích hắc thạch trên vai, không thể hóa thành hình thú căn bản không có lựa chọn khác. Ai cũng không muốn sống tiếp kiếp nô lệ. Thực tế, khi quyết định đi cùng Bối Mẫu, họ đã biết không thể trở lại bộ lạc cũ, cho nên có bộ lạc mới cho họ dung thân cũng là chuyện tốt, ai làm thủ lĩnh lại có liên quan gì.

Như cũ lấy thần thú để thề, hơn hai trăm thú nhân chiếm lấy đảo Bối Mẫu, lấy Dũng Sĩ làm tên, thành lập bộ lạc mới, với thủ lĩnh là Đồ.

Một đêm này đã định trước là không ngủ, không có dịch của Bối Mẫu, Đồ bảo mấy người Nguyên trực tiếp dùng lửa thêm cỏ diệp bạch huệ, đốt đứt xích đá, tuy rằng lúc tháo xích xuống rất đau, nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn là đeo suốt trên người. Từ miệng các thú nhân, Đồ biết được có một số người là Bối Mẫu dùng hắc thạch đổi lấy từ bộ lạc ở thảo nguyên, là người ở bộ lạc bị Ưng tộc diệt, biến thành thú nô, đã sớm không có tự do, trở thành vật phẩm giao dịch. Còn những người khác thì do tự nguyện, bị sắc đẹp mê hoặc, ngu ngốc bị lừa tới đây.

Mỗi người đều có lai lịch, chỉ có hắn là không có. Đồ có chút khó chịu, giao chuyện an bài cho Nguyên và Long xử lý, rồi xoay người, rời khỏi đám đông đã được tự do.

Việc tháo xích đá xuống bận rộn tới trưa ngày hôm sau, các thú nhân chưa có cơ hội dưỡng thương, bầu trời đã trở nên u ám, hạ xuống tuyết đầu mùa. Mùa tuyết rơi đến rồi.

Đồ không thể không thừa dịp đại tuyết vừa hạ, còn chưa quá lạnh, dã thú chưa hoàn toàn ẩn náu, mang theo các thú nhân với vết thương chưa lành vào rừng săn thú, chuẩn bị thức ăn vượt qua mùa tuyết rơi, cũng thuận tiện dọn dẹp tiểu đảo một lượt, để tránh có cá lọt lưới. May mà đều là thú nhân, không cần đặc biệt để ai lại bảo vệ, nên lần này tất cả mọi người đều tham gia.

Đảo Bối Mẫu rất lớn, kéo dài mấy trăm dặm, cho dù chỗ hẹp nhất cũng gần trăm dặm, ngoại trừ sơn cốc họ ở kia, trên cơ bản đều được rừng rậm bao trùm. Ở nơi thế này dĩ nhiên không thiếu dã thú, cộng thêm Bối Mẫu không giỏi đi săn, cho nên ngược lại là tiện nghi cho các thú nhân, chí ít họ sẽ không chết vì lạnh hay chết vì đói trong mùa tuyết rơi. Chỉ là sau khi tuyết rơi mấy ngày, trời lại càng lạnh, rất nhanh mặt biển liền đóng băng, nhưng tầng băng còn rất mỏng, muốn rời đảo là vẫn không thể.

Trên thực tế, lúc này Đồ đã đả thông Đại chu thiên, đừng nói đặt chân lên tầng băng này, mà ngay cả mượn những sinh vật nhẹ trôi nổi trên mặt biển cũng đủ để hắn vượt qua. Đáng tiếc hắn có một thân nội lực lại không biết sử dụng, chỉ có thể mỗi ngày sau khi săn thú xong, đứng ở trên đá ngầm, nhìn biển, than thở, nghĩ làm sao tới lúc mùa tuyết rơi qua đi vẫn có thể dẫn người ra khỏi đảo.

"Thú nhân các bộ lạc ven biển không có ai ở đây hết." Hôm đó, Long tới bên cạnh hắn, dưới cơn gió rét khiến người ta run bần bật, nói với Đồ. Đồ mất trí nhớ, nên không biết chuyện các bộ lạc phụ cận, thế nhưng các thú nhân khác lại biết rõ, chỉ ở chung vài ngày, liền nói rõ lai lịch của mình, sau đó liền phát hiện ra tình huống kỳ lạ này.

"Có vấn đề gì?" Đồ thu hồi ánh mắt nhìn ra mặt biển, hỏi.

"Mỗi lần tụ hội đều cử hành ở bộ lạc ven biển, bọn họ gần bộ lạc Bối Mẫu nhất, theo lý thú nhân của họ tới đây phải là nhiều nhất mới đúng." Long biết tình huống của Đồ, nên gã kiên nhẫn giải thích.

Ánh mắt của Đồ lạnh đi "Đã có nghi ngờ, thì phải làm cho rõ." Dừng một lát, hắn hỏi "Giao Nhân là bộ lạc ven biển?"

"Đúng vậy." Long cũng nghe Hạo nói, Đồ là bị bộ lạc Giao Nhân đổi tới đây, lúc này liên hệ hai sự kiện, nghi ngờ trong lòng không khỏi càng tăng lên.

"Tốt lắm." Đồ cười lạnh, chỉ nói hai chữ như vậy.

Mùa tuyết rơi này cứ như vậy mà qua, trong tĩnh lặng ẩn náu mùi vị của máu tanh.

125. Chương 125: Nhớ Nhung

Bách Nhĩ bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn trong lò sưởi tỏa ra ngọn lửa ấm áp, *** thần y hoảng hốt một hồi. Y vừa lại mơ thấy bộ dáng trước khi rời đi của Đồ, biểu tình thất vọng kia như con dao cứa vào trái tim y, khiến y hận không thể bắt người trở về, nói với hắn muốn làm cái gì y cũng chịu.

Từ kiếp trước cho tới bây giờ y chưa bao giờ hối hận vì chuyện gì, chỉ duy nhất việc này đã tạo thành một nút thắt trong lòng y, từ ngày Đồ mất tích, nó không chỉ không phai nhạt đi, mà ngược lại càng thắt chặt hơn. Ngày qua ngày nhớ nhung như vậy, khiến ba phần tình cảm nồng đậm thành bảy phần, trong lòng tuy không dày vò mãnh liệt như ban đầu, nhưng lại trở nên càng dai dẳng.

Trước ngực y có cái gì chui vào, gọi nỗi lòng ở nơi xa xăm của y trở về, cúi đầu nhìn thì thấy con thú con ở trên giường không biết từ lúc nào leo xuống, rúc vào lòng y. Giữa bộ lông tuyết trắng có thể nhìn thấy một nhúm lông đỏ ở giữa cái đầu nhỏ của nó, là nhị tử Húc. Y theo bản năng nhìn qua cái giường nhỏ, vừa lúc nhìn thấy một tiểu thú lông tuyết trắng khác trèo qua rào chắn của giường, rơi bịch cái mông xuống đất, tuy lúc trước Lão Thác làm cái giường này cũng không cao, nhưng cũng đủ để thằng bé rơi xuống tới choáng váng đầu óc. Có điều nó không đứng dậy, mà cứ như vậy ngẩng đầu lên, Bách Nhĩ nhìn thấy con thú con mờ mịt ngồi tại chỗ, sau đó lắc đầu, hấp tấp chạy tới bên cạnh mình. Sau khi phát hiện ra ánh mắt của y, thay vì buồn bực không lên tiếng như ban đầu, nó liền lập tức phát ra tiếng grào grào, thắng bốn chi lại, lộ ra khuôn mặt đầy tội nghiệp, đôi mắt đen láy dâng lên một lớp nước. Hiển nhiên là sợ bị trách cứ,

còn đơn giản tố cáo cái giường nhỏ làm hại nó té đau. Dẫn tới Húc đang ngủ ngẩng đầu nhìn qua, trong mắt hiện lên ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Lại đây." Bách Nhĩ vẫy nó lại, sắc mặt không gợn sóng, khiến người ta không biết y có nổi giận hay không.

Con thú con đó là tam tử Chiêu, trên người cũng có nhúm lông đỏ, nhưng không mọc ở đỉnh đầu, mà mọc tại bốn chi, giống như đạp lửa vậy. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ vốn thấy hơi lạ, dù sao trên người a phụ chúng chỉ có lông trắng và một vòng lông đen, nhúm lông màu đỏ này xuất hiện khiến y rất ngạc nhiên. Mãi tới khi vài lão nhân nói, y mới biết được a gia của nguyên chủ là một con báo có lông màu đỏ toàn thân.

Chiêu sợ nhất là a mạt nhà mình lộ ra biểu tình như vậy, chần chừ một lát, nó mới chạy tới, cọ lên mặt Bách Nhĩ làm nũng, muốn y mềm lòng.

Bách Nhĩ vốn không có ý trách cứ, y đưa tay vuốt ve nó mấy cái, sau đó kéo nó vào lòng, để nó nằm cùng với Húc, rồi mới nói "Ngủ đi." Chẳng qua là hài tử mấy tháng, y không có khả năng nghiêm khắc quá với chúng. Nói xong, ánh mắt y quét qua Cổ nằm đối diện lò sưởi, cùng với đại nhi tử Tiêu Đồ dang rộng hai chân hai tay, nằm sấp lên mặt Cổ. Y không khỏi lắc đầu, nhưng cũng không đi quản. Tới lúc Cổ thở không nổi, tự nhiên sẽ tỉnh thôi.

Hiện tại đã là cuối mùa tuyết rơi, so với đám người Đồ ở trời tuyết lớn cũng phải kéo cơ thể với vết thương chưa lành vào rừng núi săn thú, người bộ lạc Bách Nhĩ lại trải qua một mùa tuyết rơi đầu tiên không có rét lạnh, đói khát mà chết, là một mùa tuyết rơi ấm no đầy đủ. Nếu không phải bởi vì mới sinh ba đứa con, e rằng ở thời điểm tuyết rơi, Bách Nhĩ cũng sẽ ra ngoài tìm người, mỗi khi nghĩ tới thú nhân vẫn còn chút trẻ con kia không biết tránh ở trong sơn động nào bị đói rét bức bách, y lại khó có thể bình tĩnh được.

Mùa tuyết rơi đồng nghĩa với bảy lần trăng tròn, Húc đã có thể biến hóa, có điều sau khi biến thành hình người thì không đứng dậy được, bò cũng rất chậm, nên nó vẫn thích để hình thú chạy khắp nơi hơn. Ngược lại là Chiêu, nhìn rất thông minh, nhưng không biết là do cơ thể quá yếu, với lại là đứa con nhỏ nhất hay sao, mà tới giờ nó vẫn chỉ có thể ở bộ dáng thú con. Mới đầu, Bách Nhĩ còn lo lắng, vì nghĩ tới tập tục kia của mấy bộ lạc, nhưng sau này y liền thả lỏng ra. Dù sao mặc kệ thế nào cũng là con của y, y ngược lại muốn nhìn xem ai dám đuổi con trai y ra khỏi bộ lạc.

Mà ngoài dự đoán của y là, không có ai nhắc tới việc này, ngay cả Cát vu bảo thủ không vừa mắt với y cũng chưa bao giờ biểu hiện ra loại ý đồ này. Ngược lại sau này Tát giải thích nghi hoặc cho y.

"Những người trong bộ lạc, có hơn phân nửa đều bị vứt bỏ, sao có thể có ý nghĩ vứt bỏ người khác được." Khi nói lời này, Tát đang ôm Chiêu, vừa vuốt ve, vừa lộ ra ánh mắt hoài niệm, hiển nhiên là nhớ tới người bạn tốt của mình "Huống chi kể cả thật sự có người có suy nghĩ này, ta cũng sẽ không đồng ý."

Thời điểm đó, Bách Nhĩ mới biết được, hóa ra Cát vu cũng bị người bộ lạc cũ vứt bỏ. Lúc trước thú triều tràn vào sơn động, thừa dịp hỗn loạn, dưới ám chỉ của tộc trưởng, bọn họ đã bỏ lại tộc vu đối với họ đã trở nên già nua và vô dụng. Còn truyền thừa của bộ lạc, dưới tình huống mạng sống còn không được đảm bảo, còn ai để ý tới nữa. Khó trách Cát vu có thái độ rất tệ đối với những người đến cùng Kinh. Nhưng hiển nhiên ông cũng biết rõ tình cảnh hiện nay của mình, nên cũng chẳng làm ra chuyện gì cả.

Trong suốt mùa tuyết rơi, bộ lạc không như trước kia nữa, toàn bộ đều ở trong phòng ốc trải qua mùa đông. Theo yêu cầu của Tát, cứ vài ngày sẽ phái một nhóm thú nhân vào rừng cả ngày. Không phải để săn thú, mà chỉ vì rèn luyện thôi. Còn những người ở lại trong bộ lạc, bởi vì Lão Thác dẫn theo vài người làm ra không ít cung tên, nên cơ bản đều đang tập luyện bắn tên, cùng với cách phối hợp với nhau. Á thú vẫn dậy sớm mỗi ngày để rèn luyện, cũng học cung tên, quyền cước, đao thương, nhưng không có vào rừng nữa. Đối với lần tẩu hỏa nhập ma trước, Bách Nhĩ vẫn còn sợ hãi, nên không dám dạy nội công cho á thú, sợ họ cũng rơi vào tình huống kia, tới lúc đó chưa chắc đã may mắn như mình. Còn thời gian rảnh rỗi, á thú cùng A Chức sẽ dùng bông se sợi, dệt vải, thú nhân cùng Lão Thác chế tạo các loại binh khí, mấy thứ này dù thế nào cũng không ngại có nhiều.

Còn Bách Nhĩ từng nghĩ tới việc dạy binh pháp mưu lược, kỳ môn độn giáp cho họ, ban đầu mười ba á thú và một vài thú nhân còn cảm thấy rất hứng thú. Thế nhưng không qua bao lâu, mỗi ngày trong nhà y, vừa chơi cùng ba đứa nhỏ vừa học cũng chỉ còn lại mấy người Hồng Dật, Tang Lộc, Tát, Duẫn, Nặc. Đương nhiên, còn có Đào Đào phần lớn thời gian đều phải đi theo sau Tát. Kinh ngược lại cảm thấy hứng thú với

binh pháp, còn kỳ môn độn giáp, y lại chẳng có chút nhẫn nại nào. Nhưng mà bởi vì Duẫn mặc kệ Bách Nhĩ nói cái gì, đều sẽ im lặng lắng nghe, cho nên Kinh cũng sẽ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cùng Duẫn. Nói tới đây, liền không thể không nhắc tới một chút, cũng không biết Kinh dây dưa làm sao, trước khi mùa tuyết rơi tới, y đã chuyển vào trong nhà đá của Duẫn, so với Nặc có quan hệ tốt với Duẫn, ngược lại y còn như hình với bóng. Duẫn là mẫu người ngươi đối tốt với hắn, hắn sẽ báo đáp ngươi gấp trăm lần, bởi vậy đối với Kinh vẫn luôn chăm sóc hắn và Tiểu Mục, Duẫn cũng cực kỳ dung túng y.

Tuy người ở lại cuối cùng không còn bao nhiêu, nhưng có ba hài tử ầm ĩ không thôi, cũng đủ nhét đầy thời gian của Bách Nhĩ, khiến y không quá rảnh rỗi để lo lắng tới tình cảnh của Đồ. Cho nên, chỉ tới đêm khuya nằm mơ một hồi, y mới có thể im lặng nhớ về người kia, dù cho dày vò, cũng chỉ là trong chốc lát. Có điều, chuyện này cũng không làm dao động quyết định khi mùa mưa tới, y sẽ dẫn theo các nhi tử tiếp tục xuất phát tìm kiếm Đồ.

126. Chương 126: Lão Đại

Mùa mưa đến, Bách Nhĩ lại xuất phát, lần này đi ra ngoài cùng y vẫn là mấy thú nhân kia, thứ nhất là y đã quen dùng, thứ hai là họ cũng sẵn lòng cùng y đi khắp nơi, vừa mở mang kiến thức vừa để tôi luyện. Còn mấy nhi tử của y dĩ nhiên là mang theo bên người. Người trong bộ lạc ngược lại khuyên y nên để ba đứa nhỏ lại, á thú sẽ chăm sóc chúng giúp y, dù sao trẻ nhỏ còn yếu ớt, bôn ba khắp nơi cùng y sẽ không tốt cho chúng. Thế nhưng Bách Nhĩ lại cho rằng ba đứa con của mình đều đã biết đi, y mang chúng theo bên mình để chúng thích ứng với thế giới có hoàn cảnh gian nan này từ lúc nhỏ sẽ có lợi cho chúng trưởng thành hơn. Không thể không nói, tuy là con y sinh ra, nhưng bị ảnh hưởng quan niệm nuôi nấng mấy chục năm ở kiếp trước, phần lớn thời gian y đều vào vai nghiêm phụ. Chỉ có một điều khác biệt là, trong phương diện chăm sóc con nhỏ, y cẩn thận hơn nhiều các phụ thân bình thường khác.

Trong ba đứa nhỏ, Tiêu Đồ tuy là lão đại, nhưng bởi vì là á thú, nên khả năng thích ứng với rừng cây không bằng hai đệ đệ. Mới đầu, dù cho Bách Nhĩ và Tiểu Cổ tận tâm chăm sóc, nhưng bé vẫn không thể thích ứng được mà sinh bệnh nhẹ, bệnh nặng, khiến cho một đám người sứt đầu mẻ trán, trong lòng đầy run sợ. Có điều may mà Cổ học được một ít thảo dược của Cốc vu, cộng thêm Bách Nhĩ tuy không biết dược lý, nhưng đối với việc bị cảm lạnh thì phải giữ ấm, làm ra mồ hôi, hay các bệnh về thấp phải dùng táo nhiệt trừ thấp y vẫn biết chút ít, dưới sự hợp tác của hai cha con, cuối cùng chữa hết bệnh cho bé Tiêu Đồ. Đứa bé còn quá nhỏ, nếu không phải bất đắc dĩ, cho dù đau lòng hơn nữa, Bách Nhĩ cũng sẽ không dùng nội lực đả thông kinh mạch, cường thân kiện thể cho chúng.

Có lẽ ấn tượng quá sâu với vị thuốc đắng, cũng có lẽ đã thích ứng được với hoàn cảnh trong rừng, nên từ lần đó trở về sau, bé Tiêu Đồ không có đổ bệnh nữa. Còn hai đứa bé Húc và Chiêu lại càng hoạt bát hơn, thả xuống đất, chỉ chớp mắt liền không thấy. Nếu không phải lúc này Bách Nhĩ luyện thành nội công, có thể nghe được những tiếng động rất nhỏ trong phạm vi vài dặm, thì thật đúng là không dám tùy tiện cho chúng chạy nhảy lung tung. Dù vậy, thỉnh thoảng vẫn sẽ xảy ra chút chuyện.

Nhìn hai con thú con bị dây leo quỷ thủ treo lên, nhìn mình kêu gào thảm thiết, Bách Nhĩ chỉ thấy buồn cười, không đợi y tiến lên, mấy thú nhân kia đã sốt ruột chạy qua, hai con thú trắng nho nhỏ được cứu liền bám chặt lên cánh tay của Kỳ và Ân, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Bách Nhĩ, kêu ưm ưm đầy tội nghiệp, lại khiến hai thú nhân nghe tụi nó kêu làm cho lòng mềm thành bãi nước, lập tức lật mình hai con thú con kiểm tra xem nó có bị thương hay không. Ngược lại, Hạ ở bên cạnh cười to, nói "Hai đứa cũng đừng buồn, mùa mưa hồi trước, a mạt các con cũng bị dây quỷ thủ quấn lấy như vậy đó."

Vừa nghe lời này, Bách Nhĩ vốn đang cười lập tức đen mặt đi, ngược lại hai con thú con không kêu nữa, mắt đảo qua đảo lại nhìn a mạt của mình, tràn ngập hiếu kỳ và nghi vấn.

"Dây quỷ thủ này phải cắt đứt rễ của nó mới thoát ra được, các con kêu cũng vô dụng." Ho nhẹ một tiếng, Bách Nhĩ mất tự nhiên chuyển đề tài, nói với ba hài tử. Sau đó y bảo Cổ mang Tiêu Đồ qua nhìn kỹ mấy lần, để bé cũng có ấn tượng.

Tiêu Đồ thấy hai đệ đệ bị treo lên, không chỉ không hoảng sợ, mà còn vui vẻ vỗ tay, cười khanh khách. Bé đã sớm chịu không nổi rồi, chờ Cổ đưa bé tới gần dây quỷ thủ, bé lập tức vươn cánh tay nho nhỏ, trắng

nõn muốn bắt lấy, khiến Cổ hoảng sợ mà toát ra mồ hôi lạnh, cuống quýt lùi về sau, kết quả vấp phải rễ cây mà té ngồi xuống mặt đất. Tiêu Đồ không chạm tới, bất mãn giãy dụa trong lòng Cổ.

"Cổ, buông nó ra." Bách Nhĩ thấy như vậy, liền mở miệng, trên mặt mấy thú nhân đều lộ ra biểu tình không dám tin. Tuy Cổ không đành lòng, nhưng nó sẽ không bao giờ trái lời Bách Nhĩ, xoa đầu Tiêu Đồ, muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng thể nói ra được, cuối cùng đành bất an buông tay ra.

Lúc này Tiêu Đồ đã biết đi, nhưng đi còn chưa vững, sau khi Cổ đỡ bé đứng vững, bé liền lảo đảo chạy về phía dây quỷ thủ, khi các thú nhân đầu toát ra mồ hôi lạnh, chuẩn bị tùy lúc nhào qua ôm bé lại trước khi bé bị dây quỷ thủ tấn công, thì bất ngờ lại thấy bé chợt dừng lại, cúi xuống muốn nhấc một hòn đá. Chỉ là hòn đá đó quá nặng, không chỉ không nhấc lên được, mà còn suýt nữa ngã nhào xuống. Bé tức giận kêu a a lên, không cam lòng buông hòn đá kia xuống, lại tiếp tục đi về phía trước, quái lạ là chân ngắn, tay ngắn của bé đi từng bước lung la lung lay mà vẫn không chạm vào dây quỷ thủ.

"Nó muốn làm gì vậy?" Hạ há to miệng, khó hiểu nhìn một màn kỳ lạ này.

Sao ta biết được. Bách Nhĩ thầm nghĩ, ba đứa nhỏ tới giờ vẫn chưa nói được, y cũng chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào tiếng kêu của ba đứa nó để đoán ý, thế nhưng hành động của bé Tiêu Đồ lại không giống hàng ngày, kể cả y là phụ thân của chúng cũng không hiểu rõ được.

Ngay tại thời điểm mọi người chẳng hiểu cái gì, thì thấy Tiêu Đồ nhấc lên một hòn đá cỡ bàn tay nhỏ của bé, giơ cao lên, sau đó chổng mông ném mạnh về phía dây quỷ thủ. Bình thường không chạm vào dây quỷ thủ thì không sao, lúc này nghe thấy tiếng động, nó lập tức di chuyển, đảo mắt đã quấn lấy hòn đá làm vỡ ra. Tiêu Đồ cười rộ lên, âm thanh non nớt phát ra tiếng cười lớn, làm cho mọi người đều xám mặt đi, sau đó lại thấy bé kiếm đá xung quanh, hiển nhiên là vẫn còn chưa hết hứng thú.

Hết hòn đá này tới hòn đá khác được ném qua, dây quỷ thủ ban đầu liền di chuyển lập tức, sau đó bị ném thế nào cũng chẳng thèm cử động nữa, cũng không biết là nó mệt rồi, hay qua một lúc biết là có người đang đùa cợt mình.

Tiêu Đồ nặng nề ơ một tiếng, rốt cuộc quay trở lại, có điều bé không để ý tới Cổ đang vươn tay về phía mình, mà lại đi tới trước mặt Kỳ và Ân đang bế hai đệ đệ, bé ngẩng đầu a a hai tiếng. Hai người còn tưởng bé muốn tự ôm, vừa cúi người xuống, liền thấy bàn tay nho nhỏ của Tiêu Đồ vỗ bộp bộp lên mông Chiêu, Chiêu còn đang mờ mịt, Húc đã phản ứng lại, nhanh chóng di chuyển từ cánh tay của Ân lên vai hắn, cách lão đại nhà mình thật xa.

Tiêu Đồ hừ một tiếng, biết mình không đánh được nhị đệ, lúc này mới không cam lòng xoay người, dang hai tay, trèo lên người Cổ vẫn đi theo sau bé.

Ân nâng tay bảo vệ con thú con đang bám trên vai mình, có chút khó tin, nói "Tiêu Đồ là đang báo thù cho đệ đệ?" Còn tiện thể giáo huấn đệ đệ luôn?

"Nó nhỏ như vậy thì biết cái gì chứ, chỉ là ham chơi thôi." Bách Nhĩ sửng sốt một lát, mới cười nói, cũng chẳng để ở trong lòng. Tuy trước khi ra khỏi bộ lạc, ba đứa thỉnh thoảng cũng tỏ ra rất thông minh, thế nhưng thông minh tới mức độ này thì hơi quá rồi. Thông minh quá thì dễ bị tổn thương, thà rằng ngốc nghếch còn hơn.

Nghe y nói, các thú nhân cũng không nghĩ nhiều. Thông minh cũng được, nghịch ngợm cũng được, trong mắt họ chẳng có gì khác biệt, chỉ cần ba đứa bé này lớn lên khỏe mạnh là được.

Tiểu thú nhân trưởng thành nhanh hơn tiểu á thú. Lúc nhóm người Bách Nhĩ đi khắp phía Tây và phía Bắc rừng rậm Lam Nguyệt, lúc trở lại bộ lạc đã là thời điểm mưa nhiều nhất của mùa này. Húc và Chiêu đã dài bằng cánh tay của Bách Nhĩ, mọc ra răng sữa sắc bén và móng vuốt, có thể linh hoạt leo núi, trèo cây. Tiêu Đồ tuy cũng mọc răng sữa, nhưng lại không cao thêm được bao nhiêu, chỉ là đi vững hơn, có thể chạy nhảy mà thôi. Nếu xét về tốc độ dĩ nhiên là kém hơn hai đệ đệ, thế nhưng người nói chuyện sớm nhất trong ba đứa lại là bé. Hai thằng nhóc kia chỉ lắp ba lắp bắp nói chuyện, thế nhưng ở phương diện tiếng gầm, bởi vì không có a phụ chỉ bảo, nên chúng kêu rất thê thảm, tiếng gì cũng kêu được, ngay cả tiếng khẹc khẹc của khỉ cũng bắt chước theo, chỉ duy nhất tiếng kêu uy mãnh của a phụ chúng lại không thể. Đối với chuyện này, ngoại trừ bóp trán, Bách Nhĩ không có cách nào cả.

Bởi vì để lại giống qua một mùa, nên vào mùa mưa lần này, bộ lạc chỉ cần trực tiếp đào khoai lang tím về, chứ không cần tiếp tục đào mầm về trồng nữa. Các á thú cũng thoải mái đi không ít. Lúc này mỗi người đều mặc quần áo làm bằng vải bông và vải lá, so với da thú nặng trịch thì nhẹ nhàng, khoan khái hơn biết bao nhiêu. Vừa trở lại bộ lạc, mấy đứa nhỏ liền được các á thú dụ dỗ đi chơi. Đối với chuyện Đồ không trở về cùng Bách Nhĩ đã không còn ai thất vọng nữa, bởi vì trước khi mùa tuyết rơi trước tới, họ đã hoàn toàn không còn ôm hi vọng với chuyện này.

Từ Tát, Bách Nhĩ biết được trong thời gian mình rời đi, mỗi lần trăng tròn Tát đều sẽ phái người tới bờ biển đổi đồ, đồng thời tiếp xúc nhiều với ngoại tộc hơn. Nhưng mà vào lần trăng tròn trước, họ lại phát hiện các bộ lạc ven biển bị một bộ lạc tên là Dũng Sĩ quét sạch. Bộ lạc Dũng Sĩ dùng gỗ làm ra một thứ còn dễ đi lại trên biển hơn bè, nghe nói nơi họ ở chính là đảo Bối Mẫu trước đây, bởi vì các bộ lạc ven biển hợp tác với Bối Mẫu hại không ít thú nhân tộc khác, nên sau khi các thú nhân này thoát khỏi sự khống chế của Bối Mẫu, thành lập bộ lạc, không chỉ giết sạch Bối Mẫu, mà còn thôn tính các bộ lạc hợp tác với Bối Mẫu, trở thành thế lực lớn nhất ở bờ biển.

"Lúc chúng ta đi đổi đồ, cũng không gặp phải chuyện khó khăn gì. Bên đó ngược lại trật tự hơn trước kia rất nhiều." Tát nói, sắc mặt có chút lo lắng "Phía Nam bị Ưng tộc thống nhất, bờ biển lại bị bộ lạc Dũng Sĩ chiếm lĩnh, hơn nữa bọn họ đều có vũ khí làm bằng hắc thạch, chỉ có rừng rậm Lam Nguyệt của chúng ta còn chia thành từng bộ lạc thôi."

"Bộ lạc Dũng Sĩ có quan hệ với Ưng tộc?" Đây mới là điều Bách Nhĩ quan tâm.

"Chắc là không đâu." Tát suy nghĩ một lát, rồi nói "Nghe nói, thời điểm trước khi các bộ lạc ven biển bị bộ lạc Dũng Sĩ thôn tính, đã từng thấy người Ưng tộc bay tới đảo Bối Mẫu, đánh nhau một trận với bộ lạc Dũng Sĩ, hai bên đều có người chết. Sau này thủ lĩnh của bộ lạc Dũng Sĩ đột nhiên phát uy, mới đuổi được người Ưng tộc đi." Nói tới đây, vẻ mặt của gã đột nhiên trở nên cổ quái "Thủ lĩnh của họ cũng tên là Bách Nhĩ."

"Á thú?" Bách Nhĩ sửng sốt, có chút bất ngờ. Ngược lại không phải vì người kia cùng tên với mình, dù sao chuyện trùng họ trùng tên ở kiếp trước cũng không ít, y bất ngờ là còn có á thú có thể làm được như vậy.

"Chắc vậy. Dù sao chúng ta cũng chưa từng gặp." Tát lắc đầu, trong lòng lại cảm khái, không thể ngờ á thú tên Bách Nhĩ đều lợi hại như vậy.

"Nếu hai bên đó đánh nhau, chỉ có lợi cho chúng ta thôi." Bách Nhĩ rất nhanh liền vứt vấn đề này ra sau đầu, cân nhắc nói. Thế nhưng nếu chỉ dựa vào yếu tố bên ngoài mà mình không thể nắm bắt được, thì quá bị động "Ta đi phương Nam một chuyến, xem thử tình huống bên đó thế nào, thuận tiện xem có thể tìm ra cách luyện hắc thạch không. Các ngươi ở bờ biển cũng nghĩ cách xem sao."

Rừng rậm Lam Nguyệt đã tìm hết rồi, Bách Nhĩ vốn là cố ý tới phương Nam một chuyến để tìm Đồ, hiện tại ngược lại có thể cùng xử lý nhiều vấn đề.

Biết chuyện y đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được. Tát cũng lười khuyên bảo tiếp, hơn nữa việc này dù sao cũng cần có người đi làm, không thể không làm gì hết, mà ngây ngốc ở trong thung lũng chờ ngày tai họa ghé tới được.

"Mấy đứa nhỏ cũng đem theo à?" Lời ra miệng, gã lập tức cảm thấy mình hỏi cũng bằng thừa. Với tính cách của Bách Nhĩ không đem theo mới là lạ đấy.

"Dẫn chúng theo cho chúng mở mang tầm mắt." Bách Nhĩ gật đầu, không do dự nói.

"Thế nhưng phương Nam dù sao vẫn khác với rừng rậm Lam Nguyệt, lỡ bị Ưng tộc..." Tát phát hiện gã không khống chế được miệng mình, biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn muốn khuyên.

"Hiện tại ta có đủ khả năng bảo vệ chúng." Bách Nhĩ cắt ngang lời gã. Khả năng phát sinh xung đột với Ưng tộc không phải y không nghĩ tới, thế nhưng nếu Ưng tộc xâm nhập vào Lam Nguyệt, mấy đứa nhỏ cũng sẽ nhìn thấy, nếu đã như thế, chi bằng để chúng đối mặt sớm hơn, cũng để chúng hình thành thói quen trước. Đương nhiên, có thể tránh được nguy hiểm, y sẽ cố gắng tránh.

"A mạt như ngươi thật là..." Tát cảm thán, không phản bác được, nghĩ tới huynh đệ tốt của mình mà còn sống, chắc sẽ đau lòng muốn chết.

Bách Nhĩ cười, không giải thích. Thực tế trong mắt y, hoàn cảnh sinh tồn ở đây gian nan hơn kiếp trước biết bao nhiêu lần, muốn hài tử trưởng thành khỏe mạnh mà chăm như hoa trong bình là không được. Huống chi kiếp trước, gia cảnh y tốt như vậy, còn phải luyện võ học văn từ nhỏ, chịu biết bao khổ cực. Tục ngữ nói nghiêm phụ từ mẫu, lúc này a phụ của chúng không có ở đây, chính y nếu không gánh chức trách của nghiêm phụ, chỉ e sẽ nuôi thành mấy đứa nhỏ yếu ớt, không chịu nổi mưa gió, như vậy chỉ hại chúng nó thôi. Cho nên dù không đành lòng, y vẫn phải cứng rắn mà làm.

127. Chương 127: Đế Quốc Thú Nhân

Từ bộ lạc Đại Sơn đến Nam bộ phải đi hơn một lần trăng tròn, có điều mấy người đi cùng Bách Nhĩ đều luyện nội công, tuy nông sâu khác nhau, nhưng tốc độ vẫn hơn thú nhân bình thường. Hơn nữa trên đường thường xuyên có khách thú qua lại, so với những nơi khác ở Lam Nguyệt lại an toàn hơn nhiều, thời gian đi tất nhiên cũng sẽ nhanh hơn. Mặc dù vậy, họ cũng mất hơn năm mươi ngày mới rời khỏi được rừng rậm Lam Nguyệt.

Khi nhìn thấy thảo nguyên mênh mông, vô bờ bến, ba đứa nhỏ lập tức không thể ở trong cái gùi đeo trên lưng Bách Nhĩ nữa, bất chấp độ cao, một đám liền muốn trèo xuống. Nếu không phải Tiểu Cổ và các thú nhân hiểu tính của chúng, lúc nào cũng chú ý, thì e rằng đã ngã bịch xuống đất rồi. Trong lòng Bách Nhĩ biết ba đứa nhỏ nhà mình biết rõ sẽ có người đón chúng, nên mới cả gan làm bậy thế, chứ không phải thật sự ngốc nghếch, nên y cũng không nói gì.

Đi về phía Nam thêm ba ngày mới nhìn thấy người ở, không phải là thành trì bằng đá như họ tưởng tượng, mà là lều trại thưa thớt. Trước kia vẫn nghe nói phương Nam giàu có, thế nhưng khi nhóm người Bách Nhĩ nhìn thấy người ở đây lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy. Không đề cập tới phần lớn là lõa thể, mà dù có mặc thì cũng chỉ là dùng da thú quấn ngang hông, không có vải, cũng không có đồ gốm dùng không hết như lời đồn đại, càng đừng nói là thức ăn ăn không xuể. Chỉ vài thú nhân và á thú xanh xao vàng vọt là có thể nhìn ra, họ căn bản còn không được ăn no.

"Những gì các ngươi nghe thấy là trước kia thôi. Chúng ta không biến thành thú nô thì đã đủ vui mừng rồi. Hiện tại mỗi lần trăng tròn đều phải nộp hai mươi thú tệ tiền thuế để săn bắt, làm gì còn được ăn no nữa." Nghe nghi vấn của họ, một lão thú nhân cười khổ nói, trong mắt ông lộ ra hoài niệm, hiển nhiên là nhớ tới những ngày sung túc, không lo âu trong quá khứ.

"Thú tệ?" Bách Nhĩ kinh ngạc, không ngờ nơi này đã lưu thông tiền tệ. Cái này tiện hơn dùng con mồi để trao đổi rất nhiều.

"Là cái này đây." Lão thú nhân sờ soạng dưới tấm thảm da thú cả buổi, sau đó lấy ra một đồng xu hình tròn ánh lên hình chim ưng, lớn hơn đồng xu ở kiếp trước của Bách Nhĩ, chế tạo rất *** xảo "Một tệ như vậy phải dùng ba con miết thú mới đổi được."

"Các ông biết đếm?" Bách Nhĩ vừa cẩn thận xem xét thú tệ trong tay, vừa hỏi. Y nhớ vô luận là người ở trong rừng rậm Lam Nguyên hay là mấy á thú đổi từ khách thú kia cũng đều không biết đếm.

"Muốn nộp thuế, không biết thì không được, nhiều lần là biết ấy mà." Lão thú nhân cười hì hì, mắt lại nhìn chăm chăm thú tệ trong tay Bách Nhĩ, giống như sợ bị mất vậy.

Bách Nhĩ trả thú tệ lại cho ông, mới thấy biểu tình thả lỏng lộ ra của lão thú nhân, trong lòng y không biết mình có cảm giác gì nữa. Nào là thú tệ, nào là thuế, khiến cuộc sống của các thú nhân vốn ấm no, sung túc giờ lại trở nên khó khăn như vậy. Nếu lúc này có ai nói với y, tên Ưng chủ kia không phải là tà linh tá thi hoàn hồn như y, y sẽ không tin đâu. Chỉ là thú tệ... nghe tới chuyện này liền biết dã tâm của Ưng chủ.

"Các ông lấy con mồi đổi thú tệ ở đâu? Còn nộp thuế ở chỗ nào?"

"Đi về phía Nam một ngày, chính là thành Thanh Long, ở trong đó có phố xá, thú săn được đều phải đem tới đó đổi. Thuế thì không cần đi đâu hết, mỗi lần trăng tròn sẽ có người của Ưng tộc tới thu." Nói tới đây, lão thú nhân như nhớ tới cái gì, vội vàng nói "Ở đây săn thú đều bị chia khu vực, muốn săn phải có chứng minh cho phép săn, hơn nữa vô luận là từ đâu tới cũng phải mang theo chứng minh thân phận, nếu không

sẽ bị Ưng vệ tuần tra khắp nơi bắt lại, biến thành thú nô. Ta thấy các ngươi từ rừng rậm Lam Nguyệt tới, cũng không thể đi tiếp vào trong đâu."

Nhóm người Bách Nhĩ nghe thấy, gân xanh trên thái dương đều nổi lên, không ngờ Ưng chủ lại kiểm soát nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ họ phải phí công chuyến này?

"Làm sao mới có được chứng minh thân phận?" Bách Nhĩ không muốn cứ như vậy buông tay, suy nghĩ một lát, rồi hỏi.

"Chứng minh thân phận là thành chủ các nơi phát, lúc ấy thanh tra nhân khẩu, mới phát ra thứ này. Sau này chỉ có thú con sinh ra mới được nhận. Ngoại tộc như các ngươi, e rằng không lấy được đâu." Trong mắt lão thú nhân toát ra biểu tình đồng cảm.

"Có thể lấy chứng minh thân phận của ông cho tôi xem không?" Bách Nhĩ nói.

Tuy hoàn cảnh sinh tồn thay đổi, thế nhưng lão thú nhân vẫn giữ được tính chất phác, ngay thẳng, cũng không nghĩ tới chuyện có khả năng đối phương muốn cướp của mình, ông không hề do dự lật tấm da thú, lấy chứng minh thân phận đưa cho Bách Nhĩ.

Chứng minh thân phận cũng là dùng hắc thạch làm ra, hình vuông, to cỡ bàn tay, ở trên khắc tên người nắm giữ, giới tính, tên thành mình ở, chủng tộc, còn có tuổi nữa. Chữ có chút tương tự với chữ viết Bách Nhĩ biết, nhưng đơn giản hơn, miễn cưỡng cũng có thể đoán ra là chữ gì.

"Nhân thú quốc đế… Đế quốc thú nhân?" Nhìn bốn chữ trên cùng ở bản chứng minh thân phận, Bách Nhĩ đọc hai lần theo xuôi và ngược mới đọc thuận được, bỗng nhiên y có cảm giác không biết nói gì mới được. Ưng tộc muốn dựng nước, sau đó thống nhất đại lục Vô Khôn? Nghĩ tới đây, trong lòng y dâng lên ác cảm. Thực tế, sau khi được hưởng thụ sự không câu thúc ở thế giới thú nhân này, lại nhìn thấy nước gì, thuế má linh ***, không hề khiến y cảm thấy thân thiết, mà ngược lại là chán ghét không thể diễn tả được.

"Đúng vậy, đúng vậy." Lão thú nhân đáp liên tục, ánh mắt nhìn Bách Nhĩ tràn ngập sùng bái "Ngươi cũng biết chữ à?" Trên thực tế, tuy mỗi người họ đều có một bản chứng minh thân phận, nhưng ở trên viết cái gì, họ lại không biết.

"Tôi chỉ biết vài chữ đơn giản thôi." Bách Nhĩ nói, trả chứng minh thân phận lại cho lão nhân "Đế quốc thú nhân ngoại trừ thành Thanh Long ra, còn thành nào nữa không?"

"Còn có thành Bạch Hổ, thành Chu Tước, thành Huyền Vũ cùng Đế Đô ở giữa." Những cái tên lão nhân nói ra cũng không nằm ngoài dự đoán của Bách Nhĩ. Thanh Long là một trong bốn vị thần thú, những thành còn lại khả năng lớn cũng lấy tên từ bốn vị thần này.

"Chỉ một mùa mưa, các ông đã xây được năm tòa thành?" Đối với chuyện này, vẫn khiến người ta kinh ngạc.

"Không phải một mùa mưa, là mùa mưa cùng mùa tuyết rơi. Mùa tuyết rơi cũng phải làm." Lão thú nhân nói, trên mặt lộ ra bi thương "Có rất nhiều thú nô đã chết vì lạnh."

Bách Nhĩ khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì, y lại hỏi vài chuyện liên quan tới đế quốc thú nhân, đương nhiên cũng không quên chuyện tìm kiếm tin tức về Đồ, sau đó mới cáo biệt lão thú nhân.

Con đường phía trước là không thể đi tiếp, tuy không biết tuần vệ của Ưng tộc xuất hiện lúc nào, thế nhưng giờ chưa phải lúc trực diện chống lại họ. Nên đoàn người không thể không lùi lại rừng rậm Lam Nguyệt, chí ít ở trong rừng rậm, Ưng tộc không có quản tới. Thật ra cũng không phải không có cách, chỉ là Bách Nhĩ không đành lòng liên lụy tới thú nhân và á thú vốn đã sống không thoải mái gì, nên y mới bỏ đi ý định lấy trộm chứng minh thân phận trên người họ.

"Chúng ta ở đây chờ cái gì?" Ở trong rừng rậm hai ngày, Kỳ nhịn không được hỏi. Theo ý của y, nếu không đi được, thì nên về bộ lạc, ở trong này chờ không phải rất lãng phí thời gian sao? Chẳng lẽ chứng minh thân phận có thể tự chạy tới?

"Khách thú." Bách Nhĩ khẽ vuốt Chiêu đang ngủ say trong lòng mình, thản nhiên nói. Trong ba đứa nhỏ, thì thằng nhóc bé nhất này là đứa hay mơ màng nhất, lại còn rất thích ngủ, hai đứa kia chưa tới giờ ngủ, muốn chúng im lặng ngồi bên y một lát cũng không được.

"Khách thú cũng không thể cho chúng ta cái chứng minh quỷ quái kia được." Kỳ khó hiểu.

Lời này vừa nói ra, lập tức bị Ân khinh bỉ "Trên người họ chẳng lẽ không có chứng minh?"

"Các… các ngươi muốn…" Kỳ mở to mắt nhìn, khuôn mặt hiện rõ biểu tình không thể chấp nhận.

"Mượn một chút mà thôi, cũng không phải không trả lại." Bách Nhĩ nói "Thẻ bài của khách thú có lẽ dùng tốt hơn của những người khác. Nghe nói trong thành còn có thể mua bán thú nô, chúng ta chuẩn bị nhiều dã thú một chút, tới đó mua vài thú nhân trở về." Nói tới đây, y không kiềm nén được mà thở dài, nô lệ, tiền, thuế, quản lý khu vực… Ưng chủ đó làm rất triệt để. Nhưng một khi đã biết chuyện này, mà không vào trong xem tình huống thế nào, thật sự khiến y không thể yên tâm được.

128. Chương 128: Thành Thú

Nhóm người Bách Nhĩ không đợi được khách thú, lại đợi được một nhóm thú nhân dắt cả nhà vào rừng rậm Lam Nguyệt trốn, trong đó có cả lão thú nhân tốt bụng trả lời nghi vấn của họ. Hóa ra nhi tử của lão thú nhân đó mang con mồi vào thành đổi thú tệ, cái tên đổi thú tệ lại xét trên xét dưới, cố tình ép giá, thú nhân kia dưới cơn tức giận liền đánh người, sau đó chạy thoát được về nhà, cuối cùng không chỉ ném lại con mồi, mà thú tệ cũng chưa đổi được. Thấy ngày nộp thuế lại sắp đến, không nộp thú tệ thì sẽ biến thành thú nô, cả nhà không có cách, liền quyết định trốn vào rừng rậm Lam Nguyệt. Mà mấy nhà ở cùng với họ, sợ bị liên lụy cũng chạy trốn theo.

"Ăn không đủ no, lại không được tự do, còn phải thường xuyên lo lắng bị biến thành thú nô, dù trong rừng rậm Lam Nguyệt nguy hiểm cũng không đáng sợ bằng." Một thú nhân cùng nhà lão thú nhân trốn ra, nói. Rõ ràng là thú nhân cường tráng, ở trong thời kỳ thức ăn dồi dào lại gầy đến trơ xương, thật không biết Ưng tộc bóc lột họ tới cỡ nào.

Thú nhân có một nửa thú tính, mà trong một nửa thú tính đó, tự do đã khắc sâu vào lòng họ, nếu không, sao thế giới thú nhân đã kéo dài mười triệu năm, lại không thành lập một quốc gia nào, ngoại trừ tộc trưởng, tộc vu cũng không sinh ra tầng lớp cầm quyền. Tuy Ưng tộc dùng thủ đoạn mạnh mẽ ngăn chặn tạm thời khát vọng tự do này lại, thế nhưng đây cũng chỉ là ngăn lũ tức thời, không thể lâu dài được. Giống như nhóm người này, có cơ hội, dù không phản kháng cũng sẽ âm thầm trốn đi. Tin rằng, sau này còn có nhiều thú nhân trốn vào rừng rậm Lam Nguyệt hơn nữa.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Bách Nhĩ có thể đoán được kết cục cuối cùng của Ưng tộc. Cảm động và nhớ ơn lão thú nhân lúc trước đã tốt bụng giải đáp cho mình, y quyết định thu giữ nhóm người này, thế là chỉ rõ phương hướng cho họ, để sau khi họ thấy sông liền xuôi theo dòng sông mà đi lên, thấy thú nhân canh gác trên lầu đá, liền bảo là Bách Nhĩ để họ vào. Còn cuối cùng họ có đi tới hay không, hoặc có tình nguyện gia nhập bộ lạc hay không lại là chuyện riêng của họ.

Những người này hiển nhiên không có ý quay lại thảo nguyên, họ đem hết chứng minh thân phận và chứng minh được phép săn bắt cho nhóm người Bách Nhĩ, tổng cộng có mười lăm bản, người lớn, trẻ nhỏ, lão nhân hay á thú đều có. Nhóm người Bách Nhĩ lại hỏi kỹ tình huống trong thành cùng những nơi cần chú ý, lúc ấy người hai bên mới tách ra.

Bởi vì có chứng minh cho phép săn bắt, đoàn người Bách Nhĩ không ở lại trong rừng rậm nữa, mà đi thẳng tới thảo nguyên. Vừa đi vừa săn bắt. Trên mỗi người đều mang theo hai thẻ bài, bản còn dư giấu ở dưới đáy cái gùi ba đứa nhỏ ngồi, ở trên trải một lớp da thú, để lúc chúng ngủ không kêu lên vì khó chịu, cuối cùng đeo lên hết tấm lưng dày rộng của thú nhân, khiến Bách Nhĩ mừng rỡ trong lòng.

Trước khi tới thành Thanh Long, họ gặp tuần vệ của Ưng tộc một lần, hai Ưng vệ hạ xuống mặt đất thì hóa thành hình người, trên lưng quả nhiên vẫn còn hai cái cánh lớn, ở hông vây một miếng vải bố màu vàng, đơn giản, dài tới gối, mắt sắc, mũi quặp, mặt nhỏ, cằm ngắn, trong các thú nhân, tướng mạo thế này xem như là gần với chủng tộc của bản thân họ nhất, mà trong mắt Bách Nhĩ, quả thật không thể gọi là anh tuấn được. Nếu Ưng tộc trưởng thành đều có hình dáng này, cũng có thể hiểu tương đối tại sao cái tên tà linh đến dị thế này giống y lại đối đãi với thú nhân tộc khác như vậy. Đương nhiên, đây chỉ là Bách Nhĩ nhất thời hài hước nói thế thôi, chứ không xem đây là lý do Ưng chủ làm ra những việc này.

Hai Ưng vệ đang nhìn thẻ bài của đoàn người, lại hỏi phía sau bọn họ, ánh mắt dừng một lát trên ba con thú con. Không chỉ mình Bách Nhĩ mới thấy động tác nuốt nước miếng của hai gã đó. Ngay cả Tiêu Đồ và Húc đều cảm nhận được nguy hiểm, mà rụt người lại, chỉ có Chiêu vẫn khò khò ngủ say trong lòng a mạt, hồn nhiên không biết xảy ra chuyện gì. Sắc mặt Bách Nhĩ lập tức âm trầm đi, chỉ cần đối phương có can đảm dám động một chút, e rằng có mạng mà tới lại không mạng mà về.

May mà hai tên Ưng vệ kia cũng không làm gì, đảo mắt biến thành hình thú, bay lên trời, rẽ theo hướng khác.

"Thức ăn của Ưng tộc là ấu thú?" Nhìn theo hai điểm đen đã bay đi xa, giọng nói của Bách Nhĩ lạnh lùng hỏi các thú nhân khác. Tuy y biết chim Ưng thích ăn thú con, thế nhưng Ưng tộc là thú nhân, chẳng lẽ còn giữ tập tính này? Kể cả còn giữ, mà dám đặt mắt trên tiểu thú của thú nhân thì lại là tội không thể tha thứ được.

"Chưa nghe ai nói hết." Kỳ trả lời "Mấy thú nhân lần trước gặp cũng không nhắc tới." Nếu thật sự như thế, e rằng các thú nhân tộc khác đã sớm phản kháng Ưng tộc rồi.

Bách Nhĩ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Hai ngày sau, ở phía chân trời xuất hiện một tòa thành bằng đá hùng vĩ, chờ đi tới gần, lại tốn mất nửa ngày, trên thảo nguyên ban đầu giờ đã trải thành một con đường rộng lớn bằng đá vuông vắn, men theo phương xa. Có người cưỡi một con dã thú cao lớn, có hình dáng kỳ quái ra vào, còn có cái có một bánh xe, hai bánh xe, bốn bánh xe, có cái có người đẩy, cũng có cái là dã thú kéo. Khiến cho thú nhân chưa bao giờ thấy tình cảnh như vậy thán phục không thôi. Mà trong lòng Bách Nhĩ lại càng khiếp sợ, không ngờ Ưng chủ này có thể làm được tới trình độ như vậy. Lúc trước không phải y không nghĩ tới việc chế tạo xe để vận chuyển con mồi, thế nhưng trong rừng rậm không có đường, người của họ lại nhiều như vậy, chung quy không thể đi xe, còn phải mở ra một con đường nữa, như vậy không biết lãng phí biết bao nhiêu thời gian. Mà Ưng chủ lại dùng sức mạnh quyền lực để đạt được mục đích này, thật sự khiến người ta không thể khinh thường gã. Mặc kệ sau này Ưng tộc ra sao, xây đường, chế tạo xe đã là cống hiến không thể gạt bỏ.

Ở cửa thành có thành vệ thu thuế vào thành, nếu không phải người Ưng tộc mà là thú nhân bình thường thì phải nộp. Đám người Bách Nhĩ không có thú tệ, cuối cùng dùng hai con miết thú mới được cho vào thành, nhưng nhìn ánh mắt những người khác, liền biết họ bị hố. Có điều họ cũng không để ý, đối với họ mà nói, đánh hai con miết thú chỉ là chuyện tiện tay, không đáng vì cái này mà bực dọc.

Bố cục trong thành rất đơn giản, là lấy một tòa thành đá cắt ngang qua đường lớn làm trục, phòng ốc hai bên phân bố đối xứng, ở giữa cắt ngang, cắt dọc bằng những con hẻm nhỏ. Bách Nhĩ chú ý tới bên trong có một vài cửa hàng, có chỗ buôn bán khoai, trái cây, cũng có chỗ buôn bán con mồi, còn có cả thức ăn nấu chín, thậm chí một vài vũ khí nhỏ bằng hắc thạch cũng được bày bán, còn về giá cả, đương nhiên mắc tới khó tin, thú nhân hàng ngày còn ăn không đủ no, sẽ càng không mua những thứ không có tác dụng quá lớn với họ, nên buôn bán rất vắng vẻ.

Đi dạo qua mấy cửa tiệm, mới biết tất cả cửa hàng ở đây đều là người Ưng tộc cho phép kinh doanh, nếu dám mua bán lén lút, thì sẽ bị người tuần tra trong thành bắt lại. Nhóm người Bách Nhĩ tìm một cửa tiệm nhìn thoáng qua thấy vừa mắt, liền khiêng mười con mồi đổi hết thành thú tệ. Bởi vì không chỉ có miết thú, mà còn có những con thú to hơn miết thú mấy lần, lại còn hung hãn hơn, nên đổi được ba mươi thú tệ. Nghĩ tới chuyện phải nộp hai mươi thú tệ tiền thuế cho người Ưng tộc để được phép săn bắt, họ liền thấy buồn bực. May mà giá hàng trong thành không cao, chỉ cần không mua vũ khí hắc thạch, thì mười thú tệ cũng đủ họ dùng trong vài ngày.

Bách Nhĩ cảm thấy tất cả mọi thứ nơi đây có chút giống với thành trấn kiếp trước của mình, vì thế y muốn tìm xem có khách *** nào có thể dừng chân không, không ngờ đúng là khiến y tìm tới được. Có điều khách *** không có người nào ở cả, bởi vì thú nhân vào thành đổi con mồi căn bản không nỡ lấy thú tệ mình vất vả kiếm được để ở nơi như thế này, với lại thú nhân đã quen ở ngoài trời, nên ra khỏi thành, tùy tiện tìm chỗ nào đó là có thể qua một đêm, dù cho trời đổ mưa cũng chẳng sao, trước kia ra ngoài săn thú không thể về nhà kịp thời, không phải cũng toàn ở như vậy à.

Khách *** cũng là xây bằng đá, có điều ở sau đại sảnh tiếp đãi người có thêm hai viện tử, ở trong đều là các gian phòng. Hiển nhiên vì không có ai ở, nên thu phí cũng không đắt. Một phòng một ngày chỉ lấy

nửa thú tệ, thêm nửa thú tệ nữa là bao ba bữa một ngày. Nhóm người Bách Nhĩ thuê bốn gian, vốn là Cổ ngủ chung với Bách Nhĩ, nhưng giờ nó càng lúc càng lớn, cũng nên tách ra, vì vậy ở cùng một gian với Kỳ, Phong Hạ một gian, Ân Tiềm một gian, một mình Bách Nhĩ một gian. Còn ba đứa nhỏ, thích ở với ai thì ở, chạy qua chạy lại mấy gian cũng được.

129. Chương 129: Dùng Cát Xây Thành

Trong thành thú nhân chia làm quý tộc, bình dân và nô lệ. Quý tộc đương nhiên là Ưng tộc, bình dân là mấy thú tộc nhỏ yếu, thấy tình thế cấp bách liền chủ động nương nhờ vào, còn nô lệ là tù binh trong chiến tranh. Mà trong đó, nô lệ là chiếm nhiều nhất, đây cũng là nguyên nhân tại sao thành thú nhân có thể xây nhanh và thuận lợi như thế. Nhưng mà một khi thành thị và đường xá được xây dựng lên, số lượng nô lệ khổng lồ liền biến thành gánh nặng, bởi vì họ không thể đi săn, nguồn thức ăn cũng chỉ có thể dựa vào việc trưng thu thuế má từ những người bình dân. Ưng chủ cũng từng nghĩ tới chuyện bắt nô lệ gieo trồng và chăn nuôi, nhưng đây cũng không phải chuyện một chốc một lát là có thể nhìn thấy hiệu quả, mà người lại phải ăn mỗi ngày, đối mặt với tình huống này, Ưng chủ chỉ cần không muốn trơ mắt nhìn họ chết mà tổn thất một số lượng lớn, thì sẽ thừa dịp họ còn tác dụng mà vớt vát chút tiền của, cho nên giao dịch nô lệ hợp thời mà mọc lên.

Lúc này tiền tệ mới hình hành, nhưng mà lại được tạo ra dưới tình huống không có giá trị thặng dư, mọi người ngay cả ăn còn không đủ no, ngoại trừ vật phẩm tất yếu như muối, thì những thứ khác họ hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, đồ gốm, vải dệt là hàng xa xỉ, cho nên thú tệ đối với họ chủ yếu là nộp thuế, nộp thuế và nộp thuế mà thôi. Cũng bởi vậy, trong thành ngoại trừ cửa hàng đổi tiền tệ ra, thì những nơi khác đều vắng tanh, hơn nữa con mồi trao đổi vẫn tính theo số lượng tiền thuế phải nộp, muốn nhiều hơn cũng không có. Dưới tình huống như vậy, thú tệ tồn tại có vẻ bất tiện, dù có nhiều, nó cũng chẳng biến thành thức ăn được. Cho nên chỗ thú vị nhất của giao dịch nô lệ chính là ở đó, nó không dùng thú tệ giao dịch, mà là dùng con mồi. Ở trong này, con mồi chết là tiện lợi nhất, tiếp theo là con thú bị thương, và quý nhất chính là thú không bị thương và ấu thú. Từ mùa mưa trước, sau khi trao đổi hắc thạch với xung quanh, Ưng tộc đã ngưng loại giao dịch này, dù sao lấy thức ăn làm trời, hắc thạch có nhiều hơn cũng không thể xem như cơm mà ăn được.

Sau khi đi dạo trong thành Thanh Long, Bách Nhĩ thấy được căn cơ đế quốc khổng lồ này lại như xây bằng cát, dù cho cố gắng bắt chước thế nào, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm ra được cái khung, thật ra ngược lại như trò chơi của trẻ nhỏ, thế nhưng điều khiến người ta thấy bi ai là, người chơi trò chơi này đúng là hiểu biết không ít, đáng tiếc chỉ là lý luận suông, lại khiến vô số thú nhân chất phác phải đổ máu tươi và mất đi mạng sống để cùng gã chơi trò này.

Đến lúc này, Bách Nhĩ mất hứng thú với tên Ưng chủ kia, y biết kể cả đối phương có dùng vũ lực lớn mạnh, thì mình cũng không e ngại, nên liền đặt hết tâm tư trên việc tìm người. Có điều ở đây đồng thời có thể đổi một vài nô lệ trở về, trải qua thú triều, thú nhân vốn đã ít, nếu cứ như vậy, thì có thể sẽ bị diệt sạch. Bởi vậy thời gian kế tiếp, đoàn người họ thay phiên ra ngoài, bắt thú sống trở về để đổi thú nhân.

Bởi vì tầng lớp bình dân ở đế quốc thú nhân còn chưa quen sự tồn tại của nô lệ, càng không có khả năng nuôi nô lệ, mà quý tộc đã có đủ nô lệ để sai bảo rồi, nên bình thường chỉ có khách thú ra vào chỗ buôn bán nô lệ thôi. Nhưng phần lớn khách thú đều muốn mua á thú, còn thú nhân, họ lại rất ít khi đụng tới. Bởi vì thú nhân mang đi nếu không bỏ xích hắc thạch trên vai xuống, kể cả tới nơi khác, cũng chẳng có bộ lạc nào muốn mua một thú nhân không thể đi săn cả, mà nếu tháo xuống, sau khi thú nhân có thể biến hóa, họ sẽ không khống chế được, tới lúc đó nói không chừng không chỉ không hồi vốn được, mà còn mất cả mạng. Nếu Ưng tộc giao cho họ biện pháp cắt xích hắc thạch còn dễ nói, thế nhưng vì lo lắng phương pháp luyện hắc thạch bị truyền ra ngoài, nên Ưng tộc giấu bí mật này rất kỹ, cuối cùng dẫn tới kết quả khách thú chỉ đành nhịn đau bỏ qua số lượng thú nhân này, dù họ biết trong đó có lợi nhuận vô hạn.

Bách Nhĩ rất muốn đổi về nhiều một chút, thế nhưng nếu đổi được quá nhiều trong một lúc, sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác, chắc chắn sẽ rước phiền toái về. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng y quyết định liên hệ với khách thú, nghĩ cách để khách thú giúp mình đổi người đưa tới rừng rậm Lam Nguyệt. Còn cuối cùng những thú nhân đó là đi hay ở, y lại không ép buộc, chỉ hi vọng có thể mượn chuyện này tích chút đức cho Đồ bị

mất tích, không nguyện cầu hai người sớm ngày gặp lại, chỉ nguyện cho Đồ bình an vô sự mà thôi. Đương nhiên, có thể thuận tiện để lại một vài tai họa ngầm cho Ưng tộc bừng bừng dã tâm kia cũng là chuyện tốt.

Khá may là, tại nơi ở của khách thú, họ gặp một khách thú từng gặp ở bộ lạc Đại Sơn, lúc ấy có hơn phân nửa á thú là đổi từ người này. Khách thú đó tên là Chân, bởi vì giao dịch lần đó, hắn có ấn tượng khá sâu về Bách Nhĩ và Kỳ Hạ, nên biết họ ra tay rất hào phóng. Sau khi nghe mục đích của họ, lúc này hắn gật đầu đồng ý, đương nhiên không phải là không cần trả thù lao. Hắn muốn thù lao chính là lúc tới rừng rậm Lam Nguyệt buôn bán, có thể được bộ lạc Bách Nhĩ bảo hộ.

Cũng không phải yêu cầu quá đáng, Bách Nhĩ đương nhiên không có lý do khước từ, chỉ là y nói rõ trước, chuyện này mình không tự làm chủ được, phải thương lượng với tộc trưởng Tát trước mới có khả năng quyết định, có điều chỉ cần có y, tất sẽ bảo vệ hắn an toàn.

Lúc ở bộ lạc Đại Sơn, Chân từng thấy Bách Nhĩ được mọi người vây quanh, biết địa vị của y trong tộc cũng không thấp, chỉ cần y đồng ý, khả năng rất cao sẽ thành, nên hắn cũng không dài dòng nữa, trực tiếp nhận lời việc này. Đừng nói hắn vốn có dự định sắp tới đi đến rừng rậm Lam Nguyệt một chuyến, mà kể cả không có, hắn cũng sẽ sẵn lòng đi một chuyến vì nhóm người Bách Nhĩ. Bởi vì cái gọi là bầu bí thương nhau, hắn không có khả năng giải cứu thú nhân bị bắt làm nô dịch, nay có người có thể, chẳng qua là nhờ hắn giúp một tay thôi, sao hắn lại từ chối được.

"Hi vọng ngươi giữ được miệng mình, đừng nói những lời không nên nói với người khác." Trước khi rời đi, Bách Nhĩ ấn tay xuống cái bàn đá của nhà Chân, nói như thế.

Sau khi tiễn đám người Bách Nhĩ đi, Chân trở lại phòng, cơ thể hắn vô tình đụng vào bàn đá, liền thấy một góc của nó vỡ thành phấn, rơi xuống mặt đất. Hồi tưởng vừa nãy Bách Nhĩ ấn tay vào chính nơi này, hắn không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, nào dám có suy nghĩ khác.

Sau mấy ngày, đám người Bách Nhĩ dạo khắp nơi có nô lệ, còn cả tòa thành Thanh Long, ngoại trừ phủ thành chủ, vẫn không tìm được tin tức của Đồ, ngược lại đổi được ba mươi mấy thú nhân nô lệ, lúc chuẩn bị giao cho Chân để đưa về rừng rậm Lam Nguyệt, thành Thanh Long đột nhiên giới nghiêm toàn thành, chỉ cho phép vào, chứ không cho ra.

"Không có cảm giác nguy hiểm." Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của mọi người, Ân lắc đầu. Bôn ba khắp nơi cùng Bách Nhĩ hai năm nay, hắn cũng từng dựa vào trực giác, báo động trước rất nhiều lần, cũng chưa bao giờ sai, nên nghe hắn nói như vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra không phải khách thú kia đi tố cáo chúng ta." Hạ nói. Vừa nghe toàn thành giới nghiêm, điều trước tiên họ nghĩ tới chính là chuyện này, hiện tại Ân đã nói không có nguy hiểm, vậy chắc chuyện này không liên quan gì mấy với họ.

Bách Nhĩ lại giữ ý kiến với chuyện này, mãi tới khi nghe chủ khách *** nói, họ mới biết chuyện gì xảy ra.

"Thành Huyền Vũ ở gần bờ biển bị bộ lạc Dũng Sĩ diệt." Chủ khách *** cũng là một thú nhân, nhưng không phải Ưng tộc, lúc nói lời này, không biết có phải nhóm người Bách Nhĩ bị ảo giác hay không, mà thấy giọng điệu của ông chủ này có chút hưng phấn. Theo lý, ông ta được Ưng tộc bổ nhiệm mở khách ***, phải hướng về Ưng tộc mới đúng chứ.

"Diệt như thế nào?" Giọng nói của Bách Nhĩ mang theo hứng thú, hỏi.

Giống như những người khác, chủ khách *** lần đầu tiên nhìn thấy cũng xem Bách Nhĩ là á thú, nhưng sau này dù cho có ba con thú con ở mặt trước và sau y, ông ta cũng bất giác quên mất thân phận á thú của đối phương, nhất là lúc nói chuyện với y. Thỉnh thoảng nghĩ lại, chính ông cũng thấy kỳ quái.

"Người bộ lạc Dũng Sĩ kia y như cường đạo ấy, đi tới đâu bắt người tới đó. Thành Huyền Vũ ở gần một mặt biển, tất cả bình dân ngoài thành đều bị bắt đi, không để lại một ai hết..." Nói tới đây, ông dừng một lát, mới lại có chút không xác định nói "Nghe nói, những người đó là tự nguyện đi với họ."

Bách Nhĩ hạ mí mắt, cười nhạt, y thầm nghĩ, chỉ cần thủ đoạn của bộ lạc Dũng Sĩ không tàn khốc như Ưng tộc, muốn dẫn những người đó đi cũng không phải việc gì khó.

"Hơn nữa, trước khi Ưng vệ phát hiện, người bộ lạc Dũng Sĩ liền xông vào ngoài thành Huyền Vũ, trực tiếp giết thành vệ, tiến vào trong thành, mang hết thú nô trong đó đi, còn giết không ít Ưng vệ. Trên người họ mang theo cung tên làm bằng hắc thạch, dù cánh của Ưng vệ có cứng tới đâu cũng không ngăn cản được. Nghe nói thủ lĩnh của họ rất tài giỏi, một tên là có thể giải quyết một Ưng vệ. Thành chủ thành Huyền Vũ dẫn người đuổi theo, cuối cùng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn họ nhảy lên một mảnh gỗ lướt trên biển, sau đó nghênh ngang chèo đi." Ông chủ khách *** càng nói càng kích động, cuối cùng còn khua tay múa chân, nước miếng tung bay, giống như chính mắt mình nhìn thấy vậy.

"Hình như ông rất vui mừng." Hạ trước giờ thích bỡn cợt người khác, nhịn không được toát ra một câu nhẹ bẫng.

Ông chủ khách *** đang hùng dũng nói đột nhiên dừng lại, trộm liếc nhìn Hạ, lại nhìn qua cánh cửa mở rộng, xác định không có ai nghe thấy, mới âm thầm thả lỏng, ông đổi giọng điệu, nghiêm trang nói "Đâu có, đâu có. Ta là rất tức giận. Nghe nói bộ lạc Dũng Sĩ toàn là thú nhân. Họ tới đây còn có thể làm gì, chắc chắn là muốn cướp một vài á thú về làm bạn đời rồi. Đúng là đáng giận mà… Cướp á thú không đủ, còn cướp cả thú nhân. Bọn họ cướp thú nhân về làm gì? Này, ngươi nói xem, họ cướp thú nhân về làm cái gì hả?"

"Có thể là á thú không đủ." Hạ bị hỏi ngược lại, hắn sờ mũi, nói như thế.

Nào ngờ ông chủ khách *** vừa nghe, liền vỗ bộp bộp lên đùi, giống như gặp được tri âm tri kỷ "Đúng vậy, chắc chắn là do á thú không đủ."

Nói tới đây, hai người, tôi nhìn ông, ông nhìn tôi, thế nhưng cùng nhau bỉ ổi cười hì hì. Bách Nhĩ nghe họ càng nói càng kỳ cục, cũng đã biết thêm tin tức nên biết, y liền đứng dậy, mang bốn hài tử trở về hậu viện. Vài người khác có lẽ cũng hiểu ý tứ họ nói, ngược lại chỉ có Phong chẳng hiểu cái gì, hồn nhiên hỏi "Á thú không đủ, lại mang nhiều thú nhân như vậy trở về, không phải lại càng không đủ sao?"

Ba người Kỳ Ân Tiềm vốn còn chưa thấy gì, lại bị cậu hỏi như vậy, làm cho cười ha hả lên. Hạ luôn thích trêu cợt cậu, vì thế ôm chặt vai cậu, vừa đi vào hậu viện vừa nói "Lại đây, lại đây, để Hạ gia nói cho ngươi biết mang thú nhân về có lợi gì."

Mà tiến triển sau chuyện này chính là, ngày hôm sau, mặt con khỉ con Phong thấy ai đều đỏ bừng lên, hận không thể dúi đầu vào trong bụng, sau này lại càng trốn tránh Hạ. Sau khi Bách Nhĩ biết rõ phát sinh chuyện gì, cũng chỉ cười trừ. Trong mắt y, trong thế giới này, thú nhân sánh đôi với thú nhân cùng với thú nhân sáng đôi với á thú thật ra không có khác biệt quá lớn. Dù sao, kể cả thú nhân và á thú xây dựng gia đình không có con cũng không ít.

Qua hai ngày, Chân mới tới khách ***, từ hắn, nhóm người Bách Nhĩ càng biết rõ chi tiết chính xác.

Bộ lạc Dũng Sĩ là từ trên biển tấn công vào, mục đích là lấy sạch gỗ bên trong, tổng cộng tới đây có hơn ba trăm người, vì họ tới nhanh, đi cũng nhanh, phần lớn Ưng vệ đã được Ưng đế điều động tới thành Huyền Vũ coi như phản ứng kịp cũng không có cách bắt được họ. Nô lệ và bình dân trong thành Huyền Vũ đều bị đem đi, để lại một toà thành trống rỗng. Đương nhiên trong đó khẳng định có một bộ phận là tự nguyện đi cùng.

"Bọn họ cứ thế tin tưởng bộ lạc Dũng Sĩ?" Bách Nhĩ cảm thấy có chút khó tin. Dù sao nô lệ thì thôi, thế nhưng cuộc sống mấy bình dân ở trong thành cũng không tính là quá tệ, sao lại dám mạo hiểm như vậy?

Chân trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng "Ưng tộc trước kia, vô luận là rừng rậm Lam Nguyệt, hay thảo nguyên phương Nam, giữa các bộ lạc tuy cũng sẽ phát sinh xung đột, thế nhưng kể cả một bên thắng lợi, cũng chỉ thôn tính bộ lạc kia, tuyệt đối sẽ không biến những người chiến bại thành nô lệ, lại càng không xuyên xích đá vào người họ, để họ không thể hóa thành hình thú." Giọng nói của hắn rất bình thản, nhưng khiến người nghe dâng lên cảm giác bi thương khó hiểu.

"Lúc thần thú tạo ra thú nhân, ngoại trừ cho chúng ta sự dũng mãnh, thiện lương và thành thực, ngài còn cho chúng ta tự do. Mà ở đây lại không có tự do." Chân nói tiếp "Lúc bộ lạc Dũng Sĩ tấn công thành Huyền Vũ, ngoại trừ người Ưng tộc, họ không sát hại bất cứ tộc nhân nào khác. Chỉ một điểm này cũng đáng để mạo hiểm. Hơn nữa bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau không biết phải chờ tới lúc nào nữa." Nói tới đây, sắc mặt của hắn tỏ ra rất vọng, như là tiếc nuối sao chuyện này không phát sinh ở thành Thanh Long.

"Ngươi là khách thú, muốn đi lúc nào thì đi, sao còn để ý chuyện này?" Kỳ nhìn ra ý tứ của hắn, cười nói.

"Cái đó không giống." Chân cũng cười "Nếu là ở đây, có thể tận mắt chứng kiến, rất thoải mái."

Mọi người hiểu ý cười to, mặc kệ có từng bị Ưng tộc ức hiếp hay không, nghe được chuyện này đều cảm thấy hả lòng hả dạ, thật sự mấy thủ đoạn kia của Ưng tộc khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

"Còn chuyện Ưng chủ điều động Ưng vệ thành Huyền Vũ là sao?" Bách Nhĩ chú ý lại là điểm này.

"Không chỉ thành Huyền Vũ, mà cả ba thành kia, Ưng vệ chủ lực cũng bị điều động về." Chân lắc đầu "Không biết bộ lạc nào lại gặp xui xẻo nữa."

Nghe đến đó, trong lòng Bách Nhĩ lộp bộp một chút, thất thanh nói "Không ổn rồi!"

Các chư tộc ở thảo nguyên đều đã quy thuận, bộ lạc ở bờ biển cách quá xa, nay trừ rừng rậm Lam Nguyệt, còn có nơi nào khiến Ưng chủ muốn đi dò xét?

Nghe y phân tích xong, mọi người không khỏi biến sắc, hận không thể mọc ra hai cánh, bay nhanh về bộ lạc xem thử.

"Bộ lạc ta tạm thời không phải lo lắng." Bách Nhĩ trầm giọng, nói "Địa hình bộ lạc Đại Sơn đặc thù, cộng thêm nhân số không ít, nếu họ cảnh giác một chút, muốn tấn công cũng không dễ dàng, chỉ sợ các bộ lạc khác không ổn thôi."

130. Chương 130: Thú Nô

"Bách Nhĩ, chúng ta cũng làm như bộ lạc Dũng Sĩ đi, cướp thành Thanh Long này luôn." Hạ nhịn không được mở miệng, bộ dáng nóng lòng muốn thử. Từ sau khi nội công hình thành được một chút, lá gan của hắn càng lớn hơn. Nghe hắn nói, mắt Chân liền sáng lên.

"Ngươi có thể tháo xích hắc thạch xuống?" Bách Nhĩ không trả lời ngay, mà hỏi lại.

Hạ sờ mũi, lắc đầu. Tuy họ đổi hơn ba mươi nô lệ, thế nhưng quá trình tháo hắc thạch lại không thấy được, nên sao có thể biết chứ.

"Không tháo được xích hắc thạch, ngươi là muốn mấy thú nô kia chết giữa đường?" Giọng nói của Bách Nhĩ hơi nghiêm khắc lại "Hay là đợi Ưng chủ về, tàn sát hết thú nô các thành còn lại?"

"Sao… sao có thể?" Hạ lắp bắp, hắn không nghĩ tới sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Sao lại không? Thành Huyền Vũ bị công phá, Ưng chủ khẳng định sẽ nhận được tin tức, nếu đang ở bên ngoài, tất nhiên sẽ lập tức quay về, nếu đang ở Đế Đô, thì sẽ cho người tuần tra các thành khác, vô luận thế nào, tốc độ di chuyển của thú nô không thể hóa thành hình thú cũng sẽ giảm mấy lần, mà lại ở thảo nguyên rộng lớn, vô bờ bến này, cơ hội hai bên gặp nhau là rất cao. Tới lúc đó, họ không sợ, thế nhưng thú nô lại nhất định trở thành vật hi sinh. Mà trải qua chuyện này, vô luận là trút giận hay là diệt hậu họa, có khả năng rất lớn Ưng chủ sẽ giết một lượng lớn nô lệ trong đế quốc.

"Kể cả chúng ta không ra tay, thành Huyền Vũ xảy ra chuyện như vậy, Ưng chủ cũng sẽ giết thú nô." Đối với lời giải thích của y, mọi người nghe thấy đều nhíu mày, có chút lo lắng nói.

"Các thành khác không có động tĩnh, vậy ánh mắt của Ưng chủ sẽ chỉ dừng trên bộ lạc Dũng Sĩ, mà không cho rằng thú nô có vấn đề."

Nghe y nói xong, những người khác vẫn không hiểu, mà Cổ im lặng nãy giờ chợt nói tiếp "Giống như con có một đống trái cây, có người cướp một trái của con, con nhất định sẽ đuổi theo tên đó, đánh một trận, cướp trái cây về, nếu cướp lại không được, thì cũng phải đánh cho hắn bầm dập mặt mũi. Thế nhưng nếu có một người nữa lại tới cướp, con sẽ nghĩ tới chuyện ăn hết luôn chỗ trái cây đó trước, đỡ bị người ta cướp mất."

Bách Nhĩ đưa tay xoa đầu Cổ, ánh mắt lộ ra tán thưởng. Cổ đang ngượng ngùng, thì cảm thấy mình bị một vật nhỏ lông xù đẩy ra, là một con thú con lông trắng, đặt hai chi đạp lửa lên đùi Cổ, dùng sức ngưỡng thẳng đầu, muốn thay thế Cổ thu hút sự chú ý của Bách Nhĩ, có điều do nhỏ con quá, dù Bách Nhĩ đang ngồi, con thú con này cũng không đủ trình độ chạm vào tay của y.

"A mạt thường xuyên ôm đệ, sờ đệ, đại ca lâu rồi mới được như vậy, đệ còn muốn giành à?" Cổ nhấc con thú con lên, ôm vào lòng, vừa chỉ vô cái mũi nhỏ của nó vừa nói.

Chiêu lập tức ngượng ngùng, grào grào hai tiếng, vươn đầu lưỡi nho nhỏ, màu hồng thân thiết liếm lên ngón tay chỉ vào mũi nó của Cổ.

"Rõ ràng có thể nói, lại không chịu nói. Có phải đệ biết biến hóa nhưng cố ý không biến hóa không?" Cổ bị Chiêu liếm liền cười rộ lên, hôn lên đỉnh đầu con thú con, sau đó cố ý nghiêm mặt hỏi.

Chiêu chớp chớp mắt, đôi mắt to đen láy đầy ngây thơ, tỏ vẻ nó không hiểu ý của đại ca mình.

Bách Nhĩ bật cười, không để ý tới mấy đứa con đang đùa nghịch nữa, y nhìn những người khác vì nghe thấy lời Cổ nói mà chợt hiểu ra, rồi nói "Chờ thành bỏ lệnh cấm, chúng ta lập tức rời đi. Trước đó, không ai được hành động thiếu suy nghĩ." Nói tới đây, y nhìn Chân "Nếu có thể, làm phiền ngươi giúp ta chú ý tin tức của Đồ một chút." Nếu bàn về tin tức nhanh chóng, tin rằng không có ai sánh bằng khách thú vào Nam ra Bắc.

Chân biết Đồ, nghe vậy tất nhiên là đồng ý, dừng một lát, hắn lại hỏi "Nếu ta có thể đem hết các thú nô ra, các ngươi có sẵn lòng nhận không?" Sở dĩ hỏi như vậy, cũng là bắt nguồn từ đề tài mấy người thảo luận lúc nãy.

"Nếu ngươi có thể làm được, ta sẽ dựa theo giá giao dịch bình thường để nhận, sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu." Bách Nhĩ không chút do dự nói. Vô luận là đối với y hay là bộ lạc Bách Nhĩ mà nói, hiện tại săn thú là chuyện dễ dàng, nếu có thể vì vậy mà cứu được không ít thú nhân, lại làm cho bộ lạc lớn mạnh, thì cớ sao lại không làm.

Chân mừng rỡ, lúc này cáo từ, về suy nghĩ biện pháp. Với sức của một mình hắn, đương nhiên không có khả năng đưa hết các nô lệ ra, như vậy quá gây chú ý, cho nên khẳng định phải thương lượng cùng các khách thú khác.

Hắn vừa đi, những người khác cũng liền tản ra, dù sao mấy ngày sắp tới đều không thể rời đi, còn không bằng nắm chặt thời gian đi luyện công thêm.

Bách Nhĩ vốn còn muốn tìm cách luyện hắc thạch, nhưng với tình huống hiện tại, thật không thích hợp rút dây động rừng, chỉ đành nghĩ cách khác thôi.

Hai ngày sau, thành Thanh Long bỏ lệnh cấm, tuy đi vào kiểm soát rất nghiêm, nhưng ra ngoài lại không có vấn đề gì, huống chi thời gian nhóm người Bách Nhĩ ở trong thành, mỗi ngày đều đi ra ngoài săn bắt, ra ra vào vào, mấy tên thủ vệ kia cũng nhớ mặt họ. Nên lúc này, thấy họ rời đi, cũng không làm khó.

Trên đường trở về, họ gặp Ưng chủ mang theo quân đội quay lại, chỉ thấy ùn ùn kéo đến, gần như che khuất cả nửa bầu trời, thanh thế đúng là kinh người. Dựa theo quy củ của đế quốc thú nhân, bình dân thấy Ưng chủ là phải quỳ xuống. Tuy trong lòng nhóm người Bách Nhĩ không cam tâm, nhưng vẫn dựa theo quy củ mà làm. Ngay cả ba đứa bé nghịch ngợm hàng ngày cũng bị tình thế này dọa dẫm, sợ tới mức trốn dưới người a mạt, thú con sợ hãi chúa tể bầu trời có lẽ là bẩm sinh rồi.

Trước khi quỳ xuống, Bách Nhĩ đã nhìn thấy rõ ràng dung mạo của Ưng chủ mặc áo giáp hắc thạch được hai mươi mấy Ưng vệ bảo hộ. So với hai Ưng vệ họ gặp lúc trước, hình dáng của Ưng chủ này lại giống người nhiều hơn, vả lại mày xinh mắt đẹp, làn da trắng nõn, nhìn không ra một điểm nào là người cuồng chiến tranh cả.

Tên Ưng chủ kia không hề quét mắt nhìn qua bình dân quỳ trên mặt đất, mang theo người, vỗ cánh nhanh chóng rời đi, làm cho bầu trời trong xanh bị che khuất dần hiện ra.

"Hừ! Thú nhân chúng ta chỉ quỳ dưới thần thú thôi, chúng là cái thá gì." Hạ vừa đứng lên vừa tức giận mắng.

"Co được dãn được mới là anh hùng, cái này không đáng so đo, sau vài hôm nữa, ngươi sẽ lại thấy hắn thôi." Bách Nhĩ vỗ vai Hạ, cười nói, sau đó cúi người, nói với ba thằng nhóc bị hoảng sợ, đang tội nghiệp rúc vào người mình "Có chút xíu thế mà đã sợ, sao xứng là nhi tử của ta với a phụ các con?" Y sợ tui nhỏ xa lạ với

Đồ, nên thường ngày không có gì cũng sẽ kể chuyện của Đồ cho chúng nghe. Mặc dù trong mắt y, cái tên từng làm dũng sĩ đệ nhất kia cũng chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, thích làm nũng mà thôi.

Vừa nghe lời này, Tiêu Đồ cùng Húc nhất thời dừng động tác, chỉ là nước mắt ròng ròng nhìn a mạt, chỉ có Chiêu ngốc mới mặc kệ cái gì xứng hay không xứng, vẫn tiếp tục vươn thẳng hai chi trước, cào lên quần vải của Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ còn chưa thấy sao, những người khác nhìn vào đã chịu không nổi, Kỳ và Ân đứng gần y nhất, mỗi người bế Tiêu Đồ với Húc lên, lấy hình tượng tục tằng của họ, hoàn toàn không phù hợp với động tác mềm nhẹ, mà vỗ về hai đứa bé kia, còn không quên trách cứ Bách Nhĩ "Chúng còn nhỏ như vậy, gặp Ưng thú sợ hãi mới là bình thường."

Còn Chiêu, với cái tính ngốc nghếch của nó, tất cả mọi người đều biết cuối cùng người bại nhất định là Bách Nhĩ. Quả nhiên, không qua bao lâu, con thú nhỏ bám ở trên chân Bách Nhĩ rốt cuộc vẫn khiến ánh mắt nghiêm khắc của y dần dần dịu dàng lại, y thở dài đưa tay bế thằng bé lên.

Tiêu Đồ cùng Húc nằm trong lòng hai thú nhân thúc thúc, quay đầu nhìn Chiêu với gương mặt đầy ngây thơ, cuộn trong lòng a mạt, rốt cuộc mới có cảm giác bội phục tiểu đệ bình thường vẫn cần được chăm sóc nhiều hơn này. Hai đứa cũng biết làm sao mới có thể khiến a mạt bất đắc dĩ yêu thương, nhưng mà không có học được mặt dày như thằng nhóc kia.

"Ưng tộc có nhiều người như vậy à?" Tiếp tục gấp rút lên đường, trong lòng Bách Nhĩ đầy nghi ngờ hỏi. Y quen mang theo binh lính, nhìn thoáng qua liền có thể biết được nhân số đại khái. Tầm một ngàn người, ở kiếp trước, y sẽ không cảm thấy nhiều, một nhóm tiên phong đã vượt xa số lượng này rồi. Thế nhưng ở đại lục thú nhân lại là con số không nhỏ. Dù sao từ khi tới thế giới này, y thấy bộ lạc Đại Sơn có nhiều nhân số nhất cũng chỉ có bảy tám trăm người. Còn bộ lạc của họ, hai năm qua nhận không ít người, thế nhưng tính ra cũng chỉ cỡ ba trăm người thôi.

Đối với vấn đề này, đám người Kỳ cũng rất ngạc nhiên, bởi vì á thú tới bộ lạc trước đó không biết đếm, nên không hỏi được nhân số của Ưng tộc. Hiện tại tận mắt nhìn thấy, trong lòng khiếp sợ cũng là điều dễ hiểu.

"Ưng tộc không hề bị tổn thất trong thú triều, có nhiều người thì có gì kỳ lạ đâu." Chân đuổi tới rừng rậm Lam Nguyệt sau họ hai ngày, trả lời "Bọn tộc này là đáng giận nhất, chúng thích bắt thú mẹ đang mang thai và thú con về ăn. Thảo nguyên bị chúng phá hoại không ít, mọi người đã không ưa từ lâu rồi, đáng tiếc chúng ở trên vách núi dốc đứng, thú nhân các tộc khác có bất mãn cũng chẳng làm gì được." Nhắc tới việc này, Chân nhịn không được mà nổi giận. Dù sao trong thế giới thú nhân tuy đều dùng săn bắt để sống, thế nhưng giữa các tộc cũng có luật bất thành văn, đó chính là cấm săn thú con và thú mẹ đang mang thai.

Nghe nói như thế, Bách Nhĩ nhớ tới tình cảnh lúc trước gặp hai Ưng vệ kia, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt "Chúng không ăn thú con của thú nhân đúng không?"

Chân nghe vậy, lập tức như bị kim đâm vào mông, mà nhảy dựng lên "Chúng dám!"

Nhìn phản ứng đó của hắn, hiển nhiên là không có tin đồn gì về chuyện này, tuy Bách Nhĩ không dám đưa ra kết luận, nhưng y cũng không tiếp tục rối rắm chuyện này nữa, chỉ là trong lòng âm thầm ghi nhớ, để lúc cần còn có thể sử dụng. Mắt y chuyển về hơn một trăm thú nô, ngoại trừ ba mươi mấy người mua lúc đầu được tháo xích hắc thạch xuống, thì những người khác vẫn còn đeo.

"Sao không tháo xích hắc thạch xuống?" Y nhíu mày hỏi. Xích đá không lấy xuống, sau khi bộ lạc nhận, sẽ trở thành trách nhiệm nặng nề nhất. Dù y có tâm, cũng không dám cứ như vậy dẫn người trở về, không công gia tăng phiền toái cho Tát, đặc biệt là thời điểm Ưng tộc lúc nào cũng có thể tấn công tới.

Chân biết mình làm việc không tốt, thế nhưng hắn cũng không trốn tránh "Còn không phải tên thành chủ kia sao, gã sợ thú nô được tháo xích hắc thạch xuống sẽ phản kháng, nên thà rằng không bán chứ nhất định không chịu tháo. Nên thú nô mua sau này đều không được tháo xích xuống."

Ánh mắt của Bách Nhĩ đảo qua lần lượt các thú nô gầy yếu, nhìn như lúc nào cũng có thể ngã xuống, hiện thực và lương tâm giao chiến thật lâu, cuối cùng y vẫn là thở dài "Ăn no rồi tính tiếp." Câu này y nói với Kỳ.

Không cần y phân phó, đám Hạ Kỳ đã đứng dậy, nhanh chóng rời đi, qua gần nửa ngày, một người khiêng hai con dã thú trở về, kêu vài thú nô tới hỗ trợ, nhóm lửa nướng thịt. Biết sức ăn của thú nhân lớn, mười con thú cũng chẳng đủ cho họ nhét kẽ răng, nên mấy người lại đi thêm hai chuyến nữa, mới thấy thấm tháp.

Mấy thú nô kia từ ngày bị bắt giữ tới nay, mỗi ngày đều phải làm việc nặng, lại ngay cả ăn no nửa bụng cũng không được một lần, lúc này được phép ăn, kể cả ăn xong, có muốn lấy mạng của họ, họ cũng chẳng quan tâm, trước tiên đưa thịt cho mấy người Bách Nhĩ, sau khi xác định bên đó không ăn, họ liền ăn như hổ đói, sau đó thịt xé ra cũng không nướng nữa, máu vẫn còn chảy đầm đìa liền nhét thẳng vào miệng. Tình huống đó làm ba con thú con chưa bao giờ phải đói bụng nhìn tới trợn mắt, há mồm.

"Nhóc con, ra ngoài nhiều cùng a mạt các ngươi một chút cũng là chuyện tốt." Chân chú ý tới phản ứng của ba đứa nhỏ, nhịn không mà yêu thích xoa đầu chúng, cười nói, trong giọng nói lại mang theo tang thương nhàn nhạt.

Tiêu Đồ và Húc không thích bị người lạ sờ vuốt, Tiêu Đồ hừ một tiếng, rụt vào trong lòng Cổ, Húc cuộn mình lại, phát ra tiếng gầm uy hiếp, thế nhưng với âm thanh non nớt kia, cộng thêm toàn thân tuyết trắng, ngoại trừ khiến người ta càng muốn bắt nạt nó hơn thì không có chút tác dụng đe dọa nào. Ngược lại, Chiêu kêu mấy tiếng, còn cọ vào lòng bàn tay của Chân, khiến Chân liền ôm thẳng bé vào lòng, xoa nắn.

Bách Nhĩ vỗ trán, cảm thấy Chiêu rất thích được người khác ôm, để nó lớn lên quen tính được cưng chiều thì phiền rồi. Đáng tiếc, ngay cả y còn chẳng nghiêm khắc giáo huấn nổi, huống chi những người khác.

Sau khi lấp đầy bụng, sắc mặt các thú nô nhìn qua cũng tốt hơn nhiều. Bách Nhĩ liền nói ý tứ ban đầu của mình cho họ nghe, để họ tự lựa chọn giữa đi và ở.

Các thú nô kia không ngờ sẽ có chuyện tốt như vậy, đầu tiên là không tin, sau khi xác định đối phương không phải trêu đùa mình, họ lập tức vui mừng không thôi, có người vui quá còn bật khóc, mãi tới khi Chân thúc giục họ mau quyết định, họ mới dần dần thu lại cảm xúc kích động, vây quanh lại thương lượng.

"Chúng ta tình nguyện gia nhập bộ lạc của các ngươi..." Đại diện thú nô không được tháo xích hắc thạch xuống, nói, nói xong câu này, mặt hắn đỏ lên, bởi bọ biết như vậy sẽ tăng thêm gánh nặng cho đối phương "Chỉ cần cho chúng ta một nơi ở tốt, thức ăn chúng ta sẽ tự nghĩ cách." Tình cảnh lúc trước gian nan như vậy, họ đều cắn răng mà sống, hiện tại có cơ hội thế này, sao họ có thể dễ dàng buông tay. Với tình huống bây giờ của họ, nếu không có chỗ che chở, căn bản không có khả năng sống sót trong rừng rậm Lam Nguyệt nguy hiểm này, cho nên đành phải mặt dày nhờ cậy đối phương. Đương nhiên, làm như vậy cũng chỉ là cho chính mình thêm hi vọng sống sót thôi, nếu Bách Nhĩ nói không cần, họ cũng sẽ không đòi hỏi quá đáng.

Bách Nhĩ ừ một tiếng, không nói nhiều lời, rồi nhìn qua hơn ba mươi thú nhân đã được tháo xích hắc thạch.

"Chúng ta cũng tình nguyện." Người được đẩy lên làm đại diện, nói. Hiện tại họ chỉ cần dưỡng thương là hoàn toàn có thể tự nuôi sống mình trong rừng rậm Lam Nguyệt, kể cả muốn báo đáp ơn cứu mạng của nhóm người Bách Nhĩ cũng có thể dùng cách khác. Thế nhưng sau khi bàn bạc, họ vẫn cảm thấy đi cùng nhóm người Bách Nhĩ thì tốt hơn. Dù sao bộ lạc cũ đã không còn, ba mươi mấy người họ cũng không phải người cùng bộ lạc, nên không cần chú ý vấn đề huyết thống. Nếu đã không còn gì để vương vấn, vậy gia nhập bộ lạc khác hay không đã không còn quan trọng nữa. Nay lựa chọn như vậy, chỉ đơn thuần là vừa mắt với nhóm người Bách Nhĩ thôi.

Nếu đã quyết định xong, thì không nên tiếp tục trì hoãn nữa, vì thế đoàn người lên đường trở về bộ lạc, Chân dĩ nhiên cũng đi cùng nhóm người Bách Nhĩ, bởi vì hắn còn muốn lấy hàng hóa đổi thú nô từ chỗ Bách Nhĩ, phải biết rằng để đổi được một trăm thú nô này, hắn đã nhờ người khác giúp không ít. Cũng không thể để cho người ta vừa phải bỏ công sức vừa mất tiền của được.

131. Chương 131: Những Việc Linh Tinh Của Bộ Lạc

Bộ lạc Đại Sơn xong rồi. Trở lại bộ lạc, tin đầu tiên Bách Nhĩ nhận được chính là tin này. Y hơi bất ngờ, nhưng cũng không phải là ngoài ý muốn. Tuy họ từng nhắc nhở đối phương phải cẩn thận gian tế, nhưng hiển nhiên đối phương cũng không đặt trong lòng, thế nên lúc bị Ưng tộc tấn công mới trở tay không kịp.

Dù cho nơi ở của bộ lạc Đại Sơn giống như mê cung, nhưng cũng không ngăn được Ưng tộc bịt các lỗ thông gió ở vách núi đá, sau đó xông khói vào mấy ngày.

Ngoài thú nhân chết trận, bộ lạc Đại Sơn chỉ trốn thoát được hơn một trăm người, còn lại đều bị bắt giữ, bao gồm tộc trưởng Viêm cùng tộc vu Cốc. Những người trốn thoát được đi dọc theo dòng sông, thấy lầu gác bên ngoài, mới tìm được bộ lạc Bách Nhĩ.

"Lúc chúng ta trở về, có gặp Ưng chủ dẫn quân đội quay lại, nhưng không thấy tù binh trong đó, đám Viêm chắc vẫn bị giam giữ ở bộ lạc của họ." Bách Nhĩ suy tính, rồi nói. Hiển nhiên là do vội vã trở về, nên chúng chưa kịp xử lý tù binh.

Nghe y nói, sắc mặt Tát khẽ biến đổi, nhưng không tiếp tục đề tài này nữa, mà nói "Á thú ngươi bảo lưu ý quả nhiên là gian tế, mấy hôm đó y vẫn thu thập củi khô chất ở ngọn núi phía Nam, lúc y đốt lửa, ta đã bắn chết y." Đây lần đầu tiên Tát giết người, còn là một á thú, mặc dù trước mặt những người khác gã tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng trong lòng gã vẫn thấy rất khó chịu.

"Chỗ chúng ta có hơn ba trăm người, nếu như bị Ưng tộc tấn công, vô luận thắng bại, đều sẽ tử thương vô số, mà bộ lạc chúng ta khổ cực xây dựng cũng sẽ bị hủy mất. Nếu y đã dám làm, dù là nguyên nhân gì, thì chết cũng không có gì phải đáng tiếc." Bách Nhĩ hiểu cảm giác lần đầu tiên giết người hơn ai hết, y cũng không khuyên giải, an ủi, mà bày sự thật ra trước mặt Tát, cho gã biết, gã không làm sai. Hơn nữa, trải qua chuyện này, uy tín và sự tin tưởng của Tát trong bộ lạc sẽ càng tăng cao, địa vị tất nhiên cũng vững như đá.

Nghe vậy, sắc mặt u sầu của Tát hơi dịu đi, sau đó gã nhắc tới một chuyện khác.

"Mạc và Vi An ở bên nhau."

"Vi An?" Nghe thấy đồ đệ mình có bạn đời, Bách Nhĩ rất vui mừng, thế nhưng cái tên này lại khá quen.

"Chính là á thú đổi từ phương Nam..." Tát muốn nhắc Bách Nhĩ, nói tới đây, gã lại bất giác liếc qua Đào Đào ở sau lưng. Đào Đào cũng là á thú đến từ phương Nam, hiện tại Tát đã là thủ lĩnh, cộng thêm uy nghiêm ngày càng tăng, các á thú không dám không có việc gì lại tiếp cận gã như trước đây nữa, thế nhưng gã đã quen có Đào Đào đi sau giúp mình làm nhiều việc, nên vẫn không bảo y rời đi.

Cảm nhận được ánh mắt của gã, Đào Đào rất tự giác lui ra ngoài, Bách Nhĩ thu sự ăn ý của hai người vào đáy mắt, nhưng không nói gì.

"Chính là một trong ba á thú bị liệt vào gian tế ban đầu, cái kẻ hỏi gì cũng không nói đó. Sau này y còn từng bày tỏ với Đồ nữa." Sau khi Đào Đào đi ra ngoài, Tát mới nói tiếp. Nhắc tới bạn tốt, gã theo bản năng nhìn Bách Nhĩ, lo lắng gợi lên thương tâm trong đối phương.

"Không phải đã nói với họ từ lâu là bất cứ á thú nào cũng được, chỉ riêng ba người kia là không được sao?" Nghe vậy, Bách Nhĩ nhíu mày lại, trong giọng nói tràn đầy không vui, ngược lại y không có phản ứng mãnh liệt khi nghe tới tên Đồ. Có cái gì đó chìm ở trong lòng, lại không thấy được nông cạn so với bề nổi bên ngoài.

"Đã nói rồi. Hồi trước Mạc cũng rất chú ý, nhưng không biết từ lúc nào họ lại ở bên nhau. Lần này Vi An ngược lại không có hành động gì." Tát có chút bất đắc dĩ. Bộ lạc càng lúc càng lớn, người cũng càng ngày càng phức tạp, việc đương nhiên càng ngày càng nhiều, tuy họ vẫn theo dõi hành vi của mấy á thú khả nghi kia, thế nhưng ai ngờ trong phút chốc, hai người đó đã dính chặt vào nhau. Muốn ngăn cũng đã không còn kịp nữa.

Bách Nhĩ đau đầu mà ấn thái dương, vốn muốn gọi Mạc tới, mắng cho một trận, cuối cùng vẫn là khống chế được kích động này. Gạo đã nấu thành cơm, lúc này có trách cứ, phản đối thì cũng chỉ làm Mạc xa họ, rồi tới gần Vi An kia hơn thôi, cho nên trước mặt chỉ đành nhẫn nhịn.

"Sau này bộ lạc có chuyện gì quan trọng thì phải loại Mạc ra." Suy nghĩ một lát, y nhắm mắt lại, lạnh lùng nói "Ưng chủ đã có hành động với rừng rậm Lam Nguyệt, nếu thật sự có nội gian, tin rằng cũng sẽ không nhẫn nại được bao lâu nữa đâu. Nếu... Vi An kia là người tốt, đương nhiên sẽ tốt hơn." Nói đến câu sau, chính Bách Nhĩ còn không thể tin. Đầu tiên là trăm phương ngàn kế tiếp cận Đồ, sau lại là Mạc, nếu nói đối phương không có mưu đồ, thật sự khó có thể giải thích.

Tát cũng tán thành cách xử lý của Bách Nhĩ, cuối cùng gã nhắc tới bộ lạc Dũng Sĩ ở bờ biển "Chúng ta đi hai lần cũng chưa gặp được thủ lĩnh của họ. Mà họ thật là..." Gã dừng một lát, hiển nhiên là chưa tìm được từ thích hợp để hình dung "Ngang ngược. Nhưng mà lại không khiến người ta thấy ghét."

Bách Nhĩ bật cười "Đương nhiên ngươi không gặp được rồi, thủ lĩnh bộ lạc đó dẫn người đi càn quét địa bàn của Ưng chủ mà." Sau đó y thuật lại chuyện mình nghe được ở thành Thanh Long cho Tát nghe.

Dù tính Tát lãnh đạm, nhưng sau khi nghe xong cũng nhịn không được mà nở nụ cười "Đáng tiếc sắp tới mùa tuyết rơi, không thì ta thật muốn tới gặp tên thủ lĩnh đó." Nói tới đây, gã đột nhiên nhớ tới một chuyện "Đúng rồi, biện pháp nấu chảy hắc thạch, ta đã học được từ chỗ họ. Ở đó, đây vốn không phải là bí mật." Có lẽ là đã chịu đủ khổ cực do xích hắc thạch, có lẽ là muốn trả thù Ưng chủ, người bộ lạc Dũng Sĩ không hề giấu diếm cách luyện hắc thạch, ai hỏi cũng nói, cứ như sợ người ta học không được ấy, luyện hắc thạch ngay tại chỗ cho bọn Tát xem, chỉ thiếu tay cầm tay dạy thôi, quả thật rất thú vị.

Nghe được chuyện này, *** thần Bách Nhĩ hưng phấn lên, lúc biết phải thêm cỏ diệp bạch huệ kia vào, y lập tức có cảm giác như tỉnh ngộ, vỗ tay, thở dài "Những hòn hắc thạch vụn ở trên núi nói không chừng là nhờ vào loại cỏ đó tách ra, nếu không ai lại có khả năng đập bể hắc thạch cứng chắc thành từng viên nhỏ được." Bởi vì họ chưa bao giờ nghĩ tới loại cỏ mềm, mảnh mai đó có thể tách được hắc thạch, nên dù đều thấy rõ ràng, lại không ai nghĩ tới mặt đó cả. Vì vậy người phát hiện ra phương pháp nấu chảy hắc thạch nếu không phải rất giỏi quan sát, thì nhất định là trong lòng có đầy ý tưởng kỳ diệu.

Vừa biết phương pháp nung chảy hắc thạch, như vậy vấn đề chế tạo vũ khí phải làm cấp bách. Cộng thêm thời điểm mưa nhiều nhất đã qua, trước một tháng mùa tuyết rơi tiến đến, phải dự trữ thức ăn qua mùa đông. Lại có Ưng tộc ở bên như hổ rình mồi, không biết lúc nào sẽ xông tới. Nên Bách Nhĩ không thể đi khắp nơi được nữa, mà cần phải chuẩn bị, trù tính cho bộ lạc.

Đương nhiên, chuyện quan trọng trước mắt là phải tháo xích hắc thạch cho hơn một trăm thú nô kia. Như vậy, từ nhóm người ban đầu là gánh nặng liền trở thành một nhóm quân có sức lực, có thể xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Bởi vì có ba con thú con đáng yêu để chơi đùa, nên Chân ở bộ lạc Bách Nhĩ vui đến quên trời quên đất, nếu không phải Bách Nhĩ thúc giục hắn nắm chặt thời gian đi đổi tiếp các thú nô về, thì e rằng hắn đã chuẩn bị ở luôn trong này cho tới khi qua mùa tuyết rơi rồi. Đương nhiên, hắn không phải trở về một mình, Tát bảo Mạc dẫn mười mấy thú nhân trên đường bắt thú sống, cùng Chân tới thành Thanh Long. Thẻ bài thân phận vẫn lấy cái lúc trước nhóm Bách Nhĩ dùng, mà những người hồi đó cho bọn y thẻ bài chứng minh thân phận đúng là có tìm tới bộ lạc, đã được Tát sắp xếp thỏa đáng, nên họ rất cảm kích nhóm người Bách Nhĩ.

Ngày hôm sau rất bận rộn, dẫn người đi lấy hắc thạch và cỏ diệp bạch huệ, đương nhiên, nhiệm vụ này Bách Nhĩ không thể tham dự. Chuẩn bị thức ăn qua mùa đông, đã có á thú và thú nhân, cũng không cần Bách Nhĩ đụng vào. Khai thác đá, dựng phòng đã có thú nhân mới tới từ phương Nam, bọn họ đã làm quen, so với thú nhân bộ lạc Bách Nhĩ còn làm tốt hơn. Cuối cùng, Bách Nhĩ mang theo một nhóm người lén tìm tới bộ lạc Đại Sơn, sau khi phát hiện người bộ lạc Đại Sơn đã bị chuyển đi, tiếp tục truy tìm mấy ngày, không thể đuổi theo được, thì họ lại cứu trở về được Cốc vu và các lão nhân, thú nhân tàn tật vì già nua, vô dụng, đi lại chậm chạp mà bị vứt bỏ, nên cũng không tính là không thu hoạch được gì. Về phần đám Viêm, có lẽ tạm thời tính mạng của họ không cần lo lắng, nhưng chắc chắn sẽ chịu không ít cực khổ.

Sau đó, chờ thu được hắc thạch, Bách Nhĩ liền đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện chế tạo binh khí và xây dựng phòng ngự, không chỉ dùng hàng rào có thể nâng lên hạ xuống để bịt kín cửa ra vào đường sông, mà còn thăm dò đỉnh núi bốn phía thung lũng, phỏng đoán khả năng Ưng tộc có thể từ phía trên tấn công vào, cuối cùng dựng lầu gác ở đó, vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ. Dù cho Ưng tộc trăm cay nghìn đắng bay vào, cũng tuyệt đối không để chúng có chỗ dừng chân. Còn bên trong thung lũng, ngoại trừ một vòng tường đá cao lớn bên ngoài, cùng với lầu quan sát, bên trong cửa phòng và cửa sổ đều sẽ tiện thể chuẩn bị những công cụ thuận tay cho á thú, lão nhân và tiểu hài tử dùng. Đương nhiên, đây đều chỉ là biện pháp có tính phòng ngự, trong mắt Bách Nhĩ, muốn chân chính giải trừ hậu hoạ, vẫn là phải chủ động ra trận mới được. Chẳng qua trong thời gian ngắn, họ còn chưa có cách tiến hành chuyện này. Hi vọng, tên Ưng chủ kia cho họ thời gian.

132. Chương 132: Khôi Phục Trí Nhớ

Giống như bộ lạc Bách Nhĩ đang toàn lực chuẩn bị qua mùa đông và đối phó với Ưng tộc, bộ lạc Dũng Sĩ cũng đang làm hai việc này. Đương nhiên, mặt sau của một chuyện trong đó là tự họ đưa tới. Vốn bởi vì cách biển rộng và núi rừng trùng điệp, Ưng tộc muốn đánh tới bờ biển cũng phải chinh phục rừng rậm Lam Nguyệt trước. Dù sao muốn thăm hỏi chiến sĩ hành quân xa, người dụng binh cũng không áp dụng được. Kể cả lần trước giao chiến với bộ lạc Dũng Sĩ trên đảo Bối Mẫu cũng là vì họ thấy Bối Mẫu mãi không đưa hắc thạch tới, mới phái người đến thúc giục, không ngờ, chẳng những không tìm được Bối Mẫu, mà còn gặp thú nhân từng làm nô dịch, hai bên mới nảy sinh xung đột, cũng không phải là cố ý tìm tới bộ lạc Dũng Sĩ gây chuyện. Bay qua biển khơi đối với Ưng tộc cũng là một chuyện rất lao lực, đó là lý do đơn giản họ sẽ không làm loại chuyện này. Cho nên lần đó tuy họ bị thất thế, thế nhưng Ưng chủ vẫn không nghĩ tới chuyện trong thời gian ngắn tấn công bộ lạc Dũng Sĩ.

Chẳng qua nghĩ tới tính cách chỉ luôn biết ức hiệp tộc khác của tộc trưởng Ưng tộc, thủ lĩnh Đồ của bộ lạc Dũng Sĩ cũng không có ý tứ chỉ thích nghe theo chiều hướng tốt đẹp như vậy. Bởi trong mắt Đồ, Ưng tộc là ngọn nguồn của tất cả tội ác. Nếu Ưng tộc không làm ra xích hắc thạch, biện pháp xuyên qua xương bả vai và xây dựng cái thành trì bằng đá quỷ quái kia, thì Bối Mẫu sao dám đem về một lượng thú nhân lớn như vậy, dẫn tới thú nhân bọn họ rơi vào tình cảnh đau thương. Mà bọn Ưng tặc này còn dám tới đảo, giết người xong liền bỏ chạy, quả thật không thể tha thứ, vì thế hắn mới vung mạnh tay, giáo huấn cho một trận.

Vũ khí hắc thạch Bối Mẫu bỏ lại, họ đã nghiên cứu kỹ trong suốt mùa tuyết rơi rảnh rỗi, cũng tạo ra một số lượng lớn để sử dụng. Mùa mưa vừa đến, họ lại tìm hết cây gỗ to ở bên trong, sau đó tu sửa một chút, liền có thể nổi ở trên mặt nước để chở người. Còn việc đẩy cho gỗ di chuyển tới, họ bắt chước Bối Mẫu, ban đầu là dùng tay, sau này mới nảy sinh ra ý lấy gỗ dài làm mái chèo, chèo vừa nhanh lại vừa tốn ít sức. Thường ngày họ xem đây là trò chơi, cuối cùng luyện thành bản lĩnh chèo thuyền.

Cây cối ở đây rất to, rất cao, một cây phải mười mấy người mới ôm xuể, sau khi chặt xuống, phơi khô, có thể chở được hơn trăm người. Có điều loại cây gỗ này chỉ có thể đi lại trên biển, nếu đi trên sông lại không dùng được. Cộng thêm nếu chỉ có vài người mà dùng cái thuyền lớn như vậy lại rất bất tiện, nên sau khi làm xong ba cái thuyền dài, họ lại lấy một cây đại thụ, chặt thành vài khúc, sau đó làm ra mấy cái thuyền nhỏ, nhọn hai đầu, cái đó mới nhẹ nhàng và di chuyển nhanh hơn. Từ đảo Bối Mẫu đến bờ biển chỉ mất có một ngày. Đương nhiên, loại thuyền nhỏ này cũng chỉ có thể dùng khi sóng yên biển lặng thôi, nếu gặp cuồng phong bão táp, thật sự không khống chế được. Ngay cả tấn công thành gần biển của Ưng chủ, họ cũng tập luyện trước thật lâu rồi mới đi. Vốn còn tưởng rằng phải trải qua một đại chiến sinh tử, nào ngờ vận khí lại tốt như vậy, đúng lúc Ưng chủ đem quân đi đánh rừng rậm Lam Nguyệt, khiến họ nhặt được một món hời lớn.

Có điều, chịu một vố đau như vậy, Ưng chủ khẳng định sẽ không để yên, cho nên họ tích cực chuẩn bị chiến tranh cũng là điều tất yếu.

Mà thời điểm bận rộn chuẩn bị chiến tranh và chuẩn bị thức ăn qua mùa đông, lại có người rảnh rỗi bận tâm tới chuyện chung thân đại sự của Đồ. Người này dĩ nhiên là Nguyên, chuyên gia nói nhiều và thích chõ mũi vào chuyện của người khác.

Sau khi Đồ dẫn bọn họ thôn tính mấy bộ tộc ở ven biển, cũng có không ít á thú độc thân, rất nhiều huynh đệ đều nhân cơ hội này tìm một bạn đời cho mình. Trải qua chuyện của Bối Mẫu, đối với á thú, dù cho họ vẫn còn chút tôn trọng vì đã quen từ nhỏ, nhưng lại không thể nào theo đuổi, tán tụng như quá khứ. Mỗi một bộ tộc sáp nhập, những á thú trưởng thành chưa có đôi, họ đều có thể lựa chọn một người làm bạn đời. Đương nhiên, thú nhân có công lao càng lớn thì càng được ưu tiên. Còn thú nhân độc thân ở những tộc có á thú, chỉ đành hi vọng các tộc bị thôn tính tiếp theo sẽ có nhiều á thú hơn tộc mình.

Một năm này, Long, Nguyên thân cận với Đồ nhất đều đã tìm được bạn đời, chỉ có mình lão đại của bọn họ là đều gai mắt với các á thú. Nguyên cũng từng hỏi Đồ, đến tột cùng là hắn muốn tìm á thú thế nào. Đồ trả lời, phải đẹp nhất. Không thể không nói, dù đã mất trí nhớ, thì sự cố chấp hồi bé vẫn khắc sâu vào xương tủy hắn.

Đẹp nhất? Nguyên cảm thấy câu trả lời này rất dễ chấp nhận, dũng sĩ xuất sắc nhất dĩ nhiên phải sánh

đôi với á thú xinh đẹp nhất. Cộng thêm sau khi nhìn thấy Bối Mẫu, lại nhìn các á thú khác, quả là có chút bình thường, thế nhưng muốn tìm một người có dung mạo sáng bằng á thú của Bối Mẫu lại chẳng dễ gì.

Có điều, một khi đã có lòng thì chẳng có chuyện gì là làm không được cả. Lần này Đồ từ thành Huyền Vũ về có dẫn theo cả á thú, đúng là có một hai người có dung mạo rất xuất sắc, mà trong đó có một người đẹp chẳng kém gì thủ lĩnh Thanh La của Bối Mẫu. Vì thế á thú này được tắm rửa sạch sẽ, mặc vải lụa trắng đặc thù ở Bối Mẫu, còn đeo thêm một vòng hoa, sau đó được đưa tới động cây của Đồ. Hiện tại phần lớn thời gian họ đều ở trên đảo, ngay cả các tộc bị họ thôn tính cũng bị đem tới đây, để tránh Bối Mẫu quay trở lại, hoặc là Ưng tộc tới đảo cướp lấy hắc thạch.

Trong thời gian sau khi Đồ trở về, vẫn cùng đám Long trèo đèo lội suối, thăm dò địa hình của tiểu đảo này, tự hỏi bố trí làm sao mới có thể khiến Ưng tộc đến được nhưng không đi được, dù cho không thể bắt hết chúng, cũng phải để chúng chịu cực khổ, đồng thời giảm khả năng thương vong của bộ lạc xuống mức thấp nhất.

Hôm ấy, hắn bận rộn một ngày, sắp xếp xong mọi thứ, sau đó thừa dịp thủy triều dâng lên, ở đỉnh sóng triều luyện công một lát, sau đó mới đến thác nước trong núi tắm rửa, tính trở về động cây ăn uống, sau đó ngủ một giấc, ai ngờ lại nhìn thấy một á thú say ngủ nằm trên da thú của hắn.

Trong phút chốc, phản ứng đầu tiên của Đồ không phải là đi nhìn rõ diện mạo của á thú kia, hoặc là thô bạo đá thẳng người kia ra, mà là sờ lên miếng xương trước ngực, sau khi xác định còn đeo trên cổ, hắn mới thả lỏng, sau đó sắc mặt đầy khó coi đi ra bên ngoài.

"Sao vậy? Vẫn không vừa ý ngươi à?" Nguyên đang cùng bạn đời làm chuyện vui vẻ thì bị kéo ra, nghe Đồ nói muốn đổi chỗ ở, y không khỏi xụ mặt xuống "Ta thấy tìm không ra á thú nào đẹp hơn A Tích này đâu. Không phải ngươi muốn á thú đẹp nhất sao?"

"Mắt của ngươi có vấn đề à, loại này mà bảo là đẹp?" Đồ có chút nóng nảy, đạp mạnh lên mông Nguyên mấy cái "Ai cho ngươi chưa được phép của ta đã cho người vào chỗ của ta hả? Còn ngủ trên thảm da thú của ta nữa." Nói tới câu sau, hắn đã hơi phát điên, cũng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thảm da thú của mình nếu để á thú khác chạm vào, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nguyên sớm quen hắn xù lông như vậy rồi, nên cũng chẳng giận, ngược lại hỏi "Loại này mà xấu, thì ngươi thấy thế nào mới gọi là đẹp hả?"

Đồ bị hỏi khó. Thực tế, sau khi thủ hạ của hắn bắt đầu tìm bạn đời, hắn cũng chú ý tới vấn đề này, nhưng mà mấy á thú trong mắt các thú nhân kia được cho là xinh đẹp, thì hắn lại cảm thấy rất bình thường. Cho dù là Bối Mẫu, hắn cũng thấy bình thường. Vậy người như thế nào mới được xem là không bình thường đây? Nghĩ tới đây, hắn đưa tay sờ cằm, mắt lại nhìn Nguyên từ trên xuống dưới một vòng.

Nguyên nhất thời bị dọa đến mức lập tức co chặt mông lại, hai tay che miệng, chạy vụt đi không còn bóng dáng đâu nữa. Khóe môi Đồ lộ ra ý cười sâu xa, hắn biết sau này có lẽ sẽ không còn ai nhàn rỗi lo chuyện bao đồng nữa. Quay lại động để ngủ cũng không cần nghĩ tới, vì thế hắn tính vào núi săn một con dã thú, sau đó sẽ ở ngoài trời ngủ một đêm, nào ngờ chưa di chuyển, Nguyên mới chạy đi không bao lâu lại quay trở về.

"Quên mất không nói với ngươi một chuyện." Nguyên trịnh trọng nói, biểu tình nghiêm túc, ánh mắt đoan chính, tuyệt đối không làm cho người ta hiểu sai ý mình.

"Chuyện gì?" Đồ nhịn cười, hỏi.

"Trong rừng rậm Lam Nguyệt có một bộ lạc tên là Bách Nhĩ, không biết có phải nơi ngươi tới không." Nguyên quản lý toàn bộ chuyện vụn vặn của bộ lạc Dũng Sĩ, mỗi ngày bận tới mức không thở nổi, chuyện này tuy y ghi tạc trong lòng, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội nói với Đồ. Huống chi y cũng hơi lo lắng, lỡ cái bộ lạc đó không có liên quan gì với Đồ, ngược lại hại người ta vui mừng một trận.

Nghe y nói như thế, Đồ quả nhiên thay đổi sắc mặt, bỏ đi bộ dáng không đứng đắn lúc nãy, biểu tình mơ hồ lộ ra chút khẩn trương.

"Họ cũng đang tìm một thú nhân mất tích, nhưng người đó tên là Đồ, không phải là Bách Nhĩ." Nguyên nghĩ một lát, nếu chuyện này có liên quan tới thủ lĩnh, y đương nhiên phải tìm hiểu rõ ràng "Hình thú của

thú nhân đó là sư tử lai báo lông trắng, giống với ngươi, mà diện mạo họ miêu tả cũng rất giống ngươi." Xét về mọi mặt thì đều giống, nhưng tên lại khác, nên Nguyên không dám tự quyết định, cũng không nói với đối phương tin tức liên quan tới thủ lĩnh của mình.

Lòng bàn tay của Đồ đã ướt mồ hôi lạnh, hắn nắm chặt tay lại, trầm giọng hỏi "Còn gì nữa?"

"Thủ lĩnh của họ tên là Tát, tới gặp chúng ta hỏi cách luyện hắc thạch. Ta cảm thấy họ rất có thể là bộ lạc ban đầu của ngươi, cộng thêm họ lại tốn tâm tư như vậy để tìm thú nhân mất tích của bộ lạc mình, đánh giá tới lui, nên ta đã dạy cho họ." Nguyên gật đầu. Nên Tát cho rằng bộ lạc Dũng Sĩ nhiệt tình không giấu diếm, thật ra là có nguyên nhân, chứ không phải bộ lạc nào cũng nhận được đãi ngộ này.

"Biết bộ lạc họ ở chỗ nào của rừng rậm Lam Nguyệt không?" Đồ trầm mặc một lát, mới mở miệng, giọng nói hơi khàn đi.

"Họ chèo một thứ kỳ quái dùng xương động vật biển ghép lại theo con sông Nam Tiêu kia đi tới. Vị trí cụ thể thì ta không rõ, nhưng nếu ngược dòng lên, chắc là sẽ tìm được." Nguyên nói. Lấy danh tiếng của bộ lạc họ, nếu hỏi bộ lạc người ta ở đâu, chẳng phải dễ bị người ta hiểu lầm sao.

"Ta biết rồi, còn chuyện gì không?" Sắc mặt Đồ đã khôi phục bình tĩnh, chỉ là ở nơi Nguyên nhìn không thấy, bàn tay đặt sau lưng hắn đã không chịu khống chế mà run rẩy.

Nguyên lắc đầu, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu "Á thú của họ cũng có tới đây, nhưng ở trong đó không có ai đẹp hơn á thú của chúng ta hết."

Mãi tới khi Nguyên rời đi hồi lâu, Đồ mới như lấy lại *** thần, cử động cơ thể, rời đi.

Bộ lạc Bách Nhĩ, Đồ, Tát... Một đêm này, hắn nằm trên đá ngầm ở bờ biển, nhìn những ngôi sao rất lớn lấp đầy bầu trời và biển khơi, lặp lại những cái tên tựa như quen thuộc lại tựa như xa lạ kia, có cái gì đó rất sinh động, nhưng lại thiếu mất một chút, bất luận thế nào cũng không chạm tới được.

Ánh sao dần mờ đi, ở chân trời hiện lên ánh bình minh, có tiếng thổi lá vui vẻ, du dương từ trong rừng cây truyền tới, có lúc gần lúc xa.

Ầm một tiếng, Đồ chỉ cảm thấy đầu mình như bị ánh sáng *** mơ đầu tiên xuyên thấu, tất cả sương mù tan ra, hiện lên những thứ đã bị che khuất từ lâu. Hắn đứng bật dậy từ trên đá ngầm, nhanh chân chạy về bộ lạc, nhìn như không thấy đôi bạn đời một trước một sau từ trong rừng cây chui ra.

Thú nhân kia thấy thủ lĩnh nhà mình chạy vọt qua bên người mình như lửa bén tới mông, chiếc lá đang ngậm trên miệng gã liền bị hoảng sợ làm cho rơi xuống đất, gã cho rằng có kẻ địch tấn công, chưa thấy rõ tình huống, đã ôm lấy bạn đời bên cạnh, chạy về phía bộ lạc, vừa chạy còn vừa không quên phát ra tiếng gầm cảnh báo. Thủ lĩnh nhà mình xưa nay đều bình tĩnh, trầm ổn, giờ lại kích động như thế, không phải Ưng tộc tấn công thì là cái gì? Vì thế hiểu lầm cứ như vậy mà sinh ra.

Vốn đang định kêu Nguyên chuẩn bị đồ đạc, để đi tới rừng rậm Lam Nguyệt một chuyến, thì Đồ lại nghe thấy tiếng gầm báo động, khiến hắn không khỏi căm phẫn mà đấm lên thân cây, hận không thể phân thây vạn đoạn bọn địch nhân tới vào lúc quan trọng này.

Chờ mọi người đều vào vị trí của mình, chuẩn bị sẵn sàng, lại mãi chẳng thấy một tên địch nào tới, mới cảm thấy không phù hợp. Đồ vừa phái người ra ngoài tìm hiểu, vừa tìm tới thú nhân phát ra tiếng báo động, sau đó mới biết được là một hiểu lầm rất vớ vẩn. Nếu không phải bởi vì tiếng thổi lá của đối phương làm hắn khôi phục trí nhớ, thì e rằng thú nhân kia đã bị đánh tới vài ngày không đứng lên được rồi.

"Sao ngươi biết thổi lá?" Đè nén lửa giận trong lòng, tản các thú nhân tụ tập ra, Đồ hỏi. Biết thổi lá thì không có gì đáng ngạc nhiên, thế nhưng biết thổi khúc tình ca dân gian Bách Nhĩ dạy họ mới là điểm mấu chốt.

"Mỗi lần trăng tròn bộ lạc Bách Nhĩ đều đến bờ biển, ta nghe thú nhân bọn họ thổi cho á thú của chúng ta nghe, cảm thấy rất êm ai, nên mới học theo." Thú nhân kia biết mình náo loạn gây ra trò cười, xấu hổ tới đỏ cả mặt mà trả lời.

Vừa nghe đến vài chữ bộ lạc Bách Nhĩ, Đồ chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, cũng không có tâm tình hỏi thêm gì nữa, mà bảo thú nhân kia đi ra ngoài đi. Còn mình thì tìm các vật phẩm bản xứ được cất giữ trong bộ lạc, muốn tìm ra vài thứ Bách Nhĩ chưa từng thấy, đem về.

"Bách Nhĩ, ngươi đang tìm gì vậy, ta giúp ngươi?" Nguyên vẫn đi theo sau hắn, thấy hắn vội vàng không có trình tự gì hết, liền nhịn không được hỏi.

"Đồ." Đồ không dừng lại, trong số thức ăn bộ lạc chuẩn bị qua mùa đông, hắn đều lấy ra một chút, tất cả đều là những thứ rừng rậm Lam Nguyệt không có.

"Cái gì?" Nguyên nghe không hiểu, liền hỏi lại, nhưng cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị hắn đạp.

"Đồ. Ta tên là Đồ. Bách Nhĩ là bạn đời của ta." Bất ngờ là Đồ lại kiên nhẫn đáp, nói xong câu cuối cùng, trên mặt hắn còn lộ ra nụ cười dịu dàng.

Nguyên nhất thời có cảm giác như gặp phải quỷ, lắp bắp nửa ngày cũng chưa thể nói ra câu gì.

"Thất thần làm gì, mau giúp ta tìm chút đồ đi, ta muốn trở về một chuyến." Đồ trách mắng, trong giọng nói cũng không có thiếu kiên nhẫn hay tức giận "Đã lâu như vậy ta vẫn chưa trở về, chắc chắn Bách Nhĩ sẽ rất giận, phải lấy thật nhiều đồ vật mới lạ về dỗ y vui vẻ mới được. Cái cây gỗ trôi được trên mặt nước mà chúng ta làm ra, y nhất định sẽ rất thích, không giống bè, có khi còn ngâm được trong nước. Còn có hắc thạch nữa, y vẫn luôn muốn biết hắc thạch làm sao để nung chảy, hiện tại có thể hoàn thành tâm nguyện của y, y biết chuyện này, nhất định có thể sử dụng hắc thạch làm ra vũ khí lợi hại hơn. Lâu như vậy không gặp, không biết bây giờ y thế nào… Đúng rồi, mật quả, ở đâu có mật quả, ta phải đi hái một ít mang về, cái trái lần trước bị hư mất rồi…" Hắn vừa lải nhải vừa tìm đồ vật, thế nhưng tìm thật lâu lại chưa tìm ra được thứ gì vừa ý.

"Thủ lĩnh, ngươi đang khẩn trương." Nguyên chưa bao giờ thấy Đồ luyên thuyên như vậy, nhịn nửa ngày, vẫn là nhịn không được mà toát ra một câu như vậy.

"Ta khẩn trương? Hừ, ta không khẩn trương, ta là vui mừng, chứ không phải khẩn trương…" Đồ theo bản năng phản bác, lặp lại hai câu, lại không đè nén được bối rối trong lòng, hắn ôm chặt ngực, ngồi xuống tảng đá bên cạnh. Sau khi hưng phấn vì trí nhớ khôi phục, tiếp đó hắn không chỉ là khẩn trương, mà còn có hoảng sợ. Hắn sợ mình biến mất trong mấy mùa qua, Bách Nhĩ sẽ đau lòng, và hắn càng sợ hơn là Bách Nhĩ sẽ quên mất hắn.

"Bách… Đồ, ngươi làm sao vậy?" Hôm nay Nguyên nhìn thấy thủ lĩnh vẫn luôn mạnh mẽ, giống như không có gì không thể chinh phục được lại lộ ra một mặt không nên để người ta biết, khiến y không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Đồ không đáp, nghĩ đến Bách Nhĩ, trong lòng hắn vừa vui mừng vừa đau như cắt

133. Chương 133: Bị Ngăn Lại

Mùa tuyết rơi năm nay tới sớm hơn mọi khi. Mà theo thú nhân thảo nguyên nói, ở thảo nguyên tuyết rơi sớm hơn rừng rậm và bờ biển, lại ngừng trễ hơn. Cho nên, trước khi tuyết rơi mà Ưng tộc vẫn chưa tới, thì nhất định là không tới được.

Vào buổi sáng ngày tuyết đầu mùa rơi, Đồ dẫn theo một trăm người, chèo ba chiếc thuyền nhỏ hơn những cây gỗ dài trôi trên biển, nhưng lại lớn hơn thuyền nhỏ trong mấy ngày, ở trên chở hắc thạch, hải sản, còn có sơn quả đặc thù trên đảo, vải của Giao Nhân, và những thứ đặc biệt mà các thú nhân, á thú bị áp bách ở thảo nguyên làm ra, thậm chí còn mang theo động vật biển sống được thuần hóa, huênh hoang xuất phát từ hải đảo, chạy vào trong sông, rồi ngược dòng mà đi lên.

Nếu không nhân dịp tuyết mới rơi để đi, mà đợi thêm vài ngày nữa thì sẽ không có cách.

Nhưng mà điều hắn tính sai là, tuyết ở rừng rậm rơi sớm hơn bờ biển, khi họ đi trên sông được một nửa, thuyền của họ vẫn bị đóng băng. Nhìn mấy thuyền hàng hóa kia, còn có hơn trăm thú nhân, thần kinh căng chặt của Đồ chợt dịu lại.

"Khiêng thức ăn và vũ khí đi, còn thuyền thì bỏ lại." Hắn quyết đoán ra lệnh, biết là con sông này không tới mùa mưa thì không thể gỡ thuyền ra. Đi bộ xuyên qua rừng cây, mấy thứ đồ chơi còn có hắc thạch chưa luyện liền trở thành vật lỉnh kỉnh, nên chỉ đành buông tay. Tuy nghĩ như vậy, nhưng Đồ vẫn lấy ra cây sáo bằng xương, nhét vào bao da thú. Còn mấy tấm vải của người Giao Nhân, chỉ thích hợp mặc vào thời tiết nóng nhất của mùa mưa thôi, mùa tuyết rơi thì rất lạnh, cho nên cũng không phải vội.

Vốn xuôi theo dòng sông thì chỉ cần bảy tám ngày, dù cho lâu hơn một chút cũng sẽ không vượt quá hai mươi ngày là có thể tới bộ lạc Bách Nhĩ. Kết quả nửa đường đổi hướng, lại mất khoảng hai lần trăng tròn, nguyên nhân trong đó là do không quen đường xá, nên đi nhầm đường, còn có thỉnh thoảng gặp dã thú đói khát ra ngoài kiếm ăn, nên không thể không dừng lại đối phó. Có một lần nguy hiểm nhất, họ bị mấy trăm con tiểu nhĩ thú bao vây, phải mất rất nhiều sức lực mới tiêu diệt hết chúng được, tuy không có người chết, thế nhưng bị thương lại không ít. Chỉ là mùa tuyết rơi không thích hợp dừng lại ở bên ngoài, nên sau khi xử lý qua loa miệng vết thương, họ liền tiếp tục gấp rút lên đường. Đoạn thời gian trải qua này, khiến cho các thú nhân thường niên ở bờ biển và thảo nguyên cuối cùng có nhận thức sâu sắc và rõ rệt đối với nguy hiểm trong rừng rậm, thế nhưng dù cho khổ hơn nữa, nguy hiểm hơn nữa, cũng không có ai trong họ oán giận quyết định của thủ lĩnh.

Thời điểm rốt cuộc đi tới mục tiêu, cũng đã sắp tới giữa mùa tuyết rơi rồi, và là lúc rét nhất trong một năm.

"Thủ lĩnh, hay là mai chúng ta hẵng đi tiếp." Nhìn đích tới càng gần, ánh mắt Đồ lại càng lạnh lùng, ngoại trừ ra lệnh, hắn cũng không nói thêm gì khác, khiến Nguyên đi cùng nhịn không được đề nghị.

Đồ lắc đầu không nói, cơ thể nhanh chóng di chuyển, chỉ là dưới thời tiết giá lạnh, bốn chi của hắn lại bốc lên mồ hôi, sau đó nhanh chóng đóng thành lớp băng nhỏ. Hắn không biết ở kiếp trước của Bách Nhĩ có thành ngữ gọi là "Gần hương tình khiếp", thế nhưng lúc này trong lòng hắn cảm thụ được chính là hai chữ dày vò.

Còn chưa tới nơi, đoàn người liền nghe thấy từ xa truyền đến tiếng gầm cảnh báo. Đồ sửng sốt một lát, lập tức ra lệnh cho mọi người chuẩn bị ứng chiến, đồng thời gia tăng tốc độ chạy về phía bờ sông, hắn còn tưởng có cái gì đang tấn công bộ lạc Bách Nhĩ. Nhưng khoảnh khắc chạy vào rừng cây kia, ngoại trừ lầu gác được xây dựng lên và hàng rào phong tỏa đường sông ra, thì không có dấu vết của dã thú hay bộ lạc khác tấn công. Lúc này hắn mới nhận ra là đối phương chắc là do phát hiện nhóm người của mình.

Thú vị là, sau khi phát ra tiếng cảnh báo, không có ai trong thung lũng đi ra, mà thú nhân canh gác trên lầu cũng không đi ra, mà chỉ trốn ở trên đó giám thị bọn họ. Thế nhưng Đồ lại biết, chỉ e người ở trong thung lũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu có người không rõ tình hình, lỗ mãng xông vào, thì sẽ bị phủ đầu mà đánh, tổn thất nặng nề.

"Ta là Đồ. Ta đã trở về!" Thấy người trên lầu gác mãi vẫn không có phản ứng, hiển nhiên là không nhận ra hắn, thấy không mở miệng thì không được, nên Đồ lớn tiếng nói vọng lên phía trên.

Nào ngờ thú nhân canh gác hôm nay lại gia nhập vào bộ lạc sau khi Đồ mất tích, tuy biết Bách Nhĩ đang tìm người, thế nhưng đối với tên của Đồ lại chẳng quen thuộc, bởi vậy dù cho cảm thấy đã nghe cái tên này ở đâu, nhưng thú nhân đó vẫn giữ cương vị, không đối đáp lại với hắn. Nếu đối phương không xông vào, trong bộ lạc tự sẽ có người ra xử lý, nhưng nếu y tự tiện rời khỏi vị trí công việc của mình, thì nhất định sẽ bị xử phạt.

"Thủ lĩnh, ngươi xác định không tìm lầm chỗ đấy chứ?" Nguyên nhỏ giọng hỏi.

"Không sai đâu." Ánh mắt Đồ lạnh đi, kích động và vui sướng tràn ngập lại bị chuyện đột ngột này làm cho dần lắng xuống.

"Hình như họ không biết ngươi." Nguyên biết tâm trạng lão đại lúc này không tốt, thế nhưng hắn lại nhịn không được mà quạt gió đốt lửa, trong lòng thầm vui mừng. Bởi vì bộ lạc đó càng lãnh đạm với Đồ, thì đồng nghĩa khả năng Đồ bỏ bộ lạc Dũng Sĩ sẽ càng nhỏ. Theo y, tốt nhất chính là bạn đời của lão đại đã tìm thú nhân khác, nói vậy không chừng dưới cơn giận dữ, lão đại sẽ diệt luôn bộ lạc này.

"Câm miệng!" Đồ lạnh lùng liếc Nguyên, ở chung lâu ngày, sao hắn không biết cái tên nhìn như nhiều chuyện, ngốc nghếch kia trong lòng có suy nghĩ gì, thế nhưng hắn há lại dễ dàng buông tay như vậy. Đừng nói Bách Nhĩ không có khả năng tìm bạn đời khác, mà dù có tìm đi nữa, hắn cũng sẽ nghĩ cách cướp người về.

Nghĩ đến đây, hắn lại không thể bình tĩnh chờ đối phương đáp lại được, mà trực tiếp gầm một tiếng dài vào trong thung lũng. Vừa nói cho người bên trong thân phận của chính mình, vừa truyền đạt sự giận dữ khi bị ngăn cản.

"Lão đại thật oai phong!" Dù bị mắng, Nguyên vẫn như cũ chẳng thấy sao mà nịnh nọt Đồ, chỉ là không cẩn thận lộ ra xưng hô trong lòng mình thôi.

Đi vội vàng trong hai lần trăng tròn, các thú nhân mang theo thương tích lại mệt mỏi vốn bởi vì bị chặn ngoài cửa mà nổi nóng lên, thế nhưng khi nghe Nguyên nói đều không khỏi nở nụ cười, tâm trạng cũng thả lỏng rất nhiều. Đối với bọn họ mà nói, thủ lĩnh bảo đến thì đến, bảo đi thì đi, đương nhiên nếu nói phải đánh, họ cũng sẽ không nhiều lời mà tiến lên, bởi vậy hoàn toàn không cần thiết phải nổi giận.

"Đồ?" Tiếng gầm của Đồ còn chưa hoàn toàn dứt, trong cánh rừng phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng gọi có chút không xác định, trong vui mừng là sự thấp thỏm.

Tiếng gầm của Đồ chợt dừng lại, đột ngột xoay người, thấy một con sói đen đang xông về phía hắn, mà trên đầu con sói đen kia còn có một con thú con, lông trắng có một nhúm đỏ trên đầu, khiến con sói đen vốn oai phong, lẫm liệt lại trở nên rất buồn cười. Hóa ra Tát đang dẫn người ra ngoài rèn luyện, nghe tiếng báo động liền quay trở về, chuẩn bị cùng người trong thung lũng tấn công hai mặt địch nhân đột kích, nào ngờ lại nghe được tiếng gầm quen thuộc. Niềm vui tới quá đột ngột, ngược lại khiến gã không dám xác định.

134. Chương 134: Gặp Lại

Theo suy nghĩ ban đầu của Đồ, là khi nhìn thấy Tát, huynh đệ tốt của mình, nhất định phải ôm gã một cái, nhưng khi bị thú nhân canh gác trên lầu xem như địch nhân mà báo động, cộng thêm bị coi thường, suy nghĩ của hắn liền biến thành, sau khi gặp phải đánh cho Tát một trận. Thế nhưng, kế hoạch hiển nhiên luôn biến hóa không lường, ngay lúc Tát đi về phía hắn, hắn lại bị con thú con trên đỉnh đầu Tát thu hút, hoàn toàn không có biện pháp nghĩ cái gì khác.

Từ bên trái chuyển tới bên phải, lại từ bên phải chuyển qua bên trái, mũi của hắn đội lên con thú con màu trắng kia, ở lúc nó bị đội tới trượt xuống dưới, hắn liền nhe răng ra ngậm lấy, sau đó vươn đầu lưỡi liếm chỗ lông ở đầu nó do bị ngậm mà làm rối lên.

"Phụ thân đại nhân!" Húc chịu không nổi, mặc dù có không ít thú nhân thúc thúc không có việc gì cũng liếm lông của nó, thế nhưng cảm giác không giống như a phụ của chính mình. Từ a mạt, nó biết a phụ mình là một đại đại dũng sĩ, là một con sư tử lai báo toàn thân tuyết trắng như mình, trên cổ còn có một vòng lông màu nâu đen, mãi tới khi tận mắt nhìn thấy, nó mới biết, a phụ nó còn oai phong hơn nó tưởng tượng rất nhiều. Ngoại hình anh tuấn, hùng vĩ kia, tiếng gầm độc tài kia, ngay cả mỗi bước chân khi đi tới gần nó cũng đầy ưu nhã và tràn ngập sức mạnh, trong phút chốc đó, tâm hồn nho nhỏ của nó đã hoàn toàn bị a phụ mình chinh phục. A mạt từng nói thấy a phụ là phải gọi phụ thân đại nhân, nếu nó đã chấp nhận đối phương, đương nhiên là phải chủ động chào hỏi.

Có lẽ không biết đại nhân là ý gì, thế nhưng không có bất luận kẻ nào hoài nghi Húc đang gọi Đồ. Đồ chỉ cảm thấy một đường mỏi mệt tới giờ cùng tức giận khi bị ngăn cản, tất cả đều được tiếng gọi này làm tan thành mây khói, cuối cùng chỉ còn lại hạnh phúc và kích động lấp đầy ***g ngực. Hắn ngậm lấy cổ của con thú con, hơi cử động đầu, quăng thằng bé lên lưng mình, sau đó đột ngột ngẩng đầu, gầm dài một tiếng. Tiếng gầm tràn ngập vui sướng khiến núi cao phải chấn động, tuyết trên cây ào ào tuôn xuống.

"Grào..." Khi tiếng gầm của Đồ còn chưa dứt, một tiếng gầm non nớt khác cùng vang lên, là Húc đứng ở trên lưng Đồ, đạp hai chi sau, ngưỡng cổ, bắt chước tiếng gầm của a phụ. Bộ dáng của con thú to với con thú nhỏ trông thật buồn cười.

"Rốt cuộc kêu được một tiếng giống rồi." Tát lắc đầu, cảm thán cười, nhìn qua Đồ với tâm tình kích động bị làm rối lên như thế đã dần bình phục lại. Xem ra Bách Nhĩ vẫn buồn rầu vì tiếng kêu của hai con thú con, giờ rốt cuộc không cần lo lắng nữa.

Biết mình bị giễu cợt, Húc kêu một tiếng, liền thu hồi tư thế, nghiêm chỉnh ngồi trên lưng Đồ. Nó cảm thấy mấy thú nhân thúc thúc đi cùng a phụ trở về đang hiếu kỳ, hâm mộ mà chăm chú nhìn mình, khiến cái cằm

nhỏ của nó bất giác hất lên một chút, kiêu ngạo mà chờ mong mọi người nhìn thấy lão đại và lão tam nhà mình, cho họ nhìn thèm nhỏ dãi luôn. Tuy nó còn nhỏ, nhưng lúc đi khắp nơi cùng Bách Nhĩ cũng ý thức được trong thế giới thú nhân, ấu thú được hoan nghênh tới cỡ nào.

"Thủ lĩnh quả nhiên là thủ lĩnh, thế nhưng ngay cả con cũng đã có." Nguyên ngạc nhiên cùng với ao ước không thôi, khống chế không nổi mà đánh lên người Đồ, hận không thể đem con thú con đáng yêu kia kéo vào trong người mình.

"Đừng cản đường ta!" Bởi vì con thú con, mà tâm tình muốn gặp Bách Nhĩ của Đồ lại càng thêm vội vàng, đã cố tình đi qua bên trái rồi lại hướng qua bên phải, nhưng đều bị Nguyên ngăn lại, làm cho hắn không khỏi nổi giận.

"Thủ lĩnh…" Nguyên oan ức gọi, sau đó lùi về sau, lại phát hiện tiếng gọi đó của mình tuy vô dụng với lão đại, nhưng lại thu hút sự chú ý của con thú con, khiến y lập tức trừng mắt đùa giỡn với nó.

Húc thản nhiên liếc y một cái, liền dời mắt đi. Nhưng chỉ cái liếc mắt đó đã khiến Nguyên hơi run lên, rất có cảm giác nhìn thấy phiên bản nhỏ của thủ lĩnh. Quả nhiên không hổ là phụ tử.

Nguyên đang ở một bên cảm khái, thì Đồ vừa mới xoay người lại đột nhiên cứng đờ, nhìn cái người đang đứng ở trên băng, bốn cái chi của hắn như bị tuyết bao chặt, không có cách nào tiến thêm một bước. Thật ra đứng ở trên băng không chỉ có một người, thế nhưng trong cái nhìn đầu tiên của hắn lại thấy được người kia, hơn nữa cũng chỉ thấy người ấy mà thôi.

Ở trong mặc bộ quần áo bằng vải bông màu xám trắng, bên ngoài khoác da thú màu đen, tư thế đứng như tùng như thương, thẳng tắp và kiên cường. Cái trâm bằng xương thú cài lên mái tóc đen buộc gọn, khuôn mặt trầm ngưng, ôn hòa, còn có vết sẹo xoẹt qua khóe mắt đã khắc sâu vào trong trí nhớ…

Đồ chỉ cảm thấy mắt mình hơi nhòe đi, hắn không nỡ đảo mắt, không nỡ chớp mắt, thế nhưng lại phát hiện người kia càng ngày càng mơ hồ, mãi tới khi phát hiện bóng dáng đó đang cử động, hắn mới kích động quay đầu dụi mắt lên lưng mình, tới lúc quay đầu lại, người kia đã đi tới gần.

"Ngươi trở lại rồi." Bách Nhĩ sờ lên cái đầu mềm mượt của Đồ, mỉm cười nói, giọng nói ôn hòa, từ tốn. Tựa như hắn chỉ ra ngoài săn thú, từ trước tới nay chưa bao giờ rời đi.

Mắt Đồ lại cay cay, cổ họng như bị nghẹn, không phát ra được âm thanh, chỉ có thể vùi đầu vào lòng Bách Nhĩ, dùng sức cọ. Bách Nhĩ ôm lấy đầu hắn, mặt hơi ngẩng lên, nhìn bầu trời xanh xám, tràn ngập những hạt tuyết rơi xuống, khóe môi y khẽ hiện lên ý cười.

"Đi thôi." Thật lâu sau, y mới thở ra một hơi, dịu dàng nói.

Thời điểm đó, dù cho vì Đồ đã trở về mà cảm thấy vui mừng, nhưng không ai đi lên quấy rầy gia đình họ đoàn tụ. Bởi vậy mãi tới khi một người và hai thú một lớn một nhỏ đi xa, Nguyên thiếu chút nữa là rớt cằm xuống đất, mới lắp bắp mở miệng "Đó… đó là… bạn đời… bạn đời… của lão đại?" Á thú đẹp nhất đại lục thú nhân?

"Sao, ngươi có ý kiến?" Tát nhìn y một cái, bỏ một câu như vậy, sau đó liền dời lực chú ý, chỉ huy người giúp Đồ khiêng mọi thứ vào, cũng dẫn đám người Đồ mang tới tiến vào thung lũng.

"Không… Không có ý kiến." Nguyên nhỏ giọng trả lời với không khí. Quả nhiên thủ lĩnh của họ nhận thức cái đẹp cũng khác với mọi người. Hơn nữa y vừa thấy thủ lĩnh làm nũng. Lão đại tàn nhẫn, lãnh khốc của họ thế nhưng lại làm nũng… Y cảm thấy nhất định là mắt mình có vấn đề rồi.

"Các ngươi vừa thấy gì không?" Đi trên mặt sông đã đóng băng một lúc, Nguyên đột nhiên mở miệng hỏi những người khác.

"Không có." Gần như là đồng loạt lên tiếng, dù cho trong lòng họ khiếp sợ chẳng kém gì Nguyên, nhưng họ tuyệt đối không có to miệng như y. Nếu không, để thủ lĩnh biết, ngày trôi qua sẽ rất gian nan.

"Thần thú từng nói, thú nhân là không thể…" Tiếng ồn ào vừa dừng lại, Nguyên định mượn thần thú nhắc nhở các thú nhân đi cùng là không được nói dối lại vì trơn trượt mà tứ chi mở rộng, té rầm trên mặt băng, trong phút chốc quên sạch lời mình muốn nói.

"Không phải việc gì cũng lôi thần thú ra đâu, thần thú cũng sẽ mất hứng đấy." Một thú nhân đi tới, đạp vào mông Nguyên, sâu xa nói.

Mọi người ồn ào cười to, quét đi không khí nặng nề lúc nãy. Thủ lĩnh tìm lại được bạn đời của mình, còn có hài tử, trong mắt họ chính là một chuyện đại hỉ, còn chút chuyện ban đầu làm cho người ta không thoải mái cũng không cần phải so đo nữa.

135. Chương 135: Ba Nhi Tử

Một đường không nói gì, một tay Bách Nhĩ đặt ở sau lưng, một tay khoát nhẹ lên lưng Đồ, lững thững mà quay trở về, ngược lại là Đồ thường thường nhìn trộm y, có đầy lời trong bụng nhưng lại không nói thành một câu. Bước đi của hai người cũng không chậm, đảo mắt đã tới rừng trúc bờ bên kia, chỉ là chưa đợi họ đi lên đã thấy một trái bóng tuyết trắng từ trong rừng lăn ra, rầm một phát, té trên mặt băng, còn trượt ra xa một khúc.

Đồ chết lặng nhìn con vật nhỏ kia vì bị té mà mù mịt đầu óc đang cố gắng đứng dậy, trong quá trình đứng lên còn trượt hai ba cái mới có thể miễn cưỡng đứng vững được, nhưng mà khi nó vừa định rũ lông, xoay người lại, thì kết quả lại bịch một cái, ngã xoài bốn chi ra.

Húc thở dài, không đành lòng nhìn, nên nó nâng móng vuốt lên che mắt, cảm thấy thằng út thật là mất mặt.

Đồ dại ra một lúc, rồi mới đi qua, ngậm lớp lông mềm mại ở cổ của Chiêu vẫn đang nằm sấp trên mặt băng, sau đó đi tới trước mặt Bách Nhĩ, ngốc nghếch nhìn bạn đời của mình, tứ chi như đạp trên mây, có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Bách Nhĩ ôm lấy Chiêu từ miệng hắn, vừa định lên tiếng, lại phát hiện Chiêu cựa quậy trong lòng mình, sau đó giãy ra, vươn cái mình nhỏ của nó, vội vàng liếm lên đầu của Đồ, liếm cho tới khi Đồ lấy lại *** thần, sau đó hắn bắt đầu liếm lại, nó mới vừa lòng mà ngừng liếm.

"A phụ!" Đúng lúc này, phía sau Bách Nhĩ vang lên tiếng gọi vui sướng và kích động của Cổ.

Đồ nghiêng đầu qua nhìn, kết quả liền nhìn thấy trên lưng con sư tử vàng nhỏ có một tiểu á thú mặc quần áo bông, bên ngoài khoác da thú tuyết trắng, ngồi ngay ngắn. Lời nói trong cổ họng, trong mắt Đồ cứ như vậy bị mắc kẹt, lần này ngay cả chân cũng không biết phải bước như thế nào.

Ngược lại là Cổ mang theo Tiêu Đồ chạy chậm tới trước mặt Đồ, sau đó nằm sấp xuống, Tiêu Đồ từ trên lưng Cổ trượt xuống, đợt tới lúc Cổ giúp bé đứng vững, bé mới đan chéo hai tay trước ngực, hơi khom người về phía Đồ, làm đại lễ tham kiến trưởng giả ở đại lục thú nhân, cung kính gọi "Phụ thân đại nhân!"

Môi Đồ run run thật lâu, sau đó bước qua ngửi mấy cái, cuối cùng lại là chân tay luống cuống quay đầu nhìn Bách Nhĩ "Bách Nhĩ…" Trong ánh mắt hắn tràn đầy cầu xin, bối rối và mờ mịt. Một đứa con đã vui mừng lắm rồi, hai đứa xuất hiện, mặc dù có chút khiếp sợ, nhưng vẫn có thể gắng gượng thừa nhận. Thế nhưng lúc phát hiện mình có tận ba đứa con, hơn nữa đứa thứ ba còn là tiểu á thú trân quý, hắn liền cảm thấy niềm hạnh phúc này thật sự quá lớn, lớn tới mức mặc dù hắn có thể thong dong quản lý toàn bộ bộ lạc Dũng Sĩ với thú nhân dũng mãnh hoặc ngang ngược, nhưng lại không biết phải phản ứng thế nào với tình huống trước mắt này. Hơn nữa, hắn không kiềm chế được suy nghĩ có phải còn có đứa thứ tư, thứ năm lại từng bước đi ra không, nếu vậy thà rằng lập tức xuất hiện hết trước mặt hắn còn hơn, để tránh trái tim nhỏ của hắn chịu không nổi vui sướng và kích động mỗi lần lại tăng vọt lên này.

Bách Nhĩ ho nhẹ một tiếng, xoay người xoa đầu Tiêu Đồ, tán thưởng, sau đó ôm bé đặt lên lưng Đồ, ở phía sau Húc.

"Có ba đứa. Đây là lão đại Tiêu Đồ, đứa đầu tiên ngươi thấy là Húc, nó thích ra ngoài rèn luyện với Tát, còn đứa bé trong lòng ta là Chiêu, đứa duy nhất còn chưa thể biến hóa."

Nghe y giới thiệu xong, Đồ đi vòng hai vòng tại chỗ, một chốc đưa lưỡi liếm Bách Nhĩ, Chiêu, Cổ, một chốc lại quay đầu liếm hai thằng bé trên lưng mình, hắn vui mừng tới mức không biết phải làm thế nào, cuối

cùng vẫn là gầm một tiếng dài với bầu trời xanh xám, những ngọn núi trùng điệp cùng với những hạt tuyết tung bay.

Tiếng gầm hùng hồn, uy mãnh đó khiến Chiêu ngốc đang rúc trong lòng Bách Nhĩ cũng nhảy lên lưng Đồ, song song đứng với Húc, vểnh cái mông nhỏ lên cùng nhau gào. Ba con thú lớn nhỏ phát ra tiếng gầm làm chấn động tới mức Tiêu Đồ phải túm chặt lấy lớp lông dài của Đồ mới miễn cưỡng ngồi vững được, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lại hơi ngưỡng lên, giống như đang kiêu hãnh vì phụ thân và huynh đệ của mình. Cổ lẳng lặng đứng bên cạnh Bách Nhĩ, ánh mắt trầm tĩnh mà vui sướng của nó nhìn cảnh tượng này, nó biết a mạt không cần phải mang theo ba đệ đệ nhỏ tuổi bôn ba khắp nơi nữa.

"Thần thú của tôi ơi!" Đoàn người Nguyên xa xa nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc hô lên, ngay cả những thú nhân bình tĩnh nhất cũng không thể bình tĩnh nổi, họ chưa bao giờ nghĩ tới thủ lĩnh nhà mình có tới ba hài tử, lại còn được sinh ra và nuôi sống khi thủ lĩnh mình mất tích. Theo như cái này thì, mắt chọn bạn đời của thủ lĩnh quả nhiên là hơn xa người khác.

Bởi vì đột nhiên nhảy ra ba tiểu hài tử, khiến cảnh tượng gặp lại lần này hoàn toàn khác với tưởng tượng vô số lần của Đồ, không tìm được cơ hội ở riêng với Bách Nhĩ, muốn thân mật chút cũng không được, vừa vui mừng vừa oán giận, hắn dứt khoát chở ba đứa con trai, còn mang theo một đứa con nuôi, đi tới trước mặt huynh đệ mình khoe khoang. Tới khi chọc người ta nóng mắt không thôi, dâng lên suy nghĩ cướp lấy thú con để chơi đùa, thì hắn lại xoay người, đắc ý mang theo các con đi tới vài huynh đệ trước kia của mình. Từ miệng những người khác, hắn mới biết, hóa ra trong thời gian hắn mất tích, Bách Nhĩ vẫn đi tìm hắn, thậm chí còn tới tận thảo nguyên phương Nam, trong lòng hắn lập tức vừa tự hào vừa chua xót, và nhiều hơn là áy náy, nào còn có thể ngây ngốc ở bên ngoài nữa, mà vội vàng trở về nhà mình.

Bách Nhĩ thừa lúc hắn ra ngoài, đã nấu xong nước nóng, cũng nấu xong bữa tối. Nhìn thấy mấy cha con hùng dũng trở về, y không khỏi bật cười, đang muốn mở miệng bảo Đồ vào ngâm nước nóng, tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút, thì ai ngờ thú nhân này lại hóa thành hình người, ôm y vào lòng.

"Bách Nhĩ, ta nhớ ngươi." Sau khi ôm y xoay tròn một vòng, lúc đối mặt với Bách Nhĩ, rốt cuộc Đồ đã có thể nói ra một câu hoàn chỉnh, dù cho mấy chữ này cũng không thể biểu đạt hết tình cảm của hắn.

Bách Nhĩ bị hắn náo loạn cũng trở tay không kịp, đột nhiên nghe thấy một câu như vậy, bên tai không hiểu sao lại hơi nóng lên, nhưng may mà lý trí của y vẫn còn, biết bên cạnh còn mấy đứa nhỏ đang nhìn, nên chỉ dung túng hắn một lát, liền đẩy ra.

"Đi tắm một cái đi." Y nhấc nồi nước nóng trên lò sưởi, đi tới cái buồng nhỏ được chắn bằng trúc.

Đồ vội vàng nhận lấy, tự mình đổ nước vào trong thùng tắm lớn, cảm thấy nước còn hơi nóng, nhưng mà vẫn có thể chịu được, liền không thêm nước lạnh nữa, cứ như vậy ngồi thẳng xuống. Nước ấm chảy qua làn da, sau cơn run rẩy ban đầu, lỗ chân lông cả người dường như đều mở ra, thoải mái đến mức hắn bất giác khẽ rên thành tiếng.

Bách Nhĩ giao chuyện nấu nướng lại cho Cổ, định lên lầu lấy quần áo cho Đồ, thì lại thấy Chiêu đang rón rén chạy vào gian buồng tắm, y biết tật xấu thích nghịch nước của thằng nhóc này lại tái phát, thế nhưng ở trời hạ đại tuyết này, nơi đây lại thiếu thầy thuốc, dược liệu, bị bệnh thì ngay cả nội công của y có tốt hơn cũng không chữa nổi. Nên y duỗi tay ôm thằng nhóc trở về, đặt nó ở giữa Húc và Tiêu Đồ, nói một câu, trông kỹ đệ đệ các con đấy, rồi mới xoay người lên lầu, không bao lâu y liền cầm một bộ quần trong làm bằng vải bông và một chiếc áo khoác vải bông dài, mỏng đi tới. Đây là vào mùa tuyết rơi lần trước, sau khi á thú bộ lạc học được cách dệt vải bằng quả bông, y liền nhờ A Chức dựa theo kích thước cơ thể Đồ để may. Bởi vì thú nhân vào đông chỉ ở nhà mới có thể hóa thành hình người, không cần đi săn, mặc áo khoác cũng sẽ không ảnh hưởng tới hoạt động hàng ngày, cho nên y dựa theo kiểu dáng y phục nam nhân kiếp trước để làm. Còn quần áo mùa mưa đương nhiên cũng có chuẩn bị, là quần áo bằng vải lá, vừa mát mẻ vừa thoáng, dù sao cũng bảo đảm vô luận Đồ trở về lúc nào đều có quần áo để mặc.

Cầm quần áo đưa vào gian buồng tắm, Đồ đang nhắm hai mắt, ngửa mặt, tựa vào thành thùng tắm, nghe thấy tiếng động hắn lập tức mở hai mắt ra, trong khoảng khắc đó đôi mắt hắn chợt lóe ra tia sắc bén, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hóa ra, họ đi vội vàng hơn một tháng trên đường, do lúc đó quá hưng phấn, nên hắn không có cảm giác gì, thế nhưng sau khi ngâm qua nước ấm, thần kinh cơ bắp đều dãn ra, mới bất tri

bất giác thiếp đi. Vừa rồi nghe thấy tiếng động, thuần túy là cảnh giác theo bản năng thôi, tới khi nhớ ra mình đã về nhà, hắn mới thả lỏng lại.

"Muốn thêm nước ấm nữa không?" Bách Nhĩ cầm quần áo đặt lên cái giá bên cạnh, hỏi. Vào mùa tuyết rơi, nước lạnh đi rất nhanh, còn chưa ngâm thoải mái thì đã lạnh đi rồi, nên y mới hỏi câu này.

"Không cần đâu." Đồ lắc đầu, rào rào đứng lên trong thùng tắm, sau đó bước ra bên ngoài, cơ thể rắn chắc, tráng kiện cứ như thế không hề che chắn mà hiện ra trước mắt Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ nhìn thấy vết thương cũ trên người hắn, nhận ra hình như là do roi, mà ở bả vai lại càng nghiêm trọng, trong lòng y hiện lên một liên tưởng không tốt, nhịn không được đưa tay sờ lên, hỏi "Những vết này là sao?" Từ lúc hai người gặp lại, tâm tình đều bị vui sướng và kích động lấp đầy, nói chuyện cũng chỉ được hai ba câu, đương nhiên chưa có cơ hội hỏi những chuyện phát sinh khi rời xa nhau. Nên đột nhiên thấy cơ thể chồng chất vết thương của Đồ, vả lại lúc nhìn ra là do con người làm, y lập tức cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay bóp chặt, vừa đau vừa giận, chỉ hận không thể phân thây vạn đoạn kẻ đã làm tổn thương Đồ.

Trong phút chốc bị y chạm vào, Đồ bất giác run rẩy, vật ở dưới hơi ngẩng đầu lên, nếu không phải bọn nhỏ đều đang ở gian ngoài, hắn đã sớm nhào qua, đè Bách Nhĩ xuống. Thế nhưng hiện tại lại chỉ có thể nhanh chóng làm khô nước trên người, sau đó lấy quần áo qua loa mặc vào.

Cơ thể khát vọng của hắn truyền rõ ràng qua đầu ngón tay của Bách Nhĩ, Bách Nhĩ hơi quẫn bách, tự dưng lại làm ra hành động khiến người ta suy nghĩ viển vông, vì thế y nhanh chóng chỉnh quần áo ngay ngắn lại cho hắn. Lúc buộc đai lưng, Đồ vẫn nhịn không được, vươn tay ra, ôm chặt người kia vào lòng.

"Ta luyện ra khí rồi." Dán vào tai Bách Nhĩ, Đồ trịnh trọng tuyên bố, nói xong, khuôn mặt hắn đầy chờ mong nhìn đối phương, hiển nhiên là vẫn nhớ kỹ giao hẹn trước kia của hai người.

Bách Nhĩ lại cảm thấy bên tai bắt đầu nóng lên, y không bài xích, ngược lại trong lòng thật ra cũng muốn mập hợp cùng đối phương, có điều y chỉ mỉm cười, đưa tay ấn lên mạch ở cổ tay của Đồ, đưa dòng chân khí vào suy đoán, lại bị nội lực hùng hậu sinh sôi không ngừng trong đó làm cho kinh ngạc. Nhưng lúc này không phải thời điểm hỏi chi tiết, nên y chỉ lộ ra ánh mắt tán thưởng, thản nhiên nói "Những gì ta đã nói tất nhiên sẽ giữ lời." Sau đó đẩy người kia ra, rồi bước ra khỏi gian buồng tắm. Hai người còn cứ dây dưa như vậy, thì e rằng chính y cũng không kiềm chế nổi hoặc không đành lòng kiềm chế chuyện này phát triển lên.

Đồ sửng sốt một lát, sau đó suy nghĩ cẩn thận một lúc mới nhận ra ý tứ trong lời nói của Bách Nhĩ, hắn lập tức cảm thấy cơ thể mình khô nóng, chờ thêm một khắc nữa cũng thấy gian nan. Thật vất vả đợi tới bữa tối, ăn xong, dỗ mấy đứa nhỏ đi ngủ, hắn liền khẩn cấp kéo Bách Nhĩ lên lầu.

Khao khát hôn lên, vội vã triền miên, không có xấu hổ chống lại dục vọng, cũng không có không cam tâm khi nằm dưới thân người khác như giống cái, hai người kết hợp chặt chẽ với nhau, hung mãnh tiến công và nghênh hợp lại, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và sự tồn tại của nhau, giống như vốn dĩ là một chỉnh thể vậy.

Sau khi mọi thứ bình ổn lại, nhiệt tình lại thật lâu vẫn không tan đi, Đồ ôm Bách Nhĩ vào lòng, cơ thể hắn chen vào giữa hai chân y, cũng không chịu rút dục căn ra.

"Chỗ này là sao?" Trong lòng Bách Nhĩ nhớ tới vết thương nhìn thấy lúc Đồ tắm, sờ soạng, xoa lên vị trí trong trí nhớ, quả nhiên chạm vào một vết sẹo lồi ra ở đó.

"Ta rơi xuống núi, trôi theo dòng sông, bị bộ lạc Giao Nhân nhặt về, sau đó bán cho Bối Mẫu." Đồ không muốn Bách Nhĩ lo lắng, nên chỉ dùng vài câu ngắn gọn kể lại chuyện quá khứ, nhưng hắn lại không biết Bách Nhĩ đã từng đến đảo Bối Mẫu, thậm chí còn nhìn thấy cảnh tượng thú nhân bị đối xử ở nơi đó.

Trong lòng y hối hận vô cùng, nhưng lại không nói nên lời, vì vậy chỉ có thể đưa tay vuốt ve vết sẹo kia, sau đó ôm chặt đối phương, đồng thời trong lòng dâng lên sát ý trước nay chưa từng có.

Đồ không muốn Bách Nhĩ lãng phí tâm tư trên chuyện này, vì thế hắn lại kể chuyện ăn thịt bạn đời rùng rợn và kỳ lạ của Bối Mẫu ra, để dời lực chú ý của y đi.

"Nếu không trải qua chuyện này, chắc vĩnh viễn ta đều sẽ không luyện ra khí cơ đâu." Cuối cùng, hắn cảm khái nói. Đồng thời trong lòng cảm thấy may mắn tuy mình mất trí nhớ, nhưng cũng chưa bao giờ quên tên của Bách Nhĩ và những thứ y từng dạy cho hắn. Nếu không muốn tự cứu mình, e rằng không dễ dàng như vậy.

Bách Nhĩ dịu dàng sờ tóc hắn, không nói là, luyện không ra cũng không sao, bởi vì chuyện đó liên quan tới tính tự tôn tự cường của thú nhân, không chấp nhận bị bất luận kẻ nào xem nhẹ.

"Hiện tại ngươi không chỉ là luyện ra khí đâu, mà còn đả thông Đại chu thiên nữa, chỉ cần biết vận dụng nội lực, ở đại lục này xưng dũng sĩ đệ nhất cũng không quá." Y nhàn nhạt nói, trong lòng lại nghi hoặc, dù sao luyện ra khí cơ còn đả thông được đại chu thiên cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Ngay cả Tát thuộc loại kỳ tài luyện võ, tới giờ cũng chỉ đả thông được mấy cái kinh mạch, chặng đường tới kinh mạch toàn thân còn xa lắm, lại càng không nói tới những người khác chưa đạt được bước này.

Đồ hơi kinh ngạc, hắn biết đả thông đại chu thiên nghĩa là sao, lần trước Bách Nhĩ chính vì cái này mà toàn thân tê liệt, sau khi khỏe lại, liền trở nên lợi hại hơn trước kia biết bao nhiêu. Thế nhưng ngoại trừ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng, ngũ quan nhạy bén, còn có sức lực dùng không hết, thì không cảm thấy lợi hại gì đặc biệt cả, chỉ có cái lần Ưng tộc đột kích đó, hắn từng đánh bậy đánh bạ, dùng một chưởng mà đánh chết tên Ưng nhân đã giết thú nhân bộ lạc họ. Mà sau này, hắn thử lại, cũng không đạt được hiệu quả này.

Sau khi hắn hỏi ra nghi vấn trong lòng, Bách Nhĩ không khỏi bật cười, y chỉ nói "Mai ta luận bàn với ngươi."

Đồ cũng không tình nguyện thảo luận vấn đề sát phong cảnh này, nghe vậy cũng không gò ép, bận tâm nữa, sau khi hàn huyên thêm vài câu, hai người liền giữ tư thế ôm nhau đó, bắt đầu một đợt kịch chiến mới.

136. Chương 136: Tỷ Thí

Những hạt tuyết tròn lớn cỡ nắm tay xõa tung ra từ bầu trời bay xuống, im lặng rơi xuống nền tuyết thật dày, khiến trời đất trở nên mơ hồ. Trên mặt tuyết, Bách Nhĩ cầm trường mâu bằng hắc thạch trong tay, đứng đối diện cách Đồ mấy trượng. Ở nơi xa hơn, là chi chít thú nhân đứng vây quanh xem.

"Thủ lĩnh muốn đánh nhau với bạn đời của mình?" Cho tới giờ Nguyên vẫn có chút không thể tin nổi đối với chuyện sắp xảy ra, giọng nói mang theo nghi hoặc hỏi thú nhân bộ lạc Bách Nhĩ. Trong mắt y, bạn đời không phải là để yêu thương à? Vì cớ gì có thể đối đãi bằng phương thức thô bạo như thế? Hơn nữa, dựa theo hôm qua, lão đại yêu bạn đời mình như vậy sao có thể nỡ ra tay?

Bên cạnh Nguyên vừa vặn là Giác, nghe vậy, hắn khinh bỉ nhìn y một cái, không đáp lại.

Đúng lúc này, Bách Nhĩ vốn đứng yên chợt thay đổi khí thế trên người, lạnh căm bức người như gió rét trong mùa tuyết rơi, đừng nói là Đồ, mà kể cả những người đứng xem cuộc chiến cách thật xa cũng đều bất giác lùi ra sau vài bước, Nguyên còn muốn truy hỏi tiếp, nhưng lời nói cứ như vậy bị mắc kẹt ở trong cổ họng.

"Cứ thi triển ra bản lĩnh của ngươi đi, đừng hy vọng ta sẽ nương tay." Bách Nhĩ thản nhiên nói với Đồ, lời còn chưa dứt, khí thế đã tụ lên cực điểm, y chợt nhảy lên, trường mâu trong tay như xẻ núi xuyên đá đâm về phía Đồ, vượt qua khoảng cách mấy trượng.

Đồ chỉ cảm thấy mình như đưa thân vào biển khơi giận dữ, sóng to gió lớn bao trùm trời đất đang đè về phía hắn, nếu không phải từng luyện công ở bờ biển khi thủy triều lên, thì e rằng lúc này hắn đã không chỉ bị buộc phải lùi về sau, mà còn vì sự kháng cự mạnh mẽ dẫn tới phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng dù cho chịu đựng được luồng áp lực này, hắn vẫn bất giác hóa thành hình thú dễ dàng chiến đấu nhất, lại bởi vì khí thế bị ngăn chặn, cơ thể mất đi linh hoạt không thể né tránh trường mâu đâm tới. May mà Bách Nhĩ tạm thời biến đầu mâu nhọn thành chuôi mâu, nên chỉ đẩy ngã hắn xuống nền tuyết, chứ không tạo thành thương tổn thật sự.

"Tiếp!" Bách Nhĩ hạ chân xuống đất, trường mâu đặt sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đồ bị té tới mù mịt đầu óc, còn đối với tiếng kinh hô truyền xa xa, y lại làm như không nghe thấy.

Bị bạn đời nhà mình đánh ngã, Đồ không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn nâng cao ý chí chiến đấu bởi vì dò xét được thực lực chân chính của Bách Nhĩ. Nỗi lo lắng sợ làm đối phương bị thương lúc nãy cũng hoàn toàn biến mất. Hắn biết rõ hiện tại mình nên suy nghĩ làm sao mới có thể chống đỡ được các chiêu của Bách Nhĩ trong một thời gian, còn chuyện khác, vẫn là đợi bất phân thắng bại với Bách Nhĩ rồi hẵng tính.

Lần thứ hai, Đồ không hề chờ Bách Nhĩ ra tay, mà xông lên trước một bước. Hai chân Bách Nhĩ hơi mở ra, đứng tại chỗ, phong thái ngưng đọng, vững như Thái Sơn, mãi tới khi con thú trắng bổ nhào tới gần, cánh tay y mới cử động, đặt ngang trường mâu trước ngực. Một chiêu kẻ tám lạng người nửa cân dễ dàng hóa giải thế đánh hung mãnh của đối phương, đồng thời trường mâu như rồng bơi, đâm thẳng vào cái bụng mềm của con thú trắng to lớn.

Lần này, y không có nương tay, Đồ có thể cảm nhận được sát ý từ đòn tấn công. Trong lòng lập tức nghiêm túc lên, nào còn có thể nghĩ hiện tại đang tỷ thí, mắt thấy mình đã tránh không kịp, bụng sắp bị đâm vào, dưới nguy cấp, hắn liền cảm thấy Đan Điền nóng lên, một dòng khí ấm áp khiến cơ thể hắn nhảy cao lên, rồi trở mình một cái, khó khăn lắm mới tránh được chiêu thức kia.

Bách Nhĩ lại không cho hắn cơ hội thở, y phi thân lên, trường mâu đâm liên tục, mãi cho tới khi làm hắn luống cuống tay chân, trong nháy mắt lại bị đẩy té trên nền tuyết. Thế nhưng lần này, Đồ như ngộ ra điều gì, nằm một lát, không đợi Bách Nhĩ khiêu chiến, đã đứng lên, chủ động nói "Tiếp."

Cứ như thế mấy lần, Bách Nhĩ ra chiêu càng lúc càng sắc bén, Đồ cũng bị đánh bay ra ngoài như mọi lần, thế nhưng thời gian hắn kiên trì dưới chiêu thức của Bách Nhĩ ngày càng lâu, sau đó, thậm chí còn có cơ hội phản kích, cũng dần dần hình thành cơ sở thủ pháp công kích của riêng mình, giả như thêm một thời gian nữa, Bách Nhĩ muốn thắng, tất nhiên sẽ lại không dễ dàng như vậy.

"Ta mệt rồi." Sắc trời dần tối, trước khi Đồ vươn hai chi trước muốn ôm lấy eo Bách Nhĩ để kéo y cùng nhau lăn trên nền tuyết, Bách Nhĩ đã dùng một cước đạp bay con thú trắng vô lại bắt đầu đùa giỡn với mình, nhảy lên, bỏ lại ba chữ, liền xoay người về nhà. May mà có mấy người khác trông chừng tụi nhỏ, chứ không y sẽ không rảnh tay rảnh chân luyện tập với Đồ cả một ngày.

Mãi tới khi bóng dáng của Bách Nhĩ hoàn toàn biến mất trong trời tuyết, mấy thủ hạ của Đồ mới lấy lại *** thần, khép cái hàm mở ra vì ngạc nhiên lại. Nhìn toàn thân bốc lên khí trắng của Đồ, cả đám hấp tấp đuổi theo hắn, hoảng sợ ban đầu giờ đã chuyển qua bội phục, rốt cuộc nhận ra mắt nhìn của thủ lĩnh nhà mình tốt cỡ nào. Tuy ngoại hình bạn đời của thủ lĩnh không được đẹp lắm, thế nhưng rất có phong thái, còn có bản lĩnh, là người nổi bật trong tất cả thú nhân và á thú trên đại lục thú nhân này, muốn tìm một người như vậy thật không dễ dàng. So ra, diện mạo gì đó lại chẳng thấm vào đâu.

Còn các thú nhân trong thung lũng, ngược lại từ lâu đã không kinh sợ với cảnh này, có điều họ vẫn xem từ sáng tới tối, nhìn không sót khắc nào trong toàn bộ quá trình hai người chiến đấu, bởi vậy được lợi không ít. Cuộc chiến vừa dứt, mọi người đều tự giải tán, vội vàng trở về chải chuốt lại cuộc chiến tâm đắc một lần.

"Biết hôm nay tại sao ta đối với ngươi như vậy không?" Về tới nhà, vừa uống nước trà Cổ đưa tới, Bách Nhĩ vừa hỏi Đồ đang dùng hình thú chơi với mấy đứa nhỏ.

Đồ nằm ngửa trên mặt đất, lắc lư móng vuốt to, dày, không để cho Chiêu cắn được, nghe vậy, hắn ngẩng đầu nhìn Bách Nhĩ "Bắt ta học cách vận dụng nội lực." Tuy quá trình có hơi dọa người, thế nhưng bởi vì hiểu rõ khổ tâm của bạn đời, nên hắn chẳng cảm thấy xấu hổ chút nào.

"Đây chỉ là một trong những lý do thôi." Bách Nhĩ thản nhiên nói, sau đó đột nhiên đặt rầm cốc trà xuống bàn đá, trong mắt hiện lên nghiêm túc, khiến ba con thú lớn nhỏ, còn có hai đại tiểu hài tử đều sợ tới ngây người, không ai dám thở mạnh ra, sau đó Bách Nhĩ mới nói "Còn có một lý do, là để cho ngươi nhớ kỹ, bất cứ việc gì cũng phải làm theo năng lực. Vì mấy trái mật quả, ngươi dám không đếm xỉa tới tính mạng của mình, không quan tâm tới bạn đời của mình, ngươi nói xem, ngươi có đáng bị đánh không." Trong lòng y vẫn nghẹn cơn giận này, nay rốt cuộc đã có thể phát tác ra.

Đồ bị dọa tới lật mình, sau đó hắn lập tức đứng dậy, nghe thấy Bách Nhĩ nói, nghĩ tới y mang thai còn phải đi khắp nơi tìm mình, hắn không khỏi vừa áy náy vừa đau lòng, mấy chỗ bị đánh đau trên người lập tức trở nên nhỏ bé không đáng kể. Hắn cúi đầu, im lặng đứng trong chốc lát, sau đó mới thật cẩn thận lại gần, rúc cái đầu lớn vào lòng Bách Nhĩ, thấp giọng nói "Ta xin thề với thần thú, về sau sẽ không như vậy nữa. Vì

ngươi và con, ta sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt." Giọng nói của hắn có chút nặng trĩu, còn có nhiều hơn là kiên định. Hắn nhớ tới chuyện lúc trước ở trên đảo Bối Mẫu suýt nữa mình bị đánh chết, trong lòng không khỏi dâng lên sợ hãi. Hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ Bách Nhĩ sẽ mang theo tụi nhỏ không ngừng kiếm tìm, trông mong hắn trở về, cuối cùng lại rơi vào công dã tràng.

Bách Nhĩ sờ tai hắn, không có cách nào tiếp tục nổi giận nữa, giọng y dịu đi "Ngươi phải nhớ kỹ, bất cứ thứ gì cũng không quan trọng bằng mạng sống của ngươi." Sau đó, y đưa mắt ra hiệu với tụi nhỏ còn đang khó hiểu, mờ mịt nhìn a phụ a mạt của chúng.

Ở phía sau, Chiêu hiếm khi biểu hiện ra thiên phú tâm linh tương thông với a mạt của nó, vừa nhận được dấu hiệu, lập tức chạy bịch bịch tới, cắn phập lên đuôi của Đồ, sau đó treo ở trên đấy, đánh đu.

Chỗ hiểm bị chạm vào, Đồ gào khóc trong lòng, nâng đầu từ trong lòng Bách Nhĩ lên, theo phản xạ muốn kẹp chặt đuôi lại, nhưng may mà hắn phản ứng nhanh, mới miễn cưỡng không làm thằng bé rơi vào kết cục bi thảm khi bị quăng xuống đất. Hắn rất muốn quay đầu nói với tiểu nhi tử, đuôi của thú nhân là không thể tùy tiện chạm vào, thế nhưng chỉ trong chớp mắt thấy con ngươi đen hiện lên ý cười của Bách Nhĩ, hắn liền nuốt lời này xuống. A phụ dùng đuôi cho con trai đánh đu cũng là chuyện nên làm mà.

137. Chương 137: Nguyên Nhiều Chuyện

Đồ mời Nguyên tới nhà, chính thức giới thiệu bạn đời và bốn đứa con của mình cho y. Tuy bình thường hắn thường chê Nguyên nhiều chuyện lại đáng ghét, thế nhưng thực tế trong lòng Đồ sẽ vĩnh viễn không quên, nếu lúc trước không phải mỗi ngày Nguyên đều lấy thức ăn và nước uống đem về cho mình, hắn cũng sẽ không sống nổi.

Bách Nhĩ và Cổ tự mình dâng trà và thức ăn cho Nguyên, nhưng không nói cảm ơn. Ơn cứu mạng của y, há chỉ vài câu có thể hồi báo.

Ban đầu Nguyên còn hơi gượng gạo, thậm chí có chút kính sợ Bách Nhĩ, sau đó chơi cùng vài đứa nhỏ, lại thấy tính tình Bách Nhĩ ôn hòa, cũng không còn vẻ hung dữ, sắc bén như lúc chiến đấu với Đồ, nên cũng dần thả lỏng. Mà vừa thả lỏng ra, là tự nhiên sẽ bắt đầu nói nhiều lên, kể không sót bất cứ chuyện gì đã trải qua mà Đồ cố ý lơ đi, mặc cho Đồ ở bên cạnh liên tục nháy mắt ra dấu, cũng chẳng thể nào ngăn được cái miệng của Nguyên.

Vì thế Bách Nhĩ biết Đồ tuy mất trí nhớ nhưng vẫn nhớ rõ tên của mình, còn hiểu lầm thành tên của hắn. Rồi biết hắn quý trọng trái mật quả kia như thế nào, lúc mật quả thối còn sa sút *** thần một thời gian. Lại biết được vì miếng xương đeo trước ngực, mà hắn suýt chút nữa bị Bối Mẫu đánh chết… Càng nghe Bách Nhĩ càng khó chịu, đợi đến lúc Nguyên kể tới chuyện Đồ trốn thoát khỏi Bối Mẫu, sau đó dẫn dắt các thú nhân lấy được các chiến tích huy hoàng kia, Bách Nhĩ đã nói thất lễ, rồi đứng lên đi ra ngoài phòng cho thoáng khí.

Đồ hoảng sợ, tức giận đá Nguyên đang nói tới nước miếng tung bay một phát, liền nhanh chóng đuổi theo. Mấy đứa nhỏ lại say sưa nghe, hiếm khi có cổ động viên như vậy, sau khi nhanh nhẹn tránh cái đá của Đồ, Nguyên lại không hề bị quấy nhiễu mà tiếp tục thêm mắm thêm muối kể chuyện Đồ đánh tới phương Nam, dọn sạch một tòa thành, tuy rằng trận chiến đó y không có cơ hội tham gia, nhưng cũng chẳng gây trở ngại cho việc y miêu tả như chính mắt mình nhìn thấy. Mấy đứa nhỏ vẫn luôn chỉ nghe được chuyện của a phụ từ a mạt và các thú nhân thúc thúc trong bộ lạc, nhưng sau khi gặp mặt Đồ, chỉ thấy hắn luôn dính chặt lấy Bách Nhĩ y như Chiêu ngốc, chúng thậm chí bắt đầu hoài nghi a phụ thật ra không có anh dũng thần võ như a mạt nói. Lúc này nghe được vài chuyện kia từ Nguyên, chúng mới biết a phụ nhà mình đúng là một đại đại dũng sĩ, một đại dũng sĩ có thể thống lĩnh rất nhiều thú nhân dũng sĩ, trong lòng không kiềm hãm được mà dâng lên tình cảm sùng bái mạnh mẽ, tình cảm đó hoàn toàn khác biệt sự sùng bái kèm theo vô cùng thân thiết đối với Bách Nhĩ, mà là sự sùng bái hoàn toàn của ấu thú với kẻ mạnh, là nhìn lên a phụ của mình. Nếu Đồ biết Nguyên đã gầy dựng lại địa vị của mình trong lòng tụi nhỏ, chắc hắn sẽ hối hận vì đã đá ra một phát kia. Có điều hắn được định trước là không biết, bởi vì hiện tại hắn đang đứng cùng Bách Nhĩ. Sắc mặt của Bách Nhĩ lại khó đoán mà nhìn trời đêm đen xám, khiến trong lòng hắn thấp thỏm không thôi.

"Bách Nhĩ…" Cách một lát, hắn thật cẩn thận mở miệng, muốn nói chút gì, lại bị Bách Nhĩ đột nhiên đưa tay tới cắt đứt.

"Ta không sao. Trở về đi, đừng để khách ở một mình trong nhà." Bách Nhĩ nắm tay Đồ, giọng nói trầm nhẹ vang lên. Kiếp trước, tuy dung mạo của y xuất chúng, văn võ song toàn, kẻ dòm ngó y không ít, nhưng lại không có ai đối đãi với y như Đồ. Cho dù là thê tử đã từng vì sinh con cho y mà qua đời cũng chưa từng như thế. Y một lòng bảo vệ biên giới, tung hoành trên sa trường, cũng không có tâm tình chìm đắm trong tư tình nữ nhi, ngay cả những truyền thuyết ái tình sống chết không thay đổi của văn nhân mặc khách nhàm chán bịa đặt ra cũng chỉ có thể làm cho các thiếu nữ mộng mơ sa chân vào thôi. Nhưng mà, thú nhân này lại dùng hành động nói cho y biết, một người thật sự có thể đối xử với một người khác như thế. Nếu nói trước kia, đối với Đồ, y vẫn là xuất phát từ trách nhiệm, như vậy hiện tại là chân chính thừa nhận vị trí của người này trong lòng. Được phu như thế, còn cầu chi nữa?

Một đêm này, Bách Nhĩ biểu hiện ra chủ động và nhiệt tình trước nay chưa có, khiến Đồ rốt cuộc có cảm giác như mình được y hoàn toàn tiếp nhận từ thể xác tới linh hồn, khiến trong lòng hắn dâng lên kích động chính mình cũng không thể giải thích. Một trận kịch chiến này chỉ kém là không phá hủy nhà đi thôi, mãi tới rạng sáng mới dừng lại.

"Có khi nơi đây lại có thú con rồi." Đồ cảm thấy mỹ mãn ôm Bách Nhĩ, đưa tay sờ lên bụng y. Từ ngày hắn trở về, hai người *** vừa rất kịch liệt, vừa không ít lần, khó tránh khỏi hắn có suy nghĩ như vậy "Lần này ta nhất định phải ở bên ngươi." Lúc Bách Nhĩ mang thai và sinh ra ba hài tử kia, hắn không có bên cạnh, vô luận là đối với hắn hay đối với Bách Nhĩ và ba con thú con kia đều là tiếc nuối khó có thể bù đắp lại, khiến hắn mỗi khi nhớ tới chuyện này liền khó chịu cả buổi sáng.

Bách Nhĩ thản nhiên ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến. Từng có kinh nghiệm một lần, đối với chuyện sinh con, y cũng không phải quá mức chống cự, thế nhưng sinh con không ngừng dù là nam nhân hay nữ nhân cũng là một chuyện khiến người ta đau đầu, cho nên, chuyện tránh thai nhất định phải làm. Đương nhiên trước đó, tất nhiên phải cho Đồ một cơ hội bù lại tiếc nuối lần trước, để tránh hắn vẫn mãi canh cánh trong lòng. Còn sau này, sinh hay không sinh dĩ nhiên phải do hai người thương lượng, cũng không thể cứ khư khư giữ ý kiến của riêng mình, vậy làm sao xứng làm bạn đời của nhau.

Thấy y không phản đối, Đồ liền vui mừng, cúi đầu hôn lên mặt y, trong giọng nói tràn ngập tự hào "Bách Nhĩ, ngươi thật sự là làm cái gì cũng rất lợi hại, một lần thế nhưng sinh được tới tận ba đứa. Phải biết rằng, chuyện này ngày xưa mới có, hiện tại đừng nói á thú không thể sinh ba, mà mang thai một đứa cũng rất khó. Đám Nguyên còn hỏi thầm ta có phải có bí quyết gì không đấy."

Nghe vậy, Bách Nhĩ cười khổ, y nào biết mình sẽ "lợi hại" như vậy. Có điều cẩn thận hồi tưởng lại quá khứ, thật ra cũng không phải không có dấu tích để tìm ra "Có thể là do sự cố luyện công lần trước, lúc ấy tất cả nội lực đều bị hút vào…" Y chỉ chỉ chỗ Vĩ Lư, cảm thấy ánh mắt thú nhân kia lại tối đi, Bách Nhĩ liền thu tay lại, dùng lời nói dời lực chú ý đi "Khi đó, không phải ngươi nói trên người ta có mùi gì sao, có thể là nguyên nhân này. Nhưng mà không có cách nào dạy cho các á thú khác, họ luyện không thành còn chưa tính, nếu thật sự luyện tới mức độ kia, không may mắn được như ta, nói không chừng cả đời bị liệt, kể cả có mang thai được vài đứa con thì sao chứ, không chỉ không sinh ra được, mà có khi cả mạng sống cũng phải trả giá." Đây là nguyên nhân y bỏ đi ý tưởng dạy các á thú học nội công. Đương nhiên, nếu có một ngày, năng lực của y mạnh tới mức có thể giải quyết vấn đề cơ thể của á thú, y sẽ không keo kiệt mà dốc lòng dạy bảo.

"Vậy nếu lúc ***, bảo thú nhân dùng nội lực tẩm bổ nơi này của á thú…" Đồ nghe vậy, trong lòng vừa động, liền nói ra suy nghĩ kỳ lạ, đồng thời đưa tay sờ lên chỗ Vĩ Lư của Bách Nhĩ, sau đó không khống chế được mà trượt tay xuống dưới, hô hấp dần trở nên nặng nề.

Vì thế tán gẫu coi như bình thường một hồi cứ như vậy bị cắt ngang đột ngột, mà thay bằng hai cơ thể rắn chắn kịch liệt quấn lấy nhau. Đang say sưa làm, Đồ đột nhiên nhớ tới biện pháp mình đưa ra lúc nãy, hắn theo bản năng vận chuyển nội lực, thử dịu dàng bao bọc lấy chỗ sâu trong Vĩ Lư dùng để chứa thú con của Bách Nhĩ, dự định chỉ cần hơi thấy không ổn sẽ lập tức thu lại ngay.

138. Chương 138: Về Chuyện Mang Thai

Điều khiển hai người bất ngờ là, nội lực của Đồ vừa bao lấy Vĩ Lư của Bách Nhĩ thì chân khí trong cơ thể Bách Nhĩ liền sinh ra phản ứng, dùng một tư thái rộng lượng, ôn hòa tiếp nhận hắn, giống như chủ nhân của nó, hướng dẫn từng bước chỉ lối cho Đồ tiếp tục đưa chân khí vào, sau khi chu du khắp vòng chu thiên của Bách Nhĩ, nó lại quay về cơ thể Đồ, đồng thời đi dạo qua đại chu thiên rồi mới trở về vị trí ban đầu. Cái cảm giác hòa hợp này mang tới vui sướng vượt xa *** đơn thuần, khiến hai người bất giác trầm mê trong đó, tùy dòng chân khí tự vận chuyển, mãi tới khi Cổ ở dưới gọi vọng lên, mới làm hai người tỉnh lại. Sau khi tách ra đều cảm thấy sảng khoái *** thần, một chút mệt mỏi của cả đêm kịch chiến cũng không có, ngược lại còn có cảm giác chân khí *** khiết, thâm hậu hơn lúc trước nhiều.

Đây có thể xem là niềm vui ngoài ý muốn. Bách Nhĩ không khỏi nhớ tới mình đã từng nghe nói về song tu, chẳng lẽ lần này họ đánh bậy đánh bạ lại làm được? Nghĩ tới đề nghị của Đồ, y cảm thấy có lẽ có thể thực hiện. Bởi vì nếu chỉ là thú nhân trực tiếp dùng chân khí giúp á thú tẩm bổ chỗ chứa bào thai, liền không cần thiết phải đả thông đại chu thiên nữa, cũng sẽ không xuất hiện tình huống liệt toàn thân, hơn nữa thú nhân và á thú dù sao cũng không phải một chỉnh thể, nếu xuất hiện vấn đề, thú nhân có thể thu nội lực lại đúng lúc, chứ không cần như y lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện phát triển theo hướng xấu đi. Có điều việc này để y nói thì không hay lắm, nên chỉ có thể giao cho Đồ.

Đối với nhiệm vụ này Đồ rất tích cực, đương nhiên chủ yếu là muốn khoe khoang năng lực của mình trước mặt các thú nhân khác thôi. Vì thế, bị các thú nhân không ưa nhìn cái bản mặt thối đó của hắn vây lại đánh cho một trận là điều không thể tránh khỏi. Thế nhưng hiện tại Đồ đã không còn như ngày xưa nữa, lại có Bách Nhĩ ép hắn sử dụng nội lực, nên cuối cùng chẳng bị chút thương tổn nào cả, khiến cho mấy đứa nhỏ đi cùng hắn đều cảm thấy kiêu hãnh không thôi.

Mà chờ khi hắn dắt một đám con lớn nhỏ rời đi, mấy thú nhân luyện được nội công lại có bạn đời liền đứng ngồi không yên, nhao nhao chạy về nhà, kéo bạn đời nhà mình thử biện pháp Đồ dạy. Còn kết quả như thế nào thì phải chờ một thời gian mới biết được.

Về phần mấy người vẫn còn độc thân, thí dụ Tát, cũng có cảm xúc nóng lòng muốn thử. Gã quay đầu nhìn Đào Đào đang đứng cách xa đây, im lặng chờ gã, cảm thấy nhìn nhiều á thú như vậy tựa hồ cũng chỉ có người này khiến gã không thấy bài xích. Thế nhưng nghĩ tới chuyện giữa bạn đời với nhau, hình như còn thiếu cái gì đó. Nghĩ tới đây, Tát lắc đầu, gã cảm thấy vẫn là không nên nóng vội.

Đào Đào không biết Tát có chủ ý với mình, y còn đang cúi đầu suy nghĩ xem có thể dùng gốm làm ra vật gì hữu dụng hơn không. Còn chuyện các thú nhân nói lúc nãy, trong mắt y hoàn toàn không có liên quan tới mình. Bởi vì y căn bản không cho rằng còn có thú nhân nào muốn y làm bạn đời của họ, cho nên dứt khoát không tiếp tục tốn tâm tư ở trên chuyện này nữa, mà chỉ cố gắng muốn mình càng trở nên có ích hơn. Như vậy kể cả không có bạn đời, ở trong bộ lạc y vẫn có thể tiếp tục sống tốt.

Cùng bị lời nói của Đồ ảnh hưởng còn có Duẫn và Nặc, đương nhiên Nặc đã có Tang Lộc, vào mùa mưa trước hai người đã cử hành nghi thức kết bạn đời, lúc đó vừa lúc Bách Nhĩ trở về, nên cũng có tham gia. Có điều tới giờ Tang Lộc vẫn chưa có thai, lúc này nghe thấy cách của Đồ, Nặc dĩ nhiên cũng vội vàng về nhà thử xem sao, dù gì trong mùa tuyết rơi, ngoại trừ rèn luyện thì không còn việc gì khác, thời gian dư thừa không sản xuất em bé thì làm cái gì? Còn Duẫn, ngược lại hắn không sốt ruột cho mình, hắn đã có Mục là đủ rồi, bởi vì bị mù, nên hắn cũng không nghĩ tới chuyện tìm bạn đời nữa, Duẫn là đang suốt ruột thay cho Kinh.

Không thể không nói, hai năm qua Kinh đã rất tận tâm báo đáp, chí ít ngoại trừ Nặc, Kinh chính là đồng bạn tốt nhất của Duẫn. Với ngoại hình và bản lĩnh của Kinh đương nhiên có không ít á thú ái mộ, thế nhưng y lại giống như Tát, chướng mắt với tất cả các á thú. Cho nên lần này nghe thấy biện pháp Đồ đưa ra có thể tăng xác suất mang thai cho á thú, mà Kinh lại vẫn thờ ơ như cũ, khiến Duẫn không khỏi lo lắng thay cho y.

"Tuổi ngươi không còn nhỏ nữa, sao không nghĩ tới chuyện tìm bạn đời? Nếu á thú trong bộ lạc đều thấy gai mắt, thì bên Đồ chắc cũng có không ít, ngươi nói yêu cầu của mình ra đi, bảo hắn để ý giúp ngươi một chút là được."

"Kể cả có muốn tìm, ta cũng chỉ tìm á thú bộ lạc chúng ta thôi, ở chỗ khác yếu ớt lắm." Kinh cười hì hì mấy tiếng, cũng không phải từ chối thẳng, nhưng cũng không lộ ra ý tứ muốn tìm, mà chỉ nói "Ta thấy hiện tại rất tốt, ta giúp ngươi nuôi con, sau này già rồi, bảo Mục tiễn ta một đoạn là được." Nói tới đây, Kinh dừng một lát, cố ý dùng giọng điệu chần chừ, hỏi "Không phải là ngươi muốn đấy chứ?"

Duẫn thở dài, nói "Nào có, ngươi thích vậy thì cứ thế đi."

Kinh im lặng nở nụ cười, chỉ là ánh mắt nhìn Duẫn hơi ủ rũ, y biết muốn thú nhân này chấp nhận mình như là bạn đời còn phải đi một đoạn đường rất dài. Thế nhưng vẫn là có hi vọng đúng không?

Trên thực tế, ngay cả Kinh cũng không biết từ khi nào mình có tâm tư này với Duẫn, có lẽ là lúc nhìn thấy đối phương dù mù cũng không kém cỏi hơn các thú nhân khác khi đi săn hay chèo bè, có lẽ là lúc Duẫn không biết làm sao mà đồng ý cho y vào nhà hắn, tóm lại chắc chắn không phải thời điểm hắn vươn người ra cứu mình trước kia. Bởi vì Kinh biết rõ lúc mình tìm tới người này, chỉ đơn giản là báo đáp ơn cứu mạng của hắn mà thôi. Còn sau này từ báo ân biến thành suy nghĩ muốn cùng thú nhân này trải qua một đời thì chỉ là phát triển ngoài dự liệu thôi.

"Ngươi có dự định gì?" Lúc các thú nhân khác bị lời nói của Đồ làm dậy sóng trong lòng, thì sau khi đi dạo bên ngoài một vòng, rồi thỏa mãn về nhà, vừa đối mặt với Bách Nhĩ, hắn liền bị hỏi như thế.

Đồ hiểu Bách Nhĩ ám chỉ bộ lạc Dũng Sĩ, hiện tại hắn là thủ lĩnh bộ lạc Dũng Sĩ, không thể nói mặc kệ là mặc kệ được, đặc biệt là sau khi đắc tội với Ưng tộc. Còn gộp bộ lạc Dũng Sĩ với bộ lạc Bách Nhĩ vào nhau, không phải hắn chưa nghĩ tới, mà là hiện nay nhân số hai bên đều không ít, muốn hòa hợp cũng không phải chuyện một chốc một lát, hơn nữa vấn đề thủ lĩnh cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn không nhỏ. Hắn ngược lại không nhất định phải làm thủ lĩnh gì đó, thế nhưng thủ hạ của hắn lại không quá giống thú nhân bình thường trong bộ lạc, sau khi trải qua cảnh ngộ ở đảo Bối Mẫu, cộng thêm sau này thôn tính các bộ lạc khác, đã khiến họ trở nên ngang ngược, bất tuân, không phải ai cũng có thể ngăn chặn sự kiêu ngạo của họ. Mà bộ lạc trong thung lũng, Tát cũng không lưu luyến vị trí thủ lĩnh này, thế nhưng uy tín của gã đã được thành lập, nếu để Đồ tiếp thu, tất nhiên sẽ có không ít người không phục. Như vậy hai bên đều không ổn, ngược lại sẽ tạo thành sơ hở cho Ưng tộc phương Nam như hổ rình mồi. Cho nên Đồ vẫn cho rằng bên nào quản lý bên nấy, cũng không cần di dời cái gì, dù sao ai cũng đã quen rồi, đổi tới một nơi xa lạ chưa chắc có thể thích ứng ngay trong thời gian ngắn. Huống chi, mỗi nơi đều có ưu thế của họ, hoàn toàn không cần thiết phải từ bỏ.

"Ta vẫn muốn trở về. Ngươi và các con đều đi theo ta đi." Suy nghĩ thật lâu sau, Đồ nói như vậy. Nghĩ một lát, lại cảm thấy không ổn "Có khả năng Ưng tộc sẽ tấn công đảo Bối Mẫu trước, ngươi vẫn cùng các con ở lại đây trước đã, chờ bên kia xong việc, rồi hẵng qua."

Nghe vậy, đôi lông mày tuấn mĩ của Bách Nhĩ hơi nhướn lên, nhưng lại không nói gì. Sau đó thấy Đồ giống như nhớ ra cái gì đó, mà vỗ trán nói "Thiếu chút nữa ta quên mất. Lúc ta đến phù mộc bị đông cứng bên trong sông, còn rất nhiều thứ đem cho ngươi đều để ở trên đó. Nếu có dã thú xông vào sẽ làm hư mất." Nói tới đây, mặt hắn đầy đau xót, xoay người đi ra ngoài "Không được, ta phải dẫn người đi lấy chúng về."

139. Chương 139: Đi Lại Trên Băng

"Khoan đã!" Bách Nhĩ gọi hắn lại.

Đồ mờ mịt quay đầu.

"Ta đi cùng ngươi." Dừng một lát, Bách Nhĩ lại bổ sung "Nhân dịp mùa tuyết rơi không có việc gì, vừa lúc tới đảo Bối Mẫu của ngươi xem thử sao." Hồi trước tuy y có tới đảo Bối Mẫu một lần, thế nhưng lúc đó chỉ quan tâm tới Đồ, nên cũng chưa nhìn kỹ địa hình ở đó. Y cảm thấy Ưng tộc độc tài lúc nào cũng muốn đứng trên đầu người khác lại không lập tức tấn công bộ lạc Dũng Sĩ là một việc rất kỳ lạ.

Nghe y nói như thế, Đồ nhất thời cứng họng, lắp ba lắp bắp nói "Nhưng mà… nhưng mà giờ ta vẫn chưa… vẫn chưa muốn trở về." Hắn không muốn mới tới đã đi ngay như thế.

Thấy bộ dáng ngốc nghếch này của hắn, Bách Nhĩ không khỏi bật cười, thật sự không tưởng tượng nổi hắn làm thế nào mà dẫn dắt các thú nhân đi tấn công mấy bộ lạc khác.

Bị y cười như vậy, Đồ lại thuận theo lý của mình mà rối rắm suy nghĩ, sau đó khuyên bảo "Hơn nữa giờ biển đóng băng hết rồi, phù mộc không đi được, chúng ta cũng sẽ không thể tới đảo. Nếu ngươi thích, chờ tuyết tan, ta chèo phù mộc tới đón ngươi, phù mộc kia tốt lắm, có thể nằm ngủ ở trong, nếu ở trên phủ lớp lá lớn còn có thể che mưa nữa." Nhắc tới phát minh của bộ lạc mình, Đồ liền bắt đầu nói không ngớt như Nguyên, hận không thể lập tức cùng Bách Nhĩ sẻ chia mấy thứ tốt đó.

Bách Nhĩ mỉm cười lắng nghe, cũng không cắt ngang lời hắn, mãi tới khi hắn dừng lại, y mới nói "Ta không thể chờ để thấy nó được." Đương nhiên, lời này chỉ là đơn thuần cổ động hắn thôi. Thực tế y suy đoán phù mộc Đồ nhắc tới khả năng chính là mô hình ban đầu của thuyền, nếu cứ thế phát triển, chính thức có thể dựng lên một con thuyền lớn giống như kiếp trước, có thể vượt sông vượt biển cũng không phải không có khả năng. Dù sao hiện tại họ đã biết biện pháp luyện hắc thạch, công cụ không còn thiếu nữa, chỉ thiếu kinh nghiệm thực tế và bản vẽ đóng thuyền thôi. Đáng tiếc y am hiểu là lục chiến, hải chiến lại chưa từng tiếp xúc, nếu không đã có thể đưa ra nhiều ý kiến hữu dụng cho việc đóng thuyền rồi. Có điều việc này cũng không gấp, chỉ cần sẵn lòng tìm tòi, thì luôn có thể làm ra, cũng không nhất định phải làm như đúc với kiếp trước, có tác dụng là được rồi "Với lại, trên mặt biển đóng băng, không cần thuyền chúng ta vẫn có thể đi qua."

"Làm sao mà qua?" Đồ mờ mịt, theo phản xạ hỏi lại. Tới lúc lời ra khỏi miệng hắn mới biết hỏng rồi, liền vội vàng kêu lên sửa chữa "Ta biết rồi, ta biết rồi, chờ ta thử một chút đã, ta thử một chút đã..." Vừa nói hắn vừa lau trán không có mồ hôi lạnh, trộm liếc qua dò xét Bách Nhĩ, thấy y không có ý trách cứ, hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mấy con thú con thấy bộ dáng đó của hắn, chẳng có khí thế anh dũng vô địch giống như Nguyên nói chút nào, khiến chúng không khỏi cười lên khanh khách. Mặt Đồ từ lâu đã luyện được dày hơn cả tường đá, bị chính con mình cười, hắn lại chẳng cảm thấy gì cả. Vốn định nhắc hai tiểu thú ra ngoài luyện thử với mình, thì hắn lại sợ mình trượt chân, nên cuối cùng vẫn là từ bỏ, chỉ bảo Cổ đem chúng theo bên cạnh nhìn, lỡ mà có sụt băng, rơi xuống nước, chí ít cũng chọc tụi nhỏ cười, không tính là lãng phí.

Đương nhiên Bách Nhĩ cũng đi cùng, có điều y không có dự định lên tiếng chỉ đạo hay là ra tay cứu giúp khi Đồ gặp nguy cấp, mà chỉ khoanh tay đứng ở một bên nhìn. Bởi vì y cảm thấy Đồ không cần điều đó.

Trên thực tế, Đồ đã hiểu ra, theo lời Bách Nhĩ, để có thể đi trên mặt băng nhất định phải dựa vào nội lực. Có điều muốn dùng như thế nào, lại phải dựa vào suy tính của hắn. Đứng trên bờ hồ, Đồ nhìn mặt băng nổi sắc xanh xám, chần chừ một lát, không lập tức đặt chân lên. Hắn nhớ ngày ấy, lúc Bách Nhĩ tới đón mình, cùng hắn đi trên mặt băng, bộ dáng của y thản nhiên và thong dong, lại nhớ tới lúc trước họ kề vai chiến đấu, khi đi qua rừng rậm, tốc độ của Bách Nhĩ không hề chậm hơn các thú nhân khác. Hắn nhớ rõ, Bách Nhĩ từng nói, tất cả đều là do sử dụng nội lực.

Thật ra tầng băng ở trên mặt hồ còn dày hơn mặt sông, hắn biết mình đi trên đó cũng không khó khăn, thế nhưng biển lại không giống. Càng tới gần tiểu đảo, mặt băng càng mỏng, ở dưới còn có mạch nước ngầm, căn bản không chịu nổi sức nặng của thú nhân. Cho nên, hiện tại nhất định phải nắm giữa khả năng đi lại trên mặt băng, nếu không tuyệt đối không thể vượt qua biển để tới tiểu đảo được.

Suy nghĩ thật lâu, lúc Chiêu bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, hắn mới cắn răng một cái, điều động chân khí xuống chân, sau đó bước thử lên mặt băng, kết quả do không giữ thăng bằng tốt, liền rầm một phát ngã chổng vó lên trời. Chọc Chiêu cười khanh khách lên, ngược lại Húc khá hiểu chuyện, nó vui vẻ chạy tới đỡ Đồ, muốn giúp hắn đứng lên. Còn Tiêu Đồ ngay cả bản thân bé còn chưa giữ thăng bằng tốt, mặc dù có lòng nhưng lại vô lực, chỉ có thể dùng sức đẩy Cổ, muốn Cổ qua giúp a phụ. Có điều Cổ biết ý tứ của Bách Nhĩ, nên lần đầu tiên nó không làm theo ý của Tiêu Đồ, đứng vững tại chỗ như đá, đẩy thế nào cũng không được, Tiêu Đồ giận tới mức kêu ầm lên. Chiêu cười một lát cũng lon ton chạy tới, nói là giúp Húc đỡ a phụ lên thật ra là tới phá đám thì chính xác hơn. Đồ vốn sắp đứng dậy thì bị nó tông vào chân, kết quả lại ngã rầm xuống, còn vì sợ đè phải hai đứa con, nên hắn phải gắng gượng nhích người qua bên kia, nên lần té này còn thảm hại hơn lần trước.

Bách Nhĩ nhìn thấy, khóe môi hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng không ngăn cản Húc và Chiêu, càng không nhắc nhở Đồ mấy câu, y biết chờ sau khi hắn hoàn toàn nắm giữ được cách vận dụng nội lực, có muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật này của hắn cũng không dễ gì. Trên thực tế, theo ý tưởng của Bách Nhĩ là, Đồ hoàn toàn có thể ở trên nền tuyết học cách vận dụng nội công sai khiến cơ thể làm những động tác kỹ xảo trước, chờ

dấu chân trên nền tuyết càng mờ đi, thì hẳng đi thử trên băng. Có điều nếu hắn không nghĩ tới thì bỏ đi, dù sao thú nhân da dày thịt chắc, té thêm vài cái cũng chẳng có vấn đề gì.

Đồ vốn đang sợ Bách Nhĩ ghét bỏ sự ngu ngốc của chính mình, tới lúc phát hiện trên mặt y mang theo nụ cười, hắn mới vứt bỏ được nỗi lo lắng này, đem hai thằng bé chỉ gây trở ngại thêm chứ không giúp được gì về trên bờ, hồi tưởng cảm giác trước khi té, lần này đi lại, liền tìm ra bí quyết, không đến mức còn chưa đi được mấy bước đã bị chính nội lực của mình làm cho vấp ngã, mặc dù chân tay hắn rất vụng về khi đi trên băng, hoàn toàn không có được phong thái tao nhã như Bách Nhĩ. Qua gần nửa ngày, hắn đã thuần thục nắm giữ kỹ xảo đề khí để đi lại trên mặt băng. Lúc đó hắn mới biết được, mặt băng chỉ là nơi cho hắn mượn lực, cũng không cần phải thừa nhận sức nặng toàn thân hắn, cho nên có hơi mỏng cũng không sao. Khi một điều đã thông ra thì trăm điều cũng được rõ ràng, hôm ấy, ngoại trừ học được cách dựa vào nội lực để mượn lực từ những vật thể nhỏ, mỏng manh, hắn còn biết làm sao vận dụng nội lực để có thể khiến mình chạy nhanh hơn gấp mấy lần lúc trước. Còn chuyện dùng nội lực để đánh nhau, mấy ngày trước hắn đã học xong rồi, nay chỉ cần thấu hiểu thân pháp là được. Dù sao cũng là tự mình gọt giũa ra, nó khác với việc được người ta cầm tay chỉ bảo, có lẽ đi đường hơi vòng, chịu khổ cực nhiều hơn, nhưng kết quả cũng không thể sánh nổi.

"Bách Nhĩ, mang các con theo luôn đi." Đồ luyện tới đầy hứng khởi, sau khi chạy mấy vòng ở trên mặt băng, hắn mang theo hai con thú con thở hồng hộc chạy theo sau, thỉnh thoảng lại té một hai cái, trở lại bên cạnh Bách Nhĩ, không bỏ đi ý tưởng quay trở lại đảo Bối Mẫu.

"Đương nhiên." Bách Nhĩ cười, trước kia chỉ có một mình y, y còn chưa bỏ mấy đứa nhỏ xuống, nay Đồ đã trở về, dĩ nhiên càng không có khả năng để chúng lại cho người trong thung lũng chăm sóc "Còn mấy thú nhân trước kia cùng ta đi tìm ngươi nữa. Có điều, người ngươi mang tới e rằng phải ở đây tới mùa mưa rồi." Thú nhân bộ lạc Dũng Sĩ không có học nội công, dẫn bọn họ qua biển là điều không thực tế.

"Được." Đối với chuyện này, Đồ cũng không thấy sao cả. Bởi vì hắn vốn muốn ở đây tới mùa mưa, lần này chỉ là đáp ứng yêu cầu của Bách Nhĩ, trở về xem thử trước thôi, những thú nhân kia không đi cùng cũng không sao.

140. Chương 140: Thú Quả

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh muốn vứt bỏ chúng ta sao?" Nguyên rất bất mãn với quyết định này, y lớn tiếng gào lên. Lúc ánh mắt của Đồ bắt đầu trở nên bất thường, y vội vàng bổ sung "Thủ lĩnh, hơn một trăm người chúng ta ở lại đây vừa chiếm chỗ vừa lãng phí thức ăn, đừng hại bộ lạc Bách Nhĩ ăn không đủ no, thủ lĩnh vẫn nên mang chúng ta về đi. Hơn nữa, bạn đời chúng ta đều đang trên đảo, ở xa quá, chúng ta không yên lòng."

"Các ngươi không qua biển được, dù có trở về thì cũng không lên đảo Bối Mẫu được đâu." Đồ nhíu mày, thực tế hắn cũng hiểu để người ở lại đây không hay lắm, thức ăn không phải là vấn đề, chủ yếu là lo lắng họ nhàm chán quá mà gây chuyện thôi.

"Không thể đi lên cũng không sao, chúng ta sẽ ở lại bờ biển, chờ băng tan là có thể lập tức trở về." Nguyên hiếm khi nói chuyện với người khác nghiêm túc như vậy, có thể nhận ra y rất để ý tới chuyện này "Nói thật ra, thủ lĩnh, chúng ta đều không yên tâm chút nào. Nếu Ưng tộc tấn công, chúng ta ở bờ biển còn có thể kịp thời đuổi qua, ở đây lại chẳng biết cái gì hết."

Đồ là người đã từng xa nhà, đương nhiên hắn có thể hiểu tâm trạng của họ, nghe vậy cũng không ép buộc nữa, mà đồng ý dẫn họ trở về. Còn về việc ở lại bờ biển, muốn có củi và thức ăn thì đều phải tự đi kiếm, chuyện này ngược lại không có vấn đề gì. Tuy trong mùa tuyết rơi, đa phần dã thú đều ẩn náu, nhưng cũng không phải không có, không cần phân tâm bảo vệ á thú, khổ chút, nguy hiểm chút, các thú nhân cũng không để ở trong lòng, dù sao họ vẫn luôn sống như thế, nên đã quen từ lâu rồi.

Nếu họ đã có ý kiến của riêng mình, Bách Nhĩ cũng không nói thêm gì nữa. Hôm sau, tạm biệt đám Tát, đoàn người liền xuất phát. Có điều lần này họ không đi bộ qua rừng núi như đám Đồ lúc tới đây nữa, mà là trượt một tấm ván gỗ trên băng do bộ lạc Bách Nhĩ phát minh ra, trực tiếp xuôi theo dòng sông đi xuống. Đối với thứ này, không chỉ có tụi nhỏ rất thích, mà ngay cả thú nhân bộ lạc Dũng Sĩ cũng cảm thấy thú vị. Một khi đã nắm được kỹ thuật trượt băng, tốc độ sẽ còn nhanh hơn cả chèo bè và phù mộc. Đương nhiên,

tốc độ càng nhanh thì gió bạt qua mặt lại càng mạnh, ba con thú con chịu không nổi, đều chui hết vào dưới bụng con thú trắng to. Đồ thậm chí muốn giấu cả Bách Nhĩ vào trong, thế nhưng khi nhìn thấy y đứng vững vàng trong gió tuyết, mặt không đổi sắc, hắn vẫn thành thật nuốt lời nói xuống. Thời điểm đó, hắn không khỏi có chút oán trách, sao bạn đời nhà mình không yếu đuối như các á thú khác, làm cho hắn chẳng có cơ hội nào biểu hiện trước mặt các thú nhân khác cả.

Cảm nhận được ánh mắt ai oán của hắn, Bách Nhĩ cúi đầu nhìn qua, đầu tiên là khó hiểu, sau đó mới ngộ ra, khiến y không khỏi bật cười, vì thế ngồi xuống bên cạnh con thú trắng to lớn, nói "Cho ta mượn chút ấm áp với, gió tuyết thật sự lớn quá." Vừa nói, y vừa vói một tay vào dưới cái bụng mềm mại của con thú trắng to lớn.

Tuy bàn tay kia rất ấm áp, không có lạnh như lời y nói, thế nhưng vì động tác này mà Đồ vẫn quét đi sự mất *** thần lúc nãy, hắn vui mừng ngậm cái tay còn lại của Bách Nhĩ đặt vào bụng mình, sau đó ngẩng đầu muốn liếm lên mặt y để bày tỏ thái độ yêu thích, nhưng mà hắn lập tức nghĩ tới một điểm, nếu liếm thì rất nhanh sẽ kết thành một lớp băng mỏng trên mặt Bách Nhĩ, vì thế đành phải thôi, đổi thành dùng mũi thân mật chạm lên mặt y.

Động tác qua lại của hai người rất nhỏ nhưng vẫn rơi vào mắt các thú nhân tai thính mắt ***, khiến cho các thú nhân có bạn đời hận không thể lập tức trở về bên bạn đời của mình, còn thú nhân không có bạn đời lại muốn nhanh chóng tìm được nửa kia của mình. Ngược lại, chỉ có Cổ quen nhìn từ lâu, cũng không có cảm giác gì, hơn nữa nó còn nhỏ tuổi, đối với chuyện này cũng không để bụng, một mình chiếm một ván gỗ, trượt lên phía trước, hưng phấn nghênh đón gió tuyết vu vu bạt thẳng vào.

"Đúng rồi, ta đã nói với ngươi là cho tới giờ Chiêu vẫn không thể biến hóa chưa?" Bách Nhĩ ôn hòa nhìn Cổ không bị Tiêu Đồ quấn lấy mà chơi đùa với gió ở phía trước, y hơi nghiêng cơ thể, tựa lên lưng Đồ, đột nhiên nhớ tới chuyện này. Lại nói tiếp, Đồ trở về cũng được mấy ngày rồi, nhưng hình như hắn chưa bao giờ bày tỏ ý kiến gì về chuyện Chiêu không thể biến hóa, điều này đối với thú nhân coi trọng vấn đề biến hóa quả thật có chút không bình thường.

"Nói rồi, hôm ta mới trở về, ngươi đã nói." Đồ giơ móng vuốt nhét Chiêu vào vì nghe thấy tên mình mà thò đầu ra, hắn có chút mờ mịt, không hiểu Bách Nhĩ nhắc tới chuyện này làm gì.

"Ngươi không để ý sao?" Bách Nhĩ nhìn vào mắt hắn, đột nhiên có cảm giác chuyện bé xé ra to.

Đồ giật mình, lúc này mới nhớ tới quy củ của các bộ lạc, vì thế hắn chậm chạp nói "Cũng không phải không để ý…" Cảm thấy sắc mặt Bách Nhĩ tựa hồ hơi thay đổi, hắn liền nhanh chóng nói hết lời phía sau "Nếu nó vẫn không thể biến hóa, sau này tìm bạn đời sẽ hơi phiền phức. Vả lại lúc thú trưởng thành mà không thể biến hóa sẽ bị thú tính khống chế, mất đi lý trí, tấn công thú nhân và á thú." Nói tới đây, hắn mới chính thức nhìn thẳng vào chuyện này, và bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Không ngờ bộ lạc đuổi thú không thể biến hóa ra ngoài còn có nguyên nhân này, trong lòng Bách Nhĩ nặng trĩu đi, y không để ý chuyện Chiêu vẫn ở hình thú, thậm chí còn có thể dạy nó cách đi săn, để nó có thể sinh hoạt độc lập, thế nhưng nếu thật như lời Đồ nói, khi trưởng thành, Chiêu sẽ bị thú tính hoàn toàn khống chế, sau đó tấn công những người khác, thì y phải làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự để nó vào rừng núi tự sinh tự diệt? Hay là nhốt nó lại? Vô luận là kết quả nào, y đều không muốn nhìn thấy.

"Ngươi đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ cách." Cảm nhận được lo lắng của Bách Nhĩ, Đồ hơi ân hận vì mình nhiều chuyện, hắn quay đầu, hôn lên trán y, an ủi "Thật ra các bộ lạc thú nhân đều lưu truyền một câu chuyện như thế này, ở cực bắc của đại lục Vô Khôn có một hồ băng, dưới đáy hồ mọc một loại quả màu trắng gọi là thú quả, con thú ăn nó vào sẽ có thể biến hóa. Sau khi giải quyết chuyện của Ưng tộc, ta sẽ đi tìm."

"Trước kia có ai thử qua chưa?" Tâm trạng nặng trĩu của Bách Nhĩ cũng không vì lời nói này mà giảm bớt, y nhíu mày hỏi. Chỉ là truyền thuyết, vậy tính chân thực còn phải nghiên cứu thêm.

"Bộ lạc khác có hay không, ta không biết, nhưng bộ lạc Hắc Hà thì chưa có, bởi vì cực bắc quá xa, không ai tình nguyện đi hết, hơn nữa thú con trong nhà chưa đợi được a phụ trở về đã bị đuổi đi rồi." Đồ nói, khiến Kỳ và Hạ quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng họ lại không vạch trần lời nói dối của hắn. Thực tế, Đồ đã giấu đi một phần sự thật trong đó. Ở bộ lạc Hắc Hà đã có thú nhân đi tìm thú quả vì thú con nhà mình,

có điều là một đi không trở lại. Đồ sợ Bách Nhĩ sẽ càng thêm lo lắng vì cảm thấy hành trình này quá nguy hiểm, nên hắn mới không nói ra.

Thế nhưng hắn không nói, cũng không có nghĩa là Bách Nhĩ đoán không ra "Ngươi nói rất đúng, dù cho chỉ là một chút hi vọng cũng phải thử xem." Còn tới lúc đó là do ai đi, đi như thế nào, tất nhiên phải bàn bạc, cũng không thể do Đồ khăng khăng làm theo ý mình được.

"Đúng vậy, đúng vậy, ý của ta chính là như vậy." Đồ liên tục nói.

Bách Nhĩ thấy hắn như vậy, liền không hỏi rằng, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới chuyện dựa theo quy củ của bộ lạc đuổi Chiêu ra ngoài sao, nếu hỏi như vậy thì rõ ràng là vũ nhục và không tín nhiệm tình cảm, nỗ lực của thú nhân này. Rút bàn tay ở dưới cái bụng mềm mại, ấm áp của con thú trắng to lớn ra, Bách Nhĩ xoa nhẹ lên cổ hắn, rồi khẽ nói "Ngươi phải nhớ kỹ, bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ cùng ngươi gánh vác. Nếu ngươi dám làm chuyện ngu ngốc, thì đừng mong ta sẽ tha thứ cho ngươi." Một câu này, khiến trái tim Đồ run lên, có cảm giác như muốn đổ mồ hôi lạnh. Hắn biết rõ Bách Nhĩ xưa nay nói được thì làm được, tâm tư tự mình đi hái thú quả của hắn liền nhanh chóng bị vứt bỏ, từ trong ra ngoài hoàn toàn chuyên tâm mà đi tiếp.

141. Chương 141: Thì Ra Là Thế

Trượt băng rất nhanh, so với chèo bè tiết kiệm tới một nửa thời gian, ngày thứ tư đã tới nơi phù mộc bị đông cứng của đám Đồ. Khi nhìn thấy phù mộc thật lớn kia cùng với bên trên chất đầy đồ vật, mấy đứa nhỏ vốn ẩn dưới mình Đồ liền không ngồi yên được nữa, chúng hoan hô một tiếng chui ra, dưới sự trợ giúp của các thú nhân mà nhảy vào phù mộc, chạy qua chạy lại đùa giỡn bên trong.

Bách Nhĩ nhìn những đồ vật bên trong, y thấy có rất nhiều, nhưng lại đều là những vật dụng tạm thời không cần tới, nhưng nghĩ tới tấm lòng của Đồ, thì không nên phụ lòng hắn, cuối cùng chỉ đành đề nghị vận chuyển tới bờ biển. Dù sao sau này chắc chắn phần lớn thời gian y sẽ theo Đồ ở tại bờ biển hoặc đảo Bối Mẫu, cho nên đặt ở đâu cũng như nhau cả.

"Đúng rồi, ta quên mất cái này." Sau khi thu dọn xong, Đồ đột nhiên nhớ tới một thứ, hắn vội vàng quay đầu, ngậm sáo xương đeo bên hông, để vào trong tay của Bách Nhĩ "Cái này cũng có thể phát ra âm thanh rất êm tai, là người bên thảo nguyên làm ra đó." Rõ ràng chuẩn bị nó để mang tới cho Bách Nhĩ, nhưng lại vì sự xuất hiện của vài đứa nhỏ ngoài dự đoán khiến hắn vui mừng quá nên quên mất.

Bách Nhĩ nhận lấy, thấy nó là một cây sáo bằng xương có năm lỗ, kiểu dáng còn thô, mấy cái lỗ thì hơi lổn nhổn, góc thô đầu xương được vót nhọn, nhưng đây là lần đầu tiên Bách Nhĩ thấy một thứ giống như nhạc khí từ sau khi tới đại lục này, vả lại còn là do Đồ tặng, nên tất nhiên sẽ rất thích, lúc này y liền cầm lên thử xem. Tìm tòi một lát, y mới tìm được cách thổi, lại phát hiện âm thanh êm tai vô cùng, trong réo rắt mang theo chút thê lương, nhưng không mất đi sự *** tế, cũng không thua kém gì so với sáo trúc.

Vì thế hành trình còn lại đều có tiếng sáo du dương làm bạn, khiến các thú nhân ban đầu còn ngạc nhiên, sau lại càng thêm hâm mộ. Đương nhiên vẫn là hâm mộ Đồ thật may mắn khi có thể tìm được một người như Bách Nhĩ làm bạn đời.

Mất thêm hai ngày nữa, mọi người rốt cuộc tới bờ biển. Lúc này biển khơi trắng xóa một màu, tuyết phủ trên mặt băng khiến người ta không biết nơi nào mỏng, nơi nào dày. Ở ven biển không thiếu nhà đá có sẵn, chỉ cần kiếm củi, đốt lên một lát là có thể ở được. Cho nên mấy thứ Đồ đem về đều để lại ở bờ biển, sau đó giao nhiệm vụ quản lý hơn một trăm thú nhân cho Nguyên, còn hắn thì chở ba đứa con, cùng Bách Nhĩ, Tiểu Cổ đi tới đảo Bối Mẫu.

Không cần lại phải bận tâm tới các thú nhân khác, nên tốc độ của họ tăng lên gấp bội, trên đường không bị ngăn trở, chỉ mất nửa ngày là có thể tới đảo Bối Mẫu. Vừa đặt chân lên đảo, liền nghe thấy thú nhân phát ra tiếng gầm báo động, có thể thấy dù đang ở mùa tuyết rơi, Long cũng chưa hề buông lơi cảnh giác. Đối với chuyện này, Đồ tỏ vẻ rất vừa lòng.

Rất nhanh sau đó người trên đảo liền phát hiện là thủ lĩnh trở lại, Long cảm thấy bất ngờ mà mang theo vài thú nhân nhanh chóng ra đón. Lúc nhìn thấy cùng về với thủ lĩnh lại là một á thú và vài đứa nhỏ, còn

những thú nhân đi cùng thì không thấy đâu, họ lại càng ngạc nhiên. Chỉ là trước kia Đồ ở trước mặt họ là một người tàn nhẫn, quả quyết, không thích người nhiều chuyện, nên ngoại trừ Nguyên ra, những người khác đều rất chú ý điểm này. Hiện tại, dù rất kinh ngạc, nhưng lại không ai dám lên tiếng hỏi.

"Đây là Bách Nhĩ, bạn đời của ta. Còn đây là bốn nhi tử của ta." Lần đầu tiên Đồ chủ động giới thiệu những người hắn đem về với họ, còn nói đại khái nguyên nhân những người khác không trở về.

Đám Long ngạc nhiên tới mức xém nữa rớt cằm xuống đất, ban đầu họ cũng rất khâm phục Đồ, nhưng giờ lại càng khâm phục hơn. Trong mắt họ, khả năng gieo giống của hắn đã vứt họ ở tít đằng xa rồi. Cũng bởi vì bị mấy con thú con làm cho ngạc nhiên, khiến họ xem nhẹ chuyện Đồ làm thế nào mà trở về được. Mãi tới khi mọi người giải tán thật lâu mới có thú nhân vỗ bốp lên đùi, nhận ra điều ấy.

"Không hổ là thủ lĩnh của chúng ta, năng lực mạnh tới mức khiến người ta đoán cũng không ra." Long tới bờ biển lắc lư một vòng, cũng không thấy thứ gì có thể chở người về, khiến gã không khỏi cảm thán mà nói.

Còn những người khác nghĩ như thế nào, Đồ không có tâm tư để ý tới, hắn mang Bách Nhĩ và các con trở lại động cây của mình, phát hiện bên trong được dọn dẹp rất sạch sẽ, còn có một đống lửa cháy, hiển nhiên là sau khi Long biết hắn trở về liền phái người đi làm ngay.

"Sao các ngươi không ở trong tòa thành bằng đá kia?" Bách Nhĩ nghi hoặc. Động cây này tuy khô ráo, nhưng cũng không lớn, khiến người quen ở nhà đá rộng rãi như y trong phút chốc không thể thích ứng được.

"Vẫn chưa xây xong, chúng ta cũng không muốn xây tiếp nữa, có xây cao, to hơn, cũng chẳng ngăn được Ưng tộc có thể bay từ trên trời xuống." Đồ lắc đầu "Thời gian đó còn không bằng chúng ta rèn luyện thêm bản lĩnh chiến đấu. Vả lại, bình thường phần lớn người trong bộ lạc đều ở trên bờ biển, lần này là do đề phòng Ưng tộc ra tay từ chỗ khác, nên mới tập trung toàn bộ mọi người lên đảo. Sau khi giải quyết xong Ưng tộc, còn phải để họ trở về, cái tòa thành bằng đá kia xây lên cũng lãng phí."

Bách Nhĩ vốn định nói tầm nhìn của hắn hạn hẹp, thì trong đầu y lại chợt lóe lên, rồi nhanh nhóng chui ra ngoài động cây. Đồ không biết y muốn làm cái gì, theo bản năng đi ra cùng, Cổ và mấy đứa nhỏ cũng thế. Vì vậy, Bách Nhĩ mang theo một con thú lớn và mấy con thú nhỏ, còn có một tiểu á thú loanh quanh trong rừng cả buổi. Trong lúc đó cũng dẫn tới tham quan được vô số điều lạ chung quanh.

"Ta hiểu rồi." Trở lại động cây, y cười nói.

"Ngươi hiểu cái gì?" Đồ không hiểu ra sao cả, rất phối hợp mà hỏi lại ngay.

"Ta hiểu tại sao Ưng tộc vẫn nhịn cơn tức này mà không tới tấn công bộ lạc các ngươi ngay lập tức." Bách Nhĩ cảm thán "Chúng ta vẫn luôn nghĩ cách đối phó với Ưng tộc, binh khí, phòng ngự, đối địch bằng cách ly gián… thế nhưng lại quên mất lợi thế lớn nhất của mình."

Đồ thấy y nói cả buổi cũng chưa đi vào trọng tâm, làm hắn không khỏi sốt ruột mà thúc giục "Ngươi mau nói ra đi, rốt cuộc là tại sao hả?"

Bách Nhĩ ngược lại không phải muốn úp mở, chỉ là có chút cảm khái, nên khó tránh khỏi nói dông dài hơn một chút, thấy bộ dáng vò đầu bứt tai của Đồ, y liền bật cười "Thiếu kiên nhẫn như vậy, nếu lúc đánh nhau bị người ta kích động chẳng phải phiền toái rồi sao?"

Biết mình lại bị giáo huấn, Đồ cụp hai tai xuống, hắn nghĩ, chỉ vì ở trước mặt ngươi, ta mới như vậy, nếu là người khác, ta không khiến họ sốt ruột đã là tốt rồi.

"Được rồi, ta chỉ thuận miệng nói thế thôi, ta biết ngươi rất tài giỏi mà, nếu không, sao có thể thống lĩnh nhiều thú nhân đánh thắng trận liên tiếp như vậy chứ." Thấy bộ dáng uể oải của hắn, Bách Nhĩ không đành lòng, vì thế y đưa tay xoa lớp lông ở cổ hắn, tán dương, chờ khi hai tai hắn lại dựng lên, y mới nói tiếp đề tài phía trước "Ưng tộc thiện bay, nhưng nếu làm đôi cánh của chúng mất đi tác dụng, thì ở trên mặt đất chúng không là gì cả. Nơi này của ngươi chỗ nào cũng là cây cối cao lớn, vào đông cũng không tàn, người ở trong này vừa có thể che tầm mắt của Ưng tộc vừa là không gian gây trở ngại cho hành động của chúng. Nếu Ưng tộc muốn tấn công, chỉ có thể hóa thành hình người, từ mặt đất đánh vào. Thế nhưng hình người của chúng còn mang theo hai cánh, ở trong rừng lại trở thành vướng víu, nếu chúng dám đi vào, thì hoàn toàn là tự tìm đường vào chỗ chết." Đây không phải vấn đề gì phức tạp, lúc trước không nghĩ tới là vì mọi người đều quen xét từ góc độ của mình, dù cho biết đối phương sẽ đột kích từ bầu trời, cũng chỉ nghĩ phải

làm sao mới có thể phòng ngự, lại vì chính mình đã quen sự tồn tại của cây cối mà quên đi sự ảnh hưởng của nó với con vật bay trên trời. Nay Bách Nhĩ nhắc tới, Đồ tự nhiên cũng tỉnh ngộ.

"Cho nên, thật ra không phải Ưng tộc không muốn đến, mà là không dám đến?" Hắn cười ha hả. Cũng không biết là do đắc ý hay là cảm thấy chuyện này rất buồn cười.

Bách Nhĩ gật đầu "Trước kia chắc chắn chúng đã phái người tới đây tìm hiểu, thấy các ngươi tập trung hết mọi người lên đảo, lại không ở trong tòa thành bằng đá kia, rơi vào đường cùng, nên chỉ đành tạm thời bỏ đi ý định tấn công các ngươi."

142. Chương 142: Quá Khứ

"Tương tự, từ các thế hệ thú nhân tới nay, Ưng tộc chưa bao giờ tiến vào rừng rậm Lam Nguyệt, đã chứng minh hoàn cảnh nơi đó không thích hợp cho chúng sinh tồn. Cho nên, chúng ta chỉ cần tận dụng ưu thế về địa hình này của mình liền có thể khiến chúng tới được nhưng không về được." Bởi vậy cùng lúc đó, Bách Nhĩ rốt cuộc đã nghĩ ra cách vừa có thể đối phó với Ưng tộc vừa giảm thương vong bên mình xuống mức thấp nhất.

"Thế nhưng nếu chúng dùng lửa, chúng ta sẽ bị ép phải ra khỏi rừng." Đồ cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một lát, sau đó nói.

Đây đúng là một trắc trở, thế nhưng Bách Nhĩ nghe xong lại lắc đầu "Bốn phía của tiểu đảo này đều là biển, ẩm ướt nhiều năm, cộng thêm cây cối xanh tươi bốn mùa, muốn phóng hỏa cũng không dễ. Ngoại trừ chúng dùng quả dầu để đốt, nhưng mà quả dầu lại không mọc ở thảo nguyên, muốn vậy trước hết phải chiếm đóng rừng rậm Lam Nguyệt, hoặc là đổi từ khách thú."

"Còn rừng rậm Lam Nguyệt…" Y khinh thường bật cười "Trừ phi chúng có thể khống chế được thế lửa, nếu không sẽ không tùy tiện phóng hỏa đâu. Chỉ cần rừng rậm Lam Nguyệt không bị thiêu sạch, các thú nhân còn chỗ ẩn thân, thì mục đích phóng hỏa của chúng sẽ không đạt được. Mà mục đích chúng muốn đánh chiếm rừng rậm Lam Nguyệt là muốn thống trị nó, cũng để lấy được tài nguyên phong phú trong đó, chứ không phải biến nó thành một mảnh đất hoang phế. Cho nên, Ưng tộc không dám làm."

Thấy y bàn luận về chuyện đánh giặc tựa như đổi thành một người khác, Đồ chỉ cảm thấy càng nhìn càng yêu, nhịn không được hóa thành hình người, ôm y vào lòng, sau đó hôn mạnh mấy cái. Khí thế Bách Nhĩ vừa toát ra liền biến mất, y có chút bất đắc dĩ, may mà y cũng biết người này sẽ giữ chừng mực trước mặt tụi nhỏ, nên cũng không phản ứng quá mạnh mẽ, chỉ là nhận quần áo Cổ đưa qua, phủ lên cơ thể của thú nhân này vì biến hóa mà trở nên trần truồng.

"Nghe ngươi nói như vậy, ta đột nhiên cảm thấy Ưng tộc khẳng định không có ý gì tốt với Bối Mẫu." Vừa không kiêng kị ánh mắt tụi nhỏ mà mặc quần áo vào, rồi phủ thêm áo choàng, Đồ vừa cười nói "Ngươi xem, ở trong động cây tốt thế này, cần gì phải đi dựng cái thành đá kia. Chắc chắn người Ưng tộc cố tình làm cho Bối Mẫu cảm thấy tòa thành bằng đá kia vừa an toàn vừa thoải mái, lừa họ nổi lên tâm tư xây thành, cung cấp thú nô cho họ với giá rẻ mạt, mà đợi sau khi toà thành bằng đá được xây xong, Bối Mẫu đều chuyển hết vào, Ưng tộc lại tới tiêu diệt, đến lúc đó tiểu đảo này sẽ thuộc về Ưng tộc… Ha ha, đây quả là thủ đoạn vừa nham hiểm vừa độc ác."

Lúc Bách Nhĩ nghĩ ra tại sao Ưng tộc không đến tấn công bộ lạc Dũng Sĩ, liền đoán được chuyện này, hiện tại nghe Đồ nói ra, ngược lại có cảm giác nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, dù sao đối với một thú nhân đơn giản, thẳng thắn, quanh năm đối mặt với yêu ghét rõ ràng, có thể nghĩ thông suốt điều ẩn chứa bên trong đó quả thật không dễ dàng. Có thể thấy được mấy năm chia lìa đã khiến Đồ trưởng thành lên rất nhiều, mà để tiến tới sự trưởng thành này dĩ nhiên hắn cũng phải chịu không ít cực khổ. Nghĩ tới đây, trong lòng y lại thấy đau đớn, lúc Đồ mặc xong quần áo, rồi ngồi xuống bên cạnh mình, Bách Nhĩ liền đưa tay qua cầm tay đối phương.

Đồ hơi bất ngờ, nhưng vẫn vì Bách Nhĩ chủ động mà cảm thấy vui mừng không thôi, nhưng hắn chưa biểu hiện ra lại nghe Bách Nhĩ nói "Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông." Sau đó giải thích xuất xứ, nghĩa đen và nghĩa bóng của thành ngữ đó.

Đồ nghe tới trợn mắt há hốc mồm, quét mắt qua mấy đứa nhỏ cũng mở to hai mắt, nghiêm túc nghe a phụ a mạt nói chuyện, một hồi lâu trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi mà nói "Người chỗ các ngươi thật xấu, có lẽ tên Ưng chủ kia cũng đến từ chỗ các ngươi, nếu không, trước kia cũng không thấy thú nhân nào xấu như vậy. Ngươi đừng có trở về, nơi này của chúng ta tốt biết bao nhiêu, mọi người đều rất thẳng thắn, thấy không vừa mắt liền đánh cho một trận, chí ít sẽ không bị người ta hãm hại mà không hiểu tại sao cả." Nói tới đây, hắn vẫn không quên khuyên nhủ Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ bật cười, nuốt lời nói sau khi trải qua chuyện của Bối Mẫu và Ưng tộc, Đồ không còn đơn thuần như trước kia nữa xuống, nắm chặt tay đối phương, nói "Ta sẽ không quay về đâu. Ngươi và các con đều ở đây, ta còn có thể đi đâu chứ?" Thế giới kia đã là quá khứ rồi, nói tới lại có ích lợi gì đâu. Dù cho trong lòng y vẫn còn tưởng niệm, nhưng cũng sẽ không để đối phương biết, điều này chỉ khiến Đồ thêm bất an thôi. Còn nếu như y có cơ hội trở về, y phải lựa chọn thế nào đã hoàn toàn không cần lãng phí *** thần suy nghĩ nữa.

"A mạt, a mạt về đâu ạ?" Tiêu Đồ vẫn im lặng nghe hai người nói chuyện đột nhiên lên tiếng. Tuy bé thông minh nhưng vẫn còn nhỏ, dù luôn được Bách Nhĩ mang theo bên người, nhưng cũng không nhận ra a mạt nhà mình khác với những người khác.

Đồ sửng sốt một lát, lúc này mới phát hiện mình quên mất kiêng dè các con đang ở đây, khiến hắn không khỏi hơi hối hận, mà muốn chuyển đề tài đi. Thế nhưng Bách Nhĩ lại ngăn hắn, không chút giấu diếm mà nói "Là quê hương của a mạt." Có lẽ đối với một vài thú nhân, tà linh còn có chút không thể chấp nhận, thế nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm các con của y. Y là người sinh ra chúng, tất cả mọi thứ chúng cần được biết và cần đón nhận.

"Quê hương của a mạt ở đâu ạ?" Lúc này Húc cũng hóa thành hình người, đang được Cổ giúp mặc quần áo bông vào, nghe vậy liền hiếu kỳ quay đầu lại hỏi. Tay Cổ khựng một lát, sau đó lại tiếp tục, giống như không bị ảnh hưởng gì. Nó khác với ba đứa nhỏ kia, nó ở bên Bách Nhĩ từ khi y mới tới đây không lâu, nên đương nhiên biết Bách Nhĩ không bình thường, còn cả chuyện liên quan tới thuyết pháp tà linh, thế nhưng nghe chính miệng Bách Nhĩ nhắc tới lại là lần đầu tiên, nói không hiếu kỳ thì chính là giả.

"Đúng vậy, quê… quê hương… của a… a mạt ở đâu?" Chiêu biết người lớn không nói chính sự nữa, vì thế nó liền chạy tới, vừa cố gắng leo lên đùi của Đồ, vừa hỏi. Nó nói chuyện giống như biến hóa vậy, đều không có lưu loát, nhưng may mà âm thanh non nớt, nên nói lắp nghe cũng rất đáng yêu.

Đồ thò tay, nhấc nó vào trong lòng, nghĩ tới Bách Nhĩ vì thằng bé mà bận tâm, hắn vừa đau lòng vừa tức giận, nhịn không được cong ngón tay lên, cốc nhẹ lên đầu Chiêu một cái. Chiêu không hiểu sao lại bị cốc, nó mù mịt ngẩng đầu nhìn a phụ nhà mình, thấy a phụ không để ý tới nó, mà quay đầu nhìn a mạt, nó liền liếm lên ngón tay vừa cốc mình, nhất thời khiến Đồ có cảm giác dở khóc dở cười, nhưng cũng mềm lòng đi, bàn tay to xoa lên lớp lông mềm mại của thằng bé, không bắt nạt nó nữa.

Sau đó, đáp ứng yêu cầu của tụi nhỏ, Bách Nhĩ mở lại hồi ức phủ đầy bụi. Y nói tới sự phồn hoa của kinh đô Đại Tấn, cũng nói tới ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của những người nơi biên cương, nói tới thân nhân, trưởng bối trong nhà, còn nói tới những người huynh đệ trên chiến trường… Lúc bắt đầu nhắc tới, y mới biết được, hóa ra những chuyện trong quá khứ kia chưa bao giờ phai nhạt. Khi nói xong lời cuối cùng mình bị vây khốn ở Cô Thành, bên tai y như lại nghe thấy tiếng vó ngựa đạp trên đất, tiếng binh lính giao tranh, thảm thiết chém giết, nghe thấy trước khi thành bị phá, không biết từ đâu vọng tới khúc Lương Châu, thê lương, bi tráng như vậy…

Đồ và tụi nhỏ nghe tới say sưa, lúc phát hiện Bách Nhĩ đột nhiên ngừng lại, sâu thẳm trong những đôi mắt kinh ngạc kia là ngọn lửa cháy trước mặt, phảng phất như xuyên thủng không gian, nhìn thấy nơi mà y tới. Trong lòng Đồ hoảng hốt, không khỏi vươn tay kéo người kia vào lòng, mà cùng lúc đó, Tiêu Đồ, Húc và Cổ cũng nhào tới ôm.

Bách Nhĩ vừa lấy lại *** thần liền phát hiện mình bị người lớn, trẻ nhỏ vây quanh, kinh ngạc một lát, còn chưa hỏi đã nghe thấy Tiêu Đồ khóc nức nở nói "A mạt, quê hương không tốt, con không cho a mạt quay về đâu." Vì thế y mới biết mình đã dọa Đồ và các con rồi, nhất thời có một cảm giác nói không nên lời nổi lên trong lòng, tựa như chua xót tựa như buồn rầu, còn có nhiều hơn là không đành lòng.

"Ừ." Giọng nói của y trầm thấp, không chút do dự đáp. Không quay về, là không thể trở về cũng là không

có khả năng quay trở về. Vỗ nhè nhẹ lên lưng Đồ, y nói "Buông ta ra, ta thở không nổi." Y không tiếp tục lặp lại lời cam đoan của mình nữa, có chuyện nói nhiều cũng vô dụng, chỉ đành dựa vào thời gian để chứng minh thôi.

Trên thực tế, Đồ cũng biết mình khẩn trương quá mức, biết rõ Bách Nhĩ là người rất giữ lời, ở những chuyện khác hắn chưa bao giờ hoài nghi, thế nhưng chỉ riêng chuyện này, vô luận Bách Nhĩ cam đoan thế nào, hắn cũng không có cách để yên tâm hoàn toàn. Thậm chí hắn có dự cảm, e rằng phải làm bạn đời tới một khắc cuối cùng của mạng sống, trái tim treo lên của hắn mới có thể chân chính bình tĩnh được.

"Thủ lĩnh." Lúc này, Long ôm một cái bình lớn đến, trên vai còn giắt xâu trái cây hái ở ngoài động. Gã đã tới đây được một lát rồi, chỉ là thấy cả nhà họ đang chuyên chú nghe Bách Nhĩ kể chuyện, quấy rầy thì không hay, nên gã vẫn đứng ở ngoài chờ. Không ngờ lần này đến đây lại khiến gã cũng nghe tới say đắm. Gã nghe được chính là trận chiến thủ thành cuối cùng, lúc cùng Đồ tấn công các bộ lạc khác, Đồ cũng từng dạy họ đếm những con số đơn giản, tuy gã vẫn không tưởng tượng được mười ngàn kỵ binh là lớn cỡ nào, nhưng vẫn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đó là sự hiếu chiến và dũng mãnh có sẵn trong máu của thú nhân.

Ngửi được mùi vị tỏa ra từ trong bình. Gia đình Bách Nhĩ mới nhớ là họ chỉ mải nói chuyện mà quên mất ăn cơm. Đương nhiên, Long ở ngoài nghe, họ cũng biết, chỉ là không để ý tới mà thôi.

"Thức ăn này là hôm nay săn được, rất tươi. Nhưng mà hơi lạnh, đặt lên lửa nấu lại là được, ta đi lấy bát cho các ngươi." Được sự cho phép, Long đi vào, cúi người đặt cái bình lớn lên cái giá lửa, còn chưa đứng thẳng dậy liền phát hiện có một con thú con, lông trắng vươn ra hai cái chi đạp lửa ôm lấy xâu trái cây vắt trên vai gã, cào cào đùa nghịch. Biểu tình cứng như gỗ của gã trong phút chốc liền nứt ra, không biết nên khom người như thế tiếp hay là đứng thẳng lên.

"Sao ngươi lại tự đưa tới?" Đồ cũng không để ý chút thân thiết nhỏ đó của gã, trực tiếp lấy xâu trái cây xuống. Với địa vị của Long trong bộ lạc, sai bảo vài người là không có vấn đề gì.

"Ta rảnh." Chút rạn nứt kia của Long trong phút chốc hồi phục lại như cũ, sau đó xoay người đi ra ngoài. Đương nhiên gã sẽ không nói là mình tò mò về bạn đời và mấy đứa con của Đồ, muốn xem thêm vài lần, nên mới chủ động ôm việc này trên người.

Chờ gã vừa đi, Đồ liền kể đại khái chuyện của Long với Bách Nhĩ, Bách Nhĩ nghe xong thì gật đầu "Người này có thể dùng." Tuy biểu tình trên mặt cứng ngắc, nhưng ánh mắt sáng, chính trực, lại không mất đi vẻ tùy cơ ứng biến, là người đáng để tương giao.

Cách nhìn người của mình được khẳng định, Đồ nhịn không được nở nụ cười, cầm lấy một quả, bóc vỏ, lấy ra một miếng đút cho Bách Nhĩ, rồi nói "Loại quả này chỉ có trên đảo thôi, hơn nữa vào mùa tuyết rơi mới ra trái, cho nên lần trước trở về ta không có mang theo. Ngươi ăn thử đi, ngon lắm đó." Tiếp theo hắn lại làm như thế, bắt đầu từ Cổ, đút mỗi hài tử một miếng, còn mình lại chưa ăn miếng nào.

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy loại quả này vào miệng vừa mềm vừa trắng, trong vị ngọt mang theo hương vị kỳ lạ, quả thật không giống với các loại quả y đã ăn trong quá khứ. Y coi như thì thôi, đối với đồ ngọt cũng chỉ có cảm giác như vậy, thế nhưng mấy đứa nhỏ lại rất thích, không bao lâu liền chia nhau ăn hết chỗ trái cây còn lại. Lúc Long cầm bát trở về nhìn thấy vậy, gã tựa hồ rất vui, lại đi hái thêm vài trái, để dành sau khi tụi nhỏ ăn cơm xong rồi ăn.

Điều khiến Đồ bất ngờ là, lúc Bách Nhĩ mời Long ngồi xuống cùng họ ăn cơm, người luôn lãnh đạm với người khác như Long lại đồng ý, chẳng qua gã chỉ ngồi thôi, chứ không ăn gì, bởi vì gã mới ăn xong cách đây không lâu. Biết thói quen của Bách Nhĩ, Đồ đi ra ngoài bẻ mấy cái cành của cây bụi, lột lớp vỏ bên ngoài, tạo thành đôi đũa, lúc trở về, thế nhưng Chiêu đã nằm sấp trên đùi Long, mà khuôn mặt của Long thì đầy ôn hòa sờ cằm thằng bé.

Thấy khuôn mặt hiếm khi lộ ra cảm xúc của gã lại đang thể hiện rõ ra, trong phút chốc Đồ có cảm giác như bị sét đánh, mãi tới khi Bách Nhĩ gọi hắn, hắn mới phát hiện mình lại ngây người ở cửa động mà quên đi vào.

"Chiêu tốt lắm, nếu ngươi không cần, thì đưa nó cho ta." Sau khi họ ăn cơm xong, ngồi thêm một lát, Long mới rời đi. Trước lúc rời đi, gã bỏ lại câu này, khiến Đồ còn đang đắc ý vì con của mình được nhiều người thích liền có kích động muốn đạp người. Có điều không đợi hắn hành động, Long đã đi mất dáng rồi.

"Hắn nhận ra Chiêu không thể biến hóa." Bách Nhĩ ngược lại không có suy nghĩ gì, bởi vì y biết đối phương cũng không có ác ý.

Đồ sửng sốt một lát mới nhận ra, tuy là như vậy, hắn vẫn thấy hơi khó chịu. Không yên lòng dùng một tay nhấc Chiêu tới trước mặt, chỉ vô mũi nó, giáo huấn "Sau này không phải ai cũng thân thiết được, miễn cho bị người ta bắt cóc, con biết chưa?"

Chiêu hồn nhiên nhìn lại, tỏ vẻ nó không hiểu. Húc đứng dậy, vươn ngón tay ú na ú nần chọt vào mông Chiêu "Chiêu sẽ không bị thế đâu ạ." Lẽ ra a phụ nên lo lắng người khác không bị Chiêu gạt mới đúng.

Chiêu bị chọt dẫn tới nhột, nó cuộn tròn mình lại, đặt mông lên tới ngực, bật cười khanh khách. Húc chọt vào khoảng không, lập tức đứng không vững, ngã nhào vào lòng Đồ. Tiêu Đồ đang cùng Cổ chơi trò lăn trái cây nghe thấy âm thanh, liền quay qua nhìn, thấy không có gì thú vị, bé lại dời lực chú ý trở về, hơi cúi người đẩy hết trái cây trước mặt ra ngoài, sau đó nắm chặt hai bàn tay nhỏ lại, nhìn chúng lăn về phía Cổ.

Bách Nhĩ dùng một tay chống đầu, nằm nghiêng trên thảm da thú, mỉm cười nhìn mấy cha con, trong lòng y chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng.

143. Chương 143: Kế Dụ Địch

Dựa theo ý tưởng của Bách Nhĩ, thay vì chờ Ưng tộc không biết tấn công lúc nào, tấn công từ đâu, chi bằng chủ động dụ địch tiến vào, mấy gian tế lúc trước giữ lại cũng nên phát huy tác dụng rồi. Mùa tuyết rơi không cần suy tính, hiện thực là Ưng tộc bay trên trời cao, sẽ bị tuyết nhiễu loạn tầm mắt, còn có thể bị giá rét làm hư cánh của chúng, cho nên vô luận dụ dỗ cỡ nào, chúng đều sẽ không đi ra. Còn thời kỳ mưa nhiều của mùa mưa cũng có ảnh hưởng tới Ưng tộc, nhưng không rõ rệt như mùa tuyết rơi, nếu tận dụng tốt, tuyệt đối có thể làm cho đối phương chịu một vố đau.

Trong chiến tranh, xưa nay Bách Nhĩ chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn. Tuy y lo lắng vấn đề biến hóa của Chiêu, nhưng sẽ không lấy tính mạng của các thú nhân để tiến hành trong thời gian không thích hợp. Cho nên, trước khi khai chiến, tất nhiên phải có kế hoạch thích đáng, cố gắng giảm thương vong đến mức thấp nhất. Còn việc thừa dịp mùa tuyết rơi, chủ động ra trận, không phải y không nghĩ tới, chỉ là hành quân nơi xa xôi, lương thảo lại không theo kịp, dù có thắng cũng phải trả cái giá rất lớn, chi bằng dùng kế "dĩ dật đãi lao". (Lấy nhàn để đối phó với mỏi mệt, một trong ba mươi sáu kế.)

Lúc Bách Nhĩ và Đồ đang bàn bạc làm thế nào để đánh trận này, thì người của bộ lạc Bách Nhĩ tới.

Người tới là Đằng và Giác. Ngoại trừ Đồ và Tát, thì hai người chính là người học thành nội công trước các thú nhân khác, nên lúc này ít nhiều cũng có chút thành tựu. Đối với chuyện này, Bách Nhĩ còn từng cảm khái, y cảm thấy tuy tư chất khác nhau, nhưng người trên đại lục này hình như rất thích hợp tu luyện nội công, hơn nữa dễ dàng nhận thấy hiệu quả, chỉ là không biết do cấu tạo cơ thể hay là do hoàn cảnh tạo thành nữa.

Đằng và Giác không có khả năng đi lại trên lớp băng mỏng Như Bách Nhĩ, nên mang theo ván gỗ bên người, để lúc băng sụt còn có chỗ mượn lực. Họ tìm một thú nhân ở ven biển dẫn tới đảo Bối Mẫu, dĩ nhiên toàn bộ quá trình tới đây, thú nhân kia đều phải dựa vào hai người họ mang theo.

"Chuyện bộ lạc Đại Sơn bị Ưng tộc tiêu diệt, Tát đã bảo chúng ta thông báo tới các bộ lạc khác trong rừng rậm Lam Nguyệt. Lúc trước vì một mực chuẩn bị cho mùa tuyết rơi, nên họ cũng chưa đáp lại, không ngờ sau đó lại tới tìm bộ lạc chúng ta, nói là muốn nhân dịp mùa tuyết rơi hợp lực tấn công Ưng tộc. Nếu không, đợi tới mùa mưa, không biết lại có bộ lạc nào gặp phải tai ương nữa." Đằng vừa ngồm ngoàn nhai thức ăn Long cho người chuẩn bị, vừa nói. Hai người vội vã lên đường, ngoại trừ ngủ, gần như không có thời gian dừng lại, thịt nướng bị đông lạnh nên cắn không được, vì thế mà giờ đều đói meo.

"Tát cũng không đồng ý tấn công thảo nguyên phương Nam lúc này, tuy Ưng tộc sợ lạnh, thế nhưng chúng ta không quen địa hình ở thảo nguyên, cứ như vậy đi sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa, thú nhân đi, á thú, lão nhân và hài tử ở lại bộ lạc sẽ không có ai bảo vệ." Giác tiếp lời. Giác nghe lời Bách Nhĩ nhất, lúc trước Bách Nhĩ đi tìm Đồ lại không dẫn hắn theo, sau khi biết là do Nặc chọn người, hắn còn ầm ĩ một trận, cuối cùng vẫn là Bách Nhĩ từ bờ biển trở về nói để hắn ở lại bộ lạc có tác dụng rất lớn, nên hắn mới tiêu tan.

Nếu xét những người tin tưởng Bách Nhĩ nhất, hắn tuyệt đối là một trong số đó "Nhưng mà Tát không nói như vậy với thủ lĩnh mấy bộ lạc kia. Chỉ nói việc này cần hợp tác với bộ lạc Dũng Sĩ, nên bảo chúng ta tới gọi các ngươi."

Nghe xong, Bách Nhĩ cảm thấy bất ngờ, nhưng nhiều hơn là vui mừng. Nếu các bộ lạc ở rừng rậm Lam Nguyệt đoàn kết với nhau, lo gì Ưng tộc không bị diệt. Y vốn định trở về lập tức, nhưng nghĩ một lát lại quyết định đợi hai ngày nữa mới xuất phát.

"Chờ ta bày kế dẫn Ưng chủ tới thung lũng, ngươi liền dẫn người vượt biển, chặn đường lui của chúng." Bách Nhĩ cầm nhánh cây vẽ qua loa bản đồ địa hình trên nền tuyết, chỉ vào, nói với Đồ. Long, Đằng và Cổ ở bên cạnh nghe thấy hai mắt liền tỏa sáng, Giác lại không có hứng thú, mà chơi đùa cùng ba con thú con, dù sao Bách Nhĩ nói gì thì hắn sẽ làm thế đó, còn tại sao phải làm như vậy, hắn không quan tâm.

Đồ trầm mặc, vừa không đáp ứng vừa không từ chối.

"Thời gian quyết định là nửa trăng tròn trước khi thời điểm mưa nhiều nhất của mùa mưa đến." Bách Nhĩ thu hết biểu tình của hắn vào đáy mắt, nhưng không có hỏi tại chỗ mà là tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình "Phải để tên Ưng chủ kia cho rằng gã hoàn toàn có khả năng trước khi thời điểm mưa nhiều nhất tới có thể đánh bại bộ lạc của chúng ta, như vậy cho dù thời kỳ mưa nhiều tới, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến chúng."

"Sao ngươi có thể cam đoan Ưng tộc sẽ đến vào thời gian chúng ta muốn?" Long chỉ ra vấn đề mấu chốt. Trong vài thú nhân, chỉ có gã không biết gì về Bách Nhĩ, có điều dù trong lòng nghi hoặc tại sao một á thú dám chỉ huy thú nhân đánh nhau, vả lại những người khác lại không có bất cứ ý kiến gì, gã cũng không hỏi, mãi tới khi nghe được kế hoạch của Bách Nhĩ, gã mới mơ hồ hơi hiểu ra. Nhưng dù sao gã cũng không tin tưởng Bách Nhĩ hoàn toàn như là đối với Đồ, nên mới thắc mắc. Toàn bộ kế hoạch nhìn qua rất hoàn mỹ, thế nhưng thật ra có chút phiến diện, vấn đề lớn nhất chính là dựa vào cái gì Ưng tộc sẽ làm theo sự sắp xếp này, làm sao bảo chúng đến lúc nào thì chúng sẽ đến vào lúc ấy? Nếu có thể làm được điều này, vậy chẳng phải còn lợi hại hơn thần thú sao, trực tiếp khiến Ưng tộc ngoan ngoãn chịu trói không phải càng bớt việc à?

"Cho hắn một lý do không thể không đến." Bách Nhĩ mỉm cười.

"Lý do gì?" Long lập tức truy hỏi.

Những người khác đã có chút bất mãn với thái độ của gã, nhưng bởi vì bản thân mình cũng hiếu kì, nên không lập tức lên tiếng ngăn cản.

"Tung tin tức các bộ lạc ở rừng rậm Lam Nguyệt cùng bộ lạc Dũng Sĩ vào lần trăng tròn thứ ba trong mùa mưa sẽ liên minh tại bộ lạc Bách Nhĩ, thừa dịp mùa mưa nhiều nhất tới tấn công đế quốc thú nhân." Bách Nhĩ thản nhiên nói, không có một chút tức giận khi bị người khác nghi ngờ, cuối cùng y mỉm cười nhìn Long "Nếu ngươi là Ưng chủ, nghe được tin tức này, mà lại phát ra từ nơi đáng tin cậy, ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Trước khi điều đó xảy ra, ta sẽ vội vàng ngăn họ liên minh lại." Long bị hỏi, theo bản năng nghiêm túc nghĩ một lát, rồi trả lời, sau đó gã bừng tỉnh, ánh mắt lộ ra biểu tình khâm phục "Nói cách khác, chúng ta chỉ cần kiểm soát được thời gian truyền tin tức này tới tai Ưng chủ thì cũng có thể kiểm soát được thời gian Ưng tộc đến."

Đối với người thích suy nghĩ, Bách Nhĩ sẽ luôn coi trọng vài phần, nghe vậy y chỉ cười nhưng không nói, ánh mắt nhìn Long thêm một phần tán thưởng. Đồ lại không vui, hắn âm thầm nghiêng người, ngăn tầm mắt Bách Nhĩ lại, sau đó nắm lấy tay y, nói "Nếu ta nói, ta sẽ tiêu diệu bộ lạc Bách Nhĩ trước, sau đó phong tỏa tin tức, chờ các bộ lạc khác, từng bước tiêu diệt họ. Giống như nói cái gì mà... dật?"

"Dĩ dật đãi lao." Bách Nhĩ nói tiếp, lực chú ý thành công bị dời đi "Ngươi có thể nghĩ đến, Ưng chủ kia dĩ nhiên cũng có thể nghĩ đến, hơn nữa hắn còn nghĩ chặt chẽ hơn, không cho có lối thoát hơn. Cho nên, chúng ta chỉ có một cơ hội, hơn nữa chỉ có thể thắng không thể bại." Hiện tại ưu thế lớn nhất của họ chính là, Ưng chủ hoàn toàn không biết gì về họ, lại càng không biết rõ sự tồn tại của Bách Nhĩ, cho nên sẽ không thể nào nghĩ đến chuyện đầu óc thú nhân luôn không thích suy tính lại cùng gã chơi trò này. Đương nhiên, phương diện này không bàn lại hợp ý nhau, Ưng chủ muốn kiểm soát rừng rậm Lam Nguyệt cũng tính toán

thuận tiện thu gom luôn bộ lạc Dũng Sĩ, nên không lo gã không trúng kế. Nếu đổi thành một người có dã tâm nhỏ hơn, Bách Nhĩ chưa chắc đã dùng chiêu đó. Thế nhưng trải qua đợt này, nếu không thể một lưới bắt hết Ưng tộc, mà để họ nảy sinh cảnh giác, sau này muốn thắng cũng phải tốn công tốn sức rất nhiều.

"Cho nên tính chính xác của tình báo là rất quan trọng. Cục diện trên chiến trường thay đổi trong chớp mắt, có thể đúng lúc bắt lấy thời cơ lại không bị rơi vào cạm bẫy của địch nhân hay không, tình báo chính xác chính là điều quan trọng nhất. Câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng chính là ý nghĩa này." Thấy Đồ rất có thiên phú đánh trận, Bách Nhĩ liền nhân cơ hội này đem những *** hoa của binh pháp dạy cho hắn. Còn cuối cùng hắn có thể hiểu được bao nhiêu, y lại không bắt buộc. Lại không ngờ rằng bởi vậy mà khiến sau này Đồ loay hoay tạo ra tổ chức tình báo ở đại lục thú nhân, mạng lưới tình báo bao trùm khắp đại lục, không chỉ thu thập được tình huống các bộ lạc, mà còn liệt kê ra đặc sản các nơi, xúc tiến mạnh trao đổi giữa các bộ lạc. Mà người phụ trách đứng đầu tổ chức này cũng chính là Long cùng với khách thú Chân sau này gia nhập.

"Chờ sau khi ta trở về xác định phương án cụ thể với họ, rồi sẽ báo cho ngươi. Nếu có cách truyền tin tức nhanh chóng thì tốt rồi." Cuối cùng, sau khi mọi người giải tán hết, Bách Nhĩ đã nói với Đồ như vậy.

Đồ không đáp lại, chỉ là khó chịu đưa tay ra, ôm y vào lòng.

"Sao vậy?" Bách Nhĩ thật ra đã chú ý tới tâm tình có chút giảm sút của hắn từ lâu, chỉ là lúc nãy vẫn đang bàn bạc chính sự, nên không để ý tới, hiện tại đương nhiên không thể cứ tiếp tục mặc kệ được.

"Lại phải xa nhau. Ta muốn cùng ngươi đánh Ưng tộc cơ." Đồ lẩm bẩm, siết chặt cánh tay lại, giống như chỉ cần hắn ôm chặt như vậy thì sẽ không cần tách ra nữa.

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, trong nháy mắt tất cả cảm xúc đều ùa về trong lòng, trước kia y đóng giữ ở biên cương Tái Bắc nhiều năm, đã quen với cảnh chia ly từ lâu, phụ thân, huynh trưởng xưa nay không có sắc thái của tiểu nữ nhi, lão tổ mẫu và thê tử dù cho trong lòng không muốn, nhưng vì không để y vướng bận trên chiến trường nên cũng sẽ gắng gượng tiễn đưa. Chưa từng có ai nói trắng ra là không muốn rời xa y, mà là muốn kề vai chiến đấu cùng y như vậy. Rõ ràng như thế khiến y cảm thấy mình rất quan trọng, đối với thú nhân này là rất quan trọng.

Cơ thể cứng đờ một lát, Bách Nhĩ nâng tay sờ mặt Đồ, lại không có khuyên giải. Bởi vì hai người đều hiểu rõ, y nhất định phải quay về bộ lạc Bách Nhĩ, mà Đồ thì cần thiết ở lại đây, nắm chặt thời gian huấn luyện thủ hạ của mình và tạo ra binh khí. Cuộc chiến với Ưng tộc không cho phép có sai lầm.

"Bọn nhỏ để lại trên đảo đi, sau khi sắp xếp xong mọi chuyện ở đó, ta sẽ trở về với cha con các ngươi, cho tới khi chiến tranh bắt đầu." Thật lâu sau, y hòa nhã nói "Với lại, sao tên đảo này ngươi không đổi? Nghe thấy hai chữ Bối Mẫu dù sao cũng khiến người ta nảy sinh chán ghét trong lòng." Không thể không nói, bởi vì Đồ gặp phải chuyện đó, nên Bách Nhĩ ghét Bối Mẫu vô cùng, bất đắc dĩ mấy Bối Mẫu còn lại đều đang ẩn trốn, nếu không, nói không chừng y đã cho người ta xúc cả gốc rồi.

Thú nhân luôn rất tùy tiện, đừng nói là tên đảo mà tên của mình họ cũng không quá để ý, bởi vậy vẫn không ai nghĩ tới chuyện đổi tên. Nay Bách Nhĩ đã nhắc, đương nhiên Đồ sẽ đáp ứng, hắn lập tức để y đặt tên.

"Bộ lạc các ngươi tên là Dũng Sĩ, vậy gọi là đảo Dũng Sĩ đi." Thật ra Bách Nhĩ có thể chọn được cái tên nhã nhặn hơn, nhưng mà y thấy ở đại lục thú nhân, mọi thứ phổ thông một chút thì tốt hơn. Sau đó y thuận tiện nhắc tên thuyền với Đồ, cũng đưa ra một chút thay đổi kiểu dáng của thuyền và ý tưởng mượn sức gió để đẩy nhanh tốc độ của con thuyền. Còn khoang thuyền, neo, tay lái cũng đề cập sơ qua, chính y cũng không biết nhiều về thuyền, nên chỉ có thể đưa ra ý tưởng đại khái.

Đồ lại càng nghe càng thấy hứng thú, thỉnh thoảng đưa ra một vài câu hỏi, ban đầu Bách Nhĩ cẩn thận suy nghĩ một lát mới miễn cưỡng có thể trả lời, thế nhưng hỏi sâu thêm y liền bất lực. Đồ vốn cảm thấy cái gì Bách Nhĩ cũng biết, lúc này thấy y không đáp được, nhất thời có cảm giác mới lạ, không chỉ không thất vọng, mà còn cảm thấy hai người càng thân mật hơn nhiều.

"Ta vốn đã không phải cái gì cũng biết mà." Bách Nhĩ bị phản ứng của hắn chọc cười, y nói "Chẳng qua là hoàn cảnh khác với các ngươi, thấy mấy thứ ở đây không có thôi. Giống như ở đây có rất nhiều hiểu biết về đại lục này ta đều kém hơn các ngươi."

144. Chương 144: Nên Nói Cái Gì Đây?

Dù sao chuyện đóng thuyền cũng không phải một hai năm là có thể đạt tới trình độ kiếp trước của Bách Nhĩ, Bách Nhĩ đưa ra cũng chỉ là hi vọng trong thời gian ngắn có thể tăng tốc độ và tính ổn định của thuyền, tới khi đại chiến với Ưng tộc bắt đầu, có lẽ sẽ có tác dụng không tưởng tượng nổi. Còn chân chính hoàn thiện, lại cần thời gian dài để suy nghĩ và sử dụng, kinh nghiệm tích lũy không ngừng mới có thể làm được.

Sau đó, y lại đề xuất với Đồ tranh thủ thời gian này dùng hắc thạch tạo ra những tấm đá mỏng để bảo vệ chỗ quan trọng trên cơ thể như chỗ giữa hai lông mày, cổ, tim, vân vân. Để giảm bớt thương vong, nhưng cũng không nặng quá mà ảnh hưởng tới hành động. Còn huấn luyện binh lính như thế nào, Bách Nhĩ lại không can thiệp nhiều, bởi vì y tin Đồ hiểu thuộc hạ của mình hơn y. Thế nhưng y bảo Đồ rút ra một nhóm người, để Cổ và đám Phong dạy họ cách băng bó và xử lý vết thương chiến tranh thông thường, mấy phương pháp này trong hành trình tìm kiếm Đồ, y đã dần dần dạy hết cho mấy thú nhân kia, cộng thêm kiến thức về thảo dược Cổ học được từ Cốc vu, trong thời điểm cần thiết vừa có thể cứu người khác, vừa có thể tự cứu chính mình.

Nói đến chữa trị vết thương, Đồ lập tức nghĩ tới bột phấn màu trắng Bối Mẫu từng cho hắn dùng, thứ đó cầm máu rất tốt. Bởi vì thú nhân quen với chuyện xử lý vết thương rồi, nên cũng không quá lưu ý. Mãi tới khi Bách Nhĩ nói tới, hắn mới nhớ ra.

Quả nhiên, Bách Nhĩ nghe hắn nói, lập tức cảm thấy hứng thú. Có điều bởi vì sắc trời đã muộn, những người khác ngủ từ lâu rồi, mà trong động cây này lại không có, nên cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên, chờ ngày mai lại cho người đi tìm.

Nói tới động cây của mình, Đồ lại bắt đầu oán giận. Bởi vì động cây không bằng nhà đá của bộ lạc Bách Nhĩ, chia thành lầu trên lầu dưới, gian ngoài gian trong, cho nên lần này, cả nhà hắn phải ngủ cùng nhau. Tuy động cây đủ rộng, không thể nói là chen chúc, nhưng lại không có không gian riêng tư. Nói cách khác, từ sau khi rời khỏi bộ lạc Bách Nhĩ, hắn chưa từng được thân thiết với Bách Nhĩ lần nào. Nay thấy Bách Nhĩ lại sắp rời đi, trong lòng hắn sao có thể không sốt ruột, khó chịu được chứ. Đáng tiếc có mấy đứa nhỏ, mà đứa này so với đứa kia lại càng *** quái hơn. Nên bảo hắn làm chuyện đó ngay bên chúng, đừng nói Bách Nhĩ không chịu, mà chính hắn cũng không sẵn lòng. Hắn không hi vọng cơ thể của Bách Nhĩ bị người khác nhìn thấy ngoài hắn đâu, kể cả là con trai của hắn cũng không được.

Bách Nhĩ thấy hắn cứ đi qua đi lại mà không chịu ngủ, bộ dáng *** thần không ổn định, ngồi xuống cũng khó khăn, y nghĩ một lát liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó, trong lòng vừa buồn cười vừa có chút đau lòng. Quay đầu nhìn mấy đứa nhỏ đã ngủ say, y lại theo thường lệ trêu chọc Đồ đã hóa thành hình thú trước khi đi ngủ, trở mình cưỡi lên lưng hắn.

"Nếu chưa buồn ngủ, vậy ra ngoài một chút đi." Vuốt ve đầu con thú to đang mờ mịt quay đầu nhìn mình, Bách Nhĩ cười nói. Đối với thú nhân toàn tâm toàn ý đặt y ở trong lòng này, y sẽ sẵn lòng hết mình để cưng chiều, che chở.

Đồ đầu tiên là ngẩn ra một lát, rồi sau đó hiểu ra trong nháy mắt, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, may mà đúng lúc nghĩ tới trên lưng đang chở Bách Nhĩ, trong động còn mấy đứa nhỏ đang ngủ, hắn mới gắng gượng kiềm chế được, nhưng hưng phấn trong lòng không hề giảm bớt, không đợi Bách Nhĩ nói lần thứ hai, hắn đã ngậm lấy một tấm da thú, rón rén đi ra khỏi động cây, bước vào gió tuyết.

Đối với hòn đảo này, có thể nói hắn đã rất quen thuộc, trải qua trạm gác, Đồ liền nhanh chóng mang Bách Nhĩ tới bên thác nước hắn hay đến tắm. Chỉ là lúc này thác nước đã đóng băng, rét buốt vô cùng, trong đêm tuyết lóe ra ánh sáng sâu thẳm, im lặng nói lên oai phong ngày xưa của nó. Hai bên là cánh rừng um tùm, núi đá cheo leo, đều bị tuyết rơi phủ một lớp lạnh lẽo, khiến người đứng trong đó sinh ra cảm giác trời đất bao la, chỉ mình ta côi cút. Trong lòng Bách Nhĩ vừa động, tay liền khẽ vuốt con thú trắng dưới thân, sự ấm áp dưới bàn tay nói cho y biết, dù ở dị thế này, y cũng không chỉ có một mình.

Đồ đưa Bách Nhĩ tới một hang động bên cạnh thác nước, trải da thú ra, để bách Nhĩ ngồi xuống nghỉ ngơi, còn hắn thì xoay người đi ra ngoài, rất nhanh liền lấy về một đống củi dưới tuyết, nhóm lửa ở trong động. Bách Nhĩ nhìn hắn bận rộn cũng không đi qua hỗ trợ, mà là đứng dậy đánh giá hoàn cảnh nơi đây. Y phát hiện nơi đây là kẽ hở giữa mấy khối đá lớn, không gian không lớn, nhóm lửa lên cũng không còn bao nhiêu

chỗ, nhưng bởi vì bên ngoài có một khối đá nghiêng chống đỡ, cho dù là mùa mưa hay nước chảy từ thác nước cũng không hắt vào, vì thế rất khô ráo, lại có thể tránh gió, ngay cả rêu cũng không mọc.

"Sao ngươi tìm được chỗ này?" Chú ý tới lớp cỏ khô ở trong góc, có dấu vết người ngủ, Bách Nhĩ hơi tò mò.

"Lúc luyện công dưới thác nước thì tình cờ phát hiện." Đồ nhặt tấm da thú trên mặt đất Bách Nhĩ không ngồi, trải lên cỏ khô, sau đó ôm eo Bách Nhĩ từ phía sau, vừa hôn lên tai y, vừa thờ ơ đáp "Hồi đó bị tụi Nguyên làm phiền vô cùng, không muốn trở về, nên ngủ luôn tại đây…"

Cảm nhận sự vội vàng của hắn, còn có vật cứng cọ xát phía sau, Bách Nhĩ cũng hơi động tình, y đưa tay xoa lên gáy hắn, quay đầu cùng hắn hôn nhau…

Hai ngày sau, Bách Nhĩ mang theo Giác cùng Đằng rời khỏi bộ lạc Dũng Sĩ, để lại năm người Kỳ Hạ bảo vệ mấy đứa nhỏ. So với khả năng thích ứng mạnh mẽ của tụi nhỏ, Đồ lại biểu hiện không muốn rõ rệt hơn cả chúng, tiễn Bách Nhĩ tới tận đường ra vào sông. Nếu không phải Bách Nhĩ bảo hắn dừng lại, nói không chừng hắn đã tiễn tới bộ lạc Bách Nhĩ luôn rồi.

"Ta có thể dạy phương pháp tu luyện nội công cho người trong bộ lạc không?" Sau khi lải nhải vài lần, là phải chú ý an toàn, phải nhớ ăn cơm, phải mặc nhiều quần áo, những chuyện không quan trọng như thế, Đồ rốt cuộc mới nhớ tới chính sự.

Bách Nhĩ đưa tay chỉnh áo choàng da thú trên vai hắn, lại phủi hạt tuyết trên mái tóc ngắn của hắn, mới nói "Ngươi muốn dạy thì dạy đi." Nói xong, y chợt xoay người, bước lên ván gỗ trượt băng mà Giác và Đằng đang chống, đúng là không hề nói nhiều lời vô nghĩa. Nếu đã lựa chọn tin tưởng thú nhân này, đương nhiên y sẽ tin tưởng tất cả quyết định của hắn.

"Bách Nhĩ!" Thấy tấm ván trượt băng dần đi xa, Đồ đột nhiên hít sâu, gọi to một tiếng, một xúc động mãnh liệt cổ động hắn, khiến hắn nhất định phải nói gì đó "Bách Nhĩ, ta… ta cảm thấy ngươi chính là á thú đẹp nhất."

Bách Nhĩ nghe vậy liền sửng sốt một lát, sau đó nở nụ cười, nhưng không quay đầu lại, chỉ đưa tay lên vẫy, ý bảo y biết rồi. Y biết thú nhân này muốn nói cái gì, tình thâm ý trọng, làm sao có thể nói hết, nên chỉ còn lại một câu khen ngợi bình thường tựa như không có gì liên quan này.

Mà Đồ vẫn đứng bên bờ lại ảo não nắm tóc, hắn cảm thấy lời này không phải là điều mình thật sự muốn nói, thế nhưng lại tìm không được từ nào có thể biểu đạt sát suy nghĩ trong lòng mình, quay đầu đối diện với nụ cười cổ quái trên mặt Nguyên, hắn hỏi "Ngươi hiểu lời nói của ta là có ý gì hả?"

Nguyên lập tức ngừng cười, gật đầu "Thủ lĩnh nói Bách Nhĩ là á thú đẹp nhất." Thủ lĩnh, sự thật chứng minh, mắt nhìn của ngươi thật không giống những người khác.

Đồ nhíu mày, rất không hài lòng đối với đáp án này, đương nhiên, cũng rất không hài lòng với Nguyên, người nói ra đáp án này, vì thế trong phút chốc, mặt hắn liền biến sắc "Xéo đi tập luyện cho ta."

145. Chương 145: Truyền Thuyết Tà Linh

Lạch cạch hai tiếng, hai khối xương tròn màu trắng có vết nứt kỳ quái màu đỏ như máu rơi xuống đất, Cát vu quỳ rạp trên mặt đất, nghiêm túc nhìn một lát, sau đó nhặt lên, chạm trán xuống đất, hướng về phương Bắc lẩm nhẩm đọc một hồi, sau đó đứng thẳng dậy, ném miếng xương xuống đất, cứ như thế lặp lại mấy lần.

"Không thể chiến đấu, máu chảy, không quay về." Sau một lúc lâu, Cát vu thu miếng xương tròn lại, run rẩy đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn Tát và thủ lĩnh các bộ lạc khác cùng nhau đến đây.

Trong nhà đá là không gian yên tĩnh. Những cuộc chiến trước đây của các bộ lạc đã là chuyện của rất nhiều rất nhiều thế hệ trước, mà nguyên nhân vẫn là vì á thú. Trên thực tế, giữa các thú nhân không thích tàn sát lẫn nhau, bởi vì số lượng bọn họ vốn không nhiều, mỗi ngày vì sinh tồn cũng đã đủ cho họ bận rộn, làm gì còn sức lực và thời gian lãng phí trên trận chiến cùng bộ lạc khác. Cho nên một chức trách khác của tộc vu, đó là đoán lành dữ trước trận chiến đã lâu rồi không ai dùng tới, không chỉ phương pháp, mà ngay cả dụng cụ đều gần như thất truyền, thí dụ như Cốc vu của Đại Sơn, bộ lạc lớn nhất ở Trung bộ cũng chỉ nghe

nói qua, chứ bản thân ông cũng không biết. Không ai ngờ rằng Cát vu còn bảo tồn bộ dụng cụ này, thậm chí có thể thực hiện nghi thức bói toán không sai một điểm nào.

"Chiến tranh vĩnh viễn không thể tiêu diệt." Đối mặt với sự kinh ngạc của Cốc vu, Cát vu lãnh đạm trả lời "Ngươi không biết bói toán, mà chỉ biết thảo dược, thì không thể tiếp tục xưng là vu nữa."

Giống như Cốc vu từng nói, tính tình của Cát vu rất cổ quái, thích nghiên cứu một vài thứ kỳ lạ, từ trong những lời này là có thể nhìn ra, thật ra ông ta vẫn dốc hết sức để khôi phục lại năng lực của vu trưởng thời xưa.

"Dù sao hiện tại ta cũng không còn làm vu trưởng nữa." Đối với lời nói của Cát vu, Cốc vu mở tay, khuôn mặt tỏ vẻ không quan trọng. Ông cũng chỉ thích thảo dược thôi, còn mấy thứ lẩm bẩm thần bí đó lại không cứu được người, làm ra có ích lợi gì chứ.

Nghe thấy lời này của Cốc vu, khuôn mặt Cát vu vốn còn lộ ra vẻ khinh miệt lập tức vắng lặng đi, bởi vì hiện tại ông cũng không còn làm vu trưởng nữa. Bộ lạc Bách Nhĩ căn bản không cần vu trưởng, họ có văn tự của riêng mình, hơn nữa có rất nhiều người biết đọc biết viết, nhất là trẻ con. Họ còn biết thảo dược, biết nối xương, biết xử lý miệng vết thương, cũng không cần xương của đằng vân thú và máu của vu trưởng nữa. Mà trong mắt ông, điều quan trọng nhất khi làm vu trưởng, đó là chỉ có mình ông biết bói toán, thế nhưng bọn họ lại muốn mượn ý chỉ của thần thú để khiến các bộ lạc khác dâng lên sự kính sợ trong lòng, càng thêm kiêng kị với Ưng tộc phương Nam, để khi mùa mưa đến có thể đồng tâm hiệp lực đối phó với địch nhân. Đương nhiên, tuy cảm thấy chức trách, năng lực của mình bị sỉ nhục, thế nhưng ông không phản đối khi làm như vậy. Bởi vì mấy tên Ưng tộc kia rất đáng chết, có điều ông không làm theo lời Tát và Bách Nhĩ, chỉ cần tỏ vẻ, mà là nghiêm túc làm theo phương pháp bói toán ghi trên bản đất sét, đáp án cũng là từ trong bói toán mà ra, chứ không phải lời nói vô căn cứ của ông.

Mùa tuyết rơi không thể tấn công thảo nguyên phương Nam, thật ra không cần bói, chỉ cần hỏi các thú nhân tới từ thảo nguyên phương Nam là có thể biết. Vừa vào mùa tuyết rơi, thảo nguyên có rất nhiều bão tuyết, đừng nói là thú nhân chưa từng tới thảo nguyên, mà ngay cả người bản địa vừa bị bão tuyết cuốn vào cũng sẽ không phân biệt được hướng ra, sống ở bên ngoài, rồi bị giá rét, đói khát mà chết. Cho nên, thảo nguyên nuôi thú ăn cỏ phát triển khá nhanh là bởi vì mùa tuyết rơi họ không thể ra ngoài đi săn. Mà thủ lĩnh các bộ lạc khác lại không biết rõ chuyện này, nên họ chỉ cảm thấy Ưng tộc đã đứng trên đầu, nhất định phải phản kháng lại. Thế nhưng nếu bỏ qua dịp này, mùa tuyết rơi qua, họ lại phải bắt đầu bôn ba vì sinh tồn, tâm tư đối phó với Ưng tộc phỏng chừng cũng nhạt đi, cho nên tất yếu phải làm họ dâng lên cảm giác nguy hiểm trong lòng, mới có thể hợp tác tiếp.

"Vu trưởng, xin ông hãy bói tiếp, vậy Ưng tộc sẽ tới lúc nào, tấn công bộ lạc nào?" Tát đánh vỡ trầm mặc, mở miệng thỉnh cầu.

Thủ lĩnh các bộ lạc khác đã bị bầu không khí thần bí trong nhà đá làm cho khiếp sợ, trong lòng cũng nảy sinh cung kính, lúc này chẳng ai dám thở mạnh ra. Bách Nhĩ khoanh tay đứng gần cửa sổ, cách tấm rèm da thú, nghe tiếng nói chuyện cách vách truyền tới, sắc mặt khó đoán.

Sau khi tiếng ném xương xuống đất vang lên, giọng nói của Cát vu lại phát ra "Vào lần trăng tròn thứ ba của mùa mưa, tà linh cánh đen sẽ che lấp mặt trời, các thú nhân tàn sát lẫn nhau, máu chảy nhuộm đỏ ao hồ, sông suối, còn có tường cao và mặt đất được xây bằng đá..." Trong giọng nói của ông tràn ngập thê lương trách trời thương dân, nhưng khi nói tới một câu cuối cùng, ông đột nhiên ngừng lại, khiến người khác hoảng sợ.

Môi Bách Nhĩ khẽ nhếch lên, hạ mí mắt xuống, mang theo ý tứ không rõ. Nếu nói ao hồ, sông suối, thì nơi khác mà chẳng có, thế nhưng tường cao và mặt đất xây bằng đá, ngoại trừ tường thành của thú nhân phương Nam, thì chỉ có ở bộ lạc Bách Nhĩ. Cho nên sau khoảnh khắc ngắn ngủi im lặng, bên ngoài lập tức nổ tung, mãi cho đến khi Tát đưa bọn họ ra ngoài mới yên lặng lại, dĩ nhiên là đi thương lượng biện pháp ứng phó.

"Đa tạ vu trưởng." Cảm thấy có người nhấc rèm da thú lên, đi vào, Bách Nhĩ xoay qua, cúi người hành lễ với đối phương.

Cát vu thản nhiên nhận lấy.

"Tà linh cánh đen sẽ che lấp mặt trời, các thú nhân tàn sát lẫn nhau, máu chảy nhuộm đỏ đại lục Vô Khôn, ngày thú nhân tận thế đã đến." Lúc Bách Nhĩ định rời đi, Cát vu chợt lên tiếng "Ta không có nói sai. Trên bản xương cổ nhất của thần thú đã ghi lại như thế."

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, xoay người nhìn về phía lão nhân đầy nếp nhăn trên mặt.

"Tà linh chiếm cứ cơ thể của đồng bạn chúng ta, hắn biết chúng ta sẽ không biết, hắn biết chúng ta sẽ không biết." Cát vu không hề né tránh cái nhìn của Bách Nhĩ, tiếp tục ngâm nga nội dung trên bản xương của thần thú "Hắn dùng đá chế tạo ra vũ khí có thể giết chết mãnh thú, dùng gỗ để làm ra quái vật chở người và con mồi, hắn có thể khiến kẻ yếu đuối trở nên mạnh mẽ, cũng có thể biến kẻ mạnh mẽ trở thành nô bộc…"

Bách Nhĩ trầm mặc.

"Từ sau khi nhìn thấy đoạn văn tự này, ta liền vẫn muốn tìm ra tà linh, phải trừ bỏ hắn trước khi hắn tạo thành nguy hại cho thú nhân. Nói cho ngươi điều này, không phải muốn nhận được sự tha thứ của ngươi, bởi vì ta không cho rằng mình đã làm sai. Nếu thần thú vì chuyện này mà trừng phạt ta, vậy người cũng đã trừng phạt rồi. Thế nhưng ta không hề nghĩ tới tà linh kia lại xuất hiện ở phương Nam." Nói tới đây, Cát vu thở dài một hơi, trong giọng nói tràn ngập vô lực đối với vận mệnh.

"Tôi hiểu rồi." Dù cho y cũng không tán thành. Mỗi người đều có điều muốn bảo vệ của riêng mình, giết chết nguy hiểm khi chúng còn trong trứng nước, đây là biện pháp rất nhiều người lựa chọn, thế nhưng khi y trở thành đối tượng bị chém giết đó, kể cả y có hiểu cũng sẽ không cảm thấy thoải mái đi chút nào. Đây chính là bản tính của con người.

"Cảm ơn ngươi đã tình nguyện giúp thú nhân." Trên mặt Cát vu chợt lóe sự quẫn bách, nhưng lời nói ra lại rất bình tĩnh, khiến người ta không cảm nhận được cảm xúc thay đổi của ông. Trên thực tế, nói nhiều như vậy, lời ông muốn nói nhất cũng chỉ có câu này.

Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, sau đó y cười "Họ là người nhà của tôi, còn có bằng hữu của tôi." Cho nên, không cần người bên ngoài nói cảm ơn. Nói xong, y lại khách khí hành lễ, rồi xoay người đi ra ngoài. Lại không biết rằng sau khi nghe câu cuối cùng của y, trên mặt Cát vu lộ ra nụ cười sâu, chân thành hiếm thấy.

Mà các mặt khác, Tát cùng thủ lĩnh các bộ lạc khác đã bàn bạc xong, vào lần trăng tròn trước thời kỳ mưa nhiều nhất của mùa mưa sẽ tập hợp lại, tới lúc đó cùng nhau chống lại Ưng tộc. Còn bộ lạc Dũng Sĩ đương nhiên là do Bách Nhĩ thay mặt. Có bộ lạc Dũng Sĩ gia nhập, các bộ lạc khác tất nhiên sẽ càng tin tưởng hơn.

"Có thể tiết lộ tin này cho Mạc rồi." Sau khi tiễn thủ lĩnh các bộ lạc khác rời đi, trên đường trở về, Bách Nhĩ đột nhiên nói.

Bước chân của Tát dừng lại, quay đầu nhìn Đào Đào đứng cách gã cũng không xa không gần, trầm mặc một lát, gã mới nói "Có lẽ hắn biết phân rõ nặng nhẹ…" Gã hiểu tin tức Bách Nhĩ nói là chỉ tin giả các bộ lạc liên minh với nhau sẽ tấn công đế quốc thú nhân vào thời kỳ mưa nhiều nhất.

"Hi vọng như thế." Bách Nhĩ âm thầm thở dài, trong mắt lại khó nén thất vọng "Ta ngược lại tình nguyện phiền toái chút, là từ khách thú bên kia nhúng tay vào." Lại có ai không tình nguyện trong bộ lạc thanh tĩnh, yên bình, một tên gian tế cũng không có chứ.

Tát biết nếu Mạc đi lầm đường, người khổ sở nhất sẽ là ai, cho nên gã cũng không tiếp tục đề tài này, mà là hỏi "Ngươi còn muốn tới bộ lạc Dũng Sĩ?" Rõ ràng gã là huynh đệ tốt nhất của Đồ, nay lại vì trách nhiệm mà không thể mỗi người một phương, ngẫm lại liền cảm thấy tiếc nuối.

Bách Nhĩ khẽ gật đầu, mặt lại hơi nóng lên, cảm thấy chính mình thế nhưng cũng bắt đầu trở nên nhi nữ tình trường, không tách ra bao lâu đã nhớ nhung rồi.

"Ngươi có từng nghe về truyền thuyết thú quả chưa?" Y ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài.

"Ừ." Tát đáp, sau đó mới nhận ra dụng ý khi Bách Nhĩ hỏi cái này "Ngươi muốn đi tìm thú quả cho Chiêu biến hóa?"

"Ta muốn thử xem." Bách Nhĩ gật đầu, lại bổ sung "Chờ sau chuyện của Ưng tộc mới tính."

Tát lại khẽ động trong lòng "Tới lúc đó, ta đi cùng các ngươi." Gã thật sự không thích làm thủ lĩnh, chờ giải quyết xong Ưng tộc, liền gỡ bỏ trách nhiệm này, đi khắp nơi mới là tự tại.

Ở chung thời gian không ngắn, Bách Nhĩ cũng biết tính cách của gã, nghe vậy y liền bật cười, lại có chút áy náy, quay đầu nhìn Đào Đào đi theo như cái bóng ở sau "Nhưng Đào Đào cũng phải mang theo?"

Tát nghẹn lời, đột nhiên cảm thấy câu hỏi này hơi khó trả lời. Bách Nhĩ cười to. Đào Đào không rõ lắm mà nhìn về phía hai người, chỉ mơ hồ nghe thấy tên mình được nhắc tới, còn cụ thể họ nói cái gì, y lại nghe không rõ.

146. Chương 146: Những Tên Gian Tế Kia

Thời điểm mùa tuyết rơi sắp chấm dứt, nội dung Cát vu xem bói cùng với tin tức các bộ lạc ở rừng rậm Lam Nguyệt sắp liên minh với bộ lạc Dũng Sĩ, tấn công Ưng tộc vào thời kỳ mưa nhiều nhất đã lan đi nhanh chóng, khiến các bộ lạc với vẻ yên bình bên ngoài đều nổi dậy sóng ngầm.

Tát nhìn Đào Đào đang ngồi nặn đất sét tạo thành đồ gốm ở cách gã không xa, vốn định không nói gì, kết quả vẫn là không nhịn được "Trong khoảng thời gian này, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đi theo bên ta, đừng không có việc gì cũng chạy lung tung khắp nơi."

Đào Đào đang làm việc rất chăm chú, một hồi lâu mới phản ứng lại là Tát đang nói với mình, khiến y không khỏi mờ mịt ngẩng đầu "Ta đâu có chạy lung tung khắp nơi đâu." Thật ra hiện tại đã không còn á thú nào đến lấy lòng Tát, tiếc là Tát chưa bao giờ nói với y không cần đi theo nữa, thế nhưng thật ra y cảm thấy thời gian đi theo Tát đủ để mình làm thêm nhiều đồ gốm hơn. Có điều y thật sự không dám mở miệng nói là sau này không đi cùng gã nữa, vì thế đành phải cứ để như vậy.

"Nói với ngươi thì ngươi nghe đi, học đâu ra cái kiểu cãi lại thế." Tát không kiên nhẫn quát lên, thật ra trong lòng lại có chút chột dạ. Mỗi ngày gã đều mang theo á thú này đi khắp nơi, lại không lấy người ta về làm bạn đời, quả thật có chút không thể nào nói nổi. Mà chuyện phải đổi thành á thú khác gã đã mặc kệ từ lâu rồi. Thật ra nếu Đào Đào từ chối, gã cũng không thể tránh được. Thế nhưng Đào Đào lại rất hiền, vì thế gã cứ vui vẻ ăn hiếp tiếp, đương nhiên để báo đáp lại, gã đã đưa Đào Đào vào phạm vi thuộc quyền quản lý của mình, ngoại trừ gã ra, thì không ai được phép bắt nạt y hết.

Đào Đào thấy gã mất hứng, cũng liền không hỏi nhiều, ừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu làm việc của mình. Mùa tuyết rơi không có việc, lúc Tát không cần đi ra ngoài tập luyện, Đào Đào liền phải đi theo gã, kể cả đứng ở trong nhà không làm gì hết cũng phải theo, những lúc rảnh rỗi này y sẽ thừa dịp làm vài thứ, mà Tát cũng sẽ không nói gì.

Mới đầu, y phản ứng như vậy khiến Tát thấy rất thoải mái, hiện tại càng ngày gã càng bực mình, nhưng lại không phát tác được. Một lát sau, Tát lại mở miệng, hơi chần chừ nói "Nếu ta không làm thủ lĩnh bộ lạc nữa, mà đi du ngoạn khắp đại lục như khách thú, ngươi còn đi cùng ta không?"

Thủ lĩnh tốt thế sao lại không làm? Tại sao muốn phiêu bạt khắp nơi như khách thú không có nhà để về? Đây là điều đầu tiên Đào Đào nghĩ đến khi nghe Tát hỏi vấn đề này. Khát vọng lớn nhất của y chính là có một gia đình ấm áp, yên ổn, sau đó có thể ăn no bụng, tốt hơn chút là lúc được ăn no còn có thể làm một vài chuyện mình thích, thí dụ như làm gốm vậy. Mà hiện tại, cuộc sống của y chính là như vậy, tuy những lúc nghĩ đến a phụ không được trải qua cuộc sống tốt đẹp này, y cảm thấy rất khổ sở, thế nhưng y đã rất hài lòng rồi. Cho nên, khi nghe Tát nói muốn bỏ cuộc sống này, y có chút không thể hiểu nổi.

Tát thấy y ngẩng đầu, lại cả buổi vẫn không đáp lại, gã có chút thất vọng. Dù cho gã biết nếu mang theo Đào Đào sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng cho mình, thế nhưng gã vẫn hi vọng sẽ có một người đối với mình như Bách Nhĩ đối với Đồ vậy, vô luận nảy sinh chuyện gì, đều thủy chung ở bên cạnh gã, dù cho không thể sánh vai cũng không sao cả.

"Nếu ngươi bảo ta đi cùng… ta nhất định sẽ đi cùng." Đào Đào có chút đau lòng mà trả lời. Đương nhiên y không muốn đi cùng rồi, mỗi ngày y chạy tới chạy lui cùng thú nhân này để làm cái gì chứ. Tiếc là đừng nhìn ngoại hình của y cao lớn, thô kệch, nhưng y là người có tâm tư rất *** tế, sự mất mát trong phút chốc

vừa rồi của Tát lại chính xác chạm mạnh vào tâm khảm của y, khiến y dù biết rõ đây là cơ hội tốt nhất để thoát khỏi đối phương, lại trơ mắt mà bỏ qua.

Lòng Tát vốn đã hơi nguội lạnh, đột nhiên nghe được câu trả lời của y, sửng sốt một lát, gã mới hiểu ra, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng xưa nay không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Đào Đào nhìn thấy, hai tai không hiểu sao lại nóng lên, y vội vã cúi đầu, giả bộ chuyên tâm làm việc, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nào còn vẻ hối hận khi mới nói xong lời lúc nãy. Khi đó y nghĩ, tuy thủ lĩnh nhìn vừa lạnh lùng vừa hung ác, nhưng thật ra gã cũng như các tiểu thú nhân, muốn được người ta dỗ dành, bản thân y không cần phải so đo với gã.

Cùng thời gian đó, một á thú quấn tròn quần áo vải bông trên người bị một á thú khác kéo vào trong rừng trúc, hai người phát sinh tranh chấp kịch liệt.

"A Chức, ngươi đừng ngu ngốc như thế, mấy người họ đều không làm, sao ngươi còn phải đi giúp đỡ tên Ưng chủ kia? Ưng tộc hiện giờ chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, đó cũng là điều chính đáng, ai bảo chúng giết nhiều tộc nhân của chúng ta như vậy." Giọng nói của á thú kéo người đi dồn dập khuyên bảo.

"Thế nhưng Địch nhà ta, còn cả Á đều đang ở trong tay Ưng chủ, sao ta có thể mặc kệ bọn họ được?" A Chức cười lạnh, gạt tay á thú đang khuyên mình ra "Các ngươi bỏ mặc bạn đời và hài tử của mình là chuyện của các ngươi, đừng cho rằng ta và các ngươi cũng như nhau."

"Chúng ta làm sao hả!" Nghe ra sự khinh thường và châm chọc trong giọng nói của y, á thú kia tức giận, nhưng lại lo dẫn người tới, cho nên y liền cố gắng đè thấp giọng nói lại "Ngươi cho rằng ngươi tốt hơn chúng ta sao? Ngươi có biết nếu ngươi báo cho Ưng chủ, bộ lạc này cũng sẽ như bộ lạc trước kia của chúng ta, lão nhân và thú nhân tàn tật sẽ bị giết chết, thú nhân biến thành thú nô, á thú bị bán tới những bộ lạc còn xa xôi hơn. Họ… họ thật là uổng công khi đã đối tốt với ngươi." Nói đến câu sau, á thú kia rất tức giận, giơ tay tát lên mặt A Chức, sau đó chỉ vào mặt y, mắng "Ngươi cho rằng Ưng chủ đến đây, tiêu diệt bộ lạc Bách Nhĩ xong, ngươi liền có thể cứu được Địch và Á của ngươi? Ngươi cứ nằm mơ đi, nói không chừng Địch và Á đều đã chết, đã bị Ưng chủ tra tấn đến chết từ lâu rồi. Ngươi còn muốn bị bán đi đâu nữa, ngươi còn muốn bị bán đi đâu hả… Nhưng ta không muốn thế… Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám làm chuyện ấy, ta nhất định sẽ báo với thủ lĩnh, ta nhất định sẽ…" Á thú càng nói càng tức, giơ tay lên muốn tát A Chức thêm cái nữa, thế nhưng khi nhìn lại gương mặt cố tỏ ra lạnh lùng thật ra đã đau khổ đến tận cùng kia, y lại không thể ra tay, cuối cùng chỉ đành oán hận đá cây trúc bên cạnh, sau đó xoay người nổi giận đùng đùng rời đi.

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng á thú kia nữa, A Chức mới đưa tay lên ôm mặt, vô lực quỳ xuống mặt đất, khóc nức nở không thành tiếng. Y không muốn hại người, nhưng y phải làm sao đây? Địch và Á của y… Địch và Á phải làm sao đây?

Hai người không biết nhất cử nhất động của họ đều đã bị người khác nhìn thấy. Tháp nhìn á thú quỳ gối thật lâu trong rừng trúc, trên vai đã phủ đầy hạt tuyết rơi, cảm thấy có chút bất ngờ. Mặc cho họ nghĩ như thế nào, cũng chưa bao giờ nghĩ tới A Chức, một A Chức thiện lương, chăm chỉ như vậy thế nhưng cũng là một trong những gian tế.

"Bên Đồ không phải cũng thu rất nhiều người bộ lạc phương Nam sao? Nói không chừng cũng có một vài á thú bạn đời của họ ở trong đó." Nghe hắn hồi báo, Tát sờ cằm, suy tư, sau đó quyết đoán hạ lệnh "Phái người liên hệ với Bách Nhĩ, bảo y tra xét ở bên đó một chút." Đối với Tát mà nói, bởi vì đã có chuẩn bị, nên mấy á thú kia có phản bội cũng sẽ không tạo thành thương tổn gì, thế nhưng có thể giảm bớt một vài nhân tố không xác định vẫn là tốt hơn.

Không ngờ chuyện tra xét lần này kéo dài tới khi mùa mưa đến, đúng là làm cho họ tìm ra một vài á thú bạn đời và người thân của mình trong đó, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bộ lạc đều hân hoan. Tuy trong đó không có bạn đời và hài tử của A Chức, thế nhưng trong mắt y ngoại trừ bi thương thì đã bắt đầu dần sáng lên hi vọng.

Mùa mưa đến, một thuyền vũ khí hắc thạch được chở từ đảo Dũng Sĩ tới bộ lạc Bách Nhĩ, không khí chiến tranh ngày càng nồng đậm. Lúc này các bộ lạc khác đã lục đục đi tới thung lũng, bắt đầu đi sớm về trễ tập luyện cùng bộ lạc Bách Nhĩ, người nào đó vẫn án binh bất động rốt cuộc không kiềm chế được nữa.

"Mạc, ta nghe có người nói, chúng ta muốn cùng các bộ lạc khác tấn công Ưng tộc, có phải là thật không?" Sau khi *** xong, Vi An nằm sấp trên ***g ngực của Mạc, thở gấp, hỏi.

Mạc vốn đang lúc có lúc không xoa tấm lưng trần của y, nghe vậy tay hắn liền dừng một lát, hỏi lại "Ngươi hỏi cái này làm gì?" Không phải Mạc không biết đám Bách Nhĩ có thành kiến với Vi An, chỉ là hắn cảm thấy bộ lạc mình tốt như vậy, lại không bạc đãi Vi An, sao Vi An có thể phản bội bọn họ. Nhưng không thể không nói, những lời này vẫn để lại bóng ma ở trong lòng hắn, khiến hắn vô thức trở nên mẫn cảm, tuy hắn thích Vi An, thế nhưng những lời không nên nói hắn chưa bao giờ nói ra cả.

"Là ta lo lắng cho ngươi mà, nếu đánh nhau, ngươi nhất định cũng phải đi. Ưng tộc kia lợi hại như vậy, lỡ ngươi xảy ra chuyện gì, thì ta phải làm sao?" Vi An vẫn cho rằng mình đã dụ được tên thú nhân ngốc nghếch này, nào biết hắn lại thận trọng như vậy, hai người đã kết thành bạn đời được thời gian dài như thế, nhưng y lại không hỏi ra được một điểm hữu dụng nào, ngay cả chuyện các bộ lạc liên minh tấn công phương Nam cũng là nghe các á thú khác thảo luận mới biết được. Ban đầu y còn lo sợ bộ lạc cố ý tung tin đồn, để thanh tra nội gián như lần trước, cho nên vẫn không dám có hành động gì, mãi tới khi nhìn thấy một lượng lớn binh khí hắc thạch được vận chuyển tới đây, y mới biết lần này e rằng là thật. Mùa mưa đã đến, cách thời gian họ định ra ngày càng gần, y không thể không lo lắng được.

Mạc nở nụ cười, sờ mặt y, nói "Đừng lo lắng, ta không sao đâu." Chỉ thế thôi, chứ không nói một câu liên quan tới chiến sự.

Vi An thầm oán hận trong lòng, nhưng y đã quen giả bộ tính tình dịu dàng như nước, lúc này cũng không thể phát tác, chỉ đành nhẫn nhịn cơn giận, tiếp tục nói bóng gió "Bộ lạc Dũng Sĩ dã man như vậy, nếu hợp tác với họ, họ đột nhiên muốn thôn tính bộ lạc chúng ta thì phải làm sao đây? Nghe nói họ đã nuốt hết mấy bộ lạc ven biển rồi, nên giờ mới hùng mạnh như thế."

Mạc nhíu mày, đẩy Vi An ra, bắt đầu mặc quần áo "Nếu Đồ muốn làm thủ lĩnh, Tát tuyệt đối sẽ không nói một câu mà cho hắn lên làm. Hắn cần gì phải tốn nhiều công sức như thế? Ngươi đừng có suy nghĩ lung tung suốt ngày. Nếu không phải Ưng tộc lấn tới trên đầu chúng ta, thì ai muốn đánh nhau chứ?" Lại nói tiếp, với tích cách của hắn thế nhưng lại tán thành chủ động tấn công Ưng tộc cũng coi như phá lệ một lần. Đây cũng là vì bộ lạc Đại Sơn bị tiêu diệt mà dẫn đến. Hắn ở bộ lạc Đại Sơn lâu như vậy, kết thành bằng hữu với rất nhiều người trong đó, thấy họ gặp nạn, đương nhiên không dễ chịu gì.

Tuy hắn không chịu nói gì hết, thế nhưng chỉ bằng một câu này cũng đủ khiến Vi An khẳng định mấy tin tức y nghe được là thật. Tính toán trong lòng, sắc mặt y lại càng trở nên dịu dàng, tiến gần tới, ôm lấy Mạc từ phía sau, điềm đạm nói "Bộ lạc trước kia của ta bị Ưng tộc tiêu diệt, nên ta vẫn luôn sợ hãi, ngươi đừng trách ta suy nghĩ lung tung."

Mạc nghe vậy liền mềm lòng, xoay người ôm lại y, vỗ nhẹ lưng y, dỗ dành "Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để ngươi lại rơi vào tay Ưng tộc đâu."

"Ừ, ta tin ngươi. Ngươi là thú nhân tài giỏi nhất trong lòng ta, kể cả Đồ, Tát gì đó cũng kém xa." Vi An chôn đầu trước ngực Mạc, khẽ nói, trong giọng nói tràn ngập ngưỡng mộ và tin cậy. Dù Mạc biết rõ mình không tài giỏi như y nói, nhưng nghe thế vẫn cảm thấy rất vui, sau đó hắn liền nghe Vi An nói tiếp "Ta nghe bọn họ nói, trước kia chỉ một mình người đã giúp được bộ lạc Đại Sơn vượt qua thú triều, đó có phải là sự thật không?"

Đột nhiên nhắc tới chuyện cũ, Mạc nhịn không được gãi đầu, có chút ngượng ngùng "Cũng không phải là một mình ta. Là nhờ vào trận pháp của Bách Nhĩ, nếu không sao mà giữ được." Mặc kệ nói như thế nào, trong chuyện đó, công lao của hắn vẫn là lớn nhất, chuyện này là sự thật. Cho nên khi nhắc tới, hắn ít nhiều vẫn có chút tự hào.

"Trận pháp? Trận pháp gì? Ngươi có thể làm cho ta xem không?" Vi An tỏ vẻ rất hiếu kỳ.

"Cái này..." Mạc nghĩ một lát, có chút khó xử "Cái đó phức tạp lắm, trong thời gian ngắn cũng không làm ra được đâu, với lại hiện tại làm ra cũng không có tác dụng gì."

Vi An không hề che giấu sự thất vọng trong mắt, lại còn cố tỏ ra gượng cười, bộ dáng như thể thấu hiểu lòng người mà nói "Không sao, không sao, sau này có cơ hội ngươi làm cho ta xem là được."

Thấy bộ dáng đó của y, Mạc nhất thời mềm lòng, buồn bực nắm tóc, sau đó nói "Hay là để ta vẽ ra cho ngươi xem. Đáng tiếc có vẽ ra, nhìn không được cũng chẳng có tác dụng gì. Nhưng mà đợi ta hỏi Bách Nhĩ đã, sau đó ta sẽ dạy ngươi làm như thế nào."

"Có thể chứ?" Trên mặt Vi An lộ ra biểu tình vui mừng, sau đó lại nhanh chóng ảm đạm đi "Nhưng mà, chắc Bách Nhĩ không đồng ý đâu. Nội công các ngươi luyện, y cũng không chịu dạy cho chúng ta." Sao có thể để Mạc đi hỏi Bách Nhĩ được, đây chẳng phải là y tự đi tìm đường chết ư?

"Không phải đâu. Vì lúc Bách Nhĩ luyện công xảy ra chuyện, sợ các ngươi cũng bị vậy, nên mới không dạy cho các ngươi." Mạc lắc đầu, tuy hắn không nghe lời Bách Nhĩ là không được cưới Vi An làm bạn đời, thế nhưng sự tôn kính và tin tưởng trong lòng hắn đối với Bách Nhĩ đã ăn sâu bén rễ, cũng không phải một hai câu của người khác là có thể dao động, dù cho hắn rất thích Vi An đi nữa.

"Phải không đó?" Vi An gượng cười, ánh mắt hơi buồn bã "Nhưng mà ta cũng muốn trở nên tài giỏi như Bách Nhĩ, như vậy sẽ không cần ngươi bảo vệ ta nữa, mà ta cũng có thể bảo vệ ngươi." Nghe y nói như thế, trong lòng Mạc cảm động không thôi, hắn ôm Vi An thật chặt "Bảo hộ á thú, còn là bạn đời của mình chính là trách nhiệm của thú nhân, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở về, sinh cho ta vài con thú con là đủ rồi. Ta không muốn ngươi gặp chuyện không may đâu." Nghĩ đến chuyện tê liệt toàn thân lúc trước của Bách Nhĩ, hiện tại Mạc chỉ nghĩ tới thôi đã thấy sợ hãi rồi.

Vi An cắn môi, suy nghĩ chuyển nhanh trong đầu, cuối cùng thở dài "Vậy ta không học nữa, nhưng mà mọi người cũng không thích qua lại với ta, ở nhà hoài ta chán lắm. Hay là ngươi ghi luôn cả phương pháp luyện công kia ra đi, lúc ta ở một mình có thể xem để giết thời gian, tới khi Bách Nhĩ muốn dạy chúng ta, ta sẽ không bị tụt xuống phía sau những người khác." Lời nói này của y có trăm ngàn chỗ hở, cũng biết mình không còn nhiều thời gian nữa, nên mới có chút chó cùng rứt giậu.

"Được." Mạc toàn tâm đối với y, cũng không nghĩ tới hướng khác, nhưng mà may là còn nhớ chuyện luyện công phải được Bách Nhĩ đồng ý trước đã, cho nên dù đáp ứng yêu cầu của Vi An, nhưng cũng không định ghi ra cái gì cho y trước khi đi hỏi Bách Nhĩ.

Nhưng mà có lúc hữu tâm lại thành vô tâm, lúc Mạc vẽ trận pháp, kinh lạc cơ thể người và ghi lại nội công tâm pháp xong, Vi An mang theo mấy thứ này, liền biến mất khỏi bộ lạc.

Trên thực tế, trận pháp chưa vẽ xong, một phần vì lâu rồi không dùng nên Mạc quên mất, tính đợi Bách Nhĩ về hỏi cho rõ. Còn kinh lạc cơ thể, mới chỉ vẽ đường đi ra, các huyệt lại không có đánh dấu, còn nội công tâm pháp, thật ra chỉ viết được có một nửa, bởi vì Vi An cứ đi qua đi lại trước mặt hắn, khiến hắn đang nghĩ chuyện này lại nghĩ sang chuyện kia, nên không có cách nào tập trung để viết, vì vậy cũng liền viết cho có lệ, thật ra là tính đợi mấy hôm sau dần dần bổ sung. Có thể nói ba thứ đó hiện tại cầm đi chẳng có chút tác dụng nào.

Nhưng mà chính ba thứ vốn chẳng có tác dụng gì lại khiến Mạc, một người có tấm lòng luôn ấm áp, dù cho đã trải qua thú triều và tộc nhân phản bội cũng chưa bao giờ nguội lạnh, lại trong một đêm mà trở nên rét lạnh hơn băng tuyết.

147. Chương 147: Vi An Biết Bay

Chuyện Vi An rời đi, thật ra Tát có biết. Hoặc là nói, là Tát cố ý thả người, nên y mới có cơ hội rời đi. Nhưng mà nghe được Tu miêu tả sơ qua quá trình lần theo dấu vết, vẫn khiến gã kinh ngạc.

Tựa như suy nghĩ của Viêm vậy, vô luận là Bách Nhĩ hay là Tát, họ đều nghi ngờ ngoại trừ lấy khói báo cho Ưng tộc biết vị trí cụ thể của bộ lạc, thì với sự yếu đuối của á thú làm sao có thể vượt qua rừng rậm nguy hiểm, để báo tin mình thu thập được cho Ưng tộc. Sự thật chứng minh, cho dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, họ vẫn là coi thường người Ưng tộc.

Vi An biết biến hình. Trong quá trình bị các thú nhân phô trương thanh thế đuổi bắt, ngay trước mắt mọi người, trên lưng y mọc ra hai cánh lớn màu đen, sau đó bay đi.

Cứ như vậy bay đi!

Tình huống đó có thể nói là chấn động vô cùng, các thú nhân có mặt đều choáng váng, căn bản không kịp phản ứng.

Biết biến hóa, nói cách khác Vi An thật ra là thú nhân? Nhưng sao y chỉ mọc cánh mà không biến thành hình thú? Nhưng nếu không phải thú nhân, thì sao lại có thể mọc ra cánh? Trừ Bối Mẫu, chưa từng nghe á thú tộc khác có thể biến hóa được. Không thể không nói, ngoài việc bị cái định luật nhân quả càng phân tích càng không rõ ràng này làm cho đau đầu, thì phần lớn các thú nhân còn cảm thấy có chút trái với lẽ thường và đáng thương cho Mạc.

"Nói với Mạc một tiếng đi." Trầm mặc thật lâu, Tát nói. Quan hệ của gã và Mạc rất tốt, lần này lợi dụng đối phương, trong lòng gã vẫn cảm thấy không thoải mái.

Có điều cảm giác không thoải mái này từ khi biết Vi An mang đi cái gì toàn bộ đều hóa thành hư không, người lãnh đạm như gã, còn chưa nhịn được mà muốn ra tay đánh cho tên bị sắc đẹp mê hoặc đầu óc kia một trận. Nếu không phải từ đầu tới cuối Mạc vẫn không đánh lại, mà ngay cả tránh cũng không, thì nói không chừng gã sẽ không kiềm chế được mình mà đánh cho hắn tàn phế luôn. Thế nhưng đối mặt với đồng bạn lộ ra nội tâm yếu ớt nhất trước mặt mình, chỉ cần là thú nhân, dù cho còn giận hơn nữa cũng không có khả năng tiếp tục ra tay.

"Ta muốn đi tìm y về." Đợi thật lâu lại không thấy có nắm đấm nào hạ xuống, Mạc đang ôm đầu cuộn mình trên mặt đất chậm dãi đứng thẳng dậy, sau đó lại ngã xuống đất, ánh mắt mờ mịt nhìn nóc nhà. Cho tới giờ, hắn vẫn không hiểu sao Vi An lại làm như vậy. Hắn đối với y còn chưa đủ tốt sao? Nếu không thích hắn, tại sao lại chủ động bày tỏ với hắn, thậm chí làm bạn đời của hắn? Cả đời này hắn đều dùng ý tốt để đo lường người khác, cho nên dù đến lúc này, trái tim bị thương, máu chảy đầm đìa, hắn vẫn không hiểu.

Cơn giận của Tát vốn đã hạ xuống, đột nhiên nghe thấy lời đó, gã không khỏi nổi giận nhấc chân đá bay Mạc ra ngoài. Đào Đào nhìn thấy, bị dọa đến run rẩy, lúc này y mới biết thủ lĩnh mà nổi giận đáng sợ biết bao nhiêu, đồng thời quyết định về sau càng phải ngoan ngoãn hơn, tuyệt đối không thể chọc giận con sói đen này.

"Ngay cả bạn đời của mình là thú nhân hay á thú cũng không phân biệt được, với ngươi mà có thể tìm được người trở về sao." Tát giận đến gân xanh trên thái dương nổi rõ hết lên, hận không thể đá thẳng tên ngốc này tới chỗ Bách Nhĩ, cho Bách Nhĩ xử lý. Đáng tiếc gã không đành lòng, gã sợ Bách Nhĩ sẽ đánh Mạc cho tàn phế luôn.

Mạc đỡ tường đứng dậy, nâng tay lau vệt máu chảy ở khóe miệng, mặt xám như tro tàn, nhìn Tát "Y là bạn đời của ta, dù y làm sai cái gì, ta cũng sẽ dùng hết sức mình để chịu trách nhiệm. Nếu y thật sự vì Ưng chủ mà phản bội ta, ta sẽ tự mình cắn chết y."

Tát giận dữ mà cười, chỉ tay vào Mạc, cả buổi lại không nói ra được. Mãi tới khi Mạc cúi người hành lễ với gã một cái, lúc xoay người muốn đi ra ngoài, Tát mới quát lên "Bắt lại cho ta."

Mệnh lệnh của gã vừa phát ra, Đào Đào theo thói quen liền tính đi làm, mãi tới khi nhìn thấy Sơn và Mông ra tay bắt lấy Mạc, y mới vội vàng dừng chân, âm thầm lau mồ hôi lạnh cho mình, cảm thấy thói quen này của bản thân thật không tốt chút nào.

"Ngươi muốn một mình tới phương Nam?" Chậm rãi đi đến trước mặt Mạc đã bị đè lại, Tát hơi cúi đầu, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn hắn "Ngươi muốn tự dâng mình tới tay Ưng chủ, sau đó để chúng tới uy hiếp ta, uy hiếp Bách Nhĩ hay là uy hiếp Đồ?" Nói tới câu sau, gã đã hơi nghiến răng nghiến lợi, đưa tay nắm lấy cằm Mạc "Ngươi muốn bắt chước Bách Nhĩ, thì cũng phải nhìn xem bạn đời ngươi chọn có được phần nào của Đồ hay không. Bị một á thú..." Trong phòng trở nên im lặng tới kỳ lạ, câu nói kế tiếp đột nhiên gã không nói nổi nữa, trong lòng lại phát cáu lên.

"Y rốt cuộc là á thú hay là thú nhân?" Sau một lúc lâu, Tát trầm tĩnh hỏi, trong giọng nói không hề mang theo tia lửa giận.

Đối với câu hỏi này, mọi người đều rất ngạc nhiên, thậm chí có cảm giác tò mò khiến cho việc này liền trở nên không còn nghiêm túc. Đáng tiếc chính Mạc cũng không biết. Bản chất tốt nhất để phân biệt á thú và thú nhân chính là có thể sinh con hay không, còn về phần biến hóa, đây vốn là một trong tiêu chuẩn phán đoán của họ thôi, thế nhưng hiện tại lại càng ngày càng không có cách nào để khẳng định.

Thấy phản ứng nghẹn lại của Mạc, Tát lập tức không nhịn được mà bật cười, trong lòng nào còn giận dữ nữa. Thực thế, lúc quyết định thả Vi An đi, có một vài bí mật không thể tiếp tục giữ kín nữa. Sinh hoạt trong bộ lạc lâu như vậy, sao có thể không biết gì về trận pháp và nội công, nếu Ưng chủ kia không phải đến từ dị thế như Bách Nhĩ, như vậy kể cả Vi An có đem mấy thứ đó về cũng vô dụng, mà nếu Ưng chủ đúng như Bách Nhĩ dự đoán, cũng là một tà linh đến từ dị thế, thì tin rằng chỉ cần dựa vào hai cái tên cùng cách sử dụng trận pháp và nội công liền có thể đoán ra được bên trong bọn chúng có một người có lai lịch giống như Bách Nhĩ. Cho nên, trong mắt gã, Mạc không vẽ xong mấy thứ kia cũng chẳng quan trọng, gã giận là vì Mạc lại ngu ngốc như thế.

Thế nhưng, mặc kệ trong lòng gã nghĩ như thế nào, tự dựng phá lên cười đều không thích hợp, nhìn phản ứng của những người khác là có thể hiểu. Biểu tình trên mặt của Sơn và Mông đều rất vặn vẹo, chắc là cũng muốn cười nhưng lại cảm thấy có chút đồng tình với Mạc, đương nhiên nhiều hơn là giận hắn không biết phân biệt, ngược lại là Đào Đào cảm thấy rất khó hiểu, dù có thế nào cũng nghĩ không ra Tát đang cười cái gì. Mà phản ứng của mỗi một người họ lại làm cho Mạc đang mất *** thần càng thêm thê lương, đau buồn.

Ho nhẹ một tiếng, Tát nhanh chóng thu nụ cười, lại trở nên nghiêm khắc "Nhốt hắn lại, lúc nào hiểu ra thì thả." Mạc là một người dùng cơ bắp, có đôi khi nói không nghe, ngoại trừ áp dụng biện pháp mạnh thì không có cách nào khác. Tát không muốn mình bị người ta uy hiếp, càng không hi vọng một ngày nào đó tất yếu phải lựa chọn giữa bằng hữu và an nguy của bộ lạc.

Mạc im lặng cúi đầu, không có phản kháng.

Mãi đến khi ba thú nhân rời đi, Tát mới thả lỏng, nhìn Đào Đào, hỏi "Á thú chỗ các ngươi cũng có thể biến hóa?" Trên thực tế, gã là muốn hỏi Đào Đào có biến hóa được hay không.

"Chắc là… không thể." Nếu hắn hỏi lúc trước, Đào Đào sẽ trả lời rất chắc chắn, thế nhưng sau chuyện của Vi An, y cũng không dám xác định "Ta chưa bao giờ nghe thấy."

Từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân cẩn thận đánh giá á thú có ngoại hình hơi thô kệch này mấy lần, nhìn tới khi Đào Đào bắt đầu sởn tóc gáy, Tát mới lại hỏi "Vậy có á thú hay thú nhân chỉ có thể mọc ra móng vuốt hay là đuôi không?"

"Chưa… chưa thấy qua." Đào Đào lắc đầu, sau đó hiểu ra mà phản ứng lại, rồi vội vàng nói "Ta không biến ra được cái gì hết."

Tát ờ một tiếng, không tỏ rõ ý kiến với câu trả lời này, cũng không hỏi tiếp nữa. Thực tế, kể cả Đào Đào có thể biến hóa ra một bộ phận nào đó giống như Vi An, gã nghĩ mình cũng có thể chấp nhận.

"Ta thật sự là á thú, tuy ngoại hình không giống… á thú." Phản ứng của gã khiến Đào Đào bất an, nhịn không được lại nói một câu nhấn mạnh. Nếu y có thể biến hóa, dù không phải thú nhân, y cũng sẽ dùng chính mạng sống của mình để bảo vệ a phụ, chứ không phải để a phụ bảo vệ mình. Đáng tiếc, tuy trong các á thú, y được xem là có sức lực, thế nhưng trước mặt thú nhân lại chẳng làm được cái gì.

Bộ dáng nghiêm túc biện giải của y thoáng mang theo bi thương khó nén, khiến Tát đột nhiên hơi đau lòng, nhịn không được đến gần, đưa tay sờ mặt Đào Đào, cũng nghiêm túc trả lời "Ta biết. Ta tin ngươi." Nếu thần thú cũng khiến gã nhìn lầm như Mạc, gã sẽ tự hủy bỏ hai mắt của mình.

Cái đụng chạm dịu dàng mà đột ngột đó khiến Đào Đào hơi ngây ngốc, mãi tới khi Tát rút tay lại, xoay người bỏ đi, khôi phục lại bộ dáng thường ngày, y mới lấy lại *** thần như vừa mới nằm mơ, hoảng hốt cảm thấy lúc nãy chắc chắn là mình bị ảo giác, còn chuyện tìm đối phương để xác định, y lại không hề nghĩ đến.

148. Chương 148: Cách Chứng Minh Muốn Ăn Đòn

Rắc một tiếng, mộc thương trong tay Bách Nhĩ gãy thành hai đoạn, cùng nứt ra với nó còn có ngọn núi đá lởm chởm bên cạnh, khiến Đằng đến đưa tin và các thú nhân bộ lạc Dũng Sĩ đang rèn luyện phải hoảng sợ. Cách thật xa, Đồ liền cảm nhận được cơn tức giận tản ra từ người Bách Nhĩ, hắn vội vàng đi tới, quan tâm hỏi "Sao vậy? "

Sắc mặt Bách Nhĩ âm trầm, giọng nói lạnh lùng lên tiếng "Cái loại cây mục này có vót rồi cũng vô dụng, không cần cũng được." Nói xong, y ném hai đoạn mộc thương trong tay xuống đất, xoay người đi.

Đồ không dám nói mình hiểu rõ Bách Nhĩ hết mười phần, nhưng bảy tám phần thì lại có thể, hắn biết Bách Nhĩ tuyệt đối sẽ không vì một cây mộc thương không chắc mà tức giận bẻ gãy, tất nhiên là do chuyện từ trong bộ lạc rồi, vì thế hắn không lập tức đuổi theo mà là nhìn Đằng "Xảy ra chuyện gì?"

Đằng lau mồ hôi lạnh trên trán, kể lại một lần nữa chuyện của Mạc, đột nhiên hắn hiểu ra tại sao Tát giận như thế cũng không dám giao Mạc cho Bách Nhĩ xử trí, chỉ bằng một thương đầy sát khí vừa nãy của Bách Nhĩ thì Mạc nào còn mạng sống nữa. Đương nhiên hắn sẽ không biết trong mắt Bách Nhĩ, hành vi của Mạc không khác gì không nghe hiệu lệnh cộng thêm tiết lộ quân tình, kể cả đặc xá trọng tội, thì dù có là người thân thiết hơn nữa cũng khó tránh khỏi cái chết.

Nghe Đằng kể lại xong, bất ngờ là Đồ không nổi giận, ngược lại còn nở nụ cười. Vỗ vai Đằng, bảo hắn đi nghỉ ngơi, còn mình giao chuyện huấn luyện cho Long xong, liền đi tìm Bách Nhĩ.

Mạc cùng Giác là những người đầu tiên rời khỏi bộ lạc cùng Bách Nhĩ, ý nghĩa của họ đối với Bách Nhĩ không phải bình thường, nhất là khi vạch mặt với tộc trưởng, họ vẫn không chút do dự lựa chọn đi cùng y, sự khoan dung, độ lượng của Bách Nhĩ đối với họ liền trở nên vô cùng lớn. Nếu xét điểm này, Đồ còn phải lùi về sau một bước. Bởi vậy, đối với Duẫn Nặc, còn có Giác Mạc, thật ra Đồ vừa hâm mộ vừa ghen tị, giống như ban đầu mình nảy sinh tình cảm với Bách Nhĩ nhưng lại chưa nhận ra tâm ý của bản thân vậy. Dù cho lúc này Bách Nhĩ đã hoàn toàn thuộc về hắn, thỉnh thoảng hắn vẫn có cảm xúc phức tạp đó, nguyên nhân chỉ vì mình đã bỏ lỡ thời khắc ban đầu. Cho nên bảo hắn nói tốt cho Mạc là chuyện tuyệt đối không có khả năng, hắn còn chưa nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng đã là tốt rồi. Chẳng qua là hắn đau lòng cho Bách Nhĩ thôi.

"Có muốn ta bảo người đi trói tên ngu ngốc đó lại đây, cho ngươi giáo huấn hắn một trận không?" Lúc tìm thấy Bách Nhĩ ở bờ biển, y đang chỉ cho Tiêu Đồ và Húc luyện công, sắc mặt đã khôi phục bình thường. Nhưng Đồ biết trong lòng y vẫn còn để ý, nên hắn đi qua nói.

Bách Nhĩ sửa đúng tư thế đứng tấn cho Tiêu Đồ, rồi mới ngẩng đầu "Không cần đâu. Hiện tại thủ lĩnh bộ lạc là Tát, hắn đã xử lý rồi thì không tới lượt chúng ta nhúng tay vào." Đây là tôn trọng tối thiểu, kể cả đối với quyết định của Đồ, y cũng sẽ không tùy ý vung tay múa chân. Huống chi việc này cũng không nằm ngoài dự đoán của họ, y chỉ là thất vọng mà thôi. Là rất thất vọng. Y chưa bao giờ cho rằng tâm tính thiện lương, chất phác có cái gì không tốt, thế nhưng nếu loại thiện lương, đơn thuần không phân biệt tình huống này lại lấy an nguy của người bên cạnh làm cái giá phải trả thì chính là ngu dốt.

"Thế nhưng hắn khiến ngươi đau lòng." Đối diện với Bách Nhĩ, Đồ không biết phải an ủi như thế nào mới tốt, thiếu chút nữa liền không khống chế được mà hoá thành hình thú.

Nghe thấy lời hắn nói, Tiêu Đồ và Húc vốn đang chăm chú luyện công lập tức nhìn qua, quan tâm nhìn về phía Bách Nhĩ, không biết xảy ra chuyện gì.

"Không được phân tâm!" Bách Nhĩ quát khẽ, ánh mắt nhìn lại Đồ đã hơi dịu đi "Ta không sao." Cả cuộc đời sóng to gió lớn của y, loại người nào mà chưa từng thấy, chuyện gì mà chưa từng gặp, chút việc nhỏ đó mà đã có thể đả kích y, thì là quá coi thường y rồi.

Đồ vốn không muốn Bách Nhĩ tốn tâm tư với người bên ngoài, ngoại trừ mình và các con, thấy y như thế, hắn liền thuận theo mà mở lời "Vậy để Vi An rời đi như thế sẽ không khiến Ưng chủ cảnh giác mà không dám tới chứ?"

Bách Nhĩ hừ lạnh một tiếng, khẽ gật đầu với Ân đang ở bên cạnh trông nom thuận tiện giám sát hai đứa con trai của mình, sau đó xoay người rời đi. Đồ liền vội vàng đuổi tới.

"Có Vi An mang tin tình báo về, Ưng chủ sẽ không thể không đến được, cũng không dám không đến. Nếu không, đợi tới thời kỳ mưa nhiều nhất, gã sẽ bị rơi vào thế bị động." Đi dọc theo bờ biển một lát, Bách Nhĩ mới mở miệng "Chỉ là kế hoạch của chúng ta cũng phải điều chỉnh lại một chút." Lúc trước họ không ngờ rằng Vi An có thể trốn về phương Nam, chỉ cho rằng cùng lắm là dùng biện pháp họ không tưởng tượng nổi mà âm thầm truyền tin về, như vậy cũng chính là ngươi lừa ta, ta lừa ngươi, họ muốn xem ai mới là người

báo tin chính xác mà thôi. Nay Vi An trốn thoát, bày hết tất cả ra ngoài, ngược lại thì cảm thấy có chút phiền phức. Chỗ hỏng đó là tên gian tế kia không đạt tiêu chuẩn.

"Vi An kia là thú nhân, đúng là ngoài dự đoán của mọi người." Đồ nhịn không được mà cảm khái "Có điều làm bạn đời lâu như vậy, ngày qua ngày ngủ với mình, mà là thú nhân hay á thú cũng không phân biệt được, với sức quan sát tệ như vậy, thì Mạc nên cảm thấy may mắn vì Vi An không muốn lấy mạng của hắn đấy."

"Sao ngươi có thể xác định y là thú nhân?" Bách Nhĩ cảm thấy kỳ lạ mà hỏi.

"Có thể một lòng làm việc cho Ưng chủ, lại có cánh đen, Vi An chắc chắn cũng là người Ưng tộc. Ta nhớ Ưng tộc vì bảo vệ huyết thống cao quý, thuần khiết…" Nói tới bốn chữ này, trong giọng nói của Đồ tràn đầy châm chọc, bởi vì hắn đã từng gặp người Ưng tộc, hắn thật chẳng nhìn ra cao quý ở chỗ nào, một đám xấu muốn chết "… là sẽ không cùng người ngoại tộc kết thành bạn đời, thật ra cũng chính là không muốn có thú con pha tạp huyết thống của ngoại tộc. Vi An kia có thể tùy tiện *** với thú nhân, sau đó lại không chút do dự đào tẩu, hiển nhiên là vì biết chính mình không có khả năng mang thai, cộng thêm y có năng lực biến hóa, không phải thú nhân thì là gì?" Những lời suy luận này của Đồ đều xây dựng khi áp đặt Vi An vào thân phận Ưng tộc, hơn nữa cũng không chặt chẽ, có rất nhiều chỗ khiến người ta có thể phản bác. Nhưng có một điểm người khác lại không thể phản bác đó chính là trực giác của thú nhân. Có thể khẳng định nói như thế, chắc là hắn đã cảm thấy được điều gì. Thế nhưng Bách Nhĩ chỉ hơi nhíu mày, lại không nói gì, dù sao Vi An là á thú hay là thú nhân, điều này thật ra đã không còn quan trọng nữa.

"Với lại, giữa thú nhân và á thú, ngoại trừ có thể trực tiếp phân biệt bằng hai điểm là ngoại hình và biến hóa được hay không, thì thật ra còn một điểm nữa để phân biệt." Đồ nói tiếp.

"Điểm gì?" Bách Nhĩ thành công bị khơi mào lòng hiếu kỳ.

Trên mặt Đồ bỗng nhiên lộ ra tia cười ái muội, tới gần Bách Nhĩ, thì thầm bên tai y, Bách Nhĩ sửng sốt một lát, trên mặt lập tức hiện lên một màu đỏ, tức giận trừng hắn một cái. Đồ bị y trừng tới tim đập thình thịch lên, không khống chế được mà ôm chặt Bách Nhĩ, kéo y đến bãi đá ngầm bên cạnh. Hóa ra trong lúc vô thức, hai người đã đi tới bãi đá ngầm san sát kia, nằm xuống.

"Làm gì vậy? Đừng xằng bậy!" Bách Nhĩ bị động tác thình lình của hắn làm cho hô hấp hơi rối loạn, y vội vàng đẩy hắn ra. Giữa ban ngày ban mặt, lại ở ngoài mà tùy tiện động dục thì còn ra thể thống gì nữa.

"Ngươi không tin, ta làm cho ngươi xem." Trên mặt Đồ lộ ra biểu tình oan ức, đồng thời một cái chân đã chen vào giữa hai chân của Bách Nhĩ, bộ vị cứng rắn, nóng cháy khẽ cọ xát vào y.

"Ta không có nói là không tin." Bách Nhĩ cười khổ, đưa tay đẩy cái người tràn đầy dục vọng trên cơ thể mình ra. Sao y lại không tin, hồi trước, lúc còn ở bộ lạc Hắc Hà, y đã tự mình dùng tay, lúc tiết ra dịch thể liền hiểu rõ mình không phải là một nam nhân chân chính. Chỉ là y không ngờ, Đồ vậy mà cũng chú ý tới chi tiết nhỏ xíu như vậy, có thể thấy thú nhân này có bao nhiêu cẩn thận, hoặc là nói hắn để tâm tới y biết bao nhiêu. Mà Mạc và Vi An bên nhau lâu như thế, lại không hề phát hiện, nếu không phải do không hiểu gì về cơ thể á thú thì có nghĩa là hắn chưa bao giờ chạm vào Vi An, nhưng cũng có khả năng là Mạc quá chủ quan, hoặc là Vi An cố tình lảng tránh.

"Bách Nhĩ, ta muốn chúng ta làm một lần như ở sườn núi kia… chúng ta lại làm một lần như vậy, có được không?" Hô hấp của Đồ đã trở nên hơi ồ ồ, hắn cầm lấy cái tay đẩy mình của Bách Nhĩ, gần như cầu xin nói.

Nhắc tới chuyện đó, Bách Nhĩ lập tức đỏ mặt tới tận mang tai, khi ấy nếu không phải do bị cơ thể ảnh hưởng, sao y dám cùng một thú nhân giữa ban ngày ban mặt, ngay tại sườn núi làm ra loại chuyện đó chứ. Nhưng mà, không thể không nói, lúc ấy chỉ cảm thấy xấu hổ và bất đắc dĩ vô cùng thôi, nay nghĩ lại, đúng là có mùi vị khác biệt, khiến y không khỏi dâng lên cảm giác khác thường.

Thấy y tựa như có động tâm, sao Đồ không biết thừa cơ tiến lên, tay hắn hơi dùng lực, lật người y lại, sau đó sờ soạng tháo đai lưng của y ra. Bách Nhĩ lấy lại *** thần, cuống quít bắt lấy tay hắn, mặt nóng lên, quát nhẹ "Đây là chỗ nào, bị người ta nhìn thấy, chúng ta còn mặt mũi gì nữa?"

Đồ không dám ép buộc Bách Nhĩ, nhưng lửa tình đã bị nhen nhóm, cứ như vậy buông tay lại là điều không thể, vì thế một cái tay khác của hắn mò từ dưới vạt áo của Bách Nhĩ, sờ soạng lên ngực y, bóp núm vú đã

dựng thẳng kia, sau đó ấn xuống, vân vê chơi đùa, đồng thời thẳng lưng, đặt vật sưng to tiến vào rãnh giữa hai mông của Bách Nhĩ, mô phỏng động tác ***, cách vật liệu mỏng manh mà bắt đầu va chạm.

"Giao phối với bạn đời của mình cũng chẳng phải chuyện mất mặt, bị thấy thì sao chứ?" Ngậm lấy một vành tai của người phía dưới, Đồ thở hổn hển nói. Đây cũng là lời thật, nơi này không thể so với Đại Tấn ở kiếp trước của Bách Nhĩ, lễ giáo quy củ, nam nữ hoan ái đều vác trên lưng, cho dù là chuyện chính đáng của phu thê cũng không tiện nói ra miệng, huống chi là quan hệ giữa nam nhân và nam nhân. Còn nơi đây một khi đã thành bạn đời, nếu hưng phấn, hoặc là bầu không khí thích hợp, trường hợp *** trước mặt người khác cũng có, mà cũng sẽ không có ai cảm thấy không ổn cả "Còn có, tai của ta giờ thính lắm, có ai tới, ta sẽ nghe thấy ngay. Sẽ không để người khác thấy đâu." Hắn là thú nhân, tai mắt vốn đã rất nhạy bén, hiện tại lại luyện thành nội công, nên xét về khả năng nghe còn tốt hơn Bách Nhĩ một chút. Cho nên, ngoài miệng tuy nói bị nhìn thấy cũng không sao, nhưng trên thực tế hắn tuyệt đối sẽ không để những người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Bách Nhĩ.

Sau chuyện mật quả, Bách Nhĩ lại không có cách nào cự tuyệt hắn quá mức, lúc này cũng bị động tác của hắn làm cho dần dần động tình, nghe hắn nói như vậy cũng đành buông trôi bỏ mặc. Nhạy bén cảm nhận được y thỏa hiệp, trong lòng Đồ vô cùng vui mừng, ngẩng đầu nhìn chung quanh, sau đó nửa ôm nửa đẩy y di chuyển thêm vài bước vào trong bãi đá ngầm, sau khi xác định bóng dáng hai người đều được đá ngầm che khuất, hắn mới vừa gọi tên Bách Nhĩ vừa vội vàng kéo ngoại bào, áo lót, cúi đầu, hôn, gặm lên tấm lưng rắn chắc của y.

Lúc gió biển và ánh sáng nóng rực giống như nụ hôn của Đồ in dấu lên vai, lưng, Bách Nhĩ không khỏi run rẩy một chút, theo bản năng muốn xoay người lại, muốn kéo quần áo lên, lại bị Đồ ở phía sau dùng sức vừa phải ngăn cản. Vì không để toàn thân mình dán lên trên đá, Bách Nhĩ không thể không dùng hai tay chống đỡ, dẫn tới bắp thịt ở vai hơi gồ lên, phần eo lại thấp xuống, hiện ra độ cong duyên dáng, khiến đôi môi của Đồ si mê, lưu luyến hôn trên đó không ngừng.

"Xoay ta lại." Đập vào mắt tất cả đều là đá trắng, cơ thể của mình lại lộ hết ra trước mắt một người khác, Bách Nhĩ cảm thấy hơi mất tự nhiên, y nhịn không được mở miệng.

Đồ không đáp lại, bàn tay mê luyến vuốt ve qua lại cơ thể trước mắt này, từ cổ tới ngực, sau đó tới bụng… Môi của hắn cũng chậm rãi đi xuống, từ xương sống đi thẳng tới cặp mông gồ lên, sau đó tách hai cánh mông ra, liếm lên bí huyệt khép chặt.

Cơ thể Bách Nhĩ cứng đờ, sau khi ý thức được đối phương đang làm cái gì, đôi chân vốn duỗi thẳng, cứng chắc không khỏi hơi mềm nhũn đi, không khống chế được mà gấp đầu gối lại, đặt lên tảng đá ở dưới, để chống đỡ cơ thể mình.

"Đồ, đừng như vậy…" Cái trán nóng cháy dán lên đá ngầm lạnh lẽo, Bách Nhĩ thò tay bắt lấy bàn tay to, thô ráp đang khi có khi không nắm lấy bộ vị của y, một tay còn lại quặt ngược ra sau, túm lấy mái tóc ngắn của Đồ, cũng không nói rõ là rốt cuộc muốn hắn rời đi hay là muốn cho hắn tiếp tục.

Dưới sự chăm sóc ân cần của đầu lưỡi và ngón tay, cửa động mê người kia rốt cuộc từ từ trở nên mềm mại, nóng bỏng, ẩm ướt, tản ra mùi hấp dẫn. Đồ vội vã đứng lên, lấy dục căn hùng vĩ vốn đã sưng đến phát đau của mình, sau đó trong tiếng kêu rên đè nén của Bách Nhĩ khiến hắn say đắm kia, mà chậm rãi đưa vào.

"Nhanh lên!" Bách Nhĩ bị động tác chậm chạp, nhẹ nhàng của hắn làm cho trong lòng như bị mèo cào, cơ thể vội vã khao khát, cũng chẳng quan tâm dáng vẻ mình như thế nào nữa, mà mở miệng thúc giục.

Đồ được như ý, liền khẽ cười, không cố gắng kiềm chế mình nữa, một tay cầm lấy cái eo thon, rắn chắc của người dưới thân, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, liền bắt đầu quá trình tùy ý rong ruổi. Đồng thời một tay còn lại cũng không quên an ủi dục căn đã dựng thẳng của Bách Nhĩ, mãi tới khi hai người đồng thời lên cao trào.

Nằm sấp trên người Bách Nhĩ, đợi đến khi dư vị cao trào qua đi, Đồ mới rút phân thân ra, đưa tay sờ soạng lên huyệt khẩu giữa cánh mông hiện đang sưng đỏ với dịch thể hỗn độn, tạm thời không thể khép kín, sau đó hắn đưa hai tay ra trước mặt người vẫn còn hơi thở dốc, cười nói "Ngươi xem, khác nhau rõ ràng như vậy mà Mạc không nhìn ra, nếu nói Vi An kia không phải là thú nhân, ta sẽ không tin đâu."

Bách Nhĩ hơi mở mắt ra, liếc nhìn dịch thể một bên trắng đục, một bên trong suốt, đột nhiên y xoay người, nâng chân đạp thú nhân đang đắc ý vì phán đoán của mình được chứng minh qua một bên, sau đó đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo vào.

Đồ choáng váng một lát, liền nhanh chóng phản ứng lại, trong lòng thầm kêu không xong rồi, cuống quýt hóa thành hình thú, ngậm cái đai lưng ở trên mặt đá ngầm tới trước mặt Bách Nhĩ, sau đó vào lúc y buộc đai lưng, hắn liền ở bên cạnh cọ qua cọ lại lấy lòng.

Bách Nhĩ vốn không có nổi giận, thấy bộ dáng cẩn thận đó của Đồ, y nhịn không được nở nụ cười. Lúc Đồ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt y lại nghiêm túc đi, đưa tay xoa đầu con thú trắng, ánh mắt lướt qua đá ngầm, nhìn về mặt biển mênh mông.

"Chuẩn bị khai chiến đi!"

149. Chương 149: Ưng Chủ Và Vi

Hoàng cung, đế đô Đế quốc thú nhân, phương Nam.

Ngón tay trắng nõn, thon dài lấy mấy tấm da thú, cẩn thận lật xem. Trên tấm da thú đầu tiên vẽ mấy cái cục phân bố lộn xộn, tấm thứ hai có thể là vẽ cái gì đó trên cơ thể người, phủ đầy các đường cong và điểm đen lung tung, nếu không biết còn tưởng đây là con quái vật nào đó, tấm thứ ba là chữ viết như gà bới, xem cả buổi mới miễn cưỡng nhận ra vài chữ, đúng là chữ phồn thể.

Phì một tiếng, thiếu niên bật cười, khiến gương mặt vốn không tính là xuất sắc nháy mắt trở nên sinh động. Vi An đứng một bên lộ ra ánh mắt si mê, sau đó y lại hạ mí mắt che giấu đi, không dám để người kia phát hiện.

"Vi, đây là nội công ngươi nói rất lợi hại đó ư? Ngươi xác định có thể luyện ra nội lực?" Chỉ vô mấy cái chữ khó phân biệt trên da thú, vẻ mặt của thiếu niên không có lời để nói, vẽ cái kiểu này, gã có thể vẽ ra cả đống, còn giống hơn cái này nữa.

Không thể trách thiếu niên này nhìn không ra, tuy Mạc nhận biết không ít chữ, nhưng học viết chữ lại không được bao lâu, so với mấy tiểu thú nhân và mười mấy á thú sau này mới học còn kém hơn. Chữ phồn thể vốn khó viết hơn chữ giản thể, Bách Nhĩ lại không có thời gian dạy họ từng nét một, nên dẫn tới chữ hắn viết ra nếu không phải dư một nét hay thiếu một nét thì cũng là bên trái bên phải của một chữ cách xa nhau. Đừng nói là thiếu niên này, mà ngay cả bảo Bách Nhĩ đọc, phỏng chừng cũng tốn không ít công sức.

Vi An, không, thật ra phải gọi là Vi, y trầm mặc một lát, mới đáp "Có một á thú tên là Bách Nhĩ nhờ vào cái này mà trở nên tài giỏi như thú nhân."

"Có bao nhiêu á thú như vậy?" Nghe nói như thế, sắc mặt thiếu niên thoáng đứng đắn lại, hỏi.

"Một." Còn thú nhân, mặc dù Vi có thấy Mạc luyện công, thế nhưng rốt cuộc hắn có trở nên lợi hại hơn không, y lại không nhìn ra.

"Không đủ để e ngại." Thiếu niên cười, tùy tay ném mấy tấm da thú ghi nội công tâm pháp và vẽ kinh lạc qua một bên, lại chỉ vào tấm trận pháp "Thứ này ngươi nhìn có hiểu không?"

Vi lắc đầu.

"Vậy cho người thử một chút đi, nếu là giả, như vậy hai tấm kia cũng không có tác dụng gì." Thiếu niên ném tấm da thú đó cho một Ưng vệ đứng bên cạnh, Ưng vệ nhặt lấy tấm da thú liền vội vàng rời đi.

"Ngươi trốn về như vậy, còn mang theo mấy tấm vô dụng, ưm... làm cho chúng cảnh giác trong lòng, trận đánh này sẽ vất vả thế nào hả?" Nhìn vào gương mặt tuấn mỹ hiếm thấy ở Ưng tộc, thiếu niên nói như thế, mặc dù lời nói rất tức giận, nhưng trên mặt gã vẫn treo nụ cười bất cần đời.

"Thời gian không còn kịp rồi." Vi nói, trước mặt thiếu niên, y trở nên lời ít mà ý nhiều, hoàn toàn không có bộ dáng dịu dàng lại đầy lẳng lơ như khi ở bộ lạc Bách Nhĩ.

"Ta không trách ngươi, cho người chuẩn bị đi, ba ngày sau xuất phát tấn công bộ lạc Bách Nhĩ." Thiếu niên cười nói, mãi tới khi Vi nghe lệnh rời đi, mặt gã mới trầm xuống.

Nội công, trận pháp, mặc kệ có phải thật hay không, nhưng đều đủ để chứng minh, ở bộ lạc Bách Nhĩ có một người xuyên không tới như gã, chỉ là không biết vị đồng nghiệp xuyên không này rốt cuộc đến từ thời đại nào, năng lực ra sao. Lúc giao chiến chắc là có thể nhìn thấy, nếu không tệ, có thể thu nạp kẻ đó về. Có điều vừa nghĩ đến mấy tấm da thú với nét vẽ xấu xí cùng với đầy rẫy chữ viết sai kia, gã liền không khỏi nhíu mày lại, trong lòng dâng lên suy nghĩ: Vị đồng nghiệp này sẽ không phải là một tên dốt nát mê truyện kiếm hiệp đấy chứ?

Hồi tưởng miêu tả của Vi đối với bộ lạc Bách Nhĩ, so với các bộ lạc khác ở đại lục thú nhân, phát triển coi như nhanh hơn. Thế nhưng đối với một người xuyên không, ở cái nơi hoang dã chưa khai phá này, rõ ràng có thể thi triển bản lĩnh, lại chỉ làm ra được chút thành tích ấy, thì chính là vô dụng. Gã còn thấy xấu hổ khi nhận mặt với kẻ đó đấy.

Quét mắt nhìn cung điện hoa lệ được bài trí bằng da thú và vải dệt từ tơ nhện, nghĩ đến đế quốc thú nhân khổng lồ mình thành lập, thiếu niên nhất thời có cảm giác vô cùng đắc ý. Gã tới đây cũng chỉ ngắn ngủi mấy năm, có thể đạt được thành tựu như thế, cho dù là vài nhà chính trị lỗi lạc kiếp trước cũng không có khả năng làm được.

Hóa ra thiếu niên này giống Bách Nhĩ, vốn không phải người dân bản địa ở đại lục thú nhân, mà là một u hồn tới từ dị thế. Nơi gã ở ban đầu chính là Trung Quốc ở thế kỷ hai mươi mốt, một thời đại dân chủ tự do, tin tức bùng nổ, có các loại công nghệ cao, ô nhiễm môi trường, thực phẩm biến đổi gen và tội phạm đầy rẫy, cũng không thuộc về vị trí kéo dài Đại Tấn của Bách Nhĩ, dù cho chữ viết của họ có nét chung.

Thiếu niên tên ban đầu là Lý Vĩ, vốn là một thành phần tri thức phổ thông sau những năm tám mươi, có một công việc không thể gầy dựng sự nghiệp nhưng cũng không chết đói, trên không có cha mẹ, dưới không có vợ con, có thể nói là điển hình của một người ăn no cả nhà không đói bụng. Bởi vì ngoại hình bình thường, tính cách hướng nội, nên ngoài thời gian đi làm, gã gần như ở nhà, đọc tiểu thuyết, chơi game giết thời gian, còn là một người hâm mộ quân sự không hơn không kém, cũng từng nói bậy nói bạ về sự kiện lịch sử và thời sự trên diễn đàn quân sự. Tựa như chuyện đối đãi với tù binh, từ xưa đến nay không thiếu trường hợp chôn sống, giết chóc, lúc người khác mắng thống soái tàn bạo, vô đạo, thì gã lại cảm thấy đây là điều đương nhiên. Bởi vì tù binh phải ăn cơm, phải có người quản giáo, không cẩn thận liền bị cắn trả, thả không được, nuôi không xong, không giết quách đi thì có thể làm được gì? Người khác nguyền rủa gã có một ngày cũng bị chôn sống, giết chết, gã khinh thường người khác lòng dạ đàn bà. Nhưng mà một người sống lý trí đến gần như tàn nhẫn đó lại vì cứu một đứa bé rơi xuống sông mà đền mạng sống của mình vào, sau đó xuyên tới đại lục thú nhân này, chết lúc hai mươi tám tuổi.

Gã may mắn hơn Bách Nhĩ, xuyên vào con trai Lục của tộc trưởng Ưng tộc vì sinh bệnh mà chết khi còn chưa trưởng thành. Khi đó mặc dù Ưng tộc có móng sắc, cánh lớn, lông chắc, xem như bộ lạc khá hùng mạnh, nhưng cuộc sống trải qua lại không tốt lắm. Ban đầu gã còn cẩn thận che giấu, tỏ ra khiêm tốn, đến sau này lại dần dần bộc lộ tri thức bên trong mình ra, bởi vì có người cha làm tộc trưởng che chắn phía trước, cho nên không chỉ không khiến người ta hoài nghi, mà còn bởi vì cuộc sống của tộc nhân ngày càng tốt lên mà dần dần được họ tôn trọng. Tới khi tộc trưởng đi săn mà chết, gã cũng vừa vặn trưởng thành, bởi vì lúc trước có biểu hiện bất phàm, nên hợp lẽ mà được tôn lên làm tân tộc trưởng.

Ưng tộc là một chủng tộc đầy dã tâm, bởi vì họ có tập tính thích ăn ấu thú, địa bàn đi săn của họ căn bản chịu không nổi sức tàn phá của tộc mình, nên chỉ có thể dò xét lãnh địa của tộc khác. Tuy Lục biết tập tính này không tốt, thế nhưng ngay cả gã cũng không kiềm chế được sở thích này, cho nên chỉ có thể suy nghĩ theo cách khác để giải quyết. Vừa lúc, gã lên làm tộc trưởng không lâu liền gặp phải thú triều, toàn bộ thảo nguyên chỉ có bộ lạc bọn họ bởi vì an cư ở trên vách đá nên không bị tổn thất. Trong nháy mắt đó, thói quen được hình thành do nhiều năm phân tích thời thế lại phát tác, cục diện thảo nguyên thành công đánh thức mộng tranh bá ẩn giấu trong mỗi nam nhân. Vì thế mới có hành động thống nhất thảo nguyên sau đó. Trong mắt gã, một đế quốc lớn mạnh được thành lập vốn cần phải đổ vô số máu tươi và sự hi sinh, cùng với thủ đoạn cứng rắn, nên gã không có nảy sinh quá nhiều đồng tình đối với thú nhân tộc khác. Đương nhiên, điều này cũng là vì mỗi ngày gã đều bề bộn nhiều việc, vội vàng bành trướng, vội vàng quy hoạch và phát triển các mặt kinh tế, văn hóa của đế quốc, nên căn bản không có cơ hội nhìn tình trạng

sinh tồn của thú nhân ở tầng chót. Trong lòng gã, hành động của mình là đang giúp đại lục thú nhân phát triển, giúp cuộc sống của mọi người ngày càng tốt lên, không có gì là sai trái cả.

Sở dĩ gã thích thống nhất toàn bộ đại lục thú nhân, thành lập đế quốc, còn có một nguyên nhân rất quan trọng. Gã là một người dị luyến hoàn toàn, mà khổ là, trên đại lục này không có nữ nhân. Đối với mấy á thú đồng tộc kia gã thật sự không cương nổi, đến nỗi để cho thú nhân khác đè mình, thì lại càng không cần nghĩ tới. Thật vất vả mới có địa vị, lại không có nữ nhân, kể cả đổi một hoàn cảnh, đổi một thân phận khác, gã vẫn phải dựa vào tay của mình nghĩ tới khi trò chuyện với tụi con gái ở kiếp trước mà thủ ***, trong lòng buồn khổ thế nào, nghĩ là biết. Cho nên, chỉ có thể hóa đau thương thành sức mạnh, dồn hết tâm tư vào việc thành lập đế quốc, để dùng cảm giác thành tựu khi tranh bá bù lại tiếc nuối này.

Lúc Vi trở về thấy gương mặt gã tràn đầy vẻ đắc ý, trong mắt y không khỏi lộ ra biểu tình cưng chiều, nghĩ một lát, liền không đi quấy rầy gã, mà lẳng lặng đứng ở một bên, yên lặng chờ gã lấy lại *** thần.

Tuy rằng ngoại tộc đồn đại Ưng tộc vì bảo trì huyết thống thuần khiết sẽ không kết bạn đời với tộc khác. Nhưng trên thực tế, trong tộc vẫn tồn tại một số tộc nhân mà người ngoài không biết, họ là chủng loại lai tạp do người bản tộc và ngoại tộc sinh ra, nhân số rất ít, địa vị thấp kém. Trong bọn họ, á thú không có gì đặc biệt hết, chỉ là đẹp hơn so với á thú thuần tộc, thế nhưng thú nhân lại thuần túy là sáng tạo thất bại của thần thú, vừa không thể hoàn toàn hóa thành hình thú, vừa không có sức mạnh của thú nhân, ngoại trừ hình dáng xinh đẹp có thể giả làm á thú ra, thì có thể nói là không có cái gì khác. Mà Vi là một trong số đó. Cũng chính vì như thế, Ưng tộc mới vô cùng phản cảm trong việc kết hợp với ngoại tộc.

Lý Vĩ tuy không có hứng thú với người cùng giới, nhưng mà lại biết yêu cái đẹp. Diện mạo của Ưng tộc huyết thống thuần khiết khó coi như vậy, dù gã không có ý ghét bỏ, nhưng sau khi nhìn thấy tiện dân lai tạp có ngoại hình xinh đẹp hơn, gã vẫn bất giác sinh ra hảo cảm. Cũng chính là bởi vì khiếu thẩm mỹ của gã khác với người bản tộc, nhóm người lai tạp bị coi thường này mới có thể trở mình, nên tự nhiên cũng sẽ nhận được sự trung thành và ủng hộ của họ. Mà Vi, vô luận là dung mạo hay trí tuệ đều nổi bật hơn người, dĩ nhiên Lý Vĩ muốn đem y tới bên cạnh trợ giúp mình. Mà trong quá trình ở chung, Lý Vĩ bày ra khả năng vượt xa thú nhân có suy nghĩ đơn giản, thành công thu phục được Vi, thậm chí khiến y nảy sinh tình cảm khác với gã, bởi vậy y vẫn luôn một lòng, cam tâm tình nguyện để gã sai khiến.

Đương nhiên, nếu Lý Vĩ biết Vi ôm tâm tư như thế với gã, chỉ e gã sẽ nổi hết da gà lên, sau đó đẩy người kia ra xa. Hiển nhiên Vi cũng hiểu rõ điểm này, cho nên y vẫn luôn không biểu hiện ra ngoài. Trong mắt y, chỉ cần mình có thể ở bên Ưng chủ mãi, giống như bây giờ, im lặng nhìn gã, vì gã làm việc là đủ rồi, y chưa bao giờ dám hi vọng xa vời tới điều khác.

150. Chương 150: Tập Kích Ban Đêm

Một tiếng chim kêu cắt ngang bầu trời xanh biếc tĩnh lặng không mây, ánh mặt trời chói chang như thiêu đốt.

Thú nhân bốn cánh Kinh sau khi lượn một vòng trên vùng trời của thung lũng thì đáp xuống mảnh đất trống ở giữa sân viện của bộ lạc. Cánh chim màu hoàng kim phản chiếu lại ánh sáng mặt trời, rực rỡ, chói lóa khiến người ta không dám tập trung nhìn vào.

"Chúng đang dừng ở bộ lạc Đại Sơn, nhân số khoảng một ngàn người." Kinh hồi báo với Tát và Bách Nhĩ đang đứng trong đình viện chờ đợi. Vào lần trăng tròn thứ ba của mùa mưa, Bách Nhĩ liền dẫn Cổ và Phong trở về bộ lạc, để ba đứa con nhỏ và bốn thú nhân thường đi theo bên mình ở lại bộ lạc Dũng Sĩ.

Thời gian Ưng tộc đến cũng không vượt ngoài mong muốn của họ, thế nhưng sau khi chúng tới bộ lạc Đại Sơn lại không đi tiếp nữa, thay vì khí thế hừng hực tấn công bộ lạc Bách Nhĩ thì lại ngừng lại.

"Chẳng lẽ chúng chờ chúng ta tới phương Nam, rồi chặn đánh ở trên đường." Tát nghi hoặc hỏi. Dù sao trước kia nhận được tin tức, vô luận là tấn công các bộ lạc thảo nguyên hay bộ lạc Đại Sơn, Ưng tộc đều dùng tốc độ tia chớp mà tập kích bất ngờ, chưa bao giờ nghe nói như lần này cả, chậm chạp như đang báo cho người khác biết chúng đang tới, sau đó dành thời gian cho họ chuẩn bị sẵn sàng.

Bách Nhĩ suy tính một lát, sau đó cười "Bởi vì Vi An trốn thoát, hắn biết chúng ta có chuẩn bị, có lẽ sẽ không cùng các bộ lạc khác đánh qua nữa, nên mới vừa lấy đại quân đe dọa bộ lạc chúng ta tạo thành áp lực tâm lý, vừa tùy thời tấn công. Chúng ta không cần loạn, nên làm cái gì thì làm cái đó đi, chúng chờ không được bao lâu đâu." Đã đến đây rồi sao có thể chờ mãi được. Nơi đây không thể so với kiếp trước, có binh lính phụ trách riêng biệt lương thảo, quân dụng, binh mã chưa di chuyển, lương thảo đã đi trước, mà nơi này khắp chốn đều là rừng rậm thâm sâu cũng không có điều kiện vận chuyển lương thảo không ngừng, cho nên dù Ưng tộc bay trên bầu trời cũng không có khả năng mang theo đầy đủ thức ăn bên người, vì thế chỉ có thể tạm thời dựa vào việc săn thú để giải quyết toàn bộ thức ăn cho quân đội. Không nói tới chúng vốn không quen đi săn trong rừng, chỉ cần hơn một ngàn miệng ăn mỗi ngày cũng đã tiêu tốn sức lực lớn, nên chúng căn bản không thể kéo dài được.

Nói đến đánh giặc, tuy Tát thông minh, nhưng dẫu sao cũng không có kinh nghiệm, gặp phải tình huống bất ngờ này, đều chỉ nghĩ thẳng vào vấn đề, đối với tâm lý tác chiến và mưu lược lại không biết gì cả, dù cho khi nhàn rỗi, Bách Nhĩ đã từng nói với họ về binh pháp, sách lược, nhưng chung quy đều là thú nhân có suy nghĩ đơn giản thẳng thắn, căn bản không hơn gì rập khuôn, cho nên khi nghe thấy cách làm của Ưng tộc không giống với dự đoán của họ, mới không biết lần mò làm sao. Nay nghe Bách Nhĩ nói thế, họ vẫn có chút cái hiểu cái không, không rõ điều này có thể tạo thành áp lực tâm lý gì, trong mắt Tát và các thú nhân khác, trước sau gì cũng không thoát khỏi trận đánh này, vậy thì đánh đi, ngươi còn chờ ở đó chẳng phải là rất lãng phí thời gian à? Không thể không nói, khi đối mặt với nghịch cảnh và tử vong, thú nhân có một sự rộng rãi khác hẳn người thường, tuy họ quý trọng mạng sống, nhưng cũng không sợ cái chết, giống như Kinh nói lúc trước vậy. Nếu đã chuẩn bị giao chiến xong, thì Ưng tộc có ra oai với họ cũng chẳng là gì cả. Cho nên nói, dù Lý Vĩ ở thế giới thú nhân này một thời gian dài hơn Bách Nhĩ lại vẫn như cũ không thể nào hiểu về bản tính của thú nhân và á thú, nên gã mới lấy tính mạng bạn đời và hài tử uy hiếp á thú tộc khác làm nội ứng, cũng mới có thể xem nhẹ sự dũng mãnh của thú nhân nơi này. Chỉ riêng điểm này đã đủ để định trước kết cục suy tàn của gã, kể cả khi không có Bách Nhĩ, thì đây cũng là vấn đề thời gian mà thôi.

Quả nhiên, giống như lời Bách Nhĩ nói, sau vài ngày, Ưng tộc nhìn như án binh bất động, thật ra lại liên tiếp làm ra chuyện mờ ám. Mỗi ngày đều có người Ưng tộc tới phụ cận dò xét tình huống, thậm chí còn đi về phía bờ biển, hiển nhiên là trải qua lần giáo huấn trước, Ưng tộc có sự kiêng dè quá sâu đối với bộ lạc Dũng Sĩ.

Mà các bộ lạc khác tới giúp đánh Ưng tộc lại trở nên chẳng hiểu ra sao cả, lúc họ không chịu nổi muốn chủ động khiêu chiến thì rốt cuộc Ưng tộc đã có hành động.

Đêm hôm đó, sáu vầng trăng sáng treo trên bầu trời, chiếu rõ rành mạch cả vùng đất. Lục dẫn đầu một ngàn thú nhân Ưng tộc, im lặng băng qua hẻm núi trên đường sông, tiến vào thung lũng, dồn ép vùng trời của bộ lạc Bách Nhĩ, những cái cánh đen nghìn nghịt nối liền nhau tạo thành đám mây khổng lồ, che khuất mặt trăng, giống như ma thần giáng thế.

Ưng tộc tổng cộng có hơn hai ngàn thú nhân, bởi vì lần trước ăn một vố đau từ bộ lạc Dũng Sĩ, nên lần này xuất chinh, Lục chỉ dẫn theo một nửa nhân số, còn lại để trấn thủ năm tòa thành, tránh lại bị người ta thừa dịp không có quân đội mà tiến vào. Có điều chỉ một ngàn quân này đã vượt xa tổng nhân số của bộ lạc Bách Nhĩ rồi. Đương nhiên, gã dám làm như thế, nguyên nhân chủ yếu là chưa bao giờ xem người đồng nghiệp xuyên không tới bộ lạc Bách Nhĩ là đối thủ. Dựa theo bức vẽ trận pháp, tốn không ít *** thần và sức lực làm ra lại chỉ là một đống phế vật, nên trong mắt gã, cái tên làm ra thứ này không phải đồ vô dụng thì cũng là kẻ lừa đảo.

Nếu Bách Nhĩ biết mình trong mắt Ưng chủ là loại người như vậy, không biết y nên cười hay nên giận đây, nhưng chí ít cũng an tâm hơn nhiều. Chưa khai chiến mà đã coi thường đối thủ, ở bước khởi đầu Ưng chủ đã thua rồi.

Nhìn thạch viện dưới mặt đất, trong mắt Lục chợt lóe lên một tia khinh miệt, vung tay lên, thú nhân Ưng tộc xếp hàng ngay ngắn phía sau lập tức chia quân thành hai đường, lấy tư thế bao hai bên Lục lao xuống, rồi dừng lại trên không trung cách thạch viện mấy trượng, sau đó bay vòng quanh, đảo mắt đã bao bọc toàn bộ thạch viện, cung tên trong tay kéo ra, mũi tên hướng xuống sân viện đang say ngủ trong ánh trăng.

Bởi vì sau này lần lượt gia nhập không ít người, nên bộ lạc Bách Nhĩ ban đầu chỉ có hai viện, cho tới giờ

đã xây thành sáu viện, tuy vừa nhìn tới đại viện với những bức tường cao kia trông có vẻ khá đồ sộ ở giữa vùng đất bằng phẳng, thế nhưng so với tòa thành ở phương Nam lại kém hơn nhiều, nói đúng hơn là hoàn toàn không thể đem ra so sánh, cũng khó trách Lục lộ ra biểu tình khinh thường.

Theo phương thức tác chiến quen thuộc của Lục, sau khi vây quanh bộ lạc Bách Nhĩ, gã sẽ phái người ném củi đốt xuống, dùng khói và lửa ép người ra, rồi thừa dịp hỗn loạn mà giết chết. Mấy lần chiến đấu trước, gã thắng đều nhờ cách đánh bất ngờ, làm đối thủ trở tay không kịp này, các thú nhân không có phòng bị, nên dĩ nhiên thắng rất dễ dàng. Lần này bởi vì Vi An, bộ lạc Bách Nhĩ đã có cảnh giác, cho nên gã mới lựa chọn tập kích vào ban đêm, cũng là áp dụng hiệu quả của cách đánh bất ngờ. Tập kích vào ban đêm lại trên trời cao, không ai có thể phòng bị, đây đúng là ưu thế lớn nhất của Ưng tộc. Đương nhiên, điều này cũng là do bộ lạc Bách Nhĩ được xây trên thung lũng trống trải, chứ nếu đổi lại là trong rừng rậm, thì gã phải đau đầu rồi.

Nhưng mà lần này gã lại muốn gặp thử vị đồng nghiệp xuyên không kia. Dù cho sau khi tới thế giới thú nhân, gã đã làm nhiều việc như vậy, đạt được vị trí tối cao, cùng với được tộc nhân ủng hộ, gã vẫn thấy cô đơn. Khi biết có một người bạn khác có khả năng cũng đến từ cùng một nơi với gã, dù cho đối phương là một kẻ vô năng, gã vẫn rất muốn gặp. Cho nên, lần này gã không áp dụng phương thức thô bạo như vậy, để tránh giết lầm người.

"Người bộ lạc Bách Nhĩ nghe đây, các ngươi đã bị bao vây, nếu còn muốn giữ mạng sống thì hãy ngoan ngoãn lăn ra đây." Khi gã ra hiệu, một Ưng vệ bay tới gần thạch viện, hô to với những người còn ngủ ngon, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang ghé tới. Giọng nói sắc lạnh đâm rách màn đêm yên tĩnh, có vẻ vô cùng chấn động lòng người, ngay cả thú ăn cỏ xa xa bên hồ cũng bị hoảng sợ mà hơi hỗn loạn lên.

Ngay sau hai tiếng hô, cửa phòng ở chủ viện két một tiếng, một á thú mặc vải thô màu trắng đi ra. Tay trái của y nắm tay một đứa trẻ nhỡ nhỡ, phía sau y là một thú nhân hai mắt đều mù và một con sói xám bị què một chi sau. Sắc mặt của họ thong dong, không có hoảng hốt như gã tưởng tượng. Lục từ trên cao nhìn xuống họ, không khỏi nhíu mày lại, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Nhưng đảo mắt nhìn qua con số một ngàn tộc nhân đứng bên mình, gã liền thoải mái lại.

151. Chương 151: Thừa Nhận

"Ưng chủ đường xa mà đến, sao không xuống đây nói chuyện đi." Bách Nhĩ chăm chú nhìn bầu trời đêm, chuẩn xác nhìn thấy Lục đang được các Ưng vệ bao quanh, vì thế y cất cao giọng nói. Trong giọng nói của y có chứa nội lực, không cần nói lớn cũng có thể khiến tất cả mọi người nghe rõ ràng, mà bởi vì giọng điệu êm dịu, nên nghe vào tai cực kỳ thoải mái, sẽ không khiến những người không biết nội lực cảm thấy chút khác lạ nào mà sinh cảnh giác trong lòng.

Quả như y dự đoán, nghe thấy lời y nói, Lục chỉ chửi to trong lòng người này mồm miệng xảo trá, cũng không nghĩ tới chuyện tại sao mình đang ở trên trời cao lại nghe thấy rõ ràng như vậy, chỉ cho là do ban đêm yên tĩnh.

Thú nhân kính trọng kẻ mạnh, mà người Ưng tộc cũng vậy. Trước kia, Lục dẫn người tấn công các bộ lạc khác, trên cơ bản không cần tự mình ra tay, chỉ cần bày mưu tính kế tốt, còn lại đều là thú nhân trong tộc đi hoàn thành. Hơn nữa cũng chưa bao giờ có ai khiêu chiến với gã, càng không có khả năng thân thiết mời xuống như thế này. Mà với tình huống hiện tại, nếu gã đồng ý đáp xuống, e rằng đã đúng ý của đối phương, bắt giặc phải bắt vua trước, đạo lý này trẻ con ba tuổi cũng biết, gã là đồ ngốc mới tự dâng mình tới cửa. Nhưng nếu không đồng ý, vậy địa vị của gã trong lòng tộc nhân sẽ bị ảnh hưởng, dù không lung lay quá lớn, cũng sẽ để lại dấu vết nhát gan trong ấn tượng của họ. Cho nên có thể nói một câu này của Bách Nhĩ, liền khiến gã rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

"Ngươi chỉ là một á thú, có tư cách gì mà nói chuyện với Vương của ta?" Đúng lúc này, Vi vẫn đi theo bên cạnh Lục vỗ cánh tiến tới, giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một câu nghe như cao minh này khiến Lục đang do dự lập tức tỉnh ngộ, nay gã đã ở thân phận đế chủ, nói chuyện với một á thú và mấy thú nhân tàn tật chẳng phải là tự hạ thấp thân phận mình sao. Nghĩ đến đây, gã thầm cảm thấy may mắn, may mà mình không có lập tức đáp lại.

Bách Nhĩ cũng không cho rằng chỉ một câu này đã có thể kích động đối phương đáp xuống đất, nên nghe vậy y cũng không để ý, mà chỉ cười nói "Hóa ra là Vi An, đã lâu không gặp. Không ngờ thú nhân Ưng tộc lại thích đóng giả á thú, để cho thú nhân tộc khác làm, đây quả là một sở thích kỳ lạ đấy." Y không chỉ tức Mạc không có tiền đồ, mà đối với Vi An dùng thủ đoạn lừa gạt tình cảm đơn thuần của thú nhân cùng với Ưng tộc khơi mào chiến tranh lại càng không có hảo cảm, cho nên trái ngược với vẻ rộng lượng, nhã nhặn hàng ngày, lần này lời nói lại hết sức vũ nhục.

Lời này vừa nói ra, dù cho Vi đã chuẩn bị tâm lý từ lâu vẫn không khỏi biến sắc, theo bản năng nhìn Lục, sợ trong mắt gã lộ ra biểu tình khinh thường mình. Còn các thú nhân Ưng tộc khác đồng dạng bị mắng dĩ nhiên sắc mặt sẽ không dễ nhìn, nếu không phải Lục không hạ lệnh, chỉ e họ đã ra tay với Bách Nhĩ rồi.

Lục nhíu mày, có chút hối hận khi cho đối phương cơ hội đáp trả, nhưng việc đã đến nước này, cũng không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được. Bởi vậy chỉ có thể lựa chọn xem nhẹ lời khiêu khích của đối phương, ý bảo Ưng vệ bên người bay lên phía trước, ném mấy tấm da thú xuống giữa viện, hỏi "Cái này là ai vẽ? Bảo hắn ra đây."

Bách Nhĩ quét mắt, dựa vào ánh trăng, thu hết hình vẽ và chữ viết trên mấy tấm da thú vào trong mắt, khóe môi y lập tức thoáng co rút lại, có cảm giác không biết nói cái gì cho phải đây, có điều y vẫn quay đầu nói với Nặc "Gọi Mạc ra đây, để hắn nhìn kỹ người bạn đời mình luôn nhớ nhung là loại người như thế nào."

Nặc khẽ gật đầu, xoay người nhanh chóng rời đi, động tác cực nhanh, khiến thú nhân Ưng tộc ở trên trời lắp bắp kinh hãi, không dám coi thường con sói xám què một chân này. Lục đã nghe Vi nói thú nhân tàn tật ở bộ lạc Bách Nhĩ cũng không kém thú nhân lành lặn, nhưng tận mắt chứng kiến mới biết là không phải nói quá, trong lòng vốn mang theo sự khinh khi liền thu lại ngay.

Sau một lát, Mạc đi theo sau Nặc, xuất hiện trong viện. Nhìn qua, hắn tiều tụy đi rất nhiều, không còn *** thần phấn chấn, mạnh mẽ như trước kia nữa. Trên thực tế, hắn đã được thả ra từ lâu, tuy vẫn chưa nghĩ thông suốt, nhưng cũng không dám lại làm liên lụy tới bộ lạc, cho nên hắn chỉ tính đợi sau khi đánh Ưng tộc xong, lại đi tìm Vi An.

Hắn đi vào trong viện, cũng không có nhìn Vi đang bay trên bầu trời, mà là đi tới trước mặt Bách Nhĩ, tràn đầy sợ hãi cúi người hành lễ. Bách Nhĩ đã về được mấy ngày, thế nhưng vẫn không muốn gặp hắn, nếu nói lúc trước hắn vẫn luôn áy náy đối với tộc nhân và đau lòng vì bị người thân cận nhất phản bội, thì lúc này hắn liền bắt đầu sợ hãi. Bách Nhĩ dạy hắn tập viết, luyện võ, dạy hắn đối nhân xử thế, đối với hắn nghiêm khắc lại không mất đi sự cưng chiều, địa vị của y trong lòng hắn không giống những người khác, hắn sợ Bách Nhĩ không chịu tha thứ cho hắn, từ nay về sau xem hắn như người xa lạ.

Bách Nhĩ hơi nghiêng người, không nhận lễ của hắn, cũng không nhìn hắn một cái.

"Bức vẽ trận pháp, còn có bí kíp… nội công là ngươi làm ra?" Lục nhìn thấy thú nhân tóc đỏ lại cúi người trước mặt một á thú, trong lòng càng thêm xem thường thú nhân rất có khả năng là người bạn xuyên không này, nhưng gã vẫn mở miệng hỏi. Không trách gã nhận lầm người được, thật sự là Vi chỉ nói bức tranh này là Mạc vẽ, cũng không biết người đầu tiên sáng chế ra có ý nghĩa gì với gã, nên không nhắc tới Bách Nhĩ, vì thế gã liền cho rằng nội công và trận pháp là do Mạc làm ra, nên trực tiếp dời ánh mắt vào thú nhân này, còn Bách Nhĩ đứng ngay dưới mí mắt, gã lại làm như không thấy. Đây chính là mặt hại của việc kiệm lời.

Bởi vì thái độ của Bách Nhĩ, ánh mắt Mạc vốn còn chút hi vọng liền trở nên buồn bã, nghe thấy Lục hỏi, hắn lại nhìn về phía Vi bay phía trước Lục "Ngươi rốt cuộc là thú nhân hay là á thú?"

Lúc trước hắn là toàn tâm toàn ý đối với Vi, nếu nói Vi hoàn toàn không có chút cảm động nào thì không có khả năng, lúc này thấy hắn gầy đi rất nhiều so với lúc mình rời đi, bộ dáng lại sa sút, trong lòng y chợt dâng lên một tia áy náy, nhưng dù sao cũng không vượt qua được sự ảnh hưởng của Ưng chủ, nên y nói "Vương ta đang hỏi ngươi, sao ngươi không trả lời?" Tuy giọng nói lạnh lùng nhưng lại thiếu mất sự kiên quyết.

Trong mắt Mạc chợt lóe sự thất vọng, hắn trầm giọng nói "Hắn là vương của ngươi, liên quan gì tới ta, dựa vào cái gì ta phải trả lời hắn. Ta chỉ hỏi ngươi, tại sao lại phản bội ta?"

Từ khi tới thế giới này, Lục chưa bao giờ bị người ta coi thường như vậy, nghe xong, mặt gã liền trầm xuống, trong lòng chỉ cảm thấy tên này chẳng biết tốt xấu, tâm tư giúp đỡ đồng nghiệp xuyên không, thậm chí

nhận mặt an ủi sự cô đơn của nhau ở nơi dị thế này đều biến mất sạch sẽ. Gã đang nghĩ không cần nhiều lời với họ nữa, có thể hạ lệnh ra tay rồi, thì lại nghe Vi nói "Ta vốn là người Ưng tộc, đời này chỉ trung thành với Vương của ta, đối với ngươi không thể nói là phản bội được."

Nghe chính miệng y thừa nhận, đôi mắt từng trong veo, nhiệt tình của Mạc trong phút chốc bị một lớp băng sương phủ kín, hắn cười lạnh "Đại lục thú nhân lấy đâu ra vương, chỉ là một tên ác ma tham lam, tàn bạo, thế nhưng ngươi lại trung thành với loại người này, ta đúng là có mắt như mù."

"Câm miệng!" Trước khi Lục nghe thấy vậy mà phát tác, Vi đã quát lớn "Ngươi thì biết cái gì? Vương ta anh minh cơ trí, nhìn xa trông rộng, người có thể dẫn dắt đại lục thú nhân chúng ta đi tới hưng thịnh phồn vinh, mỗi người đều không cần lo sợ đói khát khi mùa tuyết rơi đến, không cần lo lắng tai họa đột nhiên ghé tới. Nếu ngươi thông minh thì hãy gia nhập tộc của ta, tất nhiên ta sẽ đối xử với ngươi như trước kia."

Lục vẫn là lần đầu tiên nghe thấy thú nhân tộc khác đánh giá về gã, lập tức vừa sợ vừa giận, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu, nhưng ngay sau đó gã lại cảm thấy những người này sao biết khát vọng của mình, tới lúc được hưởng thụ thành quả họ mới biết sao hôm nay gã lại làm như vậy, vì thế gã chỉ im lặng cười nhạo thôi. Ngược lại, lời nói của Vi khiến gã rất vui, có cảm giác như gặp được tri kỷ.

"Bảo ta đi theo tên ác ma lạm sát người vô tội, biến người khác thành nô lệ ư? Ta không cần đâu." Mạc bi thương cười to, quay đầu nhìn Bách Nhĩ "Ta đã làm sai, bây giờ sẽ sửa lại." Vừa dứt lời, bỗng nhiên biến mất khỏi chỗ của mình, tiến tới góc tối bị mái hiên che khuất, đợi tới khi trở lại đã đứng trên nóc nhà cao cao, cầm cung tên bằng hắc thạch, liên tục bắn tên ra, mỗi góc của mũi tên đều khác nhau, nhưng toàn bộ lại chỉ hướng về Lục đang được Ưng vệ bao quanh.

Từ lúc Mạc biến mất tới khi lên nóc nhà chỉ ngắn ngủi có vài hơi thở, Lục đang hứng thú nhìn tình yêu khúc mắc của hai thú nhân, cảm khái vô luận ở đâu cũng không thiếu tình tiết cẩu huyết, lại không ngờ mũi tên hắc thạch trí mạng đã bay tới trước người.

152. Chương 152: Khai Chiến

Tuy Lục xuyên vào thú nhân, nhưng không biết có phải là do bị ảnh hưởng quá sâu khi suốt ngày ở nhà của đời trước không, mà gã không hề kế thừa phản ứng nhanh nhẹn và bản lĩnh dũng mãnh của thú nhân. Gã phát minh ra dùng hắc thạch chế tạo cung tên và binh khí đao thương, thế nhưng chính gã lại dùng không thạo lắm, ngược lại thú nhân bản địa chưa bao giờ thấy qua thứ này lại học khá nhanh. Đối với điểm này, gã tự hiểu rất rõ, nên lúc đánh nhau gã chưa bao giờ đi ra phía trước cả, chỉ ở trên cao chỉ huy thôi. Nói cách khác, dù cho đã san bằng vô số bộ lạc thú nhân, thế nhưng bản thân gã lại chưa tự tay giết một người nào. Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến ở một khắc kia, khi nhìn thấy mũi tên hắc thạch phóng tới, gã lại sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không biết phải làm sao mới có thể tránh được. Có điều gã phản ứng chậm cũng không có nghĩa Ưng vệ bên cạnh là vật trưng bày.

Tuy Ưng vệ là dùng để bảo vệ gã, nhưng trước kia phần lớn là để tỏ vẻ, phô trương thanh thế, không ngờ lần này lại có tác dụng thật sự.

Lúc đến đây, trên người mỗi một thú nhân Ưng tộc đều mang theo một bộ cung tên, ba bao đựng tên, một đao hắc thạch, một dao găm bằng hắc thạch, ngoại trừ Ưng vệ, thì trên lưng các thú nhân Ưng tộc khác đều đeo một thanh củi đã tẩm dầu, trang bị vô cùng đầy đủ. Bởi vậy, vừa cảm nhận được mũi tên của Mạc bắn tới, Ưng vệ đã lập tức rút đao hắc thạch từ sau lưng, vung lên, muốn chẻ đôi ra. Bình thường tên bắn lên không trung, càng cao thì càng yếu, muốn chẻ đôi mũi tên ra cũng không phải việc khó. Thế nhưng mũi tên của Mạc mang theo nội lực, lúc đao của Ưng vệ chém tới, bị nội lực phản lại, cổ tay đau nhức, đao hắc thạch suýt nữa rơi khỏi tay. Tuy rốt cuộc chém bay mũi tên hắc thạch đến gần, tạm thời bảo vệ một mạng của Lục, nhưng mũi tên thứ hai của Mạc đã gào thét bay tới. Lúc này tên Ưng vệ vừa chém mũi tên kia chưa lấy lại sức lực, nên có muốn ra tay cũng lực bất tòng tâm, may mà những người khác đều lấy lại *** thần, dồn dập đánh tới. Lục vừa vỗ cánh bay lên cao, vừa lớn tiếng hạ lệnh đốt lửa, bắn tên.

Mắt thấy tên như mưa rơi, toàn bộ đều bắn về phía Mạc, mà Mạc lại không có một lá chắn nào, chỉ biết bám chặt lấy tên Ưng chủ, trong mắt hiện lên sự kiên quyết, dù có liều mạng cũng phải bắn gã rơi xuống. Bách Nhĩ vẫn thờ ơ, lạnh nhạt cuối cùng quát khẽ một tiếng "Đánh."

Lời nói của y chưa dứt, Duẫn đã hóa thành hình thú, vươn người giữa không trung, Bách Nhĩ buông tay Cổ ra, đón lấy thương hắc thạch Nặc ngậm tới, đột ngột từ mặt đất nhảy lên, mũi chân đạp nhẹ lên lưng Duẫn, sau đó đã thấy y dừng bên cạnh Mạc, trường thương như tia chớp màu đen bổ ánh trăng, đâm tới, đẩy qua, cản lại, rồi chọc thủng, dễ dàng gạt các mũi tên dày như mưa, cách lãnh địa an toàn ra phạm vi hơn trượng.

Từ trên trời rơi xuống từng quả cầu lửa, rơi trên nóc nhà, mặt đất, không chỉ không tắt mà còn cháy lan ra, đảo mắt đã dấy lên một biển lửa, ngược lại làm cho thú nhân ném lửa hoảng sợ. Họ đang ở trên cao, nhìn tình cảnh ở dưới cũng thấy kinh động, vốn ném củi đã tẩm dầu xuống dưới, với một nơi toàn đá như thế này, chỉ có tác dụng đe dọa, để xua những người còn trốn trong nhà ra thôi, cũng sẽ không tạo thành thương tổn thật sự, ai ngờ nơi này bị làm sao lại mới ném xuống đã dấy lửa lên rồi. Đợi cẩn thận nhìn một chút, mới phát hiện hóa ra nóc nhà, ở giữa đại viện, thậm chí đồng ruộng bát ngát bên ngoài cũng đều chất một đống gỗ, lửa bén tới là cháy lên. Không có thời gian cho chúng nghĩ ra là chuyện gì, thì liền nghe thấy từ trên bầu trời vang lên một tiếng kêu lớn, một con thú bốn cánh lấp lánh sắc hoàng kim dưới ánh trăng xông tới bên ngoài quân đội Ưng tộc, móng vuốt sắc bén quặp vào hai vai của một thú nhân Ưng tộc không phòng bị, không khoan nhượng mà xé đứt hai cánh của tên Ưng tộc đó, trong tiếng thét gào thê lương mà ném phịch từ trên bầu trời xuống.

Lúc này Lục đang bị tên bắn của Mạc làm cho chật vật chạy trốn, nào còn lo chuyện chỉ huy thuộc hạ, bên ngoài lập tức trở nên hỗn loạn, mà đôi cánh bình thường gã tưởng như đã dùng quen lúc này lại đột nhiên không nghe lời, rõ ràng muốn bay lên trên, lại không biết thế nào mà sau khi vỗ vài cái liền về chỗ cũ, thế nên không chỉ bản thân gã mới bối rối, mà Ưng vệ bảo hộ gã cũng bắt đầu luống cuống tay chân, thiếu chút nữa còn cho rằng gã muốn quay lại tham gia chiến đấu. Thời điểm đó gã mới biết, mình lơ lửng giữa không trung, thật ra là làm bia sống cho người ta ngắm bắn, trong lòng vừa hối hận vừa giận dữ, căm hận không thể chặt tên đồng nghiệp cùng xuyên không kia thành tám khúc.

Lúc này Vi đã bay đến bên cạnh gã, nhận ra gã bối rối, y liền vội vàng đưa tay bắt lấy gã, mang gã bay lên trên. Nhìn thấy sắp bay ra khỏi tầm bắn, Lục vừa thả lỏng, thì đúng lúc này, một mũi tên hắc thạch rốt cuộc phá được phòng thủ của Ưng vệ, bay thẳng tới ngực gã. Lục sợ hãi kêu to, lại cảm thấy mình bị một người đẩy lên trên, chờ tới khi lấy lại *** thần, thì nhìn thấy Vi vốn kéo gã bay lên trên lại đang rơi xuống mặt đất.

"Vi–" Chỉ trong nháy mắt, gã đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, mặc dù không khỏi đau xót kêu lên, nhưng gã lại không dám bay xuống đem y về.

Cùng lúc, một bóng dáng màu đỏ từ trên đỉnh thạch viện như tia chớp thoát ra, chạy về phía Vi rơi xuống. Thời điểm đó ngọn lửa vốn cháy hừng hực trên nóc nhà, trên mặt đất không biết vì sao mà lại dần dần lụi tắt, chuyển sang khói đặc cuồn cuộn.

"Trông chừng hắn." Bách Nhĩ nói với Cổ đã đi tới bên mình, ném trường thương qua một bên, nhận lấy cung tên Nặc ngậm tới. Y thả nhẹ người trong không trung, như là đạp lên thứ gì, sau đó bắn ngược mà lên, cơ thể đã nhảy tới giữa không trung. Duẫn dùng cách thức tương tự mà nhảy lên, cho Bách Nhĩ mượn lực mà bay lên mấy trượng.

Dây cung kéo căng ra như vầng trăng, năm mũi tên đặt trên, đầu mũi tên tách ra, chia thành ba đường trên, giữa, dưới, bắn về phía Ưng chủ đã ở trong tầm ngắm, năm mũi tên mới bay ra, lại năm mũi khác đáp vào, cứ như thế ba lần liên tục.

Lục vốn cho rằng đã thoát ly nguy hiểm lại thấy các mũi tên bay tới, bị dọa cho gan mật đều tê liệt, nào còn biết đường né tránh, chỉ thầm nghĩ lần này chắc mình thật sự phải chết ở đây rồi. Đồng dạng có suy nghĩ đó còn có Bách Nhĩ, dù sao tên của y bắn ra không thể lấy tên của Mạc để so sánh được, Ưng vệ muốn dùng đao chém mũi tên, lại không khác gì người si nói mộng. Thế nhưng ngoài dự kiến của y là, thời điểm mấy Ưng vệ kia phát hiện ngăn không được tên, lại xông tới lấy thân mình bảo vệ Ưng chủ.

Mười lăm mũi tên, mười lăm Ưng vệ, tuy Ưng chủ còn bình yên vô sự, thế nhưng bên cạnh gã chỉ còn lại bốn năm người ít ỏi. Lúc này nếu lại bắn tên, nhất định có thể lấy được tính mạng của gã, thế nhưng sức lực của Bách Nhĩ dĩ nhiên đã tới cực hạn, cơ thể y bắt đầu rơi xuống, dù có thế nào cũng không có cách bắn tiếp một tên nữa.

Khói đặc cuồn cuộn, dần dần bao phủ toàn bộ thung lũng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ hiện rõ lên vẻ bình

tĩnh, tay cầm thương hắc thạch vừa khổ với cơ thể nó, múa thương chặt chẽ tới không có chỗ hở, vì Mạc đang đau lòng mà ngăn cản mũi tên từ trên trời hạ xuống. Mạc bế Vi đã trút hơi thở cuối cùng khi rơi xuống đất tới chân tường đá, sau đó mang theo Cổ trở về nóc nhà, tiếp tục gia nhập trận chiến, chỉ là khuôn mặt anh tuấn tựa như điêu khắc, nay đã lạnh lùng đến không còn mang theo một chút tình cảm.

Khi tiếp cận nóc nhà, Bách Nhĩ nhảy vút lên, trở mình một cái, giảm đi xung lực hạ xuống, nhẹ nhàng đáp lên tường đá bên ngoài nóc nhà, khoanh tay nhìn về phía bầu trời bị khói che lấp, khóe môi y hiện lên một nụ cười chế giễu. Tên Ưng chủ kia tuy vô dụng, thế nhưng có thể khiến người bên cạnh xả thân vì mình cũng là một bản lĩnh.

Khói đặc che khuất tầm mắt, người Ưng tộc bắt đầu hoảng loạn, Kinh nhân cơ hội này mang theo một đội Ưng tộc bị y chọc giận sà xuống mặt đất. Lúc vừa xoẹt qua nóc nhà, Duẫn dựa theo âm thanh phân biệt vị trí đã thả người ra, cắn một ngụm vào cổ một Ưng thú đang cầm đao muốn chém vào Kinh, móng vuốt sắc bén xòe ra, xé Ưng thú kia thành hai mảnh. Máu tươi tung tóe tứ phía, kèn lệnh chiến đấu chính thức nổi lên, vô số bóng đen từ các nơi ùa ra, đánh về phía Ưng thú bị Kinh dẫn xuống mặt đất.

"Cảm ơn, người huynh đệ!" Phiền phức phía sau được giải quyết, Kinh bay vòng lại, lúc lướt qua đỉnh đầu của Duẫn, y cười to, cao giọng nói. Lời vừa dứt, đã bay thẳng lên trời, lần thứ hai quấy nhiễu đội hình Ưng thú vẫn còn nghiêm chỉnh. Toàn bộ bộ lạc Bách Nhĩ, cộng thêm các bộ lạc hợp tác chiến đấu cũng chỉ có một mình y mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này, cho nên đành phải vất vả nhiều hơn. May mà Kinh cũng luyện nội công, nên vô luận là tốc độ hay sức chịu đựng đều tốt hơn trước kia mấy lần, không thì hành động này chẳng khác gì lấy trứng chọi đá cả.

Nghe vậy, Duẫn mỉm cười, lắng tai nghe tiếng gầm gừ của Nặc, sau đó hắn lách mình nhào tới, cùng Nặc giải quyết mấy Ưng thú vây đánh kia.

Tiếng kêu bi thảm vang lên bốn phía, Ưng thú bị khói xông vào tới choáng váng đầu óc, trong cơn hoảng loạn mà vừa vỗ cánh bay lên cao vừa bắn tên loạn xạ xuống mặt đất. Lúc này Lục rốt cuộc mới biết mình trúng kế, chẳng quan tâm tới Vi và các Ưng vệ vì bảo vệ gã mà chết, gã lớn tiếng phát ra mệnh lệnh rút lui.

Bách Nhĩ nghe thấy thì khẽ cười, cũng không bảo người đuổi theo, mà là cho người thu hồi những cái lưới mảnh bằng hắc thạch trải trên viện tử, gom các mũi tên bằng hắc thạch lại. Miệng, mũi của các á thú đều được bao lấy bằng vải bông thấm ướt, từ trong nhà đi ra, bưng nước hắt lên đống củi còn đang bốc khói, khói đặc liền dần dần tản đi.

Hóa ra lúc ở bộ lạc Dũng Sĩ, từ việc rừng rậm có thể che tầm mắt của Ưng tộc, gây trở ngại hành động cho chúng, Bách Nhĩ đã nghĩ tới cách dùng khói đặc quấy nhiễu tầm mắt chúng. Lúc trở về nói với mọi người, lại bị Cát vu nghe thấy. Cát vu có kiến thức sâu rộng, ông liền nghĩ tới một loại gỗ, lúc đốt sẽ sinh ra lượng khói đặc lớn, nhưng không có hại cho sức khỏe con người, vừa lúc thích hợp sử dụng. Nói cách khác, kể cả Ưng thú không ném lửa xuống, chính họ cũng sẽ nghĩ cách đốt đống củi đó lên.

Còn lưới mảnh bằng hắc thạch, thì hoàn toàn là bố trí nhằm vào trường hợp Ưng tộc không dám đáp xuống đất mà chỉ bắn tên từ trên xuống. Làm từng cái lưới nhỏ dài vài thước theo mẫu Đào Đào làm ra, cuối cùng nối chúng lại với nhau tạo thành một cái lưới lớn có thể bao trùm cả sân viện, khoảng cách các sợi lưới không lớn, có thể cho mũi tên bay qua, thế nhưng lông chim ở đuôi sẽ bị kẹt lại, khiến cho nó bị giữ ở lại mặt trên. Không chỉ như vậy, một khi đã giăng cái lưới này, còn có thể ngăn cản Ưng thú xâm nhập, bảo vệ an toàn cho á thú, lão nhân và tiểu hài tử ở trong nhà.

Các sân viện khác đã giăng từ lâu rồi, chỉ có chủ viện là chờ đám người Bách Nhĩ nhảy lên nóc nhà, mới do các thú nhân nấp trong bốn lầu gác kéo lên. Lúc trước cái gọi là Bách Nhĩ đạp lên không khí thật ra chính là mượn lực từ lưới hắc thạch, nếu không dù y có lợi hại hơn cũng không thể bay vút lên trời được. Chẳng qua vì lưới hắc thạch màu đen trầm, không phản chiếu ánh trăng, nên ban đêm rất khó nhìn ra.

Khói tan hết, trong thung lũng lại trải đầy ánh trăng, chỉ là khắp nơi đều là vết máu và những những cái cánh gãy, chi đoạn, mất đi vẻ thanh tịnh, yên bình của ngày trước.

Bởi vì bất ngờ đánh địch nhân cho chúng trở tay không kịp, nên thú nhân đóng giữ ở thung lũng tuy ít nhiều cũng bị vài vết thương, nhưng không có ai tử vong. Còn Ưng tộc, sau khi thu thập thi thể phân tán chung quanh, ngược lại là có hơn tám mươi người chết, thế nhưng so với con số hơn một ngàn, số lượng này

thật sự không là gì hết. Dù sao đối phương không chịu bay xuống đất, bọ có mạnh hơn nữa cũng không có cách nào. Bách Nhĩ ngược lại là nghĩ tới việc thêm thảo dược làm mất thần trí hay hôn mê vào trong đống lửa cháy, tiếc là hỏi qua Cốc vu và Cát vu, hai người đều nói chưa từng thấy, nên đành từ bỏ. May mà đây chỉ mới là khởi đầu, phía sau còn chờ đối phương tới "hưởng thụ", không thể để chúng bình an trở về được.

153. Chương 153: Trốn Chạy Sau Thất Bại

Không nói tới Bách Nhĩ đang ở bên kia chỉ huy người thu dọn chiến trường, chỉ nói Lục mang theo thú nhân Ưng tộc dù hoảng hốt rút lui, nhưng vẫn nhớ rõ là không được bay qua đường sông, sợ bị phục kích, mà là tiêu phí sức lực nhiều hơn nữa, mạo hiểm bị thú nhân ở lầu gác trên núi bắn chết để vượt qua dãy núi phía Nam. Mãi tới khi mắt nhìn thấy cánh rừng rộng lớn, mũi không còn ngửi thấy mùi khói, chúng mới thả lỏng. Lúc này mỏi mệt ùa tới, không đợi Lục phân phó đã có người lục đục dừng ở trên đỉnh cây, nghỉ ngơi.

Lục nghĩ tới á thú nhảy giữa không trung, bắn chết mười lăm Ưng vệ của gã, lại nghĩ tới lúc mình thuận lợi bay qua đỉnh núi, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên bất an, lập tức thúc giục mọi người rời đi. Thế nhưng sau khi không hiểu sao lại bị đánh bại, lại thấy biểu hiện vô dụng của gã, các thú nhân Ưng tộc tuy còn chưa nảy sinh ý niệm đổi Vương. Trong lòng chung quy là có chút khó chịu, cộng thêm bay cả một đêm, cơ thể quả thật mỏi mệt không chịu nổi, Lục không thể nói ra nguyên nhân tại sao không thể dừng lại, nên khi nghe thấy mệnh lệnh của gã, các Ưng thú không khỏi lưỡng lự hai phần.

Mà chính hai phần lưỡng lự này, bên trong cánh rừng vốn im lặng tới mức ngay cả tiếng gào của thú đi trong đêm cũng không nghe thấy một tiếng nào, lại đột nhiên thoát ra rất nhiều bóng đen cường tráng, há miệng cắn lên ngọn cây mà các thú nhân Ưng tộc đang đứng ở trên, nhanh chóng kéo cành lá tươi tốt xuống. Đại đa số Ưng thú còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đã im hơi lặng tiếng biến mất. Thế nhưng sáu mặt trăng mọc trên bầu trời, đột nhiên biến mất nhiều người như vậy, không có khả năng không bị phát hiện.

Lập tức có tiếng gầm cảnh báo vang lên bốn phía, các Ưng thú hoảng hốt vỗ cánh bay lên trời, cầm cung tên bắn loạn xạ xuống rừng rậm ngay cả ánh trăng cũng không chiếu rọi được. Lục không muốn lại trở thành vướng bận, nên gã cố gắng bay lên cao.

Lúc Ưng thú hỗn loạn bay lên, lại có một vài Ưng thú vì phản ứng chậm mà bị bóng đen xuất quỷ nhập thần kéo vào trong rừng, đợi Ưng thú bắn mũi tên hắc thạch tới cứu viện, chỗ đó đã không còn bóng người từ lâu. Lại ngay sau đó, trong rừng bắn ra mưa tên dày đặc. Ưng thú ở giữa không trung, dưới ánh trăng biến thành bia sống tựa như Lục từng nghĩ tới, trong chớp mắt lại bị tổn thất không ít, chờ chúng luống cuống tay chân bắn lại, bên kia đã không còn động tĩnh gì nữa, thế nhưng sau lưng một lần nữa lại bị tấn công.

Lục ở trên cao nên thấy rõ ràng, gã biết không có cách nào đối phó với đám thú nhân trong rừng kia, vì thế mà vội vàng hô to "Bay lên cao! Bay lên cao! Rời khỏi đây. Lập tức rời khỏi đây." Bởi vì do tình thế cấp bách và sợ hãi, nên giọng của gã đã khàn đi.

Ưng thú bị đánh cho khiếp sợ, lần này lại không do dự, vỗ cánh phần phật bay lên cao, trong quá trình đó, đôi khi có tiếng va chạm vang lên, thế nhưng không có ai quay đầu lại nhìn, sau đó vây quanh Lục, hốt hoảng bỏ chạy về phía bộ lạc Đại Sơn.

"Chúng ta thật sự không đuổi theo?" Chiêm bám trên ngọn cây nhìn thú nhân Ưng tộc vội vàng trốn thoát, vừa hưng phấn vừa chưa thỏa ước nguyện mà hỏi.

"Bách Nhĩ không cho đuổi theo." Giác có chút tiếc nuối nói "Có điều chúng ta cũng đuổi không kịp đâu."

"Đánh được bao nhiêu người?" Đằng từ bên kia lủi qua, hỏi.

"Chắc là hơn phân nửa." Tháp mất một cánh tay, không thể sử dụng cung tên tiếp ứng phía dưới, nên phụ trách không lưu người sống, nghe hỏi liền trả lời.

Nghe được lời này, mọi người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đám còn lại chắc bên Tát có thể ứng phó được. Đám Ưng thú dã tâm bừng bừng lại tàn bạo, ác độc này đương nhiên phải giết sạch, nếu không đợi chúng trở về, các thú nhân bị bắt giữ liền xui xẻo rồi.

Hóa ra thời gian vừa qua Tát mang theo thú nhân vào rừng núi tập luyện, tất cả đều là luyện hành động linh hoạt trên ngọn cây, cùng với phối hợp đánh giết trên cây và dưới cây, cho nên khu vực này dã thú nghe tiếng liền chạy. Đương nhiên sở dĩ chọn mai phục ở đây cũng là do tính toán và sắp đặt của Bách Nhĩ. Người Ưng tộc từ bộ lạc Đại Sơn bay qua đây cần nửa ngày, trong quá trình bay dù có nghỉ ngơi, thì cũng không nghỉ quá lâu, cho nên cộng thêm tiêu hao sức lực ở trong thung lũng, có thể nói là bay không ngừng một ngày. Đã nhiều ngày bọn họ rút thú nhân canh giữ ở lầu gác đường sông về, để người Ưng tộc có thể thuận lợi tiến vào, mà cũng bởi vì quá thuận lợi, nên sau khi nếm mùi thất bại ở trong thung lũng, bọn chúng khẳng định sẽ không dám quay lại đường cũ. Mà cho rằng bay qua dãy núi cao kia thì khả năng sống sót cũng cao nhất, thế nên khi vừa đến nơi an toàn, tâm tình sẽ thả lỏng, cảm giác mỏi mệt ùa đến, chúng tự nhiên sẽ muốn nghỉ ngơi tại chỗ. Sau khi Bách Nhĩ xem xét địa hình chung quanh đây, cuối cùng liền cảm thấy chính là nơi này, cho nên để Giác và hai huynh đệ song sinh Trường Thiên dẫn người chờ ở đây.

Các thú nhân không biết tính toán này của Bách Nhĩ, thế nhưng cũng may là họ nghe lời, dù cho trong lòng có nghi hoặc, cảm thấy rừng rậm lớn như vậy, sao Ưng tộc có thể vừa vặn dừng tại chỗ này, thế nhưng họ vẫn thành thật đóng giữ ở đây. Đợi tới khi nhìn thấy Ưng tộc thật sự xuất hiện, họ vốn không ôm hi vọng gì lập tức trở nên kích động, có lẽ là nghẹn lâu lắm rồi, lần này bộc phát, trình độ còn tăng thêm vài phần so với lúc tập luyện, tiêu diệt số lượng địch nhân vượt qua cả mong muốn của Bách Nhĩ.

Về phần không duyên cớ lại tổn thất đến một nửa thú nhân Ưng tộc, nếu nói lúc trước chỉ là chán nản, hỗn loạn, thì hiện tại chính là khiếp sợ. Lần này không cần Lục ra lệnh, Ưng thú đã không ngừng vỗ cánh bay về nơi đóng quân, chính là sơn động như mê cung của bộ lạc Đại Sơn cũ.

Bởi vì khi xuất phát, gần như tất cả mọi người đều cho rằng có thể chiếm được bộ lạc Bách Nhĩ, như vậy tự nhiên không cần quay lại bộ lạc Đại Sơn, cho nên cũng không để người lại đóng giữ. Không ngờ đi một vòng vẫn là quay trở lại. Lúc nhìn thấy hang động đen nhánh như con dã thú há to miệng muốn cắn nuốt người của bộ lạc Đại Sơn, chúng lại cảm thấy có một loại bất an không thể diễn tả được.

Tát dẫn theo người đợi ở đây thật lâu. So với thú nhân khác chỉ nghe lệnh mà đi, trong lòng gã thật ra thấp thỏm vô cùng, thế nhưng sau khi trải qua quá trình nghiêm túc tự hỏi, gã lại chân chính tin vào an bài của Bách Nhĩ. Cho nên sau khi nghe thấy Ưng tộc dừng lại ở bộ lạc Đại Sơn, Bách Nhĩ bảo gã mang theo nhóm thú nhân *** nhuệ có học nội công, phối hợp ăn ý với nhau nhất, lập tức di chuyển tới bộ lạc Đại Sơn, ẩn náu một bên, chỉ cần đối phương ra khỏi động tấn công bộ lạc của họ, thì lập tức chiếm cứ hang động của bộ lạc Đại Sơn, chờ tới khi đối phương thất bại trốn về liền tiêu diệt toàn bộ, thì gã không hề chần chừ nữa.

Đáng thương thú nhân Ưng tộc chạy trốn một đêm đã sức cùng lực kiệt, còn chưa lấy lại *** thần từ trong hoảng sợ, chỉ nói rốt cuộc mình đã nhặt về một mạng, lại không ngờ vừa ngồi xuống, thở chầm chậm, thì liền bị một cánh tay từ trong bóng đêm vươn ra, bịt miệng lại, kéo tới chỗ tối, kết liễu mạng sống.

Bởi vì thân thủ của đám Tát mau lẹ mà không có tiếng động, lại nắm rất rõ mê cung của bộ lạc Đại Sơn, nên tới khi đối phương phát hiện đã mất hơn phân nửa người. Những Ưng thú còn lại rút đao hắc thạch và dao găm phản kháng, nhưng mà làm sao có thể địch nổi thú nhân được chính tay Bách Nhĩ dạy sử dụng mấy loại vũ khí này lại có một thân nội công chứ. Không lâu sau liền bị tàn sát hết, chỉ còn lại Lục dưới sự bảo hộ của vài Ưng vệ, thừa dịp hỗn loạn chạy thoát ra ngoài.

Lúc này trời đã tảng sáng, hai vầng thái dương vừa mọc lên, trời đất bừng sáng. Lúc Tát mang theo người bắt đầu thu thập thi thể của các Ưng thú, không thấy được mặt của Ưng chủ mà Bách Nhĩ đã vẽ ra, mới biết là để gã trốn thoát rồi. Nhưng mà họ cũng không có bao nhiêu phiền muộn, chỉ là chất củi lên, đặt thi thể thành ngọn núi nhỏ, thiêu sạch, để tránh trời nóng mà hư thối, nảy sinh dịch bệnh.

Nhìn những thú nhân Ưng tộc chưa bao giờ gặp mặt bị ngọn lửa cắn nuốt, Tát và các thú nhân mới thoát khỏi cảm giác sung sướng ban đầu vì thắng lợi, giờ chỉ còn lại bi ai vô tận. Nếu nói chết ở trong thú triều là do thần thú trừng phạt, vậy bây giờ lại là do cái gì đây?

154. Chương 154: Tuyệt Vọng

Lục rốt cuộc hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của câu "thần hồn nát thần tính", mà không phải là năm chữ được viết ở trên giấy trắng nữa. Khi trải qua rừng rậm, họ không dám dừng lại, đối với sơn động lại càng sợ hãi, chỉ

e tránh đi không kịp, kể cả nhìn thấy núi đá trọc lóc, gã cũng sẽ hoài nghi ở đó có dã thú màu trắng giỏi về ẩn náu. Mãi tới khi mệt đến không thể chịu nổi, mới cam chịu dừng lại ở một bờ sông, cả một đêm kinh hoảng, đau thương, sợ sệt bộc phát, khiến gã không khống chế được mà bật khóc thành tiếng.

Bỏ rơi tộc nhân để chạy trốn, vài Ưng vệ đều có chút mờ mịt, không hiểu sao sự tình lại biến thành thế này. Lúc nhìn Lục khóc lớn tại chỗ, họ đều lo sợ không biết phải làm sao, cũng không ai biết cần phải tiến lên an ủi gã.

Từ khi tới thế giới thú nhân này, có thể nói Lục vẫn là thuận buồm xuôi gió, Đế quốc thú nhân được thành lập càng làm cho gã nổi lên ý niệm, ở đây không có ai có thể địch nổi gã, thậm chí cảm thấy nếu mình xuyên tới cổ đại, tất nhiên cũng có thể gây nên sóng gió, không nói xưng vương xưng hậu, mà làm một đại tướng quân phụ tá minh quân quét sạch bốn phương vẫn còn dư dả. Thế nhưng trận đánh này lại phá hủy toàn bộ hùng tâm tráng chí trong lòng hắn, phá hủy tất cả sự kiêu ngạo và tự tin được thành lập ở thế giới thú nhân này, khiến gã hiểu rõ thật ra mình vẫn chỉ là một viên chức nhỏ, không có tiếng tăm gì ở nơi làm việc.

Có thể nói, đây mới là trận chiến đầu tiên có ý nghĩa thật sự của cuộc đời gã. Gã từng say mê quân sự, không chỉ từng nghiên cứu, phân tích chiến dịch xâm nhập từ cổ chí kim, đăng bài bình luận tới tận mấy triệu ký tự, nhằm vào chiến lược, chiến thuật, cùng với sự xảo quyệt trong chiến tranh, tình báo, tâm lý học, vân vân… đều được trình bày và phân tích chi tiết, còn từng vì chụp được một tấm hình máy bay quân sự mới được đưa ra bay thử, mà nằm vùng năm sáu ngày ở trong đống tuyết ngoài sân bay. Gã tự xưng kiến thức quân sự của mình sâu rộng, gã cảm thấy nếu cho gã cơ hội lên chiến trường, gã tuyệt đối sẽ không kém hơn bất cứ vị danh tướng vào trong lịch sử. Mà tất cả những gì trải qua khi đến thế giới thú nhân tựa hồ cũng chứng minh điều này, mãi cho tới đêm qua.

Đủ loại chuyện đêm qua, gã gần như không dám hồi tưởng lại. Hóa ra không phải ở bên cạnh nhìn người khác giết vài người, là có thể xem như ra chiến trường. Ra chiến trường là phải chuẩn bị tốt tâm lý lúc nào cũng có thể bỏ mạng. Mà trong không khí giết chóc và cấp bách còn có thể bình tĩnh quan sát và phân tích cục diện của địch và ta, rồi bình tĩnh chỉ huy mới có thể làm tướng. Mà gã, căn bản không có tố chất tâm lý làm tướng. Lần này đại bại, nguyên nhân cuối cùng là do bản thân gã. Nếu gã không hoảng loạn, thì làm sao đến nỗi, làm sao đến nỗi…

Trước khi nhìn không rõ năng lực và vị trí của bản thân mình, mỗi người đều sẽ ngã đau một lần, chẳng qua có người có thể đứng dậy, càng đi càng vững, cũng có người cũng sẽ vì cú ngã này mà gãy xương, vỡ đầu, từ nay về sau không thể gượng dậy. Lục bị Bách Nhĩ đánh tới mất hết can đảm, cũng bởi vậy mà phủ định bản thân hoàn toàn, gã cảm thấy thật ra mình cũng chỉ là một tên bần cùng, vô dụng, kể cả đổi một thế giới mới cũng chẳng thể hoành hành ngang ngược, bắt chước người ta thống nhất giang sơn, xây dựng bá nghiệp được. Nếu không phải bên cạnh còn vài Ưng vệ, e rằng gã sẽ không bao giờ quay lại Đế quốc thú nhân ở phương Nam do chính tay mình thành lập kia nữa. Không có lòng tin cũng không có mặt mũi.

Nhưng mặc kệ thế nào, vài Ưng vệ vẫn không trách cứ hay thậm chí vứt bỏ gã, cho nên sau khi phát tiết một trận, gã vẫn là mặt xám mày tro theo họ tiếp tục bay về phương Nam.

Dựa theo mạch suy nghĩ nhất quán của nhân vật chính trong tiểu thuyết xưng bá, nhân vật chính bao giờ cũng không có khả năng mới bắt đầu đã đại sát tứ phương, mà là trước đấy sẽ bị một danh tướng nào đó quật ngã một lần thật đau, sau đó nản lòng, mãi tới khi được người khác đánh thức, lại tập hợp mọi người, từ đó, nam chính mới thực sự đại sát tứ phương. Đương nhiên, tiền đề là gã còn có cơ hội.

Bất hạnh thay, Lục không có cơ hội, bởi Bách Nhĩ không cho gã cơ hội này.

Khi mấy người trải qua bao lần gian khổ, bôn ba núi non, rừng rậm, trở về thảo nguyên phương Nam, mới phát hiện đế quốc chính mình vất vả thành lập đã bị san bằng. Tòa thành hùng vĩ vẫn còn đó, nhưng lại không thấy một chiến sĩ Ưng tộc nào trên đấy, càng không có nghi thức chào đón như gã tưởng tượng, chỉ có thú nhân cầm cung tên nhắm chuẩn về phía họ. Một thú nhân có ngoại hình cao lớn, cường tráng, khuôn mặt anh tuấn, mỗi bên vai có một con thú con, lông trắng nằm sấp, bên cánh tay tráng kiện bế một tiểu á thú, hắn đứng ở trên tường thành, nhìn bọn họ cười to.

Thú nhân kia chính là Đồ. Cuối cùng Lục đã thấy được thú nhân gã hận thấu xương kia, lại nghĩ tới ngày đó, á thú thiếu chút nữa bắn chết mình chính là bạn đời của tên thú nhân này, bỗng nhiên đầu gã trở nên

choáng váng, mắt tối sầm đi, tay chân run rẩy, nếu không phải có Ưng vệ đúng lúc kéo lấy gã, e rằng gã đã cứ như vậy ngã xuống rồi.

Nhìn mấy thú nhân Ưng tộc hoảng sợ như chó chết chủ mà vội vàng bay xa, Đồ đưa tay sờ cung tên đặt một bên, có chút tiếc nuối. Thật sự là rất cao, hắn bắn không tới.

Hóa ra lúc Bách Nhĩ vừa rời khỏi đảo Dũng Sĩ, hắn liền mang theo bốn trăm người lái thuyền tới bờ biển phương Nam, vốn là không muốn đem theo mấy đứa nhỏ, đáng tiếc chịu không nổi sự dây dưa quấn lấy của chúng, cộng thêm hắn cảm thấy để tụi nhỏ hình thành thói quen với cảnh tượng chiến đấu từ bé cũng tốt, nên cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Từ đảo Dũng Sĩ đến bờ biển phương Nam, nếu dùng thuyền gỗ trước kia thì cũng tốn hơn nửa lần trăng tròn, thế nhưng sau khi dựa theo đề nghị thay đổi của Bách Nhĩ, lại chỉ mất hơn mười ngày. Đợi tới phương Nam, khi biết ở đó còn không ít thú nhân Ưng tộc ở lại đóng giữ, hắn mới bỏ đi ý định tấn công trực tiếp, chuyển sang đi đường vòng, tránh thành Huyền Vũ có sự đề phòng nghiêm ngặt nhất mà đến thành Thanh Long, tìm cơ hội liên hệ với khách thú Chân đang ở thành Thanh Long, dưới sự giúp đỡ của hắn, cho vài thú nhân trộn lẫn vào làm nội ứng, thừa dịp ban đêm nội ứng ngoại hợp, làm thịt thành chủ đang mơ ngủ, nhanh chóng chiếm lĩnh thành Thanh Long. Để phong tỏa tin tức, một người Ưng tộc cũng không để chạy thoát.

Có mạng lưới quan hệ của Chân, lại có thú nhân được thả ra ở lại thủ thành, Đồ dùng tiếp chiêu cũ, liên tiếp hạ ba thành. Đáng tiếc cuối cùng vẫn là bị đối phương phát hiện, nên đánh thành hai khá vất vả. Có điều lúc đánh tới thành ba, số Ưng tộc có thể chiến đấu vừa vặn ngang ngửa với bọn họ, mà lại phân chia đóng giữ ở hai thành, có thể nói, bên Đồ đang chiếm ưu thế, cộng thêm mấy lần giao chiến trước, họ cũng thăm dò được đặc tính chiến đấu của Ưng thú, nên tuy phí chút sức lực, cuối cùng vẫn có thể hạ được thành Huyền Vũ và Đế đô. Có điều lúc này lại không thể tiêu diệt toàn bộ thú nhân Ưng tộc, mà để cho chúng chạy thoát một bộ phận nhỏ.

Nếu theo cách nói của Bách Nhĩ, thì chính là Đế quốc thú nhân này xây quá lớn, nếu duy trì vận chuyển nhân số bình thường thì sẽ không kịp, nên mới dễ dàng bị Đồ chiếm lấy như vậy. Thế nhưng theo cách Đồ nói thì lại là Ưng thú bay trên trời, hẳn là sẽ quen cư trú ở trên núi cao, nhưng chúng lại phải cố thủ ở dưới mặt đất, sao có thể không thua cho được.

Mặc kệ nói như thế nào, thì Ưng tộc hùng mạnh đã chính thức suy vong, đối với Ưng thú chạy trốn cũng như Bối Mẫu chạy trốn kia, Đồ không muốn đuổi cùng giết tận. Khi chúng không còn khả năng tạo thành uy hiếp đối với tộc khác, Đồ và các thú nhân khác sẽ dựa theo quy tắc của đại lục thú nhân, trừ khi bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng diệt tận một chủng tộc.

155. Chương 155: Khắc Phục Hậu Quả

Thời điểm tấn công các tòa thành ở phương Nam, dĩ nhiên sẽ thuận tiện cứu tất cả các thú nô ra, trong đó có cả người bộ lạc Đại Sơn. Trải qua một mùa tuyết rơi, có người không thể chịu đựng nổi, mà những người chịu đựng được cũng đều gầy gò, tiều tụy, khiến Đồ suýt nữa không nhận ra.

Bộ lạc Đại Sơn đã không còn tồn tại, như vậy những người này về đâu liền thành một vấn đề. Họ đã quen sinh hoạt ở trong rừng núi, cũng không muốn định cư ở thảo nguyên, huống chi còn là một nơi để lại cho họ đau thương vô hạn, dù cho nơi này có tường thành chắc chắn đến đâu đi nữa. Cuối cùng vẫn là Viêm đưa ra quyết định, gia nhập bộ lạc Bách Nhĩ, mà không phải là trở về sơn động ban đầu, gầy dựng lại bộ lạc.

Còn Đế quốc thú nhân đã sụp đổ, Đồ không dám vừa đánh đã rời đi, ném cục diện rối rắm lại cho những thú nhân thảo nguyên mới được tháo xích hắc thạch, ngay cả đi săn còn cảm thấy khó khăn. Không nói những thú nhân này có khả năng vì chỗ ở trong thành và nơi săn bắt ngoài thành mà nảy sinh tranh chấp, dẫn tới thương vong tăng cao, cục diện lại càng thêm hỗn loạn. Lại nói, nơi đây có nền móng của Ưng chủ, sau khi họ ổn định lại, dĩ nhiên sẽ phát triển rất nhanh, cộng thêm từng chịu ảnh hưởng tư tưởng bá quyền của Ưng tộc, chỉ sợ sẽ tạo thành uy hiếp đối với các bộ lạc rừng rậm. Vì ngăn chặn hậu hoạn, tóm lại là Đồ không thể hoàn toàn buông tay mặc kệ.

Cho nên, thừa dịp đuổi xa thế lực của Ưng tộc, cộng thêm những thú nhân này vì bị Ưng tộc giam giữ nên đã để lại bóng ma, do đó Đồ hợp lẽ tiếp nhận các tòa thành ở thảo nguyên. Vì thế, dù cho vội vàng muốn đoàn tụ với Bách Nhĩ, hắn cũng chỉ có thể gắng gượng nhẫn nhịn, bước đầu tiên là phải nghĩ cách giải quyết vấn đề thức ăn tạm thời cho mấy ngàn người, sau đó mỗi ngày mang theo ba đứa con nhỏ đi lại giữa các thành, tìm hiểu rõ từng chi tiết về Đế quốc thú nhân, để xác định an bài cho sau này. Hắn sẽ không bao giờ ở lại đây, cho nên phải nhanh chóng chọn ra người quản lý mới là điều quan trọng nhất.

Sau khi đi hết năm tòa thành, thăm dò rõ ràng tình huống tổng thể ở Đế quốc thú nhân, thì đã qua thời kỳ mưa nhiều nhất, chỉ còn một lần trăng tròn trước khi tiến vào mùa tuyết rơi. Mùa tuyết rơi ở thảo nguyên tới sớm hơn nơi khác, nhiều người như vậy nên vấn đề thức ăn và sưởi ấm lại trở thành một chuyện gấp gáp và nghiêm trọng. Đồ bị làm phiền đến lửa giận bùng lên, hận không thể bắt tên Ưng chủ gây rối loạn này lại, cắt thành từng khúc.

Đồ không đi tới Đế đô, mà quay trở lại thành Thanh Long cách bộ lạc Bách Nhĩ gần nhất. Lúc dẫn người vào trong phủ thành chủ, hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc mặc y phục vải màu trắng, ngồi trước cái bàn thấp mà trong mắt hắn vốn không có tác dụng gì, cầm một cây gậy gỗ mảnh, viết cái gì đó.

Đồ kêu a một tiếng rất to, trước khi ba đứa nhỏ kịp phản ứng, hắn đã chạy tới trước, giành ôm người kia vào lòng, mặc kệ còn có những người khác đang ở đây, không đầu không đuôi hôn tứ tung. Từ sau khi gặp lại vào mùa tuyết rơi, hai người chưa từng xa nhau lâu như vậy, thật sự là nhớ vô cùng, lúc này nhìn thấy, sao còn nhớ rõ có người bên ngoài chứ.

Ba đứa nhỏ bị ném phía sau thấy thế liền giận dữ, nhìn nhau một lát, Húc vươn chi trước ra, đạp vào mông Chiêu một cái, sau đó chỉ thấy Chiêu vui vẻ chạy lon ton tới, chen vào trong cái bàn kia, vất vả bò vào lòng Bách Nhĩ, miệng còn ngốc nghếch kêu a mạt, a mạt không ngừng, nhanh chóng dời lực chú ý của Bách Nhĩ đi.

Tiêu Đồ và Húc trông có vẻ thong dong hơn, tuy trong mắt chúng cũng không thể che giấu nỗi nhớ và vui sướng, hai đứa song song đi qua, cung kính gọi "phụ thân" đối với Bách Nhĩ đang nhìn về phía chúng. Tuy Bách Nhĩ chưa bao giờ cấm chúng gọi mình là a mạt, thế nhưng hồi đầu mới dạy chúng, vô luận là gọi mình hay là Đồ, y đều xưng là phụ thân. Mà mấy đứa nhỏ ở trong thời điểm kích động lại muốn kiềm chế này, nên mới gọi như vậy.

Bách Nhĩ nhìn bộ dáng nghiêm trang của hai đứa nhỏ, không khỏi bật cười, y nghĩ, có phải mình quá nghiêm khắc không, sao lại dạy hai đứa nhỏ xíu thành ông cụ non rồi. Vì thế y gọi hai nhi tử tới trước mặt, vừa vuốt ve lưng Chiêu đang nằm trong lòng, vừa chậm rãi, nhỏ nhẹ hỏi hai đứa chuyện mấy tháng qua, thí dụ như lúc a phụ tấn công Ưng tộc, các con ở đâu, có sợ không Có quên tập luyện võ công không Sức khỏe thế nào, có bị bệnh không, vân vân… Nhất thời liền bỏ rơi Đồ ở một bên.

Lúc này Đồ còn chưa có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy có thể ôm Bách Nhĩ, ngắm y, nghe y nói là đủ thỏa mãn rồi. Mãi tới khi ăn xong bữa tối, lúc đi ngủ, mấy đứa nhỏ không chịu nghe lời Cổ, nhất quyết chen chúc vô đây, hắn mới nhận ra không ổn. Quả nhiên, mấy ngày liên tiếp, vô luận là đi đâu, ba đứa nhỏ cũng quấn chặt lấy Bách Nhĩ, hoàn toàn không cho a phụ và a mạt của chúng được ở riêng với nhau một lúc, khi đó hắn rốt cuộc mới hiểu đám ranh con này là cố ý. Thế nhưng mặc cho hắn dụ dỗ, khuyên bảo thế nào, cũng không hỏi ra nguyên nhân, lại càng không thể làm cho tụi nó bỏ cái hành động đáng giận này. Cuối cùng, hắn thật sự không thể nhịn được nữa, trực tiếp cướp Bách Nhĩ tới một chỗ cây cỏ cao lớn không có người ngoài thành để làm, mới miễn cưỡng xem như an ủi được khát vọng tương tư về thể xác và *** thần. Sau đó hắn lại dùng hết chiêu thức mình có, cầu xin Bách Nhĩ đồng ý nói với mấy đứa con kia, thay đổi tình trạng gần như tra tấn này.

"A phụ, sau này a phụ đừng có nhìn thấy a mạt liền quăng tụi con đi." Cổ đồng tình với cảnh ngộ đáng thương của Đồ, sau khi sự việc qua đi, do dự nhiều lần, cuối cùng nó vẫn quyết định nhắc nhở mấy câu.

Đồ mờ mịt hồi lâu, rồi nhớ tới tình cảnh ngày ấy, lúc mình nhìn thấy Bách Nhĩ, sau khi bừng tỉnh, hắn không khỏi dở khóc dở cười. Đợi tới tối, hắn ôm Bách Nhĩ than phiền, nói ba đứa con y sinh ra thông minh tới mức khiến người ta phát sầu, sau này lại thêm vài đứa nữa thì hắn phải làm sao?

"Vậy thì thôi không sinh nữa." Bách Nhĩ nghe xong liền bật cười, thuận theo lời hắn nói. Tuy y từng nghĩ sẽ mang thai thêm một lần nữa, để bù lại tiếc nuối của Đồ, thế nhưng hiện tại xem ra vẫn là đợi sau khi

tìm được thú quả rồi tính tiếp thì tốt hơn.

Đồ cũng chỉ là thuận miệng than phiền kèm theo làm nũng thôi, chứ thật ra trong lòng hắn vẫn muốn Bách Nhĩ sinh cho mình thật nhiều thú con, lại không ngờ lời này thành ra tự mình khiêng đá đập vào chân mình, hắn lập tức mặc kệ, trực tiếp xoay người, đè lên người kia, dùng hành động nói cho đối phương biết suy nghĩ thật lòng của mình.

Bởi vì có Bách Nhĩ đến, rất nhiều chuyện phiền toái trong mắt Đồ đều được giải quyết thuận lợi. Không thể không nói, Ưng chủ tuy là một tên gây rối, thế nhưng dù sao cũng có chút năng lực, như tòa thành ra hình ra dạng này, rồi đã bắt đầu thấy hiệu quả của việc chăn nuôi gieo trồng, đường đi thông suốt bốn phương cùng với những chiếc xe một bánh, hai bánh, bốn bánh, vân vân… Nếu không nhìn vào máu và nước mắt mà thú nhân phải trả giá vì sáng lập này, đây vẫn là điều đáng ca ngợi.

Những thứ này đều được giữ lại, cũng sẽ tiếp tục phát triển lên. Bên cạnh đó, Đồ nhanh chóng bổ nhiệm năm thú nhân có năng lực lại đáng tin làm thủ lĩnh năm tòa thành, cho họ lập tức sắp xếp các thú nhân trong thành, chuẩn bị mọi thứ để vượt qua mùa tuyết rơi, còn những vấn đề khác tạm thời gác lại, chờ mùa tuyết rơi đến, rảnh rỗi thì lại tính tiếp. Còn Nguyên và Long, thì bị hắn phái trở về bộ lạc Dũng Sĩ, phụ trách công việc bên kia. Hiển nhiên, trước khi xử lý hết mọi việc bên này, cả nhà hắn đều không thể rời khỏi thảo nguyên.

156. Chương 156: Hành Trình Tới Cực Bắc

Trước khi tuyết đầu mùa ở thảo nguyên hạ xuống, Nguyên và Long vận chuyển tới đây hơn mười thuyền hải sản và muối, cùng với thú nô và bình dân lần trước tấn công thành Huyền Vũ mang về. Mà Tát cũng mang theo người đưa tới không ít con mồi và thổ sản ở vùng núi, cộng thêm thức ăn năm thành tự chuẩn bị, chuyện vượt qua mùa tuyết rơi hiển nhiên không thành vấn đề.

Sau đó thừa dịp mùa tuyết rơi rảnh rỗi, Đồ và Bách Nhĩ trải qua quá trình bàn bạc cẩn thận, cuối cùng vẫn là quyết định, theo phương thức của bộ lạc để quản lý thành thú nhân, hủy bỏ phân chia giai cấp, chủng tộc mà Ưng tộc quy định, thủ lĩnh các thành chỉ quản lý chung và đưa ra quyết định, cũng không phải là tầng lớp đặc quyền, thú nhân vẫn là chủ lực đi săn, còn á thú, thú nhân già và tàn tật trước đây bị coi như vô dụng thì sẽ có chức trách của riêng mình, như là chăn nuôi, gieo trồng, dệt vải, luyện kim, làm gốm, thuần hóa dã thú, vân vân… Phân công rõ ràng, để mọi người đều ra sức, không chỉ có thể làm hết khả năng để làm ra sản phẩm, mà còn giảm bớt gánh nặng cho thú nhân, cũng có thể đảm bảo người già có chỗ nương tựa, trẻ nhỏ được nuôi nấng, không còn xuất hiện tình trạng vứt bỏ một số người tàn tật, yếu ớt vì thiếu thốn thức ăn nữa.

Bởi vì liên quan tới Đồ, nên ranh giới giữa các bộ lạc ở rừng rậm, vùng biển, thảo nguyên liền trở nên không rõ ràng như trước nữa. Sau một thời gian dài qua lại với nhau, có vui có buồn, thế nhưng chưa bao giờ bất hòa với nhau.

Trước khi mùa mưa đến, mọi việc đều được sắp xếp thỏa đáng, Bách Nhĩ và Đồ liền mang bốn đứa con lên đường tới phương Bắc. Với năng lực của hai người, cộng thêm Tiểu Cổ đã có thể tự lo cho mình, mang theo ba đứa nhỏ đi qua rừng núi là hoàn toàn không thành vấn đề. Thế nhưng năm người Ân đã quen đi theo Bách Nhĩ hành tẩu khắp nơi, lại lo lắng muốn được trông chừng mấy đứa nhỏ tiếp, nên cũng đồng hành như trước đây. Lúc đi qua bộ lạc Bách Nhĩ, Tát mang theo Đào Đào chờ từ lâu cũng gia nhập đội ngũ. Còn chuyện của bộ lạc thì ném cho Duẫn, Nặc.

Đối với việc Đào Đào đi theo, mấy người Bách Nhĩ đã quen từ lâu, ngược lại là Đồ hơi bất ngờ, hắn hỏi Tát "Sao lại mang theo á thú? Ngươi chở y à?" Ngoại trừ ba con thú con, thì Đào Đào chính là người duy nhất không có võ công, dù cho y có cột bao đá lên đùi cả một năm như mười ba á thú đầu tiên kia, đi lại cũng nhẹ nhàng, mau lẹ hơn nhiều, sức chạy trốn thì vẫn có thừa, thế nhưng so với thú nhân có luyện nội công lại kém hơn nhiều. Cho nên, nếu không muốn chậm trễ hành trình thì phải có người chở y.

"Vớ vẩn." Tát thản nhiên bỏ lại một câu như vậy, liền đi tới trước mặt Đào Đào, hóa thành hình thú nằm sấp xuống, ý bảo y leo lên lưng mình.

Nhìn tấm lưng cao quý vô cùng của thủ lĩnh đại nhân, Đào Đào cũng không do dự lâu lắm, y leo lên, dù cho hai chân run rẩy, trong lòng bất an, nhưng bên ngoài lại nhìn không ra. Thật ra cho tới giờ y vẫn không hiểu, mình chẳng thể giúp cái gì, chỉ biết tăng thêm phiền toái, sao lại phải đi theo?

"Không phải là Tát coi trọng á thú kia chứ?" Đồ giật mình nhìn cảnh tượng này, không dám tin mà nhỏ giọng hỏi Bách Nhĩ.

"Có lẽ." Bách Nhĩ nghĩ một lát rồi đáp. Tâm tư của Tát người bên ngoài thật là có chút khó đoán, nếu có tình cảm với Đào Đào, vậy tại sao lại không hỏi thẳng y làm bạn đời? Nhưng nếu nói là không có tình cảm gì, mà nhìn bộ dáng đi đâu cũng dắt Đào Đào theo như keo dính thì lại không giống.

"Hờ, mắt nhìn của hắn thật là..." Đồ nhìn ngoại hình cao lớn, thô kệch lại chẳng có gì đặc biệt của Đào Đào, tật xấu kén chọn lại tái phát, cảm thấy huynh đệ của mình thích một người như thế thật đúng là lãng phí, đang nghĩ cách tìm cơ hội khuyên nhủ, thì nghe thấy giọng nói của Bách Nhĩ chầm chậm vang bên tai.

"Thật là sao?" Bách Nhĩ cười nhạt nhìn hắn.

Đồ rùng mình, vội vàng đưa tay ôm y một lúc, nịnh nọt nói hết câu trước "Rất tốt." Dừng một lát, lại cảm thấy không cam tâm, vì thế bổ sung "Nhưng mà còn kém ta xa lắm." Vừa nói vừa hóa thành hình thú, cắn vạt áo của Bách Nhĩ, khẽ kéo "Ta chở ngươi." Không thể không nói, thật ra hắn rất hâm mộ Tát, đi đâu cũng có thể chở người mình thích.

Bách Nhĩ khẽ cười, cũng không từ chối, nhảy lên lưng con thú trắng. Mọi chuyện y đều thích tự thân vận động, hơn nữa xem Đồ là bạn đời của mình, y thật không muốn cưỡi lên mình hắn, nhưng nếu Đồ cho rằng làm như vậy có thể biểu đạt sự ân cần và yêu thích trong lòng, vậy y cũng tình nguyện phối hợp. Còn ba con thú con, tự nhiên sẽ có người tranh nhau bế.

Tát cách không xa, với thính lực của gã, tất nhiên là nghe được hết cuộc đối thoại của hai người, bởi vậy gã quay đầu nhìn Đồ cảnh cáo. Nếu không phải Đồ kịp thời sửa lời lại, gã sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu. Gã còn nhớ rõ tên nào đó từng nói muốn lấy á thú đẹp nhất, không biết Bách Nhĩ mà biết chuyện đó sẽ có cảm tưởng gì đây.

Đồ đón lấy ánh mắt của gã, trong lòng giật mình, lập tức nhớ tới tiền sử đen tối của mình, không khỏi thầm kêu khổ, hắn cảm thấy có một người huynh đệ hiểu rõ về mình, ngay cả đi tiểu mấy lần lên thảm da thú còn biết, đúng là một chuyện khiến người ta đau khổ và bất đắc dĩ. Để không rước phiền toái vào mình, từ lần đó, hắn chưa bao giờ nói nửa chữ không tốt về Đào Đào.

Đi không được bao lâu, bốn chi của Đồ khựng lại một cái, giống như muốn dừng lại, thì nghe thấy Bách Nhĩ nói "Tiếp tục."

Tát vốn cũng muốn dừng lại, nghe vậy liền không hỏi nhiều, khôi phục lại bước chân vốn đã thả chậm về tốc độ ban đầu. Hôm ấy, khi nhìn thấy thi thể thú nhân Ưng tộc bị lửa thiêu, khí cơ trong cơ thể gã đột nhiên chuyển động, phúc đến thì lòng sáng ra, gã ngồi thiền ngay tại chỗ, cuối cùng đả thông được Đại chu thiên, có thể nói là nước chảy thành mương. Tuy chậm hơn Đồ gần hai năm, nhưng gã lại nắm chắc nền tảng, nếu bây giờ bàn về sức mạnh thì cũng không kém hơn đâu.

Có người theo phía sau. Những người khác không phát hiện ra, nhưng không thể giấu được cảm nhận của gã và Đồ, dĩ nhiên càng không thể giấu được Bách Nhĩ. Bách Nhĩ nói như thế chắc là có tính toán khác.

Liên tiếp mấy ngày, người kia vẫn là không gần không xa đi theo, họ dừng, kẻ đó cũng dừng, họ đi, kẻ đó cũng đi, nhưng lại không chịu xuất hiện trước mặt mọi người. Mà người này có thể không bị những người khác phát hiện, tuy năng lực vẫn kém hơn ba người Bách Nhĩ một chút, nhưng lại hơn những người khác. Chỉ phân tích điểm này, Tát đã đoán ra là ai, chỉ là không rõ ý tứ của Bách Nhĩ thôi.

"Bảo hắn lăn ra đây, trốn tránh như vậy, không dám gặp người khác chứ gì." Mãi tới lúc nghỉ qua đêm lần này, sau khi ăn xong bữa tối, Bách Nhĩ rốt cuộc mới lên tiếng.

Những người khác đều hơi kinh ngạc, không biết sao y lại đột nhiên nổi giận như vậy. Tát đã chạy ra ngoài, chỉ lát sau liền đem Mạc với khuôn mặt tiều tụy, chán nản trở về. Mọi người giật mình, lập tức hơi lo lắng nhìn về phía Bách Nhĩ.

"Mạc!" Cho tới bây giờ, Chiêu chỉ biết chọn nhìn sắc mặt của người khác, nhìn thấy Mạc, đôi mắt đen láy của nó lập tức sáng lên, chui ra khỏi lòng Tiềm, lắc lư cái mình nhỏ mập mạp, chạy qua, bổ nhào vào cái chân vững chắc của thú nhân kia. Tiêu Đồ cùng Húc do dự một lát, nhìn qua khuôn mặt trầm xuống của Bách Nhĩ, cuối cùng vẫn lựa chọn bước ra sau a mạt nhà mình, có điều bởi vì đứng ở chỗ đó, Bách Nhĩ nhìn không tới, nên chúng có thể làm càn mà cười tít mắt với Mạc, bày tỏ sự chào đón của mình.

Có thể nói, ngoại trừ năm thú nhân luôn đi bên mình, bởi vì tính cách nhiệt tình lại đơn thuần của Mạc, nên hắn là người tụi nhỏ thích nhất. Vì thế dù biết rõ a mạt nhà mình đang giận Mạc, chúng vẫn không khống chế được mà lộ ra sự vui mừng của mình.

Một cơ thể nho nhỏ, mũm mĩm, mềm mại quấn lấy chân mình, khiến mắt Mạc hơi dịu đi, cúi đầu xuống, định bế Chiêu, tung lên mấy cái như thường ngày, thế nhưng hai bàn tay nắm chặt mới thả lỏng ra lại siết chặt lại, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, nhưng không có cách nào tiến về phía trước một bước.

"Lén lút theo chúng ta làm gì?" Bách Nhĩ nhìn bộ dáng đó của hắn, không khỏi nhíu mày lại, lạnh giọng hỏi.

Thấy y rốt cuộc chịu nói chuyện với mình, hốc mắt Mạc nóng lên, cảm thấy cảm xúc đè nén thật lâu tựa như vỡ òa ra, hắn vội vàng hạ mí mắt xuống, mãi tới khi tâm tình trở nên bình tĩnh, mới khàn khàn trả lời "Đi theo các ngươi tìm thú quả." Hắn muốn đi tìm thú quả vì Chiêu, cho nên mới mạo hiểu có khả năng bị Bách Nhĩ chán ghét và xua đuổi, mà lén lút đi theo.

Không được quan tâm, Chiêu rất mất hứng, cũng không rời đi, cứ như vậy ngồi trên mu bàn chân của Mạc, hai chi trước khi có khi không lay chân của hắn, ý tứ rõ ràng hắn mà không bế nó, nó sẽ không bỏ qua đâu.

Đồ nằm sau lưng Bách Nhĩ, cho y dựa vào, đuôi của hắn cũng khi có khi không vẫy trên mặt đất, cái đầu to ghé vào hai chi trước, chỉ âm thầm liếc mắt qua thằng con mặt dày nhà mình, suy nghĩ xem làm sao sửa đổi tính nết gặp ai cũng muốn được bế, không bế thì chết cũng không đi này của nó.

Mà nghe được câu trả lời của Mạc, Bách Nhĩ bất ngờ lại chỉ hừ một tiếng, không nói gì nữa, tựa hồ ngầm đồng ý cho Mạc gia nhập. Vốn bởi vì lý do không hay, nên sự thân thiết của các thú nhân đối với Mạc nhất thời trầm tĩnh lại, giờ đều sôi nổi nở nụ cười, tuy không ai lên tiếng chào hỏi, nhưng đều dùng cách của riêng mình để bày tỏ ý hoan nghênh.

Khuôn mặt căng thẳng của Mạc mơ hồ lộ ra biểu tình thở phào nhẹ nhõm, chần chừ một lát, hắn vẫn cúi người, bế Chiêu lên, không có tung thằng bé lên như trước đây, chỉ là cúi đầu hôn lên trán nó, sau đó nhận được sự nhiệt tình đáp lại của nó. Trong lòng vừa mềm mại vừa chua xót, bởi vì hắn đã từng nghĩ, có lẽ một ngày nào đó mình cũng sẽ có ba đứa con đáng yêu như gia đình Bách Nhĩ, dù cho nó không thể biến hóa như Chiêu, hắn cũng sẽ yêu thương hết lòng. Tiếc là tất cả chỉ là một giấc mộng, còn hắn là người tình nguyện mơ giấc mộng đẹp đẽ đó. Nay tỉnh giấc, đã không còn lại cái gì nữa.

157. Chương 157: Phương Bắc

Việc Mạc gia nhập không có ảnh hưởng tới hành trình, Bách Nhĩ đối với hắn vẫn không mặn không nhạt, nhưng không có ngoảnh mặt làm ngơ như hồi trước. Dù là ai cũng hiểu rõ, bài học lần này của Mạc lại là một bài học cả đời khó quên.

Rừng rậm từng vô cùng nguy hiểm, đối với đoàn người mà nói giờ đã không thành vấn đề, với tốc độ của họ, dưới tình huống không cần thiết, hầu như sẽ không đối chọi lại với dã thú. Nhưng phương Bắc của rừng rậm Lam Nguyệt lại là bất ngờ lớn, bộ lạc Hắc Hà từng được cho là bộ lạc lớn nhất phía Bắc, nhưng lại không có một thú nhân nào đi từ phương hướng này qua rừng rậm Lam Nguyệt, mà ngược lại toàn là đi từ phương Nam, có thể thấy ở đây không những diện tích rộng mà còn phải vượt qua những nguy hiểm khác. Với tốc độ của mọi người, đi cả một lần trăng tròn cũng không thấy dấu hiệu ra khỏi rừng rậm, trong lòng đều có chút khó chịu. Nếu không phải thú nhân có khả năng phân biệt phương hướng bẩm sinh, còn chưa từng đi sai lần nào, họ suýt nữa đã hoài nghi mình đi lầm hướng rồi.

Qua một nửa lần trăng tròn thứ hai, thảm thực vật xung quanh rốt cuộc có thay đổi, xuất hiện rất nhiều loại thực vật mà ngay cả thú nhân cũng chưa từng thấy. Có những cây tử đằng có thể dệt thành lưới bắt

giữ các động vật đi qua, rồi có loại thực vật kỳ lạ là ban đêm mọc dài ra, ban ngày lại co về, có loại cỏ có thể phát ra tiếng nhạc êm dịu, còn có loại cây nhìn rất xấu xí, nhưng đốt lên lại tỏa ra mùi thịt, còn có loại gỗ có thể ăn được, vân vân… Thật sự khiến mọi người được mở rộng tầm mắt. Đương nhiên, nguy hiểm cũng đồng thời tăng lên. Sau khi trải qua không chỉ một lần những việc như thiếu chút nữa bị cái cây nhìn như cây khô lại đột nhiên mọc ra mấy cái gai dài chọc thủng, xém nữa bị mùi hương của một loài hoa mê hoặc dẫn tới xuất hiện ảo giác, bị con vật nhỏ với bề ngoài hiền lành xem như thức ăn đuổi theo hơn mười ngày mới có thể hoàn toàn loại bỏ sạch sẽ được, thì mọi người không khỏi nâng cao *** thần lên một trăm hai mươi phần trăm và giảm tốc độ đi xuống. Cuối cùng hữu kinh vô hiểm, lại tốn thêm hơn một lần trăng tròn nữa, sau khi băng qua đầm lầy có các loài bò sát, côn trùng có độc hoành hành, rốt cuộc mới đi ra khỏi rừng rậm.

Đứng trên dốc thoải với rừng cây thưa thớt, nhìn vùng đất hoang mênh mông cùng với những dãy núi hùng vĩ trước mắt, sau khi mọi người thả lỏng, trong lòng lại căng thẳng lên. Dù sao cũng là nơi chưa bao giờ tới, vừa mới trải qua rừng rậm phương Bắc nguy hiểm, kể cả mảnh đất trước mắt vừa nhìn là cảm thấy yên bình, họ cũng không dám xem thường.

Lúc này thời kỳ mưa nhiều nhất đã tới, mưa liên miên, chính là thời gian các loài thực vật sinh trưởng mạnh mẽ nhất ở rừng rậm và thảo nguyên, thế nhưng vùng đất hoang này lại giống như ở một thế giới khác, không chỉ không thấy dấu hiệu của mùa mưa, mà trên đỉnh núi vẫn là tuyết trắng xóa, đồng cỏ trên mặt đất nâu đen chỉ mơ hồ lộ ra sắc xanh nhạt, giống như mùa mưa chỉ mới bắt đầu vậy.

"Không có nguy hiểm." Ân im lặng đứng yên trong chốc lát, sau đó nhìn Bách Nhĩ, nói.

Dọc đường đi, dựa vào Ân mà tránh được không ít nguy hiểm, nên lời hắn nói, mọi người đều rất tin tưởng, nghe vậy, không ai do dự nữa. Phong kêu lên một tiếng đầu tiên, lao xuống đồi, lăn trên đồng cỏ dày đặc, sau đó đắc ý cười ha ha với mấy con thú con. Cổ càng lớn càng chín chắn, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ba đứa nhỏ kia lại không kiềm chế được, giãy ra khỏi lòng các thú nhân, cùng nhau chạy xuống. Ở trong rừng rậm lúc nào cũng phải cảnh giác, mặc dù có người lớn chăm sóc, nhưng không khí đó khiến mấy con thú con nhạy cảm cảm thấy rất không thoải mái, lúc này rốt cuộc thoát khỏi, sao lại không có *** thần mà vui vẻ đùa nghịch cho được.

"Nơi này nhìn qua thấy khô quá, nếu không tìm được nước thì phiền toái rồi." Hạ nhìn con khỉ con vĩnh viễn không lớn được đang đùa cùng mấy đứa nhỏ, hắn vừa đi xuống vừa nhíu mày lẩm bẩm.

"Trên ngọn núi kia có tuyết, thể nào cũng có nước tuyết tan chảy xuống thôi." Bách Nhĩ nhìn dãy núi phía xa kia, nói. Nhưng trong lòng cũng không mấy lạc quan, dù sao núi nhìn gần nhưng có khi giục ngựa tới chết cũng chưa tới. Dãy núi kia vừa nhìn đã thấy ở đường chân trời rồi, kể cả trên đường không có nguy hiểm, họ thi triển hết sức lực, phỏng chừng cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới đến nơi, mà thời gian đó lại không thể không uống nước được.

"Ban đêm sẽ đổ mưa." Tiềm tiếp lời. Khí hậu ở rừng rậm thay đổi theo quy luật đến mức ngay cả thú con còn có thể biết rõ lúc nào đổ mưa lúc nào tuyết rơi, năng lực của Tiềm gần như không dùng tới, không ngờ đến nơi xa lạ này, ngược lại còn có thể bộc lộ chút tác dụng.

Vừa nghe ban đêm sẽ đổ mưa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại bắt đầu lo lắng. Nhìn không sót nơi này, ngay cả gốc cây trưởng thành còi cọc cũng tìm không ra, càng đừng nói tới việc có thể tìm đại một nơi nào đó để tránh mưa như ở trong rừng rậm, thấy mặt trời đã lặn về phía Tây, ánh sáng dần yếu đi, nếu còn không nhanh chóng tìm ra nơi qua đêm, chỉ e phải dầm mưa rồi. Mấy người lớn bọn họ thì không sao, thế nhưng mấy đứa nhỏ lại không chịu được.

Nhưng mà bởi vì vẫn luôn không quen dựng lều qua đêm, lại không biết địa hình phương Bắc sẽ như thế này, nên căn bản không ai nghĩ tới chuyện mang nhiều da thú, vì thế hiện tại mọi người đều có chút lúng túng, không biết phải làm sao mới được đây. May mà rất nhanh sau đó nhớ tới phía sau ngọn đồi còn mọc một vài cây cối, không nói đến mỗi người đều mang theo đao hắc thạch và cung tên, mà chỉ bằng cánh tay dùng nội lực sắc bén cũng có thể dễ dàng lấy được vật liệu. Một đêm này cắm trại trước đã, phân công hai người đi săn thú, những người còn lại cùng nhau ra tay, cũng không mất bao lâu liền dựng lên được một cái lều đơn sơ.

Đồ và Tát đi săn thú tới khuya mới về, lúc đó trời đã nổi lên cơn mưa rả rích, mái tóc ngắn của hai người đều ướt sũng, trên vai mỗi người khiêng một con thú khổng lồ kỳ lạ, có bộ lông dài.

"Giữ da lông lại." Nhìn kỹ con dã thú chưa bao giờ thấy, Bách Nhĩ nói. Trời vừa vào đêm, nhiệt độ liền hạ xuống rất nhiều. Tiêu Đồ đã phải mặc quần áo vải bông vào, Húc thích để hình người cũng hóa thành hình thú, có thể thấy nhiệt độ ngày đêm ở đây chênh lệch rất lớn. Tuy mang đủ quần áo ấm cho tụi nhỏ, thế nhưng ai có thể cam đoan về sau còn được như hôm nay, tìm được vật liệu để dựng lều qua đêm chứ, khi đó mới đi tìm da thú thì sẽ không dễ dàng đâu.

"Đúng vậy, nên giữ lại." Đồ gật đầu, vừa cúi đầu để Bách Nhĩ lấy khăn lau cái đầu ướt sũng cho mình vừa cảm thán "Chúng ta phải đi rất xa mới thấy hai con thú này, chẳng lẽ dã thú ở đây rất ít ỏi? Vậy thì phiền toái lắm."

Tát không nói chuyện, chuyên tâm vận công hong khô nước mưa trên đầu, nhưng trong ánh mắt liếc qua Đồ của gã lại tràn ngập khinh bỉ. Rõ ràng có thể dễ dàng tự làm khô, lại còn muốn để người ta lau, không phải là làm quá sao. Đương nhiên, tuy nghĩ như vậy, nhưng nếu nói trong lòng gã không có ao ước là không có khả năng. Điều này cũng trực tiếp dẫn tới khi gã nhìn Đào Đào, sắc mặt lại trở nên lạnh lùng hơn bình thường. Tuy tâm tư của Đào Đào nhạy bén, thế nhưng cũng là người bụng dạ đơn giản, lúc cảm nhận được thủ lĩnh đại nhân mất hứng, phản ứng trực tiếp của y là nín thở, cố gắng thu nhỏ sự hiện hữu của mình lại, còn nguyên nhân tại sao đối phương nổi giận, y lại chưa bao giờ nghĩ tới chuyện dò hỏi.

Đi mấy ngày liên tiếp, thường là ban ngày thì nắng cháy, ban đêm lại mưa tầm tã, đừng nói mấy đứa nhỏ, mà ngay cả thú nhân còn có chút không chịu nổi. May mà nước uống không thiếu, thỉnh thoảng còn có thể gặp một hai con sông bị băng lấp một nửa, cộng thêm vài con thú ăn cỏ, lông rậm trên vùng đất hoang, nói chung, tình huống còn chưa đến nỗi gay go nhất. Chỉ là ngọn núi tuyết cao chót vót rõ ràng nhìn thấy ở phía trước, thế nhưng sau khi đi rất nhiều ngày lại không thấy gần thêm một chút nào, thật khiến người ta nản lòng. Còn một điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ, đó chính là sau khi đặt chân vào vùng đất hoang này, không chỉ không thấy một ai, mà ngay cả một con dã thú hung dữ cũng không có. An toàn, nhưng lại là quá an toàn, đối với thú nhân quen sự nguy hiểm trong rừng rậm mà nói, không khỏi cảm thấy có chút không thật. Nhưng bất luận như thế nào, họ vẫn sẽ tiếp tục đi về phía trước.

158. Chương 158: Hoang Vu

Thảm thực vật ở vùng đất hoang giống như bởi vì chậm hơn nơi khác mà đang cố đuổi theo thời gian, mặt trời vừa mọc lên đã sinh sôi với tốc độ chóng mặt, hôm nay còn ở trạng thái mầm non xanh nhạt, hôm sau đã mọc dài lên, tới khi cả mảnh đất xanh rì một màu, nhóm người Bách Nhĩ rốt cuộc thấy được dấu chân người.

Là bộ lạc Trường Mao Ngưu, cũng có khoảng bảy, tám mươi người, vô luận là thú nhân hay á thú, ngoại hình đều thô kệch, cao lớn, nước da ngăm đen, thế nhưng tính cách lại rất ôn hòa. Nhìn thấy đám người xa lạ bọn họ, không chỉ không hề đề phòng, mà còn rất nhiệt tình. Nhưng điều khiến người ta tiếc nuối là ngôn ngữ của họ lại bất đồng.

Đây quả là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Dù sao vô luận là ở rừng rậm Lam Nguyệt, hay là thảo nguyên, ven biển, mặc dù các thế hệ trước Bách Nhĩ qua lại với nhau rất ít, thế nhưng lại không có chướng ngại về ngôn ngữ, điều này cũng trực tiếp khiến họ cho rằng khắp đại lục dùng chung một loại ngôn ngữ thông dụng, ai ngờ tới đây lại không giống như thế.

Ở lại bộ lạc này vài ngày, bởi vì không tiện trao đổi, thu hoạch cũng không được quá nhiều, chỉ biết phía Bắc còn có mấy bộ lạc khác, thế nhưng chuyện thú quả lại không dò hỏi được gì. Sau này quả nhiên lại gặp được mấy bộ lạc, ngoại trừ trâu lông dài, còn có dê bốn sừng, ngựa có bướu, đều là thú nhân có tính ôn hòa và thân thiết. Ngôn ngữ mỗi bộ lạc mỗi khác, khiến nhóm người Bách Nhĩ rất đau đầu.

Mất gần ba lần trăng tròn quanh đi quẩn lại giữa các bộ lạc đó, thấy thực vật ở vùng đất hoang bắt đầu khô héo, tàn úa, mà họ lại chẳng có tiến triển gì về việc tìm kiếm thú quả. Mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý sẽ tìm kiếm trường kỳ, nên cũng không ai sốt ruột. Chỉ là mùa nóng ở đây quá ngắn, chỉ có ba lần trăng

tròn, đồng cỏ mới xanh lên, chỉ chớp mắt đã xám xịt, giống như cảnh tượng sức sống mạnh mẽ kia là ảo giác của mọi người vậy.

So với rừng rậm Lam Nguyệt, mùa tuyết rơi ở đây tới sớm hơn một lần trăng tròn, hiện tại tuyết đã rơi rồi. Lúc này đám người Bách Nhĩ đã tới chân dãy núi cao lớn nhấp nhô liên tiếp, ở nhờ tại bộ lạc Hoang Nguyên Hầu. Bộ lạc này ở trong khe giữa hai ngọn núi sừng sững, có một con sông rộng lớn, êm đềm chảy qua, bên sườn núi quay về phía mặt trời, mọc cả một đồng cỏ xanh rờn, đi tiếp lên trên, là những cái cây xanh, đỏ, vàng chọc trời. Lúc nhóm người Bách Nhĩ mới đến, nơi đây khắp chốn đều là hương hoa, quả dại trĩu cành, ở nơi hoang vu một màu buồn tẻ này, nó giống như một viên ngọc sáng chói mắt và quý báu. Có điều giờ đã bị tuyết trắng thay thế, chỉ còn một hai điểm màu xanh đậm thỉnh thoảng lộ ra ở sườn núi, biểu hiện sự um tùm, phát triển trước đây của nó.

Có lẽ nhờ vào huyết thống gần nhau, nên Phong có thể trao đổi cùng với thú nhân bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, vì thế chuyện thú quả rốt cuộc có chút tiến triển. Thế nhưng loại tiến triển này lại không phải là điều nhóm người Bách Nhĩ chờ mong, bởi vì theo lời của thú nhân bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, các bộ lạc thú nhân ở vùng hoang vu từ xưa tới nay không có sinh ra thú, nên thú quả là cái gì họ cũng chưa từng nghe tới. Nhưng hồ băng thì lại có biết, chỉ là không biết nó có phải là hồ băng ở cực Bắc như lời họ nói không.

Không thể không nói, khi biết được sự thật này, trong lòng mọi người đều hơi trĩu nặng, thế nhưng vẫn hỏi vị trí hồ băng ở đâu. Sau đó họ biết được phải vượt qua núi tuyết, đi lên hướng Bắc thêm hai lần trăng tròn nữa mới đến được.

"Bên kia núi còn lạnh hơn bên này, một năm chỉ có một lần trăng tròn là nhiệt độ khá cao, thích hợp cho cây cỏ sinh trưởng, còn những lúc khác đều là băng tuyết tràn ngập." Hầu A Phác nói. Bên này đặt tên cũng không giống như bên rừng rậm Lam Nguyệt, không có phân biệt thú nhân và á thú bằng cách giới hạn tên một chữ hay hai chữ, mà trước tên của họ sẽ có một chữ đại biểu cho chủng tộc của mình. Tựa như thú nhân trâu lông dài, sẽ đặt là Ngưu gì đó, dê bốn sừng đặt là Dương gì đó. Đối với chuyện này, các thú nhân đều cảm thấy rất thú vị, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện bắt chước theo, dù sao bộ lạc của họ vốn có rất nhiều loài thú, để chữ đầu tiên theo chủng tộc làm họ, vô hình trung lại tạo thành ngăn cách như có như không giữa mọi người, gây bất lợi cho sự hòa hợp giữa các tộc.

"Đi qua ngọn núi này cần một lần trăng tròn, nếu chờ thời tiết ấm lại, căn bản không kịp tới thời điểm ấm nhất ở bên kia." Hầu A Phác nói tiếp, y thương yêu nhìn mấy đứa nhỏ, lắc đầu nói "Ta khuyên các ngươi vẫn là không nên đi, thú con sẽ chịu không nổi đâu."

"Trước kia các ngươi có người đi tới hồ băng rồi à, nếu không sao lại biết rõ ràng như vậy?" Nghe Phong phiên dịch xong, Bách Nhĩ nhìn về dãy núi gần như bị tuyết phủ kín, cân nhắc hỏi. Ở lại đây đã vài ngày, đối với bản lĩnh của bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, y cũng có thể hiểu bảy tám phần, cảm thấy với năng lực của họ muốn vượt qua núi tuyết tựa hồ không có quá nhiều khả năng.

"Chúng ta chưa đi bao giờ hết. Có điều chuyện này thú nhân trên vùng hoang vu đều biết, là lưu truyền từ đời này qua đời khác cho tới nay." Hầu A Phác nói. Mà lúc trước đám người Bách Nhĩ không nghe thấy, hiển nhiên là vì ngôn ngữ bất đồng, nếu không, cần gì phải quanh quẩn một vòng lớn như vậy.

Thế nhưng mặc kệ sự thật là thế nào, đám người Bách Nhĩ không có khả năng vượt qua núi cao trong thời điểm tuyết rơi nhiều, đừng nói là thú con và Đào Đào không chịu được, mà ngay cả thú nhân có nội lực hơi kém hơn e rằng cũng chịu không nổi. Cho nên, cuối cùng họ vẫn là quyết định ở đây tới mùa mưa sang năm.

Người Hoang Nguyên Hầu lấy loại quả màu xanh thẫm, to cỡ nắm tay làm thức ăn chính, quả xanh thẫm này có rất nhiều dầu, có thể buộc vào bụng để chống rét, sau khi nấu chín, thì thơm, mềm vô cùng, là một loại thức ăn rất ngon. Quan trọng là chúng ra trái rất nhiều, vào mùa mưa, cánh rừng hai bên sườn núi mọc nhiều tới mức ăn không hết, thu hái lại cũng đủ ăn trong một mùa nữa. Cho nên hiện tại liền tính thêm cả nhóm người Bách Nhĩ, thức ăn vẫn không thiếu. Có điều đám thú nhân Tát, Đồ không muốn ăn không, nên thỉnh thoảng họ sẽ ra ngoài săn vài con mồi đem về, cải thiện cuộc sống cho bộ lạc Hoang Nguyên Hầu không giỏi săn thú.

"Sao nơi này không sinh ra thú?" Một hôm, Bách Nhĩ hỏi Đồ, y vẫn cảm thấy việc này rất kỳ quái. Vùng hoang vu này giống như là nơi được thần thú thiên vị vậy, tuy một năm chỉ có ba lần trăng tròn là mùa mưa, thời gian khác đều bị tuyết bao phủ, thế nhưng cuộc sống của các bộ lạc rất an nhàn, vừa không thiếu

thức ăn, vừa không cần lúc nào cũng phải lo lắng dã thú hung dữ tấn công, việc sinh đẻ có lẽ cũng không dễ dàng, thế nhưng lại không hề sinh ra thú. Vô luận nhìn thế nào, nơi tốt đẹp này đều phải khiến thú nhân bộ lạc khác ao ước. Nếu không phải phương Bắc của rừng rậm Lam Nguyệt tạo thành bức chắn thiên nhiên, thì e rằng từ lâu đã không thể giữ được vẻ yên bình, tốt lành này rồi.

Đối với vấn đề này, thật ra Đồ cũng rất thắc mắc, chỉ cảm thấy nếu có thể tìm ra nguyên nhân, nói không chừng không cần tìm thú quả, thú con nhà hắn cũng có thể biến hóa. Hiển nhiên Bách Nhĩ cũng có suy nghĩ như vậy, nên mới hỏi câu này.

Vì thế, sau hôm đó, Phong lại vác trách nhiệm to lớn, hỏi thăm một vài chuyện có khả năng sẽ ảnh hưởng tới việc biến hóa của thú con ở bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, cho dù những thứ đó có thể đối với người bản địa là không có gì đáng kể, nhưng có khi lại có tác dụng quan trọng trong việc biến hóa. Mà Bách Nhĩ và Đồ thì thường mạo hiểm lên núi tuyết xem xét địa hình, đợi mùa mưa tới, có thể tìm được đường tắt, mau chóng vượt qua núi cao. Còn những người khác, bao gồm mấy đứa nhỏ, không có việc gì đều cố gắng học ngôn ngữ của bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, để có thể thuận lợi trao đổi.

Nhưng mà, không đợi Phong hỏi thăm sự việc rõ ràng, Chiêu nghịch ngợm đã xảy ra chuyện.

159. Chương 159: Biến Hóa

Hôm đó, tuyết rơi rất nhiều, các thú nhân cũng không ra ngoài săn thú, mọi người cùng người bộ lạc Hoang Nguyên Hầu ngồi vây quanh trước lò sưởi trong căn nhà gỗ của tộc trưởng, tuy ngôn ngữ bất đồng, nhưng ngươi nói ngôn ngữ của ngươi, ta nói ngôn ngữ của ta, lại trò chuyện rất vui vẻ. Không biết vì nguyên nhân gì, từ sáng sớm thức dậy, Chiêu vẫn rất hưng phấn, đầu tiên nó tìm Tiêu Đồ và Húc cùng nhau đùa giỡn, tới khi ồn áo tới mức hai ca ca chịu không nổi, nó lại chạy tới chạy lui trong bộ lạc, tìm vài con thú con bị cái lạnh làm cho chui ở trong lòng a mạt, a phụ để chơi đùa.

Bởi vì trong bộ lạc rất an toàn, cộng thêm giác quan của mấy người Bách Nhĩ nhạy bén, trước khi nguy hiểm tới có thể nhận biết, huống chi còn có Ân, nên người lớn cũng không có trói buộc trẻ con, mặc cho nó chơi đùa. Nào biết vừa mới xao nhãng liền xảy ra chuyện.

Rõ ràng một khắc trước còn thấy nó tự cố bắt lấy cái đuôi vung qua vung lại của mình, đợi tới khi lấy lại *** thần thì đã không thấy tăm hơi đâu, vốn là không ai để ở trong lòng, nhưng mà đợi tới khi ăn tối lại vẫn không thấy nó xuất hiện, lúc này mọi người mới cảm thấy có chút không ổn, vội vàng đi tìm người, nhưng sau khi lật hết cả bộ lạc, lại không nhìn thấy bóng dáng của thằng bé đâu.

Bởi vì gió tuyết quá lớn, người trong bộ lạc đều ở trong nhà gỗ của mình, lông của Chiêu lại có màu tuyết trắng, nên không có ai chú ý nó đi đâu. Thấy sắc trời đã tối, nếu không mau chóng tìm nó về, ở ban đêm rét buốt này, tất cả mọi người đều không dám nghĩ tới hậu quả.

Bách Nhĩ chỉ cảm thấy chân tay mình lạnh lẽo, cho dù là ở trận chiến tàn khốc nhất của kiếp trước cũng không khiến y sợ hãi như vậy. Đồ từng rơi xuống núi, rồi mất tích đã để lại nỗi ám ảnh trong lòng y, lúc này Chiêu lại đột nhiên biến mất, khiến y lập tức phát hiện mình thật ra đã là chim sợ cành cong, biết rõ cần phải bình tĩnh, thế nhưng không sao làm được, cái suy nghĩ đáng sợ cứ dâng lên, đè nén thế nào cũng không được.

"Đừng lo lắng, có thể là nó ham chơi nên chạy ra xa, ta sẽ nhanh chóng tìm con trở về." Đồ cũng rất nóng vội, thế nhưng khi cảm nhận được bàn tay buông thõng xuống của Bách Nhĩ không thể khống chế mà run rẩy, thật lâu vẫn không lên tiếng, nhất thời hắn cảm thấy đau lòng không thôi, phải biết từ lúc quen nhau tới nay, vô luận gặp phải tình huống gì, cho dù là bản thân bị trọng thương, Bách Nhĩ vẫn có thể bình tĩnh đối phó, nay lại vì đứa con mà rối loạn trong lòng, có thể thấy được y lo lắng, sợ hãi biết bao nhiêu. Vì thế hắn vươn tay ra, kéo y vào lòng, ôm chặt lấy, trầm giọng an ủi, đồng thời quyết định, sau khi tìm được Chiêu, phải đánh thật mạnh vào mông nó một trận.

Bách Nhĩ túm lấy cánh tay của hắn, ngón tay siết chặt như kìm sắt, nếu không phải Đồ đã có thể chống đỡ được sức lực của y, thì chỉ e rằng cánh tay của hắn lúc này đã bị siết gãy. Sau một lúc lâu, Bách Nhĩ vẫn không nói gì, chỉ là đẩy hắn ra ngoài.

Đồ hiểu ý, hóa thành hình thú, mang theo đám Tát đi ra ngoài bộ lạc. Đồng thời bộ lạc Hoang Nguyên Hầu cũng phái một nhóm thú nhân chuyên qua lại ở nơi hoang dã, cầm đuốc đi tìm. Bách Nhĩ đứng tại chỗ, nhìn họ biến mất trong mưa tuyết, mãi tới khi bên tai vang lên tiếng gọi khe khẽ của Tiêu Đồ, y mới lấy lại *** thần.

"A phụ có thể ngửi được mùi của Chiêu, a mạt đừng lo lắng." Tiêu Đồ giữ chặt tay Bách Nhĩ, trong mắt hiện lên lo lắng, là vừa lo lắng cho đệ đệ chạy lung tung khắp nơi, vừa lo lắng cho a mạt nhà mình.

"A mạt, cho con đi tìm đi, con cũng có thể ngửi được mùi của Chiêu." Lông mày của Húc nhíu chặt lại, xin Bách Nhĩ mãi. Lúc nãy nó đã xin Đồ, thế nhưng dĩ nhiên là Đồ không cho phép.

Bách Nhĩ vẫn không nói gì, nắm tay hai đứa con, đi trên nền tuyết dâng tới đầu gối, quay về nhà gỗ. Dựa theo tính cách của y, lúc này y cần tự mình ra tìm kiếm, thế nhưng y biết bây giờ mình quá hoảng loạn, đi cũng chỉ thêm phiền, nên mới ở lại một mình, cần làm cho bản thân bình tĩnh lại trong chốc lát.

Vừa tiến vào trong phòng, đút cho hai đứa con ăn chút đồ, sau đó Bách Nhĩ liền khoanh chân ngồi bên đống lửa, nhắm mắt lại. Tiêu Đồ và Húc không dám lên tiếng quấy rầy y, dù cho trong lòng tụi nó nôn nóng tới muốn phát khóc, nhưng cũng chỉ biết nhìn nhau. Chỉ chờ Bách Nhĩ lên tiếng, hai đứa sẽ xông ra ngoài.

Thật lâu sau, Bách Nhĩ rốt cuộc mở mắt, nhìn về hai đứa con ngoan ngoãn, ngồi im bên cạnh y, cầm lấy một chiếc áo choàng bằng da thú, khoác lên cho Tiêu Đồ, thấp giọng, chầm chậm nói "Đi thôi, chúng ta đi tìm Chiêu."

Vừa nghe lời này, Húc lập tức hóa thành hình thú, rũ rũ bộ lông, tư thế đã sẵn sàng chuẩn bị từ lâu. Khóe môi Bách Nhĩ hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng rất nhanh liền biến mất, một tay dắt Tiêu Đồ, một tay xoa đầu Húc, sau đó đứng lên, đi ra cửa. Có điều y không lập tức ra ngoài bộ lạc, mà là mang theo hai đứa con tới trước nhà gỗ lúc trước mọi người tụ tập.

Lần cuối cùng thấy Chiêu chính là ở đây, nên vô luận nó đi đâu, cũng cần phải từ nơi này đi ra. Tuy rằng nói tuyết rơi rất nhiều, có thể che hết dấu vết, thế nhưng nếu cẩn thận tìm, hẳn là có thể tìm ra chút manh mối. Đây là điều đầu tiên y nghĩ tới sau khi mình tỉnh táo lại.

Mượn hai cây đuốc của chủ nhân nhà gỗ bên cạnh, Bách Nhĩ bắt đầu nửa quỳ trên mặt đất trước nhà gỗ, nghiêm túc bới ra từng lớp tuyết, cẩn thận kiểm tra. Tìm như thế rất tốn thời gian và công sức, thế nhưng cuối cùng vẫn có chút tác dụng. Trước cửa có vô số người giẫm lên, dấu chân đã mờ từ lâu, thế nhưng ở góc bên phải dưới mái hiên, lúc cào lớp tuyết bung nở ở trên lại tìm được một dấu chân nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo. Từ kích thước dấu chân và hình dạng chỉ có hai đứa có thể để lại.

"Con có đi qua đây không?" Bách Nhĩ hỏi Húc, sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng trong lòng y vô cùng lo lắng, chỉ sợ nghe được câu trả lời thừa nhận.

"Không ạ, con vẫn đi theo bên cạnh a mạt mà." Húc lắc đầu, lại gần ngửi thử, sau đó nó vui mừng nói "Là của Chiêu." Đại tuyết sẽ che lấp mùi, cộng thêm ở đây nhiều người qua lại, mùi của Chiêu đã không ngửi ra từ lâu, thế nhưng dấu chân như vậy vẫn có thể phân biệt rõ mùi.

Dù như thế, trong lòng Bách Nhĩ vẫn không hề thoáng thả lỏng ra, bởi vì dấu chân này rất có khả năng là lúc trước Chiêu chơi đùa trong bộ lạc để lại. Cho nên y lại nhìn mặt tuyết chỗ khác, sau khi không nhìn thấy dấu chân của Chiêu, mới tiếp tục truy tìm từ phía bên phải này. Rốt cuộc không có khiến y tiếp tục thất vọng, chuỗi dấu chân kia liên tục ra ngoài bộ lạc, kéo dài về hướng thung lũng trong một ngọn núi. Hiện nay đã có thể khẳng định là tự Chiêu rời đi chứ không phải gặp kẻ bất chính.

Ra khỏi bộ lạc một đoạn, không bị ảnh hưởng mùi của những người khác, Húc bắt giữ được mùi của Chiêu càng nhanh chóng và chuẩn xác hơn. Dù cho đã bị tuyết che lấp như có như không, cảm nhận giữa hai huynh đệ cùng bào thai không thể nào xóa được. Chỉ bằng cảm giác loáng thoáng, Húc đã dẫn Bách Nhĩ và Tiêu Đồ đi lên thung lũng, tiến vào rừng núi bên cạnh.

"Cái thằng ương bướng kia, một mình chạy vào khu rừng này làm gì." Càng chạy Bách Nhĩ càng cảm thấy ngực mình vừa siết lại vừa đau nhức, nhịn không được mà tức giận mắng.

Lúc này bởi vì không cần phải quỳ xuống đất, cào từng lớp tuyết lên, nên Tiêu Đồ đã được Bách Nhĩ bế vào lòng, nghe vậy bé không khỏi rụt cổ lại, cảm thấy tiểu đệ nhà mình quả thật đáng bị mắng, sao lại

nghịch ngợm như thế chứ. Ngược lại Húc tập trung tìm kiếm mùi của Chiêu trong không khí, nên tự nhiên sẽ không để ý chung quanh, vì thế nó không có suy nghĩ gì.

Lại truy tìm thêm một canh giờ nữa, dù thỉnh thoảng được Bách Nhĩ ôm vào lòng ủ ấm cho, nhưng Húc vẫn có chút chịu không nổi, tốc độ của nó càng ngày càng giảm. Bách Nhĩ đau lòng đến mức vài lần muốn buông tay, nhưng bởi vì lời nói của Húc mà khiến y không thể không tiếp tục.

"Con tìm như vậy so với phụ thân cào từng lớp tuyết nhanh hơn rất nhiều. Con ở cùng phụ thân, lạnh chút, mệt chút cũng không sao. Thế nhưng một mình Chiêu ở trong núi, lại rét lạnh như vậy, có thể tìm nó sớm được khắc nào, nó cũng chịu bớt chút khổ." Húc nói. Còn lời trễ một khắc Chiêu liền chịu thêm một phần nguy hiểm, nó lại không nói ra. Nó không nói, nhưng sao Bách Nhĩ lại không biết, cho nên trái tim y mới có thể kiên cường mà không ngăn nó lại. Có điều Bách Nhĩ cũng không đặt hết gánh nặng lên Húc, mà dựa vào dấu chân phỏng đoán hướng Chiêu đi, trước tiên đến phía trước xem xét dấu vết trên nền tuyết, nếu tìm được dấu chân của Chiêu, thì có thể giảm bớt sức lực cho Húc, cũng có thể tiết kiệm thời gian.

Cứ như thế điều tra hơn nửa đêm, trong rừng cây chồng ảnh, phía trước mơ hồ hiện ra một vách núi cao chót vót đan vào mây.

"A mạt, bên kia." Húc giơ một chi trước lên, chỉ về phía vách núi, sau đó ngã bịch xuống nền tuyết. Trái tim Bách Nhĩ đập mạnh lên, vội vàng ôm Húc vào lòng, phát hiện nó chỉ là do quá mệt thôi, y mới thoáng thả lỏng ra. Vừa dùng nội công làm ấm cơ thể cho Húc và Tiêu Đồ, y vừa nhanh chóng chạy qua vách núi bên kia. Mà bên đó, Đồ mang theo Hạ và Phong cũng chạy lại, bởi vì lúc ở trong rừng núi tìm kiếm, ngửi thấy mùi của Chiêu mà tìm tới.

Hai bên gặp nhau ở trước vách núi, còn chưa kịp nói gì, thì thấy một thứ tròn tròn, mũm mĩm, cả người phủ kín hoa văn rực rỡ đang ủi mình ở dưới vách núi, không biết là nó muốn chui vào trong hay là chen ra ngoài. Hoa văn trên người nó vô cùng kỳ lạ, trong màn đêm, chỉ dựa vào ánh tuyết liền có thể tỏa ra ánh sáng chói mắt, khiến người ta thấy rõ ràng.

Mọi người im lặng một lát, cuối cùng vẫn là Đồ đột nhiên chạy tới, tha đứa bé kia đi ra, hóa ra là một đứa bé béo ú được quấn da thú có hoa văn. Cái mà mọi người nhìn thấy tròn tròn lúc trước chính là mông của đứa nhỏ.

Bị Đồ đột nhiên ngậm ra, đứa bé hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy Bách Nhĩ, nó lập tức vui mừng kêu lên "A mạt!"

"Chiêu!" Đồng thời cùng y gọi ra tiếng còn có Tiêu Đồ và Húc.

160. Chương 160: Thần Thú

Bách Nhĩ đưa Húc và Tiêu Đồ cho Hạ và Phong, sau đó đón lấy Chiêu từ miệng của Đồ, đánh bộp bộp vào cái mông nhỏ của nó mấy cái. Trên người y tỏa ra hơi lạnh khiến người khác im như thóc, hoàn toàn không dám tiến lên khuyên can. Mới đầu Chiêu còn giãy dụa mấy cái, sau đó liền nằm bất động trên cánh tay của Bách Nhĩ, chỉ là ngẩng cái đầu nhỏ nhìn a mạt nhà mình, mím cái môi nhỏ nhấn lại, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại cố nén không cho nó rơi xuống.

Bộ dạng này của nó còn dùng tốt hơn là oa oa khóc lớn, không nói người bên ngoài nhìn thấy mà đau lòng không thôi, mà ngay cả Bách Nhĩ sau khi đánh vài cái, trên tay cũng không thể dùng lực nữa, cuối cùng đánh nó hai cái tượng trưng, liền coi như không có gì.

Mấy người đều âm thầm thở nhẹ ra, sau đó mới có tâm tư cảm thấy bất ngờ và vui mừng khi Chiêu biến hóa được. Đồ cũng không có ý niệm tiếp tục giáo huấn thằng nhóc nữa, hắn quay đầu chạy tới đỉnh núi, gầm lên một tiếng với bầu trời đêm, thông báo cho các thú nhân đang tìm kiếm bên ngoài là đã tìm thấy người. Bách Nhĩ nhân cơ hội này để ý tới cái nơi Chiêu chui ra, y phát hiện chỗ đó đúng là một cái khe, miệng khe chỗ gần đáy nhất hơi lớn, thế nhưng cũng chỉ đủ cho một con thú con sinh được hai, ba năm chui qua thôi, nếu lớn hơn một chút cũng không chui nổi, cho nên căn bản không có cách dò thám bên trong có cái gì, rồi dẫn tới đâu. Cộng thêm hiện tại là đêm khuya giá rét, không thích hợp ở bên ngoài, nên đành phải trở về trước.

Trên đường trở về, Chiêu ôm cổ của Bách Nhĩ, khuôn mặt non nớt, nhỏ nhắn dán lên mặt y, gọi từng tiếng a mạt không ngừng, giọng của nó mềm dẻo, thân thiết làm nũng đến nói không nên lời, hiển nhiên cũng biết chuyện mình làm sai.

Cảm nhận được thằng bé cọ vào người mình, cảm giác trước kia đã mất, nay lại có được khiến Bách Nhĩ suýt nữa rơi lệ, đồng thời cũng biết mình cậy võ công cao cường, nên có chút coi thường, may mắn chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, nếu không cuộc đời này của y e rằng không thể sống thoải mái được, sau này y nhất định sẽ không dám như thế nữa.

Đoàn người trở về, mọi người trong bộ lạc bị kinh động từ lâu vốn cũng không ngủ say được. Khi họ dồn dập cầm đuốc ra khỏi nhà đón người, lúc nhìn thoáng qua da thú mặc trên người Chiêu, trong mắt họ không khỏi lộ ra khiếp sợ, ngoài ra còn có biểu tình mừng rỡ, sau đó dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, tất cả tộc nhân đều quỳ rạp xuống, miệng còn không ngừng hô to cùng một câu.

Chuyện đột ngột này vừa khiến đám người Bách Nhĩ hoảng sợ vừa cuống quýt nghiêng người tránh đi.

"Họ đang nói gì mà thần thú giáng thế, thế giới thú nhân yên bình, thịnh vượng." Phong phiên dịch, trên mặt cũng đầy khó hiểu.

Bách Nhĩ đương nhiên sẽ không cho rằng thằng con ngốc của mình là thần thú, cho nên nguyên nhân duy nhất tạo ra tình huống này chính là tấm da thú cổ quái mặc trên người thằng bé. Bế nó lâu như vậy, tấm da thú rõ ràng nhìn mỏng manh thế này lại rất ấm áp, mềm mại, cũng không biết Chiêu lấy từ đâu ra.

Lúc này ngoại trừ Tiêu Đồ và Húc do đi qua đi lại một đêm mà cuộn mình ngủ trong lòng Hạ và Phong, thì kể cả Chiêu cũng đang hưng phấn bởi vì biến hóa được, mà hoàn toàn không có ý định muốn ngủ, càng đừng nói tới người lớn. Cho nên tất cả mọi người chui vào nhà gỗ của tộc trưởng, muốn biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thần thú lại là ai.

Có lẽ là được nuôi quá tốt, bình thường lại thích bám vào người các thú nhân, bản thân thì lười đi, nên sau khi hóa thành hình người, Tiểu Chiêu vừa trắng vừa mềm, người mập lùn tròn xoe, hoàn toàn không thể so với Húc cũng nhỏ tuổi lại có phong thái tuấn tú. Có điều trông nó lại hồn nhiên, đáng yêu như hồi để hình thú, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn nhéo mấy cái.

"Chưa bao giờ thấy thú con nhà ai béo như vậy hết." Tát trở về vừa nhìn thấy, dù tính gã lãnh đạm cũng không nhịn được mà nói một câu, càng miễn bàn các thú nhân khác phải nín cười không thôi.

Chiêu giống như không biết gã đang nói mình, không quan tâm tới ai hết, chỉ nằm sấp vào lòng Bách Nhĩ, so với hàng ngày lại càng không muốn rời xa y. Cho dù Bách Nhĩ có giận hơn nữa cũng không có cách phát tác ra, vừa thương yêu rất nhiều vừa cảm thấy nhức đầu, chỉ cảm thấy thằng bé này y chang như a phụ của nó, từ nhỏ đã đánh gục mình rồi.

Sau đó bị mọi người dần dần dẫn dụ, Chiêu mới lắp ba lắp bắp kể chuyện xảy ra trên người nó, tuy nó vẫn nói chuyện bập bẹ như lúc không thể biến hóa, thế nhưng cũng đủ để người lớn đưa ra tổng kết về chuyện nó đã trải qua.

Hóa ra buổi chiều Chiêu đang ở trong nhà đùa nghịch, đột nhiên nó nghe được một âm thanh rất êm tai, giống như tiếng sáo a mạt nhà mình thổi vậy, thấy người lớn cũng không để ý, nó liền tự đi ra ngoài cửa. Âm thanh réo rắt, kéo dài kia như đang vẫy gọi nó, dẫn nó đi thẳng ra ngoài bộ lạc, băng qua thung lũng, tiến vào rừng núi, cuối cùng đến dưới vách núi mà đám người Bách Nhĩ tìm thấy nó. Suốt đường đi, Chiêu luôn ngoan ngoãn nghe lời thế nhưng lại không hề nhớ tới a phụ và a mạt nhà mình, cứ đi như vậy theo âm thanh vẫy gọi kia vào trong động đá dưới vách núi, đi vào trong thật lâu thì tới một cái động lớn tối thui.

Chiêu nói trong động có rất nhiều người, có một con thú còn to hơn hình thú của a phụ nó, lớp lông của con thú kia óng ánh lên, màu sắc rực rỡ, vô cùng đẹp mắt. Nhìn thấy nó, những người kia tựa hồ rất thích, lần lượt tới bế nó, đùa với nó, mãi tới khi một con thú tên là Ngự xuất hiện, dùng cái sừng dài trên đầu xách nó xuống cái hồ trong động. Mọi người nghe tới đó đều kinh hãi, lúc ấy Chiêu lại không sợ chút nào, nó còn cảm thấy rất vui, muốn trèo lên bờ, đùa thêm lần nữa thì phát hiện mình biến hóa. Tiếp theo, người trong động mặc cho nó da thú giống như lông các con thú bên trong đấy, sau đó chỉ cho nó đường đi ra ngoài.

"Có phải sau khi đi ra con lại muốn đi vào không?" Đối với cái bộ tộc thần bí kia, Bách Nhĩ không vội tìm hiểu, mà trầm giọng, nguy hiểm hỏi Chiêu.

"Không ạ, con muốn… muốn tìm a mạt." Chiêu ngửa khuôn mặt đầy ngây thơ nhìn Bách Nhĩ đang híp mắt lại, giống như là không cảm thấy đáng sợ, nên nó nói tiếp nguyên nhân tại sao mình lại đưa mông ra ngoài "Tại đầu lạnh, đuôi… đuôi không lạnh." Hóa ra lúc sắp tới cửa động, bị gió lạnh lùa vào, trên đầu nó không có quấn da thú, nên bị lạnh, vì thế nó liền xoay người lại, chổng mông lên trời, leo ngược ra ngoài.

Trong phút chốc Bách Nhĩ không nói gì, những người khác lại càng thấy buồn cười, sau đó mới có tâm tư cẩn thận hỏi về bộ tộc thần bí kia. Đáng tiếc Chiêu còn quá nhỏ, nó chỉ biết có người, có thú rất đẹp, còn những chuyện khác nó đều không biết. Cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, đợi sáng mai lại đi điều tra. Sau đó hỏi tộc trưởng bộ lạc Hoang Nguyên Hầu cùng với ý tứ câu nói phía trước của họ, họ lại nói là do thế hệ trước truyền xuống, lông của thần thú có năm màu rực rỡ, có thể phát sáng trong bóng đêm, cùng với một cái sừng dài chia nhánh trong suốt như băng, một khi thần thú hiện thế, toàn bộ đại lục thú nhân đều sẽ phồn vinh, hưng thịnh, mãi mãi không có loạn lạc. Có điều đã lâu lắm rồi thần thú không hiện thế, lâu đến mức ngay cả vùng đất từng được gọi là của thần thú đều không cho rằng thần thú thật sự tồn tại. Đến nay cũng chỉ có một số ít bộ tộc còn nhớ rõ truyền thuyết về thần thú, mà trong đó bao gồm cả bộ lạc Hoang Nguyên Hầu. Có lẽ thật lâu thật lâu trước kia, Hoang Nguyên Hầu cũng không gọi là Hoang Nguyên Hầu, chỉ là lại còn ai nhớ đâu.

161. Chương 161: Huyễn Thú Tộc

Theo lý, Chiêu đã biến hóa được, thì mọi người không cần tới hồ băng ở cực Bắc tìm thú quả nữa, chỉ chờ trời ấm lên là có thể quay về rừng rậm Lam Nguyệt. Thế nhưng bởi vì cả sự việc đều quá kỳ lạ, cộng thêm vô duyên vô cớ nhận được đại ân của người ta như vậy, không làm rõ ra, Bách Nhĩ và Đồ đều không thể yên tâm được. Bởi vậy sáng sớm hôm sau, hai người liền tới vách núi kia tìm hiểu. Thế nhưng tìm kiếm khắp trước sau, ngoại trừ cái khe nhỏ Chiêu chui ra, cũng không tìm thấy đường nào khác để đi vào.

"Tại hạ Bách Nhĩ và bạn đời Đồ, nhận được sự tương trợ của quý bộ lạc giúp tiểu nhi biến hóa, hôm nay tới đây để cảm tạ, chẳng biết có thể gặp mặt hay không?" Suy nghĩ một lát, Bách Nhĩ tụ nội lực ở Đan Điền, đưa giọng nói ra xa, vào trong vách núi, cũng không biết có thể truyền tới sơn động như lời Chiêu nói không.

Đợi một lát, cũng không có ai đáp lại, y liền lặp lại một lần, cứ như thế ba lượt.

"Đi thôi, có lẽ họ không muốn gặp người ngoài đâu." Thật lâu sau vẫn không có tiếng đáp lại, Đồ không kiên nhẫn đứng lên, không phải là hắn không biết báo đáp ân tình, mà là hắn không thể nhìn Bách Nhĩ bị người ta khinh thường, chậm đón tiếp, dù cho đối phương có giúp Chiêu biến hình đi nữa.

Nghe vậy, Bách Nhĩ gật đầu, y biết đối phương không phải không nghe thấy, mà là không muốn ra gặp, cho nên cũng không gắng gượng làm điều không thể nữa, nhưng y vẫn làm hết cấp bậc lễ nghi.

"Ta đến từ bộ lạc Bách Nhĩ ở phía Nam rừng rậm Lam Nguyệt, nếu các vị có việc có thể tới đó tìm chúng ta, chỉ cần là chuyện có thể làm được, tất không dám từ." Những lời này cũng lặp lại ba lần, sau đó y mới cúi người, hành một lễ với vách núi, rồi xoay người bước lên lưng Đồ, định rời đi.

Đồ mới cất bước, trong đầu hai người đột nhiên vang lên một âm thanh vô cùng mờ ảo, giống như phát ra từ người lại giống như gió thổi qua ống trúc, nhã nhặn, du dương.

"Đã mấy ngàn năm không có thú nhân từ rừng rậm Lam Nguyệt tới vùng đất Tiếp Thiên này." Giọng nói kia xa xăm thở dài, dĩ nhiên là nói ngôn ngữ thông dụng bên rừng rậm Lam Nguyệt.

Đồ dừng lại, quay đầu nhìn Bách Nhĩ, thấy trong mắt y hiện lên biểu tình sửng sốt, liền biết không phải chỉ mình hắn mới nghe được âm thanh kia. Hai người trao đổi ánh mắt, nhớ tới lời Chiêu nói, vì thế đứng tại chỗ.

"Chúng ta là bộ tộc Huyễn thú, được người ngoài coi là thần thú, có khả năng biến hóa cho thú, con của các ngươi đúng là do ta giúp nó biến hóa, với chúng ta đây là một chuyện dễ dàng, vốn không cần các ngươi báo đáp. Thế nhưng chúng ta đã bị nhốt ở nơi u ám này lâu lắm rồi, sau này muốn gặp thú nhân tới từ rừng rậm Lam Nguyệt không biết lại phải đợi bao lâu nữa, cho nên ta mới thỉnh cầu các ngươi tương trợ."

Lời nói của đối phương chân thành, thẳng thắn, không hề có ý dùng ân đức ép buộc, Bách Nhĩ và Đồ vốn còn mang theo chút đề phòng, nghe vậy đều không khỏi tăng thêm nhiều hảo cảm. Bách Nhĩ nhảy xuống lưng Đồ, cất cao giọng với vách núi "Xin các hạ cứ nói. Nếu là chuyện chúng ta có thể làm, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ."

"Ta tên là Ngự, các ngươi có thể gọi thẳng tên ta. Không biết hai người có từng nghe tới thú quả không?" Có lẽ là nhận được lời hứa của Bách Nhĩ, giọng nói mờ ảo kia mơ hồ lộ ra một tia vui mừng.

"Là thú quả ở hồ băng cực Bắc có thể giúp thú biến hóa trong truyền thuyết?" Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, không ngờ đi một vòng, thế nhưng vẫn là liên quan tới thú quả "Chúng ta chính là vì tìm nó mới đến vùng hoang vu này."

Ngự nghe vậy thì trầm mặc trong chốc lát, lúc Bách Nhĩ còn tưởng rằng mình nói sai cái gì, thì lại nghe Ngự nói "Thú quả không thể giúp thú biến hóa. Đó là câu chuyện sau khi chúng ta bị nhốt lại ở đây đã nghĩ cách truyền ra, hi vọng có thể dẫn thú nhân có sức mạnh to lớn tới, giúp tộc ta thoát ra."

Hóa ra Huyễn thú tộc là một tộc đàn có tính ôn hòa, lương thiện, họ không chỉ có năng lực giúp thú biến hóa, mà còn có lực tương tác mạnh mẽ đối với tất cả sinh linh, giống như ở trong truyền thuyết vậy, có được sức mạnh của thần thánh. Cho nên mấy ngàn năm trước, họ có thể thoải mái đi qua cả đại lục, giúp thú biến hóa, vào mùa mưa không có mặt trời, làm giảm sự kích động của dã thú, hạ thấp khả năng phát sinh thú triều và quy mô của nó. Chính như lời bộ lạc Hoang Nguyên Hầu lúc nhìn thấy Chiêu mà hô to, sự tồn tại của họ quả thật có thể khiến thế giới thú nhân hưng thịnh, phồn vinh. Nhưng mà, tuy các bộ lạc thú nhân khác đều gọi họ là thần thú, thế nhưng chung quy họ vẫn không phải là thần thú, nên họ cũng sẽ có sinh lão bệnh tử, cơ thể cũng sẽ bị hoàn cảnh bên ngoài ăn mòn, dù cho tuổi thọ của họ so với thú nhân chủng tộc bình thường mà nói là dài hơn rất nhiều. Vì thế trong một đợt thú triều xảy ra vào mùa mưa nào đó, bất chợt có một căn bệnh kỳ lạ xâm nhập vào toàn bộ bộ lạc Huyễn thú, dẫn tới mắt của họ không thể tiếp xúc với ánh sáng, cho dù là ban đêm cũng không thể đi lại bên ngoài, cuối cùng toàn tộc không thể không lui vào một nơi u ám, không khác gì tự cấm tù bản thân. Đến lúc này, tuổi thọ cao đối với họ lại là một loại tra tấn.

Ở nơi âm u này trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, có rất nhiều tộc nhân dần dần không chịu nổi sự buồn tẻ và cuộc sống đè nén không có hi vọng. Thời điểm mọi người nếu không phải u uất mà chết thì cũng là tự sát, trong tộc sinh ra một thánh giả, thuở nhỏ đã thể hiện năng lực tiên đoán tương lai. Ngày thánh giả đó trưởng thành, người tiên đoán thú quả ở hồ băng cực Bắc có thể chữa căn bệnh này cho tộc nhân. Từ sau lời tiên đoán đó, khả năng tiên đoán của thánh giả liền biến mất, trở thành một tộc nhân bình thường, thậm chí không hề nhớ rõ lời tiên đoán trước đó của mình.

Tuy đã có cách chữa trị, thế nhưng người trong tộc lại không ai có thể đi được. Thời tiết cực Bắc giá rét, nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, thú nhân trên vùng hoang vu lại đều có tính ôn hòa, ngay cả mãnh thú cũng đấu không lại, người Huyễn thú tuy có năng lực triệu hồi họ, nhưng dù sao cũng không muốn dưới tình huống hiểu rõ là không có nhiều hi vọng lại khiến những người đó đi mạo hiểm. Cuối cùng họ nghĩ ra cách đưa lời đồn về thú quả ở hồ băng cực Bắc có thể giúp thú biến hóa, dựa vào thú bay để truyền tới rừng rậm Lam Nguyệt.

Giữa vùng hoang vu và rừng rậm Lam Nguyệt có lá chắn thiên nhiên, trong đó không chỉ có địa hình khác thường, mà ngay cả thực vật và động vật đều hung mãnh, đáng sợ hơn nơi khác. Ngoại trừ người Huyễn thú tộc, gần như không có người tộc khác có thể qua lại thoải mái giữa hai vùng đất này. Nơi hoang vu này bởi vì nhân tố địa lý, lại có Huyễn thú tộc che chở, cho nên không chỉ khiến nơi ở của các bộ lạc thú nhân yên bình, mà còn không sinh ra thú. Thế nhưng rừng rậm Lam Nguyệt, bởi vì người Huyễn thú tộc biến mất, thú không thể biến hóa tồn tại liền trở thành điều tất nhiên. Người Huyễn thú cho rằng, nếu có thú nhân vì con của mình mà bất chấp nguy hiểm đi tới cực Bắc để tìm kiếm thú quả, lại có khả năng băng qua khu vực nguy hiểm nhất giữa rừng rậm Lam Nguyệt và vùng hoang vu để tới đây, như vậy khả năng người đó có thể vượt qua núi tuyết, đi tới băng hồ sẽ rất cao. Chỉ cần thú nhân đó tìm thú quả vì họ, vậy chuyện biến hóa cho con của hắn tự nhiên trở nên dễ dàng, cho nên lời đồn này cũng coi như không phải là lừa gạt. Đáng tiếc lời đồn này đã truyền đi cả ngàn năm, lại không có một ai từ rừng rậm Lam Nguyệt tới vùng hoang vu, người Huyễn thú gần như đã tuyệt vọng, lại bất ngờ chờ được đoàn người của Bách Nhĩ tới đây.

Bởi vì bị vây trong bóng tối, quanh năm không có việc gì, người Huyễn thú tộc chỉ có thể không ngừng rèn

luyện thần thức để cảm nhận mọi thứ bên ngoài. Mà trong họ, thần thức của Ngự là mạnh mẽ nhất, gần như có thể bao trùm toàn bộ vùng hoang vu. Lúc đám người Bách Nhĩ đặt chân lên vùng hoang vu này, y liền có thể cảm nhận được, dùng thần thức luôn im lặng theo họ quan sát. Mãi tới khi họ tới bộ lạc Hoang Nguyên Hầu gần nơi âm u này nhất, xác định họ có năng lực mạnh mẽ, mà tâm tính lại không xấu, Ngự mới hành động, gọi thú con tới nơi âm u này để biến hóa.

Chuyện gọi thú con tới biến hóa có thể nói là bản năng của người Huyễn thú tộc, họ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện trước tiên nên bàn xong điều kiện với đám người Bách Nhĩ đã, chờ họ lấy được thú quả, thì mình mới ra tay. Hoặc là nói, thật ra họ chỉ muốn đưa người tới giúp mình, chứ chưa bao giờ nghĩ tới việc lấy biến hóa của thú con làm điều kiện trao đổi. Bây giờ Ngự nói rõ tình cảnh và sự mong mỏi của tộc mình, dù cho đám người Bách Nhĩ từ chối, họ cũng sẽ không ép buộc.

Nghe đối phương kể rõ xong, Bách Nhĩ nhìn Đồ, Đồ khẽ gật đầu, y mới lên tiếng "Được." Họ vốn muốn đi tới hồ băng ở cực Bắc, nay chỉ là đi tiếp hành trình dang dở thôi, hơn nữa không có gánh nặng tâm lý về biến hóa của Chiêu, nên đi cũng thoải mái hơn nhiều. Đối phương đã lấy thành tâm đối đãi, họ cũng không phải người không biết tốt xấu, vong ân phụ nghĩa.

162. Chương 162: Vượt Qua Dãy Núi Tiếp Thiên

Gió Đông Nam thổi qua vùng hoang vu, lớp băng trên sông tan chảy, dưới sự nuôi dưỡng của không khí ẩm ướt, ấm áp, giữa tuyết đọng chồi lên mầm xanh. Mùa mưa đến.

Bách Nhĩ và Đồ tạm biệt mọi người, bước lên con đường đi về cực Bắc. Hành trình lần này chỉ có hai người họ, những người khác đều ở lại bộ lạc Hoang Nguyên Hầu. Không cần phải mang theo mấy con thú con, không ai hoài nghi với sự liên thủ của hai người lại không đem được thú quả trở về. Đương nhiên là ngoại trừ người bộ lạc Hoang Nguyên Hầu không hiểu mấy về họ.

Sau vô số lần điều tra trong mùa tuyết, cuối cùng hai người chọn lựa một con đường nhìn như khó đi, nhưng là dãy núi thấp nhất, dài khoảng mấy trăm dặm. Tốn gần mười ngày để đi qua rừng rậm cao lớn, cây bụi thấp bé ở dưới chân núi và đồng cỏ đã mọc xanh rì ở sườn núi, càng đi lên trên, cây cối càng thưa thớt, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy thực vật màu tối bám trên mặt đất như rêu, khắp nơi nếu không phải là những hòn đá vụn lổn nhổn, đá bị đóng băng tan ra rồi lăn xuống, thì chính là vách núi dựng đứng, thỉnh thoảng có thể là khe núi sau khi băng tan hoặc là trong hồ đóng băng nhìn thấy băng tích bằng phẳng với diện tích nhỏ, có thể nói là hoang vắng vô cùng. Đến nơi này, rất ít khi nhìn thấy con mồi có hình thể hơi to. May mà khu vực này cũng không lớn, hai người chỉ mất nửa ngày là đi qua, sau đó là lên đỉnh núi nhiều năm tuyết đọng không thay đổi, chỉ cần leo qua là có thể nhìn thấy cực Bắc. Hầu A Phác nói muốn vượt qua ngọn núi này phải mất một lần trăng tròn, thế nhưng đây là ước lượng trên tốc độ của thú nhân bình thường, đổi lại là Bách Nhĩ và Đồ thì có thể tiết kiệm được khoảng một nửa thời gian.

Càng lên cao nhiệt độ càng thấp, chung quanh đỉnh núi mọc lên san sát, núi chồng lên núi, một màu tuyết trắng mênh mông, ngẩng đầu nhìn mây mù nhẹ nhàng, chầm chậm trôi ở phía trên, sườn núi rộng lớn như ẩn như hiện, đỉnh tuyết phản xạ ánh chiều tà đang lặn về phía Tây, nửa bên đỏ rực, nửa bên trắng xanh, tráng lệ hùng vĩ, ngẩng đầu ngước nhìn trời cao, tựa như nơi ở của thánh thần, khiến người ta có xúc động muốn quỳ xuống bái lạy.

Bởi vì hai người chỉ đi theo khe núi, dọc theo đường đi thỉnh thoảng gặp được dòng sông băng, rừng đóng băng, thác băng đẹp đẽ, huyền bí, mới đầu còn dừng lại xem xét, kinh ngạc, tán thưởng, sau này lại bị từng cạm bẫy như là băng nứt rõ ràng hoặc âm thầm và băng sụt tuyết lở mà không hề báo trước làm cho kinh hồn bạt vía, không thể không tập trung *** thần cao độ để đối phó.

Bóng đêm dần ghé tới, cuồng phong cuốn các hạt tuyết lên, bắn tung tóe khắp nơi, tràn ngập chân trời. Dù hai người có nội công bảo vệ cơ thể, cũng có chút chịu không nổi, mà sớm tìm tới một cái động băng có dòng sông băng cạn để vào trú. Đồ và Bách Nhĩ đều là người suy nghĩ cẩn thận, bởi vì không biết bao lâu mới có thể vượt qua ngọn núi này, nên ở thời điểm cây cối xuất hiện, họ đều chuẩn bị hai bó củi khô nhỏ, thịt nướng đủ cho vài ngày, lúc này những thứ đó liền phát huy công dụng.

Lửa cháy lên, tuy chỉ là một đống nhỏ, nhưng trong gió rét tuyết lạnh, núi sâu vắng vẻ không bóng người này, không hiểu sao lại khiến lòng người bình ổn lại.

Bách Nhĩ dùng nhánh cây xuyên qua thịt nướng, đặt lên lửa nướng cho nóng lên, sau đó múc băng vào túi nước, vận công làm cho nó tan ra, cùng Đồ ăn qua loa một bữa. Để không ảnh hưởng tới hành động, lúc đi họ cố gắng giản lược hành trang, chỉ cầm theo một túi da thú, bên trong đặt vài bộ quần áo và áo choàng bằng lông của Đồ, còn có một túi nước, đá quẹt lửa, ngòi lấy lửa, cuối cùng là một túi muối nhỏ, những thứ dư thừa đều không mang theo.

"Ngươi yên tâm nghỉ ngơi đi, đêm nay ta gác." Ăn xong, nhìn đôi mắt được phủ da thú lên của Đồ, Bách Nhĩ dựa lên người hắn, thấp giọng nói. Đừng nói là đêm khuya, mà ngay cả ban ngày bởi vì chuyện tuyết lở kia, đã làm cho họ hiểu rõ trong ngọn núi này không nên nói lớn tiếng, vì thế giờ cẩn thận thành thói quen rồi.

Lần này Đồ không khăng khăng theo ý mình, mà là di chuyển cơ thể, để đầu và đuôi chụm lại một chỗ, cuộn Bách Nhĩ vào trong "Ngươi cũng ngủ một lát đi, nơi này đến con bọ còn không nhìn tới, có thể có nguy hiểm gì chứ." Buổi chiều hai người mới bước lên ranh giới có tuyết, hắn không yên lòng Bách Nhĩ tự mình đi, sống chết đòi chở đối phương, ai ngờ đi mới được gần nửa ngày trong tuyết, mắt hắn liền đau lên, rồi chảy nước mắt, dù kiên cường chống đỡ nhưng cuối cùng vẫn không thể mở ra được, đành phải để Bách Nhĩ dắt hắn theo, lúc mới tìm được nơi này qua đêm, hắn còn sợ ngày mai mắt mình không tốt lên được, sẽ ảnh hưởng tới hành trình.

Tựa hồ biết hắn đang lo lắng cái gì, Bách Nhĩ đưa tay vuốt ve đầu hắn, cúi đầu khẽ hôn lên da thú che trên mắt hắn "Đừng lo lắng, ngủ một giấc thật ngon, chắc chắn sẽ khỏe lại thôi. Ngày mai chúng ta thay phiên nhau dẫn đường, sẽ không sao đâu." Cũng là y sơ suất, hồi trước đóng giữ ở biên cương Tái Bắc, ở đó trời cũng giá rét, tuyết đọng khắp nơi, tướng sĩ giữ thành một ngày, mắt đều khó chịu. Khi đó có đại phu đi theo quân đội, đề nghị rút ngắn thời gian canh giữ xuống một canh giờ, mới giải quyết được vấn đề này, sau này y huấn luyện binh lính trong tuyết cũng sẽ không vượt quá thời gian đó. Chung quy là do tới thế giới này quá lâu, lâu đến nỗi khiến y quên đi rất nhiều chuyện ở đời trước.

Bách Nhĩ rất ít khi chủ động thân mật, nếu là bình thường, được một nụ hôn như vậy của y, khẳng định máu thú của Đồ sẽ sôi trào, đảo mắt đè người kia xuống. Nhưng hiện giờ bởi vì thời gian, địa điểm không phù hợp, cộng thêm mắt hắn lại có vấn đề, dù cho Đồ đã mạnh mẽ đè nén hoang mang, cố gắng biểu hiện là không sao cả, cơ thể hắn vẫn có vẻ hơi yếu ớt. Cảm nhận được sự đụng chạm của Bách Nhĩ, hắn chỉ ngẩng đầu, cọ vào ngực y, biểu thị hắn không sao, sau đó liền nằm sấp xuống.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Bách Nhĩ có chút đau lòng, thế nhưng chuyện này chỉ dùng ngôn ngữ để an ủi là không có tác dụng, bởi vậy y khẽ vỗ về đầu hắn, cho hắn biết vô luận xảy ra chuyện gì, y cũng sẽ ở bên cạnh hắn.

Một đêm gió lạnh, ánh băng lấp lánh.

Gần sáng, Bách Nhĩ mới ngủ một lát, nhưng đối với y thế này là đủ rồi. Lúc mở mắt ra, nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào động băng, những khối băng trong suốt phản xạ ra ánh sáng màu vàng óng và hồng phấn, lộng lẫy khôn cùng, khiến y không khỏi ngẩn ngơ, rồi sau đó mới nhớ tới mình đang ở nơi nào.

"Mặt trời mọc rồi." Một cái đầu to màu trắng tới gần trước mặt, ngăn ánh mắt của y lại.

Bách Nhĩ thấy da thú trên mắt hắn đã không còn, đồng tử đen nhìn mình, bên trong mang theo ý cười khe khẽ, liền biết mắt hắn không sao rồi. Y nhịn không được mà nở nụ cười, đưa tay xoa lên mắt con thú trắng, rồi lại gần, hôn nhẹ lên đôi môi kia. Sau đó không đợi Đồ có phản ứng, y đã đẩy cái đuôi và cơ thể với lớp lông mềm như nhung sắp vây quanh mình ra, vươn người, đứng dậy.

"Đi thôi, ta dẫn đường, ngươi vẫn nên tiếp tục buộc da thú lên mắt đi."

Đồ hơi tiếc nuối, cảm thấy hình thú thật ra cũng có rất nhiều chỗ bất tiện, nếu vừa rồi mà là hình người, hắn đã thuận thế kéo người kia lại, hôn đủ rồi mới thôi. Đồng thời hắn thầm hạ quyết định, chờ xong việc này, lúc trở lại bộ lạc Dũng Sĩ, hắn nhất định phải nghĩ cách đòi cả vốn lẫn lời.

Hành trình kế tiếp không thể nói là thuận lợi, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm thập tử nhất sinh.

Mất hơn mười ngày, băng qua thung lũng giữa hai ngọn núi, vượt qua ngọn núi với vách đá đóng băng dựng đứng, cao hơn mười trượng, cực Bắc rốt cuộc hiện ra trước mắt. Bất ngờ là, cực Bắc cũng không phải băng tuyết ngập trời đất như họ tưởng tượng, mà là sắc hoa kiều diễm, màu xanh khắp nơi. Dựa theo tính toán thời gian mùa mưa tới ở vùng hoang vu, hẳn là còn hơn nửa lần trăng tròn nữa mới có thể tới thời điểm nóng nhất trong một năm, cũng là thời điểm họ dự đoán là ấm nhất ở cực Bắc, nhưng hiện tại xem ra, nếu Hầu A Phác nói không sai, bên này chỉ có một lần trăng tròn thời tiết ấm thôi, thì có nghĩa là mùa nóng ở đây tới khá sớm.

Ở trên núi có thể nhìn thấy cực Bắc, giống như là vùng hoang vu, là mảnh đất bằng phẳng, ngay cả núi thấp cũng không có, tựa hồ tất cả độ cao của nó đều chen tới dãy núi Tiếp Thiên ngăn giữa hai nơi này. Mà trên vùng đất bằng phẳng kia, ao hồ khắp nơi, có lớn có nhỏ, nếu nhìn thoáng qua thì không ai có thể xác định được rốt cuộc cái nào mới là hồ băng có mọc thú quả, thật sự không có cách nào khác, cũng chỉ có thể tìm từng cái một thôi.

Không dám thử xem mùa nóng của cực Bắc có phải thật sự chỉ kéo dài một lần trăng tròn không, hai người nắm chặt thời gian xuống núi, ngay cả nhìn một vài động thực vật kỳ dị ngoài ranh giới có tuyết cũng không có tâm tư để ý tới, so với lúc leo lên núi lại tiết kiệm thêm hơn phân nửa thời gian. Đến khi đặt chân tới vùng đất màu xanh, hai người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ thế nào, thì giờ cũng không cần lúc nào cũng lo lắng tuyết lở hay đạp lên băng nứt nữa.

163. Chương 163: Cực Bắc

Thực vật ở cực Bắc rất đặc thù, cây cối thấp bé mà thô to, cao gần bằng nửa người, nhưng cành lá lại kéo dài vài dặm, lá màu xanh biếc, giống như rêu mà dính sát vào nhánh cây. Nhìn từ xa thì xanh biếc mê người, nhìn gần lại quái dị tới nói không nên lời.

Bởi vì mấy cây gỗ kia quá thấp, nên cành của các cây quấn lấy nhau, con người căn bản không có cách nào đi qua được, ngược lại có những con vật lùn tịt lại không hề nhỏ lúc ẩn lúc hiện bên trong. Khi nhìn thấy một con thú bay từ trên trời đáp xuống, vừa dừng ở trên cành cây nghỉ ngơi một lát, liền bị một cái chân có vảy đột ngột vươn ra dùng tốc độ sét đánh để kéo con thú biết bay kia xuống dưới tàng cây, ngay cả thời gian phản kháng cũng không có, Bách Nhĩ và Đồ quyết định lựa chọn đi vòng qua cánh rừng sát khí bốn phía này.

Mà chỗ không mọc cây gỗ, không phải bị địa y và rêu chiếm cứ tạo thành một màu xanh biếc, thì chính là mọc từng gốc cây còn cao hơn cây gỗ, có hoa rất lớn lại không có lá. Bông hoa nhỏ nhất trong đó cũng lớn bằng cái thau rửa mặt, hoa lớn thì hơn cả cái bàn tròn, nhiều màu sắc diễm lệ, hương thơm xộc vào mũi, hầu hết là hoa đơn, hoa kép thỉnh thoảng cũng có, nhưng lại đều rất thấp bé, còn không có sức sống, giống như bất lúc nào cũng sẽ rụng vậy. Mà kỳ lạ nhất là trên thân cây hoa vươn ra vô số cành nhỏ, trên cành không hề thiếu các nụ hoa lớn cỡ nắm tay, thế nhưng lại không có một chiếc lá nào, hơn nữa mặc kệ ra bao nhiêu nụ, thì trên một gốc cây cũng chỉ có một bông nở rộ.

Nhìn đóa hoa quá diễm lệ này, hai người không chỉ không cảm thấy vui vẻ thoải mái, mà còn có chút sợ hãi, luống cuống, cuối cùng ăn ý với nhau mà cùng quyết định, chỉ chọn chỗ có lớp rêu khô héo, không cây không hoa để đi qua. Nhưng mà đi không được bao lâu, liền cảm thấy có chút không thích hợp, đầu óc choáng váng vô cùng, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, giống như cách một lớp nước gợn sóng vậy.

Mặt trời ở cực Bắc tựa hồ rất gần mặt đất, so với nơi khác to hơn gần gấp đôi, nhưng cũng không nóng, mà lại ấm áp như tháng ba mùa xuân. Chỉ là hai người đã không còn cảm giác kinh ngạc và thoải mái từ lâu, nên ngược lại dâng lên cảm giác khó chịu, cảm thấy ông mặt trời này chỗ nào cũng ở, thật sự khiến người ta phiền chán.

Bách Nhĩ chung quy từng trải hơn Đồ rất nhiều, cộng thêm tính cảnh giác cao, nên y nhanh chóng phản ứng lại, đoán được ánh mặt trời ở đây e rằng không thích hợp phơi nhiều, bởi vậy không quan tâm mối nguy hiểm chưa biết mà kéo Đồ nhanh chóng trốn dưới gốc hoa. Sau đó bảo Đồ hóa thành hình người, mặc quần áo vào, còn y thì mở túi da thú ra, lấy một cái áo, xé hai miếng vải bông, hai người bịt trên mặt, che mũi và miệng lại, để ngừa hương thơm của hoa có độc.

Không còn bị mặt trời chiếu trực tiếp, một lát sau, cảnh vật trước mắt hai người lại khôi phục như bình thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Bách Nhĩ suy nghĩ một lát, cầm lấy da thú, bao tay mình lại, định đi ngắt một bông hoa. Đồ thấy thế, cuống quýt ngăn lại, không để ý nguy hiểm mà giành ngắt trước.

Hành động lỗ mãng đó của hắn khiến Bách Nhĩ nhíu mày, không vui trừng hắn một cái, mắt Đồ nhanh chóng nhìn xuống, bên trong tràn đầy ý đạt được kết quả tốt và nịnh hót, còn không quên quơ quơ bông hoa trong tay mình, ý bảo hắn không sao.

Bách Nhĩ không để ý đến hắn, tháo da thú trên tay mình, sau đó bọc lên tay Đồ. Lúc nãy Đồ vốn bởi vì sợ Bách Nhĩ gặp chuyện không may, nên mới có thể chưa quấn da thú đã ra tay, hiện tại đương nhiên sẽ không từ chối và cũng không dám từ chối, hắn ngoan ngoãn dùng cái tay bao da thú cầm đóa hoa, che nắng cho hai người.

Hai người nhanh chóng rời đi, cũng không chú ý tới chỗ dừng lúc nãy, phần cuống còn lại của bông hoa dùng tốc độ chậm rãi mắt thường có thể nhìn thấy mà mọc ra một nụ hoa, thay thế vị trí của bông hoa trước, tỏa ra mùi còn nồng đậm hơn.

Có lẽ là sự cẩn thận có tác dụng, có lẽ là bông hoa kia thật ra không có độc, mặc kệ thế nào, hai người đều yên bình tới cái hồ đầu tiên. Nhìn mặt hồ xanh dập dềnh cùng với thực vật sống dưới nước mọc đầy ở mặt trên, Bách Nhĩ giữ chặt Đồ định nhảy xuống, mãi tới khi có một con vật nhỏ toàn thân là lông nhung màu đen chạy tới bờ bên kia uống nước, hai người mới cùng bước xuống nước. Thật sự không thể trách y quá cẩn thận được, dù sao ở đây không chỉ sinh vật mà ngay cả mặt trời cũng không giống bên kia núi, kể cả thú nhân có khả năng phân biệt độc bẩm sinh, cũng không ai có thể cam đoan còn dùng được ở đây không, cho nên cẩn thận chút cũng không thừa.

Cái hồ này cũng không lớn, nhưng ngoại trừ bên ngoài có màu trắng, thì không ai biết thú quả có hình dáng gì, bao gồm cả Ngự. Cho nên có thể nói hai người phải ở dưới đáy hồ tìm kiếm từng cái một, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi, cũng tốn hết ba ngày. Cuối cùng ngoại trừ vớt lên được rễ của một loại thực vật sống dưới nước thô to màu nâu đen, trông giống như củ sen, thì không có thu hoạch được gì.

Đối với kết quả này, hai người không quá thất vọng, quyết định hôm sau tiếp tục xuống một cái hồ khác. Còn rễ của loài thực vật có kích thước to hơn cánh tay kia, sau khi cẩn thận nghiên cứu thì bị ném qua một bên. Thực vật ở đây hai người không dám ăn bậy. Nào ngờ thứ họ không dám ăn, sáng sớm hôm sau lại bị con thú con lông nhung màu đen bữa trước uống nước trong hồ, say sưa gặm một góc.

Nói tới con thú con to gan này, còn phải nhờ vào Bách Nhĩ lúc vừa đến đây đã ngăn Đồ giết nó. Cũng không có nguyên nhân gì khác, chỉ là y cảm thấy bộ dáng con thú con ngốc này nhìn rất giống Chiêu nhà mình, trong lòng có thêm vài phần yêu thích. Cho nên ba ngày qua, bởi vì hai bên chung sống hoà bình, con thú con này càng ngày càng không kiêng nể gì.

Thấy thú con thích rễ cây mọc dưới đáy hồ này, hai người vốn chuẩn bị lập tức xuất phát, kết quả Bách Nhĩ lại bảo Đồ chờ một lát, còn y thì nhảy xuống nước, đào rễ dưới đáy hồ lên, ôm đầy một vòng tay, ném tới trước mặt thú con. Thừa dịp Bách Nhĩ không chú ý, Đồ cầm lấy một cái rễ, rửa trong nước, sau đó cắn lên.

"Ưm? Ngon lắm." Vị ngon, khô, tươi mát tràn ngập trong khoang miệng, bên trong màu sáng, tươi đối lập với cái màu như phân ở bên ngoài, khiến hắn kinh ngạc lên tiếng, thuận tay đưa tới trước mặt Bách Nhĩ đang mặc quần áo, ý bảo y ăn thử. Còn con thú con bị đoạt thức ăn đang phẫn nộ rít gào, thì hoàn toàn bị hắn xem như gió thoảng bên tai.

Bởi vì thú con có thể ăn, cho nên Bách Nhĩ cũng không trách cứ hắn ăn lung tung, y liền cắn một miếng ở góc đã ăn rồi, thấy đúng là rất ngon, liền dừng động tác mặc quần áo lại.

"Chúng ta mang theo chút đi. Ta đi đào, ngươi ở trên này chờ ta." Đồ vừa nhìn là biết suy nghĩ trong lòng y, nhét hết cái rễ vào tay y, đôi ba cái liền cởi xong quần áo, nhảy xuống hồ.

Thú con bị bỏ mặc lúc này nhào tới, lại chậm một bước, bịch một tiếng, ngã vào trong nước, lập tức đạp tứ chi, kêu gào lên, đúng là không biết bơi. Bách Nhĩ thấy thế, vội vàng nhấc nó từ dưới nước lên, lúc nhìn lớp lông nhung màu đen bị ướt nhẹp, dính sát lấy mình nó, hiện ra đường cong không quá tuyệt vời, y chung quy không nhịn được mà cười ra tiếng.

"Nhiều thế còn chưa đủ cho ngươi ăn sao? Một cái có đáng gì đâu, ta lại đào thêm cho ngươi là được chứ gì." Trước khi thú con bị chế giễu mà sắp xù lông ra, Bách Nhĩ ôn hòa nói như thế.

Thú con chớp mắt mấy cái, cũng không biết nghe có hiểu không, tóm lại là không tức giận như lúc trước nữa, mà là lộ ra vẻ ngoan ngoãn nghe theo.

Thấy bộ dáng này của nó, Bách Nhĩ không khỏi càng nhớ Tiểu Chiêu, cả mấy đứa nhỏ khác nữa, đồng thời thầm kinh ngạc, chẳng lẽ nguy hiểm ở cực Bắc này chỉ là truyền thuyết, nếu không một con thú con ngốc nghếch thế này sao có thể sống sót? Có điều nghi hoặc này của y chỉ duy trì tới khi y cùng Đồ đều ôm một lượng rễ lớn từ trong hồ lên thôi.

164. Chương 164: Thú Điểu

Một sinh vật kỳ lạ ba đầu sáu chân có hình thể khổng lồ, cả người mọc đầy vảy màu trắng bạc, đang nhàn nhã đi tới bên hồ, vừa thấy chiếc răng nanh sắc bén chìa ra bên ngoài miệng của nó, Bách Nhĩ liền biết con thú này không phải loài ăn thực vật. Đang suy tư phải làm sao đối phó với nó, nhưng khi ước đoán sức mạnh của dã thú nơi này, y quyết định phải nhanh chóng lên bờ, mang theo thú con lập tức trốn chạy, chỉ là không biết với tốc độ của bọn họ có thể thoát khỏi con quái vật sáu chân này không. Thế nhưng y lại thấy thú con vốn còn ngốc nghếch cắn rễ cây màu nâu đen lại như ngửi thấy mùi gì khiến nó hưng phấn, đột ngột hơi ngẩng đầu lên, mắt phát sáng nhìn lại con thú kỳ lạ kia.

Sau đó, không ngoài ý muốn, thú con kêu lên một tiếng, từ trên mặt đất ba chân bốn cẳng chạy đi, chẳng qua hướng nó chạy lại là về phía con thú kỳ lạ kia, vừa chạy, cơ thể mập mạp như chú heo con của nó vừa biến hóa khiến người ta kinh ngạc, bốn chi dài ra, nhỏ lại, trên lưng mọc ra hai cái cánh xương, cả người mọc ra những cái gai sắc bén, phút chốc khí thế trở nên nhanh chóng và mãnh liệt. Mà con thú ba đầu vốn đang nhàn nhã, tự tại kia vừa thấy thú con bay tới, cái đuôi lết phía sau liền dựng thẳng lên, bộ dáng như gặp phải kẻ địch mạnh, ánh mặt trời chiếu xuống, cách thật xa vẫn có thể nhìn thấy những cái gai dựng ngược lên.

"Ta không bị hoa mắt chứ." Đồ đi tới bên Bách Nhĩ, không dám tin mà lẩm bẩm.

"Chắc là không đâu." Bách Nhĩ nhìn dáng vẻ ngây thơ ban đầu của con thú con trong phút chốc biến thành một con điểu thú giống như được gai xương tạo thành, mà khẽ đáp lại. Thế giới này… thật đáng sợ.

Hiển nhiên là quá mức khiếp sợ, hai người đều ôm một đống rễ nâu đen đứng ở trong nước, quên luôn cả chuyện lên bờ. Mà bên bờ hồ kia, thú con, không, hẳn là thú bay con lấy tốc độ có thể sánh bằng tia chớp, bổ nhào vào cái đầu chính giữa của con thú ba đầu, đâm cái đuôi như kim châm xuống con thú ba đầu trước, cái miệng dài nhọn ra, không chút khách khí mổ vào điểm giữa hai lông mày của con thú to kia. Trong tiếng gào thét bi thảm kinh thiên động địa, thú ba đầu ngay cả thời gian phản kháng cũng không có, cơ thể khổng lồ ngã rầm xuống đất, giãy mấy cái rồi bất động. Từ lúc thú con ngẩng đầu tới khi thú ba đầu ngã xuống, mọi thứ chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi.

"Ta không đắc tội với nó chứ…" Nhìn thấy cảnh tượng này, Đồ hít một hơi lạnh, đột nhiên cảm thấy có chút may mắn là lúc trước nghe lời Bách Nhĩ, không giết con thú con này.

"Chắc vậy." Nghĩ tới lúc đầu tại sao con thú con lại rơi xuống nước, Bách Nhĩ cũng không dám khẳng định, chỉ là cảm thấy thú con tuy nổi giận nhưng không thật sự xem Đồ là địch nhân, không thì với tốc độ của nó, dưới bất kỳ tình huống bất ngờ, vô luận là y hay Đồ, e rằng cũng khó tránh được chiêu trí mạng của nó. Trả lời xong, y mới chú ý hai người còn đang ngây ngẩn đứng trong nước, y đột nhiên thấy mồ hôi chảy ra, vội vàng bơi lên bờ trước "Lên bờ thôi." Mặc kệ thú con có là mối uy hiếp của họ hay không, thì cũng phải lên bờ mới đối phó được, nếu ở trong nước sẽ mất sự linh hoạt, dù thú con không biết bơi nhưng lại có thể bay, hồ nước này không có tác dụng ngăn cản nó.

Hai người lên bờ cũng không kinh động tới con thú bay hung tàn kia, chỉ thấy nó chống bốn cái chi nhỏ, dài như gậy trúc đi tới đi lui, diễu võ giương oai trước xác chết của con thú ba đầu nằm trên mặt đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu chói tai, như là đang xác định quyền sở hữu, hoặc là khoe khoang chiến tích của mình. Thời gian nó đi trước xác thú còn vượt xa thời gian nó dùng để bắt giết, sau khi cảm thấy được rồi, nó mới núi đầu, cái mỏ dài giống như lưỡi dao sắc bén dễ dàng cắt lớp vảy màu bạc cứng chắc thành hai

miếng, rồi dùng móng vuốt lột ra, sau đó gỡ thịt thú ra thành những miếng thịt vụn chất thành một ngọn núi nhỏ, bắt đầu vui vẻ nuốt chửng.

"Ta còn tưởng nó không ăn thịt." Hai người đã rửa sạch cơ thể, mặc quần áo vào. Đồ lau nước trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước trong hồ, nhìn con thú bay hình xương giống như dạ dày không đáy mà nhanh chóng nuốt chỗ thịt kia, hắn liền cảm thấy sự lợi hại của nó còn vượt ra trí tưởng tượng của mình.

"Chắc là chê chúng ta ít thịt quá." Bách Nhĩ cười khổ, biết chính mình cuối cùng vẫn là có chút coi thường, tưởng con thú bé bỏng kia khờ giống như Tiểu Chiêu, ai ngờ nó lại là một con vật hung dữ có thể lấy mạng người. May mà nó không có hứng thú với y và Đồ, không thì chắc hai người đã chết ở đây rồi.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Nhìn qua đống rễ nâu đen vốn định đem đi, Đồ đột nhiên mất đi hứng thú. Theo suy nghĩ của hắn, nói không chừng con thú đó vẫn không có ý muốn với hai người chỉ là để dự trữ thức ăn mà thôi, cho nên biện pháp dứt khoát nhất là phải chủ động diệt trừ nguy hiểm.

"Bình tĩnh quan sát biến hóa." Bách Nhĩ nghĩ ngợi một lúc, sau đó trả lời như thế. Không nói đến con thú con kia hiện đang ăn rất no, trong khoảng thời gian ngắn dù sao cũng không đe dọa tới hai người, mà chỉ nói tới mấy ngày trước, cũng không thấy nó lộ ra địch ý, cho nên họ thật sự không cần chọc vào nó trước.

Có lẽ là nghe được tiếng nói chuyện của hai người, có lẽ là đã ăn no, con thú bay kia ngưỡng cổ lên, ngáp một cái thật to về phía mặt trời, sau đó chậm chạp trở về bộ dáng mập lùn, lông như nhung kia, miệng ngậm hai miếng da có vảy màu trắng bạc, cong mông lên chạy về phía Bách Nhĩ và Đồ.

Ngọn núi thịt nhỏ kia đã bị nó ăn non nửa, thế nhưng hiện tại hình dáng của nó ngoại trừ hơi tròn hơn lúc trước một ít, cũng không lớn thêm bao nhiêu, vậy… vậy chỗ thịt kia đi đâu rồi? Bách Nhĩ và Đồ đều có chút khó hiểu, có điều nhìn nó nhỏ như thế, lại có thể thoải mái tha lớp vảy có tới mấy trăm đến hơn ngàn cái vảy thú trông rất nặng nề, lúc này hai người mới miễn cưỡng cảm thấy bình thường lại.

Không qua bao lâu, thú con mới kéo hai tấm vảy thú tới gần Bách Nhĩ và Đồ, sau đó lách qua bên kia, cúi đầu, đẩy tấm vảy thú tới trước mặt họ.

Ý tứ của động tác này quá rõ ràng, ngay cả Đồ có đề phòng trong lòng cũng hiểu. Thú nhân vốn là thật lòng, thấy thế dù phía trước có nhiều ngờ vực hơn nữa, lúc này cũng không tiện tiếp tục biểu hiện ra ngoài.

"Là muốn cho chúng ta?" Bách Nhĩ hơi kinh ngạc, đẩy Đồ âm thầm đứng chắn trước mặt mình ra, ngồi xổm xuống, ôn hòa hỏi. Người giả dối y đã từng gặp, thế nhưng thú giả dối tới mức lấy lòng người khác để họ lơ là y lại chưa bao giờ thấy, cho nên trong phút chốc đó, sự lý trí luôn tồn tại trong y đã trao quyền quyết định cho trực giác.

Thú con kêu grào grào hai tiếng, lại đẩy vảy thú tới trước mặt y, sau đó ngẩng đầu, mong đợi nhìn y, giống như đang chờ y đáp lại.

Nhìn tấm vảy thú màu trắng bạc có thể phản xạ ánh nắng mặt trời, lại nhìn bông hoa đã héo không còn tác dụng, trong lòng Bách Nhĩ xao động, cảm thấy nếu dùng vảy thú này để chắn ánh nắng lại là một ý kiến không tệ. Chỉ là sao nó lại muốn cho họ thứ này? Ngoại trừ rễ thực vật sống dưới nước trong hôm nay, hai người và nó cũng không có tiếp xúc gì. A, đúng rồi, thực vật sống dưới nước…

"Ngươi muốn dùng cái này để đổi lấy chúng?" Nghĩ đến đây, y chỉ rễ cây màu nâu đen với số lượng không ít đang chất đống bên hồ, hỏi.

Đồng tử đen láy của nó ngây ngốc nhìn Bách Nhĩ, cũng không biết là có hiểu lời y nói không, thế nhưng khi nhìn qua chồng rễ cây y chỉ, trong mắt nó liền hiện lên biểu tình vui vẻ.

Nhìn thấy bộ dạng này của nó, Bách Nhĩ và Đồ đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra con thú này tạm thời sẽ không có địch ý với họ.

"Vậy cảm ơn ngươi." Tới lúc này, Bách Nhĩ cũng không khước từ, thứ nhất là họ thật sự cần một thứ có thể che nắng, thứ hai là cũng không muốn phụ tấm lòng của con thú con này.

Thú con lập tức mừng rỡ, quăng vảy thú ở đó, chạy về phía đống rễ cây màu nâu đen kia, dùng chi trước cào ra một cái, liền nằm sấp bên cạnh cắn, hiển nhiên là xem cả phần Bách Nhĩ và Đồ tính mang đi thành vật sở hữu của mình.

Còn ăn nổi! Đồ trừng lớn mắt, ngắm cơ thể mũm mỉm của con thú từ trên xuống dưới, muốn biết mấy thứ nó ăn vào sẽ đi về đâu, đương nhiên càng muốn biết cái chân ngắn kia làm sao mà lại dài hơn cả người được, cái cánh sau lưng nó giấu ở đâu. Nếu không phải trong lòng còn có kiêng kị, thì e rằng hắn đã bắt con thú con này, lật qua lật lại kiểm tra rồi.

Có thể là ánh mắt của hắn quá nóng rực, con thú con đang vui vẻ gặm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhe ra hàm răng trắng nhỏ không khác gì răng sữa, giận dữ gầm gừ với hắn, hiển nhiên là còn nhớ tới chuyện lúc trước hắn cướp một cái rễ của nó. Đồ ngượng ngùng cười, quay đầu đi.

"Có lẽ nó là thú điểu." Bách Nhĩ nhận ra suy nghĩ của hắn, y nói "Chỗ các ngươi, thú có thể hóa thành người, thì ở cực Bắc này, thú có thể hóa thành chim cũng không phải là chuyện kỳ lạ." Có thể biến hóa thành người gọi là thú nhân, vậy biến hóa thành chim, dĩ nhiên liền gọi là thú điểu. Mặc kệ là cái gì, đối với Bách Nhĩ, người tới từ dị thế này cũng tương tự nhau. Đồ thì ngược lại, trong trí nhớ của hắn chỉ có thú biến thành người thôi, nên hắn vẫn cảm thấy khá kỳ lạ.

"Cũng có thể." Đồ gãi đầu, đè nén cảm giác quái dị trong lòng, nói "Chúng ta phải đi thôi." Đống rễ nâu đen đào lên mấy lần kia đều bị thú con chiếm mất, hắn thật sự không muốn lại xuống hồ một chuyến nữa, dù sao ai có thể cam đoan chỗ rễ đào lên tiếp theo, họ có thật sự mang đi được hay không? Cứ như vừa rồi, chẳng qua hắn chỉ nhìn thôi, mà giống như giết cả nhà nó vậy.

"Đi thôi." Biết thú con hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình, Bách Nhĩ cũng không còn gì lo lắng nữa, dĩ nhiên là càng đi nhanh tới hồ nước khác càng tốt. Còn mùi vị rất ngon của rễ cây kia thì đành thôi vậy.

165. Chương 165: Người Dưới Lòng Đất

Sau khi chứng kiến chuyện lạ thú biến thành chim, lấy nhỏ ăn lớn, Bách Nhĩ và Đồ lại hiểu thêm một điều về cực Bắc này, hai người tuyệt đối sẽ không cho rằng con thú ba đầu sáu chân kia chỉ là có ngoại hình dọa người, sức chiến đấu lại yếu kém đâu. Lúc hai người dùng vảy thú màu trắng bạc che nắng, Đồ liền dùng móng vuốt thử chọc qua, kể cả vận dụng nội lực cũng không chọc thủng được lỗ nào. Nếu đổi lại để cho hai người đối phó với nó, không bàn tới thắng thua ra sao, kể cả có thể bắt được đi nữa, cũng sẽ không nhanh chóng và gọn gàng như con thú bay. Bởi vậy có thể nhận định, con thú ở đây vô luận bề ngoài hiền lành như thế nào cũng không nên tùy tiện chọc vào.

Mà sự thật cũng chứng minh kết luận của họ không sai. Sau một ngày, tuy bởi vì có tấm vảy thú màu trắng bạc, nên không cần tốn tâm tư để tránh nắng, nhưng số lần gặp dã thú trên đường lại càng tăng lên, hiển nhiên là đang tới gần nội địa của cực Bắc. Với thực lực của hai người, phải tốn không ít công sức mới giải quyết được chúng, có vài lần còn bị thương nữa. Mà sau đó, gặp mấy cái hồ cũng không còn yên tĩnh như ban đầu, không phải bờ hồ có đám mãnh thú quanh quẩn một chỗ, thì chính là sát khí chồng chất trong hồ. Sau vài lần như thế, hai người mới dần dần nhìn ra manh mối, cái hồ đầu tiên sở dĩ có thể cho họ tùy ý lên xuống, e rằng bởi vì nó là địa bàn của con thú bay.

Sau khi tìm kiếm ở ba cái hồ mà hoàn toàn không đạt được gì, hai người rốt cuộc không cam lòng mà thừa nhận, không phải cái hồ nào ở cực Bắc cũng có thú quả. Mà với tốc độ này của họ, nếu tiếp tục tìm như thế, với một cực Bắc có diện tích không kém gì vùng hoang vu, tin rằng lúc mùa tuyết rơi đến, chỉ sợ một phần mười số hồ họ cũng chưa tìm xong. Vào mùa tuyết rơi, ao hồ sẽ đóng băng, muốn phá băng tìm kiếm tuyệt đối còn khó hơn cả việc chiến đấu với dã thú hung dữ nhất. Cho nên, họ không thể không bàn bạc kỹ càng hơn.

"Người ở cực Bắc này thật là xấu quá đi." Đồ vừa nhe răng nhếch miệng vì đau để Bách Nhĩ nhổ cái gai nhọn trên người ra, vừa oán giận nói.

Mấy hôm trước, họ thấy một sinh vật rất giống người ở một chỗ đất hoang, liền đuổi theo lập tức. Vốn họ cho rằng không có ai ở cực Bắc, nên vẫn không nghĩ tới chuyện tìm một bộ lạc thú nhân, sau đó hỏi thăm chuyện thú quả, nay nhìn thấy người sao có thể buông tha, dù cho người kia nhìn thấp hơn thú nhân bình thường tới gần một nửa đi nữa.

Cái người lùn kia chạy rất nhanh, mà sức bền cũng vô cùng tốt, với tốc độ của hai người đuổi theo cả nửa canh giờ mới đuổi tới gần, nào ngờ lúc thấy sắp đuổi kịp, người kia lại đột nhiên biến mất. Con người sao

có thể tan biến vào không khí như thế được, dù cho dã thú cực Bắc rất kỳ lạ, nhưng hai người không tin có cái gì có thể làm được điều này, cho nên sau khi cẩn thận tìm hồi lâu ở phụ cận chỗ người kia biến mất, cuối cùng phát hiện dưới tảng đá có một cái hang chéo xuống dưới.

Đến lúc này, hoặc là ôm cây đợi thỏ, hoặc là xâm nhập vào hang động. Thấy mùa cỏ cây sinh trưởng sắp qua đi, hai người không có thời gian để lãng phí, sau khi thương lượng liền quyết định xuống động tìm kiếm. Nào ngờ nhìn bên ngoài hang động không có gì khác thường, bên trong lại vô cùng sâu, giống như mê cung vậy, rẽ nhánh vô số, cộng thêm các loại mùi hỗn tạp, khiến Đồ căn bản không thể phân biệt được người lúc nãy chạy về hướng nào. Có một điều duy nhất đáng ăn mừng là, cửa động tuy nhỏ, nhưng đường trong động lại rất rộng lớn, hai người không cần khom lưng hoặc là bò mới đi được vào trong nữa.

Trong động không có ánh sáng, càng đi vào trong càng tối, sau đó giơ tay lên cũng không thấy năm ngón nữa, hai người đành phải quay trở lại, nghĩ cách làm mấy cây đuốc, mới tiến vào một lần nữa.

Bách Nhĩ và Đồ tới hiển nhiên là kinh động tới cư dân ở sâu trong lòng đất. Ban đầu họ chỉ là lặng lẽ đi theo gần kề để giám sát hai người, hai người biết, nhưng nghĩ mọi cách đều không thể dẫn họ ở chỗ tối đi ra, mà tại trong hang động đường đi chồng chéo, tối thui này lại không thể đuổi kịp đối phương, cuối cùng chỉ có thể kiềm chế đợi đối phương chủ động hiện thân, hoặc là tìm tới đại bản doanh của đối phương.

Như hai người mong muốn, sau khi tiến vào hoang động khoảng một ngày, những người kia liền xuất hiện, chẳng qua biểu hiện không được thân thiện cho lắm, mà là dùng một loài sâu màu xanh đậm, to lớn, tròn bắt đầu tấn công hai người, hoàn toàn không quan tâm tới hai người sợ dẫn tới hiểu lầm mà cố gắng biểu đạt thiện chí.

Tuy vóc dáng những người đó thấp bé, nhưng lại to bề ngang, cộng thêm hành động như gió, lúc ra tay có thể sánh bằng các hán tử học võ công trong kiếp trước của Bách Nhĩ. Có điều nơi này có rộng hơn cũng không thể cho họ tràn ra, nên Bách Nhĩ và Đồ ứng phó cũng không quá hết sức, lúc đang nghĩ tới việc bắt một người làm con tin, ngồi xuống chậm rãi nói chuyện với họ, thì những người đó lại lùi vào chỗ tối trong động, ném những con sâu béo lên. Tới lúc này, hai người không quen địa hình, cộng thêm không có vũ khí thuận tay, nên tình thế không thuận lợi liền hiện lên rõ rệt.

Đương nhiên, mặc dù như vậy, vô luận là Bách Nhĩ hay Đồ đều không cho rằng mình sẽ thua bọn sâu này. Chỉ là hai người dù thế nào cũng không ngờ tới sức mạnh, sự độc ác của sinh vật cực Bắc căn bản không nằm trong sức tưởng tượng của mình. So sánh với thứ này, Bối Mẫu, Ưng thú chẳng là cái đinh gì.

Bởi vì không có vũ khí, đối mặt với sinh vật phi nhân loại, Đồ dĩ nhiên là hóa thành hình thú. Dựa theo suy nghĩ của hắn, cái thứ mềm nhũn này, chỉ cần mình dùng móng vuốt mổ bụng chúng ra là được. Bách Nhĩ cũng có ý nghĩ này, nên y không tiến lên giúp đỡ, mà thụt lùi lại, đứng phía sau Đồ, để ngừa có người đánh lén mặt sau. Vì thế sự việc liền biến thành như thế này: Lúc Đồ dùng móng vuốt chém vào mình con sâu, có thể là bởi vì da của con sâu vừa mềm vừa dai, cũng không thể xé rách như trong tưởng tượng, có điều nó vẫn bị đau mà cuộn tròn lại. Sau đó Đồ dựa theo thói quen xưa nay, thừa thắng xông lên, muốn nhào qua bồi thêm một nhát, để nó mất đi khả năng hoạt động. Không ngờ biến cố lại nổi lên, con sâu vốn cuộn tròn mình đột nhiên dãn ra, đồng thời trên người nó bắn ra vô số gai nhọn. Đồ đứng gần nó nhất dĩ nhiên là đứng mũi chịu sào, thậm chí ngay cả tránh cũng không kịp, với lại nếu hắn tránh, vậy người gặp tai ương sẽ chính là Bách Nhĩ đứng phía sau hắn, nên hắn chỉ có thể vận nội công, cắn răng chịu đựng, cuối cùng có thể ngăn được hết gai nhọn có khả năng bắn tới Bách Nhĩ.

Bách Nhĩ cầm đuốc trong tay, nghe thấy Đồ giận dữ gầm lên thì quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy hắn bị bắn thành một con nhím, muốn ra tay cứu cũng đã không kịp rồi, cuối cùng chỉ có thể từ phía sau túm lấy con thú trắng to xác, ngốc tới cực hạn này, khiêng nó trên vai, chạy ra bên ngoài. Đường đi vào y nhớ rất rõ, nếu nói đuổi theo những người ở trong động, thì có thể có chút khó khăn, thế nhưng y muốn đi ra ngoài lại không ai có thể cản nổi.

Ngoại trừ rừng cây thấp bé và gốc hoa cao lớn, thì ở cực Bắc không có nơi nào có thể che giấu, cộng thêm Bách Nhĩ lo lắng Đồ bị thương quá nặng, không thể trì hoãn, nên y tìm tới nguồn nước lân cận liền ngừng lại. Còn đối phương có đuổi theo hay không, trước khi xác định Đồ không sao, y cũng chẳng còn sức đâu mà quan tâm nữa.

May mà lúc Đồ nhận thấy bị gai nhọn bắn vào người, hắn liền vận dụng nội lực co rút các cơ, kẹp chặt gai

lại, cho nên tuy trên người bị đâm như con nhím, nhưng thật ra đều chỉ là vết thương nhỏ ngoài da, cũng không chạm đến nội tạng, không thì lúc này sao còn có sức lực mắng vài người kỳ quái kia.

Thấy hắn còn khỏe như vâm, lại cẩn thận xem xét những chỗ bị thương không có đổi màu, sau khi xác định mấy cái gai kia không có độc, Bách Nhĩ mới thả lỏng "Chờ ngươi khỏe, chúng ta lại đi vào." Y không trách hành động không tránh đi của Đồ, bởi vì nếu đổi lại là y, y cũng sẽ làm như vậy. Thế nhưng, vết thương này dù sao cũng không thể nhận không thế được. Nói cho cùng, bởi vì đột nhiên biết được ở cực Bắc này có người ở nên họ rất vui mừng, cộng thêm trong ấn tượng, thú nhân đều là người thẳng thắn, thiện lương, dù cho vừa nãy, những người đó mang theo loài sâu kỳ lạ tràn ngập ý không tốt mà xuất hiện, hai người vẫn chỉ cho rằng vì mình tự tiện xông vào hang động của họ, làm cho họ khó chịu, nên lúc giao thủ vẫn chừa lại đường sống, để tránh sự tình phát triển tới bước không thể cứu vãn. Có điều, hiện tại y đã không còn sự băn khoăn này nữa, dám đả thương người của y, vậy thì cứ chuẩn bị cho tốt để nhận hậu quả đi.

Lần này Đồ không hiểu sao mình lại chịu thiệt thòi lớn như thế, trong lòng hắn bực bội vô cùng, nghe Bách Nhĩ vừa nói, hắn lập tức thấy hưng phấn, hận không thể khỏe ngay, sau đó đòi lại món nợ này với mấy người dưới lòng đất kia.

Đang lúc nói chuyện, bên tai đột nhiên nghe được một tiếng kêu chói tai, sau đó liền nhìn thấy một con điểu thú có bộ lông chim màu đỏ trắng đan vào nhau từ trên trời đáp xuống, sát khí đầy mình đi về phía hai người.

Bách Nhĩ thầm chửi một tiếng xui xẻo, nhanh chóng đứng dậy, chắn trước mặt Đồ bởi vì cả người đau nhức do bị gai đâm mà tạm thời không tiện hành động, nào ngờ lúc con điểu thú kia đang tới gần lại đột nhiên quay lại, cũng không có đối chọi với Bách Nhĩ, mà dừng ở chỗ cách họ vài bước, sau đó chậm chạp hóa thành con thú con tròn xoe.

166. Chương 166: Thú Con Có Nguyên Tắc

"Trông nó quen quen." Đồ thò đầu nhìn, trong lòng dâng lên một cảm giác không ổn.

Đương nhiên nhìn quen rồi, không phải cái con thú con thích ăn rễ nâu đen kia sao, tuy trên cơ thể như cái khung xương của nó đã mọc ra lông chim màu sắc rực rỡ, lông nhung khi để hình thú cũng càng dày càng dài, thế nhưng bộ dáng tròn tròn, lười biếng kia, thật sự rất khó để người khác nhận lầm.

Khi Bách Nhĩ nhận ra là nó, thì hơi kinh ngạc. Bởi vì lúc trước hai người rời đi, con thú con chỉ lo cắn rễ nâu đen, hoàn toàn không nhìn tới hai người, cho nên lần này thật ra là do tình cờ nhỉ?

Hai người suy nghĩ cái gì, thú con hoàn toàn không thèm để ý, chỉ thấy nó cố gắng ngóc cao cái đầu, thong thả đi tới gần bọn họ, sau đó đi vòng quanh Đồ hai vòng, mỗi một bước đi, cái chi ú na ú nần của nó lại giơ lên thật cao, sau đó chậm chạp đặt xuống, tạo cho nó một phong thái kiêu ngạo trong thân hình béo ú.

Bách Nhĩ còn chưa cảm thấy thế nào, Đồ đã bị tư thế của nó làm cho có chút tức giận, nếu không phải không thể trêu chọc nó, hắn thật sự muốn bắt nó, nghĩ cách ép nó biến thành hình chim, sau đó nhổ trụi lớp lông chim rực rỡ trên người nó, khiến nó trở về bộ dáng trần trụi, xấu xí ban đầu. Chỉ là không biết sao mà nó lại mọc lông được, hắn còn tưởng nó sẽ giữa mãi bộ dáng kia.

"Rốt cuộc nó đến đây làm gì?" Hắn cắn răng, nhịn đau đứng dậy, ảo não nói thầm với Bách Nhĩ. Nằm sấp trông quá yếu thế, còn phải thu hết sự khinh bỉ trắng trợn của con thú con vào mắt nữa.

"Chắc là đi ngang qua..." Bách Nhĩ đáp, thật sự không nghĩ rằng thú con là tới tìm họ để đi đào rễ cây sống dưới nước kia. Nhìn thấy vì động tác đứng dậy, mà miệng vết thương trên người Đồ bị đụng vào mà bắt đầu rịa máu ra, y không khỏi nhíu mày, *** thần bị phân tán "Ngươi nằm yên không được à? Lộn xộn cái gì chứ!"

Đồ nào dám không biết xấu hổ nói là mình bị con thú con khinh bỉ, nên chỉ thò đầu qua, thân thiết cọ trước ngực Bách Nhĩ, tính toán lừa y cho qua. Nào ngờ con thú con bị hắn bỏ mặc, nháy mắt nổi giận, bùm một tiếng biến thành hình chim, lấy tốc độ sét đánh vươn cái mỏ dài của nó khẽ mổ vào mông Đồ, sau đó Đồ bị đau, grào một tiếng, đồng thời nhảy bật lên, thì nó xòe bốn cái chân dài như gậy trúc ra, rũ bộ lông chim còn chưa mọc hết, chạy đi.

Lần này nó tới quá đột ngột, hai người đều không kịp đề phòng, tới khi phản ứng lại, con thú bay đã chạy mất dáng. Bách Nhĩ nhớ tới ngày ấy nó cũng dùng cái mỏ dài mổ chết con thú ba đầu, nhất thời y lo lắng không thôi, vòng ra sau Đồ muốn xem vết thương trên mông hắn "Thế nào? Bị thương ở đâu? Để ta xem sao."

"Không sao đâu, không sao đâu..." Hiếm khi Đồ lại thẹn thùng, hắn kích động xoay người, không chịu cho Bách Nhĩ xem, nếu có tay, chắc hắn đã đưa ra sau bịt chặt lại rồi.

"Đứng lại, không được nhúc nhích!" Thấy bộ dáng này của hắn thì không giống như có chuyện gì, thế nhưng nếu không xem thử, Bách Nhĩ không thể nào yên tâm được, vì thế y quát khẽ một tiếng kèm theo chút nghiêm khắc.

Bách Nhĩ vừa nổi giận, Đồ liền không dám ngại ngùng nữa, đành ngoan ngoãn đứng tại chỗ, mặc cho bạn đời của mình sờ tới sờ lui trên cặp mông mẫn cảm tới cực điểm của bản thân, mùi vị mất hồn đó khiến lông trắng trên người hắn gần như dựng thẳng lên. May mà con thú bay cũng không ra tay tàn nhẫn, ngoại trừ hơi đau ngoài da một xíu, thì ngay cả da cũng không bị mổ rách, cho nên Bách Nhĩ cũng không sờ lâu lắm, nếu không Đồ thật sự không biết có thể kiềm chế được không nữa.

"Không phải là nó chạy từ xa tới đây chỉ để mổ ta một cái chứ?" Đồ đè nén tưởng tượng tươi đẹp trong lòng, có chút buồn bực nói.

Bách Nhĩ đâu có biết nguyên nhân, có điều chỉ cần con thú bay không có địch ý, thì những mặt khác y tự nhiên không cần để trong lòng. Hiện nay điều khiến y cảm thấy kỳ lạ và bất an là, qua lâu như vậy mà mấy người sống dưới đất kia cũng không đuổi theo ra, chuyện này đúng là có chút không hợp lý. Chẳng lẽ thật sự là vì hai người tự tiện xông vào hang, mới chọc giận bọn họ, nay hai người đã bị đuổi ra, nên chuyện này cũng tự nhiên mà lắng xuống?

Tuy là suy đoán như vậy, nhưng y cũng không hề thả lỏng.

Mà điều khiến hai người bất ngờ là, con thú bay đi không bao lâu, lại trở lại, kéo theo một con mồi to gấp trăm lần nó. Dừng lại ở chỗ cách Bách Nhĩ và Đồ một khoảng, mổ xác thú, nuốt chửng, vô cùng tự tại, chẳng có chút ý tứ áy náy nào. Đồ giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì được nó. Bách Nhĩ trái lại vì nó không thật sự đả thương Đồ, nên cũng không có ác cảm với nó, chẳng qua y cũng không yên tâm hoàn toàn.

Không thể yên tâm khi đi săn thú ở nơi quá xa, mà ở gần lại không có bóng dáng con dã thú nào, cuối cùng y chỉ có thể nghĩ cách bắt lấy mấy con cá lớn hung dữ ở trong hồ, gom thân cây dưới nước để xiên cá cùng với địa y, rêu tạo thành đống lửa, sau đó nướng ăn. Lúc mùi cá nướng tỏa ra, con thú bay vốn đang vui vẻ ăn thịt sống chợt ngừng lại, im lặng nhìn qua đó một lúc lâu, sau đó vô cùng quyết đoán vứt bỏ thịt thú còn dư hơn một nửa, lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc nó giết con mồi bay tới bên cạnh Bách Nhĩ, sau đó chậm chạp biến thành thú con, ngồi bên chân y, ngóng trông nhìn cá nướng trên lửa.

Đồ vốn tựa đầu lên đùi Bách Nhĩ, đang thiu thiu buồn ngủ thì nhìn thấy bộ dạng này của nó, *** thần hắn lập tức căng ra, chẳng quan tâm để hình thú vết thương sẽ mau lành hơn, lập tức đứng dậy hóa thành hình người, túm đại một bộ quần áo mặc vào, sau đó lấy cá nướng từ tay Bách Nhĩ, mặc kệ là có chín chưa, xé trước một miếng ăn thử, thấy đã chín mới đút miếng khác cho Bách Nhĩ. Tuy Bách Nhĩ không tán thành hành vi ngây thơ này của hắn, nhưng y cũng chỉ nhíu mày, chứ không nói gì, ăn miếng cá được đút tới, lại cầm con cá khác, xát muối, lấy thân cây cứng dài sống dưới nước xiên qua, nướng tiếp. Sức ăn của thú nhân lớn, cá ở đây tuy mỗi con đều dài năm sáu thước, nhưng cũng phải ba, bốn con mới đủ ăn. Huống chi bây giờ Đồ còn bị thương, càng cần thức ăn bổ sung thể lực và dinh dưỡng, để đẩy nhanh tốc độ khép miệng vết thương lại.

Đồ có mối thù bị mổ mông nhất định phải báo, hắn ăn cá chậm hơn rất nhiều so với quá khứ, cùng Bách Nhĩ ngươi một miếng, ta một miếng, mà vừa ăn còn vừa chậc chậc lưỡi, làm ra bộ dáng tán thưởng mỹ vị, khóe mắt lại âm thầm chú ý phản ứng của con thú con, đề phòng nó đột nhiên tấn công như hồi đầu. Mà điều khiến hắn kinh ngạc là, tuy thú con thèm vô cùng, cái lưỡi đo đỏ thỉnh thoảng thè ra, liếm miệng, thậm chí khóe miệng còn chảy ra nước dãi, thế nhưng nó không có ngang ngược nhào lên cướp đoạt như trong dự kiến, vẫn là ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, mãi tới khi hai người ăn sạch con cá kia, nó lại chuyển mắt về con cá Bách Nhĩ đang nướng trên lửa.

Lúc đầu Đồ còn có chút vui sướng, sau đó lại thấy xấu hổ, tự mình xiên một con cá, đặt lên nướng, tới lúc Bách Nhĩ đưa con cá đã nướng chín cho hắn, hắn lại không nhận, mà ám chỉ đưa cho con thú con trông thật đáng thương kia. Bách Nhĩ bật cười, y biết bộ dáng của hắn nhìn như không nên thân, nhưng thật ra lại là một người mềm lòng, nên ngay từ đầu mới không ngăn cản hắn dùng cách thức này để phát tiết buồn bực trong lòng. Có điều với tính cách ngang ngược của con thú con kia mà có thể nhẫn nhịn lâu như vậy cũng là nằm ngoài dự đoán đó.

Thú con được cho cá, hai cái chi trước kéo xuống một miếng, ăn xong có vẻ vô cùng vừa lòng với mùi vị này, vì thế nâng đệm thịt lên, đẩy đống thịt lúc trước tới trước mặt Bách Nhĩ, sau đó mới yên tâm mà thoải mái ăn.

Bách Nhĩ cùng Đồ thấy vậy, nhất thời ngộ ra, hóa ra con thú con này không có tư tưởng ăn không, tuy nó rất ngang ngược, song chỉ nhằm vào thứ thuộc về nó, còn thức ăn do hai người làm ra, trước khi đồng ý đổi với nó, dù nó có muốn cũng sẽ không cướp làm của riêng, trừ phi là họ không cần nữa. Lúc hiểu ra điều này, hảo cảm của hai người đối với nó lập tức bay thẳng lên. Dù cho sau đó nó chiếm toàn bộ cá nướng, không cho hai người chạm vào một chút, Đồ tức muốn chết, oán hận sau này sẽ không bị bộ dáng đáng thương của nó lừa gạt nữa, thế nhưng tới lần sau, hắn lại vẫn mềm lòng.

Cá nướng đã đưa hết cho thú con, lúc này trời đã tối hẳn, trên bầu trời không có mặt trăng, tất nhiên là Bách Nhĩ không thể lại xuống hồ bắt cá, nên y liền nướng một phần thịt thú, bản thân mình và Đồ ăn no cũng còn dư. Nghĩ tới hành trình kế tiếp, có thể bớt chút thời gian cũng tốt, cho nên số thịt còn lại y tính nướng chín hết, để mấy ngày sau không cần đi săn nhóm lửa nữa.

Vì Đồ bị thương, nên rất nhanh thấy mệt, cộng thêm có con thú con dũng mãnh bên cạnh, trong lòng thả lỏng xuống, không chống đỡ được mà thiếp đi. Bách Nhĩ dùng một tay chống đầu, một tay cầm xiên thịt, đặt trên lửa không nhanh không chậm nướng, con thú con đang ôm đầu cá gặm hăng say chợt ngẩng đầu lên, nhìn về một phía của vùng hoang vu này.

167. Chương 167: Đánh Lén

Cực Bắc không giống rừng rậm Lam Nguyệt, mùa mưa chỉ cần không đổ mưa, ban đêm đều có thể nhìn thấy mặt trăng. Còn nơi này dù cho ban ngày cảnh sắc tươi đẹp, sáng sủa, thì ban đêm cũng là một màu tối đen, đừng nói là mặt trăng, mà ngay cả sao cũng không có một ngôi nào. Cho nên Bách Nhĩ và Đồ nhóm lửa có thể nói là ánh sáng duy nhất ở vùng đất rộng lớn này.

Ánh mắt của thú con đã rơi vào phạm vi vượt xa ánh lửa chiếu, là nơi tối đen như mực. Bởi vì động tác này của nó, mà Bách Nhĩ bắt đầu cảnh giác, tập trung lắng nghe thì mới nghe thấy tiếng sột soạt kỳ lạ tách ra khỏi tiếng gió thổi qua vùng hoang vu, trong lòng y không khỏi căng thẳng lên, đưa tay khẽ lay Đồ.

Tuy rất mệt, nhưng Đồ vẫn đề cao cảnh giác, không khí xung quanh vừa xuất hiện khác lạ, hắn liền tỉnh lại, cho nên lúc tay Bách Nhĩ chạm vào người hắn, hắn chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, chứ không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Hai người một thú im lặng chờ đợi, tiếng sột soạt kia dần dần lớn lên, con sâu to béo từng thấy trong hang động dưới đất xuất hiện chi chít trong các góc tối của ánh lửa, ngoại trừ phía mặt hồ, thì ba mặt còn lại đều có, khoảng hơn một trăm con, trên lưng mỗi con đều là một người lùn sống dưới lòng đất, trong tay cầm xương thú hoặc vũ khí bằng đá.

Họ bị bao vây rồi.

Đối mặt với cảnh tượng này, Bách Nhĩ không chỉ không hoảng sợ, mà còn thở phào nhẹ nhõm. Đến thì tốt, chỉ sợ những người này không đến thôi, nếu không đến lại càng làm cho người ta không hiểu rõ nội tình, ngay cả muốn đề phòng cũng không biết phải đề phòng chỗ nào nữa.

Đưa tay xoa đầu Đồ, ý bảo hắn đừng cử động, lúc này Bách Nhĩ mới đứng dậy, chuẩn bị hoạt động chút gân cốt. Nhưng mà so với y còn nhanh hơn, đó chính là con thú con giống như phát cuồng lên.

Có lẽ vô luận ở đâu, chim cũng là thiên địch của sâu. Trong phút chốc, con thú con grào một tiếng, hưng phấn hóa thành con chim bốn chân, đám sâu béo vốn còn xếp ngay ngắn trật tự, im hơi lặng tiếng đi tới

gần đám Bách Nhĩ lập tức hỗn loạn, nhao nhao xoay cơ thể mập mạp lùi về sau, lại bởi vì khoảng cách quá gần, cộng thêm hình thể quá lớn, nháy mắt đã có một loạt con ngã xuống. Mà con thú bay nheo mắt nhìn một con sâu trông rất to béo, vì bị ngã lật ra nên lộ cái bụng trắng mập mạp, nó nhanh chân xông tới, hung hăng mổ một hơi liên tiếp. Xem điệu bộ của nó, nếu không phải miệng không đủ lớn, chắc nó đã muốn nuốt trọn vào trong bụng rồi.

Sự việc phát triển nằm ngoài dự kiến của hai người. Có điều phản ứng của Bách Nhĩ rất nhanh, y lập tức vươn người nhảy lên, như đại bàng tung cánh đánh về phía người ở trong tối giống như là thủ lĩnh của đám người này. Người kia phản ứng cũng mau, cảm nhận được nguy hiểm, không đợi phân biệt rõ nguy hiểm đến từ hướng nào đã lập tức trở mình, chui vào dưới bụng con sâu to mình đang cưỡi. Mà con sâu to đang bối rối lại vì động tác này của gã mà theo phản xạ cuộn mình lại. Bách Nhĩ nhìn thấy cơ thể cuộn lại của nó bắt đầu co rút theo quy luật, y cười lạnh một tiếng, đã nếm qua một lần thiệt thòi, há lại cho nó bắn ra gai nhọn nữa, khi mũi chân hạ xuống thân con sâu to, y liền nhướn người lên, trong phút chốc đá bay con sâu to ra ngoài.

Người kia hiển nhiên không ngờ sức lực của Bách Nhĩ lại lớn như vậy, bản thân gã cũng bay ra ngoài cùng con sâu quấn lấy mình. Bách Nhĩ đuổi theo sát, một tay kéo gã ra. Mà con sâu kia bởi vì đã làm ra động tác bắn gai ra, lúc này căn bản không thể dừng lại, cho nên khi bay trên không trung, gai của nó bắn ra như mưa, rơi loạn xạ xuống mặt đất, lập tức có không ít người do không phòng bị mà gặp phải tai ương, ngay cả chính con sâu đó, lúc rơi xuống đất cũng bị mấy cái gai dài đâm xuyên qua cơ thể, cắm vào mặt đất, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đau tới mức cơ thể nó vặn vẹo một trận, lại bởi vì bị ghim vào mặt đất, nên không thể nào lăn lộn được. Có thể nghĩ, tổ tiên của chúng tiến hóa tới khả năng phóng gai tuyệt đối không thể ngờ được chính thứ này lại đâm xuyên qua cơ thể mình.

Việc này chỉ phát sinh trong thời gian rất ngắn, tới lúc Bách Nhĩ dùng nội công chế trụ huyệt đạo của tên kia, khiến gã mất đi khả năng hoạt động, đem trở về bên Đồ, thì những người còn lại đều bị chính con sâu của mình làm ngã cùng với gai của con sâu kia đột nhiên phóng tới làm cho rối loạn thành một cục. Mà nơi này không có chật chội như trong hang động, cộng thêm đã hiểu thực lực của mấy người này, nên mới khiến Bách Nhĩ thuận lợi bắt người như thế.

Tên bị bắt có vẻ rất tức giận, gầm loạn xạ lên một trận, nếu không phải không thể cử động, e rằng gã đã nhào lên liều mạng với Bách Nhĩ rồi.

"Nghe không hiểu." Bách Nhĩ không đếm xỉa tới tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Đồ. Không thể trao đổi, kể cả diệt hết cả bộ tộc của đối phương, thì lại có ích lợi gì?

"Để ta xách hắn cho." Đồ lại không quá để ý chuyện này, chỉ cảm thấy bộ dáng tên lùn cường tráng kia bị Bách Nhĩ xách trông thật chướng mắt, vì thế hắn chủ động tiến lên nhận công việc này.

"Thương thế của ngươi..." Bách Nhĩ nhìn quần áo nhuộm máu của Đồ, nhíu mày không đồng ý.

"Không phải chuyện lớn gì đâu." Đồ không để ý nói "Hơn nữa ta bị chúng biến thành như vậy, cũng phải đòi lại chút gì chứ. Hay là ta lại đi bắt một tên?" Câu cuối cùng tuy là lấy giọng điệu thử hỏi ý kiến, thế nhưng trong lòng hắn biết rõ Bách Nhĩ không có khả năng đồng ý.

Bách Nhĩ không biết hắn chỉ là thuần túy ghen tuông, mà cho rằng hắn thật sự muốn trả thù vì bị đả thương, nghe vậy quả nhiên liền tùy hắn, cầm tên kia đưa qua. Còn y thì đã phóng lực chú ý tới mấy người sống dưới lòng đất đang dần trấn tĩnh lại cùng với mấy con sâu đã chạy trốn mất hơn phân nửa, không hiểu sao lại cảm thấy cảnh tượng này rất buồn cười.

Cái người bị bắt kia phát hiện mình bị đưa tới tay một người khác, trực giác cho biết là không ổn, lại bắt đầu gầm rú càng to hơn, trong đó còn mơ hồ để lộ ra chút bất an và sợ hãi, khiến những người vốn còn đang luống cuống tay chân do bị mấy con sâu lật ngã xuống, rốt cuộc chú ý qua bên này, họ bất giác ngừng lại, mặc cho những con sâu kia tháo chạy.

"Ầm ĩ cái gì? Còn làm ồn nữa, ta sẽ chém đứt chân ngươi." Đồ cướp cái rìu đá trong tay người kia, lập tức giơ lên trước cái chân thô to của gã, thân rìu lạnh lẽo giáng xuống gần ngón chân của gã, chỉ cần nhích thêm nửa phân, đầu ngón chân của gã sẽ không còn nữa. Âm thanh mắng chửi trong phút chốc dừng lại, bởi vì bị túm đầu, cơ thể cũng không thể nhúc nhích, người kia không thể ngẩng đầu nhìn Đồ, vì thế chỉ có

thể trừng thẳng mắt về phía trước, trên trán toát ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, có điều trong ánh mắt chứa đầy lửa giận, hiển nhiên cực kỳ không cam tâm với tình cảnh hiện tại của mình.

Cùng lúc đó, những người khác cũng bị một màn này dọa dẫm, lập tức im re, ngay cả thở cũng trở nên khe khẽ, giống như thở mạnh một cái là sẽ chọc đối phương chém thủ lĩnh nhà mình vậy. Vì thế con thú bay đang đặt ba chân lên xác con sâu lớn, một chân đặt trên mặt đất, nhanh chóng ngấu nghiến con sâu béo đó có lẽ đã trở nên thu hút sự chú ý của người khác vô cùng.

"Tìm kẻ biết nói tiếng người ra đây." Đồ liếc qua con chim ngu ngốc giống như vĩnh viễn ăn không đủ no kia, mũi chân thoáng nhướn lên, móc cái rìu đá cắm dưới mặt đất, hất vào trong tay, quơ qua quơ lại trên cổ cái tên mình kéo theo, dùng ngôn ngữ của thú nhân rừng rậm Lam Nguyệt và bộ lạc Hoang Nguyên Hầu lớn tiếng nói lại hai lần. Từ vẻ mặt kiêng kị của bọn họ, hắn đã nhìn ra người bị Bách Nhĩ bắt về hẳn là có chút địa vị, về phần họ có nghe hiểu lời mình nói không, ngược lại hắn không ôm hi vọng gì, chỉ là dù sao cũng phải thử một lần mới biết được.

Những người đó tuy ẩn nửa mình ở chỗ tối, nhưng chỉ chút ánh sáng đó đã đủ hai người nhìn rõ sắc mặt của họ. Đồ nói xong, cộng thêm tư thế khua chân múa tay của hắn, hầu như trên mặt mọi người đều lộ ra khẩn trương và mờ mịt, hiển nhiên là nghe không hiểu, nhưng cũng biết hậu quả nếu không trả lời, nên họ rất sốt ruột, trong đầu đã có suy nghĩ muốn xông lại đây.

Thấy thế, trên mặt Đồ lộ ra nụ cười cà lơ phất phơ, cái rìu trong tay lại giơ lên, muốn chém vào cánh tay của kẻ nằm trong tay hắn, mấy người kia sợ tới mức kêu a lên một tiếng rồi ngừng lại, mở to hai mắt nhìn thẳng vào cái rìu đá. Trong nháy mắt, phỏng chừng không ai biết là mình đang chờ máu tươi tung tóe khắp nơi hay là hi vọng hắn đừng giáng xuống. Khi lưỡi rìu sắc bén vững vàng dừng lại phía trên cánh tay người kia một chút, những người còn lại đồng loạt a một tiếng, lúc này mới phát hiện mình quên cả thở, lại không dám lộn xộn nữa. Ngược lại tên bị chém bởi vì nhìn không tới, nên ngược lại không có cảm giác gì lớn, có điều nhìn phản ứng của người khác, trái tim gã cũng bị treo lên.

Bách Nhĩ nhìn Đồ trêu đùa những người này mà thấy buồn cười, trong mắt bất giác mang theo sự chiều ý nhàn nhạt, cũng không tính bảo hắn ngưng lại. Y biết tuy hắn làm việc ngang ngược nhưng tâm địa lại thiện lương, sẽ không dễ dàng biến người ta thành kẻ tàn tật đâu, dù sao ở hoàn cảnh gian nan này, một khi tàn tật liền đại biểu cho việc mất đi năng lực sinh tồn, tuy hai người có chút xung đột với đối phương, nhưng chưa đến mức muốn lấy mạng của họ.

"Đừng chém… Đừng chém…" Thấy đối phương cả buổi cũng không có ai đáp, cả trăm tên đều ngu ngơ tại chỗ, trên mặt Đồ lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, cái rìu trong tay nhịn không được khẽ lay động, sau đó liền nghe thấy một người lắp bắp kêu lên, là ngôn ngữ bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, chẳng qua có chút ngắc ngứ, giống như lâu lắm rồi không dùng tới, thế nhưng đã đủ để *** thần của Bách Nhĩ và Đồ phấn chấn lên.

Trong đám người rối loạn một trận, sau đó có một người cao hơn hẳn những người sống dưới lòng đất lảo đảo chạy ra. Trên đùi người đó cũng bị một cái gai cắm vào, hiển nhiên là do con sâu to béo phía trước bị Bách Nhĩ đạp mà gây ra ngộ thương.

"Ta… ta sẽ nói… nói, đừng… đừng làm hại… A Đô…" Dưới ánh mắt đe dọa của Đồ, người kia không dám tới quá gần, cách một khoảng liền dừng lại. Trước mắt là con thú bay đang ăn sâu tới không coi ai ra gì, vừa vặn nhìn thấy Bách Nhĩ khoanh tay đứng một bên, mới cứng đờ nói.

"Muốn ta không làm hại hắn thì cũng được thôi, chỉ cần ngươi thành thật trả lời câu hỏi của ta." Đồ rút rìu lại, cười nói. Hắn cũng chỉ học ngôn ngữ của Hoang Nguyên Hầu trong mùa tuyết rơi, nếu bảo là nói tốt thì không phải, nhưng chỉ hỏi vài câu lại vẫn đủ dùng.

"Ngươi hỏi… ngươi hỏi đi." Thấy hắn lấy rìu ra, xung quanh đều vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt của người kia cũng hơi dịu đi, trở nên phối hợp hơn.

"Ngươi tên là gì? Sao lại đi đến nơi này?" Đồ tùy ý hỏi, tuy hắn không biết kỹ xảo hỏi han, nhưng cũng biết vừa mới bắt đầu không nên hỏi những câu không thể xác định cùng với những câu sẽ khiến cho đối phương cảnh giác. Hắn thậm chí không hỏi đối phương có phải người bản địa không, mà là dùng giọng điệu khẳng

định nói thẳng cho đối phương là mình biết y không giống những người sống dưới đất này. Đương nhiên, nếu đối phương thật sự là giống biến dị của mấy người sống dưới đất, vậy cũng chẳng sao, sai thì thôi.

Người kia nghe thấy câu hỏi, trong mắt lộ ra kinh ngạc, rất thành thật trả lời "Ta tên… Hầu A Thanh. Thật lâu trước kia… vào mùa tuyết rơi hồi còn bé… ra ngoài chơi. Hôm đó trời đột nhiên có đại tuyết, ta… liền tới đây. A Lý đã thu nhận ta." Hóa ra khi đó hắn còn nhỏ tuổi, thấy gió tuyết lớn liền không tìm được phương hướng, càng không biết tại sao mình lại đi tới đây. Khả năng thích ứng của trẻ con đã mạnh, huống hồ còn là một tiểu thú nhân, không có cách về nhà, ở đây có người thu nhận, nên cũng khỏe mạnh trưởng thành.

Bởi vì đám Đồ đã biết đếm, cho nên Bách Nhĩ biết tuổi thọ của người ở đây phần lớn là khoảng hai trăm tuổi, mười lăm tuổi trưởng thành, thời gian thanh niên tráng niên kéo rất dài, phải tới một trăm bảy mươi tuổi mới tính là lão niên, tựa như Cốc vu và Cát vu mới trở nên già yếu lụm khụm. Người trước mắt này đang ở bộ dáng thanh niên, nên y cũng nhìn không ra là bao nhiêu tuổi, đến đây bao lâu rồi.

"Có biết Hầu A Phác không?" Đồ không tỏ rõ ý kiến gì với câu trả lời của hắn, mà tiếp tục hỏi.

Hầu A Thanh lắc đầu. Đồ lại hỏi vài cái tên của thú nhân bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, khi nghe tới tên của tộc trưởng, vẻ mặt hắn mới có chút kích động, nói là a phụ của hắn, cũng chủ động mở miệng hỏi nơi đây là nơi nào, làm sao mới có thể trở về bộ lạc? Hóa ra hắn vẫn không biết mình đã tới cực Bắc bên kia ngọn núi trong truyền thuyết.

Đồ không đáp lại, chỉ nói "Chờ chúng ta xong việc, nếu ngươi muốn trở về, chúng ta có thể mang ngươi theo." Nói xong, hắn lại hỏi "Tại sao các ngươi muốn giết chúng ta?" Không chỉ là trong hang, mà ngay sau khi trốn thoát, còn đuổi giết không tha, ngẫm lại khiến cho người ta thật tức giận.

Nghe thấy trong giọng nói của hắn mơ hồ lộ ra chút tức giận, sắc mặt của Hầu A Thanh lại trở nên khẩn trương, hắn vội vàng nói "Bởi vì nơi này là Sử Lỗ tộc của chúng ta, những người khác tiến vào đều phải giết… giết… đuổi ra. Hơn nữa các ngươi còn đuổi theo Na Mẫu." Tuy đầu óc hắn không thông minh, thế nhưng cũng biết hiện tại tuyệt đối không nên nói giết chết toàn bộ. Nhưng sự thật lại là như thế, khu vực các tộc ở đây chia rất rõ ràng, nó không còn là vấn đề có thể săn thú trong này hay không, mà là không cho phép, nếu tự tiện xông vào sẽ mất mạng.

"Sử Lỗ tộc…" Đồ bật cười, rốt cuộc biết mấy người sống dưới lòng đất là cái gì rồi "Các ngươi thật ngang ngược. Chúng ta chỉ là đi qua, thuận tiện muốn hỏi đường, cũng không đả thương các ngươi." Câu sau hắn chỉ thuận miệng nói, cũng không muốn phân rõ trái phải với họ. Dù sao phong tục mỗi nơi mỗi khác, chuyện này không phải cứ phân rõ trái phải là có thể nói rõ ràng.

"Biết nơi nào có thú quả không?" Hỏi cả buổi, rốt cuộc đi vào vấn đề chính.

"Thú quả?" Trên mặt Hầu A Thanh lộ ra biểu tình mờ mịt "Đó là thứ gì?" Nói một hồi, tiếng Hoang Nguyên Hầu của hắn cũng càng lúc càng trôi chảy hơn.

Đồ miêu tả đại khái hình dáng và hoàn cảnh sinh trưởng của thú quả, Hầu A Thanh nghĩ một lát, thì nói "Cái ngươi nói chắc là băng trong lửa, nó mọc trong hồ băng, hàng năm tất cả các bộ tộc đều sẽ phái người trưởng thành tới hồ băng để tìm băng trong lửa, tìm được mới có thể thông qua nghi thức trưởng thành, trở thành dũng sĩ bộ lạc."

Chuyện hai người cần làm khi tới cực Bắc rốt cuộc đã có manh mối, Bách Nhĩ vẫn im lặng, nhịn không được mở miệng hỏi "Hồ băng ở đâu? Ngươi đã từng đi tìm băng trong lửa chưa?"

Hầu A Thanh nhìn về phía y, có đối lập mới biết tốt xấu, dưới sự nổi bật của Đồ, Bách Nhĩ ôn hòa rõ rệt bao nhiêu lại càng dễ khiến người ta thân cận. Còn thủ lĩnh bị bắt thế nào, bởi vì lúc ấy đang bị con sâu của mình lăn qua lăn lại mà luống cuống tay chân, hắn căn bản không thấy được, cho nên theo bản năng liền cho rằng Bách Nhĩ ôn hòa, vô hại.

"Đương nhiên là ta đã đi tìm rồi. Ta đã thành dũng sĩ Sử Lỗ tộc từ lâu rồi." Hắn ưỡn ngực, biểu tình kiêu ngạo mà nói, cuối cùng còn không quên nở nụ cười thiện chí với Bách Nhĩ, quên sạch sẽ chuyện phía trước cùng thủ lĩnh đến đây đánh lén.

Bởi vì hắn đáp những câu hỏi của mình, nên sắc mặt của Đồ cũng dần dịu đi, lúc này thấy tình huống như vậy, không khỏi giận dữ lên, khẽ nhích cơ thể, chắn trước mặt Bách Nhĩ, mặt khó chịu nói với Hầu A Thanh

"Y là bạn đời của ta." Ngụ ý chính là quản mắt ngươi cho tốt, đừng có tâm tư lộn xộn.

168. Chương 168: Băng Trong Lửa

Hầu A Thanh sửng sốt một lát, không hiểu ý của Đồ, ngược lại Bách Nhĩ có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng không nói cái gì, mà chỉ chọt vào lưng Đồ, ý bảo hắn hỏi tiếp. Có điều vài ngày sau, Đồ liền biết sự đề phòng này của mình là không cần thiết, bởi vì Hầu A Thanh xem như lớn lên ở cực Bắc, khiếu thẩm mỹ lựa chọn bạn đời cũng là thuận theo bên này. Đương nhiên không có quan hệ gì giữa cao thấp, mập ốm, mà là người cực Bắc có chút không giống với người chỗ khác.

"Ở đây không có thú nhân và á thú, chỉ có lạp và lỗ." Ngồi bên đống lửa, Hầu A Thanh kính sợ nhìn con thú con lười biếng nằm sấp cách đó không xa, nói.

Có hắn phiên dịch, Bách Nhĩ và Đồ rốt cuộc có thể trao đổi căn bản với người bản địa. Có thể là bởi vì thủ lĩnh đang ở trong tay họ, cũng có thể là bị thú con làm cho khiếp sợ, tóm lại, sau khi trải qua thương lượng, đối phương thỏa hiệp để Hầu A Thanh và một dũng sĩ tên Gia Na dẫn họ tới hồ băng. Hồ băng có băng trong lửa tuy là nơi để dũng sĩ các bộ lạc trưởng thành, thế nhưng hai thứ này cũng không phải thánh vật, cho nên đối phương đồng ý cũng không có chướng ngại tâm lý gì. Đương nhiên, điều này cũng có liên quan tới trong giao chiến Bách Nhĩ và Đồ từ đầu tới cuối đều chừa cho họ một đường sống. Nếu có tử vong, với sự dã man và kiên cường quyết đoán của người Sử Lỗ tộc, e rằng sẽ là không chết thì không ngừng chiến đấu, chứ đừng nói tới việc dẫn họ đi tìm thú quả.

Hầu A Thanh cùng người tên Gia Na dẫn họ đi về hướng Bắc, nói là phải đi một vòng ngày. Cực Bắc không có mặt trăng, cho nên họ cũng không lấy trăng tròn để tính thời gian, mà là lấy biến hóa của mặt trời để tính. Cái gọi là một vòng ngày chính là từ lúc mặt trời xuất hiện cho tới khi biến mất, là một vòng luân hồi cho vạn vật ở cực Bắc sinh sôi và cất giấu, dài gần bằng một lần trăng tròn ở bên kia. Cực Bắc chỉ có một vòng ngày là có mặt trời, thời gian còn lại mặt trời đều bị tầng mây dày che kín, trời đất tối đen một màu, băng tuyết phong tỏa khắp nơi, cũng tương ứng với cực Bắc chỉ có một lần trăng tròn mùa nóng trong truyền thuyết. Hai người Bách Nhĩ tới cũng vừa khéo, đúng thời điểm tốt nhất, chẳng qua tới khi họ đến được hồ băng, thì mùa nóng cũng sẽ qua đi. Nhưng Hầu A Thanh nói, tới hồ băng hái băng trong lửa nhất định phải vào lúc sau khi tuyết rơi, bởi vì hồ băng không giống các ao hồ khác, lúc này băng đều đã tan hết, mà thời điểm này, vừa vặn lại là lúc nó đóng băng cứng nhất, con người không thể xuống được, ngược lại chờ mùa nóng qua đi, nó mới bắt đầu tan băng, sau đó trong toàn bộ mùa lạnh đều duy trì dòng nước xanh biếc, ấm áp, không đóng băng. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ở cực Bắc có nhiều hồ như vậy, mà chỉ có mình nó được gọi là hồ băng và được người ta biết đến rộng rãi.

"Lạp và lỗ?" Đồ nghi hoặc, ban đầu hắn chỉ cho rằng là đổi tên của thú nhân và á thú thôi, nào ngờ sau khi Hầu A Thanh nói ra sự thật lại khiến hắn vừa kinh ngạc vừa có cảm giác nguy cơ.

"Lỗ là dũng sĩ, chính là như Gia Na đó, phụ trách săn thú và bảo vệ bộ lạc, thế nhưng họ không thể hóa thành hình thú." Hầu A Thanh giải thích, nói tới đây, sắc mặt hắn có chút buồn bã, bởi vì hắn có thể hóa thành hình thú, người lại rất cao, ở trong này đúng là ngoại tộc, hầu như không có lạp nào coi trọng hắn, cho nên hắn trưởng thành lâu lắm rồi vẫn không tìm được bạn đời.

Đồ nghe đến đó, đang nghĩ tới lỗ không thể biến hóa không phải là á thú sao, liền nghe Hầu A Thanh nói tiếp "Người sinh con là lạp. Lạp có mễ trát mềm mại và mông rất to, còn có eo thon nữa..." Nói tới đây, trên mặt hắn lộ ra biểu tình khao khát, mà người tên Gia Na tuy không biết hắn đang nói gì, nhưng khi nghe tới âm "lạp", vẫn có chút dung tục cùng cười hì hì, phản ứng giống như thú nhân đàm luận về á thú, nam nhân đàm luận về nữ nhân vậy.

Bách Nhĩ sửng sốt một lát, nhìn Hầu A Thanh dùng đầu xương vẽ phác thảo hình người trên đất, y cảm thấy khá giống nữ nhân ở kiếp trước. Tuy không biết mễ trát là cái gì, bởi vì trong ngôn ngữ thú nhân không có từ này, Hầu A Thanh phải phát âm ngôn ngữ của cực Bắc, thế nhưng căn cứ vào chỗ hắn chỉ trên hình người dưới đất, cùng với giải thích, Bách Nhĩ gần như có thể khẳng định từ đó là ám chỉ ngực của nữ nhân. Cho nên nói, ở đây thật ra là có nữ nhân?

Đồng dạng có phản ứng như y còn có Đồ. Đồ vĩnh viễn cũng sẽ không quên khi lần đầu tiên mình ám chỉ tình nguyện kết bạn đời với Bách Nhĩ, lời Bách Nhĩ đã nói với hắn. Bách Nhĩ nói y thích nữ nhân. Nữ nhân là gì? Không phải là giống lạp Hầu A Thanh miêu tả sao? Cho nên, hắn hơi hoảng hốt, bỗng nhiên đưa tay qua nắm chặt tay Bách Nhĩ, cũng nhanh chóng cắt đứt lời của Hầu A Thanh, chuyển đề tài sang hướng khác.

"Ngươi nói mỗi bộ lạc đều có lãnh địa của riêng mình, nếu tộc khác xâm nhập sẽ bị giết chết, vậy mấy người trưởng thành ra khỏi bộ lạc đi tới hồ băng, chẳng lẽ không băng qua các bộ lạc khác?" Khả năng khôi phục của thú nhân rất mau, vết thương trên người Đồ cũng không nghiêm trọng, lúc này đã khỏe lại hoàn toàn, để giữ tốc độ bằng với hai người Hầu A Thanh, hắn không có biến thành hình thú nữa.

Nhắc tới lạp, Hầu A Thanh liền nói liên miên không ngừng, lúc này bị cắt ngang, tuy vẫn chưa thỏa hết mong nguyện, nhưng cũng không có khó chịu mà là nghiêm túc trả lời "Mỗi bộ lạc đều có đường đi tới hồ băng của riêng mình, tuy đường không dễ đi, nhưng không thuộc về bất cứ bộ lạc nào, tựa như chúng ta đi Phá Nha, cũng không cần đi qua các bộ lạc khác."

Phá Nha là nơi tụ hội của các bộ lạc ở cực Bắc, cứ hai vòng ngày là tụ hội một lần, có thể trao đổi vật phẩm, cũng có thể tìm bạn đời, là hoạt động rất quan trọng ở đây. Có điều lúc không có bộ lạc tụ hội, ở Phá Nha sẽ không có người ở.

Hầu A Thanh nói đường không dễ đi, đúng là không dễ đi thật, bởi vì phải băng qua cánh rừng thấp bé, còn có sông cạn bị đóng băng vĩnh cửu. Lúc đi qua cánh rừng, với chiều cao của người cực Bắc thì không sao, nhưng hai người Bách Nhĩ lại có chút khó khăn, huống chi trong rừng còn có nguy hiểm tứ phía, ngay cả vỏ cây cũng có khả năng đột nhiên bật ra tấn công người. Có điều Hầu A Thanh hồi trước có thể qua được, hai người Bách Nhĩ dĩ nhiên cũng sẽ qua được. Còn con sông cạn tuy cạm bẫy khắp nơi, cũng không thiếu động vật bò sát u ám, độc ác, thế nhưng có Hầu A Thanh và Gia Na từng đi qua dẫn đường, cộng thêm sức mạnh của Bách Nhĩ và Đồ, băng qua tuy không thể nói là dễ dàng, nhưng cũng không quá khó khăn. Đương nhiên, nếu là đối với một thú nhân bình thường lại không quen cuộc sống nơi đây, e rằng đã có thể chết vài lần rồi, khó trách ngọn núi ngăn hai vùng lại cao đến như vậy.

"Thời gian ở đây đều là mùa tuyết rơi, làm thế nào để sinh hoạt?" Sau khi đi qua con sông cạn, đối mặt lại là một cái hồ rộng lớn, lúc này mùa nóng đã kết thúc, không có trải qua giai đoạn giao thời, trong một đêm trời đất đã bị tuyết phủ kín, nhiệt độ gần bằng với ranh giới có tuyết của dãy núi Tiếp Thiên, Bách Nhĩ hỏi Hầu A Thanh, ánh mắt lại bất giác nhìn qua con thú bay lông đã mọc dài ra toàn bộ, ngay cả cái chân như gậy trúc của nó cũng được phủ một lớp lông nhỏ, dày mịn, không biết sao nó vẫn đi cùng bọn họ. Nhưng không thể không thừa nhận, có nó, dọc đường đúng là giảm đi rất nhiều phiền toái. Mà bộ lông toàn thân của nó hình như là nhờ vào cái rét lạnh của mùa tuyết mà mọc ra.

Bởi vì mới bắt đầu mùa tuyết rơi, nên Hầu A Thanh đề nghị chờ thêm vài ngày, hồ kết băng dày thì đi tiếp, lúc này nghe được câu hỏi của Bách Nhĩ, hắn cười nói "Các bộ lạc đều được xây ở rất sâu dưới đất, kể cả tới mùa tuyết rơi cũng không quá lạnh. Còn thức ăn, vào mùa tuyết vẫn có con mồi." Đối với điều này, hắn không có nhiều lời, thế nhưng nghĩ đến cũng không quá thoải mái, dù sao với cái rét lạnh của cực Bắc, không nói tới người không chịu nổi, mà con mồi cũng sẽ không có quá nhiều. Chỉ là người ở nơi này tựa hồ đều biết phải cố gắng sinh tồn, nên cũng không dễ oán hận.

Nghe lời nói của hắn, Bách Nhĩ nhịn không được suy nghĩ, nếu hồi trước mình tá thi hoàn hồn ở đây, e rằng thật khó có thể vượt qua những ngày chưa tu luyện được nội lực. Nghĩ tới đó, y không khỏi có thêm vài phần tôn kính và bội phục đối với người cực Bắc.

Mặt hồ nhanh chóng đóng băng, chỉ mất hai ngày đã có thể nhảy nhót đi lại trên mặt băng, nhưng Hầu A Thanh vẫn bảo đợi thêm hai ngày nữa, đoàn người mới bước lên tầng băng của hồ tiếp tục đi về phía Bắc. Lúc này Bách Nhĩ và Đồ mới biết người cực Bắc đã luyện ra năng lực sinh tồn mạnh mẽ trong cảnh băng tuyết ngập trời đất này. Hoàn toàn không cần dựa vào công cụ gì, Hầu A Thanh và Gia Na vẫn có thể dùng tốc độ nhanh như gió đi trên mặt băng, thậm chí còn nhanh hơn Na Mẫu hai người đuổi theo ở vùng hoang vu kia. Nếu Bách Nhĩ và Đồ không có nội công thâm hậu, muốn đuổi kịp họ thật sự rất khó khăn. Không chỉ như vậy, trong cảnh băng tuyết rộng lớn, họ còn có thể dùng cách thức người ngoài hoàn toàn không thể hiểu được nhanh chóng tìm ra con mồi, giải quyết vấn đề thức ăn của bốn người. Còn thức ăn của con thú con, tất nhiên là không cần bọn họ bận tâm.

Đi về phía Bắc được hơn ba mươi ngày, đã không còn phân rõ dưới chân là hồ hay là lục địa. Bão tuyết tàn sát khắp trời đất, khiến mắt cũng không mở ra được, mỗi lần qua đêm đều phải đào hang động bị vùi trong tuyết để lấy chốn dung thân, bốn người một thú chen chúc bên trong, bởi vì thiếu củi, ngay cả lửa cũng không cháy được, còn phải thay phiên nhau gác đêm, thỉnh thoảng đào tuyết ở lối vào, để tránh cửa động bị chặn lại. Hành trình tuy gian nan, nhưng có người bản xứ hiểu rõ về khí hậu và hoàn cảnh ở cực Bắc dẫn đường, dù sao cũng không thể so với nguy hiểm khi vượt qua dãy núi Tiếp Thiên được.

Một đường bôn ba, một ngày này rốt cuộc tới được mục tiêu. Chỉ thấy một đường bị bão tuyết bạt vào khiến cho cơ thể liêu xiêu, mắt không mở được khi tới trước nơi này lại như được một cánh tay của thiên thần cắt rời ra một khối, tạo ra một hồ nước rộng trăm mẫu. Hồ nước xanh biếc, trong veo, tĩnh lặng như say giấc nồng, ở giữa hồ mơ hồ lộ ra một thứ màu đỏ di động như rạn san hô, khiến cho khắp mặt hồ tựa như lấp lánh các loại màu sắc quý báu. Trên hồ cũng không phải không có tuyết bay, chỉ là khi rơi xuống mặt hồ liền tan ra, biến thành sương mù mờ mịt, bốc hơi bay lên, sau đó nó lại tiếp tục hòa tan những hạt tuyết rơi xuống tiếp theo. Cứ tuần hoàn như thế, gió thổi làm cho sương tuyết mờ ảo lưu chuyển, bao phủ hồ nước tựa như ảo mộng, phảng phất như tiên cảnh.

Trong hồ không thấy bèo, bờ hồ không thấy cỏ xanh, nhưng hồ nước này lại cho người ta cảm thấy một sức sống mãnh liệt, khiến con người bất giác muốn tới gần.

"Thấy thứ màu đỏ giữa hồ không? Đó chính là băng trong lửa. Các ngươi muốn bao nhiêu, ta đi lấy cho?" Hầu A Thanh hỏi. Suốt đường đi, sự không cam nguyện ban đầu của hắn cho tới giờ đã chuyển thành kính phục từ đáy lòng, dĩ nhiên là bởi vì chứng kiến được thực lực và sức mạnh của Bách Nhĩ và Đồ. Có lẽ lần đó thủ lĩnh bị bắt, họ đều cho rằng trùng hợp cộng thêm dựa vào con thú bay, nhưng lúc này hắn đã biết sự thật không phải như thế.

Bách Nhĩ gọi hắn, chính mình và Đồ nhảy xuống hồ. Ở trên đường, từ Hầu A Thanh, hai người đã hiểu đại khái về hồ băng và băng trong lửa, hồ băng tuy không quá giống các hồ khác, thế nhưng lại an toàn hơn nhiều, không có động vật dưới nước hung dữ, chỉ cần có thể qua được nguy hiểm tầng tầng lớp lớp trên đường cộng thêm biết bơi, lặn, thì hái băng trong lửa cũng không phải chuyện khó.

Trên thực tế, nếu không gặp Hầu A Thanh, hai người Bách Nhĩ kể cả tìm đến hồ băng, nhìn thấy băng trong lửa này, chỉ e cũng sẽ không nghĩ nó là thú quả, do đó sẽ không công mà bỏ qua. Bởi vì băng trong lửa này thay vì được coi là thực vật sống dưới nước, thì gọi là động vật sống dưới nước lại càng chuẩn xác hơn, bởi vì nó mọc giữa vùng cát của hồ, nhìn thoáng qua thì giống như một đóa hoa đỏ rực như lửa ở trên mặt đất, nhưng lại không cố định một chỗ, mà có thể di động trên mặt cát giống như có thể bốc lên một ngọn lửa. Nguyên nhân vì vẻ ngoài của nó quá lộng lẫy, mà ngâm lâu trong nước cũng không thối không héo, cho nên dũng sĩ bộ lạc cực Bắc còn có thể nhân lúc trưởng thành hái băng trong lửa tặng cho người mình yêu mến. Nhưng băng trong lửa này chỉ trong tình huống đặc biệt mới có thể tách ra tâm hoa, lộ ra quả nhỏ màu tuyết trắng. Nếu không, kể cả hái nguyên đóa trở về, không nói tới chuyện khó khăn thế nào mới xé tâm hoa ra được, mà chính là có xé ra cũng không có quả. Bởi vậy, cho dù là dũng sĩ cực Bắc, cũng không phải ai cũng thấy tâm hoa, quả tuyết của nó.

Giống như trong dự đoán vậy, hai người không may mắn tới mức vừa đến đã gặp băng trong lửa tách ra. Cho nên cuối cùng quyết định bốn người thay phiên nhau, ngày đêm canh giữ ở đáy hồ, còn chuyện săn thú thì giao cho con thú bay, bởi vì tựa hồ nó rất thích bông hoa màu đỏ mơn mởn kia. Có điều lần này không phải để ăn, mà là đệm dưới mình làm ổ.

Cứ như thế, canh chừng khoảng mười ngày, mới thấy được băng trong lửa nở hoa, hiện ra một loại quả thực tròn, màu tuyết trắng. May mắn nước trong hồ ấm, nếu không ở thời tiết giá rét này, ngày ngày ngâm trong nước, không nói tới Hầu A Thanh và Gia Na, mà ngay cả Bách Nhĩ và Đồ cũng không chịu nổi.

169. Chương 169: Trở Về

"Ta không trở về đâu." Hầu A Thanh nói "Nhờ các ngươi nói một tiếng với a phụ của ta, rằng ta ở bên này." Nói xong, hắn cùng Gia Na xoay người chạy về hang động dưới đất, đảo mắt đã biến mất trong gió tuyết mờ mịt.

Tìm được thú quả trở về, tới khu vực của người Sử Lỗ, hoàn thành yêu cầu của Bách Nhĩ xong, dĩ nhiên họ nên trở về bộ lạc. Ban đầu họ cũng mời hai người vào bộ lạc mình nghỉ ngơi vài ngày, lại bị Đồ khước từ. Ở chuyện này, Đồ thậm chí không hỏi ý kiến của Bách Nhĩ như trước đây, mà đã tự mình quyết định. Bách Nhĩ chỉ cho rằng hắn vội vã trở về vùng hoang vu, chứ không biết hắn chỉ là không muốn Bách Nhĩ thấy lạp của bộ lạc Sử Lỗ.

Mà điều bất ngờ là, con thú con ngậm băng trong lửa để làm ổ cho nó, hoàn toàn không có ý rời đi. Dù cho thỉnh thoảng lại biến mất một hai ngày, nhưng khi hai người nghỉ qua đêm nó lại chuẩn xác tìm tới.

"Đi thôi." Đứng tại chỗ một lúc lâu, Bách Nhĩ kéo mũ của cái áo choàng bằng lông thấp xuống trước mặt một chút, nói với Đồ. A phụ tuổi cao vẫn còn trên thế gian, mà Hầu A Thanh lại không hề do dự đưa ra quyết định không trở về, đối với người coi trọng đạo hiếu như y, tuy không thể đánh đồng trên mặt tình cảm, thế nhưng lý trí cũng cho biết rằng mối liên hệ giữa cha mẹ và con cái ở thế giới thú nhân cũng gắn bó như Đại Tấn vậy, Hầu A Thanh rời bộ lạc khi còn bé, lớn lên ở cực Bắc, nơi này có cha mẹ nuôi dưỡng hắn, có huynh đệ, bằng hữu kề vai chiến đấu cùng hắn, có lạp hắn thích, so với bộ lạc Hoang Nguyên Hầu thì bộ lạc Sử Lỗ lại càng khiến hắn có cảm giác thuộc về hơn. Nếu không có dãy núi Tiếp Thiên khiến người thường khó có thể vượt qua được, có lẽ Hầu A Thanh còn có thể trở về thăm, nhưng mà sự thật lại là, dựa vào sức của mình hắn là không thể tự do đi qua đi lại giữa hai bộ lạc, nếu lựa chọn trở về, thì đồng nghĩa với việc bỏ xuống mọi thứ ở Sử Lỗ. Cho nên, trong mắt bất luận người nào trên đại lục thú nhân này, lựa chọn thế nào không cần nói cũng biết.

"Ngươi làm sao vậy?" Trong lòng Đồ có điều mờ ám, thấy cảm xúc của Bách Nhĩ tựa hồ không tốt, hắn lập tức thấp thỏm.

"Không sao." Bách Nhĩ thở dài một tiếng. Quả thật là không sao, y chỉ là đang nhớ tới bà nội và người cha già của mình thôi. Kiếp trước hai lão nhân gần như bạc đầu vì lo âu cho y, hiện giờ y đã có ba đứa con trai, nếu hai người nhìn thấy chắc sẽ vui lắm. Tiếc là hai thế giới cách xa nhau, mãi mãi không thể gặp lại, so với Hầu A Thanh lại càng thêm vô vọng, sao lại không khiến y thương tâm cho được.

Đồ không thể nhìn y khổ sở, hắn dừng lại, có chút ủ rũ nói "Nếu ngươi thật sự muốn tới đó, vậy chúng ta ở lại mấy ngày đi." Nói xong câu đó, hắn lại có chút hối hận, cảm thấy lẽ ra mình nên cứng rắn lên, chờ qua bên kia dãy núi, Bách Nhĩ thấy mấy đứa con, chắc sẽ không nghĩ tới lạp hay nữ nhân gì nữa.

"Tới đâu?" Bách Nhĩ nghe vậy thì lấy lại *** thần, nghi hoặc nhìn về phía hắn. Tuyết rơi dày đặc, bay lả tả, hai người chỉ cách nhau một hai bước, cũng đã không thấy rõ mặt mũi của nhau.

"Không phải ngươi muốn tới bộ lạc Sử Lỗ à?" Đồ ngạc nhiên, trong lòng giật mình, mơ hồ cảm thấy có khả năng mình đoán sai tâm tư của y rồi, chỉ là hiện tại muốn sửa lại cũng không còn kịp.

Quả nhiên, nghe hắn nói như thế, Bách Nhĩ lộ ra biểu tình kinh ngạc "Ta nói muốn tới đó lúc nào?" Y không cho rằng mình thích cái hang âm u với mấy con sâu nguy hiểm đâu, cho nên đối với suy nghĩ này của Đồ, y thật sự cảm thấy có chút kỳ quái.

Đúng là nghĩ nhiều rồi. Đồ hận không thể tát cho mình một cái, thế nhưng nếu đã nói tới đây, hắn cũng quyết làm vò mẻ lại sứt, đổ hết bất an trong lòng mình ra, ấm ức, khó chịu nói "Ta nghĩ ngươi muốn đi xem mấy lạp kia."

"Ta đi xem lạp làm cái gì…" Bách Nhĩ khó hiểu nhíu mày, sau đó trong đầu y chợt lóe lên, đột nhiên hiểu ý của hắn, biết rồi thì lại cảm thấy bất đắc dĩ. Cũng không biết có phải tại biểu hiện về mặt tình cảm của mình quá kín đáo mới có thể làm cho hắn bất an như vậy không, vì thế y chủ động nắm tay Đồ, hòa nhã nói "Đừng nghĩ lung tung. Ta với ngươi đã là bạn đời, sẽ không động lòng với ai khác đâu. Đừng nói là lạp, kể cả là nữ nhân thật sự, dù cho nàng ta xinh đẹp như tiên nữ, ta cũng sẽ không nhìn nhiều hơn một lần đâu." Y vốn là người rất tự ràng buộc, khi đã quyết định ở bên một người nào đó suốt đời, dù cho không có tình cảm cũng sẽ không dây dưa với những người khác, huống chi hiện tại y và Đồ là lưỡng tình tương duyệt. Trái tim nho nhỏ này chỉ có thể chứa đựng một người thôi, những người khác là nam hay nữ, xấu hay đẹp lại có liên quan gì tới y đâu.

Tuy không biết xinh đẹp như tiên nữ là ý gì, nhưng nghe được lời này, mặt mày Đồ vẫn hớn hở, kéo Bách Nhĩ vào lòng, hôn một cái thật mạnh lên môi y, mới kéo y vui vẻ tiếp tục gấp rút lên đường.

Thật ra hắn cũng biết mình lo được lo mất quá mức, cũng biết với tính cách của Bách Nhĩ không có khả năng dễ dàng động lòng với người khác, thế nhưng hắn vẫn không kiềm chế được bản thân, thời gian sống chung càng lâu hắn càng biết người này tốt biết bao, tốt đến mức khiến hắn hận không thể giấu kín y đi, không nỡ để những người khác nhìn nhiều hơn một cái. May mà Bách Nhĩ không chê hắn phiền. Thật may mắn!

Con thú bay ngậm cái ổ màu đỏ, ngẩng đầu mờ mịt nhìn bóng dáng hai người kia tựa hồ đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nó, không hiểu tại sao hai người này thỉnh thoảng lại thân mật với nhau như thế, trông thật là kỳ lạ mà. Có điều kỳ lạ cũng chẳng sao, dù gì đi cùng họ nó cũng có rất nhiều đồ ăn ngon. Nghĩ đến đó, nó nhanh chóng vui vẻ đuổi theo.

Mất thêm một lần trăng tròn, hai người một thú trở lại bộ lạc Hoang Nguyên Hầu. Còn chưa tiến vào bộ lạc, liền thấy được Chiêu và Húc từ bộ lạc lao ra đón, còn có đám Tát, Cổ bế Tiêu Đồ ra. Hai bên gặp lại, đương nhiên là vui mừng một hồi.

Thế nhưng có một chuyện khiến người ta đau đầu là, Chiêu và con thú con tựa hồ trời sinh không hợp nhau, Chiêu vừa muốn bổ nhào vào người Bách Nhĩ liền bị thú con ở hình chim chụp móng vuốt vào, quăng ra ngoài. Chờ nó mù mịt đứng lên, vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Từ đó về sau, hai đứa có thân hình béo ú như nhau liền quấn lấy Bách Nhĩ, bị đứa kia đẩy ra, sau đó lại dán vào, tiếp tục bị đẩy ra thì đánh nhau. May mà Chiêu chưa bao giờ nổi giận thật sự, còn chỉ cho rằng thú con đang đùa với nó, mà thú con cũng không thật sự dùng sức lực chân chính, vì thế những người khác cũng đành mắt nhắm mắt mở.

Thú quả hái về dĩ nhiên phải mau chóng đưa cho người Huyễn thú tộc. Đặc biệt là sau khi biết đám Tát có thể ra đón nhanh như vậy là nhờ vào Ngự nhắc nhở. Tin rằng vô luận ai bị giam cầm mấy ngàn năm, khi biết có hi vọng rời khỏi đó, đều sẽ có cảm giác trải qua một ngày dài tựa một năm.

Vốn chuyện đưa thú quả sẽ để Chiêu từng vào đó đi làm, ai ngờ thời gian này nó lại mập lên rất nhiều, không có cách nào chui lọt cái khe nhỏ kia. Sau khi Bách Nhĩ và Ngự bàn bạc xong, cuối cùng để Húc nhận nhiệm vụ này.

Húc trở ra, có lẽ khoảng nửa ngày, liền nghe thấy một tiếng kêu êm ái vang lên ở đỉnh núi cao. Nhóm người Bách Nhĩ ngẩng đầu, chỉ thấy một con thú giống hươu có hình thể rất lớn, nhưng cân xứng tuyệt đẹp, lông vằn như gấm, màu sắc rực rỡ đang đứng trên một khối đá lớn nhô ra, trên đỉnh đầu có hai cái sừng vươn ngang, kéo dài như cành mai, hai mắt sâu thẳm, đầy trí tuệ, giống như vị vua cai quản thiên hạ mà nhìn xuống mọi người. Mà trên chiếc lưng như gấm kia đang có một con thú con toàn thân tuyết trắng, chỉ có một nhúm lông đỏ ở đỉnh đầu, tôn lên màu sắc rực rỡ giữa nền tuyết trắng mênh mông.

Bộ lạc Hoang Nguyên Hầu cùng tiến tới, khi nhìn thấy lập tức quỳ xuống lạy. Nhóm người Bách Nhĩ tuy không chịu ảnh hưởng của truyền thuyết, mà vẫn đứng đó, thế nhưng lại đồng dạng cảm thấy sự xúc động muốn thần phục từ đáy lòng, lúc ấy họ mới biết danh bất hư truyền của thần thú. Ngay cả mấy con thú con luôn không đặt bất cứ ai, bất cứ dã thú nào vào mắt cũng ngoan ngoãn hiếm thấy, cùng nâng cái đầu nhỏ của mình lên, ngây ngốc nhìn, không biết suy nghĩ cái gì.

"Vì cảm tạ các ngươi đã tìm thú quả cho tộc ta, ta sẽ đưa các ngươi trở về rừng rậm Lam Nguyệt." Lộc thú với màu sắc rực rỡ mở miệng, giọng nói không mơ hồ như trong ý thức, mà càng thêm trong trẻo, ấm áp, giống như ngọn suối trong xanh ở khe núi, giống như mùa mưa bắt đầu thổi gió mát qua vùng hoang vu. Nhưng đám người Bách Nhĩ vẫn nghe ra đó chính là Ngự.

170. Chương 170: Ngự

Tiếng nói vừa dứt, Ngự thả người nhảy xuống tảng đá khổng lồ, giống như ánh sáng chớp nháy ở vách núi, trong giây lát đã tới trước mặt mọi người. Nhìn gần càng làm cho người ta cảm thấy hình thể của y cao lớn tuyệt đẹp, uy nghiêm bức người.

"Đứng lên hết đi, ta không phải thần thú, không cần quỳ lạy." Nhìn thú nhân Hoang Nguyên Hầu vẫn quỳ trên mặt đất bái lạy, Ngự ôn hòa nói. Nói xong, cơ vai chợt căng ra, ngay sau đó biến thành người.

Mái tóc dài có màu tím vàng ở chân tóc, trường bào bằng gấm năm màu kéo dài trên đất, ngũ quan hoàn mỹ không tì vết, ánh mắt dịu dàng, nếu không phải màu da vì đã lâu không tiếp xúc với ánh nắng mà có vẻ tái nhợt quá mức, sắc mặt mang theo tang thương do năm tháng khắc lên, thì tất cả mọi người sẽ cho rằng mình đang thấy một thiên thần ghé xuống. Ngoại trừ Ưng tộc, thú nhân phổ thông đều có ngoại hình anh tuấn sâu sắc, thế nhưng tuấn mỹ như Ngự lại chưa từng gặp qua. Ngay cả dung mạo kiếp trước của Bách Nhĩ được thế nhân ca ngợi, y vẫn biết nếu so sánh ra, thì mình vẫn thiếu hơn hai phần tuyệt thế và xuất trần.

Ngự dùng một tay ôm con thú con lông trắng vào lòng, lộ ra nụ cười thản nhiên với nhóm người Bách Nhĩ, trong nháy mắt mọi người liền cảm thấy như gió xuân lướt qua mặt, trăm hoa đua nở, mơ hồ có mùi thơm quấn quanh mũi. Không nói những người khác, mà ngay cả Bách Nhĩ cũng ngây người một lúc mới lấy lại được *** thần. Y theo bản năng quay đầu nhìn Đồ, lúc thấy ánh mắt hắn hiện lên mơ màng, y liền cảm thấy không vui, thì lại nghe hắn mở miệng "Ngươi hóa thành hình người, sao lại có quần áo để mặc?" Nghe như thế, Bách Nhĩ khựng lại một lát, lập tức khẽ cười lên tiếng. Khi đó y mới biết hóa ra mình cũng hẹp hòi như thế, vì một ánh mắt của Đồ mà ghen, ai ngờ lại chỉ là hiểu lầm, Đồ chú ý không phải là dung mạo của Ngự mà là điểm râu ria khác.

Đồ nghe thấy tiếng cười, nghiêng mặt nhìn qua, vừa vặn chạm vào ánh mắt của Bách Nhĩ, tuy không biết y đang cười cái gì, nhưng vẫn từ đôi đồng tử ôn hòa lại thâm thúy khó lường hàng ngày kia nhìn ra sự vui vẻ, vì thế tâm tình của hắn cũng bay cao lên, lập tức ném câu hỏi của mình ra sau đầu.

"Xa xưa, thú tộc đều có năng lực này." Giọng của Ngự vang lên, cắt ngang tâm ý tương hợp đột nhiên của hai người.

Thời xa xưa, thú nhân cũng từng có thời đại huy hoàng, thời gian đó thú nhân có được sức mạnh như một vị thần, tuổi thọ cao, á thú mang thai cũng không khó khăn như bây giờ. Thời gian đó văn minh của đại lục thú nhân phát triển ở mức độ cao, có các thành, bang và quốc gia phồn vinh, hưng thịnh Thời gian đó thú nhân bởi vì bản thân mình quá lớn mạnh cũng không tôn thờ thần thú, không thờ phụng bất cứ vị thần nào… Chỉ là đó đã là chuyện rất lâu trước kia, văn minh phát triển cùng với không có ràng buộc về tín ngưỡng đã dẫn tới hậu quả chiến tranh phát sinh ở những nơi gần kề, cuối cùng lan tới chiến tranh khắp đại lục, rồi thú nhân xa xưa bị tiệt chủng, nền văn minh bị hủy diệt, chỉ có người Huyễn tộc bởi vì tính cách ôn hòa, lại có lực tương tác mạnh mẽ với các chủng tộc khác, nên được bảo toàn. Thế nhưng chịu sự giáo huấn của quá khứ, họ không tiếp tục truyền thừa nền văn minh này, cũng không tùy ý nhúng tay và sự phát triển của thời đại thú nhân mới, chỉ tận dụng năng lực của bản thân cố hết sức duy trì hòa bình ở đại lục thú nhân này thôi.

Không ngờ đại lục thú nhân còn có lịch sử như vậy, vô luận là Đồ hay những người khác khi nghe được điều này đều thổn thức không thôi, họ không ước ao sự phồn hoa giàu có khi đấy, mà là ước ao sức mạnh của thú nhân và khả năng sinh sản của á thú thời đó.

Lúc này mọi người đã trở lại bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, Bách Nhĩ và Đồ mang về sáu thú quả, bộ lạc Huyễn thú chỉ dùng hai quả, còn lại đều bị con thú con tham ăn ôm hết. Người bộ lạc Huyễn thú vốn độc lai độc vãng, từ trước đến nay cũng không kết bạn, cho nên sau khi Ngự đi ra, các Huyễn thú khác cũng không có thêm ai lộ diện.

"Tại sao á thú ngày càng khó mang thai? Có biện pháp gì giải quyết không?" Trầm mặc hồi lâu, tộc trưởng Hoang Nguyên Hầu đè nén chấn động trong lòng, đầy chờ mong mà hỏi. Ông và bạn đời đã kết hợp nhiều năm cũng mới sinh được hai đứa, mà một đứa lại mất tích trong mùa rơi trước đây rất lâu rồi. Sau khi ông lên làm tộc trưởng, tuy nhân số trong bộ lạc chưa thấy giảm bớt, nhưng số người sinh ra không theo kịp số người già đi, mà số lượng á thú và thú nhân ngày càng chênh lệch nhiều, nếu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng bị tiệt chủng, sao lại không khiến ông buồn rầu cho được. Nghe vậy, Ngự không khỏi nhìn qua Bách Nhĩ, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói "Đây là tâm nguyện của thần thú."

Chỉ cái nhìn thoáng qua, Bách Nhĩ liền cảm thấy mình bị tộc trưởng của Huyễn thú tràn ngập trí tuệ này nhìn thấu từ ngoài vào trong, kỳ lạ là lại không thấy khó chịu, có lẽ ánh mắt đối phương quá ôn hòa, đương nhiên cũng có khả năng bởi trong lòng y bằng phẳng, không có vết nhơ. Thế nhưng mặc kệ thế nào, Ngự không vạch trần y có khả năng có biện pháp gia tăng tỷ lệ mang thai của á thú cũng đủ để y sinh lòng hảo cảm với người này rồi.

"Đừng lo lắng, thần thú sẽ không để thú nhân bị tiệt chủng đâu." Lúc nhìn thấy biểu tình thất vọng trên mặt thú nhân bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, sau khi hơi do dự, Ngự vẫn bổ sung thêm một câu. Câu nói đó của y nghe thế nào cũng thấy như là nói cho có lệ, trong mắt Bách Nhĩ có thể nói là giả tới cực điểm, thế nhưng y lại nói rất nghiêm túc, các thú nhân tin tưởng tới thành kính, không chỉ bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, mà đám Đồ Tát cũng thế, có thể thấy được địa vị của thần thú trong lòng họ lớn thế nào. Vì thế Bách Nhĩ vốn nên cảm thấy buồn cười thế nhưng lại cười không nổi, thậm chí mơ hồ còn có ảo giác đây là lời thật, không khỏi nghĩ tới có lẽ mình đang dần dần hòa hợp với họ từ quan niệm trong lòng. Đương nhiên, loại cảm giác này thật ra cũng không xấu.

Nhắc tới đến vấn đề sinh sản, Đồ lập tức nhớ tới chuyện của Hầu A Thanh, lúc này mới có cơ hội nói cho tộc trưởng Hoang Nguyên Hầu. Tộc trưởng không ngờ cách lâu như vậy, đứa con trai vốn tưởng đã qua đời từ lâu rồi thế nhưng vẫn còn sống, ông sửng sốt hồi lâu, khi nghe Đồ kể xong tình hình bên kia, ông mới vui vẻ, miệng thì lẩm bẩm "Sống tốt là được rồi, sống tốt là được rồi..." Không hề có tiếc nuối và khổ sở khi Hầu A Thanh không trở về.

Những tộc nhân khác nghe được tin này, tuy trong đó có rất nhiều người không biết Hầu A Thanh, nhưng vẫn vui mừng không thôi, ầm ĩ muốn làm buổi chúc mừng vì tộc nhân còn sống,vì Bách Nhĩ và Đồ an toàn trở về, vì thần thú xuất hiện, vì sự trường tồn mãi mãi của thế giới thú nhân.

Ngay lập tức Tát dẫn người đi săn con mồi mang về, đốt lửa trại, con trâu to đã bị lột da, con rắn có bề ngang còn to hơn thùng nước dùng cây gỗ to xiên qua, đặt trên giá lửa, tiếng trống da thú gõ vang, tất cả mọi người trong bộ lạc Hoang Nguyên Hầu đều đi ra, thú nhân, á thú, người già, trẻ nhỏ nắm tay nhau, vây quanh lửa trại, nhảy điệu múa nguyên thủy mà cục mịch, tiếng ca ơ hò truyền xa xa trong tuyết đêm, vấn vương trong khe núi thật lâu không tan biến.

"Khi nào các ngươi trở về rừng rậm Lam Nguyệt?" Ngự uống cốc rượu dùng quả xanh thẫm ủ thành từ một thú nhân Hoang Nguyên Hầu cung kính đưa tới, mùi vị đậm đà còn tràn ngập trong khoang miệng, khiến y khép hờ mắt hưởng thụ, cảm thấy quả nhiên phải tự mình tham dự mới là tuyệt vời nhất. Thần thức có lớn mạnh hơn nữa cũng không có cách nào cảm nhận được nhiều loại mùi vị trên thế gian này.

"Tới khi mùa nóng tới." Đồ dùng con dao nhỏ bằng hắc thạch cắt mấy miếng thịt rắn và thịt trâu đã nướng chín, đặt lên cái khay gỗ bưng về, vừa lúc trả lời câu hỏi của Ngự, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn dịu dàng dừng trên Bách Nhĩ, nhìn y uống cốc rượu của một á thú mời, hắn liền ân cần bưng thịt qua.

Bách Nhĩ rất tự nhiên lấy một miếng thịt nướng trên đó, trước tiên tìm kiếm mấy đứa nhỏ của mình trong đám đông, thấy chúng đều có người chiếu cố, lúc này mới hỏi Đồ "Ngươi ăn chưa?" Đồ lắc đầu, vì thế một nửa miếng thịt trên tay Bách Nhĩ liền tiến vào miệng hắn, nửa còn lại do Bách Nhĩ giải quyết. Giữa hai người không có lời ngon tiếng ngọt dư thừa, nhưng mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười đều lộ rõ sự ăn ý lẫn nhau cùng với tình yêu ấm áp, khiến người bên cạnh nhìn thôi cũng đã muốn mỉm cười rồi.

Ánh mắt của Ngự tạm dừng trên hai người một lát, sau đó mới rời mắt qua Chiêu đang xù lông vì bị con thú con biến thành chim cướp mất thức ăn, lại nhìn về phía Húc đang cẩn thận, vững vàng bưng một khay thịt đi về phía mình, trên mặt y không khỏi lộ ra nụ cười từ đáy lòng đã thật lâu rồi chưa có xuất hiện.

Hoàn chính văn.

171. Chương 171: Phiên Ngoại 1: Tiếp Tục Mang Thai

Từ mùa tuyết rơi chuyển sang mùa mưa của đại lục thú nhân hầu như không có thời kỳ giao thời rõ rệt. Lúc các tầng mây tản ra, hai ông mặt trời thiêu cháy mặt đất liền xuất hiện, cảm giác nóng bức trong nháy mắt bao phủ khắp đại lục. Đối với một người mới tới khí hậu như vậy dĩ nhiên là khó có thể chịu đựng, thế nhưng nếu đã quen lại thấy cảm giác trong một đêm trăm hoa đua nở khắp nơi cũng không tệ.

Y đã tới thế giới này được mười lăm năm rồi, Tiểu Mục và Tiểu Cổ đã trưởng thành từ lâu, mà mấy đứa nhỏ Tiêu Đồ cũng đã trở thành các tiểu thiếu niên. Trong sự chờ mong mỗi ngày của Đồ, Bách Nhĩ rốt cuộc mang thai. Mấy năm qua không sinh con, không phải bởi vì khó mang thai, chỉ là Bách Nhĩ nghĩ tụi Tiêu Đồ còn nhỏ mà mình lại mang thai, sức chú ý của hai người lớn dĩ nhiên sẽ dồn vào thú con mới sinh, như

thế tất sẽ xem nhẹ mấy đứa con lớn. Vậy nên sau khi bàn bạc cùng Đồ, cuối cùng hai người quyết định chờ tụi nhỏ lớn, có thể tự lập mới mang thai lần thứ hai, vì vậy mấy năm qua hai người vẫn luôn tránh thai.

Qua mười năm phát triển, Trung bộ, Nam bộ của rừng rậm Lam Nguyệt, ven biển và thảo nguyên phương Nam hình thành một mạng lưới quan hệ hoàn chỉnh và ổn định. Không thể không nói bởi vì Ưng tộc từng có chính sách nô dịch, trái lại dẫn tới bộ lạc thảo nguyên, bộ lạc ở rừng rậm và ven biển thuận lợi hòa hợp với nhau, cộng thêm xây đường, đóng thuyền, dẫn tới qua lại tiện lợi nên mối liên hệ của ba vùng càng thêm chặt chẽ.

Mấy năm nay Bách Nhĩ không quan tâm mọi việc nữa, chỉ dốc lòng dạy dỗ tụi nhỏ. Khi nào Đồ hoặc những người khác có thắc mắc, y mới nói sơ qua vài điểm, còn chuyện phát triển của các bộ lạc thú nhân, y hoàn toàn không can thiệp vào. Sau khi mọi thứ đi vào quỹ đạo, Đồ có thời gian rảnh rỗi, cả nhà liền cùng nhau đi du ngoạn, mãi cho tới khi Bách Nhĩ lại mang thai mới trở về bộ lạc ở thung lũng để dừng chân. Tuy đảo Dũng Sĩ, thảo nguyên phương Nam đều có thể dừng chân, thế nhưng hiển nhiên Bách Nhĩ cảm thấy thân thuộc với bộ lạc ở thung lũng hơn, dù sao người ở đây cũng đi theo y cùng vào sinh ra tử từ đầu tới giờ.

Thời tiết rất nóng, ngoại trừ người ra ngoài săn thú và hái trái cây thì những người khác đều trốn ở dưới bóng râm hoặc trong nhà đá, có người ngủ trưa, có người làm chút việc thủ công. Lúc này bụng Bách Nhĩ đã rất lớn, ngồi không thoải mái, nằm cũng khó chịu nên y thích không ngừng đi lại ở bên ngoài hơn. Hiện tại Đồ cũng không đi săn, suốt ngày đều đi trước đi sau Bách Nhĩ, nơm nớp lo sợ, so với Bách Nhĩ đang mang thai còn khẩn trương hơn.

Thời điểm vừa biết Bách Nhĩ có thai, hắn vui mừng vô cùng, cả ngày đều cười ngây ngô, dù là đang bàn chính sự với người khác hay ở bên ngoài săn thú, hắn đều sẽ tự dưng cười ra tiếng. Ban đầu còn dẫn tới ánh mắt nghi hoặc của người khác. Lâu dần, mọi người cũng học được cách không thèm đếm xỉa. Thế nhưng khi mọi người đã quen với việc thỉnh thoảng Đồ lại lên cơn điên thì hắn lại vì Bách Nhĩ nôn nghén và ăn không vô mà nhanh chóng gầy sọp đi, nụ cười trên mặt giảm bớt, thay vào đó là sầu lo.

Đúng vậy, là Đồ gầy đi chứ không phải là Bách Nhĩ. Lúc mang thai ba đứa nhỏ Tiêu Đồ, không biết có phải vì ba đứa thương phụ thân hay là vì toàn bộ *** thần của Bách Nhĩ đều dồn vào việc tìm kiếm Đồ, nên phản ứng lần đầu tiên mang thai cũng không rõ rệt như thế. Ai ngờ qua nhiều năm, khi mang thai lần thứ hai, dù không phải bôn ba khắp nơi nhưng lại bị hành hạ như vậy, không chỉ ăn cái gì liền nôn cái đó mà ban đêm còn dễ giật mình thức giấc. Tuy tâm trạng Bách Nhĩ tốt, cộng thêm ý chí vững vàng, dù cho ăn không vô cũng ép mình phải ăn, ngủ không ngon liền ngồi thiền để thay thế, trái lại y cũng không gầy đi, chỉ là khổ cho Đồ thôi.

Từ ngày Bách Nhĩ bắt đầu xuất hiện triệu chứng mang thai, Đồ như đồng cảm vậy, ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên, triệu chứng còn nghiêm trọng hơn cả Bách Nhĩ. Hắn nghĩ cách tìm mọi thức ăn khác nhau cho Bách Nhĩ ăn. Hôm nào Bách Nhĩ ăn xong mà không nôn, hắn sẽ vui tới mức sức ăn cũng tăng mạnh, nhưng nếu Bách Nhĩ ăn vào mà nôn ra ngay, như vậy cả ngày hôm đó hắn sẽ nuốt không trôi. Buổi tối đi ngủ lại còn hơn thế nữa, chỉ cần Bách Nhĩ khẽ động, dù cho hô hấp của y thoáng có chút thay đổi, hắn đều lập tức bừng tỉnh. Thậm chí vì đau lòng tới không chịu nổi và bị lo lắng dày vò mà hắn còn trốn đi một mình, khóc trộm mấy lần, đồng thời thề là sau này không để Bách Nhĩ mang thai nữa. Đương nhiên chuyện này không thể để người khác biết, mặc dù người ta đã biết cái cảm giác này của hắn từ lâu rồi.

Chuyện Đồ nôn nóng bất an sao Bách Nhĩ không cảm nhận được chứ, nên y vẫn cố gắng khống chế phản ứng của bản thân, nhưng cuối cùng vẫn là không giấu được thú nhân đã dồn hết toàn bộ tâm tư vào y. Đối với vấn đề này, y cũng rất bất đắc dĩ, thật muốn đá thẳng hắn về bộ lạc Dũng Sĩ, để mắt không thấy tâm không phiền.

"Phụ thân, hồi trước người mang tụi con có phải cũng vất vả như vậy không?" Ba tiểu thiếu niên cũng không chịu được, chúng không chỉ một lần vừa áy náy vừa đau lòng hỏi Bách Nhĩ câu này.

"Cũng không vất vả." Bách Nhĩ xoa đầu tiểu thiếu niên, mỗi lần đều cười và trả lời như vậy. Y là nam thân, mang thai sinh con đúng là không dễ, nhưng cũng không khó khăn tới mức khiến y phải mở miệng kêu khổ. Vậy nên nhìn cả nhà cẩn thận từng li từng tý như vậy, y thật sự có chút đau lòng và yêu thương.

Tiếc là y có nói như vậy cũng không ai tin. Ba đứa nhỏ dù chưa trưởng thành nhưng chúng đã vào rừng núi săn thú cùng các thú nhân trưởng thành. Ngay cả Tiêu Đồ thân là á thú cũng không ngoại lệ, dù sao từ

nhỏ Bách Nhĩ đã dạy nó trở thành một nam tử hán. Vì thế lúc này chúng đều hao hết tâm tư tìm các loại thực vật để Bách Nhĩ có thể ăn nhiều thêm một chút.

So với kiếp trước, hoàn cảnh ở thế giới này có thể nói là đơn giản tới cực điểm, cộng thêm đã mang thai một lần, có kinh nghiệm rồi, cũng không lo lắng cho nên Bách Nhĩ chưa bao giờ cảm thấy nghiêm trọng. Thế nhưng tới gần lúc sinh, ban đêm y lại càng dễ giật mình tỉnh giấc. Tình huống này chưa từng xuất hiện trên á thú khác, nên Cốc vu và Cát vu đều không có cách nào. Không thể không nói lần mang thai này quả thật giày vò y quá chừng.

Một đêm, Bách Nhĩ lại bừng tỉnh từ trong giấc mộng, nghĩ tới thời gian này Đồ vẫn không được nghỉ ngơi tốt nên y liền kiềm chế ý muốn trở mình, vẫn duy trì tư thế cũ, không phát ra tiếng động, thế nhưng mặc dù vậy Đồ vẫn cảnh giác mà mở mắt ra.

"Tỉnh à? Uống nước không? Hay là muốn đi tiểu?" Đồ nhỏm người dậy, lấy tay xoa bụng y, hỏi.

Bách Nhĩ thở dài trong lòng, thấp giọng nói "Ta muốn ngồi một lát." Đến lúc này, dù cho đau lòng y cũng không hề bảo Đồ đi tới chỗ khác ngủ, bởi vì y biết có nói cũng vô dụng. Ở những chuyện khác, Đồ rất ngoan ngoãn làm theo lời y, thế nhưng từ trước tới nay chỉ duy nhất chuyện này là không thỏa hiệp.

Nghe Bách Nhĩ nói vậy, Đồ lập tức ngồi dậy, sau đó cẩn thận đỡ y ngồi tựa lên người mình, một tay khẽ ôm y, một tay nhẹ nhàng xoa bóp eo cho y.

"Ta lại nằm mơ thấy bà nội và phụ thân." Bách Nhĩ chậm rãi nói, ***g ngực rắn chắc, rộng lớn sau lưng khiến tâm trạng gợn sóng vì cảnh tượng trong giấc mơ của y dần bình tĩnh lại. Mười lăm năm ở đây tương đương với hơn ba mươi năm ở Đại Tấn. Theo lý mọi thứ ở kiếp trước cũng nên dần phai nhạt. Mà sự thật cũng đúng là như thế, đã lâu rồi y chưa từng nhớ lại những người, những việc ở đó, lại không biết tại sao sau khi mang thai, lúc nào cũng nằm mơ thấy người thân ở Đại Tấn mà tưởng niệm vô cùng.

Bàn tay đang xoa bóp của Đồ cứng đờ, bất giác ôm chặt y hơn một chút, lại không biết phải nói gì để an ủi y mới tốt đây. A phụ a mạt hắn qua đời sớm, cộng thêm ràng buộc phụ tử, thân nhân ở thế giới thú nhân cũng không sâu, chia lìa là chuyện thường ngày, cho nên hắn không hiểu được tâm tình của Bách Nhĩ. Thế nhưng nếu người thân của Bách Nhĩ ở bên cạnh, cho dù chướng ngại còn khó vượt qua và nguy hiểm hơn cả dãy núi Tiếp Thiên, hắn cũng sẵn lòng cùng y trở về một chuyến. Nhưng mà sự thật lại là thế giới đó hắn không thể tới được, cho nên Bách Nhĩ càng nhớ, hắn lại càng đau lòng cũng càng sợ hãi. Đau lòng tất nhiên là vì không thể giúp y đạt được tâm nguyện, sợ hãi là vì Bách Nhĩ sẽ bởi vậy mà đột nhiên rời đi, trở lại thế giới ban đầu của y.

"Thuở nhỏ ta đã không còn mẫu thân, phụ thân lại chưa từng tái giá. Ta lớn lên bên bà nội, do đó tình cảm với bà càng thêm sâu đậm hơn người khác…" Thời tiết như vậy, hai người tựa vào nhau quả thật hơi nóng, Bách Nhĩ khẽ động nhưng không đẩy Đồ ra. Vào lúc này y cần có một người bên cạnh mình. Đồ lắng nghe, không nói chen vào. Lúc này ý thức của Bách Nhĩ rất ngắn, nói một lúc liền thiếp đi. Đồ vẫn duy trì tư thế như vậy, khép mắt lại nghỉ ngơi, không dám ngủ sâu. Không ngờ trong lúc mơ màng lại bắt đầu nằm mơ, hắn thấy mình tới một nơi rất kỳ lạ, thấy rất nhiều người khác thú nhân, còn trải qua không ít chuyện, mãi tới khi bị lay tỉnh.

"Đi gọi người, ta muốn sinh." Bách Nhĩ thở hơi gấp, nói. Sau một lúc lâu không gọi Đồ dậy được, y chỉ cho là đối phương quá mệt, không cẩn thận ngủ quá sâu, cũng không có nghĩ nhiều. Nếu không phải đứa bé trong bụng thật sự không đợi được, y ngược lại tình nguyện để Đồ ngủ nhiều thêm một chút.

Đồ còn bị cảnh trong mơ ảnh hưởng, *** thần có chút hoảng hốt, nghe vậy hắn sững sờ một lát mới phản ứng lại, lập tức luống cuống tay chân, muốn buông Bách Nhĩ lại không yên lòng, không buông y ra lại không thể đi gọi người, cuối cùng chỉ có thể lớn tiếng gọi ba đứa con, bảo chúng đi tìm người tới. Lúc này Cổ đã đi ra ngoài rèn luyện được mấy năm nên cũng không có ở nhà, nếu không đã không bối rối quá mức thế này rồi.

"Bách Nhĩ, đừng sợ, có ta ở đây… Thế nào? Có phải muốn sinh rồi không… Bách Nhĩ, Bách Nhĩ… Làm sao đây… Đau lắm sao?" Chờ tụi nhỏ đáp lại rồi chạy ra cửa, lực chú ý của Đồ lập tức tập trung hết lên người Bách Nhĩ. Tuy vẫn ôm y nhưng hắn có cảm giác không biết đặt tay chân ở đâu, ngay cả mình đang nói cái gì cũng không biết.

Nếu là sinh lần thứ nhất, trong lòng Bách Nhĩ cũng không biết trước được, thấy bộ dáng này của hắn tất nhiên sẽ đá một phát cho hắn bay ra ngoài cửa. Nhưng hiện tại y lại chỉ cảm thấy buồn cười, chịu đựng đau đớn theo quy luật trong bụng, nói "Để ta nằm xuống, kê đầu cao lên một chút, sau đó đi thắp đèn lên." Trong bộ lạc đã biết dùng quả dầu để chiếu sáng vào buổi tối, chính thức cáo biệt thời đại chỉ dựa vào ánh trăng. Cuối cùng, y còn không quên an ủi một câu "Mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi, đừng lo lắng."

Nghe được giọng nói vẫn trầm ổn của y, Đồ rốt cuộc tỉnh táo lại, làm từng cái theo lời dặn của y, sau đó a mạt của Mạc và hai á thú khác từng giúp Bách Nhĩ sinh con đều được mời lại đây. Dĩ nhiên những người khác cũng bị kinh động. Tuy mấy năm nay bởi vì chủ ý Đồ nghĩ ra, trong bộ lạc có không ít thú con chào đời, thế nhưng một lần sinh mấy đứa như Bách Nhĩ lại chưa từng có, nên lần sinh này của y lại càng khiến người ta coi trọng.

Nước ấm đã nấu xong, khăn sạch bằng vải bông, dao găm hắc thạch nấu trong nước sôi cùng với tã lót quấn cho đứa nhỏ đều đã chuẩn bị xong. Tất cả đều được tiến hành gọn gàng, ngoại trừ một vài dụng cụ thì không khác lần trước mấy. Có điều lúc này đây, a phụ của đứa bé đã có ở bên cạnh.

Đứa bé này tựa hồ vội vã muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài, sản đạo vừa mở nó liền gào khóc chui tọt ra. Tuy thời gian mang thai rất nghịch ngợm nhưng lúc sinh cũng không có hành hạ a mạt của chúng. Là hai con thú con tuyết trắng, không pha thêm một màu sắc nào khác, đôi mắt bị lớp chất nhờn phủ lên mà không mở ra được.

"Đồ, mau làm sạch cho hai nhi tử của ngươi đi." Hai á thú đưa thú con tới trước mặt Đồ.

Đồ đang quỳ ngồi bên cạnh Bách Nhĩ, cầm chặt lấy tay y, chỗ nắm tay của hai người ướt đẫm, không biết là mồ hôi của ai. May mà sinh nhanh, cộng thêm Bách Nhĩ không có đau đớn kêu la như các á thú khác nên vô hình trung giảm đi áp lực tâm lý cho hắn rất nhiều. Nếu không hắn không biết mình có thể kiên trì được không.

Nghe thấy lời của á thú kia, Đồ lấy lại *** thần từ trạng thái cứng đờ, mắt nhìn Bách Nhĩ, thấy y mỉm cười nhìn mình, mồ hôi trên trán dưới ánh đèn mờ nhạt lóe lên óng ánh. Đồ vươn bàn tay còn lại lau mồ hôi đi cho Bách Nhĩ, sau đó mới buông bàn tay đang nắm chặt tay y ra. Nhưng vào thời gian ngắn ngủi hóa thành hình thú hắn mới phát hiện tay chân mình đều mềm nhũn, toàn thân không có sức lực, thử hai lần mới biến hóa thành công, thế nhưng bốn cái chi to lại ở tư thế kề sát trên sàn nhà. May mà động tác của hai á thú cũng mau, đúng lúc bế hai thú con tới, mới không để cho hắn phải tự đến gần.

"Xem a phụ các con vui mừng tới mức biến hóa không nổi kìa." Mấy á thú nhịn không được nở nụ cười.

Lúc này toàn bộ *** thần của Đồ đều đặt trên người Bách Nhĩ và hai con thú con mới chào đời, bị người ta trêu chọc cũng không thấy quẫn bách, đầu tiên là quay đầu liếm mồ hôi trên trán Bách Nhĩ sau đó mới liếm sạch cơ thể cho hai con thú con. Hắn đợi hơn mười năm cho nên vô cùng quý trọng cơ hội này, mỗi một lần liếm đều làm rất nghiêm túc và thành kính, hơn bất cứ thú nhân nào mới được làm a phụ.

Bách Nhĩ nhìn hắn liếm đi chất nhầy giống như một cái màng mỏng trên mình hai con thú con, lại chú trọng liếm đầu, bụng và cái mông nhỏ của chúng, ngay cả bốn cái chi nhỏ cũng không bỏ sót. Nghĩ đến tình cảnh lúc trước sinh ba đứa con Tiêu Đồ, trong lòng y không khỏi dâng lên một nỗi chua xót, nhưng lập tức được sự thỏa mãn nồng đậm lấp đầy. Khi đó y mới biết, hóa ra mình cũng luôn chờ đợi thời khắc này.

Chỉ cần có bạn đời bên cạnh, cơ thể hài tử và á thú sinh con đều do bạn đời làm sạch. Vậy nên sau khi Đồ liếm sạch hai con thú con, ngậm chúng đặt vào trong tã lót đã chuẩn bị từ trước, liền đến liếm láp cơ thể cho Bách Nhĩ. Ba á thú tới hỗ trợ lặng yên lui ra ngoài, đồng thời báo tin tốt cho những người đang chờ đợi là Bách Nhĩ lại sinh đôi. Nhưng không thể không nói bởi vì lần này không có sinh ra á thú, đám Tát Nặc ít nhiều cũng có chút thất vọng, bởi vì tỉ lệ sinh á thú của bộ lạc thật sự quá thấp. Cứ thế này mãi cũng không phải chuyện hay.

Thu dọn xong mọi thứ, ba đứa nhỏ Tiêu Đồ mới được cho vào trong, sau khi xem qua Bách Nhĩ, chúng liền hưng phấn, hiếu kỳ chạy tới vây quanh hai con thú con.

"Hai đứa nó giống nhau như đúc, vậy đứa nào là ca ca, đứa nào là đệ đệ?" Chiêu cắn ngón tay hỏi, cố kiềm nén mới không thò tay chạm vào hai đệ đệ trông mềm mại lại non nớt kia. Nó vừa dứt lời liền bị Tiêu Đồ cốc cho một cái vào đầu "Nói nhỏ chút." Vừa cảnh cáo vừa nhìn Bách Nhĩ. Lúc này Bách Nhĩ đã thiếp đi,

chắc là cuối cùng có thể sinh hai thằng nhóc nghịch ngợm này ra, toàn thân thả lỏng, mệt mỏi mấy tháng qua cùng nhau ùa tới khiến y hiếm khi lại ngủ say như vậy.

Mấy đứa nhỏ biết thời gian qua hai phụ thân không được nghỉ ngơi tốt, nên thấy thế lập tức nói nhỏ lại, sau khi nhận được sự đồng ý của Đồ, chúng liền bế hai đệ đệ ra ngoài cho ăn.

Đồ không lập tức đi ra cùng mà hóa thành hình người nằm xuống bên cạnh Bách Nhĩ, cẩn thận hôn lên khuôn mặt mệt mỏi của y, trong lòng tràn đầy dịu dàng, hắn cảm thấy đời này của mình cuối cùng đã toàn vẹn rồi.

172. Chương 172: Phiên Ngoại 2: Mạc (1)

Vào mùa tuyết rơi sắc trời trở nên mù mịt, cho dù vào thời điểm tuyết chưa rơi cũng không nhìn thấy một tia sáng mặt trời.

Trong rừng núi rộng lớn bị tuyết bao trùm, một thú nhân với khuôn mặt phong trần, râu ria che kín mặt nhìn không rõ dung mạo, trên lưng đeo một cây thương đá, một túi da thú cũ bẩn đang gian nan đi về phía trước. Hắn đi rất tùy ý, giống như không có phương hướng, không có mục đích, chẳng tránh dã thú cũng chẳng tránh gió tuyết.

Bộ lạc miền Nam của rừng rậm Lam Nguyệt đều biết thú nhân dám hành tẩu một mình trong mùa tuyết rơi không phải người bộ lạc Bách Nhĩ thì nhất định là của bộ lạc Dũng Sĩ. Có điều đây là miền Tây của rừng rậm Lam Nguyệt, đi qua rừng rậm Mô Mã hoang vu kéo dài, cho nên lại càng không có ai biết tới hắn – Mạc.

Từ khi a mạt kết bạn đời với một thú nhân trung niên trong bộ lạc, Mạc đã không còn vướng bận gì nữa. Hắn liền một mình rời khỏi bộ lạc Bách Nhĩ, trải qua cuộc sống tự lưu đày bản thân. Hắn không thể tha thứ cho chính mình cũng không có cách nào quên đi Vi An vì chắn tên cho kẻ khác mà chết. Ngoại trừ trừng phạt bản thân, hắn không biết phải làm sao để hóa giải nỗi đau khắc sâu vào xương thịt khiến tâm hồn có thể được bình yên.

Từ Nam ra Bắc, từ bờ biển tới hoang mạc, băng qua rất nhiều bộ lạc, mở mang kiến thức từ rất nhiều tộc nhân, hắn rốt cuộc mới hiểu ra lúc trước mình khờ dại biết bao nhiêu. Nếu không phải có Bách Nhĩ, nếu không phải họ đã chuẩn bị từ lâu thì với sự cố chấp của hắn e rằng đã khiến bộ lạc thật vất vả mới xây dựng được bị hủy diệt. Hắn rốt cuộc hiểu ra, ở trên thế gian này không phải mình đối tốt với người ta thì người ta sẽ đối tốt lại với mình, không phải mình cố gắng toàn tâm toàn ý yêu thích thì có thể nhận được sự đáp lại chân thành, cho nên hắn thu mình lại, học cách lạnh lùng đối đãi với người và việc mình gặp phải.

Hạ qua đông đến, ánh mặt trời thấm thoát trôi qua, đảo mắt đã là bảy năm rồi. Tuy hắn rất nhớ người thân và bằng hữu ở bộ lạc nhưng hắn lại không có một ý định trở về, chỉ là luôn hỏi thăm tin tức của họ từ những khách thú.

Tiếng kêu của tuyết địa thú từ nơi không xa truyền đến, trong âm thanh là tràn ngập hưng phấn và đe dọa. Bóng dáng phía trước của Mạc khựng lại, đột nhiên xoay người mau chóng đuổi tới hướng phát ra tiếng kêu, tốc độ nhanh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Tuyết địa thú là dã thú chỉ có ở rừng rậm Mô Mã, thân hình không tính là lớn, có sáu chân, sống lưng cao ngất, dọc từ đỉnh đầu tới đuôi mọc ra những chiếc gai sắc bén như trường kiếm, hai cái răng nanh vươn ra hai bên khóe miệng, dài hơn ba thước, vừa nhỏ vừa mỏng lại vểnh lên giống như thanh đao uốn cong vậy. Toàn thân con thú này đều là vũ khí nhưng thịt của nó rất thơm ngon. Vậy nên dù cho nó vô cùng hung dữ, thú nhân rừng rậm Mô Mã vẫn rất thích săn nó. Sở dĩ Mạc có hứng thú là vì hai cái răng nanh như thanh đao kia.

Lúc hắn rời khỏi bộ lạc chỉ mang theo một cây trường thương bằng hắc thạch và một con dao ngắn, nguyên nhân cũng là vì Bách Nhĩ thích dùng thương. Thế nhưng hành tẩu bên ngoài nhiều năm lại dần cảm thấy dùng trường thương không tiện, chỉ là vẫn chưa tìm thấy vật nào tốt hơn để thay thế. Lần trước ở bộ lạc A Sâm thấy thủ lĩnh của họ dùng thanh đao bằng răng của tuyết địa thú, hắn liền động tâm tư.

Động tác của tuyết địa thú nhanh nhẹn lại có hai chiếc răng như thanh đao, thú nhân bình thường muốn bắt giết luôn phải trả cái giá rất lớn, cho nên Mạc cũng không ỷ mình có võ công cao cường mà xem nhẹ. Lúc sắp tiếp cận tới nơi truyền ra tiếng kêu hắn cẩn thận giảm tốc độ, cố gắng che giấu cơ thể mình.

Trên nền tuyết trong rừng bắt đầu xuất hiện dấu chân ngổn ngang, có của người, của tuyết địa thú, còn có vài dấu chân bị dấu chân của tuyết địa thú chồng lên, trông không giống của người nhưng cũng không phân rõ được là dấu vết của thứ gì cùng với những vệt máu tanh loang lỗ.

Đuổi theo dấu chân và vết máu, đi không bao lâu liền thấy một con tuyết địa thú đang nằm sấp dưới một gốc cây thật lớn vừa cắn xé dát dát thú vừa thỉnh thoảng ngước đầu lên cây gào mấy tiếng. Mạc nhìn theo, phát hiện trên cây có một á thú... có lẽ là á thú nhỉ?

Sau khi nhìn thoáng qua, Mạc liền thu hồi ánh mắt lại. Mục tiêu của hắn là tuyết địa thú, chỉ cần xác định tuyết địa thú không phải là con mồi của người khác là được, còn mặt khác thì không liên quan gì tới hắn hết.

Có lẽ là cảm nhận được hơi thở của hắn mà tuyết địa thú dừng ăn, nó phát ra một tiếng gầm uy hiếp về phía Mạc đang ẩn mình, sau đó chậm chạp đứng dậy, đi về hướng đó vài bước.

Mạc chưa từng săn tuyết địa thú, sau suy nghĩ thoáng qua, hắn đặt tay lên thân cây mình ẩn náu, phát ra nội lực làm cho những hạt tuyết chồng chất trên cành cây rơi xuống, đồng thời quặt ngược tay ra sau lấy thương hắc thạch, lủi khỏi chỗ ẩn thân nhưng không có xông thẳng về tuyết địa thú mà là áp dụng theo đường vòng, chợt ở bên trái chợt ở bên phải, lấy cây cối làm chỗ che giấu, băng qua chỗ tuyết đọng đang vi vu rơi. Tuyết địa thú bị tuyết rơi làm cho tai mắt trở nên mờ mịt, không phán đoán được vị trí cụ thể của hắn, nó không khỏi lùi về sau vài bước, nghi ngờ gầm lên với màn tuyết, lại không ngờ bóng người từ trên trời giáng xuống, thương hắc thạch sắc bén cắm thẳng vào đôi mắt trợn lên vì giận dữ của nó, đâm xuyên vào não.

Trước khi tuyết đọng trên cây ngừng rơi, cuộc chiến cũng đã kết thúc. Mạc đá thử vào tuyết địa thú ngã dưới đất, sau khi xác định đã đâm chết nó, hắn mới đút trường thương lại sau lưng, rút dao găm hắc thạch đặt ở trên đùi nhanh nhẹn cắt hai cái răng nanh của nó xuống.

Phía sau truyền đến tiếng vang, bởi vì không thấy sát ý nên Mạc cũng không để ý tới mấy, cầm đao răng trong tay khua mấy cái lại dùng nó lột da của tuyết địa thú, cắt lấy một khúc thịt chân, cảm thấy thanh đao này sử dụng vừa tay liền bỏ vào trong túi, cầm da và thịt thú đứng dậy chuẩn bị rời đi. Da của tuyết địa thú vừa mềm vừa bền lại giữ ấm rất tốt, là vật liệu tốt để làm quần áo mùa đông, Mạc lấy cái này là vì mang về cho ba huynh đệ Tiêu Đồ.

"Ta tên là Hoang, ngươi là ai vậy?" Giọng nói khàn khàn vang lên phía sau, đồng thời Mạc cảm thấy đối phương muốn kéo áo da thú của mình. Hắn hơi nghiêng mình, không có dấu vết nào mà tránh ra, vì thế lại thành ra đối diện với người kia.

Khuôn mặt bị mái tóc rối che mất hơn nửa nhưng vẫn có thể từ chiếc cằm nhọn, cổ và xương quai xanh lộ bên ngoài quần áo da thú mà nhận ra người này rất gầy, gầy tới mức gió lớn một chút là có thể thổi bay. Quần áo da thú trông như đã mặc nhiều năm rồi, rất nhiều chỗ đều bị mất hết lớp lông, không giống bộ lạc Bách Nhĩ đã biết dùng chỉ từ sợi bông để khâu lại mà vẫn là dùng dây da thú, vừa thấy là nhận ra không vừa người, khắp nơi đều bị hở, cũng không biết làm sao y có thể mặc thứ này đi trong mùa tuyết rơi. Đương nhiên đó cũng không phải là điểm Mạc chú ý, Mạc chú ý tới là đùi của y bị thương, da thú bị cắt rách, miệng vết thương bên trong có thể thấy loáng thoáng. Bởi vì rất lạnh nên đã không còn chảy máu nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc thương thế nhẹ, bởi vì chân của y đang run rẩy khiến người ta có cảm giác ngay sau đó y sẽ ngã quỵ.

Mạc nhìn y một cái, không đáp lại, lùi qua bên cạnh một bước định rời đi.

"Ta là người bộ lạc A Lý, ngươi gia nhập vào bộ lạc của chúng ta đi." Hoang khập khiễng đuổi theo, vội vàng nói, ngay cả lai lịch của đối phương cũng không hỏi.

"Ta không phải kẻ lưu lạc, ta có bộ lạc của mình." Lần này ngay cả cái liếc mắt Mạc cũng không cho y, hắn trầm giọng nói.

Hoang ngẩn ra, bước chân bất giác chậm lại, tới lúc lấy lại *** thần Mạc đã đi được một đoạn, y không đành lòng mà quay đầu nhìn tuyết địa thú trên tuyết, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn là khập khiễng đuổi theo, vội vàng nói "Ngươi đừng đi… ngươi đừng đi, ta sẽ làm bạn đời của ngươi, ngươi tới bộ lạc của chúng ta được không…"

Nghe tới câu này, trong phút chốc Mạc dừng chân, quay đầu, ánh mắt lạnh lùng khiến Hoang lập tức nuốt lời còn chưa nói hết xuống.

"Ta không cần bạn đời." Giọng nói của Mạc lạnh như băng.

Hoang không ngờ hắn phản ứng mạnh như vậy, bàn tay bị đông lạnh tới sưng đỏ bất an chà xát sau thắt lưng, khóe môi hơi căng thẳng lại vẫn không muốn buông tay, y hạ mí mắt, không cam lòng thì thào "Chúng… chúng ta sắp chịu không nổi rồi, ngươi rất… rất tài giỏi, giúp… giúp… giúp chúng ta đi."

Nếu là trước đây, Mạc tất nhiên sẽ không nói hai lời liền ra tay tương trợ, thế nhưng hiện tại hắn lại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lời ra khỏi miệng lại là từ chối "Ta không giúp được các ngươi." Mạc không nói thêm nữa, xoay người bước đi. Hoang lảo đảo đuổi theo một đoạn nhưng vì chân bị thương mà té ngã, cuối cùng chỉ thể trơ mắt nhìn bóng dáng hắn biến mất trong rừng tuyết. Nản lòng thở ra một hơi, y quay lại dưới gốc cây lúc nãy, dùng tuyết lấp tuyết địa thú và dát dát thú bị ăn còn hơn nửa, lau vết máu rồi mới cầm tiêu xương thổi lên, sau đó lại leo lên cây chờ.

Qua một hồi lâu, có mấy bóng người từ xa chạy tới, lại đều là á thú, ăn mặc không khác gì Hoang thế nhưng tóc không có rối loạn như vậy, trông gọn gàng và có sức sống hơn một chút.

"Hoang?" Lúc mấy người kia nhìn thấy người từ trên cây trượt xuống thì có chút bất ngờ.

"Trước tiên phải nói rõ, nửa con dát dát thú kia là của ta, ta còn muốn một cái chân của tuyết địa thú, đầu của nó cũng thuộc về ta." Hoang vừa đào tuyết địa thú và dát dát thú đã đông cứng dưới tuyết vừa nặng nề nói.

Đầu tiên mấy á thú kia là bị con quái vật to lớn dưới tuyết làm cho kinh hãi nhưng lập tức bởi vì lời nói của Hoang mà biến sắc, một á thú mất hứng nói "Hoang, ngươi có thể đừng chỉ lo cho bản thân như thế không. Mọi người đều ăn cùng nhau, một mình ngươi được chia mấy thứ này là có ý gì?"

Hoang không để ý tới á thú đó, chỉ dừng động tác bới tuyết, nhìn qua á thú cầm đầu. Á thú dẫn đầu tên là Lục Tân, cũng không hiện ra biểu tình nổi giận như các á thú khác mà ân cần hỏi "Hoang, ta có thể hỏi là tại sao không?"

"Các ngươi chưa bao giờ săn thú trở về." Hoang cứng ngắc nói. Y săn thú về, thức ăn lại được chia bằng những người khác, lúc nào cũng ăn không đủ no, nên lần này vì đói quá mới có thể không nhận ra tuyết địa thú đến, thiếu chút nữa đã mất mạng rồi. Tiếc là y không nói ra những lời phía sau nên các á thú khác nghe được sắc mặt đều trở nên có chút khói coi, ngay cả Lục Tân cũng không ngoại lệ.

"Ngươi nói bậy cái gì! Chúng ta không mang cái gì về sao? Dựa vào một mình ngươi, mọi người đã chết đói từ lâu rồi." Á thú lên tiếng đầu tiên cả giận nói, chỉ là trong giọng nói mang theo tia chột dạ không dễ phát hiện.

Hoang không nói gì nhưng ánh mắt lại là cố chấp không chịu thoái nhượng. Cuối cùng Lục Tân phải thoái nhượng, y thở dài nói "Được." Y hiển nhiên là người rất có uy tín, sau khi đồng ý tuy các á thú khác rất bất mãn nhưng cũng không nói thêm nhiều lời.

"Ngươi có thể nói cho ta biết làm thế nào mà ngươi giết chết tuyết địa thú không? Còn da và răng nanh của nó đâu rồi?" Lúc mấy người hợp sức kéo tuyết địa thú về bộ lạc, Lục Tân hỏi Hoang.

Hoang nghe vậy, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng Mạc giết chết tuyết địa thú cùng với bóng dáng lạnh lùng đó, y hơi mím môi, không đáp lại.

Mọi người tựa hồ đã quen thái độ như vậy của y nên cũng không cảm thấy quá tức giận. Nếu tiết kiệm một chút, một con tuyết địa thú có thể đủ cho bộ lạc họ ăn mấy ngày, nên rốt cuộc làm sao mà săn được thật sự không phải là điều quan trọng. Còn vết thương trên đùi Hoang không phải không ai nhìn thấy, thế nhưng chỉ có Lục Tân hỏi thăm một chút, không nhận được câu trả lời cũng liền từ bỏ.

173. Chương 173: Phiên Ngoại 3: Mạc (2)

Bộ lạc A Lý ở trong một sơn cốc nhỏ, bốn phía là vách núi cao chót vót, cửa vào chỉ đủ cho một người đi qua, ngay cả con mồi lớn cũng phải cắt thành từng miếng ở ngoài mới có thể vận chuyển vào trong. Vậy nên phần lớn dã thú không xông vào được, còn những con có kích thước nhỏ cũng không thể ùa vào cả đàn, có thể xem như địa hình dễ phòng thủ khó tấn công. Tiếc là một bộ lạc như vậy lại không có một thú nhân trẻ tuổi, khỏe mạnh.

Nói tới chuyện này cũng không phải khó lý giải. Bộ lạc A Lý vốn không phải bộ lạc lớn gì, ngay cả trung bình cũng không đến. Ban đầu tổng cộng có hơn năm mươi thú nhân, hơn hai mươi á thú cùng với lão nhân, hài tử và thú nhân tàn thế cũng không vượt quá một trăm người. Thú nhân muốn chọn bạn đời đều phải đi tới bộ lạc khác, nhưng nguyên nhân cốt lõi không phải vì á thú của bộ lạc họ kết bạn đời với thú nhân bộ lạc khác mà bởi vì họ là huynh đệ, khả năng lựa chọn rất thấp. Đương nhiên đây cũng là luật bất thành văn ở rừng rậm Mô Mã, các bộ lạc kết bạn đời với nhau, tiền đề là người đó phải có bản lĩnh theo đuổi được á thú. Có điều thú nhân bộ lạc A Lý biến mất lại không liên quan với chuyện tìm kiếm bạn đời mà bắt nguồn từ một đợt đi săn.

Bởi vì bộ lạc không cần nhiều người để phòng thủ nên mỗi lần ra ngoài săn bắt đều sẽ xuất ra gần hết thú nhân. Hơn bốn mươi thú nhân, ở trong rừng núi được xem như một lực lượng không thể khinh thường. Ngay cả dã thú hung dữ nhất cũng không dám khiêu chiến, cho dù đánh không lại cũng có thể chạy trốn. Thế nhưng lần săn thú đó lại gặp phải tiểu nhĩ thú di chuyển trong đợt thú triều, có thể là mấy đàn hợp lại, số lượng khổng lồ. Các thú nhân bị vây nhốt, chỉ có hai người với cơ thể đẫm máu phá được vòng vây, chạy thoát trở về, thế nhưng lại bị thương nặng, khi lành liền trở thành người tàn tật.

Sau đợt đó, bộ lạc chỉ còn bốn năm thú nhân khỏe mạnh. Kế sinh nhai của ba bốn mươi người đều đặt hết lên vai mấy thú nhân này. Họ cũng không kiên trì được lâu lắm liền chết trong quá trình đi săn. Không có người để dựa vào, vì sinh tồn, á thú trong bộ lạc đành phải mạo hiểm ra ngoài sơn cốc tìm kiếm thức ăn. Họ không đi săn được mà chỉ có thể hái trái cây và đào các loại rễ củ để ăn. Tiếc là rừng núi nguy hiểm cũng không phải nơi họ có thể ứng phó, tiếp tục chết thêm một ít á thú, có điều trải qua bài học đau thương, họ cũng rút ra không ít kinh nghiệm để tránh khỏi nguy hiểm và tìm kiếm thực vật, nên nhân số mới miễn cưỡng ổn định được. Nhưng mà mùa tuyết rơi lại tới. Bình thường thức ăn họ tìm được đã không đủ no rồi, sao còn có dư để dự trữ. Nên dù biết rõ vào mùa tuyết rơi trong rừng núi sẽ càng nguy hiểm, mỗi ngày họ vẫn phải ra ngoài tìm thức ăn. Chỉ là ngày qua ngày, thức ăn tìm được càng ít đi, chính như là Hoang nói với Mạc vậy, họ thật sự sắp chịu không nổi rồi, dù cho mỗi ngày đều có canh rễ cỏ để ăn.

Khi biết là săn được một con tuyết địa thú, người trong bộ lạc vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Còn Hoang giết tuyết địa thú như thế nào, một vài bộ phận của tuyết địa thú không thấy rốt cuộc đi đâu. Tuy họ tò mò nhưng nếu Hoang không nói, đương nhiên cũng không có ai truy hỏi. Có thể nói thịt con tuyết địa thú này đã tiếp thêm hi vọng sống sót cho họ. Thậm chí có người cảm thấy nếu Hoang có thể săn được tuyết địa thú, như vậy tự nhiên cũng có thể bắt giết mấy con dã thú không hung mãnh bằng tuyết địa thú, trong lòng không khỏi thêm vài phần chờ mong.

Hoang không phải không biết họ sẽ hiểu lầm, nhưng y không có ý định giải thích. Tính y có chút quái gở, u ám, cũng không để ý người ta nghĩ mình như thế nào, tự mình biết là được rồi, chuyện không làm được y sẽ không gắng gượng, cũng sẽ không nịnh nọt, lấy lòng để được người ta thừa nhận.

Có thịt của tuyết địa thú, á thú bộ lạc A Lý cũng không dám nghỉ ngơi một hai ngày. Hôm sau lại chia thành nhóm như cũ ra ngoài tìm kiếm thức ăn. Thực vật đem về tuy không nhiều nhưng có còn hơn không, còn Hoang tuy không thể săn thêm con mồi, nhưng thực vật y đem về vẫn là nhiều nhất trong mọi người. Vậy nên những người khác tuy có thất vọng nhưng cũng chưa đến mức nói cái gì. Thỉnh thoảng Hoang sẽ nhớ tới thú nhân dùng một chiêu liền giết chết tuyết địa thú kia, trái lại so với hâm mộ thì y tiếc nuối nhiều hơn. Bởi vì y biết với năng lực của thú nhân kia là đủ để giúp bộ lạc A Lý vượt qua mùa tuyết rơi này. Y không nghĩ tới còn có thể gặp lại thú nhân kia, hơn nữa lại còn trong thời gian ngắn và với cách thức ngoài dự đoán của mọi người.

Hai ngày sau, nhóm á thú của Lục Tân kéo về một thú nhân. Thú nhân này trúng độc của yểm mộc, hôn mê trong rừng yểm mộc bên cạnh, họ thấy còn sống nên mang về đây.

Yểm mộc là loại cây thông thường ở phụ cận bộ lạc A Lý. Bình thường chỉ vào mùa nóng mới có thể tỏa ra mùi khiến đầu óc người ta mơ hồ, mùa lạnh lại không có vấn đề gì. Thế nhưng trên thân cây yểm mộc mọc chi chít những cái gai nhỏ, mỏng manh, chỉ nhìn thoáng qua sẽ không thấy được. Một khi bị đâm vào, mặc dù không gây chết người nhưng cũng phải hôn mê nửa ngày. Mà hôn mê trong rừng núi, vậy cũng chẳng cách cái chết là bao.

Bởi vì đời này qua đời khác làm bạn với loài cây đó, nên giải độc yểm mộc đối với bộ lạc A Lý là chuyện dễ dàng, ngay cả trẻ con cũng biết. Mà nhóm của Lục Tân sở dĩ tình nguyện đem người này về bộ lạc, tuy nguyên nhân một phần là do bản tính thiện lương nhưng chính yếu là vì đối phương là thú nhân, hơn nữa nhìn qua còn là một thú nhân rất cường tráng.

Cho nên lúc Hoang vác nửa bao da thú to, ở trong có rễ cỏ và khoai lang tím đông cứng trở về liền nghe nói trong bộ lạc có cứu về một thú nhân. Chỉ là hôm sau y mới thấy người đó, vừa đối mặt liền nhận ra là thú nhân ngày đó giết chết tuyết địa thú, nhưng sửng sốt một lát y liền khôi phục bộ dáng bình thường, nên làm gì thì làm cái đó, không có nhiều lời. Chẳng qua trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm biết bao nhiêu, y biết lần này bộ lạc có thể vượt qua được mùa tuyết rơi rồi.

Thú nhân kia chính là Mạc. Hóa ra ngày ấy, sau khi Mạc thoát khỏi Hoang liền ném chuyện này ra sau đầu. Mấy năm nay hắn hành tẩu bên ngoài đã không phải không chịu giúp người ta một lần rồi. Mới đầu còn thấy tâm trạng tồi tệ, cảm xúc suy sụp, tới giờ đã hoàn toàn tê liệt, mất hết cảm giác. Cũng chính vì vậy, hắn mới không dừng lại ở một chỗ, bởi vì như thế hắn mới không biết tới cảnh ngộ của những người mình không giúp đỡ sẽ ra sao. Không nhìn thấy thì có thể xem như không có gì phát sinh, dù cho đó chỉ là tự lừa dối chính mình.

Hắn không thừa nhận *** thần của mình không yên ổn, thế nhưng không chú ý tới trên cây mọc đầy gai lại là sự thật. Vậy nên lúc vô thức chạm lên thân cây, dù lập tức có phản xạ nhưng vẫn bị đâm vào một chút, kết quả là rơi xuống tình cảnh hiện nay. Hắn đã từng gặp không ít nguy hiểm, có vài lần xém nữa mất mạng, thế nhưng còn chưa có lần nào uất ức như lần này. Mà điều khiến hắn cảm thấy châm chọc là người cứu hắn lại là người của bộ lạc hắn từng từ chối giúp đỡ. Hiển nhiên lúc Hoang nhận ra hắn, hắn cũng nhận ra đối phương.

Thú nhân là có ơn tất báo. Sau khi biết tình huống của bộ lạc này, hắn không thể không tạm thời ở lại.

Năm thú nhân tàn phế, ba lão nhân, sáu đứa trẻ, mười ba á thú, đây chính là tất cả thành viên của bộ lạc A Lý. Vốn dựa theo quy tắc ngầm của bộ lạc, trong tình huống thiếu thốn thức ăn nghiêm trọng, thú nhân tàn tật và lão nhân phải chủ động rời bộ lạc, táng thân trong rừng núi. Thế nhưng bộ lạc A Lý lại không buông tay bất cứ ai, Lục Tân – người được ngầm xem là thủ lĩnh cho rằng thú nhân dù cho tàn tật, già đi thì kinh nghiệm sinh tồn trong rừng núi vẫn hơn xa á thú. Nếu để họ đi, hi vọng sống sót của những người còn lại sẽ càng xa vời hơn. Cho nên y cố gắng thuyết phục họ ở lại, cũng ngăn cản thú nhân tàn tật muốn ra ngoài săn thú. Đối với á thú còn chưa hoàn toàn thoát khỏi tư tưởng dựa vào thú nhân mà nói, dù cho thú nhân tàn tật thì cũng là thú nhân, là người đáng tin cậy có thể khiến họ yên lòng, chỉ cần những thú nhân này còn sống, các á thú cũng có thể cố gắng sống sót, sẽ không hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi hiểu tình huống của bộ lạc A Lý, Mạc cho họ ba lựa chọn. Một là, đợi tới mùa mưa hắn sẽ hộ tống họ tới bộ lạc lân cận. Hai là, theo hắn về rừng rậm Lam Nguyệt, hắn sẽ nghĩ cách dàn xếp cho họ. Nếu không chọn hai cách trên, họ còn muốn giữ lại bộ lạc, hắn sẽ sẵn lòng cố gắng bồi dưỡng năng lực đi săn cho á thú và thú nhân tàn tật, để họ có thể tự lực sinh tồn.

Mà theo ý của Lục Tân, tốt nhất là giữ Mạc lại bộ lạc, nhất là sau khi thấy Mạc một mình ra ngoài săn về một con thạch đề thú. So với á thú khác, Lục Tân là người có trí tuệ và nhìn xa hơn, nên y có thể khiến những người khác tin phục, thay thế tộc trưởng đã qua đời quản lý những người may mắn còn sống sót. Sau khi suy nghĩ, y không lựa chọn phương án nào mà nhờ Mạc dạy họ cách bắt giết con mồi trước, còn có gia nhập bộ lạc khác hay không thì đợi mùa mưa tới rồi nói tiếp.

Đối với điều này, Mạc không có dị nghị, lại không biết Lục Tân có ý muốn trước khi mùa tuyết rơi kết thúc để cho á thú của bộ lạc mình nắm được tâm của người này. Trong mắt Lục Tân, dĩ vãng đều là thú nhân theo đuổi á thú, nay đổi thành á thú chủ động theo đuổi thú nhân, tất nhiên sẽ dễ dàng. Huống chi mười ba á thú của bộ lạc họ đều còn trẻ, ngoại hình xinh đẹp, có năng lực, kiểu mẫu nào cũng có, thể nào chẳng

có người có thể lọt vào mắt đối phương.

Tính toán này của Lục Tân rất hay, nếu là thú nhân khác, cả ngày bị một đám á thú vây quanh, nói không chừng thật đúng là sẽ động tâm. Cách này dùng với bất luận kẻ nào đều có thể, thế nhưng duy nhất lại không thể dùng trên người Mạc. Bởi vì hắn từng có một bài học kinh nghiệm xương máu dẫn tới hiện tại hắn không còn mâu thuẫn đối với việc người ta cố lấy lòng mình nữa. Nếu ban đầu còn vì ơn cứu mạng của đối phương, sắc mặt hắn coi như dịu đi thì sau khi nhận ra tâm tư của họ, khuôn mặt hắn liền bị đóng băng hoàn toàn, trên người phát ra khí lạnh gần như hù dọa tất cả á thú. Mà người còn có thể chống chọi được với áp lực rất lớn này, tiếp tục mỉm cười, cố gắng tiếp cận hắn cũng chỉ còn một mình Lục Tân.

Còn Hoang, sau khi biết Mạc sẽ ở lại giúp họ vượt qua mùa tuyết rơi liền không làm chuyện dư thừa nữa. Dung mạo của y không tính là xuất sắc, tính tình lại không tốt, từ đầu Lục Tân đã không trông cậy vào y, nên cũng không nói gì, còn các á thú khác thì mừng rỡ khi bớt được một đối thủ cạnh tranh.

"Đừng có lãng phí thời gian với ta." Rốt cuộc bị sự ân cần lúc nào cũng xuất hiện của Lục Tân làm cho mất kiên nhẫn, Mạc đơn giản nói rõ sự tình "Ta sẽ báo đáp các ngươi, nhưng không phải là dùng bản thân ta."

Lục Tân không ngờ đối phương sẽ không hề khéo léo mà chọc thủng tâm tư của mình, y xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt, tuy cố gắng tỏ ra như không có gì nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được, chỉ đành đặt thịt nướng và canh đưa tới xuống đất, không nói một câu liền chan chứa nước mắt vội vàng rời khỏi.

Mạc sờ khuôn mặt đầy râu của mình, vừa có chút bất đắc dĩ vừa thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết về sau chắc sẽ không còn á thú vây quanh hắn nữa. Lại nói tiếp, so với những á thú có mưu đồ lại cứ tỏ ra giấu giấu diếm diếm kia, hắn lại có hảo cảm với Hoang, á thú ban đầu nói là muốn làm bạn đời của hắn, sau khi bị hắn từ chối cũng không dây dưa nữa. Đương nhiên, loại hảo cảm này chỉ là do sự thức thời của đối phương thôi. Quả thật, từ ngày hắn tới bộ lạc này, Hoang giống như người tàng hình vậy, y chỉ xuất hiện khi hắn dạy các á thú rèn luyện thân thể và bắt giết con mồi thế nào thôi, còn lúc khác hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, ngay cả thời điểm đi ra ngoài kiếm thức ăn cũng chỉ đi có một mình.

"Y chỉ biết lo cho thân mình, nói chuyện thì đáng ghét, ai tình nguyện đi cùng y chứ." Á thú tên Ngải là người bất mãn với Hoang nhất, đối với nghi vấn của Mạc, y nhịn không được oán giận nói. Thú nhân và á thú rừng rậm Mô Mã đặt tên không theo quy luật như rừng rậm Lam Nguyệt, tên một chữ đến vài chữ đều có, á thú có tên dài nhất ở bộ lạc A Lý tên là Lam Sắc A Địa Cốt Nguyên, A Địa Cốt Nguyên là một loài hoa rất đẹp, hoa rụng sẽ kết rất nhiều trái, mà trái màu lam lại rất hiếm, bởi vậy có thể thấy a phụ a mạt của y yêu thương, kỳ vọng với y bao nhiêu.

Mạc cảm thấy Hoang trong miệng Ngải không giống á thú kia mình biết lắm, nên trong quá trình bất giác chú ý nhiều hơn một chút. Sau đó phát hiện người này quả thật không được người ta thích. Bình thường y như cái bóng, nhưng tới khi ăn cơm, động tác lại nhanh nhất, múc được nhiều cái nhất, nói ít nhưng thỉnh thoảng lại chọc vào chỗ ngứa khiến người ta cảm thấy rất cay nghiệt. Mái tóc rối bời được cột lại, quần áo trôi nổi một lớp màu đen sáng loáng, đi sát bên người cũng có thể ngửi được mùi kỳ lạ trên cơ thể y… Á thú như vậy đúng là không thể khiến người ta thích được. Kỳ lạ là Mạc cũng không chán ghét y, chỉ ngoại trừ cái mùi trên cơ thể y khiến thú nhân có chiếc mũi nhạy bén có chút khó chịu ra thôi. Có điều, cũng chỉ thế mà thôi. Rất nhanh, hắn liền thu ánh mắt của mình về.

Từ sau khi Mạc nói thẳng ra với Lục Tân, á thú bộ lạc A Lý liền ngừng tâm tư này, bắt đầu nghiêm túc tính toán tương lai cho chính mình. Dù sao họ cũng chỉ muốn giữ người lại chứ không phải bức người ta bỏ đi.

174. Chương 174: Phiên Ngoại 4: Mạc (3)

Sau khi trải qua đói khát và bất lực khi không có thú nhân săn thú, kể cả hiện tại Mạc có đủ năng lực cho mọi người ăn no, á thú bộ lạc A Lý vẫn không ngừng ra ngoài tìm kiếm thực vật. Mỗi ngày họ đều làm đông lạnh một phần con mồi Mạc săn trở về để cất giữ, còn lại nấu cùng các loại rễ cây mình đem về, cũng có thể được một món canh thập cẩm đủ no, so với trước kia chỉ ăn canh rễ cỏ không thể no bụng là tốt hơn rất nhiều. Đối với điều này, Mạc cũng không can thiệp vào, dù sao biết tự mình cố gắng và tiết kiện cũng không phải chuyện xấu.

Không qua bao lâu, thú nhân tàn tật của bộ lạc liền cùng Mạc đi ra ngoài, mang về con mồi đầu tiên sau khi họ bị tàn phế. Buổi tối, cả bộ lạc đều chìm trong vui mừng. Thú nhân khôi phục tự tin, á thú biểu lộ ra nét mặt tươi cười đã lâu không thấy. Cảnh tượng này giống như đã từng thật quen khiến Mạc đột nhiên trở nên trầm mặc, xoay người rời khỏi đám đông. Có một số việc không phải người khác không tha thứ mà là bản thân mình không bỏ xuống được.

Một bóng người từ nơi không xa, chân khập khiễng bước nhanh qua, trên tay y bưng một bát thịt lớn nóng nổi đi về lều của mình, không biết xuất phát từ tâm tư gì mà Mạc lại mở miệng gọi một tiếng "Này."

Người kia dừng một lát, quay đầu nhìn qua, trông có vẻ hơi chần chừ, giống như không chắc là người ta đang gọi mình.

"Ta gọi ngươi đấy, lại đây." Mạc nói, giọng nói không lớn nhưng đủ để đối phương nghe rõ.

Người kia đứng một lát, mới khập khiễng đi tới, tốc độ không còn nhanh như lúc nãy. Tới gần, bộ dáng của y dần hiện rõ lên, lại là Hoang.

Hoang dừng lại ở cách xa vài bước, im lặng nhìn Mạc đang ngồi trên tảng đá, chờ hắn nói ra mục đích kêu mình tới đây.

Mạc chỉ là nhất thời xúc động, nào có gì muốn nói, thế nhưng nhìn y đứng xa như vậy, hắn không khỏi có chút tức giận, đưa tay vỗ chỗ bên cạnh mình "Qua đây ngồi, ta không ăn ngươi đâu." Cuối cùng, nhịn không được lại thì thầm một câu "Còn nói muốn làm bạn đời của ta…" Bộ dáng này nào thấy tâm tư đó chứ. Đương nhiên, cũng chính bởi vì vậy hắn mới có thể chủ động bắt chuyện với đối phương.

"Ngươi không đồng ý mà." Tai của Hoang rất thính, lập tức đáp lại, cũng không hề chần chừ, bưng bát đi qua, nhưng y không ngồi xuống, không phải ai cũng chịu được cái lạnh của đá vào thời tiết này đâu. Y cũng không ngồi bởi vì sợ miệng vết thương trên đùi nứt ra.

Mạc nghẹn lời, mũi ngửi thấy mùi thịt còn có mùi hôi lâu ngày không tắm của Hoang, hai mùi này pha trộn lẫn nhau, khiến dạ dày hắn muốn trào ngược lên "Ngươi là á thú, sao không tắm cho sạch sẽ một chút…" Còn chưa nói dứt lời đã thấy á thú đứng bên cạnh bắt đầu thò tay vào bát cầm thịt ăn ngấu nghiến, hắn lập tức không nói gì nữa. Có lẽ trước kia hắn cũng ăn như vậy, thế nhưng hiện tại nhìn thấy người khác ăn như thế lại có cảm giác chịu không nổi.

"Lạnh." Bị người ta chê bai Hoang cũng không xấu hổ, trả lời rất thực tế. Rất lạnh, trong cốc lại không có củi, đi ra ngoài lấy củi là phải mạo hiểm mạng sống nên cả bộ lạc chỉ nhóm một đống lửa. Nước nóng cũng có, thế nhưng bưng về tới lều mình đã lạnh mất rồi, đừng nói là còn phải cởi sạch quần áo, gội đầu tắm rửa. Có thể khiến chính mình thoải mái chút sao y lại không muốn, thế nhưng y lại càng không muốn mình sinh bệnh.

"Thế nhưng trên người ngươi thật sự rất hôi, khó trách người khác không muốn thân cận với ngươi." Có thể là bởi vì phản ứng của đối phương quá bình thản, Mạc nhịn không được nói thêm một câu. Tuyệt đối không phải là khuyên bảo, thậm chí còn mang theo chút ác ý. Chỉ là hắn không quen nhìn đối phương tự tại, muốn y cảm thấy mình đáng sợ bao nhiêu thôi. Hắn cũng không phát hiện đã lâu rồi mình không có thoải mái nói chuyện với người khác như thế.

Hoang ăn cái gì cũng nhanh chóng, hai ba cái là ăn sạch thịt, chẳng có chút ý tứ mời Mạc ăn. Lúc này chính là đang uống canh đã nguội đi. Nghe thấy Mạc nói, y bước qua bên cạnh vài bước, lại không trả lời.

"Làm gì vậy?" Không thấy được bộ dáng thẹn quá hóa giận của đối phương, Mạc có chút thất vọng, thấy y đứng xích ra, hắn lại càng căm tức.

"Ngươi bảo hôi mà." Hoang uống mấy ngụm là xong bát canh, lấy tay lau khô miệng, lúc này mới có tâm tư trả lời "Nếu ngươi muốn kết bạn đời với ta, ta sẽ đi tắm." Còn không, nếu sợ hôi thì tránh xa y ra như những người khác là được rồi. Câu sau y không nói, tính y tuy cổ quái nhưng vẫn biết tốt nhất đừng chọc giận đối phương.

"Ta có bạn đời rồi." Mạc trầm mặc một lát rồi nói, cảm xúc lập tức trở nên suy sụp. Không biết tại sao hắn đột nhiên rất muốn nói với người kia chuyện mình đã vùi trong lòng nhiều năm qua, chuyện khiến hắn đau đớn, hổ thẹn, áy náy và không dám đối mặt.

Hoang a một tiếng, lại không hỏi nhiều, so với việc tìm hiểu đời tư của người ta, y thích mau chóng trở về lều của mình hơn. Ngoại trừ săn thú và tìm thực vật, y không muốn ở bên ngoài nhiều thêm một khắc nào.

"Y rất đẹp, bộ lạc của chúng ta có rất nhiều á thú, nhưng không có ai đẹp bằng y." Không phải không cảm nhận được đối phương có tâm tình vội vàng muốn rời đi, nhưng Mạc lại làm như không biết mà tự nói. Đương nhiên, nếu Đồ nghe thấy câu này, chắc chắn sẽ đòi đánh nhau với hắn một trận cho hắn biết ai mới là á thú đẹp nhất. Thế nhưng trong lòng Mạc, Bách Nhĩ như là người thầy, người cha, là một sinh vật hoàn toàn khác với á thú.

Gió lạnh không biết từ nơi nào thổi đến, chân tay mới ấm lên vì ăn xong của Hoang lại lạnh đi, trong lòng y lần đầu có cảm giác khóc không ra nước mắt, nhưng y lại không dám làm như đối với những người khác, không bằng lòng liền xoay người rời đi, ai bảo bộ lạc còn phải trông cậy vào thú nhân kia chứ.

"Mọi người đều nói y có thể là gian tế, Bách Nhĩ cũng nói như vậy. Nhưng ta cảm thấy y chỉ là một á thú yếu đuối mà thôi…" Nói tới đây, Mạc đưa tay ôm mặt, cảm thấy có những chuyện dù đã qua rất lâu, khi nghĩ tới vẫn sẽ khiến người ta đau khổ.

"Gian tế là cái gì?" Hoang rốt cuộc chịu đáp lại một câu. Đương nhiên không phải là bị cảm xúc của đối phương truyền qua, mà là cảm thấy nói một hai câu rồi dừng một lát như hắn, đêm nay chắc y sẽ bị lạnh cóng ở đây mất.

"Gian tế…" Tinh thần của Mạc bị dời đi, hắn buông tay, mắt nhìn về bóng đêm xa xăm "Chính là giả bộ tốt với ngươi, làm bằng hữu, làm bạn đời, làm tộc nhân nhưng trên thực tế lại là mang theo mục đích khác. Một khi lấy được thứ mình muốn liền không do dự xoay người bỏ đi, thậm chí còn lợi dụng những thứ đó để đối phó với bộ lạc của ngươi. Chính là người như vậy, dùng bao nhiêu chân tình cũng không sưởi ấm được…"

Trước khi Mạc dạy cách săn thú, Hoang đã có thể tự bắt giết được con mồi, dù con mồi đó khá nhỏ, không quá hung dữ, tìm kiếm thực vật cũng là người xuất sắc nhất trong các á thú. Người như thế khả năng quan sát thường khá cẩn thận, tỉ mỉ, phản ứng cũng nhanh nhạy hơn, cho nên chỉ nghe một đoạn như vậy, y đã có thể phỏng đoán ra cảnh ngộ của Mạc. Đơn giản là không chịu nghe lời người khác, kết bạn đời với một gian tế, sau đó bị tàn nhẫn gài bẫy. Nếu là người khác, y chắc chắn sẽ lập tức đáp lại hai chữ "đáng đời". Thế nhưng đối với Mạc lời này lại không thể nói, mà bảo y an ủi người khác lại càng không có khả năng, cho nên y cạn lời.

"Bạn đời của ngươi đâu?" Vắt cả buổi, cuối cùng y vắt ra được một câu như vậy, nhưng thật ra y cảm thấy cũng không hay lắm, tựa như ngay từ đầu y liền không tính đi hỏi sau đó bộ lạc của Mạc phát sinh chuyện gì.

"Bị ta giết rồi."

Quả nhiên câu trả lời của đối phương thật sự khiến người ta không thoải mái. Hoang nâng tay gãi da đầu có chút ngứa ngáy, cảm thấy mình thật sự nên đi bưng chút nước để tắm gội.

Cuộc nói chuyện tối nay đến đây chấm dứt, Hoang không biết còn có thể nói cái gì, mà Mạc cũng không nói thêm lời nào nữa. Một lát sau, thấy tâm tư đối phương tựa hồ bay đi xa, Hoang thật sự lạnh tới chịu không nổi, y thử đi vài bước, thấy không bị gọi lại liền vội vàng chạy về lều. Về phần thú nhân đang ngồi trên đá ngẩn người kia có bị lạnh mà sinh bệnh không, thật ra y cũng có chút để ý, nên vừa đặt bát xuống liền quay lại ngó, thấy Lục Tân tự mình bưng bát thịt hầm đưa qua, y liền yên tâm, xoay người trở về.

"Phát sinh mấy chuyện đó cũng không phải ngươi muốn. Ngươi đã vì sai lầm của mình mà trả cái giá lớn, đừng dằn vặt mình nữa." Lục Tân đưa thịt hầm tới trước mặt Mạc, khẽ an ủi, hiển nhiên lời hai người vừa nãy nói y đều nghe thấy.

Với thính lực hiện tại của Mạc, sao lại không biết có người nghe lén, không biết Hoang rời đi chứ, chẳng qua hắn không có tâm tình muốn biết thôi. Hắn không nhận bát thịt Lục Tân đưa cũng không đáp lại lời đối phương, chỉ nói "Ta không muốn ăn." Nói xong, từ trên tảng đá đứng dậy, khẽ gật đầu với Lục Tân, liền trở về căn lều mình ở tạm thời.

Hắn không cần người khác an ủi lại càng không cần đồng tình, cho nên mới nói mấy lời này với Hoang. Hắn

không còn là tên ngốc không biết đối nhân xử thế của vài năm trước nữa, nói hết ra như vậy không phải là với ai cũng được.

Cảm thấy bị hắn bài xích, Lục Tân đứng tại chỗ, hai tai nóng lên, vừa xấu hổ vừa lúng túng.

175. Chương 175: Phiên Ngoại 5: Mạc (4)

Vào mùa tuyết rơi con mồi ít, dã thú lại hung tàn, nhưng nhân số bộ lạc A Lý cũng không nhiều. Vậy nên sau khi thú nhân tàn tật và á thú đều có thể đi săn, kể cả thu hoạch không được tốt lắm cũng đủ cả bộ lạc ăn no, huống chi còn có Mạc ở thời điểm cần thiết có thể một mình đi ra xa để kiếm con mồi.

Hoang là thợ săn trời sinh, trong việc học tập đi săn và hành tẩu trong rừng núi đều học nhanh hơn bất luận ai. Y làm cạm bẫy là tốt nhất, thu hoạch của y nếu tính theo đầu người thậm chí không thua gì thợ săn là thú nhân tàn tật bắt đầu ra ngoài săn bắt. Thế nhưng dù sao y cũng là á thú, thể lực không bằng thú nhân, tốc độ cũng không bằng thú nhân, y chỉ có thể dựa vào trí tuệ và công cụ mới có thể bắt giết dã thú, mà ở thời điểm đối diện với dã thú thì lại phải chịu thiệt thòi. Cho nên lần đầu tiên gặp Mạc, y mới có thể bị tuyết địa thú cướp đi dát dát thú mình vất vả mới săn được, còn bị vây ở trên cây. Với lại từ trước tới nay không có ai đồng hành cùng y, như vậy bị nhốt tiếp cũng không thể xem là chuyện khiến người ta bất ngờ.

Nhìn năm con tiểu nhĩ thú đói khát vây quanh dưới gốc cây, Hoang nhỏ giọng mắng vài câu, đưa tay sờ đùi trái, sau khi xác định miệng vết thương không có rách ra y mới hơi yên tâm. Chỉ là tiểu nhĩ thú rất nhẫn nại, vất vả lắm mới gặp được một con mồi, sao chúng có thể dễ dàng buông tha.

Trên cành cây chỗ nào cũng đầy tuyết, vừa đụng vào liền rơi rì rào xuống. Bởi vì có mái tóc rối che ở trên, nên y không bị tuyết rơi vào cổ, thế nhưng cứ ở mãi trên cây như vậy cũng không phải là cách. Hoang thử đi theo cành cây ngang leo qua một cái cây khác, nhưng khi đi được một nửa y liền dừng lại, bởi vì nếu đi tiếp thì cành cây chỉ còn nhỏ bằng nửa cái chân, cộng thêm trơn trượt, mà bên dưới tiểu nhĩ thú đang nhắm mắt theo đuôi, chờ y rơi xuống. May mà điểu thú không có xuất hiện, nếu không ngay cả một đường sống y cũng không có.

Xoay người ôm lấy cái cành trên cao, quay lại chỗ cũ, có điều y lại kéo cái dây leo khô rũ xuống trở về. Thật ra trong lúc nhất thời y cũng không nghĩ tới lấy cái dây leo này làm gì, chỉ là trực giác thấy nó có ích nên thuận tay cầm theo. Ngồi trở lại ở chạc cây, Hoang lật sợi dây leo trong tay ngắm nghía. Tiểu nhĩ thú ở dưới rít gào, cào vào thân cây, thậm chí có hai con đứng chồng lên nhau với ý đồ muốn leo lên cây. Trong lòng Hoang vừa động, sau khi lật qua lật lại xem hồi lâu, y buộc dây leo thành một cái thòng lọng có thể co rút, thử rồi lại mở ra, dùng dao đá cạo bóng mặt ngoài của dây leo, mới cột lại thành hai cái thòng lọng một lớn một nhỏ chồng lên nhau.

Từ trong ***g ngực lấy ra một miếng thịt nướng, là y chuẩn bị để khi đói bụng thì ăn. Hoang muốn cột miếng thịt này vào cái thòng lọng nhỏ, vừa đặt vào lại không đành lòng mà cắn một góc, sau đó mới cột chặt vào. Y vừa nhai nhóp nhép miếng thịt nướng vừa cột một đầu dây leo vào một cành cây chắc khỏe. Sau đó y chậm rãi thả dây leo xuống dưới gốc cây, trong lòng cầu nguyện với thần thú, hi vọng có thể câu được một con tiểu nhĩ thú, nếu không liền không công mất một miếng thịt nướng rồi.

Tiểu nhĩ thú không kén chọn thịt sống hay nguội, nhất là vào mùa tuyết rơi, vừa ngửi thấy mùi thịt nướng, chúng lập tức xao động, ánh mắt dời từ Hoang qua miếng thịt đang chậm rãi hạ xuống. Ngay khi miếng thịt vừa tiến vào cự ly chúng có thể nhảy tới được, năm con tiểu nhĩ thú đồng loạt nhảy lên. Vì thế xảy ra một màn bất ngờ, năm con tiểu nhĩ thú vốn còn thân thiện hợp tác với nhau ở trong không trung lại rối loạn thành một cục, chờ lúc rơi lại xuống mặt đất liền cắn xé lẫn nhau.

Hoang vui mừng nhìn dưới gốc cây, dù biết rõ không có cả khả năng nhưng y vẫn thầm hi vọng chúng có thể đồng quy vu tận. Không bao lâu sau cuộc chiến liền ngừng lại, con khỏe nhất thắng, tuy bị vài vết thương, nhưng so với bốn con khác máu me loang lổ khắp cơ thể thì tốt hơn nhiều. Bốn con còn lại nằm phục người xuống, kêu rên lùi về sau mấy bước, để lại con thắng cuộc ngang nhiên đứng tại chỗ, uy phong lẫm liệt liếc nhìn đồng bạn chung quanh mình, sau đó ngẩng đầu nhìn miếng thịt nướng treo trên không trung.

"Nhảy, nhảy…" Hoang lẩm bẩm, tim y đã treo lên tới tận cổ họng rồi.

Chỉ thấy con tiểu nhĩ thú kia lui về sau hai bước, sau đó tiến lên một bước, nhảy lên, cắn phập vào miếng thịt nướng kia, nhưng vì lực xông tới nên đầu nó tròng qua cái thòng lọng lớn. Trong lòng Hoang vô cùng căng thẳng, không dám chớp mắt mà chăm chú nhìn động tĩnh ở dưới, mãi tới khi nhìn thấy nút buộc vì miếng thịt bị kéo xuống mà nhanh chóng hoạt động, cuối cùng siết chặt lại, treo tiểu nhĩ thú ở giữa không trung.

Thịt vừa tới miệng lại không kịp ăn mà cái chết đã là lửa sém tới lông mày. Tiểu nhĩ thú phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, tứ chi bắt đầu giãy dụa, thế nhưng càng dãy thì cái thòng lọng đó thắt càng chặt hơn. Không qua bao lâu, nó liền bất động, tứ chi duỗi dài, cái mỏ nhọn mở lớn, nhả miếng thịt nướng ra, đồng thời còn chảy xuống không ít nước miếng, chỉ còn bụng là đập từng cái một, cố gắng hít vào thật nhiều không khí.

Mấy con tiểu nhĩ thú ở dưới đất thấy cảnh này đều không khỏi kẹp chặt đuôi, lùi ra xa hơn, nhưng vẫn quanh quẩn ở phía dưới, kề cà không muốn rời đi.

Hoang sợ dây tròng không chắc, nên không thể để treo tiểu nhĩ thú như vậy chờ nó chết hẳn được. Y đặt chân lên thân cây, chậm rãi kéo nó lên, sau đó cầm dao đá cắt cổ nó. Máu tươi trào ra trong nháy mắt, tiểu nhĩ thú lại giãy dụa, hai chân của Hoang nhanh chóng ngồi kẹp vào nhánh cây, để ngừa bị nó giãy dụa mà rơi khỏi cây.

Qua hồi lâu, mãi tới khi máu chảy sạch, con tiểu nhĩ thú kia mới ngừng động đậy, chân chính chết. Hoang có chút tiếc nuối nhìn máu tiểu nhĩ thú không còn dư thừa, khắc trước còn tỏa ra hơi nóng mà ngay sau đó đã đông lại thành những giọt băng đỏ. Y không khỏi liếm môi, nếu đổi lại ở dưới mặt đất, y sẽ rất sẵn lòng nhào ra uống mấy ngụm bổ sung thể lực, thế nhưng ở trên cây y không dám mạo hiểm như vậy. Dưới gốc cây truyền tới tiếng gào hưng phấn, đúng là mấy con tiểu nhĩ thú vốn chạy ra xa lại vòng trở về, đang phấn khích liếm máu của đồng bạn nhỏ giọt trên thân cây.

Hoang gỡ con tiểu nhĩ thú đã chết trong dây leo ra, nhân tiện nhìn qua miếng thịt nướng kia, thấy ngoại trừ có một dấu răng thì cũng không bị thiếu hụt gì. Vì thế y thử lại bộ chắc của dây tròng, thả xuống một lần nữa. Chỉ là lần này tuy mấy con tiểu nhĩ thú thèm tới vươn lưỡi ra, ở trên nhỏ đầy nước miếng, trong cổ họng phát ra tiếng kêu rên nhưng lại không có con nào nhảy lên cắn miếng thịt nữa.

Tình huống này cũng nằm trong dự đoán, mặc dù Hoang hơi thất vọng, nhưng cũng không chán nản, vẫn treo miếng thịt ở giữa không khí, bắt đầu so sự kiên nhẫn với đám tiểu nhĩ thú ở dưới. Không phải y không nghĩ tới chuyện dùng tiêu xương để cầu cứu, thế nhưng y sợ đưa các á thú khác tới không những không cứu được mình mà còn hại người ta.

Sắc trời dần tối đi, tuyết ngừng rơi nửa ngày lại bắt đầu bay lả tả, thi thể của tiểu nhĩ thú đã đông cứng từ lâu, Hoang không thể không cách một lát liền đứng lên hoạt động chân tay một chút. Dù vậy y vẫn cảm thấy mình sắp cứng đờ như xác con thú kia rồi. Nếu cứ như vậy, kể cả không chết vì vào bụng tiểu nhĩ thú, y cũng sẽ biến thành á thú đóng băng mất.

Khi trong lòng y dần dâng lên tuyệt vọng, đấu tranh có nên thổi tiêu xương hay là leo xuống cây liều mạng với mấy con tiểu nhĩ thú kia thì một tiếng thú gầm đột nhiên vang lên trong rừng tuyết. Ngay sau đó chỉ thấy một bóng đỏ sậm băng qua tuyết rơi, nhào về một con tiểu nhĩ thú.

Con thú kia vô cùng hung mãnh, chỉ vài lần hít thở đã giết sạch bốn con tiểu nhĩ thú. Vì có tuyết che, Hoang thậm chí còn không thấy rõ động tác của con thú đó, một mình giết hết tiểu nhĩ thú liền ngừng lại. Đối mặt với con thú hùng mạnh như thế, y biết mình đã không cần lựa chọn.

"Xuống dưới!" Mờ mịt đợi một lát, phía dưới đột nhiên truyền lên tiếng quát khẽ không vui.

Hoang kinh ngạc, sau đó đột nhiên nhận ra con mãnh thú đột nhiên xuất hiện này chính là thú nhân, y không khỏi vui mừng quá đỗi, luống cuống tay chân muốn leo xuống. Nào ngờ do cơ thể bị cứng đờ quá mức, chân tay đã lạnh đến không còn cảm giác, không khống chế được mà ngã xuống cây. Trong nháy mắt, trong lòng y bỗng dâng lên một tia uất ức, như thế nào cũng không ngờ lúc nãy mình khổ cực như thế cũng chịu được, hiện tại thấy đã được cứu lại tự mình làm mình ngã chết. Chuyện này nói ra e rằng sẽ khiến mấy người không ưa y biến thành trò cười bàn tán thời gian dài đấy.

Đương nhiên, nếu thật để y ngã chết, Mạc đi ra cứu người chỉ sợ cũng sẽ nghẹn mà chết.

Trong nháy mắt thấy á thú trên cây trượt chân, Mạc liền vươn người ra, dùng lưng đón lấy người kia, sau đó vững vàng đáp xuống đất. Hoang bị té đến mờ mịt, một hồi lâu cũng chưa thể phục hồi *** thần, mãi đến khi Mạc không kiên nhẫn thúc giục y.

"Ngốc cái gì, còn không mau đi xuống." Nếu không phải còn băn khoăn dù sao đối phương cũng là á thú thì hắn thật muốn hất thẳng y xuống đất.

Hoang a một tiếng, rốt cuộc tỉnh táo lại, đồng thời cũng nghe ra giọng của đối phương, trong lòng y lập tức tràn ngập cảm kích. Chỉ là y không giỏi ăn nói, cuống quýt leo xuống đồng thời chỉ nói "Trên cây còn một con tiểu nhĩ thú."

Mạc sửng sốt một lát, phản ứng đầu tiên là từ hồi nào mà tiểu nhĩ thú biết leo cây, rồi sau đó hắn mới hiểu ra. Vì thế vươn người nhảy lên, tha con tiểu nhĩ thú xuống. Nhìn cổ nó bị cắt, trên cây còn một dây leo thắt thành thòng lọng, hắn liền đoán ra làm sao á thú này bắt giết được tiểu nhĩ thú. Vì thế suy nghĩ của hắn về á thú này đã không còn dừng lại ở bẩn, hôi và quái gở nữa.

Hoang không biết trong lòng Mạc suy nghĩ cái gì, y chỉ dùng tay chân đã cứng đờ của mình kéo bốn con tiểu nhĩ thú, sau đó thử nói "Ta có thể khiêng hai con." Ba con còn lại y thầm nghĩ đối với thú nhân sẽ không vất vả đâu nhỉ.

Nhưng dưới tình huống đủ sức để làm, sao Mạc có thể để một á thú khiêng con mồi. Hắn lại nhảy lên cái cây, kéo cây leo xuống, bảo Hoang xếp năm con tiểu nhĩ thú vào cùng một chỗ, cột ngang qua lưng hắn, còn chỗ để trống ở phía trước đương nhiên là để chở người.

Ngoại trừ a phụ đã mất, y chưa từng được thú nhân nào chở. Khi nghe Mạc nói, Hoang không khỏi do dự.

"Lề mề cái gì? Không biết vì tìm ngươi mà ta đã lãng phí bao nhiêu thời gian à? Còn muốn ta cùng ngươi thong thả đi tới sáng mai sao?" Mạc không vui trách cứ.

Hoang biết hắn nói là sự thật, không dám tiếp tục trì hoãn nữa, im lặng cẩn thận trèo lên lưng Mạc. Lúc nhiệt độ cơ thể thú nhân và mùi máu tươi của tiểu nhĩ thú trộn lẫn xông vào mũi, con sư tử đỏ dưới thân nhanh chóng chạy, gió lạnh, bông tuyết bạt qua mặt, trái tim của Hoang bất giác siết lại, khó có thể trở về bình tĩnh.

"Từ ngày mai không cho ngươi ra ngoài một mình nữa." Vừa chạy Mạc vừa tức giận nói. Một mình chạy vào rừng rậm cũng chỉ có á thú này dám thôi. Hôm nay nếu không phải có hắn, trong bộ lạc A Lý lại có ai dám mạo hiểm khi trời sắp tối ra tìm y đây?

Cảm thấy trên người hắn phát ra lửa giận, Hoang không có sợ hãi, càng không có ngại đối phương không kiên nhẫn khi xen vào việc của người khác, chỉ là cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng, khóe môi của y hơi mím chặt lại "Họ không muốn đi cùng ta." Nếu ở cùng nhau mà không hợp, hai bên đều khó chịu, còn chậm trễ công việc, vậy cần gì phải hành động cùng nhau.

Nghe vậy, thật lâu Mạc không nói gì, mãi tới khi sắp tới bộ lạc, hắn mới mở miệng "Ta sẽ nói với Lục Tân. Ngươi không thể tiếp tục ra ngoài một mình được, như vậy ngay cả người nhặt xác cho ngươi cũng không có." Lời nói ra có thể nói là khó nghe vô cùng, thế nhưng trên môi Hoang lại hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, y cúi đầu đáp "Ừm." Hiện tại bộ lạc đã không cần y liều mạng như dĩ vãng nữa, đi ra ngoài cùng ai lại có quan hệ gì, y cũng đâu có để ý tới ánh mắt của người khác. Thế nhưng thú nhân tình nguyện ra ngoài tìm y, lại chịu chở y về, y sẽ sẵn lòng nhận ý tốt của đối phương.

Nhận được câu trả lời vừa ý, Mạc im lặng. Lúc này cũng đã về tới bộ lạc.

176. Chương 176: Phiên Ngoại 6: Mạc (5)

Vì không để xuất hiện tình trạng như Hoang, dưới đề nghị của Mạc, Lục Tân chia á thú thành hai nhóm thay phiên ra ngoài tìm kiếm thức ăn, do năm thú nhân tàn tật bảo vệ. Còn Mạc dĩ nhiên là do hắn tự quyết định có muốn tham gia hay không. Dù sao đôi khi đi vòng trong rừng núi phụ cận suốt một ngày cũng không thể gặp được một con dã thú nào. Mỗi lần như vậy liền phải để Mạc đi xa mang con mồi về, nên hắn không thể mỗi ngày đều đi cùng họ.

Chuyện Hoang gia nhập, bởi vì là sắp xếp bắt buộc với lại dù sao cũng là người cùng bộ lạc, kể cả có ghét thế nào cũng không đến nỗi muốn đối phương đi vào chỗ chết, nên không có ai phản đối, nhưng khẳng định sẽ có dị nghị. Trong đó Ngải là người phản ứng kịch liệt nhất.

"Y đáng ghét như thế, ta không đi với y đâu." Ngải không chút khách khí chỉ thẳng vào mặt Hoang trước mặt mọi người lớn tiếng nói. Quả thực trước kia hai người ở cùng nhau y đều bị Hoang làm cho tức đến hộc máu, nên vừa nghe thấy bị chia cùng nhóm với Hoang, y liền nhảy dựng lên.

Đối mặt với ngón tay chỉ vào mình, Hoang không lùi lại cũng không biểu hiện ra tức giận mà là thong thả rút dao đá bên hông, sau đó như tia chớp chém xuống. Mãi tới khi thân dao lạnh lẽo xoẹt qua ngón tay, Ngải mới sợ hãi kêu a lên một tiếng, sau đó lùi lại hai bước, sắc mặt trắng bệch đưa tay lên trước mắt nhìn đi nhìn lại, sợ bị chém mất một khúc.

"Hoang, ngươi làm gì vậy?" Lục Tân thấy thế liền hoảng sợ, giọng nói luôn ôn hòa không khỏi có thêm vài phần nghiêm khắc.

"Phiền." Hoang không chút để ý mà cắm dao đá lại bên hông, khóe môi nhếch lên, lộ ra một tia tàn khốc "Cùng nhóm với một tên ngu ngốc như vậy còn không bằng ta tự đi một mình." Câu sau là y nói với Mạc. Nếu không phải do đồng ý với Mạc, lúc này y đã xoay người bỏ đi từ lâu rồi.

Trong mắt Mạc chợt lóe một tia kinh ngạc, khóe môi lập tức không nhịn được mà cong lên. Cuối cùng hắn để nắm tay lên miệng ho khan một tiếng, sau đó quay lưng đi, thái độ hoàn toàn không thương lượng.

Thế nhưng Ngải phục hồi *** thần liền nổi đóa lên, thét chói tai rồi muốn nhào tới đánh "Ngươi mới ngu ngốc. Đồ tạp đô thú vừa xấu vừa tham lam." Tạp đô thú là một loài thú sống đơn độc có ngoại hình rất xấu, lại thích tích trữ đồ ăn. Dù tới thời kỳ động dục, chúng cũng sẽ không ở cùng con thú phối giống với mình. Sau khi *** xong liền tách ra, thú cái cũng sẽ không nuôi nấng thú con mà sẽ bỏ thú con sinh chưa được bao lâu vào hang ổ của thú ăn cỏ. Thú ăn cỏ hiền lành phần lớn sẽ nuôi lớn con thú con kỳ lạ không hiểu sao lại xuất hiện này, sau đó lại trở thành con mồi của chúng. Bởi vì nguyên nhân này, thú nhân ở rừng rậm Mô Mã đều rất ghét tạp đô thú, lại thích tìm kiếm sào huyệt của chúng vào trước mùa tuyết rơi, bởi vì có thể tìm được số lượng lớn rễ củ và quả hạch, nếu may mắn còn có thể tìm được thịt đông lạnh nữa.

Hoang nhìn Ngải bị Lục Tân giữ chặt, mặt không hề thay đổi đáp trả "Dát dát thú." Vừa đần lại vừa vô dụng, chỉ biết kêu cạc cạc.

Những người vốn thờ ơ nhìn, đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều nhịn không được mà phì cười, ngay cả Lục Tân cũng có chút vô lực, đành phải khuyên nhủ "Được rồi, hai người các ngươi, Hoang theo nhóm ta, Ngải theo nhóm Ô Lý Trác." Nếu không tách hai người ra, sau này còn không biết có bao nhiêu phiền toái. Nói không chừng ngày nào đó Ngải thật sự chọc giận Hoang, ngón tay kia chưa chắc đã được may mắn như ngày hôm nay.

Đối với chuyện này, Hoang không có ý kiến gì. Còn Ngải, trong lòng vẫn nghẹn cơn giận, chỉ là mục đích đã đạt được nên cũng không nhiều lời nữa, đương nhiên sau lưng khó tránh khỏi nói vài lời ong tiếng ve.

Trên thực tế, Hoang cũng sẽ không tạo phiền toái cho những người khác, tiền đề là người đó đừng có đi chọc giận y. Thế nhưng nếu người đó khiến y không thoải mái thì y cũng sẽ khiến người đó không thể vui vẻ. Lục Tân biết rõ điểm này, cộng thêm thân mang trách nhiệm của thủ lĩnh nên y mới có thể chủ động để Hoang qua nhóm mình, cũng dặn đi dặn lại những người khác không được trêu chọc Hoang, có thể thiết lập quan hệ tốt thì càng hay. Có điều với tính tình của Hoang kể cả có người chủ động lấy lòng y, y cũng sẽ không nóng không lạnh đáp lại. Dần dà liền không có ai thích tiếp cận y nữa.

Đối với tình cảnh như vậy, Hoang hiển nhiên không hề để ý. Chỉ là từ đợt được Mạc chở từ bên ngoài về, ánh mắt của y đã thường dõi theo sau thú nhân kia, nhất là lúc cùng đi săn, chính y cũng không phát hiện, thế nhưng lại bị người để ý nhìn vào trong mắt.

"Hoang, ngươi theo đuổi Mạc đi. Hắn đối với ngươi không giống những người khác." Vào một ngày, Lục Tân nói với Hoang. Khi đó chung quanh còn có vài á thú. Tuy Mạc đã tỏ rõ thái độ của mình, á thú bộ lạc A Lý cũng hết hi vọng nhưng bảo họ trơ mắt bỏ qua một thú nhân có năng lực như vậy, đối với người làm thủ lĩnh bộ lạc như Lục Tân mà nói vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Nghe nói như thế, không chỉ Hoang sửng sốt mà mấy á thú khác cũng lộ ra biểu tình hoài nghi tai mình có vấn đề.

"Lục Tân, ngươi không lầm đấy chứ?" Một á thú mở miệng, nhíu mày nói "Ngay cả ngươi Mạc còn không muốn, sao có thể coi trọng Hoang." Ngược lại không phải y cố ý châm chọc Hoang mà thật sự là trong mắt á thú và thú nhân bộ lạc A Lý, Lục Tân là tốt nhất rồi nên y mới nói lời này.

Trong mắt Lục Tân chợt lóe một tia xấu hổ, còn có mất mát và mâu thuẫn không che giấu nổi. Theo đuổi Mạc lâu như vậy, nếu nói y không động lòng là không có khả năng, thế nhưng y có tự tôn của mình. Sau khi cảm thấy đối phương bài xích rõ rệt, dù thế nào y cũng không thể mặt dày tiếp tục dây dưa được.

Hoang thu hết toàn bộ biểu tình thay đổi của Lục Tân vào đáy mắt, còn á thú kia thì mặc kệ, trầm mặc một lát, y nói "Được." Nếu là trước đây, có lẽ y sẽ không đồng ý, bởi vì y cũng từng bị Mạc từ chối. Thế nhưng thời gian này y vẫn luôn vô thức nhớ tới cảnh tối đó Mạc chở mình về, trong lòng như bị cái gì đó khẽ cào vào, khó có thể bình tĩnh trở lại, lại không hiểu lắm tại sao mình lại như vậy. Mãi tới khi nghe Lục Tân nói, y mới có thể như hoàn toàn giác ngộ, hóa ra là mình muốn làm bạn đời của thú nhân kia.

Một khi đã hiểu rõ tâm tư của chính mình, Hoang liền không do dự, trước tiên tìm một ít củi, nấu nước trong lều, lần đầu tiên tắm trong mùa tuyết rơi, để mình không còn bẩn và hôi nữa, rồi đi tìm Mạc.

"Ngươi làm bạn đời của ta đi." Không quanh co như những người khác, y trực tiếp biểu lộ ý tứ của mình.

Tính ra đây là lần thứ ba Hoang nói như vậy với Mạc. Lần đầu tiên là muốn người này giúp bộ lạc mình vượt qua cửa ải khó khăn, đáng tiếc đối phương cũng không thấy bạn đời á thú là hiếm lạ gì. Lần thứ hai là thuận miệng nói, vì ngăn miệng của đối phương. Chỉ có lần này là xuất phát từ chân tâm, quả thật muốn làm bạn đời của đối phương nên thái độ của y rất nghiêm túc.

Mạc đang dùng da thú lau hai thanh đao cong của mình, nghe nói như thế, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn Hoang.

Á thú trước mặt rõ ràng đã tắm qua, trên cơ thể không còn tỏa ra mùi khiến người ta khó chịu nữa. Tóc được cột sau lưng, tuy vẫn rối như cũ nhưng đã để lộ hết khuôn mặt ra. Dung mạo không phải là quá xuất chúng, lông mày nhạt, mắt nhỏ, trên gương mặt hơi thô còn có dấu tổn thương đỏ sậm do giá rét, thế những mũi cao thẳng, ánh mắt kiên định, bình tĩnh, cho biết đây là một người rất có chính kiến.

Mạc hạ mắt xuống, tiếp tục lau đao răng của mình, thản nhiên nói "Không thể." Đối với vấn đề này hắn đã bị phiền tới mức không còn thấy phiền nữa, bây giờ có thể giữ được bình tĩnh mà trả lời hoàn toàn là nhờ vào mấy năm qua rèn luyện khiến tính hắn trầm ổn đi rất nhiều.

Hoang a một tiếng, xoay người đi.

Mạc lại ngẩng đầu, trên mặt là kinh ngạc khó nén. Vậy liền xong? Trong nhất thời hắn cũng không biết trong lòng là tức giận hay là thất vọng nhiều hơn, cũng có thể là thở phào nhẹ nhõm, nói chung cảm giác này rất kỳ lạ.

Nếu nói Hoang cứ như vậy buông tay thì chuyện đó tuyệt đối không có khả năng. Đây chỉ là khởi đầu, y thông báo rõ ràng cho Mạc ý định của mình thôi, những ngày kế tiếp mới bắt đầu theo đuổi chính thức. Chẳng qua cách theo đuổi của y không giống những á thú khác. Y không tìm mọi cách tiếp cận Mạc, mà vẫn như trước kia, nên làm gì thì làm nấy, thỉnh thoảng hai người nói với nhau vài câu, cũng chẳng phải lời dịu dàng diễn giải hay săn sóc triền miên gì, vẫn dứt khoát quyết đoán, chọc ngoáy vào chỗ ngứa trước sau như một. Thế nhưng y sẽ đem thức ăn của mình chia cho Mạc. Mỗi ngày đặt bên ngoài lều của đối phương, không có ngày nào là không đặt, giống như đối phương đã là người nhà của mình vậy.

Đối với hành động đó của y, ban đầu Mạc thấy chán ghét sau đó thì nổi nóng, đợi tới mùa tuyết rơi qua đi, mùa mưa tới, hắn đã mặc kệ, không còn cảm giác gì. Đương nhiên những người khác cũng đều nhìn vào trong mắt.

"Tên đó từ nhỏ đã không hòa đồng rồi. Suốt ngày thậm thà thậm thụt đi khắp bộ lạc, nghĩ mọi cách lấy thức ăn về nhà mình. Nhìn trúng thứ gì thì nhất định phải thu vào tay, càng lớn càng đáng ghét." Ngải và Hoang là kẻ thù không đội trời chung, thấy Hoang chịu khuất phục ở chỗ Mạc, nhất thời vui sướng vô cùng, còn không quên bỏ đá xuống giếng, hoàn toàn không để ý tới nỗi khổ tâm của Lục Tân.

Mạc nhìn y một cái, không có đáp lại, nhưng cũng không ngăn cản hoặc bỏ đi. Thực tế hắn đã bàn bạc với Lục Tân. Hiện tại mùa mưa đã đến, hắn sẽ nhanh chóng hộ tống họ tới bộ lạc lân cận, sau đó rời đi, cho nên Hoang thế nào thật sự không liên quan gì tới hắn.

Ngải lại vì phản ứng của hắn mà nhận được cổ vũ lớn, tiếp tục lôi gốc gác của Hoang ra "Ngươi không biết y tham lam cỡ nào đâu. Trước kia cũng có thú nhân theo đuổi y, thế nhưng y lại muốn người ta giúp y nuôi a phụ a mạt, ngươi thấy có nực cười không? Sau này cũng chẳng còn thú nhân nào muốn y nữa."

Cưới một mà phải nuôi ba, có lẽ về sau còn có thể tăng thêm bốn năm người, nếu không phải thú nhân có năng lực vô cùng mạnh mẽ thì quả thật không ai dám nhận. Mạc nghe đến đó, ngược lại có chút tán đồng với suy nghĩ của Ngải, ngoại trừ yêu đến khắc cốt ghi tâm thì nhất định sẽ không có thú nhân nào làm chuyện ngốc nghếch như thế. Hắn bất giác liên tưởng tới mình, chẳng lẽ là vì hắn có năng lực nuôi nhiều người nên đối phương mới theo đuổi hắn? Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt hắn lập tức trở nên không tốt.

"A phụ y bị cụt cả hai chân, a mạt lại là người câm, ngoại trừ ăn không ngồi rồi, chẳng làm được cái gì hết, ai mà nuôi cho nổi. Nếu không phải họ đã chết, tên đó có chờ cả đời cũng chẳng ai thèm." Trong giọng nói của Ngải mang theo vui sướng khi người gặp họa, còn có một tia phức tạp nói không nên lời. Y với Hoang không hợp nhau, không thể nhìn đối phương sống tốt được, thế nhưng đối phương gặp chuyện xui xẻo, y cũng không hẳn là thấy vui vẻ.

Một người liệt, một người câm? Mạc sửng sốt một lát, tuy biết là không liên quan tới mình nhưng hắn vẫn nhịn không được mà hỏi "A phụ a mạt y sao lại thế?"

Nghe thấy hắn đáp lời, cảm xúc tụt xuống vừa nổi lên trong lòng Ngải liền trở thành hư không, y bĩu môi nói "Lúc y mới ra đời, a phụ y bị tuyết địa thú cắn đứt hai chân trong một lần đi săn, là a phụ của ta khiêng ông ấy về. Vì chuyện này a mạt y liền bị bệnh nặng. Sau khi khỏi thì không nói được nữa. Ngay cả học nói y cũng phải lén lút trốn một góc học với người trong bộ lạc..." Nói tới đây, Ngải đột nhiên có chút mất hứng, không hiểu sao lại cảm thấy mình thật quá đáng, vì thế y không có tâm trạng nói tiếp, tùy tiện nói vài câu không quan trọng liền rời đi.

Một thú nhân mất hai chân, một á thú không thể nói cộng thêm một tiểu á thú, gia đình như vậy lại vẫn có thể chống đỡ tới khi tiểu á thú trưởng thành mà không phân tán. Mạc gần như có thể tưởng tượng được tiểu á thú lúc trước để một nhà ba người không bị đói chết đã nghĩ mọi cách thế nào để không quan tâm sự khinh thường của người khác mà kiếm thức ăn cho nhà mình. Cho nên khi Hoang lại đặt một nửa thức ăn của y bên ngoài lều của hắn, Mạc không có tiếp tục cho người khác nữa, dù cho hắn hoàn toàn không thiếu thức ăn.

Đối với sự thay đổi này, Hoang cũng không biết rõ, y vẫn tiếp tục làm theo ý mình, giống như khi săn thú cần phải phải trả cái giá thật lớn, kiên nhẫn, sức lực và cả máu. Y cảm thấy theo đuổi bạn đời cũng là như thế, thậm chí còn phải trả giá nhiều hơn mới có được. Còn kết quả cũng như vậy thôi, dù cho bỏ mạng cũng chưa chắc đã có được thu hoạch. Nhưng không phải vì vậy mà không làm, cho nên trái lại y cũng không quá để trong lòng.

Bởi vì Hoang vẫn không thể lấy được trái tim của Mạc, mà Mạc lại có ý định rời đi, Lục Tân không thể không buông dự định tiếp tục chống đỡ bộ lạc, đồng ý dẫn người trong bộ lạc gia nhập vào bộ lạc gần nhất. Bởi vì có Mạc hộ tống, cộng thêm năm thú nhân tàn tật trải qua hơn nửa mùa tuyết rơi tập luyện, năng lực cũng không kém hơn thú nhân phổ thông, mà các á thú cũng không yếu đuối, nên một đường coi như thuận lợi.

Mười lăm ngày sau, đoàn người tới bộ lạc Mạt Na. Bộ lạc này cũng không lớn nhưng thú nhân cường tráng có hơn trăm người, ngược lại á thú khá ít, nên nhóm người Lục Tân gia nhập rất thuận lợi, dù cho trong đó còn có vài lão nhân và thú nhân tàn tật, tộc trưởng đối phương cũng không hề chần chừ mà tiếp nhận họ.

Mạc ở lại hai ngày, sau khi xác định họ an toàn hắn liền rời đi. Mà Hoang cũng ly khai.

Thời điểm không thấy hai người, Lục Tân thẫn thờ trong nháy mắt, y lẩm bẩm "Hóa ra kể cả Hoang có theo đuổi được Mạc thì cũng không thể giữ người lại."

Mà Ngải, hiếm khi lại không nói ra lời châm chọc. Y biết, sau này sẽ không còn cơ hội cãi nhau với tên đáng ghét kia nữa.

177. Chương 177: Phiên Ngoại 7: Mạc (6)

Mạc không đi được bao xa liền phát hiện phía sau có người đi theo. Theo lý đây là chuyện bất ngờ, thế nhưng hắn lại không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn cảm thấy á thú kia cứ như vậy buông tay mới là kỳ lạ đấy.

"Ngươi theo ta làm gì?" Hắn dừng lại, quay đầu nhìn á thú kia, không vui hỏi, nhưng không đợi đối phương trả lời, lại nhanh chóng cắt ngang "Không cần phải nói. Ngươi về đi, ta sẽ không đổi ý đâu." Hắn cho rằng mình cự tuyệt rất quả quyết lại không biết thái độ của bản thân đã mất đi vẻ lạnh lùng ban đầu.

"Người bộ lạc ta đã gia nhập bộ lạc Mạt Na, không cần tiếp tục dựa vào ngươi nữa." Hoang mở miệng, nói ra một câu khiến người ta không hiểu làm sao cả.

Trên mặt Mạc lộ ra biểu tình không hiểu, nhưng hắn không có lập tức nói tiếp.

"Rừng rậm Mô Mã và rừng rậm Lam Nguyệt cách nhau bởi hoang mạc, tấn công bộ lạc ở rừng rậm Lam Nguyệt không có lợi cho bộ lạc ở đây."

"Ta chỉ muốn làm bạn đời của ngươi, không có mục đích khác. Nếu ngươi đồng ý làm bạn đời của ta, cho dù có một ngày ngươi không thể đi săn nữa, ta cũng sẽ không rời bỏ ngươi." Hoang cố gắng nói từng câu từng câu đầy nghiêm túc, cuối cùng sắc mặt y lộ ra vẻ khẩn trương nhìn thú nhân cường tráng cách mình một khoảng, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Nghe đến đó, Mạc mới giật mình hiểu ra. Hóa ra đối phương nói vài câu nghe như không đầu không đuôi này là do lúc trước hắn từng kể về bạn đời của mình và lời giải thích về gian tế mà ra. Trong lúc nhất thời trong lòng hắn không khỏi có nhiều cảm xúc phức tạp. Hắn biết mình nên từ chối, thế nhưng không biết tại sao trước sự cố chấp và ánh mắt kiên định của đối phương lời từ chối đó lại khó mà ra khỏi miệng. Trầm mặc một lát, hắn cũng không nói gì liền xoay người bỏ đi.

Hoang dừng một lát mới phản ứng lại, âm thầm thở nhẹ ra, nhanh chóng đuổi theo. Tuy hắn không đồng ý nhưng cũng không có từ chối, điều này đã tốt hơn dự đoán của y nhiều rồi. Thế nhưng y lại yên tâm quá sớm, bởi vì rất nhanh y liền phát hiện tốc độ của Mạc đã nhanh hơn, vô luận y cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng của thú nhân kia biến mất trong rừng.

Điều này khiến Hoang nhớ tới cảnh tượng lần đầu hai người gặp nhau, cũng là bị đối phương bỏ lại như vậy. Có điều chuyện đó không quan trọng, quan trọng là hiện tại y phải làm sao đây? Giờ mà quay lại bộ lạc Mạt Na thì vẫn còn kịp, thế nhưng cứ dễ dàng buông tay như vậy thì y cần gì phải đuổi tới. Tiếp tục đuổi theo? Với tốc độ của y e rằng không thể nào đuổi kịp thú nhân kia.

Hoang không suy xét lâu lắm, liền nhanh chóng men theo hướng Mạc rời đi. Tính của y rất bướng bỉnh, khi đã quyết định làm gì thì kể cả có khó hơn nữa cũng sẽ không bỏ dở giữa chừng. Đây cũng nguyên nhân tại sao thân là á thú mà y lại có thể chống đỡ một nhà ba người.

Thế nhưng, y cũng biết Mạc thật ra không có đi xa. Đừng nói Mạc cũng không chán ghét Hoang, kể cả có ghét đi nữa, hắn cũng sẽ không ném một á thú ở lại rừng rậm nguy hiểm, dù sao đối phương cũng là đi theo hắn mà ra. Sau khi rời khỏi tầm mắt của Hoang, Mạc liền nhảy lên một cái cây ẩn náu, chờ đối phương biết khó mà lui, nào ngờ á thú kia lại cố chấp như thế.

Ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó theo y hai ngày, nhìn đối phương làm sao cẩn thận tránh né nguy hiểm, làm sao tìm kiếm thức ăn và chỗ an toàn qua đêm trong một nơi nguy hiểm bốn bề, dù cho liên tiếp gặp nạn y vẫn không quay đầu. Trong lòng Mạc không khỏi bắt đầu dao động. Mà vào lúc này, Hoang gặp một nhóm thú nhân đang đi tới tụ hội các bộ lạc của rừng rậm Mô Mã.

Thấy Hoang là một á thú, mấy thú nhân kia lập tức biểu hiện ra sự quan tâm và nhiệt tình, mời y gia nhập bộ lạc của mình, dĩ nhiên là bị y từ chối. Dù họ có chút thất vọng nhưng cũng không miễn cưỡng người ta, còn tình nguyện hộ tống Hoang đi một đoạn. Trong mắt họ, một á thú hành tẩu một mình trong rừng núi, nơi muốn tới tất nhiên sẽ không quá xa, hoàn toàn đủ thời gian để họ đưa tới trước khi tụ hội bắt đầu.

Hoang cũng không biết phải tìm Mạc thế nào, nghe thấy tụ hội các bộ lạc, trong lòng y khẽ động, quyết định đi cùng các thú nhân này tới đó xem thử, nói không chừng lại có thể tìm được người mình muốn tìm.

Theo lý Hoang có người bảo hộ, Mạc có thể yên tâm mà rời đi. Thế nhưng hắn lại vẫn lặng lẽ đi theo sau đoàn người. Hắn nói với mình là vì lo lắng á thú ngốc nghếch kia không tìm được người ở tụ hội các bộ lạc, lại sẽ dại dột một mình xông vào rừng rậm. Nhưng mà khi nhìn thấy mấy thú nhân tỏ ra ân cần với Hoang suốt đường đi, hắn lại không thể bình tĩnh được, thật giống như thứ vốn thuộc về mình lại bị người ta dò xét, trong tức giận mang theo một chút sợ hãi.

Vì thế Hoang đi cùng nhóm thú nhân không tới hai ngày, Mạc liền xuất hiện trước mặt họ. Mấy năm nay tính của Mạc thay đổi không ít, thế nhưng ngay cả hắn cũng không ngờ trong xương cốt của mình vậy mà vẫn còn giữ lại kích động của dĩ vãng. Vốn theo suy nghĩ của hắn là chờ thêm một đoạn thời gian nữa, xác định Hoang được các thú nhân khác theo đuổi cũng không đổi lòng, hắn mới xuất hiện. Mà nếu trong quá trình này, Hoang tiếp nhận thú nhân khác, như vậy hắn không xuất hiện cũng không còn quan trọng nữa. Nhưng hiển nhiên, cơ thể hắn đã phản ứng nhanh hơn lý trí của hắn.

"Đi thôi." Không nhìn các thú nhân khác vì sự xuất hiện đột ngột của mình mà tràn đầy đề phòng, Mạc nhìn Hoang lộ ra đôi mắt kinh ngạc, nói. Bên ngoài nhìn như bình tĩnh, không gợn sóng nhưng thật ra trong lòng hắn có chút thấp thỏm, không biết đối phương có từ chối không, mà nếu y từ chối thì hắn phải làm sao?

May mắn Hoang không khiến hắn phiền não, rất rõ ràng tạm biệt các thú nhân kia. Mạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ném con thải hồng thú mình săn được tới trước mặt mấy thú nhân kia, xem như báo đáp chuyện họ hộ tống Hoang, rồi liền mang người rời đi. Thải hồng thú là dã thú đặc thù trong rừng rậm Mô Mã, lông của nó có màu như cầu vồng, vô cùng diễm lệ, mà nó có hai cánh có thể bay lên trời nên rất khó bắt, nhưng lại rất được các á thú yêu thích. Bình thường nếu có thải hồng thú, ở tụ hội các bộ lạc mang về một á thú tuyệt đối không thành vấn đề. Mấy thú nhân kia vốn có chút khó chịu khi Mạc không nói một tiếng liền mang á thú họ hộ tống mấy ngày đi, nhưng sau khi nhìn thấy thải hồng thú, chút bất mãn trong lòng lập tức biến thành hư không.

Đối với việc Mạc xuất hiện cũng như hắn biến mất, Hoang chỉ biểu hiện ra chút phản ứng ban đầu, sau đó lại tựa như dĩ vãng, không lên tiếng nào. Mạc vẫn đang đợi y hỏi mình, không ngờ lần này lại đợi tới khi trời tối phải dừng chân nghỉ qua đêm.

"Sao ngươi không hỏi ta?"

"Không có gì để hỏi hết." Hoang vừa linh hoạt cắt thịt dã thú Mạc săn trở về đặt lên lửa nướng vừa thấp giọng đáp. Không có gì để hỏi, Mạc sẽ xuất hiện, đúng là hắn chưa bao giờ đi xa, hơn nữa còn đã đổi ý, tình nguyện chấp nhận y. Kể cả không phải như vậy thì với y cũng không khác biệt, quan trọng là hiện tại người ta đã xuất hiện trước mặt y rồi.

Mạc nhìn y một cái, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, phát hiện mình hoàn toàn không hiểu rõ suy nghĩ của á thú này, thậm chí bắt đầu hòa nghi thật ra đối phương cũng không muốn làm bạn đời của mình. Nghĩ tới đó, hắn đột nhiên có chút tức giận, vì đối phương làm rối loạn tâm tình của mình rồi lại làm ra bộ dáng không liên quan đáng giận kia.

"Mai ta đưa ngươi về bộ lạc." Giống như là giận dỗi, Mạc nói.

"Không về." Hoang dứt khoát nói.

"Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào hả?" Giọng của Mạc không khỏi nâng cao mấy phần, biểu hiện ra hắn đang mất khống chế.

"Ta nói rồi." Hoang hạ mắt xuống, lật thịt nướng, bình tĩnh trả lời.

Mạc nhất thời cảm thấy ngực mình tức đến phát đau, cảm thấy mình mà muốn kết bạn đời với người này chắc chắn là muốn sống bớt vài năm rồi. Thế nhưng hiện tại hắn lại không có cách nào không do dự nói ra lời từ chối như mấy lần trước. Trên thực tế, khi hắn chủ động xuất hiện trước mặt Hoang nói ra hai chữ kia, hắn đã ngầm thừa nhận quan hệ của hai người. Chỉ là sau khi gặp lại, thái độ của Hoang khiến trong lòng hắn không nắm chắc được mới nhịn không được mà hỏi thử. Cho nên nói, quan hệ giữa Hoang và người khác không tốt thật sự không thể trách người ta được, mà tính của y như thế quả là không có mấy người có thể chịu nổi.

"Ngươi như thế chẳng giống muốn làm bạn đời của ta chút nào cả." Hít sâu, đè nén cơn giận trong lòng, Mạc cố gắng giữ bình tĩnh.

Nghe hắn nói như thế, Hoang rốt cuộc dời ánh mắt từ thịt nướng qua người hắn, trong mắt lộ ra biểu tình đăm chiêu, hiển nhiên là đang nghiêm túc tự hỏi lời của hắn là có ý gì. Sau một lúc lâu, y mới mở miệng "Ta muốn." Nói xong, đưa miếng thịt nướng đã chín đầu tiên cho hắn.

Lại bộ dáng này. Mạc giận tới cười ra, không chút khách khí nhận thịt nướng cắn một miếng to, lại vì nóng quá mà nhả ra ngay, sắc mặt dĩ nhiên lại càng thêm khó coi.

"Thịt mới nướng xong không thể ăn như vậy." Hoang thấy thế ngược lại không phải giễu cợt hắn mà chỉ nói thẳng một câu thôi, nhưng không khác gì lửa đang cháy còn đổ thêm dầu.

Vô nghĩa! Mạc chỉ cảm thấy thái dương nảy lên, bắt đầu hoài nghi có phải mình quyết định sai rồi không? Liệu mình có thể chung sống với á thú này không?

"Ta sẽ đối xử tốt với ngươi." Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ không vừa lòng với câu trả lời của mình, Hoang nghĩ ngợi một lát rồi nói.

Ngươi đừng làm ta tức chết là tốt rồi. Sắc mặt của Mạc không thay đổi mà nghĩ trong lòng, nhưng không thể phủ nhận sau khi nghe được lời này, buồn bực trong lòng hắn không hiểu sao liền bay đi.

"Sao ngươi nhất định chọn ta?" Đối với chuyện này, hắn vẫn luôn thấy khó hiểu, dù sao từ ngày gặp mặt, hắn vẫn chưa cho đối phương một sắc mặt hòa nhã nào.

Hoang đang cúi lưng cắt thịt nướng nghe thấy câu hỏi của hắn, xét tới lúc nãy, lần này y liền tỏ ra nghiêm túc, ngồi thẳng lên, nhìn Mạc trả lời "Sau buổi tối ngươi vào rừng tìm ta. Ngươi còn chở ta về."

"Kể cả là người khác, ta cũng sẽ làm như vậy." Nghe được hai nguyên nhân hiển nhiên này, Mạc đè nén thất vọng trong lòng, nói thẳng thực tế ra.

Hoang a một tiếng, không nói gì, hiển nhiên cũng không quá để ý lời hắn nói.

Mạc nhíu mày, đè nén cơn bực bội lại dâng lên trong lòng, hỏi "Nếu thú nhân khác làm như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng thế, nhất định muốn làm bạn đời của hắn?" Nếu có năng lực, bình thường thú nhân sẽ không bỏ mặc á thú.

"Trước kia không có." Hoang trái lại trả lời rất thành thật. Còn về sau ngay cả y cũng không biết thì làm sao mà trả lời?

Đến lúc này, Mạc lại không nói gì nữa. Hắn phát hiện mỗi lần hai người ở cùng nhau thường nói hai câu không rõ ràng liền không thể tiếp tục nữa, như vậy mà thích hợp làm bạn đời sao? Vì thế Mạc bất giác nhớ tới thời gian hạnh phúc ngọt ngào bên Vi An, trong lòng không khỏi đau xót. Hắn vội vàng dừng lại, không dám nghĩ nữa. Thật ra thế cũng rất tốt, đột nhiên hắn cảm thấy như vậy.

178. Chương 178: Phiên Ngoại 8: Mạc (7)

Sau một thời gian rất dài, Mạc đều chỉ cho rằng bên cạnh mình có thêm một người nữa, những mặt khác tựa hồ không thay đổi gì. Nhưng mà không thể phủ nhận là có một người bên cạnh dù cho không thể nào nói chuyện với đối phương, kể cả thỉnh thoảng nói chuyện khiến người ta thà rằng xem như y không nói lời nào vẫn sẽ khiến người ta cảm thấy không còn cô đơn. Mạc thường cảm thấy hai người giống như bạn đồng hành chứ không phải bạn đời, mãi tới ngày tai họa kia xảy ra.

Thần thú tức giận, núi lở đất rung. Mạc mang theo Hoang vẫn lưu lạc khắp nơi bên ngoài, cũng không tính trở về bộ lạc Bách Nhĩ. Tựa hồ rời đi càng lâu càng sợ hãi trở về, dù cho trong lòng ngày càng nhớ nhung đi nữa. Hoang không quan tâm là đi tới đâu, y lớn như thế này cũng chỉ có hai nguyện vọng, ban đầu là ăn no, sau này là làm bạn đời của Mạc. Hiện tại đều đạt được nên y rất thỏa mãn. Thời gian đó mưa to liên miên, đi đường không tiện nên hai người tạm thời ở lại một núi đá. Mỗi ngày ngoại trừ săn thú cũng không có chuyện gì khác để làm, may mà hai người đều chịu được sự cô quạnh nên cũng không thấy nhàm chán.

Ngày đó thần thú tức giận, Mạc mang theo Hoang đội mưa rời khỏi nơi cư ngụ. Thực tế, vài ngày trước hắn liền cảm thấy tim mình đập thình thịch, dự cảm có cái gì đó nguy hiểm sắp xảy ra, cho đến khi đi săn thú nhìn nơi nơi đều là dã thú cùng với các loài bò sát rất nhỏ và công trùng rất ít khi nhìn thấy đang hốt hoảng chạy trốn, liền biết nơi này không thể ở lại, vì thế hắn lập tức dẫn Hoang chạy nhanh về hướng dã thú chạy trốn.

Dọc đường, các loài côn trùng, dã thú tranh nhau tháo chạy, đầy khắp núi đồi, chỉ cần hơi chậm một chút liền có thể bị đạp thành thịt nát. Đến lúc này, chẳng còn ai quan tâm đến ai, dù cho thiên địch chạy qua trước mắt cũng làm như không thấy, giữa thú ăn cỏ và thú ăn thịt tự nhiên lại sống yên ổn với nhau. Trong đầu tất cả các sinh vật này ngoại trừ trốn cũng chỉ là trốn mà thôi.

Tốc độ của Mạc rất nhanh, y chở Hoang, nhanh chóng băng qua dã thú chạy trốn, bỏ rơi chúng ở đàng sau, chỉ khi mệt mỏi mới leo lên cây nghỉ ngơi một chút. Vội vàng đi hai ngày như thế, phía trước xuất hiện một sơn cốc. Sơn cốc này không lớn, liếc mắt nhìn là có thể thấy thảo nguyên rộng lớn không chỗ nào bị che lấp ở đối diện. Côn trùng, dã thú nối đuôi nhau tràn vào sơn cốc, chạy về phía đối diện. Nếu đứng ở trên cao xuyên qua màn mưa nhìn xuống, liền giống như một con sông dài gồm côn trùng, dã thú chảy xiết không ngừng.

Mạc và Hoang cũng nhanh chóng gia nhập vào. Thời điểm đi tới một nửa, dưới lòng bàn chân đột nhiên rung động, tiếp theo là đất rung núi chuyển. Vô số tảng đá, bùn đất từ hai bên sườn núi lăn xuống. Các loài thú trở nên hỗn loạn, tiếp tục liều mạng chạy tới đường ra của sơn cốc, những con thú bị giẫm đạp kêu lên thảm thiết. Những tiếng kêu gào hoảng sợ liên tiếp phát ra hình thành đối lập rõ ràng với sự im hơi lặng tiếng mà di chuyển trước đó. Lúc này đã không còn khả năng quay đầu, Mạc chỉ có thể tập hợp nội lực vừa nhảy để tránh những tảng đá, bùn đất rơi xuống và đám thú hoảng loạn vừa nhanh chóng tăng tốc độ phóng về phía trước. Nhưng mà khi nhìn thấy sắp đến cửa ra, hắn đột nhiên lại cảm thấy chân trái mình đau nhức, có một sức nặng đè lên, giữ hắn lại tại chỗ. Trong lòng Mạc biết không ổn, cắn răng hóa thành hình người, trước khi bị sức lực kia bám theo mà ngã nhào xuống mặt đất, hắn quặt ngược tay túm lấy Hoang trên lưng ném ra ngoài. Không đợi Mạc thấy rõ có thành công đưa y ra ngoài cốc hay không, thì trước mắt đã thấy trời đất xoay chuyển, cơ thể hắn rơi xuống mặt đất. Hắn theo bản năng nâng tay bảo vệ đầu, liền cảm thấy có vô số tảng đá bùn đất lăn qua cơ thể, mang theo cảm giác đau đớn nóng rát, sau đó vang lên một tiếng nổ, trước mắt chìm vào trong bóng tối. Không biết qua bao lâu, mặt đất rốt cuộc dừng chấn động, âm thanh đất đá rơi cũng ngày càng nhỏ, sau đó tất cả quay về tĩnh lặng.

Mạc không ngất đi, hắn có thể cảm thấy chân trái mình bị gãy, hơn nữa còn đang bị kẹt giữa hai tảng đá. Tuy không bị ép chặt nhưng không rút ra được. Nửa cơ thể chôn ở trong đất đá lạnh lẽo, ở trên đỉnh đầu lại có một không gian không nhỏ, hiển nhiên là vì những viên đá ở mặt trên đã rơi xuống đất. Không khí cũng không vẩn đục, khả năng là giữa các tảng đá có khe thông khí, có điều không có ánh sáng chiếu vào. Mạc cắn răng đào đất đá chôn cơ thể mình qua một bên, lại rút thử chân trái nhưng vẫn không được, vì thế đành buông tay. Hắn vội vã đi hai ngày đã mệt tới cực hạn rồi. Lúc này thấy tạm thời không thể đi ra ngoài cũng không quan tâm được những mặt khác, liền nằm nghiêng trong bùn lầy ngủ một giấc.

Trong bóng đêm không biết thời gian trôi qua bao lâu, ban đầu Mạc còn có ý định tự cứu mình, nhưng xung quanh đều là đá với kích thước lớn nhỏ khác nhau. Rút giây động rừng, chỉ cần hơi không chú ý liền có thể sụp xuống, thật sự chôn sống hắn. Tuy tình trạng hiện tại của hắn cũng không khác bị chôn sống là bao, nhưng còn có chút không gian để thở. Mất rất nhiều sức lực, hắn mới đưa được chân trái của mình ra khỏi giữa hai tảng đá. Nhưng mà không đợi tới khi hắn tìm được cách đi ra ngoài lại phát sinh cơn địa chấn lần thứ hai. Những hòn đá vốn hơi lung lay liền rơi xuống, ép chỗ vốn coi như mở rộng lại, đến mức ngay cả trở mình cũng khó chứ đừng nói là đào đá đi ra ngoài.

Tuyệt vọng dần dần tràn ngập trong bóng đêm, Mạc không thể ngờ mình lại chấm dứt mạng sống bằng cách thức này. Thời khắc hắn tự tay bắn chết Vi An, hắn cho rằng mình đã chết. Thế nhưng bây giờ chân chính đối mặt với tử vong, hắn mới biết mình còn quá nhiều vướng bận. Hắn nhớ bộ lạc Bách Nhĩ, nhớ a mạt, nhớ Bách Nhĩ, nhớ mấy đứa nhỏ của Bách Nhĩ, còn nhớ các huynh đệ trong bộ lạc nữa. Hắn bắt đầu hối hận mình đã không sớm trở về, thế nhưng hắn nghĩ tới nhiều nhất lại chính là Hoang. Hắn không biết á thú kia có chạy đi được không, không có mình, sau này một mình y phải làm sao? Nếu lại bị dã thú vây ở trên cây, còn có ai đi cứu y không? Thời điểm đó Mạc mới biết, hóa ra hắn cũng không phải không để ý chút nào tới Hoang như mình nghĩ. Tiếc là khi hiểu ra thì đã quá muộn rồi.

Không có thức ăn, không có nước, cơn khát tiến tới trước, sau đó là cơn đói, tiếp đến sức chống đỡ của cơ thể giảm sút, chân bị gãy và hoàn cảnh ẩm ướt lạnh lẽo khiến nhiệt độ cơ thể hắn tăng cao, tử vong dần dần ghé đến.

Khi Mạc sốt cao tới mơ màng, cho rằng mình sắp chết rồi thì tảng đá đè lên chân hắn nhanh chóng được nhấc ra, ánh mặt trời lọt vào, còn có những hạt mưa ào ào tuôn theo. Một bàn tay dính đầy bùn đất, máu thịt lẫn lộn sờ soạng chân của hắn, sau đó là một tiếng thở nhẹ kích động mà đè nén vang lên. Bàn tay đó rút về, lại qua thật lâu, một tảng đá trên đỉnh đầu Mạc được nhấc ra, ánh sáng, mưa to hắt vào khiến hắn khó chịu mà nhíu chặt mày, nhưng theo bản năng mở ra đôi môi khô nứt, cố gắng hưởng thụ cơn mưa làm cho dễ chịu đi. Chờ tới khi cơn khát được giải một phần, hắn mới cố gắng chống đỡ mí mắt nặng nề. Mưa quá lớn, ngoại trừ một bóng người mơ hồ, hắn không nhìn thấy cái gì hết. Thế nhưng hắn biết rõ, người kia ngoại trừ Hoang thì không còn ai khác.

"Có thể đi ra không?" Hoang lại chuyển mấy tảng đá đi, mở rộng lối ra không ít, sau đó y hỏi, giọng nói khàn khàn, giống như những hạt cát cọ xát vào nhau, lộ ra mệt mỏi nói không nên lời.

"Có thể..." Tiếng mưa rơi tuy lớn nhưng Mạc vẫn nghe thấy rõ. Hắn suy yếu trả lời, sau đó ngọ ngoạy muốn bò ra ngoài.

Hai tay của Hoang đặt dưới nách hắn, cố hết sức kéo hắn ra ngoài. Hóa ra Hoang hỏi câu này chỉ là muốn biết hắn còn chỗ nào đị đá đè không, sau đó mới xác định là tiếp tục chuyển đá hay là trực tiếp cứu người, chứ không phải trông cậy vào chính hắn tự đi ra ngoài.

Tới khi vất vả thoát ly khỏi hang đá chôn thân mấy ngày, thị lực của Mạc đã hoàn toàn khôi phục. Nhìn á thú trước mắt toàn thân là bùn với máu, tựa hồ còn chật vật hơn hắn, cơ thể suy yếu tới không chịu nổi của hắn không biết lấy sức lực từ đâu ra, đưa một tay ôm chặt người kia vào lòng.

Mưa gột rửa hết bùn đất, hiện ra vết thương chồng chất bên dưới. Nhìn móng tay mười ngón đều bị tróc ra, máu ướt đẫm hai tay, cùng với hai chân cũng chẳng tốt hơn là bao, còn có nhiều chỗ trầy da trên cơ thể y, trái tim Mạc co rút, đau đớn từng cơn, hắn không thể tưởng tượng được một á thú như y làm sao có thể nhấc những tảng đá và bùn đất để cứu hắn ra.

"Có rất nhiều dã thú bị đè chết, không cần săn thú." Hoang nói, bởi vì không cần lo lắng vấn đề thức ăn, nên y mới có thể ngày đêm không ngừng đào bới. Dù cho vì thời tiết quá nóng, xác mấy con thú kia không tới hai ngày đã bắt đầu thối rữa, nhưng so với việc y bỏ thời gian đi săn thì tốt hơn nhiều.

Trên thực tế, sau khi kéo Mạc ra khỏi đống đất đá, Hoang liền không còn sức lực, chân đau tới mức đứng không vững, nhưng y vẫn bảo Mạc hóa thành hình thú, khập khiễng dẫn hắn tìm tới một cái hang đá khô ráo tạm thời cư trú. Sau khi Mạc ăn một ít xác thú thì khôi phục được chút sức lực, tuy vẫn còn sốt, chân cũng chưa lành lại hoàn toàn, thế nhưng săn một hai con thú nhỏ cũng không thành vấn đề. Lần này hai người đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết, tình cảm cũng theo đó mà biến hóa rõ rệt.

"Ngươi không sợ có dã thú à?" Cuộn người kia vào trong cơ thể mình, Mạc vừa liếm vết thương trên tay và chân cho Hoang vừa hỏi.

"Không có dã thú tới gần." Mặt Hoang hơi đỏ lên, mất tự nhiên rụt chân về, lại bị Mạc vươn chi trước ra khẽ giữ lại, không cho phép từ chối. Hoang quen cô độc rồi, nên có chút không quen người khác thân mật như vậy, nhưng nghĩ tới đối phương là bạn đời của mình, y chỉ đành kiềm nén mà không tiếp tục giãy dụa nữa.

"Ngốc quá, lỡ có thì sao. Hơn nữa một á thú như ngươi sao có thể nhấc được mấy tảng đá kia, còn không bằng nghĩ cách giữ lấy cái mạng nhỏ của mình." Mạc tiếp tục răn dạy, nhưng trong lòng lại ấm áp nói không nên lời.

"Một mình ta cũng không sống lâu được." Hoang rất thành thật trả lời, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện thuận thế nói vài lời dễ nghe để đối phương càng một lòng với mình. Có điều dừng một lát y lại bổ sung một câu "Ngươi là bạn đời của ta." Y không thể bỏ mặc bạn đời mà chạy đi được. Mấy tảng đá kia tuy khó nhấc, nhưng chỉ cần động não cũng không phải hoàn toàn không có cách. Sự thật chứng minh y đã làm được.

Hai câu trả lời này vốn trước sau không liên quan gì, Hoang cũng không có ý tứ khác, thế nhưng Mạc lại nghe thấy tim mình đập nhanh hơn, tự động ghép hai câu vào một chỗ để lý giải.

"Chờ khi vết thương lành lại, chúng ta về bộ lạc Bách Nhĩ." Hắn ngẩng đầu, đưa lưỡi liếm mặt Hoang, dịu dàng nói.

"Được." Hoang hơi nghiêng mặt đi nhưng cũng không có tránh đối phương liếm láp, chỉ là hai tai y đã đỏ bừng, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, nhưng cũng không có chán ghét.

Mạc bất giác cuộn chặt đối phương trong lòng mình thêm một chút, ánh mắt trở nên dịu dàng vô cùng. Lúc này hắn mới chính thức hiểu ra, sự khác biệt giữa có tâm và vô tâm.

Hoang từng nói, dù hắn không thể đi săn nữa thì y cũng sẽ không rời bỏ hắn. Y đã dùng hành động để chứng minh điều này. Mạc nghĩ, hắn sẽ đối tốt với y, tốt hơn đối với bất cứ người nào.

179. Chương 179: Phiên Ngoại 9: Mạc (8)

Sau tai họa lớn, quang cảnh điêu tàn. Khắp nơi rừng rậm Mô Mã đều là những cây cổ thụ ngã đổ, những cái khe đất nứt ra, tảng đá lớn và xác dã thú ngổn ngang. Điều đáng ăn mừng duy nhất đó là không nhìn thấy thi thể của nhân loại. Tuy Hoang và Mạc đều biết các bộ lạc thú nhân trong rừng rậm không có khả năng không chịu ảnh hưởng, nhưng dù sao không tận mắt nhìn thấy thì cũng không đến mức quá khó chịu.

Sau khi hai người bàn bạc xong, liền không trì hoãn rời khỏi rừng rậm Mô Mã, xuyên qua sa mạc, trở lại bộ lạc Bách Nhĩ. Lúc đi qua bộ lạc Hắc Hà cũ, Mạc dẫn Hoang đi dạo một vòng, phát hiện chỗ đó đã mọc thành những cái cây lớn chọc trời, dấu vết còn sót lại của bộ lạc bị cỏ dại bao trùm, chỉ thỉnh thoảng sẽ đá phải một hai cái nồi đầu lâu hoặc bình gốm vỡ chứng tỏ nơi này từng có người ở.

Trong đầu Mạc hiện lên hình ảnh trước đây mình cùng các tiểu thú nhân ở trong bộ lạc chạy nhảy nô đùa, trong lòng bất giác dâng lên một tia buồn bã, hắn cầm tay Hoang "Trên đời này không có gì có thể mãi mãi không thay đổi cả." Cho nên quá khứ hãy để nó vào quá khứ, mà quý trọng người trước mắt đi.

Hoang không biết tại sao hắn đột nhiên lại thoát ra một câu như vậy, y liền không lên tiếng trả lời. Tới rừng rậm Lam Nguyệt xa lạ này, nếu nói y không bàng hoàng là không có khả năng, thế nhưng y biết mình có thể thích ứng.

Buổi tối hai người ở trong sơn động trên ngọn núi thứ thứ nghỉ qua đêm. Đường đi và trận pháp đã bị thứ thứ lấp đầy, Mạc không có lãng phí sức lực nhổ thứ thứ mà là đề nội lực dùng khinh công ôm Hoang đạp lên trên cành lá của thứ thứ mà đi vào. Như vậy ban đêm không cần lãng phí sức lực canh gác.

Trong sơn động có một vài tấm da thú và bình gốm vứt lung tung, lúc này đã phủ đầy bụi, còn có tro tàn của một đống lửa để lại, vết máu thâm đen cùng với xương khô trắng xóa, im lặng kể lại hết thảy xảy ra vào năm đó.

"Hồi mới xảy ra thú triều, chúng ta lánh nạn ở trong này đấy." Mạc không phải không có cảm khái gì mà nói. Khi Bách Nhĩ bọn họ bị đám người tộc trưởng bức rời khỏi đây, hắn còn đang ở bộ lạc Đại Sơn giúp họ chống lại thú triều, nên cảm xúc không có khắc sâu như những người khác. Nay nhớ lại mới thấy khi đó mình thật sự quá khờ dại.

Thú triều đã là chuyện rất nhiều năm trước, khi đó Hoang còn chưa trưởng thành, nhưng trong trí nhớ của y lại khắc sâu, bởi vì thú triều đối với các bộ lạc khác mà nói là một tai họa, thế nhưng đối với bộ lạc A Lý có vị trí địa lý được ông trời ưu ái thì lại có ý nghĩa là thức ăn dồi dào. Các thú nhân không cần ra khỏi sơn cốc, mỗi ngày chỉ cần ở cửa sơn cốc săn dã thú xông tới là đủ cho bộ lạc ăn no. Cho nên đề tài như thế y không biết phải đáp làm sao, vì vậy y liền tiếp tục giữ im lặng.

Hoang bắt đầu thu dọn sơn động, Mạc đi ra ngoài săn một con niết thố về, lại khiêng thêm một bó củi.

"Đừng dọn, đủ hai chúng ta ngủ một đêm là được rồi." Nhanh chóng nhóm lửa lên, Mạc vừa lột da niết thố vừa nói với Hoang.

Hoang dùng bình gốm đã rửa sạch múc hơn nửa bình, bưng lại. Y vẫn là như vậy, người ta nói ba câu mình đáp không hơn một câu. Tuy Mạc có chút bất đắc dĩ nhưng cũng đã quen, thậm chí cảm thấy tuy Hoang kiệm lời nhưng lúc nào cũng dõi mắt theo hắn, lắng nghe từng câu nói của hắn rồi đặt vào trong lòng khiến hắn không thể không yêu thương y.

Cho tới nay bởi vì hai người không có bình nên không ăn thịt sống thì chính là nướng lên, vì vậy hiện tại có bình gốm đương nhiên là muốn nấu chút canh thịt để ăn. Mạc thấy Hoang cắt thịt thành miếng nhỏ, bỏ vào trong bình, hắn lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài tìm một ít rau dại và trái cây trở về, thuận tay còn nhổ mấy gốc thứ thứ.

"Cái này để làm gì?" Hoang để lại vài trái cây ăn sống, còn lại đều cắt nhỏ bỏ vào nồi cùng với dau rại, thế nhưng đối với thứ thứ y lại không biết phải làm sao.

Mạc chỉ cười, kéo thứ thứ qua, vuốt lấy củ ở rễ của nó, dùng lực bóp bể vỏ khiến hạt màu vàng lộ ra, sau đó đưa tới trước mặt Hoang "Ăn thử đi."

Đôi mắt Hoang lộ ra biểu tình kinh ngạc, lại không chút do dự nhặt một hạt, bỏ vào miệng, khi nhai, hạt vỡ ra, mùi vị nồng đậm lập tức tràn đầy khoang miệng, sự kinh ngạc trong măt y biến thành vui mừng "Ngon lắm. Ngươi ăn đi." Vừa nói vừa đẩy Mạc còn xòe tay ra trước mặt y.

"Ngươi không sợ ta hại ngươi sao?" Mạc nở nụ cười, chính mình cũng chưa ăn mà cầm tay Hoang, đổ hết qua cho y, sau đó tiếp tục bóc củ thứ thứ còn lại.

"Ta đâu có ngốc." Hoang tức giận trả lời. Nếu muốn hại y thì cần gì phải phiền toái như vậy.

Mạc phì cười, trong mắt tất cả đều là ý cười "Ngươi còn không ngốc? Ngươi chính là á thú ngốc nhất mà ta từng thấy." Không ngốc sao sẽ vì đuổi theo hắn mà đi một mình trong rừng núi? Không ngốc sao còn kiên trì cứu hắn trong tình huống nguy hiểm như vậy? Không ngốc sao chỉ dựa vào sức lực của bản thân mà đi đào chỗ đất đá kia? Vậy mà không gọi là ngốc thì thế nào mới là ngốc?

Hoang có chút không phục, nắm mấy hạt thứ thứ, thẳng người lên, trừng hắn "Vậy sao ngươi lại đồng ý kết bạn đời với ta?" Y không có nổi giận, chỉ là cảm thấy mình không có ngốc, chí ít là không ngốc bằng Ngải.

"Ta thích người ngốc một chút." Nghe vậy, Mạc dừng một lát, sau đó đồng tử đột nhiên sậm màu đi, giọng nói trầm xuống.

Hoang cảm thấy trong mắt hắn tựa hồ có ngọn lửa cháy ẩn trong đó, không hiểu sao y thấy có chút ngượng ngùng, hốt hoảng quay mắt đi, một lát sau mới nói thầm "Vậy ta đây vẫn là người ngốc đi." Nếu bởi vì nguyên nhân này mà hắn tình nguyện chấp nhận y.

Mạc bất giác mỉm cười, sau đó cười càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng thậm chí còn lộ ra hàm răng trắng. Hắn phát hiện á thú này chưa bao giờ nói thích mình, thế nhưng mỗi một hành động, mỗi một ánh mắt, mỗi một câu của đối phương nhìn như không chút liên quan nào đều là biểu đạt ý tứ này. Hắn cảm thấy trong lòng mình chưa bao giờ kiên định và thỏa mãn như vậy, kể cả thời gian trước kia hắn tự cho là hạnh phúc. Thời điểm dối trá và chân thành đặt song song bên nhau, hắn mới phát hiện hai thứ đó khác biệt rõ rệt biết bao nhiêu, chỉ là trước kia hắn nhìn không rõ mà thôi.

Sau thời gian dài ăn thịt nướng và thịt sống, lâu lâu được một bữa thịt hầm rau quả vẫn khiến người ta thật thích. Bữa tối hai người đều ăn hơi quá no nên không thể lập tức nghỉ ngơi. Hoang tới bên dòng nước lau sơ qua mồ hôi trên người, sau đó ra ngoài động hóng mát.

Lúc này trời đã tối, trên bầu trời có ba mặt trăng, núi xa rừng gần đều chìm trong ánh trăng trong vắt, cái nóng bức của thời tiết dần biến mất trong gió đêm. Gió lạnh quất vào mặt, Hoang thoải mái nhắm mắt dựa vào vách núi phía sau, cảm thấy cuộc đời của y chưa từng an ổn mà qua như bây giờ. Một lát sau, Mạc đi tới bên cạnh y, mang theo hơi nước mát lạnh, hiển nhiên là hắn cũng vừa lau sơ qua.

"Thêm sáu bảy ngày nữa là có thể tới bộ lạc Bách Nhĩ rồi." Dáng vẻ của Mạc lười nhác ngồi xuống, gập một chân lại, nhìn bầu trời đêm, nói. Nếu không phải sơn động đi vào bồn địa bị bịt kín, hai người đã có thể tới sớm hơn rồi. Hắn vốn cho rằng mình sẽ thấp thỏm, bất an, thế nhưng hiện tại lại cảm thấy thật bình tĩnh, trong bình tĩnh là tràn ngập chờ mong, có lẽ là vì có người ở bên cạnh chăng?

"Ừ." Hoang không mở mắt, trong suy nghĩ của y, tới đâu không quan trọng, y tự biết rõ, kể cả đổi thành một bộ lạc khác, y cũng chưa chắc đã có thể quan hệ tốt với mọi người, nên y cũng lười bận tâm.

"Lâu như vậy không trở về, không biết bây giờ bộ lạc trông như thế nào, chắc có rất nhiều người không biết ta. Nói không chừng a mạt đã cho ta thêm một đệ đệ... Hi vọng cả nhà Bách Nhĩ đều ở bộ lạc. Ngươi không biết đâu, mấy đứa nhỏ nhà Bách Nhĩ đáng yêu lắm. Mỗi lần nhìn thấy chúng, ta đều hận chính mình không thể sinh được một..." Nghe Mạc nói liên miên chuyện trong bộ lạc, Hoang không có lên tiếng trả lời, bởi vì y không thể hiểu tâm trạng chờ mong của Mạc, cũng không muốn làm hắn mất hứng. Thế nhưng âm thanh có chút kích động bên tai đột nhiên ngừng lại, y có chút nghi hoặc, vừa định mở mắt ra liền cảm thấy ấm áp trên môi, hơi thở quen thuộc của thú nhân phả vào mặt.

"Hoang, sinh cho ta một con thú con đi." Hai đôi môi chỉ chạm nhẹ vào nhau, Mạc liền lùi ra một chút, thấp giọng nói. Trong giọng nói mang theo cầu xin mơ hồ khiến người ta mềm lòng.

Hoang mở mắt ra, nhìn khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc. Y không có vì hành động và lời nói thân mật của đối phương mà lộ ra thái độ ngượng ngùng, chỉ là nghiêm túc trả lời "Ta không biết mình có thể sinh được không." Dù sao không phải á thú nào cũng có thể mang thai sinh con.

"Chỉ cần ngươi tình nguyện." Giọng của Mạc hơi khàn đi. Tuy hai người đã xác định quan hệ, thế nhưng bởi vì vẫn vội vã lên đường, cộng thêm giữa hai người còn có chút mới lạ, nên vẫn không có tiến thêm một bước gần hơn. Hiện nay ở trong một nơi an toàn, không cần lo lắng dã thú đột kích, Mạc rốt cuộc có chút nhịn không được.

"Được." Hoang cảm thấy thật ra Mạc đang nói lời dư thừa, á thú sinh thú con cho bạn đời là chuyện hiển nhiên, nào cần phải đặc biệt hỏi ra như thế.

Nghe được câu trả lời khẳng định, mắt Mạc sáng lên, trên mặt hiện lên nụ cười xán lạn nhiều năm chưa từng có, không chần chừ liền đưa một tay kéo người vào trong sơn động.

"Làm gì vậy?" Hoang theo bản năng hỏi một câu, chân lại bất giác đi theo.

"Ngủ." Mạc nói, giống như không chút để ý, nhưng tim hắn lại đập thình thịch như tiếng trống vì chuyện sắp làm.

Hoang liền không có lời nào để nói, nhưng mãi tới khi thấy Mạc trải xong da thú, vừa nằm xuống liền bị hắn đè lên, y mới hiểu ra ngủ này không phải là ngủ kia. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh khi a mạt ở bên a phụ, đó không phải là một hồi ức tốt đẹp gì, cơ thể y hơi cương cứng, mới cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Bàn tay to thô ráp của thú nhân mang theo lực xoa nắn ***g ngực y, khi chà lên hai điểm nổi ở trên ngực thì mang theo chút đau đớn, tê dại và ngứa ngứa. Hoang không khỏi nhíu mày, vừa định mở miệng thúc giục thì miệng y lại đột nhiên bị đối phương chặn lại, một thứ gì đó nóng ẩm vói vào trong khoang miệng của y, cuốn lấy đầu lưỡi của y, dây dưa rồi mút lấy.

Bị động thừa nhận đủ loại hành động kỳ quái của đối phương, Hoang thở dốc, cảm thấy nước miếng không kịp nuốt chảy ra theo khóe miệng, trong đầu y hiện lên nghi hoặc. Trong hiểu biết hữu hạn của y, giữa bạn đời với nhau luôn là hai người trực tiếp mập hợp, đâu có làm hành động dư thừa. Thế nhưng không thể phủ nhận bởi vì tiếp xúc thế này khiến sự bình tĩnh của y chậm rãi tan đi, cơ thể bắt đầu nóng lên, nảy sinh rung động khó có thể diễn tả. Lúc bàn tay thô ráp kia tiến vào trong tấm da thú quấn nửa người dưới của y, cầm lên vật đã dựng thẳng của y, Hoang rốt cuộc không thể kiềm chế được mà nâng eo lên, ôm lại thú nhân nằm trên người mình, khó nén khao khát muốn nhận được nhiều hơn.

Được đáp lại, Mạc càng thêm kích động, bàn tay có chút vụng về an ủi dục vọng của người dưới thân, đồng thời đặt dục căn đã trướng đến phát đau vào giữa hai chân của đối phương, ở nơi da thịt non mềm ma sát không theo quy luật, nhưng cũng không vội vã đi vào. Thực tế mặc dù hắn đã từng có bạn đời, thế nhưng lúc trước ở bên Vi An, bởi vì y vẫn luôn lảng tránh, hắn chưa từng được đụng vào vật phía trước của đối phương, cho nên ở điểm lấy lòng á thú, hắn thật sự có chút không quen. Trong lòng hắn biết rõ, dù cho mình có thô bạo hơn một chút, với tính cách của Hoang cũng sẽ không nói gì. Nhưng cũng chính bởi vì thế, hắn mới càng muốn cho Hoang thêm khoái hoạt.

Hơi thở trở nên dồn dập mãnh liệt một hồi, cơ thể Hoang căng ra, phóng thích trong tay Mạc. Trong thời gian ngắn ngủi lấy lại *** thần, y có chút quẫn bách mà quay mặt đi. Trong lúc nhất thời lại không biết phải làm sao để đối mặt với thú nhân trước mắt.

Chú ý tới vẻ trúc trắc của y, Mạc cúi đầu yêu thương hôn lên đôi môi của khuôn mặt nghiêng dưới ánh lửa trông có vẻ xinh đẹp hơn rất nhiều, đồng thời bôi dịch thể trắng trong trên tay xuống nơi đã trở nên mềm mại và ẩm ướt của đối phương, sau đó chậm rãi đưa vật thô to, cương cứng phủ đầy gân xanh của mình đi vào.

Dị vật xâm nhập khiến Hoang không khống chế được mà kêu rên thành tiếng, cơ thể vừa bình tĩnh lại liền căng chặt, hai tay đặt trên vai Mạc, như đẩy như không.

Mạc chỉ cảm thấy nơi tiến vào vô cùng chặt, siết lấy vật của hắn làm hắn hơi đau, mồ hôi không khỏi theo trán trượt xuống, rơi xuống ***g ngực bằng phẳng của người dưới thân.

"Đừng kẹp chặt như vậy, ta không vào được." Khi đối phương hơi ngửa ra sau làm lộ ra trái cổ, Mạc cắn khẽ lên, nửa cười nửa than.

Hoang thẹn thùng hạ mí mắt xuống, co hai chân lên, khuôn mặt đỏ bừng cố gắng khiến mình thích ứng với sự tồn tại của vật đó. Không ngờ y vừa thả lỏng một chút, thú nhân liền nhân cơ hội thẳng lưng, chen toàn bộ vào trong.

"A…" Y trở tay không kịp mà kêu ra tiếng, móng tay cắm vào cơ vai cường tráng của thú nhân, nhưng nhanh chóng lại khống chế bản thân mình, giữ lại tiếng kêu rên.

"Kêu ra cũng không sao mà, chỉ có hai chúng ta, ngươi sợ cái gì?" Mạc dùng sức giữ eo của người dưới thân, không có lập tức hoạt động, chống một khuỷu tay xuống thảm da thú bên đầu Hoang, sờ cái trán ướt mồ hôi của y, khàn khàn cười nói, sau đó lại hỏi "Đau không?"

Hoang lắc đầu, sau một lúc lâu mới đáp "Không đau… hơi trướng." Nói xong, y mới ý thức rõ rệt là đối phương đang ở bên trong mình, mặt y đỏ bừng như muốn xuất huyết, cho dù ánh sáng lờ mờ cũng có thể nhìn ra.

Quen biết tới nay, Mạc chưa bao giờ thấy bộ dạng này của y, hắn chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, trong lòng tràn ngập thương tiếc, hận không thể nhào nặn người này tiến vào trong cơ thể mình. Không hề nhẫn nại, hắn hôn sâu vào môi đối phương, đồng thời cử động nửa người dưới, bắt đầu mạnh mẽ thúc vào.

Đêm dần sâu, ánh lửa tối đi, tiếng thở dốc ái muội trong sơn động thật lâu vẫn không ngừng lại.

180. Chương 180: Phiên Ngoại 10: Mạc (9)

Sau khi đột phá ranh giới cuối cùng giữa hai người, Mạc vốn thầm nghĩ mau chóng trở về bộ lạc đột nhiên không vội vàng nữa, cùng Hoang ở lại sơn động thứ thứ hơn mười ngày, hưởng thụ thời gian thân mật gắn bó với nhau rồi mới tiếp tục lên đường.

Trên đường có ngừng lại nghỉ ngơi, nên mất thêm vài ngày so với dự đoán lúc trước mới đến được mục tiêu.

Điều khiến Mạc không ngờ là hắn rời đi mới có bảy tám năm mà ở cửa ra vào đường sông của thung lũng đã xây lên một doanh địa còn lớn hơn gấp đôi bộ lạc Hắc Hà cũ, do không ít bộ lạc thú nhân từ bên ngoài tạo thành. Lều và nhà đá được dựng đan xen nhau, nhưng phân bố ngay ngắn, có trật tự, trong đó người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

"Người mới gia nhập đều ở ngoài thung lũng, các ngươi có thể tự dựng lều cho mình cũng có thể bỏ thú tệ nhờ người khác giúp các ngươi xây phòng ốc, có điều chọn dừng chân ở chỗ nào phải do chúng ta sắp xếp. Không cần lo lắng an toàn, chúng ta có thú vệ tuần tra." Một thú nhân chưa từng gặp giới thiệu với hai người.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của Mạc là chỉ cần trực tiếp báo thân phận của mình, sau đó dẫn Hoang vào thung lũng là được. Thế nhưng hiện tại hắn lại đổi ý, bởi vì hắn không biết phòng ốc của mình còn không.

Dù sao nhiều người tới đây như vậy, không có lý do để lãng phí phòng ốc của hắn. Cho nên hắn hỏi thăm rõ ràng đi đâu tìm người sắp xếp chỗ ở, liền dẫn Hoang rời đi.

Trong doanh địa có nhà đá chuyên biệt để trao đổi con mồi, vải dệt, đồ gốm, muối, những vật dụng hàng ngày, cũng có khoảng sân rộng ở giữa doanh địa để bày các quầy hàng tạm thời, dùng để trao đổi vài vật dụng không thường dùng. Hiện tại trời nóng, hầu như mỗi người đều mặc quần áo vải, không phải vải bông mà là vải dệt từ sợi đay, còn quấn da thú cởi trần như Mạc và Hoang là cực kỳ hiếm thấy, người khác vừa nhìn đã biết họ không phải người địa phương.

"Lúc ta rời đi còn chưa có phòng ốc ở đây, cũng không có nhiều người như vậy." Mạc nói, nhìn một vài á thú ngồi trước cửa nhà mình, người thì dệt vải người thì se sợi, trong lòng hắn dâng lên một tia tiếc nuối vì thời gian mình đã bỏ qua.

Hoang nhận ra hắn mất mát, lại không biết phải an ủi như thế nào, y chỉ có thể nắm chặt bàn tay đang nắm tay mình của hắn "Nơi này thật tốt." Một lát sau mới thốt ra một câu như vậy.

Mạc cúi đầu nhìn y, không khỏi nở nụ cười, cảm xúc buồn bã vừa dâng lên liền bay đi sạch sẽ. Nếu không rời đi sao lại gặp được á thú này? Không gặp được á thú này, dù cho hắn ở trong bộ lạc tới già cũng sẽ không thể giải thoát khỏi nỗi hối hận. Nghĩ như thế, hắn đang định mở miệng nói gì đó thì cảm thấy chân mình bị đụng vào. Trong mắt hắn, sức lực kia cũng không lớn, thế nhưng đối với thằng bé đụng phải hắn lại không phải như vậy.

Đó là một con sói con lông xám, màu lông cũng không đẹp lắm, thế nhưng vì nó còn nhỏ, lông xù ra, tròn xoe, trông vẫn rất đáng yêu. Lúc này thằng bé đang ngã chổng vó ở dưới đất, lộ ra cái bụng nhỏ màu trắng, đạp bốn cái chi ngắn cả buổi vẫn không bò dậy được.

Mạc bật cười, lại có chút lo lắng sợ thằng bé bị té mà có vấn đề gì, đang muốn ngồi xuống đỡ dậy liền thấy có một bóng đen nhoáng một cái trước mắt, sói xám con đã không thấy đâu. Hắn giương mắt nhìn qua chỗ cách mình năm bước, một con sói đen nhỡ nhỡ đang thả nhẹ sói xám con xuống đất, sau đó đưa lưỡi liếm đoạn lông cổ bị nó cắn ướt, trong mắt tràn đầy nghiêm túc mà giáo huấn "Tiểu Quai, đừng có chạy nhanh như vậy. Ở đây nhiều người lắm, phải nhìn đường đó." Con sói đen cũng không lớn, trông chỉ khoảng năm sáu tuổi, bộ dáng này của nó trong mắt người lớn thật buồn cười.

Hai tai của sói xám con cụp xuống, ngoan ngoãn nghe giáo huấn, nhìn qua thật sự rất dễ bảo, không giống các tiểu thú nhân bình thường thích quậy phá. Không chỉ là Mạc, mà Hoang luôn thờ ơ với người và việc không liên quan tới mình đều không khỏi cảm thấy yêu thích, nhịn không được mở miệng hỏi "Con té không bị thương chứ?"

Nghe thấy câu hỏi của y, sói đen con ngừng răn dạy, đồng tử đen nhìn hai người lớn trước mắt hiển nhiên là từ nơi khác đến, trong mắt có một tia đề phòng. Tiểu Quai thì giống như là hoảng sợ mà trốn sau sói đen con, sau đó hơi thẹn thùng ló đầu ra, nhìn Hoang rồi lại nhìn Mạc, trả lời nho nhỏ "Không đau."

Hoang rốt cuộc có thể hiểu tại sao Mạc lại muốn có một đứa con, bởi vì nhìn hai con thú con trước mắt, y cũng nhịn không được mà dâng lên ý niệm này. Hài tử của y và Mạc sẽ là một chú sư tử con màu đỏ giống như ngọn lửa, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta yêu thích vô cùng rồi.

"Tát A Duệ, Nặc Tiểu Quai, hai đứa đang lề mề cái gì đấy? Nếu không tới sẽ không mang hai đứa đi đâu." Lúc hai người lớn và hai con thú con mắt to trừng mắt nhỏ, không biết phải nói cái gì thì giọng nói của một tiểu thiếu niên từ đầu khác của ngã tư đường truyền tới.

Hoang cùng Mạc nhìn qua nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một con thú con màu trắng lớn hơn hai con sói con không ít đang đứng ở khúc quẹo của ngã tư gọi to về bên này, bốn chi của thú con có nhúm lông màu đỏ, khiến trong lòng Mạc không khỏi xao động. Nhưng mà không đợi hắn có phản ứng, thú con kia lại đột nhiên há to miệng, mắt trừng tròn xoe, tiếp theo liền như một quả cầu tuyết lăn lại đây.

"Mạc thúc! Mạc thúc! Thúc trở lại rồi! Thúc trở lại rồi!" Thú con lông trắng đâm mạnh vào lòng Mạc, đồng thời kích động gọi.

Mạc nhanh tay lẹ mắt, trước khi thú con trượt xuống đất liền nâng tay ôm lấy nó. Tuy hắn có thể khiêng một con dã thú nặng gấp mấy lần thú nhân trưởng thành, thế nhưng vẫn vì sức nặng của thú con mà nhíu

mày.

"Chiêu, càng ngày con càng nặng." Hắn thở dài, cảm thấy thằng bé mập như vậy mà còn có thể linh hoạt thế cũng là một kỳ tích đấy.

Chiêu cười hì hì, không hề xấu hổ mà trả lời "Con trưởng thành rồi, đương nhiên phải nặng hơn trước kia. Mạc thúc, mấy năm qua thúc đi đâu vậy, tụi con nhớ thúc muốn chết."

Mạc vò đầu thằng bé hai cái, mới buông thú con lông trắng mập mạp tới nhìn không ra hình dáng xuống, hắn không đáp lại mà hỏi "A mạt a phụ con có ở đây không?"

Ánh mắt của Chiêu xoay tròn nhìn qua Hoang bên cạnh hắn, mới chớp mắt đáp "Có ạ. Tiêu Đồ, Đồ Húc cũng có. Tát thúc, Nặc thúc cũng ở đây, Ba Trúc a á cũng có luôn. Thế nhưng đại ca Đồ Cổ lại không có, đại ca đi rèn luyện rồi. Mạc thúc, thúc có gặp đại ca con không? Con nhớ đại ca lắm." Ba Trúc a á chính là a mạt Mạc.

Vài năm không gặp thế mà thằng bé đã biến thành lảm nhảm rồi, Mạc có chút bất đắc dĩ, thế nhưng cũng từ lời của nó thu được không ít tin tức "Thúc không gặp Cổ. Bây giờ con tên là Đồ Chiêu?"

Nhắc tới tên, Chiêu lập tức càng thêm hưng phấn, miệng nói không ngừng "Đúng ạ. Con tên là Đồ Chiêu. A phụ nói, chờ a mạt sinh tiếp đệ đệ thì sẽ như Tiêu Đồ, chữ đầu tiên lấy là Tiêu. A phụ nói Tiêu là họ của a mạt, nhưng a mạt tên là Bách Nhĩ mà. Hay là thật ra tên của a mạt là Tiêu Bách Nhĩ?" Hiển nhiên nó vẫn có chút thắc mắc với vấn đề này, có điều nó không có cố chấp với đáp án, nói xong liền quên, xoay người đẩy hai con sói con ở phía sau lên "Mạc thúc, đây là Tát Duệ, đây là Nặc Kỳ, thúc gọi nó là Tiểu Quai là được. Này, hai đứa mau chào Mạc thúc đi." Câu cuối là nói với hai con thú con.

"Mạc thúc." Tát Duệ rất sảng khoái kêu, sự đề phòng trong mắt cũng bay đi, mà thay vào đó là hiếu kỳ.

Nặc Kỳ lắc lắc cái mông nhỏ, lùi ra sau, rồi mới ló đầu ngại ngùng kêu "Mạc thúc." Giọng của nó rất nhỏ, nếu không phải tai mấy người ở đây đều thính thì e rằng đã bỏ sót rồi, thế nhưng lại khiến trên mặt Hoang lộ ra tươi cười hiếm có.

Chỉ từ tên của chúng, Mạc liền có thể đoán ra hai con sói con này là thú con nhà ai. Hắn không ngờ trong thời gian mình rời đi những người khác đều đã có hài tử. Đương nhiên, đây vốn là chuyện hiển nhiên, chỉ là hắn chưa bao giờ nghĩ tới mà thôi, cho nên đột nhiên nhìn thấy vẫn có cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, như là hâm mộ, lại như là buồn bã và có chút mất mát.

Mà càng làm cho hắn ghen tị là Nặc gia không chỉ có một con thú con, Tiểu Quai chỉ là con út, còn có một đứa lớn hơn tên là Nặc Tiểu Tang, là tiểu á thú, còn lớn hơn Tát Duệ một tuổi. Tính cách của nó không hay xấu hổ như Tiểu Quai mà ngược lại kế thừa tính ổn trọng của Nặc. Đương nhiên đây là chuyện sau này mới biết được.

Mạc trở về chỉ khiến một bộ phận nhỏ chú ý, cũng không tạo thành chấn động quá lớn. Lúc này bộ lạc Bách Nhĩ đã phát triển thành bộ lạc lớn với hơn mười ngàn người, nhà đá quy hoạch xây dựng, dần dần hình thành kiểu mẫu thành trấn thu nhỏ. Nhìn thoáng qua chỉ thấy phòng ốc tầng tầng lớp lớp, đường phố ngang dọc, xây tựa vào núi, cảm giác hùng hồn, phong phú nói không nên lời. Bên cạnh đó, trong thung lũng còn để hơn nửa đất để canh tác và chăn nuôi. Lúc này đang là mùa thu hoạch trong một năm, có rất nhiều á thú đang bận rộn dưới ruộng. Thú ăn cỏ kết thành đàn ở đồng cỏ ven hồ, giống như từng đám mây đen. Hoang không khỏi vì sự sung túc và yên bình ở đây mà thán phục, trước khi tận mắt nhìn thấy, dù thế nào y cũng sẽ không tin trên đại lục thú nhân có một nơi như vậy.

Trên bờ sông đi vào thung lũng xây một bến thuyền, từ bến thuyền tới thành trấn bằng đá nối liền bằng con đường đá rộng lớn, lúc này lối vào thạch trấn có một đám người đang đứng. Hầu như đều là thú nhân cường tráng, anh tuấn, chỉ có duy nhất một á thú. Á thú này tuy hơi thấp hơn các thú nhân, dung mạo cũng không xuất chúng, thế nhưng cơ thể thẳng tắp, phong thái hiên ngang, kể cả đứng ở trong những thú nhân vừa nhìn là thấy xuất sắc, y vẫn là người chói lọi nhất.

"Y chính là Bách Nhĩ." Nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc, trong mắt Mạc chợt lóe lên một tia kích động, lại không quên nhỏ giọng giới thiệu với Hoang bên cạnh.

Hoang không chỉ nghe Mạc nhắc tới bằng hữu trong bộ lạc một lần, mà Bách Nhĩ là được hắn nhắc nhiều nhất. Y biết đó là người Mạc kính trọng nhất, lúc này biết người đó đứng ở phía trước, cơ mặt của y không khỏi hơi căng ra.

Hai người dần dần đến gần, sau đó đứng trước mặt một đám người, mấy đứa nhỏ đã chạy đi chơi từ lâu, không khí trở nên có chút ngưng đọng.

"Rất tốt!" Sau khi im lặng một lát, ánh mắt của Bách Nhĩ đảo qua Mạc với phong thái đã trở nên chững chạc và khuôn mặt không thay đổi nhưng trong đáy mắy lại mơ hồ toát ra một tia khẩn trương của Hoang, y nhàn nhạt cười, nói ra hai chữ này liền không có lời nào khác.

Y đã mở miệng, các thú nhân vốn còn tỏ ra bình tĩnh lập tức bùng nổ, một đám chạy ra ôm Mạc. Tiếng cười sang sảng của các thú nhân vang vọng trong thảo nguyên. Mạc bị ném lên cao, hắn cười tươi, hàm răng trắng dưới ánh mặt trời trông sáng bóng, chói lóa.

Hoang phát hiện nỗi ám ảnh vẫn tồn tại trên người Mạc trong một khắc này tựa hồ bay đi hoàn toàn, trong lòng y cũng không khỏi cảm thấy vui mừng, khóe môi cong lên. Ngay cả y cũng chưa phát hiện từ khi mình tới đây nụ cười trên mặt càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn.

Lơ đãng chuyển mắt, chạm vào ánh mắt mang theo ý cười thản nhiên của á thú kia, Hoang ngẩn người.

"Hoan nghênh!" Bách Nhĩ nói.

181. Chương 181: Phiên Ngoại 11: Ba Thú Con Và Thú Bay

Chiêu với dáng vẻ ngây thơ, mặt mày luôn rạng rỡ cũng không phải người gặp người thích, chí ít là con thú bay không thể nào hòa hợp với nó. Nguyên nhân là thú bay có đóa hoa băng trong lửa làm ổ. Chiêu rất thích màu sắc tươi tắn và những thứ xinh đẹp. Băng trong lửa như ngọn lửa thiêu đốt khiến nó nhìn thấy lần đầu tiên đã thích rồi, thế nhưng bất hạnh thay đó lại là của thú bay.

Tính của Chiêu rất hiền hòa, thế nhưng tính có hiền hòa hơn nữa thì mỗi lần đang say sưa ngủ đều bị một kẻ đá bay ra khỏi cái ổ yêu quý, nó cũng sẽ trở nên nóng nảy.

Vào lần thứ năm thừa dịp thú bay đi ra ngoài kiếm ăn, Chiêu lại chiếm băng trong lửa thành đồ của mình thì hai con thú đều có hình thể tròn xoe rốt cuộc đánh nhau.

"Thật sự mặc kệ hai đứa nó sao?" Cổ ngồi dưới mái hiên, nhìn hai thằng ú đánh nhau tới tuyết bay đầy trời, có chút lo lắng hỏi.

"Kệ đi." Ngồi bên trái Cổ là Tiêu Đồ vô cùng khẳng định gật đầu, khuỷu tay chống cằm đặt trên đùi, hứng thú xem.

"Chiêu ngốc." Bên tay phải, Húc với khuôn mặt đầy nghiêm túc, lúc nhìn đệ đệ của mình bị con thú béo màu đen đè xuống, cắn lên cổ nó đã đưa ra lời bình như thế. Thật ra tụi nhỏ cũng biết nếu thú bay thật sự muốn đánh, mấy đứa nó gộp lại cũng không phải đối thủ của con thú bay kia, nên mới ngồi yên tại chỗ, bởi vì thú bay sẽ không thật sự đả thương Chiêu.

Bốn cái chi ngắn đạp lửa của Chiêu đá loạn xạ vài cái trong không khí, cũng không thể đẩy ngã cái cục tròn vo đen như cục than đang đè trên người nó. Cuối cùng sau khi bực bội gào vài tiếng, nó giả chết mà tê liệt nằm trên nền tuyết. Thấy đối phương không phản kháng nữa, lúc này thú bay mới thản nhiên đứng dậy, không thèm liếc bại tướng dưới tay mình ở dưới đất, ngậm cái ổ yêu quý của bản thân rời đi.

Chiêu bò dậy, ngồi tại chỗ, ngóng trông nhìn cái ổ hoa xinh đẹp còn lưu lại hơi ấm của mình bị tha đi, càng lúc càng xa… Nó đột nhiên tức giận gầm một tiếng, từ chỗ ngồi xông lên, trong lòng tràn đầy không cam tâm mà cắn vào mông của con thú con béo lùn.

Ba đứa nhỏ vốn đang ở bên cạnh xem kịch vui, thấy thế đều không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi. Lúc này liền nghe grào một tiếng, băng trong lửa rơi xuống đất, thú bay xoay người nhanh như tia chớp, lông xù hết lên, tức giận trừng Chiêu, mơ hồ có thể hóa thành hình chim.

Chiêu hoàn toàn không có cảm giác nguy hiểm ghé tới, nó đồng dạng nhe răng làm ra bộ dáng tấn công.

Cổ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống, đứng dậy tính làm gì đó thì Tiêu Đồ đã nhanh chân hơn. Khi đi qua hai con thú con đang hết sức căng thẳng với nhau, bé thong thả nói "Ai da, Hầu Ba a á hình như nấu xong rồi…" Vừa nói vừa đi xa.

Lúc này vẫn là mùa tuyết rơi, đoàn người Bách Nhĩ còn đang ở nhờ tại bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, chờ mùa nóng tới. Hầu Ba là một lão á thú trong bộ lạc, nấu ăn rất ngon, chỉ cần đầy đủ nguyên liệu thì mọi thứ ông nấu ra ngay cả Bách Nhĩ đã từng ăn biết bao mỹ thực cũng phải khen ngon. Điểm này đối với người lớn có thể ăn no là đã thỏa mãn xem ra cũng bình thường, thế nhưng đối với ba đứa nhỏ nhà Đồ chưa bao giờ đói bụng lại vô cùng hấp dẫn. Đương nhiên con thú bay tham ăn cũng không ngoại lệ.

Lúc nghe thấy lời của Tiêu Đồ, hai con thú con đang như chơi chọi gà với nhau đồng thời giật mí mắt, rốt cuộc dời lực chú ý ra khỏi đối phương, sau đó không biết là đứa nào kêu lên một tiếng, liền thấy tuyết bay tứ tung, đảo mắt đã không thấy bóng dáng hai đứa đâu, tại chỗ chỉ còn hai chuỗi dấu chân lộn xộn. Nhưng không đợi Cổ và Húc kinh ngạc, trong những hạt tuyết bắn lên dần dần đi xa đột biên bay về một quả cầu tuyết, rơi bịch trước mặt chúng.

Chiêu bò lên từ trong tuyết, rũ tuyết trên người, nhìn qua tựa hồ không có vấn đề gì. Không thể không nói nếu tính theo cấp bậc võ công, kể cả tính Chiêu là nhập môn, thì thú bay đã là tuyệt thế cao thủ rồi. Vậy nên chỉ đạp bay nó mà không khiến nó bị thương là điều quá dễ dàng.

"Ngu ngốc!" Húc nhịn không được lại mắng một câu.

Chiêu ngẩng đầu, vô tội nhìn Húc "A Húc, ngươi có thể đánh lại con thú béo đó không?"

Húc nghẹn lời.

Hai ngày sau, thú bay đói bụng liền hóa thành hình chim, đang định ra ngoài kiếm ăn thì thấy tiểu thú nhân không bao giờ để ý tới nó đang chắp tay sau lưng chậm rãi bước tới nhìn nó, rồi lại nhìn phía sau nó. Nó cho rằng tiểu thú nhân này là muốn tới cướp cái ổ yêu quý của nó, lông chim trên mình hơi xù lên, bộ dáng lúc nào cũng có thể liều mạng thì thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của tiểu thú nhân kia đột nhiên lộ ra biểu tình kỳ lạ khiến nó cảm thấy rất không thoải mái.

"Xấu quá đi." Húc không chú ý mà khoa trương biểu tình khinh thường lên, nhưng cơ mặt tùy theo cảm xúc bởi vì động tác này mà trở nên hơi cứng đờ, nó vội vàng khôi phục lại khuôn mặt bất biến.

"Chiếp…" Thú bay mờ mịt chớp đôi mắt như hạt đậu đen, quay đầu mổ khẽ lên bộ lông chim xinh đẹp nó vẫn lấy làm kiêu ngạo, sau đó lén lút dùng hai chân sau đẩy băng trong lửa tự cho rằng đã bị người ta nhìn thấy vào một góc khuất trong phòng ở.

"Chiếp?" Sau khi xác định ổ đã được giấu kỹ, nó ngẩng đầu ưỡn ngực, quơ bốn cái chân dài nghênh ngang đi qua đi lại trước mặt Húc mấy bước, còn xòe hai cánh ra khoe lông chim của mình, rõ ràng là đang phản bác lại lời Húc nói.

Thu động tác của nó vào mắt, Húc rất vất vả để nén cười, cũng không nói toạc ra mà là phối hợp dừng ánh mắt trên mình thú bay, đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó bĩu môi, không chút khách khí phun ra mấy chữ "Xấu muốn chết!"

"Két?" Một thau nước lạnh hắt ra, thú bay lập tức ủ rũ, ngay cả hai cái cánh xòe ra cũng ỉu xìu rũ xuống mặt đất.

Húc thấy thế mừng rỡ, không nán lại lâu, xoay người mang theo vài phần đắc ý rời đi. Hừ, lợi hại hơn thì sao, vẫn không phải là đồ ngốc à.

Hai ngày qua nó vẫn canh cánh câu nói của Chiêu trong lòng, nên mới nghĩ ra chủ ý này. Thú bay giống Chiêu thích cái gì đẹp đẽ. Điều này hầu như ai cũng biết, khẳng định sẽ không dễ dàng tha thứ cho người khác nói mình xấu. Chỉ là Húc không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.

Thú bay uể oải một lát mới nhớ mình còn phải ra ngoài săn thú. Chỉ là lúc xòe cánh ra muốn bay lên thì nó không khỏi do dự một lát. Vì thế hôm đó mọi người nhìn thấy nó đều cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Cánh của Tiểu Phi bị thương à?" Bách Nhĩ đang cùng Đồ sóng vai đi ra ngoài bộ lạc. Hôm đó tuyết không rơi, có thể ra ngoài săn mấy con thú trở về. Nhìn thấy cánh của thú bay ở phía trước muốn xòe ra lại như không xòe, gần như dán xuống mặt đất, không tự nhiên bay vào trong rừng, y nghi hoặc hỏi.

"Có thể là chưa tỉnh ngủ." Đồ cảm thấy vượt qua dãy núi Tiếp Thiên còn chưa có thứ gì có thể đả thương thú bay, nghe vậy hắn cũng không quá để ý mà trả lời, đồng thời nắm tay Bách Nhĩ khoác lên cánh tay mình. Thật ra hắn cũng biết Bách Nhĩ không sợ lạnh, thế nhưng vẫn là nhịn không được muốn làm như vậy. May mà ở mặt này Bách Nhĩ luôn dung túng hắn, để hắn cho dù biết không cần che chở bạn đời vẫn có cảm giác thành tựu, còn y thì cảm động và vui vẻ khi được người ta săn sóc, nên Đồ vẫn luôn làm đến không biết chán.

Bách Nhĩ ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu thú bay thật sự bị thương sao nó lại rời bộ lạc ra ngoài, vì thế liền ném việc này ra sau đầu. Hai người lại không biết, tạo thành bộ dáng đó của thú bay chính là nhị nhi tử bình thường thông minh và hiểu biết nhất của nhà mình.

Có điều dù cho thú bay bay như vậy, bản lĩnh đi săn vẫn là nhất đẳng. Không tới trưa nó đã tha một con cức đầu thú về.

Bịch một phát, cức đầu thú bị ném trước mặt Húc. Thú bay vỗ hai cánh của mình, bành bạch cúi đầu nhìn Húc, nhưng không có bộ dáng tự tin như lúc trước.

Húc đang muốn ra ngoài chơi nên vừa hóa thành hình thú. Lúc này vô luận là thú bay chân dài hay cức đầu thú với hình thể bậc trung trong mắt nó thoạt nhìn đều là không lồ, nên nó bị giật mình, tiếp theo liền thẹn quá hóa giận, căm tức thoát ra bốn chữ "Càng nhìn càng xấu!" Nói xong, giống như nhìn thêm một cái cũng buồn nôn mà quay đầu đi, thật ra là nó không muốn đối mặt giữa hai hình thể chênh lệch quá lớn này.

Lần này thú bay không có bị đả kích như lần trước, nhưng nó vẫn chán nản rũ cánh xuống, xoay người đi. Khóe mắt của Húc liếc tới bộ dáng ủ rũ của nó, đột nhiên có chút không đành lòng, đang muốn mở miệng nói chút gì, thú bay phút chốc dừng lại, sau đó xoay người trở về. Lúc Húc cho rằng nó nổi giận muốn đánh nhau với mình mà đề phòng toàn thân thì thấy nó cúi đầu ngậm cức đầu thú trên tuyết, kéo đi.

Ấy náy mới dâng lên trong lòng Húc lập tức biến mất sạch sẽ. Hừ một tiếng, bốn cái chi nhỏ chạy ra bên ngoài bộ lạc. Bộ quý hiếm lắm sao! Nó cũng có thể tự săn thú được.

Quả nhiên tới tối, Húc từ ngoài kéo về một con thú nhỏ bằng nửa cơ thể nó nhưng rất béo. Thú nhân bộ lạc Hoang Nguyên Hầu nhận ra, nói con thú đó tên là chi chi thú, thích đào thành động trong đống tuyết, sau đó đi trộm thức ăn dự trữ của dã thú khác và thú nhân. Thịt rất ngon, thế nhưng rất khó bắt.

Húc rất đắc ý, kéo chi chi thú tới trước mặt thú bay lắc lư vài vòng, lúc này mới loại trừ được buồn bực trong lòng. Qua vài ngày, khi Húc đã quên mất việc này, Tiểu Phi lại xuất hiện, đem chuỗi xuyên qua đuôi sáu con chi chi thú ném trước mặt Húc, làm Húc tức tới mức đá loạn xạ vào đống tuyết trước mặt.

"Không cần." Giận xong, thấy Tiểu Phi đầy chờ mong nhìn mình, Húc lập tức cảm thấy có chút vô lực, ủ rũ ngồi xổm xuống, lắc cái tay nhỏ, lười so đo với con thú bay.

Vì thế, Tiểu Phi lại ngậm một chuỗi chi chi thú ỉu xìu bỏ đi.

Một thời gian tiếp theo, tất cả mọi người đều chú ý tới, thú bay thích tha tất cả con mồi nó săn được tới trước mặt Húc, sau đó mới kéo về chỗ của mình thong thả hưởng thụ, giống như là nộp nhiệm vụ hoàn thành vậy. Điểu thú cao cao, con mồi khổng lồ đứng trước mặt con thú trắng nho nhỏ, cảnh tượng đó hết sức thú vị.

"Nhị ca, ca thật lợi hại nha." Ánh mắt Chiêu nhìn Húc đầy sùng bái, chỉ có lúc này nó mới gọi Húc là nhị ca. Nó không ngờ thú bay hung dữ lại thật sự bị Húc thu thập tới dễ bảo như vậy, nó trông mà thấy thích "Nhị ca, ca bảo con chim béo đó tặng cái ổ kia cho đệ đi."

Húc chôn đầu giữa hai chi trước, xem như không nghe thấy. Thật ra chính nó cũng biết giờ ngay cả lắc đầu với Tiểu Phi nó cũng chẳng muốn, trực tiếp không đếm xỉa luôn, đương nhiên cũng không có lại nói là Tiểu Phi xấu nữa. Đến nước này mà Tiểu Phi cũng không bỏ được cái ổ của nó, có thể thấy thứ đó quan trọng với con thú bay bao nhiêu, Húc sẽ không để mất hết mặt mũi mà đi đòi đâu.

"A Húc, sao mà làm được vậy?" Tiêu Đồ cũng rất ngạc nhiên, trộm hỏi.

Đối với Tiêu Đồ, Húc vẫn là rất tin phục. Vậy nên nó kể lại chuyện này, cuối cùng còn lộ ra vẻ mặt phiền tới chịu không nổi. Tiêu Đồ nghe xong, cười ngất ngưởng, nói "Nếu đệ sợ phiền, thì nói với Tiểu Phi là nó rất đẹp là xong."

"Không muốn nói." Húc không có *** thần đáp. Thật ra nó cũng không rõ là mình đang muốn đánh cược một ván hay là tại sao nữa.

Tiêu Đồ nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, việc này bé cũng chẳng muốn can thiệp.

Húc cho rằng chỉ cần mình không để ý tới, Tiểu Phi rất nhanh sẽ buông tay, nào ngờ con điểu thú kia thật sự rất cố chấp. Qua mùa tuyết rơi, mặt trời bắt đầu làm tan chảy tuyết ở vùng hoang vu, nó vẫn kiên trì dùng các con mồi để đổi lấy một câu "đẹp" của Húc. Những người khác cũng đã thấy quen, ngay cả Húc cũng dần trở nên hơi tê liệt. Mãi tới một ngày Tiểu Phi cứu nó khỏi một con mãnh thú ra ngoài kiếm ăn khi mùa tuyết rơi vừa kết thúc.

Bình thường dã thú sẽ không tấn công bộ lạc thú nhân, thế nhưng vừa qua mùa tuyết rơi, dã thú ngủ đông từ trong đói khát tỉnh lại, không kiếm được thức ăn, nên chúng không quan tâm được nhiều như vậy. Bộ lạc Hoang Nguyên Hầu bởi vì chưa bao giờ xảy ra chuyện thú tập kích, nên thú nhân canh gác cũng lơ là. Hôm đó không biết sao lại có một con phong bối thú gầy trơ xương đến bộ lạc, vừa vặn gặp được Húc luyện công xong mà chạy ra ngoài dạo chơi.

Phong bối thú cũng không thể xem là dã thú hung mãnh nhất, nhưng hình thể của nó cao lớn, răng nanh nhỏ ra nước miếng, móng vuốt to dày, vô luận thế nào đối với một con thú con như Húc cũng có uy hiếp rất lớn. Hai năm qua Húc cùng Bách Nhĩ hành tẩu khắp nơi, cũng gặp được không ít nguy hiểm, thần kinh luyện được cứng cỏi vô cùng, đột nhiên nhìn thấy một con thú khổng lồ dùng một chân đạp cũng đủ đem nó thành thịt nát, nó cũng chỉ lùi về sau nửa bước liền dừng lại.

Có điều con phong bối thú kia thật sự quá đói khát, đối với thức ăn xuất hiện trước mặt nó, dù chỉ là thú con nhét không đủ kẽ răng nó cũng không muốn bỏ qua, căn bản không cho Húc thời gian ứng biến, cầu cứu, nó đã mở cái miệng khổng lồ ra cắn.

Trong thoáng chốc, Húc rõ ràng cảm nhận được hơi thở tử vong, trong đầu trở nên trống rỗng, toàn bộ cơ trí cho tới nay đều chạy mất dáng, mãi tới khi con phong bối thú ngã rầm trên mặt đất nó mới khôi phục lại ý thức. Húc nhìn thấy con thú bay vỗ cái cánh lớn đáp xuống mặt đất. Đôi cánh kia dưới ánh mặt trời tạo ra màu sắc như cầu vồng, đẹp tới khó tin. Khi đó Húc mới hiểu nó tự phụ vì sự thông minh của mình nhưng quả thật khi gặp phải địch nhân hùng mạnh, nó vẫn không đủ thực lực để làm hậu thuẫn, chút thông minh cỏn con kia sẽ chỉ làm người ta thấy buồn cười mà thôi.

Chuyện sau đó Húc không nhớ rõ nhưng nó có nghe Tiêu Đồ kể lại. Sau khi Tiểu Phi giết chết phong bối thú, người lớn mới xuất hiện. Nói cách khác, nó đúng là được Tiểu Phi cứu. Húc cũng chưa nói cái gì nhưng trong đầu nó vẫn hiện lên đôi cánh vỗ dưới ánh mắt trời của Tiểu Phi.

Lúc cỏ non bắt đầu chui ra khỏi lớp tuyết, có tộc trưởng Ngự của Huyễn Thú tộc đi cùng, họ rời khỏi bộ lạc Hoang Nguyên Hầu, trở về phương Nam. Tiểu Phi vẫn theo họ như cũ, ngậm cái ổ băng trong lửa yêu quý của nó, bay là đà gần mặt đất bên cạnh Bách Nhĩ, mà Đồ cũng không còn tức giận trừng nó như trước đây nữa. Lúc nghỉ ngơi, Tiểu Phi vẫn sẽ tha dã thú về trước mặt Húc, sau đó đợi đổi lấy câu "đẹp" của nó.

"Rất đẹp." Ngày đó, Húc đã khôi phục *** thần, nó không nhận con mồi Tiểu Phi đem đến trao đổi mà là đưa cánh tay nhỏ của mình lên sờ cái cánh xinh đẹp của con thú bay, rốt cuộc nói "Tiểu Phi không hề xấu. Kể cả hình thú, Tiểu Phi cũng rất đáng yêu." Đây mới là suy nghĩ thật ở sâu trong lòng Húc.

Có lẽ Tiểu Phi cũng không ngờ Húc sẽ thật sự khen nó, sửng sốt một chút, mới két một tiếng, mở rộng hai cánh, vừa vỗ nhẹ nhàng vừa di chuyển lên vài bước, sau đó quay đầu nhìn tiểu hài tử, giống như muốn xác định lại.

"Rất đẹp." Húc gật mạnh đầu, biểu tình trong mắt vô cùng nghiêm túc. Nó đột nhiên rất hối hận lúc trước vì một câu của Chiêu mà trêu chọc con thú bay ngốc nghếch này.

Đôi mắt như hạt đậu đen của Tiểu Phi bỗng nhiên sáng ngời, mở bốn chân ra chạy chậm vài bước, sau đó xòe hai cánh bay lên, vui vẻ bay xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người, cũng không còn bộ dạng bay là đà như không muốn bay trong thời gian vừa qua nữa.

Húc ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn nó, bị sự vui vẻ của nó lây qua, trên mặt cũng không khỏi lộ ra tươi cười.

182. Chương 182: Phiên Ngoại 12: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (1)

"Này, người cao to, tránh ra tránh ra, ngươi đứng chắn ở đấy sao chúng ta buôn bán?" Một giọng nói không kiên nhẫn vang bên tai, Đồ sửng sốt một lát, quay đầu đối mặt với một khuôn mặt có ngũ quan bình thường.

Thân hình chỉ tới ngực hắn, tóc đen dài quấn thành búi, mặc y phục vải xanh gọn gàng sạch sẽ cùng với một đôi giày bằng vải, trong ánh mắt nhìn hắn là không kiên nhẫn, nhưng lại có chút kiêng kị.

Là á thú. Phản ứng đầu tiên của Đồ chính là điều này, nhưng rất nhanh hắn liền phủ định. Hắn cảm thấy đối phương vừa không phải là thú nhân vừa không phải là á thú, bởi vì thú nhân hay á thú sẽ không có loại ánh mắt này.

Phía sau là một kiến trúc bằng gỗ hắn chưa từng thấy, kết cấu ba tầng, cửa sổ *** xảo khó có thể tin được. Từ bên trong có mùi thức ăn bay ra, khiến người ta thèm chảy nước miếng. Từ cánh cửa rộng mở có thể nhìn thấy những bộ bàn ghế được sắp xếp chằng chịt, có bàn có người ngồi, có bàn trống. Trước mặt người ngồi bày đầy bát đĩa thức ăn mỹ vị. Lúc này những người đó đang vừa ăn vừa lớn tiếng cười nói, thỉnh thoảng còn khua tay múa chân, kêu to mấy tiếng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng xa lạ này khiến Đồ toát mồ hôi lạnh, kiên trì nhìn xung quanh. Trên đường cái lát đá bằng phẳng rộng lớn, dòng người nhốn nháo di chuyển, tiếng rao hàng, tiếng cò kè mặc cả tràn ngập bên tai. Đồ cảm thấy tựa hồ mình đang ở một nơi không thuộc về đại lục thú nhân.

Nhưng sao hắn lại đi tới đây? Hắn không nhớ nữa. Đúng rồi, Bách Nhĩ, Bách Nhĩ đang ở đâu? Còn các con của hắn? Hắn lập tức hoảng sợ, không hề nghĩ ngợi liền hóa thành hình thú, bắt đầu chạy băng băng trên đường, ý đồ tìm kiếm kiến trúc hoặc gương mặt quen thuộc, lại không biết hành động này của hắn đã khiến bao nhiêu người sợ hãi.

"Yêu quái…"

"Hổ kìa! Chạy mau, có hổ…"

"Cứu mạng, hổ ăn thịt người!"

Trên đường trở nên nhốn nháo hoảng loạn, người thì đóng cửa, người thì gánh hàng bỏ chạy, ngươi đụng ta, ta đạp ngươi, khóc lóc, kêu rên, đảo mắt liền biến mất sạch sẽ. Chỉ còn lại con thú trắng to lớn oai phong lẫm liệt bàng hoàng, bất lực chạy giữa ngã tư đường trống trải, mãi tới khi một mũi tên không biết từ nơi nào bắn tới mới khiến con thú đó dừng lại. Đồ xoay người bay lên không, cắn lên mũi tên bắn tới từ phía sau, ngẩng đầu nhìn nơi phóng ra mũi tên, trong mắt có sự nôn nóng và mờ mịt chưa tản đi, còn có một tia tức giận và sát khí khi bị tấn công nữa. Nhưng khi nhìn thấy nam tử đứng bên cạnh kẻ bắn tên, hắn tựa hồ ngẩn ngơ, địch ý trên người biến mất, thay thế bằng sự nghi ngờ, ngạc nhiên.

Nam tử kia thân mặc cẩm y màu tím sậm, thắt lưng đeo đai ngọc, bên ngoài khoác áo choàng màu sáng, mái tóc đen cột cao thành búi, cài một cây trâm ngọc. Không cần nhìn tới dung mạo, chỉ nhìn thân hình cao ngất xuất chúng cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt của người khác. Mà dưới vầng trán lộ ra kia là đôi lông mày dài hất lên, đôi mắt hẹp dài, mũi cao, môi đầy đặn, không có nét nào là không phù hợp, thật sự tuấn mỹ vô cùng. Phong thái vẫn luôn ngưng trọng đè nén dung mạo còn chói mắt hơn ánh sáng mặt trời, lại không đến nỗi có vẻ quá phong lưu, ngông cuồng khiến cho hắn không dám khinh nhờn. Lúc này biểu tình của người đó chỉ là nhàn nhạt nhìn thoáng qua con thú trắng như xông vào nơi xa lạ, không hề lộ ra suy nghĩ trong lòng.

"Ô, phản xạ của con súc sinh này không tệ đâu." Nam nhân cầm cung chậc lưỡi khen. Gã đội cái mũ thì nghiêng, y phục thì lệch, râu tóc rối bời, bộ dáng nhìn cà lơ phất phơ, lôi thôi lếch thếch vô cùng, càng tôn

nam tử như chi lan ngọc thụ bên cạnh "Trọng Hằng, ngươi xem mặt ngươi kìa, ngay cả súc sinh cũng nhìn tới ngây ngẩn."

Nam tử hiển nhiên đã quen bị bằng hữu trêu chọc, nghe vậy ngay cả lông mi cũng không lay động. Hai người thấy con thú trắng không có ý tấn công cũng liền không chủ động khơi mào chiến tranh, chỉ là thờ ơ đứng song song nhìn con thú đó. Mãi tới khi một binh sĩ chạy tới, thì thầm gì đó bên tai nam tử, sắc mặt của nam tử đó mới dịu đi, lại nhìn về phía con thú trắng, sự đề phòng trong mắt đã không còn rõ rệt như lúc nãy.

"Vừa nãy ngươi chưa đả thương ai, ta có thể thả ngươi ra khỏi thành. Chỉ là ở đây không phải chỗ ngươi nên tới, nhớ về sau không thể đi nhầm nữa đấy." Tiến lên một bước, giọng của nam tử ôn hòa nói với con thú trắng to lớn. Nói xong, y làm một thủ thế không rõ lắm.

Lúc này Đồ mới chú ý trên nóc nhà, hai bên tràn đầy binh lính mặc áo giáp, cung tên trong tay họ vì hành động của nam tử mà buông xuống, có thể suy ra lúc nãy tất cả đều nhắm vào Đồ, một khi Đồ lộ ra chút ý định tấn công thì e rằng đã bị bắn thành cái sàng rồi.

Tất cả đều là á thú. Thế nhưng á thú đâu có sát khí và lạnh lùng tàn khốc như thế. Trong lòng Đồ không khỏi hiện lên một ý niệm, hắn theo bản năng đi về phía trước một bước, mấy á thú mặc áo giáp bóng loáng lại đồng loạt giơ cung tên lên.

"Ngươi thật sự là hổ yêu, hiểu được tiếng người?" Hán tử râu ria xồm xoàm kia lắc đầu, không cho là đúng nói.

Nam tử không để ý tới gã, lại vẫy tay, bảo binh tướng buông cung tên, sau đó nói với Đồ "Nếu ngươi hiểu lời ta nói, nếu tin ta thì đi theo sau ta, ta sẽ đưa ngươi ra khỏi thành." Khi y nói chuyện, đã có một thủ hạ dắt một con tuấn mã màu đen sáng loáng, cường tráng đi tới. Y nhận dây cương, đưa tay thân thiết sờ mũi con ngựa thò đầu tới, còn có cái bờm của nó.

Con ngựa mới vừa phát ra mấy tiếng hí liền bị tiếng gầm gừ tức giận phía sau truyền đến làm cho nó hoảng sợ tới mềm cả chân. Nam tử nhíu mày quay đầu, phát hiện con thú trắng đang lườm tay của y, nhưng trong mắt không có địch ý, chỉ là tràn đầy không vui. Nam tử hạ mí mắt suy nghĩ một lát, thử rút tay lại, quả nhiên liền thấy con thú đó im lặng.

"Ngươi không muốn ta chạm vào nó hay là không muốn ta cưỡi nó?" Y hỏi, cảm thấy con thú trắng này thật kỳ lạ. Y chinh chiến trên sa trường nhiều năm, trực giác về nguy hiểm rất nhạy bén. Thế nhưng con thú trắng to này nhìn qua thật uy mãnh lại khiến y không có một cảm giác nguy hiểm nào, chẳng lẽ nó là con thú đã được thuần hóa?

Đồ cúi đầu ưm một tiếng, trong lòng uất ức vô cùng. Thật ra hắn rất muốn mở miệng hoặc là hóa lại thành hình người. Thế nhưng mấy á thú với phản ứng không mấy thân thiện kia khiến hắn nhận ra mình tốt nhất đừng làm như vậy. Hắn nghĩ tới thế giới Bách Nhĩ từng nhắc đến, hắn cảm thấy rất giống nơi này. Quan trọng là á thú phía trước, vô luận sắc mặt hay phong thái đều cực kỳ giống Bách Nhĩ. Nếu không phải mặt mũi của y không giống thì hắn đã muốn nhào lên rồi. Cho nên khi nhìn thấy ngón tay thon dài xinh đẹp của á thú kia vuốt ve con thú ăn cỏ nhát gan, hắn mới cảm thấy rất không thoải mái, rất mất hứng.

"Nó thật sự hiểu được?" Á thú chướng mắt cực kỳ kia, là á thú mọc râu quái lạ lại bắt đầu ồn ào lẩm bẩm. Đồ cảm thấy gã thật phiền.

"Được, ta sẽ không cưỡi ngựa." Nam tử mỉm cười nói. Quả thật để người dắt con ngựa đã không đứng thẳng nổi đi ra, sau đó khẽ lắc đầu với bằng hữu bên cạnh, ý bảo không cần khuyên can y. Đối với con thú trắng vừa giống hổ lại vừa không giống hổ, nói giống sư tử nhưng cũng không hẳn là sư tử, không biết xông vào thành như thế nào, nhìn qua thì trông thật ngốc nghếch, hơn nữa trong lòng y không hiểu sao lại rất thích nó, cũng không muốn làm nó bị thương, nên cũng chỉ có thể mạo hiểm dẫn nó ra ngoài thành. Tuy nói là mạo hiểm, nhưng dù sao nguyên nhân trong đó còn do y cực kỳ tự tin vào trực giác và bản lĩnh của mình.

Ngay cả tư thế đi đường cũng giống. Đồ mê hoặc nghiêng cái đầu to, sau đó mới rề rà bước theo sau. Chú ý tới ánh mắt phòng bị của người xung quanh, hắn do dự một lát, giữ một khoảng cách với nam tử kia mà trong mắt họ chắc là coi như an toàn.

Bách Nhĩ ở đâu? Á thú này sao giống Bách Nhĩ vậy? Nếu đi cùng y có phải sẽ tìm được Bách Nhĩ không? Nơi đây chính là quê hương Bách Nhĩ từng nhắc tới ư? Dọc đường đi, Đồ quay đầu lại quan sát thế giới vô cùng xa lạ này, trong đầu đều là những thứ có liên quan tới Bách Nhĩ…

"Ta đưa ngươi đến đây vậy, ngươi đi đi." Giọng nói ôn hòa của á thú vang bên tai, Đồ ngẩng đầu, phát hiện họ đang đứng trên một vùng đất hoang vắng, mênh mông, trên mặt đất trải rộng là sỏi đá lớn nhỏ cùng với cỏ khô màu vàng, quay đầu là tòa thành bằng đá hùng vĩ, nguy nga, nhấp nhô liên tục theo núi non hiểm trở trùng điệp, không có rừng rậm kéo dài màu xanh hoặc là thảo nguyên như mong đợi.

Nam tử chú ý tới trong mắt con thú trắng lộ ra biểu tình mờ mịt, lúng túng, trong lòng y không hiểu sao lại dao động, đưa tay chỉ về bên phải "Đi qua bên đó hơn năm mươi dặm chính là rừng núi." Nói xong lời này, y cảm thấy mình mê muội như tẩu hỏa nhập ma vậy, một con thú hoang dã xuất hiện ở đây dĩ nhiên là từ núi rừng xa xôi chạy ra rồi, sao phải cần y chỉ đường.

Nhưng mà đợi cả buổi, con thú trắng cũng không có ý định đi. Y thở dài, chắp tay như với một bằng hữu bình thường, nói "Nhớ bảo trọng, sau này ngươi đừng tới nơi có người nữa." Lần tới chưa chắc đã may mắn như vậy. Không nói tới việc trông nó kỳ lạ, mà chỉ bộ lông xinh đẹp kia đã có thể đưa tới vô số ánh mắt dòm ngó rồi. Nói xong, y xoay người chuẩn bị về thành.

Đi vài bước, nam tử kia như có chút cảm giác mà quay đầu lại, thấy con thú trắng đi theo phía sau mình, y không khỏi dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ thật sự là được vị ẩn sĩ nào nuôi? Trong đầu hiện ra suy nghĩ này, y dừng chân.

"Ngươi muốn đi cùng ta sao?" Y mở miệng, hỏi ra một câu chính mình cũng cảm thấy kỳ lạ. Dù sao dị thú như vậy rất khó thuần hóa, dù cho nó từng có chủ nhân, dù cho chủ nhân trước của nó đã không còn, muốn nó nhận mình làm chủ nhân mới cũng không phải chuyện đơn giản.

Thế nhưng tình huống khiến y bất ngờ lại phát sinh, con thú trắng to kia như có tính người mà gật đầu.

Đồ đương nhiên muốn đi cùng á thú này. Không chỉ vì y quá giống Bách Nhĩ mà còn vì y không có kinh ngạc như các á thú hắn thấy lúc nãy, phòng bị hắn như tên trộm cắp. Hiển nhiên tới giờ Đồ vẫn chưa nhận ra những người khác không phải xem hắn là kẻ trộm mà là yêu quái. Khi Bách Nhĩ nhắc tới chuyện cũ không phải không đề cập tới chuyện người ở đó không thể biến hóa, chỉ là hắn quên mất thôi. Đương nhiên, quan trọng hơn là đến bây giờ hắn vẫn không xác định được rốt cuộc mình đang ở đâu.

Ở một nơi không quen thuộc, biện pháp tốt nhất là tìm một người quen với nơi này lại thân thiện để làm đồng bạn. Bởi vậy có thể thấy được da mặt của Đồ vẫn là dày như thế.

Nhận được câu trả lời thừa nhận, trên mặt nam tử lộ rõ phản ứng ngơ ngác, một lát sau mới ngăn chặn cảm giác quái dị trong lòng, rốt cuộc hiểu ra là hôm nay mình bị con thú trắng này dán mắt vào rồi. May mà y cũng vui vẻ nuôi một con mãnh thú oai phong lẫm liệt lại thông minh, đẹp đẽ như thế, vậy nên y nở nụ cười.

Khuôn mặt vốn đã tuấn mỹ vô cùng lúc này cười lên lập tức khiến Đồ nảy sinh cảm giác cầu vồng xuất hiện sau cơn mưa, trăng ló hoa nở, trong nháy mắt hắn liền hoảng hốt. Nhưng sao vẫn cảm thấy giống Bách Nhĩ nhỉ? Hắn suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được. Rõ ràng tướng mạo của hai người chênh lệch lớn như vậy, mùi cũng khác biệt nữa.

"Nếu đã vậy, chúng ta cần biết về nhau một chút." Thời điểm Đồ đang bị phán đoán của mình làm cho rối nùi thành một cục thì nam tử kia chậm rãi kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, cuối cùng đứng trước mặt hắn "Ta tên là Tiêu Mạch."

Ầm một tiếng, tất cả nghi hoặc trong đầu Đồ liền vỡ nát.

183. Chương 183: Phiên Ngoại 13: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (2)

Đồ rốt cuộc gặp được nữ nhân trong miệng Bách Nhĩ. So với á thú còn nhỏ xinh hơn, bộ ngực nổi lên, eo thon, mềm mại như hoa vậy, giống như khẽ đụng một cái liền sẽ hư mất. Lá gan còn nhỏ hơn cả niết thố,

nhìn thấy hắn nếu không phải sợ mới tức chân nhũn ra rồi ngất xỉu thì cũng là thét chói tai, khóc lóc, làm hại hắn từ xa nhìn thấy là phải đi đường vòng. Hắn thật sự không rõ sinh vật yếu đuối như vậy có cái gì để thích chứ.

Được rồi, thật ra cũng không phải tất cả đều như thế. Tựa như nữ nhân thường xuyên vác cây đao lớn tới tìm Bách Nhĩ, à không, Tiêu Mạch, rõ ràng trông rất nhỏ nhắn, lả lướt, thế nhưng lúc múa cây đao còn cao hơn người nàng trông cũng rất oai phong. Có điều Đồ vẫn không thích nàng ta, bởi vì nàng ta luôn sáp đến trước mặt Tiêu Mạch.

Đối với Tiêu Mạch, Đồ rất buồn rầu, bởi vì Tiêu Mạch rõ ràng không nhận ra hắn. Tiêu Mạch ở đây, vậy Bách Nhĩ ở đâu?

"Trọng Hằng, con súc sinh này trông có vẻ không có *** thần gì hết." Cái gã nam tử lôi thôi lếch thếch kia ngồi xổm cách đó không xa, nghiên cứu con thú trắng ỉu xìu nằm sấp bên chân Tiêu Mạch cả buổi, nói.

Nam nhân đó tên là Thích Viễn Sơn, là bạn tốt của Tiêu Mạch, khi không có việc gì là lại thích đảo quanh bên Tiêu Mạch, người Đồ thấy phiền nhất chính là gã. Đương nhiên Đồ còn không biết súc sinh trong miệng gã là ý gì, nếu không e rằng hắn đã lập tức nhảy dựng lên, hóa thành hình người để đối phương xem thử mình rốt cuộc có phải là loài vật bậc thấp không có trí tuệ như lời gã nói không. Nhưng lúc này Đồ chỉ giật giật lỗ tai, sau đó gối đầu lên đùi của Tiêu Mạch. Bách Nhĩ của hắn rốt cuộc ở đâu?

Tiêu Mạch đang ngồi trên chiếc ghế nằm, cầm quyển binh pháp, thờ ơ nhìn, nghe vậy y buông sách xuống, đưa tay sờ bộ lông xù của con thú lớn đang gác đầu lên đùi mình "Đây là một con linh thú, đừng gọi nó là súc sinh." Y sửa lời bạn tốt cho đúng. Không hiểu tại sao khi nghe tới hai chữ súc sinh, trong lòng y sẽ cảm thấy khó chịu "Đúng là không có *** thần, có phải đang nhớ chủ nhân của ngươi không?" Câu này là y nói với Đồ, trong giọng nói mang theo sự thân thiết như có như không.

Đồ cọ đầu vào tay y, đơn giản vùi đầu vào lòng Tiêu Mạch, ngửi thật lâu mới phát hiện mùi của Tiêu Mạch rất giống Bách Nhĩ, chỉ là vì cơ thể không giống, nên có chút khác biệt nho nhỏ. Thật ra là cùng một người nhỉ? Nhưng lại không hoàn toàn là một người. Vậy nên hắn rất rối rắm, tới giờ mới chưa hóa thành hình người.

Thích Viễn Sơn nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, con thú trắng này không cho ai sờ, nhưng trước mặt Tiêu Mạch lại làm như con chó lớn ôn hòa thích làm nũng, thật khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Thật ra không chỉ gã, mà chính Tiêu Mạch cũng cảm thấy kỳ lạ, con thú trắng này thân thiết với y không khỏi hơi quá mức rồi.

"Nó là con đực hay cái vậy? Sẽ không xem ngươi thành thê…" Thích Viễn Sơn nhịn không được nói thầm, cuối cùng bị ánh mắt lạnh của Tiêu Mạch làm cho một chữ cuối cùng hóa thành không khí bị gió cuốn bay đi "A, ngươi xem trên cổ nó đeo cái gì kìa?" Gã rất không có tiền đồ mà nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Nghe gã nhắc, Tiêu Mạch cũng nhớ tới trên cổ con thú trắng quả thật có đeo một miếng xương dùng dây da thú luồn qua, chỉ là lúc trước y không để ý, lúc này lại không khỏi sờ soạng cổ con thú trắng. Nhưng khi nhìn thấy chữ trên mặt xương, y liền ngây ngẩn cả người.

Một mặt khắc chữ Tiêu Mạch, một mặt khắc chữ Đồ, mà chữ viết đó rõ ràng là của y. Thế nhưng Tiêu Mạch không nhớ rõ là lúc nào mình đã khắc một miếng xương như vậy.

"Là cái gì vậy?" Thấy y hồi lâu không lên tiếng, Thích Viễn Sơn nhịn không được muốn đi tới, kết quả bị Đồ gầm một tiếng cảnh cáo khiến gã phải dừng chân tại chỗ, không khỏi cười khổ "Sao nó đề phòng ta quá vậy?"

Thích Viễn Sơn không biết, vì miếng xương này Đồ thà rằng bị đánh chết cũng không để cho người khác chạm vào. Như bây giờ là còn xem như khách khí với gã đấy, chỉ là do vẫn xem gã là bạn tốt của Tiêu Mạch thôi. Còn Tiêu Mạch dĩ nhiên là không giống những người khác rồi.

Ngón tay nhẹ nhàng đảo qua chữ viết trên miếng xương, Tiêu Mạch trầm mặc, đây là chữ của y, nhưng thêm một tia bình thản, thiếu đi vài phần sát khí lạnh lẽo. Hiện tại y không viết ra được nhưng cũng không phải là ai đó bắt chước, trái lại giống như một người khác trong y viết vậy. Bởi vì khi y viết chữ "Tiêu" sẽ luôn viết nét sổ cuối cùng. Đây là thói quen hình thành từ nhỏ, dù có thế nào cũng không sửa được, nhưng

trong lòng y vẫn luôn cảm thấy viết như thế không tốt, nên mỗi lần viết đến nét đó y đều sẽ do dự mà viết chậm lại. Điều này có lẽ người khác nhìn không ra, cũng không bắt chước được, nhưng chính y lại biết rất rõ.

Thật lâu sau, ánh mắt của y rốt cuộc dời khỏi miếng xương, nhìn con thú trắng trước mắt đang đầy chờ mong nhìn mình. Không biết vì sao trong lòng y lại dâng lên một tia áy náy. Cảm xúc này tới quá đột ngột, khiến y không khỏi nhíu mày, càng cảm thấy sự xuất hiện của con thú trắng này quá kỳ lạ.

"Ngươi rốt cuộc đến từ nơi nào?" Lúc bảo Thích Viễn Sơn rời đi, mang theo con thú trắng trở lại thư phòng, đóng cửa lại, sắc mặt của y liền chuyển sang nghiêm nghị.

Rõ ràng biết Tiêu Mạch không phải là Bách Nhĩ của hắn, y không nhớ hắn, thế nhưng Đồ vẫn thấy có chút đau lòng. Hắn nâng chi trước lên lau mắt, mũi, gạt cái cảm xúc chua xót này đi, sau đó xoay vòng tại chỗ, cuối cùng quyết định hóa thành hình người. Thật ra hắn biết mình biến hóa có thể dẫn tới hậu quả xấu. Bách Nhĩ đã từng nói với hắn, nhưng hắn thật sự chịu không nổi. Hắn nhớ Bách Nhĩ, nhớ các con của mình. Hắn không muốn ở nơi xa lạ này, dù cho ở đây có một Tiêu Mạch hoàn chỉnh vô cùng xinh đẹp.

Tiêu Mạch vốn cũng không cho rằng một con dã thú có thể trả lời mình, vậy nên sau khi hỏi ra y lập tức thấy buồn cười vì hành vi ngớ ngẩn của bản thân, thế nhưng cảm giác này chỉ giằng co một lát liền bị kinh ngạc thay thế.

Một nam tử cao lớn, cường tráng xuất hiện từ không khí tại chỗ của con thú trắng. Tóc chỉ dài gần tấc, giống như con nhím vậy, toàn cơ thể không có một mảnh vải che thân, nhưng lại không có chút nào không tự nhiên. Làn da ngăm đen, bộ dáng anh tuấn sâu sắc, khác với người Trung Nguyên, cũng không giống những người Bắc di.

"Ngươi thật sự là hổ yêu?" Sau khiếp sợ, ánh mắt của Tiêu Mạch trở nên sắc bén, cơ thể dưới lớp y phục hơi căng chặt, bước vào trạng thái đề phòng.

Thấy phản ứng của y, trong mắt Đồ chợt lóe một tia bi thương, đứng tại chỗ chứ không đến gần "Ta tên là Đồ, là thú nhân, không phải là hổ yêu." Lúc trước hắn mất trí nhớ, quên đi Bách Nhĩ, nếu lúc ấy Bách Nhĩ biết, nhất định sẽ khổ sở như hắn bây giờ. Hắn nghĩ, thật may mắn là khi đó Bách Nhĩ không tìm thấy hắn.

Khẩu âm của hắn có chút quái dị, thế nhưng Tiêu Mạch nghe hiểu được. Hơn nữa y lập tức nghĩ đến chữ trên miếng xương, ánh mắt không khỏi nhìn về miếng xương vẫn đang đeo trên cổ đối phương, chứng minh nam nhân này chính là con thú trắng biến thành. Y cũng không sợ hãi, chỉ là nghi hoặc, tên của y sao lại khắc chung với tên của con yêu quái này?

"Ta không quen biết ngươi, cũng chưa từng khắc lên miếng xương kia." Tiêu Mạch vô cùng khẳng định nói "Ngươi tiếp cận ta có mục đích gì?" Nếu không phải từ đầu tới đuôi con thú này cũng chưa có một chút biểu hiện tấn công gì với y, càng không có ý tổn thương người khác, y cũng sẽ không ôn hòa, nhã nhặn đứng ở đây hỏi lai lịch của nó.

"Đây là Bách Nhĩ khắc." Đồ nói, nhắc tới Bách Nhĩ, ánh mắt hắn không khỏi dịu đi, bên trong tràn ngập tình yêu nồng đậm và nhớ nhung "Ta cũng không biết tại sao mình lại đến đây. Ta muốn trở về." Nói tới đây, hắn liền cảm thấy uể oải.

Không ngờ tới sẽ là đáp án này, Tiêu Mạch có chút kinh ngạc, nhất thời cũng không biết phải nói tiếp thế nào, im lặng một lát y mới nói "Ngươi mặc quần áo vào đi." Trong mắt y, đã là yêu quái có thể biến thành người thì cũng có thể biến ra quần áo, cứ trần truồng thế này còn ra thể thống gì nữa. Rất hiển nhiên, y hoàn toàn không để ý lời giải thích liên quan tới yêu quái của Đồ lúc nãy.

"Quần áo khi biến thành hình thú đã rơi mất rồi." Đồ có chút uất ức. Hắn cũng không phải người Huyễn Thú tộc, có thể mang theo cả quần áo khi biến hóa.

Tiêu Mạch câm lặng, cảm thấy nếu yêu quái đều ngốc như vậy thì thật ra cũng đâu có gì đáng sợ.

184. Chương 184: Phiên Ngoại 14: Hành Trình Đến Đại Tấn Của Đồ (3)

"Ngươi nói ngươi đến từ đại lục thú nhân?"

"Ngươi nói Bách Nhĩ chính là Tiêu Mạch ta?"

"Ngươi nói sau khi ta chết trận thì tá thi hoàn hồn vào người tên là Bách Nhĩ?"

Sau khi kiên nhẫn nghe Đồ nói cả buổi, mặc dù có vài thứ y chưa bao giờ nghe qua, nhưng Tiêu Mạch vẫn nắm bắt được vài điểm quan trọng trong đó. Chỉ là chưa kịp tìm hiểu rõ ràng đã bị một tin quân tình khẩn cấp triệu tới doanh trại, trước khi rời đi y chỉ nói với Đồ một câu.

"Ta không câu nệ với ngươi, ngươi ở trong phủ, đừng có gây ra chuyện, chờ ta trở về."

Ngược lại không phải Tiêu Mạch thoái thác, nếu không phải có chuyện quan trọng y cũng không yên tâm để con yêu quái lại một mình trong phủ. Thật sự là bởi vì không biết phải làm sao mới giam cầm được một con yêu quái, nhất là trong tình huống con yêu quái này không biểu hiện ra một chút ác ý nào. Y càng không muốn vì lỗ mãng mà chọc giận nó, như vậy trái lại mất nhiều hơn được, nên chỉ có thể dùng cách này tạm thời ổn định lại. Còn những lời yêu quái nói, đương nhiên không có khả năng là y tin hết, nhưng nếu nói không hề tin tưởng thì cũng không phải. Quan trọng là tới giờ y vẫn chưa biết rõ mục đích con yêu quái này tới đây, nên vẫn chưa phán đoán được chân tướng sự việc.

Đồ không thể đi theo đương nhiên rất buồn bực. Có điều nếu Tiêu Mạch đã nói như vậy, dĩ nhiên hắn sẽ thành thật nghe lời, ai bảo Tiêu Mạch là Bách Nhĩ trước đây chứ.

Vừa nghĩ đến Tiêu Mạch là Bách Nhĩ, Bách Nhĩ là Tiêu Mạch, trong đầu hắn liền thấy đau lên từng cơn, hoàn toàn không có cách nào làm rõ. Rõ ràng Bách Nhĩ chính là Tiêu Mạch, vậy tại sao Tiêu Mạch lại không phải là Bách Nhĩ?

Phiền não kéo bộ y phục hơi ngắn lại hơi nhỏ, Đồ cảm thấy rất không thoải mái, vì thế lại hóa thành hình thú, đi vài vòng trong phòng, cuối cùng đơn giản nằm sấp trên mặt đất, bắt đầu ngủ.

Vừa ngủ liền cảm thấy cơ thể bị ai đó lay mấy cái.

"Đi gọi người, ta muốn sinh rồi." Trong tai vang lên giọng nói quen thuộc, Đồ sửng sốt trong chốc lát, không rõ rốt cuộc mình đang nằm mơ hay là hiện thực, mãi tới khi nhìn thấy trên mặt Bách Nhĩ đầy mồ hôi và cái bụng lớn của y, hắn mới lấy lại *** thần, lập tức luống cuống tay chân.

Cho tới khi Bách Nhĩ sinh hai con thú con ra, thấy nụ cười nhàn nhạt trên mặt y, hắn rốt cuộc mới cảm thấy một tia chân thật, khẽ hôn lên mặt Bách Nhĩ, cầu nguyện sau này kể cả trong mơ cũng hi vọng có Bách Nhĩ bên cạnh. Cảm giác không tìm thấy Bách Nhĩ thật là đáng sợ.

"Ngươi nói ngươi nằm mơ thấy bộ dáng của ta trước kia?" Ngày nào đó, Đồ đột nhiên kể giấc mơ kia của mình khiến cho Bách Nhĩ kinh ngạc hỏi lại.

"Đúng vậy, bộ dạng rất đẹp, chỗ này còn có một nốt ruồi nhỏ." Đồ ừ một tiếng, nghiêm túc nhìn mặt Bách Nhĩ, sau đó chỉ ngón tay lên phía trên lông mày của y.

Bách Nhĩ vốn chỉ cho rằng Đồ nằm mơ thôi, cũng không quá để vào lòng. Y chỉ hơi cười cười, nhưng khi nghe tới câu cuối y lại sửng sốt một lát, chỉ thấy đầu ong lên, giống như có cái gì muốn chui từ đất mà ra.

"Ngươi mơ thấy gì?" Y hỏi. Mặt trời vào mùa mưa nóng tới mức đầu óc người ta có chút lơ mơ.

Đồ thuật lại cảnh trong mơ một lần, nhấn mạnh sự hoang mang lúc đầu và rối rắm lúc sau của hắn, đương nhiên cũng không thiếu oán niệm về Thích Viễn Sơn và vài nữ nhân kia.

Bách Nhĩ nhắm mắt lại, theo lời Đồ kể, trong đầu y hiện rõ cảnh tượng như trở lại trước đây. Y thấy mình được bẩm báo trong thành có một con hổ trắng đang hành hung người khác, dân chúng sợ hãi, vì thế dẫn hộ vệ *** nhuệ bên người nhanh chóng đi tới, sơ tán dân chúng, đồng thời bao vây con thú trắng không biết tại sao lại xông loạn ở trên đường. Y thấy mình đưa con thú trắng ra khỏi thành, rồi cuối cùng giữ nó lại. Y thấy con thú trắng thân thiết với mình, còn thấy nó từ từ mất đi sức sống. Cuối cùng dưới sự ép hỏi của y mà hóa thành người. Y còn thấy được rất nhiều sự việc Đồ không nói cũng chưa từng trải qua. Y biết đó là vài ký ức của mình.

Đi đến thế giới thú nhân mười lăm năm, ký ức Đồ xuất hiện tại Đại Tấn dường như bị một bàn tay lớn thần bí ngắt đi. Y vẫn chưa bao giờ nhớ tới, thậm chí không cảm thấy nó từng tồn tại, mãi tới khi giấc mơ của

Đồ phát sinh, nó lại đột ngột xuất hiện rõ ràng, khiến y có chút trở tay không kịp.

"Ta tìm không thấy ngươi." Đồ bỗng nhiên ôm chặt Bách Nhĩ vào lòng. Bởi vì nhìn thấy người, hắn càng cảm thấy uất ức, tới bây giờ hắn vẫn có thể nhớ rõ sự bàng hoàng và bi thương lúc đó.

"Xin lỗi ngươi." Bách Nhĩ sờ đầu của Đồ đang đặt trên vai mình, không đầu không đuôi nói một câu.

Cứ như vậy, Đồ lại ngượng ngùng, hôn lên mặt Bách Nhĩ "Ta không trách ngươi. Chỉ trách ta, lẽ ra đi đâu cũng phải mang ngươi theo." Cho dù là ở trong giấc mộng.

Khóe môi Bách Nhĩ cong lên, trong mắt lại như có chút đăm chiêu. Đến lúc này y mới hiểu, đã có được "quả" này, ắt phải có "nhân". Nếu không phải Đồ, có lẽ y sẽ cứ như vậy chết đi, lấy thân tuẫn quốc, đầu bị treo cao trên tường thành, không bao giờ tỉnh lại, thì còn làm sao mà biết đến thế giới thú nhân này.

"Nếu sau này ngươi còn nằm mơ như thế, ngươi phải nhớ, Tiêu Mạch chính là ta, là ta mới quen biết ngươi, ta vẫn ở bên cạnh ngươi, không cần phải tới nơi khác tìm kiếm." Y chậm rãi mở miệng, quay đầu qua hôn lại Đồ, trầm giọng nói.

Đồ không rõ tại sao Bách Nhĩ lại nói vậy, mãi tới một ngày không hiểu sao lại xuất hiện giấc mơ tương tự như thế. Không, có lẽ không phải là mơ, mà là hắn thật sự đi tới cố hương của Bách Nhĩ, nếu không sẽ không chân thật như vậy. Nghĩ tới lời Bách Nhĩ từng nói, tuy trong lòng hắn vẫn có chút thấp thỏm, nhưng so với lần đầu thì tốt hơn nhiều. Hắn nghĩ, Bách Nhĩ muốn trở về cũng không được, cho nên hắn nhất định phải giúp y xem kỹ nơi này.

185. Chương 185: Phiên Ngoại 15: Kinh Và Duẫn

Nhiệt độ của hai ông mặt trời giao nhau chiếu lên người giống như muốn thiêu cháy lông tóc. Gió từ mặt sông thổi qua, mang theo hơi nước nóng ẩm. Trong không khí có hương hoa tử nguyệt, phải là một lượng hoa tử nguyệt lớn mới có thể tỏa ra mùi thơm nồng đậm như vậy. Bên trái phía trước là một rừng cây dầu không quá lớn bị mặt trời nướng khét, còn có thực du thú hôi thối. Âm thanh nhai lá cây sột soạt cứ cách một đoạn sẽ ngừng lại, sau đó lại vang lên. Nói rõ con thực du thú kia đang rất cẩn thận, nhưng chỉ chút ít tiếng động đó cũng đủ để người ta nắm được vị trí cụ thể của nó.

Hắn khịt mũi, lại ngửi thấy một mùi khác, biết còn có thêm một kẻ đang rình rập, nên hắn im lặng nằm sấp tại chỗ, không có động tĩnh. Mãi tới khi trên trời truyền tới một tiếng kêu to, hắn mới mỉm cười trong lòng, sau đó bắt lấy thực du thú đang kinh hoảng chạy trốn, một con thú đang canh chừng khác cũng bổ nhào ra trong nháy mắt. Dựa vào thính lực vượt qua các thú nhân, hắn bỗng nhiên lủi ra, chuẩn xác cắn vào cổ con đa túc thú. Không đợi cơ thể phía sau của đa túc thú rối rắm vòng qua đây, hắn bỗng nhiên nâng cái đầu to lên, quật cái đuôi dài xuống đất. Chỉ vài động tác như thế, con đa túc thú kia rõ ràng đã bị hắn cắn vỡ nội tạng, chết bất đắc kỳ tử.

Nhớ ngày đó Bách Nhĩ mang theo Bố, Hạ còn có Cổ, bốn người cùng đối phó với con đa túc thú xâm nhập vào trong trận pháp, phải dùng kế sách mới giết được nó. Nay chỉ một mình hắn liền có thể thoải mái vồ bắt được một con đa túc thú, có thể thấy nội công tâm pháp Bách Nhĩ dạy họ lợi hại biết bao nhiêu.

Âm thanh vỗ cánh vang bên tai cùng với cái mùi quen thuộc bám theo cơn gió, một thú nhân Kim Dực thú bốn cánh đáp xuống bên cạnh hắn, móng vuốt quặp lấy con thực du thú.

"Sắp đến tụ hội các bộ lạc rồi, sẽ có không ít á thú đẹp tới đây, Duẫn có tính chọn một người làm bạn đời không?" Kinh hóa thành hình người, sau đó dùng một tay vác đa túc thú dài mấy trượng, lại xách thực du thú, cười hỏi Duẫn.

"Nếu gặp được người thích hợp." Duẫn chậm chạp vừa nói vừa hóa thành người. Hồi trước Ni Nhã bỏ hắn là vì hắn không có khả năng nuôi sống bạn đời và thú con. Hiện tại hắn không chỉ có năng lực mà năng lực đó còn là hàng đầu trong các thú nhân, dù cho mắt hắn không thể nhìn thấy nhưng vẫn có không ít á thú sẵn lòng làm bạn đời của hắn. Thế nhưng Duẫn lại hi vọng có thể tìm được một người không rời bỏ hắn dù có xảy ra chuyện gì. Còn người đó có thể sinh con, ngoại hình xấu hay đẹp, có thể làm việc hay không đều không quan trọng.

Mắt Kinh đảo qua cơ thể cường tráng vì thức ăn sung túc mà trở nên rắn chắc chứ không còn là bộ xương di động của Duẫn, đồng tử của y tối đi, miệng lại cười nói "Thế nào mới tính là thích hợp? Ngươi nói chút nghe đi, ta giúp ngươi để ý."

Duẫn bật cười "Từ khi nào mà ngay cả chuyện này ngươi cũng quan tâm vậy?"

"Chỉ cần là chuyện của ngươi, ta đều sẽ quan tâm." Kinh không chút do dự trả lời, cất bước dẫn đầu đi về phía trước. Bởi vì hiện tại năng lực của thú nhân trong bộ lạc hoàn toàn có thể vào rừng một mình săn bắt, nên ngoại trừ nhóm thú nhân được bộ lạc sắp xếp ra ngoài săn bắt thì có rất nhiều thú nhân đều thích ra ngoài săn thú một mình khi chưa tới lượt của bản thân. Con mồi kiếm được dĩ nhiên là của một mình người đó.

Duẫn sửng sốt một lát, trong lòng có chút cảm động. Vài năm qua Kinh chăm sóc hắn bao nhiêu, hắn đều biết. Hai người ăn chung ở chung, từ lâu đã không khác người trong cùng một nhà rồi, chỉ là khi nghe đối phương chính miệng nói ra, hai cảm giác đó vẫn có sự khác biệt.

"Đừng lo cho ta." Đuổi kịp theo mùi của đối phương, Duẫn cười nói "Con trai ta đã trưởng thành rồi. Nhưng mà ngươi đó, ngay cả thú con cũng không có, sao không nhanh chóng tìm bạn đời đi?" Nói xong lời này không hiểu sao Duẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân, chỉ cho là nếu Kinh tìm bạn đời, đương nhiên phải chuyển đi, mà Mục còn đang rèn luyện bên ngoài, đến lúc đó chỉ còn một mình hắn, có lẽ sẽ hơi cô đơn.

Bước chân của Kinh hơi trì trệ, không có trả lời ngay, một lát sau mới thản nhiên nói "Ta đã coi trọng một người từ lâu rồi, nhưng không biết người đó có tình nguyện làm bạn đời của ta không."

Duẫn ngạc nhiên, cái cảm giác không thoải mái càng rõ ràng hơn, hắn muốn hỏi là ai, nhưng mà môi mấp máy mấy lần cuối cùng lại nói là "Ngươi xuất sắc như vậy, á thú kia nhất định sẽ tình nguyện." Duẫn nghĩ, có thể khiến Kinh coi trọng, á thú kia nhất định rất tốt. Duẫn lại nghĩ, chờ Kinh kết bạn đời có lẽ sẽ không cùng hắn đi săn thú nữa, cũng sẽ không tiếp tục ở lại trong nhà hắn, sẽ không tiếp tục nướng thịt cho hắn ăn, sẽ không còn vào trời lạnh muốn hóa thành hình người ôm hình thú của hắn để sưởi ấm…

Duẫn không phát hiện mấy năm qua Kinh đã từng ly từng tý thâm nhập vào cuộc sống của hắn, khiến hắn bất tri bất giác đã xem người này là một phần của mạng sống.

"Ngươi thật sự cho là vậy?" Kinh hỏi.

"Ừ." Lần này Duẫn không chút do dự trả lời.

"Người ta thích không phải là á thú cũng được sao?" Kinh đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Duẫn, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng cháy, hỏi.

"Gì?" Duẫn cũng dừng lại, không xác định là mình có nghe lầm không.

"Ta nói, người ta thích không phải là á thú, mà là một thú nhân, như vậy cũng có thể chứ?" Ánh mắt của Kinh nhìn chăm chăm vào Duẫn, bởi vì cảm xúc kích động nên giọng của y hơi khàn đi.

Thú nhân? Duẫn cứng đờ, sau đó trong ***g ngực không thể khống chế cảm giác ghen tị dâng lên khiến chính hắn cũng giật mình. Ngay cả lúc nãy nghĩ tới đối phương sẽ cùng á thú nào đó kết thành bạn đời hắn cũng không ghen tị như vậy. Duẫn mơ hồ thấy cảm xúc này tới thật khó hiểu lại thật nguy hiểm, nên hắn không dám nghĩ sâu. Nhưng mà biểu tình cương cứng trên mặt của Duẫn lại khiến Kinh hiểu lầm, y siết chặt thực du thú trong tay, gân xanh ở thái dương nổi rõ, giống như đang cố gắng nhẫn nại cái gì.

"Duẫn, thú nhân thích thú nhân, ngươi có cảm thấy rất ghê tởm không?" Giọng của Kinh trầm xuống, lại hỏi một lần nữa.

"Không… không đâu." Duẫn rốt cuộc lấy lại *** thần, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, lại không biết nụ cười này có bao nhiêu khó xem. Hắn mù nhiều năm nên cũng không quá quan tâm tới việc khống chế sắc mặt "Trước kia trong bộ lạc Hắc Hà cũng có thú nhân ở cùng với thú nhân." Nói tới đây, hắn trầm mặc đi, thật ra là hắn muốn hỏi thú nhân kia là ai, nhưng cũng không hẳn là muốn biết. Một thú nhân, Duẫn nghĩ, sao Kinh lại có thể thích một thú nhân? Cũng không phải tìm không được á thú, sao lại… thú nhân kia nhất định rất xuất sắc, sẽ không phải là Đồ hay Tát chứ? Nghĩ tới đây, Duẫn rùng mình, vì hậu quả đáng sợ kia.

"Phải không?" Kinh khẽ cười, rõ ràng bị phản ứng của Duẫn chọc giận, bỗng nhiên y ném đa túc thú và thực du thú xuống đất, tiến nhanh tới, bóp cổ Duẫn, đẩy hắn tới thân cây khô bên cạnh, cả người y đều dán lên.

"Kinh…" Bởi vì mù nên Duẫn luyện võ tập trung hơn những người khác, luận về võ công thật ra là thắng cả Kinh, chẳng qua là xuất phát từ tín nhiệm với Kinh nên hắn mới không phản kháng.

Mùa mưa quá nóng, phần lớn thú nhân đều không thích mặc quần áo, hai người thường xuyên tập luyện, thi đấu với nhau, thậm chí còn xuống hồ tắm rửa, cơ thể đụng chạm tuy không thể nói là thường xuyên, nhưng không phải là không có. Trước kia Duẫn luôn không để ý, thế nhưng thời khắc này thân thể hắn lại trở nên hết sức mẫn cảm. Mặt Kinh cách rất gần, hơi thở phả vào môi và mũi Duẫn, mang theo mùi vị của quả xanh lúc nãy họ mới ăn. Bàn tay đặt ở trên cổ thật thô ráp, nhưng không mạnh như lúc đẩy hắn, chỉ là giam giữ lỏng lẻo như vậy khiến hắn không thể nhúc nhích nhưng cũng không quá khó chịu. Bởi vì ***g ngực kề sát, nên có thể cảm nhận rõ ràng nhịp đập con tim của hai người. Tim của cả hai đập rất lạ, đều nhanh và mạnh mẽ…

"Chính là như vậy, ngươi cũng không cảm thấy ghê tởm?" Kinh thẳng lưng, hai vật hùng vĩ rủ giữa hai chân của hai người va chạm vào nhau.

"Kinh!" Hô hấp của Duẫn cứng lại, cảm thấy thứ đó của đối phương đang nhanh chóng trướng lớn và cứng lên, giống như một cái chùy cực nóng đặt trên bụng hắn, mà điều càng làm Duẫn đỏ mặt tới tía tai là chính hắn cũng có phản ứng, vội vàng quát khẽ lên một tiếng cảnh cáo, đồng thời đưa tay kiềm chế cổ tay của đối phương, muốn đẩy ra.

"Duẫn, ta thích ngươi." Kinh không quan tâm tới lời cảnh cáo của Duẫn, ngược lại càng dán chặt vào, hơi thở trở nên dồn dập nói "Ta muốn ngươi làm bạn đời của ta." Nói xong, Kinh đè môi xuống, bịt kín đôi môi có thể toát ra lời cự tuyệt.

Duẫn còn đang vì ba chữ ta thích ngươi mà mờ mịt, ngay sau đó lại bất thình lình bị nụ hôn trên môi khiến đầu hắn trở nên trống rỗng, mãi tới khi chỗ nhạy cảm bị nắm lấy, Duẫn mới hồi phục *** thần. Không chỉ không tức giận vì hành vi của đối phương mà còn vui vẻ muốn cười to. Cảm giác khó chịu lúc nãy vẫn tắc ở trong ngực lập tức bay sạch đi. Hóa ra giữa hai người không có ai chen vào, hóa ra hai người còn có thể tiếp tục bên nhau, hóa ra vừa rồi hắn khó chịu như vậy là ghen tị với người được Kinh thích. Hắn không hề kháng cự, ngược lại nắm cổ tay không thành thật của Kinh, giữ gáy đối phương, nhiệt tình hôn đáp lại.

Kinh dừng một lát, sau đó mừng rỡ như điên, buông lỏng cái tay đang giữ cổ của Duẫn, chuyển sang nâng cằm hắn, động tác bỗng trở nên điên cuồng. Hai vật phấn chấn, to lớn của hai người đè lên nhau, cọ xát lẫn nhau, cuối cùng bị Kinh khó nhẫn nhịn được mà đưa tay nắm lấy cùng một chỗ, sau một trận vuốt lên vuốt xuống như gió lớn mưa rào thì đồng loạt bắn ra, dịch thể màu trắng đục bắn khắp lên bụng và lông tóc của cả hai.

"Sớm biết ngươi cũng… ta đã nói từ lâu rồi." Cuối cùng, Kinh như trước không sợ nóng mà ôm Duẫn, thỉnh thoảng liếm môi hắn, cùng Duẫn trao đổi chút nước miếng, mang theo sự biếng nhác sau cao trào, thì thầm. Có lẽ ban đầu Kinh chỉ mang tâm tư trả ơn mà tiếp cận Duẫn, thế nhưng sống chung với nhau qua năm này tháng nọ, tâm tư này đã sớm thay đổi, không thể khắc chế xu hướng phục dưới tâm hồn và nghị lực bất khuất của thú nhân cường tráng này, hưởng thụ sự tín nhiệm của đối phương và sự ăn ý của hai người khác với mọi người, cũng vì thế mà càng ngày càng lún sâu, không thể kiềm chế, cũng không muốn kiềm chế.

Duẫn chỉ cười chứ không nói gì, vừa đáp lại sự thân mật của Kinh vừa đưa tay khẽ sờ lên mắt, mũi, môi của Kinh, ở trong đầu lần đầu tiên phác thảo rõ ràng bộ dáng của đối phương, cũng ghi tạc ở trong lòng. Duẫn nghĩ, người này chính là bạn đời sắp cùng hắn bên nhau suốt chặng đường đời còn lại.

Chuyện Kinh và Duẫn muốn kết thành bạn đời nhanh chóng truyền khắp bộ lạc, dẫn tới mỗi người có một phản ứng.

"Cái gì? Không phải họ đã là bạn đời rồi sao?" Các thú nhân gia nhập bộ lạc sau này vô cùng kinh ngạc.

"Hả? Kinh và Duẫn? Khó trách ta ám chỉ hoặc nói rõ vô số lần với hắn, hắn cũng không có phản ứng, hóa ra là như vậy… Thú nhân xuất sắc kết thành bạn đời với nhau, vậy á thú chúng ta phải làm sao đây?" Một vài á thú có hảo cảm với Kinh và Duẫn nghĩ trong lòng như vậy, họ vô cùng thất vọng, còn có chút lo lắng.

"A, rốt cuộc cũng kết thành bạn đời rồi." Đây là bằng hữu quen thuộc của hai người, biểu tình sáng loáng như thể sớm biết sẽ như thế rồi. Dù sao cũng chưa có ai thấy thú nhân nào đối với một thú nhân khác ân cần, hết lòng như thế, giống như che chở cho bạn đời của mình vậy.

"Còn có nhiều á thú độc thân như vậy, thú nhân và thú nhân sao có thể kết thành bạn đời? Thế này là dấu hiệu muốn diệt tộc rồi." Cát vu cầm cây gậy bằng xương thú giậm bịch bịch lên mặt đất, lo âu không thôi, nhưng cũng đành phải chịu.

Khi nghe được tin tức này, Đồ và Bách Nhĩ đang trên đảo Dũng Sĩ, hai người liền buông việc trong tay, mang theo mấy đứa nhỏ vội vàng trở về bộ lạc, chuẩn bị tham gia nghi thức kết bạn đời của Duẫn và Kinh.

"Bách Nhĩ, ngươi có cảm thấy không ổn không?" Trên thuyền trở về, Đồ biết quan hệ của Duẫn Nặc và Bách Nhĩ gần hơn những người khác, lo lắng y không tiếp nhận được chuyện thú nhân kết bạn đời với nhau nảy sinh trên bằng hữu tốt nhất của mình, nên hắn nhịn không được hỏi.

"Sao?" Bách Nhĩ nghi hoặc nhìn bạn đời của mình, nghĩ thầm, ngay cả ngươi, ta cũng chấp nhận, thì còn có cái gì không thể chấp nhận chứ? Cuối cùng y bồi thêm một câu "Ngoại trừ không thể sinh con, thú nhân và á thú cũng có khác biệt mấy đâu."

Đồ nghẹn lời, hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Tính theo phân chia trong lòng Bách Nhĩ chỉ tồn tại nam nhân và nữ nhân, còn á thú và thú nhân, ngoại trừ sinh con thì chỉ khác nhau về sức lực yếu hay mạnh thôi.

Mặc kệ người khác thấy thế nào, sau tụ hội các bộ lạc, do Tát chủ trì, Cốc vu cúng tế báo với thần thú cùng lời chúc phúc của mọi người, Kinh và Duẫn vẫn kết thành bạn đời. Có lẽ hai người vĩnh viễn cũng sẽ không có được đứa con nối dõi huyết mạch của cả hai, thế nhưng họ lại nhất định có thể ở bên nhau tới già. Một ngày nào đó một trong hai người vì bị thương hoặc là tai nạn mà mất khi năng lực sinh tồn thì người còn lại sẽ chống đỡ một bầu trời xanh cho người kia.

186. Chương 186: Phiên Ngoại 16: Tát Và Đào Đào (1)

Giống như thú nhân ở cùng nhau sẽ thảo luận về á thú, thì lúc á thú ở cùng nhau cũng sẽ thảo luận về thú nhân. Thảo luận về hình thú của họ, thảo luận người nào dũng mãnh, anh tuấn hơn, tính người nào tốt hơn, được nhiều á thú chào đón hơn.

"Hình thú của thủ lĩnh đại nhân cũng rất oai phong đấy." Đào Đào đang nặn đất sét làm đồ gốm cũng chưa nghe thấy những á thú khác nhắc tới Tát liền nhịn không được nói một câu.

Lời này vừa nói ra liền xuất hiện tình trạng im lặng trong chốc lát, sau đó Hồng Dật cười ha ha lên "Tát ư? Ngoại hình không khí phách như Đồ, màu lông không đẹp như Mạc, màu đen tuyền tới tối là nhìn không ra, oai phong chỗ nào cơ chứ?" Từ ngày Tát từ chối rất nhiều á thú, hình tượng của gã trong mắt á thú liền tụt thẳng xuống. Hồng Dật là người cùng bộ lạc với Tát trước kia, hiểu rất rõ, nên kể cả hiện tại gã là thủ lĩnh của bộ lạc, y cũng dám không chút khách khí mà phê bình như vậy.

Lời này của y lập tức nhận được không ít ủng hộ. Đào Đào hơi tức giận, bình gốm đang nắn trên tay lập tức bẹp xuống, y đơn giản ném chỗ đất sét đó qua một bên, lớn tiếng nói "Thủ lĩnh đại nhân không có tệ như vậy, hắn là người xuất sắc nhất trong các thú nhân." Đào Đào cũng không giỏi tranh chấp với người khác, nên bình thường y đều cố gắng nói ít, thế nhưng lúc này y lại cảm thấy tuyệt đối không thể để người ta tùy tiện nói Tát như vậy.

Các á thú sửng sốt một lát, sau đó không biết là ai mở đầu, tiếp theo tất cả đều bật cười, có người nói "Đào Đào, có phải ngươi thích thủ lĩnh nên mới nói tốt cho hắn không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, thường xuyên thấy ngươi đi theo sau thủ lĩnh, sẽ không thật sự có ý gì với hắn chứ? Ai da, Đào Đào, ngươi đừng có ngu ngốc thế, ngay cả á thú đẹp nhất thủ lĩnh còn không thích, sao mà thích ngươi cho được." Phần lớn người ở đây đều phụ họa, có người xuất phát từ ý tốt mà nhắc nhở, nhưng cũng có người mang theo ý giễu cợt.

Đào Đào bị bọn họ ngươi một câu ta một câu nói tới mặt y đỏ bừng lên, muốn biện giải lại không biết phải mở miệng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể bực bội im lặng, mãi tới khi có một á thú nói ra một câu xem

thường.

"Thủ lĩnh cái gì chứ? Nếu không phải Đồ và Bách Nhĩ nhường cho thì sao mà tới lượt hắn."

Đào Đào đứng bật dậy, trừng á thú vừa lên tiếng kia, rất tức giận nói "Không phải như vậy. Vốn không phải… Hắn không hề thích làm thủ lĩnh…" Y vừa tức lại vừa vội, thế nhưng càng nóng ruột lại càng không có cách biểu đạt lời mình muốn nói. Dưới cơn tức giận y đá cái bình đất sét trước mặt, túm á thú lên tiếng kia kéo ra ngoài "Ngươi đi ra, ra mau, ta không dạy ngươi nữa."

Các á thú đều sợ ngây người, không ngờ Đào Đào lại phản ứng mạnh như thế, đều nhao nhao tiến tới khuyên bảo, thế nhưng Đào Đào lại quyết tâm không cho á thú kia đi vào nơi làm gốm một bước.

"Có gì đặc biệt đâu chứ, ta không thèm học!" Á thú kia hừ một tiếng, phủi tay dính đầy đất sét, xoay người bỏ đi. Đi được một đoạn còn không cam tâm mà quay đầu mắng Đào Đào "Cũng chẳng phải bạn đời người ta, ngươi sốt ruột, tức giận cái gì? Vừa xấu vừa dữ, hèn chi không có thú nhân nào thích." Nói xong còn vặn vẹo mông khiêu khích, mới nhanh chóng chạy đi.

Các á thú khác đều có chút xấu hổ, thật ra họ cũng hiểu được câu nói kia không dễ nghe, dù cho trong bọn họ cũng có một số người bị Tát từ chối, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện phủ nhận địa vị và sức ảnh hưởng của Tát trong bộ lạc, chuyện đó cũng không phải một chữ "nhường" là có thể làm được. Họ chỉ nói ngoài miệng một chút, nghe vào tai một chút cho thỏa mãn mà thôi, chứ trong lòng cũng không phải thật sự nghĩ như vậy.

"Ngươi nổi giận với y làm gì. Ngươi không nhớ y là người theo đuổi Tát lâu nhất à?" Hồng Dật kéo Đào Đào về, nói. Hồng Dật là người thẳng tính nên cũng thích ở chung với người thẳng tính giống mình.

"Vậy cũng không thể nói thủ lĩnh như vậy." Đào Đào hừ một tiếng, cơn giận sót lại vẫn chưa tiêu tan. Còn lời lúc cuối á thú kia nói về y, ngược lại y không hề để ở trong lòng.

"Biết rồi, biết rồi, Tát là thủ lĩnh tốt nhất, điều này chúng ta đều biết. Nhưng đối với á thú mà nói, hắn thật sự không phải là một thú nhân dịu dàng, biết săn sóc." Hồng Dật cười nói, ngược lại là y càng thích kích động Đào Đào. Bình thường nhìn Đào Đào ngây ngốc, hơn nữa ăn nói vụng về, kiệm lời, lại không ngờ rằng y sẽ che chở người mình để ý mà hoàn toàn không sợ đắc tội với người khác.

Lời này của y nói rất đúng trọng tâm, Đào Đào cũng không tiếp tục bác bỏ, lại ngồi trở về chỗ cũ, im lặng đào một nắm đất sét, tiếp tục dạy các á thú làm sao tạo dáng cho đồ gốm. Thế nhưng trong lòng y lại ghi nhớ những lời này, quyết định ban đầu muốn dần dần giảm bớt thời gian đi theo Tát liền bị xóa bỏ. Y biết thủ lĩnh khinh thường tranh luận với người khác, nên y cần phải đi bên cạnh thủ lĩnh bất cứ lúc nào, giúp gã giải quyết thức ăn và ứng phó những lời không dễ nghe, không công bằng kia.

Chuyện á thú tranh luận rất nhanh liền truyền vào tai Tát không sót một chữ, trong lòng gã không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường, trong mắt hiện lên biểu tình sung sướng, nhưng lại chưa nói gì về chuyện này. Ngược lại các thú nhân khác nghe nói thì nhịn không được mà cười.

"Tuy Đào Đào không quá đẹp, lại không biết nói những lời dễ nghe, nhưng làm bạn đời thì lại rất tốt đấy." Có người động tâm tư mà nói.

Sau này Tát mới nghe được lời như vậy. Trước đây gã vẫn cảm thấy Đào Đào vì bị bắt ép mới tình nguyện đi bên cạnh gã, mà gã cũng cho rằng mình chẳng qua là cảm thấy á thú này rất im lặng, không tranh cãi ầm ĩ, có thể khiến gã chịu đựng được mà thôi, cũng không tới nỗi không có không được, nên gã mới chậm chạp không đưa ra quyết định kết thành bạn đời. Nhưng không thể không nói, gã đã quen sự tồn tại của đối phương rồi, nếu không cũng sẽ không dẫn y đi theo tới tận vùng hoang vu, thậm chí sẵn lòng để y ngồi trên lưng mình. Hoặc là nói, gã có thể thờ ơ như vậy là thật sự vì cảm thấy chỉ cần mình vừa quay đầu lại, người kia đã ở đó, cũng không cần lo lắng sẽ bị những người khác cướp đi. Nhưng mà một chuyện nhỏ sắp phát sinh rốt cuộc khiến gã hiểu rằng mình đã sai rồi.

Đào Đào vốn hạ quyết tâm, chỉ cần thủ lĩnh ở bộ lạc, y sẽ theo sát gã, giúp gã ngăn chặn những lời đồn đãi kia. Nhưng sự việc phát triển đôi khi lại không chịu tuân theo nguyện vọng của con người.

187. Chương 187: Phiên Ngoại 17: Tát Và Đào Đào (2)

Hai ngày sau, bộ lạc tụ hội. Từ ngày đánh bại Ưng tộc, sau khi đuổi chúng đi, địa điểm tụ hội các bộ lạc rừng rậm Lam Nguyệt và tụ hội các bộ lạc bờ biển cũng dần dần chuyển qua bộ lạc Bách Nhĩ. Ngoại tộc đến, bình thường đều sẽ sắp xếp ngủ nghỉ ở trong doanh địa xây bên ngoài thung lũng, thế nhưng thủ lĩnh các bộ lạc lại cần Tát đích thân tiếp đãi.

Sở dĩ nhắc tới tụ hội các bộ lạc là vì bộ lạc Bách Nhĩ nổi danh, thu hút không ít các bộ lạc trước kia chưa bao giờ có qua lại, trong đó có một bộ lạc tên là Thanh do một á thú làm thủ lĩnh. Bộ lạc Thanh có chút khác biệt với các bộ lạc khác, không chỉ vì họ có một á thú xinh đẹp lại có năng lực làm thủ lĩnh mà còn bởi vì họ nắm giữ kiến thức y dược tiên tiến và kỹ thuật luyện kim.

Thủ lĩnh bộ lạc Thanh tên là Dư Hạo, tuy rằng rất thông minh nhưng ngoại hình lại xinh xắn, lả lướt, nước da trắng nõn, mịn màng, không có sức mạnh, vô luận đi đâu cũng sẽ có vài thú nhân đi theo bảo hộ.

Tát cảm thấy rất hứng thú đối với Dư Hạo, có điều không phải bởi vì người này, mà là bởi vì kỹ thuật của bộ lạc họ. Sau khi bàn bạc với hai vu trưởng và đám người Duẫn Nặc, gã tính liên minh với đối phương, để có thể học các sở trường của họ. Chuyện này dĩ nhiên là phải do Tát ra mặt. Nếu Bách Nhĩ có ở đây chắc chắn sẽ nói với Tát là không cần chủ động biểu hiện ra ý muốn liên kết, để tránh rơi vào thế hạ phong khi đàm phán, bị đối phương thừa cơ đòi nhiều lợi ích hơn. Nhưng trong tình huống thông thường, thú nhân lại không kiên nhẫn vòng vo, nhất là người có tính cách lãnh đạm như Tát.

"Ta biết làm gốm, biết dệt, biết gieo trồng và chăn nuôi, còn có thể sáng tạo ra chữ viết, liên minh với các ngươi, ngươi có thể cung cấp cho ta cái gì?" Sau khi nghe đề nghị của Tát, Dư Hạo thờ ơ hỏi, trong mắt có kiêu ngạo không hề che giấu. Tuy y cảm thấy bộ lạc Bách Nhĩ rất hùng mạnh, phát triển cũng vượt xa các bộ lạc khác, thế nhưng trong mắt y vẫn còn rất nguyên sơ. Y có tự tin dưới sự lãnh đạo của mình, bộ lạc Thanh sẽ nhanh chóng đuổi kịp và vượt qua bộ lạc này.

Tát sửng sốt, tuy gã không thích giở trò mưu ma chước quỷ, nhưng phản ứng đầu óc lại rất nhanh nhạy, gã lập tức nói "Nhân số của chúng ta nhiều, sức lực lớn mạnh, có thể trợ giúp đồng minh rất nhiều." Thực tế, nội công tâm pháp Bách Nhĩ dạy mới là gốc rễ của họ, thế nhưng trước khi chưa trao đổi với Bách Nhĩ, Tát sẽ không lấy nó ra làm điều kiện trao đổi.

Lúc nghe thấy nhân số nhiều, trong mắt Dư Hạo chợt lóe ra một tia không cho là đúng, thế nhưng y vẫn không thể không thừa nhận, trong các bộ lạc thú nhân y từng gặp, nhân khẩu của bộ lạc Bách Nhĩ quả thật là nhiều hơn cả. Còn sức mạnh, y chưa thấy nên không thể đưa ra phán đoán.

"Bộ lạc chúng ta và quý bộ lạc cách nhau quá xa, nếu xảy ra chuyện gì, chờ các ngươi đến tương trợ thì đã chậm." Dư Hạo khẽ nói ra ẩn ý, thật sự là bởi vì nhân số của bộ lạc Thanh khá ít, dù cho y có nhiều kiến thức cũng không thể làm cho số người trong tộc mình tăng gấp đôi rồi lại gấp đôi trong thời gian ngắn được. Người ít có nghĩa khi gặp phải nguy hiểm quá lớn họ sẽ không thể chống cự.

"Chuyện này đương nhiên chúng ta có cách giải quyết." Sau khi phát hiện đối phương không phải là người sảng khoái, Tát cũng bắt đầu cẩn thận, nhàn nhạt nói.

"Có thể cho ta được nhìn thấy năng lực của dũng sĩ trong quý bộ lạc không?" Dư Hạo cũng không sốt ruột truy hỏi, mà là chuyển qua đề tài khác. Y vẫn nghe nói thú nhân bộ lạc Bách Nhĩ tài giỏi hơn thú nhân bộ lạc khác, trong lòng thật ra không phải quá tin tưởng, bởi vì suốt đường đi tới đây, y thấy không ít thú nhân tàn tật, khiến sự đánh giá về thực lực của bộ lạc này trong y giảm sút nhiều.

"Đương nhiên." Tát mỉm cười, ánh mắt đảo qua vài thú nhân đi theo sau Dư Hạo. Gã phát hiện ngoại hình và vóc dáng của họ đều cực kỳ xuất sắc. Mà điều khiến Tát hơi kinh ngạc là ánh mắt những thú nhân này phần lớn thời gian đều đặt trên người á thú nhỏ xinh trước mắt, bên trong tràn đầy ái mộ và cưng chiều.

Chẳng lẽ tất cả đều là người theo đuổi á thú đó? Trong đầu Tát chợt lóe ý nghĩ này, bất giác lại cẩn thận đánh giá Dư Hạo vài lần. Gã phát hiện á thú này thấp bé hơn á thú phổ thông một chút, tóc đen, mắt đen, ngũ quan *** xảo, làn da vừa mềm vừa trắng, phảng phất như hơi dùng sức một chút là có thể làm y dập nát. Luận về ngoại hình, ngay cả Vi An trước kia còn kém hơn y một bậc, thế nhưng so với Ngự của Huyễn Thú tộc thì vẫn là một trời một vực. Đương nhiên Ngự là thú nhân, không thể so sánh như vậy. Chẳng qua

sau khi nhìn thấy Dư Hạo thì rất khó bị dung mạo của người bình thường làm cho xao động. Vậy nên Tát nhanh chóng dời ánh mắt, sau đó dẫn đoàn người ra ngoài phòng tiếp khách.

Con người đôi khi chính là như vậy, có lẽ ban đầu cũng sẽ không cảm thấy bản thân mình được người gặp người thích, thế nhưng sau khi phát hiện người người bên cạnh mình đều khuynh đảo vì mình thì sẽ có tiềm thức tiếp thu tình huống này, nên khi gặp một người không động tâm với mình lại sẽ cảm thấy không thể chấp nhận, sau đó kích thích dục vọng chinh phục từ đáy lòng.

Trên thực tế, Tát đối với Dư Hạo cũng giống như những người khác, không gần không xa, nhưng không có vẻ quá mức lãnh đạm. Nhưng mà từ khi xuyên không tới đại lục này Dư Hạo đã quen với ánh mắt theo đuổi, ái mộ của các thú nhân, nên y có phần chịu không nổi thái độ quá bình thường của Tát. Đương nhiên, quan trọng vẫn là gã là thủ lĩnh của một bộ lạc lớn mạnh, trẻ tuổi, anh tuấn và có sức mạnh to lớn. Trước khi xuyên không Dư Hạo vốn đã "cong" rồi, nên y sẽ không vì tâm tình kỳ lạ của mình mà cảm thấy quái dị.

"Vị này là bạn đời của các hạ?" Dư Hạo rốt cuộc thấy được Đào Đào đi theo sau Tát, lần đầu tiên nhìn thấy người này y còn tưởng là thú nhân, nhưng rất nhanh liền từ mái tóc dài và y phục phán đoán ra hẳn là một á thú, vì thế mới hỏi. Nếu đối phương đã có bạn đời, y nghĩ mình có thể lý giải nguyên nhân tại sao gã không bị mình hấp dẫn, tuy sẽ có chút mất mát nhưng dù sao thú nhân rất chung thủy với bạn đời nên y sẽ không nghĩ tới chuyện chen chân vào đó.

Nghe ra cách nói chuyện của y có chút tương tự với Bách Nhĩ, những từ như các hạ, quý bộ lạc thú nhân sẽ không dùng. Trong lòng Tát khẽ xao động, nghĩ tới kiến thức uyên bác và sự thông minh của đối phương, gã không khỏi có một suy đoán. Tà linh trước là có Bách Nhĩ, sau có Ưng chủ, có người tạo phúc có người gây hại, nên trong lòng Tát cũng không có thành kiến, chỉ là có chút cảnh giác. Nghe thấy câu hỏi của Dư Hạo, gã quay đầu nhìn rồi lắc đầu "Y là thầy dạy làm gốm của tộc ta." Nhưng không có ý định giới thiệu Đào Đào cho đối phương.

Đào Đào đi theo sau gã vài năm, vô cùng hiểu gã, nghe thấy câu này y chỉ im lặng, ngay cả ánh mắt thăm dò nhìn qua cũng không có.

Dư Hạo nghe vậy, trong lòng không hiểu sao có chút mừng thầm, lại thấy á thú kia, người thì vừa thô to lại vừa cục mịch nên liền không chú ý nữa.

Người đi ra khiêu chiến là một thú nhân đi theo sau Dư Hạo, hình thú là một con báo đen, không phải dũng sĩ đệ nhất bộ lạc Thanh, nhưng sức lực cũng rất mạnh, được xếp hàng thứ ba trong bộ lạc. Có điều sự chênh lệch giữa thú nhân bộ lạc Bách Nhĩ và thú nhân phổ thông không phải là một hai điểm. Để làm cho đối phương khiếp sợ nên Tát chọn một thú nhân tàn tật từ bộ lạc Hắc Hà cũ đi ra nghênh chiến. Thú nhân này chính là một trong những người đi ra cùng Bách Nhĩ từ hồi đầu, sức mạnh cao tới mức không phải người sau này gia nhập có thể so sánh. Thế nhưng người bộ lạc Thanh không biết, khi họ nhìn thấy đối phương cho một thú nhân báo cụt nửa cái chi trước ra thi đấu với dũng sĩ kiệt xuất bên mình đều cảm thấy bị sỉ nhục, trên mặt không hề che giấu tức giận, mà thú nhân chủ động ra khiêu chiến kia lại trực tiếp xoay người định bỏ đi.

"Sợ à?" Thú nhân báo tên là Quả, hắn thấy phản ứng của bộ lạc Thanh không khỏi cười thầm, sau đó chế giễu nói.

Thú nhân kia bị kích thích, chợt quay người lại, nằm sấp xuống, nhe răng phát ra tiếng gầm đe dọa, trong lòng cũng đã quyết định phải để đối phương thua một cách khó xem. Nhưng Quả không thèm để ý, còn có tâm trạng cúi đầu liếm cái chi bị đoạn, trực tiếp kích thích đối thủ trong nháy mắt bỏ đi tâm lý bắt nạt kẻ yếu mà bổ nhào tới.

Lúc người bộ lạc Thanh đều cho rằng thú nhân tàn phế đáng ghét kia sắp gặp xúi quẩy thì chỉ cảm thấy mắt hoa lên, ngay sau đó dũng sĩ kiệt xuất trong tộc họ đã bị con báo gãy chi trước cắn cổ, đạp ở trên mặt đất. Thú nhân báo đen thậm chí không biết mình thua thế nào, nhưng hắn lại cảm giác rành mạch được khi đối mặt với oai phong, đè ép của đối phương, bản thân hắn đã mất đi sức mạnh và dũng khí phản kháng.

"Còn ai tới nữa?" Quả có chút mất hứng nhả miệng ra, lùi ra sau một bước, nhìn người bộ lạc Thanh. Thực tế, đã lâu rồi hắn không tỷ thí cùng thú nhân ngoại tộc, nếu không phải Tát trực tiếp bắt hắn đến thì hắn

thà nằm sấp chỗ nào đó phơi nắng hoặc trêu chọc á thú còn hơn.

Kẻ ngốc còn nhìn ra hai bên chênh lệch lớn cỡ nào, dũng sĩ đệ nhất bộ lạc Thanh tự nhận mình không thể đấu lại với người vừa đối mặt đã đè đồng bạn của mình xuống tới không thể nhúc nhích nên cũng không xuất hiện tự làm xấu mặt mình. Thú nhân kính trọng kẻ mạnh, tuyệt đối sẽ không có chuyện thua rồi mà còn mạnh miệng không thừa nhận, cũng sẽ càng không phải không biết tự lượng sức mình.

"Không biết quý bộ lạc còn bao nhiêu thú nhân hữu dũng như vậy?" Mắt Dư Hạo sáng rực lên.

"Hơn một nửa." Tát cũng không giấu diếm, trả lời rất thẳng thắn. Thực tế, những người trong bộ lạc ban đầu đều có luyện nội công, chẳng qua là thời gian luyện tập dài ngắn, tư chất tốt xấu, nhưng năng lực chênh lệch nhau cũng không quá lớn, còn một nửa yếu kém kia là sau này mới gia nhập bộ lạc.

"Ta rất hứng thú với chuyện liên minh này, thế nhưng trước đó có thể cho ta tìm hiểu về tình hình của quý bộ lạc không?" Dư Hạo rốt cuộc không kiên trì giữ chủ ý ban đầu nữa.

"Đương nhiên." Tát cho rằng yêu cầu này rất hợp lý.

"Ta hi vọng thủ lĩnh Tát có thể đi cùng ta trong toàn bộ hành trình." Dư Hạo lập tức đưa ra yêu cầu để tránh bị đối phương tùy tiện kéo một người tới, dĩ nhiên y cũng có tâm tư cá nhân trong đấy. Ngay cả một thú nhân tàn tật còn tài giỏi như vậy, thì đừng nói tới thủ lĩnh của họ.

"Được." Tát không do dự trả lời, liên minh chỉ là thứ yếu, quan trọng là bởi vì trong lòng gã có nghi ngờ nên gã không yên lòng giao á thú này cho những người khác.

Vì thế, sau một ngày nghỉ ngơi, Dư Hạo bắt đầu tham quan bộ lạc Bách Nhĩ. Khi y phát hiện á thú làm thầy dạy gốm kia vẫn đi theo sau Tát, y không khỏi có chút không vui.

"Lúc bàn chuyện liên minh với các hạ, ta nghĩ không thích hợp khi có những người khác ở bên cạnh." Y nói, sau đó đuổi các thú nhân đi theo mình, để họ đi làm chuyện của bản thân.

Tát nghĩ tộc trưởng tộc Thanh này quá nhiều tật xấu, nhưng gã vẫn cho Đào Đào trở về. Đào Đào lại mẫn cảm phát giác tâm tư của đối phương, thấy Tát không từ chối như trước kia, y chỉ cho rằng Tát cũng coi trọng đối phương, như vậy nhiệm vụ của y cũng đã hoàn thành, sau này không cần đi theo nữa. Chỉ là không biết tại sao, trong lòng lại có chút trống vắng, còn có chút khó chịu, sau khi trở lại phòng của mình y có cảm giác không biết mình muốn làm cái gì.

188. Chương 188: Phiên Ngoại 18: Tát Và Đào Đào (3)

Qua hai ngày Đào Đào mới dần dần thích ứng được, thế nhưng thời gian Tát ở một mình cùng á thú thủ lĩnh bộ lạc Thanh càng tăng, ánh mắt người trong bộ lạc nhìn Đào Đào cũng dần trở nên hơi khác thường, có đồng tình, có vui sướng khi người gặp họa, cũng có biểu tình hiển nhiên là mọi chuyện vốn nên như thế.

"Ngươi ngốc à, sao lại để Tát ở riêng với á thú bộ lạc Thanh kia?" Chung quy vẫn có người bênh vực kẻ yếu, Hồng Dật tìm thấy Đào Đào đang nặn nồi gốm trong phòng làm gốm, liền hét lớn vào tai y.

Đào Đào chỉ cảm thấy tai mình bị hét đến ong lên, một hồi lâu mới khôi phục lại thính giác, y không khỏi ngiêng đầu cọ tai vào vai, mới nhìn Hồng Dật đứng trước mặt không biết từ khi nào đã trở thành bằng hữu của mình, bình tĩnh nói "Hồi trước là thủ lĩnh bảo đi theo, giờ thủ lĩnh không cho đi theo nữa." Y hiểu ý của Hồng Dật, nhưng quan hệ của y và thủ lĩnh không phải là quan hệ đó, y cũng chưa bao giờ hi vọng xa vời, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám. Thủ lĩnh đối xử với y rất tốt, cho y ăn no, cho y cuộc sống yên ổn, khiến y không cần dựa vào thú nhân cũng có thể sống rất tốt, còn có thể làm việc mình thích, lúc ra ngoài còn tình nguyện chở y, sao y có thể ngăn cản thủ lĩnh tìm kiếm bạn đời cho được. Vả lại chuyện của thủ lĩnh y cũng không thể ngăn cản.

"Đồ ngu ngốc nhà ngươi." Hồng Dật chỉ vào mặt Đào Đào, gần như là nghiến răng toát ra mấy chữ này. Nhưng trong lòng hiển nhiên y cũng hiểu rõ, so với á thú Thanh tộc kia, vô luận dung mạo hay năng lực Đào Đào đều thua xa. Vì thế y chán nản, vung tay lên "Thôi đi, không theo thì không theo, dù sao lâu như vậy cũng chẳng có kết quả, còn không bằng đổi thú nhân khác, chưa chắc đã kém hơn Tát đâu."

Đào Đào cho là Hồng Dật nói giỡn nên cũng không để ở trong lòng, nào ngờ hôm sau liền có thú nhân đưa con mồi tới cửa.

"Đào Đào, ta thấy ngươi rất tốt, làm bạn đời của ta đi." Lai lịch của thú nhân này cũng không nhỏ, là một trong nhóm người tham gia vào bộ lạc Bách Nhĩ hồi mới xây dựng, tên là Kỳ, chính là thú nhân hồi trước được Bách Nhĩ nối xương chân cho. Luận về võ công, y có sức để đấu với Tát. Đối với Đào Đào, ban đầu y vốn không để vào mắt, dù sao không phải thú nhân nào cũng thích á thú tay thô chân to như thế, nhưng mà sau khi nghe chuyện Đào Đào bảo vệ Tát, y liền phát hiện á thú này rất tốt, nên động lòng, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội săn đón thôi.

Đào Đào hơi ngây ngẩn ra nhìn con nhuyễn cốt thú dưới đất, lại nhìn thú nhân anh tuấn có bộ dáng cường tráng cao lớn, nhất thời y có chút luống cuống tay chân. Đây là lần đầu tiên có thú nhân theo đuổi y, lại còn là một thú nhân xuất sắc như thế, y không biết có phải đối phương đang trêu cợt mình không. Nếu không phải, y nên trả lời như thế nào đây?

Trong mắt y không che giấu nổi hoang mang khiến Kỳ vốn chỉ theo lý tính cho rằng Đào Đào thích hợp làm bạn đời lần đầu tiên cảm thấy thật ra á thú này cũng rất đáng yêu, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười dịu dàng, nói tiếp "Sau khi tụ hội các bộ lạc kết thúc sẽ cử hành nghi thức kết bạn đời. Nếu ngươi tình nguyện, bây giờ chúng ta cùng tới chỗ vu trưởng báo danh…" Kỳ còn chưa nói xong liền cảm thấy một luồng sát khí mãnh liệt ập tới, sau khi vội vàng thối lui hai bước, tránh được một chiêu tấn công sắc bén, y mới nhìn thấy là bằng hữu thân thiết của mình, là thủ lĩnh đại nhân xuất sắc mang theo một khí thế lớn mạnh chắn giữa y và Đào Đào, trong đồng tử màu đen là lửa giận cháy hừng hực.

"Y là người của ta, ai cho ngươi có ý nghĩ với y?" Tát lộ ra hàm răng sắc bén, lạnh lùng chất vấn.

Mấy ngày nay, buổi sáng gã phải tiếp đãi thủ lĩnh các bộ lạc đến tham gia tụ hội, chiều lại phải đi cùng thủ lĩnh bộ lạc Thanh khó hiểu kia đi tham quan bộ lạc, trả lời những câu hỏi kỳ lạ của y, tuy đã thấy Đào Đào không tới từ lâu, nhưng trong lúc nhất thời gã cũng không có thời gian rảnh rỗi để quan tâm, mãi tới khi vừa rồi dẫn Dư Hạo đi tham quan phòng dệt của bộ lạc, nghe thấy mấy á thú kia đang nói chuyện Kỳ tới cầu hôn với Đào Đào, trong lòng gã lập tức hoảng sợ, không còn sức đâu mà quan tâm Dư Hạo bên cạnh, hóa thành hình thú liền chạy về phòng làm gốm.

Phòng dệt và phòng gốm cách nhau cũng không xa, đó cũng là nguyên nhân tại sao Kỳ ở bên kia còn nói chưa được hai câu bên này mọi người đã biết hết. Lúc Tát đuổi tới, liếc mắt liền nhìn thấy Kỳ và Đào Đào đang đứng đối diện nhau, còn có thể nghe được câu nói kế tiếp của Kỳ vào tai, mà bộ dáng của Đào Đào lại tựa hồ là đang cân nhắc, lập tức Tát cảm thấy cơn giận xông thẳng lên đầu, khiến gã mất đi năng lực suy xét, trong ***g ngực tràn đầy sát ý mà nhào qua. Nếu không phải thực lực của Kỳ không kém, lúc này e rằng đã bị trọng thương rồi.

Mãi tới khi nói ra câu kia, Tát mới tỉnh táo lại, đột nhiên hiểu ra mình ngu xuẩn và buồn cười biết bao. Thói quen gì chứ, có thể chịu đựng gì chứ, hóa ra gã đã thích á thú này từ lâu rồi, lại còn chìm trong ngu muội không biết cái gì, tạo cơ hội cho thú nhân khác thừa dịp, ngay cả tên Đồ ngu ngốc kia gã cũng không bằng.

"Trước khi y chưa trở thành bạn đời của ngươi, ta cũng có cơ hội theo đuổi." Kỳ cười nói, thật ra trong lòng y đã biết mình không còn cơ hội, chẳng qua có thể nhìn thấy khuôn mặt luôn lạnh lùng của Tát thở hổn hển vẫn là rất đáng giá. Hơn nữa là một thú nhân, nào có thể dễ dàng rút lui như vậy, nếu thế sau này còn có á thú để ý y sao. Muốn rước được bạn đời về? Được thôi, đánh một trận trước đi.

"Ngươi không có cơ hội." Tát hạ thấp người, giọng điệu lại khôi phục lãnh đạm, thong dong hàng ngày, lời nói còn chưa dứt, bóng dáng đã nhào ra ngoài.

Kỳ không dám khinh thường, lập tức hóa thành hình thú xông ra nghênh chiến. Một con sư tử một con sói đảo mắt đã chiến đấu với nhau, trong lúc nhất thời chỉ thấy cát bay đá chạy, sát khí dày đặc, khiến những người vây xem buộc phải lùi về sau.

Dư Hạo đi theo sau tới rốt cuộc chứng kiến được thực lực chân chính của thú nhân bộ lạc Bách Nhĩ mới biết thú nhân bộ lạc của mình căn bản không thể sánh bằng, nên lựa chọn thế nào đã không cần tiếp tục cân nhắc nữa. Tuy y thật sự nhìn không ra á thú dạy làm gốm kia có gì tốt mà có thể khiến hai thú nhân

mạnh mẽ như vậy quyết đấu với nhau, thế nhưng y là người thông minh, sẽ không vì chút hư vinh nho nhỏ này của mình mà làm hỏng mối quan hệ của hai bộ lạc. Có thể trở thành đồng minh với một bộ lạc như vậy mà không phải phụ thuộc đã là kết quả khá tốt rồi.

Mà cùng khó hiểu giống Dư Hạo còn có Đào Đào, y hoàn toàn không thể nghĩ tới vậy mà còn có thú nhân vì tranh giành y mà nảy sinh chiến tranh. Điều này quả thực giống như nằm mơ vậy. Nhưng y cũng không cảm thấy điều này có gì đáng kiêu ngạo. Đào Đào sốt ruột, bối rối, sợ hãi, lo lắng, nếu như bất cứ một ai trong họ bị thương, lương tâm của y đều sẽ cảm thấy bất an. Nhưng đừng nói tới ngăn cản mà ngay cả tới gần vòng chiến đấu một chút y cũng không làm được, nên chỉ đành trơ mắt mà nhìn.

"Làm tốt lắm, Đào Đào." Không biết lúc nào Hồng Dật đã đến gần y, mờ ám cười nói, ánh mắt còn liếc qua Dư Dạo, giẫu cợt một tiếng, cố ý nâng cao giọng "Đẹp hơn nữa thì có ích gì chứ? Thú nhân bộ lạc chúng ta bộ dễ cướp lắm sao?"

Dư Hạo nghe thấy, nhàn nhạt nhìn qua Hồng Dật, không đáp lại, nhưng biểu tình kiêu ngạo trực tiếp đè ép khí thế của Hồng Dật xuống. Dư Hạo không thể nào nảy sinh tranh chấp cùng một người nguyên thủy thô tục, không có tri thức được. Y không thể hạ thấp thân phận mình dù cho lời nói của đối phương đâm vào tim y, khiến nó rỉ máu.

Tới khi qua hơn nửa ngày cuộc chiến mới chấm dứt, đương nhiên kết thúc là Tát thắng, có điều hai người đều bị thương, không ai thoải mái hơn ai cả.

"Đào Đào, ngươi sẽ hạnh phúc." Kỳ thở dài, đi qua ngậm con mồi mình đem tới, tặng Đào Đào xem như lời chúc phúc của mình, sau đó thản nhiên rời đi, không có vẻ chán nản của kẻ thất bại. Đây cũng không phải lần đầu y thua Tát, nên không có gì đáng để mất mặt cả.

Chờ Kỳ rời đi, Tát mới chậm rãi, thong dong đi đến trước mặt Đào Đào, trên bộ lông đen của gã đang nhỏ máu.

"Làm bạn đời của ta!" Không phải thỉnh cầu mà là tuyên bố.

Lúc này Đào Đào mới phát hiện cơ thể của chính mình vẫn buộc chặt, móng tay bấm vào cột gỗ để làm gốm, toàn thân toát ra mồ hôi, nghe được lời Tát nói, lại nhìn thấy vết thương chồng chất trên người gã, y chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa mất sức mà ngã xuống đất. Cơ thể của Tát chợt lóe, hóa thành hình người, bế lấy y, sau đó bước về nhà đá của mình.

Dư Hạo nhìn thấy máu chảy từ bả vai của gã, lướt qua tấm lưng màu lúa mạch, rớt xuống bờ mông rắn chắc, hòa vào máu từ vết thương ở trên chân, lại tiếp tục chảy xuống, không hiểu sao lại cảm thấy quyến rũ tới khó tin, khiến y có chút động tình, quay đầu nhìn về các thú nhân không biết từ lúc nào đi tới phía sau mình, y đưa tay duỗi tới một thú nhân đứng gần mình nhất.

"Ta có thể tự đi." Trên thực tế, Tát bế Đào Đào mới đi được hai bước, Đào Đào liền lấy lại *** thấy, chỉ là quá nhiều người, y ngại giãy dụa nên mãi tới khi rời tầm mắt của mọi người, y mới mở miệng.

Tát lạnh lùng quét mắt nhìn thoáng qua y, vì thế y liền im miệng, cũng buông tha ý định giãy dụa.

"Nếu ta không tới, có phải ngươi định đồng ý với hắn không?" Đi tới lầu hai, Tát mới đặt Đào Đào nằm xuống, quỳ một gối trước mặt y, trầm giọng hỏi.

"Ta… Ta không biết." Đào Đào ngắc ngứ đáp, đối mặt với cơ thể xích lõa của Tát, y có chút ngượng ngùng, mặt đỏ tai hồng quay đầu đi, nhưng rất nhanh sau đó lại quay về, lo lắng nói "Ngươi bị thương, ta đi tìm vu trưởng tới." Vừa nói vừa có chút bối rối nhổm người dậy, muốn chạy ra bên ngoài,

Không ngờ Tát bỗng nhiên đưa tay, lập tức kéo y vào lòng, sau đó trở mình đặt y ở trên sàn.

"Thương thế này không ảnh hưởng gì với thú nhân hết." Tát nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của y, chậm rãi nói.

"Nhưng mà…" Đào Đào có chút sốt ruột, không rõ hôm nay thú nhân này bị làm sao, y vươn tay muốn đẩy gã ra nhưng lại không dám đẩy, sợ đối phương bị thương nặng hơn.

"Không nhưng nhị gì hết." Một tay của Tát vẫn nắm chặt tay của Đào Đào, một tay còn lại giơ lên, vuốt lớp tóc tán lạc trên mặt y ra sau tai, nhìn khuôn mặt bình thường trước mắt, hỏi "Ta muốn ngươi làm bạn đời của ta, ngươi có đồng ý không?" Sau khi quan hệ của hai người đã được định đoạt, gã mới hỏi vấn đề này, thứ tự hoàn toàn đảo ngược, nhưng mà trong lòng gã cũng thấp thỏm không kém gì các thú nhân khác cầu hôn á thú mình thích.

Đào Đào sửng sốt một lát, bởi vì câu này, trong đầu y lại hiện lên hình ảnh lúc nãy hai thú nhân đánh nhau, hiện lên lời chúc phúc của Kỳ, lời tuyên bố cương quyết của Tát, trong lòng y không khỏi rối loạn, không nói rõ được là có cảm thụ gì. Giống như một quả ngọt nằm cao cao trên một cái cây mọc ở huyền nhai, tình nguyện mỗi ngày đều nhìn, mỗi ngày đều bảo vệ, lại chưa tình nghĩ tới có một ngày có thể hái nó cầm trong tay. Sau đó quả này được đặt trước mặt y, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, nằm trong tầm tay, nhưng ngược lại khiến y không biết làm sao cả.

"Không đồng ý cũng không được." Thật lâu không đợi được câu trả lời khẳng định, ánh mắt của Tát tối đi, không cho phép y từ chối, sau đó cúi đầu hôn mạnh lên môi y.

Nụ hôn của Tát rất trúc trắc, người thừa nhận nụ hôn của gã cũng rất trúc trắc, thế nhưng người hôn rất vội vàng, như bức thiết muốn xác nhận cái gì, mà người bị hôn sau khi sững sờ ban đầu thì cũng nghiêm túc đáp lại. Lúc hai người hôn nhau tới ngực trở nên đau nhức, thở hổn hển tách ra, ánh mắt của Tát liền lộ ra một tia vui mừng.

"Đào Đào…" Giọng của Tát khàn khàn, ánh mắt luôn bình tĩnh trở nên thấp thỏm, lo âu, bộc lộ hết cảm xúc không hề che lấp của gã ra.

"Được." Khóe mắt của Đào Đào hơi đỏ lên, nhưng không tiếp tục chần chừ nữa. Nếu là thú nhân khác, có lẽ y sẽ hoài nghi người kia đang trêu đùa mình, thế nhưng người này là thủ lĩnh đại nhân. Thủ lĩnh đại nhân sẽ không đem chuyện này ra nói đùa.

Tát ngơ ngác một lúc, sau đó nụ cười từ khóe môi của gã dần dần mở rộng, kéo dài đến đôi mắt đen, cuối cùng nở rộ trên khuôn mặt tuấn tú, gã cười ra tiếng, lại hôn lên môi người kia.

"Không được… Ta muốn đi tìm vu trưởng, vết thương…" Cảm giác có bàn tay vói vào bên trong y phục mỏng manh của mình, còn có vật cứng, nóng rực đặt giữa hai chân mình, Đào Đào thật vất vả thoát ra từ nụ hôn nóng cháy của Tát, y thở hổn hển nói, nhưng chưa nói xong đã bị cắt đứt.

Không qua bao lâu, quần áo trên người y đều bị cởi sạch, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ ái muội.

Mà bên kia, Hồng Dật đang cười hì hì bôi thảo dược màu xanh đen lên người Kỳ, còn không quên giễu cợt y "Thật vô dụng, nhiều năm như vậy mà vẫn không đánh lại Tát."

Vết thương thế này, thú nhân thật ra không cần dùng thảo dược, chỉ có điều Kỳ cảm thấy một mình mình trốn trong phòng liếm vết thương có chút đáng thương, nên mới không từ chối Hồng Dật tới chế giễu giúp đỡ. Nghe Hồng Dật nói như thế, Kỳ liếc nhìn khuôn mặt tuy đang vui sướng khi thấy người ta gặp họa nhưng vẫn không mất đi nét xinh đẹp của Hồng Dật, y đột nhiên toát ra một câu "Hay là ngươi làm bạn đời của ta đi." Vừa nói xong, Kỳ liền hối hận, cảm giác không nên dùng thái độ tùy tiện như thế đối xử với một á thú, nào ngờ Hồng Dật nhìn như không chút để ý mà thuận miệng đáp "Được thôi."

Kỳ há miệng lại không thể phát ra âm thanh, mơ hồ cảm thấy mình hình như đạp vào một cái hố đã chuẩn bị từ lâu, giống như cái mà Bách Nhĩ đã dạy cho các á thú, gì mà… cạm bẫy. Đúng, chính là cạm bẫy.

189. Chương 189: Phiên Ngoại 19: Chiêu (1)

Sau khi Chiêu rời khỏi bộ lạc, ban đầu cậu vốn muốn tìm một chỗ ở gần đó để dừng chân, chịu đựng cho tới kỳ hạn rèn luyện ngắn nhất mà a mạt quy định kết thúc. Như thế cậu có thể thường xuyên lén quay về bộ lạc thăm hai đứa em nhỏ, cả a mạt và a phụ nữa. Song kế hoạch rất hoàn hảo mà sự thật cũng rất tàn khốc. Chỉ có một ngày Chiêu liền bị túm ra. Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của a phụ, ánh mắt nghiêm nghị của a mạt, còn có ánh mắt hiếu kỳ của em trai, Chiêu gạt nước mắt, vô cùng không tình nguyện rời khỏi rừng rậm, nơi tọa lạc của bộ lạc mà đi về phía biển khơi. Chí ít, bên đó xem như Chiêu cũng quen thuộc.

Biển khơi rất rộng lớn, đường bờ biển thật dài, dù cho bộ lạc Dũng Sĩ có lớn mạnh hơn nữa thì cũng chẳng thể nào thu hết toàn bộ vùng ven biển vào lãnh địa của mình. Chiêu cũng không biết là mình may mắn hay là xui xẻo, chỗ vùng ven biển cậu tới vừa vặn không chịu sự ảnh hưởng của bộ lạc Dũng Sĩ.

Nơi đó có một vài bộ lạc thú nhân hải dương sống rải rác, có bộ lạc thì xây dựng trên các tảng đá ngầm, có bộ lạc xây dựng dưới biển cách mặt nước một khoảng, đây là những điều Chiêu chưa từng thấy và cũng chưa bao giờ nghe qua. Nhưng với tính cách từ trước tới nay của Chiêu, với lại còn vô cùng sợ cô đơn, nên cậu nhanh chóng được những người ở đây đón nhận.

"Từ nơi này chèo cốt phù, đi về phía mặt trời mọc, trời tối thì gấp một ngón tay lại, tới khi nào nắm cả bàn tay lại thì liền thấy một hòn đảo rất lớn. Trên đảo có rất nhiều trái cây ngon, có thể ăn để vượt qua mùa tuyết rơi." Một thú nhân Hải tộc nói cho Chiêu biết. Cốt phù chính là dùng xương động vật biển để làm thành cái bè.

Đối với việc sâu trong biển khơi có cái gì, thật ra Chiêu không có quá nhiều hứng thú, cậu cảm thấy mình nên ở lại bộ lạc này đợi cho tới ngày rèn luyện kết thúc, vì nơi này cách địa bàn của a phụ Chiêu không xa, muốn đi về cũng rất dễ dàng. Nhưng Chiêu còn một chuyện rất hiếu kỳ "Tới mùa tuyết rơi, mặt biển đóng băng, các ông vẫn ở dưới mặt nước biển sao?"

"Không, chúng tôi sẽ lên bờ, trên vách núi cạnh biển có hang động cho chúng tôi trải qua mùa tuyết rơi." Thú nhân kia thành thật trả lời, sau đó chuyển đến đề tài trái cây ngon ngọt mọc đầy trên đảo "Mùa tuyết rơi sắp đến, bộ lạc chúng tôi sẽ phái các dũng sĩ tới đảo hái trái cây, cậu có muốn đi cùng không?"

Đối với Chiêu càng lớn càng lười mà nói đương nhiên là cậu không muốn đi, nhưng mà dù cậu có ngốc thì cũng biết nếu muốn có một chỗ ngủ ở trong sơn động kia để trải qua mùa tuyết rơi thì cậu không thể không đi.

"Đi chứ. Đương nhiên muốn đi, ta đã trưởng thành, chuyện này là chuyện mà một dũng sĩ trưởng thành nên làm mà, sao ta có thể không đi cho được." Chiêu ưỡn ngực, khí khái trả lời, vì thế mà nhận được ánh mắt tán dương của các thú nhân trong bộ lạc.

Ngày khởi hành là một ngày nắng ráo. Đương nhiên một tháng trước khi mùa tuyết rơi tới, thời tiết luôn nắng ráo. Mọi người ở bộ lạc Hải Thú đẩy mười cái cốt phù lớn ra biển, dưới ánh mắt chờ đợi và chúc may mắn của lão tộc và á thú mà chèo bè nhập biển, bắt đầu hành trình năm ngày tới đảo trái cây. Trong khoảnh khắc đó, trong ***g ngực của Chiêu không khỏi dâng lên lòng hăng hái cao ngất, cậu thề sẽ giúp họ mang rất rất nhiều trái cây về, bình an vượt qua mùa tuyết rơi này, thậm chí vài năm sau cần phải giúp bộ lạc này như thế nào để bộ lạc Hải tộc cũng trở nên giàu có như bộ lạc Bách Nhĩ, Chiêu cũng bắt đầu có kế hoạch trong đầu.

Lúc này biển cả đang ôn hòa, đi năm ngày cũng chưa gặp sóng to gió lớn, các thú nhân Hải tộc vốn đã quen với lộ trình buồn tẻ này nên không có cảm giác gì, huống chi thỉnh thoảng họ còn có thể nhảy xuống biển vui đùa thỏa thích một hồi, truy bắt một vài con mồi giống như thú nhân rừng rậm đi vào rừng rậm vậy, chỉ là khổ cho Chiêu thôi. Mặc dù có phân nửa thời gian Chiêu ở đảo Dũng Sĩ và cũng biết bơi nhưng cậu cũng không thích ngâm dưới nước quá lâu, nhất là lúc ở hình thú. Cho nên sau khi nhìn thấy hòn đảo trong mục tiêu, Chiêu hưng phấn mà vừa nhảy cẫng lên vừa kêu to, hoàn toàn không phù hợp với khí khái trưởng thành mà cậu tự nhận. Trên mặt các thú nhân Hải tộc cũng lộ ra tươi cười, có điều không phải vì cuối cùng đã có thể thoát khỏi biển khơi mà là vì những loại quả ngọt ngào ở trên đảo.

Trong hành trình năm ngày, các thú nhân Hải tộc đã nói rõ với Chiêu những việc cần chú ý ở trên đảo, cũng năm lần bảy lượt nhấn mạnh có nơi không thể đến. Chiêu với lòng hiếu kỳ mãnh liệt vừa nghe tới nơi không thể đến thì làm sao mà không truy hỏi đến cùng được, cậu nhanh chóng từ miệng thú nhân có kinh nghiệm của Hải tộc biết được ở giữa của hòn đảo là nơi ở của tà linh, thú nhân đi vào sẽ không ra được. Đối với Chiêu đã có một a mạt là tà linh mà nói, cậu không giống phần lớn các thú nhân vừa nghe tới chuyện liên quan đến tà linh là đã cảm thấy kính sợ, ngược lại Chiêu cảm thấy rất thân thiết. Hơn nữa Chiêu cũng to gan lớn mật, lúc còn chưa lên đảo cậu đã có tâm tư tìm tòi đến cùng rồi.

Đảo trái cây giống như lời thú nhân Hải tộc nói vậy, khắp nơi đầy là cây ăn trái to lớn rậm rạp, càng đi sâu vào trong thì giống cây càng phong phú, hình thù càng đẹp. Nhưng thú nhân Hải tộc lại chỉ hái men theo bên ngoài hòn đảo, hoàn toàn không có ý định đi tiếp vào bên trong, đồng thời còn không ngừng kêu Chiêu

muốn chạy lung tung khắp nơi dừng lại. Chiêu cảm thấy ngứa ngáy tay chân, với lại a phụ a mạt, các bá bá thúc thúc xung quanh và hai huynh trưởng đều là những người vô cùng lợi hại, cho nên dù Bách Nhĩ có nghiêm khắc hơn nữa thì vẫn bất giác nuôi Chiêu thành tính không sợ trời không sợ đất. Vì thế chuyện Chiêu bỏ mặc những người khác, một mình đi dò xét nơi ở của tà linh là điều không ngoài dự đoán của mọi người. Sau đó sự thật nhanh chóng chứng minh với cậu, sở dĩ truyền thuyết có thể trở thành truyền thuyết, lại còn được thú nhân Hải tộc kiêng kỵ thì nhất định phải có lý do của nó.

Lúc ở trong rừng đi lòng vòng sáu ngày vẫn không thể trở lại bãi biển lúc mình tới, thậm chí vô luận Chiêu kêu gào thế nào cũng không thể liên lạc với thú nhân Hải tộc, Chiêu cuối cùng cảm thấy có chút hoảng loạn. Thực tế, ngày đầu tiên vào trong giữa đảo, lại phát hiện đi ra không được Chiêu đã biết sự việc có chút bất ổn, vài ngày sau chẳng qua là chứng minh sự suy đoán này là sự thật mà thôi.

Chán nản nằm trên cành cây đại thụ cao nhất gần đó, vừa rồi Chiêu đứng trên này, cố gắng nhìn quang cảnh xung quanh để kiếm đường ra ngoài, kết quả hiển nhiên là khiến người ta thất vọng. Xuyên qua lá cây nhìn bầu trời xanh thẳm không mây, Chiêu bắt đầu nhớ đại ca Tiêu Đồ và nhị ca Húc. Chiêu biết nếu hai ca của mình ở trong này có lẽ sẽ nghĩ ra cách rời khỏi, hiện tại không biết hai ca ấy đi tới nơi đâu rồi. Còn con chim béo lông sặc sỡ chỉ thích đi bên cạnh Húc nữa, có chim béo thì không cần phải đi lòng vòng trong rừng, bay thẳng lên trên là có thể ra ngoài rồi.

Chiêu bắt đầu miên man suy nghĩ, đột nhiên cậu cảm thấy có chút đau lòng "A mạt, chờ thật nhiều thật nhiều năm sau a mạt không thấy con trở về, người có đi tìm con như hồi trước người đi tìm a phụ không? A mạt vẫn nên đừng tới tìm, nơi này kỳ quái lắm, tới lúc đó a mạt cũng bị nhốt ở trong này, a phụ và những người khác lại muốn tới tìm người, sau đó mọi người tiếp tục bị vây nhốt, cuối cùng tất cả mọi người đều không trở về được. A mạt cũng đừng đau lòng, bởi vì vẫn còn ba ca ca và hai đệ đệ ở đó… Nhưng mà nếu a mạt không đau lòng, hình như A Chiêu sẽ hơi buồn đó. Hay là chỉ đau lòng một chút chút thôi. Nếu a mạt nhớ con thì hãy cùng a phụ sinh thêm một đứa nữa, biết đâu lại sinh ra một đứa y chang như A Chiêu… Nhưng mà tốt nhất vẫn là nên hủy bỏ cái quy củ rèn luyện này đi. Phải rời xa người nhà nhiều năm thế, hai đệ đệ lại còn nhỏ như vậy sao có thể chịu được. Giống như đại ca Cổ ra ngoài nhiều năm, lúc trở về con còn không nhận ra đại ca nữa…" Một mình Chiêu ở nơi này nói liên miên, nhớ từ Bách Nhĩ tới nhớ Đồ, lại nhớ từ Cổ đến một đám huynh đệ của cậu, sau đó là các bằng hữu tốt chơi đùa với cậu, toàn bộ người Chiêu quen biết ở bộ lạc Bách Nhĩ, Dũng sĩ và thảo nguyên phương Nam, thậm chí cả bộ lạc Hoang Vu Hầu Chiêu từng đi qua cũng không sót mất, giữa lúc nói thấy khát liền gặm mấy miếng trái cây, cũng không đi săn bắt, nhớ nhung khoảng hơn nửa ngày Chiêu lại hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, thậm chí có xu hướng cây cỏ hoa lá có tình cảm tràn đầy cũng nói ra một lượt, khiến cho một con dã thú ẩn náu ở một nơi bí mật gần đó quan sát không thể nhịn được nữa mà grào một tiếng nhào ra, quyết định dùng phương thức thô bạo nhất làm cho Chiêu câm miệng lại.

Mặc dù Chiêu có tính hơi lảm nhảm hơn nữa không biết trời cao đất dầy, nhưng dưới sự đè ép của Bách Nhĩ cậu cũng luyện ra được chút ít bản lĩnh, vừa cảm nhận được sát khí, Chiêu lập tức nhảy từ trên cây lên, nhưng không có né tránh, trái lại nghênh đón tiếp diện. Có thể nói mấy ngày nay Chiêu ngột ngạt vô cùng, nhưng giáo dục thuở nhỏ lại khiến Chiêu không làm ra chuyện giận cá chém thớt với muông thú, lúc này có kẻ muốn chết tự tìm tới cửa, sao cậu còn không nhanh chóng bắt lấy cơ hội.

Con dã thú tới có bộ dạng vô cùng xấu xí, thân thể phủ đầy sẹo, tứ chi vặn vẹo, da lông loang lổ bong tróc ra, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra là một con báo lông đen, nhưng thân hình của nó rất hùng vĩ, ánh mắt hung ác khiến người ta có cảm giác áp bách mãnh liệt, không giống dã thú bình thường.

"Xấu quá đi." Chiêu rất thành thật phát biểu một câu cảm thán, lúc nói chuyện cậu đã đứng trước mặt con dã thú kia giao chiến.

Mới đầu Chiêu còn ôm tư tưởng khinh khi đối phương, không thi triển toàn lực, dù sao dã thú ở trong rừng rậm có thể đơn độc đấu thắng thú nhân bộ lạc Chiêu có lẽ đã không còn tồn tại, tuy cậu vừa mới trưởng thành, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, vậy nên Chiêu cho rằng con dã thú này dù thoạt nhìn không dễ đối phó nhưng cũng không trở thành uy hiếp đối với mình, mãi tới khi bị đối phương dùng móng vuốt lưu lại ba vết thương thật sâu trên người, Chiêu mới thu hồi cái vẻ khinh địch đó.

Rầm một tiếng, con báo kia tránh thoát một nhát cào rất mạnh của Chiêu, chỗ thân cây đang đứng bị đập gãy, dưới chân của nó sụt xuống, có xu thế rơi xuống mặt đất. Chiêu liền đuổi theo sát. Con báo lăn trên

mặt đất một vòng, lúc Chiêu cắn lên cổ họng nó, đột nhiên con báo làm ra một động tác không có khả năng, lắc thắt lưng một cái, thế nhưng từ phía sau lập tức lật lên lưng Chiêu, cắn lên bả vai cường tráng, dày rộng trước mắt, nếu không phải tư thế có hạn, e rằng nó đã muốn cắn đứt cổ hoặc eo của Chiêu rồi. Chiêu đau đớn grào lên một tiếng, lăn lộn trên mặt nghiêng của gò đất, con báo kia ngã xuống theo, hàm răng nhọn chưa nới lỏng, nhưng một chi trước của nó lộ ra dưới mi mắt của Chiêu, bị Chiêu há mồm cắn mạnh một cái. Tiếng xương gãy rất nhỏ ở trong cuộc hỗn chiến khó có thể khiến người khác chú ý, con báo đau tới mức cơ thể hơi run lên, nhưng nó không phát ra tiếng kêu, chỉ là siết càng chặt hàm hơn, trong ánh mắt lóe lên lửa giận hừng hực, hiển nhiên muốn cắn đứt một miếng thịt trên người Chiêu xuống. Hai con thú một trắng một đen ở trong rừng quay cuồng cắn xé, thi đấu năng lực chịu đựng và chịu đau, mãi tới khi trên mình mấy cả hai đều dính vết máu loang lỗ, sức lực song song cạn kiệt mới tê liệt ngã xuống đất.

Đêm đến, ba vầng trăng xuất hiện trên bầu trời, xuyên qua lá cây rộng lớn, chiếu sáng vùng đất trống phủ kín lá rụng và cây bụi. Ở trong một bụi cỏ nghiêng đổ, cảnh vật và hình bóng, sáng và tối lần lượt thay đổi, con báo đen bỗng nhiên nhúc nhích, lung la lung lay đứng dậy. Chiêu vốn gục trên mặt đất vẫn không nhúc nhích bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn qua, truyền ra ý tứ không sợ tiếp tục chiến đấu rất rõ ràng. Con báo kia đứng tại chỗ một lúc lâu, sau đó khập khiễng đi vào sâu trong rừng. Qua hồi lâu, sau khi Chiêu xác định đối phương thật sự rời khỏi, cậu mới thả lỏng mà nhắm mắt lại.

190. Chương 190: Phiên Ngoại 20: Chiêu (2)

Sau mấy ngày, Chiêu lại cảm thấy buồn chán. Đi tới đi lui trong rừng, mỗi nơi như đều khác nhau, nhưng mà lại như đều giống nhau, tóm lại một câu: Chiêu không đi ra được. Con báo xấu xí có thể tạo ra sự uy hiếp cho Chiêu có lẽ đang ẩn náu ở chỗ nào đó để dưỡng thương, nên chẳng thấy bóng dáng đâu, mà những sinh vật khác trong rừng chắc là sợ kẻ mạnh, phải chạy trốn theo đường vòng, vậy nên Chiêu cảm thấy vô cùng cô đơn. Cuối cùng ngoài lúc bắt mồi Chiêu nghĩ ra một cách tiêu khiển vô cùng thiếu đạo đức, dùng các loại cách thức cậu đã từng học để đuổi bắt sinh vật trong rừng, sau khi bắt được tất nhiên phải nghe Chiêu lải nhải, cằn nhằn, nhớ nhung một hồi lâu mới được thả ra, rồi lần sau lại tiếp tục bị bắt lại.

Trong lúc nhất thời khu rừng bị gây sức ép đến nỗi chim bay thú nhảy, côn trùng tán loạn. Con báo im lặng trú ngụ nhiều năm kia không thể nhịn được nữa, lại nhảy ra đánh với Chiêu một trận, kết quả vẫn là lưỡng bại câu thương. Sau khi Chiêu dưỡng thương một thời gian ngắn lại chứng nào tật nấy, động vật trong rừng đều sắp bị cậu giày vò đến thần kinh cũng yếu đi. Mà đồng dạng thần kinh yếu đi còn có con báo kia, nó thật sự chịu đủ rồi, vì thế cả hai thường cách một thời gian lại đánh nhau một trận, kiểu cách gần như sắp vượt qua mức độ kẻ thù truyền kiếp rồi. Đáng tiếc chẳng ai làm gì được ai, cuối cùng đều rơi vào kết quả vết thương chồng chất, phải tự trốn đi để dưỡng thương.

Chiêu là một người không có tính mang thù, thật ra cậu cũng chẳng có ác cảm gì với con thú xấu xí kia, thậm chí qua những lần chiến đấu cậu còn sinh ra cảm giác thích thú. Đáng tiếc bình thường đối phương không chịu lộ diện, nếu không Chiêu đã rất tình nguyện kết bạn với con báo đó rồi, hai bên trò chuyện với nhau chẳng phải tốt hơn là đánh nhau à. Mà điều khiến cho Chiêu phiền não là không biết từ một ngày nào bắt đầu, con thú xấu xí kia không còn xuất hiện nữa, chim thú, côn trùng cũng bất tri bất giác dần dần mai danh ẩn tích, mỗi ngày ngoại trừ nhìn bầu trời và leo cây, thì vẫn chỉ là nhìn bầu trời và leo cây, bốn phía im lặng đến nỗi chỉ còn nghe được tiếng gió thổi qua rừng cây. Thật sự rất hiu quạnh.

Sau đó vào một buổi sáng nào đó, thú nhân trẻ tuổi đang nằm ngủ trên một cái cây khô thô to thì bị cảm giác rét lạnh ở chóp mũi làm cho bừng tỉnh, mở mắt ra, xung quanh là một màu trắng xoá. Tuyết rơi rồi.

Tuyết rơi! Mơ màng thật lâu, Chiêu nhảy bật lên, kết quả dưới chân trơn trượt, nên Chiêu lăn xuống thân cây, cũng may thân thủ của cậu tốt, rơi xuống hai nhánh cây liên tiếp Chiêu liền đu dây giữa cành lá, cuối cùng thoái khỏi tình trạng rơi bị động, đứng trên một cái chạc cây to và gần mặt đất nhất. Chỉ có điều Chiêu không vì vậy mà cảm thấy thoải mái, bởi vì cậu rốt cuộc nhớ ra một chuyện, cậu còn chưa chuẩn bị đồ ăn trải qua mùa tuyết rơi.

Lá cây trong rừng chưa rụng hết, vẫn còn một ít trái cây chín, cũng chính bởi vì vậy, tuy con mồi càng ngày càng ít, Chiêu vẫn có thể ăn no mỗi ngày, vì thế cậu liền quên béng việc dự trữ lương thực cho mùa tuyết rơi. Phải biết rằng ở trong bộ lạc chuyện này hoàn toàn không cần Chiêu quan tâm, cậu chỉ cần cố gắng

lúc đi theo thôi. Đối với thú nhân có tính cách lười biếng, dù rất thông minh nhưng lại không thích động não như Chiêu mà nói, kết quả này thật sự là chẳng bất ngờ chút nào. Đáng tiếc Bách Nhĩ dù hiểu rõ tính con trai mình nhưng lại không nghĩ tới chuyện này, trước khi Chiêu đi đã quên dặn dò vài câu.

May mắn trên cây còn có một vài quả dại chín mục chưa rơi xuống, đồng thời Chiêu còn có thể đào được một ít rễ củ dưới đất đủ để lấp bụng. Chỉ tiếc điều này đối với một thú nhân xem thịt là thức ăn chủ đạo, còn là một thú nhân chưa bao giờ bị đói bụng và mới trưởng thành mà nói là hoàn toàn không đủ.

Sau vài ngày liên tiếp ăn như thế, cái bụng của Chiêu đã nhạt nhẽo đến mức chẳng có chút chất béo nào, nửa đêm nào cũng bị cái đói đánh thức khiến Chiêu rốt cuộc nhớ tới một vấn đề, muông thú trong rừng chạy đi đâu rồi? Không phải không thể thoát ra cánh rừng này sao?

Cũng là Chiêu sơ ý, trước đó cậu có nhận ra động vật trong rừng càng ngày càng ít đi, nhưng lại chưa từng lo lắng, lúc đó Chiêu mà nghĩ tới thì chỉ cần âm thầm đi theo một con thú nói không chừng có thể ra khỏi vùng đất này. Giờ thì muộn rồi, đừng nói là dã thú, mà ngay cả côn trùng cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Có lẽ mình sẽ đói chết ở chỗ này. Ngày nào đó, nhìn thấy trong động cây dùng để nương náu đã không còn bao nhiêu trái cây đông lạnh cùng với ít rễ, thú nhân mới vừa trưởng thành đã nghĩ như vậy. Chắc cậu sẽ là thú nhân đầu tiên bởi vì sơ ý mà chết đói. May thay không ai biết cả, nếu không a phụ và a mạt nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt. Nghĩ đến đó, Chiêu rốt cuộc bắt đầu sâu sắc tỉnh lại.

Trong đống tuyết lưu lại một chuỗi dấu chân tán loạn, trên cây khô cũng khắc những mũi tên chỉ phương hướng, nhưng mà tất cả ký hiệu này bắt đầu từ đâu thì kết thúc sẽ quay lại chỗ đó. Vốn dĩ một ngày đi vài lần liền chuyển thành một ngày đi một lần, sau đó thì thành mấy ngày mới đi một lần, bước chân của Chiêu càng ngày càng chậm, thời gian đói khát từ lúc bắt đầu thử tìm đường cho đến khi lộ ra nanh vuốt hung dữ đã gần một lần trăng tròn rồi. Thú nhân trẻ tuổi vẫn đang suy nghĩ con thú xấu kia không biết đi đâu, đã lâu không đánh nhau với nó. Chiêu cứ thế cố gắng nghĩ ngợi rồi liền ngất đi vì đói trên mặt tuyết khi đang tìm kiếm đường ra.

Thú nhân trẻ tuổi cường tráng bị ngất vì đói. Sau khi quên dự trữ thức ăn cho mùa tuyết rơi, Chiêu lại tiếp tục ghi dấu ấn sáng tạo vào thế giới thú nhân, khoảng cách cậu sẽ chết vì đói phỏng chừng chỉ vẻn vẹn một bước. Một bước tựa như rãnh trời vậy.

Lúc tỉnh lại, xung quanh tối đen một màu, không có gió tuyết cũng không có cái giá rét khiến người đói khát run rẩy. Chiêu cảm thấy trong cổ họng hình như có mùi thịt đã lâu không được ăn, cậu không khỏi chép chép miệng, đầu lưỡi lướt qua kẽ răng cuốn ra một chút thịt vụn còn lưu lại, chứng minh đó không phải là ảo giác của mình. Chiêu có chút nghi hoặc, ban đầu còn tưởng mình đói bụng đến thần chí mơ hồ thì khả năng tiềm tàng bộc phát mà bắt được con mồi chứ, nhưng mãi đến khi bên tai cậu truyền đến tiếng hít thở, Chiêu mới phát hiện ra còn có sự tồn tại của người… hoặc dã thú khác.

Khịt mũi, Chiêu cảm thấy mùi này rất quen, sau đó grào một tiếng liền nhào tới. Trong bóng tối một trận gà bay chó sủa, rồi lại nhanh chóng kết thúc, Chiêu thở hồng hộc bị đặt ở phía dưới, không thể động đậy. Đúng là đói quá lâu rồi, coi như có được ăn no lập tức cũng chẳng thể phục hồi sức lực ngay được, huống chi lúc này tuy Chiêu đã tỉnh lại, nhưng bụng vẫn trống rỗng, làm sao mà có sức được, có thể nhảy lên đã là cực hạn rồi.

"Này, tên xấu xí kia, là ngươi đã cứu ta đúng không." Chiêu giãy dụa mấy cái cũng không thoát khỏi cơ thể của con thú khổng lồ phía trên nên cậu liền dứt khoát không cử động nữa, tứ chi mở lớn, tê liệt buông xuống tại chỗ, nói. Không phải hỏi mà là trần thuật. Nghĩ cũng biết, trừ bỏ con thú xấu xí này coi như có chút giao tình với cậu thì những sinh vật khác trong rừng e rằng đều hận cậu không chết quách đi, làm sao có thể cứu cậu được. Cứu cậu để cậu làm thịt chúng sao?

Con thú xấu xí cúi đầu gầm lên, Chiêu chỉ cảm thấy trên người chợt nhẹ đi, hít thở cũng dễ dàng hơn, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong sơn động yên tĩnh, đi được một đoạn thì dừng lại, có lẽ nằm xuống ở bên kia.

"Ngươi đã ngủ chưa? Đây là chỗ của ngươi à? Sao ta đi lòng vòng trong rừng lâu như vậy vẫn không phát hiện ra, rốt cuộc nó dấu ở chỗ nào vậy? Ài, đáng tiếc ngươi không thể nói chuyện… Nhưng mà không sao, ngươi đã cứu ta thì chính là huynh đệ của ta, sau này ta sẽ đối tốt với ngươi, sẽ không đánh nhau với ngươi

nữa." Chiêu chịu đựng cái bụng đói kêu ùng ục, vừa sờ soạng tới gần chỗ con thú xấu xí kia vừa nói. Tuy rất muốn tiếp tục xin đối phương chút đồ ăn, nhưng mà Chiêu cũng không phải người không biết xấu hổ. Da mặt Chiêu dày nhưng sẽ không dày tới mức cướp đồ ăn của ân nhân cứu mạng mình, bởi vậy Chiêu chỉ có thể dựa vào việc nói chuyện để quên đi đói khát "Ngươi có biết thú ở đây chạy đi đâu hết rồi không? Ngươi có thể tìm được chúng không? Nếu ngươi biết thì mang ta đi đến đó đi, ta săn được sẽ chia cho ngươi một nửa…"

Bịch! Một đồ vật rơi xuống mặt đất trước mặt Chiêu, cắt ngang lời của cậu. Chiêu chìa móng vuốt ra chạm thử, lại khịt khịt mũi, sau khi xác định là một miếng thịt bị đông cứng, cậu không khỏi thẹn thùng nói: "Sao ta có thể không biết xấu hổ thế được." Mặc dù nói như thế, nhưng chân đã đem miếng thịt kia đến gần, há to miệng cắn lên. Trong động rốt cuộc yên tĩnh trở lại, con thú xấu xí im lặng thở phào nhẹ nhõm.

Một miếng thịt này cũng không nhỏ lại chỉ đủ cho Chiêu lót nửa dạ, nhưng so với tình huống trước đó chỉ có thể ăn trái cây đông lạnh đến suýt chút nữa đói chết, Chiêu đã rất thỏa mãn. Huống chi đây là của người khác cho cậu, cậu ăn thêm một miếng thịt liền có nghĩa con thú xấu xí kia sẽ có một bữa phải đói bụng, vậy nên trong lòng Chiêu chỉ có cảm kích chứ không hề có bất mãn.

Ăn xong, nghỉ ngơi một lát, Chiêu lại có *** thần, bắt đầu lần mò trong động tối, muốn biết nơi đây như thế nào. Một lát sau thì xác định đây là một hang đá hình vuông không quá lớn, có một đầu bị bít hẹp đến mức chỉ đủ một con thú đi qua, đầu còn lại bị con thú xấu xí chặn lại, không cho phép cậu đi qua. Bởi vì cảm kích ơn cứu mạng và cho đồ ăn của con thú xấu xí, Chiêu lựa chọn nhường nhịn, tránh chỗ đó đi. Vốn Chiêu còn tưởng rằng đó là lối ra, sau này mới biết bên đó chỉ là một động đá nhỏ để cất giấu thức ăn thôi. Điều kỳ lạ là trong động rất ấm, hơn nữa không có hơi lạnh xuyên vào, nhưng cũng không cảm thấy ngột ngạt, không biết là không khí từ nơi nào xuyên vào.

Từ chỗ hẹp đó đi lên phía trước, ở giữa không có đường rẽ, điều này tránh cho Chiêu có thể bị lạc đường trong bóng đêm. Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ, hiển nhiên là con thú xấu xí đi theo. Chiêu cũng không có cảm giác bị giám sát, ngược lại cậu rất vui bởi vì cuối cùng đã có bạn.

Đi thời gian dài như nấu hết một nửa nồi nước, phía trước đột nhiên rộng mở, không khí trở nên mát rượi, cũng không rét lạnh, nhưng lại có mùi động vật hỗn loạn, trong đó còn có một cậu bạn cũ từng bị Chiêu trêu cợt. Tinh thần của Chiêu rung lên, trước mắt lập tức hiện lên hình ảnh tốt đẹp có vô số miếng thịt bay tới lui bay lui đến đếm không xuể, song khi Chiêu nén sự kích động trong lòng ngửi mùi nghe tiếng động để phân biệt mùi của một con thú ăn cỏ trong sơn động mà chuẩn bị đánh giết thì lại bị con thú xấu xí đi theo sau nhảy ra ngăn cản.

Sơn động vốn yên tĩnh liền rối loạn, ngoại trừ tiếng động vật ăn cỏ hỗn độn chạy trốn còn có tiếng gầm nhẹ cảnh cáo của động vật ăn thịt. Không ngờ tới động tối này, động vật ăn cỏ và động vật ăn thịt lại tề tụ một chỗ, không biết thời gian này chúng chung sống hòa bình để vượt qua mùa tuyết rơi hay là động vật ăn cỏ bị động vật ăn thịt nuôi làm thức ăn. Chiêu cảm thấy khả năng sau rất lớn, nghĩ đến đồ ăn tốt như vậy, cậu nên xử lý động vật ăn thịt trước thôi.

"Này, ngươi đừng có ngăn ta, đợi ta giết vài con thì mùa tuyết này chúng ta sẽ không bị đói nữa." Sức mạnh của một người một thú vốn tương đương, lúc này Chiêu chẳng có lòng dạ nào đánh nhau với con thú xấu xí, đương nhiên rất dễ bị đối phương áp chế, nên Chiêu chỉ có thể ôn tồn dụ dỗ.

Không ngờ con thú xấu xí đó lại rất cố chấp, có thể buông Chiêu ra, nhưng chỉ cần Chiêu hơi toát ra ý đồ muốn đánh giết những dã thú khác trong sơn động liền sẽ bị nó đánh gục. Cuối cùng Chiêu ngộ ra rằng tất cả dã thú trong sơn động này đều là của con thú xấu xí, cậu đành phải phẫn nộ quay lại, đồng thời quyết định cần phải bám víu con thú xấu xí, tạm thời sống qua mùa tuyết rơi rồi tính.

Trong bóng tối không phân biệt được ngày hay đêm, mỗi lần đói đến sắp chịu không nổi Chiêu mới được một miếng thịt chẳng đủ nhét kẽ răng, mà Chiêu phát hiện số lần con thú xấu xí kia ăn cũng giống cậu, ngay cả phần thịt mỗi lần cũng chưa chắc hơn của cậu bao nhiêu. Chiêu hoàn toàn không hiểu trong cái động lớn bên ngoài có nhiều thú ăn thịt và ăn cỏ như vậy, tại sao lại bắt mình phải chịu đói. Đáng tiếc mặc kệ trong lòng Chiêu nghĩ như thế nào thì chỉ cần cậu đi ra ngoài, con thú xấu xí kia liền đi sát bên cậu, canh phòng nghiêm ngặt cố sống cố chết không cho Chiêu đụng vào những con thú kia. Cũng may tuy tính Chiêu bại hoại, nhưng cũng là thú nhân nói được thì sẽ làm được, cậu từng nói sẽ đối xử tốt với con thú

xấu xí này, nên nếu nó không cho cậu giết mấy con thú kia thì dù cậu có đói hơn nữa cũng sẽ cố chịu đựng.

So với đói khát, có một việc khác khiến Chiêu còn khó chịu hơn, đó chính là cô đơn. Bóng tối phóng đại sự cô đơn lên vô hạn, ngoại trừ cảnh cáo cậu ra thì con thú xấu xí kia chưa bao giờ phát ra tiếng, đối với một người nhiều chuyện như Chiêu thì đây có thể nói là chuyện đau khổ nhất. Trong cái động tối đen thăm dò thật lâu cũng không thể tìm được lối ra, Chiêu liền bỏ qua cái hoạt động tiêu hao năng lượng này, biến thành đối mặt với bóng đêm và tiếng hít thở của con thú xấu xí kể chi tiết lại tất cả những gì mình nhớ từ hồi còn nhỏ cho tới khi lớn. Con thú xấu xí kia không trả lời, nhưng không thô bạo cắt ngang lời Chiêu như trước khi mùa tuyết rơi đến nữa.

191. Chương 191: Phiên Ngoại 21: Chiêu (3)

"Sao ngươi lại không biết nói chứ?" Đôi khi Chiêu sẽ cảm thán như vậy, đáng tiếc vĩnh viễn cậu cũng không có được câu trả lời. Cũng may Chiêu là một thú nhân trẻ tuổi rất dễ thỏa mãn, không giống như con chim béo ngu ngốc kia, cứ xoắn xuýt mỗi một việc.

Mà vấn đề thiếu thốn thức ăn ước chừng trong nửa lần trăng tròn còn lại cuối cùng cũng lộ ra. Nếu như chỉ có một mình con thú xấu xí thì chỗ thức ăn nó cất trữ hoàn toàn đủ cho nó vượt qua mùa tuyết rơi, có lẽ không được ăn no bụng, nhưng cũng sẽ không bị đói. Thế nhưng sau khi Chiêu gia nhập, dù cho ngay từ đầu nó đã kiểm soát số lượng và số lần cùng ăn với Chiêu nhưng thức ăn vẫn đang dùng một tốc độ trước nay chưa từng có mà giảm bớt. Mùa tuyết rơi còn chưa chấm dứt, mà đồ ăn của họ đã sắp hết rồi.

Vào một ngày, thức ăn con thú xấu xí lấy ra vốn đã ít rồi nay lại giảm đi một nửa, Chiêu cảm thấy còn không đủ để nhét kẽ răng, trong lòng lại dâng lên ý niệm tiến vào động lớn trộm một con thú trở về. Chẳng qua không đợi Chiêu thực hiện được ý tưởng của mình thì khi cậu lặng lẽ lần mò đến hướng thông ra ngoài động là đã bị con thú xấu xí đứng chặn ở đó quật ngã xuống đất rồi. Cách hồi lâu, hai con thú lại đánh nhau. Có điều do đều quá đói bụng đến không có sức lực nên không bao lâu cuộc chiến liền kết thúc với kết quả Chiêu bị áp đảo.

"Tại sao chứ? Ta đói lắm, chúng ta sẽ chết đói đấy, nhất định sẽ chết đói đấy." Chiêu buồn bực lấy móng vuốt cào đất, cằn nhằn. Một đống đồ ăn trong động thì không ăn, lại ở trong này để cho đói bụng, chưa thấy ai ngu như vậy mà. Mà điều khiến Chiêu buồn bực chính là, mạng của cậu là do con thú xấu xí cứu về, con thú xấu xí ngăn không cho cậu đi, trong lòng cậu dù có uất nghẹn hơn nữa cũng sẽ không có cách nào trở mặt với nó. Huống chi Chiêu có tính không nóng không lạnh, đúng là chưa từng nổi giận với ai, nên cậu không thể làm ra loại chuyện đó được.

Ngay lúc Chiêu đang lẩm nhẩm về kết cục có thể đoán trước được của bọn họ thì liền cảm thấy trên đầu mình có cái gì đó ươn ướt và ấm áp liếm lên, một cái rồi lại một cái… Tiếng than phiền của Chiêu đột ngột dừng lại, cơ thể cứng đờ. Từ sau khi lên mười tuổi, a phụ không còn liếm cậu để trấn an như vậy nữa, bây giờ nhớ lại khiến cậu không khỏi có chút… hoài niệm.

"Kể cả ngươi có như vậy… cũng vô dụng thôi, cuối cùng thì vẫn cứ đói chết." Qua thật lâu, Chiêu mới hơi ngượng ngùng mở miệng, cảm giác mình cứ đơn giản như thế mà thấy yên lòng thì thật chẳng có chút tiền đồ nào, thế nhưng chỉ cần người khác vừa dịu dàng một chút là cậu liền không có cách nào cả. Vì thế từ ngày đó trở đi, cho dù là đói đến hấp hối, Chiêu cũng không nhắc đến động vật ở ngoài cái động lớn kia nữa.

Nhưng có điều không thể phủ nhận chính là, trong lúc đó Chiêu cùng con thú xấu xí kia vì vậy mà bất ngờ thân thiết hơn, những ngày sau không còn cảnh mỗi người ngủ một góc cách xa nhau nữa, mà là chen chúc cùng một chỗ chống cự mùa tuyết dường như rét lạnh hơn trước kia. Những lúc đói đến không chịu nổi hoặc rảnh tới phát khùng thì sẽ liếm lông cho nhau, cũng có thể vượt qua từng ngày. Bởi vì có con thú xấu xí đáp lại, Chiêu càng cảm thấy trong bóng đêm cơ hàn cũng không phải khó chống đỡ như vậy. Mà sớm chiều bên nhau như thế tình cảm giữa một người một thú cũng vô tình sâu sắc thêm, dần dần trở thành đôi bạn thân.

Hôm nay, con thú xấu xí đột nhiên đi ra ngoài một chuyến, khi trở về kéo theo một con thú ăn cỏ đã chết. Chiêu có chút giật mình, nhưng hơn là vui mừng mà hỏi "Không phải ngươi không cho giết đám thú này sao?" Không thể nào là chạy ra ngoài săn được. Nếu có thể kiếm được ở ngoài, Chiêu cũng đã không đói

tới ngất đi. Con thú xấu xí đương nhiên không thể trả lời cậu, thế nhưng khi Chiêu đưa tay đụng đến xác con thú kia, cậu phát hiện không có mùi máu tươi, cũng không có vết thương, vả lại con thú này lại gầy trơ cả xương, cậu mới biết được nó không phải bị cắn chết, mà là bị đói chết. Vì thế có thể nói những con thú này không phải không thể ăn, mà là không được chủ động bắt giết. Chuyện này rốt cuộc là tại sao con thú xấu xí sẽ không nói, Chiêu e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không biết. May mà trước mắt ngoại trừ thức ăn Chiêu đều không có hứng thú với những chuyện khác, cho nên bất kể là bị đói chết hay bị cắn chết, chỉ cần có thức ăn, có thể sống qua mùa tuyết này là Chiêu đã cảm thấy thật thỏa mãn rồi. Đến nỗi mùa tuyết sau nếu vẫn chưa ra được, Chiêu đã chuẩn bị sẵn tâm lý dự trữ thức ăn thật nhiều đến ăn không xuể rồi.

Có điều thú đói chết cũng không nhiều, hơn nữa không phải lần nào con thú xấu xí cũng có thể đoạt trên tay, dù gì trong cái động lớn kia cũng còn có những con thú ăn thịt khác. Cho nên bọn họ vẫn không đủ ăn, bóng ma chết chóc vẫn bao phủ ở trên đỉnh đầu họ như trước.

"Nước này từ đâu chảy tới vậy, sao nó không đóng băng?" Sau khi thắt lưng buộc bụng ăn một miếng thịt chẳng có chút mỡ nào, bụng vẫn cồn cào dữ dội, Chiêu nằm bên hang đá táp nước, sau đó thuận miệng hỏi một câu. Trong hang động, nước không chỉ không đóng băng mà thậm chí còn lộ ra vị ấm áp, ngòn ngọt. Nhiều lúc đói quá, Chiêu liền uống đầy một bụng nước, nhưng dòng nước này từ đâu đến cho tới bây giờ Chiêu lại chưa từng suy nghĩ qua. Hiện tại hỏi tới chẳng qua là tìm chuyện để nói thôi chứ cậu cũng không trông mong nhận được câu trả lời.

Kết quả bất ngờ chính là con thú xấu xí thế nhưng cắn đuôi của Chiêu kéo ra bên ngoài, ý bảo cậu đi theo nó. Chiêu mới vừa ăn chút thức ăn, cũng khôi phục được một ít *** thần, liền không keo kiệt chút sức lực theo con thú kia đi một chuyến. Cả ngày gục ở chỗ này, Chiêu cảm giác mình đều sắp nằm đến tàn phế rồi.

Vẫn con đường chật hẹp kia, tiếp theo là chen chúc với rất nhiều dã thú trong cái động lớn, băng qua chỗ đó Chiêu không khỏi nuốt nước miếng, bụng phát ra tiếng kháng nghị cao vút. Cậu cảm thấy đây quả thực là một loại tra tấn, so với việc bị a mạt bắt học thuộc lòng vị trí kinh mạch huyệt vị còn đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần. May là con thú xấu xí nhanh chóng dẫn cậu rời khỏi chỗ đó, nếu không cậu cũng không dám cam đoan có thể kiềm chế bản thân mình được nữa không.

Đường đi khúc khuỷu, cùng với tiếng nước, vừa dốc lại vừa trơn, không cẩn thận là sẽ bị ngã ngay, mà có nơi hẹp đến mức phải co mình lại đạp chân xuống nước mới có thể lách qua, có nhiều lần Chiêu đều định kêu ngừng, nhưng cũng bởi vì hiếu kỳ xem con thú xấu xí rốt cuộc muốn dẫn cậu tới đâu mà nhịn xuống không phát ra tiếng. Cuối cùng, sau khi cúi người chui qua một mỏm đá lớn, lông ở bụng và ngực ướt đẫm, trên lưng dường như bị cà đến mất một lớp da, phía trước mới hiện ra ánh sáng mông lung.

Không phải ánh sáng mặt trời, mà óng ánh như trên thạch bích phát ra. Chiêu cũng không cảm thấy thất vọng, cậu ở trong bóng đêm đã quá lâu, có thể thấy lại ánh sáng đã là chuyện khiến người ta mừng rỡ rồi. Chiêu tham lam nhìn xung quanh, giống như kẻ mù bẩm sinh lấy lại được ánh sáng vậy.

Trước mắt là một cái hồ tối mù cũng không tính là quá lớn, chỉ lớn bằng một phần mười cái hồ cung cấp nước ngọt cho các sinh vật bên trong khu rừng thôi, ánh sáng mỏng manh chiếu trên mặt hồ, đen thui tới nhìn không thấy đáy. Bên hồ là những tảng đá lớn nhỏ cùng với những hòn sỏi, có dấu vết của nước quét qua, trong khe núi còn có thể thấy vỏ ốc đã chết, nói lên nơi này cũng từng là lãnh địa của dòng nước.

"Huynh đệ, ngươi đúng là xấu thật!" Lại nhìn thấy bộ dạng con thú xấu xí, Chiêu nhẫn nhịn, nhưng lại nhịn không được mà cảm khái nói.

Ánh mắt con thú xấu xí ôn hòa nhìn Chiêu, không có bất kỳ phản ứng nào, không biết là do nó không hiểu hay là không thèm để ý. Thấy nó rộng lượng như vậy, Chiêu đỏ mặt vì lời nói thẳng của mình, húc đỉnh đầu mình lên đầu nó, như bù đắp lại mà nói "Nhưng mà ta rất thích ngươi." Sau đó như ý nguyện nhận được sự liếm láp dịu dàng của con thú xấu xí.

Chiêu yên tâm, không dám tiếp tục vấn đề này nữa, để tránh mình lại nói bậy. Thăm dò nhìn cái hồ tối đen kia hồi lâu, cậu hỏi "Bên trong có cá không?"

Trong mắt con thú xấu xí lộ ra mờ mịt, không biết cậu đang nói cái gì. Lúc này Chiêu mới nhớ tới hình như cá là thói quen dùng từ của a mạt, các thú nhân đều gọi nó là thú nhiều xương, còn ở trong biển thì được gọi là hải thú.

"Thú nhiều xương, có không?" Đây là nước ngọt, chắc là gọi như vậy nhỉ.

Con thú xấu xí gật đầu. Trong lòng Chiêu chợt động, nhìn chằm chằm con thú một lúc lâu, cuối cùng không nói gì, hóa thành hình người, đi về phía hồ nước. Con thú xấu xí đi theo vài bước, lúc tiếp xúc hồ nước thì ngừng lại, chẳng qua ánh mắt dõi theo bóng dáng Chiêu lại lộ ra vẻ khẩn trương.

Chiêu quay đầu lại nhìn, vẫy tay với nó, cười xán lạn "Đừng lo, ta biết bơi."

Có thể là vì ở sâu dưới đất, nên nước cũng không quá lạnh, dưới nước cũng không tối đen như mặt nước, mà lóe ra ánh sáng mỏng manh như ở trong sơn động này, bởi vậy lặn trong nước Chiêu nhanh chóng thấy được những con cá lớn cỡ ngón tay cái vui vẻ bơi qua bơi lại.

Mặc dù Chiêu mới ăn một miếng thịt, nhưng ngay cả lót lửng dạ cũng không đủ, đương nhiên không hứng thú đùa nghịch trong nước, nhìn thấy cá, cậu bắt lấy một con, trồi lên mặt nước, đặt bên mũi ngửi thử, sau khi xác định có thể ăn, Chiêu mừng rỡ, cũng không chê nhỏ, trực tiếp bỏ vào miệng. Bất ngờ chính là mùi vị không tệ, tuy chỉ đủ nhai một hai cái là xong nhưng có còn hơn không.

Có đồ ăn, *** thần Chiêu thoáng cái trỗi dậy, hơn nữa lần này con thú xấu xí hoàn toàn không có ý ngăn cản cậu, cậu làm sao còn có thể khách khí, thi triển hết bản lĩnh, bắt đầu bắt cá. Có điều Chiêu nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, không có đồ để chứa. Cá quá nhỏ, ánh sáng trong động lại yếu, ném lên bờ rất có thể sẽ không tìm thấy nữa, vừa bắt vừa ăn thì không được, con thú xấu xí đối xử với cậu tốt như vậy, cậu cũng không thể không coi trọng nghĩa khí, chỉ biết nghĩ đến mình được. Rối rắm thật lâu, Chiêu dứt khoát gọi con thú xấu xí tới bên hồ, bắt được cá, liền ngươi một con ta một con chia nhau ăn. Như vậy quả thật có chút phiền toái, nhưng chỉ cần có thức ăn, Chiêu cũng không sợ lãng phí sức lực, huống chi giờ lại quá nhàn rỗi, coi như giết thời gian đi. Có điều tuy cá trong hồ không ít, nhưng Chiêu cũng không dám ra sức bắt, dù sao sức ăn của cậu và con thú xấu xí cũng không nhỏ, kể cả đồ ăn có thoải mái hơn nữa cũng không đủ để ăn, cho nên cảm giác trong bụng lấp được bốn năm phần, Chiêu liền dừng lại. Sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, ai biết mùa tuyết này khi nào mới chấm dứt, có chút đồ ăn, nói như thế nào trong lòng cũng có chút căn nguyên, chịu đến mùa mưa hẳn là không thành vấn đề.

Những ngày chìm trong đói khát yên ắng trôi qua, từ ngày Chiêu chào đời tới nay, đây là mùa tuyết gian nan nhất. Mỗi ngày cậu và con thú xấu xí đều phải đi một đoạn đường rất dài đến hồ nước tối kia bắt cá, xem như là thú vui duy nhất trong thời gian buồn tẻ này. Không phải Chiêu không nghĩ tới chuyện ở thẳng chỗ đó luôn, mà là con thú xấu xí không đồng ý, nó nằm sấp xuống chui qua chui lại dưới mỏm đá thông vào hồ nước kia mấy lần, Chiêu rốt cuộc hiểu ra. Nó muốn nói cho cậu biết, chỉ cần hai người bọn họ hơi béo lên một chút liền không chui qua nổi. Nếu sống sung sướng ở hồ nước trong lòng đất này thì rất có thể khi mùa mưa tới liền không ra được nữa. Cho nên cuối cùng Chiêu đành phải bỏ qua tính toán này.

Mùa tuyết này dường như vô cùng dài, dài đến mức khiến người ta cảm thấy như nó mãi mãi sẽ không chấm dứt. Ngay lúc Chiêu bắt đầu bị cuộc sống tối tăm, đói khát lại đơn điệu này làm cho phiền chán đến sắp phát điên lên thì con thú xấu xí tựa hồ mất đi khả năng tự kiềm chế còn hơn cậu trước kia. Con thú xấu xí dần dần trở nên nóng nảy, thỉnh thoảng buồn bực cúi đầu rít gào rồi đi tới đi lui ở trong hang động, thậm chí đôi khi không khống chế được mà tấn công Chiêu. Tuy nó nhanh chóng nhận ra, đúng lúc kiềm chế lại, không có tạo thành xung đột chân chính. Thế nhưng thời gian trôi qua, tình huống này xuất hiện càng ngày càng thường xuyên, đôi khi Chiêu thậm chí hoài nghi con thú xấu xí kia đã mất đi lý trí. Cũng may sức chiến đấu của một người một thú tương đương, trình độ đói khát cũng tương đương, cho nên coi như nếu thật sự đánh nhau, Chiêu cũng không sợ. Cậu chỉ là cảm thấy rất kỳ lạ, còn có chút lo lắng, cậu cũng từng oán trách con thú xấu xí khi nó bình tĩnh nhưng chỉ nhận được một sự im lặng, cùng với sự bi thương nồng đậm quanh quẩn con thú đó mà cậu có thể cảm nhận được rõ ràng.

Một hôm, Chiêu đang ngủ, chợt nghe thấy tiếng đứng dậy rời đi nho nhỏ của con thú xấu xí. Cậu nghĩ chắc nó muốn đi tiểu, nhưng mà đợi thật lâu cũng không thấy nó trở về, mãi tới khi thời gian chia thức ăn đến, Chiêu rốt cuộc không thể nằm tiếp, cậu đứng dậy đi ra bên ngoài tìm. Đến cái động lớn thì bên trong thú ăn thịt, ăn cỏ vẫn tạo thành hàng rào trước sau như một, không còn hỗn loạn nữa, chỉ là thỉnh thoảng truyền đến động tĩnh giẫm cào nhỏ vụn. Chiêu nghĩ một lát rồi đi về phía hồ nước tối đen kia.

192. Chương 192: Phiên Ngoại 22: Chiêu (4)

Mới vừa chui qua mỏm đá thông với hồ nước kia Chiêu liền nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ cùng với tiếng cơ thể nặng nề va chạm vào vách núi của con thú xấu xí. Chiêu cuống quít chạy tới, chỉ thấy trong ánh sáng mong manh, con thú xấu xí tự đâm người vào vách núi đến vết thương chồng chất, trên bộ lông đều là vết máu loang lổ, ngay cả trong kẽ móng vuốt cũng rịa ra máu. Trong lòng Chiêu hoảng hốt, đang muốn tiến đến ngăn cản hành động điên cuồng của nó thì đã thấy con thú xấu xí đột nhiên nhìn về phía cậu, bởi vì ánh sáng quá yếu, nên nhìn không rõ thần sắc trong mắt nó, chỉ là cảm thấy sâu thẳm trong đôi mắt kia là sự điên cuồng khiến cho lòng người run sợ.

"Tên xấu xí kia, ngươi làm sao vậy?" Chiêu chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, cũng không biết là bởi vì thấy được cảnh tượng khiến cho người ta kinh sợ hay là bởi vì ánh mắt của nó.

Không ngờ vừa phát ra âm thanh, con thú xấu xí liền như bị kích thích, nhào mạnh về phía Chiêu.

"Đánh nhau hả? Ta không sợ ngươi đâu." Chiêu nhanh nhẹn tránh đi, đè nén lo lắng trong lòng, cười nói. Cậu nghĩ mình luyện tập với nó dù sao cũng dễ chịu hơn là để nó đâm đầu vào tảng đá. Nhưng mà sau khi ngươi đánh ta cắn mấy cái qua lại, Chiêu càng cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì cậu phát hiện con thú xấu xí tựa hồ muốn quấn đến sau lưng của cậu, Chiêu không khỏi cảm thấy khó hiểu mà hỏi: "Này, ngươi rốt cuộc muốn làm gì hả?"

Con thú xấu xí có lẽ cũng bị chuyển động vòng quanh mà có chút không kiên nhẫn, giận dữ gầm lên, tiếng rít gào như sấm ở trong động kín càng không ngừng vang vọng, làm cho tai Chiêu chấn động đến ong ong lên, nhất thời phân tâm liền bị nó quật ngã xuống đất. Chiêu bị đè tới kêu rên ra tiếng, đang muốn xoay người phản kháng con thú xấu xí thì cổ liền bị cắn một cái, trong lòng cậu không khỏi run lên, dọc xương sống cảm thấy rét lạnh, thầm nghĩ con thú xấu xí không phải là đói đến choáng váng rồi muốn ăn mình đấy chứ. Ngay lúc cơ thể cậu căng chặt, chuẩn bị liều mạng với con thú xấu xí thì lại có cảm giác ở gốc đuôi mình có một thứ gì đó nóng hâm hấp đặt vào. Chiêu ngẩn người, phát hiện vật kia luôn muốn chui vào cái mông đóng chặt của cậu, cậu không khỏi rùng mình một cái, hoảng sợ kêu lên: "Này, này, ngươi làm gì vậy?" Cậu rốt cuộc biết thế này là sao, thế nhưng có thể là bởi vì lúc trước sơ ý, cái đuôi đã bị đẩy qua một bên, muốn kẹp chặt đuôi cũng không làm được.

"Đại ca, đại ca, ngươi thấy rõ ràng mà, ta không phải là á thú! Ta là thú nhân! Ta là thú nhân…" Cổ bị cắn, cho dù Chiêu có dùng sức lớn hơn nữa cũng không được, chỉ có thể vừa không ngớt lời khuyên răn, vừa có ý đồ hóa thành hình người. Chẳng qua mới vừa biến hoá một nửa, cậu liền hét thảm một tiếng, lại biến trở về nguyên dạng, "A… Đau! Đau! Đau! A a a, nhẹ chút, nhẹ chút… Huynh đệ, ngươi không thể như vậy… ta là… ta là thú nhân, không, không, ta với ngươi đều là giống đực, là đực đấy… A mạt ơi, cứu con…"

Con thú xấu xí thở hồng hộc, phần háng mạnh mẽ cử động, bộ dạng chẳng giống kẻ bị vây trong đói khát trường kỳ. Mất đi thần trí, nó tựa hồ tìm ra cách phát tiết thích hợp cho sự hung bạo trong cơ thể, đâu dễ dàng để ý tới lời cầu xin tha thứ của Chiêu.

Chiêu đau muốn chết, cắn răng lại một lần nữa thử hóa thành hình người, lần này thành công, có điều cảm giác còn bết bát hơn là để hình thú, vì thế trong nháy mắt cậu lại khôi phục về hình thú. Chẳng qua trong một vòng biến hóa, cổ cuối cùng cũng thoát khỏi răng nanh của con thú xấu xí, Chiêu đang túm lấy cơ hội xoay người mà đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy móng vuốt vốn để trên bả vai mình tựa hồ có chút dị thường, ngay sau đó, cơ thể cậu bị hai cánh tay cường tráng thuộc về con người ôm chặt lấy, mà cái mông vô cùng đau nhức dường như cũng thư thái đi rất nhiều, không căng đến khó chịu như trước nữa. Chiêu ngạc nhiên quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt nam nhân đầm đìa máu. Có lẽ khuôn mặt này đã từng rất anh tuấn, nhưng bây giờ bởi vì vết thương cũ mới chồng chất mà có thể nói là vô cùng xấu xí, đáng sợ, có điều Chiêu lại không hề cảm thấy sợ hãi hay chán ghét, cậu chỉ là hết sức kinh ngạc.

"Tên xấu xí, ngươi… ngươi là thú nhân?" Chiêu ngạc nhiên đến mức quên mất hai người còn đang ở một tư thế vô cùng thân mật. Rốt cuộc cậu đã hiểu tại sao con thú xấu xí có thể hiểu lời cậu nói, còn biết thú nhiều xương là gì.

Thú nhân xấu xí không trả lời, chôn mặt vào cổ Chiêu, khiến cơ thể hai người dán vào nhau đến không có một khe hở, tiếp tục động tác lúc trước. Sự thân mật cực hạn đó rốt cuộc khiến trong lòng Chiêu nảy sinh

cảm giác khác thường, thời gian trôi qua cũng dần cảm thấy có chút cảm thụ, hai chân không khỏi nhũn ra, cơ thể nóng lên, thiếu niên tham hoan, làm sao còn có tâm tư phản kháng.

Cũng may hai người đều có một thời gian chưa ăn no nên cũng không giằng co được bao lâu liền kết thúc.

"Ta… ta… không… nhớ, không nhớ nổi mình… mình tên… mình tên là gì…" Thú nhân xấu xí nằm ngửa bên người Chiêu vẫn còn đang nằm sấp, thử mở miệng nói chuyện. Giọng của hắn có chút khàn khàn, còn có chút trầm dày, nghe vào tai có cảm giác khiến lòng người run rẩy, yếu mềm, chẳng qua có thể là đã lâu không nói chuyện nên hắn nói rất chậm, hơn nữa luôn chần chờ lặp lại. Nhưng càng nói thì càng trôi chảy hơn.

Khi đó Chiêu mới biết được con thú xấu xí vốn là thú nhân của một bộ lạc ven biển, sau khi bị xác định là thú thì bị tộc nhân ném tới hòn đảo này, giống như rất nhiều con thú khác từng ở trong bộ lạc. Cho nên mặc dù có thú nhân lên đảo thu thập trái cây dại, nhưng không ai săn bắt ở đây. Vài năm đầu, hắn còn có thể duy trì tỉnh táo, nhưng sau này theo thời gian tăng trưởng cùng thú, ý thức dần dần hỗn độn, dù cho hắn hết lần này đến lần khác nhớ lại cuộc sống trong bộ lạc, hết lần này đến lần khác tự nói với mình, hắn là thú nhân, không phải thú, nhưng hắn vẫn không thể tránh khỏi việc dần dần quên đi. Chẳng qua so với những con thú khác, hắn đã xem như là may mắn rồi, chí ít phần lớn thời gian hắn vẫn duy trì được lý trí, không hoàn toàn bị thú tính khống chế, đồng thời luôn nhớ mình phải biến thành người. Đa số vết thương cũ trên người hắn và khung xương tứ chi méo mó đều là hết lần này đến lần khác biến thành người thất bại mà tạo thành. Mà mỗi lần đến giai đoạn chuyển tiếp từ mùa tuyết sang mùa mưa, cơ thể hắn sẽ hoàn toàn bị thú tính chiếm cứ, động dục, khát máu, hung tàn, thô bạo giống như rất nhiều dã thú khác. Khi nào trải qua hết thời gian này mới chậm rãi khôi phục lại chút thần trí.

Nghe xong những chuyện hắn đã trải qua, Chiêu cảm thấy trong lòng có chút khổ sở, cậu đi qua liếm lên mặt hắn, ra vẻ thoải mái nói: "Trước đây ta cũng không thể biến hoá, là do a mạt và a phụ mang ta đến phương Bắc tìm thú quả, sau đó gặp được Ngự, là Ngự giúp ta biến hình, nếu không ta cũng sẽ như ngươi. Nếu ngươi có thể gặp Ngự hoặc tộc nhân của ông ấy sớm một chút thì tốt rồi." Lời của Chiêu mang theo ý an ủi, cậu hoàn toàn quên mất lúc nãy đối phương đã làm gì với mình. Hoặc có thể nói, trong lòng Chiêu, chuyện kia thật ra cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng, ngoại trừ ban đầu hơi đau thì sau đó vẫn khá là thoải mái.

Bởi vì lúc trước con thú xấu xí mất đi lý trí mà va chạm vào vách núi nên lúc này toàn thân đều là máu, sau khi biến thành người trông lại càng đáng sợ, nhưng hắn vẫn như không có cảm giác gì, giơ tay lên vuốt đầu Chiêu, kéo ra một nụ cười vô cùng cứng ngắc "Giờ gặp được ngươi cũng rất tốt rồi." Nếu trước kia hắn có thể biến hoá, có lẽ sẽ không gặp được Chiêu, coi như có gặp thì quan hệ của hai người cũng sẽ không giống như bây giờ. Cho nên, hắn không hề cảm thấy tiếc nuối, thậm chí còn có chút may mắn.

Mặc dù biết đây là lời bất đắc dĩ, nhưng nghe thấy hắn nói như vậy, Chiêu vẫn cảm thấy rất vui, thấy hắn tựa hồ cũng không phải quá đau buồn, vì thế lòng hiếu kỳ của Chiêu liền xông ra, cậu hỏi: "Ngươi luôn không cho ta giết đám dã thú trong động cũng là bởi vì chúng đều là thú sao?"

"Cũng không phải tất cả đều là." Con thú xấu xí hơi nghiêng người, nhìn thấy khuôn mặt Chiêu bị che phủ ở dưới ánh sáng yếu ớt lộ ra nét trẻ con, hắn mang khuôn của kẻ đã trưởng thành, khẽ nói "Chỉ có bộ phận thú ăn thịt là phải thôi. Không cho ngươi bắt giết cũng không phải sợ ngươi ngộ sát đến thú…" Nói đến đây, hắn buông tiếng thở dài, "Thú và dã thú cũng không có gì khác nhau."

"Cánh rừng này không thể đi ra được, mùa tuyết rơi lại rét lạnh vô cùng, toàn bộ sinh vật trong rừng đều chỉ có thể tụ tập ở trong huyệt động này mới có thể sống qua thời gian buồn chán cực lạnh. Nếu săn thú ở trong này, thú ăn cỏ và những con thú nhỏ ăn thịt yếu ớt nhất định sẽ bởi vì sợ hãi mà chạy trốn ra ngoài, tới mùa tuyết rơi kế tiếp cũng không dám tiếp tục tiến vào nơi này tránh rét, dẫn tới chết vì đói rét. Nếu vậy, đợi tới mùa mưa, thú ăn thịt vượt qua mùa tuyết rơi cũng sẽ bởi vì không có thức ăn mà giết hại lẫn nhau, cuối cùng không ai sống sót nổi. Thế nên sinh vật lạc trong rừng đều phải tuân theo quy tắc, trước khi mùa tuyết rơi đến đều có thể tự cất giữ thức ăn, nhưng sau khi tiến vào hang động này thì không thể tiếp tục săn bắt nữa. Nếu trái quy định sẽ bị đàn thú ăn thịt tấn công. Khi ta còn nhỏ, tích không đủ thức ăn cho mùa tuyết rơi, cũng từng có chủ định bắt thú ăn cỏ như ngươi, nếu không phải do cơ thể nhỏ trốn đến nơi này, thì đã sớm mất mạng rồi."

Chiêu nghe tới líu lưỡi, may là con thú xấu xí luôn trông chừng cậu, nếu không kể cả cậu có tài giỏi hơn nữa cũng sẽ không chống nổi sự tấn công của một đám dã thú. Đồng thời cậu lại nghĩ không biết cái quy củ này là bởi vì thú nơi này đặc biệt thông minh hay là do trải qua vô số giáo huấn bi thảm mới chậm rãi hình thành.

"Có lẽ là bao gồm cả hai." Con thú xấu xí nói.

Mặc kệ đáp án là gì, cũng không thể nào tìm tòi ra. Chiêu luôn không phải người tự tìm chuyện rối rắm cho mình, đảo mắt cái liền ném nó qua một bên mà hỏi "Thế thật sự không có cách nào ra ngoài sao?"

"Nếu có thể đi vào thì hẳn là cũng có thể đi ra, nhưng ta vẫn chưa tìm được." Con thú xấu xí trả lời như tác phong làm việc của hắn, cẩn thận mà ổn trọng, cũng không bừa bãi đưa ra kết luận.

Trong lòng Chiêu cũng nghĩ như vậy, nghe suy nghĩ của hắn giống mình, cậu không khỏi lại thấy vui mừng. Lúc này nghỉ ngơi, Chiêu thấy cơ thể cũng không quá đau đớn, nhưng người dính dấp lại vô cùng khó chịu, liền nhắc mình trượt vào trong nước, còn không quên kêu con thú xấu xí đi tắm cùng: "Ngươi cũng tắm đi, toàn thân đều là máu."

Con thú xấu xí thấy bộ dáng Chiêu không có chút nào tức giận, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy có chút vui mừng nói không nên lời, liền đi theo xuống nước, cẩn thận rửa sạch.

"Sơn động này là ở đâu vậy? Tại sao cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua?" Một mình Chiêu lặn xuống nước, tới lúc ló đầu lên, trong miệng và hai tay đều vớ được mấy con cá nhỏ, cậu ăn cá trong miệng, rồi đưa cá trong tay cho con thú xấu xí, hỏi. Câu hỏi này tồn tại ở trong lòng Chiêu đã lâu rồi, chỉ là trước kia không có cách nào giao lưu với con thú xấu xí, còn mình lại tìm không thấy lối ra, vậy nên Chiêu vẫn luôn thấy buồn bực ở trong lòng.

"Dưới hồ." Trong miệng con thú xấu xí có cá, nên chỉ trả lời ngắn gọn. Sau đó bắt chước Chiêu lặn xuống nước, bắt đầu bắt cá, có điều hắn mới vừa hóa thành hình người, còn chưa quen dùng tay, động tác vô cùng vụng về, cuối cùng miệng đã bắt được, mà tay thì lại chưa. Chiêu cảm thấy thích thú, liền quên câu hỏi của mình, bơi qua giúp hắn.

Chính xác mà nói, sơn động này là nguồn nước ngọt duy nhất ở trong rừng, dưới mặt hồ hai mét, kề bên khe hẹp của hai khối nham thạch. Khi mùa tuyết rơi rốt cuộc qua đi, tất cả người và thú đều rời khỏi sơn động thì Chiêu mới biết rõ. Hóa ra hồ nước này rất kỳ lạ, vừa đến mùa tuyết rơi, mực nước trong hồ sẽ rút xuống dưới cửa động, hiện ra lối vào hang động, chờ mùa mưa đến, nước tuyết tan hòa với nước mưa sẽ làm mực nước dâng lên, che phủ lấy hang động. Lúc Chiêu đến là vào mùa mưa, đương nhiên sẽ không biết sự tồn tại của nó.

Con thú xấu xí hóa thành người không bao lâu, mùa tuyết rơi liền kết thúc. Ánh mắt của dã thú ở trong động bị đói đến gầy trơ xương lộ ra vẻ liều lĩnh tiếp bước nhau xông ra ngoài, trong đó thú ăn cỏ và thú con yếu ớt là chạy trốn nhanh nhất, bởi vì một khi rời khỏi hang động này, chúng sẽ trở thành đối tượng săn bắt, không chạy nhanh lên thì phải mất mạng. Lối ra được giấu kín, lại có tảng đá lớn che, không có tia sáng xuyên qua, cũng vừa vặn ngăn trở gió tuyết, chả trách Chiêu vẫn luôn không tìm thấy.

"Thú ăn thịt có thể trữ con mồi vượt qua mùa tuyết, thú ăn cỏ chẳng lẽ dự trữ cỏ khô?" Trải qua cái động lớn toàn mùi phân và nước tiểu của dã thú, Chiêu nhịn không được tò mò hỏi.

Con thú xấu xí lắc đầu, "Trên vách động sẽ mọc một ít rêu xanh, còn có rong, thú ăn cỏ đói thì sẽ gặm mấy cái. Tuy không đủ ăn nhưng thú bị đói chết cũng không nhiều."

Chiêu cảm thấy khu rừng mê cung này thật thần kỳ, điều duy nhất không tốt là không ra được. Nghĩ đến đây, Chiêu lập tức mất hết hứng thú với mọi thứ, buồn bực theo sát con thú xấu xí rời khỏi sơn động. Mới vừa đặt chân lên bờ hồ, còn chưa kịp thấy rõ tình huống chung quanh đã bị một con thú rời động trước họ một bước tấn công. Đây chẳng khác gì đưa đồ ăn tới cửa. Hai người hợp sức giải quyết, thức ăn cho hơn mười ngày cũng đã có.

Cuối mùa tuyết vẫn không thấy hai ông mặt trời, nhưng nhiệt độ bây giờ vẫn khiến tuyết tan ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Rời khỏi hồ nước, Chiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua, cậu phát hiện nước

trong hồ đã dâng qua lối vào hang động, thế mới biết tất cả chạy trốn mau, ngoại trừ sợ bị ăn thịt thì còn sợ bị chết đuối nữa. Chiêu chẹp chẹp miệng, lại cảm thấy nơi này thật sự rất thần kỳ.

Phiên ngoại 23: Chiêu (5)

Đứng ở trong rừng, có thể chứng kiến tuyết trắng ở trên dãy núi, nhưng rõ ràng nhìn thấy không xa, lại đi thế nào cũng không đến. Vậy nên không có sơn động để dung thân, nhưng thật ra có một vài động cây, có điều đã bị một vài dã thú chiếm cứ. Con thú xấu xí luôn phiêu bạt khắp nơi, đi tới đâu ngủ tới đó, lúc trời mưa thì tìm tới chỗ có thể tránh mưa, không tìm được thì cứ thế mà đội mưa, vậy nên cũng không tốt hơn là sau khi Chiêu đến.

"Hay là chúng ta dựng nhà đi." Lúc Chiêu xác định trong thời gian ngắn không thể rời khỏi nơi này đã đề nghị như thế.

Con thú xấu xí bây giờ đối với Chiêu gần như là nói gì nghe nấy, không cần suy nghĩ đã đáp ứng. Đến nỗi xây một căn nhà tốn bao nhiêu sức lực, bằng hai người họ có thể xây không, trong mắt hắn xem ra vốn không thành vấn đề, bởi vì họ có nhiều thời gian lắm.

Con thú xấu xí là mẫu người hành động, tuy Chiêu mắc bệnh lười nhưng cậu có sức lực, hơn nữa cậu cũng không muốn ngủ tiếp ở trong mưa hoặc là tranh động cây với đám dã thú, thế nên trong việc này cũng vô cùng tích cực. Ban đầu Chiêu muốn dùng đá xây nhà như trong bộ lạc, nhưng sau khi đi dạo một vòng trong rừng, cậu mới phát hiện là không tìm thấy đá, cuối cùng hai người vừa thương lượng liền quyết định dùng gỗ để xây.

Chiêu có mang theo dao hắc thạch bên người, chỗ đốn củi lại gần đây, có điều hai người không có kinh nghiệm xây nhà, nên giằng co qua hai lần trăng tròn mới dựng được một ngôi nhà với dáng vẻ bên ngoài chẳng ra sao cả, nhưng vẫn là một căn nhà gỗ rắn chắc. Ngôi nhà cách hồ không xa, vách tường là dùng cọc gỗ vót nhọn chôn dưới đất mà thành, khe hở dùng hỗn hợp bùn và cỏ bạch thủy nghiền nát trát lên, mái bằng dùng vài cây gỗ gác ngang qua, sau đó phủ cành cây, cuối cùng là trải cỏ lên, nhưng ở một thời gian ngắn liền phát hiện có nước đọng, vì thế đổi mái thành trước cao sau thấp, để nước mưa chảy xuống.

Bởi vì hình thú của hai người cũng không nhỏ, cho nên nhà xây khá lớn, đất đầm chặt kiên cố bằng phẳng, bên trong còn có xây một cái lò để nướng thịt. Cửa cũng dựng vừa rộng vừa cao, trước nhà dùng bụi gai vây thành một khoảng đất trống lớn để tránh dã thú xông vào. Ngoài ra thì không có cái gì hết, vô cùng đơn giản, đơn giản đến nỗi giống như chỉ vì để có chỗ trú khi trời mưa mà thôi.

Nhà đá trước kia Chiêu ở tốt hơn chỗ này không biết bao nhiêu lần, nhưng ngôi nhà này dù sao cũng là tự tay mình dựng lên, tính cách Chiêu lại còn trẻ con, thế nên cảm giác căn nhà này kiểu gì cũng tốt hơn, ngoại trừ lúc đi săn bắt thì lúc nào cậu cũng thích nằm sấp trong nhà ngủ. Đến nỗi con thú xấu xí vốn đã quen với cuộc sống màn trời chiếu đất, không có ý nghĩ gì với thứ tốn nhiều sức lực để làm ra thế này mà thấy Chiêu thích như vậy, hắn liền cảm thấy nơi này cũng không tệ.

Nhà xây xong, ngoại trừ thỉnh thoảng làm thêm vài đồ đạc cho bên trong thì hai người cũng không có việc gì, vì thế liền chuyên tâm tìm kiếm đường ra của khu rừng mê cung này. Con thú xấu xí cũng không để ý tới chuyện có thể ra ngoài hay không, nhưng Chiêu còn có thân nhân bạn bè, hơn nữa cậu không chịu được cảnh hiu quạnh, nên làm sao cậu có thể cam tâm vĩnh viễn ở một nơi bị phong bế hoàn toàn so với thế giới bên ngoài cho được. Thế nhưng Chiêu không thể nào ngờ được, cuộc tìm kiếm này lại kéo dài tới tận mười năm.

Mười năm, vẻ trẻ con trên khuôn mặt Chiêu được cởi bỏ, nhưng lại thêm hai phần cáu kỉnh. Ngoại trừ con thú xấu xí không có vướng bận gì, bất cứ ai ở thời gian dài trong một nơi bị ngăn cách lại vĩnh viễn không thể rời khỏi, thì người có nghĩ thoáng tới đâu cũng sẽ có cảm giác khó mà chịu được.

"Năm nay chúng ta vào động trú qua mùa tuyết rơi đi." Thấy trời ngày càng lạnh, lại một mùa tuyết rơi nữa sắp đến, Chiêu uể oải nói.

Sau khi dựng xong nhà gỗ, hai người vì không thích ở trong hang động tối tăm, nên mùa tuyết rơi tiếp đó liền thử ở trong nhà gỗ, họ phát hiện chỉ cần làm cửa ngăn lại, chuẩn bị đủ củi và thức ăn thì ở thoải mái hơn là so với ở trong động. Vậy nên cứ đợi mùa mưa đến lại gia cố thêm cho ngôi nhà, mấy năm sau cũng

chưa xuống cái động dưới hồ. Nhưng nhìn nước hồ lên xuống nhiều năm, nỗi nhớ nhà da diết mà không sao làm gì được, Chiêu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Nước trong hồ này rút về đâu? Đi theo lối nước rút có thể rời khỏi nơi quỷ quái này không? Một khi có suy nghĩ, Chiêu lập tức hành động, cùng con thú xấu xí tìm tòi dưới đáy hồ vào một mùa mưa, phát hiện ngoại trừ hang động họ ẩn náu thì cũng không có nơi nào có thể xả nước. Có điều trước khi nước trong hồ rút xuống, trong động cũng tràn ngập nước, hai người không thể ở trong đó lâu được, bởi vậy cậu mới có đề nghị này.

"Được." Con thú xấu xí trả lời. Mười năm nay, quan hệ của hai người biến hóa vài lần, từ ban đầu là kẻ thù, sau đó là bạn bè, lại bởi vì chuyện con thú xấu xí hóa thành người liền biến thành quan hệ mập mờ giữa bạn bè và tình nhân, cuối cùng trải qua thời gian dài ở chung đã không khác gì là bạn đời của nhau. Chí ít, con thú xấu xí xem Chiêu là bạn đời của mình, cho nên hắn bảo vệ cậu như đối với bạn đời của mình. Chỉ là hắn không thích nói chuyện, hoặc có thể những việc đã trải qua khiến hắn không có lời nào để nói, ngoại trừ Chiêu hỏi một vài vấn đề, phần lớn thời gian hắn đều lắng nghe Chiêu nói chuyện, cũng không phát ra tiếng, đến nỗi chuyện Chiêu quyết định, chỉ cần không gây hại cho hai người, hắn lại càng không bao giờ phản đối.

Vì thế chờ nước trong hồ rút xuống, thời tiết lạnh đến thức ăn cũng có thể cất giữ, hai người bắt đầu chuẩn bị thức ăn qua mùa tuyết rơi. Tạm thời để trong nhà gỗ, chờ tuyết đầu mùa rơi xuống liền lục đục chuyển con mồi và trái cây đã đông cứng vào trong cái hang nhỏ dưới động họ đã từng ở. Cùng bận rộn với họ còn có những con thú ăn thịt khác, trong thời gian đó cũng không gây chuyện với nhau. Cảnh tượng này tuy rằng đã thấy nhiều năm, nhưng Chiêu vẫn cảm thấy cực kỳ thú vị. Lúc mặt hồ hoàn toàn đóng băng, hai người và toàn bộ dã thú tránh rét đều đã vào động. Mùa tuyết rơi buồn chán chính thức bắt đầu.

Hai người nghỉ ngơi một ngày, liền bắt đầu tìm kiếm dòng nước từ trong động. Chẳng qua ngoại trừ hồ nước tối đen kia thì còn hai dòng nước khác ở trên mỏm đá vốn không thể tra xét, cuối cùng chỉ có thể lại đi vào hồ nước tối đen đó. Bởi vì lúc này con thú xấu xí cũng có thể hóa thành hình người, cho nên miễn cưỡng có thể đi qua mỏm đá thấp bé kia mà không cần chờ đến lúc đói bụng cho sọp người xuống nữa.

"Nếu nơi này vẫn không tìm thấy..." Chiêu nói, tâm trạng hơi tụt xuống, có lẽ là số lần thất vọng đã quá nhiều nên trong lòng đã không thể nào tiếp tục ôm hy vọng nữa.

Con thú xấu xí không biết an ủi người, chỉ có thể đưa tay ôm lấy Chiêu, sau đó nhảy xuống nước trước. Chiêu gãi đầu, lại cảm thấy mình cũng khá may mắn, còn có thể gặp được con thú xấu xí ở nơi này, nếu không một mình cậu ở đây mười năm, e rằng đã buồn tới nhảy hồ tự vẫn từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Chiêu cũng khá lên nhiều, cảm thấy cùng lắm thì thất vọng thêm lần nữa, cũng không phải chưa từng thất vọng, cho nên liền theo con thú xấu xí nhảy xuống hồ.

Dưới hồ cũng như trên bờ, cũng có ánh sáng mỏng manh đủ để nhìn thấy xung quanh. Nhìn từng đàn cá nhỏ bơi qua bên người, tuy không đói nhưng Chiêu vẫn ăn một con, ôn lại hương vị trong trí nhớ. Hồ nước cũng không sâu, cùng lắm là cao bằng hai người, Chiêu bơi dọc theo vách núi dưới đáy hồ tìm kiếm từng chút một, sợ mình bỏ sót chỗ nào, sau đó cậu thấy con thú xấu xí xuống hồ trước đang vội vàng bơi trở về, một tay kéo cậu lên mặt nước.

"Bên kia có một hang động, ta bơi một lát cũng không thấy tận cùng, không biết thông về nơi nào."

"Đi, đi xem thử xem!" Tinh thần của Chiêu rung lên, nhưng vẫn không dám ôm hy vọng quá lớn.

Vị trí của cái động kia ở vách núi khá gần đáy hồ, cao khoảng nửa người, rất rộng, hình cung, hai người song hành cũng có thể thi triển tay chân. Dưới vách đá, dòng nước chảy hơi xéo lên trên, ở giữa có rẽ hai lần, thế nhưng phía trước đột nhiên không còn nước nữa, chỉ có ít nước chảy đi lên, hai người thử đứng dậy, cũng không bị trở ngại, có điều ở đây không giống hồ nước tối đen kia, cũng không có ánh sáng, nên không thấy rõ xung quanh, nhưng có thể cảm giác được không khí trong lành hơn rất nhiều. Tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, nước đã ít đến mức không qua mu bàn chân, mà hai người cũng đụng phải chướng ngại, một vách đá ngăn ở phía trước, lần này họ có cúi thấp người đi nữa cũng không thể đi qua chỗ nước chảy được.

Rõ ràng một lần nữa tự nói với mình đừng ôm hy vọng, nhưng khi phát hiện sự thật, trong lòng Chiêu vẫn nguội lạnh đi, nhưng thật ra con thú xấu xí bởi vì không có để tâm như Chiêu, nên ngược lại có vẻ rất tỉnh táo: "Chúng ta đi lấy gỗ đốt lên để chiếu sáng đi." Nơi này có khoảng trống, cần tra xét rõ ràng mới không uổng phí chuyến này.

Chiêu mất hứng, nhưng cũng không phản đối. Hai người quay lại hồ nước tối đen, sau đó đi tới nhà gỗ trên mặt đất, dùng da thú bọc kín thanh gỗ để không bị ngấm nước và vật đánh lửa, sau đó bơi lại vào khoảng trống kia.

Đốt củi gỗ lên, hang động tối om nhất thời sáng lên, lúc đó họ mới biết đây là một hang động vô cùng lớn, lớn hơn cả cái hồ tối đen kia, đuốc chỉ chiếu được một khoảng nhỏ, nên hai người mất không ít công sức mới thăm dò rõ ràng được tình hình cả hang động. Địa hình trong động cũng không phức tạp, chỉ có một con sông cạn nhưng rộng, bên bờ sông trải những hòn đá sắc nhọn, đi không bao xa chính là vách đá dốc đứng, trơn tuột, bên bờ còn lại thì nhô cao, tất cả đều bị nước chảy làm cho đá xói mòn tới bóng loáng, vô cùng rộng lớn, có điều cách bờ sông càng xa thì càng chật, cuối cùng co lại thành một cái khe nhỏ, cái khe đó uốn lượn hướng về phía trước, bên trong lúc thì bằng phẳng khô ráo, lúc thì hiểm trở trơn trượt, sau khi trải qua một chỗ phủ kín rêu xanh trơn ướt, một cái cầu đá tự nhiên treo lơ lửng, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, hai người cũng không mang quần áo, làm sao chịu được, vội hóa thành hình thú, dùng miệng ngậm đuốc tiếp tục đi về phía trước. Ngoại trừ một ít đá vụn và cột đá, thì mặt đường trở nên bằng phẳng rộng rãi, đi không bao lâu thì phía trước lại có chỗ rẽ, mơ hồ có tiếng gió gào thét. Chiêu sửng sốt, bước chân chợt nhanh hơn, sau đó nhịn không được bắt đầu chạy, có điều đến chỗ rẽ thì đuốc trong miệng bị dập tắt, thế nhưng cậu lại ngơ ngác đứng ở nơi đó, cử chỉ như một kẻ điên. Con thú xấu xí sợ cậu có chuyện gì, vội chạy qua, vì thế ngọn đuốc trong miệng hắn cũng không thoát khỏi vận mệnh vụt tắt, bởi vì gió quá lớn.

Không ai vội vã đốt lửa lại, bởi vì đã không còn cần nữa. Sau khi đi qua một đoạn chật hẹp, một cửa hang động lớn hình cái loa xuất hiện trước mắt hai người, xuyên qua cửa hang, có thể thấy bầu trời xám xịt, sắc trời soi sáng một phần ba trước động, cuồng phong mang theo cây cỏ mãnh liệt ùa tới cửa động hình loa, rồi vì gặp phải chỗ rẽ mà hành quân lặng lẽ lại.

"Là lối ra." Con thú xấu xí không biết tại sao Chiêu không đi nữa, vì thế hắn nhả cây duốc trong miệng ra, dùng đỉnh đầu thúc cậu, sau đó bản thân mình đi tới trước. Hắn lạc trong rừng thời gian dài như vậy, cũng chưa từng thấy con sông ở dưới hồ kia, cho nên cửa động này rất có thể là ở bên ngoài khu rừng mê cung đó. Đương nhiên, hắn hy vọng là như vậy.

"Biển." Chống đỡ gió lạnh, hắn thấy được cảnh sắc tráng lệ chỉ tồn tại trong ký ức.

Lúc này Chiêu mới chậm rãi đi tới, nhìn thấy rừng núi dưới chân bị tuyết trắng bao phủ, xa xa là bờ biển, cùng với biển khơi trong mùa tuyết trông càng thêm xanh thẳm, qua một lúc lâu, cậu mới thở ra một hơi, thì thầm: "Ra được rồi." Cuối cùng đã ra được rồi. Cậu có thể trở về bộ lạc, có thể nhìn thấy a mạt, a phụ, huynh đệ, tộc nhân đã lâu không gặp, có thể muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đấy…

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm xúc vốn vì nhiều năm chờ đợi lại luôn thất vọng mà trở nên có chút chậm chạp chết lặng đột nhiên khuấy động, Chiêu không khỏi ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm dài về phía biển khơi mênh mông vô bờ bến, tiếng gầm trào dâng, kéo dài không thôi. Khi tiếng gầm dứt, Chiêu đang quay đầu muốn nói gì đó với con thú xấu xí thì trong tai đột nhiên truyền đến âm thanh ầm vang như là sét đánh, ngay sau đó dưới chân chấn động, còn không có biết rõ là chuyện gì đang xảy ra thì cửa động chỗ họ đứng đã bị tuyết trắng chôn vùi. Thật lâu sau, ngoài động tuyết chui ra hai cái đầu thú, một trắng một đen, sau đó là tứ chi.

"Tên xấu xí, ta mang ngươi quay về bộ lạc của ta."

"Được."

"Đi gặp a mạt a phụ của ta."

"Được."

"Tên xấu xí, làm bạn đời của ta đi."

…

"Được."

TOÀN VĂN HOÀN.

Cuối cùng bé Chiêu cũng đã ra được và truyện cũng chính thức end luôn. Anh Đồ làm cha cái kiểu gì mà lúc khó khăn bé Chiêu toàn nhớ tới Bách Nhĩ không:v

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-thu-nhan-chi-tuong